

Giới thiệu Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt

Thể loại: quân sự, lịch sử, xuyên không

Nhân vật chính là Quang Diệu xuất thân là một chiến sĩ mật vụ trong lúc làm nhiệm vụ không may bị hi sinh nhưng lại vô tình xuyên không về khoảng giữa thế kỉ 19.

Vào khoảng thời gian đất nước đang đứng trước họa xâm lăng của thực dân.

Triều đình kém cỏi, dân chúng lầm than.

Giặc ngoại xâm như hùm như beo với công nghệ tiên tiến vượt trội.

Quang Diệu hẳn không phải là nhà sáng chế hay phát minh, lấy sức một người cứu cả một dân tộc hẳn có thể sao?

Chỉ biết làm hết sức mình mà thôi.

Truyện với đầy cảm xúc bi thương cũng như hạnh phúc. Những mảnh đời bất hạnh, những con người đáng trách mà cũng đáng thương do xã hội dòn dầy.

Một bản bi hùng ca của lòng yêu nước nồng nàn. Người đàn ông đáng quý đã cống hiến sinh mệnh cho quốc gia một lần, nhưng anh vẫn chọn hi sinh thêm một lần nữa cho dân tộc.

Truyện chỉ mang tính giải trí và hư cấu không đả kích hay châm biếm bất kì tổ chức nào.

Xin trân thành cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phụ thân “đại ca” tại thượng

Quang Diệu mở to đôi mắt kinh hoàng, điều đầu tiên hẳn không nghĩ đến kiểm tra hoàn cảnh xung quang mà là sờ soạn khắp người. Chỉ cách đây một cái chớp mắt thôi Trần Quang Diệu hẳn đã ăn đủ một loạt đạn từ phía đối thủ. Phải nói đến Quang Diệu là một đặc vụ quốc gia có nhiệm vụ thâm nhập lên “phương Bắc”. Cái quốc gia phương Bắc to lớn này chưa bao giờ có hảo ý với VN kể từ lịch sử cả ngàn năm cho đến lúc này. Việc thu thập tình báo cũng như động thái quân sự và chính trị của quốc gia xấu xí này luôn là mục tiêu hàng đầu của giới quân sự trong nước. Kể cả khi phải lá mặt lá trái cùng cái cường quốc xấu xa kia thì nhiệm vụ đó cũng không hề gián đoạn.

Quang Diệu là một đặc vụ xuất sắc với nhiều chiến công tình báo lợi hại đã đưa về cho tổ quốc. Để làm được điều này hẳn đã phải vào vai đủ loại nghề nghiệp để thâm nhập Cường quốc Phương bắc trên, từ sinh viên du học, đến thương nhân, công nhân ngay cả người vợ hẳn cưới cũng là một nữ nhân quốc gia trên. Mặc dù tình cảm của hẳn dành cho cô gái này có thể là một phần nào đó thật lòng nhưng nghĩa vụ quốc gia vẫn bày ra đây vậy nên Quang Diệu hẳn chưa bao giờ để cấp trên tại HN thất vọng bao giờ.

Nhưng vận may của hẳn đến cùng cũng chấm dứt, hẳn bị lộ thân phận rồi. Đáng lẽ ra hẳn vẫn có cơ hội sống nếu đầu hàng và thành tù binh chính trị, nhưng thông tin về kế hoạch phá hoại của “địch nhân” quá nguy hiểm. Quang Diệu hẳn phải báo về cho lãnh đạo tại HN bằng mọi giá. Tất nhiên hẳn đã thành công gửi được thông tin kia về quốc gia nhưng cái giá phải trả cho việc chậm trễ vài giây đó là sinh mạng. Quang Diệu đã mãi mãi nằm xuống nơi đất khách quê người.

Dường như cả trăm năm lại dường như chỉ vài giây trôi qua, Quang Diệu choàng tỉnh giấc, hẳn dồn dập hô hấp tham lam đón từng hơi không khí. Vợ và kiểm tra cơ thể vốn dĩ đã ăn cả một loạt đạn của súng ngắn nhưng lạ thay không hề có dấu vết sót lại trên cơ thể.

Sau khi tư vị từ vọng hải hùng qua đi thì lại đến tư vị ngạc nhiên đến không tưởng. Quang Diệu ngỡ ngàng nhìn đôi bàn tay nhỏ bé của mình. Rõ ràng đây là bàn tay của thiếu niên tầm hơn mười tuổi mà thôi.

.....

Trần Quang Diệu con trai duy nhất đại địa chủ Trần Quang Cán, mười hai tuổi người làng Đông Thái, trấn La Sơn, Hà Tĩnh tỉnh (gồm cả đất Trấn Tĩnh (Đông Khammuane), Lạc Biên (Nam Khammuane) nay thuộc Lào). Trần Quang Cán là đại địa chủ vùng này, gia đình Trần gia không dưới 300 người, mà nông nô hộ thì nhiều không kể hết, ruộng vườn thì phải nói đến thẳng cánh cò bay. Bên cạnh đó quan trọng nhất Trần Quang Cán gia chủ thời này của Trần tộc còn là người giỏi kinh thương văn võ đều thao lược. Với đội ngũ gia đình hùng hậu lại chuyên cần võ nghệ vậy nên trong thời buổi loạn lạc như lúc này Trần gia trên dưới vẫn ấm no hạnh phúc.

Một điểm tối quan trọng của Trần gia đó chính là dù Trần Quang Cán là đại địa chủ với gia tài bạc triệu nhưng danh tiếng lại tốt vô cùng. Người này tiền bạc chủ yếu là do kinh thương muối từ Đại Việt tuồn vào Ai Lao mà kiếm lời là chủ yếu. Thóc lúa buôn bán lại không phải là món lợi đáng kể của gia tộc này. Chính vì lý do trên nên nông nô trong vùng cai quản của Trần Gia rất cảm ơn ân đức của gia chủ.

Đây chính là thông tin mà Quang Diệu dùng thủ thuật của mật vụ kiếp trước mà thông qua các người ở trong nhà điều tra được.

Cái chủ nhân thực sự cổ thân thể này đã té ngựa mà tử vong rồi, phen ngã ngựa bất tỉnh nhân sự của Diệu thiếu gia làm cả nhà hoảng loạn kinh khủng. May mà thiếu gia cuối cùng cũng tỉnh dậy, nếu không có khối kẻ người làm phải chịu trừng phạt thảm khốc mặc dù gia chủ nổi tiếng là người nhân nghĩa. Nhưng có nhân nghĩa mấy đi chăng nữa nếu con trai duy nhất của ông ta tử nạn thì khối kẻ phải chôn cùng, âu nghĩ đến cũng là bình thường vì đây là chế độ phong kiến đó.

Thật ra Diệu thiếu gia có tính lại thật, vậy nhưng Diệu thiếu gia thật đã treo lâu rồi, giờ đây chiếm lĩnh cơ thể này là một kẻ đến từ tương lai hơn 150 năm.

Ngần ngor ngồi ngoài sân đánh giá tình hình xung quanh khu nhà tứ hợp viện đầy cổ xưa này Quang Diệu biết mình đã xuyên cmnr. Vậy nhưng hỏi qua người làm thì hẳn hoàn toàn không thể hình dung mình đang tại vị vào khoảng thời gian nào. Kiến thức của hạ nhân trong nhà rất thấp, họ chỉ biết một vài chuyện làng xóm mà thôi, hỏi đến vị hoàng đế VN lúc này là ai thì họ đều lắc đầu một mạch.

Kiếp trước hẳn làm mật vụ thâm nhập TQ thật, nhưng cái hần học là tiếng Hán giản thể. Vậy ra đọc tài liệu trong nhà thật quá khó khăn, tất cả đều là chữ phồn thể a. Vì là một mật vụ nên ngôn ngữ hần học rất đa dạng, có tiếng Anh, Pháp, Trung, vậy nhưng nói về tiền Trung chữ viết thì hẳn lại không tìm hiểu Phồn thể chữ. Quốc gia hần chưa có ý đồ xâm nhập Đài Loan nên loại chữ Hán chính gốc này bị hã bỏ qua. Vậy nhưng cố đọc chữ được chữ không trong thông cáo ở thư phòng phụ thân hẳn thì Quang Diệu cũng có định hình mờ mờ lúc này là giặc Pháp đã đánh chiếm lục tỉnh Nam Kỳ. Từ đó mà suy ra lúc này là thời nhà Nguyễn, nhưng hẳn hoàng toàn không thể nắm vững chính xác thời gian. Vì quân Pháp xâm lược Việt Nam là một quá trình kéo dài cả mấy mươi năm từ thời Vua Tự Đức kéo đến đời Vua Hàm Nghi.

Đứng lúc Quang Diệu đang thần thờ thì tiếng vó ngựa rầm dập nơi tiền viện, sau đó là tiếng hạ nhân kêu ý ới huyền não ầm ĩ hết cả lên. Quang Diệu lắc đầu cười khò. Hẳn dùng đầu gối cũng nghĩ ra kẻ xuất hiện một cách kiêu ngạo kia là ai. Ngoại trừ tên phụ thân tiện nghi của Quang Diệu thì không còn kẻ thứ hai có thể hành động kiêu ngạo hơn hẳn trong cái nhà này a.

Nói thật Quang Diệu cũng không thích thú gì khi gặp tên phụ thân tiện nghi này. Vì tên phụ thân này của hẳn cũng chỉ bằng độ tuổi kiếp trước của Quang Diệu mà thôi. Nếu cộng cả hai đời lại thì lão phụ thân này còn kém Quang Diệu cả một mảng lớn tuổi ấy chứ. Vậy nhưng sự thật đối mặt thì vẫn phải chấp nhận mà thôi. Dù sao cổ thân thể này cũng là máu mủ của người ta, Quang Diệu chiếm lấy thì cái nhân quả này có chạy đằng trời cũng không tránh khỏi nằng.

Thoảng chớp thất thần Quang Diệu nhếch mép lên cười khò, một người thanh niên vóc người cao lớn tuổi, tầm trên dưới 30 đang hấp tấp đi như bay vào sân viện. Chưa kịp định thần ứng sử ra sao thì người thanh niên đã dang hai tay ra mà ôm lấy Quang Diệu rồi sờ mó kiểm tra trên dưới hết một loạt. Động tác của tên thanh niên cực kì không đứng đắn, đến tiểu JJ của Quang Diệu cũng bị hần soát một hồi không tha. Sờ chán chê không phát hiện thấy tổn thương nào thực chất trên cơ thể Quang Diệu thì tên thanh niên này thở phà ra một hơi: “Phù... may mà không sao... “ám chén” vẫn còn nguyên”.

Nghe đến câu nhủ thầm này của gã thanh niên Quang Diệu đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng thì hẳn cũng tin tưởng lời nói của thiếp thân nam bộc tên Cầu tử. Người phụ thân của hẳn rất là ... kỳ ba.

Nói đến “lão cha” tiện nghi này của Quang Diệu thì hẳn nào có biết gì, cổ trí nhớ của khối thân thể này đã biến mất hoàn toàn. Cũng may tên Quang Diệu chủ nhân thân thể là bị ngã ngựa đập đầu xuống đất mà chết, mà gã Quang Diệu từ hơn trăm năm xuyên về hoàn toàn có thể lấy lý não bị thương mà “quên” đi một số việc. Sau đó với kĩ năng khai thác thông tin của một tên mật vụ thì chẳng mấy chốc tổ tông nầy đời nhà Trần Gia đều được moi ra từ cái mòm của đám hạ nhân.

Vậy ra nói đến cái họ Trần đại tộc trấn La Sơn cũng đến lạ. Nói là đại tộc thể nhưng truyền hết đời này đến đời khác đều là độc đinh. Nam đỉnh nhà họ Trần cứ phải nói là thừa thốt vô cùng. Lão cha tiện nghi của Quang Diệu năm nay vừa tròn 27 tuổi tức là năm 15 tuổi Trần Quang Cán đã thành thân và có được mụn con trai đầu lòng. Năm năm sau khi Quang Diệu vừa tròn 6 tuổi thì gia gia của hẳn là Trần Quang Khoách qua đời do bạo bệnh. Quang Cán lão cha tiện nghi kế thừa gia sản bạc triệu của gia tộc trong tay và lên chức trưởng tộc ở tuổi 21. Những tướng Gia tộc họ Trần sẽ long đông lận đận vì một người trẻ tuổi lên điều hành lại gặp lúc vận nước lao đao, thế nhưng ngược lại với thế nhân lo lắng Quang Cán tài năng không đợi tuổi. Tên này không nhưng tài không chờ tuổi, mà còn là đại tài kinh thương. Kể từ khi quản lý gia nghiệp Quang Cán ý thức được mỗi lợi từ buôn bán và rất mẫn cảm với thời thế. Vậy nên tên này không tiếc tiền mà đút lót quan viên khắp nơi mở đường cho sự nghiệp kinh thương. Chỉ trong 6 năm điều hành Trần Gia đứng là tiền vốn bạc triệu của nhà này chỉ tăng và tăng chứ chưa hề thấy lỗ là bao giờ.

Vậy nhưng Quang Cán lại không phải là thương nhân thuần túy dù cho hẳn cực kỳ có tài năng về chuyện này. Nói thật ra Quang Cán cố gắng kinh thương và kiếm tiền là có mục đích cả, nếu nói một cách chính xác thì Quang Cán tính cách hào sảng, thích kết giao bằng hữu giang hồ. Tuy là nhà giàu công tử ca chính công nhưng lúc nào cũng ham mê các nhân vật giang hồ lục lâm. Quang Cán hành tung rất bí ẩn, ngoại trừ những lúc quan tâm chính lý và kiểm tra hệ thống buôn bán của gia đình thì hẳn tập trung hết thời gian vào việc kết giao các “anh hùng” thiên hạ. Thi thoảng hẳn lại biến mất một thời gian vài ngày không tung tích như vậy.

Kỳ ba nhất chính là trong cái nhà này vì Quang Cán cả ngày bận bịu với việc võ lâm giang hồ mà cũng ít chú ý đến quý tử Quang Diệu. Không phải ít chú ý theo kiểu không yêu thương hay ghét bỏ, ngược lại thì đúng hơn hẳn yêu đến chết đờ con độc đinh này nhưng vì sự nghiệp tiến lên Minh chủ lục lâm mà hẳn không thể không gạt đi “nước mắt” mà ít quan tâm đến việc dạy dỗ Quang Diệu. Đã không dạy thì thôi Quang Cán lại cực kỳ bao che cho quý tử. Ấy vậy nên hành vi của vị Quang Diệu thiếu gia này thực sự là không hề đứng đắn một chút nào, không đến nỗi khi nam hiệp nữ, thế nhưng chọc gẹo con gái nhà lành thì có, tay dặt chớ tay nâng lỏng chim có, mới mười tuổi mà lục nghệ đồ phường tinh thông là có. Vậy nhưng Diệu tiểu ca trong nhà hoan hỉ thì Cán đại ca bỏ ít tiền bạc ra chiều quý tử là không thành vấn đề.

Nói đến đam mê diễn cổ giang hồ thì tên chủ nhân xấu số của cổ thân thể này cũng di truyền không bỏ sót lão cha. Kể từ khi bắt đầu nhận thức và đi học thì cái tên quý xấu số này vẫn vò cả năm trời không học xong tam tự kinh vỡ lòng giáo án. Nhưng nói về thuộc lầu lầu Thủy Hử truyện hay Tam Quốc truyện, Anh Hùng Lĩnh Nam cũng như Nam Việt Hải Quốc thì không ai là bằng hẳn cả. Nói cũng đau lòng, mấy truyện như Thủy Hử hay Tam Quốc quả thật rất nổi tiếng ở Trung Hoa, sức lan tỏa của chúng phải nói là hùng mạnh trong thời kỳ thiếu thốn công nghệ giải trí này. Dường như toàn bộ các quốc gia vùng Đông Á hay Đông Nam Á đều bị những tiểu thuyết Hán văn này xâm nhập. Chính vì học theo điển cổ Thủy Hử Lương Sơn mà đứa con kỳ ba quyết định gọi phụ thân là Đại Ca theo đúng giang hồ tu nghĩa. Chiều quý tử nên gã phụ thân kỳ ba cũng gạt đầu cái rụp gọi quý tử là tiểu ca. Cả cái nhà này loạn tung phèo cả lên, thế nhưng nghiệp lớp cũng chỉ có hai cha con, họ muốn làm gì ai can thiệp cho được. Mà Quang Cán cũng thích cách xưng hô này, hẳn cảm giác như mỗi lần quý tử gọi hẳn một câu Đại ca thì hẳn sẽ gần hơn một bước thành Tổng Giang. Cơ mà Quang Cán không để ý đó là Tổng Giang chết rất thảm. Tất nhiên nếu chiếu theo lịch sử thì Quang Cán cũng thỏa nguyện anh hào khi trở thành “Tổng Giang” một vùng sau đó bị triều đình Huế treo mạt tặc bình Cờ Vàng mà diệt thấu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Quang Diệu đầu đầy hắc tuyến vì tên phụ thân tiện nghi này của hắn lại tiếp tục sờ nắn thêm một phen nữa.

- Tiểu ca, không là tiểu tử tông của ta... người về sau cẩn thận chút được không! Người mà có bề gì thì Trần Gia tuyệt hậu ta biết ăn nói ra sao với tổ tiên bây giờ.

Cách xưng hô rất quái tai cộng thêm vẻ mặt hận không thể rèn sắt thành thép của Quang Cán làm cho Quang Diệu càng hết chỗ nói, hắn không chịu nổi mà đưa tay gạt Quang Cán lão cha tiện nghi.

- Lão... lão huynh, sờ thì cũng sờ rồi, nam nhi thân cao tám thước như .... ta, ngã ngựa một chút thì có làm sao... Lần này đại... đại ca đi nhiều ngày như vậy có thu hoạch gì không?

Vốn dĩ Quang Diệu vì tôn trọng cổ thân thể này mà muốn gọi một câu lão cha nhưng quá khó, với lại đã mấy năm rồi toàn gọi Đại ca nay lại gọi là lão cha có khi hắn bị nghi ngờ. Vậy ra một tiếng lão cha bị Quang Diệu nhấn nhá chuyển thành lão huynh. Tiếp theo đó hắn phải đánh lạc hướng chú ý của tên phụ thân tiện nghi này nên chuyển đề tài nói chuyện.

- Đi đi vào đây... để đại ca giảng cho người nghe, giang hồ dạy sống rồi, thời cơ của ta đã đến.

Nói đến chuyện giang hồ thì lúc nào Quang Cán cũng hào hứng bùng bùng như vậy. Mà không chỉ có Quang Cán cao hứng ào ào, thật ra trước đây hai cha con nghe đến chuyện giang hồ đều là hứng trí bùng bùng cùng nhau như vậy. Nhìn mặt đoán chữ là nghề nghiệp của Quang Diệu kiếp trước vậy nên hắn cũng nặn ra vẻ hứng trí mà bước vào thư phòng.

- Điều tiểu ca người biết không, vậy mà Trương Tướng quân đánh thắng giặc dã tại Cây Mai và Thị Nghè ép cho lũ mất xanh man di không ngoi đầu dậy được....

Vào đến thư phòng Quang Cán bắt đầu như súng liên thanh mà kể lể, bản mặt kích động ào ào không thôi.

- Trương tướng quân là ai?

Không đầu không đuôi Quang Diệu chen vào một câu, thực sự cái ngành của hắn là mặt vụ vậy nên phải vào rất nhiều vai trong khi làm nhiệm vụ. Do giả thân phải giống thân giả quý phải ra quý nên lượng kiến thức tạp nham mà Quang Diệu nạp vào đầu kiếp trước là không ít. Nếu hắn không làm vậy thì các vai diễn chưa kịp thực thi nhiệm vụ đã lộ ra rồi. Vậy nên về lịch sử cơ bản Quang Diệu cũng biết một hai, nhưng đề hỏi hạ nhân thì toàn người kiến thức kém nên không ra được kết quả. Đọc sách chữ Hán Nôm và Hán phồn thể thì Quang Diệu câu được câu chăng cho nên kết quả không vào đâu. Hi vọng duy nhất để biết thời thế là thông qua vị lão cha tiện nghi 27 tuổi này. Thế nhưng nếu đặt những câu hỏi đại loại như năm nay là năm nào thì không thể được, như vậy quá lộ liễu sợ bị sinh nghi ngờ. Cuối cùng chỉ có cách dựa vào các sự kiện và các danh nhân lịch sử để định ra mốc thời gian mà thôi.

Chỉ thấy Quang Cán cau mày gõ cho tiểu Quang Diệu một cái vào trán: “Bất thuật vô học, Trương tướng quân là Trương Định Tướng quân, Nguyên Tiêu tết năm nay lũ man di phương tây Chiếm thành Gia Định, Trương tướng quân dẫn nghĩa binh theo Nguyễn Tri Phương Nguyên Soái tiến lên Thuận kiều đánh tan lũ man di tại Cây Mai, Thị Nghè... theo tình huống này chả mấy chốc Phương Nguyên Soái sẽ đánh bật được lũ Man Di ra khỏi thành Gia Định..”

Tiếp theo là Quang Cán ào ào kể lể về chi tiết trận đánh cứ như là tên này đã từng tham gia vậy, thêm vào đó giọng điệu của tên này tỏ ra hứng phấn vô cùng hận như không thể chính mình cảm đạo lên ngựa ra trận giết giặc vậy.

Theo như lời Quang Cán kể thì Quang Diệu trầm mặc, theo sự kiện mà suy xét tức là lúc này vào khoảng năm 1859 đến 1860. Bởi lẽ từ năm 1861 trở đi thì quân của Trương Định và Nguyễn Chi Phương chỉ có bại lui mà không có thắng trận. Chính vì lẽ đó có thể đoán ra được lúc này triều đình Huế vẫn chưa kí Hòa ước Nhâm Tuất bất bình đẳng là dấu ấn đầu tiên cho việc đánh mất chủ quyền.

Đang thao thao bất tuyệt thì Quang Cán bị quý tử chặn họng.

- Đại nhân ngài không phải là muốn tụ tập quần hùng Nam tiến giúp Trương đại nhân đánh giặc đó chứ?

Quang Diệu không thể không hỏi vấn đề này bởi lẽ trong lịch sử thì loáng thoáng hắn có nghe về tên Trần Quang Cán này đâu đó. Cũng tham gia nghĩa quân gì gì đó, vậy nhưng mọi phong trào nghĩa quân vào lúc này đều không có kết cục tốt đẹp gì cả. Tất nhiên Quang Diệu không quá thương tiếc tên lão cha tiện nghi lại còn kỳ hoa này. Nhưng xét cho cùng thì máu mủ còn lại đó, với lại nếu Quang Diệu muốn làm một điều gì đó cho tổ quốc vào thời kì lịch sử đen tối như vậy thì cũng cần hậu thuẫn. Một mình hắn sức đơn lực bạc biết vùng vẫy ra sao. Có một lão phụ thân tiện nghi không đáng tin tưởng chút nào nhưng ít ra tài năng kinh thương của tên mặt trắng này là không thể phủ nhận. Có thực mới vực được đạo, không có tiền làm gì cũng khó khăn cả.

- Ô hay nhóc con hôm nay tự nhiên thông minh đáo để, “Lão Đại” của người anh hùng cái thế cũng sắp có ngày vang danh thiên hạ. Mấy ngày nay ta bốn ba khắp nơi để liên hệ anh hùng hào kiệt, chúng ta lập tức sẽ tụ tập nghĩa binh tham gia kháng chiến đánh đuổi lũ man di.

Quang Cán lại một lần nữa hưng phấn đến mặt mũi đỏ bừng mà bản liên thanh, nhìn già từ đầu đến cuối không có dáng vẻ nào là phụ thân đại nhân được cả. Quang Diệu thì mặt tối đen một mảnh, nếu có phiên bản Đôn Ki Sốt sứ A Nam thì đúng là tên phụ thân tiện nghi này rồi. (Câu chuyện theo bước chân của Quixada (Don Quixote xứ Mancha), một nhà quý tộc nghèo khoảng 50 tuổi sống ở miền Aragon và Castile, trở về thế kỷ XV tại Tây Ban Nha. Tại thời điểm đó,

những chuyện hoang đường phi lý về các hiệp sĩ rất thịnh hành. Nhà quý tộc Quixada say mê những truyện này đến độ cuồng si, bao nhiêu tiền cũng bỏ ra mua truyện hết. Đầu óc chàng ta lúc nào cũng đầy những ý tưởng về sự mê hoặc, đánh nhau, thách đấu, thương vong, oán trách, tình tứ, dấn vật, những người khổng lồ, những lâu đài tráng lệ, những thiếu nữ bị bắt cóc và các cuộc giải cứu người đẹp hào hùng).

Đây điển hình là một kẻ ăn no dục mỡ không có việc gì mà tin tưởng vào tiểu thuyết anh hùng hiệp muốn xuất danh nổi tiếng. Tất nhiên hành động yêu nước tụ tập nghĩa binh là đáng hoan nghênh, nhưng kiểu hành động vô não thì cực kì đáng lên án.

- Lão huynh, tụ tập nhân sĩ bao nhiêu, trang bị như thế nào, huấn luyện ra sao, thêm vào đó quân lương của lão huynh từ đâu mà có. Một chuyện quan trọng đó là triều đình nghĩ sao về việc lão huynh tụ tập binh sĩ?

Một lần nữa Quang Diệu nhếch mép kinh thường mà cắt ngang gã phụ thân tiện nghi hỏi đều. Nhưng lúc này Quang Cán đang rơi vào tình thế hưng phấn tột độ nên không quá để ý đến hành động quái lạ của tên nhi tử nổi tiếng chơi bời này. Nếu gã có thể bình tâm mà suy nghĩ thì có thể nhận thấy những câu hỏi này có thể xuất ra từ một tên thiếu gia lông bông hay không? Những câu hỏi này thể hiện trọng tâm câu mấu chốt vấn đề, thêm vào đó nó có sự điềm tĩnh tuyệt đối không phù hợp lứa tuổi.

- Nói cho người nghe cũng không sao, chỉ e là người kinh hãi a. Phụ thân anh mình thân võ của người được giảng hồ lục tinh phong làm mình chủ, chúng ta cũng tập trung hơn chục đầu lĩnh hảo hán giảng hồ mỗi người cũng có vài chục đến cả trăm đỉnh trắng, thêm vào trần gia ba trăm đỉnh trắng võ bị thì quân số không dưới 2000. Quân bị thì có gì là khó, Trần gia gia tài bạc vạn, cộng thêm mô sắt tư của gia tộc thì việc binh khí đao thương là không vấn đề. Lại nói ta có vợ vệt hết thì Trần gia cũng ra được 6 vạn lạng bạc. 2000 binh lương ăn ba năm không hết... Còn về triều đình, chỉ cần đánh thắng vài trận với quân Mãn Di còn không sợ phong thưởng một hàm tướng quân sao?

- Trời ơi...

Nghe đến đây Quang Diệu hoàn toàn suy sụp, cái gì mà hảo hán giảng hồ, cái gì mà anh hùng nghĩa lớn, tất cả con mẹ nó chẳng qua một chữ tiền. Cái lũ được gọi là giảng hồ hảo hán kia chẳng qua là phần tử lưu manh thảo khấu thì đúng hơn, nghe qua là biết Quang Cán làm mẹ gì có cái Vương bát khí chất gì mà khiến anh hùng hảo hán tề tựu. Xét cho cùng thì lũ kia nhìn thấy Trần gia giàu có, dựa vào kiếm miếng cơm. Nghe đi, từ đầu đến đuôi thì tiền bỏ ra đều là Trần gia cả. Tất nhiên trong số hảo hán này cũng không thiếu kẻ có tư tưởng trung quân ái quốc, thế nhưng số lượng chắc cũng không nhiều. Thêm vào đó một đám không nào chính trị mà tụ tập với nhau thì Nghĩa quân rồi cũng biến thành tặc khấu mà thôi.

- Lão Cha...

Quang Diệu hết cách nên chỉ có thể dùng cách xưng hô bá đạo này để thức tỉnh tên cuồng nhân Quang Cán. Lão Cha là từ lâu lắm rồi Quang Diệu nguyên thân không có gọi, vậy nên tiếng gọi lão cha cộng thêm gương mặt nghiêm túc hiểm có của Quang Diệu quả thật có hiệu quả ngang với định thân phù của Đạo sĩ. Chỉ thấy Quang Cán đang ha ha hưng phát bỗng nhiên thần người đứng hình, miệng thì há hốc.

- Diệu tiểu ca... người bị não nhanh (hâm)?

Quang Cán chớp chớp mắt lo lắng nói vội, hán quả thật rất lo lắng cho tên quý tử độc đinh của gia tộc.

- Lão... huynh, ta không có não nhanh a... chuyện này rất dài nên để ta xấp xếp một chút rồi biên cho ngài nghe...

Đầu óc của Quang Diệu chuyển động 200% công suất, việc thuyết phục Quang Cán là một việc rất khó khăn. Đầu tiên Quang Cán theo như tiếp xúc ngắn hạn thì được nhận định là một kẻ có chiều hướng hoang tưởng không nhỏ. Thứ đến gã cực kì ham mê danh vọng kiêu như trong tiểu thuyết. Cuối cùng là Quang Diệu không thể nói trực tiếp rằng: "Lão huynh a, ta là người tương lai, ta biết trước Trương Định tướng quân chết rất thảm, người mà khởi nghĩa chết còn thảm hơn." Nếu quả thật Quang Diệu mà thốt ra câu nói này thì đảm bảo ngay lập tức bị mời thầy trừ tà về nhà cúng khấn. Quan trọng hơn cả là Quang Diệu không thể dùng lý lẽ mà thuyết phục Quang Cán cho được. Bản thân Quang Diệu nhỏ tuổi đã đành, tiếp theo hán còn nổi tiếng bất hảo, giờ đây lời lý lẽ ra mà nói thì ai tin.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 3

Cái khó ló cái khôn, mà cái khôn thì dẫn đến cái dại. Nếu lão huynh đã là người hoang tưởng thì tiểu đệ cũng biên ra một câu chuyện hoang đường máu chó cho lão huynh nghe. Nghĩ đến đây Quang Diệu nhếch môi cười một cách bí hiểm sau đó nhìn chăm chăm vào lão cha tiện nghi.

Cái nhìn chăm chú với ánh mắt cực kì tập trung theo sau là một nụ cười bí hiểm như có như không của Quang Diệu làm cho Quang Cán phát hoảng. Hán đã chắc mười phần đứa con trai quý tử này sau khi ngã ngựa đã biến thành não nhanh rồi. Nhưng không đợi Quang Cán lên tiếng thì Quang Diệu đã mở miệng.

- Lão huynh thường hay ra ngoài buôn bán cùng tụ tập chúng hảo hán mà không có nhà, lão huynh biết ta ở nhà làm cái gì không?

Quang Cán tính một miệng nói: "Người ở nhà ngoài chợ gà bắt dế, đưa ngựa treu chọc con gái nhà lành ra thì còn có thể làm gì?". Vậy nhưng chưa chờ Quang Cán trả lời câu hỏi thì Quang Diệu thẳng thắn mà trả lời thay "lão huynh".

- Đại ca ngài đừng nói ta ở nhà ở nhà ngoài chợ gà bắt dế, đưa ngựa treu chọc con gái nhà lành. Đây chỉ là chương nhãn pháp che mắt thiên hạ mà thôi, thật ra ba năm qua không ngày nào là ta không học hành từ tể, tất nhiên không phải học cái gì từ thư ngũ kinh mà là học tân học, học đạo thuật, học binh pháp, học rất nhiều thứ thực dụng... Nói ra e rằng ngài sợ hãi.. cũng e rằng ngài ganh tị không thôi. Ngài bỏ ra bạc vạn câu thầy khắp nơi mà du học, nhưng cao nhân lại ngay

cạnh nhà ta. Ngài biết cái núi trúc thừa sau trúc không, đó là nơi cao nhân mà ta nói cư ngụ. Cái gì mà trên thôn thiên văn dưới dành địa lý, ngày xét âm đêm xét dương cũng chỉ vậy mà thôi. Ba năm đi qua ta đã học hoàn toàn bản lãnh thì lão sư phụ kia mới đi xa. Nói một câu cơ bản kế hoạch tụ nghĩa của Lão huynh chỉ là tìm đường chết mà thôi... van lạy ngài đó ta còn quá nhỏ đã mất mẫu thân rồi nên không muốn làm cô nhi cả phụ mẫu đều vong.

Quang Diệu biến ra một câu truyện máu chó mà ngay cả đến bản thân uống thêm 100 viên thuốc lắc chắc cũng không thể nào tin tưởng cho nổi. Vậy nhưng phe đối diện là Quang Cán thì đang há hốc miệng sau đó đớp đớp không khí như cổ gồng tiêu hóa thông tin mà mình vừa cập nhật.

Nhìn mặt đoán chương trình, chỉ tiếc rèn sắt khi còn nóng Quang Diệu thừa thế xông lên:

- Cái nói không bằng có, chỉ lát nữa thôi chúng ta ra kia làm một phen ti thí phân cao thấp. Không phải lão huynh được lực tinh hảo hơn phong minh chủ sao. Hừ.. mình chủ cái rắm vào tay ta tạo bốp một cái...

Chỉ thấy bộ mặt vênh vênh kiểu công tử ca của Quang Diệu lộ ra 10 phần, hần cười đều rồi dơ nắm tay bốp đến rẹt một cái kêu rắc rắc. Hành động của Quang Diệu đã kích đến máu chốt của vị võ lâm minh chủ lực tinh tương lai, sĩ khí sát bất khả nhục, Quang Cán mặt đỏ au bùng bùng tức giận. Năm bảy hai một hần nặc kệ rồi, lần này thẳng quý tử thật là quá lắm rồi, hần quyết định phải lôi ra sân tập võ trừng trị một trận nên thân. Toàn giờ cánh tay định tóm lấy Quang Diệu lôi ra sân thì tên ôn con này lui lại một bước xua xua tay.

- Vị minh chủ lực tinh hảo hơn này chớ nóng, nghe tại hại nói xong thì đập nhau chưa muộn. Chúng ta nói về cái gọi mà tụ nghĩa của lão huynh. Thứ nhất có câu biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Lão hiểu gì về bọn man dợ tây Âu chẳng. Nói cho lão biết chúng không hề man dợ một chút nào mà còn văn minh hơn chúng ta rất nhiều. Vẫn biết trăm năm trước quả thật chúng kém văn minh hơn, nhưng kể từ ba ngày không gặp phải nhìn nhau bằng ánh mắt khác. Đẳng này là trăm năm đây. Vũ khí mà lũ man di này dùng là súng trường hay chúng ta gọi là hỏa trường thương. Nhưng hỏa trường của chúng đã tiến bộ vượt bậc rồi chứ không phải kiểu hỏa mai thương cả trăm năm về trước. Nói cho lão huynh nghe, võ nghệ có cao bao nhiêu, ăn một viên đạn đảm bảo chết không kịp ngáp. Kể tiếp đó hỏa trường thương của bọn man di bắn xa 600 bước vẫn có thể giết người. Cung binh cùng hỏa mai binh chỉ đánh trong vòng 50 bước. Thêm vào đó hỏa trường của chúng nạp đạn cực nhanh, còn nhanh hơn cả cung thủ xuất sắc bắn tên. Theo lý đó hỏa mai binh đừng đem ra so sánh. Ngài cứ tưởng tượng ngài vác đao chạy đủ 600 bước thì chúng có thể bắn bao nhiêu viên đạn lên người ngài. Mặc áo giáp hay khiên chắn đều vô dụng, loại đạn này đến thép nguyên tấm cũng có thể xuyên qua. Ngài lấy cái gì để đánh cùng lũ dợ Tây Âu kia?

Quang Cán bị dọa cho kinh người:

- 600 bước.. 600 bước kia à.. vậy đó là thần khí còn gì. Nhưng Trương tướng quân và Nguyễn Chi Phương Nguyễn Soái vẫn có thể thắng trận?

Quang Diệu nghĩ đến kế hoạch đang dần dần tiến triển mà vui vẻ, nhưng mặt hần vẫn nghiêm nghị không thôi. Nhếch miệng cười đều Quang Diệu tiếp tục ung dung.

- Thắng trận... ngài nghe thấy hai chữ thắng trận là run lên sung sướng. Ngài có biết Trương Tướng và Phương Soái lấy gì ra thắng trận không. Là lấy mạng người ra bù vào mà thắng trận đó. Lũ dợ Tây tiến đánh Gia Định chỉ có 3500 người kể cả phụ binh. Ngài biết lực tinh Nam Kỳ có bao nhiêu binh mã sơ sơ tổng số cũng là bảy tám vạn vậy mà chỉ trong một ngày quân dợ Tây đã chiếm thành Gia Định. Quân của Trương tướng và Tả Soái là dựa vào thể hiêm và mạng người lấp vào mới có giữ được Thuận Kiều. Vậy nhưng vấn đề ở chỗ lúc này quân dợ Tây lui binh về Gia Định cố thủ vì chúng có xô sát cùng nhà Thanh nên phải điều đi phần lớn binh lực lên phía Bắc. Thế nhưng khi chúng trở lại đâu, khi quân tăng bị từ phương Tây đến đâu lúc ấy tất Trương Tướng và Phương Soái trụ không nổi.

Nghe Quang Diệu thao thao bất tuyệt thì Quang Cán lòng càng chìm thẳng. Hần lúc này đi vòng vo quanh phòng... bỗng nhiên gã phụ thân tiện nghi này bỗng hai mắt sáng bừng.

- Không đúng, triều đình sẽ tăng quân chi viện, chúng ta còn có đại pháo.. đại pháo có thể nổ chết chúng.

Nghe đến đây Quang Diệu ôm trán mà thở dài, hần rất đau đầu vì sự ấu trĩ cả về quân sự lẫn chính trị của Quang Cán. Giá như tài quân sự của lão phụ thân tiện nghi này chỉ bằng một phần của tài kinh thương thì hần cũng bớt lo lắng đi nhiều.

- Lão huynh hồ đồ, chúng ta có đại pháo chả nhẽ quân dợ Tây không có. Nói để lão huynh rõ, đại pháo quân ta bắn xa một dặm nhưng đại pháo rợ tây bắn xa bốn đến 6 dặm. Ngoài ra triều đình đảm bảo không chi viện cho Phương Soái mà còn ép ngài ấy lui binh. Triều đình bị đánh ở Đà Nẵng đã sợ đến co vòi rồi. Họ giờ đây ước gì có được hòa bình với dợ Tây nên không muốn gây chuyện. Triều đình lúc này hần là đang tìm cách đàm phán để chuộc về Gia Định. Trương tướng và Phương soái nếu cố đánh có khi bị cách chức trừng phạt. Lại nói thêm một câu nữa, đến Trương Tướng còn bị phạt thì ngài mà tụ nghĩa đánh dợ tây sẽ bị quy kết vào tụ chúng làm loạn. Không chết vì dợ Tây giết mà bị triều đình quy làm tặc khẩu tiêu diệt mới là ô hô ai tai. Ngài không tin ta thì mai đi Thanh Lâu lớn nhất tỉnh với mấy kỹ nữ Triều Tiên và Hoa tộc sau đó mời mấy vị cao quan thăm dò là biết ngay, không cần phải nói ta nói vô căn cứ. Ngài ấy à, buồn lậu muối sắt, luôn lách quan thuế, đi đêm đứt lót có bài có bản sao lại không dùng đó để tìm hiểu hướng đi của triều đình.

Nói về Quang Cán thì tên này rất là tinh minh cũng rất là hồ đồ. Tên này luôn lách đục lót quan trên để buồn lậu muối sắt thì rất có nghề. Nhưng hần lại đi tìm hiểu thông tin chiến sự từ giang hồ tứ hải. Thật ra cách tìm hiểu chiến sự qua dân gian cũng không có gì là sai lầm cả, vì cái thời này giả mạo quân công nhiều như sao trên trời, thông tin từ quan trường dường như không có cái nào đáng tin. Thế nhưng chiều hướng chính trị, hướng đi của triều đình thì bắt buộc phải tìm hiểu từ quan trường mới được. Quang Cán thần thờ ngồi phệt xuống ghế mà thở dài, Quang Diệu nói có cái hần tin có cái không, thế nhưng một đứa trẻ lông bông lang bang mà nói được những chuyện kinh hãi thế tục như vậy nếu không có cao nhân đứng sau chỉ điểm thì đánh chết hần cũng không tin. Lòng thầm nghĩ ngày mai phải tiến hành tiếp xúc thân mật cùng quan chức trong vùng một chuyến. Kể cả tốn chút tiền bạc đi chăng nữa cũng không sao, chuyện liên quan đến mạng nhỏ, tiền bỏ ra là không cần tính đến.

Đang thần thờ ngược mặt lên thì Quang Cán lại thấy bộ mặt dung dung vênh vênh vào cười đều của đứa con quý tử. Phần nộ nhất đó là tên lông bông này đang làm tư thế mời hướng ra sân võ sau đó làm động tác bốp tay dử dử, ý đồ của việc này đó là bốp chết Minh chủ võ lâm lực tinh như bốp ruồi. Ai cho nó cái lá gan bằng trời như vậy, Quang Cán hằm hằm nhìn Quang Diệu rồi bước ra sân võ, hần quyết định dạy dỗ cho thẳng con không biết điều một bài học nhớ đời. Ba bảy hai một, chuyện chứng thực tình thế triều đình tính sau. Việc chính là phải tấn cho tên tiểu tử không nên thân một trận nhớ đời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Sân luyện võ của nhà họ Trần Không phải nhỏ, tính ra cũng phải bằng nửa cái sân bóng đá thời hiện tại. Cũng phải thôi Trần Quang Cán không có đam mê gì ngoài võ còn này nọ, ý nghĩ của hắn là trở thành võ lâm minh chủ Lục tỉnh trung kỳ kia mà. Vậy nên với gia tài mấy chục vạn của mình bỏ ra một ít để cải tạo một bãi đất thành sân luyện võ khổng lồ như vậy không có gì là bất bình thường. Nói đi cũng phải nói lại, Đại Việt từ trước tới giờ vẫn là dân tộc thượng võ, ấy vậy nên dân tộc với số lượng người ít ỏi đến vậy chưa bao giờ chịu khuất phục trước cường quốc khổng lồ phương Bắc với số lượng dân đông gấp cả trăm lần họ. Vậy ra việc có sân tập võ “hoi quá cỡ” của Trần Quang Cán là không có gì bàn cãi nhiều. Rất nhiều phú hộ đều có thói quen này, một là để con cháu rèn luyện hai là để đình tráng tập tành, cái thời buổi giặc cướp đầy đường này vừa có tiền lại không có võ trang bảo vệ thì coi như cầm chắc cái chết.

Nhà họ Trần tại trấn Lâm Sơn chính là đại phú hộ, lại thêm công việc làm ăn thương nghiệp nên cần một đội bảo vệ thương đoàn khá khổng lồ. Vậy ra việc đào thương luyện tập quanh năm là không có gì đặc biệt. Số tráng đinh kiêm hộ vệ đoàn của Trần gia lên đến con số gần 300 người. Trong đó có 200 thương xuyên ở bên ngoài theo thương đoàn làm nhiệm vụ, một số thì làm bảo vệ của các cửa hàng mang họ Trần. Cư trú tại Trần Gia bảo chỉ có tầm gần 100 người làm nhiệm vụ hộ viên. Nói là hộ viên cho trấn gia nhưng nhóm này bảo vệ là bảo vệ cho cả trấn bình an. Tỉnh ra thì dân chúng còn tin tưởng Trần gia tráng đinh hơn cả quan binh Vệ sở đóng tại nơi này. Phải biết lúc này Hà Tĩnh tình khá phức tạp, số lượng người Việt và người Xiêm chiếm tỉ lệ 6/4. Nên nhớ Trần Tĩnh và Lạc Biên là người Ai Lao sinh sống. Mặc dù người Ai Lao hiền như cục gạch thế nhưng triều đình Huế sau khi chiếm đóng cũng đâu coi họ là người mà ra sức đàn áp bóc lột. Đến tho bị chọc giận còn có lúc cần người thế nên Ai Lao dân cũng có một số không cam lòng mà làm tặc phi. Nhưng đau khổ thay tặc phi đầu lãnh lại toàn là người Việt hảo hớn cả. Nói chung thì có đi làm cướp thì người dân Ai Lao hiền lành vẫn là tiểu đệ mà thôi. Vậy nhưng những băng nhóm tặc phi này chớ nên coi thường, rất nhiều làng mạc đã bị chúng đe dọa rồi đấy. Nhưng nơi nào bị đe dọa và không quan trọng. Quan trọng là lũ phi tặc này cũng rất biết điều mà chưa từng mò đến Lâm Sơn trấn gây sự, xem ra uy danh vị lục tỉnh võ lâm minh tương lai này cũng không phải bày cho có.

Nói đến thì chết cười hai cha con kì ba nhà họ Trần, lão ca thì hoang tưởng giang hồ hiệp nghĩa nặng nề, tiểu tử thì lông bông đá gà chơi chó. Vậy nhưng cả hai với võ công thì không hề hảm hồ cho có, nói chung vì cùng đam mê võ hiệp thế nên hai cha con nhà này rèn luyện rất chăm chỉ. Thế nhưng Trần Viên ngoại mặc dù thóc gạo đầy nhà, tiền đồng bằng thúng song lại thực sự chưa bao giờ gặp được minh sư. Võ công của gã nếu trong giang hồ chắc xếp vào hạng ba gì đó mà thôi. Điều này cũng dễ hiểu vì cao nhân đích thực thì không ai dỗi hơi mà tụ tập cùng Trần viên ngoại được cả. Những tên hảo hớn tụ tập cùng Viên ngoại thì chỉ có hai lý do, một là dạng náo nham, hai là kiếm bữa cơm thịt rượu.

Chính vì lý do này nên từ nhỏ luyện tập bài bản nhưng võ công của hai cha con này thuộc vào dạng mèo cào ba chân, bù lại cả hai được cái gen tốt nên cao lớn uy mãnh hơn người. Dĩ nhiên sức vóc cũng rất lớn. Lão ca Trần Quang Cán cao tầm 1m80, lưng hùm vai gấu cơ bắp cuộn cuộn. Không tin thì nhìn lão cỡi áo khoác viền ngoại ra mà mặc võ phục ngắn tay đang đứng kia thì biết. Thăng con nghịch tử đang tính bóp chết “cha già” mới mười hai tuổi đầu mà cũng cao đến 1m65 ngang bằng một thanh niên trưởng thành bình thường thời này. Cái quan trọng là cơ bắp tiểu huynh đệ tuy không quá phát triển do chưa trưởng thành nhưng nhìn qua không phải nhỏ bé gì cho cam. Nói thật nếu chỉ là đấu vật kiểu thể thao thì trên làng trên xóm dưới không mấy ai thắng được lão ca. Còn muốn thắng thiếu gia nhà họ Trần cũng cần hết sức vất vả.

Trên sân tập các tráng đinh Trần gia đã ngưng lại tập luyện mà hứng thú vây quanh hai cha con kì ba này. Nói thật cũng không ít lần hai cha con nhà này “đấu võ”, nhưng các lần khác đều là quý thiếu gia ngựa đòn mà quấy phá linh tinh nên bị lão cha lôi ra sân võ trả đũa. Lần này mọi chuyện có vẻ khác vì theo thông tin từ mấy à nha hoàn lăm miệng thì dường như lần này thiếu gia ăn gan báo nên thách thức lão gia.Ồ thì hai cha con phát rõ mà tấn nhau đâu có liên quan gì, tới mình, mấy tráng đinh vui vẻ với tâm thái khán giả mà quan sát trận đấu này.

- Nay lão huynh, võ công của tiểu đệ là quyền thật cước thật chuyên dùng để giết người chứ không phải võ múa kiểu mèo cào. Lát nữa nếu quá tay ngài không được dùng thế phụ thân ép người mà vác gậy đuổi ta a.

Một bên Quang Diệu đang sờ sờ hai cái bao hộ quyền, sau đó vênh vênh cái mặt muốn đánh lên không mặt khoog nhạt mà đạo. Hắn là nói thật, thứ quyền thuật là Quang Diệu học kiếp trước không phải quyền thể thao, cũng không phải quyền tự vệ mà là sát nhân quyền. Đây là đặc thù nghề nghiệp mật vụ bắt buộc hắn phải học. Không những quyền thuật mà vũ khí hắn cũng phải tinh thông, từ côn thuật kiếm thuật đến đao thuật không môn nào là hắn không tiến hành luyện tập. Tất nhiên trong thế kỉ 21 với thế giới đầy hàng nóng thì khả năng dung hàng nóng của Quang Diệu mới là đỉnh cao. Không loại súng ống nào là hắn không tinh thông. Tất nhiên hắn không thể giỏi đến độ như những tay bắn tỉa chuyên nghiệp, vậy nhưng nếu cho hắn một cây súng bắn tỉa dĩ nhiên hắn có thể giết người.

Nghe câu nói không trên dưới trái phải của nghịch tử thì vị võ lâm minh chủ tương lai của lục tỉnh động nộ thực sự rồi. Chỉ thấy hắn gầm lên như một con hổ rồi lao đương hai tay lao về phía Quang Diệu. Thanh thế thì uy mãnh vô cùng, mà động tác thì hoàn toàn không chệ vào đâu được với một chiêu “Mãnh hổ xuất sơn”. Cái mà giang hồ tí đầu toàn là ông tung một chiêu tôi tung một chiêu để phá, kiểu như ông tung ra “Mãnh Hổ Xuất Sơn” thì thôi đáp lại một chiêu “Thiên Long quá hải” gì gì đó, nói chung là khoog tránh không né đối một chiêu xem ai lợi hại hơn. Thua thắng gì thì cũng ôm quyền một câu đa tạ chỉ giáo gì đó. Mẹ đúng là quái tai, không bằng lên múa một bài xem ai múa đẹp hơn. Nhưng chính cái kiểu tỉ đầu giang hồ chửi khoáy này mà Quang Cán được công nhận là võ lâm cao thủ. Tên này lực lớn vô cùng, ai mà tiếp chiêu này của hắn thì không bị bắn ra cũng bị đánh cho quỵ sụp xuống.

Vậy nhưng lần này khốn nạn là Trần Quang Cán gặp được không phải à giang hồ hảo hớn gì, hắn gặp được là chuyên gia đặc vụ VN. Ngành nghề của Quang Diệu nếu gặp phải địch nhân thì không từ thủ đoạn mà kết liễu đối phương trong một hai đòn đánh. Tất nhiên Quang Diệu không thể chơi độc thủ với lão tía được nhưng mà cái chiêu mèo cào cho vui có trăm ngàn chỗ hở này thì Quang Diệu dư sức phá giải.

Chỉ thấy Diệu Thiếu gia tiêu sái lộn mèo một vòng trên đất tránh đi đô hồ trào, sau đó là dơ chân quét một cái. Cán lão gia đằng không giá vũ theo quán tính mà bay lên trời sau đó tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Chiều theo quy củ giang hồ thì quá chiêu hết thì dừng sau đó lại chào nhau rồi vào lại chiêu mới. Thế nhưng Diệu thiếu nào có quy củ mẹ gì, hắn thấy lão tía ngã đau chưa kịp hồi thần thì vội vã lao tới. Hai tay hắn tóm ngay lấy cánh tay thô to củ tỏi tia tiện nghi mà bẻ quặt. Phản ứng tự nhiên của Quang Cán là ngửa người để theo chiều bẻ tay của thằng con bất hiểu tránh trấn thương. Ngay lập tức Cán lão gia hối hận khôn nguôi vì hai chân của Diệu thiếu nhanh như chớp cắt khoé

chặt qua cổ hắn.

Thế nhưng Cán lão gia cũng không phải tay mơ, cánh tay thô to như bắp chân của hắn ra sức gồng mạnh nhằm kéo bật thẳng con bất hiếu chơi ăn gian. Nhưng sức lực của Diệu thiếu không hề nhỏ. Hai tay hắn bầu chặt lấy khớp xương bàn tay của lão tía tiện nghi mà vận xoắn, sau đó dùng hết sức mạnh cơ thắt lưng bẻ tay thẳng cha. Đây là đòn khóa tay cực ý cơ bản của MMA võ tổng hợp và Diệu thiếu sử dụng rất thuần tay.

Chỉ thấy Cán lão gia cánh tay bị xoắn đến dị dạng đau đến chảy nước mắt, mặt mũi đỏ bừng bừng.

- Hê Hê lão huynh.. ngài phục chưa..

Chỉ thấy Diệu thiếu đắc thế không tha người vừa thở hồn hển vừa hỏi đều. Chiều này đã vào thế rồi có mà chết cũng chẳng gỡ ra được. Xong đáp lại Diệu thiếu chỉ là Cán lão gia ú ớ mặt đỏ bừng bừng trợn mắt.

- Á à... không phục.. bẻ thêm chút nữa.... phục hay không phục.

Diệu thiếu lại xoay ngược chiều cánh tay lão tía tiện nghi thêm một chút nữa. Thế nhưng đáp lại Diệu thiếu gia vẫn không có câu đầu hàng.

“Quái... bẻ đến gần lệch khớp tay mà lão vẫn cứng ghê”. Quang Diệu thầm nghĩ trong lòng tính bẻ thêm vài độ cho lão tía biết điều hơn. Vậy nhưng quay lại đã thấy lão tía mặt mũi tím tái cả rồi. Bỏ cmnr không phải Cán lão gia không đầu hàng mà bị kẹp cổ đến tắc thở không mở mồm ra đầu hàng cho được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Đến Thiên Hương Lâu

Ngồi trong thư phòng mặt mũi Cán lão gia xám ngoét, hần vậy mà giang hồ cao thủ lục tinh chi không uống cạn một chén trà đã bị tiểu tử chưa ráo màu đầu kẹp cổ xém chút tắc thở tử vong. Điều đáng hận ở đây đó là tiểu tử kẹp cổ hắn đến nghẹn thở là đứa con lông bông không nghề nghiệp của mình. Điều đáng hận hơn nữa đó là tiểu tử này sử dụng chiêu thức bang môn tà đạo, không hề đếm xỉa đạo nghĩa giang hồ mà chơi tiểu xảo. Hắn thua nhưng không phục, mặc dù sự thật lẽ ra là Cán lão gia anh minh thần võ mình chủ trương lai lực lâm 6 tinh thua trong tay tiểu tử 12 tuổi đầu.

Thư phòng im ắng một cách lạ thường, Cán lão gia ngồi sau hương án mà trầm mặc, Diệu thiếu gia vắt vẻo ngồi trên ghế đầu mà vênh cằm tự đắc, chân còn dung dung mồm lẩm nhẩm hát một điệu nhạc không biết tên. Nhìn bộ dáng tên thiếu gia này rất là thêm đòn, cơ mà Diệu thiếu rất thích thú với vai diễn mới này của mình. Kiếp trước hắn đã đóng nhiều vai nhưng riêng vai thiếu gia chơi bởi thì hắn chưa được tận hưởng, nhưng càng diễn Quang Diệu lại càng cảm thấy đây là không phải diễn, mà đây mới là con người thật của hắn. Kiếp trước Quang Diệu diễn quá nhiều rồi nên kiếp này hắn không muốn diễn nữa, sự buông thả này vô hình chung lại rất giống hình tượng Diệu thiếu thực sự đã bị tử vong.

Đang lẳng lẳng đắc ý thì bỗng nghe ỳnh một tiếng khiến Diệu thiếu phải giật mình.

- Người học đầu toàn thứ bàng môn tà đạo, kiểu đánh đấm không quy củ giang hồ như vậy mà cũng gọi là công phu?

Nhìn Cán lão tía đang phùng mang trợn má nổi giận đùng đùng, Diệu thiếu nhếch mép cười đều;

- Lão huynh... Lão đại... Minh chủ lục lâm sáu tinh, tiểu đệ nói rồi, công phu của tiểu đệ dùng để giết người, là kỹ thuật bác sát thực sự chứ không phải chỉ múa cho đẹp. Thật không hiểu nổi với công phu của lão huynh giao đầu quanh năm mà vẫn sống đến thật lúc này quả thật là kỳ tích.

- Người... người cường từ đoạt lý.

Quang Diệu quyết không châm chọc lão tía tiện nghi nữa vì tình hình mặt đoán hình thì lão đã sắp bùng nổ đến nơi rồi.

- Nói thật cái chiêu “Mãnh hổ xuống núi” mà lão huynh luyện không phải vô dụng...

Nói đến đây Quang Diệu đi đến cuối phòng tự thể phát lực chỉ thấy hần lao ầm đến cái hương án trước mặt mà bỏ hai chường đánh ầm một cái khiến cho Hương án bằng gỗ lim cũng phải kêu lên rắc rắc. Cán lão gia trợn mắt há mồm, đây đúng là chiêu “Mãnh hổ xuống núi” chính tông hàng thật giá thật. Chiêu này Quang Diệu tung ra thân hình ý đều không có gì thua kém Cán lão tía tiện nghi cả. Vậy nhưng sau đó là một tràng bi thương.

- Ái ui ái ui... đau chết rồi... con mẹ cái bàn cứng quá... Sao lúc này lão huynh đập nghe nhẹ nhàng vậy.

Chỉ thấy Diệu thiếu uy phong lẫm lẫm giờ đây đang nhảy như con chơi chơi mà xuyết xoa thoải phù phù vào hai bàn tay đã đỏ chót. Thì ra tên này trong lúc hứng khởi cũng biểu diễn một phen, nhưng hắn quên mất cổ thân thể này không phải là hắn kiếp trước đã luyện đến thiết thủ trình độ.

Thu vội hai bàn tay sưng tấy phía sau lưng Diệu thiếu cố nặn ra cái mặt vẻ kinh đạm phong vân ra dáng cao thủ thần bí.

- Cái chiêu “Mãnh hổ xuống núi” này có tác dụng là rèn luyện. Lực bỏ lên từ trên cao rất mạnh, tiếp theo để làm tốt chiêu này thì lực eo cũng rất lớn. Sức bật hai chân càng là kinh người. Lão huynh không tin thì đổi chường thành đại đao, vận dụng như cũ lực cánh tay, lực eo, lực chân bật. Đảm bảo một chiêu bỏ xuống bình thường cũng có thể đoạn kim phá thạch không hàm hồ. Nhưng chiêu này là để rèn luyện mà không phải lòi ra bác đầu, vì chiêu này có trăm ngàn lỗ hổng tương tự có trăm ngàn cách phá giải. Nên nhớ mục tiêu của lão huynh là ra trận giết địch báo nợ nước thù nhà. Thế nhưng địch nhân không phải giang hồ lão bằng

hữu, ai giảng đạo lý giảng hò với lão huyinh. Tia a tia ngài nên phân biệt rõ đâu là công phu rèn luyện đâu là công phu thực chiến. Lâm trận thì bỏ hèn các thứ màu mè hình thức đi, những chiêu đơn giản nhất lại càng là chiêu nguy hiểm nhất.

Vừa nói Điều thiếu vừa biểu diễn một loạt chiêu thức nhảy nhót đấm kiểu boxing, công thêm vài cú đá thực dụng của Teakwondo. Phải nói mấy chiêu đấm đơn giản nhưng tính thực dụng rất cao, hành gia ra tay nhìn đã thấy sướt. Cán lão gia mê võ như mạng nhưng không có danh sư nên đành lết đệt, vừa nghe vừa nhìn quý tử biểu diễn hần mất sáng như sao: “Chả nhẽ tên này gấp cao nhân thực sự”. Bấm bụng suy nghĩ hần quyết định theo dõi tình hình diễn biến ra sao.

- Người đâu...

Cán lão ra rống một tiếng lớn, hạ nhân co giò chạy như bay.

- Lão Lão gia...

Chỉ thấy cầu tử chạy như bay lao dúi dúi vào thư phòng, cái nhà này là theo kiểu phú ông cộng võ biền nên quy tắc cũng không nhiều lắm. Hạ nhân của Trần gia rất là kì ba.. nói chung là chủ nào tớ ấy, mà cha nào thì con ấy cấm có sai...

- Đi ra Thiên Hương Lâu đặt một gian thượng... à không bao hết cả tầng thượng cho ta.. bảo cái mụ tú bà để dành mấy day kỹ người Triều Tiên và Hoa Hạ cho ta. Tối mai lão gia thiết tiệc đãi khách quý. Đồng thời qua nhà thầy đồ Mễ gọi lão qua ta có việc cần.

Thầy đồ Mễ tên thật là Trần Quý Mão vì lão sinh năm Mão thế nhưng cả trấn đều gọi lão là thầy Mễ cả, gọi riết thành quen. Cái trấn này người biết chữ không nhiều, tất nhiên Cán lão gia cũng văn thư một bụng, không như vậy lão làm sao đọc được tiểu thuyết. Vậy nhưng khôn nạn là lão học chữ để đọc truyện kiếm hiệp. Cộng thêm cả ngày đam mê vào võ đạo nên chữ của Cán lão như mèo cào. Cả cái trấn Lâm Sơn này chỉ có Thầy Mễ là chữ đẹp mà thôi, cũng không có gì đặc sắc. Mễ sư phụ thì hương cả chục lần không đố, cuối cùng com nguội canh lạnh không biết làm gì chỉ biết cách gõ đầu trẻ cùng bán chữ kiếm sống. Vì bán chữ thì chữ phải đẹp nên cả ngày lão chỉ luyện chữ mà thôi, luyện hoài thì chữ phải đẹp thì đúng rồi. Cán lão gia gọi Mễ sư phụ để viết thiệp mời các quan trên, với cái chữ gà bới mèo mửa của Cán lão mà viết thiệp thì không những quan viên cười cho thối mũi, có khi cả giang hồ lục lâm 6 tỉnh cũng lòi ra làm đề tài bàn tán nơi quán rượu.

Nhìn thấy mặt Điều thiếu đang tím tái vì nhin cười cộng thêm động tác ôm bụng khiến cho Cán lão gia vừa xấu hổ vừa giận tím mặt.

- Cười gì mà cười... bắt thuật vô học.. nguoi mà chăm chỉ luyện văn thì giờ này ta phải mời cái lão Mễ chết khô kia à.

Nghe thấy câu này thì Điều thiếu quả thật nhin không được mà phá ra cười ha ha lẫn le bò toái dưới đất.

- Lão huyinh mắng tiểu đệ mà không nhìn lại bản thân a... ha ha ha...

Hạ nhân ngoài phòng không biết chuyện gì, chỉ thấy trong thư phòng lúc thì vỗ bàn cãi nhau ầm ầm lúc thì cười ha ha, mà tiếng cười này không chỉ mình của Điều thiếu mà có cả của Cán lão gia. Thật đúng là anh hùng trí lớn hiểu nhau, không cười sáng khoái thật quá có lỗi lương tâm

.....

Bên Bờ Sông Thanh Long Giang cách Hội hải môn tầm 40 dặm là một dải hà cảng với đủ loại thương thuyền lớn bé ra vào tấp nập. Nơi đây có lẽ là nơi tề hội buôn bán của cả một vùng rộng lớn của xứ Nghệ và Diễn Châu. Tính ra thì cho dù không phồn hoa đô hội bằng Hội An hay cảng Gia Định thế nhưng nếu đặt vào tình hình mặt bằng chung của năm tỉnh trung kỳ thì cảng Hộ Độ cũng được tính vào là một nơi khá phồn hoa. Dĩ nhiên các tụ điểm hần chơi ở đây cũng mọc lên như nấm. Nếu so sánh sa với thành Hà Tĩnh cách 50 dặm cũng không kém là bao. Cái chính là nơi này tụ tập rất nhiều các thương nhân hải ngoại như người Hoa, người Nhật, Người triều Tiên. Chính vì lý do đó ăn chơi ở nơi này cũng có một cái vị riêng rất thú.

Hôm nay thương nhân ngoại quốc tai to mặt lớn túi chứa vạn bạc cũng phải giật mình. Không ngờ có kẻ bao trọn tầng ba Thiên Hương Lâu kỹ viện lớn nhất nơi này. Mà ức chế nhất đó chính là kẻ này vậy mà còn bao luôn cả bốn danh hoa nổi tiếng nhất của Thiên Hương Lâu. Chơi trội hơn nữa tên không biết điều này còn yêu cầu thêm hai danh hoa tại Tứ Hợp lâu qua đây tiếp khách cho đủ hàng phân phối. Làm người nhẵn được nhưng không nhin được. Không ít khách quen chửi bới âm ỹ cái tên không biết sống chết kia là ai. Chỉ thấy mụ tú bà vội vã ra khuyên ngăn.

- Tứ gia tứ gia bớt nóng.. hôm nay không chơi thì mai chơi.. không nên vì cái khí nhất thời mà kiếm lấy không may vào thân.. người làm ăn chú ý hòa khí... chú ý a

- Lê thiếu xin chớ nóng... người hôm nay đây không được a.

- Mã Đại nhân, hôm nay người được mời là quan trên của ngài đó...

Câu giải thích của mụ tú bà là lải nhải lải nhải nhắc đi nhắc lại quả thật là khiến mọi người quá tò mò. Có người không nhin được hỏi nhỏ:

- Đây là vị thần thánh phương nào vậy?

Chỉ thấy tú bà bí hiểm

- Đại gia a... người mời khách hôm nay chắc chắn thượng gia các ngài không muốn dây vào... đừng vào người này thì giang hồ hảo hớn ngũ tình miền trung không để yên. Mà người này cũng không phải là qun gia mà nhận bạc.. cái người ta cần là mặt mũi... đừng cũng không nên đừng a. Hòa khí sinh tài.

Còn nếu người hỏi là quan gia thì mụ tú bà này lại chuyển giọng thăm thì:

- Hôm nay thượng cấp của ngài được mời tới đây. Chắc hẳn vị đại nhân kia không muốn chạm mặt cấp dưới a... tiểu dân cho là... hay là.

Không đợi mụ tú bà nói xong tên quan viên đã mặt cắt không còn giọt máu mà lao vội lên xe ngựa kêu gào xa phu nhanh dục ngựa chạy biến. Hẳn chạy còn nhanh hơn là dân chạy giặc.

Không bao lâu sau cuối con đường xuất hiện một đoàn người ngựa chẳng mấy chốc đã đến trước cửa Thiên Hương Lâu. Nhìn nghe ra đoàn xe rất phách lối, trong đó có hai cỗ xe sang trọng thêu hoa dệt gấm. Bên cạnh đó có tầm 30 kỵ sĩ hộ vệ cao to uy vũ, tuy bọn họ mặc quần áo gia đình nhưng khí chất quả thật bất phàm, cộng thêm ai đây đều đeo bên hông một thanh trường đao khá giống tú xuân đao của Cẩm Y vệ Đại Minh càng khiến đám người này càng thêm vẻ hùng dũng. Nếu chỉ xét qua bề ngoài thì đám người này được đánh giá là tinh binh. Ít nhất ắt đứt mấy tên quan binh què quặt của quan gia.

Dón nhận ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh đám thân binh đang ngẩng cao đầu ưỡn ngực. Bỗng nhiên từ chiếc xe ngựa phía sau thò ra một thiếu niên môi hồng răng trắng, ngũ quan thanh thoát mày kiếm mắt ưng sống mũi thẳng tắp. Đây đúng là một tiểu nữ nam tử, thế nhưng tên thiếu niên về mặt chính khí đường hoàng này sau khi nhìn thấy mụ cô nương đang oanh oanh yến yến trên lầu cao vậy khách thì gương mặt chính khí tan biến như bọt biển mà thay vào đó là híp đôi mắt lại đánh giá sau đó nở một nụ cười tà mị vô bờ bến. Chỉ cần cử chỉ lật mặt không dấu vết này cũng khiến cho người xem giật mình thảng thốt. Người này không phải Diêu thiếu gia thì còn là ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuyện thời sự

Nhìn mặt đoán hình dong là bản lãnh giữ nhà của các mụ tú bà, nhìn qua là biết thiếu gia này là kẻ ăn chơi không kém kinh nghiệm đi. Chỉ thấy Quỳnh Nương vội vã chạy đến hồ hỏi.

- Thiếu gia quả là uy vũ bất phàm, con mắt tinh tường. Cô nương nhà tiểu Quỳnh là tuyệt sắc nhất ngũ tinh Xứ Trung a. Bay đầu mang bọc cho công tử, lão gia.

Chỉ thấy bon hạ nhân của Thiên Hương lầu vội vã chạy đến đặt đệm gấm để khách quan từ trên xe ngựa bước chân xuống. Đồng thời cũng có tiểu nhị vội vã thu thập ngựa và dắt vào chuồng gởi cho các thân binh.

- Người tên tiểu Quỳnh?

Lúc này Diêu thiếu đã bước chân xuống đường trước cửa Thiên Hương Lâu. Hắn híp mắt tò mò đánh giá mụ tú bà này. Phải nói thật mụ tú nhìn qua cũng chỉ tầm trên dưới 30 mà thôi, thêm vào đó ả bảo quản cực tốt nên vẻ xinh đẹp vẫn chưa bị phai mờ nhiều theo thời gian. Phải nói mụ tú trước đây hẳn cũng là danh hoa có số có má vậy nên dù già nghệ lên làm tú bà cũng không kém về yêu kiều. Quan trọng là Quỳnh nương này không hề to son trát phấn dày cả tấn lên mặt. Mụ chỉ trang điểm phớt qua mà thôi, vậy nhưng như thế cũng đủ ánh lên khuôn mặt kiều diễm còn chưa bị thời gian đánh bại của tú bà nương này. Diêu thiếu tò mò đánh giá vì trong các tác phẩm điện ảnh mà kiếp trước hắn vẫn xem thì hình tượng điển cố của các mụ tú là béo, lùn, xấu, trang điểm thật đậm. Mà mụ tú trước mặt hắn đây quả thực hết sức kinh diễm, mặt trắng nõng trắng muốt, mày là liễu, chiếc mũi bé dọc dừa, thêm vào đó đôi môi nhỏ hơi nhếch lên kể cả khi không cười, chỉ có một điểm chê trách là mặc dù đôi mắt long lanh mọng nước nhưng có một vài nếp nhăn khá nhỏ nơi khóe đuôi. Thời gian đúng là kẻ thù của nữ nhân a Diêu thiếu khẽ lắc lắc đầu.

- Phải rồi tiểu nữ tên Hương Quỳnh, tiểu công gia mới gặp đã hỏi phương danh tiểu Quỳnh xấu hổ a.

Mẹ đúng là không biết xấu hổ, tuổi của ả phải bằng tuổi Quang Diêu nhân ba có dư, vậy mà còn dám xưng tiểu Quỳnh rồi lại giả vờ e thẹn mà ôm lấy cánh tay Diêu thiếu giả vờ e thẹn. Quang Diêu là người hiện đại, cái gì mà tuổi tác chênh lệch hẳn không quan tâm. Thời đại hắn sống thì việc lái máy bay bà già là hết sức thường tình, đôi khi chuyện đó còn mang lại hứng thú không tả nổi. Thế nhưng Quang Diêu không có ý đồ định làm gì thực sự có dù tâm lý hắn là người trưởng thành vậy nhưng cái thân thể này của Diêu thiếu còn chưa có đủ điều kiện để làm chuyện vớ vẩn kia a.

- Không biết xấu hổ, người giờ phải gọi là đại Quỳnh rồi.

Mặc kệ mụ tú bà kiều diễm đang ôm chặt lấy cánh tay của Diêu thiếu rồi dùng lại quả bưởi căng mọng mà cọt sứt. Diêu thiếu gia vẫn điềm tĩnh mà híp mắt đánh giá một vòng từ trên xuống dưới Hương Quỳnh nương đánh giá mọi hồi.

- Không biết xấu hổ... người ta thân nữ nhân sợ nhất là nhắc đến tuổi tác đó.

Nói thì nói là nữ nhân sợ này sợ nọ hay xấu hổ gì đó nhưng gương mặt của Quỳnh Nương vẫn không thể nào mà tìm ra hau chữ sợ hãi. Chỉ thấy mụ tú ngược khuôn mặt kiều diễm long lanh lên mà liếc một ánh mắt ma mị cho Quang Diêu. Nhìn mặt bất hình dong là sở trường của gái thanh lâu. Mà Quỳnh nương đã lên đến chức tú bà thì cái kĩ năng này thành thực lắm rồi. Chỉ thấy ánh mắt cùng nụ cười tà khí của Diêu thiếu thì mụ đủ hiểu thiếu niên này không đơn giản. Thế nhưng khi tiếp xúc "thân mật" thì mụ mới ngó người ra mà kinh ngạc, hóa ra mặc dù cao lớn nhưng Diêu thiếu vẫn còn quá non và xanh vậy nên mang tư thái đùa dòn nằng muồn trêu chọc Quang Diêu một hồi.

- Ta nói nàng là đại Quỳnh không có ý nói nàng lớn tuổi mà là nói cái này....quả là rất đại

- Ái... không biết xấu hổ...

Chỉ thấy Quỳnh nương kêu ái một tiếng yêu kiều rồi vội vàng chạy biến vào trong khách lầu. Nàng vừa chạy vừa cố ý vịn vẹo cặp mông căng tròn lộ rõ qua bộ xường xám, trước khi biến mất còn cố ý quay lại đánh một cái mị nhãn về phía Quang Diêu. Thì ra trong lúc vừa rồi Diêu thiếu đã tranh thủ luồn tay qua phía sau mà vỗ một cái lên cặp mông đầy đặn của Quỳnh nương rồi xoa xoa nắn nắn một hồi, kết thúc là một cái véo đầy kích thích khiến Quỳnh nương không thể không chạy biến vào trong. Đúng là trộm gà không được lại còn mất một nắm thóc.

Các cô nương trên lầu hai vẫy khăn cười ầm ỹ khi nhìn thấy tú bà chạt vật. Còn Cán lão gia thì đầu đầy hắc tuyến. Con mẹ nó đây là chuyện gì, cha con cùng đi thanh lâu mà thằng con có vẻ còn thạo nghề hơn thằng cha. Khụ khụ hai tiếng ho khan Quang Cán vội vã tiến đến bên cạnh Diêu thiếu.

- Cái này cũng là cao nhân chỉ dạy?

Cán lão tiên sinh 27 tuổi nhẹ giọng mà hỏi dò đưa con quý tử mới mười hai tuổi đầu. Đáng ra phải lúng túng chạt vật thì Diêu thiếu không hề bối rối mà vênh mặt kiêu căng.

- Lão huynh... cái này là vô sự tự thông. Ngài năm 15 tuổi lừa đảo mẫu thân ta nên sinh ra cái tẩm thân anh tuấn bất phàm này. Ngài cũng chả muộn hơn tiểu đệ lúc này là bao a...

.....

.....

Cán viên ngoại trầm mặc.

- Lát nữa vào trong phải xưng hô từ tế không được xưng huynh gọi đệ....

- Dù sao cũng là cha con một hòi, mặt mũi lão huynh ta cấp... lát nữa tiểu đệ sẽ xưng hô hài nhi cùng phụ thân.... Ok con dê.

.....

Lại trầm mặc.

- Ok con dê là gì

- Thiên cơ bất khả lộ

.....

Tiếp tục trầm mặc.

Không khí tiệc rượu trên lầu 3 Thiên Hương lâu cực kì náo nhiệt, khách mời cũng chỉ có 4 vị mà thôi. Trong đó bao gồm tuần phủ Hà Tĩnh Phương Kế Hiền. Trấn thủ bị Hà Tĩnh Nguyễn Văn Kiêm, Thị Trung Phó Vệ Úy Cao Nghĩa Trung, Tri Phủ Diễn Châu Lê Quý Thiêm. Những nhân vật này coi như là đứng đầu ban văn võ của Hà Tĩnh lúc này rồi. Không phải nói đâu xa thể diện của vị minh chủ võ lâm Lục tỉnh (5 Tỉnh miền trung và một tỉnh thuộc bắc kỳ) quả là không nhỏ. Nói chính xác hơn đó chính là tiền bạc lấp lánh Trần gia có thể diện rất lớn.

Nói cho cùng thì Trần gia cũng là hậu duệ hoàng tộc Nhà Trần đấy. Vậy nhưng đấy là xét gia phả dài dằng dặc cả mấy trăm trang mới thấy được. Trải qua mấy đời nhà Lê, Mạc, Nguyễn thì cái danh hậu duệ quý tộc đã không còn ai nhắc đến. Từ thời Trần gia còn là là hoàng tộc thì chi nhánh Trần Quang này đã tách dôi khá xa chi chính mà trở thành bàng hệ của bàng hệ rồi. Vậy nhưng trong cái rủi cũng có cái may. Vì mấy đời tách xa hoàn tộc nên khi Nhà Hồ cướp ngôi nhà Trần thì dòng họ Trần Quang không được liệt vào danh sách bị diệt trừ. Chừng ấy trăm năm lịch sử cái gia tộc này cũng chìm nổi cùng nước non Đại Việt, nhưng có một điều quan trọng là họ tập trung hết công sức vào một mạch kinh thương. Vậy ra có tiền có thể bỏ ra mà tiêu tai tiêu ách. Thời gian qua đi với dòng họ Trần Quang kinh thương hơn mấy trăm năm để lại cho con cháu một nguồn vốn liếng không hề cạn. Cái vốn liếng này không phải là vàng bạc hay ngân vạn quan tiền. Vốn liếng này là khả năng kinh thương kinh nghiệm tích lũy và cả vạn mối quan hệ cũng như mối làm ăn khắp bốn phương. Chính vì vậy gia tộc này có lúc thăng lúc trầm có lúc trắng tay nhưng nhờ vào “Thương Thư yếu lược” của gia phả cha ông để lại mà tồn tại đến giờ. Mà không chỉ tồn tại một cách bình thường, cái gia tộc này tồn tại một cách rất triển vọng. Ít nhất cho đến đời gia chủ Trần Quang Cán.

Quang Cán là một tên thông minh sáng trí điều đó không phải bàn cãi. Chỉ trong 6 năm cầm quyền kinh thương mà hắn có thể quan hệ với cả tuần phủ một tỉnh, tức là hàm quan văn nhị phẩm, lại thêm cả Trấn thủ bị cũng là hàm võ quan Tam phẩm. Nói như vậy để biết tay này trong thương trường có thể tính mình luôn lách đến cỡ nào. Vậy nhưng tên này lại mắc chứng hoang tưởng về các truyền thuyết kiếm hiệp rất nặng, nếu lịch sử không thay đổi thì cái tên Cán viên ngoại này ăn no ngủ nghỉ sẽ tự chứng quân hùng đem quân đánh Giặc Pháp. Khốn nạn là hắn đánh giặc đúng lúc triều đình không muốn gây hấn cùng ngoại bang mà đang cố sức năn nỉ lũ khốn này ký hòa ước. Ôi thôi rồi, vậy là Cán lão gia bỗng nhiên từ nghĩa quân biến thành tặc khấu và bị quân triều đình tiêu trừ. Uất ức số phận, căm ghét thói đời tệ bạc của triều đình Huế vậy nên Cán lão viên ngoại dẫn tàn quân ra nhập Tặc Khẩu cờ vàng khét tiếng Bắc kỳ. Cuối cùng thì Cán viên ngoại theo lịch sử sẽ chết rất khó coi và gia tộc Trần Quang biến mất trong lịch sử. Vậy nhưng số phận run rủi thế nào mà một tên cù bất cù bơ trùng tên họ với con trai Cán viên ngoại lại đầu nhập xuyên vào con trai lão. Xét một cách linh học thì lúc mà linh hồn con trai Cán viên ngoại từ vong thì gia tộc Trần Quang đã tuyệt hậu, nhưng xét về mặt sinh học thì có thể tên quý tử lông bông Trần Quang Diêu vẫn tại thế vậy ra họ Trần Quang lại có cơ hội trường tồn. Điền đảo thị phi là Diêu thiếu gia đang giúp Cán viên ngoại bỏ đi dự định tụ nghĩa quân hùng, đây cũng là bù đắp khiến cho việc tên Quang Diêu thật đã đi đời nhà ma. Vậy nên mới có bữa tiệc rượu gái gú ngày hôm nay. Nhân nhân quả quả, quả quả nhân nhân nhân, âu cũng là số phận cả.

Văn hóa Phương Đông có cái vẻ đặc sắc là bàn chuyện trên bàn rượu, mà hể là chuyện quan trọng lại càng phải uống. Cái văn hóa này đến thế kỷ 21 vẫn rất thịnh hành. Từ quá lục tuần đến lúc này mất mớ cả rồi thì mọi người mới nhớ đến bàn chính sự. Nói đến chính sự thì các lão gia lập tức đuôi ca co, kỹ nữ ra ngoài phòng chờ. Lũ ca co, kỹ nữ vội thu lại quần áo xốc xếch rồi vội vã đi ra ngoài chờ đợi, đây là nguyên tắc chung mà thanh lâu kỹ nữ gia bao giờ cũng phải học một cách thuần thực.

- Cán hiền đệ, không việc bất đắc môn a, không biết hôm nay hiền đệ tiểu phí mà bao cả một tầng Thiên Hương Lâu những có việc gì trọng yếu?

Người có tư cách mờ lòi là vị tuần phủ đại nhân Phương Kế Hiền. Hắn có hàm quan nhị phẩm nếu ở đây hắn không lên tiếng mờ lòi bàn chính sự thì không ai có tư cách ấy cả.

Chương 7: Thời sự II

Thật ra chính sự công chuyện bàn bạc là một công việc hết sức mệt mỏi và khó khăn, thường là kẻ cầu chuyện mở lời trước. Và tất nhiên kẻ mở lời trước luôn bị thiệt thòi về sau thông qua những mằng trã giá đôi co. Đây là nguyên tắc thương nhân, cũng như là chính trị, ấy vậy nên có những chuyện nhục cười là hai bên gặp nhau không nói không rằng cứ trưng mắt lên mà nhìn nhau lom lom, kẻ tâm lý yếu kém thường là kẻ mở lời tiên phong. Thật ra thương trường hay chính trường đều là những nơi đấu trí đấu sức của những cuộc trã giá và thương lượng. Thông qua lời nói mà gói ghém đao kiếm đã kích đối phương. Cuối cùng mục tiêu cũng là cố gắng đạt được thứ mình muốn thôn qua những pha trã tấn tinh thần của đối bên. Vậy nên chính trường cũng thương trường không bao giờ dành cho những kẻ nóng nảy, thiếu kiên nhẫn. Vậy lúc này vị tuần phủ mở lời không phải quá thiếu kiên nhẫn ư.

Nói thật kể ra thì vị đại nhân này đúng là hơi thiếu kiên nhẫn rồi. Nhưng việc đấu trí đấu sức lại không hề liên quan nơi này. Bởi kẻ cầu không phải gã mà luôn luôn là Cán viên ngoại. Đơn giản việc thương lượng chỉ dành cho hai phe có thể lực ngang bằng nhau mà thôi. Viên ngoại nói cho cùng cũng chỉ là một giới thương nghiệp mà thôi địa vị xã hội cũng không lấy gì làm cao cả. Chỉ cần một cái miết tay của tuần phủ đại nhân thì Cán viên ngoại đi đòi nhà ma ngay lập tức, vậy ra thương lượng hai chữ là quá xa xỉ nơi này.

Điểm cần nói đến đó là hôm nay Cán viên ngoại nổi điên mà mòi cả bốn vị tai to mặt lớn tới đây, đó là một chuyện tối kị. Vẫn biết nhóm cả bốn người này đều tham gia vào chuyện buôn lậu muối, sắt của Cán viên ngoại. Thế nhưng dù người nào cũng biết nhưng cứ thế mà âm thầm phát tài mà thôi. Việc gặp mặt cả bốn người thường thường là rất hiếm khi đó. Theo lẽ thường nếu cạnh chuyện gì đó thì Cán viên ngoại sẽ pải gặp riêng từng người, đưa quà, sau đó là bàn công chuyện. Tất nhiên sau đó cả bốn người sẽ vờ gặp nhau bàn bạc trên nha phủ rồi thông qua một số chính sách có lợi cho Cán viên ngoại. Những lúc ấy ai cũng hiểu tay người kia chắc cũng đẩy ập quà cáp rồi, thế là cùng nhau hoan hỉ mà bàn bạc công chuyện.

Nhưng lần này Cán viên ngoại nổi điên và đi ngược quy củ. Thứ nhất hẳn chưa thấy qua cấp đầu đầu, thứ hai Cán viên ngoại không đầu không đuôi thuê một tầng lầu cộng năm danh kỹ. Cái số tiền này không phải nhỏ, nghĩ đến số tiền bỏ ra chơi bởi đêm nay đến tri phủ đại nhân còn sót hết cả ruột. Cuối cùng là cái tên Cán viên ngoại hoang đường này còn chả nói rõ có việc gì, lồi lồi kéo kéo bốn đại nhân vật phong hoa tuyết nguyệt cả một buổi. Rượu thịt thì đầy bụng rồi, tay chân thì dính đầy hương hoa tục phấn trên người hoa kỹ. Đến đưa nhỏ dưới đũng quần cũng chịu hết nổi rồi mà cai tên cả trốn Cán thương nhân kí vẫn hi hi ha ha chuốc rượu. Điều này bất thường khiến tri phủ đại nhân đề phòng lớn.

Lý do mà tuần phủ đại nhân nhanh chóng mở miệng hỏi han đó là: “con mẹ tên thương nhân chết bầm kia, có chuyện gì mau nói, bản quan còn phải ôm người đẹp vào phòng hoa thường thức một phen”.

Nghe thấy tuần phủ đại nhân hỏi han Cán viên ngoại vội vàng ra về quý xuống chấp tay:

- Đại nhân sát chết tiểu nhân... tiểu nhân sao dám xưng huynh gọi đệ như vậy với đại nhân. Sự việc hôm nay thuần túy là phong ha tuyết nguyệt. Bao năm qua các đại nhân chiếu cố tiểu nhân vô cùng. Lòng tiểu nhân hàm hực cảm ơn nhưng không có cơ hội bao giờ. Hôm nay chỉ là mượn hoa hiến phật tổ chức một bữa tiệc yên hoa. Ngoài ra đã có quà .... Tết... á không quà trung thu đưa về phủ đệ các đại nhân... hôm nay tuần túy là tiệc rượu tiệc rượu.

Á đù. Thì ra tên quý giàu chầy mỡ không có việc gì làm nên biếu quà trung thu chơi. Mà vấn đề tự mồm gã nói thuần túy là tiệc rượu cảm ơn mà không có cảm cạnh. Vậy thì chén thôi. Thật ra tiệc rượu cỡ này các quan viên cũng chả mấy khi được hưởng dụng. Việc đóng cửa mở tiệc trong phủ tay ôm ấp tiểu thiếp nhà mình không bao giờ bằng cái thú vui đồng liêu ra ngoài uống rượu chơi kỹ nữ không bàn chuyện công. Thật là khó tin một bữa tiệc tiêu một đồng bạc cùng quà cáp mà không có cầu xin chuyện gì. Thế nhưng chính miệng Quang Cán nói ra nên không tin cũng không được.

Mấy vị đại nhân ra về bưng tỉnh mà gờ ngón cái lên cùng Cán viên ngoại tán thưởng. Việc Cán viên ngoại ra tay hào phóng trước nay chưa từng ai nghi ngờ, hôm nay lại chứng kiến hẳn nghĩa bạc vẫn thiên như vậy lại càng khiến các vị đại gia hào cảm hơn. Cái danh mình chủ hảo hơn sáu tình quả là khác người. Thật ra cái danh hảo này thì các vị đại quan chả ai quan tâm, âu cũng là một nhóm đam mê võ nghệ tự trát vàng lên mặt mà tung hô cả. Các vị văn quan coi đó là một lũ vô phu vô não. Còn các vị tướng quân nam chinh bắc chiến thì biết thừa cái kiểu võ công múa cho đẹp này chả có mấy cân thực dụng nên càng coi đó là trò hề hi mũi coi thường. Vậy nhưng cái danh võ lâm mình không phải không có sức thuyết phục, ít nhất một người được cả ngàn con heo tôn làm mình chủ thì cũng có ưu điểm nhất định chứ đừng nói là cả ngàn người biết võ về tôn làm mình chủ. Mặc dù chức mình chủ này vẫn là dự khán mà thôi.

Thật ra bốn người ngồi đây đều đoán ra bản lĩnh võ công của Cán viên ngoại là có hạn, chắc lại dùng tiền mua cái hư danh mình chủ mà thôi. Quả thật họ đoán đúng đến 6 phần. Nhưng có tiền cũng là ưu điểm, ai mà chẳng mê tiền. Các vị đại nhân mê chết tiền, vậy ra cũng mê chết tên viên ngoại này.

Biết được lý do và mục đích cuộc tiệc rượu hôm nay thì ai đó cũng đều hân hoan thỏa mãn mà không lo công chuyện nữa. Vậy ra một nhóm ca kỹ lại được gọi vào tiếp tục trụ lạc hoan ca. Tất nhiên lúc này các đại gia đã chuyển từ thăm dò nửa trên thất lung của các danh kỹ xuống thăm dò nửa dưới thất lung rồi.

Không có công chuyện lại thoải mái uống rượu mãn mê kỹ nữ các vị đại quan bắt đầu tán gẫu chém gió. Tất nhiên chém gió cũng là một tiết mục đặc sắc trong tiệc rượu. Đề tài chém gió từ thơ từ, chuyện triều chính cho đến chuyện phòng nhì bên ngoài. Tất nhiên nguyên tắc khi nhắc về các chuyện trong phạm vi triều chính đó là không bao giờ được đưa vào ý kiến nhận xét của mình mà chỉ lấy câu trích dẫn. Ví như: ta có nghe nói vị đại học sĩ ABC nào đó phát biểu như sau... Ta lại nghe nói vị tướng quân XYZ thượng tấu như sau... sau đó Bình bộ thượng thư trả lời là. Nói cho cùng việc các đại quan này chém gió đơn thuần là mang lời người khác ra để nói lên ý nghĩ bản thân. Do đó có muốn bắt tội họ cũng không được, điểm quan trọng đó là những chuyện chính đề họ lôi ra nói là những chuyện không được xem là bí mật, đây là những chính sách hàng thật giá thật đã được công báo. Nhưng công báo này thường ít khi công bố ngoại nha môn. Đối với các vị đại nhân thì giá trị của chúng không mấy cao vì ai ai trong nha môn cao tầng cũng biết. Vậy nhưng đối với ngoại tộc như cha con họ Trần Quang thì như vớ được bảo bối.

Chỉ thấy hai cha con kỳ ba nhà này giống nhau như đúc. Cả hai đang mặt đỏ phừng phừng mà úp luôn cả cái mặt vào cặp vú trắng nõn của danh kỹ. Tựa như say

rượu tựa như ngủ, thằng Cha thì thì thoảng tay chân quờ quạng chúc rượu các đại nhân. Thằng con thì quyết định nằm thẳng cẳng.

Tiệc rượu hôm nay không có chỗ cho Cán viên ngoại chen lời. Hẳn chỉ là cái máy ATM di động của các đại gia mà thôi. Chém gió đến mức này thì các vị đại nhân quên bằng luôn đại đồng chủ, thật sự hôm nay các vị đại nhân rất cao hứng chém gió, cơ hội được chảnh hoa mà không phải lo lắng lợi ích ở những nơi cao cấp như vậy là không nhiều. Tuần phủ đại nhân thì thoảng còn nhắc đi nhắc lại:

- Cán hiền đệ thật là không phúc hậu. Ngươi bố trí như có chuyện cần thương lượng hóa ra là thuần túy yên hoa. Bết thế này ta gọi thêm hai tên Chủ Bạ dưới chường đi cùng để chúng mở rộng tầm mắt.

- Phải đó phải đó. Cán hiền đệ quá không nghĩa khí... lần sau nếu lại như vậy phải nói sớm. dưới trướng ta có mấy tên thiên tử cũng ngưỡng mộ hiền đệ từ lâu...

Mẹ nó đúng là không biết xấu hổ, đã đi ăn trực còn gọi cả tiểu đệ.... Thật ra chuyện đi ăn mà không phải làm việc như vậy ai cũng khoái trí cả. Việc trách cứ Cán viên ngoại không nghĩa khí là nói mát thôi. Thật ra lũ quan viên này muốn làm việc tốt thì phải có một ban tiểu đệ dưới trướng để lo công chuyện. Việc thường ngày phải mua chuộc ủy lạo những tên tiểu đệ để chúng trung thành tận tâm làm việc là có. Thế nhưng mấy vị đại nhân vất cổ chà ra nước, lấy đầu ra cảnh bỏ một đồng tiền vào Thiên Hương Lâu bao danh kỹ cho tiểu đệ. Nhưng nếu lần sau Cán viên ngoại còn mời kiểu này thì các vị đại nhân hoàn toàn có thể nói: "Các vị đồng liêu, hôm nay bản quan mời các vị đi Thiên Hương Lâu thưởng tửu một chuyến không say không về" Làm cứ như là họ bỏ tiền túi ra vậy nhưng thực tế là rút tiền từ cây ATM Cán lão gia.

- Tiểu dân xấu hổ, tiểu dân hổ thẹn... lần sau tiểu dân sẽ thông báo trước....

Tiệc rượu lại càng vui vẻ, lại càng phóng túng, tin tức lại càng nhiều đến tai. Điều thiếu mất ép vào đôi hòn bỏ đào đến khó thở càng nghe càng chắc chắn về tình thế. Quang Cán càng nghe càng nổi sóng trong lòng vì qua kính hãi với tình hình thực tại.

Thì ra mục tiêu tiến công đầu tiên của liên quân Pháp – Tây Ban Nha là Đà Nẵng cảng khẩu. Năm trước chúng đã tấn công Đà Nẵng nhưng không thể chọc thủng phòng tuyến nên liên quân xuôi Nam tấn công thành Gia Định. Thành Gia định do bị tập kích bất ngờ vậy ra không có được sự phòng ngự cần thiết mà mất vào tay giặc một cách chóng vánh.

Liên quân Pháp- Tây Ban Nha muốn mở rộng chiến quả lên phía Tây thế nhưng gặp được sự kháng cự mạnh mẽ từ Nghĩa binh của Trương Định tướng quân và Vệ sở do Nguyễn Chi Phương nguyên soái chỉ huy.

Thêm vào tình hình dịch bệnh cùng với việc Pháp cùng nhà Thanh va chạm vậy nên Liên Quân Pháp – Tây Ban nha rút một lượng lớn quân từ thành Gia Định ngược lên hướng Bắc và chạm cùng quân Thanh.

Nghe qua thì chuyện Pháp- Tây Ban nha và chạm cùng Thanh triều không mấy ảnh hưởng tới Đại Nam Quốc (dưới thời nhà Nguyễn đất nước chúng ta có các danh xưng như sau: Việt Nam(1804-1839) Đại Nam(1839- 1945). Vậy nhưng vấn đề không đơn giản như vậy, kể cả Đại Thanh đế chế, Đại Nam quốc, cùng các thế lực Tây Phương đều nhìn chằm chằm vào cuộc xung đột quy mô này. Rất tiếc là thông tin về vị trí cuộc xung đột, quy mô cũng như quá trình diễn biến thì các vị đại nhân ngồi đây không có nắm vững cho được. Nhưng kết quả của trận chiến này rất nhanh được thông báo về Huế, nhà Thanh đã phải kí Hòa ước Bắc Kinh với nhiều điều khoản bất bình đẳng.

Lúc này đây triều đình Huế quân viên chia làm hai phe, một chủ chiến, một chủ hòa. Tuy hoàng đế Tự đức có khuynh hướng về phe chủ chiến nhằm bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ Đại Nam nhưng triều đình Huế lại không có hành động thiết thực nào chỉ viện cho quân dân lục tỉnh Nam Kỳ cả. Đây cũng là điều tất yếu khi mà mối quan tâm lo ngại của triều đình Huế còn phải đặt vào phương Bắc. Vì lúc này đây Lê Duy Phụng đang dấy binh làm loạn khắp các tỉnh Đông Bắc Kỳ. Phe chủ hòa cho rằng: “bây giờ việc Bắc Kỳ đương khẩn, mà Nam Kỳ chưa có cơ hội gì” vậy nên họ viện cớ này muốn cầu hòa cùng người Pháp sau đó tìm cách chuộc lại Nam Kỳ.

Hoàng đế Tự Đức cũng khẩn cấp mà khó nghĩ, ông lại muốn không mất lòng phe nào nên lệnh cho Phan Thanh Giản Hộ bộ thượng thư nghiên cứu về việc ban chỉ dụ kháng Pháp. Huy động quân dân Nam kỳ cùng đứng lên đánh đuổi quân xâm lược. Nhưng trong chỉ dụ tuyệt không có một câu nào đề cập đến việc sẽ tăng binh hay tăng lương, hay bỏ xung chiến tài vũ khí từ Huế. Điều này chứng tỏ quâ dân Nam Kỳ phải tự mình phấn đấu mà thôi.

Bàn bạc đi bàn bạc lại thì triều đình Huế vẫn nhùng nhằng giữa đánh và hòa. Tiếp đó là triều đình hô vang khẩu hiệu nhưng không có hành động thiết thực. Trong khi đó Quân cơ lĩnh Phó Lãnh binh Gia Định Trương Định cùng Tuần phủ Nguyễn Tri Phương đang gồng mình kháng chiến với đội quân có vũ khí hiện đại và được hỗ trợ bởi một đội chiến hạm hùng hậu đã làm chủ Duyên Hải Đại Nam. Lúc này đây khi liên quân Pháp-Tây Ban Nha đã rút đi phần lớn nhân thủ xung đột cùng nhà Thanh nhưng 4 vạn quân Đại Việt ở Nam Kỳ vẫn không có chiếm được ưu thế rõ rệt. Chỉ cần người mù cũng người thấy khi quân Pháp có tăng viện từ phương Bắc thì chắc chắn Tuần Phủ Nguyễn Tri Phương, Quân cơ lĩnh Phó Lãnh binh Gia Định Trương Định không thể có cơ may chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nguy cơ Trần gia

Cán viên ngoại hồ đồ hoang tưởng nhưng không hề ngu ngốc. Một tên ngu ngốc làm sao có thể kinh thương bạc vạn khắp tứ phương mà không thua lỗ. Một tên ngu ngốc 27 tuổi đầu có thể móc ngoặc cùng Tuần Phủ đại nhân? Hẳn chỉ là quá hoang tưởng nên đôi khi hồ đồ mà thôi. Nhưng nếu có người mở mắt cho Cán viên ngoại thì hẳn lại trở nên tỉnh minh vô cùng. Đây cũng là một con người mâu thuẫn với nhiều thái cực rất đặc sắc.

Lúc này đây Cán viên ngoại đang vừa vui vầy cùng hoa kỹ, vừa chuốc tửu các lão gia cũng cùng lúc đóng tai lừa lên nghe ngóng không bỏ sót một câu nào. Càng

nghe thì mồ hôi lạnh của Cán lão gia càng thấm đẫm lưng áo. Tiết trời đã vào thu mát mẻ vô cùng không ngờ Cán viên ngoại cả thân mồ hôi đầm đìa như tắm.

Cái chỉ lệnh của hoàng đế Tự Đức nghe kĩ thì cực nhiều vấn đề trong đó. Đầu tiên phải nói đến chỉ dụ này kêu gọi toàn bộ Tả kỳ lục tỉnh và Nam Kỳ lục tỉnh toàn dân đứng lên chống Pháp, bảo vệ quốc gia “của Trẫm”. Tất nhiên cái câu bảo vệ quốc gia của Trẫm này Cán viên ngoại với xuất thân phong kiến hoàn toàn không có ý kiến nào. Chỉ có Điều thiếu nghe thấy hai chữ này thì cười đều không thôi. Vấn đề ở chỗ chỉ dụ này chỉ đặc biệt thông cáo tại nha môn Tả Kỳ và Nam Kỳ. Nếu không có cuộc gặp mặt chơi gái hôm nay thì Cán viên ngoại hẳn không thể nào biết được. Điểm quan trọng là triều đình Huế chỉ kêu gọi quân dân Đàng Trong mà tuyệt không nhắc đến Miền Trung hay Bắc Kỳ. Điều này chỉ rõ là tụ tập nghĩa quân là việc của Nam Kỳ, các miền khác tụ tập thì sẽ bị hiểu thành ý đồ làm loạn và quy kết phản tặc như Lê Duy Phụng. Không có vị vua chúa nào thích con dân mình tự động tập trung thành quân đội rồi trang bị vũ khí, ấy là làm loạn. Từ nghĩa quân đến phản tặc chỉ là biên giới mong manh bám theo một tia suy nghĩ của bề trên mà thôi.

Kế tiếp trong chiếu dụ có phần nhắc về “các lộ nghĩa quân phải đầu nhập dưới trướng võ quan trấn thủ, có công lao sẽ được ban hàm tước vị”. Câu nói mập mờ này lại có thể hiểu rằng: Triều đình muốn động viên đình tráng đi lính. Các hộ địa chủ tập trung đình tráng, trang bị vũ khí, thu thập lương thực và tài lực quy về triều đình quản lý suy ra người có thể được phong một chức quan hàm gì đó. Đây là biển tượng của trao đổi. Triều đình Huế không tặng viện được cho Nam Kỳ vậy nên các người đại địa chủ có tiền có người nhưng không có quan chức thì chúng ta làm một cuộc mua bán. Giao tiền, giao người nhận quan chức. Đây có lẽ là một suy nghĩ mang tính tiêu cực nhưng thực sự bản chất không khác là bao.

Cán viên ngoại tại Hà Tĩnh mà tự chúng lại thì chưa kịp đưa cho triều đình nhận quan tước sẽ bị nhận định ngay là phản tặc cùng lộ với Lê Duy Phụng. Bởi một lẽ hiển nhiên vùng Hà Tĩnh không thuộc nơi kêu gọi. Cái mà triều đình Huế lúc này cần là sự ổn định của Kinh sư và Bắc Kỳ. Nếu đâu đâu cũng tụ họp nghĩa quân trang bị vũ khí thì tình thế sẽ loạn như nồi cháo ngay lập tức. Mấy kẻ tụ tập nghĩa quân vì kháng Pháp mấy kẻ lòng dạ bất lương ai mà biết được. Triều đình lúc này đã loạn lắm rồi không muốn có thêm mụn ghê trên thân. Nếu Cán viên ngoại kiên quyết thành mụn ghê thì hẳn sẽ bị loại bỏ ngay không thương tiếc.

Danh viện kỹ nữ đang âu yếm cùng Cán viên ngoại thò bàn tay ngó sen của mình vào mấn mê cơ thể cường tráng đầy sức sống của gã thanh niên nhiều tiền trẻ trung này. Phải nói cô xếp hạng cuối trong ngũ đại danh viện trồn Đồ Hôi này nhưng hôm nay cô lại là may mắn nhất. Vì Cán lão gia nhường hết hàng khùng phục vụ cho các đại nhân nên bản thân hẳn chỉ xài cô nương tầm gần khùng này thôi. Vậy ra tiểu Thúy đang mở cờ trong bụng, thứ nhất Cán viên ngoại trẻ chung anh tuấn, thứ hai cơ thể to cao lực lưỡng chắc cái ấy cũng chẳng vừa... thứ ba ai cũng nhìn thấy Cán viên ngoại mời khách bữa này. Một người lắm tiền nhiều của lại điển trai như vậy thì các kỹ nữ ai chả thích. Ít nhất lúc xong chuyện đảm bảo Cán viên ngoại sẽ ra tay hào phóng hơn các quan gia kia nhiều. Vẫn biết quan gia quyền cao chức trọng nhưng liên quan mẹ gì đến các ả kỹ nữ. Các ả chỉ cần có tiền là được rồi, mà điều này thường các quan gia không thoả bằng viên ngoại. Kèm theo đó các quan gia không già lợm khộm thì bụng cũng béo đầy mỡ đâu được như viên ngoại điển hình nữ nam tử. Nói một cách chính xác là Cán viên ngoại đi chơi gái, nhưng thật ra trong lòng các cô nương kỹ nữ là mình được chơi nam tử này.

Nhìn thấy thì thoảng các ánh mắt kín đáo hâm mộ của bạn đồng nghiệp vậy nên Tiểu Thúy càng rên rỉ uốn éo nhiều hơn. Vậy nhưng Tiểu Thúy cũng rất nhanh nhận ra rằng nam nhân trước mặt mặc dù cũng tỏ ra phóng túng dâm dăng này nọ nhưng quả thật là có hoa không quả, rất hơi hợt. Người ngoài thì không nhìn ra được điểm này chỉ có người trực tiếp như Tiểu Thúy mới nhận ra mà thôi. Nàng càng có ý chiều chuộng càng có ý gọi dục thì càng cảm thấy tâm thần vị Viên ngoại này bay đi tận tít nơi đâu vậy. Thò bàn tay ngó sen quyết tâm dùng chiêu ngũ long vồn đỉnh vu son thì Tiểu Thúy thấy được cả tấm lưng cường tráng của Cán viên ngoại vậy ẩm ướt đầm mồ hôi. Tiểu Thúy vội vã thất thố mà há miệng nhỏ như sen tím mở miệng nói gì đó.

Nhưng câu nói chưa ra khỏi miệng đã im bất mà nuốt vào trong. Đối diện danh kỹ tiểu thúy là một đôi hân mâu đang nhìn thẳng vào nàng. Đứng đấy là một đôi mắt lạnh băng không chứa chút nào thất tình lục dục của Cán viên ngoại. Một đôi mắt chứa đủ sát ý trần trụi, mặc dù thoảng qua nhưng cũng đủ Tiểu Thúy như chui vào hầm băng.

Quang Cán biết mình thất thố rồi, chuyện này mà đồn ra sẽ gây nên rất nhiều hiểu lầm không đáng có. Theo cách gọi nhà quan có lẽ đó là có dị động ắt có dị tâm. Không suy nghĩ nhiều Cán viên ngoại thò bàn tay của mình lần quá mép váy mà trượt xuống dưới. Tiếng Tiểu Thúy yêu kiều ma mị lại vang lên.

- Các đại nhân... tiểu dân quả thực chịu không nổi rồi... xin phép các đại nhân cho tiểu nhân lui ra ngoài trước.

Cả căn phòng nhảm nhúi ai cũng hiểu chuyện. Đã đến lúc tiệc tan mà dất giai nhân vào phòng chiến đấu rồi. Tuần phủ đại nhân cười xòa xòa khoát tay ý bảo không sao. Lão cũng lắc lư đứng dậy mà ôm danh kỹ chuẩn bị ra ngoài. Thoảng chốc phòng ốc vắng tanh, chỉ còn lại một mình Điều thiếu đang úp mặt lên ngực của Quỳnh đại gia mà ngủ phì phì.

Hôm nay, Cán viên ngoại mời bốn vị đại nhân cộng cả hẳn vào là năm người nên cũng chỉ bao trọn năm hoa kỹ. Điều thiếu là nhân vật phát sinh, hẳn nặng nề đòi đi nên Cán viên ngoại phải chịu thua mà chấp nhận. Vì là nhân vật tuổi nhỏ đi theo để lịch luyện nên không mấy ai để ý tới Điều thiếu cả. Lúc đầu Điều thiếu được bố trí một danh kỹ tầm trung thượng tuổi khá nhỏ chỉ tầm mười ba mười bốn. Ấu đây cũng là ý tốt của Quỳnh nương, xét cho cùng thì bằng tuổi nhau dễ nói chuyện. Nhưng Điều thiếu không ngần ngại đá bay cô nương kia xuống lầu mà vọt theo mộ đình bạc to tướng sau đó gào thét bắt Quỳnh nương trực tiếp lên phụng bồi hẳn. Cái giai sự này cũng khiến cho các đại nhân vật trong phòng tròn tròn mắt một vòng sau đó lắc đầu cười trừ. Khẩu vị của vị Điều thiếu nhà Cán viên ngoại có vẻ khá nặng, nhưng nói cho cùng Điều thiếu vẫn được đánh giá là trẻ con bông bột nên không mấy ai quan tâm cho cả.

.....

Quang Điều tỉnh lại hẳn quay cuồng với cái đầu trống rỗng sau khi tỉnh cơn say. Nói gì thì thối, tửu lượng là một quá trình rèn luyện bền bỉ. Với cơ thể non nớt này của Điều thiếu gia thì tửu và độc được không khác nhau là bao. Hôm qua vì mãi hồng chuyện thời sự mà hẳn lăn ra ngủ trên ngực nữ nhân lúc nào không hay.

Quang Điều vội vã kiểm tra cơ thể một lượt, may quá quần áo vẫn mặc trên thân, vậy ra tối qua không có vì say rượu mà làm chuyện hoang đường. Điều thiếu ló mắt đánh giá căn phòng, hóa ra đây là tư phòng của Điều thiếu tại Lâm Sơn trấn Trần gia trang. Không biết hẳn được đưa về từ lúc nào rồi.

Vừa lục đục mở mắt thì tên nam bộc Cầu tử đã ầm ầm mà bê chậu nước ấm rửa mặt, khăn lau, cảnh liều đánh răng cộng muối thơm vệ sinh miệng. Phải nói sống trong gia đình có cửa ăn cửa để như Trần gia quả thật không tồi.

Ăn sáng một bát cháo loãng với thịt băm và hành Điều thiếu đang ngất ngư húp một ngụm trà chất thanh lọc mùi vị trong miệng. Hắn đánh mắt nhìn lão tía tiện nghi đang ngồi trầm tư phía sau hương án.

- Không uống được thì lần sau đừng uống... tửu vào hồng chuyện nghe chưa.

Hiếm khi có lúc Cán viên ngoại nghiêm túc, thường thường hần đối xử với Điều thiếu là hi hi ha ha. Cùng lắm là lôi ra sân luyện võ hai cha con đánh nhau chí chóe. Nhưng sau sự kiện ngày hôm qua thì Cán tiên sinh không coi Điều thiếu là trẻ con chưa ráo mầu đầu để đối xử nữa. Hần không biết chuyện cao nhân chỉ điểm có thật hay không. Thế nhưng chuyện Điều thiếu tài năng suất chúng có cái nhìn đại cục thì không thể phủ nhận. Chuyện Quang Điều nói nơi thư phòng hôm nọ có rất nhiều điều trùng khớp với thông tin mà ngày hôm qua thu được. Càng nghĩ Cán viên ngoại càng sợ hãi.

Sau khi tỉnh táo lại thì sự tỉnh minh của Cán tiên sinh lên lv vù vù. Hần trầm ngâm cả buổi về việc tại sao mình lại u mê muốn thành lập nghĩa binh khi chưa tìm hiểu thông tin rõ ràng. Đây rõ là một việc hại mình lợi người điển hình. Chỉ cần thành lập nghĩa binh thì đồng nghĩa với việc mọi con đường kinh thương Trần gia chấm dứt, Trần gia neo đơn không có người nối nghiệp buôn bán lúc này, nếu Quang Cán ra trận thì đồng nghĩa chuyện buôn bán dừng lại. Một điều nguy hiểm nữa là Quang Cán trước đó còn định dốc vốn đầu tư vũ khí quân lương cho nghĩa binh, với số tiền mười mấy vạn lạng bạc của Trần Gia thì đúng là nuôi nghĩa binh dư dả. Nhưng đó là tổng toàn bộ tiền tài nhà Trần gia, phải đem bán và cầm cố bất động sản, đóng cửa cửa hàng, gom toàn bộ vốn liếng lại một chỗ. Đây rõ là con đường tuyệt hậu, vì miếng ăn núi lở, mười mấy vạn lạng chỉ ra không vào chẳng mấy chốc mà tiêu tan.

Quang Cán không thể hình dung ra tại sao mấy tháng vừa qua mình lại u mê đến vậy. Hần lờ mờ cảm thấy có một bàn tay thế lực nào đó đang thao túng sau lưng khiến hần trở nên điên cuồng như vậy. Phải rồi trước đây hần cũng có nỗi danh hào hiệp trượng nghĩa, nhưng để đến mức trở thành võ lâm minh chủ lục tỉnh là một chuyện không thể nào. Hần kiểm đầu được cái danh vọng như vậy trong vòng vài tháng trời. Đây là mấu chốt để mở ra câu chuyện, mở ra một âm mưu.

- Thế nào, lão huynh đang suy nghĩ về chuyện có người đánh chủ ý Trần gia chúng ta?

Đánh giá cả buổi tâm tư lão tía tiện nghi, Điều thiếu không trực tiếp trả lời câu hỏi của Cán viên ngoại mà hần trực tiếp lái qua chủ đề khác.

- Sao ngươi biết được?

- Ngày xét âm đêm xét dương. . .

- .....

Cán viên ngoại Trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vụn vặt

Thấy sắc mặt Cán viên ngoại tối sầm thì Điều thiếu cũng ngại ngừng mà không tiếp tục nói đồn.

- Thật ra chuyện cũng dễ đoán, một người bình thường nắm trong tay gia tài bạc triệu, ai mà chẳng hành động cẩn thận. Bất cần như lão huynh chỉ có hai loại trường hợp, thứ nhất lão huynh là người điên, thứ hai đó là có người phía sau dắt dây... mà tiểu đệ nhìn đi nhìn lại lão huynh chỉ là hoang tưởng chứ không điên... vậy rõ là trường hợp thứ hai rồi..

Nói đến đây Điều thiếu lại không nhin được mà ôm bụng cười ha ha. Quả thật sắc mặt của Cán viên ngoại đã dài như cái bom lại còn đỏ như quan công. Vậy nhưng chuyện đã biết được ngọn nguồn thì dò ra chân tướng là không có khó chút nào. Chỉ cần sắp xếp lại mấy nhân vật chuyên xúi bẩy bóng gió trong mấy tháng qua, sau đó tiến hành âm thầm điều tra là đủ. Nhân thủ nhà Trần gia là không có thiếu, vậy nên Quang Cán sau khi nghĩ thông cũng rất yên tâm.

- Chuyện ngày hôm qua có sơ hở, à kỹ nữ ngồi cùng ta có chút gì đó không bình thường...

Phải nói sự cảm nhận khá sắc bén của Tiểu Thúy đã gây nên ý nghĩ nghi ngờ trong lòng Cán lão gia. Tối qua sau khi chơi đã Tiểu Thúy một phen thì Cán lão huynh vớt lại hai trăm lượng tiền bo, cũng coi như tiền bịt miệng. Nhưng về đến nhà Cán huynh đệ vẫn thấy có gì không ổn đấy. Còn về phía Điều thiếu thì nửa đêm qua lúc xong chuyện đi về thì Cán huynh đã xộc vào tư phòng Quỳnh nương mà vác hần về nhà. Nhưng kì lạ là ánh mắt của Quỳnh nương nhìn lúc ấy rất không bình thường... một cái nhìn như thấu tim can của Cán huynh đệ khiến hần không thể không kể rõ tường tận chuyện hôm qua với Điều thiếu để cùng bàn bạc.

- Không tồi không tồi... Một ã kỹ nữ dưới háng ngài lại có thể nhìn ra mảnh khõe của chúng ta. Một á tú bà mới tuổi đôi mươi lại cổ già trang thành gia cả chục tuổi... Thú vị thú vị... Thiên Hương Lâu không tồi a.

Điều thiếu sau khi nghe kể chuyện thì cười gằn một tiếng, sau đó buông một câu mỉa mai.

- Á tú bà sắp xỉ đôi mươi? Tại sao ngươi biết... đừng nói ngày xét âm đêm xét dương.

Cán huynh có hơi giật mình mà hỏi.

- Sờ thấy á chưa phải lớn tuổi... thêm vào đó là người tập võ.

Thật ra ngày hôm đó sờ mông của Quỳnh Nương thì Điều thiếu đã ngạc nhiên rồi. Điều thiếu kiếp trước vì nhiệm vụ xâm nhập khắp nơi, nữ nhân hần duyệt vô số, sờ qua là biết thiếu nữ hay lão nhân. Đặc thù kiếp này phụ nữ rất hiếm khi tập luyện. Nhất là các nữ nhân làm nghề kỹ nữ, các nàng chỉ tập luyện trên giường mà thôi, chả ai hơi đâu mà dành thời gian tập gym như phụ nữ hiện đại. Vậy nên sờ qua độ căng, đang hồi cũng như độ kết nối của tổ chức cơ và mỡ là có thể hoàn

toàn đánh giá tuổi tác.

Cán lão lại trầm mặc....

- Lão huynh, Trần gia chúng ta gặp rắc rối rồi...

Đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, Điều thiếu thốt lên một câu động trời.

- Thế nào mà rắc rối được, chúng ta đã nhìn ra bản chất chỉ cần lão Cán ta không theo đuổi tỵ nghĩa quần hùng thì ai có thể làm gì được Trần Gia.

Cán lão huynh quả thật vẫn còn ngây thơ mà phản đối ý kiến Điều thiếu.

- Haizzz... Cái chúng cần không phải là mình chủ Trần Quang Cán, cái chúng cần là gia tài bạc triệu của Trần gia. Lão huynh không xưng mình chủ thì sao, bọn này quyết sẽ không dừng lại... ngài không xưng chúng vẫn tôn ngài là mình chủ như cũ, sau đó mượn danh tỵ tập nghĩa binh. Cái danh mình chủ của ngài chắc hẳn giờ này đã bị “kẻ hữu tâm” loan khắp ngũ tinh miền trung và nhất tinh Bắc Kỳ. Lúc ấy ngài có một trăm cái miệng cũng cãi không thấu... chỉ còn cách nhắm mắt đưa chân... Trần gia coi như triệt để xong.

Nghe thấy lời Điều thiếu, Cán viên ngoại như thiên lôi oanh đỉnh, mặt mày tái nhợt lui lui ba bước mà ngồi bệt xuống ghế đầu. Nếu phải hình dung thì lúc này có thể mô tả Cán viên ngoại mặt cắt không còn giọt máu.

- Thật ra.... Chuyện này không phải không thể cứu vãn... vậy nhưng phải phiền lão huynh chịu khổ rồi.

Hậu tứ thiên, tin tức động trời truyền khắp bốn phía Hà Tĩnh, sau đó bằng một cách không tưởng thông qua các đoang thương nhân mà truyền đi cả ngũ tinh Trung Kỳ. Minh chủ tương lai vô lâm lục tinh gặp tập kích. Rất nhiều nhân chứng đã chứng kiến cuộc thanh trừng đẫm máu mà âm mưu nhằm vị mình tinh sắp lên màn ảnh rộng này.

Theo như nhân chứng kể lại thì cuộc tập kích chớp nhoáng diễn ra ở bến tàu Hạ Hội, đây là một bến tàu chuyên dùng cho diêm thương cũng như lương thương buôn bán cũng như trừ hàng. Như thường lệ đông chủ Trần Quang Cán dẫn theo gia đình tiến hành kiểm tra kho hàng Trần gia, đúng lúc này một toán thích khách mặc đồ đen đã phục kích xung quanh xông ra tiến hành đồ sát. Gia đình chục người Trần gia không phải đối thủ, kẻ bị chém chết người bị thương mà gục xuống. Một mình gia chủ Trần gia đơn đao hỗn chiến cùng mấy chục cao thủ đối phương mà không rơi vào hạ phong. Xong mãnh hổ nan địch lang bày, cuối cùng vị Minh chủ vô lâm bị chém mấy đao mà lao đảo. Nhưng tưởng anh hùng chưa xuất thế đã ôm hận ngàn thu thì Điều thiếu gia dẫn hơn một trăm gia đình ở ạt kéo từ Trần gia bảo đến cứu viện. Kẻ tặc nghe tiếng ngựa mà khiếp vía kinh hồn để lại Trần Quang Cán mình chủ mà diu dắt người bị thương rời khỏi. Điều thiếu gia lên con diên muốn truy kích địch thủ xong lão nhìn lão tía gục ngã dưới bãi máu thì không thể không dừng lại mà vội vã đưa vị mình chủ tương lai hồi gia cấp cứu.

Nghe thông tin từ lang trung lộ ra thì Cán minh chủ trên minh trướng tới mười mấy nhát đao, may mà thể phách cường hoành nên không mất mạng. Vậy nhưng việc dưỡng thương mấy tháng trời là không thể không kể đến. Tiếp đó thông tin minh chủ tương lai vì bị thương động gân cốt nên vô công có lẽ không còn được ba thành ngay cả khi bình phục. Vô công bị hạ màn như vậy lấy gì để làm minh chủ vô lâm bây giờ.

Vậy là đám quần hùng, cầu hùng lục tinh loạn cào cào. Kẻ thì kêu gào trả thù, kẻ thì kiên quyết ủng hộ Cán lão gia nghĩa bạc vân thiên lên làm minh chủ, kẻ thì không phục không muốn ủng hộ Trần Quang Cán đăng vị. Buổi họp giang hồ lục tinh ngày hôm đó Điều thiếu tham gia với tư cách đại diện cho Cán huynh đang nằm hấp hối tại Trần gia bảo.

Những kẻ kêu gào trả thù cho Cán minh chủ đa số là các hào khách ăn to nói lớn không có tâm cơ. Những người này Điều thiếu nhớ kỹ không quên và luôn miệng cảm tạ, luôn miệng kính khiêm. Một số người thì luôn mồm vẫn ủng hộ Cán minh chủ đăng đàn dù vô công bị phế. Mấy tên này lấy lý do rất đáng hoàng đó chính là giang hồ trọng đạo nghĩa trọng chữ tín, chúng ta đã nhất trí Cán minh chủ đăng vị không thể vì tai nạn mà nuốt lời. Những kẻ này thì Điều thiếu gia lại càng nhớ thương không thôi. Hẳn đối với những người này rơi lệ không ngớt, lời cảm ơn liên miên bất tận. Sau đó lại còn tiếp xúc thân mật và trao đổi cách liên lạc cùng những người này. Số phản đối Cán huynh đăng đàn thì Điều thiếu tỏ ra bất bình tức giận, ngoảnh mặt làm ngơ trực tiếp không tiếp xúc.

Biểu tình của Điều thiếu âu cũng là bình thường không khiến cho ai có suy nghĩ nào khác. Nhưng trong bóng tối sát cơ Điều thiếu bắn ra tứ phía mà không ai hay biết. Nhóm hào khách đòi trả thù thì Điều thiếu nhớ kỹ vì nhóm này hoàn toàn không đề cập đến việc đăng đàn của Cán huynh mà chỉ nghĩ tới việc báo thù. Đây là những người thiếu đầu óc nhưng lại có chân thật tình cảm. Vậy nên những nhân vật như vậy nếu khéo dùng thì rất được việc. Quan trọng là họ không sợ chết và rất trung thành nếu thu phục được. Nhưng những người này chỉ có thể làm cảm tử quân hoặc khiên thị mà thôi, không có đầu óc.

Nhóm thứ hai kiên trì ủng hộ Cán minh chủ thì chắc cũng có người thật tâm, thế nhưng Điều thiếu quy kết hết bọn này vào phe âm mưu xúi bẩy Cán viên ngoại, những kẻ này bắt buộc phải chết. Thà giết lầm hơn bỏ sót, đây là quy củ của Điều thiếu.

Nhóm thứ ba là dạng người cơ hội, có tâm phản trắc không thể dùng vào bất kì việc gì nên Điều thiếu bỏ qua.

Thật ra lúc này tên Trần Quang Cán đang vui vẻ cùng hai tiểu thiếp tại Trần gia bảo, nào có vẻ gì bị thương và bị phế bỏ công phu gì đâu. Chạy quanh chân Cán viên ngoại là hét âm ỹ là một tiểu la lì tầm 6 tuổi hơn. Cô bé tên Trần Gia Hân là con gái của Trần Quang Cán và tiểu thiếp Trần Thị Huệ, lai lịch của Huệ cũng không lấy gì làm tốt đẹp cho lắm, vì Huệ vốn xuất thân là ca kỹ tại thanh lâu, dù là bán nghệ không bán thân body còn trong trắng vậy nhưng cái tiếng thom thanh lâu xuất thân cũng không thể dễ dàng ngẩng mặt lên cho được. Kể cũng kì ba, cả hai tiểu thiếp của tên Cán viên ngoại này đều được chuộc ra từ thanh lâu cả, Trần Thị Huệ là nhất đẳng, nhị đẳng là một nữ tử chẳng hoa tại Yên Lai Lâu tại Đông Đô Hà Nội. Trần Thị Huệ là tiểu thiếp đã nhập phủ từ lâu thế nên đưa con gái của nàng năm nay cũng đã sáu tuổi rồi. Nhưng ả tiểu thiếp thứ hai thì mới chỉ nhập Trần Gia bảo mới một năm nay mà thôi, người tên Lý Ái Thanh. Nguồn gốc của Lý Ái Thanh là người Hoa chạy nạn từ vùng Giang Nam. Cái này cũng chỉ biết như vậy vì cũng không ai có thể kiểm tra lời nói của nàng thật giả.

Lý Ái Thanh đang bệnh mấy ngày nay mà nằm lỳ trong phòng rồi, vậy nên hôm nay vui đùa trong sân viện chỉ có Trần Gia Huệ và phu thê Cán viên ngoại. Thật ra đây là một tiến bộ cực lớn trong cái gia tộc họ Trần này rồi. Nói đến Trần Gia Huệ thật đáng thương, nàng là ái nữ của Viên ngoại trong phủ nhưng thân phận cũng chỉ khá hơn người hầu một chút mà thôi. Bình thường thì Cán viên ngoại không bao giờ để mắt mà hỏi han đến giọt máu mủ này của gã cả. Thật cũng không thể trách Cán viên ngoại vô tình, cái thói đời lúc này là vậy. Thứ nhất cái xã hội lúc này là trọng nam khinh nữ cực nặng nề, thêm vào đó thân phận Trần Thị Huệ thật quá thấp kém. Nàng là tiểu thiếp hàng thật giá thật trong nhà nhưng thân phận cũng là khá hơn chút đỉnh kẻ ăn người ở mà thôi. Chính việc này kéo theo Trần

Gia Hân cũng không được đổi sử ra hôn.

Trước đây ngoài sự ghê lạnh của Phụ thân thì Gia Hân còn chịu đê ép từ ông anh cùng cha khác mẹ là Quang Diêu. Chuyện thi thoảng bị ông anh đánh đập là rất bình thường, đến cả tên nam bộc thiếp thân của Diêu thiếu gia là Cầu tử cũng có quyền ăn hiếp Gia Hân và ngênh ngang không sợ Trần Thị Huệ. Nhưng sự việc này đột nhiên thay đổi một cách chóng mặt sau khi Diêu thiếu tai nạn ngã ngựa tỉnh lại.

Đầu tiên khi Diêu thiếu biết tin mình có muội muội cũng không cảm thấy có gì quyến luyến. Lúc ấy thực sự bản thân linh hồn này vẫn chưa thừa nhận cuộc sống mới hoàn cảnh mới. Nhưng trong một lần Diêu thiếu đang ngồi ngẩn ngơ ngoài sân viện suy tính kế sách tương lai thì nghe thấy tiếng một cô bé khóc thút thít và tiếng Cầu tử lớn tiếng quát nạt. Chuyện Diêu thiếu ghét nhất là ai đó hà hiếp phụ nữ trẻ em. Không nói hai lời Diêu thiếu quát to gọi Cầu tử vào.

Cầu tử vẫn theo thói quen thường ngày mà nịnh nọt chạy tới, trong tay hắn vẫn túm tóc cô bé nhóc con liu riu nức nở chạy theo. Theo như lệ thường Diêu thiếu rất thích bắt nạt đứa muội muội mà hắn coi là con hoang này vậy nên mỗi lần như vậy Cầu tử sẽ được thiếu gia khen thưởng là làm việc đắc lực.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Muội muội

Chỉ thấy Cầu tử hớn hờ kéo Gia Hân chạy lại và thở hồng hộc, lẽ cái lưỡi đúng như chó săn vậy. Diêu thiếu cau mày mà hỏi:

- Cô bé này là ai?

Chuyện Diêu thiếu ngã ngựa đập đầu xuống đất bị chấn thương đã là truyền nên chuyện quên quên nhớ nhớ cũng được mọi người trong Trần Gia Bảo tập thành quen. Sở dĩ Diêu thiếu hỏi cô bé này là ai vì hắn nghĩ đây chắc là con gái của hạ nhân nào đó trong nhà. Cô bé nhìn vẻ nhem nhuốc, gầy gò, lại thêm đầu tóc bù xù chắc vì Cầu tử hành hạ. Cộng thêm chiếc áo nâu vá chằng vá đụp, chân thì đi đất lấm lem. Nếu không phải là xuất hiện trong Trần gia thì Diêu thiếu còn nghĩ đó là ăn xin ở đâu mò tới.

- Hi hi thiếu gia. Đây là con bé Gia Hân mà... nó ăn trộm thịt trong bếp tiểu nhân đã cho mấy bạt tai.

Nhìn thấy con bé được nước mắt ngấn dài mặt mũi lấm lem hết cả, lại thêm bên má vẫn đang còn vết đỏ hây hây thì Diêu thiếu đã nộ hóa công tâm rồi. Đừng nói đây là muội muội của hắn, kể cả một đứa bé không thân thích ở ngoài đường mà gặp chuyện này hắn cũng bảo vệ đến cùng. Diêu thiếu ánh mắt lom lom như ăn thịt người mà bật dậy, hắn chạy thẳng vào hậu viện mà ném lại một câu.

- Chó chết... đứng yên đó chờ ta....

Cầu tử cười như nở hoa mà buông tóc cô bé Gia Hân, tên Cầu tử này đoán chắc thiếu gia đi tìm hung khí để trừng phạt con nhóc ăn trộm này. Đứng khoanh tay mà vênh mặt nhìn Gia Hân đang ngồi bệt xuống đất với đôi mắt kinh hãi và khuôn mặt trắng bệch Cầu tử cười gằn:

- Lần này ngươi chết đòn.

Đúng là Diêu thiếu chạy vào nhà tìm hung khí, hắn sợ mình trong lúc nóng giận ra tay có thể gây chết người. Phải biết kỹ năng tay không giết người của Diêu thiếu ở kiếp trước là xuất sắc, cỡ như Cầu tử nếu hắn dùng tay không mà trừng phạt thì sống chết là khó nói. Chả phải chờ lâu thì Diêu thiếu đã quay lại sân viện với một cái roi mây cực mập mạp. Nhìn thấy chiếc roi quen thuộc này Gia Hân cắn chặt hàm răng vào môi dưới sợ sệt mà giọng tay ôm đầu. Nàng biết rằng càng kêu lớn càng gào khóc thì càng bị người ca ca tàn nhẫn này hành hạ. Vậy nên cố khinh nghiệm nàng chỉ biết ôm lấy đầu để bảo vệ sau đó mím chặt môi răng chuẩn bị nhận đòn.

Nhìn thấy phản xạ có điều kiện của Gia Hân, lại nhìn cái roi trong tay mình thì Diêu thiếu đoán ra được phần nào câu chuyện. Đến lúc này nước mắt của hắn cũng phải trào ra, một kẻ giết người máu lạnh như Quang Diêu không phải hắn không có tình cảm. Kiếp trước hắn giết người vì nhiệm vụ tổ quốc giao phó phải hoàn thành. Hắn Quang Diêu đang nhìn thân ảnh nhỏ bé run rẩy kia mà trái tim hòa tan mềm nhũn. Cô bé này sẽ là người thân đầu tiên hắn chấp nhận trong trái tim mình.

- Mới sáu tuổi a.. mới sáu tuổi mà thành ra cái dạng này... Cầu tử, Quang Diêu các ngươi là kiểu người chó má gì vậy.

Diêu thiếu hai mắt bốc hỏa, nộ phần đã bốc cao vạn trượng. Gia Hân nhìn bộ dạng hắn thì càng run bần bật. Mà Quang Diêu càng thấy muội muội run thì càng điên tiết. Cái vòng luẩn quẩn này lặp đi lặp lại như vậy. Diêu thiếu không thể nhịn được vì nếu để lâu thì nộ hóa công tâm khiến hắn tử vong không chừng. Bước tới nhanh như bay, Cầu tử đang dương dương tự đắc chờ mong cảnh hành hạ Gia Hân thì bị một đập vào đầu gối mà ngã xấp mặt xuống đất. Hắn còn chưa định hình thì cảm giác đau đớn ập đến làm hắn mê muội. Một cơn mưa roi mây dội xuống người tên nô tài, số lượng là không đếm hết mà vị trí quật thì không chừa chỗ nào.

Lúc đầu Cầu tử còn hét gào như lợn bị chọc tiết, đến về sau con đầu làm hắn mê muội mà không thể rên lên một tiếng. Chỉ còn tiếng Diêu thiếu vừa đánh vừa nghiến răng.

- Đồ chó nô tài, ai cho ngươi cái ga báo mà hành hạ muội muội của Diêu thiếu ta... Đồ chó nô tài, hảo can đảm... đồ chó...

Vốn Gia Hân chuẩn bị cho một trận đánh đập dã man, nàng mím chặt môi nhắm nghiền hai mắt đón chờ. Tiếng vun vút và bộp bộp của roi mây quất vào thịt da vang lên nhưng kì lạ là nàng không thấy đau. Lại thấy tiếng Cầu tử kêu như heo bị chọc tiết nên Gia Hân len lén dồn hết can đảm mở ra cặp mắt đen lay lay của

mình mà quan sát. Không nhìn thì thôi, nhìn vào thì thấy Cầu từ đang lăn lóc dưới cơn mưa rơi của ca ca đã thú.

Bên tai nàng bỗng vang lên mấy chữ “ai cho người đánh muối muối của ta” chỉ có như vậy thôi mà nàng thấy mất ngủ rồi. Cái giây phút này bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu hành hạ mà người ca ca này trước kia trút xuống nàng đều tan biến cả. Nàng rất lo lắng mình đang mơ, một giấc mơ quá đẹp mà khi tỉnh lại sẽ không còn thấy nữa. Hai hàng nước mắt Gia Hân chảy ào ào, nàng còn khóc nhiều hơn cả khi bị hành hạ. Nhưng nàng quyết không lau nước mắt vì biết lau rồi thì khung cảnh này sẽ biến mất. Nàng không muốn cất tiếng khóc vì biết đâu khóc lên rồi giấc mơ cũng đi xa.

Tiếng động dần dần yên ắng, roi mây đã gãy. Chỉ còn tiếng thở dốc của Diêu thiếu, tiếng rên rỉ của Cầu từ, tiếng hạt nước mắt của Gia Hân rơi trên nền sân gạch.

Gia Hân thề rằng nàng không muốn tỉnh lại giấc mơ này, nàng muốn nghe mãi câu nói kia, câu nói “Muối muối của ta”... thế rồi cuối cùng nàng cũng tỉnh lại. Một vòn tay ấm áp hữu lực ôm lấy nàng. Nàng đang nằm gọn trong lòng ngực một người đàn ông nào đó. Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ có cảm giác này. Vì phụ thân Gia Hân chưa bao giờ ôm nàng vào lòng, kể từ khi Gia Hân lọt lòng mẹ thì duy nhất chỉ có mẫu thân bao bọc lấy nàng mà thôi.

Đang u mê với cảm giác ấm áp trong vòng tay và lòng ngực của người đàn ông đó thì một cơn gió lạnh thổi qua. Nàng bị đẩy ra xa khỏi cái lòng ngực ấm áp kia, nhưng cảm giác quyến luyến làm cho nàng không muốn rời xa nó, Gia Hân đánh bạo mà vùng vằng tiến tới dang đôi tay bé nhỏ mà ôm ấp lấy hơi ấm mà nàng lưu luyến.

Đôi bàn tay hữu lực kia bỗng buông ra để nàng tự do hành động, Gia Hân nhắm đôi mắt cố gắng níu thật chặt tấm áo bào bằng gấm lụa kia, tay nàng chưa đủ rộng để ôm cả thân hình người đàn ông đó. ‘

Gia Hân lại cảm nhận được một cánh tay ấm áp đang ôm lấy mình, rồi một bàn tay đang nhẹ vuốt mái tóc rối bời của Gia Hân. Cảm giác này mới lạ làm sao, mới tuyệt vời làm sao. Gia Hân thề hàng đêm mẹ nàng rất hay ôm nàng vào lòng và vuốt tóc nàng. Thế nhưng hàng ngàn cái vuốt tóc của mẹ sao lại không có được cảm giác tuyệt vời như hôm nay.

Giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, cuối cùng cũng trở về với hiện thực phũ phàng. Bên tai Gia Hân bỗng vang lên tiếng nói của người mà Gia Hân sợ hãi nhất:

- Muối Muối...

Gia Hân ngược mặt lên nhìn thì đập vào mắt nàng là ca ca Quang Diêu người chuyên gây cho nàng cả nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần. Nàng bối rối mà xụi mặt xuống đập vào mắt nàng đó là một mảng nước mắt nước mũi cộng thêm bụi bẩn tèm nhem dính trên chiếc áo lụa trắng hoa văn của người đàn ông ôm nàng. Lại thêm hai tay nàng túm chặt vạt áo khiến nó dúm dỏ không thành hình. Đây là tội lớn không thể tả. Gia Hân sợ hãi tội độ tuột xuống muốn quỳ lạy mà cầu xin sự tha thứ nay lòng vị tha trắc ẩn của ca ca. Cơ mà điều này có lẽ là xa vời.

Thế nhưng giấc mơ của nàng vẫn chưa chấm dứt, cảm thấy dị động từ thân thể Gia Hân, Diêu thiếu vội ôm chặt lấy nàng.

- Muối muối... người cho ca ca xin lỗi...

Gia Hân nghe thấy gì, hai tai nàng lúng búng như có búa tạ gõ vào. Hồi ông trời còn hành hạ nàng đến bao lâu, giấc mộng đẹp vẫn chưa hết, càng này giấc mơ của nàng lại càng tuyệt diệu hơn. Nàng sợ hãi vì nàng quyến luyến giấc mơ này. Gia Hân chỉ sợ khi tỉnh lại tất cả đều tan vỡ, nhưng nàng càng sợ hơn là nàng tỉnh dậy càng muộn thì giấc mơ càng đẹp và sự thất vọng khi tan vỡ càng lớn hơn. Gia Hân cố lắc lắc cái đầu nhỏ bé với đầu tóc bù xù để khiến cho mình tỉnh táo hơn.

Nhưng cái lắc đầu của Gia Hân lại làm cho Diêu thiếu nghĩ sai, hẳn nghĩ cô bé không tha thứ cho mình. Phải thôi cái thân thể này trước đây đã hành hạ đến nàng đến như vậy thì sao cô bé này dễ chấp nhận. Bóng ma tâm lý là thứ khó khắc phục nhất, tất cả phải cần thời gian để chữa lành. Diêu thiếu chỉ còn cách ôn tồn nói nhỏ vào tai nàng.

- Muối muối cho ta xin lỗi... trước đây ca ca lương tâm bị chó cắn nên đối xử tệ với muối... ca ca xin thề từ nay sẽ dành cho muối những thứ tốt nhất... bảo bọc muối không để ai bắt nạt... Ca ca xin thề nếu nói sai sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.

Gia Hân quyết không tỉnh lại, thà nàng được níu kéo trong giấc mơ thêm vài giây cũng được. Nàng lặng yên nghe những lời thì thầm như tiên âm kia. Nàng thả lỏng cơ thể trong lòng ngực người đàn ông này. Nàng từ từ lịm đi rồi chìm vào giấc ngủ ấm áp nhất từ khi được sinh ra. Nàng đã quá mệt mỏi rồi. Bên tai nàng vẫn vang vang câu nói hữu lực từ tốn đầy ấm áp kia.

- Muối tha thứ cho ca... muối muối...

Không biết bao lâu Gia Hân tỉnh lại, mở to đôi mắt đen long lanh. Gia Hân thì thầm.

- Thì ra đúng là giấc mơ... cuối cùng cũng tỉnh lại.

- Tiểu thư không phải mơ đâu mà là sự thật đó.

Tiếng một người con gái bỗng vang lên bên cạnh làm cho Gia Hân giật thót cả mình.

- Á.. chị Nụ... là là chuyện gì xảy ra?

Người con gái tên là Nụ nhẹ nhàng đỡ Gia Hân dậy sau đó tươi cười mà kể lể.

- Còn có chuyện gì xảy ra nữa, Trời phạt phù hộ, sau khi Diêu thiếu gia tỉnh lại thì cứ như thần tiên nhập người mà thành người tốt. Hôm nay chứng kiến Tên Cầu từ chết bầm bết nát tiểu thư thì Thiếu gia nổi trận lôi đình mà cầm roi đánh cả mấy chục cái. Tiếp theo thiếu gia vừa khóc vừa ôm tiểu thư đến lúc tiểu thư ngủ đi... Thiếu gia ôm tiểu thư vào chính viện sau đó nói cái viện từ này cấp riêng cho tiểu thư. Còn.. còn Huệ phu nhân thì cấm cho một gian viện từ bên cạnh tiểu thư. Mà người hầu chúng tôi cũng được ăn ké hào quang của tiểu thư nhé...

Gia Hân há hốc chiếc miệng bé xinh xinh của mình nghe chị Nụ kể chuyện như chuyện cổ tích.

- ... Này nhé khi tiểu thư ngủ rồi thiếu gia mới hỏi ai là người thân nhất với tiểu thư thì tôi đánh liều đứng ra nhận. Vậy là tôi được thăng từ phòng bếp lên thẳng nhà chính thành nha hoàn tiếp thân chăm sóc tiểu thư... mà còn chưa hết, tất cả người hầu trong nhà đều được thiếu gia nói xem xét trả tiền công hàng tháng. Cả nhà đang vui như chảy hội kia kìa.

- Chị Nụ nói là thật... chị không lừa tôi...

Gia Hân lắc lắc đầu với mớ tóc bù xù ra điều không tin.

- Ai dám lừa tiểu thư cơ chứ. Thiếu gia đã nói lão từ đứng đầu cái nhà này tiếp đến là muối muối ta... ai dám khi dễ muối muối ta thì ta đánh gãy cái chân chó.

- Ca ca ... nói vậy ... thế nhưng lão gia thì sao.

- Ai mà biết được, chỉ thấy thiếu gia đứng giữa sân mà hét lớn như vậy thôi. Mà nhanh lên tiểu thư đi tắm thôi, còn thay quần áo mới, thiếu gia với phu nhân đang đợi ăn cơm tối ở tiền viện.

- Ăn cơm tiền viện?

- Phải rồi... thiếu gia nói từ nay ba bữa cơm sẽ ăn cùng nhau tại tiền viện, nhà đã ít người nên cần cùng nhau ăn cơm tăng tình cảm gì gì đó.

- Ta đang mơ thật rồi... Gia Hân khó mà chấp nhận hiện thực này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Xử lý chuyện nhà

Ngồi quanh bàn cơm tiền sảnh là Diêu thiếu cùng hai tiểu thiếp của phụ thân hắn là Trần Thị Huệ và Lý Ái Thanh. Diêu thiếu thì ngồi ở vị trí chính chủ còn hai vị tiểu thiếp thì câu nệ khép nép ngồi bên bàn phía xa. Ánh mắt hai người lo lắng mà thi thoảng trộm nhìn rồi đánh giá vị thiếu gia nổi tiếng phá phách kia. Nhưng hôm nay hai người thấy Diêu thiếu ngồi đó mà như một tòa đại sơn, uy nghiêm hẳn tỏa ra chỉ có hơn mà không kém lão gia Trần Quang Cán. Cái uy nghiêm này không phải là kiểu trẻ con bắt trước đại nhân, mà cái uy nghiêm này giống như tự nhiên mà phát. Đây là ngày thứ hai sau khi có buổi ăn chơi chác táng tại Thiên Hương Lâu, Cán lão gia ra ngoài để bỏ trí kế hoạch thế nên ở cái nhà này Diêu thiếu là lớn nhất. Mà có lẽ ngay cả khi Cán viên ngoại có mặt thì Diêu thiếu vẫn tự coi mình là lớn nhất trong cái nhà này. Không phải hắn lộn đầu lộn đuôi, lớn ở đây có nghĩa là quyết sách của hắn đưa ra cho cái nhà này sẽ có trọng lượng nhất mà không phải Cán viên ngoại Cán lão gia.

Người hầu khúm núm mà đi vào:

- Bẩm thiếu gia, cơm canh nhà bếp đã chuẩn bị xong rồi.

- Cứ chờ đấy, món nào không chờ được thì đợi Hân muối đi ra rồi hâm nóng lại là được.

Lời nói của Diêu thiếu làm cho Thị Huệ cảm động mà rơi nước mắt. Vốn dĩ Thị Huệ bị bệnh mà không dậy được, lại không có thịt cá tắm bổ nên càng khó khỏi. Cực chẳng đã nên Gia Hân mới trộm vào nhà bếp nấu một bát cháo thịt cho Thị Huệ sau đó bị Cậu tử bắt gặp nên mới có chuyện ngày hôm nay. Thị Huệ sau khi nghe tin thì như có thuốc thần mà khỏe lại, lúc vừa rồi nhà bếp có mang một bát cháo thịt vào tận phòng cho Thị Huệ ăn trước nên nàng cũng chưa thấy đối gì cả. Thế nhưng lúc này đã muộn tất nhiên Quang Diêu đã đối rồi, nhưng hắn bảo chờ thì không ai dám cãi cả. Vậy là cả nhà cùng phải chờ Gia Hân. Gia chủ chưa ăn thì hạ nhân nào dám ăn, vậy nhưng dù đối nhưng cả cái Trần Gia Bảo hạ nhân không ai oán thán, cả Trần Gia Bảo hôm nay ăn thịt ăn cá, lại còn chuyện có tiền lương hàng tháng nên mọi người vui đến no cả rồi.

Nên nhớ hạ nhân làm trong nhà Trần gia toàn là người đi ở. Tức là đã bán mình cho gia chủ nên không có quyền lợi gì. Đòi đòi kiếp kiếp là người Trần gia. Theo cái thói đời này thì người đi ở chỉ được cấp ăn mặc mà thôi chứ lấy đâu ra tiền lương. Vậy mà hôm nay thiếu gia sau khi đưa muối muối vào chính viện thì đi dạo một vòng Trần gia bảo. Sau đó hắn đứng giữa sân viện mà giống to. Từ nay mỗi người làm trong nhà đều được trả lương hàng tháng. Ít nhất là nửa xâu tiền nhiều nhất là 1 xâu tiền, người nào làm không tốt phạt lương. Người nào làm tốt thưởng thêm tiền. Xâu tiền ở đây là tiền kẽm tuy là hơi kém hơn tiền đồng nhưng cũng rất giá trị. Có những hạ nhân trong nhà cả đời còn chưa biết mùi vị tiền tròn méo ra sao. Bảo sao cả nhà không vui như chảy hội cho được.

Đang nức nở thì Trần thị bị cắt ngang.

- Huệ đi đừng khóc nữa, người khóc lóc hạ nhân lại nói ta bắt nạt người, Gia Huệ đi ra không hiểu chuyện lại giận ta. Ta đã làm nhiều chuyện xấu lắm rồi đừng để muối muối hiểu nhầm ta nữa.

Trần thị đang khóc vì sung sướng vội lau nước mắt mà tươi cười. Đứng là nàng đang khóc vì sung sướng và hạnh phúc đấy. Được lên nhà chính là một chuyện, chuyện quan trọng nhất là bảo bối tâm can của Thị được người ca ca quyền lực thừa nhận và bảo bọc. Có được chuyện này thì nàng không còn gì để đòi hỏi nữa. Thế nhưng chuyện này còn chưa chấm dứt, chỉ thấy Diêu thiếu nghiêm nghị nhìn nàng.

- Nghe nói Huệ đi trước đây làm việc biết ca hát đánh đàn cũng như viết chữ vẽ tranh?

Câu hỏi này làm Trần thị giật thót mình, cái quá khứ nặng nề của cô đã bảy năm trôi qua rồi. Nàng thật rất sợ ai nhắc đến chuyện này vì chính chuyện này mà khiến cho địa vị của Gia Hân cực thấp để rồi bị bắt nạt. Bỗng nhiên Điều thiếu đối tốt với cả nhà rồi bỗng nhiên hẳn cũng bối rối chuyện này khiến cho Trần thị sợ hãi. Nàng vừa run run vừa xấu hổ và vừa chờ đợi một kết quả không tươi đẹp mà trả lời.

- Dạ đúng thiếu gia.

Quang Điều vừa hỏi vừa đánh giá cả hai người phụ nữ trước mặt, vì câu hỏi này vô hình chung đụng chạm đến cả hai. Trần thị là ca kỹ bán nghệ không bán thân, chờ đến khi có khách quan vừa ý sẽ mua về làm tiểu thiếp. Vậy nên Trần thị được đào tạo cầm kỳ thi họa rất bài bản, và được đào tạo cả các bí kíp công phu lên giường để chiều lòng khách nhân. Tất nhiên Trần thị vẫn phải giữ tâm thân trong trắng mới bán được giá. Lý thị thì khác, cô là kỹ nữ bán thân nuôi miệng, lại xuất xứ made in China nên cái gọi là trong trắng với nàng là xa xỉ phẩm. Đánh giá cả hai người một cách sơ bộ sau đó Quang Điều thiếu gia chậm chậm nói.

- Huê đi chợ vắng dạ khi nói chuyện với ta. Đầu tiên Huê đi dù là thiếp nhưng cũng có ân nghĩa vợ chồng với lão ca... khụ khụ là phụ thân ta nên cũng là trường bối không nên vắng dạ gì đó. Cái nữa đó chính là ta hỏi nghề nghiệp trước đây của Huê đi không phải để bối rối. Nữ nhân cái thời này bất khả kháng số mệnh, không bị ép đường cùng thì chả ai muốn như vậy cả. Làm nghề gì không phân biệt sang hèn, con người phân biệt sang hèn chỉ ở chỗ tâm hồn cao cả hay hèn hạ mà thôi. Huê đi ngâm đấng nuốt cay mà nuôi nấng bảo bọc Hân nhi không một lời oán thán, mẫu thân như vậy ta con coi trọng hơn cả thánh nhân. Cái ta muốn hỏi là Huê đi viết lách tốt không, có biết nhiều chữ không, có biết tính toán không?

Nghe mỗi câu của Quang Điều như búa tạ mà đập vào ngực của mình, Trần thị từ khi sinh ra đến giờ chưa ai nói những điều như vậy với nàng. Kể cả Cán lão gia mua nàng về cũng là coi trọng nhan sắc của Trần thị mà thôi. Những lần muốn chần gối thì đều là hạ nhân kêu nàng từ khu viện lên chính viện để hầu hạ lão gia mà thôi. Nói là tình nghĩa vợ chồng bằng quá chỉ là cỗ máy tình dục không hơn không kém. Mà tuổi nàng càng đại thì số lần thăm hỏi của Cán viên ngoại càng ít đi. Nhất là từ khi Lý thị vào nhà thì Trần thị dường như bị quên đi trong quá trình lịch sử. Vốn cam chịu số phận như vậy đến già chỉ đặt tâm tư vào Hân nhi nhưng không ngờ lại có chuyện như ngày hôm nay. Mà thêm vào đó Điều thiếu gia lại dường như rất thông cảm và thấu hiểu cho tâm thân cô của nàng. Đã cố gắng tươi cười để chờ con gái ra ăn cơm nhưng nàng không đành trụ nổi sự xúc động này. Trần thị bụng đói bàn tay đầy vết chai lên mặt mà ào ào khóc.

Quang Điều đang bối rối không biết xử lý ra sao thì bỗng nhiên bước chân dồn dập chạy đến. Chỉ thấy một bóng đỏ nhỏ bé chạy đến bên cạnh mà ôm lấy Trần thị sau đó vù vù quỳ xuống dập đầu với Điều thiếu.

- Hu hu hu... trăm sai ngàn sai là do tiểu nhân, xin thiếu gia đánh phạt tiểu nhân đừng phạt mẫu thân... Xin thiếu gia... cầu xin thiếu gia...

Thì ra Gia Hân đứng lúc bước ra, thấy mẫu thân ôm mặt khóc thì kinh hoàng sợ hãi mà quỳ xuống cầu xin. Hành động của hai mẹ con làm cho Điều thiếu lúng túng không biết phải làm sao. Vốn mọi chuyện đang tốt đẹp lại trở nên như vậy. Quang Điều biết ngày một ngày hai mọi người vẫn chưa quen được. Nhưng nhìn tình mẫu tử trong khó khăn mà bao bọc nhau đến vậy thì trái tim Quang Điều cũng mềm nhũn cảm động, hai mắt hắn cũng đỏ hồng mà mờ đi.

- Hân con, không phải Điều thiếu trách mắng hay phạt mẹ... mẹ là khóc vì sung sướng và hạnh phúc. Điều thiếu rất tốt với mẹ... với con... với mọi người trong nhà...

Trần thị biết con gái hiểu nhầm nên vội vã ôm lấy con gái mà giải thích trong nước mắt.

- Thật sao mẹ?

- Là thật...

Hân nhi lại vội vã quỳ xuống dập đầu mà cảm rối cả lên. Đến đây thì Quang Điều chịu không nổi nữa rồi, Hân mà không hành động thì không biết chuyện quái quỷ nào sẽ tiếp diễn. Quang Điều đứng lên đi đến và bế Gia Hân lên tay mình.

- Lần sau cấm muôi quỳ... cấm muôi khóc... cái nhà này ngoài phụ thân và mẫu thân cùng tổ tiên ra thì muôi không phải quỳ trước mặt bất kỳ ai cả. Thêm nữa cấm khóc vì khóc xấu gái nhìn mặt như mèo mướp không ai yêu nổi.

Vừa nói Quang Điều vừa cố cười rồi béo cặp má gầy guộc của Hân nhi.

- Thiếu gia nói thật?

- Là thật.. từ nay gọi ta ca ca, nghiêm cấm gọi thiếu gia.

- Ca ca...

- Tuổi nhỏ dễ dạy... gọi thêm mấy câu ca ca nữa ngày mai ta cho muôi cưỡi ngựa cùng ta đi mua tò he với kẹo hồ lô.

- Ca ca... ca ca... ca ca...

- Ha ha ha... cao hứng... cả nhà ăn cơm đi. hạ nhân trong nhà cũng ăn luôn không phải chờ tiền viện ăn xong mới được ăn... hôm nay thiếu gia ta cao hứng.

Vậy là bữa cơm gia đình đầu tiên Gia Hân không ngồi ghế mà ngồi trên đùi vị ca ca này ăn cơm. Mấy lần Trần thị nói Gia Hân ngồi ghế không được quá nhiều thiếu gia nhưng mà Quang Điều gạt phăng đi.

- Muội muội là dạ mình châu đẹp nhất thế gian... có nàng ngồi đây ta ăn càng ngon hơn.

Trẻ nhỏ nhanh quên cũng nhanh quên. Chỉ thấy Gia Hân cao hứng bừng bừng ăn cơm, nghĩ đến ngày mai được cưỡi ngựa đi chơi cùng ca ca, được mua tò he, được mua kẹo hồ lô thì hai mắt híp lại cười cong như vầng trăng vậy.

Trần thị thì cố nén nước mắt hạnh phúc mà gắng mỉm cười vừa dùng cơm tối. Vậy nhưng trong bữa cơm gia đình đầy cao hứng này không ai biết một đôi mắt mặt

vụ vẫn đang kín đáo đánh giá một ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Địa vị đại thắng

Com nước xong xuôi, Gia Hân lần đầu tiên được ăn ngon và nắn thảo mẫn như vậy trong đời. Xoa xoa cái bụng tròn vo thỏa mẫn đi thăm thú cẩn thận gian phòng xa hoa mà ca ca “đáng yêu” đã cấp cho mình. Cô bé nhẹ nhàng đi vào hậu viện như sợ làm đau đôi giày vải mới tinh có thêu hoa của mình. Nàng rất nghe lời a, mặc dù vẫn muốn ngồi thêm một lát nữa trên đùi áp áp của ca ca, nhưng ca ca nói phải nghe lời vì lúc này hân đang muốn nói chuyện chính sự với a di và nẫu thân. Vậy nên Gia Hân ngoan ngoãn mà đi vào trong hậu viện để chơi với chị Nụ. Nghe đâu còn có bữa ăn khuya là canh gà gì đó, mặc dù no lắm rồi nhưng không biết sao nước miếng của nàng vẫn chảy dài. Muốn đưa tay lau đi chút nước miếng đến xấu hổ này nhưng liếc nhìn tay lão lụ màu đỏ thì đánh chết Gia Hân cũng không thể làm bẩn nó. Thôi thì cố đi nhanh về phòng tìm cái khăn a. Nhà gì đâu lớn, Gia Hân lạc mất rồi hu hu thật bất hạnh ghê, sướng cũng không biết đường sướng, cũng may cuối hành lang chị Nụ đang đứng đó dang hai tay mà chờ Gia Hân. Ôi thật may mắn, bé Gia Hân ngoan nên có nhiều may mắn.

Bàn ăn đã được lau dọn kĩ càng và bày ra một chum trà để tráng miệng cũng như tiêu com. Cái đãi ngộ này đúng thật là Trần thị và Lý thị đã lâu không gặp, thế nhưng lúc ấy dù ăn ngon mặc đẹp nhưng cuộc sống là như chớp, kẻ bán tiếng cười nuôi miệng, kẻ bán thể xác nuôi thân. Vậy ra thà làm tiểu thiếp kham khổ còn vạn hạnh hơn ở nơi địa ngục ăn người không nhà xương kia.

Thôi thôi nhẹ chén trà, Diêu thiếu từ từ nhìn hai Thị mà nói chuyện.

- Về chuyện chữ viết và tính toán thì ta đã hỏi hai vị, kĩ năng của nhị vị ra sao?

Không hiểu sao cả hai người rất lúng túng với ánh mắt đánh giá tường như bình đàm của Diêu thiếu. Cảm giác áp bách của đôi mắt ấy không thể phát ra từ một thiếu niên mười hai tuổi. Nhị vị ngồi đây cho dù là tuổi không cao lắm. Trần thị mới 21, Lý thị mới 17 nhưng cả hai đều xuất thân yên hoa nguyệt vân tròn, vậy nên việc tiếp xúc với đàn ông là quá nhiều. Các nữ tử con nhà gia giáo cả ngày nhốt trong nhà làm sao mà có được sự đánh giá và nhận xét như nữ tử phong trần được. Phải nói cả hai đều cảm thấy mình không thể dấu diếm bất kì điều gì dưới ánh mắt sắc bén kia. Người run sợ trong lòng không ngờ lại là Lý thị, chỉ một thoáng qua thôi rồi nàng không hề thật tốt cảm xúc nhưng tất cả đều không qua mắt được Quang Diêu.

- Thừa thiếu gia, Trần thị thông chữ Nôm và Chữ Hán, viết lách thì tôi chỉ có thể viết thể chữ tú hoa... văn thơ tôi học toàn là từ ngữ chẳng gió nên chắc không hợp nhãn thiếu gia. Còn về tính toán thì tôi không biết nhiều ạ.

Trần thị cố gắng sắp xếp từ ngữ rồi khiêm nhường mà nói một cách đơn giản và gọn gàng nhất.

- Thừa thiếu gia. Tiểu nữ chỉ thông chữ Hán cũng viết chữ thể tú hoa... văn thơ thì không nhắc đến thể nhưng về tính toán thì tiểu nữ tự tin thông đạt một hai.

Vừa đánh giá hai người Quang Diêu vừa trầm ngâm suy nghĩ. Hân hừm một tiếng rồi dăm chiêu, hai lông mày nhíu lại thành hình chữ xuyên sau đó là đắn đo và lưỡng lự.

- Thế này đi, cả hai đều văn hay chữ tốt, chuyện này rất tốt... còn về chuyện tính toán thì Quang Diêu tôi có thể chỉ cho hai người. Chuyện Trần gia không có chủ mẫu đã lâu rồi, mọi chuyện chi tiêu trong nhà đều qua tay Cao quản gia cả, đây là điểm bất hợp lý. Cao quản gia nên tập trung vào quản lý đội buôn mà thôi. Chuyện chi tiêu hàng ngày trong phủ thì nên để cho hậu viện lo lắng...

Nói đến đây thì Quang Diêu hơi ngưng lại mà quan sát cả hai người phụ nữ trước mặt mà đưa ra đánh giá.

- Từ nay Huê di quản lý chi tiêu hàng ngày trong nhà, Thanh di quản chuyện đánh giá công tác của hạ nhân sau đó đưa ra bảng chấm công với hạ nhân để trả lương... còn về chi tiết của việc trả lương thì như sau... Đánh giá hạ nhân công tác là Thanh Di nhưng về việc xuất tiền chi trả sẽ do Huê di quản lý...

Quang Diêu là dựa vào việc phân chia giữa quản lý và quản ngân để phân phối quyền lực của cả hai phụ nữ này, từ đó hân có thể yên tâm mà giao việc chi tiêu trong nhà cho hai người. Có hai người phụ nữ chăm chăm theo dõi lẫn nhau thì không ai có thể làm bậy cho được. Còn việc hai người này cấu kết thì quên đi. Hai người đàn ông cấu kết tham nhũng thì quá dễ, nhưng hai người đàn bà lại có chung một chồng thì đừng bao giờ hi vọng họ có được tiếng nói chung.

Cả Trần Thị và Lý thị đều kích động run rẩy không thôi. Trần gia tài sản bạc triệu, hạ nhân trong nhà có cả ngàn người lớn bé. Chi tiêu hàng ngày là con số khổng lồ, chỉ qua một câu nói của Diêu thiếu mà hai người họ từ vị cô ngoài đồng hóa thành thiên nga. Có được vị trí này thì vô hình chung họ sẽ có được quyền lực ngập trời và có được tương lai tươi sáng, địa vị của họ trong cái đại gia này chỉ dưới hai người là lão gia và thiếu gia mà thôi. Thử hỏi điều này làm sao mà khiến họ không hưng phấn đến ngây ngất cho được.

Hiện tại quay lại với sân viện tình hình, lúc này Càn viên ngoại đã qua 6 ngày “đường thương”, Lý thị cũng qua sáu ngày đột nhiên bạo bệnh mà nằm liệt giường. Càn viên ngoại đã bị Diêu thiếu lên lớp một bài vì tội trọng nam khinh nữ nên đã thân thiết rất nhiều với Gia Hân. Lại cũng nói thêm đứa bé này rất lanh lợi và nghe lời vậy nên hai cha con cũng nhanh chóng mà thân cận rất nhiều. Phải nói những ngày qua là những ngày hạnh phúc nhất mà Gia Hân có được, không những có được một ca ca quá tốt với nàng như thiên thần ban xuống bên cạnh đó phụ thân cũng dần dần thương nàng hơn nhiều. Vậy nên mới có cảnh Càn viên ngoại ngồi uống trà cùng Trần thị ngoài sân viện còn Gia Hân thì cầm chong chóng tre chạy tung tăng khắp nơi miệng thì toét ra cười ha ha hi hi.

Đúng lúc này thì tiếng ngựa phi ầm ầm ngoài ngõ, tiếp theo chấn bao lâu Ca ca Diêu thiếu dẫn theo gia đình ào ào bước vào sân viện. Nhìn thấy Diêu ca ca thì Gia Hân như mèo thấy mỡ mắt sáng chung mà quỳnh lên hấp tấp chạy đến. Chỉ thấy phía sau Trần thị đang la hoảng lên:

- Con gái vài khiếm tốn yếu điệu đừng có chạy nhảy kiểu đó... sau này đường tính xấu thì kiếm sao được tốt phu quân...

Điều thiếu nhìn thấy Gia Hân mày điều má phấn hai mắt long lanh thì cũng cao hứng vô cùng. Hân bước lên một bước ôm lấy Gia Hân mà quay một vòng trên không trung khiến cô bé la hoảng sau đó lại cười khanh khách. Bế Gia Hân trên tay Quang Điều đi về phía đình viện chòi nghỉ mát:

- Huệ di không phải lo lắng, Hân Di muốn phát triển như thế nào để muội ấy tự nhiên. Có thành bá vương nữ thì Ca ca ta cũng tìm được trượng phu vừa ý cho muội ấy. Thấy vừa mắt tên nào Điều thiếu ta lấy tiền đập chết tên đó. Tiền không đập chết ta trực tiếp trời về bắt lại làm áp trại phu quân... ha ha ha

Tiếng cười sáng khoái của Điều thiếu vang vọng cả khu. Phải kể đến lời nói của Điều thiếu không khỏi quá bá đạo nhưng trong đó lại bộc lộ là tình cảm vô hạn dành cho Hân nhi. Trần thị lắc đầu chán nản, nàng đang dần dần bất lực trong việc dạy dỗ nhi nữ, lí do là vì Điều thiếu gia quá cưng chiều con gái nàng. Cái cưng chiều này có phần hơi vượt quá cả hạn mức cho phép, nếu cứ như vậy Hân nhi không trở thành bá vương nữ cũng hơi khó.

- Hân nhi... Ca ca mua cho muội một đôi hài thêu hoa nhé... đúng là hoa đỏ mà muội thích... còn có một cái kẹp tóc có hình con bướm này... cái này là hàng thừa mà ca ca đặt thợ khéo làm... Còn có một đôi lắc chân có lục lạc lúc muội chạy có tiếng kêu rất hay.

Gia Hân òa lên sung sướng, đúng thật Ca Ca mỗi lần ra ngoài về thết nào cũng có quà cho nàng. Lần này đôi hài thêu hoa rất ra vừa ý nàng, cái kẹp tóc có hình con bướm xinh đẹp lung linh thì vượt qua cả mức vừa ý, vì nó quá là xinh đẹp. Nhưng cảm đến đôi lắc chân thì nàng xụ mặt.

- Ca ca xấu, Hân nhi mà đeo cái lắc chân này vào thì sao chơi trốn tìm với ca ca được.

- Ha ha ... có lý có lý... khi nào chơi trốn tìm thì tháo ra không phải được sao.

Hân nhi nghe thấy vậy thì gật đầu cái rụp chạy nhanh về phía mẫu thân yêu cầu mẫu thân giúp thử hàng. Trần Thị hạnh phúc thì hạnh phúc nhưng vẫn phải ra dáng.

- Điều thiếu gia cứ mua nhiều đồ cho Hân nhi vậy lãng phí lắm... giày thêu hoa thì Trần thị tôi cũng may cho nàng được mà..

Nghe thấy vậy thì Điều thiếu mỉm cười.

- Nhà Trần gia tiền tài bạc triệu, chả hiếm lạ mấy thứ này. Mà Huệ di đừng mất thời gian thêu vá lung tung. Ngài tập trung vào việc chính sự, mau mau chóng chóng sinh thêm mấy đệ đệ muội muội cho vui nhà. Cái Trần gia bảo to như mê cung mà chỉ có mấy người thôi thấy hơi lạnh lẽo... Lão ca trong thời gian “đường thương” này cố gắng cày cấy... Trần gia có đơm hoa kết trái được hay không nhờ cả vào ngài.

Câu nói huynh toạ này làm cho Cán viên ngoại đang ung dung kiểu thế ngoại cao nhân cũng ho khụ khụ, còn Huệ di thì đỏ bừng mặt xấu hổ mà không biết chui vào đâu. Đã thế Gia Hân tiểu nha đầu còn ngây thơ mà hỏi.

- Cha là chủ nhà còn phải ra ruộng cày cấy sao... Cha làm việc vất vả vật không nên. Để Hân nhi làm

Nói rồi cô bé sấn tay áo lên hăm hở tính đi cày ruộng thật. Âu cũng là hiếu tử, nhưng mà hiếu tử lại làm phụ mẫu quần bách không thôi. Cán lão gia thì ho khụ khụ liên hồi. Trần thị thì quần bách đến độ không thể không bế Hân nhi lui vào hậu viện. Chỉ có Hân nhi là kêu gào khôn cho phụ thân cày cấy vất vả, để nàng đi... Đứng là hiếu nữ nhất đẳng a.

Trải qua cơn ho sặc sụa thì Cán viên ngoại dần trở nên bình ổn lại. Gã cố tỏ ra một chút uy nghiêm nhưng bị nụ cười đều của Điều thiếu làm sụp đổ. Hai cha con không ra cha con huynh đệ không phải huynh đệ đang hi ha cười trong sân, cơ mà tiếng cười rất là đậm đặc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Phục kích

Vui vẻ cũng đủ rồi, thư giãn cũng thoải mái rồi lúc này đến phiên Quang Điều đang ngồi trầm mặc.

- Công việc không thuận.

Cán viên ngoại không đầu không đuôi lo lắng, quả thật lúc này đây hắn đang rất lo lắng và xấu hổ. Chính sự bông bột hồ đồ của hắn đã kéo Trần gia vào nguy cơ mỗi họa diệt vong. Xấu hổ hơn cả là lúc này hắn đang phải vùi đầu nằm nhà để đưa con chưa thành niên của mình đi lo giải quyết hậu quả. Quang Điều nghe câu hỏi chỉ lắc đầu cau mày thờ dài mà không trả lời.

- Hay chúng ta gom góp tiền bạc trốn đi hải ngoại, còn người là còn hi vọng.

Quang Cán không thể không đưa ra một chủ ý, nhưng cách mà hắn đưa ra ý kiến là theo kiểu thương lượng chứ không phải kiểu bề trên áp đặt. Rõ ràng Quang Cán rất coi trọng tài trí của đứa con trai quý báu.

- Ý kiến không tồi nhưng khó thực hiện. Chúng ta nghĩ đến thì địch nhân cũng nghĩ đến. Chỉ cần chúng ta loạn động điều phối tài chính là chúng phát hiện ngay. Chỉ e lúc đó bọn họ cũng chả còn kiêng nể gì mà phát động khởi nghĩa ép Trần gia nhà chúng ta lên đoạn đầu đài.

Quang Điều không thể không thật thà mà phân tích tình hình.

Quang Cán như rơi vào hầm băng, hấn đúng là rét lạnh cả tâm can. Phải thôi kẻ địch đã chú ý đến gia tài bạc triệu nhà hấn thì việc theo dõi hay có mặt thám trong các cơ sở của Trần gia là điều tất yếu.

- Toàn bộ gia sản nếu đem phá giá bán hết thì rơi vào tầm gần hai mươi vạn lạng bạc. Nếu như chúng ta không thêm chú ý đến tiền bạc mà toàn gia rời đi thì có thể cầm theo người tầm 7 vạn lạng bạc cộng thêm năm trăm ngàn đồng tiền. ...

Chưa nói hết câu thì Cán viên ngoại đã bị Điều thiếu cắt ngang.

- Chưa đến son cùng thủy tận thì không cần phải dùng cách này. Mà cùng lắm đến lúc đó lão huynh ở lại nhà làm mối như. Ta dắt Huê đi cùng Hân muội trốn ra hải ngoại. Trần gia cần ta làm nổi rồi huyết mạch là đủ. Lão huynh ở lại đánh lạc hướng thì cơ hội của chúng ta cao hơn.

Điều thiếu là thấy bầu không khí căng thẳng nên cố tình trêu chọc Cán viên ngoại một chút cho giảm bớt áp lực. Nào ngờ sau khi Điều thiếu đưa ra ý kiến thì hai mắt Cán viên ngoại sáng chum, hấn vỗ bàn đánh bộp một cái sau đó cười ha hả.

- Hảo ý kiến, hảo ý kiến. Lúc đó ta giả vờ đồng ý điều kiện lên ngôi mình chủ. Vậy thì có thể ngang nhiên bán tài sản gom góp tiền tài cho tặc quân. Nhưng trong bóng tối ta động tay chân. Ít nhất sẽ có thêm 5 vạn đến bảy vạn lạng bạc cho Điều thiếu mang đi. Hay... kết sách hoàn mỹ.

Lời nói và vẻ vui mừng của Quang Cán là trần thành, là tự nhiên mà phát ra. Là hấn một trăm phần tình nguyện đưa mình lên đoạn đầu đài để nhi tử có thêm vài vạn lạng đất lưng. Đây mới gọi là tình phụ tử trần trụi, mặc dù có hơi sắc mùi máu me và tiền bạc. Nhưng đây là bản chất của thương nhân, rất thực dụng khi cần thực dụng. Nhưng tình cảm hấn dành cho nhi tử là thật không thể chối cãi. Cái xã hội này có biết bao cảnh huynh đệ, cha con thương tàn. Có biết bao người đem con bán đi lấy tiền hút cao nha phiến mà không hề thương tiếc.

- Chỉ là nói đồn cho vui... người còn thì còn tất cả. Nếu son cùng thủy tận thì chúng ta kể cả hai bàn tay trắng ra đi cũng không sao. Chỉ cần cả nhà đoàn viên không thiếu một ai là được, tiền mất có thể kiếm lại, người chết tuyệt không bao giờ sống lại được...

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ bỗng quay qua nhìn nhau sau đó cùng gật nhẹ cái đầu coi như là hiểu ý. Đàn ông không giỏi bộc lộ cảm xúc như đàn bà vậy ra đôi khi một số hành động nhỏ lại biểu hiện ra nhiều điều.

- Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, muốn kháng ngoại thì phải an nội... lần này có đâu buồn kết quả thì lão huynh cũng phải chuẩn bị tâm lý trước.

..... Cán viên ngoại gật đầu kiên quyết.

.....

Chòi gác đêm của Trần gia bảo, mấy này hôm nay gia đình hộ viện đã thoải mái hơn nhiều. Sau sự việc “tập kích” đâm máu gia chủ Cán viên ngoại thì các gia đình hộ viện đều được lệnh giới bị toang điện. Nội bắt xuất ngoại bắt nhập. Kể cả người trong phủ ngoại trừ có lệnh của Điều thiếu gia thì không ai được ra ngoài một bước. Sáu ngày giới bị là sáu ngày mà cả hai trăm hộ viện và năm mươi gia đình cả đêm không ngủ thay phiên nhau canh gác.

Hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ sau khi lệnh giới bị được hủy bỏ. Nhân số canh gác quanh nhà chỉ có tầm 50 người mà thôi.

- Quái đàn mấy ngày hôm nay tiếng cuốc kêu lạ ghê... nghe như con cuốc bị viêm họng thì phải.

- Mấy hôm rồi tau lưng bắt con cuốc ni mà không có được... chẳng hiểu rằng hấn trốn chỗ mô rứa.

- Thôi kệ đi, chuyện canh gác quan trọng, không làm tốt Điều thiếu lột da đấy.

Đây là âm thanh bàn tán của hai tên hộ viện trong chòi canh gác. Kể cũng lạ, từ khi giới bị được giải tỏa thì hai cái con cuốc lạ này cũng xuất hiện mà kêu loạn. Có mấy người cũng bỏ vị trí mà lưng bắt con cuốc kia mà không có kết quả. Hôm nay cũng chẳng khác là bao, con cuốc lạ lại xuất hiện mà kêu gào như tru người các hộ viện. Quả thật không thể không nói con chim nào nhiệt này là gan trường cũng rất đại.

Những hộ vệ trang này hoàn toàn không hay biết ngoài họ ra còn có một nhóm tinh binh cực kì tinh nhuệ đang tiến hành giám thị một cách âm thầm mọi ngóc ngách của Trần gia bảo. Đây là những người đã được Điều thiếu sàng lọc kĩ càng, kĩ năng thâm vấn kiếp trước của một mật vụ không phải để cho có. Đối phó cùng các hộ vệ gia không mấy kiến thức thời này thì quá thừa để phân biệt ngay gian. Nhóm người này mới chính là con át chủ bài trong tay Điều thiếu lúc này.

Ở một nơi đồng không khá vắng vẻ phía đông nam của Trần Gia Bảo có một đồng cỏ đang động đậy.

- Điều thiếu gia, Điều Đại gia ... đã ba ngày ăn sương nằm đất rồi. Tắm xương già của lão huynh không chịu nổi nữa rồi. Đêm nào cũng chịu muỗi cắn như vậy ta đúng là ăn không tiêu nữa rồi.

- Lão tía, chúng ta cứ xưng hô theo kiểu xưng xạo này không phải là kể lâu dài. Ta tuổi trẻ hồ đồ quậy phá thì thôi người cũng đừng hùa theo quá đáng. Từ nay chúng ta nên đổi lại cách xưng hô cho hợp lý. Nguyên nhân sâu xa cũng là chúng ta phải làm đại sự, nội gia phân lớn bé thì mới uy nghiêm phục chúng được. Còn chuyện chờ đợi thì đừng nói là 3 đêm, cho dù có thêm mười đêm nữa cũng phải chờ, bắt tặc thì dễ nhưng muốn người khác quy tâm là rất khó... com phải ăn từng miếng a.

Thì ra đây là hai cha con nhà Trần gia, không biết họ đang làm gì mà phải lấp ló ló ló nguy trang trông bụi cỏ giữa đêm hôm khuya khoắt.

- Người nói cũng có lý, cái này lão... ca.. à không lão từ nghe. Vậy nhưng là đại sự là đại sự nào. Chẳng phải người kịch liệt phản đối ta tự chúng khởi nghĩa sao?

- Lão tía, tự chúng nghĩa quân là phạm pháp, nhưng nếu người bỏ tiền ra mua một chức quan lại là chuyện khác, chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào đó mà thành

lập thế lực.

Càng nghe Quang Diệu nói thì Cán viên ngoại càng hồ đồ. Mua một chức quan thì hẳn biết thừa, nhưng mua một chức quan thì mang tiếng xấu hàm quan sắc mùi tiền. Mơ ước của Quang Cán là đánh đông dẹp bắc huyết chiến ngoại xâm khiến thiên hạ phải nể phục. Nếu bỏ tiền ra mua quan chức chỉ để cho dân phi nhỏ, đồng liêu khinh bỉ mà thôi. Cái việc mua quan và lập công để triều đình tự định thưởng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau rất nhiều.

- Lão tía nghe ta nói, triều đình suơ cao thuế nặng, quan lại vô năng, nịnh quan tung hoành lòng dân đã sớm oàn tán. Mấy năm qua tặc khấu loạn dân nổi lên khắp ba miền liên miên không dứt. Thối đời triều đình lại xa hoa mà quên đi chuyện quân sự, đến nỗi quân lính triều đình rời rã như đám cát vụn. Vũ khí còn lạc hậu và thiếu thốn hơn cả thời lập quốc của hoàng đế Gia Long. Đến nay tặc khấu chưa yên thì ngoại bang như hùm như beo lại xâm lăng. ... Vậy nhưng khi số nhà Nguyễn chưa tận, ít nhất là trong vòng chục năm tới chưa đến mức diệt vong. Xong cái thời thế này sẽ dẫn đến loạn lạc khắp nơi. Lão tía nghĩ xem nếu binh đao loạn lạc mà lan đến nơi thì ai sẽ là người gặp nguy hiểm nhất. Đó chính là chúng ta những thương nhân mình béo đầy mỡ. Chúng ta sẽ là mồi ngon cho cả quan binh lẫn tặc khấu, đến lúc đó chỉ có thể xem nắm tay ai lớn thì người đó là lão đại. Vậy nhưng với danh nghĩa hộ viện hay gia đình thì chúng ta không thể phát triển lực lượng tự vệ cho được. Hòa khí không được phép, cung cứng không được dùng, trường mâu thì bị cấm đoán, số lượng gia đình vũ trang thì bị hạn chế. Đến lúc đó chỉ với ba tấc đao ngắn trên tay và vài ba người hộ viện thì chúng ta khác gì mồi ngon dẽ béo. Lại nói đến chức quan mua được dù là hôi mùi tiền nhưng lại có chính danh chính nghĩa mà luyện binh. Sau này đến thời loạn lạc thì kẻ cười sau cùng lại là chúng ta. Người ta có câu không lo cái họa xa ắt có tai gần. ... chuyện này lão tía nghe ta. Cái danh hảo nhất thời chúng ta không cần, chỉ cần tiền nhẵn không lo thời cơ không tới. ...

Quang Cán nghe Diệu thiếu nói một tràng mà lòng tràn đầy xúc động, hẳn quả thật không tưởng tượng được một thiếu niên mới mười hai tuổi mà hiểu rõ đại nghĩa sâu sắc đến vậy. Nếu so ra thì Quang Cán hẳn thẹn thùng đã sống 27 năm u u mê rồi. Tất nhiên những gì mà Quang Diệu nói quá đao to búa lớn cũng cần phải điều tra lại cho kĩ. Vậy nhưng nếu chiếu theo những gì Quang Diệu mà làm việc thì thấy như chỉ có lợi mà chưa thấy điểm nào sơ hở.

- Cái này lão từ sẽ suy nghĩ kĩ... người nói quả là có đạo lý, nhưng tình thế Đại Nam liên bất như vậy sao?

- Hoàng đế Tự Đức không phải là minh quân suất sắc, nhưng hẳn cũng không phải hôn quân. Ý thức lãnh thổ của Tự Đức hoàng đế rất mạnh và cũng ra sức vì điều hành đất nước. Vậy nhưng sức người có hạn, Đại Nam giờ đây như người bị bệnh lâu năm đến kỳ nguy hiểm. Tất nhiên Tự Đức nếu còn thì Đại Nam còn chút hi vọng vì triều đình đang thực hiện cách tân. Xong để tình âm đạm hoàng đế Đại Nam chả còn sống được bao lâu, Ngày mà hẳn ngã xuống là ngày Đại Việt không thể có cơ chuyển mình nữa. ...

- Hoàng đế không sống được bao lâu? Người đừng nói chuyện giật mình!

- Chuyện này thiên chân vạn xác, ngài phải tuyệt đối tin tưởng ta, không tin ta cũng phải tin lão sư của ta.

Đúng vì để thuyết phục Quang Cán mà Diệu thiếu đã lôi cả trò mê tín dị đoan ra để hù dọa hẳn. Quả thật trong lịch sử hoang đế Tự Đức ban chiếu dụ kháng Pháp vào năm Tự Đức thứ mười, sau đó bốn năm thì hẳn băng hà. Sau Tự Đức là một loạt các cuộc lên ngôi và bị phế truất làm cho triều Huế hỗn loạn như tờ vò. Đầu tiên hoàng đế Dục Đức lên ngôi được ba ngày thì bị phế, tiếp theo hoàng đế Hiệp Hòa bị ép lên ngôi tại vị được 112 ngày cũng đi theo con đường bị phế truất. Kiến Phúc hoàng đế tiếp theo thì thời gian tại vị lâu hơn một chút là 242 ngày. Mãi đến Hàm Nghi lên ngôi thì mới không có cảnh phế vua diễn ra. Đơn giản một điều đó là Hàm Nghi lúc lên ngôi chỉ là một đứa bé 13 tuổi, chuyện gì cũng nghe theo phụ chính vậy nên không có bị phế đi. Nói chung là chỉ trong hơn mười bốn tháng ngắn ngủi mà Đại Nam lên lên xuống xuống tới bốn vị Hoàng đế thì thử hỏi không loạn có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Sát thủ + Mua quan bán tước

Hai cha con đang mê mải tâm sự thì một bóng đen đang cẩn thận tiến về phía họ.

- Bẩm lão gia, thiếu gia... bên kia đã có động tĩnh.

Thì ra đây là một thân binh đến nơi để thông báo cho hai cha con họ Trần. Những người không quan tước như nhà họ Trần thì chỉ được gọi lực lượng bảo vệ của mình là hộ viện hoặc gia đình mà thôi. Nhưng sau cuộc thanh tra các hộ viện thì Quang Diệu đã lọc ra được năm mươi người thực sự tinh nhuệ và trung thành, từ đó hẳn đặt cho nhóm người này cái tên là thân binh. Đồng nghĩa với việc này đãi ngộ cho 50 người đó được tăng lên một thứ bậc thật rất cao. Thứ nhất nếu phục vụ đủ mười năm trung thành cần cần liều sống chết thì cả nhà sẽ thoát nô tịch, thứ hai trên ruộng đồng mà người nhà các thân binh canh tác không cần đóng thuế thóc, ngoài ra nếu tử trận thì toàn gia cũng thoát nô tịch và được cung cấp đất ruộng để trồng trọt. Dưới thân binh là hộ viện, cũng có đãi ngộ cao nhưng chỉ bằng một nửa thân binh mà thôi. Thấp nhất có lẽ là gia đình, bọn họ chỉ nhận được tiền lương hàng tháng mà thôi. Vậy nhưng kể cả như vậy cũng là một cuộc cách mạng trong Trần Gia bảo rồi. Vì trước đây trong Trần gia bảo chỉ có một lực lượng duy nhất đó là hộ viện. Họ đều suất thân gia nô nên không có lương lậu gì cả, chỉ có khác là họ được ăn no và thi thoảng có rượu thịt mà thôi. Ở cái thời buổi này gia nô chính là hàng hóa mà không có nhân quyền, việc phục vụ chủ nhân là đương nhiên nên không bao giờ nghĩ đến lương lậu cả. Quyết định của Quang Diệu làm cho Quang Cán khó hiểu vô cùng, hẳn cảm thấy con trai mình như phá gia chi tử đệ nhất lv. Thế nhưng sự thật chứng minh những quyết sách của Quang Diệu hiệu quả vô cùng, chỉ cần nhìn ánh mắt hung hăng không sợ chết, hận mình không chết sớm của các thân binh thì Quang Cán có muốn mở miệng phản bác chính sách của Diệu thiếu cũng mở không ra.

Cũng chỉ phải đợi không bao lâu, trước mặt hai cha con nhà Diệu thiếu xuất hiện một bóng đen lén lút. Tên này mặc dạ hành y nên rất khó phát hiện nếu không để ý. Chỉ thấy tên này chui vào khóm tre rất gần nơi hai cha con Trần gia đang ẩn nấp.

Thì ra đây là “con cóc” kêu da dả mấy ngày nay, các hộ vệ canh gác thì không phát hiện ra hẳn, vì mỗi lần kêu xong tên này đều di chuyển vị trí, và cuối cùng sẽ đến nơi này chờ đợi hai canh giờ. Tất nhiên các hộ viện khó tìm thấy hẳn vì các hộ viện chỉ là mục tiêu đánh lạc hướng mà thôi, đây chỉ là các trạm gác mình tuyền mà thôi. Con bài tẩy của Diệu thiếu là các ám tuyền nguy trang ẩn nấp kĩ càng bên ngoài Trần gia bảo. Chính vì có các ám tuyền này mà Diệu thiếu có thể

nắm rõ hành tung của dạ hành y mà đón chờ nơi đây.

Phải chờ đến nửa canh giờ sau thì nơi xa mới xuất hiện thêm một bóng dạ hành y tiến lại khu vực này. Bóng dáng của dạ hành y trong đêm quả thật khó mà nhận định thế nhưng có một điểm chắc chắn là người này không cao lắm. Tiếp theo đó phương hướng mà đối tượng đi tới không ngờ là từ Trần Gia bảo. Không cần nghi ngờ gì nữa đây rõ ràng là mặt thám được cài cắm vào Trần gia. Lúc này hai kẻ gian gặp mặt chỉ là để trao đổi thông tin mà thôi.

Chẳng mấy chốc mà kẻ đạo tặc đến sau đã tìm thấy vị trí của tên giả tiếng kêu. Cũng không rõ họ bàn bạc những gì bên trong bụi tre kia. Mặc dù đã biết rõ quy luật hành động của tên hắc y nhân nhưng vì lo lắng bại lộ nên cả hai cha con không thể bố trí ẩn nấp quá gần. Hai kẻ hắc y nhân lại hạ giọng mà trao đổi thế nên giữa đêm khuya thanh vắng chỉ vắng vắng tiếng dế kêu thôi nhưng rất khó để nghe được hai tên kia trao đổi. Nhưng không cần nghe cũng có thể đoán ra phần nào nội dung. Kẻ đến chắc chắn là những tên đạo tặc mưu đồ gia sản Trần gia sau đó dụ dỗ Cán viên ngoại tự nghĩa. Thứ mà họ quan tâm đến bây giờ không có gì khác ngoài sức khỏe của Cán viên ngoại. Họ quan tâm không phải là vì tình cảm lo lắng cho đối phương, mà nhóm người này muốn thám thính thực hư chuyện Cán viên ngoại bị chém thương là thật hay giả. Là thật dĩ nhiên đại cát đại lợi, những tên tặc khấu này sẽ kiên nhẫn chờ đợi thời cơ chín muồi mà ụp hốt Cán viên ngoại đang vị. Nếu là giả thì chắc chắn âm mưu đã bại lộ, do đó những tên tặc khấu sẽ dùng thế sấm vang chớp giật mà tự nghĩa quần hùng ép Cán viên ngoại đang vị. Và kẻ hắc y nhân đi ra từ Trần gia bảo chính là tên nội gián nằm vùng có được thông tin chính xác.

Thời gian đàm thoại cũng không lâu, chỉ thấy hắc y nhân to lớn hơn từ từ rời khỏi nơi ẩn nấp, có lẽ hắn đã nhận được câu trả lời cần thiết rồi. Vốn dĩ Cán viên ngoại dự định chuẩn bị báo hiệu động thủ cho các thân binh thì Điều thiếu cán hẳn lại mà lắc lắc đầu. Quả thật Điều thiếu có được cái linh cảm của người tình báo viên.

Ngay khi hắc y nhân có thân thể to lớn xoay người đi ra một tiếng hự nhẹ vang trong không khí. Trước đó là một tiếng phụp đặc hữu của lợi khí đâm xuyên qua cơ thể máu thịt. Thì ra lợi dụng lúc tên hắc y nhân to lớn xoay người mất cảnh giác mà lộ ra phả lưng thì nhanh như chớp giật tên hắc y nhân nhỏ bé tung ra một chiêu đâm xuyên tâm nạn nhân. Chỉ thấy tên hắc y nhân to lớn cổ thều thảo trong gió băng ngôn ngữ Hán tộc đặc trưng:

- Tại... tại sao.

- Vì họ coi ta là con người...

Tiếng trả lời cũng bằng tiếng Trung Hoa đặc hữu miền Giang Nam. Giọng nói không ngờ là của nữ nhân, thanh thúy leng keng vang trong gió, nghe như tiếng chuông bạc êm tai nhưng cũng không kém phần băng lạnh.

Nữ nhân hắc y này không chờ đợi lâu mà kéo lê xác chết đến bên đầm sen rồi tiến hành phi tang dấu vết gì đó. Quãng đường từ nơi gây án đến đầm sen có chút hơi xa, không ngờ rằng sau khi nàng đi xa rồi thì khóm cỏ đình lăng cách nơi gây án không xa bỗng nhiên động dậy.

- Sao không bắt à lại...

- Lão tía về nhà thôi, gọi tất cả thân binh bí mật rút lui... ngày mai còn có kịch hay.

Trái ngược với Quang Điều dự đoán kịch hay mà hẳn dự đoán lại không diễn ra vào sáng ngày hôm sau. Lúc này đây đã quá giờ hội nhưng ánh đèn trong thư phòng Cán viên ngoại vẫn còn sáng. Thì ra sau khi rút về thì hai cha con nhà họ Trần vẫn còn thức đêm mà bàn công chuyện.

- Lão tía, thông qua tuần phủ Hà Tĩnh chúng ta hoàn toàn có thể dựa vào tay lão già này mà thực hiện mọi giới mua bán quan vị.

- Thật ra mua bán quan vị trong triều Huế cũng không có gì là phức tạp cả, bảng giá còn niêm phong rõ ràng kia, chỉ cần xuất thân thanh bạch có người trong triều bảo lãnh thì mọi việc đại cát. Cái chính là chúng ta sẽ làm quan gì và làm ở đâu.

Không hiểu vì sao sau khi tiếp xúc cùng Điều thiếu gia một đoạn thời gian thì Cán viên ngoại trở nên tinh minh lạ lùng. Có lẽ câu gần đèn thì sáng cũng không có sai, tên phụ thân tiện nghi này được hưởng ánh hào quang từ nhân vật chính. Thật ra đúng là lúc này hiện tượng mua quan bán tước triều Huế không phải là hiếm. Tất nhiên cũng không quá phổ biến vì con đường làm quan này không có mấy vinh quang. Định lệ là hai ngàn quan tiền thì được hàm cửu phẩm, cứ chiếu theo lệ mười ngàn quan mà tính thì hàm lục phẩm cũng chỉ mười hai ngàn quan tiền mà thôi. Cái giá này còn rẻ hơn nữa vào năm Tự Đức thứ mười hai khi mà triều Huế để mất lục tỉnh Nam Kỳ vào tay giặc Pháp và còn phải bồi thường 4 triệu nguyên. Vậy nhưng cái con số mấy chục ngàn quan tiền với gia sản nhà họ Trần cũng chỉ là vài hạt com trong bát com đầy mà thôi, không đáng kể. Chính vì lý do này Cán viên ngoại mới không mặn không nhạt mà hỏi muốn mua quan gì. Thật ra nếu không bị Điều thiếu thuyết phục thì mười vạn lần Cán viên ngoại không muốn làm chức quan mua bán ô uế mùi tiền này.

- Tất nhiên là võ tướng, thời buổi này chỉ có thể nắm trong tay binh quyền thì mới an tâm gối cao đầu để sống.

- Nhưng binh thời quan võ sẽ bị văn quan quản hạt.

- Lão tía, lúc này là binh thời sao. Lúc này là thời loạn, hoặc giả sắp loạn tới nơi rồi. Yên tâm đi, ta có cách trị quân để cho quân đội trong tay chúng ta chỉ biết đến chủ tướng mà không biết đến triều đình. Đạo lý đơn giản, ai cho binh ăn thì người đó là chủ. Chuyện này ta sẽ lên kế hoạch tỉ mỉ sau. Còn nữa chúng ta phải dứt lốt quan địa phương để sửa hết lại cáo thân. Tất cả đều phải nâng tuổi tác lên, ta cũng phải có một chức quan võ. Chỉ khi nào cả hai cha con ta tạo thành thế ý dốc nắm trọng binh trong tay thì mới an toàn. Kể cả ngoại bang hay triều đình, cũng như thổ phỉ muốn chạm đến chúng ta đều phải nghĩ cho kĩ. Còn về phần địa phương đóng quân thì có vẻ rất phức tạp.. cái này hai ta cùng bàn bạc.

Quang Điều nói mười câu thì đến bảy câu là đại nghịch bất đạo nếu đặt ở thời kì phong kiến, vậy nhưng không hiểu sao Cán viên ngoại thấy rất bình thường, rất tỉnh tâm mà không hề lo sợ. Ẩn ẩn trong tâm thế của Cán viên ngoại còn thấy mình hưng phấn lạ khác.

- Thứ nhất việc buôn muối sớm muộn gì cũng không có kết quả vào thời loạn bên cạnh đó địa hình Hà Tĩnh hẹp dài không thích hợp làm căn cứ địa không có chiều sâu phòng ngự. Muốn nuôi binh cường mã tráng thì nguồn tiền phải dồi dào, đừng trông mong quân lương triều đình. Muối, sắt chỉ có thể duy trì cho chúng ta trong một hai năm mà thôi, rất mau nạn binh đao sẽ la tới Hà Tĩnh, đất này không ở được.

Trầm ngâm một lát Diêu thiếu tiếp tục nói.

- Chúng ta xét lại cuối cùng là thương gia, vậy nên chúng ta cần cẩn thận. Vậy nhưng cảng Trung Kỳ và Tả Kỳ thì không thể dùng được. Trung Kỳ gần triều đình không thể tự do phát triển. Tả Kỳ quá gần quân Pháp chúng ta mới gây dựng sự nghiệp nên không thể là đối thủ của chúng. Chọn đi chọn lại chỉ có mấy tỉnh Đông Bắc Kỳ là phù hợp. Nam Định, Hải Dương (Hải Phòng + Hải Dương ngày nay), Quảng Yên(Quảng Ninh) đều phù hợp. Nhưng Nam Định là vùng tứ trống thủ không nổi. Hải Dương hay Quảng Yên đều tốt nhưng hai vùng này không có quặng sắt... có quân đội mà không có kim thiết chế tạo vũ khí là không được, vũ khí triều Huế thì không cần đặt hi vọng vào. Nhưng cả Hải Dương và Quảng Yên đều chỉ phù hợp điều kiện phát triển thương nghiệp nhưng lại thiếu về mặt lương thực và chưa đủ điều kiện để thành căn cứ chiến lược. Vậy nên lão tía lại phải ra máu mà đổi cáo thân cho ta thành 16 tuổi. Sau đó chúng ta mua thêm một chức quan võ tại Thái Nguyên. Từ đó thông qua Hồng Hà chúng ta vẫn có thể tới lui. Gia quyến đặt tại Thái Nguyên và nơi đây sẽ thành trọng địa trong tương lai của chúng ta. Đánh có thể công lui có thể thủ, tẩu có thể qua Vân Nam của nhà Thanh.

Cuối cùng sau một phen bàn bạc kĩ càng thì Cán lão gia phát tay hai vạn lượng bạc trắng mua chức Tỉnh hải úy tòng ngũ phẩm cho bản thân. Và mua chức Phòng ngự Đồng tri hàm chánh lục phẩm cho Quang Diêu. Hai cha con quyết định cùng nắm tay nhau đi làm quan bản. Với tòng võ quan ngũ phẩm của Cán viên ngoại thì hẳn có thể trấn thủ một phủ (hành chính thời Nguyễn các cấp từ cao đến thấp là Trấn (tỉnh ngày nay)- Phủ(Thành phố)- huyện- xã đây là đối với Bắc Kỳ. Nam và trung Kỳ thì dùng dinh- phủ- huyện- xã) tính ra thì Quang Cán Tỉnh Hải Úy tương quân có thể ứng binh từ 4-6 ngàn người. Vậy nhưng thời nay toàn là báo cáo sổ quân để được lĩnh quân lương bỏ túi riêng. Đến khi có chiến sự thì lại kêu gào nghĩa binh đứng lên giúp triều đình. Với chức quan võ Phòng Ngự Đồng tri thì số lượng binh mã sẽ từ 1- 3 ngàn người trấn thủ một huyện. Vấn đề là cái chức Tỉnh hải Úy có thể thành lập hải quân và tuần duyên hay tuần hà, đây cũng là biến tướng của việc tướng quân có thể xuất binh một cách có hạn chế. Chính điều này thì Tỉnh Hải Úy có tính cơ động và tự chủ cao. Quan hàm Phòng Ngự Đồng Tri dự kiến mua cho Diêu thiếu có tính hạn chế rất lớn. Muốn xuất binh trừ khi có giặc khẩu chạy đến địa bàn hẳn làm loạn. Còn lại các trường hợp thì quân binh luôn phải nằm trong doanh. Vậy nhưng cả hai cha con nều cùng mua chức quan võ có tính cơ động mạnh sẽ làm mọi người nghi ngại, chuyện đó vào lúc này là rất không nên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thú tội

Trong lúc hai cha con Quang Diêu, Quang Cán vẫn đang say sưa bàn kĩ càng hơn về kế hoạch sắp tới thì bỗng có tiếng chân nhẹ nhàng từ phía ngoài vọng vào. Lúc này đã là nửa đêm khuya lắm rồi, ngoại trừ thân binh canh gác ngoài cửa chính thì cả nhà đã đi ngủ. Vậy nhưng vẫn còn tiếng bước chân vang vọng như vậy sao? Diêu thiếu ngưng nói chuyện mà nhăn nhó cười khổ:

- Tuồng hay đã đến rồi, lúc này tôi dặn gì lão tía có nhớ kĩ không?

- Haizzz tưởng là ngày mai, xem ra người trong cuộc lòng nóng như lửa đốt a. Chuyện con dặn dò ta nhớ kĩ...

Hai cha con này kì ba thì vẫn kì ba, thay đổi cách xưng hô nhưng trong cách nói chuyện thì vẫn lộ ra vẻ không đầu không đuôi. Ví như chuyện dặn dò thường là trưởng bối dặn dò hậu bối, nhà này lại có kiểu hậu bối dặn dò ngược lại. Chuyện dặn dò thờ cũng không có gì, vì Diêu thiếu đã đoán ra từ trước tên nằm vùng nội gián. Vậy ra hẳn cũng đoán được sau khi tên nội gián này giết chết tên liên lạc tức là đã có tâm tư đầu thú, nhưng Diêu thiếu nghĩ tên này ít nhất cũng chờ đến sáng mới thừa chuyện. Không ngờ tính tình tên này cũng dứt khoát, sau khi sử lý xác chết thì quay về đầu thú ngay lập tức.

Cửa thư phòng có tiếng gõ nhẹ... Cán viên ngoại ra về ho khan khụ khụ hai tiếng rồi mở lời: “Người bên ngoài vào đi”.

Cánh cửa từ từ được mở ra, xuất hiện trước mặt hai cha con nhà họ Trần Quang là một hắc y nhân nữ tử. Lúc này nàng đang run rẩy với gương mặt đầy khinh ngạc mà từ từ quỳ xuống đất. Tạo hình lúc này của nữ tử rất đáng sợ, mặc dù nàng mặc hắc y nên không rõ các dấu tính trên người xong mũi máu tanh nồng lại sặc sụa trong không khí. Điều đó chứng minh cái bộ y phục màu đen này đã thấm dẫm không ít máu tươi. Tay phải của nàng đang cầm một thanh trùy thủ đã gấn trong bao. Thế nhưng bàn tay nàng lấm tấm vết máu còn lại rõ mồn một đấy. Bàn tay trái của nữ tử này hiện đang nắm giữ một chiếc khăn đen. Có lẽ lúc đi ra nàng đã dùng chiếc khăn này để trùm đầu và che mặt nhưng lúc này nó đã vô dụng vì nàng đã muốn công bố thân phận của mình.

Hắc y nữ tử này hóa ra chính là Lý Ái Thanh, ái thiếp thứ hai của Cán viên ngoại đã bỏ tiền ra mua về một năm trước đây. Trên gương mặt trái xoan xinh đẹp của Ái Thanh lúc này đang vô cùng đặc sắc biểu hiện, sáu phần kinh ngạc, ba phần sợ hãi, một phần quyết tuyệt.

Ái Thanh tự phụ là mình thông minh, cái tạo hình ghê rợn này là nàng chủ động tạo ra để muốn gây ấn tượng mạnh cùng Cán viên ngoại sau đó là một màn tự thú đầy lâm ly mà nàng đã lên kế hoạch. Nhưng đối diện nàng lúc này có hai người đàn ông đang ngồi ung dung trên ghế, biểu hiện của họ không đến nỗi phong đàm kinh vân nhưng cũng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên. Chính vì một chiều bố trí tỉ mỉ mà không đạt được bất kì kết quả nào nên khiến Ái Thanh kinh ngạc không thôi, ngoài ra nàng còn có thêm phần sợ hãi hai người đàn ông này. Thế nhưng vì tương lai, vì hạnh phúc nàng kiên quyết quỳ xuống mà lết bỏ dưới đất từ phía cửa để vào đến nội thư phòng.

- Tội thiếp biết tội, kính xin lão gia, công tử khai ân... Kính xin...

Ái Thanh không khóc lóc van xin, chỉ nhẹ nhàng đồng rạc cất giọng nói như chuông bạc mà dập đầu lia lịa van xin. Nàng đã nhận ra ánh mắt Cán viên ngoại nhìn nàng như đang xem một vở tuồng, còn ánh mắt của Diêu thiếu thì như một đôi thiên nhãn phá tan mọi nguy trang của Ái Thanh, cộng thêm nụ cười như có như không của Diêu thiếu càng làm cho Ái Thanh lo sợ.

Ái Thanh là người thông minh nên nàng hiểu được một chuyện. Nàng đang đối diện với hai người còn thông minh hơn nàng cả trăm lần, và cả hai đều là thâm tàng bất lộ. Nàng đã hối hận một vạn lần khi trước đó đã coi Cán viên ngoại như một kẻ hồ đồ có thể nắm trong tay, còn Diêu thiếu ăn chơi lông bông thì nàng trực

tiếp không đáng nhắc đến. Nhưng ngày hôm nay nàng mới cảm nhận sâu sắc một chuyện rằng Ái Thanh nàng mới là người ấu trĩ đến nhường nào.

Thật ra Ái Thanh đang đánh giá sai lầm, nếu trong cơ thể Điều thiếu vẫn là linh hồn cũ chủ nhân thì cả cái nhà này vẫn đang bị nàng đùa bỡn trong tay. Vậy nhưng âm phụng dương sai, Điều thiếu đã không phải là Điều thiếu nữa, sức ảnh hưởng của tên này quá lớn khiến cho Cán hồ đồ lại thành Cán tinh minh.

Người thông minh nói chuyện với nhau thì bớt đi rồi trả hay đóng kịch làm gì cho phiền, diễn kịch chỉ khiến cho người ta cười chê. Có qua được cửa này hay không thì Ái Thanh giờ đây không thể biết, nàng chỉ có thể thận lực dùng trần thành của bản thân mà thôi. Khóc lóc diễn kịch hay là thôi đi, cái chiêu trò này có lẽ sẽ giúp nàng sớm thắng thiên đang sớm hơn đây.

- Vì sao?

Một câu hỏi không đầu không đuôi, cũng không chứa giao động tình cảm nào từ Cán viên ngoại thốt ra. Lúc này hắn không hề nóng vội mà hỏi han. Mọi chuyện không khác là bao so với những gì Điều thiếu đã đoán trước, Cán viên ngoại nắm được chủ động trong tay. Hắn là gia chủ nên Điều thiếu lần này không mở lời. Điều thiếu muốn cho Cán viên ngoại ra oai lần này đây.

Không khóc lóc, không do dự, không diễn kịch, Ái Thanh ngược khuôn mặt kiều mị của mình lên nhìn thẳng vào Cán lão gia rồi trần thành nhất có thể mà mở miệng ngọc như thủ thi:

- Tiệp thiếp khôn muốn hài nhi sinh ra biết được mẫu thân hắn đã hại chết toàn gia phụ thân của hắn...

A cái đù, hóa ra nàng còn có một chiêu át chủ bài như vậy, Điều thiếu bối rối con mẹ nó rồi. Quay qua đánh giá Cán lão gia một cái xem sao thì ôi mẹ ời mặt trời mọc hướng tây. Chỉ thấy Cán viên ngoại mặt không đổi sắc mà đạo.

- Có thể nói chi tiết sao?

Điều thiếu đúng là bất ngờ với biểu hiện chói sáng của Cán viên ngoại. Nhưng Điều thiếu lại đã nhầm, hắn lấy tâm thế của người hiện đại mà đánh giá tình hình người phụ nữ mang thai. Còn Cán viên ngoại lại lấy con mắt chủ nghĩa đại nam tử phong kiến mà đánh giá tình hình. Một tiệp thiếp mang thai thì hắn không cho đó là chuyện quan trọng, kể cả hi sinh cả hai mẹ con.

- Thiếp có bản danh sách... những kẻ chủ mưu đứng sau.

Chỉ thấy Ái Thanh vội vã thò tay vào ngực áo mà lôi ra ngoài một phong dầy màu hơi ngà vàng. Nàng bỏ vội lại bên hương án hai tay dâng lên cho Cán viên ngoại sau đó vẫn quý nguyên tại đó mà không dám đứng dậy. Nàng không cúi mặt xuống mà lo lắng nhìn thái độ của hai người đàn ông trong phòng. Ái Thanh rất thông minh, nàng không hề cúi đầu. Không phải vì nàng không kính sợ hai người này mà lúc này cúi đầu nịnh nọt lại không phải hành động thông minh, cúi đầu lúc này là che dấu biểu hiện khuôn mặt, sẽ bị đánh giá là lòng dạ có dị tâm.

Điều thiếu ho khan khụ khụ hai tiếng nhưng Cán viên ngoại tưởng chừng không nghe ra ý kiến của hắn. Quang Điều cực chẳng đã nên chỉ còn cách động thủ mà thôi. Hắn vội vã chuyển đến chính giữa phòng một cái đôn nhỏ rồi dìu Ái Thanh ngồi vào đó, phụ nữ và trẻ em là đối tượng cần được quan tâm, phụ nữ mang trong bụng trẻ em lại càng phải quan tâm gấp bội. Lý nào lại để cho một người phụ nữ đang mang thai quý lạp xụp xuống đất, thời của hắn kẻ cả phụ nữ có án tử tù mà mang thai cũng được khoan hồng nữa là.

- Thanh đi ngồi đi... không lo cho bản thân mình thì cũng phải lo cho đứa bé... NÓ KHÔNG CÓ TỘI, ĐỨA BÉ LÀ HUYẾT MẠCH TRẦN GIA.

Câu nói này Điều thiếu vừa lườm Cán viên ngoại vừa nhấn mạnh mà nói về sau. Đến lúc này thì Cán viên ngoại đã chú ý đến tình hình mà ho khụ khụ hơi xấu hổ.

- Người.. à không nàng có thể nói cụ thể từng chuyện sao. Bản danh sách này cũng khá đầy đủ rồi, Nhất Dao Môn. Ưng Trảo Môn. Tam Thanh Đạo quán. Kỳ Quyền Môn, lại có thêm 3 tiêu cục, vị trí cũng rải khắp trung kỳ. Cái danh sách này còn đầy đủ hơn danh sách Điều thiếu điều tra một chút, thú vị nhất là có chú giải về võ công của từng người... Điều thiếu con lại đây xem... kì ba.. vậy mà có người dùng loại vũ khí này... kì tai kì tai...

Nói đến võ công thiên hạ thì lão Cán lại hứng trí bùng bùng mà dấn lệch khỏi đường ray. Nhưng đang hứng trí không thôi lão Cán bỗng tắt ngóm vì chạm phải ánh mắt lom lom bốc hỏa như muốn giết người của Điều thiếu.

- Khụ khụ... nàng có thể kể rõ chi tiết của những kẻ này không. Ý ta nói là xuất thân ấy vì chúng không thể nào tụ tập với nhau mà không có người lãnh đạo. Từ môn tam cục không phải là ít nha.

- Phải đó Thanh đi, thật ra bản danh sách này ta cũng điều tra ra không kém là bao, nhưng Trần gia vẫn lưỡng lự chưa biết động thủ ra sao. Những kẻ này đều là đứng đầu bang phái lớn nhỏ, ta chỉ lo lắng giết một người thì kẻ khác lại lên thay thế, lúc đó chúng vẫn có thể ép lão tía làm phản như tường. Chả nhẽ phải diệt môn? Tổng cộng là hơn 1500 người, nói diệt là không phải dễ như vậy.

Ái Thanh đúng là trần kinh vô cùng, không ngờ bản danh sách mình đã chuẩn bị trước không hề có nhiều giá trị sử dụng. Cả hai cha con nhà này đã âm thầm điều tra ra cả, Ái Thanh nghĩ đến đây mà toát mồ hôi, điều này chứng tỏ thân phận nàng cũng đã lộ từ lâu. Thông qua thái độ của hai người đàn ông này thì không cần nghi ngờ về điều đó. Ái Thanh càng cảm thấy may mắn vì quyết định ngày hôm nay, nếu không lúc này nàng có lẽ đã được chôn cất ở đâu đó cùng hài nhi trong bụng mà không ai biết.

Lại nói đến hành động mang ghế đôn cho nàng ngồi khiến Ái Thanh cảm động khôn nguôi. Phải nói nếu người trong nhà này đối xử với nữ giới tốt nhất thì không phải lão gia mà là vị thiếu gia này. Hành động của thiếu gia rất tự nhiên như là bản năng của hắn chứ không phải hành động mua chuộc nhân tâm. Ái Thanh rất nhạy cảm vì hoàn cảnh của nàng eo le từ nhỏ thế nên tiếp xúc và nhận định đang ông không hề hàm hồ. Lúc này Ái Thanh đang run run ngồi nửa mông trên ghế mà cất lời.

- Chúng tất cả là bộ hạ của Lưu Vĩnh Phúc, chúng là tiền trạm tiến về phía nam để tìm hiểu thông tin và thu thập tài phú phục vụ cho quân của họ Lưu...

- Oắt đờ heo... Luru Vĩnh Phúc, Hắc Kỳ Quân, Ngô Lăng Vân, Hoàng Sùng Anh... Thái Bình Thiên quốc dư đảng.

Ái Thanh không biết Oắt đờ heo là gì, nhưng nàng đang kinh hãi một cách thực sự không ngờ tầm hiểu biết của thiếu gia kinh dị đến vậy, chỉ một cái tên vu vơ mà hắn có thể lôi luôn mười tám đời tổ tông của Tam kỳ quân ra được. Phải biết giờ đây Tam kỳ quân vẫn hoạt động ở tít Vân Nam cách cả ngàn dặm với nơi đây. Người Đại Nam là không ai biết về nhóm Tam kỳ quân này. Thiếu gia vô tình cảm thán mà lỡ lời nhưng khiến Ái Thanh càng kính phục sự uyên bác và thâm tàng bất lộ của hai cha con nhà này.

- Bẩm thiếu gia, lão gia... không phải là Thái Bình Thiên quốc dư nghiệt mà là Tam Hoàng Hội.

- Oắt đờ Phúc...

Quang Diệu thiếu gia chỉ biết thốt lên một câu nói này mà thôi, nhà hắn phiền phức thật rồi. Tam hoàng hội tiền thân là Thiên địa hội. Đây chính là tổ chức mafia lừng danh Đông Á, đối diện với lũ này rất là đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhân tâm

Có chút thất thố vì mối liên hệ rắc rối lằng nhằng bên trong âm mưu nhưng ngay lập tức Diệu thiếu đã bình tĩnh lại. Hắn nhìn chằm chằm như có như không mỉm cười với Lý Thị.

- Thanh di, ngài cũng không quá phúc hậu đi, chúng ta giờ là người một nhà nên cứ nói thẳng cùng nhau mà bàn bạc. Thanh di đã dám hạ thủ một tên liên lạc thì chắc chắn đã có phương pháp hóa giải tình hình. Nhìn chung không phải cách dụ từng người liên hệ chúng ta rồi hạ thủ, những người đến liên lạc chỉ là tiêu lâu la. Mà tự Trần gia động thủ thì cũng không phải là cách vì chắc chắn sẽ dẫn đến thù hận rất sâu và trả thù liên miên. Tự chung lại chỉ có thể thuê mướn một thế lực thứ ba... Theo Thanh di thì nên liên hệ tổ chức nào, quan quân hay giang hồ?

Đúng thật phải nói rằng Lý Ái Thanh có thông minh bằng trời cũng không thể ngờ đến người thiếu niên trước mắt lại khủng bố như vậy, chỉ qua vài câu nói băng quơ mà có thể như đọc hết được tâm can của ả.

- Bẩm lão gia, thiếu gia. Luru Vĩnh Phúc thấy hoạt động tại Vân Nam quá khó khăn vì quan quân nhà Thanh đánh rất. Hắn bèn chuyển hướng chú ý Nam hạ, nhưng thứ nhất là hắn không có thông tin về nhà Nguyễn, tiếp đó không hề có đủ tài lực để trang bị vũ khí vậy nên Luru Vĩnh Phúc mới cử một nhóm người thâm nhập trước xuống phía Nam...

Theo lời Lý Ái Thanh tường thuật một cách chi tiết thì mọi chuyện hóa ra không quá phức tạp như Diệu thiếu lo ngại. Thì ra năm 21 tuổi, Luru Vĩnh Phúc xin làm thuộc hạ của Ngô Lăng Vân, người tự xưng là Ngô Vương, là dư đảng Thái Bình Thiên quốc, bản doanh đóng gần Nam Ninh, để nhận được khẩu phần trợ cấp và cuối cùng trở thành một người có ảnh hưởng dưới trướng Ngô Vương. Mặc dù Luru Vĩnh Phúc không biết chữ nhưng cực kì thông minh. Không bao lâu thời gian phấn đấu thì hắn cũng tụ tập được bộ chúng gần 3 ngàn người. Thành phần quân Luru Vĩnh Phúc rất phức tạp, có Thái Bình thiên quốc dư nghiệt, có Thiên Địa Hội dư đảng, có tặc khấu mà hắn đánh bại và thu thập. Tự nhận thấy tình hình khó sống tại Vân Nam nên hắn quyết định thăm dò phương Nam tìm cách xâm nhập.

Lý Ái Thanh cùng một nhóm người Thiên địa hội trong quân của Luru Vĩnh Phúc xuôi Nam và tìm cách thám thính tình hình Đại Nam. Chuyện tiếp theo lại rất dễ dàng, không ngờ Triều đình Huế rất quan tâm Nam Kỳ là vựa lúa của quốc gia, Trung kỳ là trung ương hành chính. Vậy nhưng thái độ đối với Bắc kỳ của triều đình Huế lại không quá coi trọng rần đến quản lý lỏng lẻo và có nhiều khe hở.

Phải nói Tự Đức hoàng đế là một người chăm chỉ việc dân, ngay từ năm Canh Tuất (1850) vua sai Nguyễn Tri Phương làm Kinh lược đại sứ 6 tỉnh Nam kỳ, Phan Thanh Giản làm Kinh lược đại sứ Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa và Bình Thuận, Nguyễn Đăng Giai làm Kinh lược đại sứ Hà Tĩnh, Nghệ An, Thanh Hóa. Các đại thần này đi khám xét công việc các quan lại và sự làm ăn trong dân gian, có điều gì hay dở phải dâng sớ tâu về kinh đô cho vua biết.

Nhưng trên có chính sách thì dưới có đối sách, bộ máy hành chính và quân bị đến thời Tự Đức đã dệu rã không hoạt động tốt, cộng thêm vãn nạn tham nhũng khiến cho những cố gắng của Tự Đức không có nhiều kết quả. Tất nhiên việc chú trọng vào Trung Kỳ và Nam Kỳ cũng làm cho Bắc Kỳ không thu được kết quả. Phải nói phần lớn các cuộc nổi dậy của dân chúng trong thời Tự Đức là thuộc địa phận Bắc Kỳ với hơn bốn mươi cuộc khởi nghĩa lớn nhỏ.

Nói thì cũng nói lỗi triều đình nhưng cũng có những nguyên nhân khách quan, ví như Bắc kỳ là đất của tiền triều Hậu Lê, nhiều người tưởng nhớ đến tiền triều, nên chỉ những người muốn làm loạn, hoặc tự nhận là hậu duệ triều Hậu Lê, hoặc tìm một người giả nhận dòng dõi nhà Hậu Lê, rồi tôn lên làm minh chủ để lấy cớ mà khởi sự.

Thứ đến Thái Bình Thiên quốc thua trận mà ào ạt tràn qua Đại Nam cướp phá, lại thêm thiên tai lũ lụt liên miên nhưng triều đình ít hoặc hỗ trợ không hiệu quả khiến dân đói lâm than mà sinh ra phản loạn.

Các cuộc khởi nghĩa điển hình là của Lê Duy Cự, Cao Bá Quát, Lê Duy Phụng.

Phải nói tiếu nuối nhất là Cao Bá Quát, ông là người làng Phú Thụy, huyện Gia Lâm, tỉnh Bắc Ninh thi đỗ cử nhân, ra làm quan, được bổ chức giáo thụ phủ Quốc Oai (Sơn Tây). Cao Bá Quát là một nhà văn, nhà thơ lỗi lạc ở Bắc kỳ, mà cứ bị quan trên đè nén, cho nên bức chí, từ quan lui về dạy học, rồi theo nhóm người ấy xưng làm Quốc sư để dấy loạn ở vùng Sơn Tây và Hà Nội.

Đây chính là thói đời những nhiều quan trường thói nát thời này, người tài ngay thẳng không chịu uốn cúi đút lót quan trên thì bị trù dập như vậy đó.

Lý Ái Thanh cùng một số tỉ muội được đưa đến Bắc Kỳ để làm kỹ nữ, sau khi được các đại gia mua về thì sẽ sử dụng các chiêu thức tương tự như ứng dụng trên người Trần Quang Cán mà tiến hành chiếm đoạt tài sản phú hộ cung cấp tiền tài mua vũ khí cho quân Lưu Vĩnh Phúc. Nhưng hiệu quả công tác này cũng không quá cao vì các phú hộ Bắc Kỳ cũng không quá hùng mạnh tài chính.

Nhưng đúng lúc này Trần Quang Cán kinh thương đến Đông Đô Hà Nội mà gặp được Lý Ái Thanh rồi chuộc thân cho thị mang về Hà Tĩnh. Đến đây thì nhóm người Lưu Vĩnh Phúc mừng như điên vì Trần Quang Cán là một con cá bự nhất trong tất cả các con cá mà chúng đã tìm thấy. Gia sản bạc triệu, lại đam mê ghen hồ có sự, suy tư rất hoang đường dễ lừa gạt.

Những tay giang hồ tàn dư Thiên địa hội này lập tức liên hệ các phân đà thiên địa hội tại Đại Nam. Các phân đà này vốn dĩ đã bị Việt hóa hoàn toàn nhưng các cao thủ thực sự như nhóm người tay chân Lưu Vĩnh Phúc không quá khó để khống chế. Sau đó là màn hài kịch tôn võ lâm minh chủ được ban ra. Phải nói hiệu suất của Thiên địa hội rất là nhanh, chỉ trong một năm thôi mà kế hoạch của họ đã gần như hoàn toàn thành công, trong đó Lý Ái Thanh là một mắc xích quan trọng.

Nhưng chuyện đâu nào ngờ, chỉ trong mấy tuần ngắn ngủi từ khi Quang Diệu xuyên đến nơi đây thì mọi chuyện đã biến đổi hoàn toàn. Với tư tưởng hiện đại nam nữ bình đẳng đã làm cho Lý Ái Thanh thực sự muốn sống trong ngôi nhà này, thêm vào đó nàng lại mang châu thai của Quang Cán nên sau một hồi lưỡng lự cũng quyết tâm mạo hiểm phản lại Lưu Vĩnh Phúc.

Đừng thấy người đàn bà cần lụy là gấm vóc hay nữ kim trang sức mà nhầm, cái họ cần nhất lại là sự quan tâm thật lòng. Những ngày qua vì ảnh hưởng của Diêu thiếu khiến cho cả nhà họ Trần này biến thiên nghiêng trời lệch đất, trong nhà này cái gì cũng thiếu nhưng giờ đây không thiếu nhất là sự quan tâm lẫn nhau, không phân biệt nam hay nữ. Mỗi lần thấy Diêu Thiếu cùng chiều Gia Hân thì Lý Ái Thanh cũng tưởng tượng ra cảnh người thiếu niên quyền lực này cùng chiều hải tử của mình. Không cần bằng với Gia Hân chỉ cần phân nửa như vậy cũng quá đủ rồi.

Cuộc sống vạn người cười trong thanh lâu, cuộc sống như món hàng truyền nhau dưới háng ở doanh trại Lưu Vĩnh Phúc khiến cho Lý Ái Thanh muốn triệt để quên đi, có cơ hội này nàng quyết định đánh cược, cho cả bản thân và cho cả tương lai của hải tử nhà mình.

- Thiên Hương Lâu...

Đây là câu trả lời của Lý Ái Thanh cho việc tìm một phe thứ ba giải quyết tình hình Trần gia hiện tại.

- Thiên Hương Lâu?

Diêu thiếu ngạc nhiên mà hỏi lại.

- Thừa thiếu gia, chính phải... Thiên Hương Lâu là trá hình mà thôi, bọn chúng là hải tặc đông nam Hải, cái lâu này chuyên liên hệ sát thủ tổ chức, chỉ cần đủ tiền hạ sát ai cũng không thành vấn đề. Mười sáu tên kia chỉ cần ám sát hết thì Tứ môn tam cục không có ai đứng ra tiếp tục bản chuyện mình chủ lực lâm sau tình. Đón gán những kẻ thâm nhập chỉ dựa danh các bang chúng này mà hành động thời gian chưa dài tầm ảnh hưởng của những cao thủ thiên địa hội này chưa sâu sắc. Những phân đà này mang tiếng là của Thiên địa Hội nhưng đã Việt hóa hoàn toàn, bản thân họ cũng bài xích rất lớn người tổng Đà từ phương Bắc phải đến... chuyện này không đơn lo.. chỉ cần có tiền là đủ.

Nghe đến đây hai mắt Cán viên ngoại sáng bừng.

- Ha Ha... cái gì nhà ta thiếu riêng tiền không thiếu... chuyện này coi như xong.

Diêu thiếu đánh mắt ra hiệu cho Cán viên ngoại một cái, gã hồ đồ này vội ho khụ khụ hai tiếng mà đứng lên điu Lý Thị.

- Muộn rồi ta đi ngủ đi nghỉ... chuyện trước kia quên hết. Nàng ở nhà chăm sóc bản thân chăm sóc giọt máu Trần gia ta... Chuyện chém giết xa trường để đàn ông lo là được. Nữ nhân thì chỉ nên làm chuyện nữ nhân mà thôi...

Diêu thiếu đầu đầy hắc tuyến, cmn chứ, với võ công mèo ba chân của vị lão tía tiện nghi này thì Lý thị muốn giết lão chỉ trong một nốt nhạc. Cái gì mà chém giết xa trường để đàn ông lo. Phi.. không biết xấu hổ. Diêu thiếu chiều hậu mà cười kinh bi.

Thế nhưng phản ứng của Lý thị lại làm cho Diêu thiếu triệt để trợn mắt. Nàng vậy mà khóc thút thít luôn mồm: “Tiện thiếp biết lỗi... tiện thiếp nghe lời”. Con mẹ nó xã hội đảo điên Diêu thiếu cười khò mà lắc đầu đi về phòng ngủ của mình.

Thật ra Diêu thiếu không hiểu nữ nhân, ít nhất là nữ nhân thời này. Ở thời hiện đại nữ quyền lên ngôi, đôi khi lấn lướt đàn ông. Cái gì mà đàn ông làm được thì nữ giới cũng quét làm và làm cho tốt hơn. Nếu ở thời hiện đại mà buông câu nói: “Cô ở nhà nấu cơm chăm con, cấm ra ngoài làm chuyện linh tinh” câu trả lời là “Anh kí luôn cái đơn này giúp tôi”.

Còn câu nói “Chuyện chém giết xa trường để đàn ông lo là được. Nữ nhân thì chỉ nên làm chuyện nữ nhân mà thôi” của lão huynh thì thời này nữ nhân nghe thấy lại hiểu là một sự quan tâm chăm sóc bảo vệ đến tận cùng. Vậy ra Lý Thị thút thít khóc là thật mà không phải diễn tuồng hay làm nũng. Một giọt nước mắt trần tình của sát thủ máu lạnh là thành công vang dội không gì có thể phủ nhận.

Lý Ái Thanh thút thít xúc động mà lẩm bẩm thành lời “Đúng chỉ có nơi này mới coi ta là con người mà đối đãi”.

Lão huynh Quang Cán đang thư thái bay bổng nghĩ về hoạch định tương lai nên nghe không rõ nên hỏi lại: “Nàng nói gì”

“À không, thiếp nói hơi dài”

“Đã qua giờ hội rồi”

“Bảo hạ nhân làm”

“Ăn khuya thành mập mập xấu xí”

“Không phải ăn cho mình nằng... còn có” Cán lão xấu xa nhìn bụng nhỏ của ái thiếp.

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Luyện Binh

Cũng hiếm có ngày thần thánh thời kể từ khi xuyên việt đến thời đại này. Điều thiếu đang ngồi trong đình viện hóng gió của Trần gia. Chỉ thấy Điều thiếu đang chăm chú cắt cắt vẽ vẽ làm cái gì đó. Còn Gia Hân thì hai tay chống cằm phần giương to đôi mắt đen hay háy quan sát kĩ càng như sợ bỏ sót chi tiết nào đó. Hôm nay đã là 12 tháng tám âm lịch năm Tự Đức thứ mười (1860). Tết trung thu đã đến rất gần rồi vậy nên Điều thiếu đang dở tài vật đó là làm đèn kéo quân cho mọi người. Vốn dĩ bỏ tiền ra mua mười hai mươi cái là chuyện nhỏ với thiếu gia, nhưng tự mình làm lại có cái thú riêng. Chỉ riêng mỗi chuyện hai anh em cùng nhau vui đùa vào bôi bôi vẽ vẽ cũng làm cho tình cảm gần gũi hơn rất nhiều. Đặc biệt là Gia Hân rất sung sướng khi được ở gần ca ca. Bất kì lúc nào chỉ cần được ở bên người đàn ông này thì Gia Hân cũng thấy được hạnh phúc nhất. Cơ mà thời gian này Ca ca chạy tới chạy lui rất là bận rộn, Gia Hân cũng hơi trác cù phụ thân đây, hết ăn lại nằm chẳng giúp gì ca ca của Hân nhi cả.

Thật sự là mấy ngày này công việc của Điều thiếu cực kì bận rộn, kế hoạch làm quan tại miền xa thì công tác chuẩn bị phải rất nhiều. Điều thiếu quyết định chưa vội mà chuyển hết tất cả nhà cửa gia sản ở Lam Sơn đi, nơi này vẫn là đất tổ của Trần gia với trăm ngàn mối liên hệ làm ăn, thời gian đầu nơi đất khách quê người thì chắc chắn Trần gia khó có nguồn thu nhập nào, vậy nên Lâm Sơn trong nhất thời vẫn là nơi quan trọng.

Theo kế hoạch thì cho dù mua được chức võ quan ở bất kì nơi nào Cán tướng quân tương lai cũng phải dẫn theo ít nhất là một ngàn đến hai ngàn binh. Nếu Cán tướng quân một thân một mình đi nhậm chức nếu không bị quan quân địa phương nhấn chìm thì cũng đây không ra nổi bọt nước. Nhưng nếu trong tay hắn dẫn theo một ngàn thân vệ thì mọi chuyện sẽ khác ngay lập tức, không có kẻ nào dui mù mà đi chọc một võ quan có tới ngàn thân binh.

Việc mấy ngày nay là Điều thiếu đi lại trong đồn điền nhà Trần gia mà chọn lựa tráng đinh, vừa phải kiểm đủ số lượng vừa phải cân bằng sản xuất để Lâm Sơn vẫn là nơi sản sinh lương thực trong thời gian đầu thì quả là không dễ. Đây là công việc cần dùng đầu óc chứ không phải cơ bắp là xong.

Việc thu thập tráng đinh chủ yếu là từ các nông nô hộ mà ra, theo nguyên tắc nông nô hộ thuộc quyền sở hữu tuyệt đối của gia chủ. Vậy nên việc họ phục vụ cho gia chủ là tất lễ dĩ ngẫu. Nhưng lần này Điều thiếu gia ban bố chính sách rất dễ dàng. Đi lính cho gia chủ thì người nhà được giảm thuế ruộng, bản thân người đi lính có tiền lương hàng tháng. Nếu tử trận thì con em được bảo đảm nuôi dưỡng trợ cấp, giải trừ thân phận nông nô, cấp điền sản đủ canh tác. Phục vụ 10 năm cũng có chế độ giải bỏ thân phận nông nô cấp ruộng đất. Bị thương không chiến đấu được thì cho về làm ruộng, giải bỏ thân phận nông nô cho thuê ruộng canh tác với tiền thuế rẻ.

Những chính sách như từ thiên đảng này khiến cả Trần gia đồn điền sôi sục như chơi thuốc lắc. Tất cả tráng đinh, lão già, thiếu niên, trẻ em thò lò mũi đều xung phong nhập ngũ. Mặc dù Cán viên ngoại chưa khởi động mua quan bán chức nhưng mà chuyện này đã chắc chắn như đinh đóng cột, vậy nên nói các nông nô hộ con cháu nhập ngũ cũng không sai.

Cuối cùng lần đi lộn lại thì Điều thiếu cũng chọn ra được 1500 thanh niên cường tráng. Tất nhiên lúc này chỉ ghi danh rồi để đó mà chưa huấn luyện quân sự gì. Chức quan của Cán viên ngoại chưa có đây, tụ tập hơn ngàn người luyện binh khác gì võ ngực ông tạo phản đây đến mà bắt đi. Nóng vội không ăn được đậu hũ nên Điều thiếu cũng không sốt ruột.

Nói không có luyện tập cũng không đúng, những tráng đinh này mặc dù không luyện tập đao thương tránh cho người ngoài nói này nói nọ nhưng họ lại được huấn luyện một môn học đặc thù, đó là đội ngũ.

Ví như đứng nghiêm, tập trung xếp hàng nhanh chóng, đi bước đều, chạy bước nhỏ theo đội hình. Bên phải, bên trái quay v.v....

Đừng tưởng công tập luyện như vậy nhẹ nhàng, một tuần này các tráng đinh bị Điều thiếu cùng đám năm mươi thân binh hành cho lên bờ xuống ruộng.

Đứng nghiêm một hai canh giờ không phải là việc dành cho con người, việc đứng nghiêm này cực kỳ tốn sức và cần tinh thần bền bỉ cao. Cái mà Điều thiếu muốn truyền đạt là sự chuyên nghiệp hóa của quân sự. Binh sĩ là phải nghe quân lệnh tuyệt đối, không thể có bất kì ý kiến nào khác ngoài chỉ huy. Vậy nên không biết bao nhiêu tân binh phải ăn đòn trong mấy ngày qua, Điều Thiếu không hề nhẹ tay một chút nào, năm mươi thân binh như lang như hổ mà không nề hà tình bà con đánh đập thẳng tay những kẻ không thực hiện tốt.

Nhưng bù lại Điều thiếu lại rất hào phóng trong việc ăn uống và bồi dưỡng, ba bữa trong ngày thì có một bữa thịt, một bữa có trứng gà hoặc vịt. Quả thật nếu xét riêng về ăn uống thì các tân binh cảm thấy mình đang trên thiên đường. Nhưng nói về luyện tập thì họ đang dưới địa ngục nhân gian.

Đám thân binh này thực ra học vấn rất thấp, họ cả đời không biết làm gì ngoài cày cấy và chuyện vặt trong thôn mà thôi. Cái đầu óc của họ không thể nào tưởng tượng được tại sao Điều thiếu lại nghĩ ra nhiều cách hành hạ con người như vậy. Nửa đêm gõ kèn bắt tập hợp đội hình trong một khắc, quần áo phải chỉnh tề, trên vai phải đeo một khúc gỗ dài tám bốn thước có buộc dây. Mọi người chả hiểu thanh gỗ này có mục đích gì thế nhưng nếu xộc xệch sẽ bị ăn đòn ngay.

Còn chưa hết, nửa đêm tập hợp còn chưa đủ. Tập hợp xong còn chạy một vòng sau đó về ngủ tiếp. Mà ngủ là cảm thì thảo nói chuyện riêng, nếu không cũng ăn đập như thường. Một đêm hai ba bận bị dày vò thì sau một tuần cũng có kết quả, người ăn đòn ít hơn rất nhiều.

Nhưng mọi việc chưa dừng ở đó, hàng ngày ngoài chạy bộ xém hàng, bước đều đứng nghiêm giờ còn thêm một mộ nữa là chạy vượt chướng ngại vật, bò. Nói chung các tân binh giờ cũng mặc kệ rồi, sức thích ứng của những người đàn ông này rất cao, có một cũng chỉ bằng với công việc đồng áng mà thôi, giờ chuyện họ bàn tán là những bữa cơm canh thịt, những quả trứng rán vàng óng kia kia. Nhiều người muốn đầu điểm một ít đem về cho mẹ già, hải tử, hay nướng tử ở nhà nhưng bị Điều thiếu đánh cho thừa sống thiếu chết.

Đây là quân lương ... các ngươi hiểu là gì không ... là lương thực cho quân sĩ. Các ngươi ăn hết không sao nhưng đem ra ngoài là trộm quân lương ... là tội chém đầu. Lầy này ta tha vì các ngươi xuất phát vì hiếu tâm. Lần sau chặt đầu thị chúng. Các ngươi muốn có thịt có trứng cho người nhà không?

- Có.. có... có... tiếng hô dậy trời lật đất.

- Muốn có thì luyện tập cho tốt, cuối tháng phát lương tha hồ mà mua đồ cho người nhà.

Những tân binh này mua thịt mua trứng của ai? Tất nhiên là Trần gia bán rồi, vậy nên tiền lại quay về tay Trần gia, lương thực cũng có người tiêu thụ, đây là một cái vòng luẩn quẩn.

Thế là tân binh lại càng hăng hái luyện tập nhiều hơn, này thì hành quân dưới bùn. Này thì vác thanh gỗ lên đầu bơi qua sông mà không để ướt, này là chạy mười nẩy dặm. Này là vượt chướng ngại vật... tất cả chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Trứng thịt cho người nhà mới là quan trọng. Sức tiến bộ của tân binh cũng khiến Điều thiếu há mồm. Thời hiện đại bói không ra được đoán người chăm chỉ chịu khó lại biết nghe lời như vậy. Quả thật là hạnh phúc chết Điều thiếu, hán đang yêu chết chế độ nông nô này.

Nhưng ngày tàn của các tân binh đến rất nhanh, họ phải tập luyện với phụ trọng 12 kg hàng ngày rồi, chỉ có thể nói là khổ vô cùng. Họ đeo trên vai một thứ mây bằng vải bố có tên gọi balo. Bên trong chứa phụ trọng đến 12 kg. Nói thì có vẻ không nhiều, các ngài thử đeo liên tục 12 tiếng đồng hồ sẽ biết mùi ngay lập tức. Thật ra lúc đầu Điều thiếu chỉ nghĩ phụ trọng 8-10kg thôi, nhưng thấy các tân binh sức chịu khó quá cao nên hán quyết tăng thêm hai cân nữa. Danh tiếng các quý của Điều thiếu cực thịnh, nhưng để bữa cơm lại thành Điều thiếu đại thiện nhân. Nhưng nói gì thì nói hình ảnh uy nghiêm của Điều thiếu đã in đậm vào tâm trí đám tân binh này. Nhất là cảnh Điều thiếu tay không đánh cho 20 tân binh sắp mặt chỉ sau một chum trà là đủ hiểu. Điều thiếu là thần nhân không phải người, lời Điều thiếu là không được cãi... Câu này không biết từ ai mà lan truyền khắp tân quân.

Kể ra thì Điều thiếu còn nhiều điểm mới lạ khiến người ngoài khó hiểu, cách phân bậc trong tân quân là tiểu đội trưởng, trung đội trưởng, đại đội trưởng. Hoàn toàn không giống cách phân chia ngũ trường, thập trường, bách hộ như thời này. Nhưng mọi người chẳng quan tâm, chỉ biết tiểu đội trưởng được ăn ngon hơn đội viên bình thường. Trung đội trưởng ăn ngon hơn tiểu đội trưởng, đại đội trưởng thì khỏi phải nói, sướng như vua. Mà còn chưa hết, Điều thiếu đã hứa là những sĩ quan đội trưởng sẽ được phân lương tháng nhiều hơn tùy cấp bậc. Những người được bổ nhiệm thành các đội trưởng là những người biểu hiện xuất sắc nhất trong huấn luyện vừa qua. Tất nhiên Điều thiếu còn bổ xung “Cái chức đội trưởng chỉ là tạm thời, sau một tháng xét lại, biểu hiện tốt làm đội trưởng, biểu hiện kém sút xuống làm đội viên, tất nhiên đội viên có biểu hiện tốt sẽ được thăng lên đội trưởng”. Câu nói này làm các đội trưởng tạm thời thấy nguy cơ hàng lâm, các đội viên thì như hùm như beo hai mắt tỏa sáng mài dao soán đoạt. Vậy là cả doanh trại bùng nổ một đội phấn đấu huấn luyện chưa từng có.

Con trai thì lăn lộn ngoài quân doanh đến đen nhem cả đi nhưng phụ thân tiện nghi “duỡng thương” trong nhà thì béo trắng cả ra. Cả ngày vui vầy cùng tiểu thiếp và chơi đùa cùng Gia Hân. Nhưng duỡng thương mãi cũng phiền, Cán viên ngoại thấy chán cảnh ở nhà rồi.

- Điều thiếu, người luyện binh như vậy có ổn không. Chỉ thấy chạy qua chạy lại rồi xếp hàng bước đều. Không hề giống thân binh luyện tập gì cả. Lão tử thấy thân binh luyện thật rất hiệu quả.

- Lão tía, thời đại mới rồi luyện binh cũng khác. Lúc này là vác súng đi bắn nhau chứ không phải đao thương lao vào chém giết. Đao thương cũng phải luyện nhưng không phải lúc này. Còn về thân binh thì dùng để bảo vệ hay làm những nhiệm vụ đặc biệt, võ nghệ của họ cũng đặc biệt khác công phu chiến trận.

Trầm ngâm một lát Cán viên ngoại lên tiếng thắc mắc.

- Điều thiếu, lão tử biết người thông minh hơn người, vậy nhưng điều thương chỉ bắn được tầm 50 bước, bắn xong một lượt thì kẻ địch cũng xông đến trước mặt rồi, lúc đó thì chẳng phải đao thương gặp nhau sao.

Điều thiếu ôm trán mà thờ dài, thật ra một trong những thành quả Gia Long đạt được sau nhiều năm nội chiến với Tây Sơn là quân đội tương đối mạnh với trang bị và tổ chức kiểu phương Tây. Sau khi làm chủ toàn bộ quốc gia, nhà Nguyễn xây dựng quân đội hoàn thiện hơn, chính quy hơn. Quân chính quy đóng tại kinh thành và những nơi xung yếu; các địa phương đều có lực lượng vũ trang tại chỗ làm nhiệm vụ trị an. Quân chính quy có 14 vạn người, ngoài ra còn có quân trừ bị. Quân đội còn được tổ chức thành 4 binh chủng: bộ binh, tượng binh, thủy binh và pháo binh, trong đó bộ binh và thủy binh được chú trọng xây dựng để tác chiến độc lập. Trình độ chính quy thống nhất rất cao. Ngoài vũ khí cổ truyền, quân chính quy được trang bị hỏa khí mua của phương Tây như đại bác, súng trường, thuyền máy, thuốc nổ... Các loại súng thần công, đại bác được đúc với kích thước, trọng lượng thống nhất; thành lũy, đồn to nhỏ cũng được quy định cho từng cấp với số lượng quân nhất định.

Sự quan tâm tới khoa học quân sự phương Tây của Gia Long được xem là do tình thế bắt buộc thì với Minh Mạng lại hoàn toàn tự nguyện. Minh Mạng lấy phương Tây làm kiểu mẫu cho việc tổ chức quân đội, hướng đến việc quân cần tinh nhuệ, không cần nhiều, bỏ bớt số lượng người cầm cờ từ 40 người xuống 2 người trong đội ngũ đơn vị 1 vệ (500 người). Phương thức tác chiến được các học giả Mãn Thanh ghi nhận là giống hệt kiểu Pháp, do trong quân đội Minh Mạng có thuê các sĩ quan huấn luyện đến từ phương Tây. Có thể nói, quân đội nhà Nguyễn thời Minh Mạng là lực lượng quân sự tân tiến hiện đại nhất ở khu vực Đông Á, vượt trội các nước láng giềng như Mãn Thanh, Xiêm La, Miến Điện hay Ai Lao.

Sang thời Tự Đức, công tác quốc phòng của nhà Nguyễn bị sa sút và có sự tương phản rõ rệt với các triều vua trước. Một trong các lý do khiến tình hình quân đội suy sút là vấn đề tài chính. Vũ khí và trang thiết bị làm mới gần như không có. Trang bị bộ binh rất lạc hậu: 50 người mới có 5 súng, mỗi năm chỉ tập bắn 1 lần 6 viên đạn.

Nguyên nhân của sự suy yếu này có rất nhiều, có cả chủ quan và khách quan, nhưng tựu chung lại có một nghịch lý đáng buồn cười đó là đầu triều Nguyễn có

một đội quân hùng mạnh, ki luật, tiến bộ, nhưng càng ngày càng lụi bại. Đến những năm Tự Đức thì đội thần cơ doanh vang danh khu vực chỉ còn là danh hảo. Người lính Đại Việt lúc này lại quay lại với guom đao truyền thống mà lấy máu thịt độ sức cùng đạn pháo, phải chăng là quá hài hước chăng.

Nhưng là người từ hiện đại thì Điều thiếu không thể phạm sai lầm tối giản này, cái hấn làm là cố gắng đón đầu công nghệ mà làm một chút gì đó cho dân tộc.

- Lão tía, binh lính của chúng ta không dùng hỏa mai điều thương giống như của triều đình. Ta sẽ mua súng mới từ Phương Tây, súng mới tầm bắn phải 400- 600 bước (200- 300m), mỗi phút có thể bắn cả chục viên đạn. Chúng ta phải xây dựng đội quân như Phương Tây. Tất nhiên vẫn có những đội binh truyền thống để đánh cận chiến, nhưng đó là sau này khi chúng ta có đủ nhân số.

- Tên của gia tộc liệu rằng có đủ? Súng Phương Tây rất đắt đỏ, mà giờ đây chúng còn xâm chiếm chúng ta, vậy thì sao chúng có thể bán vũ khí cho ta được.

Suy nghĩ của Cán viên ngoại là hợp lý, nói cho cùng thì nhà họ Trần có giàu thì cũng chỉ là cộng lỏng so với triều đình. Đến triều đình còn không trang bị nổi súng ống cho quân đội huống gì chỉ dựa vào ba đồng buôn lậu muối của nhà Trần gia.

- Lão tía yên tâm, thứ nhất triều đình không mua nổi súng Tây Dương vì bộ máy quan lại cắt xén quân khố, sau đó lại còn báo giá súng ống lên cao để ăn chênh lệch. Còn về chuyện tiền bạc thì lão tía lại càng yên tâm, cố gắng chống đỡ cho tới hai năm thôi. Hai năm sau khi kế hoạch của tôi thành công thì ngày vơ đâu vàng chỉ là chuyện nhỏ. Lão tía, nhà mình mà rút hết số tiền tự do lại không ảnh hưởng đến thương nghiệp thì chúng ta có được bao nhiêu?

- Tính sơ bộ có lẽ trên dưới mười lăm vạn lạng bạc, không thể lấy nhiều hơn trừ khi bán đất ruộng tại Lâm Sơn. Bên cạnh đó kho thóc nhà ta đủ nuôi 3000 quân trong mấy năm. Vậy nhưng người cho lính ăn thịt uống rượu nên chi phí sẽ tăng rất nhiều.

Nghe Cán viên ngoại nói vậy không những Quang Điều không lo lắng mà lại còn lấy làm vui vẻ. Hấn vậy mà rất biết xuyên, xuyên ngay vào hũ vàng, phải nói là nhà Trần gia giàu đến nứt đổ đổ vách rồi. Không ảnh hưởng kinh doanh mà còn lời ra được mười lăm vạn lạng bạc. Quả thật rất kinh người, đây là Đại Việt chứ không phải Đại Thanh. Đại Thanh quan lại hơi tí là tính bằng mấy chục vạn lạng. Nhưng với Đại Việt nhỏ bé thì mười lăm vạn lạng nếu biết sử lý sẽ làm được rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đột nhập

Sau một hồi thương lượng thì hai cha con nhà này quyết định để 3 vạn lạng mua quan bán chức và lo lót quan địa phương ở vùng họ được đóng quân. 3 vạn lạng để trừ bị quân lương, 7 vạn lạng giao cho Điều thiếu lo vũ khí đạn dược và thực hiện kế hoạch ngày kiếm đầu vàng của hấn, cuối cùng còn lại hai vạn lạng để trong tay Cán viên ngoại đề phòng chuyện bất ngờ.

- Lão tía, Cao quản gia lâu năm quản lý kinh thương có thể tin tưởng được, nhưng từ này phần tài chính kinh thương phải tách ra. Cần có một người quản lý tài chính tân quân. Lão tía có người nào tuyệt đối tin tưởng tiến cử không?

- Cầu từ.

- Thăng chó đó sao?

- Phải, hấn là người duy nhất có thể mười phần tin tưởng, người phải biết nếu có người tấn công người thì kẻ đầu tiên lao lên đỡ cho người không phải là ta mà là hấn.

Quả thật sau chuyện Cầu từ bắt nạt Gia Hân thì Điều thiếu rất giận, sau khi đánh cho Cầu từ một trận nên thân thì đã đuổi tên này xuống đồn điền trông coi công việc. Việc này không khác gì giáng chức từ tể tướng cạnh vua xuống làm quan tri huyện.

- Vì sao? Điều thiếu rất bất ngờ mà hỏi.

- Sau khi người ngã ngựa thì tinh minh rất nhiều nhưng cũng quên đi rất nhiều chuyện. Ngày người được 4 tuổi cũng là lúc mẫu thân người qua đời. Người rất là trầm uất uất rất lâu, lão từ mới đem người đi kinh thành dạo chơi một lần cho biết. Lúc này thì chúng ta gặp Cầu từ bên ngoài thành Huế. Hấn là dân Thanh Hóa chạy nạn lũ lụt vào Huế xin ăn. Cầu từ lúc đó sắp chết đói rồi, muối muối của hấn cũng như vậy. Còn cha mẹ của Cầu từ thì đã chết trong nạn lũ rồi. Chính người đã chỉ tay đòi hấn để ta mang theo. Từ đó Cầu từ theo người như hình với bóng, đêm ngủ người ho nhẹ thì hấn cũng dậy mà vuốt ngực cho người. Người phá phách gì hấn cũng nhận về bản thân cả, đến độ bị ta đánh từa máu cũng không kêu một lời. Ngày đó người ngã xuống xong là hấn lao xuống cứu người đầu tiên, mặc dù sau trận bão lũ cướp đi sinh mệnh phụ mẫu hấn thì Cầu từ sợ nhất là nước sông. Vậy mà hấn dám nhảy xuống không suy nghĩ nhiều mà cứu người. Thử hỏi kẻ này có trung thành không?

- Trung thành.

- Tốt, tùy người xử lý, lão từ không xen vào chuyện này. Nhưng bên Thiên Hương Lâu tình hình thế nào rồi, lúc nào thì lão từ có thể tự do đây.

- Hấn là có thể rồi. Hôm qua Thiên Hương Lâu báo lại chỉ còn thiếu năm cái đầu, hiện giờ chúng cũng không đẩy lên cái bọt nước gì, lão tía người tạm biệt chức mình chủ võ lâm đi, ngoan ngoan hào hào mà làm tướng quân.

- Là tướng quân bản (ý là chức quan mua bằng tiền)

- Bắn hay không không phải lão tía người nói ha ha ha.

Nói đến Thiên Hương Lâu thì cũng là chuyện cách đây gần nửa tháng rồi. Ngày đó Điều thiếu không trực tiếp đến Thiên Hương Lâu gặp mặt Đồng chủ quyền nương. Nói đùa sao, chả nhẽ người âm âm chạy đến gặp mặt người ta rồi nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, ta ra tiền người giúp ta thịt mấy con cáu”, chỉ có thần kinh mới làm chuyện không nào như vậy. Thật ra phương pháp tốt nhất là để Lý thị ra mặt thuê sát thủ Thiên Hương Lâu. Vậy nhưng Điều thiếu lại có hứng thú đặc biệt với nhóm người này vậy ra hẳn đã bỏ ba ngày ba đêm theo rồi Thiên Hương lâu.

Với kĩ năng mật vụ gần như hoàn hảo của mình thì với ba đêm quan sát hẳn đã nắm rõ trong lòng bàn tay quy luật vào ra căn phòng của Quỳnh Nương. Muốn điều tra một ai đó thì dĩ nhiên phải vào nơi riêng tư nhất của họ rồi.

Quỳnh nương là tú bà thanh lâu chính vì vậy trong khoảng thời gian từ chiều tối đến giờ tỷ là rất bận rộn vào ra đón khách, tất nhiên khuê phòng của Quỳnh nương vẫn có người canh gác, nhưng những người này biết làm giả bộ như có như không mà lòn vòn nơi đây khiến người ngoài không chú ý. Tiếp theo Thiên Hương Lâu cũng có một số ám tuyến nhất định. Nhưng với khả năng nhập nha siêu phàm nhập thành của mình Điều thiếu vẫn dễ dàng tìm ra khe hở thời gian của những hộ viện đó mà tiến nhập khuê phòng Quỳnh nương. Nhập nha điều tra là một bộ phận quan trọng trong nghề tình báo, chỉ tốn thời gian một tuần trả thì Điều thiếu đã điều tra không bỏ sót mọi thứ trong căn phòng, nhưng kết quả đưa lại thật thú vị, căn phòng sạch bong không một hạt bụi.

Sạch bong ở đây không có nghĩa là trống không, không có đồ đạc, trái lại căn phòng rất đầy đủ, quần áo bàn tủ giường chiếu, phấn son. Cái sạch ở đây là không có một vật dụng nào liên quan đến việc đánh giá thân phận chủ nhân căn phòng. Phải nói rằng Quỳnh nương rất đề phòng cẩn thận.

Điều thiếu nhếch mép cười gằn, chính vì quá sạch sẽ như vậy lại là vấn đề lớn. Người chắc chắn phải có vấn đề rất lớn thì mới phải cẩn thận hành sự như thế này. Mật thất là hai chữ hiện ra ngay trong đầu Điều thiếu. Một cuộc tổng thanh tra lại tiếp tục. Lật giường... không có... kéo tủ cũng không... Xoay xoay mấy bức tượng xem có giống trong phim không cũng chẳng tác dụng gì.

Cực chẳng đã Điều thiếu đành phải rút ra ngoài, thời gian hoạt động không còn nữa. Hắn cảm tức bất lực nhìn lại căn phòng này. Quả thật chưa lần nào Điều thiếu phải chịu thiệt như vậy đó.

Nhưng khi quan sát kĩ lại căn lầu này thì Điều thiếu chợt tỉnh ngộ, không gian trong phòng thấp hơn một khoảng so với bên ngoài quan sát vào. Thực sự những món đồ trong phòng bày rất tỉ mỉ khiến hắn không hề nghĩ ngờ đến chiều này, hóa ra mật thất nằm tại đỉnh lầu. Đã xác minh thì mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều.

Tối ngày hôm sau khi đột nhập lần thứ hai vào căn phòng thì Điều thiếu nhẹ nhõm mà tìm thấy được cửa vào mật thất chính là phía trên cửa nóc tủ sách. Chỉ cần nhảy lên nóc tủ sách thì rất dễ dàng ra vào cánh cửa nhỏ tỉ mỉ nguy trang này.

Mật thất không hề thấp như Điều thiếu tưởng tượng, thì ra trần của mật thất lại là sàn biểu diễn ca vũ của nhị lâu, cái thiết kế chường nhãn pháp này quả thật không tầm thường. Căn mật thất này khá rộng với diện tích bằng với khuê phòng Quỳnh nương, chiều cao thì cỡ tầm 2m mà thôi. Trong mật thất rất sạch sẽ và gọn gàng, các giường gối cùng vật dụng được bố trí rất quy củ.

Khiến Điều thiếu tò mò nhất đó chính là mật thất này vậy mà vẫn còn kiến tạo riêng thêm một căn phòng nhỏ. Mở cửa căn phòng thì Điều thiếu mới ngỡ ngàng, những tường thứ gì quan trọng mà cần bảo vệ chặt chẽ vậy, hóa ra đây là một bàn thờ với hai bài vị. Cũng may mấy ngày vừa rồi Điều thiếu chăm chỉ học Hán văn phồn thể từ Huệ di, chính vì vậy hắn cũng nhận biết bài vị này viết những gì. Một bên là Phụ thân Dương Tú Thanh, một bên khác là mẫu thân Vương Tuyên Kiều.

Con mẹ nó hóa ra lai lịch của vị Quỳnh nương này không hề nhỏ chút nào, nếu cứ xông vào mà bàn thẳng giao dịch có khi Điều thiếu lại chịu thiệt.

Khám phá được chút bí mật nho nhỏ này Điều thiếu bắt đầu kiểm tra các dương gỗ chung quanh, cũng không có gì quá đặc biệt. Bốn dương gỗ chứa đầy tiền đồng và tiền kẽm cộng thêm một dương gỗ nhỏ chứa thỏi bạc. Tổng cộng tất cả cũng chỉ có hơn hai vạn lượng mà thôi. Điều thiếu cũng không phải đến trộm đồ mà là đến để tìm hiểu vậy ra bạc hắn không mấy để ý.

Khai mở chiếc rương cuối cùng thì lại khiến Quang Điều kinh hi. Trong đó vậy mà chứa đầy mười mấy cây súng trường của Phương Tây. Lôi qua xem sét kĩ càng từng cây súng thì Điều thiếu mỉm cười mỉa mai. “Hóa ra là mấy cây súng nát của Mĩ quốc”.

Nói là súng nát quả thật không có điều ngoa, hơn trăm năm sau Mĩ là quốc gia có vũ khí tối tân nhất thế giới nhưng những năm giữa thế kỷ 19 thì súng ống của Mĩ và Anh rất là ỳ ẹ. Lúc này nếu xét riêng về mặt vũ khí súng trường thì chỉ có Pháp và Phổ là hai nước đứng đầu về công nghệ mà thôi. Nhưng Phổ thì bận chinh chiến tại chiến trường Châu Âu nên lơ đãng cơ hội phân chia thuộc địa tại đại lục Phi, Á, Nam Mỹ và Úc. Chính vì thế khi Liên Bang Đức thành lập thì họ đầu chịu nổi cái cảnh đó, lúc ấy Đức là hùng mạnh nhất Châu Âu nhưng trong tay họ không có lấy nổi một mảnh thuộc địa, vậy ra chiến tranh là đúng rồi, phải đánh để các nước thực dân khác nôn ra thuộc địa và vẽ lại bản đồ thế giới. Đây là một trong những nguyên nhân gây nên thế chiến.

Nguyên nhân nói vì sao súng ống của Anh và Mĩ cùng tột tệ như nhau thì phải kể đến nguyên nhân đầu tiên đó là kế hoạch phát triển vũ khí của họ rất... rất tùy hứng. Rất nhiều phát minh về súng đạn không hề hiệu quả nhưng cả hai nước này đều đưa vào biên chế quân đội và sản xuất.

Khẩu súng mà Điều thiếu nhìn thấy đó chính là Colt revolving rifle, súng trường nạp đạn sẵn xuất hiện năm 1855 và tham gia Nội Chiến Mĩ (tất nhiên lúc này chỉ sắp chứ chưa nội chiến). Súng có ổ quay như thường thấy ở súng ngắn, mỗi ổ nạp sẵn thuốc và đạn. Sau này các súng ngắn thay bằng vỏ giấy. Kiểu này yếu vì số lượng buồng đốt nhiều, rất nặng, chỉ có thể làm buồng đốt nhỏ, như súng ngắn, rất yếu. Vì trang bị ở Mĩ rất lộn xộn không thống nhất, nên súng cũng được tham chiến.

Nên nhớ vào lúc này, tốc độ sản xuất không như bây giờ, mỗi năm một nước lớn ở châu Âu chỉ có thể sản xuất vài chục nghìn súng, phải mất hàng chục năm sản xuất liên tục mới đủ súng trong bị cho quân đội, do đó, việc áp dụng các kỹ thuật tiên tiến trước sẽ đảm bảo sức mạnh vượt trội của quân đội, sai lầm trong điều đó sẽ mất hàng chục năm để khắc phục. Tuy công nghiệp phát triển và tiêu thụ nhiều súng đạn trong các cuộc chiến tranh bên Mĩ, nhưng súng Anh-Mỹ rất tồi vì điều này. Martini-Henry với các đặc điểm lạc hậu và sai đến mức ngớ ngẩn, như nòng đa giác, khóa nòng không kín, vỏ đạn giấy... được chấp nhận năm 1871, cùng năm với Mauser IG71 (Mauser kiểu 1871), trong khi đó Mauser vỏ đạn kim loại, gờ xoắn chữ nhật... đại thể như súng ngày nay. Điều này làm nước Anh

phải sử dụng các súng rất lạc hậu trước thế kỉ 20.

Hiều được điều này nên kinh hi thì kinh hi nhưng Điều thiếu cũng đến nản với lô vũ khí này của người Mỹ. Cũng may mắn vì lúc này khẩu súng trường Chassepot (1866) của Pháp vẫn chưa ra đời, chính vì điều này cơ hội đón đầu công nghệ để tấn người Pháp vẫn nằm trong tay Điều thiếu. Nói chung trong lúc hiện tại chỉ cần mua những lô súng nạp đạn phía sau là được rồi, vì súng như vậy đã có thể giảm thiểu nhiều thời gian nạp đạn cộng thêm có nòng xoắn. Do đó tầm bắn đảm bảo sẽ xa hơn rất nhiều súng hỏa mai nòng trơn.

Vào lúc này quân đội Pháp vẫn đang dùng súng MINIE RIFLE một loại súng nạp đạn trước nòng trước nhưng có rãnh xoắn nòng, tầm bắn xa và độ chính xác cao. Đạn của MINIE RIFLE được bọc trong một túi giấy bao gồm thuốc súng đen và đầu đạn. Nhưng túi giấy này chỉ mang tính chất chứa đựng mà thôi, công dụng của nó là giúp định lượng chính xác lượng thuốc súng đưa vào nòng. Khi nạp đạn thì xạ thủ dùng răng cắn đi đầu túi giấy, rót thuốc súng vào rồi nòng đạn xuống từ nòng súng. Súng sử dụng viên đạn bằng chì mềm, với thiết kế hình trụ hình trụ có các đường rãnh phương tuyến được khắc trước tiếp lên viên đạn. Các đường khương tuyến tạo độ xoắn cho đường đạn, giúp viên đạn bắn xa hơn, chính xác hơn các loại súng dùng đạn bi, đạn ghém kiểu cũ.

Lô súng đạn này của người Mỹ với một loạt mười mấy khẩu Colt revolving rifle. Số năm sáu cây súng còn lại thì có cả súng hỏa mai, súng nòng đa giác nụ cười nước Mỹ (mĩa mai) và cuối cùng là một khẩu súng trường nạp hậu theo kiểu lật nòng. Đây là thứ mà Điều thiếu gia cần lúc này, vì những khẩu súng trường lật nòng nạp đạn có từ những năm đầu thế kỉ và tưởng như bị lãng quên và đào thải nhưng Quang Điều lại thấy chúng cực kì thích hợp cho Đại Việt lúc này.

Lý do thì có nhiều lắm. Đầu tiên Đại Việt không thể đủ công nghệ chế tạo súng nên nhập khẩu là bắt buộc. Trên thế giới tại thời điểm này thì Dreyse M1841 của quân Phổ là đứng đầu thiên hạ. Nhưng Áo-Phổ vẫn đang đê mê ở chiến trường Châu Âu mà quên đi sự nghiệp thực dân, chính vì lý do này không thể mua được súng của quân Phổ. Đứng thứ hai trong sự hiệu quả thực chiến đó chính là Minire Rifle của Pháp, nhưng người Pháp đang Xâm chiếm Đại Việt nên không thể mua được. Còn súng của người Mỹ - Anh như Colt revolving rifle hay Martini-Henry thì chỉ có hoa không quả, nhất quyết không cần nghĩ đến.

Nhưng những khẩu súng nạp đạn sau lật nòng bắn đạn bi lại là một chuyện khác. Tầm hiệu quả của súng này chỉ tầm 200m vì cho dù là nòng rãnh xoắn nhưng lại bắn đạn bi. Xong súng lật nòng nạp đạn kiểu gần giống như Kammerlader 1842 của Na Uy lại rất thích hợp cho Đại Việt. Súng bị đào thải thì rẻ cộng thêm có thể tìm được số lượng lớn. Tiếp theo đó là phạm vi tấn công 200 m không hề tồi, thêm vào đó nạp đạn nhanh hơn Rifle một chút. Nói chung là nếu được trang bị đầy đủ thì mộ đạo quân cầm toàn súng Kammerlader vẫn có sức chiến đấu nhất định trước các binh đoàn Châu Âu nếu được huấn luyện đầy đủ.

Đây chính là ưu thế của người xuyên Việt. Người xuyên Việt không thể nào là nhà phát minh hay sáng chế gì đó, xác suất quá thấp. Vậy nên người xuyên Việt không thể sản xuất ra tên lửa vào thời đồ đá được. Nhưng người xuyên Việt lại biết trước cả sự kiện mà đưa ra lựa chọn thích hợp. Ví dụ như Quang Điều là một mật vụ nên hẳn rất am hiểu súng đạn, đây là thế mạnh của hắn. Còn về lịch sử thì Quang Điều cũng biết đại khái, cũng may nhất đó là Quang điều rơi vào thời kì cận đại, lịch sử còn khá mới mẻ nếu xuyên về xa hơn chút nữa chắc ưu thế của Quang Điều cũng không còn chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giao dịch

Hôm nay mục đích đến đây đã là hoàn thành, lại còn vượt qua cả mục tiêu đặt ra nên Điều thiếu cũng vui vẻ tiện tay mà đeo luôn khẩu Kammerlader lên vai rồi chuẩn bị chuẩn gấp. Nhưng đúng lúc này dị biến diễn ra. Chỉ thấy kết một tiếng nhẹ nhẹ, một cánh cửa bí mật lại mở ra. Hóa ra ở đây có tới hai lối vào. Điều thiếu không kinh hoàng, hắn thối tất ngọn nến trong tay rồi nhẹ nhàng lướt mình vào trong một góc tối đồng thời bàn tay sờ khẽ lên đoàn đao bên hông.

- Tiểu oan gia, người trộm đồ thì thôi đi cũng tính hành hung giết tỷ tỷ sao?

Một giọng nói thô thê như chuông ngan vang lên trong mật thất. Một người con gái đáng vẻ đầy đặn trong tay đang cầm một ngọn đèn leo lét mà tiến vào. Người này không phải Quỳnh nương thì còn là ai nữa. Hóa ra Điều thiếu đã bị phát hiện và theo rồi rồi. Hắn cũng chưa nghĩ ra mình sơ hở ở nơi nào. Khẽ trầm giọng để dấu đi giọng nói non nớt của mình Điều thiếu lên tiếng.

- Tại hạ đường đột nhưng quả thật không có ý xấu, Vật xin hoàn lại chủ, tại hạ cáo từ, hữu duyên hạnh ngộ.

Nói xong Điều thiếu ngay lập tức chuyển rời vị trí sau đó càng thêm đề phòng.

- Tiểu oan gia của ta ơi, nếu tỷ tỷ biết người nơi này thì xung quanh đâu còn khe hở cho người chạy chứ. Hay là chúng ta cứ đối mặt nói chuyện đi. Quả thật hai ta đều có rất nhiều chuyện cần nói với nhau.

Quỳnh nương vẫn đứng đĩnh đạc giọng nói như oanh như yến, thông qua ánh đèn leo lét nhưng vẫn thấy gương mặt kiểu diễm của nàng đang rất vui vẻ.

- Người cần được mổ vẫn chưa có sinh ra.

Quang Điều một thân mật vụ vào sống ra chết cả ngàn lần thì đâu coi trường hợp này ra gì, hắn gấp ngay không hoảng mà từ từ bước ra khỏi góc khuất.

- Tiểu oan gia rất tự tin, ai cho người cái tự tin đó vậy?

Điều thiếu xòe đôi bàn tay.

- Đôi bàn tay này cho ta tự tin, ta nhắc lại một lần nữa không có ý xấu, kẻ có thể cần mổ vẫn chưa sinh ra, không tin cô nương có thể thử cân nhắc một hai.

Giọng nói của Quang Diệu mang đầy tự tin nhưng không ngạo mạn. Đây là tự tin của cường giả thực sự, điều này làm cho Quỳnh nương phải giật mình đánh giá lại.

- Tiểu oan gia có thể cười đi khăn che mặt, Diệu thiếu gia của Trần gia... thiếu gia đêm hôm khuya khoắt mò tới khuê phòng của tỷ tỷ để tâm sự sao?

Diệu thiếu cười khổ mà cời khăn che mặt, đối tượng quá sức tỉnh minh, quả thật coi thường thiên hạ rồi.

- Vậy thì cung khính không bằng tuân mệnh, không biết ta nên gọi nàng là gì đây Dương quận chúa hay là Tiêu tiểu thư đây?

Quang Diệu cũng không phải là vừa, người ta cho hắn một gây thì hắn cũng phải tặng lại một đao. Vốn dĩ Vương Tuyên Kiều là vợ của Tiêu Triều Quý, đáng lẽ trên bàn thờ có lập bài vị mẫu thân là Vương Tuyên Kiều thì theo lẽ thường nàng phải để tên phụ thân là Tiêu Triều Quý, thế nhưng tấm bài vị phụ thân lại là Đông Vương Dương Tử Thanh, điều này chứng tỏ có rất nhiều chuyện ẩn khuất sau lưng. Vậy nên Diệu thiếu cũng lờ ra để công kích người con gái trước mặt.

Về phía Quỳnh nương thì nàng quả thật không giữ được sự bình tĩnh vốn có mà hơi biến sắc. Không ngờ chỉ nhìn lướt qua tấm bài vị thôi người thiếu niên kia đã có thể liên tưởng nhiều chuyện vậy. Quang trọng là sự hiểu biết của người thiếu niên này rất khủng bố. Vì nơi này là Đại Nam mà không phải Đại Thanh, người nơi đây chỉ biết qua loa về Thái Bình Thiên quốc mà thôi. Nói vậy cũng không phải, thực ra tại Đại Thanh thì người biết về Thái Bình Thiên quốc rõ ràng cũng không nhiều. Cơ sao một nơi xa như vậy rồi không hề liên quan mà vị Diệu thiếu gia này vẫn tường tận? chính điều này làm cho Quỳnh nương giật mình.

Trầm mặc trong căn phòng tăng lên, cuối cùng Quỳnh nương cũng thở dài một hơi mà không so đo nữa.

- Mời Diệu thiếu về phòng ta uống chén trà chủ nhà được chăng

.....

Trong khuê phòng Đông chủ Thiên Hương Lâu, một nam một nữ đang trừng mắt nhìn nhau dò xét. Lúc này Quỳnh nương đã tẩy đi lớp hóa trang giả nua, hóa ra nàng còn trẻ hơn cả những gì Quang Diệu phán đoán, nhìn qua thì gương mặt kiều diễm đến mà mị kia chỉ khoảng 18 mà thôi. Mặt trứng ngỗng trắng như tuyết, cặp mày ngài như vẽ kiểu xa, chiếc mũi xinh thêm đôi môi nhỏ, tất cả đều tôn lên vẻ thánh khiết không trắng gió vào lúc này. Quả thật từ một mụ tú bà lẳng lơ Quỳnh nương đã lột xác hoàn toàn, đây là lột xác về khí chất, rất thanh cao.

- Diệu thiếu gia đến gặp ta hẳn là có người giới thiệu, chắc không phải là vị Lý phu nhân trong nhà đấy chứ.... Nữ nhân a nữ nhân, rất hay siêu lòng vì nam nhân đó.

Thông tin của Thiên Hương Lâu quả là rất đáng gờm, không ngờ đến ngay cả chuyện Lý Ái Thanh là nội gian của Hắc Kỳ quân mà họ cũng nắm được, rất đáng nể.

- Vậy thì Dương quận chúa biết ta đến đây với mục đích gì rồi?

- Hi hi, ngay từ đầu khi Hai cha con Trần gia các vị tiếp khách tại Thiên Hương Lâu rồi tìm cách moi thông tin từ các vị đại quan kia thì tỷ tỷ ta cũng đoán ra có ngày chúng ta.. buộc phải gặp lại nhau rồi.

- Thông minh, có câu nói người thông minh sống không quá thọ... nhưng theo ý kiến của ta thì kẻ thông minh sống đến trường tồn. Không nói nhiều nữa đây là danh sách Dương cô nương cho ta cái giá cả đi thôi.

Đối phương đã thông lĩnh đến mức này thì Diệu thiếu cũng không cần thiết phải che che lấp lấp mà đưa bảng danh sách những kẻ cần thủ tiêu.

- Hi hi... tiểu oan gia nóng vội vậy không sợ ta ép giá sao?

Quỳnh nương vừa cầm bảng danh sách vừa trêu đùa Diệu thiếu.

- Thuận mua vừa bán, không thì vỗ tay chào nhau mà tạm biệt, không phải ta không giải quyết nổi mà chỉ lo phí thời gian mà thôi. Bản thiếu gia rất bận.

Diệu thiếu cũng không phải vừa, tiền, nhà hắn không thiếu, nhưng tiền không phải vô hên mà quăng bậy.

- Năm ngàn.

Quỳnh nương không hàm hồ mà cắt giọng.

- Ba ngàn. ... Diệu thiếu đáp lời.

- Bốn ngàn rưỡi... Đây là trả giá một cánh thông thường mà thôi, vậy nên Quỳnh nương cũng muốn đùa vui với vị thiếu niên anh tuấn và non xanh này.

- Hai ngàn rưỡi...

- Bốn.... hả người nói cái gì.

Không ngờ Diệu quang không nhích giá lên mà trực tiếp thụt lùi đi năm trăm lượng, con mẹ nó đây là kiểu trả giá gì vậy. Điều này làm Quỳnh nương không khỏi kinh ngạc.

- Tiểu oan gia, đâu ra cái kiểu trả giá như vậy... mười sáu người này đều là cao thủ... tổn công không ít đâu.

- Hai ngàn...

Điều thiếu trực tiếp hạ thêm 500 lượng. Quả thật thái độ của vị Điều thiếu gia này rất là thiếu đánh, thiếu hợp tác.

- Ngươi... ngươi... Điều thiếu thân phận cao quý cửa nhà bạn tiện không tiện đón khách.

Quỳnh nương thật là bức mình rồi, nàng quyết định tiễn vị ác khách này thôi.

- Cung kính không bằng tuân mệnh, vậy nhưng tôi đảm bảo nếu Dương cô nương để tôi đi đêm nay sẽ hối hận.

Điều thiếu điệu bộ phui mông đứng dậy, không nhanh không chậm phun ra một câu như vậy.

- Ngươi uy hiếp ta?

Quỳnh nương quả thật nổi quạu rồi, tên thiếu niên cả trợn miệng còn hỏi sữa dám vuốt râu. Á à nàng là nữ không có râu... dám vuốt “lông” hùm. Cái này thì nàng có.

- Ta không uy hiếp, ta chỉ nói sự thật mà thôi... giữ ta lại nàng chỉ có lợi mà không có hại.

- Tiểu nữ thỉnh giáo.

Quả thật công phu hàm dưỡng của Quỳnh nương rất khá, nếu như không có công phu nhura vậy thì nàng cũng không thể chịu nổi cảnh hạ mình nơi yên hoa trắng gió này được.

- Nếu ta đoán không nhầm thì tình hình các vị đang rất khó khăn, một vị quận chúa phải chạy ra hải ngoại thì không phải chuyện nhỏ. Đơn giản để lý giải thì thân phận nàng là con gái Dương Tú Thanh Đông Vương đã lộ ra. Hồng Tú Toàn sau khi giết phụ thân nàng thì muốn đuổi cùng giết tuyệt. Thêm vào đó Tiêu Triều Quý vì bản thân bị xấu hổ cũng muốn giết nàng. Thái Bình Thiên quốc nàng về không được. Bên cạnh đó Đại Thanh nàng cũng không về được, nữ nhân như nàng kẹp giữa đôi bên phải trốn ra hải ngoại. Nếu ta đoán không sai thì người theo nàng cũng không thể quá nhiều mà chỉ là một số thân binh trung thành của Đông Vương hoặc Tây Vương nương nương mẫu thân nàng...

- Một nhóm người làm hải tặc, không hậu thuẫn lại không thể hoạt động gần Đại Thanh do đó dạt qua Đại Nam. Tất nhiên nàng có thể chọn Triều Tiên hoặc Oa quốc nhưng những nơi đó sức ảnh hưởng nhà Thanh rất lớn. Làm hải tặc ở Đại Nam thì mỗi ngon không nhiều, cộng thêm các nhóm hải tặc bản địa cạnh tranh. Người ta có chỗ tiêu thụ tang vật, có chỗ mua vật tư giá rẻ, các người không có.

Nói đến đây Điều thiếu lại phui phui tà áo mà tự nhiên như ruồi ngời cuốn nháp một hơi trà.

- Nhưng mà ta lại có thể giúp các ngươi. Không bao lâu thì phụ thân ta sẽ nhậm chức Tĩnh Hải Úy tại Quảng Yên. Lúc đó tang vật các ngươi ta mua tốt, lương thực đến ta cấp giá hào hữ, thuốc men vật tư đồng dạng. Ngoài ra chúng ta cùng hợp tác diệt các nhóm hải tặc khác, các ngươi trong tối chúng ta ngoài sáng thu tiền mãi lộ thương thuyền rồi cùng chia nhau. Vậy thì cái cuộc sống nơi yên hoa hầy nàng cũng không cần thiết nữa. Nàng thấy sao?

Lúc này đúng thật là Quỳnh nương đã chết lặng rồi, chết lặng vì khả năng suy diễn của Điều thiếu gia quá khủng bố, dường như trên trời dưới đất không gì là hẩn không biết. Thêm vào đó nàng chết lặng vì điều kiện đưa ra của Điều thiếu rất rất rộng rãi. Nàng đến mơ cũng muốn thoát khỏi nơi yên hoa này, nàng không thể không kiếm tiền cho được, bao nhiêu bộ hạ đang sống mòn ngoài đảo hoang. Các nàng cũng đánh cướp thuyền buôn nhưng hiệu quả không cao. Lúc này thuyền buôn vũ trang rất mạnh và đi thành từng nhóm lớn. Các nhóm hải tặc bản địa không chấp nhận dị tộc nên chèn ép khắp nơi. Bộ hạ của nàng muốn mua vật tư từ đất liền thì giá cả thường cao gấp mấy lần, bán tang vật thì bị ép giá. Cuộc sống rất cơ khổ, Thiên Hương lâu chính là nơi duy nhất kiếm được khá tốt trong thời gian này. Nhưng cuộc sống như vậy khó có thể kéo dài. Nếu đúng như những gì Điều thiếu nói thì đây là đại on đại đức. Mấy ngàn lượng có đáng là bao, kể cả lần này làm không công cho Điều thiếu cũng được.

Nhưng Quỳnh nương cũng là một người thông minh, không có bữa cơm nào là miễn phí, trừ cơm tù ra mà thôi.

- Điều thiếu đùa dỡn ta, ngươi nghĩ ta ngu ngốc. Thứ nhất nếu đúng hoàn toàn như lời Điều thiếu thì mấy ngàn lượng nào bỏ bèn gì, chắc chắn ngươi có mục đích khác. Thứ hai, Phụ thân ngươi mới nhậm chức thì lấy đâu ra quan binh mà giúp chúng ta trên biển.

- Suy nghĩ của nữ nhân, ta thật không hiểu nữ nhân như ngươi không ở nhà giúp chồng chăm con làm cái trò gì mà ra biển nhảy nhót làm Hải Tặc.

- Ngươi... Quỳnh nương đúng là đã tức đến nổi phôi rồi, cái tên thiếu gia này mồm miệng rất ác độc không tha một hai. Thật ra nếu nàng về Trần gia báo mà nhìn thì sẽ hiểu, cả cái nhà đó ngày nào cũng chịu sự hành hạ bởi cái miệng của Điều thiếu. Á mà có một người không phải chịu nạn... đó chính là Gia Hân mười muội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hợp tác sâu

Nhìn Quỳnh nương tức giận bùng bùng Điều thiếu càng đắc trí mà cười ha ha.

- Trần gia ta gia tài bạc triệu, lợi dụng các ngươi ta có cơm ăn sao? Các ngươi thì có thứ gì... á à không đúng Dương cô nương có rất nhiều thứ nha...

Điều thiếu dương mất hổ mà rà soát một lượt thân thể Quỳnh nương, ánh mắt của hắn đầy tính xâm lược một cách trần trụi. Vậy nhưng Quỳnh nương không hề sợ hãi.

- Hi hi... người nói cái khác ta còn tin... nếu chỉ vì tấm thân bỏ liễu như ta mà Điều thiếu bỏ ra cái giá ấy thì không đáng tin. Ta cảm giác Điều thiếu không phải hạng vì nữ nhân mà hồng đại sự.

Lúc này thì Điều thiếu tự lấy đá mà đập chân mình rồi. Hắn cố tình đùa cợt Quỳnh nương lại khiến nàng càng hiểu rõ hắn hơn.

- Được rồi không đùa dai nữa chúng ta nói chính sự. Thật ra cuối cùng thì nhà ta cũng là thương nhân mà thôi. Mà đã là thương nhân thì không thể cân nhắc lợi ích, lợi có cái lợi xa có cái lợi gần. Nói cho cùng hai nhà chúng ta hợp tác thì đôi bên cùng có lợi phải không nào. Loại bỏ hết hải tặc, chỉ còn hai nhà thu bảo kê là món lợi kích sù. Còn nói về cha ta mới nhậm bình không đủ binh lực thì quá buồn cười, nhà ta có người, có tiền. Ít nhất ta có thể huy động 3 ngàn nông nô là binh cho cha ta tại Quảng yên. Súng pháo đạn được ta có thể mua, thuyền chiến thì ta có thể đứt lốt để triều đình phân cho vài chiếc. Mọi sự vạn cát không phải sao?

- Không đúng không đúng... có cái gì đó không đúng ở đây mà nhất thời ta không nghĩ ra. Người bố cục rất lớn, cả nhà hai cha con người rất tinh minh. Không thể bỏ một cái giá lớn như vậy chỉ để thu bảo kê thuyền thương nhân...

Điều thiếu nói hừ nói vượn nhằm che dấu mục đích thực sự, còn Quỳnh nương là một nữ nhân thông minh đến tuyệt đỉnh, nàng không phải là người dễ bị lừa phỉnh. Đang lắc lắc cái đầu đáng yêu bỗng nhiên hai mắt Quỳnh nương lóe sáng.

- Hai cha con người muốn tạo phản, không tạo phản thì ít nhất sẽ tự lập... ha ha ha... ta nói đúng chứ.

Mặt Điều thiếu tối sầm hai mắt hắn ánh lên hàn quang lạnh ngắt. Hôm nay nếu đàm phán không thành thì căn phòng này chỉ có một người đi ra mà thôi.

- Ta đổi ý rồi, người thông minh thường chết sớm và chết rất thảm... nhất là nữ nhân... Do đâu mà người nghĩ ra được.

- Uy uy người muốn giết người bịt miệng, ha ha, tiểu nữ tử thân liễu yếu đào tơ, xin công tử thương xót. Ha ha ha ha. Điều thiếu tự tin ăn chắc ta?

Lúc này quyền chủ động lại vào tay Quỳnh nương, vậy là nàng liền lập tức phản công trên đầu Quang Điều.

- Thật có ý định sát nhân diệt khẩu, nhưng ta lại đổi ý rồi, ta muốn đẩy ngã người lên giường biến người thành nữ nhân của ta, đời này kiếp này dùng sự thông minh của người phục vụ ta.

- Ha ha tiểu oan gia người còn trưởng chưa đủ.

- Vì đâu người cho rằng cha con ta muốn làm nghịch sự như vậy.

- Đơn giản thôi, người và cha người là người thông minh, thời thế Đại Nam không yên ổn, người thông minh thì luôn tìm cách tránh hung tìm cát. Người bố trí lớn như vậy, lại chịu tiêu nhiều tiền tài như vậy, vốn không giống cách làm của thương nhân. Vì số vốn người bỏ ra chưa chắc đã kéo lại được nếu chỉ dựa vào việc thu tiền bảo kê. Vậy ra người phải có mưu đồ khác, thời loạn thế muốn bảo vệ mình chỉ có là quân đội nắm trong tay, nhưng người lại dám cầu kết cùng Hải Khẩu như ta, lại là dư đảng Thái Bình Thiên Quốc dị bang. Vốn dĩ hành động này đã không coi triều đình vào trong mắt. Một võ tướng thông minh, có binh quyền, lại không coi triều đình vào trong mắt thì không tạo phản cũng tìm cách tự lập. Ta nói có đúng không tiểu oan gia.

Điều thiếu trầm ngâm, người con gái này quả thật quá xuất sắc. Bản thân Quang Điều hắn cũng không có mấy phần chắc chắn có thể chế ngự được.

- Ta đồng ý.

Đang trầm tư suy nghĩ thì bỗng nhiên Quỳnh hoa không đầu không đuôi lên tiếng.

- Hợp tác vui vẻ.

Điều thiếu cũng không hàm hồ mà đáp lời. Thật ra bố trí của Quang Điều còn lớn hơn nhiều so với Quỳnh nương tưởng tượng. Suy nghĩ của một mật vụ thời hiện đại không phải một chút thông minh của cô gái này có thể đoán ra.

- Ta tên Dương Tú Ninh.

- Tại hạ Trần Quang Điều tự Tân Nguyên ra mắt Tú Ninh quận chúa.

- Người bao nhiêu tuổi mà đã có tự... Tú Ninh rất kinh ngạc mà hỏi. Dù cho Điều thiếu to cao, suy nghĩ trưởng thành, nhưng khuôn mặt kia quyết không vượt quá 14 tuổi a.

- Tại hạ năm nay 16, cũng đã đến lúc nhập sĩ rồi (làm quan)- Điều thiếu cười bí hiểm.

- Ha ha cười chết ta... thì ra khai không tuổi mua quan vị... tiểu nữ cam bái hạ phong Trần công tử Trần Tân Nguyên đại công tử của ta. Ha ha...

Điều thiếu thật sự hơi bức mình, nữ nhân này đùa rất dai. Cũng có lẽ nàng đang cố gắng trả thù, hoặc có thể cũng đang cố gắng chứng tỏ mình có năng lực.

- Thể hiện thông minh trước bằng hữu là bánh ngon, thể hiện thông minh trước kẻ thù là thuốc độc. Chính vì vậy đôi khi Tú Ninh cô nương cũng phải giả ngu đôi chút.

Nghe câu nói thâm thúy này Tú Ninh cũng yên lặng lại, nàng biết Quang Điều là muốn tốt cho nàng mà thôi.

- Vậy chúng ta là bằng hữu hay kẻ thù?

- Chúng là mình hữu, nhưng trên đời có câu nói không có mình hữu hay địch nhân vĩnh viễn chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Thế nên chúng ta có thể trở thành bằng hữu thực sự khi chúng ta hợp tác “sâu”.

Điều thiếu như cười như không thể hiện bộ dạng thể ngoại cao nhân mà nói một câu, nhưng hấn nhấn mạnh một chữ “sâu” rất rõ. Tú Ninh thì không nghe ra ý tứ vì những câu nói trắng gió kiểu này là ở thế kỉ 21.

- Sâu như thế nào.

- Rất sâu.

- Tóm lại là sâu bao nhiêu?

- Rất rất sâu... phải lên giường mới đo chính xác được. Nói đến đây thì Điều thiếu dâm đãng cười ha ha khoái trí.

Tú Ninh biết mình mắc hỡm nên xấu hổ không thôi, quả thật nàng hấn không thể xé toạc miệng tên thiếu niên hỗn đản trước mặt.

- Súng này nguoi mua từ đâu?

Biết không nên đùa dai nữa nên Điều thiếu cũng chuyển đề tài.

- Chúng ta có quen một thương nhân Mỹ quốc tên Robert Grant hấn bán cho chúng ta những vũ khí này. Nhưng giá cả không phải rẻ, chúng ta không mua được nhiều, Khẩu súng trong tay nguoi là rẻ nhất giá 30 lượng.

Dem rau má đậu xanh, nghe đến cái giá này Điều thiếu tí ngất. Ba mươi lượng cái đồn sắt vụn này. Mà lại còn rẻ nhất.

- Vậy nguoi trang bị cho thù hạ là loại súng nào?

- Chúng ta không có nhiều tiền nên chỉ có thể mua 150 khẩu súng loại như thế này giá 90 lượng đó.

Trong tay Tú Ninh đang cầm một khẩu Colt revolving rifle có hoa không quả, đúng thật là nếu để một người thời đại này chọn lựa thì Colt revolving rifle có thể bắn liên tục 6 viên đạn thì họ sẽ cảm thấy rất thần kì rất hùng mạnh. Biết thì biết như vậy nhưng Điều thiếu không vạch trần, để cho hải tặc quá mạnh mẽ không phải là cách hay. Mình hữu thì mình hữu nhưng cần phải không chế trong tay mới an toàn.

- Các nguoi biết hấn ở đâu tên thương gia Robert nguoi Mỹ quốc ấy.

- Hấn hiện giờ đang tại Hương Cảng, chúng ta cũng có vài nguoi tại Hương Cảng ta có thể giúp nguoi liên lạc.

- Cảm ơn Tú Ninh cô nương, quả thật tại hạ cũng có việc đi Hương Cảng, coi như một công đôi việc vậy. Còn chuyện Thiên địa hội ngày mai ta sẽ cho nguoi đưa năm ngàn lượng tới.

- Cái này... cái này không cần... chúng ta là mình hữu, chuyện này chúng ta làm giúp.

Tú Ninh không ngờ đối phương sáng khoái như vậy mà lúng túng, nhớ lại lúc nãy trả giá từng xu làm Tú Ninh hơi xấu hổ.

- Cái gì ca thiếu riêng tiền không thiếu, mình hữu càng cần rạch ròi chuyện tiền bạc. Mong bên Tú Ninh cô nương sớm báo tin tốt lành.

Ngày 3 tháng 10 âm lịch năm Tự Đức thứ 10 (1960). Ven bờ biển Lục Thủy (Vịnh Hạ Long ngày nay) một đoàn thương thuyền gần ba mươi chiếc mênh mông cuồn cuộn tiến vào. Từ xa các đài quan sát cùng các trạm canh dọc bờ biển đang hết sức căng thẳng. Đầu năm nay tình hình thật không quá yên ổn ở Bắc Kỳ, khởi nghĩa cũng như giặc cỏ nổ ra khắp nơi. Người chết rất nhiều, châu huyện bị công phá không ít, quan binh bị giết cũng không phải chuyện hiếm gặp nữa rồi.

Các binh sĩ của Quảng Yên tỉnh có hai ba loại. Một đó là quân biên giới đóng tại phía bắc luôn đề phòng quân Đại Thanh cũng như các thế lực phương Bắc khác như Vua Trắng, Vua Miêu, hay Thái Bính Thiên Quốc quân, đây là bộ binh khá tinh nhuệ, nhưng nhiệm vụ của họ quá rõ ràng nên không bao giờ được tự tiện dời khỏi biên giới với mọi tình huống trừ khi có phê chuẩn của hoàng đế Đại Nam.

Bộ phận thứ hai là quân địa phương các phủ, huyện, về đơn vị xã thì không có quân thường trú vì đây là cấp đơn vị quá bé, tại đây đứng đầu là các Cai tổng (ông cai). Quan chức của triều đình chỉ phân ra tới phủ, huyện, từ tổng (xã) trở xuống do người dân tự lựa chọn cử ra quản trị. Tổng gồm có vài làng hay xã, có một cai tổng và một phó tổng do Hội đồng Kỳ dịch của các làng cử ra quản lý thuế khóa, đề điều và trị an trong tổng. Nhìn chung, cơ cấu hành chính của các tổng, xã được tổ chức khá chặt chẽ để triều đình dễ dàng quản lý và phản ứng mau lẹ khi có sự biến xảy ra.

Đạo quân thứ ba rất đặc biệt đó là quân phòn thủ biển. Nhánh quân này trực tiếp đóng trên địa bàn cơ sở của phủ hoặc huyện, nhưng lại có quyền lực và trách nhiệm cả trên bộ và dưới biển. Đây là đạo quân dường như kết hợp cả Thủy bộ lục chiến. Đạo quân này thuộc quyền quản lý trực tiếp từ Tuần Phủ Quảng Yên.

Đại Nam và Đại Thanh có một điểm khá khác nhau về cách sử dụng văn võ hai bên quan viên. Các quan chức đứng đầu tỉnh đều do chính quyền trung ương trực tiếp bổ nhiệm, và thường là võ quan cao cấp. Trong khi đó Đại Thanh thường là quan văn đứng đầu các đơn vị hành chính lớn. Sự khác biệt này cũng không có gì khó lý giải. Trung Hoa mà một quốc gia quá sức rộng lớn. Một tỉnh của họ có diện tích bằng cả Đại Nam Quốc. Người đứng đầu một tỉnh của Đại Thanh

nếu có quyền nắm binh mã trong tay thì khác gì một hoàng đế nhỏ trong lòng Đại Thanh. Điều này quyết không thể được vì nguy cơ ủng binh tự lập hay binh biến quá cao. Thêm vào đó Trung Hoa là một tập hợp các vùng miền khác nhau rất lớn về tư duy, văn hóa. Vậy nên sự li khai là rất dễ, nếu để võ quan đứng đầu đơn vị hành chính lớn thì quả thật bất hợp lý. Vậy nên tại Trung Hoa muôn đời các triều đại quanh đi quẩn lại vẫn là văn trị võ. Đại Việt thì khác, Đại Việt ngàn năm lịch sử của họ là chiến đấu chống lại sự xâm lăng của giặc Bắc. Vậy ra tinh thần thượng võ của Đại Việt là không có gì sánh bằng. Không thượng võ thì dân tộc nhỏ bé này mất nước lâu rồi. Nhưng nói vậy cũng không có nghĩa rằng Đại Việt không coi trọng văn quan, văn quan có tài Đại Việt đời nào cũng có. Nhưng vì hoàn cảnh địa lý nhỏ hẹp để quản lý cùng với tình hình đất nước luôn phải đề trừ ngoại xâm nên các triều đại Của Đại Việt vẫn là võ quan có thể quản địa phương, từ đó việc phản ứng chiến tranh sẽ nhanh và hiệu quả rất cao.

Nói vậy lại quay về tình hình bờ biển Lục Thủy và Quảng Yên tỉnh lúc này. Đội quân phòng hộ bờ biển của Quảng Yên quả thật hữu danh vô thực. Triều đình đặt trọng tâm phòng thủ bờ biển vào tỉnh Hải Dương(Hải Phòng cùng Hải Dương hiện tại) vì đây là nơi phòng thủ chiến lược của cả miền Bắc, Thông qua hệ thống sông, cửa biển tại Hải Dương quân địch(nếu có) sẽ nhanh chóng tiến sâu vào bắc Kỳ một cách nhanh chóng bằng đường Thủy. Do đó lúc này có một quân cảng cực lớn được nhà Nguyễn xây dựng đó là quân cảng Hải Ninh thuộc Sông Cẩm và hệ thống phòng ngự nơi này được gọi là Hải phòng sử.

Còn về Quảng Yên thì vị trí quân sự không thực sự quan trọng nếu so ra, vậy nên quân phòng thủ bờ biển nơi đây hữu danh vô thực, họ không có cảng biển lớn cũng như cảng quân sự. Chỉ có một số thương cảng kết hợp quân sự như cảng Vân Đồn xong quy mô cũng ở mức vừa phải. Về thủy quân thì đã từ lâu lắm rồi Quảng Yên không có sự đầu tư mới từ triều đình, thuyền bè cũ nát, mười chiếc chỉ còn lại một hai có thể sử dụng, mà toàn là loại thuyền bé, nói đến tuần duyên bờ biển cũng khó chứ đừng nói đến tác chiến. Do vậy đoàn quân phòng ngự bờ biển Lục Hải cuối cùng lại gần như bộ binh chiếm đa số.

Lúc này đây một đội tàu quy mô lớn thỉnh thoảng xuất hiện ven biển Lục Hải địch hay thù chưa phân biệt thử hỏi quan binh có hải hùng hay không? Vì không có đủ chiến thuyền nên Thủy quân Vân Đồn coi như phé, người ta có tận ba mươi mấy thuyền người dám đem mười mấy cái thuyền ghề ra nghênh chiến không. Vẫn biết đoàn thuyền này số lượng lớn là thương thuyền, vậy nhưng lúc đó không có ít chiến thuyền đó. Cái thời buổi nhiễu nhương này thương thuyền cũng không phải dễ bắt nạt, những tâm vai bạt đang che phủ hàng hóa kia biết đâu lật lên lại là hòng pháo. Điều này thì không ai nắm chắc.

Sở dĩ binh sĩ dục Lục Hải khiếp vía vì Bắc Kỳ quả thật đang rất loạn. Tại Thái Nguyên quân Tam Đường (Quảng Nghĩa Đường, Lục Thắng Đường, Đức Thắng Đường) đã làm loạn trở lại. Sau khi Nguyễn Đăng Giai Tổng Đốc Hà Ninh (Hà Nội và Bắc Ninh) kiêm sung lược Kinh Ninh Thái (Bắc Ninh + Thái Nguyên) và Lạng Bằng (Lạng Sơn và Cao Bằng) chết thì không còn ai khống chế được quân Tam Đường nên chúng lại làm loạn. Quân Tam Đường đã không cố thủ rừng rú mà ngang nhiên chiếm một phủ ba huyện tại bắc Thái Nguyên, nghe đâu quan binh bị chém giết không dưới 500 người, tri Phủ, tri huyện cũng bị trảm thủ gây hoang mang cực lớn cho Bắc Kỳ.

Triều đình mới dẹp yên được khởi nghĩa của Lê Duy Cự, Cao Bá Quát thì đến năm nay Lê Duy Phụng lại dựng cờ khởi nghĩa. các nhóm giặc cỏ ở khắp Bắc Kỳ như Hải Dương, Bắc Ninh, Sơn Tây, Thái Nguyên, Tuyên Quang, Thanh Hoá, Nghệ An cũng như hải tặc ngoài biển ủng hộ nhiệt liệt, lan rộng khắp Bắc Kỳ. Lúc này lòng dân lòng quân Bắc Kỳ bàng hoàng không thôi, thế nghĩa quân cực lớn, thanh thế kinh người. Không biết bao nhiêu phủ nha, châu huyện bị công phá, quân triều đình tư thương vô số. Quan trọng nhất lần này có sự tham gia của Hải tặc khiến cho “nghĩa quân” có được lực lượng thủy binh. Đây là một đám nghĩa quân rất có tổ chức và toàn diện với thủy bộ binh kết hợp.

Chính vì tình hình này nên một nhóm thuyền lớn tập trung tại Lục Hải biển gây nên sự hoang mang không kể hết cho binh sĩ nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Binh tiến Vân Đồn

- Là binh lính triều đình.. là quân của chúng ta... may mắn may mắn quá...

Một tên binh sĩ trên chòi canh bờ biển vội nhảy lên hoan hô, trên tay hắn là một cây kính viễn vọng của tây dương. Không thể hiểu sao tên này lại có được món đồ chơi khá giá trị này. Chuyện đó để sau hãy bàn đến.

Lúc này đây tên binh sĩ kia dùng kính viễn vọng trong tay đã quan sát thấy lá cờ Long Tinh Kì màu vàng với vòng tròn đỏ nơi trung tâm của quân Đại Nam. Binh sĩ cũng hò reo vang trời vì sự may mắn, quả thật binh sĩ không hề muốn đánh trận chút nào, đây là tình hình chung của quân đội nhà Nguyễn lúc này. Bỗng nhiên doanh trại thủy quân Vân Đồn có tiếng quát vang lên.

- Loạn cái gì mà loạn, im lặng hết, bố trí phòng ngự cho lão tử, không để bọn chúng tiếp cận bờ. Biết đâu được là phản quân treo trả kỳ.

Người lên tiếng là Nguyễn Chi Long võ quan chức Chánh Hiệu Ủy tòng ngũ phẩm chỉ huy Thủy Doanh Vân Đồn nơi đây. Nhưng lúc này bỗng có một tên sư gia mặc quần áo vải kiểu thư sinh chạy đến rồi lại vị võ tướng hung hãn này.

- Tướng quân, có lẽ nào là vị Tĩnh Hải Ủy mới nhận chức từ Kinh Đô tới.

- Chắc không đâu, ta thấy có trá, người không thấy bình thường đến nhận chức chỉ mang theo hai ba chục thân binh, đội thuyền ngoài kia phải đến hai ngàn người, không phải tặc khấu giả dạng quân binh thì là gì. Nói đến lại thấy bức mình, không nhiên tăng thêm một tên phòng ngự biển cùng phẩm hàm với ta, Quân trong doanh đã ít giờ chia ra thì lấy gì mà phòng ngự...

Vị Chi Long tướng quân là một người thân thể ngũ đoản chiều cao chỉ tầm 1m 60 mà thôi, nhưng gương mặt thì râu quai nón sòm soàm nhìn có vẻ uy phong.

- Theo học sinh thấy, bố trí pháo thủ phong tỏa đường vào cảng, sau đó điều một sứ giả theo thuyền nhỏ đến tiếp xúc xem đối phương là người phương nào.

- Ta cử người đi nhé.

- Học sinh bắt tài, tướng quân tha mạng... hu hu tướng quân tha mạng.

Mấy tên quân sư quạt mo này bày mưu thì lắm, mưu hiểm cũng nhiều nhưng điều kiện tiên quyết là để kẻ khác đi mạo hiểm mà không phải bản thân. Lúc này tên quân sư bị vị Long tướng quân dọa té đái ra quần rồi. Đúng lúc đang âm ỷ thì bỗng thấy quan binh trước doanh Vân Đồn hô lớn.

- Người đến là ai, yêu cầu dừng lại nếu không chúng ta nổ pháo.

Thì ra trong lúc đang tìm kế sách ứng phó thì nhóm thuyền ngoài khơi đã điều một tiểu hạm tiến vào bờ. Tiểu Hạm này đúng là kiểu chiến thuyền của quan quân Đại Nam mà không phải hải tặc thuyền. Trên đầu chiến hạm là một võ tướng Uy Nghi đang đứng thẳng tắp như trường thương, kẻ này cao lớn dị thường cộng thêm bộ quang minh khải giáp đang mặc trên người làm cho người khác cảm giác như thiên binh thần tướng hạ phàm vậy. Hóa ra kẻ này là bao cô Trần Quang Cán, được cái bề ngoài của y quả thật rất bất mắt và anh tuấn.

- Các anh em binh sĩ Vân Đồn, bản quan Trần Quang Cán Tĩnh hải úy trấn thủ Châu Vạn Ninh nay đến đây nhậm chức. Nguyễn Chi Long tướng quân có tại nơi này, bản quan xin gặp mặt.

Lúc này thì quân Vân Đồn đã hai năm rõ mười, hóa ra đây là vị mới thượng quan đến đây nhậm chức, đúng là lũ trời ngập miếu long vương a.

Nguyễn Chi Long thấy người ta điểm danh đích thực tên mình thì cũng không hàm hồ mà đi lên tường thành doanh trại.

- Người đến là Trần Quang Cán tướng quân, Thứ cho Chi Long thất lễ, đạo tặc nổi lên bốn phía Vân Đồn Doanh không thể không đề phòng. Trước tiên xin mời riêng một chiến thuyền của tướng quân nhập doanh, ta xin thất lễ kiểm tra công văn văn án tín trước.

- Chuyện này tất phải làm, Long tướng quân đa lễ rồi, Cán mỗ một mình nhập doanh là được.

Kể ra mọi chuyện cũng không đơn giản, mua quan bán tước là chuyện dễ dàng nhưng để có được quan tước thực quyền lại khó khó khó. Muốn mua một chức tán quan thì đơn giản, chỉ cần vài tuần là có kết quả, với nhân thân trong sách mười mấy đời nhà họ Trần thì lại càng dễ hơn. Nhưng Điều thiếu lại không muốn như vậy, mua một chức tán quan thì dễ lắm cái gì, treo nhà cho vui à.

Vậy là nhà họ Trần lại tốn một khoản rất lớn ngoài khoản tiền mua quan thường quy. Với các mối quan hệ có sẵn Quang Cán dễ dàng tiếp cận được Phạm Phú Thứ Thứ Tham tri của Binh Bộ. Cuối cùng sau một tháng chờ đợi Quang Cán cũng có cơ hội gặp mặt vị Tham Tri Binh Bộ này.

Cuộc gặp gỡ này từng câu từng chữ đều là Điều thiếu chỉ bảo tận tình cho Cán viên ngoại hành sự. Đầu tiên Cán viên ngoại cung kính có thừa dâng lên lễ vật. Thứ đến là biểu hiện uất ức căm phẫn vì tình hình phản quân Bắc Kỳ quá nhiều. Cán viên ngoại quả thật diễn rất đạt vì cái tuồng kịch này hẳn đã bị ép một tuần trong thư phòng diễn đi diễn lại trước mặt Điều thiếu. Vậy nên ngày hôm đó Quang Cán lão gia đã diễn đến độ ảnh đế lv.

Tiếp theo Quang Cán lão gia nguyện ý tâng gia bại sản cũng phải đánh đuổi lũ người không nhìn đại nghĩa kia. Cuối cùng vị Tham Tri Binh Bộ cũng động lòng mà hỏi:

- Vì sao người lại có nhận định như vậy?

Cán lão gia anh minh thần võ, chính khí bừng bừng mà hiên ngang đáp lời.

- Khởi bẩm đại nhân. Lê Duy Phụng luôn mồm leo leo cái gì thể thiên hành đạo, cái gì cứu vớt lê dân là nói nhảm. Đương kim thánh thượng anh minh thần võ, bá quan trong triều như Phạm đại nhân đây là năng thần trị thế, Đại Nam tịnh thế là rõ ràng. Nhưng chính cái lũ người không hiểu chuyện kia lại dấy binh làm loạn gây nên cảnh lầm than. Thử hỏi chúng không làm loạn thì giặc Tây có thừa thế mà vào không? Nói gì thì nói Đại Nam là của người Việt, lãnh thổ Đại Nam không thể một tác mất cho ngoại Bang. Nhưng chính những kẻ tự tư tự lợi kia lại không nghĩ cho đại nghĩa dân tộc mà làm vậy. Vô tình giúp cho ngoại Bang có cơ hội. Đại Việt mạnh mẽ vô song, các đại năng thần như đại nhân làm sao có thể thua thiệt về Ngoại bang cho được. Vậy nên tất cả lỗi lầm đều là từ giặc cỏ Bắc Kỳ gây nên. Vậy ra triều đình nên có thông báo nói rõ chuyện này cho toàn dân biết. Nam Kỳ bị nạn ngoại bang là do lũ khốn Bắc Kỳ giặc cỏ gây ra, không phải lỗi triều đình. Dân chúng biết được sẽ như tiểu dân mà nguyện công hiến hết sức lực và tài sản để bảo vệ quốc gia. Vậy nên tiểu dân mới muốn ra Bắc mà đánh tan lũ người không hiểu đại nghĩa này. Dù cho thịt nát xương tan, tán gia bại sản tiểu nhân cũng không từ nan.

Phan Phú Thứ hài lòng vuốt vuốt hàm râu đánh giá lại kẻ vũ phu trước mắt, tên này nói rất rất rất đạo lý. Nếu tối này lão viết một đạo tấu chương theo ý này thì có khi ngày mai Thánh thượng long nhan vui vẻ mà thưởng to cho lão.

Thật ra cả Phan Phú Thứ và Cán lão gia đều biết những lời vừa rồi là đảo lộn đầu đuôi. Bắc Kỳ khởi nghĩa khắp nơi vì sưu cao thuế nặng và thiên tai liên miên, tham nhũng tràn lan, người dân sống không nổi nên khởi nghĩa. Nam Kỳ thất thủ vì triều đình vô năng quân đội yếu kém. Vốn hao chuyện chả liên quan gì nhau nhưng theo cách nói của Cán lão gia thì chuyện này có thể đổ lỗi hoàn toàn cho Lê Duy Phụng. Triều đình có thể dựa vào cái cớ này mà hạch tội Lê Duy Phụng khiến hắn giảm uy tín, dân chúng không theo thì Lê Duy Phụng tán tán. Mà tiến thêm một bước có thể nói Lê Duy Phụng cấu kết ngoại bang tạo điều kiện cho giặc Tây đánh Nam kỳ, cái tội này mà thêm vào thì họ lê danh sẽ thối hoác. Càng nghĩ Phan đại nhân càng vui vẻ. Đánh giá cán lão gia càng cao.

- Đừng có xưng tiểu dân nữa, công văn bổ nhiệm ngài làm Tĩnh Hải Úy cũng đã có rồi, chỉ là chưa định vị trí đóng quân mà thôi. Nên xưng là hạ quan mới đúng. Vậy theo Trần Hải Úy thì nếu điều người vào Bắc Kỳ đánh giặc người sẽ làm gì?

Ha ha, trúng tủ, Cán lão gia mở cò trong bụng, nói chung mỗi tình tiết cuộc nói chuyện ngày hôm nay thì Điều thiếu đã chuẩn bị hết cho gã rồi.

- Thừa đại nhân, theo hạ... hạ quan thì việc đánh tan Duy Phụng phản tặc đâu có gì là khó, chỉ cần chiêu hạch tội phản quân của triều đình vừa ban ra thì sức mạnh của phản quân đã mất ba thành. Hiện nay phản quân dựa vào thủy binh nguồn gốc là hải tặc mà tính cơ động cao, nay đánh mai chạy nên cũng gây khó

khăn cho quan binh. Hạ quan xin chức Trấn Hải Ủy vì có lòng tin đánh tan hải tặc Bắc Kỳ. Không còn thủy binh sức mạnh phản quân lại thiếu hai thành. Tiếp đó hạ quan lại dùng thủy binh yểm hộ các lộ bộ binh. Không nề hà tỉnh nào huyện nào, chỉ cần có lệnh từ binh bộ thì hạ quan xuất binh ngay lập tức. Vậy thì phản quân lại thiếu thêm hai thành nữa, Chỉ còn ba thành chúng sẽ biến thành mọn ghè không đáng lo.

Cách hành quân trên giấy của Cán lão gia khiến Phan đại nhân rất không yên tâm, nói thì dễ làm đâu dễ. Nguyên tắc theo lời của Quang Cán đúng là thượng mưu, thế nhưng quan quân thối nát lắm rồi, kế hoạch đưa ra nhưng ai có thể thực hiện nổi. Bên cạnh đó xuất binh cần phải có tiền, triều đình gần đây quốc khố trống đồng lấy đâu ra mà đánh trận cho được.

- Lời nói của Trấn Hải Ủy không phải không có lý. Nhưng thủy binh người nói lấy đâu ra, đừng nói dẹp tan hải tặc, đánh ngang tay đã khó. Thêm vào đó xuất quân cần ngân lượng, tình hình quốc khố lúc này đang khó khăn, vậy nên Bắc Kỳ các lộ quân đánh phải đang tự chiến.

- Khởi bản đại nhân, chắc đại nhân cũng biết xuất thân của hạ quan là thương nhân, đội thuyền buôn của hạ quan trước kia vào nam ra bắc gặp thủy tặc không hiếm. Đánh nhau cũng nhiều, có thắng có thua. Nay chỉ cần có được chiến hạm tốt, tiểu nhân nguyện đem hết hộ vệ hộ thương thành quan binh mà quần nhau với thủy tặc, thêm vào đó chúng ta mua pháo lớn mua súng tốt. Đánh tan hải tặc là chuyện tất nhiên. Sau đó hạ quan đem nhóm binh này dọc theo đường thủy hỗ trợ các nơi, vậy đại cát đại lợi. Tất cả mọi chuyện đều do đại nhân chỉ đạo mà nên.

Quang Cán thật là dám ăn dám nói, giờ đây hẳn đang tìm cách hợp thức hóa quân nông nô thành binh lính triều đình mà không có cơ hội. Phan đại nhân kia gãi đúng chỗ ngứa của hắn rồi. Sự thật là đoàn thuyền thương của Trần gia làm gì có va chạm hải tặc bao giờ đâu, hắn là buôn muối từ ven biển lấy mồi của các Diêm Hộ Sở sau đó theo đường thủy sông Thanh Long Giang (sông Lam) mà tuần vào Ai Lao, Miến Điện kiếm hời. Làm gì có chuyện đánh nhau với hải tặc có thắng có thua. Vậy nhưng Cán lão gia theo chỉ đạo của Điều thiếu mà chém gió toi bời.

- Lại có chuyện hi sự bậc này, Hộ thương đò của người có bao nhiêu người?

Phan đại nhân trở nên rất hưng phấn mà hỏi.

- Khởi bản đại nhân, nếu gộp hết các thuyền buôn của hạ quan trước kia lại thì có khoảng trên dưới ngàn người, nhưng hạ quan tính toán cần có hai ngàn binh mới đủ, vậy nên cần thỉnh đại nhân nói giúp cho phép tiểu nhân chung thêm binh lực.

- Nếu gom hết thương đoàn hộ vệ thì chuyện làm ăn nhà người... Chung binh lệnh không khó nhưng người tính chung binh tại đâu. Nếu đến Bắc Kỳ chung binh là không được vì nơi đó giờ rất hỗn tạp, chung binh xong thì binh sĩ cũng không có sức chiến đấu, không có tinh thần chiến đấu.

- Bản đại nhân, hạ quan tính chung binh tại quê nhà Hà Tĩnh. Còn về hộ vệ đoàn thì hạ quan có thể bỏ xung lại từ từ, nghỉ ngơi làm ăn một hai năm không sao. Việc nước cấp bách hơn việc nhà.

Trầm ngâm vuốt hàm râu đi đi lại lại. Càng ngắm Phan Tham tri càng thấy chuyện này khả dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lập doanh

Phan Tham Tri càng nhìn càng thấy Cán Hải Ủy vừa mắt, làm trong Binh Bộ lâu như vậy lão biết người nhiệt huyết xa trường thời này quả là ít. Ít ra lòng nhiệt huyết như vị tân quan này là hiếm thấy lắm thay. Lúc này Binh Bộ rất cần những vị năng nổ như trên. Tuy rằng vị Cán Hải Ủy này là một người mua quan bán tước nhưng theo như lời hắn nói thì không phải không có lý. Thời này thương thuyền võ trang không phải hiếm, mà nhiều nhóm thương thuyền ban ngày làm thương ban đêm làm phi nên sức chiến đấu chẳng thua kém ai. Nếu Cán Hải Ủy đã quyết đoán như thế này thì chắc chắn phải có chút bản lĩnh đó.

- Lòng trung thành của Trấn Hải Ủy ta sẽ dâng xó lên thánh thượng. Hi sinh tài lộ làm ăn của gia tộc để đánh đuổi tặc khấu, điều này đáng hoan nghênh. Việc chiến hạm không phải khó, ngày mai ta có thể nói chuyện bên binh bộ. Còn về việc đóng quân ở vị trí nào nơi Bắc Kỳ cũng phải bàn bạc trong binh bộ, nhưng bản quan sẽ hết sức duy trì người. Lệnh chung binh sẽ sớm đưa xuống. Nhưng Hà Tĩnh vừa chung binh xong nên cũng không dễ để người thực hiện. Có hết sức là được.

Cán lão gia không thể không kết thúc vai diễn bằng cách rung rung nước mắt cảm động quỳ xuống mà cảm ơn, Thề nguyện trung thành với triều đình, thề nguyện trung thành với Phan đại nhân. Phan Tham Tri ung dung vuốt râu mà nhận cái lễ này, với cái lễ này thì cả Cán Hải Ủy và Phan Tham Tri đều hiểu được Cán Hải Ủy đã ra nhập dưới trướng của Phan đại nhân, vinh cùng vinh nhục cùng nhục. Dấu ấn họ Phan đã đóng lên trán họ Trần rồi.

Mấy ngày sau tại phủ Tham Tri Phan Phú Thứ tiếp đón một đoàn binh sĩ mười mấy người. Dẫn đầu là một vị võ tướng to oai phong lẫm lẫm dẫn theo một đám thân binh cường hãn tiến vào.

Tại thư phòng Phan Phú Thứ đại nhân đang đi đi lại lại tức giận phì phì ...

- Chúng ức hiếp người quá đáng ... Cán Hải Ủy người lần này phải đòi lại công bằng cho lão phu, đánh phải đánh ra danh tiếng, người thua trận thì đừng có mò đến đây cho ta.

Phan đại nhân quả thật đang tức giận, tức đến quên cả lễ nghi mà xưng ta cùng lão phu. Sự việc đó là Phan Phú Thứ ngày hôm sau thượng tấu lên triều đình “ cách nhìn” của bản thân về việc Bắc Kỳ bán loạn và Nam Kỳ bị xâm chiếm. Ý kiến của lão được rất nhiều tán thành của quan lại trong triều, tất cả đều bịt tai trộm chuông huynh đệ. Ý tứ là Đại Nam thịnh thế chỉ vì tặc khấu cấu kết dị tộc khiến cho Nam Kỳ thất thủ, Lê Duy Phụng là tội nhân thiên cô của tộc Việt cần tru

sát gì gì đó. Thánh thượng thì long nhan vui vẻ vì cuối cùng cũng tìm ra có để tuyên bố cả nước thần dân. Cái mũi mũi của triều đình được kéo lại, thêm vào đó hại uy phong triệt để nhóm nghĩa quân Phan Duy Phụng. Chỉ cần người có chút lòng tự hào dân tộc và tự tôn nòi giống sẽ quay giáo chửi nghĩa quân. Cái gì vì dân, cái gì vì nước, cuối cùng là vì tư tâm công răn cần gà nhà. Người tinh minh thì hiểu rõ lý lẽ trong đó nhưng đại đa số có mấy ai tinh minh. Duy Phụng trực tiếp trở thành nạn nhân của luồng dư luận.

Nói về Phan Phú Thứ thì lão được thưởng rất hậu, nhưng vì mới thăng chức Tham Tri Binh Bộ nên không thể thăng thêm vì quá nhanh. Vậy ra Tự Đức hoàng đế xếp đó, đợi lập thêm công lao sẽ tăng chức. Tinh tức Phan Phú Thứ giận để tâm được tung ra thì các lão đại tại Binh Bộ thấy mình bị uy hiếp. Phan Phú Thứ mới thăng Tham Tri nên bề cánh không vững khiến cho lão bị chèn ép trong binh bộ. Những kiến nghị đưa ra của lão về Trần Quang Cán bị Binh Bộ chèn ép thậm tệ. Vốn xin cho Cán Hải Ủy một vị trí đóng quân thích hợp tác chiến thì bị điều về Châu Vạn Ninh, nơi này còn không có cảng biển thương nghiệp chứ đừng nói đến quân cảng. Tiếp theo xin chiến hạm thì mười chũ được một. Vốn dĩ xin tàu lớn, trung hạm thì cuối cùng chỉ có được hai trung hạm làm soái thuyền còn lại là mười tiểu hạm. Pháo lớn trên chiến hạm thì bị cắt phân nửa. Binh sĩ trang bị ngoài quần áo thì chỉ cấp trường thương, không có súng hỏa mai. Nói chung Binh Bộ các lão đại cắt được cái gì là cắt hết. Bàn mặt của Phan Phú Thứ bị trà đạp không thương tiếc. Cải nhau thì các lão đại lấy lý do, Trần Quang Cán hẳn là ai không ai biết, một gã thương nhân bỏ tiền mua quan mà thôi. Để hấn đóng quân nơi hiểm yếu có chuyện gì ai chịu trách nhiệm. Vậy là chấm câu, cái không lại nữa rồi.

Lão Tham Tri họ Phan bị đánh mặt nên chịu không nổi mà quyết tranh ngum khẩu khí này. Vậy ra lão mới đang tung bưng tức giận trong thư phòng.

- Cán Hải Ủy người chó lo, ta ở đây có phong thư, người cầm đến gấp. Phòng Thủ Ủy Hải Doanh Lê Văn Thông, hấn chính là môn hạ của ta, vậy nên dù là tiểu hạm hấn cũng cấp cho người tiểu hạm tốt nhất, pháo cũng là pháo tốt nhất. Cố gắng đánh cho ta... nhất định phải thắng, cái mũi mũi này dựa cả vào người rồi.

- Đại nhân bồi tài... hạ quan không biết lấy gì cảm tạ đại nhân, xin đại nhân tin tưởng, hạ quan đem đầu ra đảm bảo sẽ thắng trận. Pháo không cho hạ quan bỏ tiền mua, súng không cho hạ quan tự trang bị là được. Lần này dù táng gia bại sản cũng tranh cái khẩu khí này cho ân công... hạ quan hạ quan...

Nói đến đây Cán huynh đệ hai mắt đỏ bừng uất ức nghẹn ngào. Quang Cán hấn tự bản thân thấy mình rất là lạ. Tập diễn tuồng với Diêu thiếu thời gian qua quá nhiều, thế nên giờ đây hấn thấy mình diễn rất tự nhiên, diễn như thật. Hấn cũng không ngờ bản thân lại có năng khiếu trong môn nghệ thuật này.

- Ôi lòng trung như vậy... như vậy... ôi triều đình nếu ai cũng như người thì lấy đầu ra ngoại xâm hay giặc cỏ... Cán Hải Ủy nếu người không chê lão phu khiến thức hẹp hòi thì có thể gọi hai tiếng lão sư...

Không đợi Phan Phú Thứ tiếp lời. Cán huynh đệ quý sụp xuống lạy.

- Lão sư tại thượng xin nhận học trò nhất báii.

Cái này không có trong bài giảng của Diêu thiếu, đây là sự việc phát sinh ngoài dự kiến. Không ngờ vì tranh khẩu khí mà Phan lão quyết đánh cược một phen. Cán huynh đệ cũng là người tinh minh không kém, cái danh phận sư đồ trong quan trường quan trọng vô cùng. Có người trông lưng trong Kinh sư thì hấn làm gì cũng dễ hơn. Và lại vị đại nhân này đã mở mồm thì đừng mong chối từ, chối không được thì nhất quyết nhanh chóng mà nhận cho xong.

- Học trò ngoan... ha ha... lão phu rất vui... người đầu chuẩn bị tiệc rượu.

Thật ra Phan lão rất tinh minh và không hề đồ chút nào, lão phái người bí mật quan sát năm mươi thân binh của Trần Quang Cán rồi. Phải nói đây là hổ lang chi sư, đi đứng, ăn nói, nề nếp đều là nhất đẳng. Đơn giản nhìn ngoài sân kia kia. Trời đã vào thu gió se lạnh, một đám binh sĩ xếp hàng thẳng tắp không động đậy đã một canh giờ. Đây không phải làm bộ làm tịch, gia nhân phủ mang bánh trái, nước nôi khoản đãi họ không nhúc nhích, hỏi không trả lời. Người như tượng gỗ đứng đủ cả canh giờ. Chỉ đến khi một vị thiếu niên đang ngồi nghỉ trong đình lâu ra lệnh thì cả đám mới dám nghỉ ngơi tại chỗ, nhưng không có lệnh thì quyết không đụng vào thức ăn nước uống. Người luyện ra binh sĩ cường hấn như vậy bảo sao lão Phan không đánh giá cao. Quan trọng một điều nữa là Cán Hải Ủy có tình có nghĩa, thấy Phan lão bị áp bức mà bất bình như chính bản thân hấn bị áp bức, quyết táng gia bại sản tranh khẩu khí cho lão, phần tình nghĩa này mấy ai có. Lại thêm thanh danh tại giảng hồ của Cán huynh đệ tốt, mặc dù đây là cái bẫy nhưng danh nghĩa bạc vắn thiên đã truyền khắp các tỉnh miền trung. Còn xét về tướng mạo thì Cán huynh đệ thuộc dạng cực phẩm, đẹp trai tuấn tú, đường đường, nhưng lại không thiếu chất võ tướng như lưng hùm vai gấu, cao to đến không hợp lẽ thường ở nước Đại Nam này. Cộng tất cả lại thì Phan lão càng nhìn càng yêu, vậy là quyết định thu làm môn đệ.

Chuyện tiếp theo đó là Trần Quang Cán cầm thư của “ân sư” đi gặp sư huynh là Lê Văn Thông Phòng Thủ Ủy Hải Doanh Huế xin chiến hạm. Mặc dù nói có thư của ân sư thì Lê Văn Thông sẽ tận lực làm mà không bắt bí vị tân sư đệ này. Nhưng vị Trần sư đệ rất hào phóng mà nhét tay lão sư huynh mấy tờ ngân phiếu. Nhìn vào tới tận 5 ngàn lượng. Vậy là hai sư huynh đệ mới gặp như quen lâu rồi, bày bàn uống rượu, ôm nhau khóc rống trách trời tại sao không gặp nhau sớm hơn.

Kết quả Lê Văn Thông nhét túi năm ngàn búi ngùi tiền sư đệ ngược lên phương Bắc. Trần Quang Cán sư đệ thì hưng phấn không thôi mà lĩnh hai trung hạm, mười hai tiểu hạm hùng dũng tiến về Hà Tĩnh. Tất cả đều là thuyền mới tinh chưa một vết trầy xước, pháo thì đầy đủ cả không bị cắt trừ như trên công văn của binh bộ. Vị sư huynh mới thân như quen kia hàm hồ nói “Đều là pháo hồng cả, trong kho thanh lý ra đệ đem đúc lại mà dùng”. Con mẹ nó hồng cái trzym. Pháo là mới tinh chưa sử dụng đấy. Đúng là có tiền mua tiền cũng được.

Lê Văn Thông là theo công văn mà làm, thuyền cũng không phải của hấn, pháo cũng chẳng phải nhà hấn làm, cấp ra đâu có mất đi các bạc nào đâu. Quan trọng nhất đó là nhận tay được năm ngàn lượng bạc.

Tất nhiên chuyện không đơn giản, Lê Văn thông muốn cấp cho sư đệ một ít súng hỏa mai “hồng” trong kho nhưng tên này quyết không nhận. Tên tiểu sư đệ này chỉ yêu cầu sư huynh bán cho gã số thuốc súng “âm hồng” trong kho với giá thị trường mà thôi.

Phải nói cái vụ âm hồng này nọ đều là cách kiếm tiền của quan binh, không có thì họ lấy đầu ra tiền. Quang Cán rất công bằng giá cả bỏ thêm 5 ngàn lượng mua thuốc súng chất đầy lên thuyền rồi té thẳng. Vụ thuốc súng là phải mua bán từ tế vì cái này Lê Văn Thông phải ăn chia cùng mọi người đó. Tất nhiên có một lượng lớn tiền chảy vào túi vị ân sư tại Kinh Thành.

Luyện thủy binh được tiến hành tại quân cảng Hà Tĩnh vì binh sĩ của Cán Hải Ủy “chiêu mộ” toàn bộ tại nơi đây. Số lượng binh sĩ không ngờ lên đến 1500 người,

quả thật là một con số không nhỏ. Nhưng trong số này chỉ có 500 người là chịu huấn luyện thủy binh mà thôi. Số còn lại vẫn như cũ xếp hàng, chạy hay lăn lê bò toài. Số 500 người thủy binh toàn là các nông nô đã có hai tháng tập luyện đội hình quy củ rồi. Còn số một ngàn người trên bộ có 500 là lão binh 500 là tân binh cùng bị đánh tan hòa nhập với nhau mà luyện tập đội ngũ.

Lão binh trong quân Cán Hải Ủy không phải là lão binh chém giết sa trường mà là các nông nô đã có thời gian luyện tập đả huấn tại Trần Gia Bảo. Tất cả nhóm quân này chưa ai thấy máu, chưa ai từng ra chiến trường, là một đội quân hoàn toàn mới tinh chưa từng ra trận.

Lúc này đây bộ binh đang có thêm một hạng mục luyện tập đó là đào hào, hầm trú ẩn. Phương pháp luyện binh của Điều thiếu quả là kì khôi, chỉ xếp đội ngũ, sau đó chạy bộ, chạy chường ngại vậy. Giờ thêm trò đào hầm như chuột. Các lão binh của quân Hà Tĩnh nhìn vào đều chê cười.

- Đứng là chết cười, cái lũ này không học chạy trốn thì học đào hầm chui rúc.
- Con mẹ nó, lũ này chưa đánh nhau đã nghĩ chạy rồi. Quân đội kiểu gì đây nhì.
- Chả biết kiểu gì nhưng chúng ngày nào cũng có thịt với trứng ăn đấy.
- Nghĩ cũng thêm giá như chúng là là quân Cán hải Ủy thì sướng nhì.

Mặc kệ tiếng chê cười, tân quân Cán Hải Ủy vẫn luyện tập, họ đã học được cách tuân thủ mệnh lệnh tuyệt đối, xấu hổ thì xấu hổ nhưng vẫn tập chung hoàn thành mục tiêu huấn luyện.

Thủy binh thì lại khác, đây là 500 người suất sắc nhất được tuyển chọn từ những người cũ. Sau đó được phân phó lên các chiến hạm tiến hành luyện tập. Điểm quan trọng đó là hơn mười nhân vật lạ mặt đang tiến hành huấn luyện họ. Đi kèm hơn mười người này là 50 thân binh tinh nhuệ như hùm như beo. Hóa ra mười kẻ này là hải tặc tộc hạ của Hồng Tú Ninh được Điều Thiếu mời đến làm giáo quan thủy quân. Không phải Điều thiếu không mời được giáo quan Đại Nam mà là do Quang Cán Hải Ủy chót chém gió với Phan lão sư rằng thủy thủ của hắn rất mạnh. Nếu như nhờ quan binh Đại Nam huấn luyện binh sĩ thì đổ bể hết cả.

Hơn một tháng qua đi các thủy binh tiến bộ cực lớn, vì phương pháp huấn luyện trước đó của Điều thiếu khiến cho đám người này rất quy củ, tuân mệnh lệnh tuyệt đối vậy nên việc huấn luyện sau đó là cực nhanh với hiệu quả kinh người. Lúc này đây mọi người mới hiểu rõ triết lý luyện binh của Điều Thiếu. Hắn luyện ra một cơ sở vững chắc để các binh sĩ này có thể dễ dàng chấp nhận đào tạo chuyên sâu trong thời gian ngắn nhất.

Hơn một tháng huấn luyện thì không thể nói là có thể tham chiến được, nhưng để điều khiển chiến thuyền thì dư sức rồi.

Nhưng nói đến tiến bộ thì hạng nhất vẫn là các pháo binh. Pháo thủ Đại Nam hằng năm tập bắn đạn thật 3 lần, mỗi lần 2 viên. Tính ra mỗi năm chỉ bắn được 6 phát pháo. Thế nhưng Điều thiếu yêu cầu pháo binh Hải doanh tập bắn liên tục. mỗi người ít nhất cũng bắn đến 30 phát pháo rồi, lần này Điều thiếu đốt đủ gần một vạn lạng bạc khiến người ta thổn thức không nguôi. Tính ra pháo binh Cán doanh coi như là lão pháo binh luyện tập 5 năm của Đại Nam rồi, nhưng quá trình bắn 30 phát đạn này là liên tục vậy nên trình độ tiến bộ rất cao. 5 năm lão pháo thủ Đại Nam không thể đem so sánh cho được. Xét đi xét lại cuối cùng vẫn là kinh tế quyết định chiến tranh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Vừa đánh vừa xoa

Nói đến Cán hải ủy của chúng ra cũng bị ép đến rất thảm. Hắn mạng đến Vân Đồn quân doanh mời hai chiến hạm nhỏ, hai chiến hạm trung bình và 20 thuyền buôn để vận chuyển đủ một gần hai ngàn lính. Vậy nhưng Cán hải ủy không thể đi thẳng tới vùng đấy nơi hắn trú quân là Châu Vạn Hải mà phải ăn nhờ ở đậu tại Huyện Vân Đồn. Đơn giản vì châu Vạn Hải không có cảng nào cả, chỉ có dân làng chài ven biển mà thôi. Nói ra xấu hổ đến thôi rồi, nhưng về mặt của Cán hải ủy vẫn dương dương tự đắc, khiến cho Nguyễn Chi Long cũng không biết thế nào mà lần.

Chuyện tiếp theo thì Cán hải ủy ra lệnh cho thương thuyền trở về Hà Tĩnh tiếp tục buôn muối lậu. Bản thân hắn dẫn hơn một ngàn bộ binh cùng vài trăm phụ binh trùng điệp tiến về Châu Vạn Hải. Mười bốn chiến hạm và năm trăm thủy binh vẫn ở lại Vân Đồn canh mà tiến hành luyện tập. Điều thiếu được cắt cử ở lại với thủy quân. Nói về Điều thiếu thì hắn cũng có chức quan trong người đấy, là chính thất phẩm Chư quân chánh đội trưởng, tương đương thiên hộ có thể cai quản một ngàn binh. Giờ đây hắn quản đội thủy binh 500 người là hợp tình hợp lý. Vốn dĩ suy nghĩ ban đầu là mua chức quan lục phẩm thế nhưng Phan Phú Thụ lão nhân gia phản đối. Vì đã nhận thân là danh phận sư đồ vậy nên Phan lão rất trân thành mà chỉ điểm quan trường. Việc Cán hải ủy mua quan đã âm ỉ lên rồi, cả binh bộ cãi nhau om tỏi, nếu giờ chuyện thăng cha chưa xong thẳng con lại tiến bước thì thế nhân nhìn vào biết nói sao. Mua một chức thất phẩm thì không ai để ý cả, đánh hồ xung huỳnh đệ, ra trận phụ tử binh, vậy nên nếu mua một chức võ quan bé bé đi theo cha tòng quân thì lại được mọi người chấp nhận. Không những chấp nhận mà còn được khen là hiếu tử, là hổ tướng môn sinh hổ tử. Nghe lời hay hợp lý thì Điều thiếu lập tức thành Điều quân chánh rồi.

Cán hải ủy hành động rất gọn gàng dứt khoát, vì có công hàm binh bộ trong tay làm thượng phương bảo kiếm nên hắn vừa đến châu Vạn Ninh là gà bay chó chạy. Các cai tổng của xã Mẫu Lệ, Hà Lâm, Lũng Phong, Giang Vông và Trúc Vông đều bị khách khí mời đến quân doanh nói chuyện. Chuyện cũng không có gì đáng kể, các người tụ tập trắng đình cho bốn quan, bốn quân có công lệnh cần xây dựng gấp quân cảng nơi này. Các cai tổng nhân nhó vì lúc này là thời kì giáp hạt, cũng làm khó người quá. Nhưng vị tân quan nào cũng có luôn tìm cách thấp ba đồng lử. Cán hải ủy tức giận vô bản, “Bắc Kỳ giặc có hoành hành, triều đình rất coi trọng, bản quan theo lệnh trú đóng nơi này không phải là phòng thủ mà để truy quét giặc cỏ, các người có ý làm khó là có ý gì, chẳng nhẽ các người có dị tâm thông đồng Lê Duy, Tam Đường... có tin là bản quan chém ngay các người mà không cần xét xử”.

Các cai tổng sợ té đái ra quần không dám trái lời mà chỉ vâng vâng dạ dạ. Cuối cùng lũ này cũng hứa hạn đủ kiểu trong vòng một tuần sẽ tụ tập được một vạn trắng đình. Thật ra các Cai tổng này cũng không phải vừa, họ là dân bản sứ thâm căn cố đế ở đây, vị đại nhân này từ đang trong mà ra không biết chuyện lại tỏ ra

hống hách như vậy. Phàm là quân doanh nơi này cần làm gì cũng cần dân xung quanh giúp đỡ, mà các cai tổng là đại biểu của dân. Những Cai tổng này mà quyết tâm làm khó ngáng chân ngáng tay thì quan to bằng trời cũng bị chìm chết, vậy mới có câu phép vua thua lệ làng. Thường thường dân phu của một châu khi có chính lệnh chỉ phải chiêu mộ cao nhất là 5 ngàn mà thôi. Nhưng các cai tổng quyết chiêu 10 ngàn, cộng thêm sẽ dẫn dò các dân phu này lười nhác, hết ăn lại nằm. Để xem chúng ăn hết tiền triều đình ban xuống xây thủy doanh thì vị đại nhân này sắc mặt sẽ ra sao.

Cái âm mưu này không phải là không thâm độc, vừa không có tội kháng quan trên lại vừa mặc danh ki diệu mà chơi vị tân quan này một vỏ.

Quả thật lần này ngân lượng cấp xuống cho tân quân dựng cảng rất eo hẹp chỉ có 2000 lượng mà thôi. Lý do đơn giản đó là vì phủ Vạn Ninh không phải là vị trí quân sự quan trọng. Lý do quá chính đáng khiến cho Phan tham tri cũng không cãi được. Nhưng con số 2000 lượng quá là ít đi. Vì theo thói thường thì Binh Bộ sẽ ăn bớt 3 phần rớt xuống 7 phần. Tướng cầm binh lại bớt đi ba phần do đó tiền xây dựng chỉ còn lại 4 phần mà thôi. Với 800 lượng thì xây quân cảng cái gì cho nổi, xây được một cái cầu tàu là tạ ơn trời đất rồi. Trước khi đi Phan lão sư đã nắm lấy tay vị tân môn đệ mà dặn đi dặn lại: “ lần này xây quân cảng quan trọng, người đừng bớt xén, đánh xong trận còn nhiều cơ hội”. Chỉ thấy Cán hải úy mặt đầy ứ khuất: “bẩm lão sư, đệ từ dám bỏ tiền túi ra mua trang bị vũ khí thì sao để ý đến chuyện bớt xén, lần này đệ từ còn muốn dốc vốn mà xây đại quy mô quân cảng”. Phan lão sư lệ rơi đầy mặt.

Rất nhanh 1 vạn tráng đinh đã tụ tập và bắt tay vào công việc xây dựng quân cảng. Vậy nhưng ngày đầu tiên đã thấy nhóm này ưỡn oải công tác, chỗ này ngồi nghỉ, chỗ kia than vãn. Một ngàn lính Vạn Ninh doanh chỉ có thể phân ra 300 làm đốc công, 300 người chạy đi chạy lại, thì thoảng dòn roi nhưng không xuể, mà tình hình trở nên căng thẳng khi 10 ngàn tráng đinh bắt đầu phản ứng dòn roi. Mười ngàn người mà làm loạn thì tình thế rất khó áp chế.

Thân binh vội chạy vào báo cáo cùng Cán hải úy, nhưng vị tân tướng quân này chỉ cười trừ và ném lại một câu: “Mặc kệ chúng”. Điều này Diêu thiếu đã dự đoán và nói trước cho hẳn rồi. Tất nhiên đối sách cũng được vạch ra rõ ràng. Tối hôm đó Cán hải úy lại cho mời một đám Cai tổng nhập doanh.

Các vị cai tổng đang chuẩn bị lý do để trốn chánh việc các tráng đinh lười việc, nhưng thực tế lại khác hoàn toàn, bữa com rượu trong doanh diễn ra bình thường. Vị tân tướng quân cả buổi cười nói toàn chuyện đầu đầu mà không nhắc gì đến việc tráng đinh tiêu cực cả. Chính vẻ đăm đăm phong vân của Cán tướng quân càng tăng thêm sự bồn chồn trong lòng mấy vị cai tổng.

Com no rượu say Cán tướng quân mới nhìn mấy vị Cai tổng mỉm cười rồi nói.

- Bản quan mới tới nhận chức tại Vạn Ninh châu, nói là châu nhưng thực sự lại không đặt nha môn tại nơi này mà Vân Đồn châu kiêm quản. Nhưng nay bản quan tới nơi này thì mọi chuyện sẽ không như vậy nữa, tất nhiên bản quan sẽ không can thiệp việc dân chính. Vậy nhưng mắt thấy tai nghe điều gì thì bản quan vẫn phải dâng tấu lên triều đình. Nơi này bản quan có một bản tấu đang đắn đo không biết nên gửi hay không, các vị ngồi đây cũng coi là đồng僚 cùng địa bàn vậy nên cho ý kiến vậy.

Nói dứt lời Cán tướng quân giơ ra một tấu chương rồi sai thân binh đưa cho 7 vị cai tổng cùng xem. Cả bảy vị cai tổng châu đầu vào đọc bản tấu chương này sau đó là tái mét mặt mũi kinh sợ mà khóc ròng.

- Bẩm đại nhân, số liệu này không đúng a hu hu... làm sau Vạn Ninh lại có nhiều ruộng và đất như vậy.

- Đứng đó đại nhân, có ai đó lừa gạt đại nhân, con số này không đúng.

- Đại nhân tha mạng, com số này... chúng tiểu nhân không tiêu thụ nổi...

Cả bảy người mồm nậm miệng mười mà quý lạy lạy xúp kêu rên.

- Ha ha, bản quan biết con số này có hơi nói cao lên đôi chút, nhưng bản quan bảo đúng thì là đúng. Kể cả các người có kiện ta lên tuần phủ đại nhân thì cũng chẳng sao. Nói cho các người rõ, chỉ cần bản tấu chương này về đến Huế thì trong kinh thành khắc có quan to trình báo hoàng thượng. Các người nghĩ ta không có chỗ dựa nơi kinh sư mà đến đây sao. Lui vạy bước mà nói, kể cả có quan từ kinh sư cử xuống kiểm tra hiện trạng thì cũng chẳng sao, con số ruộng mà các người khai báo cũng không có nhỏ đi. Các người dờ dờ chút quan kiểm tra, cứ việc, thử xem tiền các người nhiều hay tiền ta nhiều. Kể đó ta cho quân sĩ kẻ kẻ theo quan thanh tra xem các người làm được gì. Các người nghĩ số tiền khai không ruộng đất chia cho tri châu Vân Đồn thì hẳn bảo vệ các người. Quên đi cho nhanh, chuyện đến hân là người chạy đầu tiên. Ha ha ha....

Cán tướng quân nhìn bảy tên cai tổng phía dưới mà cười mỉa mai. Chỉ thấy mấy tên cai tổng nghe từng câu của Cán tướng quân mà như búa tạ đập ngực, như ngũ lôi oanh đình. Thu thuế của nhà Nguyễn có cơ chế như sau, quan thanh tra về đến tổng xã thanh tra ruộng đất sau đó báo con số tổng lên tỉnh và triều đình sau đó ấn định thuế. Việc thu thuế là do Cai tổng toàn quyền, thích làm gì thì làm chả ai quan tâm miễn là đủ số thóc nộp lên là được. Chính vì thế tại tổng, xã thì Cai tổng rất nhiều quyền lực, mỗi làng còn có cả lệ riêng của mình để xét xử người. Cái gọi là phép vua thua lệ làng là từ đây mà có. Nhưng các Cai tổng luôn tìm cách giấu ruộng đất, khai thiếu ruộng đất để chiếm tiền riêng. Tất nhiên tiền này phải chia theo các cấp lên trên một phần. Cán tướng quân là dựa vào thứ này để nắm thóp lũ này, Tuần phủ không bảo vệ được lũ này vì phía trên Cán huynh còn có ân sư là trọng quan Kinh sư. Cãi nhau um tòi thì chỉ có Tuần Phủ xấu mặt, chính vì vậy nếu Cán huynh mà gửi cái tấu này thật thì kết quả là Tuần Phủ và tri Huyện Vân Đồn sẽ trắng sứt tay mà lôi mấy tên Cai tổng ra làm con dê thế tội. Chỉ cần nói một câu” Chuyện là lũ Cai tổng điều dân lừa dối bản quan, bản quan đâu biết gì” vậy là xong.

- Đại nhân tha mạng...

- Đại nhân mở lượng hải hà tha tiểu dân đường sống... tiểu dân biết tội...

- Tiểu dân biết tội... đại nhân tha mạng...

Cả lũ Cai tổng sợ tè ra quần quý lạy không thôi, tội này không phải chỉ là bãi miễn Cai tổng mà là tội chém đầu đó...

Chỉ thấy Cán hải úy giơ tay ra hiệu chúng tiểu dân im lặng.

- Bản quan hỏi các người một năm gian lận kiếm được bao tiền...

Cả lũ cai tổng thờ phào, hóa ra là đòi chia canh, vậy thì dễ rồi, Ngày trước bớt đi 3 phần đứt lót tri huyện Vân Đồn, giờ tách thêm mấy phần bứt miệng hải úy âu cũng là chuyện dễ hiểu.

- Chúng tiểu nhân mỗi năm hiếu kính tướng quân 450 lượng...

- Không không ... là năm trăm lượng...

Chúng cai tổng mồm năm miệng mười, đây đúng là con số rất thoáng rồi, hàng năm họ cũng hiếu kính tri huyện Vân Đồn chừng đó. Phải nói bảy xã Vạn Ninh (thành phố Hạ Long bây giờ) diện tích canh tác không nhiều. Dân cư cũng coi là có chút sung túc nhưng rất nhiều hộ chài lưới, đánh bắt tôm cá thì bữa được bữa không. Bán trong huyện trong xã thì không được giá. Vận chuyển đi xa thì giao thông không tiện, đến được điểm bán có giá thì ời thiêu hết rồi. Ướp muối thì giá muối không rẻ, ướp xong đem bán lãi chẳng bao nhiêu, có khi hòa vốn tốn công.

- Khả khả ... chết cười ta.... Năm trăm lượng... khả khả....

Cán tướng quân, Cán đại gia như nghe thấy chuyện gì đó thiên cổ nực cười mà ha ha ôm bụng... Thái độ không đâu này của tướng quân làm cho chúng Cai tổng càng lo lắng.

- Các người biết ta trước khi làm tướng quân thì làm gì không?

Chúng Cai tổng ngơ ngác mà lắc lắc cái đầu...

- Nói cho các người biết, hai tháng trước ta vẫn là thương nhân, là thương nhân buôn muối lậu lớn nhất miền Trung, một năm ta kiếm vào bốn vạn lượng bạc trắng... ta thêm vào để ý 500 lượng của các người... ha ha chết cười bản quan...

- Bốn vạn..... lượng... ôi trời của ta ời...

- Những bốn vạn...

- Là bốn mươi ngàn lượng đó...

Chúng Cai tổng như nghe thiên thư mà há hốc mồm ra kinh ngạc. Những bốn vạn lượng bạc trắng, đó là con số thiên văn mà họ nghĩ đến thôi cũng không dám nghĩ. Cả năm thì lũ bảy người mới tham ô được tầm ngàn lượng, nay lại phải cúng cho Cán tướng quân 500 lượng, số còn lại chia ra chả đáng là bao.. nếu so với con số 4 vạn lượng thì ... không cần nói gì nữa.

- Bản quan có mỗi làm ăn một năm có thể kiếm một vạn đến hai vạn lượng, không biết mấy vị có hứng thú nghe chăng?

Vừa bị dọa chém đầu xong, giờ lại được đập một cục vàng vào mặt. Vừa xuống địa ngục nay lại bay tít lên thiên đàng khiến cho cả bảy tên thành ngơ ngẩn mà phản ứng chậm mấy nhịp.

- Tiểu nhân nguyện xin nghe đại nhân...

- Tiểu nhân xin nghe đại nhân sai bảo

- Tiểu nhân xin theo hầu đại nhân.

Cả đám mồm năm miệng mười tranh cướp bày tỏ trung thành.

- Cái này dễ nói, mấy ngày qua ta quan sát nơi đây, đầm nước mặn cực nhiều xung quanh Vạn Ninh. Nơi này thích hợp làm ruộng muối, ta sẽ làm muối nơi đây để đem đi bán. Nhưng bản quan giờ là quan quân nên không có thời gian đem bán rồi, vậy nên để các người đi bán vậy. Làm tốt thì một năm đừng nói một hai vạn, bốn năm vạn cũng có chứ chẳng chơi.

Một tên Cai tổng có vẻ lanh lợi vội vàng thắc mắc.

- Chúng tiểu nhân biết nơi này dễ làm muối, chúng tiểu nhân cũng có thể làm, nhưng không có chính lệnh từ tuần phủ thì tự ý làm muối là phạm pháp. Chỉ có Diêm đồn bên Vân Đồn là được làm mà thôi.... Cái này... cái này...

Cán tướng quân vẫn không nhanh không chậm mà nói...

- Các người làm là phạm pháp, nhưng bản quan thì không, anh em binh sĩ liều mạng đánh giặc, bụng đói cồn cào, làm chút muối cải thiện đời sống. Thằng nào dám quân hời thừ đao trên tay anh em binh sĩ...

- Vậy nhưng binh sĩ của Đại nhân chỉ có hơn ngàn người, lại còn đánh trận, lấy đâu ra người làm muối?

Cán hải úy mỉm cười âm hiểm, không nhanh không chậm mà nói.

- Vậy nên chúng ta mới phải ngồi đây nói chuyện, các người tìm nông nô bán cho ta. Ta dùng nông nô làm diêm. Nông nô của ta tức là thân binh của ta, thù hời thằng nào dám động vào. Lại nói đến nông nô chúng ta ngồi đây đều là trước lạ sau quen, giờ đây bản quan nhậm chức thì không có mười năm thì cũng mười lăm năm, nhân tiện kiếm một vốn. Trong thời gian này chúng ta thành người một nhà còn gì. Lúc ta đi thì cơ ngơi này cũng thành của các vị đúng không. Nhưng kể cả người một nhà cũng phải nói rõ. Bảy người phân ngạch muối nhận được phụ thuộc vào số nông nô kiếm cho bản quan, bản quan dùng giá thị trường công bình mua lại. Lấy được nhiều hay ít muối là dựa vào tài năng của các vị.

- Con đường bán ra có hai cách, một các vị bán muối cho các lái buôn phía Tây và Tây Bắc. Hoặc giả tự mình vận chuyển. Mỗi làm ăn này ta biết nên sẽ lên hệ giúp các vị. Công việc vận chuyển muối sẽ gặp cản trở là điều chắc chắn, Diêm Cảnh và Diêm đồn sẽ không buông tay, tại đây ta lại cung cấp cho các vị một dịch vụ. Đó là quân đội của ta sẽ giúp các vị bảo tiêu muối đến biên giới tỉnh. Vừa tránh Diêm cảnh vừa tránh tặc khấu. Giá cả thuê quân bảo vệ tính bằng tiền lương quân hằng ngày thôi, coi như luyện binh hành quân...

Cái này gọi là dọn cỗ đến miệng không ăn thì phí. Đám Cai tổng này có thông minh thì cũng là một nông dân quanh năm đối diện với ruộng đồng mà thôi, cái suy nghĩ lắt léo của thương nhân họ không hiểu được. Chỉ thấy món lợi quá là lớn nên ai đẩy đều tung búng như Tết đến. Chiều theo những gì Cán tướng quân nói thì mỗi năm đâu chỉ kiếm một hai vạn. Nên nhớ cả vùng Tây Bắc miền núi là không có muối đấy, muối nơi đó thật rất cao giá. Kể cả Tây Nam cũng cần muối, mà eo cần đi đâu xa chỉ cần bán muối trong Quảng yên tỉnh cũng đủ kiếm mấy ngàn một năm rồi.

Thế nhưng lũ này đâu biết hệ thống bán muối đan xen chằng chịt đã có dây dợ hết rồi, Cán tướng quân là biết một số đường dây mà chen vào một chút, danh ngạch một năm được 5 ngàn lạng, còn lại hần tính dùng quân đội áp bức mà chen vào đấy. Vậy là việc Vạn Ninh thủy doanh đối đầu với Diêm đồn là chắc chắn. Phía sai Diêm đồn Vân Đồn chắc có đại quan triều đình, nhưng phía sau Cán tướng quân cũng có ân sư. Nếu Cán tướng quân chỉ mỗi năm làm trên dưới một vạn thì nể mặt vị kia trong triều cũng không ai nói gì, nhưng nếu hần làm quá thì va chạm chắc chắn nổ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Diêu tướng quân vạn tuế

Các Cai tổng đang hưng phấn bưng bưng thì Cán hải úy mỉm cười mà nói.

- Trong đám dân phu chắc có nhiều nông nô nhỉ?
- Dạ đúng tướng quân, đến phân nửa dân phu là nông nô ạ.
- Kế hoạch ruộng muối sớm một ngày thì tiền đầy túi sớm một ngày ạ.

Cả đám Cai tổng nghe vậy vội vã lại quỳ xuống.

- Bẩm tướng quân chúng tiểu nhân ngày mai sẽ tự thân đốc thúc đám dân phu cứng đầu kia đảm bảo rất nhanh sẽ xây xong quân cảng.
- Đúng ạ, tiểu nhân cũng đích thân ra công trường.
- Tiểu nhân cũng xung phong...

Cả một đám nhao nhao, phải xây xong thật nhanh quân cảng thì mới có nhân lực làm muối, có nhân lực làm muối thì mới có tiền. Mà con đường kiếm tiền này lại được vị tướng quân “tài hoa” này bao hết rồi. Nghĩ đến việc xây thêm nhà mới cưới thêm tiểu thiếp, ngày cầm tiền đi nghe ả đào. Mà với tầm ấy tiền có thể thì thoảng bắt thuyền đi Hà Nội thăm thú thanh lâu cũng nên. Hoa mắt vì tương lai tươi sáng, mấy vị diêm thương tương lai vội vã cáo từ về nhà chuẩn bị.

Chỉ thấy sau khi lũ này đi rồi thì Cán hải úy cười khinh bỉ:

- Lũ ngu dốt, cái hồ to vậy cũng nhắm mắt nhảy vào... Diêu thiếu ời Diêu thiếu... nguoi quả là thân tàng bất lộ a.. không biết đâu mới là giới hạn của nó đây... Đáng sợ, may mà nó là con trai mình... thôi đi ngủ a.

Muru kể của Diêu thiếu phải nói là kinh tởm không thể kinh tởm hơn. Đầu tiên tung ra mỗi câu nhỏ là một hai vạn lượng cho mấy gã tiểu tư sản nông dân lóa mắt, kể đến là móc hết nông nô của họ. Tiểu tư sản cầm đầu vào làm muối sẽ thấy kiếm tiền bằng làm ruộng chả đáng bao nhiêu. Vì danh ngạch muối mà thi nhau vơ vét nông nô cúng cho Trần gia. Không có nông nô thì mấy tiểu địa chủ này phải thuê tá điền làm ruộng rồi. Nhưng kể cả thuê tá điền làm ruộng thì họ cũng không tiếc vì lúc này làm ruộng chỉ là nghề phụ. Trong tư tưởng của họ vẫn còn đất đai là ok hết. Nhưng tá điền lại càng dễ bị mua chuộc vì họ là thân tự do, chỉ cần ruộng muối thuê giá cao là họ chạy hết qua với Trần gia. Đến lúc này các tiểu địa chủ sẽ thấy rằng mình chả còn ai làm ruộng. Nhưng lúc này buôn muối sau khi quen thuộc thì lợi nhuận lại tăng thêm một phần, đến lúc đó thì ruộng lại cũng không quá quan trọng. Vậy thì đàm phán mua ruộng thôi. Muối nằm trong tay Trần gia, người nằm trong tay Trần gia, nguoi không bán ruộng cho ta thì nguoi chết chắc. Bán ruộng rồi ta sẽ tăng hạn ngạch muối cho nguoi. Ruộng về tới tay thì Trần gia lại sử dụng với mục đích khác... Lúc ấy đã bước vào chương hai của kế hoạch rồi. Nhìn đi nhìn lại thì các tiểu địa chủ sẽ bị mất hết sau cuộc làm ăn này, ruộng vườn, nhân khẩu. Và cuộc tương lai của họ phụ thuộc vào sắc mặt của Trần gia. Cái này thâm hay không thâm... Quá thâm.

Còn về nhiều muối như vậy Trần gia tiêu thụ nổi không. Hai trăm năm buôn muối Trần gia không phải đồ bỏ. Nhiều nấy nhiều nữa cũng tiêu thụ hết. Tất nhiên phải mất công vận chuyển từ Quảng Yên về Hà Tĩnh nhưng nên nhớ muối này là muối nhà trồng được chứ không phải là mua qua tay của Diêm đồn. Muối làm từ tay tá điền còn phải trả lương. Muối từ tay nông nô mà Trần gia mua là free. Tất nhiên với cơ chế khuyến khích lao động thì Diêu thiếu đề nghị trả lương chút đỉnh cộng bao ăn. Và con em làm việc trong Diêm đồn họ Trần thành nguồn mộ lính không lỗ cho họ.

Quang Cán đang cảm thán kế hoạch ngày kiếm đầu vàng của Diêm thiếu, không ngờ sẽ thành hiện thực trong không bao lâu, vì muối tự mình làm rồi đem bán thì lãi rất nhiều, nếu dựa vào hệ thống kinh thương của Trần gia lại thêm tự làm muối thì lãi thừa một năm từ 3 vạn tăng lên 6-7 vạn là chuyện nhỏ. Có sao Diêu thiếu lại nói rằng kế hoạch ngày kiếm đầu vàng của hần cần hai năm liền. Khó hiểu thì khó hiểu Quang Cán rung đùi đi ngủ, ôi nhớ Hộ nương a, nhớ cả Hân nhi nữa, nhớ thêm Thanh nương... hay là cưới thêm tiểu thiếp nhỉ... sao thấy cô đơn quá...

Vạn nguoi gắng sức làm việc có kinh khủng không, chỉ thấy quân doanh bằng mắt thường đang được dựng lên. Sự cố gắng làm việc này chỉ có một phần nhỏ là

do mấy vị cai tổng quản lý đánh đập thúc ép. Sức mạnh thúc đẩy làm việc là ở phía kia kia... Một rương tiền đầy tiền kẽm. Làm việc hăng say ngoài bao ăn no còn được trả công, làm việc lười nhác com ít, đừng nghĩ đến tiền. Trước đến nay đi làm phu phen cho triều đình không bao giờ có chuyện được nhận tiền công, ăn no cũng không có nữa là. Nhưng vạn phu phen đã há hốc mồm mà nghe tướng quân anh minh thần võ đứng trên bục cao tuyên bố.

- Các người làm việc cho bản tướng quân, bản tướng quân không bạc đãi các người, com no quần đủ, có tiền công trả bất kể là tá điền hay nông nô.

Chỉ nói đơn giản vậy thôi nhưng vạn dân hoan hô tung hoành, nhiều người còn lão lệ trào dâng. Đa phần là nông nô đều khóc, họ cố làm để năm nay có áo mới cho con, mua cho vợ một cái chân đồng, mua cho hài tử một con tò he, hay là mua một ít thịt mỡ trong đêm giao thừa. Nông nô cố gắng một vạn lần làm việc vì số người được thưởng tiền chỉ có 5000 xếp từ trên xuống, tỉ lệ thi đại học một chọi hai, các huynh đệ cố lên nào. Vậy là một cuộc đua tranh dành tiền thưởng khốc liệt diễn ra, vừa làm việc vừa thi thoảng liếc mắt nhìn rương tiền, nước miếng chảy ướt áo lúc nào không hay.

Bằng một tốc độ kinh khủng khiến một quân doanh đồ sộ với cầu tàu dài rộng được dựng lên chỉ trong hai tuần thi công. Đây là một kỳ lục thế giới được gì vào lúc này với lao động thô sơ. Tại đây gỗ không phải mua, chặt từ cánh rừng xung quanh là được. Những công trình cần độ chính xác cao và chắc chắn thì dùng gỗ ngâm tẩm nên phải mua một số là không thể tránh, nhưng đại gia như Cán tướng quân xì mũi coi khinh. Ngày khánh thành là ngày Diêu đại tướng quân soái lĩnh một đoàn chiến hạm lâm li tiến vào quân cảng. Mời mấy chiến hạm lọt thỏm giữa quân cảng vì nó quá lớn. Cả vạn người đang nhìn đại tướng quân trẻ tuổi đi đi lại lại giữa các công trình và xem xét... Mọi người đều im lặng nín thở nhìn sắc mặt vị tướng quân này.

Các dân phu đã nhận được thông tin rồi, vị tướng quân trẻ tuổi này là quý tử của Cán tướng quân, nghe đồn Cán tướng quân hào phóng một thi vị này hào phóng mười. Có người vô tình hay cố ý phao tin với các vị dân phu: “ngày nghiệm thu công trình là vị đại tướng này xem xét, nếu làm cho vị này vừa lòng thì ngoài lương còn có thêm thưởng”. Vậy ra toàn dân xem sắc mặt vị tướng quân này rồi...

Bỗng nhiên một vị thân binh chạy lên đài cao hô to:

- Diêu thiếu gia, Diêu tướng quân thấy ưng rất ưng ý. Thưởng mỗi vị 20 tiền.

- Oa ha ha... cầu từ nhà ta có áo mới.

- Hu hu nương từ nhà ta có dép mới...

- Cám ơn Diêu tướng quân... mẹ ta bệnh có tiền mua thuốc rồi...

- Cám ơn Diêu tướng quân...

- Diêu tướng quân vạn tuế

- Diêu tướng quân thiên tuế.

Lúc này Diêu thiếu mặc quang minh khôi giáp uy dũng bùng bùng từ từ đi lên đài cao. Hắn giơ hai tay vẫy vẫy ra hiệu im lặng.

Đám đông lập tức trầm người như một mà im lặng nghe vị thần tài nói chuyện.

- Các vị hương thân, phụ lão, các huynh đệ... Diêu thiếu ta biết các người đói... khổ... Diêu thiếu ta cảm thông. Có ai muốn kiếm thêm tiền để tết nay mua nhiều đồ hơn cho hài tử, mẹ già và nương từ không?

- Tiểu dân muốn...

- Có tiểu dân...

- Tiểu dân theo tướng quân

- Tướng quân vạn tuế...

Ồi dân chúng thật chất phác, bảo sao tư bản dễ lừa lọc.... Diêu thiếu thầm cảm thán... Hắn lại phải giơ tay áp chế đám đông ầm ĩ.

- Vậy thì các người đi làm khai hoang ruộng muối ven bờ Vạn Ninh. Vì đây là làm cho tư nhân của ta nên com quần đủ, lương trả gấp đôi. Làm tốt, làm đẹp, làm nhiều có thưởng. Làm cực tốt, cực đẹp, cực nhiều. Trọng thưởng.

- Oa ha ha *(&(&)_)\$\$^%__&\$\$\$)__

Đến lúc này thì quần chúng vỡ ào sung sướng rồi, không ai có thể áp chế nổi, ai áp chế kẻ đó chắc chắn bị nguy hiểm.

- Đứng là đại gia... ra tay là mấy vạn tiền... quá kinh khủng.

- Chúng ta là ech ngồi đáy giếng... nghĩ đến việc hối lộ 500 lạng quả thật là... xấu hổ

- Đi theo Diêu, Cán nhị tướng rồi có ngày chúng ta cũng đạt được độ cao kia.

- Chắc chắn rồi... lần này chơi khô máu

- Chơi khô cmn luôn

Đây là lời bàn tán của các Cai tổng, những kẻ sắp nhảy vào hố.

Trong quân doanh chủ tướng lúc này Cán tướng quân đang nhăn nhó mà nhìn Điều quân chánh.

- Quân doanh xây dựng bù vào một vạn lạng cả tiền công và tiền thưởng. Thật là quá tốn tiền rồi...

- Lão tía người tính đi đâu vậy, kéo dây kéo đưa thêm cả tháng nữa thì tiền ăn bù vào quá tội. Với cả quân cảng thành lập càng sớm càng tốt. Chúng ta có nhiều thứ bí mật không tiện lộ ra ngoài. Lão tía tính qua ruộng muối nếu thành lập thì mỗi năm chúng ta kiếm bao nhiêu?

- Tầm 7 vạn hoặc hơn một chút, Cầu từ nó học tính toán đến đâu rồi. Ta bận luyện binh đúng là lo mấy thứ này đầu đầu.

Điều thiếu bừa bãi khinh bỉ, quả thật mấy ngày này lão tía tiện nghi bắt đầu dạy binh sĩ cận thân chém giết với đao và thương vũ khí. Nhóm binh sĩ đao thương này gồm 500 người đã nhuần nhuyễn xếp hàng đội ngũ, thân thể cao lớn sức mạnh hơn người. 500 binh còn lại Điều thiếu đã quyết biên chế làm các tay súng thế nên người không cần to cao. Càng to càng dễ trúng đạn được cái rắm gì. Điều thiếu cũng lười quản lão tía tiện nghi luyện đám người kia thành cái bộ dạng gì, để tùy hứng lão đi. Nhưng Cán tướng quân không phải tay mơ. Hắn đã mời đến một giáo đầu, là hải tặc Thái Bình Thiên quốc. Đừng có khinh thường Thái Bình Thiên quốc lúc này, họ đang trải qua chiến tranh cùng Đại Thanh nên tướng lĩnh của họ cực kì thiện chiến... nếu so sánh một cách trực quan thì họ giỏi hơn quan binh Đại Nam lúc này. Dù có tinh thần đại dân tộc thì Điều thiếu cũng không thể phủ nhận chuyện này.

Con hổ có dũng mãnh đến mấy nếu nhốt lâu ngày cũng thành con mèo bệnh. Con lừa mà rèn luyện liên tục cũng biết cắn người. Cái đạo lý này thì mọi người phải hiểu. Đại Nam quân đội như một con mãnh hổ thời Gia Long, đầu Minh Mệnh, nhưng dần dà đã thành con mèo ngoan ở cuối thời Tự Đức. Dân trung hoa như con lừa nhưng hai con lừa Thái Bình Thiên Quốc và Đại Thanh đá nhau nhiều nên luyện thành bản lãnh cắn người. Ví dụ minh chứng điều này đó là những trận đánh thắng lớn quân Pháp tại Bắc Kỳ toàn là quân Hắc Kỳ của Lưu Vĩnh Phúc đạt được. Binh sĩ Đại Nam bất lực, tiêu điểm nhất là Trận Huyện thành Nam Định 320 binh lính bị bảy tay súng Pháp dọa cho đầu hàng... chuyện bi hài.

Nói vậy để thấy được rằng lão tía với tư tưởng hơi bảo thủ tin vào đao kiếm chọn một giáo đầu Thái Bình Thiên Quốc là có ánh mắt. Mình căm thù họ, mình ghét họ nhưng phải mở to mắt để xem họ có gì hay mình phải học. Ở điểm này Điều thiếu ủng hộ Cán tướng quân.

Cán tướng quân cũng không hàm hồ, giáo đầu luyện quân nhưng hắn luôn luôn chăm chỉ có mặt quân doanh. Một đề giữ uy nghiêm, hai đề học lên bản lãnh đối phương. Nói chung không biết đổi tên giáo đầu Thái Bình Thiên quốc kia có đầu nghề hay không nhưng những gì hắn thể hiện ra đã bị Cán hồ ly học lóm bát phần. Cán tướng quân phần đầu thì Điều thiếu nhìn thấy rõ, võ thuật Điều thiếu đúng là thích hợp cho đặc công mà không phải cho binh sĩ nên hắn tán thành cách làm này.

- Cầu từ sắp tốt nghiệp rồi, để ta rèn hắn thêm vài ngày nữa sẽ điều qua bên lão tía làm quản tài quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chúc tết

Quân doanh đi vào hoạt động một cách bình thường. Ruộng muối cũng bắt đầu hoạt động sản xuất. Các Cai tổng liên tục lúng xục nông nô lừa mua ép bán rồi chuyển tay Cán tướng quân. Các hộ diêm nô ngày càng nhiều, công tác trên cánh đồng muối chiếm đa phần là phụ nữ và người hơi cao tuổi. Nam đình của họ nhập ngũ hết rồi. Chính sách vẫn như cũ, đi lính sau này không còn thân phận nô. Đi lính có lương nuôi nhà. Các phụ nữ thì hăng say lao động, làm muối quần ăn cả nhà, làm muối cũng có lương, tuy ít nhưng đó là giấc mơ xưa chưa từng có. Không khí lao động hăng say, luyện quân nhiệt tình. Lính tăng thêm một ngàn người, năm trăm cho doanh đao kiếm chém thịt của Cán tướng quân, năm trăm tăng binh cho đối súng tương lai. Tổng quân lên tới 2500 người. 500 thủy binh và pháo thủ. Một ngàn tay súng dự bị. Một ngàn tay đao thương.

Muối diêm bắt đầu vận chuyển rồi, các Cai tổng cũng mài đao soạn soạn tổ chức đội xe trâu bò chuẩn bị vận chuyển lên tây Nam Tây Bắc. Năm trăm lão binh đao kiếm cũng bắt đầu được tung ra chuẩn bị bảo vệ các đoàn thương muối sơ sinh này. Nhưng sôi động nhất vẫn là quân cảng Vạn Ninh. Nhìn cảnh thuyền bè vào ra tấp nập Điều thiếu nghĩ ngờ con mẹ nó đây là thương cảng mà không phải quân cảng. Việc làm này quá vô tổ chức, hắn đang tính phải mở thêm một thương cảng cạnh quân cảng. Nếu cứ để thuyền buôn vào ra quân cảng thật là vô tổ chức. Số là đã có vựa muối của bản thân lão Cán quyết định điều đội thuyền buôn của mình từ Hà Tĩnh ra Quảng Yên vận chuyển. Nhưng trong lúc nhất thời kho muối ở Vạn Ninh vẫn cứ ngày càng đầy lên. Sự việc là do cả Điều thiếu và Cán tướng quân không lường trước được sức lao động bộc phát của hơn ngàn hộ Diêm nô. Vì hứa hẹn giải phóng tự do, vì tiền lương, vì bao ăn mà họ lao động đến mười hai phần sức lực. Muối ngày càng nhiều, kho đã đầy mà thuyền Trần Gia không đủ. Cực chẫn đã Cán tướng quân đành liên hệ các đội buôn khác cùng đến lấy hàng với giá phải chăng. Đây toàn là người thân quen với nhau cả vậy nên cũng dễ bàn bạc.

Muối của Trần gia là mức nước biển lên mà thành, giá nguyên liệu là... con số không. Chỉ phải trả một số tiền bèo bọt cho Diêm nô cộng bao ăn. Vậy ra muối thành phẩm rẻ thôi rồi. Năng suất thì trên cả tuyệt vời vì nông nô chăm chỉ. Vậy nên thương đoàn nườm nượp tới đây, tất nhiên họ sẽ bí mật rồi. Các Diêm đồn tại miền trung mà biết chuyện thì họ không kiện lên đến tai thánh thượng mới lạ. Trần gia đang cạnh tranh phá giá thiếu lành mạnh. Các Diêm đồn nhà nước sản lượng thấp, ăn bớt tăng tăng gây nên giá thành cao chót vót. Cạnh tranh không bao giờ lại với Muối nhà họ Trần đây. Các Diêm Thương miền trung tụ tập nơi này lấy muối giá rẻ thành lập một liên minh thương nghiệp có tên Thiên Ninh Diêm thương hội, tất cả đều ngậm miệng ăn tiền bí mật làm giàu. Một nửa muối họ mua từ các Diêm đồn miền trung một nửa muối sẽ mua tại Vạn Ninh, qua đó tránh đánh động Diêm đồn miền trung, tất nhiên tỉ lệ này sẽ dần dần biến đổi.

Sự việc này dẫn đến quân doanh bị ngăn thành hai khu, một cho thương nhân, một là quân doanh. Cổng vào cũng bị xẻ thành hai nửa. May mà lúc xây dựng quy hoạch của quân cảng cực lớn nếu không thì...

Tháng mười hai năm Tự Đức thứ mười, Lê Duy Phụng đánh đập tôi bởi với quân triều đình tại Tây Bắc, Đông Nam. Tỉnh Hải Ủy Trần Quang Cán dẫn theo hơn

ngàn binh sĩ cùng chiến hạm bắc tiến thề diệt địch đã hai tháng, địch thì chưa diệt được tên nào nhưng vàng bạc thì diệt được một mớ. Hai tháng lái dòng 3 vạn lượng bằng 8 tháng công tác trước đây làm cho Cán tướng quân híp cả mắt. Số tiền bỏ ra mua quan bán tước cộng đầu tư doanh trại gần như đã kiếm lại.

Hai tháng qua không đánh một trận nào làm cho Cán tướng quân cũng áy náy với lão sư trong kinh. Vậy nên hắn viết một lá tâm thư đầy cảm xúc cộng thêm quà tết một vạn lượng gửi về Kinh sư.

Trong thư có đoạn viết: “Lão sư tại thượng, đệ tử xuất chinh nơi xa không thể tròn chữ hiếu mà chăm sóc ngài hồ thẹn vô cùng. .... Đã hai tháng qua quân binh của đệ tử đã hùng mạnh như hùm beo, nhưng lũ giặc cò nghe danh đã chạy quá thật lòng bất gian nan. Nhưng lão sư yên tâm mọi bề đệ tử đã có phương án dồn chúng vào tuyệt lộ, đánh một trận thành danh dành khẩu khí cho lão sư. .... Lão sư tại thượng. .... đệ tử phương xa không thể ngày đêm bên ngài hầu hạ thật xấu hổ vô cùng. ... Chỉ biết tết này con không thể về, chút quà hiếu kính xin lão sư chớ trách phạt đệ tử không nên thân”

Liếc nhìn hòm bạc một vạn lượng vị lão sư lệ nóng tràn doanh. “Ồi việc gì phải khổ thế... biển cả bao la lòng bất tặc khẩu đầu đơn giản. ... người về nói với tướng quân nhà người. Việc binh không nên vội, lấy an toàn bản thân làm trọng. ... thôi để ta đi viết cho nó một bức thư...”

Cùng lúc tại Thủy doanh quân cảng Huế. Nguyễn Chi Long tướng quân đang nhìn bức thư trên tay mà rung rung lệ. Nếu ai đó nhìn kĩ thì thấy tên này đang nhìn qua khe ngón tay chiếu thẳng cái rương đầy bạc trắng kia.

- Ôi sư đệ của ta một môi tung hoành xa trường, thân làm sư huynh không thể sát cánh kề vai thật hồ thẹn vạn phần. Nói với tướng quân nhà người chớ ta cái gì cũng thiếu riêng thuốc súng hồng không thiếu. Cứ việc thẳng tay ngoài mặt trận mà đánh cho ta.

Năm ngàn lượng hiếu kính. Một vạn năm ngàn lượng mua thuốc súng. Tiền vừa vào túi lại ra bằng sạch, vậy nhưng cái được thì nhiều hơn gấp vạn. Năm nay Trần gia thắng lớn.

Quân cảng Vạn Ninh, 28 tháng chạp năm Tự Đức thứ mười (tháng 1 năm 1861).

- Con trai người nhất thiết phải đi sao?

Lần này Cán tướng quân thực sự xúc động rung rung dòng lệ mà hỏi han Diêu Thiểu. Bình thường hắn hay đùa rồn mà gọi đùa đứa con trai này là Diêu thiếu. Nhưng hôm nay hắn hơi thương cảm mà quyết định xưng hô như vậy.

- Lão tía, ta phải đi... thời gian này sẽ không mấy người để ý. Đi như vậy mới có thể bí mật được. Người ở nhà phải nhớ động viên binh sĩ từ Hà Tĩnh vào, tết đến họ nhớ nhà. Nói với họ năm sau chúng ta sẽ đón gia đình họ ra Bắc. Gia đình đoàn viên. Thôi ta đi đây.

Một chiếc chiến hạm kiểu Đại thanh trở Diêu Thiểu rời bến cảng Vạn Ninh. Phía sau là Cán tướng quân hai hàng lệ chảy dài. ...

Đứng trên chiến hạm Trung Hoa kiểu một tên to cao vạm vỡ với nước da đỏ đồng đặc trưng của người đi biển đang cười ha ha:

- Diêu thiếu không sợ chúng ta bắt người lại đòi phụ thân người một khoản sao?

Diêu thiếu chỉ mỉm cười mà lắc đầu rồi đáp lại bằng giọng Chiết Giang tiêu chuẩn.

- Các người mất nhiều hơn được.

Tên tráng hán cười ha ha sáng khoái, giơ một ngón tay cái lên khen ngợi:

- Diêu thiếu quả là can đảm, mổ kính trọng nhất là những người như Diêu Thiểu.

- Phùng huynh quá khen. ... Người hào sảng như Phùng huynh tiểu đệ cũng rất thưởng thức.

Chiến hạm không nhanh không chậm tiến vào một dãy quần đảo nằm phía Đông Nam cự đảo Hải Nam. Tại một góc kín đáo có bốn chiến hạm đang neo đậu nơi đó. Từ các khu nhà lụp xụp trên hải đảo nhỏ này túa ra đầy người đang hoan hô. Tính qua tính lại cũng có đến 600 hơn nhân mạng, trong đó lục phần là phụ nữ và trẻ nhỏ, người già không có. Thì ra đây là đại bán doanh của Thái Bình Thiên quốc dư đảng cầm đầu là Dương Tú Ninh quận chúa. Những người phụ nữ và trẻ nhỏ trên đảo là gia đình của các hải tặc này. Thật sự nhìn kỹ thì có khá ít phụ nữ hoa, lúc đó có cả phụ nữ Việt, đa phần là phụ nữ người dân tộc Hải Nam đảo. Có lẽ những người này là bị bắt cóc về đây rồi thành gia thất của đám hải tặc này.

Nhưng ánh mắt của những người phụ nữ và trẻ em ở nơi đây không hề có sự căm phẫn hay chán nản nào cả, tất cả họ đang ánh lên vẻ hưng phấn bùng bùng khi đón chờ phụ thân, vợ chồng về nhà. Điều này chứng tỏ những tên hải tặc này đối xử không tệ với nữ nhân nơi đây. Cũng phải thôi, xuất thân của họ là quan binh chính quy, lại là thân quân cao cấp của Dương Tú Thanh một vị đại tài quân sự. Giờ đây họ dưới quyền lãnh đạo của Dương Tú Ninh một người phụ nữ thì chắc chắn vẫn còn giữ được tiết tháo. Ít nhất họ có đối xử tốt với những người phụ nữ nơi đây.

Nếu không nhìn thấy cảnh này có lẽ Diêu thiếu sẽ tiêu diệt nhóm hải tặc này sai khi lợi dụng xong. Nhưng nếu họ còn tiết tháo thì Diêu thiếu cũng không ngại cho họ một cơ hội sinh tồn.

- Các vị tẩu tẩu cùng các vị đệ muội. Chúng hải tử... tất cả cùng nghe đây... Người này chính là Diêu thiếu, là ân công của chúng ta... hai tháng vừa qua chúng ta có được cơm ngon, có được áo ấm là nhờ Diêu thiếu buôn bán công bằng với chúng ta... Có câu ân đền oán trả. Diêu thiếu có ân với chúng ta... mọi người nghe rõ chưa.

- Hoan hô diêu thiếu...

- Diêu thiếu muôn năm

- Ủng hộ điều thiếu
- Điều thiếu soái ca
- Điều đại ca ta yêu người...

Nói chung là quần chúng rất ủng hộ. Điều thiếu cười khổ, kiếp trước hẳn là mặt vụ, vui buồn đều trong bóng tối. Lập đại công lao cũng chỉ cấp trên trực tiếp biết, không bao giờ có cơ hội lộ mặt ra ánh sáng. Cái kiếp này thì ngược lại, đi đến đâu cũng được hoan nghênh còn quá cả mình tình thời hiện đại. Lại phải phát biểu rồi. Điều thiếu ho khan khụ khụ.

- Mọi người... Điều thiếu ta nói một câu thôi... Điều thiếu ta còn tại thì cuộc sống mọi người sẽ càng tốt lên, xin hết, đừng vỗ tay hoan hô ta... Điều thiếu ta da mặt mỏng hay xấu hổ.

Câu nói này là không xấu hổ nhất trên đời, vậy mà hắn còn tự xưng da mặt mỏng.

- Oa ha ha Điều Thiếu thật là soái...
- Ta ủng hộ Điều thiếu...
- Ta duy trì Điều thiếu...
- Ôi trời.. ta yêu chết Điều thiếu...

Hán tư họ Phùng bên cạnh cười ha ha sảng khoái mà vỗ bàn tay to bè lên vai Điều thiếu.

- Thiếu chủ nói không sai... Điều thiếu là một người sát phạt quả quyết giết người không ghê tay nhưng lại cũng có trái tim nhân hậu. Lúc đầu việc đưa người qua Hương Cảng đã xảy ra tranh chấp kịch liệt tại quân doanh chúng ta. Có hai ý kiến, một là đưa thẳng người qua Hương Cảng hai là đưa người tham qua căn cứ của chúng ta. Nhưng nhiều người sợ hãi người biết căn cứ của chúng ta mà xuống tay. Chỉ riêng thiếu chủ duy trì người qua đây. Thiếu chủ nói, kiểu người như người sau khi xong việc tỉ lệ rất lớn là giết hết chúng ta, nhưng nếu để người thấy những người phụ nữ và trẻ em trên đảo thì người sẽ duy trì chúng ta... Thiếu chủ quả thật không nhìn nhầm... Điều thiếu quả thật rất anh hùng, đảm lược, nghĩa tình... Lão Phùng ta quyết làm bằng hữu... Hi vọng Điều thiếu sau này cố gắng nhiều hơn...

Điều thiếu nghe xong thì mặt tím ngắt.

- Nữ nhân này...
- Ha ha ha, cả cái bản mặt này cùng câu nói này thiếu chủ cũng nói trúng, bảo rằng sau khi nghe câu nói của ta thì Điều thiếu người sẽ như vậy... thú vị... ha ha ha

Cmn rau má đậu xanh, lại bị nữ nhân này dắt mũi, nằng quả thật rất hiểu mình... Quang Diệu cũng cạn lời rồi, chỉ biết cười khổ mà nhập tiệc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đạo Hương Cảng

Ngày 15 tháng giêng năm Tự Đức thứ 11. Hương Cảng cập bến một chiếc thương thuyền bình thường. Khách nhân lũ lượt bước xuống thuyền để thông qua trạm hải quan. Lúc này Hồng Kong không khó nhập cảnh như thời hiện đại, Thực dân Anh mới đặt chế độ đô hộ tại hòn đảo bé nhỏ này gần hai mươi năm mà thôi. Việc thu hút dân cư về nơi này là rất phổ biến, có nhiều người khổ cực, đạo tặc truy nã, Thiên địa hội dư đảng tại đại lục chạy qua đây. Thật ra thuyền của nhóm Thái Bình Thiên quốc hải tặc đưa Điều thiếu và hai mươi thân binh lên đảo Cửu Long sau đó nhóm người Điều thiếu được cơ sở của nhóm Hải tặc này dẫn lộ bắt thương thuyền từ Cửu Long đi Hương Cảng. Lúc này đây cuộc chiến tranh nha phiến lần thứ hai giữa Đại Thanh và Anh quốc vừa chấm dứt được vài tháng với phần thắng nghiêng về người anh. Cửu Long đảo bị cắt nhường cho người Anh vì vậy Cửu Long đang rất lộn xộn để kiểm soát giấy phép thông hành của người Anh.

Kể từ đó hai mươi một người Điều thiếu thêm một tên hải tặc cơ sở ở Cửu Long đã dẫn Điều thiếu bắt thuyền buôn đi Hương Cảng.

Tại cửa hải quan Hương Cảng một tên mặc đồ cảnh vệ đang chăm chú nhìn Điều thiếu.

- Người mười sáu tuổi?
- Đúng.
- Là là Đại Nam?
- Đúng.

- Đến Hương Cảng làm gì.
- Buôn bán.
- Hàng hóa của người đâu.
- Ta là đến mua hàng, mang tiền là được.
- Những người này là của người?
- Phải là hộ vệ.
- Không được mang theo đao kiếm?
- Có thể kinh động sao.

Một thỏi bạc đập ra.

- Đại gia đi vui về.
- Hào... ta thưởng thức người.

Điều thiếu nghênh ngang bước chân chữ bát tiến vào Hương Cảng, thành phố của vàng, của tệ nạn mại dâm và á phiện, thành phố của tội phạm. Như đã được dẫn dò từ trước cả đám hai mươi tên thân binh ủa lên vây quanh Điều thiếu tiến lên. Tên dẫn đường cũng tròn mắt, biểu hiện của Điều thiếu không khỏi quá phổ chương chữ.

- Hey... người có tiền Hương Cảng không cho ta vay một ít. Lát trả gấp 2.

Điều thiếu nước muối không ăn quay qua hỏi tên dẫn đường.

- Dạ có dạ tiểu nhân có một chút.
- Đủ bắt xe ngựa Tây không?
- Dạ đủ đi một khoảng xa...
- Tốt.

Điều thiếu đang ngồi dung dung vây chân trên xe ngựa hình quả bí đặc trưng của Tây Âu lúc này. Lúc này đây Etienne Lenoir đã chế tạo thành công một động cơ đốt trong đứng yên năm 1860, và trong vòng vài năm, khoảng bốn trăm chiếc như vậy đã hoạt động ở Paris. Vậy nhưng xe ô tô thì còn lâu mới có a. Vậy nên Điều thiếu tính rảnh thì tậu một cái xe ngựa này về nhà chơi.

- Đi tiệm kim khí gần nhất...

Điều thiếu ra lệnh cho tên phu xe. Nói chung đi xe ngựa Tây vào lúc này tương đương đi taxi limousine ở thời hiện đại. Kê ngồi trong xe không có tiền cũng có quyền, vậy nên xe chạy băng băng trên đường chả kiêng nể ai. Hai mươi thân binh hồng đeo dĩa đao hồng học chạy theo chiếc xe ngựa, quả thật hoàn cảnh có hơi phô trương một chút.

Ra khỏi tiệm kim khí thì người Điều thiếu nhẹ đi một cân vàng túi dày thêm một đồng tiền bạc. Cái này là tiền sterling silver coinage được Anh giới thiệu thống nhất trên mọi lục địa họ thực dân nó có giá trị bằng 2 pence đồng bằng Anh lúc đó. Đây là tiền tệ chính thức tại Hương Cảng lúc này. Tất nhiên Hương Cảng tiền tệ rất bất nháo đồng Tây Ban Nha, đồng Mèo (Mexico) cũng thông hành, nói chung là loạn xì, nhưng đồng bạc của Anh phát hành vẫn là được hoan nghênh nơi này.

Túi lục lạc ánh bạc Điều thiếu bắt đầu quá trình thăm thú nơi này của mình. Đầu tiên là tìm một khách sạn sang nhất, Khách sạn Victoria. Một phòng thượng đẳng cho bản thân và năm phòng hạng thường cho thân binh. Lễ tân khách sạn tròn mắt, không ngờ vị đại gia này chơi trội, đến thân binh cũng được ở trong khách sạn này.

Khách sạn thì xong rồi thì đến tiệm quần áo, tiệm hớt tóc v.v... Cuối cùng ngày mong đợi cũng đến, kiếp này hẳn lại được mặc bộ âu phục khá hiện đại này. Quả thật Điều thiếu hơi mệt mỏi với kiểu ăn mặc cổ của triều đình Đại Nam. Tóc thì phải cắt nhưng không thể cắt ngắn như hiện đại mà cắt gọn mái một chút rồi cắt tóc ngang vai buộc túm đuôi gà. Đơn giản hẳn còn phải về Đại Nam công tác đây, cắt ngắn hẳn thì Đại Nam người lại tưởng hẳn đi tu thì bỏ mẹ. Nhóm thân binh thì sống chết không cắt tóc Điều thiếu cũng mặc. Đàng nào về Đại Việt hẳn cũng cắt bỏ cả một lũ thành binh đoàn tóc ngắn, thẳng nào không cắt thì trời lại rồi cắt. Ở đây không tiện dờ trò bạo lực.

Mua một chiếc đồng hồ quả quýt cho bản thân một cái co lỏ tía tiện nghi. Mua mấy chục cái ống nhòm, đồ chơi này cần. Mua một cái cặp da đựng tài liệu, phải nói người tây làm cái này khá tốt. Mua một tấm bản đồ Châu Âu thời gian này coi chơi. Nói chung là mua rất nhiều thứ khiến cho lũ thân mình thành tay sách sách mạng cá lũ. Chơi cho đã thì Điều thiếu mới nghĩ đến chuyện chính.

- Người liên hệ tên thương nhân người Mỹ cho ta, hẹn hẳn ăn cơm tại London restaurant 6 giờ chiều.

Nhà Hàng London tọa lạc ngay trên con phố sầm uất nhất Hương Cảng. Cảnh người vào ra tấp nập, lúc này đây một chiếc xe ngựa kiểu Tây Âu phanh kít trước cửa nhà nhà, phía sau là một nhóm hai mươi người đang chạy bộ đuổi theo. Một tên ăn mày bản thủ hai mắt sáng trưng bật dậy như lò so mở cánh cửa xe,

guơng mặt tươi cười với ánh mắt long lanh đang chờ đợi gia thường tiền bỗng nhiên trắng nhợt. Một thanh phác đao sáng loáng đã đặt trên vai nó, lưỡi đao lạnh gắt đang kề vào động mạch đang phập phồng nơi cổ. Cảm giác rằng hần chỉ cần hơi nhúc nhích thì lưỡi đao này sẽ cắt phăng cái đầu hần xuống.

Những tưởng bạt đao rút thương sẽ làm con phở nhón nháo thế nhưng trái ngược hoàn toàn, người người ai làm việc đó, chỉ coi đây là chuyện bình thường. Một vài người hiếu kì thì chỉ chỉ chỏ chỏ mà thôi. Điều Thiếu đi đôi bot da mới cồng bước xuống xe, hần nhìn thân binh lắc lắc đầu, vị thân binh vội thu đao lại. Tất cả hai mươi người xếp hàng lại bên ngoài nhà hàng. Tên ăn mày chán nản nhìn bóng lưng vị thiếu niên mặc âu phục kia thì bỗng nhiên một vật thể bay đến đập vào trán hần. Đang định chửi thề thì tên ăn mày hóa đá. Một đồng bạc đại dương, ôi mẹ ời.....

Lúc Điều thiếu tới điểm hẹn thì Robert đã ngồi sẵn rồi. Không phải Điều thiếu đến muộn mà tên thương nhân người Mỹ đến sớm. Điều thiếu cũng giật mình cứ ngỡ mình đến muộn lên lôi chiếc đồng hồ ra xem lại. mới chỉ là 6 giờ kém năm mà thôi.

- Ngài là Trần tiên sinh, không ngờ ngài trẻ quá. Không phải ngài đến muộn mà là tại hạ đến sớm. Tại hạ có công việc gần đây nên tiện thể ghé qua luôn.

Dem mây sốt ruột thì cứ nói sốt ruột cho nhanh, ông mây biết thừa. Điều thiếu cũng mỉm cười xã giao. Tên thương nhân Mỹ này không ngờ nói tiếng Quảng rất tốt. Nhưng Điều thiếu đáp lại hần lại là tiếng Anh, một thứ tiếng Anh chuẩn Anh Anh mà không phải Anh Mỹ.

- Robert thân ái, chào ngài. Tôi là Trần Quang Điều, Dương Tú Ninh có nói qua cho tôi về ngài. Rất hân hạnh được làm quen.

Điều thiếu đưa ra một cái bắt tay rất lịch sự khiến tên thương nhân Mỹ cũng bất ngờ. Là thương nhân sừng sỏ tại các quốc gia Đông Á Robert hiểu được phong tục tập quán của những người Á đông. Nhưng cảm giác của Robert dành cho người thiếu niên trước mặt này rất lạ, hần thấy người này còn Tây hơn là những người phương Tây, ý nói là cách nói chuyện cũng như cử chỉ rất văn minh hiện đại. Mà cái khí chất này là tự nhiên chứ không phải bắt trước mà ra.

- Phải phải rất hân hạnh làm quen với Điều tiên sinh.

- Hay tôi lấy một cái tên Châu Âu cho ngài để gọi nhé. Gọi tôi là Kenny đi. Kenny Trần.

- Kenny... một cái tên rất lạ... Hân hạnh làm quen Kenny các hạ.

Dem Kenny là tên tác giả nói câu nữa ông tấn luôn.

- Robert các hạ mời.

Nói chung chuyện làm ăn thì cứ từ từ, vì kẻ vội là Robert chứ không phải Điều thiếu. Hần cố nén mấy tháng trời để ngày hôm nay mới đến nơi này gặp Robert vì có lý do của hần. Đây là thời điểm hần có thể ép giá tên gian thương này.

- Không biết Robert các hạ là người miền Nam hay miền Bắc

Vừa dùng bữa vừa tán gẫu chuyện ngoài lề một lúc thì như có như không Điều thiếu “vô tình” hỏi. Robert cũng không quá đề phòng mà trả lời.

- Tôi ở Miền Nam, Bang Florida.

- Ở một bán đảo tuyệt đẹp, ngài thật may mắn.

- Kenny các hạ thật hiểu biết, ngài từng qua Châu Âu.

- Ha ha cái đó thì chưa, nhưng cũng sắp thôi. Tôi chẳng qua đọc ít sách giới thiệu về Châu Âu và nước Mỹ.

Cả hai tiếp tục dùng bữa, nhưng biểu hiện của Robert khá nhấp nhỏ. Mặc dù hần cố che dấu nhưng không qua được mắt Điều thiếu.

- Không biết Kenny các hạ hẹn tôi ăn tối có việc gì, Không phải chỉ để ăn tối thôi chứ, Nhìn tôi khác xa mẹ nữa a.

Robert cố gắng gây cười bằng một câu nói đùa.

- Cũng không, tôi chỉ là muốn cân nhắc tìm đối tác kinh doanh. Cái chính là tôi thực sự chưa tìm được đối tác ưng ý. Vậy nên dùng vài tuần thời gian tiếp xúc các thương nhân xem sao.

- Ý của ngài là tìm một đối tác để làm ăn lâu dài chứ không phải là một cuộc mua bán.

Robert muốn xác nhận lại xem Điều thiếu có dùng sai từ ngữ hay không.

- Chính xác là tìm người hợp tác cùng nhau kiếm lời.

-Ồ thú vị, Không biết Kenny các hạ muốn đầu tư vào lĩnh vực nào?

.....

- Tôi muốn hỏi Robert các hạ về Chủ nghĩa thực dân và việc thuộc địa. Theo ngài nhận định thì ra sao?

Điều thiếu không trả lời thẳng về câu hỏi của Robert mà đưa ra một câu hỏi dường như không nằm trong chủ đề kinh thương.

Robert là thương nhân, không phải chính trị gia, đưa ra một câu trả lời về vấn đề này là rất khó đối với hần.

- Theo tôi chủ nghĩa thực dân và thuộc địa vấn đề chỉ có một câu thôi. Chúng không phù hợp với giới thương nhân chúng ta.

- Ô, xin nghe kiến giải của Kenny các hạ.

- Đơn giản thương nhân chúng ta cần là lợi nhuận, một môi trường yên ổn để phát triển kiếm lời mới là quan trọng nhất, ở đâu cũng vậy. Có áp bức sẽ có đấu tranh, tình hình bất ổn dĩ nhiên thương nhân khó có lợi. Tất nhiên nếu buôn bán vũ khí sẽ mong có càng nhiều chiến tranh càng tốt, nhưng không ai muốn chiến tranh xảy ra trên đúng mảnh đất mà chúng ta đang đầu tư cả. Tôi nói vậy Robert các hạ có phản đối chăng?

- Điều này cũng có lý của nó, nhưng thuộc địa lại là nơi tiêu thụ hàng hóa tốt nhất, nhanh nhất.

Điều thiếu mỉm cười, đây chính là mục tiêu của các nước thực dân khi họ đổ đồng rác thải của mình và kiếm lại là vàng bạc đầy người.

- Về ngắn hạn thì ngài nói là chính xác, nhưng về dài hạn thì có vẻ không thiết thực. Chủ nghĩa thực dân có tai hại đó là các mẫu quốc chế tạo đồ đặc kém chất lượng vẫn có chỗ tiêu thụ một cách thoải mái. Dần dà họ sẽ mất đi tính sáng tạo và đột phá trong công nghiệp. Đương cử như Anh quốc chiến bại trong cuộc chiến giành độc lập của các vị. Thôi không nói chuyện sâu xa, nói về Mỹ quốc và các thương nhân Mỹ quốc đi. Các vị đã tụt hậu trong cuộc chạy đua thực dân rồi, bản đồ thực dân không có chỗ cho các vị nữa. Vậy nên các vị cần tìm một con đường khác để kiếm lợi nhuận từ quốc gia Đại Thanh không lỗ đây vàng bạc. Và tôi mang cơ hội đó đến cho các vị.

- Kenny các hạ nói hơi quá sớm sao, tôi biết ngài đến từ Đại Nam một quốc gia Đông Nam Á. Nơi đó ngoài Đại Nam còn có một số quốc gia còn chưa bị thuộc địa. Vì sao nói Mỹ quốc không có cơ hội?

Điều thiếu nghe thấy tên này nhắc về quốc gia mình và nói về thuộc địa như đúng rồi mà hơi ức chế, nhưng hấn rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Điều thiếu nhìn Robert mà cười gằn.

- Vì tại nước Mỹ Abraham Lincoln, đảng viên Cộng hòa đầu tiên đắc cử tổng thống ông ta tuyên bố xã hội không nô lệ. Miền nam các ngài ly khai, chiến tranh đến rất nhanh chỉ tính theo ngày mà thôi. Các ngài không có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thành lập công ty

Robert giật mình kinh hãi, không ngờ tin dữ mới nhận được từ quê nhà trong ngày hôm qua thôi, giờ đây người ngoại quốc ở Đông Á này có thể biết tường tận đến vậy.

- Kenny các hạ từ đâu có được thông tin này.

- Đọc thêm vài quyển sách mà thôi.

- Xin các hạ chớ nói đùa, ngày hôm qua tôi mới nhận được điện tín từ quê nhà.

- Thì tôi cũng nhận được điện tín vậy..

Robert thật là hết cách rồi, nhưng phải công nhận rằng người thiếu niên này quả thật rất huyền bí.

- Ngài tính dùng thông tin này để dùng trong việc thương lượng sau đó ép giá các mặt hàng của tôi?

- Tôi nói rồi, tôi tìm người làm ăn, so với công việc kinh doanh của tôi thì số hàng của Robert các hạ chẳng đáng nhắc đến.

- Kính xin chỉ giáo.

Điều thiếu lúc này phong đạm kinh vân mà nhấp một ngụm nhỏ rượu vang.

- Vấn đề của nước Mỹ các ngài là không có thuộc địa, muốn khai thác quốc gia to lớn Đại Thanh nhưng vô lực. Song tôi lại có thể cung cấp cho ngài một phương pháp tốt hơn. Thay vì lao công khổ tứ đánh một cái thuộc địa rồi tiêu thụ hàng kém chất lượng thì chúng ta bắt tay cùng nhau mở công ty. Tôi có đất co nhân công giá rẻ, ngài có công nghệ. Hai ta hợp tác tạo nên mặt hàng độc nhất vô nhị, chất lượng cao. Độc quyền phân phối, mặt hàng này không những có thể tiêu thụ ở Đông Á, Tây Á, mà Châu Âu Châu Mỹ đều có thể tiêu thụ một cách dễ dàng. Mà đã là hàng độc quyền thì giá cả và lợi nhuận. ... ha ha ha.

- Nhưng Kenny các hạ muốn kinh doanh loại mặt hàng nào?

- Heroin.

- Heroin là thứ gì?

- Giống như nha phiến là chất gây nghiện, nhưng tác dụng mạnh gấp mấy chục lần, không mùi, đốt lên có mùi thơm, còn về độ sáng khoái thì một vụn lẫn Nha

Phiên đuổi không kịp.

- Có thứ tốt vậy sao? Kenny các hạ có hàng mẫu?

- Tất nhiên có. Nhưng hàng mẫu này làm hơi vội chất lượng không cao.

Diệp thiếu lòi ra từ trong túi một gói giấy và mở ra. Trong đó là một nhúm bột hơi ngà chứ không hoàn toàn trắng. Đây là công trình vĩ đại của hắn đã làm từ lúc một giờ chiều đến giờ. Lúi húi trong phòng gần 4 tiếng đồng hồ để điều chế ra mấy gram heroin không tinh khiết này. Điều thiếu dùng phương pháp thủ công nhất đó là nấu nha phiến cùng Acetic anhydride trong ba tiếng đồng hồ. Tuy rằng thu được Heroin rất không tinh khiết nhưng trong thời điểm này là chất gây nghiện bá đạo nhất thế giới rồi. Về mặt Acetic anhydride thì hắn bỏ ra hai mớ đồng bạc đại dương mua từ bệnh viện về. Quả thật bệnh viện Tây giờ này kiếm luôn cả phòng hóa sinh học cái gì cũng có.

- Thứ này là.

- Heroin.

- Tác dụng như nha phiến.

- Gấp 15 đến hai mươi lần.

- Có thể thử sao?

- Ta khuyên Robert các hạ không nên, chỉ một hai lần có thể gây nghiện.

- Chúng ta có thể dùng một con nghiện nha phiến lâu năm sau đó để hắn đánh giá.

- Robert các hạ rất có lòng thương người.

- Kenny các hạ rất có lương tâm.

Cả hai cùng cười mà chuyển địa điểm đối thoại đến một nơi kín đáo hơn.

- Ngươi thấy sao?

- Xin Robert các hạ ngày mai hãy hỏi hắn, loại Heroin này tác dụng kéo dài đến 4 tiếng đồng hồ.

- Thật rất muốn thử một lần.

- Tại hạ không ngăn cản.

Ha ha ha, cả hai cùng cười vang.

- Thật ra khi nhìn thấy đám bột của các hạ bốc hơi trắng là ta đã biết nó rất hiệu quả rồi. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ nước Pháp và Anh đang muốn thực dân Đông Nam Á. Đầu tư vào Kenny các hạ là một việc làm rất mạo hiểm.

- Vấn đề này xin ngài Robert yên tâm, Pháp- Phổ sắp đại chiến đến nơi họ chẳng rảnh tay tại Đại Nam quốc gia ta. Và lại Hoàng đế nước ta hùng tài đại lược, không như hoàng đế Đại Thanh ngu ngốc, ngài không biết rằng chúng ta đang âm thầm cách tân. Người như ta đây được đào tạo rất rất nhiều và tung ra ngoài để thu hút đầu tư. Chính sách của nước ta sẽ mở cửa rất sớm thôi. Ngài nghĩ thử xem quốc gia của chúng ta dân số gấp đôi Pháp quốc lại tiến hành cải cách như vậy. Pháp quốc liệu dám đem hết quân của họ đến Đại Nam không. Lèo tèo vài ba ngàn thì chỉ là chuyện nhỏ sau khi chúng ta cải cách.

- Thật diệu kỳ, người như ngài mà có thật nhiều tại Đại Nam.

- Nhiều không đếm được, nhưng ta có lợi thế hơn họ nhiều, vì ta có trong tay quân đội, lại có tiền vốn gia tài bạc triệu. Vậy nên ta có thể tư doanh mà lập công ty với ngài, lại có quân đội trong tay ta bảo vệ. Quan trọng là mặt hàng Heroin là do ta nghiên cứu ra, trên thế giới này ngoài ta không ai biết. Tất nhiên khi chúng ta cùng mở công ty thì bí mật này có thể chia sẻ.

- Thật sự có thể chia sẻ.

- Tất nhiên, vì công nghệ này không quá phức tạp, cực kì dễ bắt chước, kể cả ngài có đăng ký bản quyền thì với siêu lợi nhuận nó mang lại không gì có thể ngăn cản việc làm lậu nó cả. Vậy nên nếu ngài biết cũng không dám nói ra. Vậy nhưng có một chỗ trên thế giới này có thể bảo mật công nghệ, đó chính là tôi, và trên địa bàn của tôi, với quân đội của tôi bảo vệ. Ngài thấy sao?

- Thực sự quá hấp dẫn, phải nói là tôi rất hưng phấn. Nhưng kế hoạch tỉ mỉ như thế nào? Xin Kenny các hạ có thể nói một hai?

- Nói cho ngài cũng không sao. Vì trên đời này ngoài tôi ra không ai đủ điều kiện để thực hiện. Thứ nhất là nguyên liệu thô, tôi đã chuẩn bị sẵn nhân công giá rẻ cộng đất canh tác. Thứ hai mấy móc điều chế giá thành không cao, ngài có thể nhập khẩu từ Pháp hoặc Anh. Thứ ba đó là khâu đóng gói có thể thủ công hoặc dây chuyền tùy theo yêu cầu của từng khu vực khách hàng. Vận chuyển thì đơn giản, tôi có cảng tư nhân. Không ai đánh thuế chiến hạm của tôi cả, Ngài có thể tiếp nhận hàng và vận chuyển về Đại Thanh, Mỹ hay Châu Âu.

Điều thiếu rất tin mà đàm phán cùng Robert, vì hắn biết với điều kiện đưa ra thì bất khi thương nhân nào cũng mong hợp tác không thôi.

Nhưng Robert rất cuộc lại vẫn là một nhà tư bản thực dụng.

- Chúng ta hùn vốn bằng cách nào, và cổ phần đôi bên tính ra sao?

- Quy đổi ra đôla của nước Mỹ cho dễ nhé. Công ty gồm cơ sở hạ tầng, cơ sở chất xám, vốn lưu động, vốn cơ sở. Về cơ sở hạ tầng thì tôi cung cấp diện tích đất đai 50 ngàn USD. Nhà máy điều chế do ngài mua tới tính vào khoảng 10 ngàn USD. Bên cạnh đó tôi sẽ góp vốn tầm 20 ngàn USD tiền mặt, còn ngài có thể nhiều hay ít. Về mặt công nghệ chất xám thì tôi là người cung cấp nên phần này chiếm 25% cổ phần. Về phương tiện vận chuyển...

- Khoan đã. Tôi muốn hai ta đầu tư theo tỉ lệ 50/50. Cả hai đều có tiếng nói công bình trong công ty này, vì công ty đóng trên đất của ngài dưới sự quản lý của binh sĩ của ngài điều này quá nguy hiểm.

- 50/50 tốt thôi. Nhưng chuyện ngài lo lắng vì công ty trên đất của tôi là không cần thiết. Tôi nhắc lại một lần nữa sau khi công ty đi vào sản xuất thì tôi sẽ đưa công nghệ cho ngài. Nếu tôi phản hợp đồng ngài có thể dựa vào công nghệ trong tay mà đưa tôi vào thế không còn độc quyền. Tôi vẫn chưa ngu sảo đến vậy.

Không phải Điều thiếu tin tưởng Robert mà bất kì ai rơi vào trường hợp này đều giữ bí mật độc quyền như giữ mạng. Robert ngẫm nghĩ lại thấy hoàn toàn chính xác, quả thật không ai điên mà phản lại đối phương trong lúc như vậy. Đây là lấy đá tự đập chân mình.

- Tôi đầu tư một thuyền vận chuyển hơi nước trọng tải hai ngàn tấn, giá trị 150 ngàn đôla.

- Robert, xin ngài đừng đùa tôi, Heroin nhẹ bèo, Một tấn heroin ngài đã nằm trên núi vàng rồi, công ty đầu cần thuyền 2000 tấn trọng tải, tôi đâu buồn vũ khí.

- Quả thật khó khăn, nhưng nếu tôi không đầu nhập con tàu này vào thì tôi hoàn toàn không đủ 50% cổ phần.

Điều thiếu bắt đầu cau mày tỏ ra trầm tư, hẳn không hề muốn cổ phần chia 50/50. Thế nhưng kệ thôi, cái tàu hơi nước kia hẳn cũng cần. Dù sao nhà máy cũng đóng trên đất của mình. Lại thêm quân đội trong tay, Điều thiếu không sợ Robert lật bàn.

- Được rồi, chúng ta kí hợp đồng song phương. Hợp tác vui vẻ.

- Theo Kenny các hạ bao giờ nhà máy có thể đi vào hoạt động?

- Ít nhất là 3 tháng nếu Robert các hạ có thể mua được hết các máy móc cần thiết. Nhưng lúc đó nguyên liệu đầu vào chúng ta phải nhập khẩu nên lợi nhuận hơi giảm. Còn trong 8 tháng thì chúng ta có thể có được sản phẩm đầu tiên với quy trình khép kín từ nguyên liệu đến sản phẩm.

Robert nghe Điều thiếu nói chuyện mà như rơi vào mê vọng:

- Tôi rất khó tin tưởng ngài sinh ra và lớn lên ở Phương Đông. Nếu quốc gia ngài có vài người như ngài thôi thì cơ hội thành bá chủ Đông Nam Á không xa vời.

- Cảm ơn cát ngôn của ngài, tôi cũng hi vọng như vậy.

Ngày 16 tháng giêng năm Tự Đức thứ 11. Hương Cảng có thêm một công dân nhập tịch Quốc tịch Anh Có tên Kenny Trần. Dưới sự đảm bảo của Robert cùng lo lót toàn quyền Hương Cảng thì Điều thiếu có thêm quốc tịch thứ hai là Anh Quốc. Ngày 17 tháng giêng. Tại Hương Cảng có một công ty mới toanh ra đời với tên Tập đoàn thương mại quốc tế K&R đồng sáng lập tiên sinh Kenny Trần và ngài Robert Grand vốn điều lệ 100 ngàn đôla. Đây toàn là tiền Robert bỏ ra, hẳn đã thế chấp chiếc thuyền hơi nước trọng tải 2000 tấn. Công ty K&R đặt Trụ sở văn phòng đại diện tại Cửu Long vì đất đai Cửu Long lúc này còn rẻ nên mua tạm vậy.

Ngày 19 tháng riêng. Chiếc thuyền hơi nước K&R xuất hiện tại quần đảo nơi hải tặc Thái Bình Thiên quốc đang sinh hoạt. Một loạt năm chiến hạm Đại Nam cùng chiến Hạm hải tặc dàn trận trên biển chuẩn bị chiến đấu. Một thuyền nhỏ từ tàu hơi nước được thả xuống từ từ bơi về phía các chiến hạm Á Đông.

- Con mẹ các người chỉ pháo vào ai đấy?

Đây là câu nói các chiến binh Đại Nam và hải tặc nhận được nhưng không ai dám ho he nửa lời.

Lục đục chuyển 815 khẩu súng nạp đạn cửa sau Kammerlader 1842. 217 khẩu Colt revolving rifle có hoa không quả của Mỹ. Đặc biệt có bảy mươi ba khẩu Minire Rifle mà hiện nay quân Pháp đang dùng. Đạn được thì rất nhiều, đặc biệt còn có các kim tạo hình đạn nên hoàn toàn có thể đúc đạn chỉ một cách thoải mái. Thuốc súng tổng cộng 4,5 tấn. Số lượng hàng hóa quả là không nhỏ. Nếu tính giá thị trường thì tầm gần mười vạn lạng nhưng Robert lấy giá gốc một cách hữu nghị 5 vạn lạng. Nói chung giờ cả hai là mình hữu nên Robert cũng muốn tăng cường sức mạnh quân sự cho Điều thiếu.

Năm chiếc chiến hạm Vạn Ninh quay đầu đi về quân doanh với đầy ắp hàng hóa. Đi theo còn có Robert cùng hai vị sĩ quan trên tàu K&R. Hai người này một là hải quân sĩ quan một là bộ binh sĩ quan, Điều thiếu muốn thuê hai người này tiến hành huấn luyện hải chiến và bộ chiến cho quân Vạn Ninh. Còn Robert thì đi theo để lấy 5 vạn lạng tiền bán súng và 5 vạn lạng tiền Điều thiếu nhờ mua đồ. Đây là nhờ vả chứ không phải buôn bán, vì đằng nào Robert cũng phải quay lại Châu Âu để mua dây truyền sản xuất Heroin. Còn chuyện quê nhà chiến tranh thì Robert vứt lên tám tầng mây rồi. Hẳn chỉ đánh điện tín về nhà một cách đơn giản. "Bí mật giải phóng nô lệ, không ai trong nhà tông binh tham gia chiến tranh, không đầu tư cho quân miền nam".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xuất Chinh

Tất nhiên lý do lên bờ lấy tiền của Robert cũng chỉ là một phần, Điều thiếu thừa biết rằng tên này muốn thăm quan “cơ sở vật chất” của đối tác làm ăn. Điều thiếu cũng lười so đo. Tài châu Vạn Ninh này cha con họ Trần đã làm vua con rồi, cả một tập đoàn lợi ích đang dựa vào cha con họ Trần mà vận chuyển đây.

Việc đi “thăm quan” trong lúc bạc vận chuyển từ Hà Tĩnh về Vạn Ninh thì Điều thiếu sàng khoai đồng ý không vấn đề. Thế nhưng Điều thiếu yêu cầu Robert cải trang một chút để không ai nhận ra hẳn là người ngoại quốc. Điều này đơn giản là triều đình Huế đang đánh nhau cùng người Pháp, giờ xuất hiện người ngoại quốc nơi này tiếng ra lời vào phiền phức, không chừng nháo đến triều đình lại phải ở lại một thời gian giải thích. Giải thích chán rồi có khi lộ ra công việc làm ăn lại bị đánh thuế cho thì vô mặt. Điều thiếu không sợ triều đình đánh thuế vì chẳng bỏ tiền gì với siêu lợi nhuận. Thế nhưng bớt đồng nào hay đồng ấy. Nghe đến Điều thiếu tính toán không bỏ sót như vậy thì cả lũ be tên Mỹ quốc mặc vào quang minh khai giáp, cộng thêm mũi chộp gần như che mặt để hành động. Cũng may thời tiết mát mẻ, quang minh giáp là của lão tía nên mặc rất vừa, cả bọn không ai thấy khó chịu gì cả.

Điều thiếu cùng đám thân binh tùy tùng dẫn theo ba người đi thăm thú các nơi mà Điều thiếu dự định đặt xây dựng nhà máy. Nhà máy chế biến được xây dựng hai nơi, nhằm để chia các công đoạn ra tránh người hữu tâm ăn cắp công nghệ. Nhà máy sản xuất Acetic anhydride thì đặt tại quân doanh, đây là con át chủ bài không thể lộ nên cần bảo vệ tuyệt đối. Tất nhiên giờ này Robert còn chưa biết chất quan trọng trong điều chế heroin là Acetic anhydride. Điều thiếu chỉ nói chung chung mà dây chuyền sản xuất axit hữu cơ mà thôi. Tiếp theo tất cả mọi người thăm thú “ruộng đồng” cùng đồi núi để trồng thuốc phiện cây. Mặc dù lúc này những nơi này chưa thuộc về Điều thiếu, nhưng hẳn cứ vô ngục nói là thuộc về mình đấy ai làm gì được nào.

Việc thăm thú bảy xã thuộc Vạn Ninh châu có diện tích bằng thành phố hạ long + thị xã Cẩm Phả lúc này không phải là chuyện dễ trong điều kiện giao thông không thuận tiện. Cũng phải mất hai ngày mới tìm hiểu hết mọi nơi. Những nơi đi qua dân chúng đều ào ào ra tung hô Điều tướng quân nhưng vì vương đám Tây rất xanh nên Điều thiếu không khách khí đuổi bằng hết.

Hào tình quần chúng rơi vào mắt khiến Robert kinh ngạc vô cùng, quan hệ giữa giai cấp thống trị và giai cấp bị trị, giữa kẻ bóc lột và người bị bóc lột không bao giờ tốt đẹp cả. Không ngờ nơi này vị Kenny tiên sinh được chào đón như tổng thống vậy. Điều thiếu chỉ biết cười dài giải thích “Tại ta quá đẹp trai thôi”. Câu nói hài hước làm cho Robert méo cả miệng không biết nói gì.

Hai ngày tiền đã cập bến Vạn Ninh, Robert rất ấn tượng trước khả năng huy động vốn của Trần gia và càng tràn ngập hi vọng trong cuộc làm ăn này. Vốn dĩ Robert cố gắng lôi kéo Điều thiếu đi Châu Âu cùng hẳn vì Robert sợ hải mua không đúng chủng loại máy móc cần thiết nhưng Điều thiếu cười dài. Không cần thiết, chỉ cần bắt cóc một tên hóa học gia đến là được. Chết chúng ta cần điều chế không khó, chỉ cần hẳn đến làm mẫu một lần là được, sau đó thì giết thôi. Robert trợn mắt há mồm kinh ngạc, nhưng hẳn cũng hiểu mỗi làm ăn tính bằng triệu đô này thì tuyệt mật là chuyện cần thiết thật.

“Bùi ngùi” chia tay nhau Robert vận chuyển mười vạn lạng bạc lên con thuyền K&R Cop và thực hiện sứ mệnh lệnh đênh mua sắm đồ. Điều thiếu không đi theo vì hẳn còn phải chuẩn bị cho chiến tranh. Lúc này đây súng ống đạn dược đã đầy đủ chính là lúc rèn luyện cho binh sĩ. Nói một câu xanh cho vương tân binh mà đi quần nhau với quân Pháp là chết, phải để quân va chạm cùng các đối thủ không mạnh, để cho họ tích lũy kinh nghiệm thì mới thành quân đoàn bách chiến bách thắng.

Lúc này đây hai tên sĩ quan Mi đang trợn mắt há mồm nhìn binh sĩ Đại Nam luyện tập. Họ đang nhìn thấy gì đây, họ đang thấy một chi quân đội hoàn toàn hiện đại luyện tập. Cách luyện tập của họ có đôi nét còn hiện đại hơn cả phương Tây và Mỹ khiến họ không thể không tò mò đánh giá và hỏi han chủ nhân của phương pháp Điều tướng quân.

Sĩ quan mỹ tò mò về chuyện di chuyển các kiểu chướng ngại vật, di chuyển kiểu bò, v.v... đây là những thứ họ không được học trong trường quân sự. Điều thiếu giải thích, theo hướng phát triển của súng đạn và pháo thì tất nhiên sau này không cần đứng hay ngồi mà lên đạn. Vậy ra bò lại là phương án di chuyển thích hợp trong chiến trường. Còn chạy vượt chướng ngại vật thì đơn giản hơn, với vũ khí mới sát thương hàng loạt mà bố trí cả đám người dân hàng tiền lên là chết cả. Vậy nên chiến tranh chia làm ba địa hình chiến đấu, một là nội thành. Hai là ngoại ô đào hào đào công sự. Ba là trong rừng cây. Mà cả ba loại địa hình này hết sức phức tạp khi di chuyển nên cần học cách di chuyển tránh đạn.

Hai viên sĩ quan lúc này mới quay ra hỏi Điều thiếu: “ngươi hót hay như kiểu vậy ngươi mời ta đến đây làm gì”. Câu trả lời của Điều thiếu là. “Sĩ quan bộ binh giúp luyện bắn, sĩ quan hải quân giúp đội hình và các phương án tấn công trên biển. Ngoài ra phương pháp định vị về hải đồ khi đi biển rất quan trọng. Điều thiếu cần giáo cái này”.

Công việc đầu vào đó, tiếp theo là luyện tập thực chiến. Phải nói phương pháp luyện tập của Điều thiếu rất vô nhân đạo và thảm khốc. Hai gã sĩ quan người Mỹ nhìn thấy chỉ biết lắc đầu le lưỡi.

Thứ nhất vì đội hình đội ngũ, quân luật, cơ sở thân thể của các binh sĩ Vạn Ninh đã được củng cố rất chắc trong bốn tháng thời gian. Giờ đây đối với họ chỉ cần luyện bắn mà thôi, thật ra nếu đủ đạn thì chỉ cần một tuần bắn liên tục là các binh sĩ thành thạo hết. Nhưng Điều thiếu cần nhiều hơn thế, cảm giác bắn người và cảm giác bị bắn khác hoàn toàn nhau. Ra vậy để tăng thêm kích thích cho cuộc sống nhàm chán của các binh sĩ thì Điều thiếu nghĩ ra một phương pháp luyện tập mới “bắn đạn thật đối kháng trực tiếp”. Binh sĩ sẽ chia làm hai phe, đào hào cố thủ. Sau đó bắn nhau súng thật đạn thật chơi. Tất nhiên Điều thiếu không ngu đến nỗi để hao bên giết nhau thật. Một bên bắn thì bên kia chui xuống hào giờ người rom lên, sau đó ngược lại. Bên nào thắng thưởng, bên nào thua phạt. Cái trò chơi máu tanh này làm cho tâm lý không sợ súng đạn của Vạn Ninh quân tăng lên một vach. Ít nhất buổi đầu ra trận không té đái trong quần mà chui trong hào bảo vệ không lộ mặt ra.

Hai sĩ quan Mỹ cũng công nhận phương pháp này hiệu quả, nhưng nếu áp dụng Tại Mỹ có khi lên báo, hoặc tòa án binh. Vậy nên thưởng thức thì thưởng thức, hai tên này không học.

Nhưng luyện tập của binh sĩ Vạn Ninh tăng cấp khi các binh sĩ đào hầm trú ẩn, và cong kích họ là những khẩu pháo 2 pound. Đây mới là vô nhân đạo thực sự, vì đã có một số chiến sĩ bị hòn đạn lăn ngược mà trúng thương. Nhưng tất nhiên cũng không nặng, vì để tránh pháo thì mỗi người đào một cái hang phía mặt tiền của hào rồi chui vào. Vì vậy đạn pháo có hết đà mà lăn ngược vào người cũng không trấn thương nặng.

Nói chung Phương pháp luyện tập đã man con ngan của Điều thiếu chỉ nhằm hai chữ “Tâm lý”. Chỉ cần tâm lý chiến binh vững vàng thì trăm trận trăm thắng. Đưa một chút thôi, làm gì có đội quân bảo bất bại, nhưng hẳn cố gắng nhất để làm đó là bại nhưng không tan rã mà thôi.

Ngày 4 tháng 3 năm Tự Đức thứ 11, sau nhiều tháng vất vả rèn luyện thì đội quân phải nói là tân tiến nhất của Đại Nam lúc này xuất chinh lần thứ nhất. Mười hai chiếc chiến hạm cùng được tung vào trận đánh. Phải nói quân Vạn Ninh đã tung ra lực lượng mạnh nhất của bản thân.

Tiểu chiến hạm dài 15m rộng năm mét. Có một tầng đặt pháo mỗi bên mạn thuyền 3 khẩu pháo 3 pound mặt sàn thuyền xếp đầy bao cát, lan can Chiến hạm đã được cải tạo thành bọc một lớp thép mỏng bên ngoài. Đây là chiến thuyền một cột buồm thẳng chính và hai buồm tam giác via trước và sau. Tiếp đó là hàng 4 cặp mái chèo. Với sức chứa 50 người kể cả thủy thủ pháo binh, còn thêm phụ binh chèo thuyền.

Trung hạm thì lớn hơn một chút với Chiều dài 23 m rộng 7m thuyền có hai tầng một lầu rõ ràng với hai cột buồm chính bố trí tinh vi, 6 cặp mái chèo, và 5 cặp pháo 3 pound bố trí hai bên trước sau bố trí hai thớt pháo 8 pound uy lực. Chiến hạm có sức chứa 80 người kể cả phụ binh chèo thuyền.

Tổng số quân xuất phát lần này là gần bảy trăm người với bốn trăm tay súng toàn bộ là súng Kammerlader. Bản thân Điều thiếu đánh giá cao hơn về khẩu súng này, vậy nên hẳn sẽ tiến hành trang bị đồng loạt loại súng này cho quân đội của hắn trong thời gian đầu. Chính vì thế 217 khẩu Colt revolving rifle có hoa không quả của Mỹ. Đặc biệt có bảy mươi ba khẩu Minire Rifle mà hiện nay quân Pháp đang dùng. Điều thiếu bố trí cho lực lượng đặc biệt. Colt revolving lực bắn kém, chính xác không cao. Có thể bắn 6 viên liên tục nhưng mỗi lần lên đạn thì rất mệt mỏi. Dứt khoát lấy ra năm mươi khẩu cho các thân binh sử dụng. Thân binh là lực lượng hộ vệ cần phản ứng nhanh với các tình huống cận thân. Colt revolving rifle thích hợp. Minire Rifle nòng rãnh xoắn, dứt đạn phía trước, đạn chì hình trụ dài vỏ đai, tầm bắn cực tốt lên đến 300- 400m nhưng thao tác nạp đạn rườm rà. Nhất quyết lấy ra 20 khẩu chuyên luyện tập một nhóm bắn tỉa.

Điều thiếu muốn chuẩn hóa quân đội về một loại súng duy nhất, vậy nên hẳn sẽ không chơi kiểu đôi ăn cần có súng nào dùng súng ấy.

Trần Quang Cán Tỉnh Hải Ủy nơi đóng quân sở thuộc Vạn Ninh, chức trách bảo vệ Vạn Ninh địa phận cùng tuần duyên. Tuần duyên thì có thể vi phạm một chút mà dong duỗi thuyền qua địa phận huyện bạn hoặc Châu bạn. Nhưng bộ binh muốn qua cảnh nơi khác phải có sự đồng ý của Binh Bộ hoặc Tuần phủ đại nhân. Đây là lý do mà Vạn Ninh sau khi có súng mà trong hai tháng vẫn không thể có một trận đánh nào. Biển khơi mù mịt không có hoa tiêu chỉ điểm hải tặc là rất khó tìm. Trên bộ thì Lê Duy Phụng chưa xâm phạm Vạn Ninh hẳn chả có cơ gì tiến hành quá cảnh tham chiến.

Sốt ruột không thôi Quang cán tướng quân bèn viết một bức thư thông thiết cho lão sư trên kinh thành, ý tứ đơn giản là: “Đệ tử ngồi không chờ tặc khấu thì đến bao giờ, Lúc này đây trong tay đệ tử binh cường mã tráng, lấy một địch mười không nói quá. Xin ân sư vận động cho đệ tử một công hàm quá cảnh tác chiến. Đệ tử xin nguyện lấy đầu ra đảm bảo chỉ có thắng không có thua”. Để chứng minh nhiệt huyết của mình. Hắn dâng lên năm khẩu súng Colt còn xoay cộng thêm một vạn lạng để lão sư lo lót quan trên. Vậy là bốn vạn lạng kiếm được từ Diêm đồn lại kém đi một ít. Tất nhiên đi kèm với số súng Colt còn xoay là năm thân binh lực lưỡng đáng về đường đường thiện dùng Colt. Cái này để làm gì, là để biểu diễn cho Lão sư xem. Chỉ có thực mắt nhìn mới có thể tin tưởng. Nếu để hù dọa thể nhân thì Colt còn xoay xem ra hiệu quả với thể nhân nhiều hơn là Kammerlader.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Triều đường rối loạn

Nhưng sự việc không đơn giản như Cán tướng quân suy nghĩ, lão sư Phan Phú Thứ là một lão hồ ly tinh minh quan trường không gì sánh bằng. Nhìn thấy năm thân binh đang cầm súng nổ âm âm liên tục biểu diễn thì Phan Phú Thứ thấy được ánh dạng đông cuối đường hầm rồi. Phan Phú Thứ có phải tham quan không? Xun thừa là phải. Nhưng cả triều ai cũng ăn đứt lốt chữ không riêng gì lão. Nhưng Phan Phú Thứ lại là một con người có lòng yêu nước thực sự. Sự việc Nam Kỳ mấy vạn quân bị mấy ngàn quân viễn chinh Châu Âu đánh bại là một sự nhục nhã cho Đại Nam. Nguyên nhân thất bại do đâu thì Phan Phú Thứ chần chọc bấy lâu. Cái đồ tội danh cho Lê Duy Phụng chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi, cả triều đình cùng hiểu ngầm mà không ai nói ra.

Phan Phú Thứ dẫn đầu vì nước mà nghĩ không tới được phương pháp. Nhưng khi nhìn thấy những khẩu súng Colt còn xoay có thể bắn liên tục sáu viên đạn thì Lão đã hiểu con đường Đại Nam nên đi, và cần phải đi.

Thật ra trong Lịch sử Phan Phú Thứ cũng đứng về phe cách tân trong triều đình, nhưng chuyện ấy là sau những năm 1863 khi ông đi sứ qua Pháp và Tây Ban Nha đại diện triều đình Huế xin chuộc ba tỉnh Nam Kỳ, sau khi chứng kiến sự hiện đại hóa và công nghiệp hóa thần kỳ của Châu Âu thì Phan Phú Thứ đã dâng lên Tự Đức bản tường trình cốt để thuyết phục vua Tự Đức mau "cải cách việc học tập và phát triển công nghiệp", Phan Phú Thứ còn dâng lên vua hai tác phẩm do ông làm trong chuyến đi, đó là Tây hành nhật ký và Tây Phủ thi thảo.

Phải nói nếu con người không có manh nha tư tưởng cách tân thì cũng không thể kiên trì việc này trong mấy chục năm. Lúc này đây Phan Phú Thứ nhìn ra con đường cách tân của Đại Nam thông qua năm khẩu súng Colt còn xoay này. Mắt tai nghe là giả mắt thấy là thật, Phan Phú Thứ đi vào thư phòng viết một bản tấu chương tâm huyết dài mấy trăm chữ.

Buổi tào triều ại Kinh Đô Huế ngày hôm sau trở nên dây sóng. Tất cả đều xoay quanh chủ đề cha con nhà họ Trần. Không ngờ Trần Quang Cán lại nổi danh một cách không ngờ đến như vậy. Cùng ngày hôm đó trong năm thân vệ của Điều thiếu thì có đến ba người tức tốc bắt thuyền trở về Vạn Ninh doanh mang theo một phong thư tối mật của Phan lão sư.

Trên bảo tọa Tự Đức hoàng đế đang cau mày chăm chú đọc từng chữ một trong bức tấu chương của Phan Phú Thứ.

- Phan ái khanh, những lời trong tấu chương là thật sự, khanh có tận mắt chứng kiến sao?

- Khởi bẩm Thánh thượng, hạ thần nguyện lấy đầu mình ra đảm bảo từng câu từng chữ không có dối gian. Lại nói nhân chứng vật chứng tất cả đều đứng ngoài điện, chỉ cần Thánh thượng muốn thì lúc nào cũng có thể quan khán.

Nghe đến đây thì Tự Đức mặt mày dặng dờ, hai hàng lông mày dãn ra một cách thoải mái hơn. Tự Đức hoàng đế năm nay cũng chỉ mới 34 tuổi, đây là cái tuổi đang độ chín nhất của một người đàn ông. Không quá trẻ để bông bột, cũng không quá già để mất đi nhuệ khí. Tự Đức là một người chăm lo việc dân việc nước, nhưng trong tay Tự Đức là một bộ máy hành chính hoạt động không mấy hiệu quả với các vấn nạn từ trước khi hắn lên ngôi. Trong triều đình nhóm quan viên bảo thủ đảng rất đông đảo và quyền cao chức trọng, nhóm quan viên trẻ có tư tưởng cải cách thì chưa chín chắn để có thể tạo nên đối trọng. Bản thân Tự Đức rất mệt mỏi trong việc cân bằng đôi bên. Đôi khi Tự Đức luôn rơi vào lưỡng lự khó quyết trong những chính sách mang tính cách mệnh.

Những năm gần đây Tự Đức lại càng mệt mỏi, chế độ phân dân chúng ra làm cửu phẩm để đối xử gây nên những phản ứng từ dân chúng. Đặc biệt với chế độ sưu cao thuế nặng áp dụng cho Xứ Thanh và Bắc Kỳ gây ra nội loạn không ngừng. Gần nhất lại là chuyện quân Tây Dương đánh chiếm ba tỉnh Nam Kỳ làm cho Tự Đức ăn không ngon ngủ không yên. Nam Kỳ là vựa lúa của cả nước, ý nghĩa của Nam Kỳ không hề nhỏ trong việc đảm bảo sự vận hành trơn tru của hành chính quốc gia.

Nay Lê Duy Phụng lại nâng cao ngọn cờ khôi phục Hậu Lê khiến cho chiến loạn Bắc Kỳ trở nên khốc liệt. Quả thật những chuyện này đã làm cho vị hoàng đế đang hăng hái trong công cuộc phục hưng trở nên có phần nản trí.

Nhưng bản tấu chương của Phan Phú Thứ như một nước nhỏ hắt vào chảo dầu sôi, mực dù hạt nước nhỏ bé nhưng tác dụng thì to lớn không thôi.

Tự Đức không thể không than thở một câu.

- Ôi tấm lòng trung đến vậy là cùng cực rồi, Trẫm, triều đình suýt nữa phụ công thần. Lại đây... khanh tự mình đọc to, rõ ràng tấu chương của mình cho toàn bộ văn võ cùng nghe.

Đây là một đặc ân cực lớn, vì thường thường muốn xướng tấu chương là do hoạn quan đứng đọc. Nhưng lần này Phan Phú Thứ được ban quyền bước lên hai bước bậc thêm rộng mà quay lại đọc tấu chương cho quần thần nghe rõ. Tấu chương có đoạn

“..... Thần Phan Phú Thứ thật xấu hổ khi tiến cử người thân. Nhưng cha con họ Trần có tên gọi Trần Quang Cán và Trần Quang Điều tấm lòng trung chính với xã tắc là không gì sánh nổi..... Hai cha con họ Trần bỏ đi cơ nghiệp mấy trăm năm với gia tài bạc triệu mà tông quân đánh giặc..... Ngày 20 tháng chạp năm Tự Đức thứ mười, Hai cha con họ Trần dẫn thủy binh tuần tra thì gặp được tàu hơi nước của Tây Dương. Những tướng quân thù nên cả hai chuẩn bị liều chết chiến đấu hi sinh cho xã tắc. Nhưng may thay đây là một đội thuyền buôn của Mỹ quốc. Cha con họ Trần cho yêu cầu kiểm tra thuyền bè và đối phương đồng ý. Không ngờ rằng phát hiện một khối lượng lớn vũ khí tinh mỹ của người ngoại quốc nên hai Trần Quang Cán đã đặt vấn đề xin mua. Những tướng rất khó khăn đạt được mục đích vì Đại Nam đang có chiến tranh cùng giặc Tây Dương nhưng sự việc lại hoàn toàn trái ngược. Với năm vạn lượng bạc trắng thì Trần Quang Cán đã mua được về trên 700 hỏa đăng thương Tây dương với sức mạnh vô song cùng nhiều hàng hóa quân dụng tinh mỹ của thương nhân Mỹ quốc. Hối ra mới biết Mỹ quốc là một quốc gia độc lập với Tây Dương, họ cũng không liên quan gì tới Pháp và Tây Ban Nha đang chiến tranh cùng Đại Nam chúng ta vậy nên việc mua bán là khả dụng..... Nhưng cha con nhà họ Trần có bình hùng tướng mạnh nhưng không được trọng dụng.... Họ mòn mỏi chờ mong được vì triều đình lập công nhưng do những người không vừa mắt nhân tài nên hai cha con đành thương tâm mà chui rúc nơi Vạn Ninh trấn trong khi tặc khấu hoành hành Bắc Kỳ..... Vì chức quan nhỏ bé không biết kêu cùng ai, Trần Quang Cán lấy danh đệ tử mà cầu cứu hạ Thần..... Hạ thần vì giang sơn xã tắc mà không thể không hiềm nghi kị tiến cử người thân.... Kính xin Thánh thượng ân chuẩn cho đội quân tinh long mãnh hổ của Cha con họ Trần Quát cảnh các tình tác chiến với Lê Duy Phụng tặc khấu.... Trong thư gửi lão sư của hai cha con họ Trần có câu: “ Vốn dĩ số vũ khí tinh mỹ từ phương Tây này đệ tử không có tư cách để sử dụng, phải dâng lên thánh thượng trang bị cho cấm vệ quân uy mãnh nơi kinh kì. Nhưng vì tặc khấu còn nhờn nhạo, cúi xin lão sư thông cảm, đánh tan giặc cỏ đệ tử xin dân số tạ tội cùng thánh thượng và đưa hỏa khí về Kinh thành”.... “

Cái bài tấu này của Phan Phú Thứ là một bản tấu mang tính kể chuyện rất nhiều, nhưng lồng vào đó chỉ một vài câu thôi cũng đủ dậy sóng triều đình. Tất nhiên có rất nhiều chuyện là Phan Phú Thứ bịa ra. Đầu tiên lão bịa ra chuyện Trần Quang Cán đã là đệ tử của lão trước khi tông quân. Thứ đến là lão bịa đến chuyện đánh xong giặc thì dâng súng cho Tự Đức. Đây là một trong những điểm cáo già của lão, người là một tướng quân nho nhỏ mà tay nắm trọng khí tinh mưu đồ gì? Vậy thì dứt khoát đánh xong giặc dâng súng lên cho Tự Đức đi, vừa biểu thị lòng trung vừa kiếm một món hời. Tự Đức có keo kiệt cũng không thể lấy không tiền bạc của thần tử, cái mặt mo hoàng đế không chịu được a.

- Khởi bẩm thánh thượng, Thần cho rằng Phan Tham tri là xam tấu, hỏa điều thương bán được sáu phát liên tục là không thể, nên nhớ chiến báo từ Nam Kỳ gửi về thì hỏa đăng thương của quân Pháp cũng chỉ bán từng phát, có hơi nhanh hơn súng hỏa mai nhưng không quá nhanh.

- Thần lại cho rằng Phan Đại nhân nghe lời sàm tấu phía dưới, nên trị tội hao cha con họ Trần.

- Khởi bẩm thánh thượng, hai cha con họ Trần xuất thân thương nhân không am hiểu việc binh, cái gì mà hỏa long chi sư là xam tấu.

- Thần cho là xam tấu.

Các chứng đại thần nồm năm miệng mười mà kêu là xam tấu trong điện, phe cách tân thế lực nhỏ bé lại không có chuẩn bị nên rơi vào thế bị động. Quả thật phe cánh tân của Phan Phú Thứ cũng đang nghi ngờ lão già này xam tấu nên chưa đứng ra bênh vực.

Còn Phan Phú Thứ đứng trước quần hùng chỉ trích thì không hề sợ hãi, hắn đang ung dung nhón nhờ chờ lũ người kia xấu mặt.

Tự Đức cũng bối rối, lòng tin của hắn dành cho Phan Phú Thứ cũng đang xao động.

- Khởi bẩm thánh thượng, hạ thần lấy đầu mình ra đảm bảo những chuyện trong tấu chương, ngoài kia vẫn còn thân vệ quân của hai cha con họ Trần với hỏa điều thương Tây Dương. Hạ thần kính xin thánh thượng ngự lãm, nếu thánh thượng và chúng bá quan không ưng ý thì thần nguyện tự chặt đầu mình xuống đất.

Phan Phú Thứ bỗng nhiên quyết tuyệt coi mao quan mà bất khuất đứng nơi đó.

- Rồi giá, hôm nay trẫm quyết thân chinh ngự lãm xem cho bằng được hỏa long chi sư hay là cầu long chi sư....

Hoàng thượng xuất hành là một công việc rườm rà vô cùng, nào là đôi lễ nghi, đội võng trọng, cấm vệ quân rồi rất rất nhiều thứ, thành thử ra để đến được nơi diễn tập bắn đạn là cả một quá trình đến hơn một canh giờ.

Lúc này đây trên sân tập bắn của Thần cơ doanh là hai tên thân vệ của Điều thiếu đang hướng dẫn cho hai Cẩm vệ quân cách bắn súng. Việc để cho người ngoài cung cầm vũ khí nóng trước mặt hoàng đế là không an toàn. Tất nhiên hai thân vệ quân của Điều thiếu đã nhồi hết đạn cho bốn khẩu Colt còn xoay, việc hướng dẫn đám Cẩm vệ quân chỉ là đặt hạt nổ lên cò và bắn thôi. Những thứ này thì đơn giản nên hai tên Cẩm vệ quân được chọn học khá nhanh.

- Khởi bả thánh thượng, hai cẩm vệ quân đã chuẩn bị xong.

Một tên Cẩm vệ tướng quân vội vã chạy đến bên lọng của Tự Đức mà thông báo.

- Xạ kích đi.

Tự đức giờ chiếc kính viễn vọng lên và quan sát hai tên cẩm vệ quân trong sân tập.

Đoàng đoàng... Đoàng... đoàng...

Tiếng súng nổ ran bên trong sân bắn khiến cho quần thần triều Huế kinh hãi không thôi, đúng là bắn liên tục không nghỉ. Đã vậy mỗi tên cẩm vệ bắn tới hai khẩu Colt tức là mười hai viên đạn. Hiệu quả của hai tên bắn đã ngang ngửa hai mươi tư người Thần cơ doanh cầm súng hóa mai xại kích.

Không có điều gì xung động hơn là tự mất mục kích, không có lời lẽ hùng biện nào tốt hơn là thực tế chứng minh. Lúc này nhìn vết mặt bằng hoàng của chúng vẫn vỡ bá quan cùng như Tự Đức thì Phan Phú Thứ lại đứng ra bầm tấu.

- Khoi bả thánh thượng, binh sĩ của cha con họ Trần xạ kích mau hơn cẩm vệ quân.

Điều lão Phan nói không ai nghi ngờ, vì hai tên cẩm vệ chỉ mới học tập trong mấy khắc thời gian mà thôi. Súng có thể dễ bắn thế sao? Không ai tưởng tượng nổi.

- Cái này... cái kia.... Lệnh cho hai tên thân binh của Trần ái khanh lại đây cho Trẫm

Lúc này đây hao tên thân binh đang nom nớp lo lắng hoảng sợ quỳ dưới chân Tự Đức, bọn họ cuối cùng cũng chỉ là nông nô nhà họ Trần mà thôi. Từ khi hai cha con nhà họ Trần ra là quan thì họ cũng có tiếp xúc với quan viên các cấp, vậy nhưng trng diện kinh người như ngày hôm nay thì lần đầu họ gặp được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30: Tranh cãi

- Ha ha, chiến sĩ của trẫm, người không cần quá mứa căng thẳng như vậy. Cứ xem như người đang luyện tập trong quân doanh mà thể hiện ra năng lực tốt nhất của các người trẫm xem nào.

Những binh sĩ này là quân nhân được đào tạo một cách chính quy nhất tại Đại Nam lúc này, nhưng khổ nỗi quan lễ của họ rất bí bết. Mặc dù trang diện ngày hôm nay đã được Phan Phú Thứ Tham Tri đại nhân dự tính trước mà đào tạo họ cả một đêm, thế nhưng sau khi gặp Tự Đức thì đám này quên sạch. Phải công nhận rằng vào tại thời điểm này Hoàng quyền vẫn có sức ảnh hưởng tuyệt đối đến người dân. Cũng chính vì điểm này mà Điều thiếu cũng lười nghĩ về chuyện tuyên truyền cái gì lòng trung thành chỉ riêng với họ Trần, đó là tạo phản.

Đừng nói Điều thiếu lúc này chưa có lực tạo phản, dù hần có thì chắc gì Điều thiếu đã làm như vậy. Cảnh nôi da nấu thịt để cho ngoại bang chế cười Điều thiếu mới không thêm làm đây. Kế hoạch của Điều thiếu đó là tập hợp đủ sức mạnh để bản thân có thể phạm pháp một chút mà không ai trách cứ hần đây. Điều thiếu phạm pháp không phải để cho bản thân giàu sang hay tận hưởng gì, hần phạm pháp để cả Đại Nam tỉnh ngộ sau khoảng thời gian quá dài đất nước này đắm chìm trong lạc hậu.

Điều thiếu là một người có hiểu biết cực sâu sắc đến xã hội và chế độ. Hần không hề mất thực tế như các nhân vật xuyên thường thấy. Gì mà xuyên thì phải làm vương làm đế, đây là một chuyện phi thực tế và nực cười. Giờ đây Đại Nam triều đình họ Nguyễn chưa đến mức son cùng thuy tận, ít nhất là Đại Nam trong tay Tự Đức vẫn có cơ hội lật bàn, vẫn có khả năng cách tân. Cái mà Quang Điều muốn để lại cho dân tộc là một tấm gương về cách tân, hần sẵn sàng tổ kiến cho mình một chi thể lực đủ để bảo hộ dự án cách tân của bản thân thành công. Sau đó cố gắng ảnh hưởng tới suy nghĩ của các năng quan triều đình để chứng minh cách tân là cần thiết. Còn việc tương lai người Việt Nam theo con đường nào thì Điều Thiếu tuyệt không ép buộc. Chế độ Phong kiến, chính quyền vào tay các nhà tư bản nông dân và công nhân lên nắm quyền thì Quang Điều không ý kiến. Chỉ cần Đại nam trở nên hùng mạnh, thì chính quyền rơi vào tay ai cũng không quan trọng. Chỉ cần Việt Nam là cường quốc thì dù theo chế độ nào cũng không sao, mọi quốc gia khác đều phải nhìn sắc mặt của Việt Nam mà hành động.

Quay trở lại với tình huống trước mắt, vì Điều thiếu có tư tưởng kia nên việc đào tạo cho các binh sĩ Vạn Ninh hoàn toàn chỉ thuyết giáo về mặt quân nhân. Về chính trị tư tưởng thì Điều thiếu ít hoặc hầu như không mấy can thiệp sâu. Chỉ thấy hai binh sĩ Vạn Ninh được ra lệnh thì ngay lập tức đứng thẳng nghiêm trang, sau đó họ theo đúng những gì được luyện tập tại quân doanh mà thể hiện. Khí chất của chỉ hai tên lính này thôi cũng khiến mọi người trẫm trở khen ngợi. Tưởng tượng xem hàng trăm hàng ngàn chiến binh như vậy thì trang diện sẽ nưg bức ra sao.

- Trẫm hỏi, binh sĩ như các người trong quân doanh của Trần Hải Úy có bao nhiêu?

Lúc này đây vì được lệnh thực hiện đúng theo quân lễ thường ngày nên hai thân binh không mấy bối rối mà thưa.

- Thưa Vua. Người người như tiểu nhân có 50 ạ.

Câu trả lời của tên thân binh này rất buồn cười, vì hắn quên mất xưng hô với Tự Đức ra sao mà trực tiếp “Thưa Vua” làm cho toàn bộ văn võ bá quan bầm bụng mà cười, nhưng không ai dám cười thành tiếng cả. Vậy nhưng Tự Đức thì lại hoàn toàn vui vẻ, hắn thích cái cách mộc mạc đến đáng yêu của binh sĩ “nông thôn này” rất thật thà chất phác.

- Thưa thánh thượng, chỉ có 50 người thì quá ít, chắc những người này là thân binh của Trần Tĩnh Hải Úy, những binh sĩ khác thì chưa chắc đã được như vậy...

Lại một loạt những tên không ăn được thì tìm cách đập đồ nhảy ra bôi mớ, cái thời này thân binh và binh sĩ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Thân binh là binh sĩ mà các tướng tá sĩ quan tự mình bỏ tiền ra nuôi sống và trang bị, nhóm này dùng để bảo vệ tính mạng của các tướng quân, sĩ quan nên được đào tạo và trang bị cực tốt. Mấy tên quan lại muốn tìm cách hạ uy tín của Phan Phú Thứ liền dựa vào điểm này, ý nói là Phan Phú Thứ lôi mấy tên thân binh ra khoe mẽ, thực tế binh sĩ bình thường chất lượng chả ra sao.

- Thưa vị đại nhân này nói không đúng, chúng tôi chỉ mạnh về mặt cận chiến để bảo vệ cho Cách tướng quân và Điều thiếu thôi. Nếu hành quân đánh trận thì chúng tôi lại không tốt bằng binh sĩ trong doanh.

Tên binh sĩ rất không phép tắc, rất ngây thơ mà phản bác lại một vị đại quan vừa mĩa mai. Họ hông hiểu lắm hàm ý trong câu nói của vị đại nhân này. Nhưng họ lại không chịu được khi có ai đồ chê bao quân doanh của họ.

- Tên tạp binh này vô lễ...

Vị đại quan kia quát lên một tiếng, xong Tự Đức giơ tay khoát đi rồi ngắm nhìn tên thân binh kia một cách thú vị.

- Rất tốt, Trương ái khanh không nên trách cứ họ, những binh sĩ này cả ngày lăn lộn xa trường thường không có thời gian mà học lễ nghi rườm rà.

- Bẩm thánh thượng, thần nghĩ hai tên tạp binh này cũng là hữu danh vô thực, phô trương thanh thế mà thôi, nếu họ nói cận chiến giỏi thì xin cho họ tỉ đấu cùng cấm vệ quân xem sao? Là hổ hay là mèo có thể nhìn thấy ngay.

Tự Đức cũng có ý này nên gật đầu đồng ý.

- Lời nói của Trương ái khanh cũng là đại thiện, hai người các người nghĩ sao?

Thấy Trương Đăng Quế vị đại học sĩ này liên tục làm khó nên Phan Phú Thứ không thể không ra mặt. Tỳ thí chỉ là chuyện nhỏ nhưng âm mưu trong này lại là chuyện lớn. Cấm quân là thiên tử binh, là bộ mặt của hoàng thượng, đánh thắng Cấm vệ quân là đánh mặt hoàng thượng. Nhưng nếu đánh thua thì thân binh của Điều thiếu lại thành ra mục tiêu bị công kích.

- Trương đại học sĩ cái yêu cầu này không thỏa đáng. Cấm vệ là thiên tử quân, sức một chọi mười, chọi trăm, thử cũng không cần, khoảng cách quá xa. Chúng ta hôm nay ở đây là chứng kiến sự thần kì của vũ khí tây dương. Không nên lăn lộn đầu đuôi, đao kiếm xông lên khẳng định Cấm vệ quân vô địch, xong nếu trong tay các vị binh sĩ Vạn Ninh là vũ khí tây Dương bắn liên tục 6 phút thì sao. Cái chúng ta đang bàn đến đó là sức mạnh của hỏa khí... kính mong bệ hạ suy xét.

Tự Đức nghe thấy cũng vui vẻ, cái này khó trách, khen Cấm vệ cũng là khen mặt mũi Tự Đức hắn, không đánh mà khuất phục được mới là hay nhất. Tự Đức rất ủng hộ ý kiến của Phan Phú thứ.

- Rất tốt, Phan ái khanh lòng lo lắng việc nước là thật sự, công lao không nhỏ...

Nói đến đây Tự Đức như muốn ban thưởng cho Phan Phú Thứ, nhưng một lần nữa Trương Đăng Quế lại nhảy ra. Lão này là cự thần bốn đời hoàng đế, lại là thân tước Quốc Công, đại diện cho tập đoàn bảo thủ. Vậy nên lời nói của lão rất có trọng lượng trong triều.

- Thánh thượng, quân Vạn Ninh ra sao cần phải thực tế chứng minh, công lao của Phan đại nhân lớn nhưng cũng cần để quân Vạn Ninh thể hiện được uy phong thì việc ban thưởng hay khen thưởng mới tương xứng được ạ.

Thật ra tác dụng cũng như sự thần kỳ của Colt côn xoay vũ khí đã hoàn toàn chinh phục Tự Đức cũng như văn võ bá quan các thành phần. Nhưng phe bảo thủ vẫn cố sống cố chết gây sức ép cho Phan Phú Thứ cũng như binh mã Vạn Ninh. Điều này Tự Đức cũng nhìn ra đấy, nhưng thế lực của bảo thủ đang không phải nhỏ. Vậy nên Tự Đức dù vạn lần không quá nguyên ý cũng phải nghĩ cách điều phối hai phe.

- Trương ái khanh nói không phải hoàn toàn vô căn cứ, vậy thì Binh Bộ ban xuống công lệnh để Vạn Ninh có thể vượt biên tác chiến cả trên thủy bộ. Phan ái khanh, người vì nước mà không tị hiềm tiến cử người thân, tấm lòng trung của người trầm thấy rõ... nói cho môn sinh của người đánh, đánh... phải đánh thật mạnh, đả kích Phụng tặc. Thắng trận trăm sẽ trọng thưởng cho ái khanh một môn sư đồ...

- Thánh thượng anh minh.

- Thánh thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Nói chung sự việc nhốn nháo trên triều Huế đã khép lại, cả phe bảo thủ lẫn phe cách tân đều trở nên trầm mặc hơn và tiến hành chuẩn bị nhưng bước đi kế tiếp. Còn về số vũ khí “tân tiến” của Điều thiếu tại Vạn Ninh cũng nhận được số phận của nó. Đây là một đoạn thánh dụ chứ không phải chiếu chỉ.

Thánh dụ của tự đức cho quân Vạn Ninh đơn giản có mấy chuyện. Thứ nhất vũ khí các khanh dâng lên trăm nhận, nhưng trăm là hoàng đế Đại Nam đâu có thể nhìn Trần gia ái tướng táng gia bại sản để đánh giấc lại vô tình khờ chủ ý. Vật nên ngoài năm vạn trả tiền cho số vũ khí trên còn thưởng nóng cho Trần gia 3 vạn nếu chiến thắng. Vấn đề thứ hai đó là hoàng đế Tự Đức muốn thành lập một chi tân quân ở phía Nam để đánh với người Pháp, nghe nói nước Mỹ cũng không phải là Tây Dương tặc một phe nên Tự Đức muốn tiếp xúc và mua một nhóm vũ khí cho tân quân ở phía Nam.

Việc muốn thành lập tân quân ở phía Nam với vũ khí mới là ý tưởng của Trương Đăng Quế, ban đầu Tự Đức muốn chờ kết quả từ Vạn Ninh thì sẽ đầu tư tiền

cho Vạn Ninh mở rộng quân bị rồi đem quân vào Nam đánh Pháp. Nhưng Trương Đăng Quế lại khẳng khái kiến nghị không nên, di chuyển quân từ Vạn Ninh vào Nam vừa xa quân sĩ lại không quen thủy thổ. Thử đến Trương đại học sĩ lại nói bóng gió không nên để một người cầm quá nhiều binh quyền trong tay, nhất là quân đội có được sức mạnh như tân quân. Chính vì lý do này Tự Đức cũng ban bố lệnh không chính thức đi kèm công hàm Bộ Binh gửi đến Vạn Ninh.

Thực ra Điều thiếu đang cảm ơn một vạn lần Trương Đăng Quế, hẳn đang không thể tách ra mà đi khỏi Vạn Ninh lúc này. Đánh nhau với quân Pháp chắc chắn sẽ chết rất nhiều, lão cha tiện nghi Trần Quang Cán của hắn có bao nhiêu cân lượng Điều thiếu biết rõ. Vậy nên nếu tân quân phía Nam thành lập thì không rơi vào tay Nguyễn Tri Phương thì cũng là Trương Định. Hai người này đánh giặc bán linh đã được sử sách công nhận rồi. Và lại lúc này đây Điều thiếu đã ép mua ép bán được kha khá ruộng xấu cùng đất đồi tại Vạn Ninh rồi, đây mới là nguyên nhân quan trọng mà Điều thiếu không muốn rời đi Vạn Ninh. Hắn muốn thành lập căn cứ địa đầu tiên của bản thân tại nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vượt biên tác chiến

Đoàn chiến hạm của cha con nhà họ Trần sau khi nhận được công trụ tiếp từ Binh Bộ thì âm thầm rời bến tiến về phía cửa biển Nam Triệu mà tiến vào Bạch Đằng Giang. Tổng số chiến thuyền của thủy quân Vạn Ninh không nhiều, chỉ có 10 tiểu hạm và hai Trung Hạm bao gồm:

Tiểu chiến hạm dài 15m rộng năm mét. Có một tầng đặt pháo mỗi bên mạn thuyền 3 khẩu pháo 3 pound mặt sàn thuyền xếp đầy bao cát, lan can Chiến hạm đã được cải tạo thành bọc một lớp thép mỏng bên ngoài. Đây là chiến thuyền một cột buồm thẳng chính và hai buồm tam giác vĩa trước và sau. Tiếp đó là hàng 4 cặp mái chèo. Với sức chứa 50 người kể cả thủy thủ pháo binh, còn thêm phụ binh chèo thuyền.

Trung hạm thì lớn hơn một chút với Chiều dài 23 m rộng 7m thuyền có hai tầng một lầu rõ ràng với hai cột buồm chính bố trí tinh vi, 6 cặp mái chèo, và 5 cặp pháo 3 pound bố trí hai bên trước sau bố trí hai thớt pháo 8 pound uy lực. Chiến hạm có sức chứa 80 người kể cả phụ binh chèo thuyền.

Ngày 4 tháng 3 năm Tự Đức thứ 11, thủy quân Vạn Ninh xuất phát, đến rạng sáng ngày 6 tháng 3 thì thủy quân Vạn Ninh đã xuất hiện trên Bạch Đằng Giang.

Thật ra đánh Lê Duy Phụng không đơn giản như triều đình Huế tưởng tượng, và người biết rõ điều này chính là Điều thiếu. Điều thiếu không hề nắm rõ những bước tiến của Lê Duy Phụng nhưng hắn cũng nắm sơ qua tình hình của nhánh quân này.

Lê Phụng tên thật là Tà Văn Phụng, tên này đã từng phạm gia đánh pháp vào những năm 1857-1859. Vậy nhưng sau này tên họ Tà đã mạo xưng là Lê Duy Minh con cháu nhà Lê để nổi dậy chống triều đình Huế tại Bắc Kỳ. Trong thực tế Lê Duy Phụng có liên hệ cùng Pháp vì khi đó Pháp đang xâm chiếm Nam Kỳ. Cuộc nổi dậy đã được các nhóm nổi dậy khác ở khắp Bắc Kỳ như Hải Dương, Bắc Ninh, Sơn Tây, Thái Nguyên, Tuyên Quang, Thanh Hoá, Nghệ An và hải tặc ngoài biển ủng hộ.

Đầu năm nay Lê Duy Phụng đã liên kết với một đạo trưởng tên Trường nổi lên ở miền Quảng Yên vào tháng 12 năm 1860. Thực tế, nếu không có gì thay đổi thì tháng 8 âm lịch năm 1861 quân của Phụng vây đánh tỉnh thành Hải Dương. Triều đình phải sai Binh bộ Thượng thư Trương Quốc Dụng đem quân Kinh và quân Thanh-Nghệ ra công tiễu, giải vây.

Nhưng ngay lúc này đây Điều thiếu quyết dẫn một ngàn quân thủy bộ binh tiến vào Hải Dương theo đường thủy, hắn quyết định va chạm trực tiếp cùng bộ binh của Lê Duy Phụng tại các quận huyện ở Hải Dương (Hải Dương lúc này khá rộng lớn, bao gồm cả Hải Phòng và Hải Dương).

Thật ra lúc này quân của Lê Duy Phụng chưa đủ sức uy hiếp Thành Hải Dương, chúng chỉ quấy phá được một số huyện ven biển của Hải Dương mà thôi (Hải Phòng ngày nay). Do có được sự hỗ trợ mạnh mẽ của Hải tặc từ biển nên quân của Duy Phụng rất cơ động đánh cướp vùng duyên hải Hải Dương Tỉnh. Nhưng hiện tại thủy quân của Lê Duy Phụng do hải tặc tập hợp chưa thực sự mạnh mẽ đến độ có thể phong tỏa cửa biển Nam Triệu nên Điều thiếu cũng ngghênh ngang mà đi vào Bạch Đằng giang. Có được điều này vì mấy tháng qua các thuyền buôn từ Hà Tĩnh qua lại thường xuyên va chạm cùng quân hải tặc Lê Duy Phụng, tất nhiên các thuyền buôn luôn kết bè kết lũ cùng đi nên tính uy hiếp của hải tặc không cao, cùng lắm là đóng tiền mồi lộ để cho qua. Nhưng chính nhóm thuyền buôn muối cộng thêm thông tin từ hải tặc Thái Bình thiên quốc làm cho Điều thiếu hiểu rõ chân tơ kẽ tóc của nhóm hải tặc Lê Duy Phụng.

Lê Duy Phụng hải tặc cứ điểm lúc này cũng tụ tập trên bãi Cát Bà. Tất nhiên chúng cũng không có nhiều chiến thuyền cho lắm, trong lịch sử thực tế vào những năm 1863 Lê Duy Phụng đã từng tụ tập được 500 chiến thuyền để thực hiện kế hoạch đánh vào kinh thành Huế, nhưng dĩ nhiên đó là chuyện của hai năm sau. Giờ đây tại Cát Bà Lê Duy Phụng có tầm 70-80 thuyền hải tặc, trong đó chiến hạm thực ra là có không nhiều, đa phần là thuyền hàng loại nhỏ hoặc thuyền ngư dân cướp được. Đạn dược và pháo thì thủy quân Lê Duy Phụng không có được mấy, vậy nhưng số quân của nhánh giặc cô này thì rất nhiều. Điều này thành thử ra hải phòng của Hải Dương tỉnh không dám tiếp chiến cùng hải tặc của Lê Duy Phụng, khiến cho nhóm thuyền tặc tung hoành ung dung tại vùng cửa biển Nam Triệu này.

Thật ra quân của Lê Duy Phụng cũng không quá mạnh mẽ, lý do chính yếu khiến cho tình hình Bắc Kỳ trôi nổi tột độ đó là. Sau khi Nhà Nguyễn chính thức được thành lập năm 1802 và kiểm soát gần như toàn bộ lãnh thổ Việt Nam như ngày nay nhưng ảnh hưởng về chính trị và kinh tế của xứ Đàng Ngoài bao gồm phần lớn miền Bắc Việt Nam đã không còn như thời trước. Hệ quả của chính sách bế quan tỏa cảng của triều đình Huế cùng sự buông lỏng cai trị đối với phần Đông Bắc đất nước đã khiến nhiều vùng đất thuộc địa bàn Hải Phòng khi đó thường xuyên ở vào tình trạng bất ổn chính trị, đời sống nhân dân bấp bênh do thiên tai và nạn hải tặc từ miền nam Trung Hoa. Tinh thần binh sĩ Đại Nam tại các vùng này quả thật là sĩ khí dễ mềm, sợ chiến tránh chiến, chính lý do này mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hải tặc nhóm của Lê Duy Phụng kiêu ngạo.

Điều thiếu lãnh một đội chiến hạm dù là ít nhưng tất cả đều là thuyền chiến với súng pháo đầy đủ nên rất tự tin mà đi vào vùng Nam Triệu cửa biển. Thật ra Quang Điều cũng muốn chạm trán thử qua một chút sức mạnh của hải tặc tại Cát Bà Đảo nhưng kì thay là lũ giặc này cũng không tiến hành va chạm cùng quân Vạn Ninh. Vậy ra đội thuyền của Vạn Ninh cứ vậy mà thẳng tiến vào sông Bạch Đằng.

Hang ổ hải tặc tại Cát Bà đảo. Lúc này đây Lê Duy Phụng và một đám sĩ quan phản quân đang ngồi nháp nhòm trong lều gỗ sơ sài.

- Thủ lĩnh, chúng ta không thể để lũ binh sĩ triều đình diễu võ dương oai chạy vòng vòng trước mặt như vậy. Tôi nguyện lãnh chiến thuyền đi vây đánh chúng.
- Võ đương gia, chuyện này không đơn giản. Nhóm chiến hạm kia không rõ lai lịch là quân của đội hải phòng sứ nào. Quan trọng nhất đó là trang bị của chúng rất đầy đủ, chiến hạm thì chắc chắn, tuy rằng không nhiều nhưng đội hình rất nghiêm cẩn. Biết mình biết người trăm trận trăm thắng, nếu vội vã xuất binh mà chưa hiểu rõ tình hình đối phương quả thật không phải cách làm hay.

Người vừa phát biểu là một gã trung niên nhân tầm 35 tuổi, hẳn chính là Lê Duy Phụng, người cầm đầu cuộc nổi dậy khắp các tỉnh Bắc Kỳ. Lê Duy Phụng vóc người không quá cao lớn nhưng nhìn có vẻ rắn gỏi và chắc chắn. Tên này khá chinh chu râu tóc, khác hẳn với những tên thủ hạ râu ria xồm xoàm đang ngồi vây quanh. Nhìn qua Duy Phụng thì có cảm giác gã là một tên trí tướng nhiều hơn là một gã tướng lãnh cầm quân xung phong tiền tuyến nơi trận mạc.

- Võ đương gia, thủ lĩnh nói không có sai. Ông là thủ lĩnh các nhóm “hải quân trên biển” tác chiến trên biển khác với tác chiến trên sông hay đất liền. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta vẫn là chiếm đóng địa bàn trên đất liền tạo điều kiện lập nên căn cứ vững chắc cho “vương triều” trong tương lai. Đánh thắng vài trận trên biển hay các huyện cảng, làng chài không phải là mục đích của chúng ta, Hải Dương thành mới là mục đích quan trọng lúc này. Có được Hải Dương chúng ta mới nối liền được quân của Thái Nguyên và quân của Lạng Giang, chỉ khi đó mới tạo nên thế bao vây và tiến đánh Gia lâm cùng Hà Nội. Tôi tán thành phương án hành động cần thận.

- Hừm đồ nhát như thỏ đế.

- Đúng vậy nhát gan thì về rúc vấy đàn bà thôi, ra trận làm gì ha...

- Im miệng, người nói ai nhát gan...

- Mẹ kiếp.

- Khốn nạn.

Bỗng chốc căn lều “chủ tướng” trở nên náo nhiệt lạ thường. Lê Duy Phụng cũng vịn phần bắt đắc dĩ, hẳn đứng lên tạo phản nhưng để có được sự lớn mạnh của quân đội trong nay mà bất chấp mọi hậu quả mà hấp thu đủ loại tặc khấu. Những kẻ này vô vương vô pháp quên rồi, vậy nên những kẻ đầu trộm đuôi cướp này tụ tập với nhau làm loạn nhưng kết cấu quân đội thì thực không dám khen. Nhưng đạo phi quân kiểu này có một ưu điểm đó là chúng hung hăng không sợ chết, chiến đấu cực kì hung tàn.

- Thôi được rồi nháo cái gì mà nháo. Ngày mai để Võ Thành Khánh dẫn 40 thuyền cộng thêm 3 ngàn binh mã đi đánh thăm dò đám quan binh kia. Nhớ là đánh thăm dò thực lực đối phương gặp nguy hiểm tức phải báo ra mà lui lại.

Ngồi trên chủ vị Lê Duy Phụng cũng không chịu nổi mà quát lên át chế hai nhóm người đang ồn ào phía dưới.

- Thủ lĩnh bắt tất lo lắng. Khánh tôi chỉ cần đánh một trận là dẹp luôn đám quan binh kia, đùa gì chứ mấy chiếc chiến thuyền cầu quan kia thì cung lắm cũng có tầm một ngàn binh mã mà thôi, Thủ lĩnh chờ tin vui của tôi đi.

Lê Duy Phụng đầu đầy hắc tuyến, tên thủ lĩnh đám hải tặc này cũng quá kiêu ngạo đi, nhưng hẳn cũng đành chịu thôi. Sự nghiệp của phản quân không thể tách rời lũ hải tặc này cho được.

- Võ đương gia tự tin là tốt, Bản soái chờ tin mừng của người. Bản Soái sẽ dẫn quân tập kích Huyện Tiên Lãng để phân tán sự chú ý của quan binh. Báo xuống dưới, công phá tiên lãng cho binh sĩ “chưng thu” lương thực một ngày.

Cái gọi là chưng thu, đơn giản chính là đánh cướp, phi quân của Duy Phụng có nhiều thành phần. Lúc ban đầu dựng cờ hẳn lấy danh là hậu duệ Lê triều mà lôi kéo sự ủng hộ sĩ phu Bắc Kỳ vốn tưởng niệm nhà Lê, cộng thêm thu hút các địa chủ cường hào vốn bất mãn với chế độ Huế Kinh. Lúc này thì quân đội của Duy Phụng tuy ít nhưng dù sao cũng có một vài phần chính nghĩa, như phá kho thóc cứu đói, không sách nhiễu dân. Nhưng thời gian qua đi mà thế lực phi quân tăng quá nhanh, thành phần thu nạp về sau lại toàn là giặc phi, điển hình là hải tặc. Với nhóm quân mới thu nạp này thì việc quản lý cực khó khăn, không cẩn thận thì sức bản ngược là rất lớn. Lúc này đây quân của Lê Duy Phụng so với tặc phi không khác là bao, cướp, phá, hãm hiếp, giết người là có. Nhưng nếu Lê Duy Phụng thực hiện quân pháp hà khắc thì không đến mấy ngày đám phản quân 4 vạn người sẽ chia năm sẻ bảy ngay. Vậy nên sách lược “chưng lương” khó coi cũng được Lê Duy Phụng bày ra để thu nạp tâm tư đám tặc phi.

Bộ hạ của Lê Duy Phụng chia làm hai phe đấu đá nhau, một là thành phần sĩ phu có học thức và có tâm làm nghiệp lớn phía còn lại là phi tặc cùng hải tặc chỉ mong cướp phá. Cùng lúc đó thì Trần Quang Cán Tỉnh Hải Ủy kiêm Hải Phòng Sứ đã dẫn quân tới quân cảng tại sông Cẩm. Chức Hải Phòng Sứ là chức quan tân thời khi có chiến tranh, sau này sẽ thu lại sau khi tiêu diệt loạn phi. Nhưng với chức quan này thì Trần Quang Cán có thể ngênh ngang mà vượt biên tác chiến, trong khi đó quân đội địa phương phải cung cấp nhu yếu phẩm cùng phối hợp trên mặt quân sự.

Đội thuyền của Vạn Ninh quân thực sự là xuất phát rất đột ngột, cũng như vô kỳ bất ý mà di chuyển khiến cho phản quân muốn phản ứng đã chậm. Vậy nên lúc Cát bà đảo phản quân doanh đưa ra chủ ý thì quân Vạn Ninh đã có được hai ngày nghỉ ngơi tại Sông Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phỉ quân đến rồi

Đêm ngày 10 tháng 3 âm lịch, ba ngàn phỉ tặc do Lê Duy Phụng cầm đầu đổ bộ lên bờ biển Đồ Sơn tiến đánh Tiên Lãng huyện thành.

Quân đội ba ngàn người của Lê Duy Phụng quả thật sức chiến đấu rất cường nếu đem so sánh cùng quân địa phương ở Bắc Kỳ. Chỉ trong một canh giờ chúng đã công phá quân doanh của quân phòng thủ bờ biển Đồ Sơn. Hơn 200 quan binh bị giết, số còn lại chạy tan tác. Quân Lê Duy Phụng chiếm được vô số vũ khí quân nhu. Đồng thời đám quân này theo đường bộ tiến sâu vào đất liền tiến đánh huyện thành Tiên Lãng.

Tình thế cực kỳ cấp bách, Tri huyện Tiên Lãng Hồ Văn Cao vội vã điều khoái mã chạy khắp nơi cầu viện binh. Bản thân hắn thì cho người nhà chạy trước, bản thân cũng chuẩn bị kĩ càng để bất kì lúc nào cũng có thể bỏ trốn. Bỏ chạy không chiến cùng chiến bại mà chạy thì hai tội hoàn toàn khác nhau nên Hồ Văn Cao cũng cố tỏ vẻ một chút cho có. Chánh thuộc Hiếu Cai Đội Nguyễn Công Quốc là quan võ lãnh binh trấn thủ Tiên Lãng lòng cũng nóng như lửa đốt. Bản thân hắn cũng không có chút chiến ý nào mà chuẩn bị không khác mấy Hồ tri huyện. Nghe nói đồng cấp tại Đồ Sơn do chạy chậm mà bị chém chết khiến tên võ quan này cũng tè ra quần rồi.

Quân doanh thủy quân sông Cấm. Nói là quân doanh cho có chút đỡ mắt mặt, nơi này xem ra trừ to lớn quy mô một chút thì cũng không khá hơn thương cảng là bao nhiêu. Mà quả thật nơi này cũng dành ra một phần để phục vụ thương thuyền. Cái này cũng không trách được ai, đầu năm nay quan quân sử dụng quan thuyền trơn thuế buôn lậu tại Bắc ỳ không phải hiếm. Trời cao hoàng đế xa Bắc Kỳ là thiên đường của tham quan a. Phòng thủ nơi này quả thật rất không đáng nhắc đến, tường thành đất đắp hai mặt đông, tây cũng có bố trí Pháo thần công khá dày đặc, nhưng nếu nhìn kĩ đến thì rí sét cả rồi, hóa ra là đồ cổ la hi, khả năng bắn được đạn ra khỏi nòng được hay không là một dấu hỏi rất lớn. Hàng rào gỗ bố trí vây quanh thủy doanh không hiểu lần cuối được tu sửa cách đây bao lâu rồi, việc treo lên tác chiến mà không sụp đổ đã là vạn hạnh, sức phòng ngự nói chung là bày ra cho có vậy. Nhưng nói đến chiến thuyền nơi này thì không hề ít chút nào, đậu kín bờ sông cũng đến năm mươi chiến hạm lớn nhỏ, không thể không nói riêng nhóm thuyền lại được bảo quản khá quy củ, cũng phải thôi, đây là cần câu com của quan binh Hải phòng sông Cấm. Nếu thuyền không tốt thì lấy gì ra mà buôn lậu, mà buôn lậu thì cũng phải va chạm hải tặc, vậy ra sức chiến đấu của năm mươi chiến thuyền này nói một câu khách quan là đủ sức đánh một trận, hay nói cách khác là đủ sức uy hiếp hải khấu.

Lúc này thì Cẩm Hà hải phòng sứ cũng đã nhận được cấp báo của Tiên Lãng và Đồ Sơn, lực tấn công của phỉ tặc quá mạnh mẽ khiến binh sĩ nơi đây hết sức e ngại. Hải Phòng Cẩm hà chiến đấu trên biển, trên sông không quá yếu, nhưng trên bộ tác chiến thì không phải sở trường của họ. Lúc này đây trong doanh trại lều trướng đang là liên quân hai bên tướng lĩnh, sĩ quan Sông Cấm và Vạn Ninh bàn bạc.

Nói là bàn bạc nhưng thực chất gần như cãi nhau đỏ mặt tía tai. Nói cho cùng Vạn Ninh Trần Quang Cán là khách quân, tuy có thủ dụ của Thánh thượng nhưng chức quan của Quang Cán bé nhỏ, công thêm cái câu nói “tướng ngoài tiền tuyến bắt tuân lệnh vua” nên thống lĩnh hải phòng Cẩm hà rất biết cách gây khó dễ cho đồng liêu.

- Quang Cán hiền đệ, nói gì thì nói, việc cứu viện Tiên Lãng là do bộ binh hành động, ta tin tưởng viện quân từ Hải Dương chẳng mấy chốc sẽ tiếp ứng Tiên Lãng. Việc chúng ta chính là làm tốt bảo vệ quân doanh hải Phòng Cẩm hà mà thôi. Người nghĩ xem nếu chúng ta đem quân đi rồi tặc khấu tấn công Cẩm hà thì chúng ta phải làm sao, Cẩm hà vạn vạn không thể có sơ sót gì.

Người lên tiếng trong quân nghị lần này là Án Phủ Sứ Ngô Văn Biện tổng tư phẩm võ quan thống lĩnh hải phòng sứ Hải Dương. Chức quan của gã họ Ngô này quả thật cao hơn Trần Quang Cán một bậc, mặc dù trong tay của Quang Cán có được công văn từ Binh Bộ có thể điều phối quân địa phương tiến hành hỗ trợ quân Vạn Ninh tiến hành tiêu Phỉ, xong chức quan của Quang Cán dù sao cũng là tòng ngũ phẩm còn kém họ Ngô đến hai bậc, do đó họ Ngô hoàn toàn có thể lên mặt với Quang Cán.

Nói đến quân Vạn Ninh cũng lúng túng, theo lệ trước đây nếu là Kinh quân từ Huế ra Bắc tiến hành tiêu phỉ thì tất nhiên người lãnh binh toàn là các đại quan tòng nhất nhị phẩm. Cộng thêm họ luôn có chức Đô đốc lâm thời nên quan dân địa phương bắt buộc phải nghe lệnh người Tổng Binh kinh quân. Trường hợp của Quang Cán dẫn quân Vạn Ninh là một ngoại lệ trong bao năm qua. Hắn là khách quân dẫn quân vượt biên tác chiến, cuối cùng tính ra cũng chỉ là hiệp đồng tác chiến mà không có quyền lên tiếng với quân địa phương. Tất nhiên nếu gặp được tướng quân địa phương hiểu đại nghĩa, hai bên cùng phối hợp tác chiến thì mọi việc đại cát. Nhưng khốn nạn ở chỗ Bắc Kỳ quan cao hoàng đế xa, ngoại trừ các Biệt giá từ kinh đô Huế đến lấy thể áp người thì lũ quan địa phương này hoàn toàn không coi ai ra gì.

Lúc này Quang Cán chỉ có thể dận ra một gương mặt khôn quá khó coi mà nói:

- Bẩm Ngô Án Sứ, quả thật tình thế Tiên Lãng không mấy khả quan, nói cho cùng Vạn Ninh cũng là khách quân hiệp đồng tác chiến. Chúng tôi cũng chỉ có thể nghe theo lệnh của ngài mà hỗ trợ thôi. Nhưng cũng đồng nghĩa nếu có bất trắc xảy đến thì trách nhiệm cũng không tại Vạn Ninh quân... Quan trọng là có quân công thì hải phòng sứ của đại nhân mới là chính, Vạn Ninh quân cũng chỉ là phụ mà thôi...

Lấy lui làm tiến, đây là kế sách mà hai cha con nhà Quang Cán, Quang Điều đã bàn bạc kĩ vào tối qua. Muốn để cho hải phòng sứ phối hợp tác chiến thì gượng ép là không thể. Chỉ có thể lấy lợi mà dụ dỗ họ mà thôi. Điều thiếu một bên thấy được lão tía tiện nghi ăn nói lưu loát, diễn tuồng quá đạt àm giờ một ngón tay cái lên kín đáo khen ngợi. Cán tướng quân nhìn thấy vẻ mặt muốn ăn đòn của Điều thiếu thì ho khụ khụ xấu hổ.

Có câu người kính ta một ly ta kính người một trượng. Vị Ngô tướng quân không đến mức kính người một trượng nhưng thái độ của Quang cán tình hải úy cũng làm hắn ưng ý. Có câu không ai đánh mặt cười vậy nên vị Ngô Án Phủ Sứ cũng hòa hoãn một chút.

- Cán lão đệ nói cũng có lý. Nhưng quả thật thế địch mạnh mẽ, không tập hợp quân từ Hải Dương tụ tập lại thì không thể nào xuất binh cho được.

Quang Điều giả bộ đắn đo một chút rồi trầm thấp lên tiếng:

- Đại nhân, chờ quân Hải Dương tụ tập đến nơi thì Tiên Lãng đã mất vào tay giặc rồi. Cái này nói thật lòng một câu nếu trách tội từ trên xuống thì... Dù sao hải phòng sứ cũng đảm nhận nhiệm vụ phòng thủ biển Hải Dương, để quân địch đổ bộ Đồ Sơn nói gì thì nói cũng là trách nhiệm đầu của hải phòng sứ, việc này đại nhân cân nhắc.

Lời nói của Cán hải úy không phải vô lý, nói đến cuối cùng cũng là hải phòng sứ bắt lực khiến cho hải tặc đổ bộ Đồ Sơn mà gây nên chuyện tày trời.

- Vậy theo ý lão đệ thì làm sao?

Lúc này Ngô Ân Sứ đã nhũn đi rất nhiều.

- Cái này cũng không phải không có cách khắc phục. Thế nhưng ... hạ quan chưa nghĩ đến chi tiết.

Vừa nói Quang Cán vừa đánh mắt ra hiệu cho Ngô Ân Sứ, ý nói nhiều người lắm miệng không tốt. Ngô Ân Sứ cũng thấy lên phải như vậy, có những chuyện đen tối trong quan trường tốt nhất không lộ bốn tai. Vậy nên buổi họp nhanh chóng kết thúc, ở lại chưởng bồng chỉ còn lại Quang Cán, Quang Điều, Ngô Văn Biện cùng một tên gia sư của họ Ngô, bên ngoài soái lều được thân binh cả hai phe cùng nhau canh gác cẩn thận.

- Cán lão đệ, chúng ta mới gặp như quen, đều là quân nhân thô hào cả, lúc trước có gì không vừa lòng cũng là anh em quân sĩ huyết tính cương phượng mà thôi, mong lão đệ không để bụng a.

Thật ra lúc này mâu thuẫn của Ngô Ân Sứ và cha con nhà Quang Cán chỉ nằm ở việc Quang Cán là khách quân nhưng cầm trong tay Công văn binh bộ. Lúc ban đầu họ Ngô nghĩ quân Vạn Ninh cấp bờ hải phòng sứ Hải Dương sẽ hống hách tìm cách tu hú chiếm tổ mà ảnh hưởng đến sự thống lãnh câu bản thân tại quân doanh nên hăn ra lệnh cho quân lĩnh dưới trướng gây sự với quân Vạn Ninh mà thôi. Nhưng thái độ của cha con Quang Cán cùng quân Vạn Ninh có thể nói là nhún nhường khắp nơi. Nói chung là quân Vạn Ninh co đầu rút cổ trong doanh trại vậy nên quân Hải Dương cũng khinh thường đám "nhất gan" này mà không quý giá nữa.

Quân Vạn Ninh cũng là các huyết tử cương phượng nên tất nhiên họ bức bối không thôi, nhưng cách trị quân của Điều thiếu rất nghiêm khắc nên dù có bất bình thì các quân sĩ vẫn hết sức quy củ mà không gay sự. Đây cũng là điều mà Điều thiếu đã quán triệt hết sức triệt để trước khi xuất binh. Nói cho cùng thì quân Vạn Ninh dù được trang bị hoàn hảo vào thời điểm này, nhưng họ chưa ra trận bao giờ. Việc xuất chiến lần này của Điều thiếu mục đích để luyện binh là chính, vậy nên việc công lao chỉ tính là phụ. Ai lấy công quân cũng được, miễn là Vạn Ninh quân được đánh những trận vừa phải với sức lực để tích lũy kinh nghiệm. Điều này cũng dễ hiểu tại sao quân Vạn Ninh được quán triệt tư tưởng nhường nhịn.

Lần này sở dĩ Ngô Văn Biện cáu giận trong doanh trướng đó là vì Quang Cán đề xuất xuất binh Tiên Lãng, điều này khiến cho Văn Biện cảm giác Quang Cán đang có ý đồ với quyền lực tại hải phòng sứ. Việc có va chạm là tất yếu, xong Quang Cán sau khi nêu ý kiến về việc xuất binh thì thái độ cực kì đúng mực mà không có một chút nào tỏ ra bất kính, thêm vào đó những câu nói thâm ý của Quang Cán cũng đánh động Văn Biện vậy nên mới có cuộc gặp gỡ riêng này.

- Đâu có, đâu có... Ngô đại nhân nói quá lời rồi, Cán tôi nào dám kêu ca.

- Cán lão đệ không cần khách khí, nơi đây không có ai. Hay là chúng ta nói chuyện một cách thẳng thắn, cách nhìn của đệ về tình hình hiện nay ra sao?

Đến rồi, Quang Cán chờ nhất là câu này, quay đầu qua nhìn Điều thiếu đang mỉm cười nhìn y cổ vũ, Quang Cán đằng hắng một tiếng rồi làm bộ làm tịch đứng dậy đi về phía xa bàn.

- Ngô đại nhân ngài nhìn xem, đây là địa thế Tiên Lãng. Xin hỏi tướng quân nếu đặt ngai vào địa vị của thống soái của phi quân thì Tiên Lãng có được vị trí quân sự đủ để mạo hiểm bất chấp mọi giá đánh đổi, kể cả đổi đầu với đại quân của cả tỉnh Hải Dương lúc này?

- Không đáng, trừ khi trong tay ta có 5 vạn bộ binh tinh nhuệ có thể đánh thẳng từ Tiên Lãng tới thành Hải Dương. Nhưng lũ này cùng lắm chỉ có 6 đến 7 ngàn người mà thôi. Vì sao chúng lại mạo hiểm như vậy.

Ngô Văn Biện không phải quá ngu dốt, hăn chỉ là không kinh doanh tốt quân vụ sở tại hải phòng sứ mà thôi, nói chung đây là bệnh trầm kha của võ quan Bắc Kỳ rồi. Có trách cũng không trách được Ngô Văn Biện. Nhưng cái nhìn quân sự của Ngô Văn Biện đảm bảo tốt hơn hai cha con nhà Quang Cán là điều chắc chắn.

Sở dĩ hai cha con nhà Quang Cán dám khoa môi múa mép trước Ngô Văn Biện là có nguyên nhân. Hai cha con nhà này có được nội tuyến trong hải tặc Cát Bà. Do nắm được thông tin nên Điều thiếu mới dám bày kế đề Quang Cán chém gió mà thôi.

Nếu nói về hành động phản gián, hay đơn độc hành động thì Điều thiếu là nhất đẳng vì nghề nghiệp kiếp trước của hăn là mật vụ. Còn nói hành binh đánh trận thì Quang Điều chỉ dừng ở mức đàm binh trên giấy. Lão tía tiện nghi Quang Cán thì càng bết bát do hăn là thương nhân mưu phi. Vậy nên lần này cả hai đều rất thận trọng trong việc điều binh khiển tướng. Vất vả cả một năm trời gây dựng được một đạo quân chính quy hiện đại, không ai muốn vì nông nổi mà đem nung hết vào tay giặc cả.

- Nếu nói mục đích của chúng là cướp vật tư thì không quá giống, vì nếu chỉ là cướp thì doanh trại Đồ Sơn cũng đủ rồi. Đàng này chúng lại tiến quân vào sâu nội địa Tiên Lãng mà đóng trống khua chiêng. Điều này tất có trả, vậy nên Ngô đại nhân không đồng ý điều binh khỏi hải phòng sứ để đảm bảo Sông Cấm an toàn là đúng, hạ quan không dám ý kiến nhiều. Nhưng...

Nói đến đây Quang Cán tỏ ra hơi khó xử mà dừng lại. Ngô Văn Biện cũng gật đầu tán thành ý kiến của Quang Cán. Quan trọng nhất là Quang Cán không phải nhận kế hoạch phòng thủ Sông Cấm, đây là cấp đầy đủ mặt mũi cho họ Ngô, vậy ra có đi có lại, Ngô Văn Biện khá hài lòng thái độ của Quang Cán hải úy.

- Cán lão đệ, người cứ không ngại mà nói thẳng, ở đây không có người ngoài. Vị này là Lê Văn Tạc sư gia, là em vợ của ta nên không vấn đề gì.

Quang Cán hơi chấp tay lễ một cái khách sáo với Lê Văn Tạc là tên này giật cả mình mà vội vàng đáp lễ lại.

- Vậy thì Cán tôi cũng không khách khí, không cần biết mục đích của lũ phi lần này này gì. Nhưng chỉ cần chúng công phá Tiên Lãng huyện thành thì trách nhiệm phần lớn rơi vào người tướng quân.

- Tại sao lại có thể là ta...

- Tướng quân thử nghĩ, xét đến cùng thì hải phòng Đồ Sơn về thuộc quyền quản lý của ai. Trên thực tế từ lâu nơi đó thuộc quản lý trực tiếp của Tuần Phủ đại

nhân và cũng là nơi tiến hành các hoạt động. ...

Nói đến đây Quang Cán dừng lại, vì câu tiếp theo không phải nói, ai cũng hiểu. Việc sử dụng các quân doanh cho mục đích buôn lậu cá nhân thì cả Bắc Kỳ trăm hoa đua nở.

- Nhưng trên giấy tờ nơi đó là thuộc hải phòng sứ ngài quản trực tiếp... nay Đồ Sơn bị công phá, tướng chỉ huy chết trận. Chết không đối chứng... nếu Tiên Lãng lại bị công phá thì... phía trên trách tội xuống, Tuần Phủ đại nhân chỉ cần một câu nói hải phòng bắt lực để hải quân phi tặc xâm nhập, hải phòng sứ không hề xuất quân bố cứu sau đó. Vậy thì trách nhiệm lại không thuộc về Tuần Phủ đại nhân rồi...

- Cái này... cái kia...

Cả Tạc sự gia lẫn Ngô chỉ huy đều ngờ người mà rồi như tờ vò rồi. Vốn dĩ cả tập đoàn Hải Dương buôn lậu là một khối thống nhất. Nhưng việc binh bại Tiên Lãng và Đồ Sơn phải có người đứng ra gánh trách nhiệm. Đến lúc đó không biết chừng việc thí tốt giữ tướng là có. Ngô tướng quân quyết không thể mạo hiểm mà chông mong vào lòng tốt của vị Hải Dương tuần phủ được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đồ bộ

Ngày 14 tháng 3 âm lịch năm 1861. Hải phòng sứ Sông Cáp đáp theo lời cầu cứu của Tiên Lãng huyện mà xuất chiến. Hơn sáu mươi chiến hạm lớn lớn bé bé xuất cảng tiến về phía cửa biển sau đó sẽ học theo hải phận Hải Dương mà tiến hành cứu viện Tiên Lãng.

Vào giờ khắc cuối cùng thì Quang Cán dưới sự chỉ nước của Điều thiếu cũng đã thuyết phục được Ngô Văn Biện xuất quân. Đạo lý đơn giản, đánh mà không đánh, không đánh mà đánh.

Thật ra kế sách của Điều thiếu dùng thuyết phục họ Ngô cũng không có gì phức tạp. Quân Vạn Ninh thì xuất động toàn bộ một ngàn hai trăm quân. Quân hải phòng sứ sông Cẩm thì suất động một nửa tức là 3 ngàn quân. Cả hai ngềnh ngang dàn trận tiến đến hải phận của Đồ Sơn. Nhưng để thuyết phục được Ngô Án sứ thì kế hoạch của Điều thiếu chỉ rõ ràng, xuất binh nhưng không đánh, xuất binh là để cho triều đình nhìn hải phòng sứ không có bỏ mặc trách nhiệm. Còn việc đánh nhau hay là thôi đi, để cho quân Hải Dương thành bộ binh tiến hành.

Nghe kế hoạch tưởng như đơn giản này nhưng lại không hề đơn giản, việc binh đao không thể nói trước. Nói là giả xuất binh nhưng biết đâu được sẽ gặp phải Phi quân, lúc đó thì giả thành thật là cái chắc. Ngô án sứ khiếp chiến không dám đánh nên hẳn không muốn mang cái mạng nhỏ ra đùa. Cũng may trên biển nhìn thấy nhau không đánh thì có thể chạy dễ dàng nên Ngô án sứ mới đồng ý kế hoạch này. Chỉ cần cái mạng nhỏ được bảo đảm thì Ngô án sứ không ngại diễn tuồng một phen.

Nhưng kế hoạch của Điều thiếu không hề đơn giản chỉ có vậy, Quang Cán theo lời Điều thiếu mà hùng hồn tuyên bố. Diễn thì cũng phải diễn cho ra một chút vị thế quân Vạn Ninh sẽ lãnh trách nhiệm đồ bộ một ít lên bờ tiến hành dọa dẫm bộ binh phi tặc đang uy hiếp Tiên Lãng huyện thành. Tất nhiên bộ binh Vạn Ninh chỉ có tầm 700 người nên Quang Cán phải mượn một ngàn lão binh kinh nghiệm của Ngô án sứ. Tất nhiên Ngô Văn Biện chả có lý do gì từ chối, dù sao cũng không phải hẳn lên bộ tác chiến nên sống chết của Quang Cán chả liên quan gì tới án sứ hẳn cả, chỉ cần ở nguyên trên chiến hạm thì Ngô án sứ ở thế bắt tử.

Sở dĩ Quang Điều dám điều quân tác chiến trên bộ vì mục đích của Lê Duy Phụng hoàn toàn nằm trong tay của Điều thiếu. Vì Lê Duy Phụng quyết tâm mở rộng thế lực của mình nên không nề hà thu nạp bất kỳ lực lượng nào cả. Ngay cả các hải tặc người Hoa ở miền nam Đại Thanh hẳn cũng thu nạp hết vào hệ thống thủy binh của mình. Thành thử ra nhóm người Dương Tú Ninh dư đảng Thái Bình Thiên Quốc cũng dễ dàng thâm nhập vào trong tổ chức phản quân của Lê Duy Phụng.

Điều thiếu được mật báo nên biết rõ mục đích lần này của phản quân là tiêu diệt nhóm chiến thuyền Vạn Ninh, do đó tấn công Tiên Lãng chỉ là nghi binh với binh lực không quá ba ngàn. Đây là lý do tại sao Điều thiếu dám dựa vào đám quân chim non để lôi ra thử lửa trên bộ.

Trận đánh này Điều thiếu không thể không đánh, mà phải quyết tâm phải thắng, và thắng thật đẹp. Lý do thì có rất nhiều, đánh cho triều đình nhìn thấy, đánh để vị lão sư Phan Phú Thứ có được quyền nói chuyện nhiều hơn tại Huế, đánh để tranh thủ lợi ích triều đình có thể ban cho. Và một điểm rất quan trọng đó là đánh để nhóm hải tặc Dương Tú Ninh nhìn thấy sức mạnh của Vạn Ninh mà không một dạ hai lòng. Đùng thấy lúc này nhóm Thái Bình Thiên quốc dư孽 đang cảm tạ ân đức của Vạn Ninh, nhưng nếu Vạn Ninh thất trận thì họ ngay lập tức ngã thực sự theo Lê Duy Phụng là điều chắc chắn. Cũng không thể trách nhóm người này cho được, họ cũng có cái khó của mình. Dương Tú Ninh mật báo cho Điều thiếu đã là khá tình nghĩa rồi, cũng không uống công cho việc Điều thiếu đối xử với họ khá tốt trong thời gian qua.

Ngày 16 tháng 3 âm lịch, gần hai ngàn binh liên quân Vạn Ninh, Sông Cẩm đổ quân lên bãi biển nhỏ vô danh phía Nam huyện thành Tiên Lãng. Điều này là do Ngô Văn Biện sợ hãi chạm trán phản quân tại Đồ Sơn nên chọn một làng chài nhỏ ven biển mà đồ bộ. Kể từ đây bộ binh hai ngàn người có thể đi về phía tây bắc ba mươi dặm sẽ đến được thành Tiên Lãng (15 km). Tất nhiên việc quan quân đồ bộ cách Tiên Lãng chỉ có ba mươi dặm không thể tránh được tai mắt của phi quân.

Ngoài thành Tiên Lãng, phi quân doanh trại. “Con mẹ nó cầm đá đập chân mình” ngồi trên chính vị tại quân doanh tạm thời Lê Duy Phụng đang làm bầm chửi thâm trong bụng.

- Các vị tướng quân, theo thám tử báo lại cách đây 2 canh giờ có tầm gần hai ngàn cầu quan binh đồ bộ tại nơi này. Vị trí này cách chúng ta tầm 30 dặm, mời các vị cho ý kiến.

Đương gia ở đây là chỉ những người đứng đầu các nhóm thổ phi đã ra nhập quân Lê Duy Phụng. Nói chung lúc này quân Lê Duy Phụng vẫn chưa thành hình rõ ràng. Những đương gia tặc khấu sau khi đầu nhập vào phi quân đều được phong làm tướng quân, do đó trong quân của Duy Phụng có thể nói tướng quân nhiều như châu vạy. Mà bản thân Lê Duy Phụng lúc này xưng làm hoàng đế nhưng nói chung cách phân tầng trong bộ máy của phản quân rất loạn, có người thì gọi Duy Phụng là hoàng thượng, có người gọi là đại Vương, có những kẻ đầu đảng những băng cướp cực lớn tạo nên thế lực mạnh trong quân thì gọi Duy Phụng hần là thủ lĩnh. Nói chung đạo quân tặc phi của Duy Phụng có thể dùng hai chữ hỗn loạn để xưng danh. Nhưng buồn cười thay, một đội quân hỗn loạn như vậy lại có thể đánh cho quan quân triều đình Bắc Kỳ tè ra quần.

- Đại Vương, hay là chúng là rút lui thôi. Tiền vàng, lương thực cũng chiếm đủ cả rồi.
- Rút lui cái gì, con mẹ nó chỉ có 2 ngàn quân binh yếu như sên, trực tiếp đánh qua là được.
- Ông nói ngu như chó ấy, đem quân đánh viện binh không sợ quân trong thành Tiên Lãng cản trở sau lưng sao.
- Bỏ thẳng nhát gan như chuột. Tiên Lãng cầu binh mà ra ngoài thì chúng ta lại cảm ơn trời Phật phù hộ. Trực tiếp giết cả hai là xong.
- Dcm. Ngu thì đừng lên tiếng.
- Mày nói ai.
- Bỏ nói mày đây.

Chỉ có mấy móng đương gia tặc khấu mà cãi nhau ầm ĩ cả lên làm cho Duy Phụng rất mệt mỏi. Lúc này đây hần đang rất nhớ nhóm quân gần như tinh nhuệ và chính quy tại Thái Nguyên và Lạng Giang. Những nhánh phản quân tại hai nơi này có kết cấu chặt chẽ hơn gồm các quý tộc thất thế cộng thêm các địa chủ có lòng tưởng nhớ nhà Lê vậy nên kết cấu quân đội chặt chẽ. Nhưng quy cách Thái Nguyên, Lạng Giang quá bé, lại gần biên quân vậy nên không gian phát triển quá bé. Lê Duy Phụng không thể không dặt bộ hạ thân tín Đông tiến để thành lập thêm một nhánh quân tại Hải Dương, Gia Lâm tạo nên thế bao vây Hà Nội. Nhưng vấn đề là quân Hải Dương lúc này rất ô hợp, con đường Đông Tây lại cần đánh hạ thành Hải Dương mới có thể đi thông.

- Tất cả im mồm hết cho ta.

Lê Duy Phụng tức giận mà hét lớn khiến tất cả lục tặc khấu phía dưới dừng tranh cãi.

- Bẩm thánh thượng. Theo hạ thần thì nên tách ra 2 ngàn quân đánh tan nhóm viện quân phía Đông Nam. Còn lại một ngàn quân vẫn tiến hành giám sát Tiên Lãng quân và cũng là nắm chặt đường lui của chúng ta ra Đồ Sơn. Vẫn biết quân Tiên Lãng không có cái ga ra khỏi thành nhưng phòng ngừa vẫn là hơn, đường lui mà bị đoạn thì rất nguy hiểm.

Người lên tiếng là vị Trương đạo sĩ người Quảng Yên tên thật là Trương Văn Vĩnh. Một tên nho sinh từng đỗ hiệu liêm nhưng do ức chế quan trường nhà Nguyễn mà xuất gia làm đạo sĩ, sau đó tụ tập một số tặc phi làm loạn tại biên giới Quảng Yên, Hải Dương. Lúc này Lê Duy Phụng đứng dậy kêu gọi khiến cho gã đầu nhập vào dưới trướng. Trương đạo sĩ xuất thân là người có học thức giờ bày mưu tính kế nên được Lê Duy Phụng rất tin cần.

- Lời nói của Trương tiên sinh cực kì hợp ý ta. Vậy Trương tiên sinh trấn thủ tại Tiên Lãng, ta đích thân dẫn quân tiêu diệt lũ cầu quan.

Lê Duy Phụng rất đồng ý với kế sách của vị đạo trưởng họ Trương này.

- Thánh thượng, giết gà đầu cần dao mổ trâu. Văn Tuất tướng quân khi này kêu gào muốn tiêu diệt quan binh, hay để cho Tuất tướng quân đi dẹp. Lần này thu được chiến lợi phẩm xin ban hết cho Tất tướng quân là chính đạo.

Lê Duy Phụng là kẻ võ phu, mặc dù có vẻ bề ngoài trí tướng nhưng thực sự ngoài chút thông minh vặt ra thì hần không nghĩ nhiều và sâu xa được nên đang định mở miệng nói. Nhưng Trương Văn Vĩnh vội vã kín đáo đưa cho Lê Duy Phụng một cái nháy mắt và hơi lắc đầu nhẹ khiến tên này không thể không nuốt câu định nói vào bụng.

- Khụ..khụ.. Vậy Văn Tuất ái tướng dám cùng cầu quan chiến một trận thư hùng chăng? Đánh thắng thì mọi vật tư lần này cướp được ban cho quân của Tuất tướng. Thêm vào đó quả nhân ban cho Tuất tướng 1000 binh cộng thêm một ngàn binh bản bộ của Tuất Tướng là đủ diệt địch rồi.

Vốn dĩ Lê Duy Phụng định nói rằng để Văn Tuất dẫn binh không yên tâm mà muốn tự mình lãnh binh. Nhưng vì ám hiệu của Trương đạo trườn khiến hần lại đổi lời.

- Cảm ơn đại vương, cảm ơn Trương tiên sinh đã nói giúp với đại vương... ha ha ta

Bình thường Trương Văn Vĩnh cậy mình có học thức nên khá coi thường các đương gia xuất thân thổ phi. Không ngờ hôm nay họ Trương nói giúp cho mình nên Văn Tuất rất bất ngờ, nhưng hần cũng không nghĩ ngợi gì. Ham hồ chém giết cướp bóc là bản chất của phi khấu, thế nên được lập công là Văn Tuất không cần suy nghĩ phải trái gì nữa rồi. Hần ầm ầm lãnh mệnh mà chạy ra ngoài điểm binh xuất chiến, sợ rằng Lê Duy Phụng sẽ thay đổi ý kiến.

Lúc này trong lều trướng chỉ còn lại Lê Duy Phụng và Trương Văn Vĩnh mà thôi.

- Văn Vĩnh tiên sinh, tại sao phải ngăn cản quả nhân lãnh binh đánh trận vậy. Chỉ có gần hai ngàn quan quân triều đình thôi mà?

Trương Văn Vĩnh vuốt vuốt chòm râu dê lựa thưa mà đạo.

- Thánh Thượng, theo như tin tức chi tiết của thám báo thì đội quân này không đơn giản, có cả cờ hiệu của Vạn Ninh quân vệ cùng hải phòng sứ Cẩm Hà. Vạn Ninh quân nghe nói là binh sĩ từ Trung kỳ tuyển lựa và điều quân ra bắc, chúng ta không thể khinh thường. Nhưng ngay lập tức rút lui thì không phải cách, dù sao

lần suất binh này của chúng ta với mục đích nhằm thăm dò nhánh quân từ Vạn Ninh, nếu bỏ qua há chẳng hối tiếc. Mà thân phận Thánh thượng cao quý, không cần thiết phải mạo hiểm... Lui một vạn bước, quân đội của chúng ta mở rộng quá nhanh, thành phần phức tạp, rất ô hợp. Sĩ quan thì toàn là đầu lãnh tặc khấu, đại nghĩa không lo chỉ lo chém giết cướp bóc. Đây không phải là kẻ lâu dài... Cái thánh thượng cần là quân sĩ chứ không phải một đám tướng tá sĩ quan bất tuân mệnh lệnh. Nhân cơ hội bào mòn một chút các tay bướng binh này cũng là một cơ hội tốt.

Đi đi lại lại trong trường bỗng Lê Duy Phụng trầm ngâm suy nghĩ, cặp lông mày hăn hơi nhú lại đắm chiều:

- Lời tiên sinh nói chí phải. Vậy nhưng chuyện này tuyệt không thể lộ ra dấu vết... cứ như vậy mà làm

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trăn địa bố trí

Tầm 11 giờ trưa ngày 14 tháng ba. Liên quân Vạn Ninh, sông Cẩm đã đổ bộ hoàn tất với 700 lính hòa khí của Vạn ninh và một ngàn đao thuẫn binh sông Cẩm. Chỉ huy nhánh quân này là tướng quân tỉnh hải úy Trần Quang Cán. Phó tướng chánh quân cai Trần Quang Điều. Sở dĩ hai cha con này dám vứt cả đội chiến hạm cho Ngô Văn Biện là do mọi người đều biết có một trăm lá gan thì Ngô Văn Biện cũng không tiếp chiến phi tặc. Do đó an toàn của thủy quân Vạn Ninh không cần phải suy nghĩ nhiều.

Luyện binh đã gần một năm, đến giờ này mới được chính thức cầm quân đánh trận Quang Cán tướng quan hào hứng tung bừng mà hò hét ra lệnh như pháo rang. Vốn dĩ Quang Cán muốn điều quân lao lên với tốc độ nhanh nhất để tiến về Tiên Lăng quyết một trận thư hùng cùng quân tặc phi nhưng bị Điều thiếu lờm nguýt một hồi nên thôi.

- Lão tía, người đừng có đùa vui mà hồng chuyện. Đánh trận không phải trò đùa, quân Vạn Ninh có súng ống, luyện tập kỹ nhưng chưa từng ra trận, quân Cẩm hà ô hợp tàn mất quân lệnh không nghiêm. Chúng ta không có nhiều ưu thế đâu. Tất cả phải dựa vào cẩn trọng làm đầu. Toàn quân tiến binh từ từ thôi, tung ta thám báo dày đặc tìm hiểu quân tình đối phương rồi mới đưa ra sách lược hợp lý.

Bị Điều thiếu đội một gáo nước lạnh thì Cán “đại tướng quân” cũng bình tĩnh lại. Đại quân di chuyển từ từ như đi du xuân văn cảnh vậy. Hai canh giờ họ cũng chẳng đi nổi 20 dặm. Với tốc độ này có lẽ đến chiều thì đoàn quân mới tiến đến được Tiên Lăng. Đúng lúc này thì hai kỵ sĩ lao vù vù từ phía Tiên Lăng thành tiến về liên quân do cha con họ Trần chỉ huy.

- Bẩm tướng quân, Định quân suất động hai ngàn binh tiến về phía chúng ta, còn cách mười dặm (5km).

Cũng may mắn đó là Chiến hạm liên quân nhiều và rộng rãi nên có tới hơn mười con ngựa được mang theo và tiến hành đổ bộ. Chính vì lý do này khiến cho việc do thám của liên quân dễ dàng hơn một chút.

- Địa hình phía trước ra sao?

- Bẩm tướng quân, đường đi phía trước là quan đạo lộ nhỏ, hai bên là đồng ruộng. Ngoài ra không có gì đặc biệt.

- Ha ha, trời giúp ta, nơi này là nơi chôn thân của phi tặc.

Điều thiếu nghe đến đại hình kể trên thì yên tâm mà cười lớn làm cho Cán tướng quân cũng không hiểu mô tê gì cả.

- Truyền lệnh ba quân tăng tốc độ tối đa, nhanh chóng tiến về mảng đồng ruộng kia. Các binh sĩ Cẩm hà tiến vào làng tiến hành chung thu toàn bộ hàng rào, cọc gỗ, sào tre tiến hành tập hợp ra phía bờ ruộng. Nhớ là khách khí với người dân, nói với họ đánh trận xong quan gia sẽ trả tiền bồi thường cho họ. Kẻ nào sách nhiễu dân chúng, trăm...

Xuất binh nên Điều thiếu không thể mang theo một đám tiền tài trong người. Nhưng hắn cũng không phải người nuốt lời, đảm bảo đánh trận xong thì người dân ngôi làng nhỏ này sẽ được bồi thường hợp lý.

Chẳng mấy chốc Cai tổng của làng Phù Nhiên cũng bị quân Cẩm Hà “mời” đến, kèm theo đó là gần 500 tráng đinh bị trưng dụng cho trận đánh này. Phải nói thời này người dân quá khổ, quan và phi cũng không mấy khác nhau là bao nhiêu. Hai bên đánh trận thì chỉ có người dân vô tội là chịu khổ mà thôi. Đán quan quân Cẩm hà vô phép vô thiên vì trưng dụng cọc gỗ, hàng rào mà dỡ cả nhà dân, dùng binh khí lửa một đám tráng đinh đi làm phu phen. Không thể nói hiệu suất của đám Cẩm hà binh hung thần ác sát rất là cao. Chưa đầy nửa canh giờ mà rất nhiều cọc gỗ cũng như cọc tre đã được chất đống trên bờ ruộng.

Lúc này đám dân chúng bị quan binh dỡ nhà, ép ra trận mặt đang sạm như tro tàn. Bị dỡ nhà thì thôi đi, sợ nhất là việc bị bắt làm pháo hôi xông lên tiếng trận cái mạng nhỏ đi tong. Vậy nên 500 tráng đinh thôn Phù Nhiên mặt mày xám ngoét như cha chết mẹ chết vậy.

- Bà con hương thân không phải lo lắng, quan binh chúng tôi đến đây đánh tặc phi để bảo vệ bà con, tuyệt không để bà con xung trận làm pháo hôi. Nhà cửa các vị tổn hao cũng sẽ được đền bằng tiền bạc xứng đáng. Nếu các người không tin tưởng ở đây bán quan có một lượng vàng đem ra đưa trước cho một vị đức cao vọng trọng trong làng làm tin.

Một lượng vàng bằng 80 lượng bạc nếu quy đổi ra tiền đồng thì được 80 quan còn nếu quy ra tiền kẽm thì tầm 100 quan. (một quan bằng 10 tiền, một tiền bằng 60 xu đồng). Thành thử ra số lượng gỗ, nhà cửa thiệt hại của dân chúng trong làng chẳng đáng được lad vàng một lượng của đại gia Quang Cán. Cai tổng làng Phù Nhiên dĩ nhiên có được chức phận cao nhất ở đây nhưng người đức cao vọng trọng lại là lão tộc trưởng họ Hà của làng này. Phải nói cái làng này tất cả hầu

hết đều là họ Hà do đó sức ảnh hưởng của lão tộc trưởng là không hề nhỏ bé. Giờ đây lão tộc trưởng họ Hà đang run run cầm lá vàng trong tay mà cảm giác thật không mấy chân thực.

- Đại quan nhân. ... cái này... cái kia... lá vàng này quá quý trọng rồi.

Quang Cán tướng quân làm người tốt thì làm đến cùng, hấn vỗ vỗ tay lão tộc trưởng.

- Lão bá, người yên tâm, đổi lá vàng này ra tiền đồng, tiền kẽm bồi thường cho dân chúng. Chỗ còn thừa lão phân phát cho đình tráng ngày hôm nay lao động nơi đây. Nói thật quân phi tộc rất hung hãn, chúng mà xông vào đến làng thì đảm bảo trong làng một hạt thóc cũng không còn. Thêm vào đó phụ nữ, con gái không biết sẽ bị đối xử ra sao nữa.

Lão trưởng nghe thấy vậy thì run run một hồi, không đợi Quang Cán thuyết phục thêm lão đã khua cây gậy gỗ trong tay thúc dục đám con cháu xây dựng hàng rào phòng ngự tạm thời bên bờ ruộng cho quan quân.

Nhìn đám đàn tráng lao động hùng hục như trâu bên bờ ruộng Diêu thiếu cười tít mắt, quả thật chưa biết trình độ lãnh binh của lão tá tiện nghi ra sao, nhưng trình độ đưa đẩy, thuyết phục người của Cán hồ ly quả không phải nhỏ. Cũng không hổ danh họ Trần Hà tinh mảy dòi thương nhân sùng sỏ. Nếu tính ra thì Quang Cán còn có chất liệu làm quan tốt hơn cả Quang Diêu, chỉ cần vị Cán đại nhân này giác ngộ chính trị một chút là có thể cá chép vượt long môn rồi.

Một hàng rào đơn sơ được dựng lên bên bờ ruộng. Phải nói rằng các vị nông phu trong làng la động cực kỳ hiệu quả. Nếu để cho quân sĩ Cẩm Hà đảm nhiệm công việc này thì đừng mong sẽ xong trước khi quân phi khấu đến nơi. Tất nhiên quân sĩ Vạn Ninh với kỉ luật nghiêm khắc thì hoàn toàn có thể hoàn thành công việc, nhưng họ là chủ lực trong trận đánh vậy nên phải đảm bảo sức lực tốt nhất cho nhóm người này.

- Dân tráng làng Phù Nhiên lui lại phía sau... lui lại ....

- Quân Cẩm hà lui về sau 50 bộ nhanh chóng.

Lúc này đây từ xa xa đã thấy thấp thoáng bóng tộc phi đang tiến về, do đó các thân binh Vạn Ninh doanh đang thúc ngựa chạy khắp nơi để yêu cầu hai nhóm người kia lui lại. Nói đùa, để hai nhóm người này tham chiến thì chả khác nào đầu hàng luôn quân địch cho xong. Đám quan quân Cẩm hà mà xông lên thì đảm bảo rối loạn đội hình, bại trận và kéo theo cả quân Vạn Ninh tan tác là cái chắc.

- Vạn Ninh quân xếp ba hàng sau hàng rào, kiểm tra súng đạn lần cuối...

Trong không khí sặc mùi khản trương các chiến mã vẫn qua qua lại lại trong chiến trường làm nhiệm vụ thông báo. Đám quan binh Cẩm Hà sau khi lo lắng toát mồ hôi một hồi thì bình tĩnh lại. Vốn nghĩ nhiệm vụ chỉ là hư trương thanh thế mà không đánh thật vậy nên nhóm binh sĩ này mới tình nguyện đi theo Vạn Ninh quân. Mẹ nó không ngờ chủ tướng Vạn Ninh nổi điên muốn đánh thật voi quân phi tộc khiến cho đám binh lính hải phòng sợ đến đứng tim. Họ sợ nhất là bị quân Vạn Ninh ép lên trước làm bia đỡ đạn đó, nhưng giờ đây người ta lại quát đuổi quân Cẩm Hà về hậu phương cách cả năm mươi bước khiến cho quân Cẩm hà cảm động không thôi. Có chuyện gì họ cũng dư sức chạy a.

Ngồi trên ngựa cao Diêu thiếu đang cảm kính viễn vọng mà quan sát quân phi tộc đối diện. Mẹ kiếp không ngờ trang bị quân phi tộc lại còn tốt hơn cả lính triều đình. Tên nào tên nấy đều có giáp da, có những tên còn có giáp da bọc lá gang. Cung tên, giáo mác đầy đủ, đặc biệt là cung tên của nhóm quân phi tộc đặc biệt nhiều. Nhìn đám phi quân lại đem so sánh cùng quân Cẩm hà mới thấy chán nản, thảo nào vì Ngô án sứ sống chết không dám đánh cùng phi tộc.

Thật ra chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Phi tộc thời gian vừa qua công phá được rất nhiều quân doanh, huyện thành dọc bờ Hải Dương, Quảng Yên, đôi khi chúng tập kích cả Thanh Hóa và Nghệ An. Vậy nên bọn này cướp được không ít trang bị của quân Đại Nam. Cái nghịch lý đó là Đại Nam áo giáp binh khí toàn cất trong kho, lúc nào chiến trận mới lôi ra sử dụng. Mà các trưởng qua lại coi kho quân nhu như tài sản riêng của mình mà giữ khư khư. Thành ra vũ khí trang bị tốt của quân triều đình bị cất trong kho, bị ăn bớt rồi lôi ra buôn lậu. Trong khi đó trang bị cho binh sĩ triều đình thì ngày càng tệ hại. Nhưng quân phi tộc sống trên lưỡi đao liếm máu, chúng cần vũ khí và trang bị để bảo vệ tánh mạng bản thân. Chính vì thế cướp được bao nhiêu là chúng trang bị bấy nhiêu mà không tiếc rẻ gì cả.

Một đặc điểm khác biệt của tộc phi Hải Dương, Quảng Yên đó là tỉ lệ cung thủ cực nhiều. Thật ra Đại Nam hai nơi chung là Việt tộc từ trước đến nay cung thủ cực nhiều, điều này liên quan đến điều kiện hoàn cảnh sinh sống, nhưng cũng liên quan đến tinh thần thượng võ của người Việt. Nhưng đám quân phía trước tỉ lệ cung thủ nhiều đến nỗi ngỡ rằng vì lý do chúng phần lớn là hải tộc. Hải tộc tác chiến trên biển ngoài súng, pháo thì cung tiễn là vũ khí rất quan trọng, vậy ra tỉ lệ cung thủ của nhóm phi tộc có hơi đặc biệt ầu ơ cũng là bình thường mà thôi.

Nhìn quân giặc trước mặt mà Diêu thiếu bỗng trở nên hồi hộp không thôi. Nói gì thì nói quân Vạn Ninh vẫn là tân quân chưa thấy máu. Diêu thiếu dựa vào trang bị áp đảo mà muốn khai chiến luyện binh, nhưng số lượng quân Vạn Ninh chỉ có 700 mà thôi. Một ngàn quân Cẩm hà có nghĩ thì Diêu thiếu cũng chả nghĩ đến. Phía quân địch đông nghìn nghịt tầm 2 ngàn người. Nếu sau một loạt súng đầu tiên mà không đạt kết quả tốt thì quân Vạn Ninh hoàn toàn có thể rơi vào thế bất lợi, vì cung thủ đối phương quá nhiều, trong khi đó trang bị quân Vạn Ninh không hề có phòng tên hiệu quả.

Không phải Diêu thiếu không đủ tiền trang bị cho quân Vạn Ninh mà họ tài không nổi nếu còn trang bị thêm áo giáp. Thứ nhất súng trường đã nặng đến 4 kg, cộng thêm ba lô 5 kg các vật dụng cần thiết cho hành quân như đạn dược, lương khô. Vậy ra nếu tăng thêm trọng lượng của giáp sắt thì quân Vạn Ninh bỏ cũng bỏ không được chứ đừng nói là hành quân đánh trận. Lo lắng thì lo lắng nhưng lúc này không phải lúc bàn lùi, Diêu thiếu hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh và kiểm tra cây súng trên tay. Liếc mắt qua lão tá tiện nghi thì chả thấy lão lo lắng gì, chỉ thấy tên này đang hưng phấn bụng bùng khoa chân múa tay đi đi lại lại trước hàng ngũ đại quân.

Cuộc chiến sắp bắt đầu... cả hai quân đã nhìn thấy nhau một cách rõ ràng bằng mắt thường.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chiến trận

Phân quân chỉ còn cách nơi liên quân triều đình tầm 700 đến 800 m vậy nên thể trận của cả hai đều có thể được đối phương quan sát thông qua mắt thường khi đứng ở vị trí cao một chút. Trận này Diêu thiếu cho bố trí quân sĩ theo đúng quy chuẩn mà mấy vị sĩ quan Mỹ đã huấn luyện dòng dã cho quân Vạn Ninh trong mấy tháng trời.

Nói thật Diêu thiếu không quá mấy ấn tượng với phương pháp xếp hàng ngang bắn theo 3 lượt mà các vị sĩ quan ngoại quốc huấn luyện. Trong thâm tâm của Diêu thiếu vẫn ủng hộ cách đánh du kích trong cuộc chiến tranh phòng vệ giải phóng dân tộc của các chiến sĩ Giải Phóng quân Việt Nam. Tất cả các bài tập như ngụy trang, chạy vượt chướng ngại vật, hay đào hào, hầm chú ẩn cá nhân đều phụ vụ cho mục đích chiến tranh du kích. Nhưng dù có súng bái chiến tranh du kích một cách mù quáng thì Diêu thiếu cũng không thể phủ nhận được sự huấn luyện quân sự của các sĩ quan Mỹ rất hữu ích.

Một đội quân cần có sự linh động và đa dạng cần thiết, không nhất thiết lúc nào cũng khur khur ôm lấy một kiểu chiến thuật. Ví như tác chiến với một đối thủ được trang bị mạnh mẽ hơn, có tổ chức chặt chẽ cộng khả năng đánh trận quy mô lớn thì chiến thuật du kích rất hợp lý. Nhưng với một đối thủ có trang bị yếu kém hơn mình, quân số không quá đông thì không nhất thiết phải ôm lấy chiến thuật du kích kể trên. Lần này Diêu thiếu muốn đường đường chính chính bày binh bố trận đánh một trận thắng đẹp để đề nâng cao sự tự tin cho đoàn quân nòng cốt của bản thân.

- Hàng một lên cò súng. ... Nhắm kĩ mục tiêu.

Các sĩ quan chỉ huy quân Vạn Ninh đang lên tiếng nhắc nhở các binh sĩ của mình. Súng của Vạn Ninh quân 100% là súng Kammerlader 1842. Lúc này trong lòng súng của quân Vạn Ninh luôn có một phát đạn được nhồi sẵn. Tiếp đó hạt nổ cũng được gắn vào khe một cách chắc chắn, đối với phát đạn đầu tiên thì quân Vạn Ninh chỉ việc lên cò súng và bóp cò khai hỏa mà thôi. Hạt nổ là một phát minh mang tính đột phá khiến cho việc tác chiến của các binh sĩ trở nên đa dạng hơn rất nhiều. Trước đây vì việc khai hỏa dựa vào đốt thuốc súng trong cốc mồi dẫn nôt nên tư thế đặt súng ngoại trừ nằm ngang thì không còn cách nào khác. Nhưng giờ đây khi hạt nổ ra đời thì tư thế bắn của các binh sĩ được cải thiện đa dạng rất nhiều. Điểm quan trọng tiếp theo đó là hạt nổ giúp cho việc dùng hỏa khí trong các điều kiện môi trường khắc nghiệt tốt hơn rất nhiều so với hỏa mai hay là dây đốt.

Bên phía phi quân lúc này đang nhón nháo một hồi.

- Tướng quân, cầu quan binh đang trước mặt, anh em tiến lên chém chết mẹ chúng nó thôi.

- Phải rồi, chém chết mẹ chúng nó còn vào làng đánh chén một phen.

- Chém chết chúng nó.

Phi tộc cuối cùng cũng chỉ là phi tộc mà thôi, lũ này tác chiến lộn xộn, dựa vào nhuệ khí mà chiến thắng. Nhưng đúng là trong chiến tranh vũ khí lạnh với quy mô vài ngàn người thì nhuệ khí là cực kì quan trọng đó.

- Anh em tiến lên chém chết cha chúng nó. Vào được làng ta cho phép anh em xả quân một ngày.

Văn Tuất giống lên một tiếng to kinh thiên kiến cho quân Vạn Ninh phía đối diện cũng có hơi khiếp vía. Nói đi nói lại họ cũng chỉ là nông nô mà thôi, cũng may công phu rèn luyện kỷ luật gần một năm qua không bỏ phí. Quân Vạn Ninh có khiếp vía một chút nhưng không hề di động hay bỏ vị trí, ngay cả tiếng ồn xì xào cũng không có. Thế nhưng quân Cẩm hà thì đã lao xao loạn một bầy, chân chuẩn bị bôi mỡ để chạy đến nơi rồi. Diêu thiếu cũng lười quản nhóm quân này, mà có muốn thì hẳn cũng quản không nổi. Đem nhóm quân này theo chỉ để làm việc vặt cùng hư trương thanh thế mà thôi.

Quân phi tộc do Văn Tuất cầm đầu lòng lên rồi như dòng nước lũ vỡ đê mà tràn lên lao về phía quan binh Vạn Ninh.

Ngày nay xem trên tivi, phim ảnh thấy được xã hội đen cầm đầu hai băng nhóm mấy chục mấy trăm người chém nhau đã thấy thanh thế kinh người. Lúc này đây thấy được cả ngàn người gào thét hung tợn mà lao lên thì không cần nói nhiều cũng hiểu được uy thế của họ ra sao.

Vậy nhưng thanh thế của đám người phi tộc không thể nào vĩnh viễn hùng hực cho được, chỉ sau một khắc xung phong thì thanh thế của đám người này đang tụt dốc không phanh đây này. Số là cánh đồng ruộng khá rộng lớn phía trước mặt mặc dù khá rắn chắc thích hợp cho xung phong nhưng lại đầy dẫy gố dạ cứng vừa thu hoạch, nếu chỉ là hành quân bình thường với tốc độ vừa phải thì không sao, nhưng nếu chạy nhanh xung phong thì các gố dạ này chả khác gì chống nhọn mà cản bước chân cả. Vậy nên khí thế xung phong của phi quân chưa lên đến đỉnh đã tụt xuống không phanh.

Đây là lý do mà khi Diêu thiếu nghe thám báo tường tận về cánh đồng này đã ha ha cười lớn. Phải nói rằng quân Vạn Ninh lần này gặp đủ mọi may mắn. Thiên thời địa lợi, nhân hòa họ nắm được cả. Thiên thời là thời tiết không mưa, rất thích hợp cho hỏa khí, địa lợi là cánh đồng cản trở xung phong tốc độ cao, nhân hòa thì quân Vạn Ninh tinh khí thần đều đang ở đỉnh phong, bên cạnh đó họ lại có nội gián nằm vùng phi quân.

Cũng phải nói đến thật may mắn khi người dân làng này trồng giống lúa ngắn ngày trong vụ chiêm, vậy ra họ có thể thu hoạch sớm vào tháng ba. Thật ra vào thời Nguyễn nông nghiệp cũng khá phát triển, người dân rất giỏi trong việc lai tạo các giống lúa. Ví như lúc này nông dân Bắc Bộ có đến 65 giống lúa tẻ và 27 giống lúa nếp. Trong này có những giống ngắn ngày chịu rét thích hợp vụ chiêm thời gian canh tác chỉ 3- 4 tháng, đặc biệt có giống lúa chỉ 40 ngày như lúa cậu.

Nhìn phi quân xung phong nghiêng ngả phía trước làm cho quân Vạn Ninh vốn dĩ hơi kinh hoàng trở nên vững tâm hơn nhiều. 700 quân Vạn Ninh chia làm ba hàng mỗi hàng 200 người đứng dày đặc trên bờ ruộng sau hàng rào gỗ tạm thời. Một trăm lính đặc biệt chú ý đến quan đạo chặt hẹp một làn xe ngựa chạy dọc bờ kênh mương.

- Tất cả giữ vững giữ vững. ....

Giọng nói các sĩ quan vang vọng trong quân Vạn Ninh, các binh sĩ thì căng như dây đàn đang nín nhịn khoảnh khắc khai hỏa. Tất cả đang chờ mệnh lệnh từ vị tướng quân uy phong lẫm lẫm đang cưỡi ngựa phía xa. Tất nhiên vị tướng này là chỉ lão cha Quang Cán, Quang Diệu vẫn là nhân vật sau màn chỉ chờ xúi bẩy lão tía làm bày mà thôi. Uy vọng Diệu thiếu trong quân cũng cực cao nhưng trong những giờ phút quyết định hẳn thường nhường lại danh tiếng đầu cho người phụ thân tiện nghi này.

Trong đầu Quang Cán đang ong ong nhớ lại bài học của các sĩ quan Mỹ, sau đó hẳn đang lăm bằm trong mồm như học sinh cấp một học thuộc lòng.

- 200m kỵ binh khai hỏa, 150 m bộ binh khai hỏa.... bình tĩnh, bình tĩnh...

Nói đến khoảng cách khai hỏa chỉ là một con số tương đối, vì đối phương xông lên khúc nhanh khúc chậm, không thể nào xông lên bằng phẳng đều tăm tắp như trong game cho được. Nếu chỉ giống như game thì chỉ cần so chỉ số cộng trừ là ra kết quả trận đánh rồi, cần gì phải chiến tranh cho mệt.

Lúc này nhánh quân của phi tặc quả thật xông lên không đều, cánh phải của chúng chạy trên quan đạo nên không có chướng ngại vật bất ngờ, tốc độ xông lên rất nhanh, đã vào đến tầm 150m rồi. Trung quân của phi tặc đáng lẽ phải xông lên đầu thành mũi nhọn khoét sâu vào quân binh thì lại tụt xuống một khoảng, lúc này mới chỉ cách quân binh 200 m, cánh trái của phi quân thì nhìn hơn trung quân một chút mà đang áp sát quân triều đình.

Diệu thiếu nhận trách nhiệm chỉ huy 100 binh sĩ đánh bật quan đạo bên kènh đào nhưng hẳn chưa ra lệnh nổ súng. Quân Vạn Ninh mới là tân binh, cho du huấn luyện kĩ nhưng kinh nghiệm cùng sự lì lợm sa trường chưa có. Nếu cánh trái của Diệu Thiếu nổ súng thì không biết chừng cả doanh cùng bị ảnh hưởng mà nổ súng theo. Nếu nổ súng ngoài tầm bắn, không đạt được kết quả tốt nhất thì tình thế chưa biết sẽ ra sao...

- Giữ vững... giữ vững...

Các sĩ quan vẫn đang vừa gào thét vừa quan sát thanh đao đang chìa thẳng lên trời của Quang Cán tướng quân.

Bỗng nhiên vị tướng quân lần đầu tiên dẫn binh này hạ đao gào lớn.

- Bắn.

- Hàng một khai hỏa... bắn.

Mệnh lệnh được truyền đạt ngay lập tức.

Diệu thiếu hơi than dài một chút, lệnh khai hỏa vẫn hơi sớm, nói cho cùng cũng không trách được Quang Cán lần đầu tiên xông trận, sự hưng phấn cộng với áp lực của địch quân gây ra khiến hẳn ra lệnh khai hỏa hơn sớm.

Diệu Thiếu cũng không hai lời mà gào lớn.

- Hàng đầu bắn.

Tiếng đùng đoàng của hơn hai trăm khẩu súng cũng vang lên gần như cùng lúc giống như tiếng sấm gầm vang. Quân Vạn Ninh thì bắn nhiều thành quen nên tai điếc đặc cũng không sao. Đến ngựa của Vạn Ninh quân cũng nghe đến chán cả màng nhĩ của mã gia rồi nên cũng thờ ơ. Nhưng quân phi tặc, quân Cẩm Hà, nông dân Phù Nhiên thì kinh hoàng đến thất thố.

Quân Cẩm Hà vốn tinh thần đã căng thẳng sợ hãi sẵn, nghe tiếng súng thì một bộ phận co giò chạy mất, một bộ phận sợ quá run chân không chạy được đứng run một mảng. Người dân Phù Nhiên là các anh nông dân thật thà chất phác, chân lấm tay bùn làm gì thấy được tràng diện như vậy nên số người ngã lăn ra đất run rẩy là quá nhiều, số người sồn tiểu hay sồn phân là không ít.

Về phía phi quân thì khựng lại trong chốc lát vì kinh ngạc, vì theo kinh nghiệm của họ đánh nhau cùng súng hỏa mai thì khoảng cách từ 100- 200 m súng hỏa mai không hề có lực sát thương, hoặc giả có nhưng rất bé nhỏ. Từ kinh ngạc đến sợ hãi vì rõ ràng những người đang cách xa quân Vạn Ninh gần 200m vẫn bị bắn cho thân thể lỗ chỗ máu phun.

Hơn hai trăm phát đạn của quân Vạn Ninh hiệu quả đến kinh người, hơn một trăm phi quân ngã xuống trong vũng máu, tất nhiên có những người chỉ bị thương mà không chết hẳn, Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi tiếng lêu lưa, tiếng rên rĩ, tiếng chửi rủa vang khắp chiến trường.

Kammerlader 1842 không phải là súng nòng trơn thông thường, đây là súng nòng rãnh xoáy rãnh chữ nhật khá phức tạp. Tuy đầu đạn là hình cầu đường kính 16,5 mm nhưng do có rãnh xoáy nên tầm xa, uy lực và độ chính xác rất khủng khiếp nếu đem so sánh với các súng hỏa mai nòng trơn. Tầm bắn của Kammerlader 1842 rơi vào khoảng 300m đến 350m, tầm hiệu quả sát thương 200m, tầm bắn chính xác 50-100m. Súng có thước ngắm cho ba khoảng cách 50m, 100m, 200m. Vì có được thước ngắm chính chuẩn xác nên tỉ lệ bắn trúng đích của quân Vạn Ninh khá cao. Nếu không phải họ có hơi hơi hộp mắt bình tĩnh thì có lẽ loạt đạn đầu tiên cướp đi nhiều sinh mạng phi quân hơn nữa.

Đầu đạn hình cầu của Kammerlader 1842 có kích thước kín nòng, bản thân đầu đạn được đúc bằng chì vậy nên không lo lắng lắm khả năng đầu đạn sẽ làm tổn hại đến lòng súng. Viên đạn cầu được bắn ra với động năng cực mạnh và chiều vận xoắn của nòng súng khiến cho lực sát thương của nó rất khủng khiếp. Một viên đạn đường kính 16,5mm khi bay xoáy vòng thì va chạm bất kì vị trí nào của cơ thể địch nhân đều khiến họ mất đi khả năng tiếp tục chiến đấu.

Hơn trăm phi quân ngã xuống thảm trạng rất thê thảm. Những kẻ bị bắn trúng đầu thì não trung văng tứ tung. Những kẻ bị bắn trúng thân mình thì cả giáp da lẫn thịt, đôi khi là trôn lấm cũng mảnh gang của giáp sắt nhìn như một cái miếng quai thủ bấy nhày máu thịt. Từ những cái miếng đồ lỏm máu thịt ấy huyết dịch đang ục ục chảy ra thành vòi, thành suối. Điều đáng nói là do viên đạn xoay tròn nên chúng xé rách da thịt ở vết thương cực kì ghê gớm. Quả thật dù chỉ bị thương ở tay chân cũng rất khó cầm được máu. Với Y tế của Đại Nam vào thời kì này những vết thương súng đạn cỡ này rất khó cứu trị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Triệt để đánh tan

Phi quân đúng là bị dọa hòng bởi hỏa lực của quân triều đình, đám người này không phải chưa từng đối diện với súng ống hỏa khí. Nhưng những khẩu súng hỏa mai chỉ có được tầm bắn 50m là cùng, ngoài tầm 50m thì viên đạn thường bị lắt lư mà mất đi mục tiêu, hay không gây được quá nhiều sát thương. Sức sát thương khủng bố trong phạm vi 200m đã khiến phi tặc choáng váng mà khựng lại trong giây lát.

Nhưng trong một khắc ngắn ngủi ấy thì hàng thứ nhất của quân Vạn Ninh đã ngồi xuống mà tiến hành nạp đạn mới, hàng hai thì dựng súng lên cò và khai hỏa không thương tiếc. Tiếng súng nổ lại dồn dã vang lên như tiếng gọi đéo đất từ địa ngục đối với phi quân. Lần này hiệu quả tốt hơn nhiều, phải có tới 120-130 phi quân ngã xuống. Có được đà tấn công tuyệt vời từ hàng thứ nhất, thì hàng thứ hai tự tin hơn rất nhiều mà căn chỉnh rồi bắn hạ đối phương. Tiếp theo không chút chể nãi là hàng thứ ba nổ súng, lại cũng có chừng ấy phi tặc ngã xuống. Chỉ trong phút chốc ngắn ngủi đội hình tấn công của Phi quân bị đục thủng lỗ chỗ không thành hình dạng nào cả, gần bốn trăm người đã ngã gục trong vùng máu trong vòng mười mấy giây đồng hồ ngắn ngủi, hiệu suất giết người gần như là hủy diệt của quân Vạn Ninh khiến cho chính những người khai hỏa cũng cứng đờ cả người mà quên cả nạp đạn.

- Lũ khốn nạp đạn ngay... thần thờ làm gì.

- Con mẹ chúng mày nạp đạn... há hốc mồm làm cái gì.

Sĩ quan của Vạn Ninh là người bình tĩnh lại nhanh hơn cả, họ đang hò hét lính của mình nạp đạn. Cũng phải kể đến hai vị trưởng quan không hợp cách là Quang Cán và Quang Điều lúc này cũng lúng túng và xấu hổ vì chính họ cũng mất bình tĩnh như lính tráng của mình vậy. Quang Cán ngờ người cũng dễ hiểu, vì tên này đam mê võ nghệ mong ước ra trận đánh giặc nhưng bản chất hẳn là thương nhân. Nhưng Quang Điều cũng i ẹ mà ngăn người thì quả thật khó tin. Tên này nhưng mà kiếp trước là mật vụ, hẳn giết người đâu có ít. Nhưng nói đi cũng phải nói lại Quang Điều kiếp trước đa số là các hành động mang tính cá nhân là chính, những phi vụ mà hắn tiến hành nhiều nhất cũng bắn giết một vài người cùng lúc mà thôi. Nhưng trước mắt là hơn 400 người vùng vẫy trong vùng máu đầy, khung cảnh này khủng bố không tả xiết. kinh dị nhất là những xác chết không toàn thân với vết đạn phá vỡ cơ thể, bên cạnh đó tiếng rên la thảm thiết càng làm cho thảm trạng thêm rùng rợn.

Các binh lính Vạn Ninh lục đục nạp đạn cho súng để chuẩn bị lượt bắn thứ hai. Phải nói súng Kammerlader 1842 không có được tầm xa như Minire rifle (là súng quân Pháp đang sử dụng lúc này) nhưng nó có một đặc điểm tiến bộ đó là nạp đạn nhanh và tiện lợi hơn nhiều. Cả hai loại súng này đều là nòng rãnh xoắn nhưng Minire rifle của Pháp dùng đạn hình trụ có đai nên tầm xa tốt hơn nhiều. Chỉ có điều Minire rifle của Pháp là súng nạp đạn bằng cửa trước vậy nên khi nạp đạn thường phải đứng thẳng người dùng que nhồi đạn. Nhưng súng Kammerlader 1842 là nhồi đạn cửa sau, Khẩu súng này có một cái khóa vận, khi mở ra thì khớp trượt sẽ tách súng thành hai phần, nòng và đáy có khớp nối. Lúc này súng có thể được bẻ gập một góc 90 độ hoặc góc tù. Việc nhồi thuốc súng cộng đạn cho vắn bằng súng chỉ có vài cm phần buồng chứa rất dễ dàng. Do đó các binh sĩ có thể ngồi nạp đạn, quỳ nạp đạn, thậm chí bò nằm đều có thể nạp đạn bình thường. Sau khi nạp đạn chỉ cần bẻ lại nòng súng sao cho thẳng với bằng súng và vận khóa thì khớp nối sẽ khiến cho buồng đạn khớp khít vào nòng súng. Thao tác này dễ dàng hơn việc nạp đạn rườm rà của Minire rifle quá nhiều.

Đạn của cả hai loại súng đều là đạn giấy, tức là thuốc súng cùng đầu đạn được gói trong túi giấy hình trụ có tẩm dầu để chống nước. Binh sĩ chỉ cần cắn bỏ đầu dây thắt nút là có thể dễ dàng đổ một lượng thuốc súng chuẩn xác, sau đó là đặt đầu đạn vào buồng đạn rồi ép chặt là xong rồi.

Nhưng quân Vạn Ninh dù nạp đạn cực nhanh nhưng họ không có cơ hội bắn loạt đạn thứ hai, Phi quân đã quay đầu chạy tán loạn ra khỏi tầm sát thương tốt nhất của súng Kammerlader rồi. Không phải phi quân không dũng cảm, nhưng họ quả thật không thể chấp nhận được sức ép khủng bố từ hỏa lực của quân Vạn Ninh. Chỉ trong mười mấy giây thôi mà Phi quân đã tổn thất đến 30% quân số. Làn sóng xung kích của họ lại bị chặn đứng và bị tàn sát không thương tiếc, trong hoàn cảnh này không có một đội quân vũ khí lạnh nào có đủ tố chất để tiếp tục xông lên. Tất nhiên nếu phi quân có đủ kỷ binh cộng thêm quân số vượt trội thì họ cũng có thể tiếp tục tổ chức tấn công. Nhưng rất tiếc là họ không có cả hai điều kiện này. Tan vỡ là điều dễ hiểu.

Phía quân Vạn Ninh thì cảm xúc rất hỗn loạn, ban đầu họ lo lắng hồi hộp vì lần đầu xuất trận, tiếp theo họ ngỡ ngàng trước sức mạnh của bản thân, giờ đây họ đang hưng phấn và sung sướng khi quân địch chạy tán loạn rút lui. Phải nói một cách công bằng rằng đào tạo một đội quân hỏa khí thiện chiến dễ hơn rất nhiều đào tạo một đội quân thiện chiến bằng vũ khí lạnh.

Chỉ cần đủ súng ống đạn dược thì một người nông dân sau một tuần đào tạo về cơ bản có thể giết người trên chiến trường. Nhưng để đào tạo một người nông dân bắn tên thì không đến 2, 3 năm luyện tập là không thể. Còn luyện một người nông dân cầm đao lên chiến trường có lẽ không quá nhanh nhưng vấn đề hiệu quả giết người không cao. Cầm đao giết người cần có dũng khí gấp mười lần cầm súng giết người. Cầm súng anh chỉ cần bóp cò, đối phương sẽ gục ngã ở tí tít đằng xa, đến máu me cũng không dính người, ngay cả gương mặt vận vẹo kinh dị của đối thủ anh cũng không nhìn thấy. Nhưng cảm giác cầm đao chém vào cơ thể một con người thì rất là khủng khiếp, nhất là lần đầu tiên cầm đao chém người thì thật sự rất buồn nôn. Chính vì lý do này đôi quân hỏa khí của Vạn Ninh chỉ cần qua một lượt bắn giết đã dễ dàng trở thành “lão binh” với kinh nghiệm giết người traten mạt.

Ngay lúc này thì Quang Điều đã thấy được tình hình lợi thế nghiêng về một phía, lúc này cần phải mở rộng chiến quả nên hắn hét lon.

- Nạp đạn, phân thành tiểu tổ sẵn giết phi tặc.

Mệnh lệnh của hắn nhanh chóng được các sĩ quan truyền đến binh sĩ, lính Vạn Ninh luyện tập rất vất vả trong gần năm trời lúc này đã thể hiện ra tố chất siêu việt. Các tiểu đội 7 người được thành lập trong chớp mắt mà tỏa ra rồi lao lên chiến trường sẵn giết địch nhân đang quay lưng về phía họ mà chạy.

Hơn 500 quân Cẩm hà còn sót lại cũng tham gia cuộc rượt đuổi này. Lũ này bảo xông lên đánh trận thì không ra gì nhưng nếu đánh chó rớt nước thì đám bị thịt này không kém một ai. Chúng gào rú và đao múa thương xông lên giết địch kiếm quân công.

Chạy đua đường dài thì cả Đổng Á lúc này không đội quân nào nó thể lại với Vạn Ninh quân, đơn giản vì chạy bộ chính là môn luyện tập bắt buộc trong quân

doanh thường ngày. Nhóm binh sĩ Vạn Ninh ngày nào chả vác phụ trọng 10 kg chạy mười mấy km gọi là khởi động. Vây ra chạy trốn trước mặt quân Vạn Ninh không khỏi quá buồn cười.

Quân Vạn Ninh không nhanh không chậm mà chạy tốc độ vừa phải, đảm bảo cự ly các tiểu đội với nhau cùng bảo tồn thể lực. Quân Cẩm hà thì nhao nhao hùng hục xông lên nên chỉ sau 2 km thì lũ này đuối sức mà nằm lăn bên đường thở phì phò cả rồi. Cực chẳng đã Điều thiếu thúc ngựa ra lệnh bọn này thu dọn chiến trường.

Vạn Ninh binh sĩ không nhanh không chậm chạy thêm mười dặm thì đuổi kịp phi quân. Lúc này Phi quân chỉ còn lại không tới ngàn người mà thôi. Một số phi quân nhanh trí nhảy xuống bờ ruộng bơi thoát thân, một số chạy vào lùm cây bụi cỏ hai bên đường trốn vào rừng rậm. Chỉ có gần ngàn người cố chạy về đại bản doanh bên ngoài Tiên Lăng huyện thành. Khoảng cách còn tới mười dặm mới có thể đến nơi thì phi quân bị đuổi kịp. Không có nhân từ, không có tù binh không đo dự Điều thiếu ra lệnh đồ sát.

Không phải Điều Thiếu máu lạnh nhân vật mà đồ sát là có lý do của hắn. Đầu tiên hắn cần là luyện binh, chỉ có giết người thì lính tráng của hắn mới có thể trở thành thiết huyết quân thực sự. Kế vào đó đám tặc phi này bàn thay nhuộm máu người dân, tội đáng chết. Cuối cùng về mặt chiến lược thì Điều thiếu càng phải tiêu diệt nhóm quân này mà không để chúng hội họp cùng đội quân đang vây Tiên Lăng. Chỉ có đánh tan triệt để đám quân này thì mới có thể giải trừ nguy hiểm cho Tiên Lăng một cách nhẹ nhõm nhất.

- Không cần tù binh.... Các chiến binh Vạn Ninh, tiến lên, giết hết lũ tặc khấu vô nhân đạo này.

Điều Thiếu hét lớn phi ngựa ầm ầm theo chân quân sĩ. Hắn hồng diện mà xông thẳng lên phía trước, Điều thiếu chỉ cần áp trận và ra lệnh là đủ. Nhưng con trai thì suy nghĩ đại cục còn phụ thân tiện nghi thì đang dẫn một đám thân binh tả xung hữu đột chém giết đám phi quân không còn sức chiến đấu.

Phải nói đến việc chém giết tàn quân thì hiệu suất của đao thật thương thật rất là cao. Chỉ trong phút chốc Quang Cán và đám thân binh đã chém hạ không dưới 50 người. Phải nói lúc này Quang Cán đã chiến đấu đến say máu rồi. Đao của hắn là đại khai đại hợp, không còn màu mè kiểu dáng võ của võ lâm, đao đao thấy máu đao đao giết người. Hành động của Quang Cán mặc dù không quá lý trí nhưng lại thắng được tôn kính của ba quân. Dù sao chủ tướng hung mãnh cũng có thể kích lệ được tinh thần của ba quân một cách nhanh chóng nhất. Trận chiến này gần như mọi ánh hào quang đều được Quang Cán hái gặt cả rồi.

- Toàn quân nghỉ ngơi chờ tiếp viện từ hậu phương. Quang Thiện người dẫn kỵ binh đám thị động tinh của phi quân tại Tiên Lăng. Các binh sĩ phá ra một nửa canh gác một nửa nghỉ ngơi thay phiên nhau.

13 giờ, cuối cùng Vạn Ninh quân cũng đánh tan triệt để hai ngàn tặc khấu. Quang Cán rất bài bản ra lệnh cho toàn quân bố trí canh phòng cộng nghỉ ngơi. Thêm vào đó hắn không quên thăm thính quân địch. Quả thật qua trận chiến này Quang Cán đã tỏ ra một chút bản lãnh và kinh nghiệm dẫn binh. Tất nhiên nếu xét một cách chi tiết thì trận chiến vừa qua còn nhiều thiếu sót. Vậy nhưng thắng cũng đã thắng giòn dẽ rồi vậy nên chuyện tổng kết kinh nghiệm còn là công việc phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chạy trốn

- Lão tía người có sao không?

- Không sao, không sao... chỉ là chút vết thương ngoài da thôi.

Lúc này quân doanh lâm thời quân Vạn Ninh cũng chỉ xây dựng tạm bợ cách vị trí tàn sát phi quân tầm một dặm. Vị trí này đã khá gần quân doanh của phi quân đang vây thành Tiên Lăng. Nói một cách chính xác thì lúc này phi quân tại Tiên Lăng không hề được gọi là bao vây, họ chỉ đóng quân tại cửa thành phía Bắc của Tiên Lăng mà thôi. Trong khi đó quân Vạn Ninh lại đang nằm chếch hướng đông nam Tiên Lăng mười dặm. Chính vì thế hai đạo quân còn đang rơi vào tình thế cách nhau một tòa thành.

Vạn Ninh quân có tâm tư muốn tiến lên nhưng sau một hồi chiến đấu rượt đuổi đã sức cùng lực kiệt. Còn phi quân có lẽ giờ đây cũng đã nhận được chiến báo từ tiền phương nhưng đối sách của họ ra sao vẫn còn là một mê đề.

Quang Cán anh dũng lao lên chém giết cận thân thu được sự kính trọng của binh sĩ nhưng đồng thời đao thương vô tình nên anh ta cũng trúng một vài vết thương nhỏ. Thời này đã biết chưng cất rượu mạnh và lấy đó làm thuốc khử trùng nên những vết thương nhẹ này khó có thể gây nên nhiễm trùng. Quang Điều cũng lười quản chuyện này. Việc có lợi tất có ba phần hại, việc Quang Cán xông lên rồi cuộc lợi hại ra sao thì chỉ có thể đóng cửa hai cha con cùng thảo luận. Mặt mũi Quang Cán thì Điều thiếu phải cấp cho đầy đủ. Quang Điều không thể nào ngày đêm ở bên lão tía tiện nghi làm quân sư cho được, phải mau chóng để anh ta trưởng thành, vì Quang Điều còn nhiều dự định cần tách riêng ra để hành động.

- Lão tía, người cho quân đội nghỉ ngơi hai canh giờ sau đó tiến quân vào huyện thành Tiên Lăng... người nhìn chăm chăm phi quân ngoài thành cho tôi. Đảm bảo lũ này chạy không thoát được. Quan trọng là lão tía cảm thấy chắc ăn thì mới đánh, không thì chỉ cần bám theo gây áp lực là đủ. Tôi phải quay lại chiến hạm bảy giờ, tất cả trong quân giờ dựa hết vào lão tía, tuyệt đối không được lỗ mắng xông lên chém giết như hôm nay.

Trong lều trại tạm thời chỉ có hai cha con là họ Trần nên Quang Điều cũng không ngại mà căn dặn kĩ càng tên phụ thân tiện nghi này.

- Lão từ biết rồi, hôm đầu hôm hơi xúc động. Nhưng phi quân theo thám báo chỉ còn lại một ngàn, có sao chúng ta không công phá trực tiếp. Hai ngàn quân chúng ta còn dễ dàng đánh giết, huống hồ bên họ chỉ còn một ngàn quân?

Điều thiếu thật hết biết, hấn ôm trán mà than dài.

- Lão tía, đánh trận khác với buôn gà, không thể suy tính theo kiểu một con gà cộng một con gà thành ra hai cho được. Một ngàn quân này tất nhiên là tinh binh của Lê Duy Phụng, vì theo thông tin lần này hấn đích thân tới đây. Thứ đến phi quân tại Tiên Lãng đã cho xây doanh trại kiên cố. Chúng huy động dân của mấy làng xung quanh Tiên Lãng mà xây công sự thì 700 người chúng ta công phá sao nổi?

- Dùng pháo a, dùng pháo oanh chúng ra rồi tiến hành đối mặt chiến đấu?

Điều thiếu ngạc nhiên nhìn Quang Cán lão ba tiện nghi. Tên này quả thật rất thông minh, mới tiếp cận quân sự vài tháng mà rất có chủ kiến trong việc quân sự.

- Pháo là một biện pháp không tồi, nhưng tốn thời gian vận chuyển từ chiến hạm. Vận chuyển được đến nơi thì tình hình sẽ biến hóa quá nhiều.

- Ý Điều thiếu nguoi là chúng chạy mất?

- Không loại trừ khả năng này.

- Vậy cũng tốt dù sao trận này chúng ta cũng thắng đến vang dội. Tiên Lãng được giải nguy, quân Vạn Ninh không tổn thất...

- Không, ta muốn buôn một cái lưới lớn hơn, vì ông trời đang giúp chúng ta.

.....

Cán lượng ca trầm mặc.

Trái với không khí hưng phấn sau chiến thắng của quân Vạn Ninh, giờ đây doanh trại phi quân hướng đông bắc Tiên Lãng thành là một không khí hoang mang lo lắng cực độ. Tin tức hai ngàn quân của Văn Tuất bị toàn diệt trong một thời gian cực ngắn đã được thám báo truyền về. Lúc này đây không những binh lính bình thường đang hoảng sợ không thôi, các sĩ quan, tướng lĩnh của phi quân cũng đang loạn lên một đoàn với nhau.

- Trương tiên sinh, lúc này chúng ta phải làm gì. Hay là rút lui ngay lập tức.

Người lên tiếng là Lê Duy Phụng, tên này đang hổi hận xanh cả ruột. Hấn ngàn ngờ vạn ngờ không ngờ đến quân triều đình lại tập trung mũi nhọn mà đánh vào bộ binh của hấn. Rõ ràng đội quân tăng viện từ Vạn Ninh là thủy binh cơ ma. Ai có thể lại đây mà cho hấn được câu trả lời thích đáng, khi nào mà thủy binh bỏ thuyền lên bờ tác chiến lại có thể hung mãnh đến vậy.

- Thánh thượng, hạ thần có thượng, trung, hạ ba kế sách... việc quyết định đi theo con đường nào thì phải nghe theo quyết định của thánh thượng.

- Tốt quá, tiên sinh mau nói.

Trương Văn Vịnh vuốt vuốt cái cằm lưa thưa chòm râu dê của mình mà hí hửng nói.

- Thượng sách đó là thánh thượng, ban đêm dẫn tiểu đội thân binh trốn ra ngoài, cải trang theo đường bộ chạy về Thái Nguyên. Thánh thượng cố gắng thủ vững các khu vực vùng núi cao nơi chúng ta đã chiếm đóng chờ tình thế thuận lợi rồi quay lại không muộn. Có câu giữ được giang sơn thiếu gì củi đốt.

- Cớ sao tiên sinh lại bi quan như vậy. Chúng ta còn tới gần hai vạn quân tại Cát Bà đảo, chiến thuyền có tới gần ba trăm chiếc...

- Thánh thượng, hai vạn quân nhưng chỉ có một vạn mấy ngàn người là thủy tặc ô hợp không nghe quy củ không phục lẫn nhau. Số còn lại là người nhà của hải tặc với phụ nữ trẻ nhỏ. Thêm vào đó tinh binh của thánh thượng mang tới từ Thái nguyên có ba ngàn, nhưng một ngàn kẹt nơi đây, một ngàn bị đánh tan, còn một ngàn đang trấn giữ Cát bà. Thánh thượng quay lại Cát bà cũng chỉ có một ngàn binh trong tay, lúc này lấy gì mà áp chế lũ hải tặc khó thuần kia.

Lê Duy Phụng nghe thấy vậy vẫn không cho là đúng.

- Chả nhẽ theo tiên sinh một ngàn quân này của quả nhân không thể trốn thoát. Chúng ta bỏ lại quân nhu lúc này lập tức lên đường đi Đồ Sơn vẫn kịp.

Trương Văn Vịnh lắc đầu chán nản.

- Dẫn toàn bộ một ngàn tinh binh này chạy về Đồ Sơn là hạ sách. Lúc đó chỉ có thể dựa vào may mắn mới có thể thoát thân mà vận mệnh không nằm trong tay chúng ta nữa rồi.

- Tiên sinh thỉnh giảng.

- Theo thám báo về trận chiến thì quân Vạn Ninh chỉ có một ngàn người hoặc hơn một chút, nhưng chúng được trang bị là hỏa khí của người Tây Dương. Điều này không hề nghi ngờ gì nữa. Cánh hơn 200 m có thể hạ sát thoải mái quân ta thì đó không thể nào là súng hỏa mai được. Điểm quan trọng đó chính là nhánh quân này chạy bộ rất tốt. Một số ít binh sĩ chạy về có kể rõ ràng, nhánh quân Vạn Ninh đuổi họ chạy gần mười dặm mà không hề tỏ ra mệt mỏi, vẫn thừa sức đồ sát họ sau khi đuổi kịp. Lúc này đây Quân Vạn Ninh đã tới nơi, chỉ cách chúng ta 3 dặm đường. Từ đây cho đến Đồ Sơn là 40 dặm. Nếu chúng ta rút lui mà chạy thì đảm bảo chắc chắn sẽ bị đuổi kịp. Thứ cho hạ thần nói thẳng, một ngàn quân này nếu thủ vững trong trại làm mồi nhử thì Thánh thượng còn chạy được, nếu thánh thượng dẫn một ngàn quân chạy trốn thì sự việc rất khó nói. Vậy nên hạ thần cho đây là hạ sách.

Lê Duy Phụng không thể không bị thuyết phục, lý do Trương Văn Vịnh đưa ra quả thật rất chuẩn xác. Nhưng Lê Duy Phụng rất không can tâm. Hấn đã mất rất nhiều thời gian để liên lạc các hộ hải tặc trên biển mới có được thành quả như ngày hôm nay. Chỉ cần Lê Duy Phụng hấn bỏ mặc mà chạy về Thái Nguyên thì nhóm thủy quân này sẽ ta rã ngay như một biển. Lần sau mà muốn mời lại từng nhánh hải tặc này thì độ khó sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

- Hay là tiên sinh nói trung sách, quả nhân muốn suy nghĩ thêm.

Trương Văn Vịnh trầm ngâm:

- Trung sách thì chúng ta không đi đâu cả, thủ vững doanh trại, cử người về Cát Bà tăng binh, tất nhiên không thể lộ ra tin chiến bại mà phải nói dối rằng chúng ta đang thuận lợi đánh cướp tung bùng tại Hải Dương. Tiếp theo đó cử người liên hệ Thái Nguyên đánh bọc sườn Tây Bắc Hải Dương ...

- Đây chẳng phải là kế sách tiến công đồng loạt mà tiên sinh đã từng nói, nhưng tiên sinh cũng từng khẳng định thời cơ chưa đến nên đợi thêm vài năm để căn cơ của quả nhân thêm vững chắc?

Khuôn mặt Trương Văn Vịnh càng thêm thâm trầm bất định.

- Vốn dĩ kế hoạch là vậy, nhưng thánh thượng thử nghĩ xem, quân Vạn Ninh được trang bị kiểu Tây Dương, lúc này chúng chỉ có một ngàn đã gây khó khăn cho chúng ta như vậy. Sau vài năm biết đâu chúng có vài ngàn thì chúng ta biết phải làm sao? Thời cơ chưa đến mà tổng tấn công nên hạ thần mới xếp kế sách này vào bậc trung.

Lê Duy Phụng nghe thấy thì gật gù ra vẻ đã hiểu nhưng thực ra tên này vẫn đang cố chấp trong lòng.

- Nhưng kể cả ta chạy về Thái Nguyên thì quân Vạn Ninh vẫn lớn mạnh như thường, lúc đó chúng ta không phải lấy đá đập chân mình. Vội lại đã rút về Thái Nguyên thì sau này rất khó thành lập lại thủy binh. Có sao tiên sinh coi đây là thượng sách.

- Chuyện này cũng không có gì khó hiểu thưa thánh thượng. Thật ra muốn diệt quân Vạn Ninh thì không cần thiết chúng ta ra tay, để triều đình Huế ra tay là được rồi. Đề cho chó cắn chó thôi.

- Ý tiên sinh là...?

Trương Văn Vịnh lúc này mới tỏ ra một chút thoải mái mà ung dung vuốt râu.

- Quân Vạn Ninh càng mạnh thì trong triều càng nhiều kẻ muốn diệt chúng. Nếu Thánh thượng rút về Thái Nguyên kinh doanh thì đám hải tặc tại Cát Bà sẽ tan rã, nhưng hiển nhiên có một bộ phận sẽ trung thành với thánh thượng. Cái chúng ta cần là tình binh biết nghe quân luật chứ không phải ô hợp phá đám. Thần sẽ ở lại để trông coi nhánh thủy binh này cho thánh thượng. Có thánh thượng nơi đây thì triều đình mới quyết tâm tiêu diệt hải tặc nhóm vì thân phận của thánh thượng là hậu duệ nhà Lê. Nhưng nếu thánh thượng ngược lên Thái Nguyên thì khả năng sinh tồn của hạ thần tại vùng biển Bắc bộ sẽ cao hơn nhiều. Quân Vạn Ninh đánh thắng trận lớn chắc chắn sẽ bị dìm pha mà chuyển vào Nam Kỳ đánh nhau cùng quân Tây Dương. Lúc ấy lo gì chúng ta không thể đồng sơn tái khởi. Hạ thần nguyện ở lại duy trì cho thánh thượng một nhóm thủy binh.

Trương Văn Vịnh không hổ là tú tài đọc sách nhiều năm, suy nghĩ của hắn quả thật rất sâu xa. Trong triều đình Huế phe cánh nham nhảm mà cản trở nhau liên miên. Vạn Ninh quân mà thắng trận quá lớn thì khả năng cao sẽ bị dìm pha mà chuyển quân vào Nam Kỳ. Với tình hình thế quân giặc Pháp đang mạnh thì số phận quân Vạn Ninh không thể đoán định, kể cả không bị diệt cũng là thương vong nặng nề.

Ngay trong đêm tối một nhóm người ngựa từ doanh trại phi quân tại Tiên Lãng bí mật thoát ra ngoài. Họ chia làm hai đường mà tiến lên. Lê Duy Phụng dẫn một nhóm nhỏ thân binh theo đường đồi núi rừng rậm mà ngược hướng Tây Bắc lên Thái Nguyên. Trương Văn Vịnh thì chạy đến Đông Bắc bờ biển tiến vào một làng chài cướp thuyền ra biển dự định sẽ về tới Cát Bà đảo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Quân công

Lê Duy Phụng có thể bỏ trốn quả thật là một điều hết sức nuối tiếc, nhưng điều này không thể trách móc Quang Cán cho được. Nói cho cùng bộ binh, hay chính xác là lính thủy đánh bộ của quân Vạn Ninh chỉ có 700 người, họ không thể không ăn không ngủ mà phong tỏa doanh trại phi quân cho được.

Mà Điều thiếu cũng không thể ngờ được Lê Duy Phụng có thể quyết đoán mà chạy trốn, quan trọng là hướng tên này chạy không ngờ lại là Thái Nguyên. Bỏ lại một ngàn tinh binh mà chạy trốn có vẻ hơi đáng tiếc nhưng Lê Duy Phụng không còn cách nào khác tốt hơn. Thủy binh của phi quân với mục đích chính là săn lùng đội tàu của Vạn Ninh, chính vì lý do này họ không có mặt tại Đồ Sơn. Vì nguyên nhân này nên một ngàn quân còn lại của phi quân bị kẹt lại Tiên Lãng. Vốn dĩ đây là cơ hội tốt toàn diệt hoặc bắt sống Lê Duy Phụng nhưng cả quân Cẩm Hà lẫn quân trong huyện Thành Tiên Lãng vẫn sợ hãi hung uy của phi tặc mà không tiến hành bao vây một cách chặt chẽ doanh trại phi quân.

Lúc này Điều thiếu đã quay lại chỉ huy mười hai chiến hạm Vạn Ninh quân tiến hành rà soát thủy quân hải tặc. Suy nghĩ của Quang Điều rất đơn giản, hắn đoán được Lê Duy Phụng sẽ gặp khó khăn khi rút lui, nên chỉ có thể tăng viện từ Cát Bà hoặc dẫn một ngàn quân chạy về Đồ Sơn. Quang Điều chính là muốn chờ đợi đối phương đang đổ quân tại Đồ Sơn thì xông ra đánh bất ngờ. Vậy nhưng kế hoạch của hắn đổ bể hoàn toàn khi Lê Duy Phụng bỏ mặc một ngàn quân mà chạy trốn. Mấy ngày tuần tiêu không có kết quả khiến thủy quân Vạn Ninh quá mệt mỏi nên phải quay lại thủy doanh Cẩm Hà tiến hành bổ xung lương thực cộng nước ngọt. Chiến tranh lúc này chỉ còn lại là công việc tiêu diệt một nhóm nhỏ phi quân bên ngoài thành Tiên Lãng mà thôi.

Việc tiêu diệt một ngàn phi quân tại Tiên Lãng không quá khó khăn là bao, quân Vạn Ninh tiến hành đào hào xung quanh bao vây lấy phi quân. Thường ngày công việc của họ là nằm nhắm bắn bất kỳ mục tiêu nào di động phía Phi quân doanh trại. Khoảng cách 200 m với sự bảo vệ của công sự các xạ thủ của Vạn Ninh tha hồ phổ diễn tay nghề của mình. Họ thoải mái nằm nhắm bắn các mục tiêu mà không hề e ngại đối phương có thể trả đòn. 200m là khoảng cách quá xa

đôi với cung tiền thủ.

Tất nhiên phi quân cũng có một vài lần muốn thử đột phá từ phía cửa doanh ra ngoài, xong tất cả đều vô ích. Nhân số ngang ngửa nhau như vậy thì sủng trường của quân Vạn Ninh có thể đập tan cả đợt tổng phản công của phi quân chứ đừng nói đến việc phi quân chỉ lần lượt xông qua từ cửa trại. Sau khi trả giá bằng vài chục sinh mệnh trong vài giây ngắn ngủi thì phi quân đã nhận ra rằng họ đã là ba ba trọng độ không có bất kỳ cơ hội thoát khỏi quy mô nào.

Kể từ đây dưới sức ép khủng bố của quân Vạn Ninh thì các phi quân ban đêm là tề trốn trại rất nhiều. Tất nhiên có rất nhiều tên bị trạm gác của Vạn Ninh quân bắn hạ, nhưng cũng có những tên may mắn vượt qua làn mưa đạn mà chạy thoát. Chỉ trong ba ngày vây trại thì phi quân chỉ còn lại 500 mạng mà thôi, hơn năm trăm tên khác kẻ bị giết, người đào tẩu chạy mất rồi.

Nhưng ngày hôm nay cuối cùng cũng đến, hơn một vạn đại quân từ Thành Hải Dương đã chi viện “kịp thời” cho Tiên Lăng, số phận năm trăm phi binh còn lại đã được định đoạt. Nhưng đến đây vấn đề mới cực kỳ phiền phức lại phát sinh.

Việc chia chác chiến lợi phẩm và quân công là một công việc khó khăn vô cùng. Đánh trận đã khó nhưng công việc hậu chiến còn mệt mỏi gấp trăm lần. Công việc này chỉ cần không khéo sẽ dẫn đến tranh cãi ngập trời mà không thể nào giải quyết nổi. Nhưng nói đến cuối cùng thì Quang Cán xuất thân thương gia, cái vụ đưa đây chia chác hẳn không hề thua kém bất kỳ một gã quan viên sùng sỏ nào.

Ngày 21 tháng ba âm lịch, huyện thành Tiên Lăng, đại diện ba bên quân đội đang tụ họp tại nơi đây để bàn bạc vấn đề hậu chiến. Công phá quân doanh của Phi tộc thu được quân nhu cộng vàng bạc, tiền trị giá hai vạn quan tiền. Số tiền này cần phải được chia chác một cách công bằng giữa ba bên. Tuần Phủ đại nhân quân Hải Dương thành. An Sứ Ngô Văn Biện hải phòng sứ sông Cẩm, và dĩ nhiên nhân vật chính Vạn Ninh quân không thể không nhắc tới. Số tiền này Quang Cán chỉ xin một phần nhỏ để thưởng cho binh sĩ mà thôi, còn lại hiếu kính cho Tuần Phủ đại nhân cùng Ngô Văn Biện chia nhau. Đối với Cán đại gia thì một vài vạn lượng cũng không phải quá nhiều nên hẳn không muốn tốn tinh lực đi tranh đoạt. Nhưng về quân công thì Cán hải úy một bước cũng không lùi.

Do biết mối quan hệ của Cán hải úy trong Kinh đô là không nhỏ nên cả Tuần phủ lẫn An sứ không muốn quá ép buộc hắn. Nhưng họ cũng không thể nhường hết công quân cho Vạn Ninh được. Nếu khách quân có được hết công quân thì mặt mũi của Hải Dương quân sĩ có lẽ ném đi cho chó ăn.

Cuối cùng sau một hồi vòng vo cãi lộn thì ba bên cũng đạt được mục đích chung. Trận đánh đầu tiên tại làng Phù Nhiên hai ngàn liên quân Vạn Ninh, Cẩm hà đánh tan một vạn phi quân, bắn chết cộng chém giết một ngàn ba, đầu người được ướp với sông chuyển về Kinh nghiệm chứng. Trận chiến này quân Vạn Ninh là chủ đạo chiếm phần lớn công lao, nhưng quân Cẩm hà với tư cách phụ trợ không thể không kể đến công lao nhưng khổ lao là không ít. Trận chiến thứ hai tại chân thành Tiên Lăng đánh tan một vạn quân phi chủ đạo là quân Hải Dương, phụ trợ là quân Vạn Ninh cùng Cẩm hà, chém giết gần bảy trăm tên, có đầu người mà chứng. Trận chiến thứ ba là một trận chiến ảo, Quân hải phòng sứ Cẩm hà với phụ trợ là thủy quân Vạn Ninh đã phong tỏa và đánh tan nhiều cuộc đổ bộ của hải tặc khiến cho chúng không thể cứu viện cho phi quân Tiên Lăng, tạo điều kiện tốt cho bộ binh Hải Dương dẹp loạn.

Nói chung với kết quả như vậy quân Vạn Ninh hơi thua thiệt vì thực chất cả cần quân Hải Dương thì họ cũng có thể công phá doanh trại phi quân. Qua nhiều ngày bao vây thì phi quân đã đứng trên bờ vực sụp đổ rồi, chỉ cần lay nhẹ là họ tan rã mà thôi. Nhưng làm người cũng phải biết đủ, công lao cùng nhau hưởng dụng về sau gặp nhau còn dễ ăn nói. Với sự sáng khoái của Cán hải úy lần này đảm bảo rằng lần sau nếu có phối hợp quân sự thì Hải Dương sẽ không gây khó khăn cho hắn.

Có đi thì cũng có lại, các tầu chường từ ba bên cùng được đưa về Huế, trong tầu chường của tuần phủ Hải Dương và hải phòng sứ Cẩm hà nói rất rõ ràng. Bọn này ngoài tự tăng bốc bản thân mình thì cũng không tiếc lời khen ngợi sự hiệu quả, dũng mãnh của đội sủng trường tân tiến của quân Vạn Ninh. Quy tắc thì có rồi, tự khen mình mười phần thì về đến Kinh đô các nhân vật trong triều chỉ tin một hai phần là đủ. Nhưng nếu đã khen ngợi một thế lực khác, nhất là khách quân ngoại tỉnh thì không thể không đề mất vấn đề.

Thật ra cả tuần phủ Hải Dương lẫn An phòng sứ Ngô Văn Biện đều biết rõ hướng đi của triều đình. Triều đình vừa cãi nhau to về tân quân Vạn Ninh, ánh mắt cả triều đành theo dõi khả năng của đội quân theo hướng tân cách này. Vậy nên có dấu công lao của nhánh quân này cũng không được, chắc chắn triều đình sẽ cho sứ giả đến điều tra tỉ mỉ. Nếu đã không dấu được thì có gì không làm người tốt một phen mà kẻ lẽ tăng bốc một chút. Vậy nên ba bản tấu chường cực đẹp đã được vẽ lên và chuyển đến Huế, kèm theo đó là một đám đầu người làm bằng chứng về quân công.

Trước này mấy lần đánh giặc cỏ tại Bắc Kỳ báo tin chiến thắng liên miên, nhưng giặc cỏ thì ngày càng nhiều. Công lao bịa trên giấy lag giết địch bao nhiêu, bao nhiêu nhưng chả có được bao nhiêu bằng cứ chính xác. Lần này một chiến hạm chở đến hơn hai ngàn đầu người ướp với sông về Kinh đô làm bằng chứng khiến cho cả triều Huế kích động tung bùng. Đây rõ ràng là đại thắng không thể chối cãi kể cả đảng bảo thủ, chuyên phụ nhân Vạn Ninh quân cũng không thể một tay che trời lấy thúng úp voi mà che dấu chuyện này.

Ngày 27 tháng 3 trong phủ nội của Tham tri Phan Phú Thứ, lúc này vị lão huynh này đang cau mày đọc thật kỹ bức thư của gã môn đệ tiện nghi Trần Quang Cán. Nội dung cũng không có gì khác ngoài việc kể thực tế về tình hình chiến sự cộng thêm nhờ vả Phan Phú Thứ tranh thủ cho Vạn Ninh thêm sự ủng hộ từ triều đình. Trần gia tuy giàu có nhưng có rất nhiều thứ họ không thể nào dùng tiền mua được, ví như chiến hạm của Đại Nam là theo phía trên cấp xuống. Trần gia không thể nào tự mình mở một xưởng đóng tàu cho được, vốn liếng quá lớn, ít nhất vào lúc này Trần gia chưa đủ lực làm như vậy. Ý đồ lần này của Diêu thiếu là xin thêm chiến hạm. Kể cả phải dùng nhiều tiền đứt lót cũng cần phải mua thêm chiến hạm chất lượng. Quân số của Vạn Ninh đã đến hai ngàn năm trăm người nhưng lần này xuất binh chỉ có thể hơn một ngàn viên chinh. Hơn một ngàn này còn phải chen chúc trên mồi chiến hạm loại nhỏ. Kiểu này tác chiến trên biển hết sức bất lợi. Vậy nên Vạn Ninh quân không thể không xin thêm bổ xung từ triều đình.

Phan Phú Thứ sau khi đọc xong là thư thì kêu tên thân binh của Diêu thiếu lại gần và đi tai hắn nói:

- Chuyện này là tuyệt mật, không thể viết thành thư, thứ nhất chiến hạm ta sẽ tranh thủ nhiều nhất cho Vạn Ninh. Thứ hai, Vạn Ninh quân đánh Cát Bà đảo thì thắng không được thua, nhưng quyết không thể tận diệt phi quân Cát Bà đảo.

Tên thân binh biết sự việc quan trọng nên quý gối nhẹ giọng lãnh chỉ rồi trở ra ngoài. Chỉ trong phút chốc hắn đã biến mất trong màn đêm.

Chiều muộn ngày 28 tháng ba sau buổi triều sớm thì quân báo khẩn cấp từ Hải Dương cuối cùng cũng đến được trên bàn làm việc của Tự Đức. Vị hoàng đế Đại Nam vui vẻ hưng phấn đến ghen đỏ cả mặt, đã lâu lắm rồi nội quan mới thấy được vị hoàng đế này phấn khích mà vỗ bàn khen hay liên tục.

Thật ra Tự Đức là một vị hoàng đế chăm chỉ, có tinh thần dân tộc cùng lãnh thổ cực cao. Nhưng số phận ông không may mắn khi làm hoàng đế của một thời đại đen tối trong lịch sử dân tộc. Những đánh giá khắc nghiệt về việc ông để mất Lục tỉnh Nam Kỳ vào tay ngoại bang dẫn đến một thời kì Pháp thuộc đen tối cho dân tộc là những đánh giá không quá công bằng. Những sự kiện Pháp, Tây Ban Nha tấn công Đà Nẵng rồi đánh chiếm Nam Kỳ trong những năm 1858-1865 đều là hậu quả của một quá trình lâu dài bề quan tòa càng không mấy quan tâm phát triển khoa học của các thời vua khác nhau của Nhà Nguyễn. Đây không phải trách nhiệm riêng gì của Tự Đức. Đến cả Đại Thanh hùng mạnh quốc khổ gấp trăm lần Đại Việt cũng bị nhục nhã cắt đất mất chủ quyền đầy thối. Sự việc Nam Kỳ cuối cùng chỉ nên quy kết trách nhiệm là do vòng xoay của bánh xe lịch sử, đây là một chuyện tất yếu phải diễn ra khi một nước kém phát triển gặp phải một quốc gia thực dân.

Những ngày qua vị hoàng đế với tinh thần dân tộc cùng ý thức lãnh thổ một cách hơi cực đoan đang rơi vào khủng hoảng khi thù trong giặc ngoài đang tàn phá đất nước mà ông đang lãnh đạo. Việc ba tỉnh Nam Kỳ bị hoàn toàn chiếm đóng với ngoại bang như một cái tát vang dội vào sự uy nghiêm của ông. Bên cạnh đó tình hình Bắc Kỳ ngày càng chuyển biến xấu khiến cho Huế Kinh rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Tin thắng trận như tuyết rơi từ Bắc Kỳ truyền về nhưng Tự Đức biết đấy 9 phần là giả, thắng trận liên miên như vậy có sao giặc cỏ ngày càng nhiều ngày càng mạnh. Biết thì vẫn biết nhưng triều đình không thể làm gì được với các tướng sĩ nắm binh tại Bắc Kỳ. Cực hi tất bị, cực nghiêm tất phản, đạo lý này ai cũng biết. Lúc này trừ khi điều kinh quân tỉnh nhuệ từ Huế ra bắc trấn áp cả phi tặc lẫn nhóm quân sĩ dôi trá kia thì may ra mới trừ được tận gốc mối lo Bắc Kỳ. Nhưng giờ đây Nam Kỳ đang nháo thành một đoàn như vậy thì có thách kẹo Tự Đức cũng không dám điều Kinh quân đang bảo vệ an toàn cho bản thân ra Bắc. Ông ta còn chưa ngu ngốc đến mức độ đó.

Trong lịch sử nhà Nguyễn kỷ hòa ước Nhâm Tuất vào năm 1962 đánh dấu việc mở ra thời kì đen tối mất chủ quyền dân tộc. Khiến cho bao người chửi rủa Tự Đức cũng như triều đình nhà Nguyễn lúc này. Nhưng sự thật đâu ai có thể công bằng mà nhìn nhận, lúc này đây thế giặc Lê Duy Phụng cực lớn tại Bắc Kỳ. Tình hình Bắc Kỳ đã be bét đến không thể nào tề tộ hơn được nữa, nếu còn chậm trễ đưa Kinh quân vào trấn áp thì Bắc Kỳ sẽ hoàn toàn tách ra khỏi Đại Nam. Đứng trước tình hình đó Tự Đức đành phải hòa hoãn với quân Pháp mà tiến hành bắc tiến diệt Lê Duy Phụng, theo suy nghĩ của ông sau khi diệt Phụng tất diệt Pháp. Vậy nhưng mọi tính toán đều sai lầm, giặc Pháp sau khi đặt được bước ổn định tại Nam Kỳ thì càng mạnh mẽ hơn vậy nên trong lịch sử nhà Nguyễn mất đi quyền kiểm soát với Nam Kỳ là như vậy.

Nhưng hiệu ứng hồ điệp của một cánh bướm nhỏ xuyên việt đã làm thay đổi cách cục lịch sử một cách cơ bản sau một loạt các bất ngờ thú vị. Không thể ngờ được hai cha con thương gia họ Trần có thể đánh một trận thành danh. Bất ngờ thú vị đó là trận đánh không qua lớn nhưng lại mang ý nghĩa quân sự trọng đại. Lê Duy Phụng chạy về miền núi Thái Nguyên, hải tặc như rắn không đầu. Tình thế khẩn trương của Bắc kỳ lại bỗng nhiên trở nên hòa hoãn rất nhiều.

Đọc chiến báo của cả ba phe tại Hải Dương gửi lên thì Tự Đức không hề nghi ngờ đây là mao quân công. Uy lực súng Colt còn xoay thì Tự Đức đã tận mắt mà chứng kiến, trong mấy ngày này ông còn đang đi dùng tập bắn trong thượng uyển kia kia. Mà ông bắn rất đã tay và thuận tiện. Thêm vào đó nữa là một thuyền chở đầy đầu phi tặc chứng minh quân công. Sự thật thắng hùng biện Tự Đức hoàn toàn tin tưởng ba bản tấu chương này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tuồng diễn

Lại nói về Tự Đức đang hứng trí bưng bưng mà quay qua tên nội quan đang đứng hầu bên cạnh.

- Người cho người triệu kiến Phan Phú Thứ Tham tri vào cung cho thăm.

- Nô tài tuân chỉ.

Nội quan, hay cách khác là thái giám, là những người đàn ông bị hoạn bỏ chức năng sinh dục được. Những người này có không có thể duy trì nòi giống chức năng, không có con cái nên dục vọng về trình tri chỉ nằm ở hai chữ lợi và tiền chứ không có tư tưởng xung hùng xưng bá, chính vì lý do đó họ được các đời hoàng đế Đồng á tin tưởng mà giao việc. Thường thì các thái giám được coi là ánh mắt, cái tai của hoàng đế, nhưng con mẹ nó cái tai và ánh mắt này thực tế rất không đáng tin cậy. Thái giám không còn chức năng sinh dục nên đam mê của họ ngoại trừ tiền bạc ra chỉ có thể là tiền bạc. Mua chuộc thái giám rất không quá khó khăn, thành thử ra cái tai nghe mắt thấy của hoàng đế toàn lại là những lời xàm ngôn dựa theo tiền tài mà quyết định.

Nhưng nói một cách vơ đũa cả nắm thì cũng không thể nào đúng cho được, lấy ví dụ như Lý Thường Kiệt cũng là một vị thái giám nhưng ông còn anh hùng hơn chán vạn những người đàn ông lành lặn thân thể. Nhưng những chuyện ấy về thái giám đó chỉ là lịch sử mà thôi, thời Nguyễn triều thì mọi việc trong nội cung được bố trí khá rõ ràng. Rút kinh nghiệm từ những bậc tiền bối bị thái giám nổi loạn chuyên quyền, đến thời vua Minh Mạng (1820 – 1841) đã ban hẳn một chiếu chỉ riêng dành cho thái giám:

“Cho họ người nào việc ấy để sai khiến hầu hạ nhưng mãi mãi không cho dự vào giai và phẩm hàm quan chức. Vì chức vụ của họ là để nội đình sai khiến và truyền lệnh mà thôi.

Tất cả triều chính và việc ngoài đều không được tham dự, kẻ nào vi phạm phải trừng trị nặng, không khoan tha. Trẫm đã dặn dò, hết sức mưu tính sâu xa cho đời sau...”.

Lý do Tự Đức hoàng đế gọi Phan Phú Thứ vào cung lúc chiều muộn đã tan triều cũng không có gì ngoài việc chia vui cùng vị hoàng đế này. Phải biết Trần Quang Cán là do Phan Phú Thứ tiến cử lại có thân phận môn đệ cùng lão sư, vậy nên chia vui cùng Phan Phú Thứ thì không có gì là ngạc nhiên cho được.

Phan Phú Thứ cũng không quá bất ngờ vì lần triệu kiến riêng này, nói đúng ra là vị quan lộc lỗi này đang chờ đến khi được triệu kiến như vậy. Chính vì lý do đó hôm nay vừa về đến phủ đã bị nội quan truyền gọi nhưng Phan lão đại không nề hà mà xuất phát ngay lập tức đi vào từ cấm thành.

- Thánh thượng, thần xin thỉnh tội cho tên học sinh ngu dốt của hạ thần.

Trong thượng thư phòng của Tự Đức, Phan Phú Thứ không đầu không đuôi mà quỳ xuống thỉnh tội.

- Ái khanh nói gì vậy, tên học sinh nào của khanh có tội, mà thôi để từ từ hãy nói. Khanh có biết không một trong những tên học sinh của khanh đã lập công lớn đấy. Cái tên Trần Quang Cán này đúng thật là không phụ sự kì vọng của trăm và triều đình. Nhìn đi, hần lập công lớn đấy, đã đánh tan phản quân của tên Lê Duy Phụng đáng chém trăm đao kia rồi. Tiếc là không giết được tên phản nghịch này...

Ở cái thời này thánh thượng cùng quần thần rất ngại chuyện kết bè kết cánh trong hàng ngũ quan viên. Nhưng danh phận sư đồ lại hết sức phổ biến và công khai trong quan trường, vì đó còn thể hiện lòng trung hiếu của học sinh và lão sư. Vậy nên sự mâu thuẫn của việc cấm kết bè kết phái với mối liên hệ sư đồ rất là vi diệu. Thật ra có nói đến cùng thì có rất nhiều mối quan hệ xã hội trong thời kì này tỏ ra mâu thuẫn mà rất khó nói một cách rõ ràng.

- Thần chính là đang xin tội cho tên nghịch đồ này của thần.

Không hiểu sao lúc này Phan Phú Thứ có thể dạn ra được mấy giọt nước mắt mà hồng hồng đôi mắt hết sức trần thành nhìn Tự Đức xưng tội. Về mặt cũng như biểu hiện của Phan Phú Thứ hết sức trần thành, quả thật làm quan cùng diễn viên tuồng chắc có lẽ chỉ là một ranh giới mong manh.

- Ái khanh mau đứng lên, Khanh nói rõ ràng cho trăm nghe, làm sao mà Trần Quang Cán lại thành có tội rồi, công lao của hần là rõ như ban ngày... liệu có uẩn khúc gì chẳng.

Tự Đức dù có ngạc nhiên, nhưng hần là một vị hoàng đế rất hợp cách, do đó hần cũng nhìn ra được có điều bất thường ở đây nên gặng hỏi.

- Khởi bẩm thánh thượng, tên học trò của hạ thần mới được làm quan đã phải đóng quân xa, không có được sự chỉ dạy của thánh thượng cũng như sự bắt lực dạy dỗ của hạ thần nên đã làm sằng bậy. Hần mạo nhận quân công mà thượng tấu triều đình, nhưng đêm tối sợ hãi vì đã mắc tội khi quân mà lập tức phái người nhà cầu xin hạ thần phân rõ mọi chuyện cùng thánh thượng, những mong thánh thượng rộng lượng mà tha thứ cho hần đã phạm tội lần đầu mà giờ cao đánh khẽ. Thần cũng mới nhận được tin tức cách đây vài chung... những tưởng lập tức vào cung xin cùng thánh thượng nhưng mà không ngờ thánh thượng triệu kiến nên hạ quan lập tức đến xin tội cho nghịch đồ...

Nghe đến hai chữ mạo nhận quân công thì hai mắt Tự Đức tối sầm lại, tin thắng trận hần chờ lâu đến vậy mới có một thứ đáng tin tưởng hóa ra cũng là mạo nhận. Mà lần mạo nhận này ghê tởm đến mức độ có được ba phe cùng thông đồng mạo nhận, ngoài ra còn có hơn hai ngàn đầu người làm bằng chứng. Vậy hai ngàn đầu người này từ đâu mà ra, chẳng nhẽ lũ khốn kiếp này dám chặt đầu dân thường lính quân công.

- Đáng chết... đáng chết... chúng dám chặt đầu thường dân mạo nhận quân công. Cái này Phan Phú Thứ ngơoi xin tội cũng không xong. Ngơoi cũng bị tội liên đới... bay đầu...

- Thánh thượng, hãy khoan đã... làm gì có chuyện chặt đầu thường dân mạo nhận quân công. Oan cho hạ thần, oan ức hạ thần...

- Không chặt đầu thường dân vậy thì quân công là thật, sao ngơoi lại nói mạo nhận quân công... rốt cuộc sự thật ra sao... Phan Phú Thứ ngơoi nói Trẫm nghe.

Tự Đức có chiều hướng nổi bão nên Phan Phú Thứ cũng không chơi bảo nước đục thả câu mà lấy nguyên văn trận chiến một cách chính xác nhất báo cáo cho Tự Đức. Quân số hai bên là bao nhiêu, thời gian tác chiến ra sao, tao ngộ chiến như thế nào thì Phan Phú Thứ một năm một mười đứng theo "sự thật" mà kể.

"Sự thật" ở đây lại không phải sự thật, quân số phi quân mà tuần phủ Hải Dương, Án chánh sứ Ngô Văn Biện cùng Trần Quang Cán báo lên theo tấu chương là hai vạn. Nhưng quân số phi quân do Phan Phú Thứ báo lên chỉ có 6 ngàn. Con số này vẫn là gấp đôi quân số thực tế của phi quân, thế nhưng trong buôn bán có câu hết giá mười trả giá bảy vẫn còn lãi năm. Đó chính là Phan Phú Thứ đang lấy tuần Phủ Hải Dương và Án chánh sứ Ngô Văn Biện ra làm bàn đạp để nâng lên bản thân cùng cậu học sinh Quang Cán.

Quả thật Tự Đức ngay khi nghe rõ ràng thì cũng hiểu ra vấn đề, đây là tăng bốc quân công chứ không phải mạo nhận quân công. Càng như thế Tự Đức càng thương thức sự "thật thà" cùng lòng trung thành của thầy trò nhà Phan Phú Thứ:

- Trẫm hiểu cả rồi, nước quá trong cũng không thể có cá cho được. Quang Cán ái tướng hần là bị ép viết tấu chương thành ra như thế này. Không viết như vậy thì lấy đâu ra quân công cho đám Hải Dương quân. Không chia ít công lao cho lũ vô dụng kia thì lần sau Cán ái tướng có muốn đánh trận tại Hải Dương cũng khó trăm bề. Trẫm thật muốn chém lũ vô dụng kia làm ngàn mảnh, nhưng Nam Kỳ tình hình đã như vậy thì Kinh quân không thể động được. Thôi đành để chúng nhòn nhơ thêm một thời gian. Tầm lòng của khanh trẫm hiểu hết, nào nào... đứng dậy đi. Lấy một ngàn chơi sáu ngàn, học sinh của ái khanh cũng rất thần dũng đấy... Công lao là rõ ràng, tội thì có thể vì tình mà bỏ qua... không sao cả.

- Hu hu... hạ thần thay mặt tên học trò ngu dốt mà cảm tạ long ân của thánh thượng.

Phan Phú Thứ khóc rống lên mà cảm ơn Tự Đức, nhưng thật ra trong lòng lão đã vui vẻ đến nở hoa rồi. Lần này qua bao phen khổ nhục vì nhóm bảo thủ dè dặt nên lão quyết diễn trò để trả đũa một phen. Hành động của lão ngày hôm nay không chỉ đơn thuần mua chuộc sự tín nhiệm của Tự Đức mà còn ấn dấu một thanh đao sắc bén trong đó. Thanh đao này nhắm thẳng vào những tên đã chèn ép lão bấy lâu nay. Nhưng vấn đề cốt yếu là Tự Đức phải hiểu được những ẩn ý trong câu chuyện chiến tranh mà Phan Phú Thứ vừa kể ra. Tất nhiên Tự Đức là một vị hoàng đế rất không tồi, trừ tính cách hơi do dự ra thì ông là một người khá thông minh. Vậy nên Tự Đức vui mừng không bao lâu đã nhìn ra được vấn đề trong câu chuyện mà Phan Phú Thứ kể lể.

- Khoan đã, theo Phan ái khanh tường thuật thì Quang Cán chỉ mới đánh tan 6 ngàn quân phi tặc. Vậy số quân của chúng tại Cát Bà còn khoảng bao nhiêu?

- Khởi bẩm thánh thượng, thần không dám dấu diếm, theo tên học sinh ngu ngốc của hạ thần thám thính thì tại Cát Bà còn khoảng hai vạn phi quân. Tiếc là lần này tên học sinh ngu ngốc kia chỉ có thể xuất động một ngàn quân Vạn Ninh, nếu mà nhiều quân hơn cùng xuất động thì có lẽ hần sẽ đánh được lên đảo Cát Bà không biết chừng.

Tự Đức nghe nói vậy thì hai mắt sáng chung. Phải rồi một ngàn quân Vạn Ninh có thể dễ dàng trong vài ngày đánh tan 6 ngàn phi quân, chém giết đến ba ngàn. Vậy thì ba ngàn quân Vạn Ninh không phải có thể đánh sâu vào Cát Bà đảo sao.

- Khanh nhắc ta mới nhớ, có gì mà Trần Quang Cán không xuất động hết quân tiến đánh Cát Bà? Chả nhẽ doanh trại tại Vạn Ninh cũng có nguy cơ sao?
- Cái này không phải thừa thánh thượng. Tên học trò ngu ngốc kia muốn xuất toàn lực đi đánh phi cũng không được. Lần này chính thức tham chiến chỉ có gần 700 người mà thôi. Lý do là quân Vạn Ninh chẳng có thuyền chiến mà đánh đắm. Cả một doanh trại ba ngàn lính tinh nhuệ mà chỉ có mười tiểu hạm, hai trung hạm, đã thế đại pháo của các chiến hạm này còn bị cắt một nửa. Tên học trò kia của hạ thần có thể đánh tốt trên bộ, nhưng với số thuyền nhỏ và ít ỏi như vậy mà hải chiến cùng 300 chiến hạm ở Cát Bà thì... ..
- Tự Đức mặc dù không hề dẫn binh đánh trận như cụ tổ của hắn là Gia Long nhưng đàm binh trên giấy thì vị hoàng đế này cũng là nhất tuyệt.
- Cái gì, cả một doanh trại to lớn đến ba ngàn binh mà chỉ có mười tiểu hạm, hai trung hạm. Số thuyền này chớ được bốn trăm người là tốt rồi, lấy gì ra mà đánh nhau cho được.
- Đứng thừa thánh thượng, theo tên học trò kia nói, để vận chuyển được bảy trăm lính đi tiếp viện Hải Dương thì đúng là binh sĩ đứng chật sàn thuyền, cả đêm tối cũng không thể nằm, chỉ có thể đứng mà ngủ gà ngủ gật mà thôi.
- Điều Phan Phú Thứ nói không sai là bao. Quả thật lần này mười hai chiến hạm nhỏ vận chuyển một ngàn hai trăm quân rất vất vả. Không đến nỗi đứng ngủ, nhưng nằm đè lên nhau trên sang thuyền mà ngủ là có.

Nghe đến đây Tự Đức cũng cảm động mà hai mắt đỏ hoe, hắn cảm động không phải vì thương chiến sĩ khổ cực. Tự Đức đang cảm động vì “lòng trung thành” của các chiến sĩ, cố gắng vượt gian khổ để bảo vệ gian sơn “của ông”. Điều này không đáng để xúc động sao? Mặc dù tâm lý có hơi vụn vẹo một chút, hơi tự kỷ một chút nhưng nói cho cùng Tự Đức vẫn có được tấm lòng nhân hậu. Điều này đáng quý với một vị quân chủ chuyên chế trong thời kỳ chế độ Trung ương tập quyền. (Thật ra phương đông chế độ hầu như là trung ương tập quyền, quân chủ chuyên chế mà không phải chế độ phong kiến, tác giả sẽ có một bài nói về chuyên này sau).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Tự Đức chơi lớn

Tự Đức sau khi cảm động về tinh thần chiến đấu của quân Vạn Ninh thì ngay lập tức bình tĩnh lại.

- Tại sao cả doanh thủy binh to lớn đến 3 ngàn người mà chỉ có được hơn mười tiểu hạm nhỏ bé như vậy? Không phải khanh là Tham Tri trong Binh Bộ sao. Chẳng nhẽ khanh không hiểu việc binh, mọi người trong Binh Bộ không hiểu việc binh?
- Lời nói của Tự Đức rất có ý tru tâm, ông hắn là đang tức giận vì tự nhiên một cơ hội bình định phần lớn bất ổn của Bắc Kỳ lại trôi qua một cách lãng xẹt như vậy. Lúc này đây Tự Đức không có một chút nào lòng tin ở quân vệ thối nát tại Bắc Kỳ, lòng tin của ông đặt cả vào đội quân “hồ báo kỷ” do Trần Quang Cán chỉ huy. Nhưng khôn nạn ở chỗ đội quân hùng mạnh đến vậy tự nhiên làm lỡ chiến cơ trời ban chỉ vì thiếu chiến hạm. Một lý do quá sức buồn cười, một quân doanh đại diện cho một phủ mà chỉ có mười tiểu hạm và hai trung hạm. Chả nhẽ Đại Nam chỉ là một làng chài đánh cá thôi?
- Bẩm thánh thượng, Binh Bộ Thượng Thư Biện Vĩnh, Tả Bộ Thị Lang Binh Bộ Trần Gia Huệ đều nói rằng Trần Quang Cán là một thân thương nhân thì biết gì đánh trận, nên họ chỉ cấp cho Quang Cán mười tiểu chiến hạm. Mặc dù hạ thần cố gắng bênh vực cho Quang Cán thì cũng chỉ có thể tranh thủ thêm hai chiếc trung hạm mà thôi. Nói gì thì nói hạ thần cũng là có quan hệ thầy trò cùng Cán tướng quân lại thêm chức quan của hạ thần là thấp bé trong Binh bộ, nói vào nói ra sẽ bị người ta vin vào có bênh vực người nhà lấy công làm tư. Hạ thần cũng bất lực, Thêm vào đó số chiến hạm này đều bị cắt giảm một nửa pháo thân công... công vẫn vẫn còn lưu tại binh bộ, thánh thượng lúc nào cũng có thể xem xét. Hạ Thần không dám nói ngoa...
- Hồ đồ, Biện Vĩnh hồ đồ, Gia Huệ hồ đồ... khanh cũng hồ đồ theo họ sao. Đánh trận là trò đùa để các khanh tiêu khiển tranh chấp quyền lực trong binh bộ sao? Đáng thương thay thân binh của trẫm... lỗ mất chiến cơ rồi... ời... Trẫm còn đang tính toán điều Vạn Ninh doanh vào đánh cùng Pháp quốc phía Nam. Nay thì... các khanh quả hồ đồ rồi.
- Phan Phú Thứ chơi hoa chiều nhưng lúc này đang toát mồ hôi lạnh, lão không ngờ rằng Tự Đức lại tinh minh đến vậy, chỉ nhìn thoáng qua đã rõ vấn đề tại đâu rồi. Quả thật vấn đề ở chỗ các quan viên tại Binh Bộ đầu đá nhau gây nên sự việc đáng tiếc ngày hôm nay. Nếu không phải Quang Cán có thân phận môn đệ của Phan Phú Thứ thì cũng không bị chèn ép từ phía Biện Vĩnh và Gia Huệ. Điều đáng giận là trong lúc thù trong giặc ngoài mà binh bộ vẫn lũng củng như thường khiến long nhan Tự Đức làm sao vui vẻ nổi.
- Vi thần đáng chết vi thần có tội... xin thánh thượng trách phạt.
- Tự Đức quá thông minh trong hoàn cảnh này, Phan Phú Thứ thấy mình không nên lươn lẹo bao biện gì cả. Biện pháp duy nhất chính là nhận tội cho xong, ít ra thái độ thành khẩn còn có lẽ nhận được thông cảm.
- Được rồi, khanh đứng dậy đi. Trẫm thôi không tính cái tội này của khanh. Công lao của khanh tiến cử, bồi dưỡng nhân tài thì Trẫm ghi nhận. Lần này Quang Cán lập công lớn, khanh cũng không tránh khỏi liên quan. Ngày mai thượng triều Trẫm sẽ ban chiếu phong khanh làm Hữu Bộ Thị Lang Binh Bộ, tiếp tục phát huy tìm kiếm nhân tài, vạch sách lược trong Binh Bộ cho trẫm, chớ có phụ lòng tin của Trẫm dành cho khanh.

Niềm vui đến quá bất chợt làm cho Phan Phú Thứ chết lặng trong giây lát. Từ chánh tam phẩm Tham Tri lão ca này được thăng một bước thành tòng nhị phẩm Quyền hạn trong Binh Bộ thoáng chốc tăng lên theo cấp số nhân. Với chức quan này thì Phan Phú Thứ chỉ kém Binh Bộ Thượng Thư Biện Vĩnh mà thôi, so với

Tà Bộ Thị Lang Bình Bộ Trần Gia Huệ thì Phan Phú Thứ còn nhỉnh hơn một chút.

- Thần tạ chủ long ân. Thần thề không phụ lòng tin của Thánh Thượng.

Tĩnh lại sau cơn mê muội thì Phan Phú Thứ vội vã tạ ân Tự Đức rồi rút.

- Được rồi, được rồi... Quả thật quá đáng tiếc. Chính ra có thể yên tâm về Phương Bắc mà điều Trần Quang Cán vào Nam thế nhưng giờ đây có lẽ phải chờ Bình định hoàn toàn quân phản loạn phía Bắc thì hẳn mới có thể rảnh tay mà giúp Trẫm... Thiên nan vạn nan a.

- Khởi bẩm bệ hạ, thật ra không phải là không có phương pháp.

Tự Đức nghe được câu này như tiên âm, hẳn vội vàng tiếp lời.

- Ái khanh mau nói.

- Khởi bẩm thánh thượng, Quang Cán vừa đánh cho quân giặc có Lê Duy Phụng bại liệt. Hung uy của hần ở phương Bắc sẽ khiến cho phi quân kinh hồn táng đảm, vậy nên nếu để Quang Cán tiếp tục càn quét thổ phi thì làm ít công to, chỉ cần hỗ trợ tên này một chút chiến hạm là tốt rồi. Còn về Nam Kỳ thì cũng có cách giải quyết. Theo như tân binh do Trần Quang Cán huấn luyện ra thì chúng ta thấy rõ một chuyện đó là quân sĩ nếu được trang bị tốt với súng Tây Dương thì không cần số lượng quá nhiều cũng có thể chiến đấu hiệu quả. Thần cho rằng nên dành ra vài ngàn kinh quân tiến hành đào tạo theo phương pháp mới của Quang Cán, sau đó lại tiến hành mua vũ khí của đám Tây Dương mà trang bị cho tân quân này. Chỉ cần có thêm một người lãnh binh tốt là có thể chiến đấu tại Nam Kỳ.

Lời nói của Phan Phú Thứ rất trân tình và thể hiện sự trung tâm vô cùng. Kinh quân hay nói trắng ra là thân quân của Tự Đức, nhánh quân đội này lòng trung thành với Tự Đức thì không phải bàn cãi. Vậy nên huấn luyện cho một nhánh Kinh quân trở thành dũng mãnh ngang ngựa hoặc vượt qua Vạn Ninh quân đó chính là chuyện cực tốt đối với Tự Đức. Ý kiến này đúng là không có gì trung thành hơn được nữa.

- Ý kiến rất tốt. Vậy đi Kinh quân có mười hai vạn, nay tách ra hai vạn để luyện tập theo sách lược mới của Quang Cán. Nhưng việc mua vũ khí cũng là một vấn đề, việc ai dẫn binh cũng không phải dễ dàng. Theo ý kiến ái khanh thì sao?

Phan Phú Thứ một bên cung kính nghiêm túc mà trả lời.

- Việc mua vũ khí không quá khó khăn, có kinh nghiệm của Quang Cán trước đó thì việc chúng ta trang bị súng đạn cho một nhánh quân không quá đông thì quốc khố hoàn toàn có thể chịu được. Sở dĩ Đại Thanh cũng như chúng ta từ trước đến nay thất bại trong việc mua vũ khí của Tây Dương vì nguyên nhân khách quan và chủ quan. Khách quan vì các quan viên chúng ta hoàn toàn không hiểu gì nhiều về vũ khí tây phương, chúng muốn hình vạn trạng nên không biết loại nào tốt xấu, ưu khuyết ra sao. Chủ quan vì quan lại tham quan ăn hối lộ quen rồi, mua súng kém chất lượng lại khai giá lên gấp vài lần chiếm phần chênh lệch. Chỉ cần xử lý hai vấn đề này thì mọi chuyện dễ bàn. Nay có giá cả mà Quang Cán đã mua làm tham chiếu, việc mua súng ống không quá lo lắng. Còn về việc chủ tướng của nhánh thân quân này thì vì thần tiến cử một người đó chính là Tri Phủ Tuy Viễn (Bình Định ngày nay) Hoàng Diệu.

Tự Đức vừa nghe Phan Phú Thứ vừa gật đầu tán thưởng, nhưng khi nghe nhắc đến Hoàng Diệu thì hai mắt lóe sáng mà nhìn thẳng vào họ Phan để xem xét tên này có mưu đồ gì không. Phải biết Phan Huy Kiệm, Trần Gia Huệ, Biện Vĩnh và Hoàng Diệu là bạn đồng niên khóa, cùng thi đỗ tiến sĩ, quê Quảng Nam có thâm tình rất sâu. Nay Trần Gia Huệ cùng Biện Vĩnh vừa mới xử ép học trò của Phan Phú Thứ là Quang Diệu, vậy mà Phan Phú Thứ lại tiến cử Hoàng Diệu. Điều này khiến cho Tự Đức quan sát rất kĩ họ Phan. Nhưng chỉ thấy lúc này Phan Phú Thứ gương mặt rất trân thành tiến cử với biểu hiện bề ngoài thì không cảm thấy như có mách khỏe nào.

- Phan ái khanh. Hoàng Diệu như là huynh đệ kết nghĩa của Tà Bộ Thị Lang Trần Gia Huệ... Trẫm nghe nói khanh còn có một cậu học trò Nguyễn Chi Long võ quan chức Chánh Hiệu Úy nghe nói cũng rất khá.

- Khởi bẩm thánh thượng, thần tiến cử là người tài, không có nề hà quan hệ bên trong. Hoàng Diệu có thật tài so sánh thì Chi Long vẫn còn kém xa. Thần là thật tâm tiến cử Hoàng Diệu, người này trung tâm cảnh cảnh, làm việc kín kẽ cẩn thận, tân quân là chuyện trọng đại không thể có sai sót nào. Chi Long mặc dù võ dũng hơn người nhưng tính tình vẫn còn nóng nảy, cần phải mài rửa nhiều hơn nữa.

Nghe đến đây Tự Đức không đắn đo nữa, Phan Phú Thứ hết lòng khen ngợi một người thuộc doanh đối diện trong chính trường khiến cho Tự Đức càng ngày càng thưởng thức vị “trung thần” hiếm có này.

- Lòng trung của ái khanh trẫm hiểu. Chuyện này để buổi triều sớm mai sẽ bàn luận tiếp. Trời không còn sớm ái khanh có thể lui về nghỉ ngơi.

Tự Đức hết sức vừa lòng mà hiền hòa nói chuyện cùng Phan Phú Thứ. Lão hồ ly này ngày hôm nay đã thu được lợi tức qua sức mong đợi rồi, lão vội vã cáo lui đi ra ngoài. Trong thư phòng chỉ còn lại Tự Đức ngồi đó. Ông ta đang lẩm bẩm trong miệng.

- Hai vạn kinh quân kiểu mới, trang bị. Giá như cả mười hai vạn có thể trang bị như vậy.. ời...

Buổi triều sớm ngày hôm sau không có gì bất ngờ mà diễn ra hết sức suôn sẻ. Đàng bảo thủ lần này hiếm khi có một lần thực sự yếu thế không nói thành lời nơi triều hội. Phan Phú Thứ thăng chức Hữu Bộ Thị Lang Bình Bộ. Hoàng Diệu được bổ nhiệm Thần Sách Vệ Úy hai vạn Kinh quân. Trần Quang Cán được thăng chức phòng ngự sứ Vạn Ninh từ tổng ngũ phẩm lên đến chánh ngũ phẩm. Trần Quang Diệu được thăng chức lên Tỉnh hải Phó úy chánh lục phẩm và được điều về Kinh để tạm thời huấn luyện hai vạn Kinh quân theo phương pháp mới. Ngoài ra triều đình còn thông qua ngân sách năm mươi vạn lượng bạc mua khí tài Tây Dương, con số này chính là dựa theo số vũ khí mà Quang Diệu đã thông báo mua sắm vũ khí từ người Mỹ trước đó mà lên dự toán. Lần này có vẻ Tự Đức muốn chơi lớn một phen mà đầu tư không tiếc tiền.

Thật ra nếu nói đến quốc khố của triều Nguyễn thì không ít một chút nào. Sử sách cứ chỉ trích triều đình nhà Nguyễn tham công mà liên tục gây chiến tranh mở rộng bờ cõi gây nên quốc khố trống rỗng. Điều này có đúng cũng có sai. Nếu không đánh các nước lân bang thì liệu Việt Nam có được hình chữ S đầy đủ với tài nguyên biển gần như bất tận như thời hiện đại. Nếu không đánh thì liệu có thu được các mối lợi từ các khoản thuế của phụ quốc cũng như các mỏ, khoáng sản từ đất nước họ.

Quân đội Đại Nam trở nên sa sút vì nguyên nhân đầu tư không đồng bộ, quan lại tham nhũng quá nhiều tiền quân khố, cộng thêm chính sách bế quan tỏa cảng khiến cho công nghệ lạc hậu. Trang bị cho binh sĩ trở nên kém cỏi là do đây. Nhưng ngược lại quốc khố Đại Nam không quá nghèo túng. Sự kiện đánh sập quốc khố của Đại Nam có các mốc quan trọng sau. Thứ nhất đó là khoản đền bù 4 triệu piastre (tương đương 30 vạn lạng bạc) trong Hòa ước Nhâm Tuất. Tiếp đó lục tỉnh Nam Kỳ bị mất khiến cho Huế mất đi vựa lúa của quốc gia nên quốc khố thâm hụt mạnh. Vậy nhưng kinh thành Huế vẫn có lượng dự trữ rất mạnh điều đó chứng minh ở sự kiện khi Pháp đánh vào Kinh đô Huế vẫn có thể thu được 2,6 tấn vàng và 30 tấn bạc. Ngoài ra, trong quá trình quân Pháp truy đuổi Tôn Thất Thuyết từ tháng 7/1885, đã thu giữ ở tỉnh Quảng Trị 34 hòm bạc chứa 36.557 tiền bạc và 6 hòm bạc chứa 196 thỏi bạc, mỗi thỏi 10 lạng và 18.696 tiền bạc. Thế mới nói quốc khố của Đại Nam lúc này không phải là hồng bát như nhiều người từng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mùa xuân muộn trên đất Vạn Ninh

Tất nhiên lần này thăng chức trong quân Vạn Ninh không chỉ có hai cha con nhà họ Trần. Trong tấu chương Quang Cán có nhắc đến tên của một số sĩ quan thuộc dòng chính của gia tộc, mưu cầu chức tước chính thức cho họ.

Trong quân đội Đại Nam võ quan được phân cử cấp, trong đó tông cử phẩm và chánh cử phẩm lại không có liên quan gì đến quân đội mà dành cho lại bộ (giống như cảnh sát thời nay). Chức quan bé nhất trong quân đội không ngờ lại bắt đầu từ bát phẩm. Đó là Chánh bát phẩm Suất thập (gọi tắt là tông suất thập), và chánh bát phẩm Suất thập (chánh suất thập). Thời Nguyễn, đơn vị binh bị nhỏ nhất gọi là ngũ gồm năm người có ngũ trưởng đứng đầu. Ngũ trưởng là chức của Đội trưởng suất thập. Hai ngũ là một thập, tức 10 người, do Suất thập, tức Chánh đội trưởng suất thập chỉ huy. Theo cách phiên chế này, trong một thập, chức Suất thập đứng đầu với 2 chức Đội trưởng suất thập phụ tá, mỗi Đội trưởng suất thập chỉ huy 5 binh. Nhưng trong thực tế Chánh đội trưởng suất thập thường chỉ huy số lượng lớn hơn hai “ngũ”. Ví như trong quân của Vạn Ninh thì Điều thiếu quy định Chánh đội trưởng suất thập chỉ huy 4 “ngũ” tức 20 người.

Cao hơn Suất thập là Tông lục phẩm: Chánh đội trưởng Suất đội tại các thuộc binh, các thành, trấn, đạo, tỉnh. Suất đội thường cai quản hai hay nhiều Chánh đội trưởng suất thập vậy nên số quan của họ quân có thể giao động từ 50 cho đến hơn một trăm người.

Về phẩm tước, thời Nguyễn, Suất đội trật Chánh lục phẩm[1] Chức Chánh suất đội tương tự chức Trung úy (tiếng Anh: Lieutenant) và chức Phó suất đội tương tự chức Thiếu úy (tiếng Anh: Second Lieutenant) tại Tây phương ngày nay.

Cao hơn Suất đội là Cai đội Chức Cai đội tương tự chức Đại úy (tiếng Anh: Captain). Tất nhiên lần này xin chức tước mưu lợi cho người nhà thì hai cha con Điều Thiếu, Cán ca chỉ có thể đề cử Điều thiếu lên hàm Đại úy mà thôi. Nhưng một đám người dưới được thăng hàm Suất thập hay Suất đội là không thể tránh cho được. Nói gì thì nói thời này con người vẫn hướng về triều đình, họ trung thành thì trung thành thật sự với Trần Gia thế nhưng lòng mưu cầu một chức danh hợp pháp của triều đình thì ai ai cũng mong ngóng.

Giữa tháng tư sau khi triều đình lục đục ban bố lệnh thưởng phạt về Hải Dương, Quảng Yên thì diện mạo của Vạn Ninh thưa thớt dân chúng, làng mạc đã thay đổi hoàn toàn. Thời kỳ này Bắc Kỳ loạn lạc chiến loạn liên miên, lưu dân khắp nơi nhiều không kể hết. Lưu dân thời này ngoài chạy đến các thành trấn xin chút cứu viện cháo loãng từ triều đình thì chỉ có hai con đường khác để đi. Một là bán mình làm con sen người ở cho các đại hộ, hai là lên núi làm phi tặc. Vậy ra từ khi danh tiếng quân Vạn Ninh đánh tan phi tặc lan tràn khắp các hang cùng ngõ hẻm Hải Dương, Quảng Yên và lân cận thì lưu dân vùi vùi kéo đến Vạn Ninh xin cứu trợ.

Mọi người nghĩ đánh thắng trận và cứu trợ cũng không mấy liên quan đến nhau. Nhưng sự thật chứng minh sự liên quan cực kỳ mật thiết. Bởi vì cùng với tin thắng trận của Vạn Ninh quân thì sự nhân nghĩa của Vạn Ninh quân cũng vô tình hay cố ý mà được lan truyền rộng rãi. Bằng chứng là cách cư xử của Vạn Ninh quân đối với làng Phù Nhiên đã được thổi phồng một cách quá đáng và truyền khắp nơi. Trong đó người dân Phù Nhiên “tai nghe, mắt thấy” là những nhân vật tích cực nhất trong việc truyền bá trên. Thành thử ra những người lưu dân không còn ánh sáng hi vọng của tương lai bỗng nhiên nhìn thấy thiên đàng trước mặt. Họ lũ lượt tìm mọi cách tiến về Vạn Ninh nhỏ bé.

Cũng phải nói rằng tình hình Bắc Kỳ giờ này bết bát vô cùng. Mặc dầu ở miền Trung cũng có nhiều lần nước lũ dâng tràn, cuốn trôi nhà cửa, nhưng có lẽ năm 1803, lần đầu tiên Gia Long được chứng kiến một nạn lụt lớn do vỡ đê Bắc Thành gây ra. Thấy rõ mối quan hệ giữa công tác thủy lợi và nông nghiệp, Gia Long lập tức ban dụ hỏi về vấn đề đê:

“Bọn người, người thì sinh ở nơi đó, người thì làm việc ở nơi đó, vậy, đắp đê và bỏ đê, cách nào lợi, cách nào hại, cho được bày tỏ ý kiến, lời nói mà có thể thực hành sẽ được nêu thưởng”.

Cuộc thảo luận về đê ở Bắc Thành được phát động mặc dầu nhà nước vẫn tiếp tục sửa đê, đắp đê mới. Riêng trong thời Gia Long, nhà nước đã 11 lần cấp kinh phí cho địa phương làm việc này, mỗi lần từ 7-9 vạn quan tiền. Hơn 47 km đê được tu sửa, nhưng nạn vỡ đê, lụt lội vẫn diễn ra.

Năm 1833, Minh Mạng lại hiểu dụ các quan lại kiến nghị về phương pháp trị thủy, thế nào cho nước lớn thuận dòng chảy xuôi, đê sông được bền vững mãi mãi. Trong thời gian trị vì, Minh Mạng cũng đã 14 lần cấp kinh phí (tiền, gạo) cho việc sửa đắp đê điều, đào kênh, sông.

Năm 1809, Gia Long cho đặt các chức Tổng lý và Tham lý đê chính lo việc đê điều ở Bắc Thành; năm 1828 theo đề nghị của các quan, Minh Mạng cho thành lập Nha đê chính gồm nhiều quan chức và thợ lại, phụ trách công tác thủy lợi. Năm 1833, Minh Mạng bỏ Nha Đê chính, giao mọi việc cho tỉnh với bản Điều lệ chống lụt 4 điểm. Cùng với sự hình thành của các cơ quan, viên chức phụ trách thủy lợi, nhà nước chia đê làm hai loại: đê công ở các sông lớn do nhà nước quản lý, đê tư ở các sông nhánh do địa phương quản lý. Làng xã cũng góp phần vào việc sửa đắp đê điều, phòng lụt lội. Nhiều đoạn sông được nạo vét, khơi thông, nhiều cống đập được xây dựng...

Công cuộc trị thủy và thủy lợi được tiếp tục trong những năm sau, dưới thời Tự Đức, nhưng nói chung kết quả không có gì khả quan. Nhà Nguyễn đã tỏ ra bất lực.

Thế nhưng do thiếu phối hợp và quy hoạch chung, do tác động của môi trường, sinh thái, lụt lội, đê vỡ vẫn liên tiếp xảy ra. Từ 1802 - 1858 cả nước phải chịu 88 lần mưa bão lụt lội lớn, trong đó có 16 lần vỡ đê. Các năm 1803, 1804, 1806, 1819, 1828, 1833, 1840, 1842, 1844, 1847, 1866, 1857 hầu như cả vùng đồng bằng Bắc Kỳ bị ngập lụt, theo đó là mất mùa, đói kém.

Tình hình càng trở nên bế tắc khi kinh phí trấn tai cứu đói được triều đình phát xuống bị các quan lại ăn chặn phần lớn, dân chúng đói ăn lần lượt bị dụ tạo phản bởi những kẻ mượn danh là Hậu Lê. Tình thế càng trở nên khốn đốn.

Những năm từ 1857 đến thời điểm 1861 lúc này thì tình hình lũ lụt và nạn dân ở Bắc Kỳ chẳng những không giảm mà còn tăng lên. Những trận lũ như đại hồng thủy năm 1875 cho đến những trận vỡ đê năm 1860 đã làm cho Bắc Kỳ loạn như nổi cháo. Thêm vào đó Quân Pháp đã đánh chiếm Nam Kỳ vừa là quốc gia vào chính những năm này khiến triều đình Huế có muộn lo lắng cho Bắc Kỳ cũng rất khó khăn. Sự chậm chễ trong việc cứu trợ dẫn đến việc Lê Duy Phụng và hàng chục tên khác lục đục khởi nghĩa có được sự ủng hộ cực kì lớn từ một lượng lưu dân khổng lồ. Bộ máy hành chính, quân sự Bắc Kỳ gần như tê liệt trong những năm này. Quan binh chiếm giữ thành trì đô thị, ngấm nhìn phi binh nhón nhơ qua lại các khu làng mạc ngoại ô đó là cảnh không hiếm thấy.

Trong hoàn cảnh đó Vạn Ninh bỗng nhiên nổi dậy như chón bông lai tiền cảnh trong địa ngục nhân gian. Không cần biết con mẹ các người là ai, chỉ cần đến Vạn Ninh, chăm chỉ lao động sẽ có miếng ăn. Không những thế nếu lao động tốt còn có thưởng. Nhà cửa, quần áo, thức ăn chính là ông trời đối với các lưu dân. Tiếng lành đồn xa, một đồn mười, mười đồn trăm đồn ngàn. Do vậy nên chỉ mới giữa tháng tư Vạn Ninh đã nhùng nhúc người tìm đến để kiếm miếng ăn.

Nhiều người thì hỗn tạp, không thể loại trừ một số thành phần tặc phi nhân cơ hội thâm nhập Vạn Ninh. Lý do thì quá đơn giản, cha con họ Trần vừa tấn cho Lê Duy Phụng xem chết, tên đầu đảng phi tặc này không mang thù Vạn Ninh mới là chuyện lạ. Phi nhân trà trộn vào Vạn Ninh hẳn là có, nhưng đối với một tên mặt thâm năm vùng chuyên gia như Điều thiếu thì mấy tên nhai nhếp này hẳn không thành vấn đề gì lớn.

Quản doanh và ruộng muối thuộc về cấm khu, chỉ có người dân bản địa Vạn Ninh cùng quân hộ mới có thể được công tác nơi đây. Điều thiếu cho năm vạn lưu dân ra nhập chia ra làm năm khu khác biệt để quản lý. Việc lập sách rất nhanh chóng được tiến hành, để làm được điều này hẳn thuê rất nhiều nhân vật biết chữ từ các đội buôn đến Vạn Ninh để công tác. Các đội buôn này sao dám không nể mặt siêu cấp thần tài do đó quyền người quyền tiền là việc không tránh khỏi.

Điều thiếu ưu tiên các nhóm lưu dân lớn, có quan hệ máu mủ với nhau để co họ vào chung một khu gọi là khu 1 và khu 2. Những nhóm người nhỏ hơn có quan hệ thân quen và có thể chứng minh thân phận thì cho vào khu 3 và 4. Nhóm còn lại thường là các lưu dân đi lẻ hoặc đã lạc gia đình, hoặc các nhóm hai ba người thân phận thì được xếp vào khu năm.

Nhưng đó chỉ mới là sắp xếp sơ bộ mà thôi. Tiếp theo đó là chính sách bảo chứng. Các nạn dân này phải có được ít nhất ba người bản chứng cho mình. Và bản thân mỗi lưu dân chỉ có thể bảo chứng cho hai người. Những người đã bảo chứng cho nhau sẽ được lập sách, do đó một người phạm tội theo phi tặc người bảo chứng sẽ bị trách nhiệm liên đới. Ngoài ra chính sách bảo chứng dựa phần nhiều vào các trưởng lão, tộc trưởng trong các gia đình lớn, có quan hệ họ hàng huyết thống. Vậy ra những tên Phi tặc thông qua lần chỉnh lý này đã bị phát hiện một đám lớn. Tất nhiên phương án trên không thể dò xét toàn bộ.

Nhưng hơn ba trăm tên phi tặc bị bắt sau đó bị các môn nghề tra tấn của mật vụ Điều thiếu hành hạ mà khai ra hơn một trăm đồng đảng đang dấu mặt. Hơn trăm tên này không ngờ lại có được người bảo chứng cho họ. Vậy là một cuộc đại thanh trừng diễn ra, Bốn trăm phi tặc bị xử bắn trong một ngày. Hai trăm người liên quan đến việc bảo chứng bừa bãi bị phạt roi và đuổi ra khỏi Vạn Ninh, không bao giờ thu dụng lại, kèm theo hai trăm người này là năm trăm người thuộc gia đình họ cũng bị trục xuất Vạn Ninh.

Việc sử lý đầy máu tanh, bạo lực, không thương sót này đã trấn nhiếp toàn bộ lưu dân. Nhưng những người lưu dân còn lại thảm hồ may mắn vì đã được ở lại và không có liên quan gì đến đám phi tặc kia.

Tiếp theo Điều thiếu ban ra hai sắc lệnh cực kỳ đơn giản. Thứ nhất đó là, phát hiện phi tặc tố giác, bắt giữ, nếu điều tra ra là đúng người đúng tội sẽ được thưởng lớn. Nhưng nếu tố giác sai cố tình hại người nếu tra ra sẽ bị phạt nặng. Thứ hai nếu chứa chấp phi tặc sẽ bị chém đầu, cả họ bị liên đới đuổi cổ ra khỏi Vạn Ninh.

Tất nhiên những sách lược này rất hiệu quả trong lúc lâm thời, nhưng Điều Thiếu không thể không gấp rút đào tạo một nhánh quân chuyên trách giám thị khắp nơi. Cơ cấu của tổ chức này gần như mật vụ thời hiện đại mà hẳn rất quen thuộc. Nhưng tất cả chuyện này đều phải cần có thời gian, trước mắt Điều thiếu giờ đây là một loạt các công việc cần giải quyết.

Ngày hôm nay đúng là song hi lâm môn, Sắc lệnh ban thưởng của triều đình đã đến nơi, đồng thời cùng lúc thì con thuyền K&R do tên Robert chỉ huy tiến đến Châu Âu mua bán cũng đã quay trở về. Cả quân doanh Vạn Ninh vui như chày hội vì có tới hơn ba mươi người được chính thức nhận sắc phong quan viên võ tướng, tuy cấp bậc nhỏ nhưng từ những nông nô biến thành quan viên thì dù có nhỏ như hạt vừng quan chức thì cũng là mỡ tổ bốc khói xanh.

Niềm vui của Điều thiếu còn tăng lên gấp bội khi nhìn thấy hàng hóa trên con tàu trọng tải hai ngàn tấn K&R. Robert không những không phụ sự mong đợi của Điều Thiếu mà hẳn còn mang đến sự bất ngờ hết sức to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hành trình của Robert

Robert không thể nghi ngờ là một thương gia hạng nhất, khả năng đánh hơi mùi tiền của hắn còn mạnh hơn chó béc đê. Ngoài ra Robert còn là một kẻ quyết đoán đến lạnh lùng, việc hắn bỏ mặc chuyện quê nhà đang chiến tranh mà lao vào phiêu lưu đầu tư cùng Điều thiếu là một minh chứng quan trọng. Lần này Robert đi

một chuyến Châu Âu mua hàng với lịch trình hoàn toàn do Điều thiếu vạch sẵn. Lúc ban đầu hẳn còn rất nghi ngại về vấn đề này, bởi lẽ dù sao Điều Thiếu quá nhỏ tuổi, và vẫn chưa từng tới Châu Âu. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào một kẻ lợc lờ như Robert lại có thể tin tưởng Điều thiếu đến vậy. Nhưng lúc lên đĩnh trên biển với những khoảng lặng kéo dài khiến Robert tỉnh táo lại, hẳn thâm cảm thấy hối hận vì quá vội vã tin tưởng vị Thiếu Úy trẻ tuổi người Đại Nam kia.

Hối hận thì hối hận nhưng Robert không thể không đắm lao thì phải theo lao. Chẳng dùng chân thứ nhất của Robert là ở Ấn Độ, đây là thuộc địa của Anh. Người Mỹ và người Anh có một cuộc đụng độ vào đầu những năm 18xx. Chiến tranh Hoa Kỳ - Anh Quốc, hay thường được biết đến với cái tên Chiến tranh năm 1812, là một cuộc chiến giữa các lực lượng quân đội Hoa Kỳ và quân đội Đế quốc Anh. Hoa Kỳ tuyên chiến vào năm 1812 vì nhiều nguyên nhân, trong đó có mong muốn được mở rộng vùng lãnh thổ Tây Bắc, những hạn chế về thương mại do cuộc chiến tranh mà nước Anh đang tiến hành chống lại Pháp gây ra, việc cưỡng bức các thủy thủ thương gia người Hoa Kỳ đi lính cho Hải quân Hoàng gia Anh, việc Anh hỗ trợ các bộ lạc da đỏ nhằm chống lại sự bành trướng của Hoa Kỳ, và sự phẫn nộ trước những hành động sỉ nhục danh dự quốc gia Hoa Kỳ của Anh trên hải phận quốc tế.

Nhưng đến những năm giữa thế kỷ 19 lúc này thì quan hệ Anh Mỹ lại đã trở lại tốt đẹp hơn rất nhiều. Robert không có quá nhiều khó khăn trong việc đặt chân lên một hải cảng thuộc địa Anh và tiến hành buôn bán nơi đây. Nói trắng phớ ra là Robert đến Ấn độ theo kế hoạch của Điều thiếu mà thu mua hạt giống cây thuốc phiện và cây thuốc lá. Thêm vào đó là mua một số nô lệ có kinh nghiệm trồng chọt hai thứ này. Thuốc phiện thì dễ hiểu nhưng Robert rất khó hiểu khi Điều thiếu quyết tâm trồng thuốc lá, giờ đây thuốc lá vẫn chưa là mặt hàng lợi nhuận cao trong các mặt hàng buôn bán xuyên lục địa.

Mua giống thuốc phiện cùng thuốc lá chỉ là một bước trong cả một hải trình kéo dài đến Châu Âu của Robert. Cuối cùng vị thương nhân Hoa Kỳ này mới thực sự biết được cái gì gọi là phương Đông kỳ bí khi hẳn gặp được Henry Bessemer tại Sheffield, Anh Quốc. Thật sự ra lúc này Henry Bessemer là là một kĩ sư, nhà phát minh không hề nổi danh chút nào.

Henry Bessemer đã tạo ra một nhà xưởng sắt ở St Pancras và tiến hành một loạt các thí nghiệm. Ông đã tiến hành các thực nghiệm này trong 2 năm cho đến khi rút ra ý tưởng chủ đạo của phương pháp của ông là khử cacbon trong gang bằng cách thổi luồng không khí vào khối sắt trong khi nó ở dạng nóng chảy. Ấn phẩm đầu tiên về phương pháp này được công bố trong cuộc họp của Hội đồng Anh ở Cheltenham năm 1856. Sau khi phát minh được công nhận, có 5 nhà đầu tư xin cấp giấy phép để sản xuất theo phương pháp của ông; nhưng sau khi nhiều nhà luyện kim áp dụng sản xuất thực tế thì không thành công. Chính vì lý do này Henry Bessemer không được đánh giá cao lắm vào thời điểm này. Ông đành chính mình mở công ty sản xuất thép tại Sheffield. Thời gian đầu công ty của ông cực kỳ khó khăn vì thiếu vốn đầu tư cũng như mặt hàng của ông vẫn bị nghi ngại trên thị trường.

Vậy nhưng Robert không thể hiểu nổi tại sao một người Á Đông như Điều thiếu lại có thể biết tường tận Henry Bessemer đến vậy, ngay cả sự việc Henry Bessemer đang khó khăn tài chính cũng bị Điều thiếu cách xa vạn dặm đoán ra. Lúc này thì Robert bắt đầu tin tưởng người Phương Đông ý bí có được ma thuật, hay theo cách gọi của người Mỹ lúc này là siêu năng lực.

Chẳng gặp bất kì khó khăn nào Robert đã mua đứt 5 lò nung thép Bessemer và đặt hàng thêm 15 lò tiếp theo. Đây là nhiệm vụ ngoài lề không thuộc phạm vi kinh doanh của công ty thương mại viễn dương K&R. Nhưng vì nể phục sự thần kì của Điều thiếu nên Robert làm rất nhiệt tình.

Điểm đến tiếp theo là nước Pháp với mục đích mua một dây chuyền sản xuất acid hữu cơ. Đây là công việc quan trọng của thương mại viễn dương K&R nên Robert làm một cách nhiệt tình và cẩn thận tối đa. Đồng thời hẳn vor vét rất nhiều giáo trình hóa học, vật lý theo yêu cầu của Điều thiếu, chiêu mộ được mười tên sinh viên nghèo vừa tốt nghiệp môn hóa học và vật lý. Tất nhiên những tên này không thuộc dạng suất sắc gì cho cam nhưng để vận hành dây chuyền sản xuất acid hữu cơ là có thừa năng lực.

Dây chuyền sản xuất á phiện từ nhự ma túy thì quá đơn giản rồi. Thời gian này cái dây chuyền này đâu đâu cũng có vậy nên Robert không hề có khó khăn nào trong việc mua bán loại dây truyền này.

Điểm đến tiếp theo của Robert là Thụy Điển, đây cũng là yêu cầu bắt buộc của Điều thiếu dành cho Robert. Tại đây một lần nữa sự thần kỳ phương Đông lại làm Robert hoa cả mắt. Không hiểu thế quái nào vị Kenny Trần có thể biết được công ty thuốc nổ của ba anh em nhà Alfred Nobel. Lúc này Alfred Nobel chưa phát minh ra thuốc nổ an toàn Dynamite (Alfred Nobel phát minh ra Dynamite năm 1867 tức là 6 năm sau) vậy nên thuốc nổ dạng lỏng Nitroglycerin không quá được phổ biến. Nitroglycerin rất nhạy nổ, việc vận chuyển xa xóc nảy gây tai nạn nổ không kiểm soát là rất dễ xảy đến. Vậy nên lúc này Alfred Nobel không quá dư giả như thời kì sau khi ông phát minh ra Dynamite. Nhưng kể cả như vậy thì việc mua bán quyền cùng dây truyền sản xuất của anh em nhà Alfred Nobel không phải chuyện đơn giản.

Robert phải tốn công chín trâu mười hổ vận dụng mọi kĩ năng thương nhân của mình mới có thể nhận được giấy phép sản xuất cũng như mua được dây truyền sản xuất Nitroglycerin. Tất nhiên trong điều khoản hợp đồng có ghi rõ ràng các sản phẩm Nitroglycerin của công ty K&R không được có mặt tại Châu Âu và Châu Mỹ. Robert cóc cần biết mà kí luôn cái hiệp định này, Điều thiếu mở công ty ở tí Á Đông chả liên quan mệ gì đến Thụy Điển bé tí này. Trong suy nghĩ của Robert thì hẳn đang mĩa mai Alfred Nobel lo bỏ trắng răng. Cái thứ thuốc nổ Nitroglycerin không an toàn này các ông có vận chuyển ra khỏi Thụy Điển được hay không là một vấn đề lớn, ngồi đây mà nghĩ đến chuyện Châu Âu, Châu Mỹ không khỏi quá nực cười.

Đạt được dây truyền sản xuất Nitroglycerin thì Robert tiếp tục mua dây truyền nhỏ sản xuất Đất tảo cát (kieselguhr, tên một vùng có nhiều khoáng này) có tên nữa là "bọt biển", lúc này được dùng như hộp xốp ngày nay, để đệm hòm hàng. Thật ra dây truyền này rất đơn giản nên cũng chẳng tốn kém là bao.

Thụy Điển cũng là nơi cuối cùng trong hành trình Châu Âu lần này của Robert. Thụy Điển lúc này là Vương quốc trung lập đặc biệt trên thế giới (đến hiện nay vẫn là nước trung lập hoàn toàn mà không ra nhập bất kì một tổ chức quân sự nào). Quốc vương hiện thời là Karl XIV Johan đã áp dụng một chính sách hòa bình nhất quán, là cơ sở cho nền trung lập của Thụy Điển. Thời gian 200 năm hòa bình của Thụy Điển tính từ thời điểm này cho đến nay là độc nhất trên toàn thế giới ngày nay.

Nói là quốc gia trung lập nhưng Thụy Điển lúc này lại là một quốc gia có nền công nghiệp cực kỳ phát triển. Trong thế kỷ 18, cuộc cách mạng khoa học của Thụy Điển đã diễn ra. Năm 1739, Viện Hàn lâm Khoa học Hoàng gia Thụy Điển được thành lập, với những cá nhân kiệt xuất như Carl Linnaeus và Anders Celsius (người phát minh ra Nhiệt kế Celsius) là thành viên ban đầu. Nhiều công ty được thành lập bởi những người tiên phong đầu tiên cho đến nay vẫn là những thương hiệu quốc tế lớn. Cũng chính vì lý do này mà công nghiệp vũ khí của quốc gia này cũng không hề thua kém các quốc gia Châu Âu hiện nay. Nếu xét riêng về súng trường thì khẩu Kannerlader 1842 vượt trên súng Minire Rifle của Pháp, nhưng lại kém xa Dreyse M1841 của quân Áo- Phổ.

Tình hình hiện tại mặc dù có cuộc cách mạng công nghiệp hóa thế kỷ mười tám nhưng các quốc gia Châu Âu luôn có định hướng phát triển riêng cho bản thân và họ dường như hơi cố chấp và trung thành với các định hướng này. Chính vì lý do đó mà súng ống tại Châu Âu lúc này muôn hình muôn vẻ, thiên kì bách quái. Các

quốc gia Châu Âu lúc này luôn tôn thờ các “sáng kiến” vũ khí của bản thân và mặt thị đối phương. Nhưng quả thật chỉ có thực chiến mới có thể so sánh chất lượng đôi bên. Điều thiếu là người xuyên nên hẳn cũng chẳng cần thiết phải trải qua thực chiến đôi bên để biết chất lượng súng đạn. Và vũ khí Điều Thiếu quyết định trang bị cho Đại Nam là Kammerlader 1842.

Sở dĩ hẳn không chọn Dreyse M1841 của quân Phổ bởi vì Điều thiếu không thể nào mua được súng của Phổ lúc này. Giờ đây người Phổ đang chuẩn bị chiến tranh. Súng ông họ còn không đủ nên chẳng bao giờ bán ra. Còn mua công nghệ dây truyền sản xuất của người Phổ thì thôi nghĩ đi cho nước nó lạnh. Người Phổ cực kỳ bảo mật công nghệ sản xuất của họ.

Nhưng Điều thiếu đặt mục tiêu lên một quốc gia trung lập, đang hưởng hòa bình như Thụy Điển lại là một nước cờ hay. Điểm quan trọng là Thụy Điển đang thay đổi một loạt súng Kammerlader 1842 để thay bằng Kammerlader 1855 tiên tiến hơn, có thể bắn được đạn hình trụ với đai lõm của viên đạn. Với Kammerlader 1855 thì tầm bắn không hề thua kém Minié Rifle, nhưng nạp đạn nhanh hơn nhiều lần.

Tất nhiên Điều thiếu không mơ rằng mình có thể mua được số lượng lớn Kammerlader 1855 cùng công nghệ sản xuất. Đó là điều phi thực tế với tình hình kinh tế của Trần gia lúc này. Nhưng hàng “phế thải” Kammerlader 1842 lại là một miếng mồi béo bở. Bởi lẽ đã là hàng phế thải thì giá cả cực kỳ bèo bọt, Thụy Điển lại không có được thuộc địa để bán vũ khí rôm, dăm ra Robert rất được chào đón kho đặt vấn đề mua Kammerlader 1842 cùng dây truyền phế thải trên. Một hợp đồng thanh lý 15 ngàn cây súng Kammerlader 1842 được đặt ra cùng bốn nhà máy sản xuất Kammerlader 1842 thanh lý với giá tổng cộng 3 triệu piastre tương đương 27 vạn lượng bạc Đại Nam đã được ký kết. Tất nhiên lúc này đây vì tiền bạc mang theo không đủ nên Robert chỉ có thể mang về 5 ngàn cây Kammerlader 1842. Cùng với đó là một dây truyền sản xuất Kammerlader 1842.

Phải nói cái hợp đồng của Robert ký được béo bở một cách kinh người. Theo như định giá của Điều thiếu từng báo lên triều đình là một ngàn cây súng giá 3,5 vạn lượng, thì riêng chỗ vũ khí 15 ngàn cây Kammerlader 1842 có thể bán được 40 vạn 5 ngàn lượng bạc cho Đại Nam. Tất nhiên Đại Nam triều đình định giá súng Colt còn xoay 1852 tốt hơn một chút (một ngàn cây giá 5 vạn lượng). Nhưng Điều thiếu không có Colt bán cho triều đình, mà kẻ cả có hẳn cũng không bán, thứ này vô dụng chỉ có thể bán cho kẻ thù mà thôi. Nói gì thì nói Điều thiếu muốn Đại Nam trở nên hùng mạnh thực sự tại Đông Á.

Chỉ riêng phi vụ Kammerlader thì công ty K&R ít nhất lãi ròng hơn hai mươi vạn lượng ngoài ra họ còn có được bốn dây truyền miễn phí. Quả thật là buôn bán đông nát cho các nước chậm phát triển luôn đem lại lợi ích lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Phái đoàn đồ Sộ dọa nạt Vạn Ninh

Ngày 18 tháng 4, Phiếu ký án Sứ lãnh hải Ủy Trần Quang Cán tướng quân gửi tấu về triều nội dung là đã bắt được liên lạc cùng đội tàu của người Hoa Kỳ. Kính mong triều đình nhanh chóng phái đặc phái viên tiến hành tiếp xúc trao đổi buôn bán vũ khí.

Triều đình vẫn vô bá quan vui như chảy hội, họ sợ nhất là không tìm được thương nhân Mỹ quốc mà phải tiến hành mua bán cùng các thương nhân Châu Âu. Sự việc các nước Châu Âu tiến hành thực dân Đông Á khiến triều đình Đại Nam rất ngại tiếp xúc cùng thương nhân đến từ Châu Âu. Ngược lại thì Hoa Kỳ lại rất có độ tin nhiệm trong Triều đình Huế. Lý do thì hết sức lòng lợn tiết canh, đầu tiên thương nhân Hoa Kỳ đã có một cuộc làm ăn sòng phẳng với Trần Quang Cán và hiệu quả của số vũ khí này quá rõ ràng. Tiếp đến Hoa Kỳ không hề nằm trong số các quốc gia tiến hành thực dân Đông Á trong thời điểm này nên điểm số tín nhiệm của họ cao một bậc. Cuối cùng đó là Điều Thiếu đã trình lên triều đình một bức bản đồ thế giới lúc này mà chỉ rõ vị trí của Hoa Kỳ quá xa Đại Nam và tách biệt hoàn toàn với Châu Âu, vì thế Đại Nam triều thần tách biệt Hoa Kỳ và Châu Âu thành hai thế lực khác nhau hoàn toàn mà đối đãi.

Thật ra vì để đạt được mục tiêu của mình mà Điều thiếu lập lờ đánh lận con đen. Mẹ nó Hoa Kỳ cũng chẳng tốt đẹp gì, chẳng qua tên này chậm chân trong cuộc đua thực dân nên không có cơ hội tiến hành những hành vi man dạn tại Đông Á vào lúc này mà thôi. Thử nhìn về tương lai thì biết, khi có cơ hội thì quốc gia này lại bành chướng chủ nghĩa Đế Quốc ngay lập tức. Vậy nhưng đó là chuyện của tương lai, lúc này đây Điều thiếu rất cần một đối tác ngoại quốc nên hẳn bắt buộc phải hướng triều đình tin tưởng vào thương nhân Hoa Kỳ.

Người vui vẻ nhất có lẽ là Tự Đức, vị hoàng đế đang khốn đốn vì thù trong giặc ngoài như thấy được ánh dạng đồng nơi chân trời. Vậy nên hẳn hoàn toàn đắm chìm trong mộng tưởng vào tương lai với một quân đoàn hiện đại đánh nam dẹp bắc. Chân đạp Pháp tặc tay nắm Đại Thanh, 34 tuổi hùng tâm tráng trí của vị Hoàng đế Đại Nam vẫn chưa có bị bào mòn.

Càng nghĩ Tự Đức càng thấy được Quang Cán như là thẻ bài may mắn của mình, Từ khi Quang Cán bước chân vào quan trường thì may mắn liên tục đến với Đại Nam. Chính vì lý do này Tự Đức càng nhìn càng thấy Phan Phú Thứ thuận mắt. Vậy là giữa triều đình Tự Đức muốn chỉ định Phan Phú Thứ ra bắc làm khâm sai đại thần tiến hành trao đổi buôn bán cùng thương nhân Hoa Kỳ.

Nhưng Phan Phú Thứ cáo già thành tình liên mồm từ chối, lý do hẳn đưa ra là Thương nhân Hoa Kỳ do Quang Cán liên hệ, hẳn là lão sư lại đứng ra làm trọng tài mua bán thì có kẻ dị nghị lời ra tiếng vào. Tự Đức mặt rỗng có không vui nhưng Phan Phú Thứ nói hoàn toàn chính xác. Công việc mua bán số lượng tính bằng chục vạn lượng như vậy thì kẻ cầm đầu béo bở không thôi. Tự Đức thấy Phan Phú Thứ từ chối cả món lợi như vậy nên càng tin tưởng tên hồ ly này hơn cả. Nhưng Tự Đức cũng bức tức vì cái tệ nạn tham nhũng này nếu cứ người không tin cần đi làm thì có khi triều đình bỏ cả đồng tiền ra để mua về toàn thứ phế thải. Bài học không đâu xa lạ, Đại Thanh giàu nứt đổ đổ vách bao năm qua vẫn cấp tiền mua trang bị phương tây, nhưng sau đó đánh với Anh quốc trận nào thua trận đó, đánh với Pháp cũng thua te tua. Tự Đức không muốn đắm chân vết xe đổ.

- Phan ái khanh, khanh ngại hiểm nguy mà trốn tránh thì Trẫm hiểu, nhưng khanh không đi thì Trẫm lấy ai yên tâm mà giao phó bây giờ?

Cuối buổi triều sớm Tự Đức giữ Phan Phú Thứ lại than thở. Quả thật lòng tin của Tự Đức càng ngày dành cho họ Phan càng lớn, lòng ân có thể nói là cuộn cuộn không thôi. Việc bàn riêng chính sự như vậy chỉ có Nội các bốn vị các lão mồi mới được vinh dự này. Không ngờ Phan Phú Thứ một hữu bộ thị lang mà trở thành

danh phùng ky thực một vị các lão thứ 5.

- Khởi bẩm thánh thượng, Được thánh thượng ưu ái tin tưởng, vì thần hạnh phúc không thôi. Nhưng quả thật nếu để vì thần đi lần này thì hi sự lại thành bi sự. Nhiều người sẽ nói ra nói vào kể cả vì thần không có tư hào một đồng một cắc nào cùng khó mà tránh khỏi nước bản hất bừa. Nhưng vì thần tránh né không phải vì sợ chuyện đó, vì triều đình, tiếng xấu ra sao thần cũng chịu được. Nhưng vấn đề giao dịch lần này rất quan trọng, nó liên quan đến tân binh cải cách. Không nên để bất kì điều tiếng nào ảnh hưởng tân binh doanh này. Vì thần có một cách đảm bảo việc mua bán thành công không chướng ngại.

- Ái khanh mau nói.

Tự Đức vui vẻ ra mặt, ông rất thương thức họ Phan này. Trung nghĩa có thừa lại là một năng quan, luôn luôn nghĩ ra rất nhiều chủ ý có hiệu quả.

- Khởi bẩm thánh thượng, Lần này giao dịch một lượng hàng quá lớn, quá quan trọng với khí vận quốc gia nên bất kì một cá nhân nào đều không thể một mình chủ trương ngoại trừ thánh thượng. Nhưng thánh thượng thân thể cao quý không tiện tiếp xúc với thương nhân vậy nên lần này giao dịch chúng ta nên cử một phái đoàn gồm nhiều thành phần cùng tiến hành. Thứ nhất họ có thể giám sát lẫn nhau tránh cho việc tham nhũng làm cản, thứ đến các bộ các ngành đều có người tham gia, lúc đó họ có muốn nói cản nói xiên cũng khó có thể bôi nhọ tân quân cải cách. Còn việc ý kiến không thống nhất thì dùng phương pháp bỏ phiếu và phân việc cụ thể trong nhóm người cử đi lần này để giải quyết.

Tự Đức lắng nghe rất chăm chú từng câu từng chữ của Pha Phú Thứ, ông rất coi trọng ý kiến lần này của vị Binh Bộ Hữu Thị Lang họ Phan.

- Bỏ phiếu cũng là một cách hay, tuy tốn thời gian nhưng an toàn, vậy còn cách phân việc cụ thể cùng nhân tuyển lần này Khanh có ý kiến gì không?

- Khởi bẩm thánh thượng, Nhân tuyển thì nên gồm cả đại diện của Lục bộ. Bộ lễ đi theo để học tập cách tiếp xúc thương nhân Tây Âu trong thời kì mới này từ đó định ra hình thức thích hợp cho những lần tiếp xúc sau này. Bộ Lại chuyên để xét tuyển quan viên tuy không quá liên quan lần này nhưng đi để mở mang cũng được, quan trọng là ngũ bộ còn lại đều được đi cả, lại bộ không được đi thì khó coi. Bộ hộ quản về thuế má, lần này liên quan số tiền lớn như vậy suất ra cũng để cho họ đi, thấy được sự lợi hại thì họ mới bớt kêu ca làm phiền thánh thượng. Bộ Binh đi thì là chắc như đinh đóng cột, số vũ khí này nói cho cùng vẫn về binh bộ quản lý. Bộ Hình thì tương tự bộ lễ, cuộc giao dịch lần này mong họ có thể rút ra được bài học nhằm chế định tài khóa cho những cuộc gặp về sau. Ngoài ra vì thần nghĩ nên có Người Cơ mật viện tham dự, đây là tai mắt của Thánh thượng, không thể không có mặt. Về tiến cử người đi thì Thần không dám ý kiến nhiều nhưng Hoàng Diệu không thể không tham dự. Cuối cùng ông ta là người lãnh đạo tân quân vào Nam chiến đấu, ông ta mới là người khao khát có được vũ khí chất lượng nhất, có ông ta nhìn chăm chăm không kẻ nào dám nhập vũ khí kém chất lượng cả.

Phan Phú Thứ nói một hơi dài đến khát khô cả cổ họng, Tự Đức thì nghe đến nhập thần. Lần này Phan Phú Thứ tự gạt bản thân qua một bên mà bày mưu tính kế, vậy nên nghe kĩ ra thì ông đang đứng trên lập trường của Tự Đức mà nghĩ cho quốc gia. Họ Phan tự gạt mình ra khỏi vòng lợi ích mà chỉ bàn chuyện một cách công minh khiến cho Tự Đức thấy đồng cảm vô cùng. Thường thường quan lại nêu ý kiến không ít thì nhiều đều giữ một phần lợi cho bản thân, do đó họ không hề hoàn toàn đứng cùng phe với Tự Đức. Họ Phan chính là người đầu tiên khiến cho Tự Đức cảm thấy tên này là cùng phe với mình.

- Phan ái khanh có tài các lão... để khanh làm Hữu thị lang thật khuất tài... Người đầu ban trà cho Phan ái khanh.

Phan Phú Thứ vội vàng khom mình cảm ơn, miệng luôn mồm khiêm tốn. Thế nhưng câu nhận xét ngày hôm nay của Tự Đức đã vượt quá tất cả các lợi lộc mà cuộc mua bán sắp tới tại Vạn Ninh. Các lão a, một trong bốn nhân vật trong nội các. Dưới một người trên vạn người, là tể tướng các hạ đó nha.

Ngày 29 tháng tư một đoàn chiến hạm ba mươi chiếc trùng điệp tiến vào vùng biển Quảng Yên sau đó cập quân cảng Vạn Ninh. Lúc này đây quân cảng Vạn Ninh đúng thực là quân cảng mà không có bất kì một thương thuyền nhón nháo nào. Đơn giản với năm vạn lưu dân mới ra nhập Vạn Ninh thì Điều thiếu đã tụ tập nhân công dựng lên một thương cảng cách quân cảng tầm năm dặm. Khoảng cách này vừa đảm bảo an toàn vì quân Vạn Ninh có thể xuất binh thương cảng bất kì lúc nào nếu có biến. Và thương cảng cũng đủ xa để không ảnh hưởng hoạt động quân sự của quân Cảng.

Ba mươi chiến hạm mới tinh này là Binh Bộ cấp bổ xung cho Vạn Ninh thủy quân. Trong này có đến 10 đại hạm dài 40m, tám trung hạm và 9 tiểu hạm. Quang trọng nhất đó là hai chiếc chiến hạm thuyền chạy bằng động cơ hơi nước. Rất tiếc hai chiếc chiến hạm động cơ hơi nước này là đồ cổ chính cống từ thời Minh Mạng. Hai chiếc chiến hạm này từ lâu đã không còn hoạt động và bỏ xó, do công nghệ Đại Nam không đủ sức bảo trì. Mà hai chiếc chiến hạm này cũng chẳng mạnh bao nhiêu vì chúng là hàng cổ từ lâu rồi, công suất động cơ thấp kém, không có vỏ bọc thép. Nói cho cùng thì hai chiếc chiến hạm này thời toàn thịnh cũng chẳng mạnh hơn thuyền buồm mãi chèo là bao.

Hai chiếc chiến hạm vớt đi này là do yêu cầu mãnh liệt của Điều thiếu khiến Phan Phú thứ tranh thủ cho Vạn Ninh quân. Vì hai chiếc chiến hạm công kênh dài đến 55m này lò hơi không hề hoạt động mà chỉ di chuyển bằng mái buồm nên Phan Phú thứ cũng không quá vất vả để lấy được từ tay binh bộ.

Ngoài những chiến hạm nhưng nhúc quân lính kể trên thì có một chiếc chiến hạm xa hoa đặc biệt cò xí ngập trời. Đây là chiếc quan thuyền chở phái đoàn Đại Nam đến Vạn Ninh thương thảo việc mua bán. Phái đoàn tổng cộng đến mười một nhân vật tai to mặt lớn tại Kinh thành khiến cho dân chúng Vạn Ninh được mở rộng tầm mắt.

Nhìn đám người đặc phái viên này mà Điều thiếu ác hàn một mảng. Hắn đang không biết Tự Đức làm cái trò mèo gì, mua mấy khẩu súng rách thôi mà vác cả phái đoàn đông nghèn nghẹt đến đây. Con mẹ nó tiếp đãi mấy tên đại quan này là cả một công việc khổ sai mà Điều thiếu không muốn một chút nào. Cũng may đình viện nhà họ Trần mới xây tại Vạn Ninh không hề kém. Thân là đại tài chủ nên Cán lão gia không ngại ngần mà cho xây một cái đình viện xa hoa không thời. Điều thiếu cũng lười bàn vấn đề này với lão tía tiền nghi. Có tiền mà không hưởng thụ là vương bát đần (trúng rùa). Đáng lẽ ra Vạn Ninh là cơ cấu huyện, thế nhưng lại không có phủ nha lập nơi đây, do đó Văn Đồn Phủ nha quản lý chung dân chính cả Văn Đồn lẫn Vạn Ninh. Chính thức ra thì nhóm quan khâm sai này phải đi ở phủ nha Văn Đồn, nhưng Điều thiếu lại không muốn có bất kì liên quan gì đến phía bên kia nên chấp nhận chịu khổ mà đón luôn mười một tên đặc phái viên về phủ đệ họ Trần.

Nói là phái đoàn gồm rất nhiều bộ ngành và thông qua bỏ phiếu để quyết định sách lược, nhưng thực ra người dẫn đầu thì vẫn có, vị này chính là Cơ Mật viện thượng thư Lâm Duy Hiệp. Vị lão ca này năm nay đã 55 tuổi rồi, râu tóc đã bạc phơ hết cả, vậy nhưng Hiệp đại ca vẫn rất sinh long hoạt hổ khỏe mạnh tinh nhanh. Lâm Duy Hiệp tính ra là lão quan hai đời Thiệu Trị và Tự Đức. Cuộc đời làm quan của ông chìm nổi nhiều lần nhưng cái tính cách tận tâm công việc, tận trung với thánh thượng thì ai cũng nhìn ra. Chính vì lý do này nhiều lần Hiệp đồng chí bị ám hại mất chức nhưng cuối cùng ông vẫn ngoi lên vị trí cực cao này. Lễ đơn giản đó là con người chính trực cộng thêm cái hư danh đàn chủ thanh liêm phái của ông khiến cho Tự Đức hết sức tin tưởng.

Lâm Duy Hiệp là đàn chủ thanh liêm phái nhưng ông ta lại thuộc về phe tân chính cải cách một cách rõ rệt. Năm 1847 ông chủ chương mở cửa hải cảng buôn bán cùng ngoại quốc muốn hưng thịnh công nghiệp Đại Nam, lần này ông bị bảo thủ phái đánh cho tan tành, Việc tâu lên, nhà vua chỉ cho giáng chức, bãi việc quản lĩnh, chỉ chuyên làm việc ở bộ Lễ.

Năm 1853, ông xin về thăm quê, khi trở lại được đổi làm tổng đốc Hà Ninh, kiêm trông coi mỏ kẽm ở ba tỉnh là: Hải Dương, Thái Nguyên và Bắc Ninh.

Năm 1854, Cao Bá Quát khởi binh chống Nguyễn ở Mỹ Lương (nay thuộc Hà Nội), có sự tham gia của Đinh Công Mỹ, một thổ mục ở Ninh Bình. Nhà vua Tự Đức liền lệnh cho ông, hiệp cùng tổng đốc Sơn Hưng Tuyên Nguyễn Bá Nghi và tổng đốc Bắc Ninh Nguyễn Quốc Hoan đi truy bắt "đảng nghịch".

Vì muốn mau xong việc, Lê Duy Hiệp xin cho Lê Đạt Ký là người nhà Thanh ở bang Hưng Nghĩa đang cai quản phu mỏ, để cùng lo đánh dẹp, bị nhà vua khiển trách là "hả tất phải mượn người ngoài lại sinh ra trở ngại khác", giáng ông làm tuần phủ, nhưng vẫn cho lưu chức.

Nhưng thông qua việc trông coi mỏ kẽm tại ba tỉnh thì cũng đủ thấy Tự Đức tín nhiệm sự thanh liêm của Hiệp đại ca ra sao. Kẽm lúc này chính là nguyên liệu đúc tiền kẽm đấy.

Tính ra thì Phan Phú Thứ cũng chỉ là hậu sinh của vị Lê Duy Hiệp này mà thôi. Vốn dĩ cả hai người cùng phe cách tân phái nhưng lạ thay hai người này lại không ưa nhau chút nào. Chuyện cũng dễ hiểu, dù cùng chung mục đích cách tân nhưng Lê Duy Hiệp là đàn chủ thanh liêm phái, trong mắt thống hận lũ người tham nhũng nhận tiền lót tay. Còn Thứ đại ca thuộc dạng nhận tiền làm việc nên hai người không hợp mắt nhau là phải.

Chính vì lý do này dù hai cha con họ Trần tại Vạn ninh tiếp đãi chu đáo nhưng thái độ của vị Kiêm Hiệp đại ca không mặn không nhạt mà tỏ vẻ. Điều thiếu ghét nhất là kiểu người cứng nhắc này nên cũng lười quản.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hoàng Diệu ca

Việc đàm phán thương thuyết cả hai cha con nhà họ Trần đều lảng tránh để không bị ảnh hưởng này nọ vì dù sao “thương nhân” Hoa Kỳ này cũng là do họ kiếm về. Nhưng sau các buổi thương thảo chém giết thảm thiết trên bàn đàm phán thì Quang Cán đại ca rất vui vẻ hạnh phúc làm chân đón tiếp tiệc rượu gái gú cho các vị tai to mặt lớn trong kinh thành. Điều thiếu thì không mặt mà gì với cái kiểu lấy mặt nóng mà úp mông lạnh này nên hẳn cả ngày lẫn lộn ngoài quân doanh đánh đập tân binh mới ra nhập Vạn Ninh trấn. Quân của Vạn Ninh trấn thực chất chỉ có 2500 người trong đó 1500 người từ Hà Tĩnh theo chác con nhà họ Trần ra Bắc lập nghiệp. Hơn một ngàn binh còn lại là trưng dụng tại bảy làng nơi Vạn Ninh này.

Thật ra nhân số của Vạn Ninh lúc trước cũng đủ để Điều thiếu chiêu mộ năm ngàn binh là ít vậy nhưng vì lo lắng sức sãn xuất của khu vực này nên Điều Thiếu chỉ tiến hành đào tạo họ theo kiểu dân quân bán chuyên nghiệp mà thôi. Tức là họ vừa tham gia sản xuất tại đồng muối lúc vừa tham gia huấn luyện nhẹ hàng ngày. Bây giờ đây khi số lượng lưu dân tràn ngập Vạn Ninh, sức lao động không còn là vấn đề thì các nông dân Vạn Ninh khi xưa chính thức ra nhập quân đoàn Vạn Ninh. Tất nhiên Điều thiếu không đại gì mà tăng quân số ở ạt tăng quân chính quy quá nhiều trong hoàn cảnh này chẳng có lợi lộc gì cho bản thân cả, chỉ tổ phải trả nhiều tiền lương mà thôi. Vậy nên hơn năm ngàn thanh niên nông nô phần lớn biến thành dự bị quân. Còn quân chính quy chính thức dừng lại ở con số ba ngàn năm trăm người. Với một ngàn là tân binh được tuyển chọn khắt khe từ năm ngàn dự bị quân.

Những đại quan triều đình đang chóng mặt ừ tai mà dùng “học thức” ngũ xa của mình chiến đấu cùng tên thương nhân đáng ghé tên Râm Bụt (Robert) đến từ Mỹ Quốc, không một ai chú ý đến hành động trẻ con nghịch bòn của Điều Thiếu. Trong mắt họ sự thành công của quân Vạn Ninh được bao trùm bởi ánh sáng huy hoàng có tên Quang Cán. Nhưng có một người trong đám đại quan đến từ Kinh đô lại không cho là vậy. Hoàng Diệu nho tướng trước khi lên đường ra bắc đã có một đêm câu kiến nhân vật phong văn Phạm Phú Thứ nói chuyện thẳng thắn. Hoàng Diệu tuy có mối quan hệ mật thiết cùng Trần Gia Huệ, Biện Vĩnh nhưng ông lại là người công tư phân minh. Do đó khi Hoàng Diệu được Phạm Phú Thứ tiến cử trước mặt Tự Đức thì ông cũng không ngại đàm tiếu sau lưng mà thẳng thắn cảm ơn Phạm Phú Thứ. Hoàng Diệu lúc này chỉ mới 32 tuổi, rất là trẻ, ông luôn sực sờ tỉnh thần dân tộc muốn trả nợ nước báo thù nhà đánh đuổi quân thù khỏi bờ cõi Đại Nam. Nay được Phạm Phú Thứ tiến cử mà có cơ hội thực hiện lý tưởng của mình nên ông không ngại bạn bè phật ý mà cảm ơn họ Phạm một cách trân thành. Tất nhiên sự thành tâm của ông đã được đáp trả một cách nhiệt tình, cụ Phạm trước khi tiễn khách có nói một câu thâm ý: “Nếu Quang Viễn đại nhân muốn luyện được tân binh có thể đánh trận thì không ngại tuổi tác mà thỉnh giáo vị đồ tôn của tôi là Quang Diệu một phen”.

Câu nói trên nếu là người có tấm lòng hẹp hòi thì coi như đấy là sỉ nhục, nhưng vào tai một người có tấm lòng khảng khái như Hoàng Diệu thì lại là tiên âm. Họ Hoàng không nói hai lời liền chấp tay cung kính “Cám ơn Giáo Chi đại nhân” sau đó đi về. Nhưng trong lòng vị họ Hoàng đã quyết tâm tìm hiểu đến tận cùng binh lược của cha con họ Trần vậy nên ông ta cũng không nề hà tuổi tác mà đi thỉnh giáo hậu bối.

Thỉnh giáo Trần cha thì quá dễ dàng, tên này nhiệt tình không hề dấu diếm chi điểm một cách tường tận về phương pháp luyện binh của Vạn Ninh quân, nhưng khi hỏi về sách lược cụ thể trong việc tấn công người Pháp thì câu trả lời của Quang Cán hơi ầu trĩ, điều này khiến Hoàng Diệu không thể không thất vọng mà tìm đến bến đỗ mới.

Mấy ngày nay hôm nào Hoàng Diệu cũng tới quân doanh để chứng kiến các hạng mục luyện tập của quân Vạn Ninh. Điều thiếu cũng chả dấu diếm gì, hẳn còn đang mong ước phở biển rộng rãi phương pháp huấn luyện tiên tiến của mình cho cả Đại Nam đấy.

- Điều tiểu tướng quân. Ngài nửa đêm hoặc tảng sáng khuya chiêm đánh thức quân sĩ chạy bộ không sợ quân sĩ bị “doanh khiêu” sao?

- Hoàng Diệu tướng quân, ngại cái gì, luyện tập nhiều thành quen, không phải sao?

.....

- Điều tướng tiểu tướng quân, ngài không thấy việc tập chạy bộ trong quân là hơi nhiều sao.

- Tướng quân, chạy theo đội hình rất quan trọng, thể lực tăng, chấp hành quân lệnh tăng, đội ngũ tăng, quan trọng nhất là chúng ta có được một đội quân cơ động. Chiến tranh kiểu mới cơ động là trên hết.

Những câu hỏi dạng như vậy được Hoàng Diệu hỏi không thôi, mà Điều thiếu cũng tỉ mỉ trả lời không dấu dếm. Quả thật những lý giải về phương pháp luyện tập mới là tinh túy của phương pháp trên. Nếu chỉ dập khuôn mà luyện tập thì chưa chắc đã hiểu rõ chỗ tốt của nó. Nếu chỉ là bắt trước luyện quân thì cuối cùng cũng chỉ học được cái vỏ mà thôi.

Hoàng Diệu nhận được lợi ích quá lớn khi tiếp xúc cùng Điều thiếu nên chẳng nề hà thân phận trưởng bối hậu bối mà chấp tay một lễ:

- Tân Nguyên xin nhận của ta một lễ. (Tân Nguyên tên tự của Điều Thiếu)

Quang Diệu cũng không hàm hồ mà vội vã đỡ lấy Hoàng Diệu.

- Ấy chết sao Hoàng tướng quân làm vậy, người thân trưởng bối việc này không nên.

Nói thật Quang Diệu rất kính phục Hoàng Diệu, không phải chỉ riêng việc ông là danh nhân lịch sử, chỉ nói đến việc ông thân đã ba chục tuổi hơn mà khiêm cung nhã nhặn, học hỏi một hậu bối mới hơn mười tuổi, thì chuyện này thật là hiếm có.

- Tân Nguyên, tôi thực sự có một việc muốn nhờ cậu.

- Xin tướng quân cứ nói.

- Lần này ra bắc tôi có mang theo 3 ngàn Kinh quân, vốn dĩ cũng chỉ muốn họ dự khán việc luyện tập của Vạn Ninh quân. Nhưng giờ đây tôi lại muốn làm phiên cậu huấn luyện qua có được chăng. Tuy rằng thánh thượng có lệnh cho cậu về Kinh đô một thời gian để luyện binh. Nhưng tôi thấy chạy đi chạy lại cũng tốn công, mà cậu lại còn bận việc tại Vạn Ninh chẳng biết lúc nào mới có thể luyện tân quân cho được...

Điều thiếu nghe ra ý tứ của Hoàng Diệu nên cũng khẳng khái mà đáp lời.

- Chuyện này quả thật không hề khó. Tân quân thì vẫn nên do Hoàng tướng quân trực tiếp luyện. Tôi đề cho một ngàn lão binh đã tham chiến của Vạn Ninh trộn đều cùng năm ngàn quân của Hoàng Tướng quân. Sau đó lại cấp cho ngài hai phụ tá để giúp ngài huấn luyện. Nhưng nói thật với ngài một câu. Binh luyện ra cùng phương pháp nhưng với địch nhân khác nhau thì cách đánh lại khác nhau.

Nghe được câu này thì Hoàng Diệu rất sáng như sao, rốt cuộc cũng đã đến. Cái gốc rễ của tinh túy Trần quân chắc chắn nằm ở điểm này. Hoàng Diệu vẫn cho là Quang Cán muốn dấu nghề không chỉ bảo nên hấn ngại ngừng không dám đề cập với Quang Diệu. Nói gì thì nói những thứ tinh túy cốt lõi binh pháp này chỉ có truyền trong gia tộc, bất truyền ngoại. Hoàng Diệu cũng không quá hi vọng vào điều này nhưng không ngờ hạnh phúc đến quá đột nhiên. Xong ông vẫn là chính nhân quân tử đội trời đạp đất.

- Tân Nguyên nguyên chỉ bảo thì Diệu tôi hạnh phúc biết nhường nào, thế nhưng chuyện này có nên chẳng phải bẩm báo trước với phụ thân cậu một chuyến.

Hoàng Diệu lo lắng Quang Diệu tuổi nhỏ, không hiểu chuyện mà lời bí mật Trần gia ra ngoài nói. Vậy thì chuyện này lại biến thành Hoàng Diệu ông là người lợi dụng. Tuy rằng rất muốn học phương pháp luyện binh tinh túy nhưng ông cũng không muốn thừa cơ làm bậy.

- Ô Hoàng đại nhân khỏi lo. Lão tía nhà tôi không biết mấy cái này... Khụ khụ.. là phụ thân của tôi không ngại chuyện chia sẻ đâu, tất cả vì Đại Nam hùng mạnh.

Quang Diệu thấy Hoàng Diệu tròn tròn mắt thì biết mình lỡ lời nên vội chuyển hướng. Đáng lẽ ra hấn muốn nói lão tía nhà tôi biết cái chó gì về đánh trận đâu, nhưng cũng may Điều thiếu nhanh trí mà thay đổi. Chỉ thấy lúc này Hoàng Diệu như bị trúng định thân phù mà đứng như trời trồng.

- Tất cả vì Đại Nam hùng mạnh... tất cả vì Đại Nam hùng mạnh... câu nói này đã thể hiện ý trí của Tân Nguyên, Tân Nguyên hơn ta vạn lần xin nhận của Diệu tôi một lễ.

Hoàng Diệu tính vén quần làm đại lễ sư đồ, Điều thiếu phát hoảng mà nhảy dựng lên tóm lấy Hoàng Diệu.

- Hoàng đại nhân người định làm cái gì đó.

- Tân Nguyên nguyên chia sẻ bí mật Trần gia vì trí lớn, Diệu tôi há có thể hẹp hòi. Có câu đạo không phân trước sau, cậu xứng đáng làm thầy tôi.

Điều Thiếu đầu vo vo một mớ ruồi bay qua lại, con mẹ nó nếu để Hoàng Diệu chơi hoa chiều này thật thì sau này các em học sinh đọc sách sử có thể lờ đầu hấn ra làm bộ không biết chừng.

- Hoàng tướng quân nếu còn cổ hủ như vậy, tôi quyết không nói thêm một câu về chuyện binh. Chúng ta coi như là cùng tham khảo thì tôi mới có thể giao lưu cùng ngài. Tất cả vì Đại Nam hùng mạnh.

Kể từ ngày hôm đó trở đi mặc dù Hoàng Diệu không nói rõ mọi chuyện, nhưng đi đâu hấn cũng nhận mình là môn đệ Trần gia, câu slogan “Tất cả vì Đại Nam hùng mạnh” cũng là câu cửa miệng của vị nho tướng này. Và hấn cũng cố gắng hết sức cho câu nói trên. Nhưng chuyện đó khoan hãy nói đến, lúc này phái đoàn đã có hai tuần lễ làm việc tại Vạn Ninh. Rất nhiều điều khoản buôn bán được hai bên bàn đi bàn lại, quả thật vì chế độ lâm thời bỏ phiếu khiến cho công việc giao dịch trở nên chậm chạp vô cùng. Nhưng chậm thì cũng có ưu điểm đó là chắc chắn, Râm Bụt (Robert) lão thành tinh thương nhân cũng bị quay cho đến học máu mũi rồi. Các đại quan của Đại Nam quốc thì sắp phát bệnh đến nơi cả loạt, các buổi tiệc rượu buổi tối ngày càng thưa dần, các quan viên chỉ muốn nghỉ ngơi mà

thời. Lần này đúng là họ đã quá lao lực rồi, không ít người chửi thảm quỷ mắt xanh tóc vàng quá khó đối phó.

Nhưng trong đám quan viên có một nhân vật rất sung sướng, Hoàng Diệu nghiệm thu rất nhanh năm ngàn khẩu súng và tuyên bố một câu xanh rờn: “ Súng đã kiểm tra, chất lượng cực tốt, tôi đã xong phần việc của mình, các đại nhân cứ tiếp tục công việc “ Nói xong câu này Hoàng Diệu phui mông chạy ra quân doanh luyện tập cùng Diệu thiếu.

- Diệu đệ, ngày hôm qua đệ có giảng về chiến tranh du kích, chiến tranh phá hoại, chiến tranh khủng bố. Nhưng thứ cho ngu huynh mu mọi cả đêm qua ta dò binh thư mà không thấy các phương pháp trên.

Hai tuần này Quang Diệu cùng Hoàng Diệu hỗn chung một chỗ đến vui. Cả hai đều là tính cách hào sảng, cùng mến tài nhau nên kết làm huynh đệ, tuy hơi chênh lệch tuổi nhưng cũng không làm Hoàng Diệu khó xử. Có một chuyện bí hải đó là Hoàng Diệu kết nghĩa cùng Quang Diệu nên gọi Quang Cán là thúc phụ. Quang Cán nghe thấy thì nháy dưng lên không chấp nhận gào tào cho Quang Diệu một trận. Ôn ào đến cùng Hoàng Diệu cũng đành xưng huynh gọi đệ với Quang Cán. Thật là bối phận loạn tưng phèo, thế nhưng cha con họ Trần thấy bình thường, trước đây họ cũng xưng huynh gọi đệ với nhau có sao đâu.

- Diệu ca, đây là ba chữ cầm nang để giúp huynh quản nhau với Pháp. Cách dàn binh bố trận thì huynh đã học hết rồi, nhưng nói thật nếu đem cách này đánh quân Xiêm, quân Ai Lao, Đại Thanh hay phi tặc thì cực hiệu quả. Nhưng đem đánh quân Pháp thì là chịu chết.

- Ngu huynh kính nhờ đệ lượng giải.

Diệu thiếu mấy ngày nay lòng hư vinh cực cao, vốn dĩ nhiều vấn đề có thể nói thẳng nhưng hấn toàn chơi bài thừa nước đục thả câu. Làm như vậy càng khiến cho Diệu thiếu sượng tê người, các người không thấy danh nhân lịch sử đang ngoan ngoãn học hỏi ta sao. Diệu Thiếu muốn hô to lên cho mọi người cùng nghe câu này.

- Diệu huynh, chúng ta là tân quân, mới huấn luyện được vài tháng. Còn Pháp quốc đã đi trước chúng ta cả mấy chục năm về cách đánh này. Bên cạnh đó chúng ta toàn là lão binh đã từng chinh chiến nhiều chiến trường. Nếu dùng đúng cách đánh này đánh nhau với họ thì kết quả rất dễ thất bại. Thêm vào đó chúng ta không có pháo binh hỗ trợ, bày trận chiến đấu là tự sát. Nhưng chiến tranh du kích, chiến tranh phá hoại, chiến tranh khủng bố thì lại khác hẳn. Chiến tranh du kích theo đúng tên gọi của nó tức là di chuyển liên tục, đánh nhanh, đánh mãnh liệt một kích rồi rút lui không dấu vết. Nay chúng ta có súng tốt, chúng ta lại thông thuộc địa hình, trong luyện tập đề cao chạy bộ chạy vượt chướng ngại vật, rồi cả ngựa trang môn học, đây tất cả đều trở thành ưu thế của đánh du kích. Huynh chỉ cần biên chế các nhóm nhỏ gồm một vài tiểu đội thay nhau tập kích liên tục quân giặc sẽ đạt hiệu quả bất ngờ. Phương pháp này không thể khiến huynh có được trận thắng lớn, huy hoàng nhưng nó có tác dụng bảo mòn sinh lực địch, khiến chúng hoang mang lo sợ, ta đã chỉ là chuyện sớm muộn. Chiến tranh phá hoại tức là tập chung phá hoại tất cả những gì thuộc về quân giặc, ví như lon thì tàu thuyền, các chòi canh, đồn các, nhò thì đến cả nhà vệ sinh của chúng ta cũng phá hủy. Cái loại chiến tranh này sức tàn phá sinh lực địch không kém du kích chút nào. Chiến tranh khủng bố là ám sát, liên tục tổ chức ám sát mọi lúc mọi nơi có thể. Dùng súng ngắn trà trộn vào thành ám sát, dùng súng dài phục kích ám sát. Không chỉ khủng bố quân Pháp mà những người Việt đầu hàng Pháp cũng phải giết, sau khi giết thì cho phát tờ rơi kẻ tội phản quốc của chúng. Cách đánh này khiến quân thù rơi vào khủng hoảng toàn diện, khiến chúng nghi đầu đầu cũng là kẻ thù và không an toàn. Nên nhớ lũ mọi kia vượt biển đến Đại Nam tác chiến, chúng tứ cố vô thân nên khủng hoảng là kẻ thù lớn nhất của chúng.

- Nào nào.. huynh đệ dùng trà đã.

Hoàng Diệu thấy Diệu thiếu nói một chàng đến khô cả cuống họng nên vội vả rót trà cho hấn. Hoàng Diệu trí nhớ cực tốt, hấn nghe một lần là nhớ hết sau đó tức tốc ghi mọi điều mà Diệu thiếu nói vào một quyển sổ, quyển sổ này có tên Trần gia binh thư yếu lược.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Xây dựng nhà xưởng

Ngày 21 tháng năm, năm 1861. Cuối cùng sau gần một tháng vất vả thì đàm phán mậu dịch giữa Đại Nam quốc và công ty thương mại Viễn Dương K&R cũng hoàn thành. Đôi bên cùng thở phào nhẹ nhõm mà vui vẻ ra về.

Hợp đồng mua bán mười lăm ngàn khẩu súng Kammerlader với chất lượng lấy lô súng ở Vạn Ninh làm chuẩn đã được kí kết với giá cả không quá bất ngờ là 33 lượng một khẩu súng. Giá này quả thật là giá trên trời đối với một khẩu súng hàng phế thải. Robert cười sảng sặc đến suýt ngất nhưng vẫn tỏ ra vẻ mặt như ăn trái khổ qua, làm ra điệu bộ ủy khuất như thiếu nữ bị cưỡng dâm vậy. Các đại quan triều đình thì vui như chảy hội vì đã chặt của tên thương nhân quỷ Tây này hai giá, tức là rẻ hơn lô súng cha con họ Trần đã từng mua với giá 35 lượng một khẩu súng. Các vị quan cao cao tại thượng này cảm thấy mình thật anh minh thần võ vì đã chiếm được tiện nghi của người ngoại quốc.

Đi theo bản hợp đồng trị giá triệu kim này là một số điều ước thương mại gây tranh cãi. Công ty K&R muốn Đại Nam mở cảng khẩu Vạn Ninh để họ có thể tiến hành buôn bán tại nơi đây. Tất nhiên K&R cũng ký kết chấp nhận trả tiền thuế thương nghiệp theo đúng luật Đại Nam mà không cần bất kì một ưu đãi nào. Điều này cũng khiến các vị đại nhân tai to mặt lớn thuộc phái đoàn cãi nhau tung bùng một phen. Nhưng cuối cùng họ cũng thông qua điều ước này, trước đây các cuộc đàm phán mậu dịch với các quốc gia Châu Âu thường bế tắc vì các quốc gia này là con quỷ hút máu không nhà xương, họ luôn đòi hỏi những chính sách ưu đãi vô lý. Nhưng Công ty K&R rất thẳng thắn chấp nhận nộp thuế và không buôn bán hàng quốc cấm, nếu bị phát hiện thì K&R chấp nhận chịu chế tài của Đại Nam. Đây là một chuyện tốt, có được tiền thuế cho quốc khố cùng một thương nhân “trung thực” đem ra các đại thần trong chuyến công du này lại đang cảm giác mình ghi được điểm trong cuộc đàm phán.

Cuối cùng là một mục gây tranh cãi rất lớn tại cuộc đàm phán lần này. K&R muốn được thuê đất công của Đại Nam hoặc đất tư nhân để mở nhà máy tại Vạn Ninh. Điều này đáng ra cũng không có quá nhiều tranh cãi vì K&R sẽ tuân thủ luật Đại Minh mà đóng thuế đầy đủ. Nhưng sự việc đó là K&R ngoài mở nhà máy dệt vải cùng nhà máy hóa chất gì đó thì họ còn muốn mở nhà máy chế tạo vũ khí. Mà cụ thể ở đây K&R muốn chế tạo súng Kammerlader.

Đây là một chuyện không thể nào, vì từ trước đến nay vũ khí thường nằm trong tay triều đình. Tất nhiên các lò rèn chui vẫn luyện đao kiếm binh thường nhưng số lượng hạn chế không thể so cùng Công Bộ. Nhưng nếu quý tây này có nhà máy vũ khí thì cực kỳ nguy hiểm. Thế nên việc này đã gây nên tranh cãi gay gắt. Cuối cùng Robert phải nói một câu.

- Các ngài không cho tôi mở nhà máy vũ khí tại Đại Nam tôi có thể mở tại Xiêm, Ai Lao, Luzong, Đại Thanh. Đến lúc đó vũ khí tôi làm ra sẽ ưu tiên bán cho bản địa mà tất nhiên không phải các ngài. Lợi hại trong này các ngài tự hiểu, tôi cũng chẳng đòi hỏi ưu đãi thuế gì cả, vũ khí làm ra tôi có thể lấy giá thị trường bán cho các ngài cái này không phải đòi bên cùng có lợi sao?

Lâm Duy Hiệp cùng chúng đại quan nghe nói vậy thì cũng gật gù coi là có lý. Nhưng lão này còn có tầm nhìn xa hơn một chút. Lão yêu cầu Robert có thể bán cho Đại Nam một nhà máy sản xuất Kammerlader không.

Robert mỉm cười, bán thì có thể, các ngài đủ tiền mua chẳng, mua vài quả trứng và mua một con gà có thể đẻ vô vang trứng là hai khái niệm. Cuối cùng Robert hét một cái giá trên trời là 20 vạn lạng bạc cho dây truyền sản xuất. Cái giá này đã tăng gấp 20 lần giá trị hần mua cỗ máy đồng nát kia từ Thụy Điển. Các vị đại quan mặt cắt không còn giọt máu nhưng họ quả thật không biết rõ giá trị của dây truyền kia, chỉ cảm thấy một cỗ máy khổng lồ có thể chế tạo ra vũ khí tinh mỹ như Kammerlader chắc chắn không thể rẻ. Vậy nên cuối cùng Lâm Duy Hiệp đứng ra đàm phán thành lập một công ty Bán Công. Một nửa là của K&R một nửa của Đại Nam triều đình. Cả hai phe đều cử người của mình quản lý công ty trên. Vậy thì triều đình chỉ cần bỏ ra 7 vạn lượng để có một nhà máy sản xuất súng Kammerlader tại Huế. Còn nhà máy sản xuất vũ khí còn lại đặt tại Vạn Ninh thì vốn 100% của K&R nhưng yêu cầu công ty này đóng thuế đầy đủ. Sản lượng vũ khí ưu tiên bán cho Đại Nam, thêm vào đó cố điều ước ràng buộc là K&R cấm bán vũ khí cho các phe đối lập của Đại Nam quốc. Robert khẳng khái kí ngay lập tức điều khoản này.

Đúng là để cho Đại Nam có cơ hội phát triển mà Điều thiếu cũng tốn sức chín trâu mười hổ để dâng lên cả một vản cờ này. Chỉ cần triều đình Huế hưởng được sự ngon ngọt của công nghiệp hiện đại thì Điều thiếu không ngại về một cuộc cách mạng công nghiệp nơi đây. Robert cũng biết thừa Điều thiếu đang dùng tay K&R để giúp tổ quốc Đại Nam nhưng tên này cũng lười quản. Dù sao hắn cũng không có hại. Thêm vào đó còn kiếm được một mảnh lớn của cải, sự ổn định của Đại Nam cũng chính là mục tiêu mà K&R hướng tới, có như vậy thì Công ty mới rảnh tay mà kiếm tiền.

Thêm một lý do khiến Robert thêm nhiệt tâm giúp Điều thiếu vì hắn cảm thấy vị đồng chí này rất thần kỳ. Cách xa cả vạn dặm mà tình hình Châu Âu, hay nói đúng hơn là tình hình từng cá nhân con người đều nằm trong lòng bàn tay tên nhãi con đáng sợ này. Ngoài siêu năng lực thì Robert không còn lý giải nào khác cho vị đối tác làm ăn chiến lược này. Năng lực Điều thiếu càng lớn Robert càng yên tâm cộng tác hơn.

Hiệp nghị đạt được thì cả hai bên đều ký vào bản cam kết, có được kết quả này K&R thương thuyền cập bến Vạn Ninh và tiến hành bốc dỡ hàng hóa, từng cụm từng cụm các cỗ máy kim loại to lớn kì dị được hàng ngàn dân phu như kiến bò lổm ngổm và vận chuyển vào đất liền. Thương thuyền K&R trọng tải hai ngàn tấn quả thật lần này đi Châu Âu đã chất kín cả hàng hóa, trọng tải đã không còn một chút khoảng trống nào. Cũng may khi xây dựng Vạn Ninh quân cảng thì Điều thiếu cho làm rất quy mô đồ quân cảng này cũng miễn cưỡng có thể để cho thương thuyền khổng lồ K&R cập bến. Nhưng nếu xét về tương lai thì Vạn Ninh Cảng không thể đáp ứng nhu cầu phát triển, Điều thiếu lại đang nung nấu về một bến cảng hiện đại tại Vạn Ninh, có khả năng sửa chữa và bổ túc cho các chiến hạm cũng như thương hạm động cơ hơi nước.

Lần này quân Vạn Ninh ngại trừ được bổ xung thuốc súng từ Thương Thuyền K&R thì không hề có bổ xung thêm về súng ống. Điều thiếu cũng là người đại nghĩa nên 5 ngàn khẩu Kammerlader hắn nhường cả cho triều đình quân chuẩn bị vào Nam chiến đấu.

Ngày 25 tháng 5, Thương thuyền hơi nước trọng tải hai ngàn tấn chở dây truyền chế tạo súng Kammerlader xuôi Nam tiến về kinh đô Huế thực hiện hiệp ước xây dựng công ty vũ khí Bán Công Đại Nam quốc. Đi kèm theo có hai mươi chiến hạm Vạn Ninh cùng một ngàn thủy binh Vạn Ninh doanh. Đội hình này dùng để trở năm ngàn Kinh quân sau hơn một tháng huấn luyện tại Vạn Ninh về tới Kinh đô Huế. Tất nhiên vì có thương thuyền K&R để đi kẻ nên số chiến hạm truyền thống đại việt dùng để tải quân giảm đi nhiều. Lần này theo quân về kinh đô còn có mình tinh võ tướng mới nổi trên chính trường Đại Nam An phóng sứ Trần Quang Cán. Hắn về Kinh đô để tạ ơn thánh thượng, tiếp theo là tranh thủ về nhà thăm gia đình, quan trọng là thăm thành viên mới của gia đình một bé gái kháu khỉnh. Thì ra Lý thị đã trở dạ mà hạ sinh một bé gái, vậy là Quang Điều có được người muội muội thứ hai, thế nhưng vị muội muội này hơi đặc biệt vì có dòng máu hỗn huyết Việt-Hoa.

Kể từ ngày Quang Điều xuyên về nơi này thì cái nét trọng nam khinh nữ tại Trần gia đã bị thủ tiêu hoàn toàn. Nếu là trước kia nếu nghe tin thiếp thất sinh ra nữ nhi thì Quang Cán nhìn cũng chẳng thèm nhìn, nhưng không hiểu sao lúc này hắn rất hứng thú về nhà thăm 2 ái thiếp cộng thêm hai nữ nhi bảo bối của mình. Hai cha con phải có một người trấn thủ Vạn Ninh nên Điều thiếu phải ở lại. Mà không phải Điều thiếu thì không ai khác có thể thay thế lúc này, vì công việc xây dựng nhà máy đang lửa xém lông mày rồi.

Robert cũng ở lại Vạn Ninh mà mặc kệ mẹ cái đồng đồng nát dây truyền sản xuất Kammerlader được chuyển vào Huế, hắn chỉ cứ theo một vài thân tín để quản lý và một vài chuyên viên giúp Đại Nam vận hành nhà máy mà thôi.

Tất cả sự tập trung của Robert đều dành cho hai nhà máy hóa chất lúc này, hắn biết rõ hai nhà máy này là mấu chốt tạo nên thứ có tên là Heroin kia nhưng cụ thể ra sao thì tên này chịu cứng. Tương lai ngậm vàng hay húp cháo đều là hai nhà máy này nên Robert hận không thể mở trường hai mắt 24/24 để quan sát.

Nói đi thì cùng nói lại lần này Robert đi Châu Âu đắt theo túi 13 vạn lượng bạc trong đó có bảy vạn lượng là tiền riêng của Điều thiếu, có rất nhiều thiết bị mua bán tại Châu Âu không thuộc quyền sở hữu của công ty mà thuộc riêng Điều thiếu. Nhưng để tránh sự sách nhiễu của triều đình nên Điều Thiếu chỉ là mượn danh K&R để lập nhà xưởng. Chính vì thế trong các công ty nhỏ tương như thuộc sự điều khiển của K&R thực tế có phần đều thuộc họ Trần cả. Tất nhiên làm người không quá tuyệt tình, Điều thiếu cũng để cho Robert một số cổ phần nhỏ trong đó để mang tính đại diện.

Đương cử như nhà máy luyện thép Vạn Ninh với năm chiếc lò Bessemer có đến 95% cổ phiếu là của Điều thiếu. Nhà máy hóa học sản xuất Nitroglycerin cũng là 90% cổ phần họ Trần. Bốn nhà máy sản xuất súng đạn cũng là 9,5 phần cổ phần thuộc về Quang Điều. Robert cũng lười quản mấy thứ nhà máy khó kiếm ra tiền này. Hắn chỉ quan tâm Heroin nhà máy mà thôi.

Lô vũ khí Kammerlader thì thuộc về kinh doanh của công ty K&R. Lần này nếu tính tổng giá trị hợp đồng 15 ngàn khẩu súng thì công ty lãi ròng đến 22 vạn lượng bạc. Đây là một con số không hề nhỏ chút nào. Tất nhiên lần giao dịch 5 ngàn khẩu súng này thì lãi ròng mang về chỉ là 7 vạn lượng hơn, nhưng như vậy cũng đủ cho K&R quay vòng vốn và chạy đi Châu Âu thêm một lần nữa.

Nhà máy vải là một chủ chương của Điều thiếu. Hẳn cần một mặt hàng để có thể che đậy Heroin đem xuất khẩu đi đầu độc các nước lân bang như Đại Thạn, Xiêm La, Miến Điện. Tất nhiên có cơ hội thì Châu Âu, Châu Mỹ, không thể thoát được ma chương của hân. Dệt vải là ngành ruột của Robert nên không quá khó xây dựng tại nơi đây. Nói một cách cơ bản thì miền Nam nước Mỹ nổi tiếng với công nghiệp dệt may (năm 1860 sản lượng của miền Nam nước Mỹ là 4.500.000 cuộn còn miền bắc là không đáng kể). Tên Robert là xuất thân Miền Nam điển hình nên hân chả lạ gì voi các nhà máy dệt này.

Nhưng nói đi cũng nói lại đừng khinh thường nhà máy dệt, thời quân phiệt chủ nghĩa tại Trung Hoa các ông chủ nhà máy dệt của Trung Quốc toàn là các đại gia đình đám cả đấy. Cái ngành này nếu biết tận dụng thì không phải là không sinh ra lợi nhuận cao. Nhưng quả thật nếu đem so sánh với ngành sản xuất ma túy trắng siêu lợi nhuận thì ngành dệt chỉ là... tôm tép mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hôn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh

Vạn Ninh đang tung bưng xây dựng thì Huế cũng đang tung bưng đón chào thương thuyền ngoại quốc với tiêu chí hia bình hữu nghị. Vốn dĩ triều đình Huế rất phản cảm với ngoại quốc thương nhân thì lúc này đang có một luồng gió mới thổi vào chính trường Đại Nam. Tin tức sơ bộ về các điều khoản trong cuộc đàm phán mậu dịch giữa Đại Nam và công ty Thương Mại Viễn Dương K&R đã được khoái truyền truyền về Huế từ trước. Thông tin Đại Nam thu được dây truyền sản xuất vũ khí hiện đại tân tiến đã làm chấn động cả Kinh Đô. Từ trước đến nay các quốc gia đông á chỉ toàn mua được các thành phẩm mà thôi, lại nói các thành phẩm này toàn là hàng phế thải. Chưa một quốc gia nào, kể cả Đại Thanh có thể nắm giữ được công nghệ trong tay, vậy mà Đại Nam giờ đây lại có được miếng bánh từ trên trời rơi xuống này. Mặc dù công ty này chỉ có một nửa cổ phần thuộc về Đại Nam nhưng như vậy còn là quá tốt rồi.

Triều đường Đại Nam hôm nay có vẻ nhộn nhịp như chảy hội. Đám người phe cách tân thì đang mài dao soạn soạn, đám người bảo thủ nhóm thì cũng âm thầm bố trí võ công chiêu thức chuẩn bị tung ra. Có lẽ vui vẻ nhất là nhóm đặc phái viên lần này đi Vạn Ninh trấn thực hiện giáp dịch. Ai nấy đều hất cao đầu như con công đực đang để ki động dục. Lần trong đám người đặc phái viên này là một võ tướng cao to uy mãnh đang vừa đi vừa rảo diết liếc ngang ngó dọc từ cấm thành hai bên. Tên võ tướng cao to bất hợp lẽ thường đang có biểu hiện của kẻ nhà quê lên tỉnh này không ai khác chính là minh tinh Trần Quang Cán. Vị võ tướng với chức quan chánh Ngũ phẩm bé tí này có được đặc ân diện kiến thánh thượng, quả thật là trước nay khó gặp trường hợp này.

Tự Đức hôm nay hưng phấn lạ thường mà ngồi hơi nhấp nhồm trên ngai vàng. Ai cũng thấy được vẻ mặt hơi kích động của vị Thánh thượng mặc dù hân đã cố đè nén và dấu diếm sự hưng phấn kia. Bốn năm qua đối diện thù trong giặc ngoài đã bào mòn không ít sinh lực của vị hoàng đế còn đương trẻ tuổi này, thế nhưng hôm nay chúng thần vẫn vô như thấy lại được hình ảnh bùng bùng khí thế như lúc mới lên ngôi của vị hoàng đế kia.

Tự Đức dù đã biết trước đa phần nội dung báo cáo của hiệp nghị thương nghiệp hòa bình hữu nghị mang nhiều lợi ích này, nhưng ông vẫn muốn nghe lại từ chính miệng các vị đặc phái Viên trình tấu. Không những Tự Đức mà dường như toàn bộ quan viên đang có mặt nơi đây cũng đang nhăm nhút từng chữ thốt ra từ miệng các vị đặc phái viên kia. Vẫn theo trình tự, nhưng người không quan trọng nói trước, những người quan trọng báo cáo sau cùng.

- Khởi bẩm thánh thượng, theo vi thần tiếp xúc cùng thương nhân Mỹ Quốc thì có thể rút ra một điểm, chính là họ trân thành muốn hợp tác làm ăn tại Đại Nam, lý do nhân công Đại Nam rẻ, các nguyên liệu đầu vào của Đại Nam dồi dào. Nếu chúng ta nắm vững các thế mạnh này của đất nước thì hoàn toàn có thể thu hút được các thương nhân trân thành đến làm ăn. Nhưng chúng ta cũng cần phải hết sức canh gác và chọn lọc các thương nhân này cũng như không thể nói lỏng quan sát bọn họ. Theo vi thần phương pháp làm công thương kết hợp có lẽ là thích hợp để kiểm chế các thương nhân này. Tiền lệ như công ty vũ khí Đại Nam lần này, nhưng để đạt thành hiệ nghị công thương cực khó khăn vì các thương nhân này tỏ ra không quá tin tưởng triều đình Đại Nam. Lần này mười ột người chúng thần phải hết sức gây áp lực thì họ mới đồng ý hình thức công tư thương nghiệp kết hợp.

Người lên tiếng là Hộ bộ thượng thư Đinh Văn Lễ, nhân xét của ông hết sức chính xác và xúc tích đồng thời cũng tỉnh tể mà đề cao công lao của nhóm đặc phái viên lần này. Đúng là quan viên đã làm đến chức thượng thư thì không ai không phải cáo già.

- Tốt, rất tốt... việc thành công mở ra một công ty vũ khí hiện đại quả là đại hi cho Đại Nam ta. Công lao của các ái khanh đáng ghi nhận, ý kiến của Đinh ái khanh cho ghi vào nghị phiếu chúng ta sẽ bàn bạc thật kỹ trong các buổi triều tiếp theo.

Tự Đức rất vui vẻ mà đưa ra nhận xét hết sức hào phóng.

- Khởi bẩm thánh thượng, lần này chúng ta cả thấy mua được mười lăm ngàn cây súng chất lượng cực tốt hợp đồng đã kí kết, giao dịch chia làm ba lần. Lần này chúng ta có được năm ngàn khẩu súng đã được trang bị hoàn hảo cho nhóm tân Kinh quân. Thần rất hi vọng đây là lực lượng chủ chốt đánh bại quân Pháp tại Nam Kỳ. Điểm quan trọng là lần này với sức ép của chúng ta thì thương nhân Hoa Kỳ bắt buộc phải giảm giá thành, chúng ta tiết kiệm được hơn ba vạn lượng bạc so với dự chi.

Nghe đến báo cáo này Tự Đức cũng long nhan hơn hờ. Nhà máy vũ khí Đại Nam là chuyện của tương lai, lúc này quân Pháp đã quay lại Nam Kỳ và đánh rất rất đội quân của Nguyễn Tri Phương cùng Trương Định. Nước xa không cứu được lửa gần, năm ngàn cây súng chất lượng này đúng là than ẩm ngày tuyết rồi, khiến cho trái tim thấp thỏm lo âu của Tự Đức như an tĩnh. Giờ đây miền bắc có cha con họ Trần trấn thủ, miền Nam chuẩn bị có Hoàng Diệu tăng viện. Mọi chuyện dường như đang đi vào quỹ đạo an toàn cho triều đình Huế, nói như vậy bảo sao Tự Đức không mừng rỡ.

- Ôi năm ngàn a, giá như có mười ngàn, mười lăm ngàn khẩu súng thì tốt biết bao. Quân địch tại Nam Kỳ cũng tăng binh đến gần một vạn rồi. Hoàng ái khanh, khanh là người trong một tháng này tiếp xúc cùng Vạn Ninh quân cũng như huấn luyện tân Kinh quân. Theo ý của ái khanh thì lúc nào Tân kinh quân có thể Nam tiến và ước lượng chiến quả ra sao?

Nói thật Tự Đức rất anh minh, ông không phải vị vua bị hào nhoáng làm váng đầu. Tân kinh quân mới thành lập số lượng chỉ có năm ngàn. Quân giặc tại Nam Kỳ

lại có tới gần một vạn, vũ khí thì toang là trang bị tân tiến, lại có pháo mạnh yểm trợ. Tụ Đức dù mù quáng cũng không ngu ngốc mà tin vào điều vô lý để ép quân thần võ tướng làm điều không thể. Ý của ông là nếu Hoàng Diệu không chắc chắn thì Đại Nam có thể đợi đợt giao dịch lần sau để có thêm vũ khí, hay đợi nhà máy vũ khí Đại Nam đi vào sản xuất.

- Khởi Bẩm thánh thượng, Thần Hoàng Diệu có lòng tin mười phần đánh bại quân giặc, thần xin lấy đầu mình ra bảo đảm. Chỉ mong thánh thượng ân chuẩn, cách đánh giặc của thần là tấn cách, không thể nào có được các chiến thắng dồn giã cũng nhưng không thể nào trong thời gian ngắn quét sạch quân thù. Chỉ xin thánh thượng hoàn toàn tin tưởng mà cho vì thần thời gian, chỉ cần có thời gian Thần xin đánh cho lũ giặc mọi Tây không còn manh giáp.

Tuyên bố quá tự tin, quá hùng hồn của Hoàng Diệu đập choáng váng Tụ Đức, đập choáng váng luôn tất cả bá quan văn võ. Chuyện binh gia đao kiếm ai dám nói trước, không ngờ tên này có được năm ngàn khẩu súng kiểu mới trong tay đã dám huênh hoang khoác lác. Các đại thần nhóm bảo thủ nắm được cơ hội rồi, họ liền lập tức đứng ra chỉ trích.

- Chuyện binh không phải chuyện chơi đùa, Hoàng tướng quân xin cẩn trọng đó, Kiêu binh tất bại.

- Hừ, không biết trời cao đất dày. Hoàng tướng quân nghĩ mình là Võ Thần. Nên nhớ quân giặc có Thuyền lớn, pháo lớn, còn có một vạn quân trang bị vũ khí hiện đại.

- Hoàng tướng quân không khỏi quá tự phụ.

Tụ Đức cũng yên lặng một hồi mà quan sát thật kĩ Hoàng Diệu, ông nhìn chăm chăm vào đôi mắt của vị tướng quân đang đứng phía dưới kia. Chỉ thấy Hoàng Diệu thần thảng như thương, vũng vang như từng bách trước sóng gió tràn ngập đang bủa vây. Đôi mắt sáng của Hoàng Diệu như ánh lên niềm tin bất tận, đây là sự tin tưởng vào thực lực mà không hề liên quan đến tự kiêu tự mãn. Vị tướng quân này đang đứng đó cô đơn nhưng đầy vững trãi mà bỏ qua mọi lời đàm tiếu vo ve bên tai.

- Hoàng ái khanh như thế nào giảng. Chuyện quân không thể nói đùa.

Giọng Tụ Đức vang lên trong cung điện, ba phần tán thưởng, ba phần kích lệ, ba phần nghiêm khắc, và có một phần chờ mong vô hạn.

- Khởi bẩm thánh thượng, vốn dĩ trước khi đến Vạn Ninh thần cũng không có được sự tự tin này, nhưng giờ đây trong tay thần có cảm nang phá địch. Thần tin tưởng một vạn lần có thể đánh tan quân thù.

Tụ Đức ngạc nhiên.

- Cảm nang?

Hoàng Diệu không kiêu không nản, từ từ lôi ra từ ngực áo một quyển sách bìa xanh hoa văn cầu kì.

- Khởi Bẩm thánh thượng, đây chính là cảm nang phá địch của hạ thần.

- Mau dâng lên để trẫm ngự lãm.

Tụ Đức có hơi vội vã hơn bình thường một chút, vị nội quan bên cạnh vội vã lật đặt đi xuống bệ rồng mà tiếp lấy cuốn sách mỏng của Hoàng Diệu kính dâng lên cho Tụ Đức.

Tụ Đức cũng không ngại đang giờ thượng triều mà lật từng trang sách nghiền ngẫm. Cả triều điện các quan im phăng phắc, không ai đại gì mà làm ồn trong thời khắc này. Nói chung các quan viên ai đó tông lông đều như có một con mèo tò mò đang cào cào nhưng không ai dám có dị động lúc này. Cả một cung điện to lớn im lặng đến tiếng thờ của các đại thần cũng có thể nghe rõ, tiếng lật trang sách của Tụ Đức càng rõ ràng hơn. Các đại quan kín đáo, vụng trộm quan sát sắc mặt của vị hoàng đế nhân huynh. Chỉ thấy vị này đọc cuốn sách mỏng kia mà lông mày dần ra, hai mắt càng ngày càng sáng, vẻ tự tin cũng bộc lộ không khác gì Hoàng Diệu lúc trước. Ai cũng có thể đoán ra nội dung cuốn sách quá quan trọng, biết vậy chúng quan lại càng tò mò hơn.

- Trần gia binh thư yếu lược. ... Trần gia binh thư yếu lược... lại có kỳ thư như vậy... thật là trời giúp Đại Nam ta.

Đây là những lời lầm bầm như cho chính bản thân nghe của Tụ Đức, nhưng vì cung điện quá yên lặng nên đâm ra rất nhiều trọng thần ở hàng đầu đều có thể nghe rõ.

- Hoàng Diệu ái khanh, sách lược này là từ đâu khanh tìm được.

- Khởi bẩm thánh thượng, vị thần không dám giấu diếm, đây chính là binh thư Trần gia mà thần đã học được từ phụ tử nhà Trần Quang Cán tướng quân. Họ không hề có một chút nào giữ làm của riêng mà muốn chia sẻ yếu lược binh thư cho tất cả những người muốn học. Vì thần chỉ là theo cảm nhận mà chép lại, quả thật xấu hổ không thôi, thật phụ danh môn đệ binh pháp Trần gia.

Nói thật nếu đệ tử Trần gia mà viết binh thư thì hiệu quả chỉ bằng ba phần Hoàng Diệu viết là cùng. Hoàng Diệu thân là nho tướng mới 20 tuổi đỗ cử nhân, 21 tuổi đỗ bằng nhãn. Lòi văn mà Hoàng Diệu chép lại binh thư tuyệt không thể tả, nó súc tích mà hàm ý, chi tiết mà ngắn gọn lột tả hoàn toàn tinh túy của phương pháp luyện binh cũng như cách đánh chiến tranh du kích hiện đại. Chính điểm này khiến cho Tụ Đức chỉ là đàm binh trên giấy cũng thấy kinh hoàng không thôi.

- Thần thư như vậy vào tay ai cũng có thể phát huy đến năm bảy phần, vào tay tướng tài có thể phát huy chín mười phần. Không ngờ phụ tử Trần ái khanh có thể cống hiến gia bảo một cách vô tư như vậy. Quả thật hiếm có.

- Khởi bẩm thánh thượng, đúng là lúc đó thần cũng bất ngờ mà hỏi tại sao phụ tử nhà họ Trần làm vậy. Họ chỉ nói một câu thôi...

Tự Đức tò mò hỏi.

- Họ nói câu gì?

- Thừa thánh thượng. Họ nói rằng “Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh”.

Cả triều đường lặng ngắt như tờ, câu nói này văng vẳng bên tai của từng người như có ma lực vô hạn. “Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh”. “Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh”.

Một tinh thần cống hiến không cần quả báo, một tấm lòng vì dân tộc sắc son. Ai cũng nghĩ đến vậy, những người chung trí hướng thì bừng bừng đồng cảm, những người có tư tâm thì xấu hổ không thôi. Tự Đức thì không thể khác rồi, ông đang xúc động mà hai mắt hồng lệ rơi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cải cách mằm mống

Tự Đức hơi ngấm nghĩ mà tuyên bố.

- Nếu họ Trần đã khẳng khái mà quyền hiến cho quốc gia thì yêu cầu Đô Sát Viện in ra thành sách phát cho các tướng quân, sĩ quan. Mặc dù đây là yếu lược dành riêng cho tân quân nhưng các quân doanh theo cơ chế truyền thống vẫn có thể tham khảo. Hoang Diệu ái khanh, sách lược đã định hình thì nắm ngàn tân Kinh quân khi nào có thể xuất chiến Nam Kỳ.

- Khởi bẩm thánh thượng, vi thần xin dùng thêm một tháng để huấn luyện hai vạn tân Kinh quân theo tân sách. Trong đó năm ngàn quân đã huấn luyện gần ba tháng sẽ là nòng cốt chiến đấu. Một vạn rưỡi là quan dự bị bổ xung, không có sân huấn luyện nào tốt hơn chiến trường cả. Chỉ mong triều đình bất kỳ lúc nào có được vũ khí mới xin chuyển cho tân quân tại Nam Kỳ. Thần xin lấy sách lược chiến tranh du kích, chiến tranh phá hoại, chiến tranh khủng bố để đánh tan ý trí kẻ địch. Chiến dịch này chỉ cần năm ngàn quân là đủ, khi có đủ vũ khí cho một vạn quân thì cũng là lúc vi thần tôn tiến công đập nát quân thù.

Hoàng Diệu tuy tự tin nhưng không mù quáng, ông ta quyết đại chiến sau khi có đủ vũ khí. Đây cũng là một sách lược hết sức toàn vẹn và cẩn thận. Còn chuyện ông chơi bảo luyện binh trong chiến trường, chơi đùa tính mạng binh sĩ thì tại đây cả mấy ai quan tâm. Họ coi đó là bình thường mà thôi. Chỉ có Điều thiếu với tư tưởng hiện đại quý trọng tính mạng binh sĩ mới có kiểu liều mạng luyện tập thời gian dài để giảm thiểu thương vong không mong muốn.

Sau một phen kích động thì triều đình lại tiếp tục công việc. Người báo cáo cuối cùng là Lâm Duy Hiệp đại ca. Lão thần này là người báo cáo mang tính tổng kết tất cả các hạng mục của lần họp tác này.

Nghe báo cáo rất tỉ mỉ của Lâm Duy Hiệp thì Tự Đức rất hài lòng, nhưng trong lòng ông cũng có thắc mắc nên đặt ra câu hỏi với vị lão thần Cơ Mật Viện này.

- Theo ái khanh báo cáo thì cái công ty gì mà Cây en A rờ (K and R) ấy mở mấy nhà xưởng sản xuất vải, cùng hóa học gì đó. Những thứ này kiếm ra tiền sao, trầm cảm thấy có gì đó không chân thực.

Tự Đức nghi ngờ là có lý do, nuôi tằm dệt lụa còn có chút lãi lời. Nhưng dệt vải bông thì hai nhà máy bé tẹo kiếm được bao nhiêu. Nên nhớ sản lượng cả Bắc Kỳ một năm cũng là 20.000 cuộn mà thôi, hai cái nhà xưởng bé xíu thì một năm sản xuất mấy trăm cuộn hay cùng lắm một ngàn cuộn thì kiếm đâu ra tiền mà khiến thương nhân như Robert vượt cả đại dương qua Đại Nam đầu tư.

- Khởi bẩm Thánh thượng. Chuyện này là thiên chân vạn xác. Nếu hai cái nhà xưởng kia theo cái gọi là dây chuyền sản xuất thì một năm họ sản xuất ra đến cả trăm ngàn cuộn vải, sản lượng gấp năm sáu lần cả Bắc Kỳ sản xuất. Tính ra nếu họ bán tại Đại Nam nay xuất khẩu các nước xung quanh thì một năm cũng kiếm về đến hai mươi vạn lượng. Cái này không hề ít thừa thánh thượng

Nghe đến con số hai mươi vạn lượng thì Tự Đức bật lên khỏi ngai vàng, con mẹ nó hai mươi vạn lượng mà là ít ỏi sau. Con số này bằng một phần năm quốc khố thu vào một năm đấy. Nói là quốc khố hằng năm thu đến một trăm vạn lượng nhưng mà chi ngược chi xuôi, véo chỗ này đập chỗ kia rốt cuộc còn lại dự trữ chả là bao. Đến lúc cần đến tiền cũng là lo cuồng cả lên đấy. Hai mươi vạn lượng mà ít ỏi.

- Có sao khanh không đàm phán mua luôn công nghệ dệt của họ.

- Thánh thượng... quốc khó...

Lâm Duy Hiệp lão ca không dám nói thẳng làm Tự Đức xấu hổ, nên đành nhắc khéo mà thôi.

- Khụ khụ khụ... - Tự Đức cũng biết mình thất thố mà ho lên hồi dài.

- Nhưng theo Hộ Bộ báo lại thì trong quốc khố vẫn còn đến hơn hai trăm vạn quan lưu quốc khố. Chúng ta cần phải có nhiều hơn công nghệ của họ.

Nghĩ đến hai nhà máy có thể sản xuất gấp năm lần cả Bắc Kỳ sản lượng thì Tự Đức rất muốn có được các công nghệ kể trên. Có lẽ lúc này tư tưởng cách tân, công nghiệp hóa đã vô hình mà len lỏi vào tâm trí vị hoàng đế này.

- Khởi bẩm thánh thượng, những người tây dương kia không chấp nhận tiền kẽm và tiền đồng của chúng ta. Họ chỉ chấp nhận bạc hoặc vàng quy đổi theo tỉ giá.

Nhưng thánh thượng yên tâm, nếu họ thành lập công ty trên đất của chúng ta thì bắt buộc phải dùng tiền đồng hoặc kẽm mua nguyên vật liệu, kể từ đó họ sẽ dễ dàng chấp nhận tiền của chúng ta để trao đổi. Bên cạnh đó nếu chúng ta mua được công nghệ tiên tiến cũng có thể bắt chước họ mà xuất khẩu hàng hóa qua các nước lân bang. Từ đây tiền của chúng ta sẽ được tiêu thụ rộng rãi trong phạm vi lớn hơn, điều này đồng nghĩa với việc tiền của chúng ta được chấp nhận nhiều hơn. Nhưng muốn có được tất cả điều này thì ưu tiên hàng đầu của chúng ta là phải sản xuất tốt hơn nhập siêu, kèm theo đó là không chế được thị trường các nước lân bang.

Thật không hổ danh là đại ca trong giới cải cách, xoay đi quanh lại một hồi Lâm Duy Hiệp đưa vấn đề trở lại với cải cách, tuy ông không nói rõ nhưng ám chỉ cũng khá chi tiết.

Thế nhưng động đến cải cách tức là động đến một tổ ong vò vẽ với hàng loạt các con ong to tổ bố đang nhe nanh múa vuốt. Trương Đăng Quế đầu não của phe bảo thủ là người đầu tiên đứng ra.

- Lời nói của Lâm đại nhân không thỏa đáng, xưa nay trăm việc lấy nhà nông làm đầu, Lương thực hết sức quan trọng. Nếu cổ vũ thương nghiệp hay nhà máy gì đó, nông dân bỏ đi hết làm thương nhân, hay làm thuê trong các nhà máy thì lấy ai ra cày cấy. Không có lương thực thì quốc gia sụp đổ là sớm hay muộn. Còn nói đến thông thương thì càng nực cười, Các thế lực ngoại bang như sói như beo đang ngồi sẵn mà chầu chực, chúng ta lại mở cửa mà đón chúng vào nhà. Khác nào công rắn cắn gà. Khởi bẩm thánh thượng, Lâm Thượng thư thân ngự nhưng lòng Thực là có dị tâm. Vẫn còn nhớ đến trước đây ông ta còn có ý mượn tướng quân Thanh diệt trừ Cao Bá Quát, chuyện này vẫn còn như mới ngày hôm qua.

Phải nói rằng vị Trương Đăng Quế Đô sát viện Tả phó Đô ngự sử này có cái miệng quả thật rắn rết tru tâm. Hắn không ngại lôi ra vết bẩn từ lâu của Lâm Duy Hiệp để công kích giữa triều đường.

- Thần tán thành Trương đại nhân.
- Thần thấy Trương Tả phó đại nhân nói có lý.
- Thánh thượng, vạn việc nhà nông làm đầu a.
- Thánh thượng...

Lâm Duy Hiệp lão ca tức giận đến hộc máu nhưng không thể làm gì chỉ có thể chỉ mặt Trương Đăng Quế run run căm giận

- Người... người...

Một đám quần thần đông đảo phe bảo thủ ào ào nhảy ra dội một gáo nước lạnh vào mặt Tự Đức khiến cho vị hoàng đế này tái xanh một mảng. Thấy sắc mặt không được tốt của Tự Đức thì cụ Phạm Phú Thứ không thể không đứng ra.

- Trương Tả phó đại nhân nói quá vòng vo đoán rồi. Kính thưa bệ hạ, trăm việc việc nhà nông làm đầu thần không phản bác. Nhưng cải cách công nghiệp, thương nghiệp nhưng lại đang là giúp nông nghiệp.

Phạm Phú Thứ lão hồ ly chỉ nói đến đây rồi dừng lại.

- Phạm đại nhân hồ đồ.
- Phạm Hữu Bộ Thị Lang đổi trắng thay đen.
- Lời nói của Phạm đại nhân vô căn cứ.

Đứng trước trăm ngàn câu sấm sét phản bác như ong như ruồi vo ve bên tai nhưng vị năng thần Phạm Phú Thứ vẫn phong đạm kinh vân và mỉm cười đứng đó. So sánh ra thì mặc dù nhỏ tuổi hơn nhưng phong phạm của Phạm Phú Thứ lại cao hơn Lâm Duy Hiệp một bậc. Phạm Phú Thứ và Lâm Duy Hiệp tuy là cùng chiến tuyến cải cách tân chính nhưng hai lão này lại thuộc hai thái cực khác nhau hoàn toàn. Lâm Duy Hiệp là đại diện thanh liêm nhóm vậy nên ông rất thanh cao, không bao giờ ăn hối lộ, trong mắt không một hạt cát. Lâm Duy Hiệp cực kỳ khinh bỉ những người ăn hối lộ đi đêm kiêu như Phạm Phú Thứ, vậy nên tuy cả hai cùng muốn cải cách nhưng không hề qua lại với nhau.

Nhưng Lâm Duy Hiệp có một điểm yếu, đó chính là do ông quá thanh liêm, thanh liêm đến độ không biết mùi tiền. Người không biết cùi lửa dầu gạo thì nấu cơm sao được. Vậy ra Lâm Duy Hiệp hiểu được cải cách là tốt, cải cách là phải làm nhưng ông lại như đang cưỡi ngựa xem hoa trên con đường cải cách, về bản chất của tiền bạc, trao đổi, về quân hệ công nông thương ông lại không có một cái nhìn sâu sắc thực quan.

Còn về Phạm Phú Thứ thì ông là một người ngâm tiền làm việc, họ Phạm nổi danh với một loạt các môn đệ, khắp nơi kiếm tiền hiếu kính cho lão. Nhưng tính tham tiền của Phạm Phú Thứ cộng với năng lực thực tế và thêm tình thần dân tộc khá rõ ràng lại biến ông thành một người cực hiểu rõ về sức mạnh của đồng tiền. Ông tìm hiểu rất kỹ càng về công, nông thương. Nhất là trong một năm vừa qua ông qua lại thư từ cùng Trần Quang Cán không dán đoạn. Những bức thư ấy giúp cho Phạm Phú Thứ có một cái nhìn rất rõ ràng và toàn cảnh về công cuộc cải cách nếu nó diễn ra. Chính vì lý do này nên Phạm Phú Thứ không nóng vội. Những hành động của ông đều có kế hoạch rõ ràng để hướng dư luận về một mục đích có lợi cho mưu tính của bản thân. Nhưng không ai biết được rằng những lá thư kia từ Trần Quang Cán thực chất là Diêu thiếu thay mặt lão tía tiện nghi mà giải bày cùng vị tham quan năng thần Phạm Phú Thứ lão đại ca.

- Phạm ái khanh nói vậy sao giăng?

Tự Đức vốn đã tin tưởng Phạm Phú Thứ rất nhiều vậy nên lúc này thấy ông đứng ra tranh luận thì vội hỏi.

- Khởi bẩm thánh thượng, Trương đại nhân nói hoàn toàn sai lầm, Lâm đại nhân nói lại không kín kẽ vậy nên mới gây tranh cãi như vậy. Thực tế ta công nghiệp là giúp cho nông nghiệp. Thần xin lấy ví dụ. Hai nhà máy dệt có thể làm ra sản phẩm gấp năm lần toàn bộ công nhân Bắc Kỳ trong một năm. Vậy thì nếu chúng ta mở xưởng dệt kiểu mới thì có thật nhiều lao động tự nhiên dôi ra để trồng chọt cây cấy. Như vậy tiền kiếm được từ xưởng dệt chúng ta có nhiều gấp bội, nông

ng nghiệp không giảm mà tăng. Vậy nếu các ngành nghề khác chúng ta cũng tiến hành cải cách theo kiểu công nghệ mới từ phương Tây thì tiền kiếm được là bao nhiêu. Người đời ra để trồng chột là bao nhiêu? nói thật một câu nếu Trương đại nhân không hiểu tính toán cũng có thể tính một hai a. Khi đã có được công nghiệp hàng hóa thật nhiều thì có thể xuất khẩu khắp nơi thu về tiền, bạc, hay cả lương thực cũng được. Thành thử ra mối lo lương thực của Trương đại nhân thật là... khụ khụ. Còn nói về thương nghiệp là mở cửa được sỏi vào nhà thì càng mực cười. Chúng ta không mở cửa vẫn có ngoại Bang đánh đến tận nơi đó thôi. Ngài không mở mắt mà nhìn Pháp quân đánh đến tận nơi rồi à. Tất nhiên mở cửa toàn diện hiện nay là không được, chúng ta phải từ từ từng bước. Đầu tiên là chọn những đối tác làm ăn có thể tin tưởng và chúng ta có thể áp chế họ. Ví như Mỹ Quốc đang nội chiến và không có tư tưởng bành trướng ở phương Đông. Khi chúng ta mạnh lên rồi có thể ngang hàng đối thoại cùng các quốc gia phát triển kia thì hoàn toàn có thể mở cửa thông thương. Lúc bấy giờ với quân đội hùng mạnh bảo hộ thì chúng ta mới yên tâm giao thương cùng những loại sài lang hổ báo kia...

Phạm Phú Thứ thật ra là đang già mồm lươn lẹo đổi trắng thay đen, nhưng cái chính là các vị đại quan ngồi đây tư tưởng bị trì trệ bởi vòng xoáy nông nghiệp nên không thể tìm ra kế hờ phản bác. Lúc này đây phe tân cách nhìn Phạm Phú Thứ đầy thần phục, đến cả Lâm Duy Hiệp cũng phải chấp tay mà nói.

- Tuy rằng nhân cách Phạm đại nhân không quá ưu điểm, nhưng quả thật Phạm đại nhân là đại tài, lời người nói như vén màn sương mù trong lòng ta. Tại đây lão phu xin cảm ơn Phạm đại nhân.

Lòng lợn tiết canh, trán của Phạm Phú Thứ nổi đầy gân xanh, mặt thì như một đám mây đen đang vần vò. Đây là Lâm Duy Hiệp đang khen hay chửi lão, cái gì mà Nhân cách không quá ưu điểm. Con mẹ nó đứng ra nói giúp còn bị chửi, Phạm Phú Thứ chỉ kém chút nữa mà xông lên đánh Lâm Duy Hiệp rồi. Tự Đức cũng bầm bụng mà cười với câu nói bộc trực của Lâm Duy Hiệp, việc họ Phạm ăn đêm thì Tự Đức cũng biết đó, nhưng họ Phạm ăn được làm được mà còn làm tốt gấp trăm lần người bình thường, vậy nên chỉ cần Phạm Phú Thứ không quá đáng thì Tự Đức cũng cho qua. Tất nhiên Phạm lão tham tiền nhưng rất chừng mực nên không có chạm vào nghịch lân của Tự Đức.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cán ca khoe trí- Phạm lão nhập các

Bi thảm nhất và có lẽ cũng may mắn nhất có lẽ là tên võ tướng Trần Quang Cán. Hắn được thánh ân cho triệu kiến vào triều ngày hôm nay nhưng do bên trong cái nhau ác quá, cãi từ sáng cho đến qua trưa, ăn cơm xong lại cãi nhau lên cãi tiếp. Cái tôi cái lui nên ai cũng quên mất một tên võ quan bé tẻo teo đang đói mồm mồm ngoài cửa cung. Không phải thần thị vệ thấy hắn tội nghiệp mà dúi cho hắn mấy cái bánh giò cộng thêm túi nước thì có lẽ tên này tèo thật rồi.

Nhưng may mắn thay đến khi tan triều muộn thì Tự Đức nhớ ra tên này, vậy là Tự Đức cho gọi Phạm Phú Thứ đích thân dẫn tên võ tướng này vào thượng thư phòng gặp mặt. Chiều cũng đã muộn lại thấy áy náy khi bỏ đói ái tướng một buổi nên Tự Đức hoàng đế thánh ân cuộn cuộn mà cho phép Phạm Phú Thứ cùng tên Trần Quang Cán ở lại cùng dùng Ngự thiện. Đây quả thật là ân đức sâu dày đến rồi tình rồi mù, Trần Quang Cán đến khi ra khỏi tử cấm thành vẫn như người mất hồn mất vía mà bay trên mây. Thật ra trong lúc gặp mặt thì Tự Đức ngoài mấy câu khen ngợi về lòng quả cảm, trung thành của cha con họ Trần ra thì cũng không quá nói nhiều chính sự. Vị hoàng đế này rất quan tâm đến chiến sự đã diễn ra mà hỏi cận kề Trần Quang Cán về chi tiết các trận đánh tại Hải Dương. Nghe đến đoạn Lê Duy Phụng ban đêm hèn nhát bỏ quân chạy biến về Thái Nguyên thì Tự Đức vỗ đùi vịn tay thốn thức tiếc nuối không thôi.

Tất nhiên Tự Đức cũng hỏi Quang Cán cách nhìn về tình hình Bắc Kỳ, tất nhiên là Quang Cán biết gì nói ấy, thực ra Quang cán còn giỏi hơn đa số quan viên ăn không ngồi rồi ở Kinh thành. Những ngày qua hai cha con nhà họ Trần cũng thường xuyên trao đổi về tình hình của quốc gia. Điều thiếu cũng không dấu điểm mà phân tích tình hình cho Quang Cán. Cán ca lại không phải kẻ ngu dốt gì, hắn chỉ mắc bệnh ảo tưởng mà thôi, vậy nên nghe Điều thiếu phân tích thì Cán ca cũng ngộ ra đến bảy tám phần. Nói một cách công bằng nếu chỉ bàn riêng về chính sự thì khó kẻ lão làng không lại được Cán ca. Hắn là một thương nhân nhanh nhạy nên rất rõ chuyện cơm cháo gạo tiền, hắn lại có cả năm trời bị nhồi nhét các mớ phân tích thời thế một cách hỗn độn của đứa con quái thai. Vậy nên nếu nói về chém gió thời cuộc thì vị Cán ca này không hề kém ai.

- Trần ái khanh, tình hình phi tặc Lê Duy Phụng tại Bắc kỳ ra sao. Khanh có ý kiến gì không?

Đây chính là câu hỏi mà Tự Đức đưa ra và muốn có một câu trả lời chính xác từ Quang Cán.

- Thưa thành thượng, hạ quan xin lấy mệnh ra đảm bảo sẽ tiêu diệt quân phi tặc. Lúc này đây quân Vạn Ninh chỉ có một ngàn khẩu súng hiện đại nên chỉ có thể đánh đảo Cát bà. Chỉ cần mấy tháng tới được bỏ xung thêm một ngàn khẩu súng thì thần sẽ bình chia hai đường mà tiến lên Thái Nguyên diệt gọn tên phi tặc họ Lê. Nhưng để dẹp hết phi tặc Bắc kỳ thì thật hạ quan làm không nổi, hạ quan chỉ dám đảm bảo Bắc kỳ yên ổn không có họa lớn mà thôi.

Câu trả lời của Quang Cán khiến Tự Đức rất hài lòng, câu trả lời này là một câu trả lời thành thật vì Tự Đức dư thừa thông minh để hiểu rằng phi tặc từ đâu mà có. Vậy nên nói tiêu diệt hết phi là nói dối, còn Quang Cán dám đảm bảo giết chết Duy Phụng thì đã làm Tự Đức vui vẻ lắm rồi. Kẻ này chính là tâm phúc đại họa khiến cho cả Bắc Kỳ gà bay chó chạy lúc này đây. Vốn dĩ chuyện dân chính không liên quan gì đến võ quan nhưng không hiểu sao Tự Đức lại ngứa miệng mà hỏi Quang Cán.

- Theo khanh, làm như thế nào mới có thể diệt hết phi tặc?

Quang Cán vẫn bộc trực mà nói giống y đúc những lần đối thoại cùng Điều thiếu.

- Thưa thánh thượng, Phi tặc phần lớn là lưu dân không có cơm ăn mà thành, vậy chỉ cần không có lưu dân thì phi tặc không cần diệt cũng hết.

- Vậy làm sao để hết lưu dân.

- Thưa thánh thượng, chỉ cần tìm cho họ công ăn việc làm, rồi cấp đủ áo cơm là không lo ạ.

Tự Đức từ bấy đến nay chỉ nghe những lời văn hoa đao to búa lớn từ các quan văn bản về dân chính. Đúng là từ trước đến nay ông chưa từng nghe lời võ tướng bộc bạch về truyện này, vậy nên nghe Quang Cán trả lời thì Tự Đức như bắt được món ăn lạ mà cố ý trêu đùa dò hỏi.

Phạm Phú Thứ cũng một bên mỉm cười. Thông qua thư từ ông cũng biết tên môn đệ này vốn không phải kẻ bình phàm, vậy nên ông cũng mặc kệ Quang Cán trả lời mà không ngăn cản. Nếu ông biết thư từ gửi cho mình hoàn toàn là Quang Điều viết thì có lẽ giờ đây ông đã lao lên bịt miệng tên môn đệ này rồi.

- Vậy làm sao để cấp đủ công việc, cơm ăn áo mặc cho nạn dân đây?

- Cái này... cái kia.. thưa thánh thượng, muốn làm điều này thì phải thực hiện được ba việc. Thứ nhất chính là trị thủy một cách triệt để. Thứ hai đó là thực hiện công nghiệp hóa xây dựng thật nhiều nhà máy để người dân có việc làm. Thứ ba là phải nghiêm khắc trừng trị các quan lại không biết làm việc.

- Ô thú vị... vậy khanh nói xem trị thủy ra sao?

Đây là một vấn đề cực kỳ lớn mà các quan viên trong triều đình bàn đi tính lại vẫn không có cách làm cụ thể. Tự Đức lờ ra hỏi cũng là trêu đùa Quang Cán mà thôi. Nhìn tên võ quan to lớn thô kệch lại bàn chuyện dân chính khiến Tự Đức rất thú vị. Đã lâu ông không có cảm giác chơi đùa vui vẻ như vậy.

- Cái này... thưa thánh thượng, hạ quan cũng là nghe lại người khác nói mà thôi, vậy nên hạ quan chỉ tường thuật lại. Việc trị thủy quan trọng nhất một chữ đồng bộ, nhưng từ trước đến nay việc trị thủy đều là các nơi tự mình làm đến, các quan địa phương tự mình nghĩ cách trị thủy nên chấp vả lung tung cả lên. Không nói đến một số quan viên tham nhũng tiền quỹ của thủy lợi khiến cho hệ thống thủy lợi trăm ngàn lỗ hổng. Vậy nên cần phải lập ra một ban ngành riêng chỉ chuyên lo chuyện trị thủy. Các quan địa phương chỉ có trách nhiệm hỗ trợ người, sức, mà không được tham gia chỉ chờ ý kiến lung tung. Tất nhiên cái ban trị thủy kia phải là tập hợp tất cả những người giỏi nhất về trị thủy. Tiếp theo đó phải lên được kế hoạch trị thủy một cách đồng bộ, sau đó đồng thời thực hiện từ thượng nguồn đến hạ lưu. Chỉ có cách này mới đảm bảo thủy lợi là một hệ thống toàn vẹn.

Vốn tâm lý đùa vui nhưng giờ đây Tự Đức choáng rồi, không ngờ tên võ phu này lại có phương pháp mà là phương pháp nghe ra có vẻ không tồi chút nào.

- Vậy khanh có biết lập kế hoạch trị thủy ra sao không?

- Thưa Thánh thượng, hạ quan có nghe qua một chút như sau. Thường thì các vụ vỡ đê là do dòng chảy không có thông, mưa to nước lớn không thoát được mà gây đại họa. Chính vì vậy việc trị thủy không phải cứ đắp đê là xong. Bản chất vấn đề ở đây là nước thượng nguồn chảy xuống chứa đầy phù sa. Phù sa sẽ lắng đọng tại hạ lưu sông sau đó lòng sông hạ lưu dần nâng cao, đến một lúc nào đó độ nghiêng từ tây qua đông không còn nhiều. Đến lúc này dù có đắp bờ đê cao đến bao nhiêu thì nước cũng không thoát được từ đây vỡ đê là tất yếu. Chính vì lý do này cần đo được lưu lượng nước chảy qua từng khu vực sau đó tính toán sao cho dòng hạ lưu đầy đủ sức thoát nước, cần đo được độ dốc thủy lực để tính toán vệt lòng sông. Lúc này đây nơi cần đắp đê thì phải đắp, nơi cần nạo vét lòng sông thì phải nạo, có những nơi lại cần đào thêm dòng chảy phụ để xả lũ nếu có.

Câu trả lời của Cán Ca phải nói là rất vượt thời đại, trong này có nhiều danh từ mà cả Tự Đức và Phạm Phú Thứ mới nghe lần đầu nên không hiểu được. Tự Đức không thể quay qua nhìn Phạm Phú Thứ dò hỏi, vì trong lòng Tự Đức luôn đinh ninh những lời này của Cán ca là học được từ họ Phạm. Nhưng Tự Đức lần này cũng bị dọa, ông quay qua nhìn họ Phạm thì cũng gặp nguyên ánh mắt ngỡ ngàng của họ Phạm đang nhìn mình.

- Thánh thượng, cái này... cũng không phải vì thần dạy hần.

- Được rồi, phương pháp của Cán ái khanh rất tốt, chỗ cần vét thì phải vét, chỗ cần đắp thì phải đắp, cần lên kế hoạch đồng bộ. Do một ngành cụ thể chỉ huy thi công và chịu trách nhiệm. Những điểm này mới cần chú ý nhất. Phạm ái khanh phải nhớ rõ trong đầu, ngày mai trẫm có phen làm việc cùng nội các, khanh tham gia dự thỉnh. Còn về Cán ái khanh, đã trả lời rất tốt rồi, nhưng có vài điểm cần làm rõ hơn đó là về cách đo lưu lượng nước... và cái gì độ dốc thủy lực, để xem chúng có thực sự cần thiết cho việc trị thủy hay không, sau đó lập báo cáo chi tiết. Phạm ái khanh đã rõ nhiệm vụ chưa.

Phạm Phú Thứ không rõ nhiệm vụ mới làm lạ, Tự Đức là đang ngại mặt mũi. Tên võ quan chết tiệt này nhìn như một con gấu nhỏ, thô bi to lớn đến rồi tỉnh rồi mù. Thế quái nào trong đầu lại chứa toàn kinh luân. Đến Tự Đức cũng thấy mặc cảm xấu hổ, nếu cứ ngồi vừa hỏi vừa đáp thế này thì thân làm hoàng thượng như ông cảm thấy xấu hổ chết. Vậy thì dứt khoát vứt sự xấu hổ này qua cho Phạm Phú Thứ chịu, sau đó họ Phạm sẽ lập sách mà dâng lên. Như vậy mọi chuyện đại cát. Cái này Tự Đức không phải dấu dốt hay lòng dạ hẹp hòi, ông ta cũng ham học hỏi. Nhưng phải có chừng mực, nếu tỏ ra quá không hiểu biết trước mặt thần tử sẽ mất uy nghiêm.

- Thần tuân chỉ.

- Uhm, hôm nay trẫm cũng mệt rồi, các khanh có thể lui. Vậy nhưng tam sách mà Cán ái khanh đưa ra cho Bắc Kỳ là trị thủy, trị nhân, hưng công. Trẫm muốn được thấy nó trên ngự án trước phen làm việc ngày mai của nội các. Phạm ái khanh hiểu ý trẫm chứ.

- Xin thánh thượng bảo trọng thân thể. Thần xin đảm bảo không có sai sót.

Lúc này đi ra khỏi từ cấm thành thì không chỉ có mình Cán ca lằng lằng như trên mây. Phạm Phú Thứ cũng đang run bần bật vì kích động. Xin hỏi dự thỉnh Nội các làm việc là cái gì, chính là nói xanh chín luôn cho nhanh đó là cơ cấu nhân vật dự bị vào nội các. Đây quả thực con mẹ nó là một tổ bóc lột xanh, Phạm Phú Thứ không khỏi cảm thấy không chân thực cho lắm.

Lúc này nội các gồm bốn vị các lão là phụ tá của Tự Đức bao gồm bốn người, Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp. Trương Đăng Quế thì không còn xa lạ gì, hôm nay Phạm Phú Thứ đã liều mạng cãi nhau với lão già này một trận. Võ Văn Giải thuộc đảng chung dung, nói trắng ra là gió chiều nào che chiều ấy, nhưng ông ta quả thật có chân tài thực học và cũng đại diện cho một nhóm quan lại không nhỏ có tư tưởng trung hòa giữa cái cách và bảo thủ. Nói một cách ngắn gọn là dợ phe phái nào có ưu thế rõ ràng thì lao vào đầu cơ trục lợi. Nguyễn Tri Phương là năng thần trị quốc nhưng cũng là cô thần. Ông ta khôn kết bè đảng mà chỉ làm hết sức nhiệm vụ phụ tá của mình, đôi khi ông còn tự mình xung phong lao ra tuyến đầu lửa đạn. Lúc này đây Nguyễn Tri Phương vẫn là cánh tay phải đắc lực và tin cậy của Tự Đức, nhưng ông không có mặt ban triều mà đang quần nhau với Pháp tại Nam Kỳ. Lâm Duy Tiếp là phụ thân của Lâm Duy Hiệp đại ca, lão này theo khuynh hướng cải cách, cũng là thanh liêm đảng điển hình. Cái đức tính rầm thoỉ của mình ông ta truyền đủ mười phần cho Lâm Duy Hiệp.

(Chú giải: Lâm Duy Thiệp và Lâm Duy Hiệp vẫn đang còn là tranh cãi, có người nói cả hai vốn cũng là một người, vì Lâm Duy Hiệp còn có một cái tên khác là Lâm Duy Thiệp. Hai từ Thiệp và Tiếp quá gần nhau nên có người đặt ra suy nghĩ trên. Nhưng ta đã tra đi tra lại nhiều tài liệu về Lâm Duy Hiệp, ông ta chưa từng làm việc tại nội các hay nhiếp chính. Vậy ra ta tin vào giả thuyết cha con. Sử sách đôi lúc có những giai đoạn đứt gãy, mong độc giả coi đó cũng là bình thường chớ ném gạch đá, truyện dù sao cũng là hư cấu có lồng ghép lịch sử mà thôi)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chuyện bên lề

Vậy là vì tương lai của Phạm lão sư có thể nhập các thuận lợi hay không mà tên nào đó bị ép khô cả đêm để khai báo toàn bộ kiến thức mà hắn đã bị nhồi nhét trước đó. Cán ca ở lại phủ họ Phạm, nhưng sau này anh ta có thú thật lại và thốt lên một câu “Vãn quan quả nhiên đáng sợ”. Đúng vậy vãn quan có một đặc điểm chính là cố chấp, khi họ đã nhận định chuyện gì đó thì sự cố chấp của họ vượt qua vô quan nhiều lần. Cho Cán ca múa đao múa kiếm mấy canh giờ hắn không thấy mệt, nhưng để ngồi lý một chỗ chơi theo kiểu tra tấn tế bào thần kinh thì hắn sợ đến khóc thét lên rồi. Nhưng sợ thì sợ Cán Ca cũng không dám di động mấy may, vì lão sư họ Phạm giờ chơi thật, lão đang ngồi nghiêm túc trên thư án mà chép lại những gì “tra hỏi” được từ mồm Cán ca. Nhưng bắt mắt nhất trên bàn vậy mà có một thanh thước gỗ lim dài đến hai thước, thô to không thôi. Nhìn qua cũng biết thanh thước gỗ kia có tác dụng gì, quả thật vì tương lai nhập các của mình mà Phạm lão chơi thật đấy, giờ đây lão dám cần người như chơi. Vậy ra Cán ca chỉ còn cách ngoan ngoãn ngồi nghe hỏi cung rồi vất óc nhơ ra trả lời.

Cũng may trong cái hoàn cảnh nhảm chán khủng bố này cũng có ý đẹp tình hay cho Cán ta thường thức. Không biết vô tình hay cố ý mà Phạm lão đại lại để cho nhi nữ là Phạm Mỹ Như mài mực. Phạm Mỹ Như năm nay đã hai mươi tuổi rồi, cô là một người con gái đã góa chồng. Phạm Mỹ Như được gả cho con trai của Lại Bộ thượng thư Bùi Văn Dị tên Bùi Văn Viện. Tên quý bệnh xấu số Bùi Văn Viện cưới nữ nhân về nhà được ba tháng thì lần lượt ra chết, hóa ra tên này bị bệnh lao từ nhỏ ốm yếu quặt quẹo nhưng Bùi Văn Dị dấu tiết, chỉ nói với bên ngoài là cơ thể hư nhược chút thôi. Sự việc đến thì cũng đến Phạm Phú Thứ chửi ầm lên là nhà họ Bùi làm lỡ dở đời con gái ông. Tức mình Bùi Văn Dị cũng kêu toáng lên rằng Phạm Mỹ Như số sát phu. Vậy là hai nhà từ chỗ thông gia thành oan gia kẻ thù, vốn dĩ Phạm Phú Thứ cũng rất có tài thơ ca nên kết bạn thơ cùng Tùng Thiện Vương, Phan Thanh Giản, Bùi Văn Dị... nhưng giờ thì hay rồi, bạn thơ cái mẹ gì nữa, giờ dùng thơ chằm biếm đá kích nhau.

Nhưng trâu bò đánh nhau ruồi muỗi mang vạ, Phạm Phú Thứ vì quá tức giận mà nghĩ không thông nên làm to chuyện. Tiếng “lãnh” đồn xa, cái danh sát phu của côn gái ông bốc mùi cả kinh thành rồi lan ra mấy tỉnh lân cận. Vậy là Phạm Mỹ Như góa phụ năm mươi sáu tuổi mà ở đến giờ, cuộc đời này có lẽ nàng vô vọng có được một đấng trượng phu.

Phạm Phú Thứ môn đệ đầu phải chỉ có một hai người, nhưng kẻ thì đã thành gia lập thất, kẻ thì quyết không chịu lấy con gái lão. Vừa là góa phụ quá lứa, lại vừa là tiếng sát phu, quả thật mệnh sư khó cãi nhưng nói họ can tâm tình nguyện cưới Mỹ Như là rất khó. Cụ Phạm cũng biết đưa ép không ngọt nên cũng chịu thôi.

Thế nhưng hi vọng còn thì lão vẫn thử, do vậy hôm nay cụ Phạm cho Mỹ Như hầu mài mực. Còn một bên tra hỏi Cán ca như tù nhân. Quả thật Cán ca rất giống hầu tử tình nghịch bị ép ngồi một chỗ nên ngứa ngáy khó chịu, hết quay ngược quay xuôi lại gãi đầu gãi tai. Có điều gãi nhìn Mỹ Như cũng là thường thức một chút vì căn phòng nhảm chán chẳng có gì ngoài mỹ nhân. Vậy thì Cán ca thường thức thôi, cái danh sát phu của Mỹ Như hắn cũng biết, thân làm đệ tử đến cả năm trời mà Cán ca không biết mới lạ đấy. Nhưng Cán ca cóc sợ, nhìn thôi có cưới về đầu mà lo.

Gan to bằng trời, chỉ cần lúc nào cụ Phạm không để ý là Cán ca “trùng” mắt chiếu tướng mỹ nhân. Sự to gan lớn mật của Cán ca làm Mỹ Như bồn chồn xấu hổ không thôi. Mặt nàng đỏ bừng như rạn ra máu vậy, cũng may cụ Phạm đang chăm chú “hỏi cung” “tội phạm” nên nhìn không có ra.

Cuộc hỏi cung phải đến cuối giờ hội mới kết thúc. (12h đêm) Lúc này thì Cán ca cũng mệt đến không còn muốn trêu gẹo mỹ nhân nữa rồi. Lết cái thân ừ rừ theo hạ nhân đi về phòng nghỉ mà Cán ca rên rĩ không thôi. Tất nhiên Cán ca không thể biết được có một cặp mắt đen lay lay đang thẹn thùng nhìn trộm hắn từ phía sau.

Phải công nhận một điều đó là sức làm việc của cụ Phạm Phú Thứ đúng là siêu việt thường nhân. Hỏi cung hai canh giờ Cán ca chỉ là các thông tin rồi dặc mà thôi. Lúc này Phạm đại nhân đang chấp bút mà viết lại tam pháp của Cán ca một cách văn phạm và rành mạch hơn.

Trên ngự án của Tự Đức lúc này là sách quyền mới tính mà Phạm Phú Thứ gần như thức trắng đêm để làm việc. Nhưng kể cả chẳng chớp mắt được chút nào ngày hôm nay lão thần này vẫn tung bừng sinh khí không thôi. Khi này còn cách phiên làm việc cùng nội các một canh giờ, Tự Đức đang ngồi nghiêm trang mà đọc tam sách do Phạm Phú Thứ viết.

- Ha ha... đọc tam sách của Phạm ái khanh thật dễ hiểu. Nghe cái tên môn đệ của khanh nói chuyện thật quá tốn công sức đi.

Tự Đức không thể không cảm khái một hồi. Mà ông nói cũng không phải vô lý, cái mà Cán ca ngày hôm qua trình tấu là văn nói, lộn xộn đến rối rắm rối mù. Khi nghe Cán ca, Tự Đức huynh toàn phải căng hết lỗ tai ra để lọc ý chính, phân ý phụ. Nhưng bản trình của Phạm đại nhân đã giúp Tự Đức làm được việc này nên dễ hiểu hơn nhiều.

- Cách tính lưu lượng nước không ngờ đơn giản đến vậy... tốt a... có được phương pháp này thì có thể tính chính xác nhân lực vậy lực không gây lãng phí. Còn về độ nghiêng thủy lực thì cần đo đạc và tính toán rất công phu, Trẫm e rằng trong triều khó có người làm được.

- Khởi bẩm thánh thượng, cời nút thì giao người thắt nút, cha con họ Trần hẳn là hiểu rõ phương pháp này. Thế nhưng cha con họ Trọng trách trấn thủ phi tặc cũng không thể bỏ, vậy nên cần cử nhân tài đến Vạn Ninh học hỏi kỹ càng. Vì thần bắt tãi có một đứa con lêu lổng năm nay mười lăm tuổi. Tên này có thông minh vật nhưng ham chơi bời, Thần xin phép thánh thượng cho hắn nhập ngũ tại Vạn Ninh, vừa rèn mình trong quân đội, vừa học các phương pháp tính toán kia. Vì thần

nguyện ý để tên lều lổng này làm từ bộ tốt mà học hỏi lên.

- Điều này đại thiện. – Tự Đức cũng rất tán thành phương pháp dạy con này của Phạm lão. Nói đến con cái thì Tự Đức lại chạnh lòng, hẳn còn không có nỗi con hư để mà dạy đây.

Sự kiện Tam sách của Cán ca sẽ gây nên một trận sóng gió long trời lở đất tại Kinh thành nhưng lúc này Cán ca chẳng quan tâm được. Hắn đang tung tăng rồi đi Phạm Phủ để về quê thăm vợ con. Cán ca quá sợ Phạm phủ rồi.

Trong khi Kinh đô đang nhốn nháo kẻ đi người ở thì Vạn Ninh lại tất bật kẻ vác người khiêng. Vạn Ninh đang trong giai đoạn bách phế đãi hưng nên cái gì cũng thiếu thốn nhưng có một thứ Vạn Ninh thừa mà không thiếu đó chính là nhân công lao động. Hơn năm vạn lưu dân tập chung tại Vạn Ninh khiến cho nơi đây trở nên chật chội vô cùng. Không còn cách nào khác Điều thiếu phải tổ chức nhân công khai hoang ruộng đất. Cũng may trong vòng năm tháng vừa qua thì Vạn Ninh buồn muối lậu chưa bao giờ ngưng cả, chính vì lý do này Điều thiếu cũng có để hơn bảy vạn lạng bạc để có thể duy trì sự tồn tại của số lượng lưu dân khổng lồ.

Mua bán lương thực từ nơi khác để nuôi sống đám nhân công khổng lồ này là điều không tránh khỏi. Nhưng Bắc Kỳ thiên tai liên miên, lương thực dự trữ cũng không có là bao. Trung Kỳ một mảnh dải hẹp đất đai cằn cỗi tự lo được cho bản thân đã là khó rồi. Tính đi tính lại kế hoạch trước mắt Điều thiếu chỉ có thể mua lương từ các thương nhân người Hoa.

Làm ăn với lũ thương nhân người Hoa thì Điều thiếu cực kì căm ghét nhưng quả thật không còn cách nào khác cả, tình thế là bắt buộc đấy. Cái lũ thương nhân nhà Thanh này có một đặc trưng đó là làm ăn dối trá, tìm mọi cách để hãm hại lòng người. Và căm tức hơn là lũ này luôn có mục tiêu làm đủ mọi cách để đánh sập nền kinh tế của các nước lân bang. Cách làm của tụi này khá đơn giản nhưng hiệu quả. Lợi dụng nền kinh tế phát triển hơn của Đại Thanh so với các quốc gia trong khu vực, chúng sẽ tìm mọi cách xuất khẩu hàng hóa để đổi về tiền đồng, tiền kẽm hoặc vàng bạc. Vàng bạc thì chúng giữ lại, tiền đồng kẽm thì chúng cho nấu chảy đúc làm tiền giả kém chất lượng. Sau đấy lũ này sẽ mua chuộc quan viên của các nước lân bang sau đó tuồn tiền giả vào các quốc gia ấy nhằm làm rối loạn nền kinh tế của họ.

Trong lịch sử thì Đại Nam đã chịu tổn thất nặng nề không chỉ dưới một lần bởi các chiêu trò này. Sau khi quân Pháp đánh Nam Kỳ, tình hình càng hỗn loạn, thương nhân người Thanh lợi dụng làm tiền kém phẩm chất. Tự Đức ra lệnh khám xét các tàu buôn nhà Thanh, chặn các đồn ải để kiểm soát và cấm thương nhân đi chuyển với số tiền quá lớn. Nhưng tình thế quá khó khăn nên cuối cùng triều đình Huế cũng phải chấp nhận một số loại tiền tệ dạng này, với điều kiện đồng tiền đó khá giống đồng tiền Việt về phẩm lượng.

Thời Kiến Phúc, phụ chính Nguyễn Văn Tường nhận hối lộ của người Hoa, cho thương nhân nhà Thanh mang "tiền sên" niên hiệu Tự Đức của họ đúc sang, bắt nhân dân phải tiêu, ai không tiêu thì bắt tội. Tiền này rất xấu, quá mỏng và nhẹ (chỉ trên dưới 1 gram), có thể nổi trên mặt nước. Tất nhiên lúc này là thời Tự Đức nên chuyện đáng tiếc kia vẫn chưa diễn ra. Nhưng Điều thiếu là người biết rõ chuyện này nên ấn tượng của Điều thiếu về Nguyễn Văn Tường rất là không tốt.

Lúc này Điều thiếu cảm tiền đi mua lương thực là tiền đồng thật kém thật. Lũ thương nhân người Thanh sẽ không nhận tiền kém chất lượng mặc dù phần lớn những đồng tiền đó là do chúng chú tạo ra. Điều thiếu tất nhiên ác hân không thôi, nhưng hẳn thế rằng sẽ mau thôi khiến cho cả Đại Thanh phải trả cả gốc lẫn lãi cho hắn.

Cuối tháng 6 năm 1861 cuối cùng thì các nhà máy dưới sự lao động hăng say không mệt mỏi của hơn vạn nhân công khỏe mạnh đã được dựng lên hoàn tất. Tất nhiên công lao không thể không nhắc đến các đốc công, các chuyên gia người ngoại quốc được Robert thuê về. Những người này mới là đầu não để có thể lấp giáp hoàn chỉnh các dây truyền sản xuất.

Lần này Điều thiếu đúng là phải cầu cạnh vị Phạm Phú Thứ kia một phen rồi, số là những mối quan hệ của Điều thiếu hầu hết đều là thương nhân, địa chủ cả. Số người đọc sách thì nhà họ Trần không có quen biết nhiều lắm. Lần này Điều thiếu quả thật cần một số lượng không nhỏ thành phần trí thức của Đại Nam cũng như các công tượng lãnh nghề các ngành khác nhau. Những đối tượng này mới thực sự có khả năng học hỏi và tiếp cận công nghệ mới nhanh nhất. Các lưu dân tại Vạn Ninh chỉ có thể đảm nhiệm vai trò lao động phổ thông và cần rất nhiều thời gian để làm quen cùng công việc mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Vạn Ninh chuyển mình (1)

Nhân vật đang phong vân một cõi như Phạm Phú Thứ mà muốn tuyển người vào lúc này thì chỉ cần hô một tiếng thôi, cả con đường trước phủ của lão sẽ tràn ngập người. Số là Điều thiếu đã yêu cầu rất rõ là tìm người trẻ tuổi có đọc sách qua, gia cảnh không được quá giả biết chịu thương chịu khó. Mục tiêu thì Điều thiếu cũng nói rõ muốn đào tạo họ thành giới khoa học trí thức trẻ của đất nước. Những người này sẽ được tiếp cận những công nghệ khoa học thực dụng nhất trong thời gian ngắn.

Nhưng sự thật thì Phạm lão đại lại kéo cho Điều thiếu một đồng phiền phức lớn. Người mà Phạm lão ca điều đến cho Điều thiếu quả thật có rất nhiều trí thức trẻ, vận may không quá tốt với khoa bảng, gia cảnh thì không mấy khá giả gì. Những người này cực kì chịu khó học hỏi và tiến bộ rất mau. Nhưng Phạm lão đại bên cạnh đó cũng gửi một loạt các quý tử con nhà quyền quý tại kinh đô vốn có mối quan hệ thân cận với họ Phạm tới Vạn Ninh học tập. Cái con mẹ nó lũ này đi học cái gì, kẻ thì dốt nát, kẻ thì theo lòng chim, có kẻ còn mang theo cả cá kỳ đến doanh trại. Hạ nhân thì ít nhất mỗi cậu ấm này cũng mang đến chục đũa.

Đám công tử ca đến doanh Vạn Ninh mà cứ nghĩ như ở nhà mặt mày vênh ngược, hát hăm sai khiến quân binh tui búi, đã thế còn bá nam hiếp nữ. Điều thiếu nghe đến thì tức điên, vậy là trong một buổi sách cả đám công tử ca bị bắt trời cả lượt, đám ca kỹ, hạ nhân thì bị đuổi thẳng cổ về Kinh đô. Các công tử ca chưa kịp bàng hoàng kêu la đòi quyền lợi thì chuyện tiếp theo khiến họ chết lặng. Chỉ thấy nhòe trong hai hàng lệ nước mắt ngắn dài thì chó đã bị làm thịt, chim đã bị nấu canh. Các quân sĩ đang ha ha mà tiền những người bạn thân của đám công tử ca vào bụng.

Nhưng đó chỉ là khởi đầu trong những ngày vạn ác của đám công tử ca ở Vạn Ninh. Chỉ thấy họ bị cảm tức trong doanh, tịch thu hết quần áo và vật dụng cá nhân. Tiếp theo là được phát quân phục của binh tốt cấp bậc thấp nhất. Đây không phải là làm màu mè cho có vì chỉ ngày hôm sau những vị công tử ca này đã được đăng sách quân binh Vạn Ninh sau đó phát thẻ bài. Nhiều vị con nhà đại quan không sợ mà phản kháng vứt thẻ bài xuống đất, nhưng sau đó họ ngay lập tức hối hận không thôi. Đám quân sĩ bị họ bắt nạt trong mấy ngày âm ỉ lao lên mà đồn roi túi bụi. Đám quân sĩ là đồn thù nên đánh không hề nương tay một chút nào. Sau bài học đau đớn bằng máu và nước mắt của ngày đầu tiên thì đám này khôn hẳn ra mà biết thu liễm lại chờ cơ hội phản kháng.

Tiếp sau đó là chuỗi ngày dài luyện tập không khác gì binh sĩ thông thường là bao khiến các công tử ca mệt như chó chết. Điều thiếu cũng không nhất bên trọng nhất bên kinh mà nhờ luôn đảm trí thức con nhà giàu vào trại cải tạo. Hàng đám thành phần trí thức trẻ Đại Nam này luyện tập chán chê sau đó là theo các chuyên gia nước ngoài học trí thức mới. Các công tử ca thì nhau viết thư báo cáo về gia đình kể khổ, Điều thiếu cũng chả cả. Ai không chịu được thì có thể đi, hẳn không quan tâm.

Nhưng thất vọng cho các vị công tử đó là thư từ gia đình ở Kinh đô gửi đến chỉ là an ủi động viên: “ Con cố cải tạo cho tốt, phụ thân ở nhà chuẩn bị tiệc rượu chờ con về”, hay “ Thằng con bất hiếu cải tạo cho tốt lắm lại cuộc đời, làm không tốt lão phu xé người”.... Thất vọng trần trụi các vị công tử ca cố gắng cải tạo sớm ngày hoàn lương. Công tử ca nhà giàu con quan còn phải chịu khổ như vậy nên đám trí thức nhà nghèo chả có lý do gì mà ý kiên.

Vậy là quân doanh Vạn Ninh có thêm một trung đội gần bảy mươi người toàn bộ là dân trí thức, cả ngày luyện tập vất vả sau đó lại lăn lộn ra làm bài vở. Làm không xong dĩ nhiên cho chần kiến dưới nắng hay gánh nước chẻ củi. Nói chung cuộc sống của các vị trí thức này không khá hơn nông nô là bao trong khoảng thời gian này.

Nhưng con người rất lạ, nếu một mình chịu khổ thì rất khó khăn, nhưng cả đám cùng nhau chịu khổ thì lại thích nghi nhanh vô cùng. Nhóm binh sĩ đặc biệt này còn phân ra làm hai phe rõ ràng và tiến hành cạnh tranh khốc liệt. Đơn giản thức ăn ngon có hạn, lều bạt tốt không nhiều, muốn dành được thứ tốt đẹp thì chỉ có thể dựa vào thành tích tốt trong luyện tập và học hành đến đổi mà thôi.

Lúc này đây nhóm trí thức con nhà nghèo lại tỏ ra vượt trội, họ chịu khổ quen, chăm chỉ quen rồi nên tiếp thu kiến thức nhanh hơn, thành tích luyện tập tốt hơn. Nên nhớ trước đây họ vì gia cảnh nên có chăm chỉ cũng khó lại với con nhà quan có điều kiện. Nhưng kiến thức toán học mới, vật lý, hóa học, kiến thức về vận hành lắp đặt dây truyền thì cả hai bên đều xuất phát từ con số không. Do đó ai chăm chỉ hơn thì người đó chiến thắng. Tất nhiên cũng có những nhân vật thông minh đặc biệt nên nếu chỉ dựa vào chăm chỉ rất khó thắng lũ này. Phạm Phú Trọng là con người như vậy. Tên này chính là con trai của Hữu bộ thị lang Phạm Phú Thứ. Lần này người bất kham nhất là hắn, nhưng sau một thời gian chấp nhận số phận thì người tiến bộ nhanh nhất lại là hắn.

Mục tiêu đào tạo của Điều thiếu không phải là đào tạo ra các nhà khoa học, các nhà phát minh. Nói đùa à, đến tận thế kỉ 21 thì giới khoa học VN cũng không ra được người kiệt suất. Vậy nên Điều thiếu không điên mà đi theo con đường này. Hắn chỉ muốn đào tạo ra một thế hệ biết vận dụng công nghệ tiên tiến hiện nay, biết được bản chất của các công tác khoa học trong nhà xưởng. Điểm quan trọng nhất đó là biết ứng dụng và cải tiến những dây truyền đang có trong tay. Đã là người Việt thì không ai lại gì với từ cải tiến, lịch sử đã chứng minh, trong quá trình tiếp xúc công nghệ hiện đại, dưới điều kiện khó khăn thì người Việt giỏi nhất là cải tiến. Vậy nên tại sao Điều thiếu đi vào con đường thực dụng này thì cũng dễ hiểu.

Nói đến các cụ du học đông tây kim cổ, nhưng người học thành tài có là bao. Đơn giản những vị theo xu thế cải cách mà du học. Nhưng các vị này lại chẳng thể biết mình nên học gì trong mớ trí thức hỗn độn, rộng lớn như biển ở trời tây. Đắm ra các vị học về chỉ là một mớ hỗn độn lý thuyết suông, nhưng Điều thiếu lợi dụng sự hiểu biết của người hiện đại mà ép những thành phần trí thức trẻ Đại Nam này đi theo con đường thực dụng. Học xong là có thể ứng dụng được ngay.

Xưởng hóa học thì có hai xưởng, một là xưởng chế tạo acid hữu cơ thì đặt trong quân doanh rộng lớn. Xưởng chế tạo thuốc nổ Nitroglycerin thì được xây dựng ở một vùng hẻo lánh rất xa dân cư và có trọng binh canh gác. Mẹo cái thứ thuốc nổ Nitroglycerin này rất là không an toàn vậy nên Điều thiếu cần hết sức cẩn thận. Xưởng điều chế nha phiến và Heroin thì hẳn cho xây dựng tại làng Trúc Vồng, nơi này cách quân doanh không xa. Xưởng luyện thép với năm chiếc lò nung Bessemer thì Điều thiếu cho xây dựng gần sông Trới thuộc làng Trúc Vồng. Hai xưởng dệt cũng cách không quá xa xưởng luyện thép. Điều thiếu đang muốn biến Sông Trới thành một cảng khẩu nước ngọt dễ dàng vận chuyển nguyên liệu đầu vào đến, cũng như dễ vận chuyển thành phẩm đi bằng đường thủy. Tất cả nhà máy dường như đã hoàn tất lắp đặt không sai sót, các chuyên gia người Anh, Người Thụy điển cũng đã thử vận hành một cách trơn chu các nhà máy này.

Đến lúc này thì việc tuyển hạt công nhân ồ ạt cho các nhà máy được thực hiện. Tất nhiên mấu chốt vẫn là các thợ thủ công trong những người lưu dân được ưu tiên tuyển chọn. Để người nông dân thuần túy đi làm công việc nhà máy thì tốn thời gian đào tạo nhiều hơn. Điều thiếu đã có kế hoạch sắp xếp cho bọn họ.

Thợ rèn được tuyển vào nhà máy luyện thép, thợ dệt, thợ may được tuyển vào nhà máy dệt, thợ nề thợ gỗ tạm thời không có xưởng đóng tàu nên tạm sắp xếp thành một nhóm tiến hành tu bổ bốn mươi chiến hạm của Vạn Ninh. Công việc tuyển thợ cho hai nhà máy hóa chất mới là trọng tâm được đặc biệt chăm sóc. Những công nhân làm ở đây cần nhất là sự cẩn thận, vậy nên Điều thiếu phải đích thân phỏng vấn và tìm ra được hơn ba trăm người phù hợp điều kiện. Trong đó đến hai phần ba không ngờ lại là nữ giới.

Tiếp theo đó là chuỗi ngày dài tiến hành đào tạo các vị “tân công nhân” vừa chắt ướn chân ráo ngày nào lao động thủ công tiến lên một bước tiếp xúc lao động cùng máy móc công nghiệp. Cũng may mắn tất cả đều là dây truyền sản xuất nên mỗi người chỉ phải thuần thục công việc của riêng bản thân mà thôi nên tiến bộ rất khả quan. Khó khăn nhất vẫn là nhà xưởng hóa chất vì bên trong có rất nhiều cảnh báo, kí hiệu chữ latin cần ghi nhớ.

Nhà máy dệt được đưa vào hoạt động trước tiên, vì lao động dệt với máy móc khá đơn giản so với các nhà xưởng còn lại nên công nhân thành thục sớm. Nguyên liệu bông thì Đại Nam cũng có, tuy rằng đã được du nhập từ Ấn Độ vào Đại Nam từ thời Gia Long nhưng công nghiệp trồng bông tại Đại Nam vẫn là manh nha tự phát nên sản lượng không nhiều. Mấy ngày qua thương đoàn muối ngoài buôn muối thì mở rộng các hạng mục như buôn bông, quặng sắt, và rất nhiều vật tư khác phục vụ cho các nhà máy tại Vạn Ninh. Nguyên liệu bông gom góp hết cả Bắc Kỳ cũng không đủ cho hai xưởng dệt vận hành tối đa công suất trong hai tháng vậy nên việc nhập khẩu nguyên liệu lại là một bài toán đối với Vạn Ninh. Cũng may lúc này Vạn Ninh có nhiều lao động nên họ cũng quy hoạch một số địa phương để trồng bông nhưng không nhiều. Diện tích đất Điều thiếu còn để dành để trồng thuốc phiện và thuốc lá.

Nhưng các Đoàn thương muối Vạn Ninh toàn những con buôn máu mặt và tinh minh nên họ đã đánh hơi thấy mùi tiền nơi đây. Đoàn thương nhân này tuyên truyền khắp nơi cho bà con Bắc Kỳ trồng bông kiếm sống. Trồng bông không cần cung cấp quá nhiều nước nên có thể trồng nơi ruộng xấu, đất cao, đôi khi đất đồi cũng có thể. Vậy nên các thương nhân này kí hợp đồng với các hộ trồng bông hứa hẹn sẽ thu mua theo giá “thị trường” mà nếu không muốn tiền thì họ sẵn sàng lấy lương thực mà đổi. Thành thử ra có rất nhiều hộ tại Bắc Kỳ bắt đầu chuyển qua trồng bông ở những thửa đất cao ráo không sợ lũ. Uy tín của đoàn thương nhân này cực lớn, họ lại sẵn sàng ứng một phần tiền giúp bà con duy trì cuộc sống đến mùa thu hoạch nên như một con bão cán quét, số lượng trồng bông hộ

tăng chóng mặt. Điểm quan trọng là rất nhiều lưu dân chấp nhận ký hợp đồng với thương nhân giao kèo bán bông với giá “hữu nghị” để đổi lấy gói cứu trợ tạm thời qua cơn hiểm nghèo. Vậy nên lũ thương nhân khốn kiếp này đã đặt hàng được một cơ số khổng lồ bông trong vụ sắp tới với giá cả bèo bọt. Nhưng nói đi cũng nói lại, hành động này của thương nhân Vạn Ninh đã góp phần bình ổn rất nhiều tình hình lưu dân của Bắc Kỳ.

Xưởng luyện thép là công xưởng tiếp theo đi vào vận hành trơn chu. Các lò luyện thép Bessemer không phải nói cho có, năng xuất của chúng phải nói là đứng đầu toàn thế giới vào lúc này. Nói thật Henry Bessemer cha đẻ của cái lò luyện thép này đang điều đứng với chính sách của ông khi sản lượng thép của lò Bessemer cực tốt nhưng chất lượng thì vẫn chưa đạt tiêu chuẩn thép công nghiệp. Điều thiếu lại biết chỉ cần cho thêm một lượng đáng kể gang kính (gang chứa mangan) thì vấn đề của lò Bessemer được giải quyết. Sở dĩ Điều thiếu biết điểm này vì Henry Bessemer suýt chút nữa mất quyền sở hữu trí tuệ vào tay Robert Mushet trong sự kiện trên. Nhưng đó là những việc của năm 1865, giờ đây Điều thiếu mặc kệ Henry Bessemer đang lẩn lộn với đám máy móc mà thử nghiệm, Điều đại nhân đang ở Đại Nam đúc ra một loạt sản phẩm thép chất lượng và chờ tên nào đó đến lạy lục mua hàng. Tất nhiên để đúc ra những thỏi thép tấm thép chất lượng kia thì không thể thiếu rồi các chuyên gia tây phương được thuê với giá cao đến Đại Nam công tác. Nhưng các công nhân của Đại Nam cũng đang tích cực học tập và chẳng bao lâu họ sẽ làm chủ công nghệ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Vạn Ninh chuyển mình (2)

Nói quanh đi quẩn lại hai nhà xưởng hóa chất vẫn là khó khăn nhất. Công tác trong nhà máy hóa chất không phải chuyện đùa, vậy nên Điều thiếu cực kì cẩn trọng, lúc này đã tháng 8 tức là đã hai tháng từ khi các xưởng đã lắp đặt xong nhưng Xưởng sản xuất thuốc nổ vẫn đắp chiếu chưa đi vào hoạt động. Quang Điều muốn các công nhân phải hết sức thành thực khi công tác tại xưởng hóa chất acid hữu cơ thì mới được phép chuyển qua Xưởng thuốc nổ. Tất nhiên những người được chuyển qua là những người ưu tú nhất trong số các công nhân.

Sau một tháng vận hành, và đào tạo công nhân, tức là trung tuần tháng bảy thì nhà máy hóa chất acid hữu cơ đã lần lượt cho ra các sản phẩm acid hữu cơ khác nhau cùng các dẫn suất anhydride. Thật ra Điều thiếu chỉ cần loại anhydride đơn giản nhất đó là Acetic anhydride để sản xuất Heroin nhưng hẳn cần công nhân luyện tập tay nghề nên theo quy trình mà chế tạo đủ loại. Đây cũng là giáo cụ trực quan để các học viên trí thức trẻ Đại Nam học tập. Do đó Điều thiếu cũng không quá keo kiệt để các vị này có thể tự tay thực hiện các thí nghiệm hóa học.

Nơi nấu Heroin được đặt tại quân doanh bắc với sự bảo mật tuyệt đối không có ai được vào cả. Chỉ có những công nhân dòng chính được chuyển Từ đồn điền Trần gia ở Hà Tĩnh mới được công tác nơi đây với mức lương và đãi ngộ cao chóng mặt. Tất nhiên kèm với đó là sự hạn chế tự do của đám công nhân này. Các chuyên gia ngoại quốc là nhân vật đặc biệt nơi đây vì bất kì nơi nào họ cũng có thể tham gia. Cả Robert và Điều thiếu đều có một nhận định chung đó là 137 chuyên gia các ngành nghề tới từ châu Âu đừng bao giờ mong được trở về tổ quốc. Họ đã hám tiền mà lên thuyền giặc thì đừng mong trở về.

Cây thuốc phiện mới được gieo trồng hai tháng nên Vạn Ninh chưa có được nguồn nguyên liệu của bản thân. Không cách nào khác Thương thuyền K&R đành phải đi Ấn độ một chuyến để mua Á Phiện. Lúc này đây sau ba tuần nấu, điều chế, lọc tinh vì với các chuyên gia hóa học thực sự thì mười tấn Á Phiện đã biến thành 500kg Heroin bạch phiện. Nhìn những hạt Heroin trắng hơn quá nhiều so với hàng mẫu khi Điều Thiếu đưa cho tại HongKong mà hai hàng nước mắt Robert rung rung. Nếu không phải Điều thiếu cố sống cố chết khuyên can thì tên quý hám tiền này có lẽ đã xông lên mà hít thử rồi.

Tuy phải nhập Á Phiện với giá không rẻ vì chưa có nguyên liệu đầu vào thế nhưng Heroin là mặt hàng độc quyền. Giá cả ra sao thì do công ty định đoạt, đảm ra kể cả là phải mua nguyên liệu thì với 500kg Heroin này không lãi 20 vạn lạng là không có thiên lý (500 kg heroin vào khoản 15 triệu USD thời hiện đại, bằng khoảng 4 triệu USD lúc này tương đương tầm 45 vạn lạng). Nên nhớ Á Phiện có mùi ngái ngái đặc trưng rất khó chịu, hút cũng rườm rà phức tạp và tốn thời gian không thôi. Còn nói về hiệu quả thì một liều heroin có thể kéo dài hơn bốn tiếng. Bên cạnh đó cảm giác mãnh liệt do hít heroin thì á phiện không thể nào so sánh được. Chỉ cần con nghiện hít được heroin một lần thì cảm giác của họ với Á Phiện sẽ thành nhạt như nước ốc.

- Kenny các hạ, chúng ta không còn vốn quay vòng rồi, bắt buộc phải đem 500 kg heroin đi chào hàng tại HongKong, Quảng Châu để kiếm lại. Từ đó chúng ta mới có thể mở rộng sản xuất.

Trong văn phòng làm việc mới xây đầy phong cách hiện đại thì Điều Thiếu và Robert đang tiến hành bàn bạc.

- Cái này thì tôi chấp nhận. Nhưng nếu chỉ đem mớ bột này đi chào hàng thì không thể nào gây được tiếng vang và hiệu quả tốt. Chúng ta phải tiến hành một chương trình quảng cáo rầm rộ. Tiếp theo đó là nhân mác, bao bì phải có và đặc biệt. Thêm vào nữa là bán kèm dụng cụ hút Heroin. Robert các hạ ngài không tính cầm một nắm bột như bột gạo trong tay đi chào hàng chứ?

- Kenny các hạ đi theo ngành binh nghiệp thật phí tài.

- Tôi vẫn làm thương nghiệp thôi.

- Ha ha cũng đúng, chúng ta cạ n ly.

- Robert các hạ, chúng ta đang uống café.

- Khụ khụ.

.....

Ngày 12 tháng 9, Robert lên thương thuyền mang theo 500 cân Heroin đầu tiên trên thế giới tiến về Hongkong. Tất cả heroin đều được chia ra và đóng gói cẩn

thận thành các đơn vị nhỏ nhất là bốn lạng tư (340g). Nhóm heroin này được bọc hai lớp giấy, phía trong là dây dầu, phía ngoài là dây cứng được in bao bì nhãn mác công ty K&R. Lần này Điều thiếu thất sách khi không nhập khẩu dây truyền sản xuất giấy và dây truyền in ấn. Hẳn quyết định làm vài phi vụ ma túy có lãi sẽ đầu tư thêm một loạt các dây truyền sản xuất khác nhau. Kèm theo lô ma túy kể trên thì Điều thiếu cho thợ thủ công đúc một loạt các dụng cụ dùng để hút ma túy. Có bằng thép, đồng, và tất nhiên có cả bằng bạc cho các đại gia nếu họ muốn mua. Tất nhiên các sản phẩm này chỉ là phụ chà kiếm được bao tiền cả, nhưng đây là phương thức quảng bá cách dùng sản phẩm mới nên hẳn không thể không chú ý. Tất cả sản phẩm đều có logo công ty K&R chói mắt.

Lần này tiền vốn của công ty bán lô súng cho triều đình đã kết quệ. Bản thân tiền riêng của Trần gia cũng không còn chút nào, tất cả đều chỉ có thể dựa vào lô ma túy này để kiếm tiền về mà thôi. Xưởng dệt thật ra cũng kiếm khá trong hai tháng qua với lượng vải bán trong nước đã đạt doanh số 5 vạn quan. Xưởng thép thì chưa có nơi nào đặt hàng mua nhưng Điều thiếu nhìn về hướng kinh thành Huế mà không hề lo lắng. Xưởng vũ khí nơi đó đã lắp đặt xong, họ không công đuôi đi mua thép của Điều thiếu mới lạ. Tiền của nhà họ Trần trống rỗng đa phần bởi mua lương thực ứng trước cho nạn dân đã đến Vạn Ninh. Nhưng chỉ cần duy trì được đến mùa thu hoạch thuốc phiện thì tình hình trên sẽ chấm dứt hoàn toàn.

Thành thử ra lúc này tại Vạn Ninh chỉ có nhà máy dệt thuộc dạng ăn nên làm ra nhất khiến ai cũng đồ mắt không thôi. Nhu cầu vải vóc sử dụng trong dân chúng là cực kì lớn, đặc biệt vải thô của Vạn Ninh chất lượng cực tốt, giá thành lại rẻ do sản xuất công nghiệp nên được chào đón mãnh liệt. Chỉ là vải vẫn nhuộm thủ công nên màu sắc không đa dạng mà thôi.

Về tình hình quân sự của Vạn Ninh cũng dầm chân tại chỗ, vì không có tiền, không có tàu (thuyền K&R bận bịu chạy loăng quăng quanh Đông Á) nên Điều thiếu không thể bổ sung vũ khí trong quân. Chính vì lý do này hẳn không thể mạo hiểm đem hạm đội tấn công trực tiếp lên Cát Bà cho được. Vậy nhưng cho dù Điều thiếu bận rộn với xây dựng nhà xưởng tại Vạn ninh nhưng hẳn không bỏ bê chuyện luyện quân. Mấy tháng nay 3 ngàn năm trăm quân Vạn Ninh thay nhau xuất kích tiểu phi ngoài khơi. Có chuyên gia thủy chiến người Mỹ nên Vạn Ninh thủy quân cũng tự tin chiến đấu, vì thuyền mới trang bị nhiều pháo cộng thêm các pháo thủ rất lành nghề nên Vạn Ninh dễ dàng đàn áp các nhóm nhỏ hải tặc. Cát Bà đảo hiện nay đang tai mắt khắp xung quanh Vạn Ninh thủy doanh. Chỉ cần Vạn Ninh xuất quân là họ ba chân bốn cẳng chạy về hang ổ ngay lập tức.

Những trận thắng nhỏ vẫn đều đặn được báo về triều đình. Cán tướng quân càng thủy chiến càng lành nghề, giờ đây chuyên gia người Mỹ chỉ đảm nhiệm khả năng tham mưu mà thôi. Phần lớn là Cán ca chỉ đạo thủy chiến. Giác mơ cười ngựa xung trận của Cán ca lại biến thành cười chiến hạm mất rồi.

Do danh tiếng quân Vạn Ninh quá lớn, cũng do thương nhân giúp đỡ nạn dân chuyển nghề trồng bông và cứu tai kịp thời nên trong mấy tháng qua tình hình Bắc Kỳ yên ổn một cách bất ngờ. Nhưng trái với Bắc Kỳ đang tạm thời thái bình thì Nam Kỳ đang chiến hỏa hùng hực.

Trung tuần tháng bảy năm 1861, Hoàng Diệu dẫn một vạn năm ngàn Tân kinh quân vào nam tiếp viện cho lính của Nguyễn Tri Phương và Trương Định. Ba vị danh nhân lịch sử Đại Nam cuối cùng cũng được cùng nhau bắt tay tác chiến.

Tháng 4 năm 1861, quân Pháp chiếm Đại đồn Chí Hòa, Mỹ Tho. Trong lịch sử thì khi Đại Đồn Kỳ hòa mất triều đình lập tức cho Nguyễn Bá Nghi làm Khâm sai Đại thần thay Nguyễn Tri Phương. Nhưng sự giao sự suất hiện của Quang Diệu làm lịch sử vụn vụn hết cả. Lúc này Tự Đức vẫn kiên trì để các lão Nguyễn Tri Phương làm Khâm sai Đại thần. Lại cũng trong thời gian này Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard thay thế Chamer, nếu trong lịch sử thì tên thiếu tướng này dễ cho quân Pháp chiếm thêm Biên Hòa và Bà Rịa tháng 12 năm 1861. Nhưng lúc này đây mọi chuyện không còn dễ dàng với quân Pháp nữa rồi. Đội quân tinh nhuệ vào bậc nhất, hiện đại vào bậc nhất của Đại Nam đã có mặt. Hoàng Diệu thề rằng có chiến đấu đến hơi thở cuối cùng cũng không thể để cho Quân Pháp tiến thêm một bước. Một cuộc chiến hiện đại cực kỳ khốc liệt chuẩn bị diễn ra.

Thật ra Hoàng Diệu đã thấm nhuần cách đánh du kích của Điều thiếu đã bày cho khi tham gia huấn luyện cho tân Kinh quân. Chính vì lý do này ông rất phản cảm với triết lý đánh trận của Nguyễn Tri Phương. Cách đánh trận của Phương các lão đã lỗi thời vì nó chỉ có thể hiệu quả trong thời chiến tranh thời trung cổ với vũ khí thô sơ mà thôi.

Nguyễn Tri Phương sử dụng sức mấy vạn dân, quân trong gần một năm để xây dựng nên Đồn Chí Hòa. Đại đồn dài 3.000m, rộng 1.000m, được chia làm năm khu bằng nhau, ngăn cách bằng một bờ rào gỗ có cửa. Tường đồn được xây bằng đất sét và đá ong, cao 3,5m, dày 2m, có rất nhiều lỗ châu mai. Trên mặt tường đồn, bố trí 150 đại bác các cỡ bắn bằng đạn gang. Bên ngoài đồn có nhiều lớp rào tre, nhiều mô đất, nhiều ao nước và vô số hố chông. Quả thật đây có lẽ được coi là một đại đồn kiên cố nếu vẫn là chiến tranh của trăm năm trước đây.

Ý đồ của Nguyễn Tri Phương rất rõ ràng đó xem Đại đồn giống như cái thân hình đồ sộ của một lực sĩ giang hai cánh tay (hai chiến lũy tả hữu) ôm lấy Sài Gòn - Chợ Lớn, Chặn địch không thể từ sông tiến lên bờ. Nguyễn Tri Phương tưởng đâu quân Pháp không thể bước qua Đại đồn nổi, cam chịu co rút trong Sài Gòn cho đến ngày phải rút đi như chúng nó đã rút đi khỏi Đà Nẵng. Nhưng sự thật chứng minh đây là một quyết sách quá sai lầm.

Đại đồn là một cái đồn rộng quá, chiều dài 3.000 mét, chiều ngang 1.000 mét. Nó thiếu cao thừa rộng, mặt thì yếu (hai bên hông), mặt thì mạnh (mặt tiền ngó ra sông Sài Gòn), nên quân của đối phương dễ leo vào, đánh xuyên hông, đánh bọc hậu.

Về vũ khí, trên mặt tường đồn, có 150 đại bác đủ loại, nhưng phần nhiều là đại bác bắn đạn gang, sức sát thương hết sức có hạn. Nếu là chiến tranh thời trung cổ với vũ khí thô sơ, thì đại đồn có thể xem như khá kiên cố...nhưng ở đây nó phải đối chọi với những vũ khí hiện đại, hùng hậu, có sức công phá mãnh liệt thì Chí Hòa Đại đồn lại yếu đuối vô cùng.

Tuy có chủ trương "vừa công vừa thủ", Thống tướng Nguyễn Tri Phương vẫn án binh bất động, ông tập trung sức lực quân dân (khoảng 50.000 người) không phải vào việc đánh mà vào việc xây dựng Đại đồn Chí Hòa nhằm bao vây địch chặt chẽ hơn, tính không cho địch bung ra rộng hơn nữa...(Đề rồi) Đại đồn xây dựng gần một năm với công sức của mấy vạn quân và dân, chỉ bảo vệ được hơn một ngày thì mất!. Đại đồn Chí Hòa, biểu hiện chiến lược phòng thủ tại hại của tướng Nguyễn Tri Phương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chiến hạm Lumière

Dù có bất mãn như thế nào về chiến thuật của Nguyễn Tri Phương thì Hoàng Diệu cũng không dám nói qua ngoài. Nên nhớ Nguyễn Tri Phương vẫn là thống quân chống Pháp tại Nam Kỳ. Thật ra Hoàng Diệu cũng không có tư cách trách cứ Nguyễn Tri Phương, nếu để cho Hoàng Diệu chưa học hỏi qua binh pháp hiện đại của Điều thiếu thì chắc gì hẳn có thể đánh tốt hơn Nguyễn Tri Phương thống binh đây.

6 giờ sáng ngày 27 tháng bảy năm 1861. Sông Phước Long (sông Đồng Nai) đoạn Cù Lao phổ nổi đến bến cảng bờ sông dẫn đến Trấn Biên thành một đoàn thương thuyền gồm năm chiếc ghe nhỏ đang bí mật chạy chèo trên sông. Hành vi của năm chiếc ghe này quả thật rất lén lút. Trên những chiếc ghe nhỏ nặng nề này chứa đầy gạo trắng được phủ vải dầu chống thấm, nếu nhìn qua thì đây có lẽ là một đám buôn lương thực. Trên các ghe thuyền thì các tay chèo thuyền đang ra sức hết mình khiến cho các ghe này bơi thật nhanh về phía Trấn Biên.

Nhưng thật không may cho các thương gạo này vì họ đâu biết rằng phía trước mình là một chiến hạm của quân Pháp đang tuần tiểu trên đoạn sông này. Tiểu hạm Lumière là một tàu gỗ có chỗ được bọc đồng chạy bằng hơi nước, có thể ra vào những luồng lạch cạn, được trang bị một đại bác cùng nhiều vũ khí đa năng. Đây là một trong những tàu thuộc hàng bậc nhất của hải quân Pháp lúc bấy giờ. Chỉ huy tàu là Nicolas, một trung úy hải quân trẻ tuổi, cùng 50 lính thủy người Pháp cùng 27 tên việt gian làm việc cho gặc.

Thời gian này Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard thay thế Charner lên làm thống binh quân viễn chinh Pháp tại Đại Nam, tên thiếu tướng này có ý định mở rộng việc chiếm đóng lên Trấn Biên (Biên Hòa) cùng Bà Rịa. Chính vì lý do này nên đề chuẩn bị cho cuộc đổ bộ thì hẳn đã cho bốn tiểu hạm tuần tiểu trên sông Phước Long nhằm nắm rõ địa hình cũng như tiêu diệt các cơ sở phòng thủ nhỏ bên bờ bắc sông Phước Long nơi dẫn đến Trấn Biên cũng như Bà Rịa. Sông Phước Long mực nước rất sâu nên kê cả trung hạm hay thuyền đồ bộ của quân Pháp vẫn có thể dễ dàng qua lại. Nhưng nếu đề cơ động tuần tiểu cũng như khóa chặt tuyến đường sông thì các tiểu Hạm như Lumière lại có ưu thế hơn.

Bốn tiểu hạm được bố trí trên sông Phước Long của quân Pháp bao gồm Lumière(ánh sáng), Espérance (hy vọng, tiểu hạm này trong lịch sử sẽ bị Quyền Quân binh đạo Nguyễn Trung Trực đánh chìm trên sông Nhật Tảo), Gagner và Expédition (tác ko biết nghĩa).

Lúc này đây trên boong chiến Hạm Lumière một tên lính hoa tiêu người Pháp la lớn báo động cho toàn bộ thủy thủ đoàn. Hóa ra thông qua kính viễn vọng thì tên này đã nhìn thấy năm chiếc thuyền buôn bé nhỏ. Quân Pháp vội vã chuyển hướng chiến hạm Lumière chắn đầu năm chiếc ghe trên sông.

- Bọn bay là ai, qua đoạn sông này làm gì? Mau vút vũ khí nếu không chúng ta bắn.

Trên chiến hạm Lumière chiếc đại bác duy nhất đã chĩa cái họng súng đen đom về phía năm chiếc ghe. Bên cạnh đó các binh lính người Pháp cũng lố nhố lên cò súng và vào vị trí. Tất cả hơn năm mươi họng súng chỉ về phía các lái buôn gạo kia.

Chỉ thấy trên ghe thuyền các thương lái cùng chèo thuyền loạn lên một đoàn, có người sợ hãi quá còn nhảy cả xuống sông bắt chấp đang ở giữa dòng mà bơi vào bờ. Hành động này khiến cho quân Pháp cùng lũ cộng sự người Việt cười hô hô, vui vẻ.

Các lái thương về mặt rất bất đắc dĩ ra lệnh vút hết đao kiếm là vũ khí tự vệ của đoàn buôn xuống sông.

- Các đại quan, chúng tôi là thương nhân buôn gạo thôi, xin cho chúng tôi nạp tiền qua đường được không?

Một vị thương nhân có vẻ như là người đứng đầu của đám người đứng lên hô to về phía chiến hạm Lumière.

Tên thông dịch viên vội vã nói lại với vị thiếu úy Nicolas. Thật ra quân Pháp đánh trận tại Đại Nam cũng có lúc khó khăn, cũng có lúc thuận lợi nhưng trên sông và trên biển thì quân Pháp là bá chủ ở Đại Nam lúc này. Trên bộ thì quân Pháp còn phải công thành chiếm đất, vậy nên thương vong là rất lớn. Nhưng trên biển cùng sông thì quân Pháp lại chưa từng gặp đối thủ. Thuyền Chiến của Đại Nam trang bị quá tồi tàn, pháo của Đại nam là bắn đạn gang tầm bắn chưa đầy 400m trong khi đó đại bác bé nhất của quân Pháp tầm bắn cũng là 1km cộng thêm có thể bắn đạn nổ. Thuyền của Đại Nam không động cơ, không bộ thếp. Nói đến như vậy để hiểu rõ chênh lệch thủy binh của hai bên. Vậy nên trên sông trên biển quân Pháp lấy tư thế nghiền ép mà đánh quân Đại Nam. Nicolas đồng ý gật đầu, vì thật ra việc thu tiền mồi lộ này không có gì nguy hiểm, nửa tháng nay Nicolas thu tiền mồi lộ của thương nhân trên sông Phước Long đến nhuyến cả tay rồi.

Một chiếc thuyền nhỏ được thả xuống từ tiểu chiến hạm Lumière. Sau đó năm tên lính người Việt cộng thêm một tên Lính pháp tiếp cận năm chiếc ghe nhỏ để tiến hành thu thuế và kiểm tra.

Mấy tên công tác người việt rất thành thạo lật từng lớp vải dầu lên kiểm tra cẩn thận hàng hóa. Bỗng nhiên một tên việt gian bỗng nhiên hô lớn.

- Á phiền, là á phiền.

Thì ra tên lính việt đầu quân cho Pháp đã “vô tình” phát hiện được á phiền giấu dưới lớp gạo kia.

Lúc này thừa dịp không để ý các tay chèo thuyền nhảy cả xuống sông chạy trốn chỉ còn lại một mình vị thương nhaanh đang đứng đó run rẩy mặt xám như tro tàn.

- Là á phiền thưa thiếu úy đại nhân.

Tên phiên dịch người Việt vội vã xum xoe bên cạnh Nicolas.

- Vậy thì thu hết đi.

Nicolas cảm thấy hôm nay khí trời thật đẹp, tư nhiên đi tuần như thường lệ lại thu được một đám nha phiền như vậy. Nha phiền đó, trị giá như thế nào thì ai cũng biết, cả hai tuần qua thu tiền thuế của mấy cái ghe gạo, ghe muối chả đáng là bao nếu đem so với món hời hôm nay. Nicolas trong lòng thật vui vẻ. Nhưng lúc này tên thiếu úy bỗng thấy tên binh sĩ người việt đang xỉ xô to nhỏ gì đó với tên phiên dịch.

bằng súng ống. Các binh sĩ toàn lấp ló sau công sự mà bắn nhau, trừ xung phong ra thì có lẽ cái gáo dừa là hay bị lộ nhất, chính vì thế mũ bảo hộ rất được Điều thiếu quan tâm. Đây là chiếc nón bảo hiểm bắt buộc tại Vạn Ninh. Vì nể tình đồng chí với Hoàng Diệu mà Điều thiếu quyết định lấy ra một ngàn cái từ quân Vạn Ninh tặng cho tân Kinh quân. Về đến triều đình thì Hoàng Diệu lập tức cho chế tạo thêm mười ngàn chiếc mũ loại này. Phải nói là Tự Đức cực kì hi vọng vào tân kinh quân nên rất chịu chơi, Hoàng Diệu xin xỏ Tự Đức duyệt ngay.

Nếu so sánh số công tượng thì Vạn Ninh chỉ là con tép trên mếp con mèo so với Huế. Vậy nên Điều thiếu lúc chưa có các nhà máy thì phải cong đít mất mấy tháng mới chế được hai ngàn năm trăm cái nón bảo hiểm. Nhưng Hoàng Diệu chỉ mất một tháng là chế được 10 ngàn cái với chất lượng tốt hơn hàng gốc tại Vạn Ninh.

Nón bảo hiểm của Hoàng Diệu cũng như các tân Kinh quân đều được bọc vải thô màu xanh lá cây. Trang phục của tân Kinh quân cũng là trang phục cải cúc khá hiện đại gần giống như trang phục Tây Âu. Đây cũng là trang phục quân của Vạn Ninh. Vốn Điều thiếu muốn cách tân hoàn toàn cho giống nguyên quân phục châu Âu nhưng hần không dám. Hần sợ triều đình mấy tên ngôn quan nói ra nói vào. Vậy nên Điều Thiếu về bừa một mẫu quần áo lai giữa âu và á. Quan trọng là quần có túi, có đai lưng, có khuy quần. Áo cũng có khuy tiện cởi ra mặc vào. Hoàng Diệu đã học thì học bằng hết nên tân Kinh quân không khác là bao với Vạn Ninh quân mở rộng.

Quan trọng vì chiến thuật du kích thì sắc phục của tân Kinh quân tuyền một màu xanh lá cây. Vì thời này thuốc nhuộm xanh lá cây hiếm có, vậy nên đây cũng là một khoản đầu tư lớn. Nhưng vì khẩu hiệu “Tất cả vì Đại Nam hùng mạnh” Tự Đức cần rằng. Tất nhiên tân kinh quân là đội quân sắc phục xanh lá duy nhất tại Đại Nam. Điều thiếu ở miền bắc chẳng phải đánh du kích với ai nên hần cũng lười đầu tư. Sắc phục quân Vạn Ninh là một loạt màu nâu của áo bà ba. Rất rẻ, rất dễ nhuộm, tiết kiệm vô cùng.

Quay trở lại với Hoàng Diệu lúc này, mặt hần chất đầy bùn đất, giờ đã khô rồi, nón bảo hiểm gắn đầy cành lá cây bụi, Trên lưng công ba lô cũng là gắn cây cỏ xum xuê. Trong tay lăm lăm một khẩu súng trường cũng bọc vải xanh lá cây che che lấp lấp.

- Hoàng tướng quân. Vẫn chưa tấn công sao, cầm tù quân trong doanh chịu không nổi.
- Trương Định tướng quân, tính tủy nhất trong du kích chiến là nhẫn nại, ngài luôn phải nhớ lấy.
- Hạ quan thọ giáo.

Một tên lính nằm bên cạnh Hoàng Diệu với trang phục không khác gì cả chỉ có điều trong tay hần là đao mà không phải súng. Vị này là Trương Định tướng quân đại danh đình đình. Nhưng lúc này đây Trương tướng như học trò đi theo sau Hoàng tướng để thụ giáo về binh pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Đại thắng

Cũng không chờ quá lâu sau hai mươi lính pháp tăng viện vội vã tiến về “hang ổ” của thương nhân buôn nha phiến.

- Tấn công.

Hoàng Diệu hô to một tiếng sau đó nhắm kĩ một tên Pháp đi đầu mà nã đạn. Đừng có đùa với Kammerlader. Súng này tầm chính sách trên dưới 200m tức là nếu hai bên Pháp, Đại Nam lập chiến tuyến xa hơn 200m mà bắn nhau đi đoàng thì Đại Nam bắt lợi hoàn toàn vì Minire Rifle tầm chính xác lên đến 350-400m. Nhưng đây là quân Đại Nam đang phục kích quân Pháp vào phạm vi nổ súng hiệu quả của Kammerlader vậy nên ưu thế của Pháp quân là không có gì.

Sau tiếng súng nổ của Hoàng Diệu là tiếng súng nổ đình đùng khắp nơi xung quanh cái “hang ổ” nha phiến vang lên. Hơn hai mươi tên lính pháp cùng một số tên việt gian ngã xuống trong vũng máu, không một tên lính pháp nào chạy thoát. Họ chính là đối tượng hạ sát được tân kinh quân quan tâm trọng điểm.

Tùng bụi cỏ lay động, tùm khóm cây lay động rồi đứng lên di chuyển. Rau má đậu xanh, vậy mà xung quanh có phai phục đến 300 người, thế này mà cũng gọi là đánh du kích sao? Dĩ nhiên là đánh du kích phiên bản Hoàng Diệu rồi, binh thư là chết người là sống, cùng một quyển sách nhưng một trăm người đọc thì ít nhất cũng có năm mươi cách lĩnh ngộ khác nhau.

Một trăm năm mươi phát đạn trọng lượng nổ súng đầu tiên thế nên chia đều cho hơn năm mươi vị tặc nhân nơi này thì ít nhất mỗi vị cũng hưởng đến ba phát vào người. Tân Kinh quân là quân đội hiện đại chính quy do Tự Đức không tiếc tiền mà xây dựng thế nên đám này bắn tập hàng ngày như vãi đạn. Không giống thư thần có doanh súng hỏa mai một năm bắn sáu viên đạn thật. Để cho đám tân Kinh quân hưng hần với vũ khí mới có thười gian căn chỉnh ngắm nhĩa thì đừng mong may mắn thoát thân.

Mười mấy tên hán gian sợ té đài ra quần mà vút vũ khí hai tay ôm đầu quỳ xuống xin hàng.

- Trói đám này lại, chúng ta ra bờ sông xem sao.

Hoàng Diệu soái ca ra lệnh, sau đó đám cam tử quân làm mỗi nhữ trong danh trại nha phiến giả như hùm như beo lao ra mà trói gô đám hán gian còn sống lại. Đoàn quân áo xanh lục trên người gắn đầy cây cối lục đục tiến về phía bờ sông.

Trên chiến hạm Lumière thiếu úy Nicolas đang rất ngạc nhiên khi tiếng súng vang lên quá nhiều. Hần chỉ cừ thêm có hai mươi lính mà thôi, nhưng tiếng súng vang lên từ khu rừng gần đó lại như có cả trăm vậy. Vẫn đang ngờ ngàng về sự bất ngờ này thì Nicolas nghe thấy tiếng la thất thanh của quân Pháp trên chiến hạm.

- Bao vây, chúng ta bị bao vây...

Thì ra lúc này từ khắp nơi trên mặt sông thỉnh thoảng xuất hiện các thuyền nhỏ của người Việt đang lao đến tiếp cận chiến hạm Lumière. Những chiếc thuyền tấn công chiến hạm Lumière của người Đại Nam Rất là nhỏ tất cả chỉ dài cỡ năm sáu mét mà thôi. Mỗi thuyền này có bốn mái chèo, có mái che phía trên để chắn đạn. Hai bên sườn cũng có tấm ván bọc đồng chắn đạn và có lỗ châu mai. Đây là đại sát khí đánh du kích trên sông mà Hoàng Diệu tự mình nghĩ ra. Các con thuyền này nếu nhìn kĩ thì vẫn còn lác đác cành lá, cây cỏ chung quanh. Có lẽ họ đã ngụy trang rất kĩ hai bên bờ sông này, giờ đây thời cơ đã tới nên họ lao ra ngoài, nhưng có lẽ vì vội mà chưa thanh lý hết ngụy trang.

- Đại bác khai hỏa...

- Các binh sĩ thủ sẵn hai bên mạn tàu, bắn tự do không cho chúng tiếp cận.

- Tăng tốc thuyền hướng về Đông nam

Một loạt mệnh lệnh từ Nicolas được ban ra, tên thiếu úy này cũng không phải tay mơ.

Đại bác Pháp uy lực rất lớn, nó là bắn đạn nổ nên sức công phá vô cùng mạnh. Nhưng các tiểu thuyền của Đại Nam lại như một bầy sói đang phân tán mà tấn công con mồi. Quan trọng là tiểu hạm Lumière như một con voi già ngu ngốc mà tiến lại quá gần bầy sói ngụy trang. Vậy ra khi bị phát hiện thì đã có những thuyền nhỏ của quân Đại Nam chỉ cách tiểu hạm Lumière 300 m mà thôi. Mà tốc độ của những thuyền nhỏ này cực nhanh, chẳng mấy chốc chúng sẽ tiếp cận được mà thôi.

Oành một tiếng thì ra đại bác 8 pound của chiến hạm Lumière đã khai hỏa, một chiếc tiểu thuyền Đại Nam ngoài 400m vỡ tan thành từng mảnh, gỗ vụn, mảnh thi thể văng khắp nơi trên mặt sông, nhưng hiệu quả của phát đại bác này cũng chỉ dừng ở đó, vì khoảng cách đội hình các tiểu thuyền Đại Nam rất quy củ.

Tiếp theo là tiếng súng đùng đùng cùng tiếng đại bác 2 pound bên mạn phải của tiểu Hạm Lumière vang lên không ngớt. Đại bác 2 pound được gọi là đại bác nhưng cũng chỉ lớn hơn súng trường mà thôi, nhưng chúng cũng bắn đạn nổ nên uy lực không thể xem thường. Mỗi bên mạn thuyền của chiến hạm Lumière có bố trí năm khẩu đại bác 2 pound như vậy.

Súng trường của quân Pháp vô dụng với thuyền nhỏ của Đại Nam, vì mái che của thuyền nhỏ được đóng bằng gỗ chắc chắn cộng thêm một lớp bao cát bằng vải bố dày tầm 10 cm phía trên. Đây cũng là một phát kiến của Hoàng Diệu. Vốn dĩ bao cát là môn học bày trận địa của Diêu thiếu tại Vạn Ninh, nhưng Hoàng Diệu cho may bao cát mỏng dẹt và chất lên mái che để cản đạn cho thuyền. Hiệu quả tốt vô cùng, việc cải tạo các ghe thuyền thành mái che đồng, thép vừa tốn tiền lại chậm chạp cũng hiệu quả chưa chắc đã cao. Nhưng mái che bằng bao cát của Hoàng Diệu thì rẻ, nhanh, và hiệu quả cực tốt. Đạn súng trường của quân Pháp xuyên không được. Các thuyền nhỏ Đại Nam vẫn tiến lên.

Uy hiếp duy nhất của các thuyền nhỏ là đại bác 2 pound. Đạn nổ của chúng có thể bắn tung bao cát hoặc thậm chí là bắn sập cả mái che. Nhưng dù sao đạn 2 pound uy lực cũng có hạn nên không thể phá hủy các thuyền nhỏ được trang bị kĩ càng trong một hai loạt bắn.

Đại bác lên đạn thời gian cooldown khá lâu nên sau loạt đạn đầu đã có đến sáu bảy chiếc thuyền nhỏ bao vây chiến hạm Lumière. Lúc này đây các tay xạ thủ của Đại Nam với súng trường tân tiến không kém quân Pháp bắt đầu đáp trả. Bảy thuyền nhỏ mỗi thuyền bốn thay chèo cộng năm tên xạ thủ dồn dập nã súng về phía lan can chiến hạm Lumière. Quân Pháp vì không thể ngờ tới vũ khí của Đại Nam tân tiến như vậy nên bị đánh cho toi bời. 30 xạ thủ còn lại của quân Pháp trên bong đèn phản nứa không đề phòng mà bị trúng đạn. Quân pháo binh của Pháp thì bị bắn cho không ngóc đầu dậy được.

Quân Pháp gặp đã kích nặng nề mà bối rối chưa tìm được phương pháp hiệu quả phản công. Họ chỉ cố dùng ưu thế động cơ hơi nước của chiến Hạm tính dùng thuyền chiến để ép thuyền nhỏ của Đại Nam.

Nhưng quân Đại Nam thuyền nhỏ rất linh hoạt, họ nhanh chóng tiếp cận hai bên mạn thuyền của chiến hạm Lumière rồi tung móc câu cổ định lại.

Chỉ trong một chốc lát bối rối thì có đến cả chục thuyền nhỏ Đại Nam đã bu lại quanh tiểu hạm Lumière. Lúc này Đại bác 8 pound là vô dụng. Đại bác 2 pound muốn thò đầu ra bắn chốc xuống thì bị xạ thủ của Đại Nam với số lượng vượt trội bắn cho không thò ra được.

Chỉ trong chốc lát thì tiểu Hạm Lumière đã bị số lượng rất nhiều tiểu thuyền Đại Nam bu đầy. Các thuyền ở xa một chút thì các xạ thủ bắn yểm trợ, các thuyền đã bám lấy hai bên mạn chiến hạm Lumière thì quan sĩ hò reo quăng móc sắt chuẩn bị leo lên cận chiến.

Việc leo lên cận chiến là không thoát khỏi thương vong nhưng quân Đại Nam như ăn thuốc lắc, chiến đấu cực kì dũng mãnh nên chỉ sau 30 phút thì quân Pháp chỉ còn lại hơn 20 người phải buộc bị đầu hàng.

10 giờ sáng ngày 27 tháng bảy năm 1861. Chiến hạm Lumière đã đầu hàng, đây là chiến hạm Pháp đầu tiên trong lịch sử toàn vẹn rơi vào tay quân Đại Nam.

Hoàng Diệu một thân quân phục xanh lá cây mặt đầy bùn đất được binh sĩ Đại Nam hò reo tung hô đỡ lên chiến hạm Lumière. Lúc này đây cảnh lá ngụy trang của lão soái ca đã được lột bỏ. Ngoài trang bị một sợi dây lụa vàng vắt chéo qua vai thì quân phục của vị đại tướng quân này không khác binh sĩ là bao. Trên mặt hấn đầy bùn đất bẩn thỉu chưa kịp vệ sinh. Nhưng tất cả đều không thể che mờ được sự vĩ đại của vị tướng quân này trong lòng binh sĩ Đại Nam. Nhìn hấn đứng trên bục cao của Lumière như hấn đang là biểu trưng của Đại Nam đập bẹp Pháp quốc dưới chân vậy. Một ngàn quân sĩ Đại Nam hoan hô vang trời, một số thương binh cũng gắng gượng mà kêu lên khe khẽ. Ngày hôm nay họ là anh hùng Đại Nam, sẽ được ghi danh vào sử sách, ai cũng biết điều đó.

- Các huynh đệ chiến sĩ mãnh quân tân Kinh làm rất tốt... kiểm tra thương vong. Cứu trị người bị thương khẩn cấp, những người hi sinh thì cố gắng tìm được xác về. Các thuyền nhỏ tỏa ra vớt súng.

Hoàng Diệu thực ra là người hưng phấn nhất, nhưng ông ta lại bình tĩnh cực nhanh mà ban bố mệnh lệnh. Các binh sĩ lúc này xúc động không thôi. Trưởng quan rất quan tâm đến tính mệnh binh sĩ đó.

Thật ra Hoàng Diệu đang mua chuộc lòng quân thôi, cách đánh của Hoàng Diệu rất không để ý đến tính mạng binh sĩ. Trận chiến này Đại Việt quân thương vong 57 người, đa số là do trúng đạn pháo cùng bị thương khi leo thuyền cận chiến. Cơ mà Hoàng Diệu có đến 15 ngàn quân bổ xung nên ông không quan tâm lắm. Chỉ cần kết quả thắng lợi là được rồi. Điểm tai hại cũng coi là ưu điểm, đánh trận hi sinh là chuyện phải có, nếu cứ suy tính không tổn mạng nào mà chiến thắng thì không bao giờ được việc. Nếu để Diệu thiếu chỉ huy trận này thì đảm bảo không thắng oanh liệt như Hoàng Diệu được.

Súng Kammerlader của các binh sĩ đánh trên thuyền nhỏ được dây buộc vào vật nhẹ dễ nổi, vì vậy các thuyền nhỏ bị đại bác bắn hạ vẫn có thể dễ dàng tìm lại súng như thường. Hoàng Diệu lần này vào Nam chỉ có năm ngàn khẩu Kammerlader nên hẳn quý súng hơn cả mạng. Slogan của vị này là “ người có thể chết, nhưng súng không thể mất”. Vậy ra trừ hai khẩu Kammerlader bị tàn phá hoàn toàn do đạn pháo thì vũ khí quân Đại Nam không tổn thất. Quân sĩ Đại Nam chết 42 người, bị thương 15 người. Quân Pháp chết và bị thương 47 người, bị bắt làm tù binh 27 người trong đó phần lớn là thợ máy ở khoang máy của thuyền cộng pháo binh. Quân Đại Nam chiến lợi phẩm to lớn nhất là Chiến hạm Lumière với một đại bác 8 pound và mười đại bác 2 pound cùng vô số thuốc súng và một số lượng không nhỏ đầu đạn nổ.

Quân Đại nam leo tàu Lumière tiến hành cận chiến là lực lượng đặc biệt có tên gọi biệt kích đội. Đây cũng là điểm đặc biệt mà Diệu thiếu đã truyền đạt cho Hoàng Diệu và nhóm quân này đã không phụ sự mong đợi trong lần chiếm đóng chiến hạm Lumière lần này. Biệt kích đội là những tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân tân Kinh. Họ nhanh nhẹn, thân thủ rất tốt cộng thêm biết sử dụng nhiều loại vũ khí. Ngoài khả năng bắn súng trường tốt họ còn được trang bị Colt côn xoay đã cưa nòng. Chính khẩu súng là Diệu thiếu coi là vô dụng trong chiến trường lớn này lại vô cùng hiệu quả khi cận chiến trên boong chiến hạm Lumière và đã dành thắng lợi huy hoàng. Dễ xoay trở trong không gian hẹp do đã cưa nòng. Bắn được nhiều phát đạn, đây chính là ưu điểm không chối cãi của Colt côn xoay.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Cá lọt lưới

12 giờ trưa ngày 27 tháng bảy năm 1861, Bên bờ một bãi sông khá bí mật tại Phước Long hà chiến hạm Lumière đang neo đậu nơi này. Nhưng trên chiến hạm không phải là quân pháp hùng hổ nữa mà tất cả là quân Đại Nam đang lăm lăm súng trong tay. Một loạt mười người tù binh Pháp được theo thuyền nhỏ mà áp giải vào bờ. Họ sẽ theo đường nhỏ mà bị áp giải vào quân doanh tân kinh quân trong rừng. Các khẩu pháo 2 pound cũng bị tháo gỡ hết và vận chuyển lên bờ, kèm theo đó là phần lớn thuốc súng cộng đạn pháo 2 pound.

Tren thuyền lúc này chỉ còn lại tên phiên dịch việt gian cùng tổ thợ máy điều khiển tiểu hạm Lumière. Tất nhiên còn có một tên lái tàu, Tất cả đều bị các chiến sĩ Đại Nam nhìn chăm chăm theo dõi.

Một giờ chiều ngày 27. Một chiếc thuyền nhỏ từ thượng du sông Phước Long lao vù vù về phía bên sông bí mật của tân Kinh quân. Khi đến gần thì chiếc tiểu thuyền này vôi vã phát lên lá cờ vàng với chấp đỏ đặc trưng của quân Đại Nam.

- Bẩm nhị vị tướng quân. Quân ta tại cách Trấn Biên ngoài 40 dặm phía Đông Nam trên sông Phước Long đã dụ địch thành công và chiếm được chiến hạm Gà tơ của chúng. Quân địch bị giết bốn mươi một người bắt tù binh 35 người. Quân ta từ trận năm bảy người bị thương ba táp người. Toàn bộ chiến hạm Gà Tơ hoàn hảo đang xuôi dòng tiến về nơi đây.

Hoàng Diệu mặt mày tươi như hoa nở, ông vuốt chòm râu ngắn tũn mà cười khả khả.

- Tốt tốt tốt... Có thêm một chiếc chiến hạm hiện đại rồi. Cơ mà lũ mọt tây này đặt tên chiến Hạm quá sức hại người đi. Gà Tơ gì chứ, ít ra cũng phải đặt là Thiên Kê mới uy mãnh.

- Khụ Khụ tướng quân, chiến hạm này tên Gagner, có nghĩa là chiến thắng ạ.

Tên hán gian phiên dịch được tha chết đang đứng ở một bên xum xoe. Quân Đại Nam không biết điều khiển chiến hạm kiểu mới này thế nên Hoàng Diệu phải sử dụng đội thợ máy mười lăm người của Pháp, do vậy ông cần tên phiên dịch này.

- Khục.. khục.. khục...

Nghe tên phiên dịch giải thích cả hai người Hoàng Diệu cùng Trương Định cùng sắc nước trà. Hai vị này sau khi đánh trận không ngờ lại hứng thú bày bàn trà giữ boong thuyền mà đàm đạo. Mặc dù trời nắng chang chang như vậy nhưng hai vị vẫn vui. Cơ mà có hẳn cả khoang thuyền mái che đẹp để không ngồi lại ra giữa trời nắng ngời, sở thích của vị Nho tướng rất là nặng mùi.

- Được rồi người lui xuống...

Hoàng Diệu ra lệnh cho tên binh sĩ truyền tin kia lui xuống, còn mình thì vẫn nhâm nhi chén nước trà.

- Chúc mừng tướng quân. Trương mỗ bội phục rồi...

- Ha ha cùng mừng cùng mừng... Hoàng Diệu râu cũng vểnh ngược lên rồi, lúc này mà tỏ ra khiêm tốn thì hơi quá giả tạo.

Hóa ra khẩu vị của vị nho tướng Hoàng Diệu không nhỏ, những ngày qua ông ta cho theo dõi quy tắc hoạt động của cả bốn chiến hạm Pháp trên sông Phước Long mà tiến hành buông một lưới bắt hết. Năm ngàn binh sĩ có súng trường ông chia ra làm năm đội. Mỗi đội bố trí không khác gì nhau, cũng là cái mảnh buồn lậu Á Phiện ảm thôi, cũng “hang ổ” á phiện giả, cũng bố trí mai phục, nói chung là giống nhau hoàn toàn năm vị trí, và cùng ra tay một lúc vào ngày 27. Vốn dĩ phải bố trí năm đội vì chiếc chiến hạm tuần tiểu khu vực Bà Rịa chạy với phạm vi quá rộng nên khó nắm bắt hành tung và cần bố trí hai đội. Còn lại ba đội dành

cho ba chiếc tại thượng du vùng Cù Lao Phố, Trấn Biên Hòa và Thủ Dầu châu.

Lúc này đây đã có hai đội thành công rực rỡ và bắt được hai chiếc chiến hạm Pháp. Công lao có thể nói là rực rỡ muôn phần, từ những năm 1857 đến này quân Đại Nam toàn là tin thua trận trước quân Pháp là nhiều, thắng trận cũng chỉ là đẩy lui các cuộc tấn công chủ động của quân Pháp mà thôi. Trong các cuộc đẩy lui này thì quân Đại Nam là lấy mạng người lấp vào đấy, thương vong tỉ lệ toàn là 10/1. Nhưng lần này thì khác hẳn, tính cho đến giờ phút này thì quân Đại Nam có thể hoàn toàn thắng trong chiến dịch “Bảy Sỏi”. Thương vong hai bên gần như 1/1 nhưng quân Đại Nam chiến lợi phẩm thu được vô số. Bắt được cả sĩ quan Pháp hàng tươi thóc thật, đến nay đã gọi là đại chiến thắng không thể chối cãi.

Hai giờ chiều ngày 27. Từ thượng nguồn không ngờ lại là hai chiếc chiến hạm hơi nước của Pháp cùng dong duổi mà đi về hướng quân doanh bí mật của tân Kinh quân.

- Khoi bả m tướng quân, mặt tướng vô năng không thể chiếm chiến hạm một cách toàn vẹn. Quân địch đánh trả quá khốc liệt vì tránh thương vong mặt tướng dành cho ném bộc phá lên boong thuyền khiến cho một cột buồm của Chiến hạm gãy mất. Xin tướng quân thứ tội.

Tên tướng quân hàng ngũ phẩm này tên là Nguyễn Hiệp. Cách đánh của hắn lại là ném bộc phá lên boong thuyền Pháp ép bọn này phải đầu hàng, cuối cùng ra thì một cột buồm của chiến hạm Expédition bị nổ gãy, quân Pháp sợ hãi mà đầu hàng. Quân Đại Nam toàn thắng, trận này Nguyễn Hiệp chỉ huy quân Đại Nam chỉ tổn thất 25 người, là ít tổn thất nhất trong các đạo quân.

Hoàng Diệu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Người không có tội mà là có công, đợi lát nữa ba quân tề tựu mở ra cuộc họp sĩ quan thì người phổ biến cách đánh này.

Hoàng Diệu rất sáng khoái rộng lượng. Hắn không vì thuộc hạ chỉ huy có cánh mà ghen ghét. Cách làm họp sĩ quan sai đó cùng nhau bàn bạc rút ra ưu khuyết điểm cũng là Hoàng Diệu học ra từ Vạn Ninh quân đó.

- Mặt tướng tuân lệnh, mặt tướng cảm ơn tướng quân không phạt.

Nguyễn Khoa không kiêu không nịnh mà tạ ơn Hoàng Diệu sau đó đứng qua một bên.

Trương Định cười cười gật đầu tán thưởng, ông quá hâm mộ Hoàng Diệu có tinh binh, có hãn tướng rồi. Vậy là ba chiếc chiến Hạm gần như không tiêu hao đã vào tay. Tuy rằng một chiếc gãy cột buồm, nhưng đầu máy hơi nước vẫn hoạt động tốt, cộng thêm còn một cột buồm sau không tổn hại nên tất cả vẫn rất tốt sử dụng.

- Hoàng tướng quân, tôi cũng muốn huấn luyện binh sĩ của mình theo cách của tân Kinh quân không biết có được chăng. Tôi biết nếu mình đưa ra đề nghị này quả thật rất không hợp lý nhưng lần này tân Kinh quân thu được gần hai trăm khẩu súng Pháp quốc không biết ngài có thể bán lại cho tôi không?

Nghe thấy đề nghị này của Trương Định các sĩ quan có mặt trên chiến hạm Lumière trợn trừng mắt hổ, đây là chiến lợi phẩm quân tân Kinh lấy máu ra mà đòi về làm sao vị họ Trương này không biết xấu hổ mà đòi hỏi.

Chỉ thấy Hoàng Diệu cười lớn sáng khoái mà đáp.

- Mua bán cái gì? Không khỏi quá thiếu tình nghĩa đi. Tân Kinh quân vào nam chiến đấu nếu không có Tây Uyên nghĩa quân giúp đỡ như tai mắt, lại không có lương thực hỗ trợ từ Tây Uyên đồn điền thì đánh thế nào. Chúng ta tuy hai mà một, số súng, đạn này tôi cấp hết cho các vị. Nhưng cách dùng ra sao thì vẫn phải tra hỏi lũ tù binh của Pháp. Nói cho cùng Tây Kinh quân là quân chuyên nghiệp chỉ nên sử dụng thống nhất một loại súng Bê Căng mà thôi. Về mặt huấn luyện thì tôi sẽ cho tướng quân mượn hai tên sĩ quan lãnh nghề....

Hoàng Diệu trả lời rất gọn gàng. Đồng thời hắn cũng giải thích luôn để đám kiêu binh hãn tướng tân Kinh hiểu. Không có quân dân Nam lý giúp thì bọn họ chỉ là cái rơm mà thôi, tuy cái rơm có to một chút nhưng cũng chỉ là rơm không hơn không kém. Thêm vào đó Tây Kinh quân được huấn luyện chuyên nghiệp với súng Bê cang (Kammerlader). Việc trang bị lộn xộn trong một cánh quân chuyên nghiệp là tối kỵ, thêm vào đó xưởng chế tạo súng Đại Nam tại Huế đã đi vào sản xuất, lại có đơn đặt hàng còn hơn 10 ngàn khẩu súng Bê Căng nên Hoàng Diệu không hứng thú với số súng Pháp.

- Cảm ơn tướng quân, cảm ơn các vị sĩ quan, binh sĩ tây Kinh quân thấu hiểu...

Trương Định vội vã chấp tay cảm ơn một vòng. Các sĩ quan tây Kinh cũng ào ào đáp lễ, họ cũng không phải ngu dốt mà không hiểu ý của chủ quan nhà mình.

- Không khách khí, không khách khí.. Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh.

Hoàng Diệu cười ha ha.

Chúng tướng vội vã hô to.

- Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh.

- Vì Đại Nam Hùng mạnh cận ly... Trương Định cũng sáng khoái hô to

- Trương tướng quân, đây là trà nóng, trà rất nóng đó.

- Khụ Khụ khụ...

Mười lăm giờ ngày 27. Khoái mã hàm hạp chạy từ phía đông lao về phía quân doanh tân Kinh quân. Tên thám báo mệt đừ nhưng vẫn bay từ ngựa xuống đất mà ba chân bốn cẳng chạy về phía bến sông rồi lên thuyền nhỏ mà lao lên chiến hạm Lumière.

- Khởi bẩm tướng quân, không tốt rồi chiếc chiến hạm ở Bà Rịa đã chạy thoát mai phục, quân ta tử thương hơn một trăm người trên sông. Lúc này vẫn đang đuổi theo nhưng Thuyền giặc có động cơ hơi nước sợ quân ta không đuổi kịp.

Thật là người tính không bằng trời tính, kế hoạch có kín kẽ đến đâu thì cũng phải do con người đi thực hiện. Hai nhánh quân với hai ngàn người ở hạ lưu sông Phước Long không ngờ thất thủ. Khiến cho chiếc chiến hạm Espérance chạy thoát.

- Chúng chạy ra về hướng Sông Sài Gòn?

Lúc này Quân Pháp đã lập được một căn cứ hải quân trên sông Sài Gòn với thành phần chính là tiểu hạm và trung hạm cùng một số thuyền đổ bộ cỡ nhỏ. Còn các Đại Hạm của quân Pháp không thể tiến vào sông thì vẫn chỉ neo đậu ngoài khơi vùng biển Gò Công mà thôi. Theo lý ra khi bị tấn công thì việc đầu tiên các chiến hạm của Pháp phải hướng về phía phía quân cảng trên sông Sài Gòn mà quân Pháp vừa thiết lập.

- Không thừa tướng quân, thuyền nhỏ của hai vị tướng quân Liêu, Trần đã bật kín hướng ra sông Soài Rạp nên chiếc chiến hạm này bứt về phía Cù Lao Phố.

- Thừa tướng quân đây rõ ràng là chúng muốn tìm cứu viện từ mấy chiếc chiến hạm phía thượng du. Nhưng chúng không biết chúng ta đã chiếm mất. Đây là cơ hội tốt của chúng ta. Chúng ta có tới ba chiến hạm, hoàn toàn có thể dùng để đánh chìm chúng.

Một vị sĩ quan tân kinh quân đứng lên hùng hồn phát biểu, lời nói của hắn không phải không có lý. Hoàng Diệu đứng dậy đi đi lại lại suy nghĩ. Nhưng lúc này một vị sĩ quan khác lại đi ra.

- Không nên thừa tướng quân, sách lược của chúng ta là đánh du kích. Thuyền mới thu được từ Pháp quốc có tân tiến nhưng chúng ta chưa thiện dùng. Ngộ lỡ tào ngỗ chiến sẽ có thể dẫn đến thiệt hại không tưởng, theo ý của mặt tướng vẫn là nên dùng chiến thuật bày sới, cho thuyền nhỏ từ thượng du lao xuống bao vây.

Lời nói của vị sĩ quan này cũng rất hợp lý. Ba chiến hạm có Đại Bác 8 pound đạn nổ nhưng quân Đại Nam không biết dùng, ép quân pháp bắn thì không tin tưởng. Lớng ngớ mà ăn một quả đại bác từ thuyền địch là chuyện rất không hay. Xem ra kế hoạch bày sới vẫn là lựa chọn tốt hơn.

- Tướng quân, chiến thuật bày sới vẫn hiệu quả hơn. ...

- Mặt tướng tán đồng dùng bày sới kế hoạch.

Hoàng Diệu vẫn đi đi lại lại trên boong thuyền Lumière mà do dự không quyết khiến cho các sĩ quan sốt ruột không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mưu đánh Espérance

Mười bảy giờ ngày 27, trời đã nhá nhem tối rồi. Lúc này chiến hạm Espérance cuối cùng cũng bứt khỏi một đám thuyền nhỏ Đại Nam đang truy đuổi mà chạy lên tới Cù Lao Phố. Từ xa xa trên mặt sông thoáng thấy Parfait thiếu úy sĩ quan chỉ huy Espérance cũng đã nhìn thấy chiếc chiến hạm Lumière. Đang neo đậu trên sông. Đối với Parfait thì lúc này Lumière đúng quá là ánh sáng của hi vọng như đúng cái tên của nó. Trên khoang thuyền vẫn thấp thoáng bóng quan sĩ Pháp cũng như lính đánh thuê Tagal (tức lính đánh thuê Philippines, cũng còn gọi là lính Ma Ni).

Lumière vẫn rất ổn thông qua kính viễn vọng thì Parfait thấy điều đó, lính Tagal tóc đen da vàng trong trang phục thiên thanh của quân pháp vẫn đang làm nhiệm vụ tuần tra hết sức cẩn thận, Lính Pháp thì lười nhác ngồi “nghi ngời” trên bong tàu. Tất cả cảnh tượng trên đều làm cho Parfait thở phào nhẹ nhõm. Vì tham kho tàng “tướng tượng” của thương nhân á phiện mà Parfait đã rơi vào ổ phục kích. 30 lính Tagal cùng hơn hai mươi lính Pháp thiệt mạng. Cũng may mắn là Parfait nhanh trí, sau khi nghe tiếng nổ súng không đúng thì lập tức cho chiến hạm Espérance tăng tốc mà chạy. Hắn không chạy về phía sông Soài Rạp vì hướng này chẳng chật thuyền chiến nhỏ của quân Đại Nam. Espérance một mạch chạy thẳng về phía Cù lao phố, thậm chí Parfait vì tiết kiệm thời gian mà không cả cho bắn đại bác gì cả. Hắn chỉ lên súng trường bắn yểm hộ mà thôi. Và quả thật Parfait đã chạy thoát được sự truy đuổi của các thuyền nhỏ mái chèo Đại Nam.

Parfait dự định sẽ hội quân cùng ba chiến hạm còn lại rồi quay về đập tan lũ khồn kiếp đã dọa hắn sợ gần chết kia. Và giờ đây Parfait đã gặp được chiếc đầu tiên, đó là Lumière.

Cách 400m, Parfait đã cho người bắc loa gào lên.

- Nicolas thiếu úy các hạ có đó không, chúng tôi gặp tập kích phía Ba Rịa, yêu cầu được hỗ trợ, quân địch sẽ rất mau đến đây.

Phía bên kia cũng có người bắc loa đáp lại trôi chảy.

- Kẻ địch có bao nhiêu, Parfait thiếu úy cho chiến hạm tiến tới chúng ta chạy song song tạo thế gọng kìm.

Tên bắc loa kêu gọi đúng thật là một người Pháp chính cống, nhưng tên này đang bị dí sau lưng một khẩu súng. Không nói thì không thể được, Trên thuyền có phiên dịch biết tiếng Pháp, chỉ cần hắn dờ dờ sẽ ăn đạn ngay.

Espérance không nghi ngờ mà từ từ tiếp cận Lumière, Lumière cũng nhổ neo và dần khởi động máy di chuyển ngược dòng nhưng chạy rất chậm để chờ Espérance.

Hai chiến hạm còn cách nhau 200m, 100m... rồi cả hai chạy gần như song song với nhau chỉ cách nhau tầm 100 m mà thôi. Lúc này đây Parfait đã có thể nhìn rõ binh sĩ Pháp trên thuyền, nào phải họ ngồi chơi gì mà đang bị trời gô dưới sàn thuyền tạo dáng tư thế nghỉ ngơi. Mỗi tên lính Pháp đều có một tên lính châu Á nặc quần phục Pháp đang dí súng vào người, khả năng là đang ép họ không được mở miệng. Suy nghĩ đầu tiên của Parfait là lính Tagal làm phản. Nhưng điều này quá vô lý đi... nhưng không để cho Parfait tìm đáp án thì một loạt tiếng nổ kinh khủng đã nổi lên, chỉ thấy lúc này trên boong thuyền Lumière lúc nhúc là lính da vàng tóc đen với trang phục kì dị đang nấp sau bao cát mà nổ súng về phía họ. Các binh sĩ mà lính Pháp nghĩ là quân Tagal cũng không nhanh không chậm mà nhai đạn.

Lúc này đây trên thuyền Espérance chỉ có hai mươi xạ thủ súng trường cùng hai mươi pháo thủ. Nhưng tất cả bọn họ không ngờ đến biến cố kinh người như vậy nên bị tấn công cho không kịp trở tay. Các chiến binh Đại Nam nấp dưới các tấm vải bạt giờ đây đã hiện thân và nổ súng. Binh sĩ Pháp quắc vì không đề phòng nên đã đứng rất hớ hênh để hứng đạn.

Bị đánh đến choáng váng chưa kịp định thần thì thuyền Lumière bẻ lái về bên trái mà tiến hành nhanh chóng tiếp cận Espérance. Tiếp theo đó là hai bên sông túa ra cả đám thuyền nhỏ bốn mái chèo đang phăng phăng lao đến. Parfait chết đứng như trời chồng mà nửa ngày không thể mở mồm để ra một mệnh lệnh cụ thể nào. Binh sĩ Đại Nam bên thuyền Lumière số lượng ưu thế tuyệt đối gồm 60 tay xạ thủ hàng đầu. Trong lượt bắn đầu tiên họ đã hạ sát hơn mười binh sĩ Pháp, sau đó là những lượt bắn liên tục khiến cho quân sĩ Pháp không thể ngóc đầu dậy. Với mười tay súng còn lại thì người Pháp bắt lực toàn phần. Còn các pháo binh trên thuyền Espérance chỉ biết co ro tìm nơi tránh đạn mà thôi. Họ mà thò đầu ra điều khiển pháo là nát gáo ngay. Khoảng cách quá gần súng trường là vô địch.

Binh sĩ Đại Nam bắt đầu quăng móc sắt leo thuyền, chiến cục đã định, chỉ sau 15 phút thì Espérance đầu hàng. Hi Vọng của người Pháp đã đầu hàng thì không còn là hy vọng nữa (Espérance nghĩa là hi vọng). Lịch sử đã thay đổi quá nhiều rồi, nếu Espérance bị bắt trên sông Phước Long thì lấy đâu ra Espérance trên sông Nhật Tảo để Nguyễn Trung Trực đốt nữa, ôi thật đau lòng cho một danh nhân có lẽ bị mai một vì một vị danh nhân khác lòng tham không đáy. Hoàng lão đại đã chiếm cả bốn chiếc chiến hạm mà không tha cho đồng nghiệp cái nào. Nhưng nói đi thì cũng nói lại Nguyễn Trung Trực năm nay mới 26 tuổi chỉ là một Quân đội dưới trướng Trương Định mà thôi. Lần này Nguyễn Trung Trực cũng được đi theo quân tân Kinh để học hỏi, lúc này ông đang hết sức ngưỡng mộ vị tướng quân trí dũng song toàn đang hiện ngang đứng trên mũi chiến hạm kia. Thật ra Hoàn Diệu cũng rất trẻ, ông chỉ nhiều hơn Nguyễn Trung Trực năm tuổi mà thôi, vào tuổi 31 thì vị tướng quân này vẫn đang rất sung sức và xông sáo. Trương Định tuy đã 41 tuổi nhưng ông cũng không thể cạy già lên mặt với Hoàn Diệu được, vì cái tài của Hoàn Diệu sau trận đánh cuối cùng thu phục Espérance một cách nhẹ nhõm như vậy không ai là không phục cả.

Màn đêm buông xuống, nhưng lúc này trên chiến hạm Espérance không khí cực kì hò hởi, cả một ngày dài chiến đấu nhưng không ai tỏ ra mệt mỏi. Hai vị Cai Đội Tuyên úy sử Liêu, Trần từ Bà Rịa cũng quay về. Nói thật ra hai vị này xấu hổ mãi không thôi, năm nhánh quân mỗi nhánh đều lập công lớn, chỉ có hai vị này để xống con mồi. Cũng may mà Hoàn Diệu an ủi một hồi thì hai vị này mới thôi xấu hổ mà ngồi vào cùng bàn chuyện quân cơ.

- Hoàng tướng quân, giờ đây chúng ta có bốn chiến hạm kiểu mới, thế đã mạnh hơn rất nhiều, đã là lúc chúng ta phản công Gò Công, Chợ Lớn, Gia Định.

- Tôi cho là không nên, chúng ta vẫn chưa thiện dùng Chiến hạm của quân Pháp, cần phải tăng luyện tập.

- Tôi cũng có chủ ý này.

Hoàng Diệu nghe thấy chúng tướng hưng phấn bừng bừng thì cau mày không vui.

- Các vị tướng sĩ. Tôi nghe ra các vị đang hưng phấn vì thắng trận nên cũng không muốn làm các vị mất hứng. Nhưng sự thật các vị đã và đang kiêu ngạo quá rồi, kiêu binh tất bại. Các vị đọc lại binh thư của chúng ta xem, lúc này chúng ta cần phải làm gì.

Trúng túng trầm ngâm, không ai dám ho he gì cả. Hoàng Diệu lại tiếp tục.

- Hôm nay các vị làm rất tốt, quá tốt là khác. Nhưng Chúng ta lấy một ngàn đánh với mấy chục mà còn bị thương tổn gần như. Nếu một ngàn đánh một ngàn thì sao? Vậy nên vẫn chưa thể cứng chọi cứng cùng quân thù. Binh pháp du kích chiến, phá hoại chiến, không bố chiến vẫn phải chấp hành. Bốn chiếc chiến hạm này chúng ta phải mau nhất trong đêm nay theo sông ra biển và chuyển về Huế.

- Thừa tướng quân, vì sao lại vậy? vất vả lắm chúng ta mới bắt được chiến hạm này.

- Đùng vậy tướng quân

Hoàng Diệu ngắt đầu liếc mắt nhìn trần thành vào từng gương mặt đỏ bừng vì kích động của các sĩ quan.

- Chiến Hạm cố nhiên là tốt, nhưng chúng ta dùng không được thì cố giữ làm gì. Thứ nhất yếu lược du kích là căn cơ động, bí mật, đánh nhanh, đánh mạnh, rút gọn. Nhưng Chiến hạm to lớn không thể làm được điều này, mục tiêu của nó quá lớn, chạy không được. Quân căn Sài Gòn quân Pháp còn mấy chục chiếc chiến hạm như vậy. Nếu chúng ta còn giữ lại trên sông Phước Long thì chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện và tiêu diệt. Lúc ấy chúng ta chẳng những thuyền không giữ được mà còn thiệt người. Ngoài ra số chiến hạm này tại Đại Nam chỉ có một người có năng lực phát huy tốt nhất mà không phải là tôi.

Lúc này thì chúng tướng cũng hiểu ra cốt lõi của vấn đề. Mọi người liền chấp nhận ngay ý đồ của vị chủ soái.

- Người này là thần thánh nơi nào thừa chủ tướng.

- Là Trần Quang Diệu, Trần tiểu tướng quân tại Vạn Ninh.

Tất cả chúng tướng tân Kinh quân lại ò lên một chàng làm bộ hiểu rồi. Quả thật chúng quân nơi này rất phục nhị Trần tướng quân Vạn Ninh quân. Nhất là 5 ngàn binh đã đi du học tại Vạn Ninh trở về thì họ càng sâu sắc sự hùng mạnh của quân Vạn Ninh đó.

Ngày trong đêm tối ngày 27 tháng 7 năm 1861. Bốn chiếc chiến hạm trọng tải 300 tấn tân tiến nhất của Pháp đã lên đường đi về Huế. Kèm theo chiến hạm là một trăm quân sĩ chia đều cho cả năm chiến hạm trên, tất nhiên lũ thợ máy lái thuyền người Pháp cũng được điều đi không thương tiếc. Để tránh Quân cảng Pháp tại Gò Công thì bốn chiến Hạm này phải ngay trong đêm di chuyển từ sông Phước Long qua sông Lòng Tào sau đó tiến vào vịnh Gành Rái, ra biển rồi ngược bắc

đi về Huế.

.....

Đầu tháng 9, Diêu thiếu đang mồm mồm nằm dài chờ Robert mang tiền từ Hongkong về. Đạo này Diêu thiếu nghèo lắm rồi, bụng đói đến sắp dính vào lưng cá. Tiền bạc đầu tư hết cả rồi, thị trường muối cũng đi vào bão hòa, một tháng lãi hai vạn là kinh lắm rồi đấy, bình thường chỉ có vạn hơn vạn kém. Nhà máy dệt sau hai tháng kiếm lời đến năm vạn nhưng giờ đắp chiếu vì không có nguyên liệu chạy tiếp, tiền nhân công thì vẫn phải trả. Diêu thiếu đang cả ngày lấy nước mắt lau mặt. Nhà máy thép thì chỉ thấy vào không thấy ra. Năm vạn lãi từ nhà máy dệt đập ba vạn vào nhà máy thép mà méo ra được đồng nào. Tin vui duy nhất là nhà máy hóa chất thuốc nổ đã đi vào hoạt động. . . an toàn. Một lô thuốc nổ hình trụ thần thánh đã ra đời.

Nitroglyxêrin ở nhiệt độ trong phòng là chất lỏng rất nhạy nổ, nguy hiểm. Nhưng Diêu thiếu vì biết nên đã mua cả dây truyền sản xuất Đất tảo cát có tên nữa là "bột biển", lúc này được dùng như hộp xốp ngày nay, để đệm hòm hàng. Sau đó chỉ cần cho Nitroglyxêrin bám thấm vào đất tảo cát thì chất nổ sẽ an toàn hơn nhiều. Nế đem so sánh thì sức công phá của thuốc súng lúc này chỉ là đàn châu của Nitroglyxêrin mà thôi. Chất nổ được định hình theo hình dạng của đất tảo cát nên Diêu thiếu cho chế tạo dưới dạng gậy dài 20 cm, đường kính 2,5 cm và một số kích cỡ khác. (ai xem Luckyluck hay các phim miền tây cao bồi thì sẽ biết thứ này rất phổ biến).

Lúc này Diêu thiếu xưởng đã sản xuất được hơn 400 thanh thuốc nổ loại này, và Diêu thiếu dùng nhiều nhất để . . . khai thác đá và khai thác than đá. Lại nói lúc này than đá là lộ thiên, thế là ông tướng này mới dạy nhân công khoét một lỗ, trộn thuốc nổ, lắp dây cháy chậm thật dài, châm ngòi rồi tề. Vậy là cả đá và than đá tại Vạn Ninh quân cảng chất đông như núi nhưng lại chẳng biết để làm gì. Chả nhẽ dùng đá xây thành trì, Diêu thiếu chưa điên, chiến tranh kiểu mới thành trì là vô dụng. Mà tàu hơi nước thì công ty K&R chỉ có một cái, dùng sao hết được bãi than khổng lồ kia.

Diêu thiếu chán nản nằm bò trên chiếc ghế lác lư đặc chế trong sân nhà mà đếm kiến. Lão Cha tiện nghi cũng dẫn quân đi rồi, lão này phát điên phát khùng cứ hai ba hôm lại vác quân đi tiểu phi. Trang viên họ Trần Xây Tai trung tâm Vạn Ninh to đùng đoàng, nhưng lại chẳng có ai. Diêu thiếu ở nhà đứng là chỉ biết đếm kiến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cho gọi vào triều

Đang nằm vênh râu mèo buồn chán không thôi thì thân binh sầm sập chạy vào báo cáo.

- Đại thiếu, đại thiếu. . . Triều đình có sứ giả truyền chỉ đến quân doanh rồi mà tìm ngài không thấy.

Quang Diêu thân đã làm đến võ tướng cấp ngũ phẩm nhưng hắn vẫn thích thân binh gọi mình là Diêu thiếu, hoặc Đại thiếu hơn. Hắn thấy gọi thư thế mới thật là soái, còn Lão gia thì hắn nhường cho Cán ca. Diêu thiếu còn chưa già đến mức đó.

- Ở . . . chuyện tốt, chúng ta đi quân doanh thôi.

Diêu thiếu đoán được mớ thép luyện của mình sắp có thị trường rồi nên rất ưng ý mà lên ngựa lao nhanh ra quân doanh. Diêu thiếu thân là tướng quân nên không được rời doanh, nhưng tên này ở Vạn Ninh gần như là vua nhỏ nên nào có sợ ai. Hắn thích thì trốn ở nhà chơi mấy hôm cho đã. Chả nhẽ quan quân còn có người mặt báo triều đình.

- Khụ khụ, công công đi đường vất vả, bản quan đi tuần bờ biển nên không biết thánh thượng ý chỉ đến, thật là áy náy quá. Bây đầu mang cho công công ít quà quê xem nào.

Diêu thiếu thể hiện đủ cái bản mặt của dân võ biên, an nói rất thô hào mà thẳng thắn. Hối lộ hoạn quan cũng chơi ngay mặt mà không thèm dẫu điểm.

- Há há. . . tướng quân, khách khí quá. . . tướng quân là trọng khí quốc gia quân vụ trọng người. Táp gia thuộc kiểu vô công rảnh nghề, chờ tướng quân vài canh giờ không thành vấn đề.

Có tiền vào thì cái bản mặt khác hẳn luôn, hoạn quan là đám người thấy tiền như thấy bố mẹ. Vậy nên thấy tiền là công công trợn ngược mắt nói láo ngay. Vốn dĩ hắn phải ngồi uống nước trà khan gần 2 canh giờ nên điên lắm rồi. Nhưng vừa nghe thấy có quà là quay ngoắt thái độ ngay lập tức.

- Công Công hay là ngài tuyên chỉ đi, có cần tôi tắm rửa dâng hương gì đó không.

Đây là trong phim Quang Diêu toàn thấy có cai vụ này nên hỏi cho chắc. Nhờ may làm gì không đúng thì lại có ngôn quan chủ động lên thì rất phiền hà.

Chỉ thấy tên công công trợn trừng mắt mà nhìn Diêu Thiếu như nhìn quái vật ngoài hành tinh.

- Tướng quân đừng trêu tap gia nữa, chỉ cần tướng quân thành khẩn quỳ hướng kính đô là được.

À thì ra là vậy, Diêu thiếu nhập gia tùy tục không ngại quỳ một cái hướng về kinh thành Huế. Mà tên hoạn quan cũng đứng né một bên chứ không dừng hướng Diêu thiếu quỳ:

- Phụng thiên thừa vận.. hoàng đế chiếu viết. . .

Con mẹ nó đọc một tràng dang đại hải cuối cùng ý chỉ là triệu Quang Diệu vào cung. Triệu vào cung thì có thể là chuyện tốt mà cũng có thể là chuyện xấu. Điều thiếu tạ thánh chỉ rồi đứng lên nhìn chăm vị công công này để dò xét.

- Công công, tôi có cái này rất thú vị công công xem thử nhé.

Điều thiếu rút ra một lá vàng mỏng nhét vào tay tên công công chết tiệt này chỉ nhận tiền không nhận người này. Muốn biết được lý do tại sao truyền mình vào Kinh thành thì chỉ có thể nhờ vào tên công công này. Tất nhiên Điều thiếu có thể liên lạc cùng lão Phạm Phú Thứ thì hoàn toàn có thể hiểu rõ, nhưng nếu làm như vậy thì quá tốn thời gian, vì trong chiếu chỉ có ghi rõ là Điều thiếu mau cùng lão công công này tiến cung. Thôi thì bỏ ra một chút tiền để biết thông tin mà liệu đường ứng đối cũng là chuyện tốt.

Nghĩ đến đây Điều thiếu đang muốn thành lập một thế lực thường trực tại Kinh thành để tìm hiểu tin tức và có chuyện gì hoàn toàn có thể thông báo một cách nhanh nhất về Vạn Ninh cho hẳn.

- Cái này thì kinh thành đã xảy ra chuyện động trời rồi. Hoàng Diệu tướng quân vậy mà bắt được bốn chiếc chiến hạm hiện đại của quân Pháp, trên đó chứa đầy tù binh pháp. Ông ấy còn giết chết vô số quân pháp trên sông Đồng Nai.....

Dò hỏi cận kề tên công công nói những này hết nửa canh giờ thì Điều thiếu cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện. Lần này Điều thiếu vào cung vì hai việc lớn, một việc nhỏ. Việc lớn nhất là cuối tháng bảy Hoàng Diệu đã chiến thắng giòn dã trên sông Phước Long (Đồng Nai- hoặc là Đồng Nai ngày nay). Vốn dĩ Hoàng Diệu chiếm được 4 chiến hạm và ngay trong đêm cử họ về Huế thế nhưng chuyện không may lại xảy ra. Bốn chiếc chiến hạm này chạy đến Phan Thiết thì hết than đá. Vì các thuyền này là thuyền chiến này chỉ làm nhiệm vụ tuần hải sông Phước Long nên lượng than đá mang theo là không nhiều lắm.

Hết than đá thì các thuyền này phải cập bến Phan thiết tìm kiếm than mà thôi. Nhưng khốn nạn đây là thuyền của Pháp, thủy quân Phan Thiết lúc đầu tưởng là quân Pháp tấn công nên chạy tán loạn. Đến khi các chiến binh tân Kinh quân xuống thuyền phân bua thì... họ lại bị bắt. Lý do là thủy quân Phan Thiết nghĩ rằng đây là quân Pháp dùng kế nghi binh mà trà trộn. Thanh minh kiểu gì cũng không được, cuối cùng nhóm quân sĩ đi theo bốn chiếc chiến Hạm bị bắt giữ đến hai tuần tại Phan Thiết để cho quân sĩ Phan Thiết theo đường thủy tìm về Trấn Biên Hòa xác nhận.

Chuyện cũng đã rồi, các binh sĩ tân Kinh dù tức giận nhưng cũng phải chịu thôi. Được thả ra thì quân tân Kinh vội vã tìm than đá để tiến hành tiếp tục chuyến đi. Nhưng khổ nỗi cái thời này than đá rất không phổ biến, Miền bắc là Đông Triều có sản xuất một chút than đánh nhưng lúc này Bắc Kỳ cũng loạn quá nên than đá ít chuyển vào Nam. Quân Phan Thiết biết mình có lỗi nên cố tìm than đá cho bốn chiếc chiến hạm nhưng cũng chẳng được là bao.

Vậy là không biết một thằng bỏ mẹ nào nghĩ ra trò lấy gỗ thay than đá khiến cho lò hơi trục trặc. Trường quan tân Kinh quân lần này có nhiệm vụ đưa bốn chiếc chiến Hạm về Kinh quả thật lên con điên mẹ luôn. Gió thì không thuận nên thuyền không thể dùng buồm mà đi ra bắc. Chiến hạm thì không có mái chèo nên không thể đi chuyển được.

Cái khó ló cái khôn, thủy binh Phan thiết cột bốn chiếc chiến hạm này vào bốn đại hạm Đại Nam sau đó chèo về phía Bắc. Thuyền chạy chậm còn hơn con rùa, chạy đến Tuy Hòa thì các binh sĩ Phan Thiết xin chào thua. Không còn cách nào khác Tuy Hòa thủy binh lại phải làm khổ sai thay Phan Thiết Binh. Cứ thế vừa đi vừa dõng đến được Huế thì đã đầu tháng 9.

Nhận được tin báo thắng trận tung bừng trên sông Đồng Nai thì cả triều Huế như vỡ òa vì sung sướng. Không ngờ được thành quả của tân Kinh quân lại ghé góm đến vậy, không ngờ hiệu quả của tân quân lại nhanh chóng được hiện thực hóa như thế.

Người vui nhất không ai khác chính là Hoàng Đế Tự Đức, chiến thắng vĩ đại trên sông Đồng Nai như bàn tay của thần phật xua đi đám mây mù ảm đạm đang bay lớn vờ che lấp vận khí của Đại Nam. Người vui thứ hai là Phạm Phú Thứ, người tiền cử Hoàng Diệu là ông ta, người cổ vũ tân quân cái cách hiện đại cũng là ông ta, người có công lớn để huấn luyện nên tân quân là môn đệ của họ Phạm, người có công móc nối cùng người Mỹ để mua vũ khí cho tân quân cũng là gã môn đệ kia. Chỉ bực mình một chỗ là gã môn đệ này rồi đi mà không nói một câu nào về Mỹ Như ái nữ của lão già họ Phạm. Chỉ riêng việc này là ồn hơi ức chế tên đệ tử cung này.

Tự Đức hưng phấn đến độ dẫn văn võ bá quan ra tận doanh thủy sư Huế để chiêm ngưỡng mấy chiếc chiến hạm hiện đại trong truyền thuyết này.

Chứng kiến bốn chiến hạm cùng từng chiếc đại bác khổng lồ đang lừng lừng tiến vào quân cảng Tự Đức không khỏi cảm khái một câu “ Trẫm bỏ ra năm mươi vạn quan để thực hiện cái cách tân quân là quá xứng đáng”. Ông vua này nói không phải không có lý, bốn chiếc chiến hạm này có vừa bán vừa cho cũng được giá bốn mươi vạn quan rồi. Quan trọng là chả ma nào điên dại mà đem bán thứ này cho Đại Nam. Đơn giản đây là chiến hạm loại mới nhất của Pháp quốc, bọn họ mà bán cho Đại Nam hay Đại Thanh thì chỉ bán đồ phế thải mà thôi. Kể cả yêu cầu đóng mới thì mấy móc bên trong cũng là đồ second hand, với kỹ thuật của Đông á lúc này không có khả năng nghiệm thu ra vấn đề.

Vốn bốn chiếc chiến hạm này đã được các thợ máy khôi phục lại trục trặc nhưng không đủ than để chạy nên vẫn cần kéo về Huế. Nhưng đến Huế rồi thì phải tỏ vẻ một chút nên trường quan tân quân liền cho khởi động máy mà chạy mấy km vào quân cảng. Nói chung biểu hiện của bốn chiếc chiến hạm có thể chinh phục bất kỳ kẻ nào dù là khó tính nhất. Thậm chí Tự Đức và văn võ bá quan còn leo lên một chiếc để tham quan, nếu có đủ than đá có khi vị Hoàng Đế này yêu cầu phóng một vòng không chừng.

Tiếp theo đó là việc nhận tấu chương của Hoàng Diệu tướng quân rồi. Tất nhiên Hoàng Diệu vội vàng viết tấu nên chỉ kể rõ là giết bao nhiêu bắt sống bao nhiêu, đoạt được những gì. Đây toàn là các con số khô khan thiếu sức hấp dẫn. Vậy là Tự Đức đành triệu tên tướng quân chỉ huy nhánh tân Kinh quân có nhiệm vụ dẫn chiến hạm vào triều để kể chuyện. Tên võ tướng này ít văn vẻ, kể chuyện toàn theo lối văn nói, thấy gì tả nấy, nhưng vẫn nói lại có cái hay của văn nói, tức là kể rất thật và rất máu tanh. Chúng thần văn võ lặng ngắt như tờ mà nghe nuốt từng câu từng chữ. Cả điện Thái Hòa im phăng phắc không ai dám thở mạnh, chỉ có giọng tên võ quan lạnh lạnh vang lên. Đến những đoạn cao trào hoặc máu lửa chỉ thấy tiến ồ, ồ vang lên thần phục của văn võ bá quan cũng như Tự Đức.

Truyện kể xong rồi nhưng dư âm cứ như vang vọng, ai cũng hận là không thể nghe thêm một lần nữa tiên âm này. Tự Đức dường như nén thở mà nghe kể nên đến khi tên võ quan thô kệch kể xong thì ông ta thở hắt ra một hơi.

- Quả thật quá là diệu, dụng binh như thần. Không ngờ còn có cách dụng binh như vậy.

- Bẩm tấu thánh thượng, đây là Trần gia bình thư yếu lược đã gi rất đồ.

Tên võ quan kia không ngờ lại dám bẩm tấu trước triều, một tên võ quan ngu phẩm nho nhỏ sao dám. Nhưng ai dám chỉ trích hấn đây. Mà tên này là nói thật, Cái Trần gia bình thư yếu lược này là câu treo cửa miệng của Hoàng Diệu rồi, và sĩ quan trong quân thì ai cũng phải đọc thuộc lâu lâu, nếu không thì đòn roi của Hoàng tướng quân hầu hạ ngay lập tức.

- Phải, Phải... khanh nói đúng. Vậy vũ khí thu được từ quân Pháp Hoàng Tướng quân lại ban hết cho quân Tây Uyên?

- Dạ thưa thánh thượng. Hoàng Diệu tướng quân có nói, tuy thắng trận đầu nhưng là do địch bất ngờ, sau này đánh trận se gian nan lắm, chúng thần không dám kiêu căng mà lơ việc nước. Quân tân Kinh là cánh tay phải của thánh thượng, quân Tây Uyên cũng là cánh tay trái vậy, hai tay cùng mạnh mới có thể bóp chết quân địch.

- Ha ha... Diệu thay, diệu thay. Không hổ danh là Hoàng Diệu, thắng không kiêu bại không nản, lại biết vô tư giúp đỡ bạn quân. Có chiến tướng như vậy Trẫm còn há sớ lư mọi Tây. Các khanh lấy đó làm bài học, phải đoàn kết một lòng thì mới mong thắng địch.

Tấm gương Trương Định cùng Hoàng Diệu cũng làm cho chúng quan văn đang lục đục trong triều xấu hổ. mọi người dạ vang một tiếng coi như là biết rồi.

- Lần này Hoàng tướng quân gửi ra Huế bốn chiếc chiến Hạm có đăng rõ ý kiến là Trần tiểu tướng Trần Quang Diệu mới có thể tận dụng tốt nhất khả năng của chúng. Các ái khanh nơi này nghĩ sao?

Đúng là Hoàng Diệu trong tấu chương có nói rõ mục đích tại sao gửi bốn chiếc chiến Hạm ra Huế mà không lưu lại tác chiến. Trong đó trọng tâm nói rõ là Quang Diệu mới có năng lực tận dụng bốn chiến hạm này tốt nhất. Lời nói này khiến khá nhiều bá quan cả văn lẫn võ trong triều không phục. Đòi giản tư lịch của Quang Diệu mông, thứ đó Quang Diệu xuất thân con nhà thương hộ. Mặc dù công quân nhà họ Trần bày ra đó nhưng vẫn khôn có ít người ghen ghét và nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Vừa tức vừa cười

Chuyện nhân đức không nhường ai, lão Phạm Phú Thứ lao ra ngay lập tức để bảo vệ dòng chính nhà mình, cũng là để bịt miệng mọi người.

- Khởi bẩm thánh thượng. Hoàng Diệu tướng quân thân là người đi học cách luyện tân quân, ông ta hiểu rõ nhất ai mới là người thích hợp. Thử hỏi các vị nếu ai đứng đây vỗ ngực làm tốt hơn Hoàng Tướng quân thì có thể phản đối. Kể vào đó, những gì Hoàng tướng quân học được từ quân Vạn Ninh toàn những thứ mới mẻ và kì lạ, trước đó nhiều người không tin, nghi ngại. Chỉ có Thánh thượng là anh minh mà nhìn ra cái hay trong đó. Các vị thử nhìn là biết, thánh thượng nhìn xa trông rộng, Hoàng tướng vừa vào đã lập chiến công anh vĩ. Đúng là chỉ có thánh thượng mới có thể quyết định được chuyện này. Vì thần kính mong thánh thượng xem xét.

Con bà nó, tên họ Phạm này tung chiêu làm đám quan chết đứng. Phản đối lão lúc này ngang với phủ nhận thánh thượng anh minh. Thử hỏi người dám không? Phạm Phú Thứ bịt hết mọi lời rẽ khiến cho các quan viên muốn chỉ trích cũng chẳng có đường mà lọt ke thừa cơ vào được.

Tự Đức mặc dù không phải loại người ưa nịnh, nhưng lần này ông ta thấy sững vì Phạm Phú Thứ nói quá đúng. Nếu không phải Tự Đức có lòng tin vào tân quân thì làm gì có Hoàng Diệu này hôm nay.

- Phạm ái khanh nói cũng không vô lý, vậy thì chuyện ngày hôm nay...

- Khởi bẩm thánh thượng, hãy khoan đã, thần có chuyện muốn tấu.

Lại là cụ Trương Đăng Quế trưởng ban phản cách mạng, phó ban bảo thủ đáng mở miệng cắt ngang lời Tự Đức, lão sợ Tự Đức đã trút lời kim ngọc thì rút không lại được.

- Khởi bẩm thánh thượng, Cha con nhà họ Trần tại Vạn Ninh coi thường luật pháp tự mở diêm điền kinh doanh muối lậu. Cái này cần phải nghiêm trị. Người đức hạnh như vậy không thể nào trọng dụng quá được.

- Thần đồng ý với Trương các lão.

- Thần thấy có lý.

Tự Đức vừa tức giận vừa buồn cười khi nghe Trương Đăng Quế buộc tội ch con nhà Trần Quang Cán. Tự Đức hẳn không biết cha con này buôn lậu muối ư. Năm ngàn kinh quân đến Vạn Ninh luyện tập cũng là ý của Tự Đức, trong đó có cả đồng tai mắt của Vua đây. Mà đám con cháu quan lại đang bị cái tạo lao động ở Vạn Ninh không thư về nhà sao, trong ngăn bàn của Tự Đức còn có cả xấp giấy báo cáo tình hình vạn Ninh đó. Nước trong tát không có cá, miễn không nuôi ra ác ngư cần người là được.

Thừa nhận một câu là cha con nhà họ Trần làm muối lậu. Nhưng làm xong là lấy tiền đi đánh giặc tại Cát Bà, có lúc nào là bọn họ ngưng đầu, quân Vạn Ninh cộng đi cộng lại cũng chỉ có 3 ngàn quân, vậy mà ba ngày một trận nhỏ, bảy ngày một trận to, không ngưng nghỉ đánh giặc. Tiền quân lương phát cho Vạn Ninh thì bót trên cắt dưới, mỗi lần suất binh là cả núi tiền đập vào. Quân Vạn Ninh chả nhẽ ăn cát sỏi, lấy nước nhét vào pháo mà bắn, lấy lá khoai nhét súng mà chiến

đầu. Mà làm mấy cái ruộng muối thì kiếm được bao nhiêu? (ở chỗ này Tụ Đức không rõ vì triều đình mấy ruộng muối còn thu vào quá ít bạc do tham nhũng + buôn lậu quá nhiều). Người ta vất vả đánh trận bảo vệ giang sơn của Trẫm, tranh thủ ít tiền thì có sao. Quan trọng nhất là người có lòng tham mới dễ khống chế, cái loại hi sinh vô tư rất dễ có dị tâm. Ấy là đạo dùng người của đế vương, người quá hoàn hảo, không tì vết mới là người không thể khống chế được.

Càng nghĩ Tụ Đức càng giận, chả nhẽ phải nói thẳng ra là Ti bạc, mò kẽm, mò đồng hối lộ họ Trương nhà ngươi bao nhiêu. Con mẹ nó nê mặt ngươi là các lão nên ta không vạch mặt, vậy mà dám lòi trung thân của Trẫm ra sì vãi. Nói xem cả cái Bắc Kỳ có tên nào không tham nhũng, có doanh nào không buôn lậu, tiền tài đến béo múp cả nhưng có tên nào giúp trẫm đánh giặc. Hay cứ ăn chán chê rồi đến lúc phí tặc lại tới lại cầu cứu Kinh sư. Tiền sư cha nhà nó, Tụ Đức tức lắm nhưng thôi nhin vì nếu vạch mặt ra thì có khi triều chính Đại Nam tan vỡ ngay lập tức. Nếu thanh tra quan lại thì đến 80% số quan sẽ bay đầu, đến lúc đó ai giúp ông ta điều hành đất nước.

Nhưng Tụ Đức cũng đến buồn cười, cười là cười cha con nhà họ Trần, con mẹ nó đã xuất thân thương muối không thấy xấu hổ. Làm quan lớn một phương rồi mà vẫn ngựa quen đường cũ làm muối lậu như thường. Dân gian có câu gì nhỉ? À phải rồi “chớ không quên thói ăn phân”. Nghĩ đến đây Tụ Đức phải bấu ngón tay vào hai cái ngai để nhìn cười làm cho mặt đỏ bừng bừng. Chúng qua nhìn thấy lại tưởng là Tụ Đức tức giận lắm. Càng nghĩ Tụ Đức càng dờ khóc dờ cười, làm muối lậu cũng thôi đi, cái cha con nhà kì khôi này lại huênh hoang như muốn khoe cho cả thiên hạ rõ. Ông đây là làm muối lậu đấy, đi thưa kiện ta đi. Con mẹ nó lần này tranh thủ nắn gân hai cha con nhà này một cái. Tụ Đức hung hăng nghĩ rồi thở hắt ra một cái. Nén cười lâu có khi sinh bệnh a.

- Trương Các lão có bằng chứng không?

Người lên tiếng là Phạm Phú Thứ, tên này hiểu thừa suy nghĩ của Tụ Đức nên gà chết không sợ nước sôi mà xông ra cãi.

- Hừ, cho thanh tra là ra hết.

Trương Đăng Quế xì mũi coi khinh Phạm Phú Thứ.

- Ô, đã vậy cho thanh tra toàn bộ diêm đồn luôn một thể, xem cái nào là lậu cái nào là không, cái nào lậu thuộc nhà nào, thanh tra luôn công diêm điền đóng thuế có đủ không. Nói chung là đã làm thì làm cho trọn vẹn tránh bên được bên chẳng. Mà nghe đâu mỏ Kẽm ở Thanh Hóa cùng mỏ đồng ở Hà Tĩnh... hay là tiện thể thanh tra một tí nhĩ, ý các lão ra sao?

Phạm Phú Thứ mỉm cười mà nói một câu tru tâm.

- Cái này cái kia... Thanh tra như vậy quá tốn tiền tài, đang lúc quốc khố trống không.

Trương Đăng Quế bị tung một đòn thẳng vào trán mà ù cả tai, mấy mỏ đồng, kẽm ở Hà Tĩnh và Thanh Hóa hiểu kính lão quá nhiều. Không ngờ làm bí mật vậy mà vẫn bị lão thất phu họ Phạm dò ra.

- Thánh thượng, hạ thần cho rằng tin đồn là không căn cứ, không cần bé xé ra to... chắc cha con nhà Trần tướng cũng... ngựa nghề cũ mà làm chút cho vui thôi, quy mô bé bé, không ảnh hưởng.

- Thần tán thành, chắc cũng làm vài mẫu cho đỡ ngựa nghề cũ thôi.. khụ khụ

Một đám quan viên vốn dĩ theo phe Trương Đăng Quế vội vã quay lại nói giúp Trần gia. Đơn giản họ cũng làm muối lậu bỏ mẹ ra ấy, cùng thanh tra có mà bóc lột cả đám. Không bênh Trần gia thì bênh ai.

- Hừm. Thôi được rồi, lần này nên triệu tên tiểu tử Trần Quang Diệu kia vào Thái Hòa điện xem hấn đối chất ra sao. Cho người lên đường luôn truyền hấn vào cung.

Quan viên Đại Nam được cái giỏi nhất là nghe nhạc hiệu đoán trương chinh, đuổi hình bắt chữ. Muốn trừng phạt Trần gia thì Tụ Đức mở miệng một câu là xong, muốn điều tra thì cho Cơ mật Viện Bắc ty bắt mẹ vaod đại lao rồi điều tra. Có gì phải tốn công mà vùi tên nhóc con chưa đầy 15 tuổi vào triều đối chất, nói là đối chất nhưng thẳng mẹ nó ra cho bớt công là nền tài mà gọi vào Thái Hòa điện xem mặt cái. Nếu đã ngựa mặt nhau thì tham nhũng là tội lớn, còn đã quý nhau thì tham nhũng lại biến thành tham tài khá ái đáng yêu.

Quan viên Thái Hòa lặng ngắt như tờ, nhưng có kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Trương Đăng Quế vẫn nhảy ra lột lần nữa.

- Khởi bẩm thánh thượng, thần buộc tội cha con Trần gia tại Vạn Ninh cầu kết thương nhân Mỹ lừa gạt triều đình. Nhà máy vũ khí Đại Nam đã đi vào hoạt động hai tháng nhưng chế không có được bao nhiêu súng cả. Thật là lãng phí tiền bạc của quốc gia, thần tin tưởng cha con nhà họ Trần đã ăn hối lộ của thương nhân Mỹ quốc.

Ô hay rồi, vì bức mình với thái độ gior cao đánh khế của Tụ Đức trong chuyện hai cha con họ Trần, lại ức chế Phạm Phú Thứ mà mai lão giữa triều đường làm lão mất mặt mũi. Lại cấm giận một số tên quan buôn muối làm trận trở giáo mà Trương Đăng Quế trong chốc lát đã bóc đồng kẻ tội họ Trần. Cái kiểu kẻ tội này là bôi bèo ra bọ, và cũng là chọc vào một tổ ông vô vế, mà tổ ông này rất là không lồ.

Phạm Phú Thứ đang nghiêng tai nghe cao kiến của vị Trương các lão, nghe đến cùng thì xuyết lẩn ra đất mà cười, lão Phạm chỉ biết nín cười run run mà chỉ Trương các lão sau đó lầm bầm: “Lần này là tự ngươi muốn chết, thứ cho lão phu không bồi”. Lầm bầm xong thì Phạm lão nhanh như cắt nhảy về một góc khuất của đại điện khoanh tay xem kinh vui.

Phải nói khinh công của Phạm lão quá cao, bởi nếu lão chậm sẽ bị vô vàn người đâm bẹp. Chỉ thất trong chớp mắt có đến gần hai chục người xông ra.

- Lão thất phu, lão nói ai là người ngậm tiền thương nhân lừa thánh thượng, chúng ta làm việc ngay thẳng không then với trời không phụ thánh thượng. Ngươi không thấy 5 ngàn khẩu súng chúng ta đàm phán mua về lập đại công. Đánh về bốn chiến hạm còn đáng giá hơn cả năm ngàn khẩu súng kia. Ngươi lão thất phu chỉ nói càn nói xiên, ngồi không vô dụng tìm cách càn quấy chiều cương.

Người nhảy ra là Lâm Duy Hiệp, nếu so tuổi thì lão cũng 60 rồi chả hơn kém gì Trương Đăng Quế. Nói về quan chức thì lão cũng là Thượng thư Cơ Mật Viện cánh tay phải của Tự Đức, phụ thân của lão lại là Lâm Duy Tiếp cũng đồng nghiệp các lão trong nội các. Chả ai kém ai nên lão chửi thẳng luôn.

- Trương các lão, ngài là trọng thần triều đình, thân lại coi như trưởng bối của tại hạ. Nhưng quan trường chỉ nói lý. Ngài đã không hiểu chuyện công nghệ, khoa học thì đừng đưa ra kết luận kiểu thúng úp voi, kiểu vơ đũa cả nắm. Nhà máy không có sản lượng cao vì trình độ luyện thép tinh của Đại Nam chúng ta vừa chậm vừa kém chất lượng. Tôi đã có đề xuất nhập thép tốt từ phương Tây hoặc trực tiếp nhập thép từ xưởng thép của Công Ty Cây và Cá (K and R). Tàu chương tôi đã gửi lên nội các quá nhiều, chẳng nhẽ ngài chưa đọcm chưa duyệt qua. Thật không hiểu trả lương cho ngài để ngài làm gì.

Thật ra tàu chương đã gửi qua nội các và thông qua phiếu nghị đề trình Tự Đức, chỉ vì Trương Đăng Quế giận quá mất không mà quên chuyện này.

- Đúng vậy, các lão không hiểu khoa học không nên nói bừa, chúng tôi trong sạch.

- Thánh thượng, oan khuất chúng thần, chúng thần không chịu được cái nhục này.

- Thánh thượng ơi... hu hu hu.

Trương Đăng Quế nhìn đám người như muốn ăn tươi nuốt sống mình mà sợ tái mặt, run run nói:

- Ta... ta ... là nói cha con nhà họ Trần, nói gì các người đâu.

Đáp lại hẳn chỉ là những tiếng hừ lạnh và cảm phần của đám đông, phe bảo thủ thấy tin thế không ổn thì cũng im hơi. Thật là vụ mua bán này chính là niềm kiêu hãnh của lục bộ và Cơ mật viện, số người liên quan không chỉ mười mấy người mà thôi. Quan trọng nhất nếu nói cha con nhà họ Trần ngậm miệng ăn tiền mà tuồn hàng kém vào Đại Nam thì mười mấy người trong phái đoàn đi giao dịch chả nhẽ mất ngủ. Mà nếu không ngủ thì là ăn hối lộ. Vậy nên Trương Đăng Quế dính nguyên phát đạn của chính hấn bắn ra.

Tự Đức tức giận vùng tay bãi triều... quá là loạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Điều thiếu bá con đạo

Ngày 16 tháng 9, Phải nói mùa thu ở Kinh Đô Huế cũng có vẻ đẹp rất riêng, Nằm giữa dải đất Trung Kỳ nhỏ hẹp với hai mùa nắng gió nhưng Kinh đô Huế vẫn mang một vẻ đẹp mượt mà, Kinh thành dường như trở nên mát mẻ hơn nhờ Hương Giang vắt ngang qua tạo nên một vẻ đẹp tươi mát. Nhưng cho dù Huế giờ đây là kinh đô của Đại Nam, là trung tâm văn hóa, chính trị, xã hội của cả đất nước nhưng con người nơi đây lại không vồn vã tập nập đến nghen người. Nhân sĩ nơi này có chút gì đó hơi thông thả một chút, hay nói theo con mắt của Điều thiếu đang nhìn đó là chậm chạp thấy mờ. Cũng phải thôi vì tên này là võ nhân mà không phải văn nhân, nên để cho hấn thương thức cảnh thơ mộng của Huế thì sẽ biến thành gây đàn tai trâu.

Người ta vẫn hay bảo nhau rằng ở Huế chỉ có hai mùa mưa nắng, nắng đến cháy đầu và mưa dài lê thê, mưa âm ỉ, rả rích đến nỗi người ta còn nói vui rằng mưa Huế là một thứ đặc sản đặc biệt mà ông trời chỉ dành riêng cho sứ Kinh kì. Nhiều thi sĩ coi đó là lãng mạn, là mộng mơ. Còn Điều thiếu coi đó là phiền phức thấy ông nội bà ngoại. Mưa như thế này nếu không có được đàn nguyên khối vỗ đồng chống thấm thì bắn nhau vào mắt. Chắc chỉ có thể trốn trong công sự có mái che mà bắn nhau thôi. Nói chung quân nhân nhìn thấy thời tiết là nghĩ đến làm sao để tác chiến. Còn thi nhân thì nhìn thấy thời tiết nghĩ sao để làm thơ. Mẹ nó quả là hai thái cực không bao giờ chung hòa cho được. Điều thiếu cũng đang nghĩ sao mà trên đời có những kẻ quái thai, tay trái có thể làm thơ, tay phải cầm kiếm đi đánh giặc. Điều thiếu riêng khoản thơ văn thì chịu một mảng.

Điều thiếu đã đến kinh đô được hai ngày rồi, hấn không có nhà, lười ở khách sạn, lại chê dịch trạm của triều đình, thế là tên này làm khách ăn chùa nhà họ Phạm mà không thấy bất kì xấu hổ gì. Không những thế tên mặt dày này mới vào nhà nhưng không hề có suy nghĩ thế nào là chủ thế nào là khách. Người ngoài nhìn vào không biết lại tưởng hấn là thiếu gia nhà họ Phạm đấy. Phạm phu nhân rất là ghét Điều thiếu, lý do đơn giản Điều thiếu chính là đầu lãnh hành hạ quý tử nhà bà sống dở chết dở. Nhớ tới những ngày đầu tiên con trai viết thư về kể lể mà lòng Phạm Thị như đứt từng khúc ruột. Cũng may là gần đây không thấy con trai kể lể gì nhưng trong lòng bà vẫn mang thù. Nói chung phụ nữ thù rất dai. Nhưng tức thì tức bà cũng chả làm gì được Điều thiếu, dọa hấn á, cử người đi dọa Điều thiếu thì bị dọa ngược quay về xanh mặt tay chân lẩy bẩy. Đánh hấn á, lấy cớ trở người về, cãi nhau á, cháp cả họ nhà Phạm thị. Đầu óc à.. thôi cái này hơi quá không dám làm. Nếu làm thật thì Phạm lão không từ mụ mới lạ. Điều thiếu không hề phật ý với những trò đùa quái của phu nhân Phạm gia, hấn vẫn nhon nhon ra đây xem chừng là đùa vui thích trí lăm.

Cuối cùng chuyện gì đến cũng phải đến, ngày hôm nay hấn được triệu kiến vào cung Thái hòa “đối chất”. Điều thiếu một năm qua cao thêm năm phân nên giờ đã là mét bảy, hấn cao hơn hầu hết đàn ông trưởng thành Đại Nam lúc này. Vậy nên khi khoác lên người bộ quan phục cho võ quan thì anh khí bừng bừng, đẹp trai vô đối. Cái bộ quan phục này từ ngày được phát hấn đã mặc bao giờ đâu, vì lần này vào chầu hấn phải mặc lên không ngờ hơi chật một chút, nhưng như thế lại càng khoe được cái bo đì hơi không hợp lứa của mình. Tất nhiên nói đến sự trần nhĩnh về vẻ bề ngoài thì Điều thiếu vẫn thua xa Cán ca. Thôi thì Điều thiếu nhần nhục không so với con “gấu ngựa” này, dợt và năm nữa thiếu gia phát triển hơn thì so không muộn.

Đêm qua Điều thiếu đã có một buổi mặt đàm cung Phạm Lão.

- Tân Nguyên à, cái tự này là ai đặt cho con.

- Cháu tự nghĩ.

- Thế nghĩa là gì?
- Tân là cách tân, nguyên là khởi nguyên, nghĩa là khởi nguyên của cách tân.
- Tân Nguyên..
- Dạ.
- Có chết cũng không bao giờ được nói cái chữ này có liên quan tới ta nhé.

Trầm mặc.

- Tân Nguyên.
- Dạ.
- Ngày mai gặp thánh thượng quyết không được nói dối bất kể chuyện gì, người là biết tất cả, người ghét nhất là ai nói dối lừa gạt người. Cái gì khó nói thì không nói, nói ra không được dối gạt.
- Dạ.
- Nhưng mà cũng có cái này... Khụ Khụ... Số lượng có thể thành thật, chất lượng có thể biến báo.
- À thì ra là nói thật, những gì thánh thượng có thể biết.
- Thông minh... khụ khụ
- Cự quá khen.

Điện Thái Hòa, Điều thiếu không được vào triều ngay, hần phải đứng ở cửa điện để chờ, lúc nào được triệu mới có thể vào. Cũng là vị trí này Cán ca đã chờ cả buổi đến đối sắp chết. Tất nhiên kinh nghiệm này được ghi vào gia phả họ tộc. Điều thiếu là người rất thích đọc gia phả, thế nên trong người hần bọc lớn bọc nhỏ rất nhiều.

Trong điện cãi nhau ầm ầm cứ cãi, Điều thiếu đứng ngoài cửa điện nhóp nhép ăn vặt. Mấy tên Cẩm vệ quân canh gác xung quanh mắt tròn mắt dẹt nhìn vị tiểu tướng đẹp phi đại danh đỉnh đỉnh như đang làm ảo thuật mà lời từng đám thức ăn ra. Hạt dưa, cắn chán vứt vỏ tứ tung dưới chân, mứt, kẹo hồ lô, nước hoa quả giải khát, bánh, táo, nho, ăn xong vứt hạt dưới chân. Đến lúc Điều thiếu móc ra một con chim bồ câu quay béo múp thì các thị vệ chịu không nổi nữa rồi mà xông lên can thiệp. Cũng may đúng lúc này thì giọng lạnh lạnh the thé đặc trưng của Thái giám vang lên kêu tên Điều thiếu vào triều. Vậy là con chim bồ câu quay bị chuyển dời vị trí từ tay tiểu tướng qua tay gã thị vệ gần nhất. Gã này thì ngờ ngác hết nhìn Chim bồ câu trong tay lại nhìn tiểu tướng quân đang phui đi đi vào điện Thái Hòa.

- Thần nhân... Tên thị vệ thoảng thốt kêu lên một câu.
- Chia thôi... Đây là tiếng bên cạnh hần thì thảo.

Điều thiếu oai phong lẫm lẫm uy phong bát diện đi vào điện Thái Hòa. Hần bước trên thảm ôn uy phong bát diện mà tiến lên khiến ai nấy cũng trầm trồ. Quả là thiếu niên lang anh vũ bất phàm. Bỗng nhiên Điều thiếu quỳ sụp xuống lạy:

- Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Điều thiếu rất phản cảm với nghi thức quỳ lạy, nhưng nhập gia thì phải tùy tục. Hần có khó chịu cũng phải làm, chẳng qua cũng là cái nghi thức xa giao như bắt tay sau này thôi. Cứ coi như đó là bắt tay cho đỡ buồn nôn vậy. Nhưng hần quỳ và hô khiến cho quan viên tròn mắt há mồm, đến Tự Đức cũng phải thẳng thốt và kinh ngạc. Thật ra quân thần thường ngày làm lễ chỉ cần khom lưng cúi đầu chấp tay kính cẩn mà thôi. Chỉ khi nào có những dịp trọng đại thì mới hành đại lễ như vậy. Mà cái kiểu hô của Điều thiếu là từ thời Tần quốc của Trung Hoa du nhập, đã ngàn năm rồi không ai hô như vậy cả. Người biết thì cười Điều thiếu nhà quê, người không biết thì đang rửa Điều thiếu nịnh hót.

- Tân Nguyên ái khanh, người bình thân đi, lần sau không phải quỳ lạy như vậy, đợi về nhà để Phạm lão giáo người.

Phạm lão bị Tự Đức cạnh khố thì khu khù khụ không ngừng, đúng là mất hết mặt mũi.

- Ô, không phải quỳ a. Thần thấy các đoàn diễn kịch toàn quỳ lạy như vậy.

Đúng thật là Điều thiếu bắt chước người ta mà làm. Nhưng toàn là bắt trước phim ảnh cổ trang Trung Hoa ở kiếp trước. Cái đám làm bậy đáng chém ngàn đao, Điều thiếu thâm nghĩ. Nhưng mà hần cũng trách không có nổi, cả cuộc đời hần kiếp trước chẳng xem được một bộ phim cổ trang lịch sử VN nào ra hồn. Không phải hần lười xem mà căn bản chính phủ lười làm, có lẽ họ không quá quan tâm lắm về việc tuyên truyền lịch sử hào hùng của dân tộc qua điện ảnh, thôi thì đánh máy rồi in sách giáo khoa đỡ tiện hơn. Thế là giới trẻ Đại Năm những năm 20xx thuộc lâu sử Trung do xem phim nhiều. Còn sử Việt thì Nguyễn Du là em Nguyễn Huệ, cháu Nguyễn Trãi v.v... May mà bọn này còn phân biệt được hai ông Nguyễn Ánh và Nguyễn Huệ không xếp chung vào danh sách họ hàng, quả là đại may mắn.

Câu trả lời cũng như tự nhủ đầy chất ngây thơ của Điều thiếu làm cả điện Thái Hòa cười nghiêng ngả, Tự Đức cũng muốn nhin cười để giữ uy nghiêm nhưng không được mà giờ tay chỉ Điều thiếu rồi run run mà đám ngực. Nhin cười là công việc cực khó khăn. Điều thiếu thì thấy quá bất ngờ, hần ít gì kiếp trước cũng 29 cái xuân xanh và có 10 năm làm mặt vù, phải nói là già già lắm rồi. Nhưng chính thức ngày hôm nay hần mới thấy rõ được bản thân thật rất trẻ, câu trả lời cũng

điều bộ này của hần là tự nhiên phát ra mà không phải là diễn. Thối kệ mẹ nó đi, Điều thiếu đồ thừa cho đây là hoocmon của cái cơ thể này quái ác.

- Khụ khụ... Tân Nguyên, khanh biết tại sao hôm nay trẫm gọi khanh vào triều không? Mà đừng có xưng vi thần, khanh mới là quan ngũ phẩm, thần cái gì mà thần, xưng là hạ quan rõ chưa.

Nói xong Tự Đức lại dầm ngực hai cái để bớt buồn cười, mẹ nó quan ngũ phẩm bé teo mà dám xưng thần quả là xưa nay hiếm.

- Cái này.. cái kia.. hạ quan không biết ạ.

- Phạm Thị lang không nói cho Tân Nguyên sao? Nghe nói khanh làm mưa làm gió trong Phủ Phạm gia mà.

Tự Đức nói câu này có hai tầng ý nghĩa, Phạm lão có móm cung người cũng phải thành thật nói ra, tai mắt của bản hoàng là trải dài khắp thiên hạ. Điều thiếu cũng ngạc nhiên về sự linh thông tin tức của Tự Đức, hần hơi nể thẳng cha này rồi đấy. Nói thật Điều thiếu hơi quá đề cao Tự Đức, hệ thống mật thám của Tự Đức chỉ dày đặc và hiệu quả ở Huế mà thôi. Càng đi xa hiệu quả càng bị ảnh hưởng. Nói chung có câu trời cao hoàng đế xa là đúng. Ở dưới chân thiên tử rất khó làm cán.

- Dạ có ạ. Phạm sư công có dặn, lên điện thì hoàng thượng dặn gì trả lời đó, chỉ được nói thật cấm nói dối, thánh thượng ghét nhất nói dối, cái gì khó trả lời quá thì cố giữ im lặng.

Điều thiếu vừa trả lời vừa nhại lại đúng giọng điệu của Phạm lão.

Lần này thì bố của Tự Đức cũng phải cười lớn, hần không thể nhịn được cười rồi, hần cười ra cả nước mắt. Thằng nhóc con này trả lời rất thành thật mà lại còn quá đầy đủ, “ cái gì khó trả lời quá thì cố giữ im lặng” vậy mà hần cũng dám nói ra.

Phạm lão hôm nay bị Điều thiếu dọa cho tim gan phèo phổi lộn một đường, hần vội vã lao ra chấp tay lễ:

- Thánh thượng a... hạ thần dạy trò vô năng xin thánh thượng trừng phạt... hu hu hu... thánh thượng ôiiiiii.

- Thôi được rồi trẫm không trách khanh... Để ta hỏi tiếp tiểu tử này. Tân Nguyên có người cáo người tội tự làm diêm điền, sau đó buôn lậu muối khắp bắc nam. Có chuyện này không.

Tự Đức khiêm giọng giả vờ dọa nạt Diêm thiếu. Còn Diêm thiếu thì dương dương tự đắc trả lời như đây là chuyện của ai đó mà không phải của mình.

- Dạ thưa đúng ạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nhà thần sắp phá sản rồi

Câu trả lời quá mức thẳng thắn thường làm cho đối phương hết sức bất ngờ và bị động, điển hình lúc này phe bảo thủ đang lăm lăm vác đao ra trận bỗng nhiên cảm thấy chiêu thức mình đã chuẩn bị như đánh vào không khí vậy.

- Khụ khụ... Vậy Trần gia nhà các người dám tự làm diêm điền diện tích bao nhiêu? Kiểm lợi như thế nào?

Tự Đức cũng không khỏi phát sắc với câu trả lời của Điều thiếu, nên đành phải khụ khụ che lấp rồi tiếp tục diễn vở kịch dọa nạt một phen.

- Dạ thưa thánh thượng, thần có làm một chút chỉ có tầm trên ba ngàn mẫu gì đó (đơn vị mẫu lúc này thời Nguyên là lấy Trung kỳ làm quy chuẩn 1 mẫu = 4.970 m²). Thu hoạch cũng khá một chút nhưng mà nhà thần tiêu pha hết rồi, giờ đây thần nghèo một nghèo hai trắng rất là đáng thương.

- Hà khanh nói cái gì, hơn ba ngàn mẫu diêm điền? Mà khanh không được xưng là... mà thôi... chuẩn cho Tân Nguyên được đặc cách xưng thần. Tân Nguyên nói xem nhà khanh làm muối đến ba ngàn mẫu thì thu hoạch ít nhất cũng là năm đến bảy ngàn quan một tháng. Làm sao nhà khanh có thể tiêu hết số tiền như vậy.

Không hổ là Tự Đức chăm chỉ việc dân, không ngờ ông ta có thể “nắm rõ” thu nhập của các ngành nghề đến như vậy. Nhưng sự thật thì Tự Đức chỉ nắm được thu nhập các ngành thông qua các con số báo cáo hàng năm mà thôi. Mà những con số này đã bị Hộ Bộ, Quan địa Phương, thậm chí các lão Nội các biến báo không ít để nếm túi riêng. Ba ngàn mẫu diêm điền của Điều thiếu một tháng bán buôn, xuất lẻ cũng lãi dòng đến hai vạn cơ đấy. Gần như đọc hết các bãi lầy tại chu vi xung quanh Vạn Ninh đã bị khai khẩn thành Diêm Điền hết cả rồi. Nếu nói đến quy mô khai thác thì Vạn Ninh đang đứng hàng thứ nhất trong tất cả các cơ sở làm muối tại Đại Nam.

Tự Đức ngạc nhiên hỏi vì ông tò mò mà thôi. Con số mà các thám tử trình báo lên cho Tự Đức là Trần gia làm muối lậu diện tích gần ngàn mẫu. Thời này không có vệ tinh quan sát nên mấy thám báo này nếu không tổ chức đo đạc một cách quy mô thì chỉ có thể ước lượng. Mà những thám tử này hoàn toàn dựa theo thường thức bình thường mà bầm bầm. Nào ai có thể ngờ rằng Trần gia vậy mà biến cả chu vi bờ biển của Vạn Ninh thành Diêm điền.

Quả thật lúc ban đầu Điều thiếu cũng chỉ cho khai khẩn gần ngàn mẫu diêm điền mà thôi. Nhưng khổ nạn là nạn dân chui vào Vạn Ninh quá nhiều. Tổ chức cho họ đi khai hoang, phục hóa cũng không hết người, cho trồng thuốc phiện, thuốc lá, trồng bông cũng vẫn còn dư. Số còn lại không thể ngồi không mà hưởng trợ cấp được. Vậy nên Điều thiếu bất kể đụng chạm lợi ích nhóm mà cho khai khẩn diêm điền một cách quy mô. Việc này dẫn đến các hộ có kinh doanh diêm điền

bất mãn mà vận dụng thế lực sau lưng mình để tổng cho Điều thiếu một kích.

Nhưng Điều thiếu vị chất không ngại nước sôi, hấn dẫn thành công sản xuất heroin. Làm Diêm một năm chẳng bằng nửa tháng làm thuốc. Nếu làm quá thì Điều thiếu sẵn sàng hi sinh Diêm Điền cho cái lũ diêm phủ một kích hồi mã thương.

- Khởi bẩm thánh thượng, Diêm điền tuy lớn nhưng còn phải tiêu thụ, người sản xuất diêm như thần trần ngập cả Đại Nam, thần làm ra biết bán cho ai. Bên cạnh đó không thể không mở thêm ruộng muối cho được, không hiểu sao nạn dân kéo về Vạn Ninh quá đông, không có việc cho họ làm thì Vạn Ninh loạn mất. Tính đến lúc này nhân khẩu Vạn Ninh tăng thêm gần bảy vạn người. Họ không có ăn không có mặc nên thần phải cứu trợ, rồi cho họ giống cây, dụng cụ khai khẩn, trồng chọt. Số tiền mà Diêm điền thu được còn chẳng đủ bù vào. Thêm vào đó lão tía của thần ba ngày đêm quân đi đánh Cát Bà một trận nhỏ, Bảy ngày một trận lớn. Nhà lão lại nuôi cả đám ca kỹ... ôi thánh thượng ơi nhà thần sắp phá sản rồi...

Tự Đức ngẫm nghĩ, Điều thiếu nói không sai chút nào, tình hình Vạn Ninh ông cũng nắm một hai, nếu mà cứu viện đến bảy vạn nạn dân thì số tiền kiếm được từ ba ngàn mẫu diêm sợ là không đủ. Lại còn đánh trận, lại còn ca kỹ... á khoan... ca kỹ, hay a Quang Cán nhà người đã có tiền chơi ca kỹ chắc là nhà vẫn còn dư dả... Con tiểu hồ ly đầu hồ đuôi rồi. Tự Đức mỉm cười thần thiện.

- Trần Quang Cán ai khanh thú vui tao nhã a. Đánh trận giúp trẫm nhưng không quên phong lưu ca kỹ... Có tốn nhiều tiền không?

Tự Đức giả vờ băng quơ mà hỏi một câu, quả thật biểu hiện của Điều thiếu lúc này làm rất nhiều người hiểu nhầm là ngây thơ thiếu niên và rất thành thật.

- Dạ, ông ta cũng chỉ có hai thú vui này nên thần cũng lười quản, thần tuổi nhỏ nên món thứ hai chưa đụng vào nổi, giờ chỉ biết luyện binh đánh giặc thôi... Đợi thêm vài tuổi nữa...

Nói đến đây Điều thiếu im bặt. Phạm Phú Thứ mặt đen một mảng biểu hiện ra là tức giận không thôi. Nhưng trong tay áo chum kín của lão đang gợn ngón tay cái lên bội phục. Con mẹ nó diễn quá tốt, tên đồ tôn này phải làm quan văn mới hợp lẽ. Không ai trong triều là hiểu được sự tinh minh của Điều thiếu như lão Phạm, lão đang cười cả triều bị Điều thiếu lừa đảo bởi vẻ ngoài ngây ngô thật thà. Thực ra cả triều đang bị hấn dất mũi đi vòng vòng. Vấn đề ruộng muối dần dần bị chuyển qua vấn đề lưu dân và cả vấn đề cá nhân phong lưu gì đó.

Nhưng cả triều thì lại có suy nghĩ đúng là cha nào con nấy. Vừa ham đánh trận lại thêm háo sắc, cái tên thiếu niên này lớn thêm mấy tuổi nữa không biết sẽ gây ra bao nhiêu rắc rối. Nhà nào quan viên có con gái cùng lứa Điều thiếu đều nghĩ đến việc đóng cửa nhà chớ quyết không để gã này bước vào nhà một bước. Tự Đức thì rất vui vẻ, Điều thiếu trong mắt hấn được đánh giá là rất thật thà, thêm vào đó cha con nhà họ Trần vừa ham đánh trận lại mê nữ sắc, không hấn là chuyện không hay. Ít nhất bậc đế vương không muốn thần tử quá suất sắc không tí vết, hám tiền mê gái là biểu hiện bình thường của đàn ông. Nếu đến cả sắc dục cùng tiền tài đều có thể khắc chế thì đó mới là phần tử đáng sợ, phần tử này thường mang trí lớn mà khó khống chế.

Điều thiếu cũng là người hiện đại vạn phần, hấn hiểu biết còn quá rộng. Những pha tự làm xấu mình của các thần tử trong lịch sử để tránh nghi kỵ câu bậc đế vương quá nhiều, Điều thiếu chỉ là diễn một chút. Nói chung là hấn cũng chẳng nề hà lắm Tự Đức, cùng lắm không được thì hấn dẫn binh bỏ ra nước ngoài sinh tồn. Có công ty K&R trong tay thì hấn đối không có được. Nhưng nếu có thể ở lại Đại Nam để giúp nước mẹ phát triển thì vẫn là tốt nhất. Vậy ra Điều thiếu cũng cất công suy nghĩ để thân cận Tự Đức hơn.

- Khụ Khụ... tuổi trẻ trí lớn, Trẫm rất hân thưởng Trần gia các người. Đánh giặc cho tốt... Tân Nguyên. Hoàng Diệu tướng quân đã đánh thắng trận đồn dã tại Nam Kỳ, ông ta thu được 4 chiếc chiến Hạm tân tiến của Pháp quốc và đã chuyển về Huế. Hoàng Diệu có tiền của khanh quân bốn chiến hạm này. Theo ý kiến của Khanh thì có thể dùng bốn chiến Hạm này đánh quân Pháp chăng?

Tự Đức lòng tò mò về Vạn Ninh đã giảm, ông ta chủ động chuyển qua chính sự vấn đề. Nhưng có một người vẫn không muốn bỏ qua cho cha con họ Trần dễ dàng như vậy. Trương Đăng Quế các lão nói các đứng ra.

- Khởi bẩm thánh thượng, chuyện nhà họ Trần làm tư diêm vẫn chưa có câu trả lời ổn thỏa. Mong thánh thượng suy xét.

Vất vả lắm mới xoay được dư luận đi nơi khác, lại có kẻ kéo về chủ đề cũ khiến Điều thiếu cảm tức không thôi. Thật ra thì Trương Đăng Quế không hề có mâu thuẫn cá nhân gì với cha con họ Trần cả. Nhưng khốn nỗi hai bên đứng hai trận doanh khác nhau. Trương Đăng Quế là đàn chủ bảo thủ đáng mà họ Trần lại là quân tiên phong của cải cách đang. Không đánh nhau mới là chuyện lạ đời.

- Ừm, việc này Trương ái khanh nói có lý. Vậy đi, năm nay Diêm điền Vạn Ninh vì phải cứu tai nên miễn thuế. Năm sau Tân Nguyên khanh nhớ phải đóng thuế đầy đủ cho triều đình. Không đóng thuế đủ thì khanh tự mang roi mây vào điện Thái Hòa. Trẫm đích thân dạy cho khanh bài học thích đáng. Chuyện Diêm Điền Vạn Ninh dừng ở đây. Chúng ta quay lại chuyện quân hạm người Pháp.

Chúng thần trong điện Thái Hòa ồ lên kinh ngạc, con mẹ nó đây là kiểu gì trừng phạt. Mang roi mây vào triều để Tự Đức quát. Đây là gia pháp chứ quốc pháp cái nổi gì, triều đình hướng gió có vẻ hơi lay lay. Các quan viên vội vã chuẩn bị hướng đi cho mình.

- Thánh thượng anh minh, vì thần không dám, năm sau vì thần nộp thuế đầy đủ, hi hi.

Điều thiếu giả bộ nai tơ mà gãi đầu cười khi khi. Xem ra nộp thuế cũng chẳng là gì. Cùng lắm một năm nộp cho họ bộ một vạn là cùng. Cái này Tự Đức lập lờ đánh lộn con đen, diêm điền của Trần gia là bất hợp pháp, đáng ra là bị thu xung công. Nhưng Tự Đức lại chuyển thành nộp thuế, các quan biết rõ điều này, nhưng hình phạt kiểu gia pháp của Tự Đức sau đó đã nói rõ. “Trẫm coi hấn là tâm phúc, là người nhà mà bảo hộ, làm một chút ưu đãi thôi, thẳng nào muốn chọc ngoáy thì xông vào, Trẫm tiếp hết”. Đã nói đến thế thì bộ tố sư đưa nào ngựa đòn mà nhảy vô chịu vạ đây.

- Còn chuyện về bốn chiến hạm Pháp Quốc thì thần cho rằng không có tác dụng nhiều trong cuộc chiến Nam Kỳ.

Nói đến chiến tranh thì khí chất của Điều thiếu trở nên thay đổi 180 độ. Hấn trở nên trầm tĩnh, lạnh lùng, cộng thêm nghiêm túc vô cùng mà không còn bộ dạng hi hi ha ha trước đó. Biểu hiện của Điều thiếu khi nói đến việc quân cũng làm chỉ Tự Đức tán thưởng không thôi.

- Không ngờ Hoàng tướng quân anh dừng chiến đấu lại đi tin nhầm một tên sĩ quan ngu phẩm như vậy. Đúng là đáng buồn cười, bốn chiếc chiến hạm tân tiến đến

vậy mà nói là vô tác dụng. Nếu tiểu tướng ngu phẩm như ngươi không đủ trình độ thì nên nhường cho người khác có năng lực đi.

Trương Đăng Quế vẫn cắn chặt Điều thiếu không thôi.

- Xin hỏi vị đại nhân này là...

Điều thiếu không kiêu không nịnh mà chấp tay hỏi cái tên râu bạc năm lần bảy lượt chọc ngoáy hắn trên triều.

- Lão phu Trương Đăng Quế...

- Ô thì ra là Trương các lão, thất kính thất kính. Cơ mà trên triều chỉ bàn quan vị mà thôi nên cái danh từ lão phu này các lão sau này nên ít dùng thì hơn.

Điều thiếu việc nhân đức không nhường ai, con mẹ lão trâm chọc hắn thì Điều thiếu há là bần nhão mà không đâm lại một phát. Ý câu nói của Điều thiếu là, giờ đây trên Thái Hòa điện ông lấy quan to ra đề tôi thì ok, đừng chơi kiểu cạy già lên mặt không hay tí nào. Nhưng trong câu nói của Điều thiếu có ý răn dạy, điều này khiến cho Trương Đăng Quế không tức đến ứa máu mồm mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chọc thủng trời

Không đợi cho lão Trương Đăng Quế hồi phục sau khi bị chọc giận thì Điều thiếu lại nghiêm túc mà tiếp lời.

- Xin hỏi, Trương các lão trong sự nghiệp của mình đã dẫn quân hải chiến hay thủy chiến bao giờ chưa?

Câu hỏi này rất là thâm hiểm, đạo không phân trước sau. Nếu Trương Đăng Quế cạy già lên mặt nói rằng có khi Điều thiếu sẽ lãnh đòn oan. Nhưng nếu Điều thiếu đã mở miệng thì hắn sẽ cố chiếm lợi thế trong lần ra quân và khuếch trương nó ra. Lần này lên Thái Hòa điện Điều thiếu đã không có ý định dẫu tãi. Hắn quyết khẩu chiến quân hùng một phen. Đại Nam có rất nhiều lý niệm đã quá cổ hủ, không phải người Đại Nam không thông minh, không cầu tiến mà lúc này đây vỏ đóng cửa quá lâu mà họ hoàn toàn mất đi phương hướng. Một hai người đi du học thì lại lạc trong rừng kiến thức của Tây Phương. Điều thiếu biết rõ đạo lý mưa dầm thấm đất. Nhưng không có người khai mở thì có mưa vào niềm tin, Điều thiếu ngày hôm nay quyết làm người khai mở, quyết chọc thủng trời một phen.

- Ta ta... ta đánh trận từ khi cha người còn nằm tã lót.

Hết cách Lão Trương lại lôi chiêu bài người già ra để hù dọa người. Quả thật trong quá khứ Trương Đăng Quế có dẫn binh đánh giặc một lần và may mắn chiến thắng. Lúc ấy là vào thời Minh Mạng. Đầu năm 1836, Quách Tất Công và Quách Tất Tại, sau khi bị đánh thua trong cuộc nổi dậy của Lê Duy Lương ở vùng Hòa Bình, lại tôn phò Lê Duy Hiến khởi binh chống Nguyễn ở Thanh Hóa. Quan quân đánh dẹp mãi không xong. Thấy vậy, Trương Đăng Quế bèn xin đi, được vua sung chức Kinh lược sứ tỉnh Thanh Hóa (cuối năm 1836). Thắng trận trở về, ông được gia thưởng Kỷ lục quân công. Đây là trận đánh duy nhất trong lịch sử làm quan của họ Trương.

Vết nhơ của ông trong quân sự lại không phải là ít, điểm đáng nói nhất chính là vào Tháng 7 (âm lịch) năm 1858, có 12 chiếc tàu Pháp đến bắn phá các bảo đài ở cửa Hàn (Đà Nẵng, lúc bấy giờ thuộc tỉnh Quảng Nam). Trương Đăng Quế cùng Phan Thanh Giản đều tâu là "chiến không bằng hòa". Chính sự nhún nhường chiến – hòa này khiến cho quân Pháp được nước lấn tới mà đánh vào Gia Định.

Còn nếu xét về thủy chiến hay hải chiến thực sự thì Trương Đăng Quế chưa từng thử qua một lần. Câu hỏi của Điều thiếu đặt ra làm vị các lão bối rồi không ngừng. Còn về Điều thiếu thì hắn dám vỗ ngực xưng đánh trăm trận thủy chiến tại điện Thái Hòa đấy. Ba ngàn quân Vạn Ninh đánh nhau liên tục cùng hơn hai vạn hải tặc tại Cát Bà, trận lớn trận nhỏ đều thắng cả. Ba ngàn người đánh cho hai vạn người phải co dúc trong đảo không dám lộ mặt ra. Bốn mươi chiến hạm đầu 300 hải tặc thuyền mà như đi vào chỗ không người. Thế này thì ai dám cãi nhau về hải chiến với Điều thiếu.

- Các lão nói chí phải, chắc cái trận chiến của Trương các lão là mấy chục năm về trước rồi, mà còn không phải là hải chiến. Lúc này đây chúng ta đang bàn về hải chiến, mà là hải chiến hiện đại với vũ khí hiện đại mà không phải đao, thương, kiếm, kích.

Điều thiếu không nhanh không chậm mà nói ra suy nghĩ của mình.

- Khởi bẩm thánh thượng. Hoàng Diệu tướng quân gửi chiến hạm về Huế xác thực là rất am hiểu việc binh. Quân ta thu được bốn chiến hạm nhưng quân Pháp cộng Tây Ban Nha có cả chục cả trăm chiến hạm như vậy. Chúng ta dùng bốn chiến hạm kiểu mới này đánh nhau với họ thì là muối bỏ biển. Mà kê cả chúng ta có cùng số lượng chiến hạm cùng quân Pháp thì cũng đánh không có lại họ.

- Khanh nói vậy không khỏi quá đề cao uy phong đối phương mà giảm nhuệ khí quân ta ư?

Tự Đức cũng có vẻ không hài lòng câu trả lời này của Điều thiếu. Một đám võ quan văn thân cũng nhao nhao định nhảy ra nhưng Điều thiếu nhanh mồm hơn.

- Thưa thánh thượng, đây là thần chỉ xét riêng việc lấy chiến hạm tân tiến của người Pháp đánh với quân Pháp thôi. Người Pháp có cả trăm năm phát triển thủy quân theo hướng hiện đại mới cho ra được mẫu chiến hạm của họ. Chúng phù hợp với lý niệm chiến tranh của họ, lại phù hợp với sự huấn luyện của họ. Tại Pháp còn có một học viện Hải Quân Hoàng Gia chuyên đào tạo sĩ quan cho hàng hải. Tất cả đều thành một hệ thống. Vậy ra họ chính là chủ nhân đích thực của các chiến hạm trên và có thể vận dụng đến mười hai thành sức mạnh của chúng. Nhưng chúng ta thì khác, chúng ta mới chỉ là các học viên của loại chiến hạm này, chúng mặc dù hiện đại nhưng chúng ta sẽ vận dụng không quá được sáu bảy phần sức mạnh.

- Không phải người Đại Nam chúng ta không thông minh, không giỏi dang, nhưng chúng ta thiếu một hệ thống đào tạo hàng hải chính thống, hệ thống. Trong khi đó quốc gia chúng ta lại là một mảng dài bờ biển cần một lượng lớn thủy quân hùng mạnh bảo vệ quốc gia. Nói cho cùng Đại Nam rất cần một lửa chiến hạm kiểu mới hiện đại, nhưng phải phù hợp với lý niệm chiến tranh, chiến thuật của người Việt. Chúng ta chỉ có hai con đường một là đóng mới tàu chiến hiện đại, hai là thuê nước ngoài đóng theo những yêu cầu riêng của chúng ta. Nhưng cả hai đều thiên khó vạn khó vì chúng ta vốn kém và cần đầu tư mua sắm rất nhiều công nghệ mới. Nhưng đó là chuyện cần làm trong tương lai.

- Chuyện trước mắt chúng ta cần là đánh lui quân Pháp khỏi Nam Kỳ, cách đánh của Hoàng tướng quân vẫn hiệu quả. Thần tin chắc giờ này chắc ông ta đã lập thêm nhiều chiến công khác. Tất nhiên cách đánh của Hoàng tướng quân sẽ bị phá giải nhưng thần đã có phương án khác. Lần này thần được triệu vào Thái Hòa điện cũng tranh thủ cơ hội mà muốn bàn bạc với các vị tướng quân kinh nghiệm tại Bình bộ về cách đánh mới để hoàn thiện hơn.

Điều thiếu vừa nói một tràng khiến cho Thái Hòa điện phải lặng đi một chút, các vị lão thần trong triều đang nghiền ngẫm kỹ những gì Điều thiếu muốn trình bày.

- Tân Nguyên tiểu tướng quân nói rất có lý. Đại Nam ta một mảng dài đường biển, Thủy binh là hết sức quan trọng. Cần phải chú trọng nhiều hơn, về lâu về dài chúng ta cần phải tự mình đóng được chiến hạm kiểu mới thì mới có thể giữ nguyên bờ cõi trước các thế lực ngoại bang.

Người lên tiếng là Bạch Tụ Cường. Tả Bình Bộ thị lang. Ông ta trách nhiệm là quản lý chính về mặt thủy sự nên ý kiến của Điều thiếu quan tâm Thủy sự thì ông ấy cảm thấy không tồi mà bênh vực ngay.

- Thừa thành thượng, nói như vậy nhưng cuối cùng quyết chiến chính thức vẫn là bộ binh kết luận. Đầu tư cho đóng thuyền kiểu mới quá tốn kém, số tiền này đầu tư cho bộ binh sẽ nhanh và hiệu quả hơn nhiều. Mọi người cứ nhìn về tân Kinh quân sẽ rõ ngay.

Lúc này lại là Nguyễn Duy Cần, Phó Thượng Thư Bình Bộ lên tiếng, ông này nổi tiếng ủng hộ cách tân bộ binh nên muốn dành khoản đầu tư của triều đình cho bộ binh.

Cả hai người Nguyễn Duy Cần và Bạch Tụ Cường đều là phe cách tân, nhưng đứng trong binh bộ họ lại là đối thủ vì một là ủng hộ thuyết bộ binh chủ đạo, một ủng hộ thuyết hải quân cường quốc. Cả hai không ai nhường ai và kéo theo cả đám ủng hộ phía dưới tranh dành.

- Hai vị chớ tranh cãi nữa, tiền đâu ra mà lắm thế cho hai vị đóng tàu, mua sắm trang bị, lần này đầu tư tân Kinh quân quốc khổ rồi cả rồi. Năm tới không kiếm ra đâu.

Người lên tiếng là Ngụy Khắc Tuần Hộ Bộ thượng thư, cuối cùng quanh đi quẩn lại vẫn là không có tiền. Việc này đúng là bó tay bó chân làm cho Tụ Đức ngót ngét không thôi. Mấy năm nay thiên tai lũ lụt không thôi, vỡ đê liên tiếp. Dân chúng mất mùa, lại thêm vào Pháp đánh Nam Kỳ khiến vựa lúa của cả nước bị ảnh hưởng. Lê Duy Phụng quấy tung cả Bắc Kỳ khiến chỗ gà không yên, quốc khố chỉ thất ra không thấy vào. Nay tình hình có hơi hòa hoãn một chút vì Bắc có họ Trần, Nam có họ Hoàng trấn thủ. Nhưng quốc khố còn lâu mới đầy lại được.

- Việc Tân Nguyên khanh đưa ra quá lớn, liên quan cả lục bộ và nội các, cái này cần bàn bạc thật kỹ lưỡng hơn. Nhưng việc có trước có sau, có cấp có thứ. Trước mắt có hai việc cần lo gấp đó là Tặc Khấu Bắc Kỳ Lê Duy Phụng chưa bị diệt hoàn toàn. Phía Nam có Pháp quốc tặc ngoại xâm cần đánh đuổi. Bàn về vấn đề này không biết Tân Nguyên khanh nghĩ sao?

Tụ Đức hỏi trực tiếp Điều Thiếu. Vì hai cha con nhà Trần gia là đối thượng chủ yếu đánh phi phương Bắc, Tụ Đức cần một câu trả lời chính xác.

- Bẩm thánh thượng. Thật ra hai chuyện này cùng lúc có thể tiến hành xử lý, rất may Hoàng Diệu tướng quân lập công lớn chiếm được bốn chiến hạm địch, bốn chiến hạm này nếu đem đánh Pháp thì hiệu quả không cao nhưng vận dụng tại Bắc và Trung kỳ lại rất tốt. Thần cả gan xin hai chiếc về cho thủy doanh Vạn Ninh. Có hai chiếc chiến hạm này thì lão tía ... à không... khụ khụ phụ thân của thần là Trần Quang Cán hoàn toàn có thể đè ép phi quân tại Cát Bà. Thần có thể dẫn một ngàn tay súng tại Vạn Ninh vòng lên Thái Nguyên đánh Lê Duy Phụng, chỉ có thể triệt để giết tên này thì Bắc Kỳ mới yên ổn được. Đến lúc đó chúng ta có thể bắt tay vào kiến thiết lại Bắc Bộ tình hình quốc khố sẽ khả quan hơn. Còn về Nam Kỳ thì thần đã nghĩ ra phương án mới để đánh cùng Pháp quốc, thần xin ở lại vài ngày cùng các vị Bình Bộ lão đại nhân để bàn bạc.

Điều thiếu nói rất hùng hồn và khẳng khái, thêm đó là thái độ cực nghiêm túc và trách nhiệm. Bên cạnh đó ý trí chiến đấu sục sôi không gì chối cãi của nó đã lấy nhiễm toàn bộ Thái Hòa điện khiến cho hào khí Đại Nam bùng bùng rực cháy. Còn gì hơn một vị thiếu niên tướng quân tự mình xin dẫn một ngàn quân viễn chinh giết giặc. Cha con Trần gia vốn đang yên ổn ở Vạn Ninh, không ai ngờ tới Điều thiếu kiên quyết thái độ đến vậy, mới mười bốn tuổi muốn dẫn quân đi đánh tặc phi nơi rừng thiêng nước độc.

Tụ Đức hết sức xúc động, nếu cả triều văn võ bá quan đều như cha chon nhà này thì hoàng đế như hấn không phải có thể nghỉ ngơi vài ngày sao. Nhìn một đám bàn binh trên giấy như rồng như phượng nhưng nói đến dẫn quân thì hết cáo ốm lại bệnh tật phía dưới mà đem so sánh cùng vị thiếu niên anh khí bùng bùng kia quả thật là... Tụ Đức cũng hiểu cái khó của quân Vạn Ninh. Họ chỉ có một ngàn cây súng hiện đại, đánh Cát Bà thì không lo được Thái Nguyên, đánh Thái Nguyên thì Cát Bà bỏ trống. Nay có thêm hai chiến chiến hạm thì Trần tiểu tướng có thể đi Thái Nguyên rồi, nếu quả thực như vậy thì Tụ Đức có thể yên tâm mà ngủ ngon hơn một chút.

- Trầm chuẩn tấu, cấp cho Vạn Ninh hai chiếc chiến hạm tốt nhất, còn về cách đánh Pháp thì Tân Nguyên khanh nói luôn trên điện đi để chúng thần cùng bàn bạc. Không phải ngại ngần gì cả, Khanh nói sai trẫm không bắt tội.

Tụ Đức khẳng khái mà đáp ứng thỉnh cầu của Điều thiếu, vì đây là một yêu cầu hợp lý, mà chẳng ai có thể phản đối cho được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Dùng cơm trong thượng uyển

Điều thiếu nghe vậy cũng không thừa nước đục thả câu mà chấp tay thưa:

- Thưa Thánh Thượng, đã vậy thần xin biểu xấu. Thật ra thần đã moi được của tên thương nhân Mỹ quốc kia một mặt hàng cực mới mà chỉ có công ty của hần mới sản xuất được. Đây là một chất nổ cực kỳ mạnh, mạnh hơn rất nhiều thuốc súng đen của chúng ta. Thần đã mua đến số lượng không ít và thử nghiệm, kết quả tấm thép dày cỡ thiết giáp của thuyền Pháp cũng có thể dễ dàng nổ tan tành. Vậy nên thần nghĩ đến có thể dùng loại thuốc nổ này để gắn vào thuyền địch rồi đánh đắm thì rất nhanh và hiệu quả. Không những có thể đánh đắm tiêu hạm mà đến đại hạm của chúng cũng có thể đánh chìm được. Nhưng vấn đề là thần cần các thủy binh tinh nhuệ luyện tập cách tiếp cận thuyền địch cũng như sử dụng thuốc nổ trên. Chính vì lý do này thần cần bản bạc với các vị lão tướng kinh nghiệm ở Binh Bộ.

Nói cho vui là bản bạc để không làm mất mặt mũi mấy vị lão đại Trong binh bộ mà thôi. Con mẹ nó các phương án đánh bằng thuốc nổ Dynamite thì Điều thiếu đã vạch sách lược rất kỹ rồi. Hần rất hi vọng hỗ trợ được Hoàng Diệu đánh Pháp tốt hơn nên phổ biến loại thuốc nổ này cho Đại Nam.

- Lại có được chất nổ mạnh đến như vậy, Tân Nguyên tướng quân lần này mang đến được bao nhiêu? Chúng ta có thể thực hiện đánh thử nghiệm sao?

Người lên tiếng đầu tiên không ngờ là Nguyễn Duy Cần, Phó Thượng Thư Binh Bộ nổi tiếng ủng hộ cách tân bộ binh. Quân nhân luôn là những người hứng thú và tò mò với các loại vũ khí mới đầu tiên. Bên cạnh đó loại thuốc nổ này dường như dành cho bộ binh nên ông rất quan tâm.

- Thưa vị đại nhân này, có thể, tôi mang đến đây 600 cân (300kg) thuốc nổ mới, chúng ta hoàn toàn có thể lấy ra một ít để luyện tập và thử nghiệm sức công phá.

- Khụ Khụ Tân Nguyên khanh, cái khanh nói tân thuốc nổ này cả thiên hạ chỉ có công ty K&R có, vậy chúng không rẽ a?

Tự Đức không ngờ lại là người tinh táo nhất, ông đang thiếu tiền phát điền lên rồi, bất kì một khoản nào phát sinh đều làm cho vị hoàng đế này khốn đốn.

- Bẩm thánh thượng, thần bỏ ra gần vạn lượng mua về 600 cân thuốc nổ này. Nếu tận dụng tốt thì chúng hoàn toàn có thể đánh đắm cả trăm chiến hạm Pháp đó.

Thật ra con mẹ nó thuốc nổ Dynamite chế rẻ bèo, chỗ này nếu tính tiền nguyên liệu thì không đến hai trăm quan tiền (200 lượng bạc). Nhưng có một số hóa chất cơ bản phải nhập khẩu châu Âu nên tính cả vận chuyển vào thì nguyên liệu rơi vào năm trăm lượng bạc mà thôi. Điều thiếu hét cái giá lên đến một vạn lượng quả là kinh người. Nhưng vấn đề Dynamite là hàng độc quyền Điều thiếu nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu. Thôi thì sau khi đánh Pháp sẽ giảm giá cho Đại Nam, dùng Dynamite tiến hành khai thác mỏ kiến thiết đất nước. Nhưng lúc này Điều thiếu đang thiếu tiền đến phát điên, hần phải chém một mẻ đã. Quang trọng nhất đó là tư tưởng của rẽ là của ôi. Nếu “thần khí” đánh Pháp quá rẽ có khi triều đình Đại Nam lại không tin tưởng. Nhiều khi nghịch lý nó là vậy muốn thay đổi cũng khó.

- Được rồi, rất hay lô thuốc nổ này vừa vạn một vạn, coi như Trần gia đóng tiền thuế diêm điền năm sau. Tân Nguyên khanh cùng binh bộ bản bạc ra sức diễn tập. Ba hôm sau trăm muốn đích thân duyệt binh. Hôm nay đến đây bãi triều.

Tự Đức rất hiếm khi chơi xò lá đến vậy, nhưng vì thất Điều thiếu rất thuận mắt nên hần cũng vui vẻ mà đùa tên này một chút. Chiếm lợi của Trần gia vạn lượng nhưng nếu thân là hoàng đế thì Tự Đức cũng có một ngàn cách để bù đắp cho nhà này.

Chúng thần lục đục rồi đi, Điều thiếu thì ngay lập tức bị phe ủng hộ bộ binh cái cách tóm lấy rồi lôi kéo ra ngoài. Họ đang rất nóng lòng muốn thử nghiệm thứ vũ khí mới đây.

Nhưng đáng thất vọng cho đám người quân nhân Binh Bộ, nội quan lúc này bỗng xuất hiện mà truyền ý chỉ cho Điều thiếu ở lại trong tử cấm thành để gặp riêng Tự Đức. Lần này là gặp riêng hoàn toàn mà không có mặt Phạm Phú Thứ lão đại.

Vườn Thượng Uyển của Tử Cấm thành, Kinh đô Huế, không ngờ Tự Đức lại không tiếp Điều thiếu trong Ngự Thư Phòng mà chuyển nơi gặp mặt qua vườn Thượng Uyển. Lúc này Điều thiếu đang ngồi trong đình viện bằng đá cẩm thạch mà ngắm đồng nhìn tây. Thật ra Thượng Uyển chỉ là một cái tên chung để nói đến các kiến trúc mô phỏng tự nhiên trong Tử Cấm thành mà thôi. Thượng Uyển gồm gần 30 khu vườn với đầy đủ loại hình: cung viên, biệt cung, ly cung, hành cung... với tổng diện tích hàng trăm héc ta đã thực sự làm nên vẻ lung lẫy. Lúc đầu tiên được dẫn vào nơi này thì Điều thiếu cũng thấy choáng váng không thôi. Kiếp trước của Điều thiếu chủ yếu là lăn lộn ngoại quốc để thực hiện nhiệm vụ, thời gian tại VN chỉ là học hành và luyện tập nên chưa có dịp đi thăm cố đô Huế. Chưa đi nhưng tranh ảnh sách báo kiếp trước hần cũng có xem qua, nhưng đó chỉ là Vườn Thượng Uyển được phục chế lại mà thôi. Lúc này được chứng kiến nguyên bản vườn thượng Uyển Hê thì Điều thiếu cảm thấy bất ngờ vô cùng. Bởi vì nó quá đẹp đi.

Nơi mà Điều thiếu được sắp xếp để chờ Tự Đức là vườn Hạ Cơ, Nơi này từng là nơi học tập của Minh Mạng khi còn là thái tử, sau đó nó được nâng cấp lên rất nhiều sau các triều vua Nguyễn. Điều thiếu chỉ thấy được rằng sự sắp xếp, bố trí nơi này hết sức hợp lý, tinh tế và luôn tuân theo các nguyên tắc nhất định: cây cổ thụ lớn, cây bóng mát thường được trồng ở xa vườn, ở các góc vườn, tường thành, bên ngoài các ngọn núi; các cây trung bình thì được trồng ở ven bờ nước, các đảo, đồi; các loài cây nhỏ, thấp, bụi, các loài hoa thì trồng sát công trình. Các đình đài thủy tạ thì tươi mới vô cùng và hết sức tinh tế. Điều thiếu cũng có đi qua các công trình tương tự tại Trung Hoa. Về to lớn và đại khí thì nơi này không bằng được nhưng về tinh tế tỉ mỉ cùng ý cảnh thì Điều thiếu tự cảm nhận thấy cao hơn nhiều.

Điều thiếu ngồi nơi thủy tạ mà thấy tinh tâm hơn rất nhiều, dù sao cũng phải chờ đợi Tự Đức hần quyết định thư giãn một chút với khung cảnh xung quanh. Lôi gói bánh bèo bọc lá sen ra chén, sau đó là hạt dưa, lại còn nước hoa quả, rồi thư giãn quá độ hần lần ra ngủ lúc nào chả hay.

Phải thừa nhận một câu, cơ thể thể chất rất có ảnh hưởng đến trí não, cơ thể của điều thiếu là thiếu niên mười bốn, tuổi ăn tuổi ngủ, tuổi bông bột. Tuy rằng nhiều lúc hần lấy tinh thần trưởng thành 29 tuổi mà khống chế, nhưng nhiều lúc hần lại bị chính cơ thể sinh lý bản năng thúc dục. Chính vì vậy Điều thiếu hành động lúc già lúc trẻ rất quái thai.

Lũ thái giám và cung nữ đứng xa xa đình viện chỉ biết nín bưng mà cười khi nhìn Điều thiếu đang vật vạ ngủ. Bọn họ đã được lệnh mặc kệ Điều thiếu muốn làm gì thì làm, miễn không đi lảng quảng khỏi vườn Hạ Cơ là được. Vật ra Điều thiếu ăn vật cùng ngủ gật cũng không ai ra nhắc nhở.

Đang ngủ ngon lành thì Điều thiếu cảm thấy cái mũi ngứa quá nên đem tay gãi một chút. Gãi được một lát lại ngứa nên hắn quyết lật người xem sao. Lật xong thì mũi hết ngứa rồi nhưng lại đến tai ngứa, ông mảy điên rồi đây vậy là Điều thiếu làm một động tác vờ chần quẩn một vòng. Khốn nạn là vắt vẻo lan can ngủ thì làm gì có chân. Vậy là bịch một tiếng hắn lăn quay ra sàn đình viện ven hồ. Cũng may là không có lăn theo hướng ngược lại, nếu không thì giờ này rõ ràng là uống no cả bụng nước rồi.

Mở trừng mắt ra, đập vào mặt Điều thiếu là một thằng nhóc tám, chín tuổi đang cười nhăn nhó. Tay của tên tiểu tặc này đang còn cầm hung khí là một chiếc lá liễu đã tước nhỏ. A dcm mảy đặc phạm tội lại còn nhờn nhờn khoe hung khí. Vậy là Điều thiếu dùng dùng nổi giận vì bị đánh thức mộng đẹp mà túm ngay cổ áo tên này nhấc lên.

- Ngươi muốn chết phỏng?

Điều thiếu hung ác quát to dọa nạt, không ngờ tên nhóc này quá nhát gan mà ngoác cái miệng ra rồi nhắm tịt hai mắt vào khóc lớn.

- Khụ Khụ... Tân Nguyên tướng quân của trẫm có vẻ rất bá khí đây, hoàng tử Đại Nam cũng dám dọa giết.

Con mẹ nó rau muống đậu xanh, Điều thiếu nghe thấy giọng nói quen quen thì quay lại. Hóa ra Tự Đức hoàng đế đã ngồi đó từ bao giờ. Điều thiếu vội vã ba chân bốn cẳng mà bỏ tên nhóc kia xuống, đồng thời lấy lại tay vuốt vuốt cổ áo đã nhăn nhúm của nó. Quần áo của tên nhóc bị xóc lên đến lệch lệch xộc xệch cả rồi, càng chỉnh càng thêm loạn.

- Ha ha.. đủ vui đùa vui. Điện hạ đừng khóc a. Thánh Thượng vạn an .... Ha ha. Vì thần không biết không có tội.

Ai đâu có kiểu như hắn, đã dọa hoàng tử đến sắp ngất ra rồi, như người ta thì lay lục này nọ xin tha. Hắn tính queu một câu không biết không có tội rồi đứng cười ha ha giả nai to. Phải nói bá khí nhất Đại Nam lúc này có lẽ là Điều tướng quân.

- Thôi thôi bỏ đi, Ưng Chân lại đây, đừng khóc nữa, nam nhi hơi chút là nước mắt ngắn dài, làm sao sau này làm đại sự được.

Thì ra đây là Nguyễn Ưng Chân con nuôi của Tự Đức hoàng đế, vì ông hồi nhỏ có bệnh nên dù đã có bao nhiêu năm qua nhưng vẫn không có con. Vì cần con thừa tự nên Tự Đức nhận Nguyễn Phúc Ái là con nuôi, sau đó đổi tên của đứa bé này thành Nguyễn Ưng Chân. Ưng Chân là con ruột thừa hai của Thoại Thái vương Nguyễn Phúc Hồng Y (con trai thứ 4 của vua Thiệu Trị).

Vốn dĩ để cho Ưng Chân gặp gỡ Điều thiếu một chút để hai người làm quen, nhưng sự việc thành ra thế này nên Tự Đức cũng nản mà cho Ưng Chân về bên Thiên anh Quý Phi. Để Ưng Chân ngồi lại đây thì nghe tên này khóc lóc lại thấy nhức đầu mà phiền, Tự Đức còn đang có nhiều việc để bàn với Điều thiếu tướng quân đây.

- Tân Nguyên ngồi đi không cần đa lễ. Hôm nay trẫm cho phép khanh dùng bữa cùng trẫm. Nhưng hôm nay không đi Ngự Thiện Phòng, chúng ta chỉ ăn nhẹ và uống trà ở vườn Hạ Cơ thôi.

Không ngờ Tự Đức lại có nhã hứng như vậy, hôm nay cũng không phải ngày hội triều chính thức vậy nên triều sớm đến trưa là nghỉ. Các quan viên thì tranh thủ về các Phòng ban để làm việc, họ được phục vụ thức ăn trưa tại đây. Tự Đức là người rất chăm chỉ, vậy nên ông dường như làm việc không biết mệt mỏi, ba ngày một bữa triều chính, ngày nào cũng có phó triều chỉ trừ lúc ốm đau. Phải nói một điểm chính xác là Tự Đức làm vua khá là mệt mỏi, không hề thành thói và xưng sướng gì.

Thức ăn thì được cung nữ và thái giám lần lượt bày lên bàn ăn tại đình các. Hoàng Đế Tự Đức ngồi chính vị hơi cao một chút. Điều thiếu thì ngồi phía bên phải, vị trí là hơi thấp hơn. Tên thiếu gia này quả thật rất tự nhiên không câu nệ. Tự Đức hoàng đế vừa buồn lời cho phép dùng bữa là hắn gấp lấy gấp để thức ăn mà cho vào miệng.

- Ở phủ Phạm gia ái khanh ăn không no ư?

Thấy lạ thì Tự Đức liền hỏi.

- Dạ, ăn tại nhà Phạm sư công không cẩn thận là trúng độc.

Chuyện Điều thiếu hành hạ một đám quý tử quan quý đã truyền đến kinh sư. Lần này Điều thiếu vào cung có rất nhiều quý phụ tuyên bố sẽ ra tay, đến cả Tự Đức cũng biết chuyện. Vậy nên nghe Điều thiếu trả lời thì ông cười ngất không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cải cách bản chất

Tự Đức nhìn Quan Điều mà rất hâm mộ, cái cách vô tư, cái lối sống thoáng đạt bùng bùng sức trẻ của hắn cũng lây nhiễm ông. Tuy Tự Đức mới 32 tuổi nhưng 13 năm làm vua vất vả đã bào mòn của ông rất nhiều tinh lực. Lo lắng việc nước việc nhà khiến vị hoàng đế trẻ tuổi này đến ăn uống cũng không thấy thuận miệng là bao. Nhưng hôm nay có được sức sống mãnh liệt của Quang Điều cảm nhiễm khiến ông dường như ăn ngon hơn nhiều.

Tự Đức gọi Quang Điều ở lại ăn một bữa cơm cũng chẳng có phải vì chính sự gì, ông chẳng qua là hứng trí mà làm vậy thôi. Nếu là bản chính sự thì đã gọi thêm

Phạm Phú Thứ hay một vài đại thần khác cùng ở lại rồi.

- Ôi giá như có một người con trai hoạt bát như khanh thì...

Nói đến đây Tự Đức im bật, không thể có con là nỗi đau trong lòng ông. Chính vì thế khi nhìn thấy Quang Diệu không ngờ ông lại thất thố mà thốt lên câu này.

- Thánh thượng còn trẻ chuyện đó không phải lo gì.

Quang Diệu không tìm không phổi mà đáp một câu rồi tiếp tục đánh chén... Hẳn quên bém mắt là vị này không có con, đến lúc chết đi rồi mà phải tự mình đứng trước văn bia. Quả thật là rất bi ai.

- Hải... khi xưa còn bé, trầm bị thủy đậu bệnh nên... ôi.... số trời đã định... Trẫm cũng đành chịu thôi.

Không hiểu vì trời mưa rào rít làm Tự Đức thổn thức tức cảnh sinh tình, hay vì Quang Diệu quá nhỏ tuổi khiến vị hoàng đế này không đề phòng mà tự nhiên tâm sự như vậy.

- Thần chỉ nghe thấy thủy đậu để lại sẹo, gây hại thần kinh, hại gan hại thận. Chưa thấy đậu gây khó sinh bao giờ. Thôi Thánh thượng chờ, khi nào Đại Nam có hạm đội mạnh mẽ, thần dẫn quân qua Tây Dương hốt một mẻ mấy trăm tên đại phu Tây Dương về thăm lại bệnh cho người. Nghe nói cách chữa bệnh của chúng rất có môn đạo.

Điều thiếu nghe vậy thì nửa đùa nửa thật mà nói.

- Không biết khi trẫm còn sống có được trông thấy hạm đội Đại Nam hùng mạnh đó không nữa. Ôi đất nước thù trong giặc ngoài, đã thế quan viên chỉ biết tư lợi là nhiều, người làm được việc ngày càng ít. Cải cách hay không cũng cãi nhau loạn lên rồi, làm sao mà chế tạo nổi một hạm đội Đại Nam hùng mạnh đây.

Quả thật Tự Đức đã mất cảnh giác hoàn toàn với Điều thiếu rồi, ông ta trở nên kẻ lè như lão già, mà lại còn kẻ rất trân thành và thương cảm.

- Ôi dào, họ cãi nhau vì họ căn bản không hiểu cải cách là cái gì. Phe cải cách thì không hiểu nên cải cách từ đâu, bắt đầu ra sao, và họ cũng chẳng thể có nổi một bản dự án mang tính chất hệ thống nào về cải cách thì ai tin nổi họ. Phe bảo thủ thì lại cảm thấy bộ máy và chế độ lúc này là tốt, thay đổi rồi biết đâu còn dở hơn. Nói chung cả hai đều là yêu nước cả, đều muốn tốt cho Đại Nam cả. Nhưng họ chẳng hiểu gì nên dậm chân tại chỗ... ai ui...

Thì ra Tự Đức chả biết lúc nào đã gờ tay gờ cho Quang Diệu vừa đang lúi húi ăn vừa đang chém gió.

- Người bằng tí tuổi đầu mà dám ngồi đây chê cả triều văn võ. Người mà lộ ra ngoài thì ngày mai Trần gia nhà người chìm trong nước bọt a. Mà người thì hiểu gì về cải cách, ranh con.

Tự Đức cười mà trách mắng, ông nói rất bình đạm như một vị đại thúc nhà bên mà thôi, không có đáng về gì là hoàng đế cả.

- Thần là biết phải làm cải cách ra sao. Và làm như thế nào để chắc chắn thành công. Có cái Thánh thượng gờ đầu thần quên rồi...

Mẹ nó dám gờ đầu thiếu gia. Điều thiếu quyết chơi bài lưu manh cho Tự Đức biết.

- Ha ha... Khanh mà biết cái gì. Nói ra trẫm nghe xem. Nếu có lý trẫm cho khanh vào nội các làm các lão.

- Thôi thôi thần không dám, Thần chỉ mong ở bên ngoài đánh giặc là được, đánh hết giặc thần mang quân đánh cho bệ hạ một cái giang sơn rộng hơn. Đây là tâm nguyện của cha con nhà Trần gia thần. Ở trong triều cả ngày cãi nhau với các vị lão già râu tóc bạc phơ thần không làm nổi.

Tự Đức lại gờ tay lên nhưng Điều thiếu lúi quá nhanh khiến hắn không xuống được mà thờ dài.

- Nhóc con, người làm như trẫm cho người làm nội các luôn vậy. Nhưng tâm lòng của khanh Trẫm nhận.

Lúc này Điều thiếu ăn uống đã no nê, hắn tự mình châm trà rồi ực một miếng lớn.

- Thừa bệ hạ, thật ra cải cách không cần phải hô to lên mà vẫn có thể làm, vẫn khiến quốc khố đầy tràn, vẫn khiến đất nước phát triển, quân đội hùng mạnh mà không ai cãi nhau cho được.

Điều thiếu lúc này là nghiêm túc mà không cợt nhả, khiến cho Tự Đức phải nhìn bằng ánh mắt khác. Tự Đức không nói gì mà chỉ im lặng với ánh mắt khích lệ để Điều thiếu tiếp tục.

- Cải cách hay không là do bệ hạ làm, bệ hạ quyết mà không phải bọn họ.

- Trẫm một mình thì làm sao được, phải có chúng quan đồng lòng, một tay giúp trẫm thì trẫm mới có thể hoàn thành. Trẫm đâu phải là thần mà một mình làm được tất cả.

Điều thiếu đứng lên cung kính. Cừ chỉ nghiêm túc này làm Tự Đức cũng phải thẳng người chỉnh lại tư thế.

- Thánh thượng, cải cách là một từ rất chung chung, mọi người đều kêu gào cải cách nhưng cải cái gì cách cái gì thì không ai nắm rõ. Phe cải cách thì đao to búa lớn, họ bày ra một kế hoạch cải cách gần như toàn diện cả Đại Nam. Nhưng họ lại không có tham chiếu để chứng minh là cải cách có thành công hay không. Vậy nên phe bảo thủ sẽ không bao giờ chấp nhận điều này. Vì đơn giản nó quá nguy hiểm, cả quốc gia có thể sụp đổ theo phương pháp làm này. Nên nhớ rằng cả hệ thống Đại Nam vẫn đang hoạt động, mặc dù có hơi lạc hậu sơ với phương tây, mặc dù có những trục trặc và bất ổn nhỏ, nhưng tựu chung lại nó vẫn đang hoạt động. Nhưng nếu đột nhiên thay đổi hoàn toàn thì chưa biết tương lai chuyện gì sẽ xảy ra.

Tự Đức gạt đầu tán thành ý kiến của Điều thiếu, đây cũng chính là lý do khiến ông lưỡng lự giữa cải cách và không. Tự Đức không ngờ Điều thiếu có thể hiểu sâu sắc vấn đề đến vậy. Ông biết là Điều thiếu theo dòng chính của Phạm Phú Thứ tức là phe cải cách. Nhưng theo cách nói của Quang Diệu thì hình như hắn cũng không đồng ý cách làm của Phạm lão.

- Cải cách chia làm. Cải cách hành chính, cải cách ruộng đất, cải cách tiền lương, cải cách quân đội, cải cách giáo dục. Cải cách công thương nghiệp. (Tất nhiên có cả cải cách thể chế nhưng bố Điều thiếu cũng không nói ra). Cái mà phe cải cách muốn làm là một hơi làm hết những thứ này, và tập chung đầu tàu lại là cải cách ruộng đất và cải cách hành chính. Một hơi mà cải cách đủ mấy thứ này thì đảm bảo không làm nổi. Cái quan trọng là họ cứ lăm le vào mặt hành chính và ruộng đất. Mà hành chính và ruộng đất là hai mặt dễ gây thị phi và có lực cản mạnh nhất.

Điều thiếu uống thêm một ngụm nước trà. Hắn muốn để Tự Đức tiêu hóa một lát rồi lại nói tiếp:

- Cải cách hành chính đảm bảo sẽ đụng đến quan lại khắp nơi, việc này thời cơ chưa đến đã làm là rất nguy hiểm. Cải cách ruộng đất thì lại quá buồn cười. Bọn họ muốn thanh tra ban bố lại luật đất đai ruộng vườn. Cái này đụng chạm quá nhiều quyền quý quan lại. Chẳng ai đồng ý cho họ làm như vậy, lực cản sẽ khắp nơi, đôi khi còn nguy hiểm đến sự thống trị của triều đình. Thời này quan lại ai chẳng vơ vét ruộng đất cho mình, địa chủ lại cũng thò một chân vào đó. Bọn họ cấu kết nhau thành khối chặt chẽ để kiếm lợi. Tổ chức này rất khó đối phó.

Nói đến đây thì long nhan Tự Đức hơi giận dữ, đây cũng chính là chỗ khó của ông. Ông rất muốn ra tay vào điểm này. Nhưng chẳng nhẽ ông xuống tay chặt đầu hết cả triều đình văn võ ư. Đừng tưởng ông là vua nên muốn làm gì cũng được, nếu ông có ý này thì ngay đêm nay sẽ có binh biến liên lập tức. Làm vua mà bị uất ức đến vậy thì Tự Đức sao không giận cho được. Có điều chuyện này là cấm kỵ không ai dám nhắc trước mặt ông. Chỉ có Điều thiếu dám nói mà thôi. Tự Đức bực mình mà chán nản gơ tay muốn nói Quang Diệu dừng lại. Vậy nhưng tên này lại nhanh hơn mà cướp lời nói tiếp.

- Nhưng thật ra phe cải cách sai rồi, họ tập chung vào hai mặt đó là sai lầm. Thần lại có cách để thánh thượng cải cách chắc chắn thành công cũng như đập tan cái nhóm lợi ích chiếm hữu ruộng đất kia.

- Há, khanh thực sự có cách?

Tự Đức chỉ nghĩ là Điều thiếu đùa vui, không ngờ hắn có cách thực sự. Vị Hoàng đế Đại Nam cũng bán tín bán nghi nhưng vì trước đó Điều thiếu phân tích tình hình Đại nam quá mức sắc sảo khiến ông cũng rất mong nghe được cái gì đó có hiệu quả.

- Ý của thần là tập chung vào cải cách công thương nghiệp. Mặc dù lúc này vì chiến tranh với Pháp, chúng ta có một chút tiếp xúc cùng thương gia Mỹ nhưng thật sự các vị đại quan trong triều vẫn chưa hề chú ý đến công thương nghiệp. Trước đó thì trong suy nghĩ của họ cũng không hề có công thương nghiệp trong đầu. Có tiền họ sẽ về nhà mua ruộng, đất, ấp ủ thành của thừa tự. Nhưng thừa bề hạ, số tiền một nhà mấy dật nộp thuế bằng cả tỉnh Quảng Yên thuế ruộng. Vậy thì nếu nhà mấy dật là của riêng thánh thượng thì số tiền thu lại là bao nhiêu? Đây chỉ là một ví dụ nhỏ mà thôi. Ý thần là Thánh thượng tự mình làm cải cách trước tiên, và làm cải cách về công thương nghiệp, sau đó tiền đầy nội khó thì có thể đầu tư thêm về công thương hay quân đội. Đến lúc này thì đám cày ruộng kia sẽ hiểu mấy mảnh ruộng của họ cày cấy chả kiếm được bao tiền. Lũ này lại ào ào chuyển qua muốn làm công thương, nhưng lúc này Hoàng thượng là nắm đằng chuôi rồi, Muốn có công nghệ, muốn có nhà xưởng, muốn có thị phần thì ra tiền, không có tiền thì ra ruộng. Cuối cùng ruộng, tiền, nhà máy đều quay lại tay Thánh thượng. Lúc đó ngài hô một câu cải cách ruộng đất, thực ra là cải hay không cải cũng đã rồi. Sau khi kinh tế rục rở, quân sự mạnh mẽ thì cải các đến giáo dục, có những nhân tài trẻ tuổi hiểu được tân pháp thì Thánh thượng mới có thể làm được cải cách hành chính. Đến đây thì Đại Nam đã vô địch thiên hạ rồi.

Điều thiếu là ném ra cái bánh vẽ to đùng, nhìn thì ngon và dễ, cũng rất có lý. Nhưng làm thì khó vô cùng vì cuối cùng đây chỉ là lý thuyết mà thôi. Nhưng có một điểm hắn chắc chắn đúng đó là nên cải cách từ công thương mà không nên bắt đầu với mảnh xương cứng là cải cách ruộng đất.

Tự Đức như ngấm nuốt từng chữ mà ngồi yên bất động. Một chiếc lá vàng rơi theo gió lượn vào mà đậu trên quan mào cũng không bị ông phát hiện ra. Cặp lông mày của Tự Đức lúc cau lại lúc giãn ra mà trở nên đăm chiêu suy nghĩ vô cùng. Lời nói của Điều thiếu khiến cho Tự Đức hoang mang vô cùng, mà cũng như một tiếng chuông cảnh tỉnh. Hóa ra vấn đề có thể lật lên theo nhiều mặt để xem xét. Từ trước đến nay văn võ bá quan và chính cả ông nữa vẫn luôn có tư tưởng về Nông nghiệp là chính, với lời dạy của tổ tiên “ vạn sự nông nghiệp làm đầu”. Nhưng sự thật đập vào mắt ông tại Vạn Ninh lại cho thấy nếu đơn thuần chỉ là rót đầy kho bạc quốc khố thì nông nghiệp lại xem ra yếu thế. Nhưng vấn đề an ninh lương thực quốc gia cũng cần quan tâm. Chỉ khi nào đủ lương đến mức an toàn thì Tự Đức mới dám mạnh bạo mà làm cải cách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Về Vạn Ninh

Ngày 20 tháng 9 năm 1861, Hai chiếc chiến hạm đời mới nhất của Pháp đang tung bay phía trên là lá cờ Đại Nam mà đập sóng tiến về Phía bắc. Điều thiếu đang đứng trên tiêu chiến hạm *Esperance* còn phía trước chạy dẫn đường là chiến hạm *Lumière*. Đây là hai chiến hạm lành lặn nhất trong bốn chiếc nên Điều thiếu nhân đức không ngại phân mình mà đem về Vạn Ninh.

Về công suất, quy cách và mọi thông số thì cả bốn chiếc chiến hạm bị Hoàng Diệu bắt được đều giống nhau như đúc. Cả hai đều là chiến hạm động cơ hơi nước, trọng tải cả hai đều là 6 76 tấn hàng theo thông tin kỹ thuật đi kèm. Nói là tiêu hạm nhưng nó còn to lớn hơn trung hạm của quân Đại Nam nhiều. Chiều dài của chiếc tiêu hạm này là 39m rộng 9 m và cao 4,3 m, nó được trang bị động cơ Steam engine, 340 mã lực (254 kW). Đây gần như là động cơ mạnh mẽ nhất ở kích cỡ cùng loại vào thời điểm này. Vì cả bốn chiếc đều rất mới. Vậy nên với động cơ khá ấn tượng này những chiếc tiêu hạm đời mới này có thể đạt đến vận tốc 14,5 knots (28km/giờ). Có thể nói đây là những con ngựa ô thực sự trên đường đua xanh vào lúc này, cho dù chúng nhỏ bé nhưng nếu so sánh về tốc độ là rất tốt. Còn nếu nói về trọng tải thì Điều thiếu không thể đòi hỏi hơn. Đây chính là những tàu chiến mà không phải tàu trở hàng.

Có được hai chiếc tàu chiến này quả thật là quá may mắn cho Vạn Ninh, từ nay họ có thể dùng chúng để vận chuyển vãi cùng Heroin đi Hongkong, Quảng Châu, thậm chí là Thượng Hải nếu cần. Vô hình chung thuyền buôn K&R có thể rảnh chân tay mà đi Ấn Độ hay Châu Âu. Tất nhiên muốn đi Đại Thanh và Hongkong an toàn lúc này thì bắt buộc Điều thiếu phải có một số cải tạo lại chiến hạm để quân Pháp khó nhận ra đây là thuyền của họ. Nếu không kể cả treo cờ Mỹ cũng rất phiền hà. Tốt nhất là Điều thiếu sau khi cải tạo lại bề ngoài của thuyền thì phải đi HongKong một chuyến sau đó dung thân phận công dân Hongkong mà đăng ký hai cái tàu này một phen. Nói chung là về Đại Nam treo cờ Đại Nam, qua HongKong treo cờ anh. Chỉ có như vậy mới có thể thuận lợi làm ăn buôn bán.

Đứng trên boong thuyền đang âm âm lướt sóng mà Điều thiếu cảm khái nhớ lại những ngày qua ở Kinh đô. Nói chung lần này hẳn vừa làm chuyện tốt, lại cũng làm chuyện xấu.

Kế hoạch của Điều thiếu bày cho Tự Đức đó là chính ông tự thành lập công ty Hoàng gia, tự ông lấy tiền nội kho đầu tư các công ty này. Quốc khố thì không thêm dụng vào cứ để cho quan viên tiếp tục cãi nhau. Điều thiếu còn đảm bảo rằng có thể vay nợ một phần công ty K&R để thành lập nhà xưởng hoàng gia. Còn việc lập loại nhà xưởng nào thì Điều thiếu đề nghị lúc này nên đầu tư xưởng dệt. Vì thứ nhất vốn đầu tư không cao lợi nhuận quay vòng nhanh. Thứ hai đó là nước xuất khẩu vãi lớn nhất là Mỹ đang nội chiến, sản lượng của họ sẽ giảm không phanh. Trong thời gian ngắn thì Mỹ khó mà khôi phục toàn thịnh năng lực. Còn về thị trường thì khỏi phải lo lắng, Đại Thanh rộng như thế ăn sao hết, còn cả Xiêm La, Ai Lao, Miến điện. Chỉ sợ không có sức mà sản xuất thôi. Về quản lý thì lại còn dễ hơn, Điều thiếu đề nghị cử người thân tín quản lý với cổ vấn là người Mỹ. Hàng năm sẽ thuê một đơn vị kiểm toán thứ ba đến để coi sổ sách. Đồ thẳng nào tham nhũng được. Đơn vị thứ ba thì thương nhân các nước tại Hongkong đây, bỏ tiền mời về, mà không nghe thì đi dao mời về. Điều thiếu đang tính thành lập một băng xã hội đen Hongkong dưới quyền kiểm soát của hắn đây. Đã buôn bán heroin mà không có một băng xã hội đen thì có lẽ hơi bèo. Nhưng tâm tư sâu xa của Điều thiếu thì đây là lực lượng mật vụ nước ngoài đầu tiên của Đại Nam. Mà nói về đào tạo mật vụ, tổ chức mật vụ thì đúng ngành nghề cũ của hắn rồi.

Sau khi cố vấn hết hơi thì Tự Đức quyết mở hai nhà máy dệt cộng thêm một nhà máy luyện thép. Không thể coi thường trí tuệ của vị Hoàng đế Đại Nam cho được. Nhà máy luyện thép là do chính ông đề xuất, việc phải nhập khẩu thép chất lượng tốt của K&R cho nhà máy vũ khí Đại Nam khiến vị hoàng đế này không vui tẹo nào. Tổng hợp đồng lên tới 30 vạn cho ba nhà máy, trong đó Tự Đức bỏ tiền túi hai mươi vạn. Xem ra năm nay Nội cung sẽ phải thắt lưng buộc bụng rồi. Mười vạn là K&R cho Tự Đức vay với điều kiện K&R có thể được quyền khai thác một mỏ sắt ở Đại Nam. Thực ra vấn đề xin khai thác quặng sắt ở Đại Nam thì K&R đã trình lên từ lâu nhưng Tự Đức vẫn lưỡng lự. Lần này Điều thiếu chỉ cần nói nếu bọn Mỹ không có lợi thì chúng cũng chẳng giúp đâu, chỉ bằng chúng ta lừa đảo chúng một phen. Vậy là Tự Đức tin ngay.

Cái gọi là lừa đảo thương nhân Mỹ, thật ra là Điều thiếu lập lờ đánh lận con đen mà lừa đảo Tự Đức. K&R là ai? Nó chính là Điều thiếu, chả nhẽ hắn điên đến mức bày kế cho Tự Đức đi lừa chính bản thân mình. Tất nhiên là không rồi, vậy là Điều Thiếu bày kế cho Tự Đức như sau. Nghe nói sản lượng mỏ sắt Thái Nguyên chả ra sao, lại khó quản lý. Chúng ta cho K&R thuê mỏ đó mấy chục năm. Điều kiện là mỗi năm họ phải luyện cho ta số thép bằng với hai lần sản lượng mỏ Thái Nguyên lúc này. Vậy là chúng ta vừa không phải khai thác vẫn có thép. Còn về K&R họ đâu biết sản lượng Thái Nguyên mỏ là bao nhiêu, chỉ cần nói quá lên là họ tin thôi. Tự Đức gật đầu khen hay, tuy làm như vậy không chính nhân quân tử nhưng gặp chuyện tông quyền, với lại lừa được thương nhân Mỹ khiến ông cũng khoái. Ông nào biết được nếu mỏ Thái Nguyên rơi vào tay Điều thiếu thì hắn sẽ khai thác sản lượng gấp mấy chục lần lúc này đó.

Đầu tiên thuốc nổ của Điều thiếu không phải bỏ đim thứ hai hắn sẽ áp dụng công nghệ vào khai thác, thứ ba hắn sẽ không ăn bớt của chính bản thân. Cái mỏ thép không lồ Thái Nguyên tình đã vào tay hắn thì không khác nào chuột chui hũ mồi.

Tự Đức lại thắc mắc chuyện an ninh lương thực, vì hắn vẫn đắn đo, chỉ khi nào lương thực không sợ thiếu thì hắn mới dám bung sức mà cải cách. Lúc này đây phương pháp cải tạo Thủy lợi của Quang Cán đã được triều đình bàn đi tính lại nhiều lần. Ai cũng đồng ý là nên làm thủy lợi một cách đồng bộ và lập ban riêng, nhưng khốn nạn là phương pháp cải tạo lại gây ra cãi nhau, các ý kiến lại một lần nữa chia thành 2 phái: giữ đề và bỏ đề. Nhóm chủ trương cứ đắp đề các sông lớn, bỏ đề sông con và sông nhỏ có Nguyễn Duy Cần, Nguyễn Soạn, Nguyễn Văn Tĩnh, Nguyễn Cẩm, Bạch Tự Cường..., nhóm chủ trương giữ đề có Đặng Văn Hòa, Trương Văn Uyển, Ngụy Khắc Tuấn, Nguyễn Khắc Hoan, Nguyễn Văn Siêu, Bùi Quý. Cả triều cãi nhau liên miên không dứt đến nỗi Tự Đức muốn dẹp luôn việc làm đề điều thủy lợi.

Điều thiếu cho một sách lược đơn giản. Cãi nhau làm gì cho mệt, tìm một nơi đất trống trong quân doanh Huế, sai binh lính đắp các đị hình mô phỏng tầm một mẫu. Đổ nước từ trên cao xuống theo các mức độ, ít, vừa phải, nhiều để mô phỏng lũ. Thế là tìm ra tương đối chỗ nào cần đắp đề, chỗ nào cần nạo vét, chỗ nào cần đào thêm sông xả lũ. Mỗi ý kiến cho làm một xa bàn khác nhau, cùng ngồi lại bàn xem cái nào tốt, hay là kết hợp cái nào tốt. Việc làm xa bàn coi như luyện thể lực cho binh lính, cũng chả tốn kém là bao.

Tự Đức vỗ bàn khen hay, ngày hôm sau các quan viên đang tranh cãi thủy lợi cũng đập bàn đập ghế kêu tuyệt. Cả một đám quan văn xắn ống tay áo vén quần đi nghịch bùn đắp đất, để chứng minh giả thuyết của mình không sai thì ai cũng cố gắng vận phần. Khung cảnh rất là hoành tráng.

Điều thiếu vút lại hết những lùm xùm ở kinh đô mà cáo biệt Tự Đức, cáo biệt Phạm lão về Vạn Ninh. Thuốc nổ đã nổ rất tốt rồi, Điều thiếu ở lại Huế cũng là thừa thãi mà thôi. Hắn phải về Vạn Ninh luyện binh. Mùa khô đến rồi, đây là mùa thuận lợi cho các xạ thủ của Vạn Ninh xuất trận.

Trên đường về Vạn Ninh thì hai chiếc tiểu Chiến Hạm của Điều Thiếu rẽ qua đảo Cát Bà bắn bừa hai phát đại bác 8 pound về phía các trạm gác trên đảo của quân Hải tặc, sau đó hắn ngênh ngang phui mông đi. Điều thiếu rất là bá.

Robert lúc này đang trong “văn phòng” công ty K&R ở Vạn Ninh, hắn đang thấp thỏm mà đi đi lại lại không thôi. Lần này hắn đi chào hàng quá thuận lợi rồi, không ngờ chả tốn một chút thời gian nào thì 500kg Heroin đã bán sạch veo. Charles Straubenzee lúc này là toàn quyền Anh tại Hongkong đã tiếp nhận lô hàng của Robert một cách trót lọt sau khi lão già này trực tiếp dùng một số con nghiện thuốc phiện để thử thốc. Nhưng vì bán một cách trực tiếp qua đại lý số một nên tất nhiên giá cả không thể quá cao như kì vọng. Nhưng vấn đề nếu đã móc nối cùng Charles Straubenzee thì con đường bán Heroin sẽ rất rộng mở và dễ dàng hơn. Quan trọng là nếu có lực lượng Anh bảo hộ tại vùng biển Hoa Đông thì công ty K&R sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Phải thực tế mà công nhận một chuyện, trong việc buôn bán Á Phiện Robert đã có sẵn kinh nghiệm và mối quan hệ, vậy nên lần này chuyển hàng Heroin rất thuận lợi. Robert cũng không muốn chơi bài ăn mảnh, tham ô tiền hàng. Vì quả thật số tiền thu lại bởi Heroin buôn bán là quá lớn. Chỉ vì một chút tiền ăn đen mà hủy đi cái liên minh bạc tỷ này thì không đáng giá một chút nào. Cuối cùng lô hàng đã được bán với giá 3 triệu bảng Anh, tương đương 40 vạn lạng lúc này. Tất nhiên 3 Triệu Bảng này không thể là tiền mặt toàn bộ mà trong đó chỉ có 500 ngàn tiền mặt và hai triệu rưỡi là séc của ngân hàng hoàng gia Anh quốc.

Robert rất vội vã và sốt ruột đi lại trong phòng bởi lẽ hắn đã kí hợp đồng cùng với Charles Straubenzee về việc cung cấp hàng cho lão với giá kể trên. Tất nhiên hợp đồng rất nhiều điều khoản liên quan. Ví như Robert không thể cấp hàng Quảng Châu, và Hongkong. Vì ba nơi này sẽ là địa bàn tiêu thụ của Charles Straubenzee hắn. Hai bên cũng quy định rõ giá bán lẻ cũng như giá bán buôn cho các hộ nhỏ hơn Charles Straubenzee để tránh làm ảnh hưởng đến thị trường của

nhau. Dĩ nhiên Robert cũng cân nhắc chuyện này sẽ làm K&R khó bước chân vào Hương Cảng và Quảng Châu. Nhưng bên cạnh đó hẳn nhận được sự bảo hộ tuyệt đối từ quân Anh tại Hongkong. Đây cũng là một điều khoản hết sức đáng chú ý. Tuy Điều thiếu đã có Ủy quyền cho Robert trong lần này đi Hongkong với quyền hạn có thể kí kết hợp đồng cùng đối tác. Nhưng Robert vẫn rất muốn hội ý cùng Điều thiếu, chính vì lý do này nên khi quay về không thấy được Điều thiếu thì hẳn vội vã không thông.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lại đến Hương Cảng

- Xin chào ngài, Robert. Công việc của chúng ta tốt đẹp cả chứ.

Ngự không dừng vó Sau khi cập quân cảng thì Điều thiếu đã đi ngay một mạch đến văn phòng công ty K&R được xây khang trang theo phong cách hiện đại của phương Tây tại bến thương cảng Vạn Ninh. Giờ đây thương cảng Vạn Ninh không còn lụp xụp như thừa sơ khai vào thời kì 5 tháng trước đây nữa. Có đá tảng được khai thác rất thuận lợi từ thuốc nổ, Điều thiếu đã tận dụng nhân công mà nâng cấp cả hai bến cảng tại Vạn Ninh. Tất nhiên vật liệu kết dính của Đại Nam không quá tốt và sản xuất khó khăn. Nhưng ximang phương đông cũng có thể xây dựng những công trình khá chất lượng. Chăng qua sẽ tốn nhiều hơn công sức và tiền bạc mà thôi.

- Ôi lạy chúa tôi, cuối cùng Ngài cũng quay về, tôi đã chờ ngài rất lâu rồi. Kenrny thân mến.

Robert đứng bật dậy từ cái bàn làm việc của mình mà tiến lên ôm trầm lấy Điều thiếu. Đừng tưởng hắn là lady boy gì đó mà nhầm lẫn. Chăng qua là Robert muốn thể hiện sự thân mật hơn nữa giữa hai người. Phải nói rằng một cái ôm của bằng hữu huynh đệ cũng là một điều không quá tệ. Lúc này đây thực sự Robert muốn tiến thêm một bước hảo hữu với Điều thiếu. Nên biết lúc này đây nếu Điều thiếu muốn loại bỏ tên Robert ra khỏi mối hợp tác làm ăn này quá dễ dàng. Đây là phương đông mà không phải Mỹ quốc. Quân đội Mỹ lại không có nơi trú đóng xung quanh đây. Mà trong tay Điều thiếu lại nắm quân đội vũ trang đông đảo, lực lượng hộ vệ của Robert không đủ nhét kê răng Điều thiếu rồi.

Điều thiếu là ai, hẳn chính là một mặt thám chính công. Cái hắn am hiểu nhất chính là sống lá mặt lá trái và là chuyên gia trong lĩnh vực giao lưu xã hội. Nếu không có các năng lực này thì cơ bản không thể đi làm mặt vụ cho được. Hành động hồ hởi của Robert làm cho Điều thiếu nhận ra vấn đề ngay lập tức.

- Robert thân mến, ngài không cần phải lo lắng về mối quan hệ của chúng ta. Tuy chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau sau đó kết hợp lại vì lợi ích. Nhưng Kenny tôi không phải là người mù. Sự trăn thành của ngài trong việc giúp đỡ tôi trong chuyến đi Châu Âu thì tôi đã thấy rõ ràng. Lúc ấy còn chưa có thể chế tạo thành công Heroin với năng suất công nghiệp. Khả năng thất bại vẫn là cao nhưng ngài vẫn không nề hà mà giúp đỡ Kenny tôi. Sự trăn thành của ngài thắng được tính hữu nghị thực sự của tôi. Vậy nên chúng ta có thể trăn chính thật chặt mối quan hệ tốt đẹp này. Hi vọng cùng nhau phát tài thực sự.

- Ôi Kenny, ngài quá thông minh, thông minh đến đáng sợ.

Điều thiếu cười ha ha không nói gì mà đi về phía bàn làm việc của mình và ngồi xuống.

- Không biết công việc của ngài tại Hương Cảng có thuận lợi không?

Nghe Điều thiếu hỏi thì Robert liền cẩn thận mở cặp sách và rút ra một tập quyền.

- Rất thuận lợi, tôi đã tìm được đối tác giao dịch có tiềm năng trong thời gian cực sớm. Tôi đã giao dịch toàn bộ lô hàng cho duy nhất một đối tác. Giá cả sau thỏa thuận là 2021 bảng một bao (340g) tổng số 1470 gói chúng ta nhận được 2.970.000 bảng Anh. Tôi có lĩnh 500 ngàn bảng tiền mặt số còn lại là séc. Đây là biên lai cộng thêm một bản hợp đồng cung cấp cho đối tác. Đối tác của chúng ta là Charles Straubenzee toàn Quyền Anh tại Hongkong. Kenny các hạ, ngài có thể nghiên cứu hợp đồng, có một số điều khoản tôi không thể quyết định nên cần thương thảo cùng ngài.

Quả thật Điều thiếu rất không muốn bỏ thị trường Hongkong, hay Quảng Châu vì đó là nơi mà Vạn Ninh gần nhất có thể tiếp cận Đại Thanh. Nhưng sự lo lắng của Robert về sự an toàn và cần một thế lực tốt để bảo hộ tại khu vực này cũng không phải không có lý. Dù sao với giá 40 vạn lạng bạc nếu quy đổi thì cũng lãi tới 23 vạn lạng rồi, vì lý do đó Điều thiếu cũng chấp nhận hợp đồng trên. Cùng lắm thì Điều thiếu hẳn sẽ mò đi Phúc Kiến, Triết Giang, Thượng Hải... mà có khi hứng lên thì hẳn hoàn toàn có thể mò đến Thiên tân bán thuốc cho Bắc Kinh. Cái món này chắc Từ Hi cũng khoái lắm a. Nhưng lúc này thì chắc là Từ Hi chưa có được quyền lực khuynh đảo triều chính đâu Điều thiếu thôi suy nghĩ vẩn vơ mà bàn chuyện cùng Robert.

Biết được Điều thiếu có được hai chiếc tiểu chiến hạm hiện đại của người Pháp thì Robert thắng thắng cho ý kiến:

- Kenrny các hạ (ta có ý chuyển về ngài nhưng quả thật rất khó viết các bác thông cảm), Tôi phải nói thẳng, hai chiếc tiểu hạm này không có ý nghĩa quá lớn trong các chuyến giao thương của chúng ta. Thứ nhất ở Hongkong có rất nhiều người Pháp, dĩ nhiên chúng ta không sợ này nọ nhưng bản chất của K&R cuối cùng là công ty thương nghiệp. Phương Đông các ngài có câu “ Hòa khí sinh tài” tránh được phiền phức là tốt nhất để yên ổn làm ăn. Bên cạnh đó, lúc này chúng ta cần nhất lại không phải là tuyến đường Vạn Ninh – Hong Kong. Vì tuyến đường này hoàn toàn có thể dùng thuyền buồm bình thường đi lại. Tuyến đường chúng ta cần đầu tư là Vạn Ninh- Ấn Độ. Vạn Ninh – Châu Âu. Mà thương hạm K&R không thể phân thân cả hai nơi này cho được. Mặc dù Ấn Độ nằm trên lộ tuyến Châu Âu nhưng nếu chờ thời gian cả đi lẫn về một lần là 3 tháng thì nhà máy dệt và xưởng Heroin không có nguyên liệu hoạt động. Chính vì thế ta cũng đang muốn bàn bạc với Ngài về chuyện mua hoặc thuê một thương hạm thứ hai để chuyên chạy tuyến Vạn Ninh- Ấn Độ.

- Ngài suy tính rất chu đáo, không biết Robert các hạ đã có thông tin gì về cho thuê hay mua bán thương hạm hay không?

Điều thiếu ngẫm lại thì thấy Robert nói quá có lý, lúc này phải tách rời K&R khỏi sự va chạm của Pháp và Đại Nam mới là thượng sách.

- Nói về chuyện này thì tôi đã tìm hiểu qua, với số vốn của chúng ta hiện nay vừa muốn duy trì ổn định hoạt động công ty và mua một chiếc thương hạm mới là rất khó. Nhưng nếu chỉ là thuê một chiếc thương hạm tốt hoặc mua một chiếc thương hạm cũ thì không có vấn đề.

Tiếp theo Robert đưa cho Diêu thiếu một bản danh sách thông tin. Hóa ra cái ngành buôn bán xuyên đại tây dương, xuyên lục địa cũng không phải ai cũng may mắn cả. Có người gặp bão, có người gặp cướp, còn có những người từ Châu Âu, Châu Mỹ không có tìm hiểu thông tin rõ ràng về phương Đông thần bí mà đã nếm mùi thất bại khi tham gia thị trường này. Không phải anh cứ mang hàng hóa lên tàu rồi tiến thẳng về các nước Đông Á là có thể chiếm được núi vàng rồi về nhà. Nhiều người ôm tư tưởng dễ dãi này mà không chuẩn bị kỹ càng nên rước họa vào thân, đến nỗi đói rét mòn mỏi.

Chuyện này không quá khó hiểu, ví như một số thương nhân không có được mối quan hệ tốt với quân đội các nước ở Tò giới nên thị phần là không có. Cái thứ hai là những thương nhân cũ luôn tìm cách đẩy các chủ nghề con không sợ cộp khỏi vòng lợi ích của họ. Thương trường như chiến trường quả thật không có gì sai. Còn có những tên thương nhân xui xẻo hơn thì chạm mặt quân Thái Bình Thiên Quốc mà tiền mất tật mang. Vậy nên HongKong cũng không thiếu những tên thương nhân xui xẻo thất bại tụ tập lại.

Thuyền tốt cho thuê giá chỉ tầm 7 ngàn đến 10 ngàn bảng Anh một năm (1 vạn đến 1 vạn rưỡi lượng bạc) thuyền cũ bán đứt thì rơi vào tầm sáu mươi ngàn đến bảy mươi ngàn Bảng Anh, tốt một chút là 80 -90 ngàn bảng. Nói chung giá cả cũng thiên kì bách quái. Nhưng có một đặc điểm chung đó là thuê thuyền thì phải có thể chấp bằng giá hoặc có bảo lãnh đáng tin tưởng. Cái này thì K&R đều không có vấn đề, kể cả thể chấp hay bảo lãnh thì họ đều có được mức độ tin tưởng cao nhất, dù sao nói khó một chút thì Charles Straubenzee toàn Quyền Anh tại Hongkong không thể không đứng ra mà làm một chút bảo lãnh đâu.

Nhưng điều Diêu thiếu quan tâm hơn là các thương thuyền mua đứt bán gọn. Tất cả lũ thuyền cũ đồng nát sắt vụn này có chung một đặc điểm đó là hạ thủy trước năm 1850. Tức là lũ này tuy là thuyền động cơ Steam engine (hơi nước) nhưng ở vào thế hệ gần như đầu tiên của dạng động cơ này. Công suất không khỏi hơi quá nhỏ. Một đặc điểm tiếp theo của nhóm này đó là Steam engine nổi hơi đã có vấn đề sau hơn chục năm hoạt động. Vậy nên việc chúng chạy một chuyến xuyên lục địa từ Đông Á đi Châu Âu là rất gắng sức và có nhiều nguy cơ tiềm tàng. Nhưng chạy những chuyến ngắn như Đại Thanh- Ấn Độ lại là một chuyện không khó khăn. Đặc điểm cuối cùng và có lẽ là ưu điểm duy nhất của đám thuyền này đó là thân vỏ cùng buồng được bảo dưỡng và duy trì rất tốt, thêm vào đó trọng tải là tiểu chiến hạm không thể so bì cho được.

- Robert các hạ, mua thì chúng ta vẫn phải mua, mà thuê thì chúng ta cũng cần thuê a.

Ngày 27 tháng 9, thương hạm K&R lại một lần nữa trong tháng này mà cập bến Hương Cảng. Binh sĩ hải quan của Hương Cảng đã nhận được lệnh của toàn quyền Charles Straubenzee mà thực hiện thủ tục rất nhanh chóng và gọn gàng. Đoàn người Robert và Diêu quốc nhanh chóng di chuyển về khu nhà ở của bản thân là biệt thự Trần gia nằm trên con đường Tân Sa. Phải nói lúc này Hương Cảng sau nhiều năm kinh doanh của người Anh đã rất gọn gàng và sầm uất. Vậy nhưng nơi này cũng chưa thể nào đông đúc và chật chội như Hongkong ở thế kỷ 21 cho được. Và tất nhiên nếu không quá chật trội thì những mảnh đất nơi đồi cao như khu vực Tân Sa không quá đắt đỏ. Diêu thiếu là đã từ lâu bỏ tiền mua một mảnh đất khá rộng lớn nơi này và có xây một biệt thự kiểu cách Châu Âu. Tất nhiên tất cả mọi thứ mới chỉ là thành hình và khá thô giộp vì công trình phải giảm chi phí rất nhiều ở giai đoạn Trần gia thiếu tiền. Diêu thiếu quyết định sẽ nâng cấp khu biệt thự này khi có thể. Đường từ Tân Sa khu đi tới Trung tâm Hương Cảng lúc này cũng không quá tốt. Chính phủ Anh thành lập tại Hongkong đường như vẫn chưa quan tâm nhiều lắm tới khu vực đồi núi này. Nhưng Diêu thiếu chỉ cần là một nơi yên tĩnh, rộng rãi có thể trú ngụ nên hoàn toàn ưng ý với khu Tân Sa.

Tất nhiên K&R công ty có một văn phòng đại diện tại khu phố sầm uất nhất Hongkong, đó chính là đường Victoria. Đây là con đường mà đường như tựa tập tất cả những gì gọi là tinh hoa nhất của Tây Dương ở Phương Đông. Các công ty, văn phòng khắp nơi, nhà bank san sát, khách sạn sang trọng. Những nhà hàng lịch sự... những tiệm may đồ tây giá cả đắt đỏ kinh người. Nhưng đó là chuyện của khu vực Sa thủy không hề liên quan gì đến Tân Sa đồi núi biệt tự Trần gia.

Lúc này đây tập trung tại Trần gia biệt thự là 50 người Á Đông mặc âu phục đúng quy cách, đi giày da đen bóng lột đầu tóc cắt ngắn gọn gàng. Những người đàn ông này đang đứng xếp hàng ngay ngắn tại khuôn viên khu vườn trực lộc chỉ toàn cỏ xanh của biệt thự.

- Các binh sĩ Đại Nam, các người từ nay chính là tai mắt của chúng ta tại nơi này. Thân phận của các người chính là người trong Bang phái giang hồ. Từ nay mọi hành động của các người sẽ do Lý Tân lão đại và Lý Thanh Hoa tiêu thư quản lý. Các người phải nhớ rõ một chuyện, người phản bội Đại Nam, phản bội Diêu thiếu ta thì có chạy đến chân trời cũng bị Diêu thiếu ta phanh thây xé thịt. Nhưng người trung thành tận tâm thì tương lai của các người là nằm trên núi vàng để hưởng thụ, con cái, gia đình các người sẽ mãi mãi giàu sang. Tất cả nghe có hiểu rõ không?

Tất cả năm mươi người thanh niên Đại Nam dạ vang một tiếng đầy quyết tâm

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thuận lợi bán buôn

Thì ra đây chính là năm mươi người thanh niên Đại Nam mà Diêu thiếu đã dày công chọn lựa từ 3500 quân binh chính quy cũng như 7000 dự bị quân khắp nơi trong Vạn Ninh huyện. Đây chính là những vị xuất sắc nhất trong lĩnh vực mật vụ mà Diêu thiếu với con mắt nhà nghề đích thân chọn lựa và đào tạo. Việc đào tạo họ kéo dài gần 6 tháng trời với rất nhiều kiến thức mật vụ cơ sở cũng như các kỹ năng cần thiết trong thời điểm này.

Năm mươi người này là những người cực kỳ xuất sắc theo đúng nghĩa của nó. Họ đã được đào tạo một cách bài bản cũng như hết sức khắc nghiệt. Những chương trình và cũng như những thử thách mà họ đã trải qua có thể nói là không dành cho con người. Những vị mật vụ lứa đầu tiên này được dạy tiếng Hán và biết một số lượng chữ Hán cơ sở. Được dạy tiếng Anh rất bài bản. Nhưng đây chỉ là một trong những mục tiêu nhỏ được đào tạo mà thôi. Các mật vụ được đào tạo nhiều nhất là các khả năng thẩm dò, nghe lén, ám sát, khả năng thông thạo các loại vũ khí... ngay cả khả năng chịu đòn để đối phó tra tấn nếu bị bắt cũng là môn học không bỏ qua.

Thật ra nhóm mật vụ mà Điều thiếu bí mật đào tạo lên đến 150 người, đã trải qua hàng trăm bài kiểm tra về mức độ trung thành cũng như các tố chất cần thiết. Vốn dĩ Điều thiếu muốn đào tạo họ trong thời gian dài hơn nữa, nhưng vì tình thế cấp bách nên hắn không thể không tung ra một số học viên trước thời hạn. Điều thiếu một lần nữa mong chờ những người này sẽ trưởng thành hơn trong thực tế lẫn lộn. Một trăm người còn lại vẫn tiếp tục được đào tạo thêm và Điều thiếu vẫn không ngừng mở rộng số lượng đào tạo mật vụ. Hắn có rất nhiều nơi để phải sử dụng đến lực lượng cá nhân này. Mật vụ Vạn Ninh không thuộc hệ thống chính quyền Đại Nam, đây là lực lượng hoàn toàn trung thành và chỉ trung thành với Trần gia mà thôi. Tuy là ít ỏi nhưng đây mới chính là vốn liếng giữ thân của Điều Thiếu.

Lúc này đây Vạn Ninh chỉ còn lại 50 mật vụ còn đang tiến hành rèn luyện, năm mươi người khác thì chia thành hai đường, một nhóm thâm nhập Thái Nguyên tỉnh, nhóm còn lại thì tiến về Kinh Đô Huế. Nhưng nhiệm vụ cụ thể của họ chỉ có Điều thiếu là người biết mà thôi.

Lý Tân chính là tiểu Cầu người hầu của Điều thiếu. Tên này lòng trung thành thì khỏi phải bàn, chẳng qua Điều thiếu vì xuyên qua nên không nhớ chuyện cũ mà có một đoạn thời gian lạnh nhạt cùng hắn. Nhưng sau khi Cán ca khuyên bảo Điều thiếu tìm một người quản tài chính thì Tiểu Cầu đã được chuyển về bên cạnh Điều thiếu. Trong quá trình đào tạo thì Điều thiếu lại phát hiện ra tên này có năng khiếu làm mật vụ chứ không phải là quản tài chính. Vì lý do này Tiểu Cầu được chuyển hẳn qua đi theo Điều thiếu để học hành. Quả thật Tiểu Cầu không phụ sự mong đợi của Điều thiếu mà tiến bộ đến thần tốc. Hắn lại là người luôn theo bên Quang Điều nên được học hành thời gian rất dài. Tên này vậy mà tự mình dựa theo phương án đào tạo của Quang Điều mà dạy dỗ em gái hắn là Lý Hoa thành một nữ mật vụ khá hợp cách.

Chính vì biểu hiện xuất sắc này mà Quang Điều đã cho Tiểu Cầu tham gia huấn luyện nhóm tân mật vụ khi họ được tuyển chọn. Tiểu Cầu họ Lý tên Tuất, sinh năm con chó nên có tên tiểu Cầu. Nhưng nay đã được lên làm thống lãnh mật vụ lại có được học chữ nghĩa nên xin Điều thiếu cho hắn đổi tên thành Lý Tân. Em gái hắn thì đổi tên thành Lý Thanh Hoa.

Lần này nhiệm vụ nhóm mật vụ tại Hongkong quá nặng nề nên Điều thiếu không thể không để anh em nhà họ Lý đảm nhiệm lãnh binh cho được.

Ngày 27 tháng 9 năm 1861, Tòa nhà hành chính Đặc khu Hongkong, văn phòng toàn quyền Charles Straubenzee. Vào hồi 14 giờ 30 phút, văn phòng của vị toàn quyền này đón tiếp ba vị khách rất đặc biệt, vì cuộc gặp gỡ này mà vị Charles Straubenzee toàn quyền Hongkong đành phải hủy một số lịch hẹn trước đó.

- Xin chào ngài Charles.

- Ô, xin chào Robert thân ái các hạ.

- Như đã hẹn, hôm nay tôi cùng đến với chủ tịch hội đồng quản trị của công ty K&R. Tôi xin giới thiệu cùng ngài, Đây là Ngài Kenny Trần.

- Rất hân hạnh được làm quen với Ngài, Kenny các hạ. Tôi tên là Charles Straubenzee chức vụ của tôi tại Hongkong thì chắc ngài đã rõ ràng.

Charles nói chuyện với Điều thiếu không ngờ lại dùng tiếng Hoa lơ lớ. Có lẽ ông ta nghĩ Điều thiếu không thể nói được ngoại ngữ, và ông ta cũng tưởng nhầm Điều thiếu là người Hoa.

- Tôi cũng rất vui khi được làm quen với ngài thưa Charles các hạ. Tôi tên là Kenny Trần. Ngài có thể dùng tiếng Anh để đối thoại cùng với tôi. Bởi vì tôi cũng là công dân gương mẫu của HongKong.

Điều thiếu dùng một giọng tiếng Anh còn chuẩn Anh- Anh hơn cả Robert mà đối thoại cùng Charles Straubenzee.

- Ôi chúa ơi, Kenny các hạ từng sống ở London? Thật quá bất ngờ khi Chủ tịch của K&R lại là một vị thương nhân Á Đông quá trẻ tuổi.

Thật cũng không thể không khiến cho Charles Straubenzee bất ngờ cho được. Giọng tiếng Anh của Điều thiếu là đặc sệt London người sinh sống.

- Vâng tôi cũng có một khoảng thời gian ở đó. Người Đông Á chúng tôi trưởng thành hơi sớm do đó phải lo công việc của gia tộc khi tuổi như tôi cũng không quá hiếm lại.

Điều thiếu trợn mắt nói dối Charles Straubenzee về việc hắn đã từng sống ở London hay không. Tiếp theo là một mạng xã giao hỏi han các kiểu và giới thiệu Lý Tân là giám đốc phân phối giẻ dãi khiến Charles Straubenzee cũng không mấy coi trọng vị mật vụ này.

Charles Straubenzee tự tay rót cho mấy người mỗi người một ly rượu mạnh sau đó cùng ngồi xuống nhâm nhi.

- Kenny các hạ, chúng ta cũng là người vô cùng bận rộn, vậy chúng ta có thể đi vào thẳng vấn đề. Bản hợp đồng đã thương thảo trước đó của hai bên theo ý kiến của ngài thì như thế nào.

Chính thức ra Robert vừa là phó chủ tịch hội đồng quản trị vừa là giám đốc điều hành, cộng thêm ủy quyền của Điều thiếu thì hoàn toàn có thể thay mặt mà kí bản hợp đồng này. Nhưng Robert nhạy cảm khi biết rằng Điều thiếu có khi còn có nhiều kế hoạch khác nên hắn đành phải quay về Vạn Ninh mà lấy ý kiến. Và quyết định của Robert là chính xác.

- Bản hợp đồng này, các điều khoản đều rất tốt, bản thân tôi thì sẵn sàng chấp thuận. Nhưng,...

Nói đến đây Điều thiếu bỏ lửng mà nhấp một ngụm nhỏ rượu mạnh.

- Tôi còn có đề nghị hợp tác tốt hơn chúng nhiều.

Buổi thương thảo tiếp theo của Charles Straubenzee và Điều thiếu cùng sự góp mặt của Robert cùng Patrick Lý (tên ngoại quốc đăng ký hộ tịch Hongkong của Lý Tân tiểu Cầu). Nội dung của hợp đồng ký kết cũng như các thỏa thuận ngầm này thì không ai biết được ngoài bốn người bọn họ. Nhưng thái độ của Charles Straubenzee đối với Patrick Lý thì thay đổi hoàn toàn mà trở nên nhiệt tình vô cùng. Tiếp theo đó Robert cùng Điều thiếu rời đi, kẻ vào chính là Lý Tân ở lại. Tên

này còn có cộc gặp mặt tiếp xúc cùng Cục trưởng ty cảnh sát Hoàng Gia Anh tại Hongkong với sự giới thiệu của Charles Straubenzee.

- Robert, lần này anh đi Châu Âu rất vất vả, nhiều chuyện thực sự là làm giúp tôi mà không hề liên quan đến việc của công ty. Tôi quả thật rất cảm ơn anh.
- Kenny, không cần nói nhiều. Tôi biết trong làm ăn thương nghiệp rất khó có được tình bằng hữu thực sự. Sự thật thì tôi rất lo sợ có ngày vì lợi ích quá lớn mà anh hắt cẳng tôi khỏi K&R. Vì lý do này tôi muốn có được tình hữu nghị từ anh. Nói thật nếu tôi ở vào địa vị của anh cũng có thể phát sinh các loại suy nghĩ này.
- Tình hữu nghị có được không khó. Giữ được mới là khó khăn, mà thời gian lại là minh chứng và cũng là thử thách cho thứ này. Tôi có thể đảm bảo với anh một chuyện, chỉ cần anh trân thành đối đãi cùng tôi thì Trần Quang Diệu tôi tuyệt không bao giờ làm tổn hại mối tình cảm này.
-
- Cảm ơn.

Đôi lúc không cần phải nói nhiều, bất kể Robert xuất phát từ mục đích nào mà cần đến tình hữu nghị đôi bên thì Diệu thiếu không quan tâm. Hắn chỉ cần biết nếu Robert không có những hành động phung phí đến K&R và Đại Nam thì Diệu thiếu sẽ không có ý nghĩ khác.

Chuyện tiếp theo của Robert và Diệu thiếu rất nhiều. Họ phải tiến hành tiếp xúc và tìm kiếm để thuê thương thuyền cũng như dự trù kinh phí cho chuyến đi Châu Âu lần này của Robert. Thương thuyền thì họ thuê được một chiếc rất tốt của thương nhân Bồ Đào Nha với trọng tải 3500 tấn, vượt xa thương Hạm K&R. Lần này Robert mang theo gần 3 triệu bảng Anh đi Châu Âu mua bán nên một chiếc thương Hạm K&R là không đủ. Vậy nên chiếc thuyền mang tên São João Baptista sẽ được thuê trong bốn tháng với giá 6 ngàn bảng để đồng hành cùng thương hạm K&R. Tất nhiên đây chỉ là tiền cứng thuê thuyền mà thôi, lương thù thi đoàn, nguyên liệu cùng với tiền bảo trì của São João Baptista sẽ do công ty K&R bỏ ra. Dù có hơi đắt đỏ nhưng chất lượng của São João Baptista viễn siêu thương hạm K&R, thêm vào đó lần này Diệu thiếu cần mua rất nhiều máy móc với trọng lượng cũng như kích cỡ lớn. Vậy nên dù tốn kém thì Diệu thiếu vẫn phải đầu tư. Hắn không muốn thuê các thương hạm rác, chẳng may không chịu nổi gió bão thì mất cả chì lẫn chài.

Ngoài São João Baptista thuê mướn ra thì Diệu thiếu có mua một thương hạm cũ của thương nhân anh với giá 80 ngàn bảng Anh. Đây là một số tiền rất lớn cho một thương hạm cũ, nhưng Diệu thiếu rất hài lòng. Chiếc thương hạm này có tên Marlborough được hạ thủy năm 1847 nên còn rất mới. Thương hạm dài 60m rộng 13m với sức chứa hàng lên tới 3792 tấn. Động cơ 450 mã lực có hai buồng hơi chính phụ. Nhưng đây là thiết kế đời đầu của động cơ hơi nước nên cho dù máy móc cồng kềnh nhưng công suất không quá cao. Nếu so sánh cùng Steam engine của tiểu hạm Espérance thì không lại được. Steam engine của Espérance chỉ nhỏ bằng phân nửa với chỉ một lò hơi nhưng có công suất cực đại lên đến 340 mã lực. Chỉ cần một so sánh đơn giản này đã thấy được sự vượt trội về mặt công nghệ của Espérance.

Thương hạm Marlborough, vì cồng kềnh to lớn lại có động cơ không quá khỏe nên tốc độ di chuyển không quá tốt nếu không có gió hỗ trợ. Vận tốc tối đa của nó chỉ vào khoảng 20 km/ giờ. Ấy là vì buồng hơi của Marlborough đã có vấn đề sau một thời gian dài phục vụ. Nhưng nếu Marlborough chỉ phục vụ tuyến đường Vạn Ninh Ấn Độ hay Vạn Ninh- Hongkong thì hết sức hợp lý.

Ngày 4 tháng 10 âm lịch năm 1861. Diệu thiếu dắt theo đoàn thủy thủ cùng Marlborough về tới Vạn Ninh. Robert đã dẫn theo hai thương hạm mà đi thẳng về phía Malaca rồi. Lúc này Malaca đang thuộc quyền kiểm soát của Anh và đây chính là điểm tiếp tế đầu tiên trên chặng đường biển Á – Âu mà bất khi một đội thuyền nào cũng đều cần đến. Lần này đến Malaca Robert dễ thở hơn nhiều vì có được thư tay giới thiệu và đảm bảo của Charles Straubenzee.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nam Kỳ chiến sự

Quang Diệu quay về tới Vạn Ninh thì có một vị khách đặc biệt đang chờ đợi hắn. Nhưng đó là chuyện tại Vạn Ninh huyện, mặc dù nơi này cũng ngày ngày xuất binh đánh trận nhưng dù sao cũng không hề khốc liệt như tình hình tại Nam Kỳ.

Từ tháng 8 sau khi Hoàng Diệu đánh thắng trận vang dội trên sông Đồng Nai thu được bốn chiến hạm của quân Pháp thì Nguyễn Tri Phương khâm sai cũng xin đường thương mại về kinh thành. Nói là đường thương để cứu vãn mặt mũi mà thôi, thật ra là ông ta nhìn thấy chiến công của Hoàng Diệu mà xấu hổ nên không muốn làm thống binh Nam kỳ nữa. Ông muốn về nội các mà làm việc thôi. Lý niệm chiến đấu của Hoàng Diệu và Nguyễn Tri Phương là đối lập hoàn toàn. Ai hơn ai dở thì nhìn qua cũng biết. Nếu Tri Phương lão đại còn ở lại Nam kỳ thì ông có lẽ phải ủng hộ lối đánh trận mới như trên. Nhưng nếu làm như vậy thì Các lão Nguyễn Tri Phương tự và vào mặt mình mà thừa nhận Đại đồn Chí Hòa là một sai lầm quân sự to lớn. Ông không bỏ được cái mặt mũi này mà làm như vậy nên lão thống binh Nguyễn Tri Phương tức tốc dâng tấu về triều xin nghỉ đường thương.

Thật ra Nguyễn Tri Phương lãnh binh rất có cách và không tồi chút nào. Nhưng vấn đề là cách đánh của Nguyễn Tri Phương chỉ phù hợp với tác chiến của vũ khí lạnh mà thôi. Với chiến tranh hơi chút hiện đại thì lão tướng quân này có vẻ bó tay rồi. Thật ra trong Trận Đà Nẵng những năm 1858, Nguyễn Tri Phương đã thành công với lối đánh phòng thủ chặt chẽ khiến quân Pháp không thể tiến lên được mà rút lui. Xong ông lại lặp lại nguyên chiêu cũ khi lãnh binh tại Nam Kỳ nên thu lại thất bại cay đắng. Nam Kỳ và Đà Nẵng địa thế khác nhau và tình thế khác nhau, ông lại áp dụng nguyên một cách đánh nên không thành công là bình thường.

Nhưng Nguyễn Tri Phương cũng là người có tài thực sự, việc này chứng minh trong các cuộc chiến binh định giặc phi ở Bắc Kỳ mà sau đó ông đảm nhận. Năm 1863 đánh tan Lê Duy Phụng. Những năm 1870 ông cũng lãnh binh tại các tỉnh tây bắc và cũng đạt được những thành công nhất định trong việc phòng thủ quân Hắc Kỳ, Bạch kỳ, và Hoàng Kỳ.

Nhưng đây chỉ là chuyện sẽ xảy ra trong thực tế lịch sử mà thôi, vào thời điểm lúc này thì Nguyễn Tri Phương đã trên đường về lại Huế. Hoàng Diệu được phong

làm thống binh Nam kỳ, nhưng đây chỉ là chức quan thời chiến mà thôi. Hết chiến tranh ông sẽ bị thu lại binh quyền và dẫn quân tân Kinh hồi cung.

Tình hình chiến sự tại Nam Kỳ quả thực hết sức phức tạp và ác liệt, nó còn ác liệt hơn nhiều so với suy nghĩ có phần hơi lạc quan của Quang Diệu.

Sau khi tin tức bốn chiếc chiến hạm mất tích thì quân Pháp hiện đang tập trung tại quân cảng sông Sài Gòn lập tức tiến hành ồ ạt xuất binh ra soát lại mặt sông Đồng Nai. Chúng xuất động đến 7 tiểu chiến hạm có cùng quy cách của Espérance mà tuần tiểu khắp nơi. Quân pháp rất nhanh điều tra ra được sự kiện ngày hôm đó. Tuy rằng không thể biết rõ từng chi tiết nhưng đại khái thì quân Pháp hoàn toàn có thể nắm được tình hình. Trận đánh ngày hôm đó hao bên bờ Đồng Nai có không ít dân chúng đã chứng kiến, nhất là người dân vùng Cù Lao Phố lại càng gần hơn ở trận đánh cuối cùng thu phục Espérance.

Thật ra không hề khó khi thu thập những thông tin này, vì dù sao Pháp cũng đã chiếm đóng Mỹ Tho, Chợ Lớn gần ba năm, còn Sài Gòn Gia Định thì chúng cũng chiếm đến một năm thời gian rồi. Thời gian này không đủ dài để chinh phục toàn bộ số đồng người Đại Nam tại đây làm việc hoặc hỗ trợ cho người Pháp. Nhưng thời gian đó cũng đủ để một số thành phần Việt gian đầu nhập vào đội quân thực dân này. Thành phần những kẻ Việt gian rất hỗn tạp, trong đó chủ yếu là các thổ phi vốn bujan binh triều đình trước, tiếp theo là đám người Hoa ngã theo chiều gió, cuối cùng là một số ít thành phần địa chủ có được cái tâm tư phản cách từ trong xương ra nhập vào.

Đã tìm ra nguyên nhân thì giặc Pháp bắt đầu cho ra biện pháp ứng đối. Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard của quân Pháp lập tức điều động rất nhiều trung hạm và đại hạm tập trung vào vùng Bà Rịa để bịt lối ra biển của Sông Đồng Nai. Chúng chủ yếu cho các chiến hạm này buồm neo tại vịnh Gành Rái, nơi này dường như là hội tụ của các cửa sông đổ ra biển của tỉnh Biên Hòa. Tiếp theo thì quân Pháp cử một loạt tiểu chiến hạm tiến vào sông Đồng Nai để thực hiện tìm kiếm những chiến hạm đã mất tích. Nhưng chúng đã vô công rồi, bốn chiếc tiểu Hạm đã bị Hoàng Diệu ngay trong đêm đưa về kinh thành Huế.

Những chiếc chiến hạm của Pháp liên tục tuần tiểu tìm kiếm mà không thấy mục tiêu khiến họ dần mất đi kiên nhẫn. Đã có lúc chiến hạm Pháp đã ngược dòng sông Đồng Nai mà đi tới cả gần Hồ Trị An nhưng vẫn không có tung tích của chiến hạm mất tích. Chúng đã ngược dòng mà đi quá Cù lao Thạch hội gần 5 km thì không thể tiến thêm vì lúc này con lạch quá nhỏ rồi. Từ chỗ này vào đến Hồ Trị An còn tới gần 30km đường thủy nên chúng đành chịu mà rút ra.

Việc không tìm thấy được các chiến hạm đã mất tích chính là một cái bạt tai vang dội vào mặt vị thiếu tướng mới nhận chức. 9 giờ sáng ngày 24 tháng 8 năm 1861, Louis ra lệnh cho quân Pháp bắt ngờ đổ bộ lên Cù Lao Phố và tàn sát dân làng nơi đây. Gần 600 người cả phụ nữ và trẻ nhỏ bị bọn giặc khát máu tàn sát không thương tiếc (trong lịch sử thiết cũng có sự kiện tương tự khi quân pháp bị đốt chiến hạm trên sông Nhật Tảo). Vì cách quá xa để chuẩn bị kế hoạch đối phó với việc quân Pháp sẽ ồ ạt tấn công thành Biên Hòa nên Hoàng Diệu hoàn toàn không phản ứng kịp. Khi ông dẫn hơn 1 ngàn lính băng sông qua cù lao cứu viện thì chỉ nhận được những đồng đổ nát, và những đám cháy còn đang dờ. Xác người tràn ngập cả đường đi ngã lại, mùi thịt người cháy khét tỏa ra khắp nơi khắp trông. Hoàng Diệu cắn chặt hai hàm răng đến tứa máu nhưng không thể làm gì ngoài chôn cất tạm thời cho người dân Cù Lao phố sau đó là rút về Trấn Biên Hòa.

Hoàng Diệu từ lâu đã dự tính trước tình hình sau khi quân Pháp phát hiện 4 chiến hạm bị đánh chiếm sẽ tăng cao đề phòng và quân bị. Chính vì thế việc tập kích bằng thuyền nhỏ vào các chiến hạm bọc thép hay đồng của quân Pháp là bất khả thi. Đơn giản vì lúc này rút ra bài học kinh nghiệm các tiểu chiến hạm Pháp thường đi 2 chiếc gần nhau để tuần tra, trên thuyền bố trí dày đặc hơn các tay súng. Và đặc biệt chúng không hề tiếp xúc với bất kì ghe thuyền nào trên sông. Nếu có ý định lại gần thì lũ này sẽ nổ súng ngay. Trong tình hình thế này nếu vẫn khư khư cố chấp tiến hành tấn công theo kiểu bày sới trên sông thì thiệt hại là quá lớn và tỉ lệ thành công chưa chắc đã cao.

Từ Sài Gòn Gia Định tấn công qua Trấn Biên Hòa thì có rất nhiều tuyến đường, tuyến đường thứ nhất là đổ bộ quân lên bãi Bửu, thuộc xã Bửu Long rồi theo lộ lớn đi chuyển tầm 10km sẽ tới được Trấn Biên. Cong đường thứ hai là đổ bộ bãi Bình tiến đánh Huyện Tam Hòa sau đó cũng có thể thông tới được Trấn Biên nhưng con đường từ thành huyện Tam Hòa đi trấn biên không thuận lợi cho lắm. Còn các bãi đổ bộ như bãi Tân hay bãi Lầy phía đông của Cù lao phố thì rất khó để có thể vận quân lên Trấn biên cho được, vì hai nơi này chỉ thông đến các xã cạnh đó mà thôi, người dân nơi đây không có lộ lên Trấn Biên mà chỉ dùng ghe thuyền ngược dòng Đồng Nai để có thể lên thành trấn nếu cần.

Nhận định tình hình như vậy và biết chắc chắn âm mưu tấn công qua Trấn Biên của quân địch thì Hoàng Diệu không tiến hành cố thủ Trấn Biên. Ông cho tổ chức xây công sự chặn lại hai con đường có thể thuận lợi đến Trấn. Nhưng nếu là chiến tranh du kích thì việc xây công sự không phải quá là mâu thuẫn sao. Xin thưa hoàn toàn không phải như vậy. Nếu liên tục bám vào chiến tranh du kích một cách tiêu cực đôi khi sẽ rơi vào tình thế đánh mất vị trí chiến lược quân sự, cho nên đôi khi nếu cần thì vẫn phải tiến hành bố trí phòng thủ điểm kết hợp du kích chiến. Đây là câu dạn dỏ của Diêu thiếu và Hoàng Diệu vận dụng còn tốt hơn tất cả những gì Diêu thiếu có thể tưởng tượng ra.

Hoàng Diệu cho xây công sự tại hai điểm cao trên các con đường dẫn đến Trấn biên. Một điểm cách bãi Bửu 5 km và một đồn quân sự cách bãi Bình 6km. Cả hai nơi này đều là các đồi đất nhỏ không quá cao.

8 giờ sáng ngày 27 tháng 8 năm 1861, Louis đã hạ lệnh cho quân Pháp chính thức vượt sông đổ bộ xuống cả hai bãi Bửu và Bình. Hắn muốn hai nhánh quân này cùng tiến để có thể bóp chặt Trấn Biên. Các tiểu chiến hạm lăm le chĩa pháo vào đất liền, bất kì lúc nào cũng có thể bắn yểm trợ. Các tàu đổ bộ thì liên tục ra vào thả quân xuống các bãi cát bằng phẳng rộng lớn ven sông này. Đến hơn 10 giờ sáng thì cả hai nhánh quân của Pháp đã an toàn đổ bộ và tập hợp đầy đủ. Phía bãi Bửu là hơn một ngàn năm trăm lính Pháp cùng lính đánh thuê Philippines cùng với năm khẩu pháo bộ binh kích cỡ nòng 120mm. Bên bãi Bình thì số lượng quân của Pháp có ít hơn một chút nên vào khoảng 1000 người với năm khẩu bộ binh đại bác tương tự.

Hai nhánh tiến công của Pháp không hề gặp bất kì một cản trở nào trên đường mà dễ dàng tiến quân thêm vài km trên đườn. Thì ra dân chúng xung quanh đây đã bị Hoàng Diệu sơ tán hết cả rồi. Nhưng bước tiến quân của Pháp phải ngưng lại, vì chúng đã gặp được đối thủ. Quân đại Nam vậy mà đã bố trí các đồn lính từ cách xa Trấn Biên cả mấy km để chờ đợi nhóm quân Pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Đại Nam bại trận

Quân Pháp hành quân đi tới, đến khi còn cách ngọn đồi đất trọc nơi quân Đại Nam xây công sự hơn 1km thì họ dừng lại và chỉnh đốn đội hình. Pháo của người Đại Nam tầm xa không quá 400m thế nên khoảng cách này là quá an toàn. Vậy nhưng quân Pháp vẫn không dám vọng động bởi lẽ quân Đại Nam đã chiếm được 4 chiến hạm của Pháp. Biết đâu họ gỡ đại bác xuống để biến thành đại bác bộ binh thì quá nguy hiểm. Xuất phát từ tâm lý này nên tên đại úy chỉ huy nhánh quân Pháp này rất cẩn thận mà cho bày trận địa Pháo binh cách mục tiêu là quân Đại Nam chừng 1 km.

Năm khẩu đại bác bọn thực dân mang đến là những mẫu đại bác bộ binh thông dụng nhất của Pháp quốc lúc này. Đây chính là đại bác M1857 12-Pound Napoleon, hay gọi một cách ngắn gọn là Napoleon III. Chúng là những khẩu đại bác nòng trơn và nạp đạn cửa nòng với trọng lượng mỗi viên đạn là 12 pound trong đó đầu đạn là 2,5 pound thuốc nổ (1,1 kg bột thuốc súng đen). Thật ra lúc này cũng đã xuất hiện các mẫu đại bác nạp đạn cửa sau cộng thêm nòng rãnh xoáy. Nhưng vì công nghệ hạn chế cũng như giá thành chi phí quá cao nên chưa mấy phổ biến. Vật nhưng những khẩu Đại Bác này là model mới nhất trong các mẫu vũ khí bấy giờ rồi. Cộng cả trọng lượng nòng và giá pháo thì M1857 12-Pound Napoleon có trọng lượng 1 tấn mà thôi. Đây cũng chính là ưu điểm khiến nó rất cơ động trên chiến trường.

Tất nhiên lúc này trong biên chế của quân Pháp còn có những khẩu đại bác The French canon-obusier là những mẫu thiết kế năm 1853 nhưng hẳn là chúng sẽ sớm bị đào thải và nẫu lại. The French canon-obusier chính là những khẩu đại bác trừ danh đã tấn công Đà Nẵng cũng như đánh chiếm Mỹ Tho, Chợ Lớn vào những năm 1858. Nhưng trong trận chiến liên quân Anh Pháp tấn công Bắc Kinh thì Napoleon đã tặng viện một loạt các mẫu đại bác đời mới cũng như các chiến hạm hiện đại hơn. Và lúc này phần lớn trong số đó lại quay về tham chiến tại Nam kỳ của Đại Nam quốc.

Đại tá Daniel quân đội hoàng gia Pháp đang chăm chú quan sát trận địa đối phương thông qua kính viễn vọng. Ông rất bất ngờ trước cách bố trí phòng thủ của quân Đại Nam trước mặt này. Nó khác hoàn toàn với những gì ông đã chứng kiến trước đây. Cách chiến đấu của nhánh quân trước mặt hoàn toàn không giống với quân đội Đông Á chút nào. Đây dường như là kiểu đánh của người Châu Âu thì đúng hơn.

Trước mắt quân Pháp lúc này là một điểm cao đồi đất đã được đào chiến hào, và quân Đại Nam đã nấp kỹ trong các công sự phía dưới đó. Các chiến hào khá sâu và rộng. Mặt trước của chúng có đào các hầm cá nhân và được gia cố bằng các thanh gỗ. Đây là kiểu chiến hào chống pháo binh chủ yếu. Chỉ khi nào pháo bắn chính xác vào hầm cá nhân mới có thể gây tổn thương cho binh sĩ. Cứ điểm này có 500 quân Đại Nam. Họ đã được mệnh lệnh từ thủ cầm chân quân Pháp trong 4 canh giờ.

Không hề quan sát thấy có pháo binh của quân Đại Nam nên Đại tá Daniel yên tâm hơn hẳn. Hắn lập tức ra lệnh cho pháo binh bắt đầu xạ kích. Yêu cầu của Đại tá Daniel là dùng đạn Shrapnel đây là loại đạn chống chống bộ binh hình cầu thép, khoang bên trong chứa đầy những quả bóng tròn bằng chì hoặc sắt lượng thuốc nổ đen đủ lực viên đạn sắt có thành mỏng. Dây dẫn nổ được bọc trong ống sắt mỏng dẫn đến cầu chì thời gian và được lắp vào giá đỡ ở rìa ngoài hoặc đạn. Cầu chì được thiết kế để đánh lửa bằng ngọn lửa từ điện tích của thuốc súng khi phóng đầu đạn đẩy. Lý tưởng nhất là cầu chì bắn trúng hợp sẽ kích nổ điện tích trung tâm khi đạn cao hơn sáu đến mười feet so với đầu của bộ binh địch, do đó những quả bóng sắt và mảnh vỡ của vỏ đạn sẽ gây sát thương trên diện rộng. Loại đạn này được phát triển năm 1784 bởi Trung úy Henry Shrapnel, Pháo binh hoàng gia Anh quốc.

Cái loại đạn này đúng là chuyên dành để chống lại binh sĩ trốn trong công sự hoặc hầm hào như thế này. Quyết định của Daniel trên lý thuyết là không hề sai lầm chút nào. Pháo binh quân Pháp vào vị trí sẵn sàng chiến đấu và nạp đạn thì cũng là lúc binh sĩ Đại Nam theo lệnh của chỉ huy mà trốn vào trong hầm cá nhân.

Pháo trận quân Pháp nổ vang, đạn pháo rời nòng rít gào ma bay vèo vèo trong không trung. Sau đó lại càng kinh khủng với hàng loạt tiếng đầu đạn nổ chói tai. Mảnh đạn, bi thép đỏ rực bay tứ tán trong không gian đẹp mê hồn vũ điệu chết chóc đêm pháo hoa. Quân đồng Đại Nam vang lên từng tiếng rên rĩ bất tận.

Daniel không hài lòng lắm mà yêu cầu các pháo binh chỉnh lại góc độ để tấn công lượt tiếp theo. Lượt bắn vừa qua thì cũng có một vài viên đạn vượt qua khỏi trận địa bên Đại Nam nên không gây được sát thương mong muốn.

Thật ra cũng làm khó cho Pháo binh Pháp, mặc dù nói tầm xa của M1857 12-Pound Napoleon lên tới 1,6 km nhưng đây là khoảng cách tối đa, độ chính xác gần như không có. Mặc dù đã có được đạn Hazz có với kiểu lót đầu đạn để tạo nên độ chính xác và tầm bắn xa hơn, nhưng tựu chung lại M1857 12-Pound Napoleon vẫn là đại bác nòng trơn nên vẫn có hạn chế nhiều. Tầm chính xác nhất của Pháo là rơi vào khoảng 300m, còn lại thường là phải bắn dò đường, căn và điều chỉnh thuốc ngấm.

Lĩnh trọn năm quả đại bác vào doanh địa thì không thể không nói quân Đại Nam không có tổn thất, nhưng tổn thất đó hoàn toàn không quá lý tưởng như quân Pháp tưởng tượng. Hầm cá nhân trong chiến hào là một loại hầm đào lõm vào một bên thành của chiến hào được gia cố bằng gỗ phía trong để tránh xấp hầm. Thường thì các hầm cá nhân sẽ được đào vào mặt tấn công của quân địch để tránh sát thương từ đạn pháo. Đây là chiến thuật phòng thủ chiến phát triển vào WWI nhưng lúc này khi đại bác nổ mới thịnh hành không lâu nên chiến thuật này Châu Âu vẫn chưa dùng đến. Có lẽ sau nội chiến Hoa Kỳ với sự tham gia của hàng loạt các siêu pháo cũng như sự phát triển của pháo trận sẽ khiến cho phương pháp này lan rộng. Nhưng rõ ràng là Quân Pháp chưa biết đến điều này, và cũng không ngờ tới, vậy nên họ vẫn đang vui vẻ hứng thú tưởng tượng ra cảnh quân Đại Nam đang khốn đốn trong chiến hào với mảnh đạn và bi thép bay tứ tung.

Lượt bắn đầu tiên chỉ có 3 binh sĩ Đại Nam xui xẻo bị đạn rơi ngay trước cửa hầm mà thương vong, nhưng theo lệnh chỉ huy đã ban bố nên các binh sĩ ai cũng oai oái kêu lên một vài tiếng khiến cho quân Pháp hiểu nhầm.

Từng loạt Đạn đại bác vẫn ầm ầm nổ vang. Pháp quân đã pháo kích hơn nửa giờ đồng hồ. Tính ra thì họ đã bắn đến 15 quả đạn mỗi pháo. Quân Đại Nam chỉ co rút trong chiến hào mà không có bất kì hành động nào cho thấy họ có thể phản công.

Daniel cau mày mà chăm chú quan sát đối phương qua kính viễn vọng. Không ngờ quân A Nam lạc hậu này vẫn chưa có hiện tượng rút lui, Daniel thầm nghĩ trong lòng. Daniel là một người cảm binh khá thận trọng nên hẳn không hề có suy nghĩ muốn nhào lên tấn công.

- Thay đạn Carcass bắn vào trận địa địch.

Danie đại úy quân Pháp ra lệnh, Carcass là một loại đạn cháy, nó được thiết kế để cháy dữ dội, bên trong viên đạn này chứa đầy amoni, lưu huỳnh, muối tiêu, mỡ động vật và nhựa thông venetian. Nó bị đốt cháy bởi điện tích của súng đại bác, nổ tung khi va chạm với mục tiêu và giải phóng khói độc hại trong khi đốt lửa.

xung quanh nó. Nó thực sự là một vũ khí hóa học ban đầu cũng như vũ khí gây cháy nổ khu vực. Tất nhiên trên thế giới lúc này có rất nhiều phiên bản Carcass với tỷ lệ thành phần bên trong của các chất là khác nhau để tạo nên sự đa dạng về chiến thuật. Quân Pháp sử dụng đạn Carcass với thành phần Lưu huỳnh khá lớn gây cháy mạnh và mùi độc hại rất khó chịu.

Chỉ huy của quân Đại Nam nơi này là Nguyễn Duy Liêu, là một ái tướng dưới tay Hoàng Diệu đã từng chỉ huy thành công một trận tập kích chiếm được chiến hạm Pháp trước đó. Mệnh lệnh cũng như cách đánh đã được ban chỉ huy họp bàn kỹ càng mà đưa ra sách lược. Duy Liêu cùng Trương Định sẽ là hai người làm mũi nhọn cố thủ tại các quả đồi điểm cao chặn đứng các con đường tiến công của quân Pháp vào trấn biên. Hai vị tướng này được mệnh lệnh bắt buộc phải tử thủ trong 2 canh giờ để Hoàng Diệu cũng như các cánh quân khác bố trí hậu chiểu.

Nhưng lúc này đây hoàn cảnh của quân Đại nam rất thảm hại, lửa cháy tràn ngập trận địa, khói độc bốc lên khắp nơi, quân Đại nam hoàn toàn không có kế hoạch cho trường hợp này nên lúng túng vô cùng. Miệng mũi của các binh sĩ đã khô rất lắm rồi, hít thở cũng khó khăm muôn phần. Thêm vào đó mất họ cay xè, nước mắt đang dụa, không thể nhìn rõ đường mà tấn công hay phòng thủ. Không còn cách nào khác Duy Liêu phải cho hạ lệnh rút quân khỏi trận địa ngay lập tức, nếu còn chần trừ mà ở lại thì quân Đại nam có nguy cơ bị tận diệt hoàn toàn nếu Pháp tiến hành tấn công bộ binh.

Quân Đại nam lần lượt ừ rũ cuốn cờ kéo súng mà theo các thông đạo chiến hào đã đào sẵn và rút lui. Nhiệm vụ hai canh giờ cố thủ của họ đã hoàn toàn thất bại, cuối cùng thì quân của Duy Liêu cũng chỉ có thể nằm im trong chiến hào ăn pháo kích trong nửa canh giờ và rút. Họ hoàn toàn không thể gây nên bất kì thương tổn nào cho quân Pháp được cả, bên cạnh đó Đại Nam còn có thời hơn năm mươi người thương vong vì đạn pháo. Thật là một trận chiến khрут nhục và không cân sức về mặt khí tài quân sự. Công nghệ đạn pháo của người Pháp quả là quá cao đi.

Hoàng Diệu nhận được tin báo từ tiền tuyến thì ngay lập tức ông cho hủy đi kế hoạch bao vây quân địch, đánh bằng du kích. Vì lúc này quân Pháp chắc hẳn đã vượt qua trận địa của Đại Nam mà tiến về Trấn Biên. Địa thế lúc đó lại quá trống trải để thực hiện đánh du kích rồi.

Vốn dĩ kế hoạch của Hoàng Diệu là lập căn cứ làm mũi nhọn cầm chân quân pháp tại vị trí thuận lợi đánh du kích, sau đó sẽ tiến hành bủa vây và tấn công chớp nhoáng nhiều đợt tiêu hao sinh lực địch. Nhưng quân Hoàng Diệu chưa kịp hành động thì quân Pháp đã đục thủng phòng tuyến tại Bưư Tân và công thẳng về Trấn Biên, điều này khiến cho Hoàng Diệu không thể không rút về mà thực hiện kế hoạch dự phòng.

Lại có một câu hỏi đặt ra đó là tại sao Hoàng Diệu không dặt mai phục trên đường đi và đánh du kích dọc đường đi. Đơn giản vì ông muốn bố trí để cắt đường lui của nhánh quân Pháp này rồi tiến hành tiêu diệt bằng du kích chiến. Còn lí do tại sao ông không lấy Trấn Biên làm mũi nhọn thay cho các đồn chiến hào trên điểm cao. Đây là Hoàng Diệu muốn dùng Trấn Biên làm kế dự phòng, và cũng muốn thử nghiệm tác chiến chính diện với quân Pháp. Nói trắng ra là ông muốn luyện binh và thử nghiệm mọi phương án có thể. Lần này là ông muốn thử nghiệm sức phòng thủ theo cách đào hào, hầm cá nhân, kết hợp bao cát. Đây là một chiến thuật hoàn toàn mới với quân Đại Nam nên cần thực chiến kiểm chứng. Cách làm này quả thật sẽ gây lên tổn thất về mặt sinh mạng. Nhưng thân là tướng quân nghĩ đến đại cục của tổ quốc Hoàng Diệu buộc phải chấp nhận hi sinh này nếu ông muốn có được một đội quân tinh nhuệ thiện chiến thực sự.

Chú thích:

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=825642281105776&set=a.136880929981918&type=3&theater>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đồi đầu sông phẳng

Tình hình chiến sự tại Bưư Tân là quân Đại Nam tan tác bỏ chạy khỏi chiến hào nhưng tình hình tại Bình Tân lại khác hoàn toàn. Nơi này người chỉ huy của quân Đại Nam là Trương Định tướng, một trong những người đã quấn nhau với quân Pháp mấy năm vừa qua và đã có kinh nghiệm nhất định trong việc đánh cung Pháo quân.

Trương Định đã có những trận đánh chiếm ưu thế với quân Pháp, Tháng 2 năm 1859, quân Pháp đánh chiếm thành Gia Định. Sau đó, Trương Định đem quân đồn điền của mình lên đóng ở Thuận Kiều (Gia Định), và từng đánh thắng đối phương ở Cây Mai, Thị Nghè. Đây là trận đánh mà quân Đại Nam chỉ có đạo thương và cung tên chống lại giặc Pháp mà thôi.

Cũng phải nói rằng họ Trương có kinh nghiệm nhất định với việc va chạm bộ binh của quân Pháp. Ông đã trình bày những hiểu biết và kinh nghiệm của mình cho các đồng nghiệp đến từ Tân Kinh quân trong các buổi họp sĩ quan. Ý kiến của ông rất được Hoàng Diệu hoan nghênh và tán thưởng. Hoàng Diệu đã ra lệnh cho các tướng dưới chướng của mình tìm hiểu kỹ càng và tìm cách áp dụng.

Nhưng có câu chủ tướng tính là một chuyện, hạ cấp nghe hay không lại là chuyện khác. Các tướng sĩ Tân Kinh quân quả thật hơi quá kiêu ngạo sau trận thắng trên sông Đồng Nai mà quên đi ý kiến của Trương Định. Trong mắt họ thì Tân Kinh quân là cường quân, và là đội quân duy nhất của Đại Nam có thể làm nên chiến thắng lịch sử trước quân Pháp. Vậy thì họ cần gì phải nghe những ý kiến của bại tướng như Trương Định làm gì. Đây chính là một bài học khốc liệt phải trả giá bằng xương máu khi có sự tự kiêu tự mãn trong quân sự chuyện.

Khác với quân Đại Nam tại Bưư Tân, chiến hào trận địa của Đại Nam tại Bình Tân trở nên nhốn nháo hoảng loạn vô cùng sau vài đợt Pháo kích ngăn ngừa của quân Pháp. Vậy là có đến hơn 200 binh sĩ đại nam giống chồng, dương cờ mà âm ỉ chạy ra khỏi chiến hào lui binh, mặc kệ cho các sĩ quan Đại Nam “bắt lực” kêu gào thúc chiến. Tinh thần quân Đại Nam tại Bình Tân loạn như cào cào và đứng trước nguy cơ “vỡ trận” trong giây lát.

Trung tá Botros của quân Pháp thông qua kính viễn vọng thì đã thấy rõ tất cả, anh ta vội vàng nắm lấy “thời cơ” khó có được mà lệnh cho Pháo binh bắn thêm

một lượt đạn rồi quân bộ binh xung phong chiếm trận địa. Tư tưởng của Botros là tận diệt cánh quân này của Đại Nam.

Quân Pháp cùng lính đánh thuê Philippines ầm ầm xung phong về phía trận địa của quân Đại nam, tất nhiên lũ xuống lên phía trước là lính Philippines rồi, vì quân Đại Nam rất hau chơi bài bầy chông phía dưới đất sau đó nguy trang nên lính Pháp cực kì đề phòng chuyện này. Nói là xung phong nhưng khi đến gần trận địa quân Việt thì lính philippines giảm hẳn tốc độ, họ đang chọc phía dưới chân để thăm dò hầm chông bí mật. Tất nhiên bên cạnh đó sẽ có các binh sĩ phụ trợ đương súng về phía trận địa quân Đại Nam. Nếu có lính Việt cầm dao kiếm xông ra thì họ sẽ tiến hành bắn giết ngay lập tức.

Thật ra quân Đại Nam cũng có bố trí bầy chông nhưng không nhiều, điểm quan trọng là nếu như thực sự có thời gian cũng như có sự chú ý thì bầy chông thực sự không gây nên quá nhiều tác dụng. Quân philippines lần lượt loại bỏ được các bầy chông mà tiến lên. Philippines binh sĩ cũng thừa am hiểu cái kiểu đánh trận bầy đập này, vì họ cũng đã làm không ít tại đất nước của mình. Quân Pháp tiến vào đến phạm vi 200 m thì đột biến bỗng nhiên diễn ra.

Chẳng hiểu quân Đại Nam đã từ lúc nào mà chui ra khỏi chiến hào và sẵn sàng súng ống để chuẩn bị. Tất nhiên người thù mặt lên mà quan sát cũng chỉ có các sĩ quan cấp lớ sau các bao cát xếp thành lỗ châu mai kín đáo mà thôi. Tất cả chiến sĩ Đại Nam vẫn nôi yên mà ôm chặt bọc súng trong tay.

Quân Pháp và lính đánh thuê đang tiến dần về phía trước bỗng nghe một tiếng thét vang vọng trận địa phía Đại Nam.

- Vào vị trí, nhắm chuẩn, bắn tự do..

- Vào vị trí.

- Nhanh vào vị trí.

Sau tiếng hét lớn của Trương Định là hàng loạt các tiếng hét nối tiếp của các sĩ quan đang ra lệnh cho binh sĩ dưới quyền, yêu cầu họ vào vị trí chiến đấu. Trước mắt quân Pháp bỗng xuất hiện hàng loạt các “gáo dừa” tròn tròn lấp ló sau công sự. Pháp quân chưa định thần lại sau bất ngờ này thì hàng loạt tiếng nổ vang lên. Thì ra quân Đại Nam còn lại trong chiến hào đã xuất thủ.

Các binh sĩ Đại nam chưa dính thương vong đều tằm tắp theo hiệu lệnh mà lao lên các bờ chiến hào. Ngay cả các binh sĩ bị thương nhẹ cũng cố nhịn đau mà thực hiện mệnh lệnh tác chiến. Súng của họ đã tằm tắp mà kê lên thành chiến hào rồi cùng nhau xạ kích.

Tiếng nổ ào ào vang lên khắp các nơi trong chiến tuyến của người Việt, tiếng đạn bay vèo vèo reo rất trong không gian. Rồi hoa lửa tràn ngập, hoa máu cũng nở tươi.

Quân Pháp đang còn chờ đợi sau tiếng hô xung phong của quân Đại Nam là một loạt người A nam da vàng nhỏ bé mặc áo vải tay cầm grom dao xông lên từ chiến hào. Công việc của họ là phần từng loạt đạn và hạ sát những người ngu ngốc cầm dao kiếm độ súng đạn. Những tên các mồm người Pháp còn mĩa mai mà cho rằng có lẽ đây là cuộc thi bắn gà tây. Nhưng lần này không đúng rồi, không hề có người A nam bé nhỏ xông lên chỉ có những “gáo dừa” lấp ló cùng những họng súng lạnh lùng chĩa vào quân Pháp mà xạ kích.

Ba trăm họng súng, ba trăm phát đạn, ba trăm đường kẻ vạch không khí, và hàng trăm tia máu đỏ tươi nở rộ. Chỉ trong một phút giây ngắn ngủi như vậy mà đã có gần 150 người nằm xuống đây dựa. Có lẽ trong số này có người chết, người bị thương, nhưng đảm bảo rất khó có người trong đám nằm xuống này có thể tái chiến.

Phản ứng của quân Pháp lúc này không phải là bỏ chạy tứ tán, hay quay đầu rút lui. Người Pháp không phải là động vật thiếu não trong các tiểu thuyết tự cường của Trung Hoa. Người Tây dương không phải ngu ngốc như sự tưởng tượng của đa phần có chủ nghĩa đại dân tộc. Trái lại với đó, người Pháp mạnh, nhất là vào lúc này, họ văn minh hơn, tân tiến hơn, quân đội kỷ luật hơn, thiện chiến hơn. Ít nhất nếu so sánh thì người Pháp thiện chiến gấp nhiều lần người Đại Nam lúc này, và tầm hiểu biết cá nhân của họ cũng là vượt trội chúng ta.

Quân philippines còn đang lơ ngơ tại tuyến đầu thì quân Pháp hoặc quỳ hoặc nằm, hoặc tìm vật che che chắn đã hạ hết trọng tâm cả rồi. Họ chưa được lệnh rút lui, và lại những người Pháp thiện chiến này hiểu rõ, những vũ khí của quân Đại Nam không thể nào là súng hỏa mai cho được, đây là vũ khí hiện đại tương đương với họ. Nếu quay lưng mà chạy thì thương vong sẽ càng lớn hơn nhiều.

Sĩ quan người Pháp lại càng hiểu rõ hơn về chiến thuật. Họ đa phần được đào tạo tại các học viện quân sự chuyên nghiệp tại Pháp Quốc, cũng có thể là du học tại các quốc gia Châu Âu khác. Vậy nên trình độ sĩ quan Pháp đồng đều, và rất am hiểu quân sự nhất là quân sự hiện đại.

Việc quay lưng chạy trốn đồng nghĩa việc quân Đại Nam có thể lao lên và đuổi theo. Đến lúc đó thì tình hình của quân Pháp sẽ cực kì tệ hại vì Pháo binh không thể có trợ giúp nào đắc lực. Mệnh lệnh giữ nguyên vị trí phản công và bắn yêu trợ rút lui sau đó được ban bố. Quân Pháp bò trên mặt đất cùng lấy chính thân thể của đồng đội làm vật cản để tiến hành phản công.

Một màn độ súng giữa hao bên Đại Nam và Pháp quốc lần đầu tiên một cách sòng phẳng đã diễn ra tại Bình Tân trên một ngọn đồi đất vô danh.

Hai trăm quân Đại Nam giả vờ bỏ chạy cũng lục đục theo thông đạo hào mà trở lại chiến trường. Đến lúc này mọi mệnh lệnh như bắn theo lượt hay bắn đội hình đều là vô dụng. Hai bên binh sĩ đều dùng kĩ năng xạ kích của mình mà bắn giết đối phương. Và hai bên đang ở thế dang co, tỉ lệ thương vong của Pháp quân có cao hơn một ít vì họ bị tập kích bất ngờ ban đầu mà bị thương vong đến gần 150 nhân mạng.

Khoảng cách 200-300 m thì súng Kammerlader của Đại nam hoàn toàn có thể đảm nhận nhiệm vụ công phòng. Thêm vào đó trong tay Trương định tướng còn có một đội quân gần hai trăm người với súng Minire Rifle thu được của người Pháp. Đội quân này mới thành lập được gần hai tháng, huấn luyện về chiến thuật chưa quá thành thực, nhưng về bắn đạn thì họ không hề yếu kém. Bốn chiếc chiến hạm thu được có rất nhiều đạn dược và thuốc súng để họ luyện tập trong thời gian qua.

Thật ra trong chiến trường nếu xét riêng về bộ binh thì quân Đại Nam chiếm ưu thế. Họ đang từ trên cao bắn xuống, họ đang nấp trong chiến hào mà bắn ra, trang bị của họ lại tốt hơn bộ binh Pháp. Tốt hơn là vì trong khoảng cách này ưu thế tầm xa của Minire Rifle hoàn toàn vô dụng. Thêm vào đó Kammerlader nạp đạn dễ hơn nhiều, Đại nam binh sĩ có thể nạp đạn với đủ mọi tư thế. Trong khi đó quân Pháp khi nằm rất khó nạp đạn cho súng Minire Rifle, họ luôn bị vướng víu

do cây thông nòng và nhồi đạn của súng quá dài, không thích hợp cho tư thế nằm. Muốn nhồi đạn thì họ phải nhô người lên một chút và rất dễ trúng đạn từ phe đối diện.

Quân Đại nam thì xung sướng hơn nhiều, họ có chiến hào để bảo vệ. Đến cả Tây Nguyên binh dòng chính của Trương Định cũng có thể nửa quỳ mà nạp đạn cho những cây súng Minire Rifle của họ. Bên cạnh đó mũ bảo hiểm sắt của quân Đại Nam rất hiệu quả. Vì cấu tạo hình bán cầu đặc trưng nên viên đạn nếu không bắn vào chính giữa thì rất dễ bị trượt lệch qua hai bên. Chính những chiếc mũ sắt này đã cứu không biết bao nhiêu tính mệnh của binh sĩ Đại Nam trong vài phút độ súng vừa qua.

Vốn dĩ bộ binh Pháp quốc dường như nằm trong tư thế bất lợi hoàn toàn và sẽ bị tiêu diệt trong thời gian không lâu. Nhưng sự thật thì không hoàn toàn như vậy. Ngoài lợi thế ban đầu là tiêu diệt 150 người đối phương thì lúc này quân Đại Nam đang phải gồng mình mạng đổi mạng cùng quân thù. Lý do đơn giản, quân Pháp không chỉ có mỗi bộ binh mà thôi, pháo binh của quân Pháp đã hỗ trợ kịp thời. Lúc này đây khoảng cách hai bên là gần 200m, vậy nên những phao thủ kinh nghiệm của Pháp quân vẫn có thể căn chỉnh mà bắn vượt đội ngũ tấn công quân Đại Nam. Tất nhiên lúc này pháo binh của chúng không dám dùng đạn Carcass. Vì nếu dùng đạn nổ chùm này thì quân Pháp cũng khó mà tránh được tổn thương. Tất nhiên tổn thương sẽ không lớn như quân Đại Nam. Xong lúc này những bộ binh pháp đã rơi vào tình thế kẹt giữa hai đường đạn. Tâm lý của họ đã chạm đến bờ vực sụp đổ, nếu còn có tổn thương từ chính pháo binh của đồng đội thì những bộ binh Pháp sẽ vỡ trận ngay.

Không còn cách nào khác Pháo binh chỉ có thể thay đạn chạm nổ, loại đạn chuyên công phá công sự cũng như mạn thuyền chiến. Và đồng thời tầm bắn của đại bác cũng phải chỉnh lại để hơi vượt xa một chút nhằm đảm bảo cho bộ binh.

Mặc dù đạn đại bác Shell không chuyên dùng cho chống bộ binh, nhưng lúc này quân Đại Nam đã bỏ ra khỏi hãm cá nhân mà tác chiến nên tổn thất của họ là không nhỏ. Tuy là vậy, nhưng dưới là mưa đại bác đạn thì nhóm quân Đại Nam này vẫn kiên trì dùng mạng đổi mạng quyết tiêu diệt quân thù. Đây là trận chiến sẽ khiến họ tự hào, sẽ khiến họ đi vào lịch sử. Vì đây là một trận chiến mặt đối mặt sông phẳng mà không phải là một trận lén lút phản công.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Gió đổi chiều

Hao bên đầu súng lúc này chính là khảo nghiệm sự gan dạ cũng như lòng kiên trì của mỗi bên. Từng giây từng phút cả hai phía đều có người ngã xuống, liên tục có sĩ quan gào thét ra lệnh cũng như động viên chiến sĩ ở hai bờ chiến tuyến.

Lúc này chiến đấu lại trở thành màn tra tấn thần kinh cũng như độ nhau sự lý lợ cũng như gan dạ. Bộ binh Pháp bị kẹt giữa hai hàng súng đạn và không có chỗ ẩn nấp, họ lại ở địa thế thấp hơn phe đối diện, lúc này bộ binh Pháp giống như những tấm bia sống vậy. Nhưng phe Đại Nam cũng không khá khẩm gì, họ vừa phải đối súng cùng quân giặc vừa phải đội làn mưa đại bác đạn mà chiến đấu.

- Bẩm tướng quân, binh đồn ở Bưu Tân bị công chiếm, quân Pháp tiến thẳng Trấn biên. ... Đại soái phải lãnh quân trở về phòng thủ, chỉ có 500 quân tăng viện cho chúng ta. Đại soái có lệnh Tướng quân hoàn toàn quyền quyết định chiến sự nơi này.

Lúc này một tên lính thám báo bỗng nhiên từ hậu quân hốt hải mà bỏ tới vị trí của Trương Định bẩm báo. Thì ra theo kế hoạch thì Hoàng Diệu sẽ để lại một ngàn binh thủ Trấn Biên thành, một ngàn binh tăng viện Bưu Tân tiến hành bao vây đánh du kích quân địch, một ngàn binh tiến hành tương trợ đối với Bình Tân. Nhưng lúc này vì tình thế thay đổi đột ngột mà Hoàng Diệu soái bắt buộc phải cắt đi phân nửa binh lực hỗ trợ Bình Tân nơi Trương Định đang chiến đấu.

- Ta hiểu rồi, người nhanh về bẩm báo với đại soái, Bình Tân vô sự, Trương Định ta sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để giữ Bình tân, quyết không để đại soái rơi vào cảnh hai mặt thụ địch.

Chiến đấu tại bình tân đã vượt quá hai canh giờ, lúc này hai bên đã tổn thất nặng nề lắm rồi, nhưng quân Đại Nam có viện binh thì chả nhẽ quân Pháp không có. Chỉ biết rằng lúc này Pháp quân cũng có viện binh tăng thêm từ chiến hạm đổ bộ xuống.

Sự việc phải nói đến cách đây một canh giờ thì trung tá Botros cũng đã cầu viện từ các chiến hạm khi quân Pháp mắc kẹt và có sự tổn thất nặng nề. Sự thật quân Pháp tại Đại nam ít ỏi chỉ với tầm 5000 quân cùng 3000 lính đánh thuê, trong khi đó phải cắt cử một số lượng không nhỏ để trấn giữ các vùng đất mới được chiếm đóng. Vậy nên số lượng quân Pháp dành cho lượt đổ bộ Trấn Biên này không quá nhiều cho được. Nhận được cầu viện, chỉ huy thủy hạm Pháp quân tại bến Bình đánh gom góp số quân đang bảo vệ trên bong chiến hạm tiến hành chi viện. Tất cả có tầm 300 lính Pháp tiến hành đổ bộ lần hai và đang nhanh chóng tiến về phía chiến trường Bình Tân.

- Bẩm tướng quân, Võ tướng quân đã dẫn năm trăm binh tới tri viện. Ông ấy còn cách chúng ta 2 dặm

Một trinh sát của quân Trương Định đã báo cáo lại tình hình cho Trương Định, thì ra Võ Văn Quang đã dẫn quân tới rất gần với trận địa hào của quân Đại nam rồi.

- Tại sao giờ này ông ta mới tới nơi, yêu cầu ông ta tăng viện cho chiến hào hai trăm tay súng, còn lại thì để ông a dẫn quân đi vòng cánh rừng bên phải tấn du kích vào cánh trái của quân địch. Người tìm lối hay nói giúp ông ta nếu đột phá được trận địa Pháo của quân Pháp là tốt nhất.

Năm trăm quân của Trương Định lúc này chịu tổn thương vô số, số xạ thủ còn lại của ông ta cũng chỉ còn hơn ba trăm người mà thôi. Tất nhiên số quân của giặc Pháp cũng không khá khẩm là bao nếu chỉ nhìn vào lượng người thừa thối hiện tại họ còn lại trên chiến trường. Trận chiến này đúng thật là tổn thương người một vạn thì mình cũng thiệt tám ngàn.

- Thừa tướng quân, Võ trưởng quan tới chậm vì ông ta phải vận chuyển mấy khẩu pháo nhỏ 4 phau gì đó, tăng viện cho chúng ta, nghe đầu đây là lệnh của Hoàng soái.

Thì ra vì tình hình trận chiến tại Bưu Tân khiến cho Hoàng Diệu thay đổi sách lược mà quyết định điều các khẩu pháo nhỏ 4 pound Gribeauval đã thu được từ các tiểu chiến hạm trước đó cho Trương Định. Điều này cũng là một quyết sách mang tính tình thế khi mà Hoàng Diệu nhận được tin báo từ khoái mã về tình hình chiến trận tại Bình Tân. Đáng lẽ ra những khẩu pháo này sẽ được bố trí tại thành Trấn Biên, nhưng Hoàng Diệu thực sự mong muốn Trương Định có thể cố gắng cầm chân hoặc đánh bại quân Pháp bên mé cánh trái của Trấn Biên thành.

Những khẩu pháo 4 pound Gribeauval này chỉ nặng tầm 200 kg với đường kính nòng khá bé chỉ có 3 in (80 mm). Chúng là những đại bác chỉ có thể bắn đạn chàm nổ thông thường, sức công phá và sát thương cho bộ binh hết sức có hạn. Nhưng tầm xa của những khẩu pháo này hết sức đáng nể lên đến 1200. Quan trọng là nòng pháo bé và ngắn chỉ có 160cm nên tốc độ bắn khá cao. Với các pháo binh khá chuyên nghiệp thì có thể bắn 2-3 lượt/ phút. Gribeauval được phục vụ trong quân đội Pháp từ thời Napoleon đệ I cho tới nay. Nhưng những thanh đại bác Gribeauval lúc này đã được cải tiến rất nhiều so với những năm cuối thế kỉ 18.

- Quá tốt rồi, mau cho pháo binh lập tức bắn vượt trận địa áp chế pháo binh đối phương.

Cái mà Trương Định cần lúc này là quấy phá trận địa pháo binh của đối phương mà không phải là đánh tan hay tiêu diệt gì đó. Trình độ pháo thủ của Đại Nam vẫn chưa đủ trình độ để làm điều đó. Phải nói những Pháo thủ Đại Nam là những người mới tò te luyện tập bắn pháo Gribeauval trong gần một tháng trời mà thôi. Tất nhiên huấn luyện viên của họ chính là các pháo thủ tù binh người Pháp bị ép làm chuyện này. Số đạn nổ của các pháo này là rất hữu hạn thế nên các pháo thủ Đại Nam không có cơ hội bắn đạn nổ thật. Họ chỉ có quyền luyện tập với đại bị sắt rỗng rỗng được chế tạo cùng cân nặng với đạn 4 pound mà thôi. Nhưng kể cả như vậy thì nhóm pháo thủ cũng tiêu tốn một lượng rất lớn thuốc súng trong luyện tập. Điều này khiến cho Hoàng Diệu không thể không giảm số lượng bắn luyện của họ xuống.

Xe pháo Gribeauval 4 pound thực tế là không có. Đây chính là những cỗ giá pháo với bánh xe do Đại Nam thợ rèn cộng thời gổ chế tạo theo bản vẽ của Pháo binh Pháp khai ra. Tất nhiên vì là các bản vẽ này theo trí nhớ của đám pháo thủ Pháp nên không thể được như nguyên bản. Nhưng các thiết kế cơ bản như giá cố định tại pháo. Trục xoay điều khiển nòng, bánh xe, càng chống gậy thì đều có. Độ chính xác của các món đồ Đại Nam chế tạo không thể tuyệt đối cho được nên chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác của Đại bác. Vậy nhưng kể cả như vậy thì chúng vẫn tốt hơn quá nhiều so với thần công súng của Đại Nam lúc này.

Trong khi Đại Nam đang điều động binh lực thì thật trùng hợp, quân Pháp cũng điều động binh lực. 300 lính tiếp viện thực tế không có quá nhiều tác dụng nếu lại xông lên vào điểm kẹt của đám bộ binh phía trước. Nếu làm như vậy họ chỉ tăng thêm số lượng quân bị kẹt tại đó mà thôi. Botros ra lệnh cho nhóm quân cứu viện này tiến vào cánh rừng bên tay phải họ mà đi vòng về phía trận địa quân Đại Nam. Hẳn hi vọng sẽ bất ngờ đánh thọc vào cánh phải của địch nhân khiến cho Đại Nam bối rối. Lúc đó thì hẳn sẽ tùy tình huống và rút lui hay tấn công tiêu diệt cứ điểm này của Đại Nam.

Gribeauval 4 pound thực tế khá nhỏ và gọn gàng, với cả trọng lượng của giá đỡ xe kéo và nòng pháo thì trọng lượng cũng rơi vào tầm 350kg mà thôi. Với trọng lượng này thực tế chúng được chất lên xe ngựa mà trở đến Bình Tân theo quan lộ không quá rộng lớn và bằng phẳng. Nếu là đại bác nặng nề mà không quá hiệu quả của Đại Nam thì chưa chắc Hoàng Diệu có thể vận chuyển kịp từ Trấn Biên hỗ trợ cho Bình Tân. Với trọng lượng 350 kg thì cũng cần tới 6 người đàn ông lực lưỡng mà to khỏe mới vận chuyển được vào vị trí thuận lợi bên cánh trái của trận địa quân Việt. Những công binh vội vã dùng xẻng cá nhân mà đào các hào nông làm nơi đặt trận địa pháo. Tất nhiên họ bố trí cả bảo tải cát, cành cây ngụy trang v.v theo bảo học ngụy trang Du kích của Việt quân. Triết lý trận địa pháo binh giả và ngụy trang pháo binh đội có lẽ từ đây mà được diễn sinh. Thực tế Điều thiếu không hề ngờ đến nhanh như vậy đồng chí Hoàng Diệu đã sở hữu Pháo hiện đại nên hẳn hoàn toàn không có chi bảo môn này. Điều này là Hoàng Diệu học một hiểu mười mà thôi.

Trận địa pháo binh Đại Nam đã bố trí xong xuôi, đây là giờ phút lịch sử vì một đội pháo binh hiện đại đầu tiên của người Đại Nam chiến đấu cùng pháo binh thiện chiến của quân Pháp. Trong chiến hào các binh sĩ Đại Nam sục sôi chiến đấu, vì họ đã được tiếp viện thêm 200 quân. Mà tình hình cách không xa thì dường như quân Pháp không có tiếp viện trực tiếp mà đang đau khổ chống đỡ. Đây chính là điểm mạnh của đội quân có được hệ thống giao thông hào. Họ có thể chủ động phòng ngự, chủ động lui binh, chủ động tăng viện.

2 giờ chiều ngày 27 tháng 8 năm 1861, tiếng pháo đầu tiên của đội pháo binh hiện đại người Việt đã cất tiếng. Đây là tiếng đạn gầm rú, cũng là tiếng đạn oanh vang như tiếng khó trào đời của một lực lượng hết sức quan trọng trong thời kì này.

Tiếng đại bác của quân Đại Nam cũng là dấu chấm hết cho quân Pháp lúc này. Trung tá Botros biết rõ điều này. Sau khi nhưng viên đạn đại bác của đối phương xé gió mà vượt qua đầu hắn rồi nót tung phía sau trận địa pháo quân Pháp thì Botros cũng trất đặng trong lòng mà thảm than. Trận chiến này hẳn đã thua triệt để. Không có ai hiểu rõ đại bác Gribeauval hơn người Pháp, chỉ cần nghe tiếng nổ thôi mà không cần dùng viễn vọng kính quan sát thì hẳn cũng đoán ra có đến gần chục thanh đại bác Gribeauval 4 pound đang tìm cách oanh tạc trận địa pháo của hắn. Năm thanh đại bác M1845 12 pound của hắn có tầm bắn lên đến 1 700 m nhưng lúc này hẳn đã sai lầm bố trí quá gần doanh địa quân Đại Nam, do đó chúng nằm trong phạm vi tấn công của quân đối diện. Lúc này mới tìm cách di chuyển trận địa pháo là vô ích. Những thanh pháo M1845 12 pound nặng hơn một tấn, cần ít nhất là 4 con ngựa để di chuyển, hay 12 người đàn ông để làm công việc này.

Nhưng lúc này di chuyển trận địa phòng có ích gì? Di chuyển trận địa đồng dạng không thể bắn áp chế bộ binh trong hào của quân Đại Nam. Điều này đồng nghĩa quân Pháp sẽ bị tàn sát trong khi Đại Nam đã có tăng viện rất nhiều trong chiến hào. Nếu hắn thay đổi mục tiêu đầu pháo cùng quân Đại Nam thì tình hình tương tự cũng diễn ra. Bên cạnh đó sau vài tiếng đồng hồ chiến đấu thì các khẩu đại bác M1845 12 pound đã quá nóng và cần nghỉ ngơi, việc trườn khản ướt liên tục cũng không thể nào thay đổi được thực tế này.

Botros đang hối hận. Hối hận vì đã điều 300 quân vào cánh rừng những mong có thể đánh chọc cánh quân địch. Nếu như còn 300 quân này thì hẳn hoàn toàn có thể bố trí một trận địa phòng ngự phía xa sau đó hạ lệnh rút lui. Kể cả mệnh lệnh này sẽ làm 400 quân pháp bộ binh đang mắc kẹt có thể bị tổn hại không tả nổi. Nhưng ít ra hắn vẫn có thể bảo toàn một số lượng nhất định sức chiến đấu. Nhưng lúc này Botros hẳn đã rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Chiến trận là vậy đó, đôi khi không phải do tướng quân tính toán không bỏ sót mà chiến thắng. Có khi chiến thắng đến chỉ vì may mắn cộng thêm những sự việc ngẫu nhiên khách quan như vậy. Trương Định lúc này là người được vị thần may mắn vờn cảnh ô liu. Diễn biến trận chiến lúc này hoàn toàn có lợi cho quân Đại Nam rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Truy đuổi

Nói Botros trung tá quân Pháp còn hi vọng hay không. Hắn còn, chưa đến phút cuối thì hắn vẫn còn hi vọng. Nhưng cái hi vọng này là hắn bị ép chứ không phải tự nguyện hi vọng. Hắn bị ép để hi vọng rằng 300 quân Pháp tiến vào cánh rừng bên phải sẽ có đủ thời gian kịp thời đánh đến cánh trái của đối phương. Mà nơi cánh trái này cũng chính là nơi đóng quân của các pháo Binh Đại Nam. Tuy rằng quân Việt đã nguy trang kĩ càng cho trận địa pháo binh. Nhưng mà với những người có kinh nghiệm như Botros thì nghe và xem hướng đạn pháo đã có thể suy đoán phần nào vị trí bố trí đại bác trận của đối phương.

Botros vẫn ra lệnh bắn áp chế quân Đại Nam trong chiến hào mà không tấn công đại bác trận quân Việt. Đơn giản lúc này Botros không quá nhìn rõ vị trí đại bác trận của đối phương, thay đổi hướng pháo trận, căn chỉnh lại tọa độ một lần nữa là công việc tốn thời gian. Hắn chỉ có thể kiên trì đánh bộ binh Đại Nam và hi vọng 300 quân Pháp trong rừng sẽ lập nên kì tích.

Kì tích đúng là xảy ra, nhưng là xảy ra bên quân Đại Nam mà không phải từ phía quân Pháp. Ở ngay lượt bắn thứ hai thì một nhóm pháo o thủ đại bác Gribeauval 4 pound đã quá may mắn mà bắn chính xác vào một kíp pháo M1845 12 pound Napoleon (Napoleon III) của quân địch. Tất nhiên vì sức nổ của đạn có hạn nên chúng không gây nên quá nhiều thương vong. Nhưng đầu đạn nổ này đã bắn tan một bên bánh xe của giá đại bác Napoleon III. Điều này có nghĩa là khẩu pháo này bị loại khỏi vòng chiến đấu.

Pháo binh Pháp lúc này hoảng loạn vô cùng, pháo thủ thường là những người tổ chất tâm lý khá tốt trong thời điểm này của quân Đội Pháp. Điều này nghe có vẻ khá nghịch lý vì tại sao bộ đội tuyến hai, thậm chí là tuyến 3 như pháo binh lại cần phải có tổ chất tâm lý cao. Điều này đơn giản vì Napoleon dựng nghiệp cùng pháo binh. Và lúc này tại châu Âu càng ngày các trận chiến càng phụ thuộc nhiều vào pháo binh để quyết định trận đấu. Hải chiến thì không phải nói rồi, đại bác trong hải chiến chính là vũ khí công kích mang tính chủ yếu. Bộ chiến cũng dần dần khẳng định sự lên ngôi của pháo trận, và tất nhiên pháo trận lại biến thành nơi cả hai bên đối đầu tìm cách tiêu diệt. Vậy nên tổ chất của các pháo binh phải cần rất cao để có thể hoạt động trơn tru dưới làn mưa bom lửa đạn. Mà Pháp là một trong những quốc gia hùng mạnh về pháo binh tại Châu Âu lúc này. Vậy nên dù một tổ pháo trúng đạn nhưng họ vẫn kiên trì quân lệnh mà đánh mạnh về phía Đại Nam chiến hào trận.

Trên điểm cao đang quan sát trận địa quân địch qua ống nhòm thì sĩ quan trinh sát của quân Đại Nam hét vang:

- Bắn trúng rồi, bắn trúng rồi, đại bác của chúng ta đã bắn tan đại bác địch... ta nhìn thấy pháo địch bị thổi bay mấy chục trượng.

Trương Định lắc lắc đầu cười thoải mái. Tên sĩ quan Đại Nam này đang bốc phét, hay nói đúng hơn là hắn nói quá lên một chút. Làm gì có thấy được đại bác địch bị thổi tung lên mấy chục trượng. Ông nhòm thì ông cũng có mà quan sát đấy thôi, thật ra chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ vang phía Đại Nam, rồi một nhóm đại bác tổ của quân Pháp bỗng nhiên khói bụi mờ mịt. Tiếp sau đó là người chạy tán loạn cùng người tìm cách cấp cứu, cứu viện tại khu vực đó. Nghĩ rằng tổ đại bác này của quân Pháp bị phá hủy cũng là có lý, với lại quân Đại Nam cũng cần được khích lệ tinh thần nên Trương tướng cũng mặc kệ cho tên kia nói dối.

Quân Đại Nam hò reo vang trời càng thêm hăng hái giết địch, lúc này tinh thần quân Đại Nam lên rất cao dù họ vẫn chịu những đợt pháo kích từ quân địch. Lúc khi trước còn chưa có pháo binh “quân ta” hỗ trợ họ còn có thể bán trụ mấy tiếng đồng hồ, huống chi nay có cả thần binh pháo ngay bên cạnh của quân đang nổ pháo âm ỉ. Chẳng cần biết pháo binh hiệu quả thật hay giả, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng nổ liên hồi của pháo trận bên mình thì quân Đại Nam đang khổ sở chiến đấu nơi chiến hào lòng tin sẽ tăng lên rất nhiều. Rất nhiều binh sĩ Đại Nam bộ binh đang thầm cảm ơn các đồng chí pháo binh và hứa trong lòng sẽ không trêu đùa độc ác mấy tên “ôm ống khói” (biệt danh của pháo binh trong quân Đại Nam) nữa.

Chỉ huy pháo binh đội trên điểm cao cũng dùng kính viễn vọng mà quan sát được tình hình trên mà báo lại cho các binh sĩ của mình. Các pháo thủ là tự hào đến vạn phần, hưng phấn thẳng tắp bay cao. Họ không hề bị tấn công bởi quân địch nên tha hồ mà tự do căn chỉnh hay nạp đạn thao tác. Có được hưng phấn hỗ trợ, các pháo thủ Đại Nam như căn thuốc lắc mà tấn công doanh địa quân thù. Vấn đề trong thời gian ngắn nên tốc độ lắp đạn pháo của họ không quá nhanh cho được. Nhưng không ngờ lúc này chúng pháo binh có thể phát huy 200% khả năng của mình. Trung bình mỗi phút pháo binh Đại Nam có thể bắn đến 3 quả đạn mỗi khẩu đại bác. 8 thanh Gribeauval 4 pound đua nhau gây vang trên chiến trường.

Khoảng cách 1200m có lẽ là cực hạn của đại bác Gribeauval 4 pound, và tất nhiên độ chính xác không thể nào tốt cho được. Nhưng vì số lượng pháo nhiều cộng thêm lượt bắn nhanh. Trong mỗi phút có đến hơn hai mươi quả đạn tìm vận may. Vậy nên sau khi bắn gần như hết cả số đạn dự trữ trong vòng 20p thì doanh địa pháo quân Pháp không còn tiếng động.

Lúc này đây trung tá Botros Pháp quân đã không còn một chút hi vọng mong manh nào nữa rồi, trận địa pháo tan tác đồng nghĩa pháo binh quân Đại Nam có thể chuyển hướng qua bộ binh Pháp. Thêm vào đó Việt quân có thể từ trong chiến hào mà tiến hành dần dần dò sát quân Pháp không công sự che chắn phía bên ngoài. Botros trung tá không thể không ra lệnh rút lui, ít nhất còn có thể bảo tồn một số thực lực nhất định. Nếu để pháo Đại Nam tham chiến thì kể cả một chút thể lực còn lại cũng không còn.

Lúc này trong khu rừng thưa tại mé bên của quả đồi vô danh khu vực Bình Tân đang diễn ra một trận độ súng khốc liệt giữa hai bên quân đội. 300 lính Pháp và 300 lính Đại Nam tình cờ gặp gỡ trong khu rừng thưa bé nhỏ này. Chiến đấu bùng phát trong chớp mắt.

Phải nói 300 lính này thuần túy toàn là người Pháp chính cống, vì quân đánh thuê philippines đã dùng hết trong lúc xung phong ở đồi Bình Tân, đây là lực lượng tăng viện của quân Pháp được gom góp từ các chiến hạm đang neo đậu ngoài bờ sông Đồng Nai. Do đó họ thuần túy là quân Châu Âu to lớn.

Tao ngộ chiến giữa hai bên diễn ra trong chớp nhoáng, cả hai nhanh chóng tản ra núp sau các thân cây, tảng đá tiến hành đáp trả nhau bằng súng đạn. Vì địa hình rừng thưa rất phức tạp bởi cây cối nên khi cả hai bên phát hiện ra đối phương thì đã đến rất gần nhau rồi. Chiến đấu trong rừng thưa quân Đại Nam có lợi, lại một lần nữa không phải vì tướng quân điều khiển có cách, mà bởi vì những yếu tố khách quan may mắn làm cho quân Đại Nam chiếm ưu thế.

Bộ binh đại nam chiến đấu trong rừng thì có lợi thế đến mười phần. Thứ nhất người Đại Nam nhỏ bé nhưng linh hoạt, di chuyển trong những đám cây bụi cùng các cây lớn trong rừng hết sức nhanh nhẹn. Thứ đến Hoàng Diệu vì tăng hiệu suất của quân Tân Kinh nên đã trọng khá nhiều quân bản địa vốn là quân Tây Uyên của Trương Định vào để đảm nhiệm dẫn đạo. Do đó thông thuộc địa hình thì quân Đại Nam chiếm ưu thế hoàn toàn. Cuối cùng đó là Đại nam súng nạp đạn của sau nên tốc độ nạp đạn mau hơn nhiều, cộng thêm sự linh hoạt của Kammerlader khiến họ chiếm hoàn toàn ưu thế.

Tất nhiên Minire Rifle có được ưu thế hỏa lực tầm xa. Nhưng sự thật là chiến đấu trong rừng không thể dễ dàng duy trì khoảng cách, do đó ưu thế này của quân Pháp dường như không mấy phát huy hiệu quả.

Nhưng kể cả nắm được những thuận lợi đến vậy nhưng Đại Nam bộ binh trong rừng cũng chỉ là chiếm ưu thế mà đánh lui quân địch từng bước mà thôi. Họ không thể tạo được thế bao vây hay tiêu diệt triệt để đối phương. Cuối cùng thì cuộc tao ngộ chiến này đã khiến sĩ quan chỉ huy cánh quân này của Pháp hạ lệnh rút lui. Kế hoạch của họ là tập kích bất ngờ tá quân của địch. Nhưng yếu tố bất ngờ đã không còn, bên cạnh đó lại bị áp chế. Không còn cách nào khác vị Đại úy Vincent buộc phải lui ra khỏi cánh rừng.

Nhưng “tái ông mất ngựa” không phải là chuyện hoàn toàn bất hạnh. Vincent ra lệnh rút lui lại ngay lúc mà trùng hợp gặp được trung tá Botros dẫn tàn quân hướng về phía bên Bình bên sông Đồng Nai. Có được sự giúp đỡ từ nhánh quân 250 người của đại úy Vincent thì hơn một trăm tàn binh của Botros có thể thở phào một hơi. Cuối cùng quân Pháp cũng có chút thực lực để tổ chức rút lui.

Thời kì này vẫn là súng bắn từng viên và nạp đạn hết sức mất công. Vậy nên không thể vừa di chuyển tốc độ cao vừa nạp đạn. Vì lý do này quân Pháp chấp nhận một con số hi sinh khổng lồ để đổi lại việc thoát thân của hơn 150 bộ binh rồi bỏ chạy. Quân Đại Nam do Trương Định cũng lao ra từ chiến hào, nhưng lúc này các bộ trí của họ trước đó lại cản bước chân của chính người Đại Nam. Chính điều này đã khiến khoảng cách hai bên được kéo dài đến hơn 700m. Sau đó quân Pháp bỏ lại hết các xác đại bác 12 pound mà chạy nên tốc độ của họ không kém mà vọt về phía bên sông.

Trương Định sau khi vượt qua được chính bãi chông do quân Đại Nam bố trí thì cũng đã muộn. Ông đã bỏ qua thời cơ tốt nhất để bắt gọn quân Pháp. Cuộc truy đuổi sau đó cả hai bên đều giữ khoảng cách nhất định. Vì đôi bên lúc này đều có súng Minire Rifle với tầm bắn xa. Với địa hình truy đuổi trống trải như lúc này thì Kammerlader của Đại Nam hoàn toàn bất lợi.

Đến khi hai nhánh quân Pháp hội hợp sau đó thì họ đã tới cách bên sông chỉ tầm 2km mà thôi. Lúc này tuy số lượng hai quân là chênh lệch khá lớn. Pháp với tàn quân chỉ có tầm 400 người, Đại Nam cộng cả viện quân và quân còn lại của Trương Định là hơn bảy trăm năm mươi người. Nhưng với địa hình lúc này thì quân Đại Nam không thể tấn công quân Pháp được.

Cuộc truy đuổi với khoảng cách hơn 500m vẫn được hai bên duy trì cho tới khi đến được bờ sông bên Bình Tân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Trấn Biên thành chiến kết

Quân Đại Nam dù đông nhưng không hoàn toàn chiếm ưu thế nếu dàn trận tấn công trực diện trên đất trống, không có công sự hỗ trợ. Đánh du kích lúc này cũng quá muộn vì quân Pháp đang tìm cách rút lui lên chiến thuyền, họ không có thời gian cù nhây với quân Đại Nam chơ nên du kích chiến là không có không gian để thực hiện.

Các chiến hạm Pháp vẫn đang lăm le ngoài bến sông để có thể nổ súng yểm trợ bất kỳ lúc nào, quân Trương Định hoàn toàn không dám tiến lại gần hơn bãi Bình. Tất nhiên Trương Định cũng cho cấp tốc điều pháo binh Gribeauval 4 pound đến vị trí này nhưng mong có thể tiến hành tiến công vào điểm phòng ngự của quân Pháp từ khoảng cách an toàn. Nhưng cái thời này pháo kéo di chuyển là rất chậm. Con đường tiến về bãi bình còn bị pháo của Đại Nam cày lên một lượt nữa rồi nên đến khi vận chuyển được các thớt đại bác Gribeauval 4 pound đến bờ sông thì đã muộn. Quân Đại Nam đành phải chơ mắt mà nhìn 400 quân Pháp thoát đi bằng tàu vận binh. Mặc dù chiến thắng lần này có hơi không trọn vẹn nhưng Đại Nam quân cũng rất hồ hởi vui mừng. Đây gần như là một trận đánh công phòng chiến tay đôi, và phần thắng là quân Đại Nam.

Tình hình lúc này đây tại Trấn Biên Thành lại trầm mặc không thôi, nơi này xem ra lại không giống như đang có chiến tranh chút nào.

16h 30, Quân Pháp sau khi vượt qua Bưu Tân thì đã theo đường lớn trống trải chạy thẳng một mạch tới Trấn Biên thành. Cái con đường từ Bưu Tân đến Trấn biên quả thật to lớn bằng phẳng, hai bên lại là ruộng lúa bát ngát, rất có ít cây cối. Chính vì lý do chán nản này mà quân Đại Nam chẳng thể tổ chức đánh Du kích cho được. Không có cách nào khác Hoàng Diệu đành lừa phan nửa dân ra khỏi thành, còn phần nửa còn lại là những thành niên và những người có chút tự vệ được thì ông cho dồn hết vào Khu thành Tây.

Hoàng Diệu dọn trống trơn ba khu Đông, Nam, Bắc chuẩn bị cho một trận chiến tranh du kích đô thị chiến. Các tay súng được bố trí ngay trang trong các nhà dân, công sự tạm thời khá dày đặc bên trong thành. Lúc này đây số quân trong tay của Hoàng Diệu cực nhiều. Tổng số quân bản địa Nam kỳ có đến bốn vạn. Ông lại mang đến một vạn năm ngàn tân kinh quân. Nhưng số quân thực tế Hoàng Diệu sử dụng thủ thành Trấn Biên chỉ có bốn ngàn người mà thôi. Đây chính là bốn ngàn tay súng và hơn hai trăm pháo thủ của 32 thanh đại bác Gribeauval 4 pound.

Nhưng cho dù là bố trí đánh du kích trong thành nhưng Hoàng Diệu không hề bỏ qua việc thủ thành. Không đến bước đường cùng thì Hoàng Diệu cũng không muốn chiến trường là khu nội đô. Nếu điều này xảy đến thì thiệt hại cho bà con trong Trấn Biên thành là rất lớn.

Một nhóm 500 binh sĩ Đại Nam được Hoàng Diệu bố trí bên trong những rừng cây thưa phía ngoài cửa Đông. Đây là hướng đến của nhóm quân từ Bình Đa huyện nơi Trương Định cố thủ. Phía thành Nam là nơi quân Pháp đang tụ tập và xây đắp công sự tạm thời lúc này. Công Nam thành Trấn Biên quả thật quá trống trải, không hề có được những vị trí thuận lợi cho việc đánh tập kích, hay du kích. Tại đây Hoàng Diệu đã cho vận mười khẩu pháo Gribeauval 4 pound lên đầu

thành để cố thủ. Ngoài đại bác kiểu mới của Pháp thì ông cho bố trí hoàn toàn là các lô cốt đơn giản trên đầu thành rộng 3m này.

Nói đến lô cốt thì có lẽ thời này đã có khái niệm, nó là phiên âm của chữ Blockhouse. Lô cốt được xây dựng kiên cố bằng gạch, đá, bê tông... và có lỗ châu mai để bắn ra nhiều phía, có nắp và có nơi nghỉ ngơi cho quân sĩ. Lô cốt có thể được xây dựng nổi, nửa nổi nửa chìm hoặc lợi dụng sườn núi làm chìm hẳn. Nhưng đây chỉ là những khái niệm chung mà thôi. Thời này lô cốt được xây dựng tại các nước Châu Âu quả thật là những công trình to lớn, chắc chắn, bền vững và dĩ nhiên là tốn kém. Nhưng Hoàng Diệu lại tự nghĩ ra được lo cốt đã chiến của ông theo suy nghĩ của riêng ông. Hoàng Diệu cho bố trí nhiều các lô cốt cỡ siêu nhỏ trên mặt tường thành. Cấu tạo gồm các thanh gỗ chắc dựng thành hộp vuông sau đó chặt bao tãi cái lên mái cũng như phía trước để cản đạn, pháo. Các lỗ châu mai thực tế là các khe hẹp của bao cát trên. Chiếc lô cốt đơn sơ này thực tế là biến thể của hầm cá nhân trong chiến hào. Chúng tuy rằng không mấy chắc chắn trước Đại bác cỡ lớn như M185 12 pound. Nhưng để phòng thủ đại bác nhỏ cũng như súng đạn thì quá tốt. Thêm vào đó những chiếc lô cốt này giá thành xây dựng quá rẻ, thời gian cực nhanh. Quan trọng là chúng có tính đã chiến cao, hoàn toàn có tính tháo dỡ và di dời.

Nhân viên và binh sĩ được ngồi trong lô cốt dĩ nhiên là tinh thần tốt hơn rất nhiều, tuy rằng hiệu quả của chúng vẫn còn xem xét.

Quân Pháp đến tới chân thành Nam của Trấn Biên thành thì không hề vội vã tấn công. Chúng tập trung bố trí doanh địa và phòng thủ khá nghiêm ngặt. Sở dĩ theo như theo thói quen công kích thì Quân Pháp sẽ pháo kích dồn dập vào thành Trấn Biên tạo hiệu quả trấn nhiếp. Nhưng lúc này đây Đại tá Daniel một tên theo trường phái thận trọng không đi làm việc vô ích này. Dưới ánh chiều chạng vạng hắt hắt vẫn có thể quan sát được trên đầu tường có các khẩu pháo Gribeauval 4 pound, nói đùa gì chứ tầm xa của Gribeauval chỉ vào khoảng 1200m nhưng nếu đặt tại thành cao 4m như trên thì rất có thể tầm xa sẽ đạt được 1500m. Đến lúc đó thì đại bác Napoleon III hoàn toàn không có ưu thế là bao về mặt khoảng cách tấn công. Thêm vào đó nếu dùng Đại bác Napoleon III trong khoảng cách trên thì sự thật là độ chính xác quá kém, chỉ có thể lấy số lượng đạn thật nhiều để đổi thành cơ hội trúng mục tiêu. Nhưng trong trận chiến trước đó tại đồi đất Bưu Long thì đạn dược của pháo binh đã không còn nhiều. Chính vì lý do trên Daniel cho quân đội được nghỉ ngơi và bố trí doanh địa. Đồng thời hân cử binh đi liên lạc nhóm quân thứ 2 tiến đánh Trấn Biên cũng như cử quân về bến Bưu xin tăng viện trọng pháo 24 pound và đạn dược.

Ngay trong đêm Daniel nhận được tin báo cánh quân bên cánh phải của mình đã bại trận hoàn toàn và buộc phải rút lui chiến hạm. Thiếu tướng Louis yêu cầu Daniel lập tức rút lui khỏi Trấn Biên thành. Vị đại tá trẻ tuổi Daniel chỉ biết vỗ bàn chửi một tiếng “ Merd” rồi ba chân bốn cẳng cho tất cả quân lính bắt ngờ chạy trốn trong đêm. Hắn để lại tất cả các trang thiết bị nặng như Đại Bác, đạn đại bác cùng nhiều vật tư chiến lược khác.

Daniel quyết đoán quả là không sai lầm một chút nào, vì lúc này Hoàng Diệu cũng nhận được tin thắng trận của Trương Định. Ông ra lệnh cho Trương Định không cần phải về cứu viện Trấn Biên mà ngay lập tức vượt rừng tiến về bến Bưu và phong tỏa đường lui của bên sông này. Nhưng kế hoạch của Hoàng Diệu chung quy hơi chậm một chút, quân Pháp đã an toàn thoát đi hơn một ngàn quân, quả thật là đáng tiếc.

Cuối cùng trận va chạm Trấn Biên cũng qua đi với kết quả phần có lợi hơi nghiêng về quân Đại Nam. Về thương vong thì Đại Nam cũng không nhỏ con số, có tới 273 chiến sĩ thiệt mạng cùng cả trăm chiến sĩ bị thương, dĩ nhiên quân Pháp thiệt hại nhiều hơn về sinh mạng, họ có tới hơn bốn trăm người chết và số người bị thương là nhiều vô cùng. Một số người bị thương mà không chạy được tại Bình Tân đã bị bắt làm tù binh. Nhưng nếu so sánh về mặt chiến lợi phẩm thì quân Đại Nam hoàn toàn chiếm ưu thế. Họ thu được 5 nòng pháo nguyên vẹn từ Bình Tân cộng thêm 120 quả đạn 12 pound các loại từ khu vực này. Bên ngoài thành Trấn Biên quân Pháp bỏ chạy triệt để trong bí mật nên họ không thể phá hủy đại bác bằng thuốc nổ. Chỉ có thể phá hủy bằng dụng cụ tay chân, nên 5 khẩu đại bác Napoleon II nơi này vẫn có khả năng phục hồi nhất định. Nhưng đạn pháo nơi này đã bị phá hủy toàn bộ, quân Đại Nam không thu được đạn đại bác 12 pound nơi đây.

Kể từ lúc này quân Pháp cũng đã thể nghiệm được sự lợi hại của Quân Đại Nam nên chúng dè chừng hơn rất nhiều trong việc tấn công Trấn Biên cũng như Bà Rịa. Nhưng đây chỉ là trên bộ tình hình mà thôi. Với chiến hạm hiện đại và đại bác tân tiến thì đường thủy và hải phận vẫn bị quân Pháp phong tỏa hoàn toàn. Chiến trận Nam kỳ rơi vào thời kỳ dằng co, lúc này đây chiến tranh du kích của Đại Nam phát huy hiệu quả vô cùng.

Những toán binh nhỏ với nguy trang tuyệt vời luôn lúc ẩn lúc hiện bên bờ sông. Quân pháp trên thuyền đi tuần tra hoàn toàn không dám lơ là bên mạn tàu vì rất có thể họ sẽ bắn tung não bất kỳ lúc nào. Sau trận chiến người Đại Nam đã thu được rất nhiều súng trường của quân Pháp với tầm xa 400m. Vậy ra các tiểu chiến hạm tuần tiểu trên sông Đồng Nai nếu chạy gần bờ rất dễ bị tấn công bởi các nhóm di kích Đại Nam. Nói là tuần tiểu bằng chiến hạm nhưng lúc này quân Pháp không dám ghénh ngang đứng trên mạn thuyền, họ đành phải co rúc trong các công sự che chắn trên Boong.

Mà uy hiếp không chỉ ở trên bờ không thôi như vậy, những chiếc ghe nhỏ chạy lừng lờ trên sông cũng rất không an toàn với quân Pháp. Nhìn chúng dường như thực sự vô hại, nhưng nếu như không đề phòng thì bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện các tay bắn tỉa nấp trong các đám vãi bạt, rom lúa, thậm chí là hoa quả trên ghe tiến hành hạ sát quân pháp rồi nhảy xuống sông chạy trốn.

Tình hình còn phức tạp gấp một vạn lần khi các nhóm nhỏ quân Đại Nam tình nhue với trang bị hiện đại xâm nhập bí mật qua sông Đồng Nai và tiếp nhập vùng ngoại ô Gia Định, Chợ Lớn. Tại đây họ tiến hành ăn cướp trong dân, trong rừng trong kênh rạch và bắt người hiện ra tấn công quân Pháp. Vì có súng nên chiến binh Đại Nam không cần phải tiếp cận chém giết. Họ hoàn toàn có thể hạ sát quân Pháp từ rất xa. Ngày qua ngày, giờ qua giờ Louis thiếu tướng luôn bị hành hạ bởi tin tức nơi này kia binh sĩ Pháp bị ám sát. Nói chung tình thế trở nên vô cùng bị động cho đội quân thực dân viễn chinh này. Đơn giản với binh lực của Pháp không thể can quét trên diện rộng. Thêm vào đó họ không tìm thấy quân chủ lực của Đại nam tại ngoại ô Gia Định cũng như chợ lớn.

Chỉ sau một tháng tiến hành du kích chiến thì quân Pháp đã phải co rút lại trong các đồn bốt lớn, cũng như chui rúc trong thành Gia Định. Họ đã mất hoàn toàn kiểm soát vùng ngoại ô. Chỉ trong một tháng mà quân pháp báo cáo về tổng tham mưu con số binh sĩ bị tấn công và hạ sát lên đến 400 người. Đây còn nhiều ngang ngửa trận thua tại Trấn Biên thành. Trong khi đó báo cáo về sự tiêu diệt các “ Ananít fantômes “ (Bóng ma A nam) thì lại thừa thốt vô cùng.

Đầu tháng 9 năm 1861, Tin vui thắng trận đã về kinh thành Huế, vua tôi một mảng vui vẻ không thôi. Việc khống chế lại ngoại ô Gia Định cũng như Chợ Lớn lại càng làm cho Tự Đức vui vẻ, vị vua này có bệnh tâm lý khá nặng là trầm kha và hơi khép mình, hay nói cách khác là bị bệnh tự kỷ. Tuy bệnh không nặng nhưng nếu rơi vào bảo tình thế khó khăn thì dễ sinh ra suy nghĩ tiêu cực. Chính vì thế tin thắng trận ở Nam Kỳ chính là thuốc tiên cho Tự Đức.

Không những triều đình vui mừng, vì quân dân Nam kỳ cũng đang hạnh phúc không kém. Hoàng Diệu cười tươi như hoa, vị tướng trẻ đầy nghiêm túc không ngờ có thể nở nụ cười sáng khoái như vậy. Thì ra quân dân Nam Kỳ đã nhận được lô vũ khí mới của Huế gửi đến. 500 khẩu súng trường madein Đại Nam. 600 thanh thuốc nổ Dynamite cùng các chuyên gia sử dụng. Cùng một lượng lớn thuốc súng đen. Đây chính là những gì mà quân dân Nam Kỳ cần nhất trong lúc này. Hoàng Diệu không thể không cười lớn mà vỗ bàn trong hội nghị các tướng sĩ Nam Kỳ:

- Bữa nì, bon bây sẽ chết dưới tay tau...

Đây là câu nói vui của Hoàng Diệu soái tướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Đại nam cải tiến sư

Tại sao Hoàng Diệu Soái tướng lại vui mừng đến thất thố như vậy trước mặt các sĩ quan tại hội nghị quân sự? Tại sao các chúng sĩ quan Đại Nam có mặt nơi này không hề có ý kiến gì về sự thất thố đó, bên cạnh đây họ lại cũng vui mừng không dứt mà hò reo sau khi sứ tin của Huế kinh thành truyền tin. Đó là bởi vì quân Đại Nam đang rơi vào tình thế cực kì khó khăn, gian khổ.

Tại sao lại nói quân Đại Nam tại Nam Kỳ khó khăn, không phải họ dùng du kích chiến chiếm được quyền khống chế ngoại ô Gia Định, Chợ lớn sao. Nếu nói họ khó khăn chẳng phải qua vô lý ư,? Thật ra chỉ sống trong chăn mới biết chăn có rắn. Phải tham chiến thực sự thì mới biết được quân Đại Nam cũng chẳng khá khẩm hơn quân Pháp là bao. Nói quân Pháp co rúc trong công sự cũng như thành Gia Định hay Đại đồn Chí Hòa mà chúng chiếm đóng là không sai. Nhưng quân Đại Nam cũng có khốn khó không thôi. Cộng tất cả binh sĩ có trang bị hiện đại của Đại Nam lại thì cũng chỉ có 6 ngàn người (có thêm gần 1000 súng trường Minire thu được sau trận Trấn Biên). Nhưng số lượng này so với quân Pháp chỉ là ngang ngửa mà thôi. Những binh sĩ còn lại mang đao kiếm thực tế không có nhiều tác dụng trong kiểu chiến đấu này. Cho dù có dùng cảm bao nhiêu con người cũng là máu xương, họ phải có sự sợ hãi. Cảm đao kiếm mà chiến đấu với súng ống là khảo nghiệm quá sức chịu đựng của thần kinh của những người bình thường.

Chỉ có sáu ngàn binh để phân bổ ra cản trở quân Pháp được hỗ trợ bởi chiến hạm hiện đại luôn lăm le đổ bộ tại Trấn Biên cũng như Bà Rịa là một khảo nghiệm quá nặng nề. Thêm vào đó Hoàng Diệu phải phân một số lượng binh sĩ nhất định thâm nhập ngoại ô Gia Định du kích chiến. Quân đội Pháp tuy không có đủ binh lực để càn quét diện rộng, nhưng chúng không phải là những kẻ ngời không.

Trên thực tế thì thiếu tướng Louis tổng tư lệnh Pháp tại Nam Kỳ đã tìm các phương án để đáp trả quân Đại Nam. Ông ta cho các Trung hạm cũng như đại Hạm phong tỏa hoàn toàn vịnh Gành Rái. Những tiểu chiến hạm thì tuần tiễu liên tục bên bờ sông Đồng Nai và không tiếc pháo để nã đạn vào các mục tiêu nghi ngờ, kể cả là dân thường cơ sở cũng thành mục tiêu. Tiếp theo là kế hoạch tấn công mạnh Bà Rịa kiến Đại Nam không thể không phản binh chống đỡ. Trong khi đó với sự cơ động vì đã khống chế đường thủy thì quân Pháp luôn luôn có khả năng nhanh chóng thay đổi mục tiêu từ Bà Rịa thành Trấn Biên. Quân Đại Nam không thể di chuyển theo kịp bước tiến của quân Pháp do đó nguy cơ rõ ràng là rất lớn. Các biện pháp trả thù du kích chiến của quân Pháp cũng được vạch rõ, mỗi lính Pháp bị thương vong do lính bắn tỉa thì họ sẽ giết mười hoặc nhiều hơn số dân thường. Nếu vài người lính Pháp chết thì họ có thể xua quân mà giết cả làng tình nghi ở các vùng ngoại ô Gia Định. Hành động điên cuồng này khiến Hoàng Diệu buộc phải ban bố lệnh sơ tán cho dân chúng ngoại ô Gia Định. Vô hình chung gánh nặng lương thực lại đè nặng lên vai người thống soái quân Đại Nam này.

Kế hoạch đặt ra là phải tiến hành đánh các chiến hạm của Pháp khiến chúng dè chừng mà không dám hung hăng qua lại tự do trên sông. Nhưng tất cả kế hoạch đánh của quân Đại Nam đều thất bại, khi quân Pháp đã đề phòng thì sự tập kích của quân Đại Nam chuốc lấy thất bại thảm hại. Những chiến hạm bọc thép, đồng của quân Pháp không thể phá hủy nổi. Đây chính là điểm khó khăn của quân Việt. Cũng may mắn lúc này chất nổ cực mạnh Dynamite cùng các “chuyên gia” sử dụng được cử đến quá đúng lúc khiến cho quân sĩ Nam Kỳ thấy được ánh sáng hi vọng.

Thêm vào đó là việc cải tiến súng Kammerlader 1842 thành phiên bản súng trường Đại Nam 13 (Tự Đức năm 13) là một niềm vui cũng như bất ngờ lớn lao của quân sĩ Nam Kỳ. Nói đến con mẹ nó cải tiến thực ra cũng không có bất kì một bước đột phá nào về mặt cấu trúc của súng đạn cả. Nhưng người Việt quả là ngàn năm học một hiểu mười là không thể không phủ nhận. Không ngờ người cải tiến súng Kammerlader lại là một người người quan làm trong công bộ Đại Nam và được tuyển làm người đại diện của Đại Nam triều trong việc quản lý công ty vũ khí Đại Nam đóng tại Kinh đô Huế. Ông ta có tên Trương Vĩnh Sừ. Không ngờ sau khi tham quan bốn tiểu chiến hạm được thu về bởi Hoàng Diệu thì vị Thị Lang Công bộ này lại có linh cảm sau khi tìm hiểu kĩ càng về pháo cũng như đạn của những thanh đại bác 12 pound Napoleon III. Đạn đại bác là những quả đạn có thuốc nổ chế liên cùng đầu đạn, chúng được nhét cùng lúc vào nòng pháo từ phía trước. Khai hỏa của pháo thông qua một lỗ nhỏ thông vào buồng đốt có tên là Vent. Trước khi khai hỏa thì pháo thủ cần dùng que nhọn mà chọc thủng vỏ bọc thuốc nổ, sau đó cắm hạt nổ vào trong và tiến hành bắn.

Từ điểm linh cảm trên mà Thị Lang Trương Vĩnh Sừ dần đo suy nghĩ hồi lâu. Ông ta đưa ra một sáng kiến hoàn toàn rất khoa học. Tại sao đạn của súng Kammerlader lại không dùng phương pháp này để chế tạo. Như vậy quá trình nạp đạn chỉ có một bước duy nhất đó là nhét toàn bộ một khối đạn dây liên hợp cả đầu đạn và thuốc súng vào buồng đốt. Sau đó thì cũng dùng kim nhỏ chọc thủng vỏ giấy thông qua lỗ điểm hỏa. Nhưng vấn đề lúc này hạt nôt lại bố trí ở bên ngoài nên không thể gây nôt cho thuốc súng bên trong buồng đốt. Vậy là đại ca Trương Vĩnh Sừ đưa ra khái niệm hạt nổ dạng que ngắn có thể xuyên thẳng vào buồng đốt. Tất nhiên ông chỉ đưa ra khái niệm và các chuyên gia phương tây người Thụy Điển đang làm việc cho công ty Đại Nam thực hiện chi tiết. Và con mẹ nó họ đã thành công, từ lúc này súng Kammerlader có tốc độ bắn tăng lên gần ngang ngửa khẩu súng Both action. Tất nhiên mọi sự so sánh đều là khập khiễng, nhưng tốc độ bắn quả là nhanh gấp nhiều lần so với trước kia. Tất nhiên dụng cụ của các xạ thủ Đại Nam 13 gun có thêm một thanh móc dài 15 cm được đeo ở cổ tay phải, thanh móc này dùng để móc giấy sót lại trong buồng đốt của súng Đại Nam 13.

Thật là hơi xấu hổ một chút khi đổi toàn bộ súng Kammerlader thành súng trường Đại Nam 13 vì thật ra sự thay đổi chỉ là về đạn và hạt nổ mà cấu trúc súng vẫn như nguyên. Nhưng Tự Đức thích vậy đây đưa nào dám ý kiến. Tiến bộ này mới khiến quân Đại Nam như vỡ òa trong sung sướng, vì với sáng kiến này không những tốc độ bắn của họ tăng gấp 3 lần, thời gian thành thực với súng cho học viên mới cũng giảm vô thời hạn. Thêm vào đó đạn được bọc nguyên vẹn trong giấy dầu chống thấm nên có khả năng tác chiến trong thời tiết mưa không quá lớn. Tiến bộ này tại Đại Nam được coi là đột phá và rất đáng được hoan nghênh. Nghe nói đại vị Thị Lang Trương Vĩnh Sừ đang thừa thắng xông lên mà nghiên cứu xem súng Kammerlader có thể bắn được đạn nhìn trụ có đai như súng Minire của Pháp hay không. Nếu thắng cha này có thể nghiên cứu được thì... Có lẽ người Việt sẽ có súng trường phiên bản Đại Nam 14 hay 15 gì đó. Thật là hết biết.

Điều thiếu lúc này cũng đang nằm nghỉ ngơi sau chuyến bốn ba Hương cảng dai ngày với sự thành công tốt đẹp. Trong tay hắn là một loạt các tin tình báo khắp nơi được hệ thống mật vụ non trẻ của mình gửi về. Tất nhiên công ty súng Đại Nam có phần nửa cổ phần vốn của K&R thế nên việc Trương Vĩnh Sừ sáng kiến ra kiểu bắn mới không thể che giấu được Điều gia.

Điều thiếu vớ trán đánh đập một cái, con mẹ nó phương pháp đơn giản vậy mà hần lại không thể nghĩ ra, Quả thật không thể coi thường anh hùng thiên hạ. Nói chung với sáng kiến này phải chế ra hạt nổ đặc biệt dành riêng, nhưng chế loại hạt nổ này với công ty Đại Nam vũ khí với công nghệ rác từ Thụy Điển không phải là chuyện khó gì. Quan trọng là phát kiến này cực kì ổn, tốc độ bắn phải nói là vô cùng khủng khiếp vào lúc này, và nó đã đuổi kịp tốc độ bắn của súng Dreyse M1841 của quân Phổ.

Tất nhiên quân Nam Kỳ nhận được viện trợ 500 khẩu súng mới tinh thì quân Vạn Ninh cũng được nhận 300 cây. Tự Đức mặc dù luôn hướng mắt theo dõi chiến sự Nam Kỳ nhưng ông cũng không quên tên Lê Duy Phụng tại Bắc Kỳ. Tự Đức đã hạ từ lệnh cho quân Vạn Ninh phân binh tiến về Thái Nguyên tiêu diệt đám giặc cỏ này rồi.

Nhìn đám súng mới tinh trong doanh trại, lại nhìn báo cáo trên tay nói về việc Trương Văn Vĩnh đang muốn cải tạo Kammerlader có thể bắn đạn hình trụ thì Điều thiếu không thể không viết một bức thư tay gửi cho vị sáng kiến sư người Việt này. Trong thư có đoạn.

“... Từ đạn hình cầu biến thành đạn hình trụ dĩ nhiên trọng lượng thay đổi mà tăng mạnh, thêm vào đó thể tích sẽ tăng lên nên chiếm diện tích buồng đốt. Nếu lượng thuốc nổ vẫn giữ nguyên thì chắc chắn sẽ không đủ động lực khiến đạn bay xa. Tất nhiên phương án giaie quyết có hai cách, thứ nhất: nếu có thể thay đổi kích thước nòng súng nhỏ xuống, đạn nhỏ xuống thì có thể giải quyết tình trạng trên. Nhưng nghiên cứu công nghệ thay đổi kích thước nòng rất khó khăn và cần thời gian. Cách thứ hai nếu thay đổi kích thước buồng đốt dài ra thì lượng thuốc nổ sẽ tăng lên hoàn toàn đủ động lực đẩy đầu đạn nặng. Nhưng làm như vậy thì buồng đốt có khả năng bị vỡ do lượng thuốc súng nhiều. Cánh giải quyết có thể là tăng độ dày, hoặc tăng chất lượng thép của buồng đốt.....”

Đây không phải gọi ý mà là phương án thiết kế chính xác để cho ra phiên bản bắn đạn hình trụ của súng Kammerlader. Tất nhiên chi tiết buồng đốt tăng lên bao nhiêu, độ dày tăng bao nhiêu, đầu đạn dài bao nhiêu cần vô số thử nghiệm. Điều thiếu không có nhà máy sản xuất súng nên hần chỉ có thể đưa ra gọi ý để Trương Văn Vĩnh đi làm mà thôi.

Tuy nói vạn chuyện thuận lợi nhưng chuyện mở công ty Hoàng gia, và chuyện cải cách mang tính chất cá nhân của Tự Đức lại gặp trở ngại vô cùng lớn. Việc Tự Đức bỏ tiền túi trong nội khổ 20 vạn lượng bạc thành lập ba nhà xưởng gồm hai nhà máy dệt cộng thêm một nhà máy luyện gang thép vốn dĩ chả liên quan đến ai, và chẳng có lực cản gì. Không ngờ sau khi Tự Đức đưa ra kế hoạch lại bị phản đối vô cùng kịch liệt. Hàng loạt những luồng ý kiến trái chiều vui dập vị hoàng đế Đại Nam này.

Số là ban đầu cũng chẳng có nhiều ý kiến cho lắm, hoàng đế thích thất lung buộc bụng nội cung mà thành lập nội xưởng thì ai đi ý kiến. Đây cuối cùng cũng là việc của Thành thượng nhà riêng. Nhưng khốn nạn là ngành dệt thủ công của Đại Nam đã bị hai nhà máy của Điều thiếu chèn ép đến thở không được, nay lại còn thêm hai nhà xưởng hoàng gia nhảy vào thì họ đành có nước đi ăn mày à. Vậy là ban đầu một loạt quan viên có chân trong chân ngoài với ngành dệt lên tiếng phản đối nhưng dù sao số người này lực mỏng thể yếu cũng chưa gây ra nhiều sóng gió.

Nhưng khi Tự Đức đưa đề nghị để K&R tiếp nhận một mô sát quyền khai thác với điều kiện sẽ đóng thuế hàng năm là 150% sản lượng thép hiện tại của mô thép về triều đình thì tất cả như vỡ tung. Tất nhiên người hữu tâm nhìn vào thì thấy Đại nam có lợi, chả cần tốn công tổ chức thợ thuyền vẫn thu vào được gấp rưỡi sản lượng hàng năm. Nhưng những tên quan liên quan đến mô thép thì sao. Đây là đập bát cơm của họ, mỗi năm mô thép đóng gop cho ngân sách một phần thì gấp ba lần chỗ ấy là đem đứt lót cho quan viên. Sau khi đứt lót quan viên, đóng ngân sách thì số dôi ra cho lũ quan cơ mô cũng vẫn rất lớn. Nay cả một món lợi lớn như vậy Tự Đức lại đem cho K&R khai thác và chỉ trả cho triều đình 150% những gì trước đây triều đình đã nhận. Vậy thì 300% còn lại sẽ rơi vào tay K&R và các quan viên liên quan tới mô kia sẽ chết đói. Quan trọng là có được sự mở màn này thì Tự Đức có thể làm với các mô khác, ví như kẽm, đồng. Đến lúc đó thì quan viên cạp đất mà ăn à.

Chính vì thế một cuộc phản đối quy mô lớn do các quan viên có liên quan đến mô khai thác được tập hợp, Nhóm này có cả tiềm lực cộng thực lực lớn hơn nhiều nhóm dệt vải, vì lý do đó Tự Đức nhận được áp lực chưa từng có. Họ vin vào lý do, Nho học từ trước đến nay là “sĩ. Nông, công, thương” Thương nhân là thấp kém nhất có sai Hoàng gia tham gia vào. Vậy không làm quá mất thân phận ư, quốc thể còn đâu. Tiếng khóc than vang ngập triều đường Huế. Tự Đức ôm đầu lâm bệnh nằm liệt không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 73: Điều thiếu lãnh binh

Tại sao Tự Đức lại đột nhiên ngã bệnh mà nằm giường như vậy. Thật ra thân thể của ông ta không hề khỏe mạnh một chút nào. Kể từ khi còn nhỏ thì ông đã hay bị ốm vặt và yếu đuối rồi. Tình tình của ông thì khá hướng nội và khó chịu đựng được đã kích mạnh. Tự Đức là người văn hay chữ tốt và có người nói ông ta là người rất bị ảnh hưởng bởi nho học. Con mẹ nó nói lời xàm, có vị đến vương nào mà không dùng nho học du nhập từ Phương Bắc để thực hiện chính sách mị dân củng cố địa vị hoàng quyền của bản thân đâu. Nhưng nho giáo đi vào đến đất Việt phía Nam thì đã bị biến thiên rất nhiều thành thứ nho giáo đặc biệt mang bản sắc địa phương này.

Để lý giải một cách Nho giáo bản Việt hóa thì có lẽ cần rất nhiều học giả nhảy vào cùng tham khảo. Nhưng nếu chỉ để chứng minh tầm ảnh hưởng không đến mức tiêu cực, méo mó bệnh hoạn như trung Hoa thì quá dễ dàng. Địa vị của người phụ nữ tại đất Nam Việt không hề thấp như phụ nữ trung Hoa trong cùng hoàn cảnh và địa vị. Thứ đến không thiếu các đảng nữ anh hùng hào kiệt người Việ có thể dẫn quân, làm quan một cách hiên ngang trong triều đình. Tất nhiên cũng không quá nhiều nhưng không quá hiếm trong các thời đại quân chủ khác nhau của người Việt. Đây chỉ là một vài ví dụ mà thôi. Còn nói về nhiều người đồ tội cho Nho giáo đã kim hãm sự phát triển khiến cho Đại Nam lạc hậu so với Phương Tây càng phiến diện, Xiêm La, Cao Miên, Ai Lao đâu có bị ảnh hưởng nhiều của nho giáo mà vẫn bị lạc hậu đó thôi. Đến cả Ấn Độ dường như hoàn toàn có được con đường triết lý riêng của mình cũng lạc hậu đến độ bị thực dân từ rất sớm. Tất nhiên mọi sự so sánh đều khập khiễng nhưng nếu chỉ vin vào một hay một vài luận điểm mà đánh giá một thời kỳ là quá khó khăn. Vậy nên Đại Nam cứng đầu không chịu mở cửa, không chịu cái cách là một câu hỏi cần nhiều nghiên cứu sâu rộng hơn. Và tất nhiên vì lý do này không thể đổ tội cho một vài vị Vua người Việt này nọ. Nên nhớ hoàng đế tuy đứng đầu một đả nước và có quyền hành rất lớn, nhưng không phải như trong truyền thuyết muốn làm gì thì làm.

Nói đến đây để chứng minh một điểm Tự Đức muốn cái cách như vậy cũng không có gì là khó hiểu. Và ông bị nhóm đầu cơ trục lợi quan viên ngăn cản cũng không quá khó hiểu.

Và Tự Đức không phải người ngu, ông hiểu nguyên nhân chính thức từ đâu mà ông bị cản trở cũng như phản đối. Chính vì vậy Tự Đức tức giận đến độ lâm bệnh mà nằm giường. Tự Đức nằm trên giường bệnh mà nghĩ đến chính sự, càng nghĩ ông càng uất ức. Đốt cục lại các mỏ khoáng sản kia là thuộc về triều đình hay là thuộc về mấy tên tham quan kia, thuộc về bề lũ đầu cơ lợi ích kia. Vốn dĩ Tự Đức có tư tưởng nước quá trong không có cá, mèo nào là không ăn vụng nên ông chấp nhận để quan viên có chút chân trong chân ngoài. Miễn là có thể giải quyết tốt chuyện triều chính. Nhưng tất cả đều phải có sự giới hạn của nó.

Đến lúc giờ đây khu triều đình bấp bênh thù trong giặc ngoài, là lúc cần đoàn kết và hi sinh lợi ích cá nhân để đặt lợi ích quốc gia lên hàng đầu. Nhưng lũ người kia vẫn vì tư lợi mà bất chấp tất cả khiến cho Tự Đức tức nhue muốn thổ huyết mà lâm bệnh. Vốn dĩ Tự Đức nghĩ đây là chuyện cá nhân hoàng gia nên đồng ý Để mấy vị thân vương thay mặt mình đứng ra kí hợp đồng cùng công ty Mỹ quốc, tiền đặt cọc cũng giao cả rồi. Các thỏa thuận cũng gần như hoàn tất, thế nhưng bề lũ lợi ích nhóm kia lại bí mật tụ tập mà cho Tự Đức một phát thông kích khiến ông trở tay không kịp.

Cũng may đại diện Công ty K&R rất “am hiểu” mà đưa ra kiến nghị khiến Tự Đức gỡ thế khó. Công ty K&R sẽ không tiếp quản các mỏ cũ của Đại Nam. Họ sẽ tự mình tìm kiếm mỏ khoáng sản. Sau khi tiến hành khai thác sẽ do triều đình quan viên đến đánh giá để định ra mức thuế áp dụng. Mà cách đơn giản nhất đó chính là dựa vào năng suất các mỏ lân cận của triều đình sau đó nhân lên 150% là được.

Sách lược gỡ rối này là của Điều thiếu, hẳn tự tin với thuốc nổ Dynamite trong tay thì việc san núi làm đường, khai thác mỏ v.v.. đối với hắn chỉ là giờ tay nhấc chân. Sức người không thể lại được với kiểu khai thác này. Tiếp đó hắn sẽ nhập khẩu các dây truyền khai thác để tăng năng suất. Nếu chỉ dựa vào năng suất của các mỏ khoáng Đại Nam để làm quy chuẩn rồi nâng lên 150% thì hắn vẫn có thể khai thác mười phần lăm.

Biện pháp này của K&R khiến cho việc làm ăn của công ty Hoàng Gia chẳng ảnh hưởng tới ai. Các ý kiến phản đối dần tán đi, nhưng Tự Đức bệnh lại thêm nặng. Qua lần lộn xộn này khiến vi Hoàng Đế Đại Nam càng hiểu rõ hơn quân thần của mình, lúc này ông mới thấy đau lòng làm sao, khổ sở làm sao mà sinh bệnh.

Chuyện triều đình Huế lộn xộn thì Điều thiếu đành chịu vì hắn lúc này đã nhận được lệnh trực tiếp của Bình bộ. Hay nói một cách chính xác là hắn nhận được sự gửi gắm từ Tự Đức đang nằm trên giường bệnh. Điều thiếu bỗng nhiên thăng 2 cấp lên thành Tổng tư phẩm võ quan chức Tuyền Ủy Sứ lãnh binh tại Phủ Bắc Kan nhiệm vụ truy quét quân Lê Duy Phụng.

Đây không phải điều lệnh quân Vạn Ninh đi đánh Lê Duy Phụng tại Thái Nguyên, mà chính thức điều Quang Diệu đi Bắc Kan và làm võ quan trấn thủ nơi này. Nói cách khác từ này Vạn Ninh không còn có liên quan cùng Điều thiếu, nơi này chỉ có Quang Cán vẫn đang chỉ huy, kể từ lúc này Điều thiếu đã độc lập.

Giờ đây hai cha con nhà họ Trần có chức quan là ngang nhau, không bên nào hơn bên nào thấp đều là Tổng Tư phẩm. Nhưng nếu xét trên mặt chức năng thì Quang Diệu thiên về bộ binh đội ngũ mà Vạn Ninh quân dưới quyền Quang Cán lại là thủy binh đội ngũ.

Ngày 1 tháng 10 năm 1861, Quang Diệu dẫn 3000 binh tiến lên hướng Tây Bắc tiến về Thái Nguyên tỉnh. Phải nói rõ ba ngàn binh này có một ngàn ba là lão binh thực sự, còn lại toàn bộ là dân binh của Vạn Ninh được Điều thiếu trưng dụng. Quân Vạn Ninh thiếu đi hơn ngàn người cũng đành chung dụng tiếp một nhóm dân binh rồi gấp rút đào tạo. Điều thiếu đi khỏi Vạn Ninh nhưng không quá lo lắng. Quang Cán là một nhân vật tinh minh cáo già, ông ta dư sức quản lý được các nhà xưởng ở Vạn Ninh. Nhưng điều này có nghĩa là tăng xuất phát binh đánh nhau cùng hải tặc của vị Cán lão gia này sẽ giảm xuống nhiều lần. Cao quan gia lúc này đã chuyển hẳn tới Vạn Ninh mà giúp Điều thiếu quản lý việc làm ăn của nhà xưởng. Cả Trần gia cũng đi rồi hết đến Vạn Ninh rồi, chỉ còn Lý thì cùng cô em gái nhỏ của Điều thiếu là chưa thể đi xa nên ở lại Trần gia Trang ở Hà tỉnh. Con trai cả của Cao quan gia là Cao Văn Chương đã tiếp nhận vị trí quản lý thương mại của Trần Gia. Nói chung trước khi đi Điều thiếu đã bố trí mọi chuyện thật kĩ càng.

Lần này Quang Diệu xuất quân đi Thái Nguyên có một số điểm đặc biệt. Trong đoàn quân xuất chinh vậy mà có đến mười mấy tú tài đi theo. Những tú tài này thuộc quân doanh đặc biệt của Vạn Ninh. Sau một thời gian quá dài bị cải tạo đạo đức, nhân cách thì lũ con em cháu cha này đã khá lên quá nhiều. Có không ít kẻ không ham hố gì lắm với khoa học mà có hứng thú cùng quân sự xin mò theo Điều thiếu lần này để tích lũy kinh nghiệm. Điều thiếu hoàn toàn đồng ý, có một lũ tri thức rôm trong quân không phải là không ý nghĩa.

Lần này xuất quân đi Thái Nguyên thì Điều thiếu quyết định hành quân theo lối bộ binh, tức là đi đường bộ, chỉ có những lúc cần băng sông thì mới dùng thuyền. Cách đi này mà xuyên từ Vạn Ninh của Quảng Yên tới Bắc Kan của Thái Nguyên thì con đường phải đi lên tới hơn 400km. Tuy khoảng cách theo đường chim bay từ Bắc kan đến Vạn Ninh chỉ gần 200 km mà thôi. Nhưng với đường xá đến lạc hậu hiện nay thì con đường thường phai vòng núi, băng rừng mà kéo dài thành như vậy.

Điều thiếu không muốn đi theo đường thủy mà muốn đi một chuyến dài đường bộ để luyện quân. Mà cũng chính là muốn rèn luyện bản thân. Nếu đi theo đường thủy thì quá dễ, quân Vạn Ninh cái gì thiếu không thiếu nhất là thuyền. Nếu đường thủy thì chỉ cần đi về Cửa nam Triệu, theo sông Cẩm ngược lên sông Kinh Thầy sau đó là theo sông Cầu mà đi thẳng vào địa phận Thái Nguyên.

Nhưng lần này những quân nhân mà Điều thiếu dẫn đi sau này sẽ biến thành bộ binh chuyên nghiệp, chuyên tác chiến đồng bằng và đồi núi. Việc hành quân đường trường với họ là bắt buộc, chính vì thế cuộc hành quân gần ngàn dặm này chính là để luyện quân, cũng chính là một lần để Điều thiếu tích lũy kinh nghiệm hành quân trên bộ và bố trí lều trại các thứ trên đường đi.

Hành quân thời này là một môn học văn yên thâm vô cùng, không phải chỉ cần vác mông là có thể chạy long tong cho được. Đầu tiên là phải lên được một lộ trình sơ bộ. Mỗi ngày vận tốc bao nhiêu là vừa đủ để bảo trì sức chiến đấu của quân. Đóng doanh trại ở vị trí ra sao. Trừ bị lương thực như thế nào. Nói chung là rất nhiều việc cần quan tâm cho một lần xuất binh như vậy. Mà thứ này chính là điểm yếu mà Điều thiếu hoàn toàn không có một chút am hiểu nào cả.

Để chuẩn bị cho lần xuất binh này Điều thiếu đã đọc rất nhiều sách vở liên quan đến chuyện bố trí cũng như hành quân, nhưng khổn nạn ở chỗ cổ thư đọc rất khó hiểu. Điều thiếu dù thông minh nhưng cũng như rơi vào mê vọng. Cũng may hắn có một đôi cố vấn quân sự rôm là mấy tên tú tài cộng con ông cháu cha quan lại. Tuy lũ này cũng là bao cò nhưng vẫn còn hơn Điều thiếu, với lại ba người cộng lại hơn cả Khổng Minh nên cuối cùng “ủy ban” tư vấn quân sự rôm đời cũng cho ra một phương án hành quân và dự trữ tài chính siêu hào hoa. Ba ngàn quân hành trình chỉ có 400 km mà dự toán kinh phí lên đến 2 vạn lượng bạc. Con số này mà báo cáo cho bất kì một tổ chức quân sự chuyên nghiệp nào cũng khiến họ sặc nước trà mà chết.

Số là lần đầu tiên đi xa nên Điều thiếu sợ thiếu này thiếu nợ nên hấn ra lệnh thẳng tay dự toán. Điều thiếu có tiền, có người nên hao vụn cả là cái đêch gì. Com gạo, thịt khô, dầu muối cái gì hấn cũng chuẩn bị đầy đủ không thiếu. Thêm vào đó còn có gần ngàn thớt ngựa đi theo, một số dùng để cưỡi một số để thờ hàng.

Mỗi binh sĩ trang bị cứng 10kg trọng lượng, 4kg súng, 20 viên đạn vỏ giấy, một ba lô bao gồm lương khô cho 1 tuần, 1 bộ chăn, một bộ quần áo. Chai nước v.v... Tuy có ngựa thồ lương thực nhưng Điều thiếu vẫn yêu cầu các Binh sĩ thực hiện mang lương trong bảy ngày của bản thân. Đây chính là tiêu chuẩn quy định của binh sĩ chuyên nghiệp hiện đại.

Vì để thích nghi với sự hành quân gian khổ, ngày đầu tiên Điều tướng quân chỉ yêu cầu di chuyển sơ sơ đoạn đường 50km. Chuyển đi xem chút nữa xảy ra tai nạn chết người. 50 km là con số khủng bố ra sao với bộ binh thời này? Điều thiếu không biết, hấn thiếu chút nữa đã khiến quân mệt chết cả đám.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Bắc Kỳ mưa gió nổi

Thật ra việc Điều thiếu mười bốn tuổi thì khắp cao tăng tại Huế đô không được coi là bí mật nữa rồi. Việc Tự Đức nhảy mặt quan viên tự ý truyền lệnh cho Binh Bộ điều phối tướng lĩnh cát cứ một phương mà không thông qua nội các, Xu Mật Viện thực ra là không hợp pháp. Nhưng Tự Đức tự tay đòi đầu từ Nội Các mà đóng cái rụp, điều này khiến cho các lão trợ mất há mồm. Ngoại trừ lão nhân Lâm Duy Tiếp.

Mặc dù Tự Đức làm việc điên loạn như vậy nhưng lạ thay lần này quan viên chẳng ý kiến gì. Lớn tiếng nhất trong vụ cho thuê mỏ khai khoáng như Trương Đăng Quế, Nguyễn Tri Phương, Võ Văn Giải... đều tắt hơi mà không lên tiếng. Lúc này các đại thần đều đã biết rằng vụ khoáng sản họ làm hơi quá, vậy nên Tự Đức sắc phong cho Quang Diệu chính là một sự tỏ thái độ bất mãn. Lúc này chính là lúc mà quân thần cần hàn gắn vết rách quan hệ, khiến cho họ thôi không phản đối chuyện của Điều thiếu. Và lại Điều thiếu mang tiếng là được cầm binh quản một phương nhưng đó là Bắc Kan châu. Đây con mẹ nó nói thẳng ra là vùng dân tộc thiểu số, rừng rú núi non chưa khai phá. Lúc này dân tộc Việt-Kinh lại chính dân tộc thiểu số tại các vùng núi non như Bắc Kan, Cao Bằng, Lạng Sơn, Tuyên Quang...v.v.... Tại nơi này chính thức mà nói dân số người Việt_Kinh lại chiếm tỉ lệ rất thấp. Chính vì lý do này thật ra làm quan trấn thủ tại Bắc Kan không khác mấy với làm thổ ty quan tại đây. Nó không hề ảnh hưởng tới lợi ích của nhóm nào trong triều đình Huế nên họ cũng mất nhắm mắt mờ. Không ai muốn vì một vị trí chả quan trọng gì mà làm căng cứng Tự Đức lúc này.

Tự Đức thẳng bậc cho Điều thiếu và cất nhắc hấn thành trấn thủ một phương có dụng ý của ông. Thứ nhất ông muốn dẫn mặt đám người cơ hội kia. Ý nói nhân tài trẻ tuổi có thể làm việc tại Đại Nam không thiếu, các người đừng được thể mà làm quá tiến lên ép Trẫm. nếu không thì. Thứ hai, Tự Đức muốn làm trái quy định mà ban bố bổ nhiệm để chứng minh, con mẹ nó Đại Nam vẫn là họ Nguyễn nói tính mà không phải các người. Cuối cùng có lẽ là một nguyên nhân quan trọng nhất, lần này quân thần đã làm Tự Đức lạnh lòng, ông thấy mình quá cô đơn mà sinh bệnh, lúc này ông lại nghĩ tới thời gian gặp mặt cậu bé lúc hiếu động, lúc tỉnh minh, lại như rất gần gũi kia. Khiến ông như cảm giác có được đồng minh trong cái triều đường lạnh lẽo này. Vậy nên Tự Đức vô lý mà chiều cố Điều thiếu. Cũng có lẽ vì Điều thiếu quá trẻ tuổi khiến Tự Đức không đề phòng mà nảy sinh tình cảm trên, hay có lẽ vì Điều thiếu đã khơi dậy một tình cảm gì đó đặc biệt trong Tự Đức. Tất cả đều không biết điều gì trừ chính bản thân vị hoàng đế này. Để tâm khó dò không phải là câu nói ngoa.

Ngày 1 tháng 10 đoàn người ngựa đồ sộ của Điều thiếu lên đường. Con đường nội tỉnh từ Vạn Ninh đi lên tây bắc hướng không quá xấu, nếu xét mặt bằng chung lúc này thì con đường đất nền này khá đẹp. Chính vì lý do này Điều thiếu quyết định hành quân 50km trong ngày. Trong đầu của Điều thiếu thì 50 km quả thật rất gần, trong kiếp trước của hấn thì phóng ồ tồ đi 50km chỉ mất gần một tiếng đồng hồ mà thôi. Mà trong hành quân binh pháp sách vở thì 50km tức 100 dặm cũng được nhắc lại nhiều lần. Từ đó hấn suy tính ra đội quân đã được rèn luyện cẩn thận như Vạn Ninh quân hoàn toàn có thể di chuyển 50km/ ngày.

Khốn nạn là những thứ viết trên giấy là chết, là giáo điều, còn con người là sống, là thực tế. Binh sĩ đi 50 km/ ngày trong sách giáo khoa là quân trang bị nhẹ, hành quân cấp tốc trong lúc có nguy cơ cao của đất nước. Việc di chuyển như vậy của các đội binh sĩ thường là trang bị rất nhẹ, không mang theo lương thực. Lương thực của họ một là được cấp dưỡng ở nơi đến, hoặc giả có đại đội binh mã đi theo sau cung cấp lương.

Điều thiếu nào biết được điểm này, cấm đầu cấm cổ mà đi. Hấn cưỡi ngựa mà đi thì nào có mệt mỏi gì cho cam. Nhưng binh sĩ đi theo hấn từ Vạn Ninh thì mệt thối thây, nhưng quân luật Vạn Ninh quả là rất ghê gớm, tất cả mọi người đều cần rằng chịu đựng mà di chuyển. 10kg đồ trên vai hiện giờ biến thành 10 tấn đè nặng lên thân thể nhỏ bé của họ.

Cuối ngày quân của Quang Diệu cũng đến được địa giới giữa tỉnh Quảng Yên và Tỉnh Bắc Ninh (Bao gồm Bắc Ninh và Bắc Giang, một phần đất Hà Nội và Vĩnh Phúc ngày nay). Lúc này thì Điều thiếu mới phát hiện trong quân có nhiều binh sĩ thoát lực một cách nghiêm trọng, nếu không sớm có biện pháp sẽ gây nên hậu quả rất xấu.

Vậy là không còn cách nào khác Điều tướng quân gả mớ đàn ông tìm một con sông nhỏ vô danh làm nơi đóng quân gần đó. Hấn làm đúng theo sách giáo khoa, lưng tựa đồi cao mé tả áp sông bố trí phòng thủ mé hữu và tiền phong. Thật ra Điều thiếu chẳng cần phải quá trình trọng như vậy trong bố trí, nhưng hấn muốn quân đội của mình là chính quy vụn phân, luôn không lơ là trước mọi tính huống nên sẽ làm như vậy. Các binh sĩ không mệt mỏi hoặc các binh sĩ ban sáng cưỡi ngựa còn nguyên sức lực sẽ tham gia xây dựng doanh trại. Các binh sĩ mệt mỏi thoát lực sẽ được các đại phu cấp cứu. Nói trung trong quân của Điều đại thiếu gia thì đại phu cũng là có không ít. Căn bản là thiếu gia ta có tiền, chính vì thế hấn mướn khá nhiều đại phu giỏi có tiếng đi vào trong quân.

Nói thật thì Điều thiếu không mấy tin tưởng các đại Phu Đông y là bao, không phải họ không giỏi, không tốt. Mà là họ không đáng tin cậy, Đại phu Đông y người giỏi thì giỏi như thần, người dở thì lại như cẩu. Có sự nghịch lý đến phát điên này vì Đông Y không có một hệ thống đào tạo một cách bài bản và khoa học vào lúc này. Nói chính xác thì Đông Y giờ đây chưa có một giáo trình cụ thể nào mang tính giáo khoa cho ngành nghề này. Điều đó dẫn tới hệ thống đào tạo của Đông Y thường đi theo kiểu bài sư học nghệ nhỏ lẻ, hoặc cha truyền con nối trong gia tộc. Vì lý do trên nên trình độ đông y của các bác sĩ phương đông chênh lệch rất lớn. Chính điểm này khiến Điều thiếu kém tin tưởng các vị Đông Y đại phu. Nhưng Đông Y có một điểm mạnh, đó chính là những bảo thuốc bồi dưỡng thể lực của họ hiệu quả cực cao, nhưng về ngoại khoa thì Đông Y quả thật khá yếu. Mà quân y chính là cần nhất về ngoại khoa. Cũng may là thời gian Điều thiếu

phải chờ đợi sẽ không lâu. Y học cũng là một môn mà Điều thiếu nhắm tới trong chuyến đi này của Robert đến Châu Âu. Hi vọng tình hình thiếu quân y ngoại khoa sẽ sớm được cải thiện tại Đại Nam.

Quân Vạn Ninh..à không lúc này nhánh quân này đã thuộc biên chế quân Bắc Kan phải dừng lại 2 ngày tại vùng giáp ranh Quảng Yên và Bắc Ninh. Vậy nhưng lúc này một chuyện động trời diễn ra.

Cũng trong ngày Điều thiếu đột ngột xuất binh đi Bắc Kan nhậm chức thì cũng là ngày mà tên đầu sỏ phản loạn Lê Duy Phụng phát động tấn công trên toàn mặt trận. Số là việc Điều thiếu xuất binh rất bất ngờ vì mệnh lệnh của Tự Đức. Thêm vào đó Quang Cán vẫn đánh mạnh Cát Bà đảo nên Lê Duy Phụng không hề nghĩ đến việc Quang Điều sẽ suất quân Tây tiến. Vì vậy lão ca có tư tưởng rảnh rồi ăn no dùng mờ muốn đổi chỗ ngồi với Tự Đức này tiến hành phát động một đợt tấn công trên toàn tuyến Thái Nguyên, Hải Dương, Bắc Ninh, Lạng Giang.

Số là trong lịch sử cuộc tấn công đường bộ này của giặc cỏ Lê Duy Phụng phải được tiến hành vào năm 1862. Nhưng biến cố trận chiến tại Huyện Phùng Nhiêu và Huyện Tiên Lãng khiến cho Lê Duy Phụng đã sớm hơn so với lịch sử mà về Thái Nguyên. Ở đây hắn đã móc nối được rất nhiều lộ “anh hùng” mà tiến hành được một cuộc tổng phản công quy mô lớn vô cùng.

Người đầu tiên mà Lê Duy Phụng thu nạp được là Nguyễn Văn Thịnh có tục danh là Vàng vì có thời làm cai tổng nên được gọi là Cai Vàng hay Cai Tổng Vàng. Cai Vàng sinh trưởng tại xã Vân Sơn, huyện Phượng Nhãn, Bắc Ninh (nay thuộc xóm Kèn, thôn Vân Sơn, xã Phương Sơn, huyện Lục Nam, Bắc Giang), trong nhà một hào mục giàu có. Bên cạnh đó hắn lại có tư tưởng chống đối chính sách của nhà Nguyễn nên âm thầm tụ tập dân tráng tiến hành huấn luyện. Nay có được Lê Duy Phụng lên hệ nên đã tâm ngay càng banh chương mà theo Phụng phát cò..”tạo phản”. Sau khi đầu nhập quân của Lê Duy Phụng thì Cai Vàng tự xưng nguyên soái, lập tên Lê Duy Uân và tự xưng mình là hầu duệ nhà Lê. Chiêu bài phò Lê diệt Nguyễn được những tên phản tặc này tận dụng rất ác.

Người thứ hai mà Lê Duy Phụng thu nhận là Tuấn Nhôn, Tuấn Nhôn hay tên thật là Vũ Văn Nhôn là học sinh của cụ Cao Bá Quát và cũng là một trong những thống binh của cuộc khởi nghĩa Mỹ Lương. Lực lượng của Vũ Văn Nhôn là tàn dư của quân khởi nghĩa Mỹ Lương sau đó được Nhôn tụ tập lại và bí mật gây dựng, luyện tập. Đây là một nhánh quân có lực chiến đấu không tầm thường vì họ đã có kinh nghiệm giao phong nhiều lần cùng quân triều đình trong những năm khởi nghĩa (1854-1855).

Đến giữa thế kỷ 19, nền kinh tế Đại Nam hết sức suy đốn tri triệ. Thêm vào đó, các nạn chiêm đoạt và tập trung ruộng đất của giới địa chủ, sự tham nhũng của nhiều quan lại, chế độ tô thuế và lao dịch khắc nghiệt; nạn bão lụt, hạn hán, ôn dịch và vỡ đê xảy ra liên miên. Tất cả đã đẩy người dân lao động xuống tận đáy khổn cùng. Một bài về lưu hành ở thời vua Tự Đức có đoạn mô tả cảnh đói khổ, lưu vong của dân chúng như sau:

Cơm thì chẳng có

Rau cháo cũng không

Đất trắng ngoài đồng

Nhà giàu niêm kín cổng

Còn một bộ xương sống

Vợ vất đi ăn mày

Ngồi xó chợ lùm cây

Quạ kêu vang bốn phía Xác đầy nghĩa địa

Thây thối bên cầu

Trời âm ảm u sầu

Cảnh hoang tàn đói rét

Dân nghèo cùng kiệt

Kẻ lưu lạc tha phương

Người chết chợ chết đường..

...Là cái thời Tự Đức.

Tất nhiên chiêu bài này là của những người có tư tưởng bất mãn với triều đình làm ra để làm chiêu bài thu hút “nghĩa quân”. Khoan hãy nói bài về này đúng hay sai, nói quá hay không. Nhưng không có lẽ dĩ nhiên không thể có khó. Sự thối nát của hệ thống chính quyền lúc này là có, nhưng đó hết lỗi chỉ Tự Đức lại con mẹ nó là sai. Cái tình thế bất bất rồi ren này là hệ quả từ thời Minh Mệnh tiêu hao quốc khố với những trận chinh phạt các quốc gia láng giềng nhưng toàn thua lỗ về mặt lợi ích kinh tế. Cái tình thế bất bất này là Từ thời Thiệu trị với kinh phí hoa cho Thủy lộn quá nhiều nhưng lại chẳng hiệu quả vào đâu. Cái tình thế đau răng này là do thời đại vận mệnh lịch sử mang lại. Như thiên tai dịch họa liên miên không ngớt, như quan lại thối nát đã là ung nhọt tồn tại góp nhặt từ thời Thiệu Trị kể thừa cho Tự Đức. Có sao tất cả những tội lỗi trên lại trút lên đầu một cá nhân. Nếu Tự Đức ăn chơi vô độ, tàn sát trung lương, không do triều chính thì còn có thể nói thông luận điều kia. Nhưng Tự Đức lại là người con hiếu thảo, không hề ăn chơi, lại chăm lo việc nước với hoài bão trấn hưng Đại Nam. Đồ tất cả tội lỗi cho ông ta là không nên chút nào.

Vào tháng 6, tháng 7 năm 1854 tại Bắc Kỳ, xảy ra nạn dịch châu chấu, mùa màng bị phá sạch, nạn đói hoành hành, mọi người đều ca thán. Cao Bá Quát đã đứng lên tập hợp các tầng lớp sĩ phu, các thổ hào thổ mục và nhân dân (hoặc tham gia lãnh đạo) bí mật chuẩn bị một cuộc nổi dậy chống triều Nguyễn tại Hà

Nội. Thực ra, cũng như bao sĩ phu khác, Cao Bá Quát vào đời bằng con đường khoa cử và muốn giúp đời bằng con đường làm quan, nhưng càng ngày ông càng cảm thấy bế tắc. Hàng ngày, ông nhìn thấy bao cảnh đói khổ của nông dân và bất công của xã hội. Tuy có lúc ông tỏ ra bi quan chán nản, nhưng vốn tính kiên cường, ông không thể tìm lối thoát nào khác ngoài con đường vùng dậy đấu tranh. Và cuộc khởi nghĩa do chính ông vận động và tổ chức là một hệ quả tất yếu.

Công cuộc còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, thì bị người tố giác. Vua Tự Đức liền lệnh cho Tổng đốc Hà Ninh Lâm Duy Hiệp, Tổng đốc Sơn Hưng Tuyên Nguyễn Bá Nghi, hiệp cùng Tổng đốc Bắc Ninh là Nguyễn Quốc Hoan đi truy bắt "đang nghịch"

Trước cục diện này, Cao Bá Quát đang ở Bắc Ninh vội trở về Sơn Tây bàn ngày khởi sự. Do lực lượng ở các tỉnh chưa được chuẩn bị chu đáo, nên khi lệnh khởi nghĩa được phát ra thì chỉ có nghĩa quân ở Mỹ Lương (huyện Mỹ Lương tỉnh Sơn Tây, nay là phần đất phía Tây huyện Chương Mỹ Hà Nội và đất huyện Kim Bôi Hòa Bình) do Cao Bá Quát và Đinh Công Mỹ trực tiếp chỉ huy là kịp nổi lên.

Trong buổi đầu khởi nghĩa thì nghĩa quân của Cao Bá Quát giành rất nhiều thắng lợi như: đánh chiếm huyện Ứng Hòa, Thanh Oai... Nhưng vì đây cuối cùng cũng chỉ là một cuộc nổi dậy mang đậm tính địa phương riêng rẽ, tổ chức chưa được chu đáo, chiêu bài phò Lê đã mất tính chất hấp dẫn, thiếu một phương thức chiến đấu, thế lực hào mục yếu ớt, vũ khí hầu hết còn thô sơ. Vậy nên cuối cùng Cao Bá Quát vẫn thất bại....

Vào tháng Chạp năm Giáp Dần (1855), Cao Bá Quát đem quân tấn công huyện lỵ Yên Sơn lần thứ hai. Phó lãnh binh Sơn Tây Lê Thuận Đại đem quân nghênh chiến. Cuộc đối đầu đang hồi quyết liệt tại vùng núi Yên Sơn, thì Cao Bá Quát bị Suất đội Đinh Thế Quang bắn chết tại trận. Đến đây nghĩa quân gần như tan rã. Mặc dù mất "Quốc sư" Cao Bá Quát và nhiều thủ lĩnh, nhưng nghĩa quân vẫn cố gắng hoạt động. Tháng 2 âm lịch năm Ất Mão (1856), Vũ Văn Úc, Vũ Văn Nhôn và Vũ Văn Đồng (đều là học trò Cao Bá Quát) dẫn quân đi đánh phá huyện Phú Cừ. Bị trấn áp, hai ông đều bị bắt giết. Vũ Văn Nhôn trốn thoát và cố gắng gây dựng lại nghĩa quân.

Đến lúc này thì Lê Duy Phụng gần như chùng dục được hết các thế lực phản quân mạnh nhất tại Bắc Kỳ, do đó ông ta quyết định tổng tiến công trên toàn mặt trận. Với sách lược "đánh cho nhà Nguyễn trở tay không kịp, tách Bắc Kỳ khỏi Đại Nam và thực hiện tự lập".

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tình thế bết bát

Khi quân Bắc Kan của Quang Diệu vẫn đang nghỉ ngơi hồi phục sức lực tại biên giới Quảng Yên và Bắc Ninh thì toàn bộ Bắc Kỳ bỗng nhiên rung chuyển.

Ba đạo cánh quân cùng nổi lên một lúc, Cai Vàng tại Bắc Ninh dẫn đầu mười lăm ngàn quân tấn công các nơi phủ Lạng Giang, huyện Yên Lũng, và thành Bắc Ninh. Lê Văn Phụng lao xuống từ Bắc Cạn mà công đánh Thái Nguyên thành cùng các huyện lân cận, quân số lên đến 2 vạn người. Vũ Văn Nhôn tuy chỉ có 5 ngàn binh nhưng lại là tinh binh thực sự người này không ngờ lao ra công chiếm phủ Vĩnh Tường (Vĩnh Phúc ngày nay). Chỉ trong vài ngày mà chiến hỏa bùng cháy dữ dội tại Bắc Kỳ.

Điều khôn nạn nhất đó là so với trong lịch sử thì quân Lê Duy Phụng mạnh hơn rất nhiều. Không ngờ trong tay quân Lê Duy Phụng lúc này lại lác đác thấy được bóng dáng các khẩu súng Minire rifle của Pháp quốc, tuy số lượng thật lẻ tẻ không nhiều nhưng nếu cộng cả ba cánh quân của Lê Duy Phụng lúc này thì số súng ống trên không thể dưới ngàn thanh. Tiếp theo đó là một số kíp pháo hiện đại cũng xuất hiện trong quân của họ Tạ (Lê Duy Phụng tên thật là Tạ Văn Phụng). Đền đầu hơn nữa đó là bóng dáng đầu đó thấp thoáng của lũ tây tóc vàng mắt xanh trong đám phản quân này.

Thật ra để lý giải tình hình trên thì cũng phải nói đến thân thế và sự xuất hiện của Lê Duy Phụng. Tạ Văn Phụng là một người Việt nhưng không rõ nguồn gốc các thông tin như cha mẹ là ai hoàn toàn không có, nhưng đã được rửa tội và nuôi dưỡng trong trụ sở Giáo hội tại Pinang (Miền điện, Malaysia). Năm 1854, Tạ Văn Phụng tự xưng là hậu duệ nhà Lê lấy xưng Lê Duy Phụng, hô hào một cuộc nổi dậy ở Quảng Yên. Nhưng sau đó, nghe lời khuyên của giám mục Retord, hắn ngưng hoạt động và ẩn trốn ở Hương Cảng.

Sau khi tàu liên quân Pháp-Tây Ban Nha nã đại bác vào Đà Nẵng (1 tháng 9 năm 1858), giám mục Retord liền nảy ra ý định tạo ra một ông vua theo đạo Thiên Chúa dưới sự bảo trợ của Pháp, và ông đã nghĩ ngay đến Tạ Văn Phụng. Tạ Văn Phụng nhận lời trở lại Bắc Kỳ vào giữa năm 1860, Chỉ trong vài tuần lễ, Tạ Văn Phụng chiêu mộ được một đạo quân có hơn hai vạn.

Trong lịch sử thì Lê Duy Phụng cứ thế mà phát triển phản quân không chút nào trắc trở. Nhưng lúc đó hắn lại bị đánh tan bởi cha con nhà họ Trần nên đã chạy lên Thái Nguyên. Lịch sử đến đây đổi thay hoàn toàn.

Vốn trong lịch sử thì Lê Duy Phụng có yêu cầu Pháp quốc trợ giúp để lập nên một nhà nước thân Pháp ở Bắc Kỳ. Nhưng Nhà Nguyễn đứng trước nguy cơ này nên đã đồng ý ký hòa ước với Pháp tại Nam Kỳ. Tất nhiên vì tạo thuận lợi cho việc ký hòa ước thì quân Pháp cắt đi sự viện trợ đối với Lê Duy Phụng tại Bắc Kỳ. Chính vì lý do ấy nên trong lịch sử Lê Duy Phụng cuối cùng bị triều đình Huế đánh tan.

Nhưng lúc này đây tình thế khác hoàn toàn, quân Pháp gặp quá nhiều khó khăn trong Nam Kỳ, và triều đình Huế không có bất kỳ ý định ký kết hòa ước nào. Động thái quyết tâm đánh bật Pháp khỏi Nam Kỳ của triều đình Huế là rõ ràng. Phe chủ hòa trong triều đình Huế lúc này im hơi tắt tiếng không hề răng nửa lời.

Chính vì lý do này mà khác với trong lịch sử, quân Pháp quyết định viện trợ cho Lê Duy Phụng tại Bắc Kỳ để tạo áp lực cho triều Nguyễn. Chính vì lý do này rung sĩ Charles Duval bí mật đến Bắc Kỳ vào những ngày đầu tháng 9, tiếp xúc với Tạ Văn Phụng với mục đích đẩy mạnh cuộc nội chiến. Đồng thời quân Pháp cũng viện trợ cho Lê Duy Phụng súng ống, đạn dược và một số kíp pháo hiện đại. Đến đây thì lịch sử đã hoàn toàn thay đổi khỏi lối mòn của nó.

Việc tại sao quân Pháp có thể vận chuyển được khí tài và pháo binh vào Bắc Kỳ vẫn là một mê đề vào lúc này. Họ đi đường thủy đổ hàng vào một nơi bí mật tại

Quảng Yên, hay theo đường bộ từ Trung Hoa viện trợ cho Lê Duy Phụng thì vẫn chưa có câu trả lời chính xác. Nhưng sự xuất hiện của đám khí tài này là không thể nghi ngờ rất chân thực.

Có được đám khí tài hiện đại, lại cộng thêm có một vài tuần được luyện tập nhờ các cố vấn quân sự của Pháp thì sức mạnh của phản quân bay rất cao, và bay rất xa.

Khi Điều thiếu nhận được báo cáo từ các mật vụ thì Phủ Lạng Giang, Huyện thành Yên Lũng lại Bắc Ninh tỉnh đã bị đánh hạ. Thành Bắc Ninh bị bao vây tứ bề. Thái Nguyên thì phần lớn đã nằm dưới quyền khống chế của phản quân, và quân Lê Duy Phụng đang có xu thế tấn công Hải Dương tỉnh. Phía bên kia sông Hồng thì thành Vĩnh Tường cũng bị quân Vũ Văn Nhôn hạ rồi. Những tin tức đáng sợ về tình hình Bắc Kỳ như hoa tuyết tung bay khắp nơi.

Điều thiếu nhận được tin báo mà tròn chân chết đứng tại chỗ, báo cáo từ các mật vụ gửi về cho Điều thiếu hết sức chi tiết. Vì từ mấy tháng trước Quang Điều đã thả ra một số mật vụ giả làm nạn dân để đầu nhập vào phản quân làm nội gián. Đám người Lê Duy Phụng vì đang cần mở rộng binh lực nên thu gom không ít nạn dân, mật vụ của Quang Điều rất dễ trà trộn vào. Dĩ nhiên họ không thể đảm nhiệm các vị trí tốt trong phản quân mà chỉ có thể làm các binh sĩ bình thường nhất. Nhưng với nghiệp vụ khá chuyên nghiệp đã được đào tạo thì việc thu thập thông tin không quá khó. Nhất là một tên mật vụ còn được tuyển vào đội bắn súng trường Minire rifle.

- Con mẹ nó, ôi con mẹ nó ... phải làm thế nào đây.

Điều thiếu đau đầu không thôi mà đi đi lại lại trong trường phòng. Không ngờ tình hình quá phức tạp, bóng dáng quân Pháp nhúng tay vào miền Bắc quá rõ ràng. Thế giặc cò quá lớn và đánh mạnh khắp nơi, Điều thiếu thật cảm thấy thế cô lực mỏng mà không biết nên bắt đầu từ nơi đâu để giải quyết tình thế bết bát này.

Tất nhiên mật vụ Quang Điều có thể thâm nhập Phản Quân thì mật vụ triều Đình cũng có thể thâm nhập y như vậy. Tuy rằng nghiệp vụ họ không cao nhưng cũng có thể điều tra ra một vài âm mưu cấp báo về triều. Lúc này trên bàn của Tự Đức là mộ bản báo cáo như vậy. Lúc này Tự Đức không để ý nhiều cả nội dung khác, hần chỉ chăm chăm nhìn vào sáu chữ trong bản báo cáo này: “ Pháp tặc can thiệp Bắc Kỳ”.

Tự Đức bỗng nhiên thấy sáu chữ kia thật chói mắt ra sao? Thật con mẹ nó đáng sợ thế nào. Sáu chữ như ngàn vạn cái kim mà đâm vào tâm can của Tự Đức. Đâm đến tan tành tâm can của hắn. Báo cáo còn có ghi rõ. Pháp tặc hỗ trợ Tạ phi “nhiều” súng ống hiện đại và một số lượng nhỏ các thanh đại bác bắn xa của Tây Âu. Chi tiết vẫn cần được điều tra thêm. Tự Đức đọc đến đây thì ồm ồm ngực hân mê ngay lập tức.

Đây là về Tự Đức trên giường bệnh, còn về triều thần quan lại triều Huế thì loạn lên cao cao. Tin giặc cò có hơn mười vạn với nhiều vũ khí hiện đại đã lan truyền khắp nơi. Lúc này phe chủ hòa lại được thế lên ngôi. Chúng giả mồm gào to muốn ký hiệp ước hòa hảo với quân Pháp sai đó điều Hoàng Diệu ra Bắc trấn áp phản quân Lê Duy Phụng. Chuyện giặc pháp đề sau khi bình định Lê Duy Phụng hãy tính. Lý do nhóm chủ hòa đưa ra đó là Giặc Pháp vượt vạn dặm đại dương mà đến Đại Nam, do đó chúng không có sức đánh hạ Đại Nam. Có thể coi chúng chỉ là mun ghê mà thôi, muốn loại lúc nào cũng được, sớm muộn không quan trọng. Còn Lê Duy Phụng mới là tâm phúc đại họa cần nhanh chóng diệt trừ ngay, vì đây là nhánh quân nổi Đại Nam. Nếu để chúng phát triển sẽ có thể gây nên những tổn hại không thể tưởng tượng được cho sự thống trị của triều đình.

Phe chủ chiến thì mồm miệng chửi bới không ngớt. Con mẹ lù thất phu, chiến trường Nam Kỳ khó khăn lắm mới chiếm được thượng phong, nay rút quân đi thì sau này còn lâu mới có thể có được cơ hội trên. Các người nghĩ điều binh từ Nam ra Bắc là ngồi uống một cốc nước trà sao. Nam kỳ cần đánh mà Bắc Kỳ cũng cần đánh. Không phải Bắc kỳ vẫn còn Vạn Ninh quân sao, nay còn có thêm Bắc Kan quân. Cha con là họ Trần không phải cùi mực. Lúc này chúng ta cần là điều quân trung ương hỗ trợ Bắc Kỳ.

Nhóm chủ hòa lại chửi bới. Trung ương quân là để bảo vệ hoàng thượng, bảo vệ các trọng thần tạ Huế, là trọng khí quốc gia. Nay người điều đi ra Bắc nếu ngộ nhờ Pháp quân theo hải thủy đường tấn công Huế thì sao? Các người có mưu đồ gì mà không quan tâm an nguy của thành thượng. Nói đến cạch con Trần gia cộng lại cũng chỉ có 6 ngàn quân, lấy gì mà đấu với mười vạn quân phi tặc. Thêm vào đó phi tặc cũng có trang bị hiện đại không kém. Đến nước này chỉ có hòa mà thôi.

Đây, giặc thì đến trước ngõ, vua thì lăn ra bệnh. Bá quan không đoàn kết nghĩ kế thì thôi, lúc này lại tốn hết thời gian vào cãi nhau cho được. Điều này khiến cho việc cứu viện cho Bắc Kỳ càng thêm chậm trễ. Hải Dương báo nguy, Bắc Ninh thành gồng mình chống đỡ trong tuyệt vọng. Quân Vũ Văn Nhôn đã qua Sông Hồng và áp sát huyện Phúc Thọ thuộc Quảng Oai phủ. Tình thế nguy cấp một vạn phần.

Điều thiếu vẫn án binh bất động tại Biên giới Quảng Yên và Bắc Ninh, trước khi tình thế chưa sáng tỏ hẳn quyết không đem quân nường vào trận chiến này một cách mù quáng. Nhưng đứng yên không phải là không làm gì. Điều thiếu quyết định cầu viện Anh quốc. Hay nói đúng hơn là cầu viện Hong Kong. Hay nói trực tiếp hơn là cầu viện toang quyền Hongkong Charles Straubenzee. Bên ngoài Pháp cùng Anh có quan hệ hợp tác trong việc xử lý các vấn đề Đông Dương cũng như Trung Hoa. Nhưng thực chất hai nước này là đối thủ cạnh tranh sống chết. Ai cũng muốn chứng minh mình là bá chủ hải dương, ai cũng muốn mình thực dân nhiều hơn địa bàn. Chính vì lý do này dù đã vui vẻ ngồi xuống cùng bàn bạc chia cắt thuộc địa tại Phương Đông. Nhưng Pháp và Anh sẽ không hoàn toàn vui vẻ với nhau, đây chính là điểm mà Điều thiếu biết được nên hẳn muốn lợi dụng khe hở này mà vào.

Nếu bảo rằng muốn quân Anh trực tiếp nhảy vào đánh quân Pháp là không thể. Trong hiệp ước của hai nước đã kí kết thì Mã Lai (Miến Điện) sẽ do Anh tiếp quản. Các nước như Cao Miên, Ai Lao, A Nam sẽ là của Pháp. Còn Xiêm La sẽ là cả hai cùng nhau chia cắt. Chính vì lý do này người Anh sẽ không bao giờ nhảy vào Đại Nam giúp người Việt. Nhưng điều Điều thiếu cần là vũ khí của người Anh mà không phải là quân Anh hỗ trợ.

Thật ra đợi thêm 3 tháng nữa thì hai dây truyền sản xuất súng cộng thêm 10 ngàn thanh súng trường Thụy Điển sẽ về đến Đại Nam. Nhưng lúc đó thì tình thế be bét đến đâu Điều thiếu dự đoán không nổi. Nước xa không cứu được lửa gần. Điều thiếu chỉ còn cách là ra lệnh cho Patrick Lý (Lý Tân) tiếp xúc và mua vũ khí thật sự hiện đại của quân Anh, giá cao ra sao cũng chịu được, nhưng nhất thiết phải là vũ khí tốt nhất mà không phải hàng phé thải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Hòa đàm

Hoàng Đế Tự Đức thánh thể bất an nằm liệt trên giường, lúc này truyền triều chính lại thông qua Nội Các để tiến hành một cách tạm thời. Nội các chia ra hai phe tranh chấp kịch liệt, Trương Đăng Quế, Nguyễn Tri Phương thuộc phe chủ hòa. Lâm Duy Tiếp, Võ Văn Giải phe chủ chiến. Hai bên tranh cãi không thôi mà không thể đưa ra ý kiến nào thống nhất. Cuối cùng hai bên đều nhượng bộ một bước mà tiến hành điều giải. Nói cho cùng Trương Đăng Quế và Nguyễn Tri Phương với tư tưởng chủ hòa không phải vì các ông có mưu đồ bán nước hại dân gì. Các ông này cũng là lo lắng việc nước nhưng nhân quan của những vị này đặt ở lăng kính khác hoàn toàn so với phe chủ chiến.

Các vị chủ hòa thì coi Pháp là ghẻ ngoài da, là bệnh nhẹ. Lê Duy Phụng là nội thương, là bệnh cần chữa trị ngay lập tức. Chính vì tư tưởng này họ mới bất chấp mà tìm mọi cách hòa ước cùng quân Pháp tại Nam Kỳ mà tập trung đánh họ Tạ tại Bắc Kỳ. Phe chủ chiến thì nghĩ rằng cả hai đầu Pháp cùng Lê Duy Phụng đều là ác tật cần phải dao sắc mà chặt đứt nên quyết tâm dốc hết vốn liếng cả một trận. Các làm này khá mạo hiểm khiến cho phe chủ hòa phản đối liên miên.

Cuối cùng phương án triệt chung của hai phe được thống nhất và truyền lên Tự Đức. Triều đình Hạ lệnh cho Hoàng Diệu thôi tấn công mạnh quân Pháp, đồng thời cử Phan Thanh Giản đại thần tiếp xúc quân Pháp đề xuất điều kiện chuộc lại hai tỉnh Nam Kỳ là Sài Gòn Gia Định và Mỹ Tho. Kế tiếp nếu cuộc đàm phán thành công thì sẽ kéo Một phần quân bị của Hoàng Diệu ra Bắc, kết hợp với một phần quân Trung Ương tại Huế tạo nên một đạo quân hùng mạnh tiến đánh Lê Duy Phụng. Quân của Diệu thiếu và Quang Cán bị coi nhẹ trong tình huống này mà yêu cầu án binh bất động giữ vững Quảng Yên không để mất.

Tự Đức vốn dĩ bệnh rất trầm kha mà không thể suy nghĩ nhiều. Ông chỉ có thể lơ mơ mà gật đầu đồng ý phương án trên. Thật ra ông cũng chẳng nghe rõ lắm nội các nói cái gì, Tự Đức quá sức mệt mỏi vì bệnh tật rồi.

Nhận được mệnh lệnh từ triều đình thông qua Phan Thanh Giản truyền đạt nghe nói Hoàng Diệu đã tức đến ói máu mà hôn mê. Nhưng lệnh vua khó cãi ông đành rút quân đang đánh du kích tại Sài Gòn Gia định về Trấn Biên. Trong cuộc họp hội nghị bí mật các tướng lãnh thì Trương Định nói thẳng kể sách đó là Uy tính của Hoàng soái tại Nam Kỳ cao ngất, thiếu ông thì quân tại Nam Kỳ không có bất kỳ hi vọng chiến thắng nào. Vậy nên Hoàng Diệu giả bệnh mà không về kinh, vẫn ở lại Nam Kỳ lãnh đạo quân dân chống Pháp. Trương Định nguyện thay Hoàng Diệu dẫn một ngàn tay xạ thủ cộng thêm năm ngàn tân binh quân không trang bị súng ra Bắc chiến đấu. Hoàng Diệu nghĩ phải mà nhận lời. Dù ông biết rằng nếu làm như vậy sẽ bị nghi ngờ là ủng hộ binh tự trọng, tay nắm trọng binh mà không muốn buông quyền, có ý đồ riêng. Nhưng lúc này Hoàng Diệu vì nghĩa mà không từ nan, quyết tâm đi trên con đường tử lộ. Ông thả đánh tan quân Pháp rồi đeo gòn vào cổ đi về Kinh chịu tội còn hơn là thấy lũ ngoại xâm nhờn như dây xích bờ cõi.

Nhưng đây là chuyện của Nam Kỳ và triều đình chuyện, lúc này Diệu thiếu đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Cả Bắc Ninh và Hải Dương thành đều gửi thư cầu viện hãn. Lúc này Diệu thiếu thực sự rất khó quyết. Hãn không phải khó khăn vì cứu ai bỏ ai, mà thực sự hãn bỏ không được Vạn Ninh cơ nghiệp. Lúc này Vạn Ninh không còn một khẩu súng hiện đại nào. Muốn chia quân ra một nửa xạ thủ bảo vệ Vạn Ninh, một nửa đi giải cứu quân bạn thì lại càng mạo hiểm. Vì với năm trăm súng thủ không chắc sẽ thủ nổi Vạn Ninh nếu quân giặc quyết định công phá nơi này. Nên nhớ lúc này Vạn Ninh giàu nhất Bắc Kỳ ai ai cũng biết cả. Xương dột, xương luyên thép, xương thuốc nổ, xương mà tủy ché tạo đều nơi đây. Chỉ cần hơi bất trắc thì mọi công sức của Diệu thiếu đều là đã trảng xe cát cả mà thôi.

Diệu thiếu án binh bất động quyết không xuất kích mà đóng quân án ngữ cửa ngõ Quảng Yên.

Ngày 15 tháng 10, Bắc Ninh thành bị đánh hạ, các huyện thành xung quanh quan Bình hoặc chạy trốn hoặc chủ động đầu hàng phản nghịch quân. Ngày 20 tháng 10, Vũ Văn Nhẫn đã công phá Huyện Phúc thọ mũi súng chỉ thẳng Quốc Oai. Nếu Quốc Oai bị thất thủ thì Hà Nội Thăng Long sẽ bại lộ trước mũi tấn công của quân thù.

25 tháng 10, Hải Dương thành nguy cấp vạn phần, Tổng đốc Hải Dương Nguyễn Đình Tân dâng tấu về triều nếu không có được viện binh thì hãn sẽ tự vẫn để đền tội non sông. Hãn không thể giữ được Hải Dương Thành rồi. Nếu Hải Dương mất thì Thăng Long sẽ rơi vào thế bị bao vây tứ bề mất thôi (đây là câu nói ẩn dụ, hải dương mất thì Hà Nội sẽ bị bao vây ba mặt).

Ngày 26 tháng 10, Tổng Đốc Hải Dương nhận được mật thư từ một người quen cũ.

“Tổng đốc đại nhân cố cầm cự thêm hai ngày, Diệu tôi sẽ đem quân cứu viện kịp thời”

Cầm lấy lá thư đọc đi đọc lại xem có trá hay không, sau đó Tổng đốc Nguyễn Đình Tân quỳ hai gối xuống đất mà bái lạy thiên địa.

“Trời cứu ta rồi”

Ngày 28 tháng 10 năm 1861, Hai vạn quân do Lê Duy Phụng chỉ huy đang bao vây thành Hải Dương và đánh mạnh bỗng nhiên ngưng lại. Thám báo của phản quân đã thông báo lại có một đội quân của triều đình đang tiến về phía Hải Dương thành từ phía Đông Bắc.

Nghe tin báo của thám tử thì Lê Duy Phụng bỗng cười lớn ha ha:

“Cuối cùng con hồ ly cũng rời hang cáo, Bản Vương đã chờ người rất là lâu rồi... Khoái mã thông báo cho Đồng Hải Vương cùng Trần Nam Vương cùng nhau hành động. Cha con họ Trần lần này bản Vương sẽ cho các người có đi mà không có về”.

Lúc này quân của Lê Duy Phụng như một Thái Bình Thiên quốc phiên bản Đại Nam mà bố trí. Chỉ trong vòng một tháng khởi sự mà chúng đã chiếm được một phần rộng lớn của Bắc Kỳ bao gồm Thái Nguyên tỉnh. Cao Bằng tỉnh, một phần không nhỏ của Hưng Hóa tỉnh. Phủ Tuyên Quang của Tỉnh Tuyên Quang cũng rơi vào tay phản quân. Đây là chưa kể đến các vùng lẻ nhỏ như một số huyện thuộc Sơn Tây như Yên Sơn, Đông Dương hay Thạch Bích. Bắc Kỳ có 10 phần diện tích thì Phản quân chiếm đến hơn ba phần rồi. Lúc này Lê Duy Phụng nhanh chóng tuyên bố lập Tân quốc Đại Việt, đóng đô tại Thái Nguyên thành phủ Tỉnh Thái Nguyên. Hãn tự xưng mình là Thiên Vương, phong cho Trương Đạo sĩ đang dẫn đám hải tặc tại Cát Bà là Hải Đông Vương. Vũ Văn Nhẫn là Tây Bình Vương. Cai Vàng Nguyễn Văn Thịnh thì được phong làm Trần Nam Vương. Con mẹ nó đúng là một tuồng chèo thực sự. Nhà Nguyễn phục nhà Thanh mà copy y nguyên nhiều thứ về quân, chính... copy giỏi đến độ sao chép ra luôn một đám tặc giống hệt như Thái Bình Thiên Quốc bên nhà Thanh.

Chuyện các “Vương Gia” của Tân Đại Nam quốc lên mưu mô kết hoạch gì khoan vội hãy nói. Trờ lại thời gian cách đây một tháng lúc mà Quang Diệu mới xuất

quân từ Vạn Ninh đi Bắc Kan và nghỉ chân tại Biên giới Quảng Yên cùng Bắc Ninh. Tin dữ bỗng nhiên dồn dập kéo đến khiến cho Điều thiếu rối trí không thôi. Một người nghĩ ngắn, hai người nghĩ dài, Điều thiếu quyết định một cuộc họp quân sự mở rộng với thành phần là cả sĩ quan lẫn các “trí thức trẻ mới được cải tạo xong nhân cách. Trong cuộc họp này Điều thiếu trình bày tất cả những thông tin, nguy cơ mà mặt vụ thu thập được để cho mọi người cùng bàn bạc.

Các sĩ quan xuất thân từ tầng lớp binh sĩ Vạn Ninh quả thật không thể đưa ra được nhiều ý kiến gì. Họ thuần túy là sĩ quan cấp trung và thấp, thừa hành mệnh lệnh chiến đấu thì được. Nhưng bắt họ bàn về kế sách đạn vi mô này thì hơi khó. Còn về đám con ông cháu cha cộng sĩ tử nghèo thì lại trái ngược hoàn toàn. Họ hưng phấn loan cao cao mà phát biểu, nói chung là ý kiến thiên kì bách quái. Có những ý kiến vi mô tâm xây cung điện trên mặt trăng, có những ý kiến tầm chết tạo phi thuyền thám hiểm sao hỏa. Lũ này ý kiến rất là thiếu tính thực tiễn.

Nhưng không phải hoàn toàn các ý kiến đều vô nghĩa, có một ý kiến khiến Điều thiếu rất là lưu tâm.

- Điều thiếu, thật ra ý kiến nơi này chung quy lại cũng là tiến lên cứu viện các nơi hay lui về thủ vững Vạn Ninh. Nếu tiến công cứu viện khắp nơi thì ba ngàn quân của chúng ta cứu chỗ này hồng chỗ khác, hiệu quả thực tế không cao. Còn nếu lui về cố thủ thì Vạn Ninh quy cánh nhỏ bé. Khi tặc quân phát triển đến một trình độ nhất định mà cô lập Vạn Ninh thì chúng ta lại thành cá nằm trên thớt. Nhưng có một điểm học sinh đang đắn đo, chính là toàn bộ Đông Bắc các tỉnh đều bị tấn công, riêng Quảng Yên lại không có một bóng phi tặc. Điều này rất là đáng suy nghĩ, chỉ cần nghĩ ra điểm này chúng ta sẽ có thể tháo gỡ.

Tên thư sinh này là Hoàng Bật Đạt vì công danh không mấy như ý mà hẩn đầu nhập vào Vạn Ninh quân theo như lời kêu gọi của Phạm Phú Thứ đại nhân. Thật ra trong lịch sử thì Hoàng Bật Đạt cố gắng thi cử thêm hai lần nữa và đỗ Cử nhân vào năm Tự Đức thứ 21 rồi ra làm quan. Hắn là người làng Bộ Đầu, huyện Hậu Lộc, tỉnh Thanh Hóa. Khi thi đỗ Cử nhân, tên này được bổ làm Giáo thụ huyện Phong Doanh (nay là huyện Ý Yên, tỉnh Nam Định). Sau, ông được cử làm Tri huyện Lang Tài (nay là huyện Lương Tài, tỉnh Bắc Ninh).

Tháng 4 năm 1882, quân Pháp đánh thành Hà Nội lần thứ hai, Hoàng Bật Đạt đề nghị Tổng đốc Bắc Ninh tổ chức kháng chiến nhưng bị khước từ. Bất mãn, ông tự chiêu binh ngăn quân xâm lược. Bị quan trên ra lệnh giải tán, ông bèn bỏ nhiệm sở trở về quê.

Hoàng Bật Đạt là người can đảm, chịu khó và có ý trí, điều đó được thể hiện trong lịch sử. Trong thời điểm này vì thi cử không thông mà có hơi bất đắc trí ra nhập Vạn Ninh. Nhưng câu phát biểu mang tính tổng kết khá có giá trị của hắn được Điều Thiếu tán thưởng. Mặc dù ý kiến này của Hoàng Bật Đạt không có nhiều ý nghĩa về giải quyết tình hình. Nhưng nó lại là linh cảm cho Điều thiếu có sách lược hòa hảo hơn.

Vậy là cuối buổi hội nghị Điều thiếu tuyên bố án binh bất động, đồng thời cử người liên hệ Patrick Lý tại Hongkong tìm mua vũ khí. Nhưng đêm đó Điều thiếu có gọi Hoàng Bật Đạt vào trưởng lều của mình và tiến hành mật đàm kế sách rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Armstrong Gun 1855

Nội dung thương thảo bí mật giữa Quang Diệu và Hoàng Bật Đạt không ai biết. Nhưng lúc này thì khí thế xông đến Hải Dương thành của quân Vạn Ninh quả thật là rất hung hãn. Theo thám báo thông tin lại thì không ngờ 3 ngàn quân Vạn Ninh tất cả đều được tranh bị súng tây. Đây quả là một con số còn mẹ nó khủng khiếp.

Đây là quân Vạn Ninh hay nói đúng hơn là đội quân nguồn gốc từ Vạn Ninh nhưng bến đỗ bơ vơ do Bắc Kan đã bị chiếm đóng mất rồi. Nhóm quân này thôi thì vẫn có thể gọi là quân Bắc Kan lưu vong, hay quân Bắc Kan tương lại, họ tuy khí đến hung hung nhưng không hề tấn công quân thổ phi cách đó 5 dặm mà đứng đình dừng lại, dựng lều đắp trại, đàm chiến hào phòng thủ.

Phi quân mang danh Tân Đại Việt cũng ngưng lại tấn công thành Hảo Dương mà cẩn thận dè chừng quân Vạn Ninh. Ba mặt khác đang vây đánh thành Hải Dương cũng có động thái. Họ rút bớt quân đội tăng viện cho mặt thành Đông của phi quân. Lúc này đây mặt thành đông tập trung đến hơn một vạn quân Tân Đại Việt, số còn lại chia đều cho ba mặt thành còn lại.

Lê Duy Phụng và quân Bắc Kan lưu vong cứ thế cách mặt nhìn nhau lờm nguýt như hai gã đang bà chanh chua chuẩn bị lao vào nhau đánh ghen nhưng thời cơ chưa đến nên vẫn còn phân vân. Không biết tình hình bên quân Phần nghịch thì ra sao, nhưng tình hình bên quân Bắc Kan triều đình thì náo nhiệt vô cùng. Nhóm này đông quân doanh có vẻ hơi lớn một chút, ngày ngày binh sĩ nơi này dù là đang đánh trận ngoài tiền tuyến nhưng không hề quên luyện tập bắn đạn thật. Người khác nhìn vào thì thấy binh lính “chăm chỉ” quá, binh sĩ tinh nhuệ quá v.v. .

Sự thật thì chỉ những người bên trong mới có thể hiểu hoàn toàn. Người cầm quân lúc này của Bắc Kan lại không phải là Điều thiếu mà là một nhân vật lạ hoắc có tên Trần Văn Vân. Nói đến Trần Văn Vân thật ra cũng không phải lạ hoàn toàn. Hắn chính là gia nô Trần gia, được ban họ Trần. Tên này là một thân vệ quân của Điều thiếu phần đầu từ từ cả trong luyện tập và điều binh ngoi lên thành Suất đội. Hắn cũng là quan chánh thất phẩm của triều đình đó. Nhưng từ chỗ có thể cai quản nhiều nhất 100 quân lúc này đầu Điều thiếu giao hẳn cho hắn 3 ngàn quân vào tay tương đương với võ quan Tứ phẩm. Tất nhiên chức quan này là do Điều thiếu tự điều phối trong quân nên không tính là triều đình sắc phong. Đánh xong trận thì tự động mà phun ra trả lại thiếu gia. Vốn dĩ tên “tướng quân” tò te bỗng nhiên trong một đêm lãnh binh gấp 30 lần số lượng tối đa mà bản thân hắn có thể quản thì hoang mang vô cùng. Nhưng bên cạnh hắn có một cây định hải thần châm là Tham tướng Hoàng Bật Đạt cũng là một chức danh làm thời trợ giúp. Vậy nên hai tên tò te tướng quân này cả gan dẫn 3 ngàn quân toàn là tân binh do chiêu chiến lũ phi tặc hung ác. Thế nhưng vì có hai người nương tựa vào nhau nên lũ này tự nhiên là yên tâm không dứt mà đùm bọc.

Trần Văn Vân tin tưởng Hoàng Bật Đạt vì Điều thiếu nói rằng tên thư sinh này mưu kế rất giỏi có thể yên tâm tin tưởng. Hoàng Bật Đạt tin tưởng Trần Văn Vân vì Điều thiếu rỉ tai nói: Đây là ái tướng của bản thiếu, kiêu dũng thiện chiến, kinh nghiệm có thừa, người cứ yên tâm. Nói chung là cả hai tên này bị Điều thiếu bán đi không văn tự. Quang trọng là trong tình cảnh khó khăn này hai người tự giác mà yêu thương đùm bọc tin tưởng lẫn nhau, tin tưởng vào “thể mệnh” của đối phương. Chính vì lý do này hai con ghé không sợ cạp dằm đi vuốt râu hùm mà chạy đến trước mặt 2 vạn phi quân nhay nhót.

Còn việc tập bắn súng bùm bùm hàng ngày thì không thể không thực hiện rồi. Lý do đơn giản, con mẹ nó toàn bộ 3 ngàn người này là tân binh, hay nói cách khác họ là các dân quân đã được huấn luyện quân sự nhưng thực tế là chưa cầm súng bao giờ. Cũng may các sĩ quan còn lại là lão binh cũ của Vạn Ninh quân, nếu không thì phen này đến luyện tập ra sao cũng méo biết.

Súng tây từ đâu ra. Dĩ nhiên con bà nó là mua rác thải thừa quân Anh quốc rồi, cũng may đây là rác thải hàng loại A++ chứ không phải hàng rách thải loại C—mà quân Thanh mua từ Anh quốc. Số súng gắn mác “Tây” này là súng Brunswick rifle hàng sản xuất những năm 1836. Nói chung đây là hàng phế thải của nước Anh, bởi lúc này họ đã nghiên cứu ra những chủng loại súng mới như Pattern 1851, Pattern 1853, Pattern 1860 và mới nhất là Pattern 1861 Enfield Musketoon.

Khẩu Pattern 1851 là súng được trang bị nhiều nhất cho quân đội Anh quốc lúc này cũng giống như Minié rifle 1847 của Pháp. Nói chung là hai quốc gia này “giao lưu” quá sâu nên ảnh hưởng sâu sắc lẫn nhau. Minié rifle 1847 và Pattern 1851 thực tế chẳng có gì khác nhau về nguyên lý cũng như thông số kỹ thuật. Điểm khác chẳng có lẽ là trang trí bên ngoài mà thôi.

Lô súng rác mà Điều thiếu thông qua Lý Tân đàm phán mà mua được từ tay người Anh cũng có cấu trúc tương tự như Pattern 1851 hay Minié rifle 1847 nhưng ngắn hơn một chút do chất thép làm nòng không tốt, tầm xa rơi vào khoảng 300 m. Lũ này là súng nạp đạn cửa nòng và điểm hỏa bằng hạt nổ, cộng thêm nòng có hai rãnh xoáy nên cũng gọi là rác loại A++. Nhưng rác A cũng là rác, vậy mà Điều thiếu lại bị tấn toàn quyền HongKong Charles Straubenzee chặt đẹp một phen. Hình dung đơn giản một phen, vào những năm Brunswick rifle ra đời, lúc ấy chúng mới tinh và hiện đại nhất thì có giá xuất xưởng vào tầm 17 bảng Anh. Lúc này những khẩu súng rác này bán bên nước Anh với giá 5 bảng mà thôi. Giá thị trường tại Anh quốc những khẩu Pattern 1851, Pattern 1853 là hàng cũ rơi vào tầm 10 bảng. Pattern 1860 và mới nhất là Pattern 1861 Enfield Musketoon là những thanh súng hiện đại nhất thì mới có cái giá 20 bảng (bằng 180 bảng thời hiện đại). Nhưng con mẹ nó những thanh rác 5 £ của nước Anh đến đây Charles Straubenzee bán cho Điều thiếu với giá 100 £. Đấy lại còn là giá “hữu nghị” vì tình đồng chí cùng buôn bán Heroin. Điều thiếu nghe được thì tức nổ phổi nhưng vẫn cắn răng mua bốn ngàn khẩu súng trị giá hợp đồng lên tới 400 000 £. Ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa nhưng lúc này Điều thiếu không có lựa chọn. Vật là ¼ số lãi trong cuộc buôn bán heroin lần thứ hai đã bị chặt bay, đổi lại là một đồng rác thải công nghệ.

Vì súng trường của Anh, Pháp lúc này vẫn là lên đạn đầu nòng nên động tác nạp đạn khó đến vài cò mà hồi cộng một thứ khác. Các tân binh dĩ nhiên ngày đêm phải luyện tập chăm chỉ rồi. Cũng may mà tên Charles Straubenzee không đến nỗi “quá” táng tận lương tâm. Sau khi chặt chém 2000% giá trị lô hàng súng ông thì hẳn rất “hào phóng” mà tặng cho Điều thiếu một số đạn được không hề nhỏ. Cộng thêm Điều thiếu lại hoa thêm 20.000 £ để mua thuốc súng đen nên số lượng thuốc súng đầy đủ cho tân quân luyện tập thoải con gà mái.

Nhưng động tác bắn súng ầm ầm cả ngày của quân Vạn Ninh lại khiến cho phản quân thám từ kinh hồn táng đảm. Trảng diện quân triều đình số lượng đến 3 ngàn lăm le súng “Tây” bắn ầm ầm quả là rất kinh hồn.

Tin tức này báo đến doanh trại của Lê Duy Phụng làm hân cũng lo lắng không thôi:

- Quốc sư, ngài nhìn xem. Lúc này quân Vạn Ninh lấy đâu ra nhiều súng Tây như vậy, ngộ nhờ Tại Vạn Ninh chúng vẫn còn súng Tây thì sao?

Kê lên tiếng là đại ca Lê Duy Phụng tự dưng mặt phong Thiên Vương. Hắn đang hỏi thăm quân sự của mình, lại là một cị cừ nhân tên Trần Thận Văn đã đầu nhập vào tặc khấu mà mò mẫm lên đến chức tể tướng của “Thiên Vương”.

- Cái này Thiên Vương yên tâm, Chỗ Đông Vương đã báo lại, mấy lần va chạm gần đây thì quân Vạn Ninh chỉ bắn đại bác từ xa mà thôi, căn bản quan sát không thấy quân Vạn Ninh có súng trên tay. Có lẽ bọn này bị triều đình ép quá mà tung hết lực lượng mạnh đi cứu Hải Dương, hàng ổ chúng có nhưng cũng làm gì còn nhiều súng Tây. Quan trọng là Vạn Ninh trên thực tế không có bị uy hiếp từ bất kì nơi nào. Làm sao chúng có thể nghĩ đến chúng ta có thể.... Ha ha ha.

- Ha ha... tướng quốc nói có lý. Bần vương là nóng vội, mặc kệ quân Vạn ninh đang đóng ngoài doanh đi. Thông báo các an hem mở to mắt ra mà nhìn. Vạn Ninh xuất quân thì chúng ta phải nhanh nhất bỏ chạy.

Đây là tình hình bên doanh của Lê Duy Phụng, còn bên Doanh của Vạn Ninh quân thì sao.

- Chúng quân sĩ, mở to mắt ra mà canh gác, các anh em trinh sát có gắng theo dõi địch. Địch nhân có di động thì nhanh chóng nhổ trại rút lui. Binh sĩ đi ngủ không cời dây, súng không rời vai có nghe rõ chưa.

Đây là mệnh lệnh mà Trần Văn Văn đang la hét trong quân doanh của mình. Tham tướng Hoàng Bất Đạt càng là sẵn tay áo lên mà bố trí tỉ mỉ chi tiết từng chút, từng chút một các hạng mục cho... chạy trốn.

Con mẹ nó chuyện hài, hóa ra cả hai đạo quân nhìn có vẻ hùng hổ này lại là đầu voi đuôi chuột, cả hai mụ đàn bà đang vén váy chuẩn bị chạy trốn mà thôi.

Vậy Điều thiếu lúc này ở nơi đâu thì không ai biết. Chỉ biết lúc này Doanh trại Vạn Ninh tuy nhộn nhịp các chiến sĩ nhưng nếu nhìn kĩ thì thấy họ lạ mặt vô cùng. Lạ mặt đó là vì họ rõ ràng không phải quân chính quy của Vạn Ninh, vậy mà 2 ngàn quân trong doanh trại ngày đêm luyện tập ở quân cảng đều là tân binh.

Còn một điểm khó hiểu đó là hai tiểu hạm hiện đại made in Pháp cùng 4 đại hạm made in Đại Nam trong quân cảng cũng biến mất không thấy tung tích. Nhưng mấy ngày này quân cảng bị giới nghiêm. Người hữu tâm muốn quan sát thật là khó vô cùng.

Vịnh Hạ Long. Hay nói đúng hơn lúc này chưa có tên là Hạ Long mà chỉ là gọi chung là Vịnh Quảng Yên để kêu cả vùng rộng lớn. Bãi từ Long vịnh cùng Hạ Long vịnh sau này. Lúc này đây tại một Đảo đá vôi khá ẩn nấp trong Vịnh có 6 chiến hạm “khùng bố” đang đậu nơi đó. Hóa ra đây là hai chiến hạm made in Pháp được đặt lại tên là Ánh Sáng Hào và Hi Vọng Hào, chúng giữ nguyên ý nghĩa tiến Pháp chẳng qua Điều thiếu phiên dịch thành tiếng Việt mà thôi. Bốn chiếc đại hạm made in Đại Nam tuy là thuyền gỗ không có động cơ nhưng cũng to lớn và có ý nghĩa chiến lược nên Điều thiếu cũng có đặt tên từ tể cho chúng mà không phải kí hiệu là Vạn Ninh 001, 002 gì đó. Chúng lần lượt là Chiến thắng Hào, Quảng Yên Hào, Thần Hải Hào, và cuối cùng là Thần Phong Hào.

Điều đáng nói lúc này không phải là cái tên của những chiến Hào này, mà chính là các khẩu đại bác trên các chiến hào này. Chúng hoàn toàn là các khẩu đại bác xa lạ đến vô cùng so với hiểu biết của người Đại Nam. Chúng là những khẩu đại bác breech-loading (nạp đạn cửa sau) có tên Armstrong Gun 1855.

Chương 78: Bí mật ra đảo Ti Tốt

Có thể nói lô đại bác Armstrong này chính là món quà lớn nhất mà toàn quyền HongKong Charles Straubenzee “tặng” cho Điều thiếu. Thật ra con mẹ nó những khẩu đại bác Armstrong Gun 1855 cũng sắp tính vào hàng phế thải của của quân Anh rồi, nhưng đối với Điều thiếu thì đó lại là thứ hấn yêu thích nên coi đó là món quà hào phóng cũng không sai.

Giá trị của một vật không quyết định bằng việc vật đó có thành phẩm từ thứ gì. Giá trị của một vật được quyết định bởi nhận định của người đang sở hữu nó, hoặc muốn sở hữu nó. Armstrong Gun 1855 trong mắt người Anh là hàng sắp phế thải, nhưng trong mắt Điều thiếu lại là mỹ nữ không xương mềm mại ngọt ngào. Đây cũng chính là lý do có câu nói “vợ nhà là bát com thiu, nhưng lại là bào ngư địa cá đối với thằng hàng xóm”. Giá trị của một vật đôi khi buồn cười đến vậy đó.

Armstrong Gun 1855 được phát triển bởi Sir William Armstrong người Anh. Năm 1854, Armstrong đã tiếp cận Bộ trưởng Bộ Chiến tranh, đề nghị ông chế tạo một khẩu đại bác 3 pound nạp đạn cửa sau với nòng rãnh xoắn để thử nghiệm. Sau đó tăng lên đến 5 pounder, thiết kế đã thực hiện thành công về cả phạm vi và độ chính xác. Trong ba năm tiếp theo, ông đã phát triển hệ thống xây dựng của mình và điều chỉnh nó thành những khẩu súng có cỡ nòng nặng hơn. Hệ thống của Armstrong được áp dụng vào năm 1856, ban đầu là "dịch vụ đặc biệt trên chiến trường" đặc biệt, ông chỉ sản xuất các khẩu pháo nhỏ, Đại bác 6 pund (2,5 in / 64 mm), đại bác 9 pound (3 in / 76 mm và nhiều nhất là 12 pound (3 inch / 76 mm).

Nhưng đại bác của Armstrong có một nhược điểm, Những khẩu đại bác Armstrong có tên biệt danh là Armstrong vít vặn. Đạn của đại bác Armstrong là đạn rời, có nghĩa là đầu đạn và thuốc phóng phân biệt với nhau. Đầu đạn sẽ được nhồi vào trước tiên từ phía sau của đại bác, sai đó mới đến khối thuốc nổ được đựng trong bao tải hình trụ. Khối thuốc nổ được cố định vào vị trí buồng đốt bằng “ngựa nòng” “theo hiệu lực vít trượt dọc. Chính vì cấu tạo này khiến cho việc bịt kín của buồng đốt là không quá hoàn hảo. Từ đó đại bác Armstrong so với các đại bác nhồi đạn cửa trước có các hạn chế như sau. Vận tốc đạn đầu nòng không cao, dẫn đến tỉ lệ xuyên giáp các chiến hạm lúc này là không đáng tin cậy. Quá trình nạp điện tích trong buồng đốt cũng không được giải quyết dẫn đến cầu trị trong đầu đạn đôi khi không được kích hoạt, điều này chính là hai yếu tố khiến Armstrong gun đang dần dần trở nên không được tin tưởng trong quân Anh.

Trong lịch sử thì đúng là đến năm 1863 Armstrong buộc phải quay lại với nghiên cứu và phát triển đại bác nạp đạn cửa trước. Và lúc đó những mẫu Armstrong Gun 1855 trở thành rác thực sự. Nhưng lúc này thì các khẩu Armstrong Gun 1855 vẫn chỉ là gần nhất với rác mà chưa phải là rác hoàn toàn. Nên giá của chúng cao vô cùng.

Điều thiếu cậy tiền mà làm tới hấn sắm tới 30 khẩu pháo Armstrong Gun 1855 9 pound. Không phải hấn không muốn mua pháo 12 pound hoặc đại bác hạng nặng hơn nhưng mà Charles Straubenzee nhất quyết không bán những thứ này du giá cả có cao đi chăng nữa. Xem ra mặc dù Charles Straubenzee hám lợi nhưng hấn vẫn có điểm mấu chốt cuối cùng. Rất là đáng được hoan nghênh.

Armstrong Gun 1855 9 pound mới tính xuất xưởng Elswick Ordnance Company với giá chỉ có 257 £ (20.000 £ hiện đại) nhưng con mẹ nó Charles Straubenzee bán cho Điều thiếu với giá 4200 £ một thanh đại bác kể trên. Tổng cộng cả đạn pháo lẫn lô đại bác kể trên thì Điều thiếu lại bị thiệt đến 150.000 £. Lần này đúng thật là Điều thiếu chảy máu thật sự, nhưng hấn chảy máu mà vui mừng. Vì bởi lẽ đối với Điều thiếu thì Armstrong Gun 1855 9 pound quan trọng hơn tất cả. Người Anh coi chúng là rác thải nhưng Điều thiếu coi chúng là bảo bối, mà đã là bảo bối thì vô giá.

Nên nhớ quân Nhật bản vẫn phát triển loại đại bác Armstrong Gun 1855 trong cuộc chiến Boshin war (1868–69). Và quân Nhật vẫn tiếp tục sản xuất mẫu pháo trên trong nhiều năm tiếp theo, và hiệu quả của chúng chẳng tởn tí nào. Điều thiếu sẽ quyết tâm mua lại công nghệ này của Armstrong vào năm 1863 khi ông ta chuyển hướng nghiên cứu về đại bác nạp đạn cửa trước. Tuy là công nhân mò rác nhưng nếu Điều thiếu biết mò thì hấn sẽ mò được vàng. Không thấy người Nhật buổi đầu cũng đi mò rác công nghệ sao cuối cùng xem chút nữa họ thành bá chủ Đông Á đó thôi. Có tấm gương này nên Điều thiếu càng ngẩng cao đầu tiếp tục sự nghiệp mò rác của mình.

Nếu nói lô súng rơm Brunswick rifle là tình thế bắt buộc phải mua sắm, thì lô đại bác Armstrong 9 pound, lại là niềm vui bất ngờ của Quang Điều. Armstrong gun 9 pound tổng trọng lượng cả xe pháo là 400 kg, có thể bắn hai loại đạn common shell 9.1 pound (4,1 kg) đây là đạn nổ thông thường để tấn công các công sự hay chiến hạm. Loại đạn thứ hai chúng có thể sử dụng là shrapnel 9.8pound - 4,4 kg (đây là loại đạn chứa bi sắt để tấn công bộ binh. Cả hai loại đạn này đều là đạn nổ kích hoạt bằng cầu trị do điện tích của chất nổ trong buồng đốt đại bác làm nhân tố kích hoạt.

Nòng súng có thể đi qua 6 độ trái hoặc phải mà không cần di chuyển cổ súng. Các bánh xe được làm bằng gỗ với một dải thép rộng 75 mm. Đường kính bánh xe là 1,7 m, Đây cũng là một thiết kế rất phù hợp cho bộ binh của Armstrong 9 pound. Tầm xa cực đại của đại bác này là 2300 m, độ chính xác rất cao trong khoảng cách 1200 m trở xuống. Nhưng điểm yếu rõ ràng là xuyên giáp yếu, cộng thêm kích nổ không ổn định, tức là sẽ có nguy cơ đạn bắn ra nhưng không nổ, hoặc đạn xuyên giáp bị nổ ngay khi chạm bề mặt.

Người Anh coi loại đại bác nạp đạn cửa sau với nhiều tính năng ưu việt như Armstrong gun 1855 như hàng phế thải mà chuẩn bị loại bỏ rồi quay lại với pháo nạp đạn cửa trước. Còn Điều thiếu lại coi nó như bảo bối tâm can mà nâng niu chiều chuộng. Sự khác biệt này từ đâu mà có? Điều này thật ra cũng không quá khó hiểu, sự khác biệt là vì lý niệm chiến tranh của Anh quốc cùng Đại Nam khác nhau. Hay nói chính xác hơn thì lý niệm chiến tranh của Anh quốc và của Điều thiếu trong thời điểm hiện tại là khác nhau hoàn toàn.

Đôi thủ thực sự của người Anh thực tế lại là người Pháp, Tây Ban Nha tại chiến trường Châu Âu. Tất nhiên thời điểm này họ không có đánh nhau nhưng đối thủ giả định để họ xây dựng hệ thống quân sự để đối phó chính là các quốc gia này. Sở dĩ các quốc gia này làm như vậy vì họ đang cố tranh chấp ngôi bá chủ đại dương hải quân đội. Tất nhiên trong cuộc chạy đua này Tây Ban Nha đã thụt hậu, lúc này là cuộc đua song mã Anh- Pháp. Anh lấy Pháp hải quân làm đối thủ giả định để xây dựng quân đội. Chính vì lý do này mà lý niệm đại bác phải to lớn, phải xuyên giáp, phải có được độ nổ ổn định được đưa lên hàng đầu. Và dĩ nhiên

Armstrong gun 1855 sẽ bị loại bỏ theo các tiêu chí trên. Bởi lẽ đối thủ giả định của Anh quốc là những chiến hạm bọc thép khổng lồ của quân Pháp.

Nhưng đối với quân Đại Nam thì sao? Tất nhiên chiến tranh trên bộ là chủ yếu. Người Đại Nam chưa đi đến độ chất Pháo hiện đại lên thuyền gỗ không động cơ đi bắn nhau bùm bùm với Thiết giáp hạm của quân Pháp. Đây là nói về Đại Nam nói chung, nói cụ thể về Quang Diệu thì trong thời gian ngắn hạn mục tiêu của hắn là Lê Duy Phụng. Thằng này rõ là bộ binh tiêu chuẩn đánh nhau rồi, mà thủy binh Cát Bà cũng toàn tàu nhỏ, bằng gỗ. Đại bác Armstrong 9 pound thừa đủ dùng. Tầm bắn xa đến tận 2300m, tuy rằng đạn viên nổ viên xịt nhưng tốc độ bắn cao, cộng thêm độ chính xác khỏi chê thì có thể bổ xung khuyết điểm trên. Chỉ cần đạn nổ trên 70% là ok rồi. Nếu bắn 10 viên 9 xịt thì mới là đáng lo ngại.

Lúc này đây trên hòn đảo đá vôi bé nhỏ tại vịnh ngoài khơi Vạn Ninh đang là tiếng pháo ầm ầm. Quân Đại Nam đang luyện tập bắn đạn thật không nổ. Đây là đạn dành cho huấn luyện, không có thuốc nổ và cầu tri nhưng có chứa bột than để sao cho trọng lượng bằng với đạn thật. Chỉ huy huấn luyện không ngờ lại là mấy tên sĩ quan người Anh.

Vốn dĩ Anh không có quyền và không được quyền can thiệp vào A Nam tho hiệp nghị Anh – Pháp. Nhưng đây không phải là can thiệp trực tiếp hay hỗ trợ quân sự mà là làm ăn buôn bán. Tuy rằng nói như vậy vẫn có vẻ đuối lý, vậy nên Điều thiếu chỉ có thể điều quân ra bãi biển có tên là Ti Tốt (tương lai mới có tên này, lúc này là vô danh) để luyện quân. Bãi biển này hẹp nhỏ chỉ tầm 1 km nhưng rất bằng phẳng và ... đẹp tuyệt vời. Nhưng lúc này chúng đang bị dày xéo bởi đánh đại bác liên hồi. Điều thiếu đặt tên đây là bãi Súng Gầm, chẳng ai dám ý kiến cho được.

10 giờ tối ngày 29 tháng 10 năm 1861. Ngoại vi doanh trại “Bắc Kan” quân đang đóng gần thành Hải Dương. Những ngày mùa đông lại là cuối tháng, trăng sao chẳng thấy quả thật trời con mẹ nó tối đen như mực, xòe bàn tay trước mặt còn khó có thể nhìn rõ. Vậy nhưng trong lùm cỏ có hai bóng đen đang lén lút lút tiếp cận doanh trại quân triều đình.

- Hỡi huynh thật quá tài, không ngờ có thể tìm ra đường tiếp cận gần doanh trại cầu quan như vậy.

- Xuyt, im lặng quan sát doanh cầu quan còn về báo cáo. Nhưng trước khi đi cũng phải cho bọn cầu quan này nếm mùi lợi hại.

Tên thám báo của phản quân tháo ra đoàn cung bên vai mà chuẩn bị, trong bóng tối bàn tay hắn rút ra một mũi tên mà mân mê hồi lâu.

- Hỡi ca hay là thôi đi, đánh động tụi nó chạy ra thì cả hai anh em chúng ta giờ.

- Yên tâm đi, ca đã dẫn người đến đây thì có thể dẫn về. Giết một cầu quan được thưởng ăn thị, anh em ta chia nhau. Và lại phải gây nên bạo động thì mới quan sát được chúng bố trí canh phòng ra sao.

- Hỡi ca, người thông minh như thế đại tướng vậy.

- Bỏ mày sẽ có ngày thành đại tướng, thằng ngu. Cần thận quan sát doanh trại địch.

Lợi dụng tên đồng bọn đi cùng quan sát doanh trại địch. Tên thám báo có tên Hỡi ca lấp mũi tên lên dây cung và nhắm kỹ tên lính gác trên đầu tháp canh của quan binh doanh.

“Phật” “véo” “véo” “phup”. Trong bóng đêm yên tĩnh dường như tiếng dây cung thả sức bật gây nên tiếng chói tai. Mũi tên vậy mà quá chính xác, ngoài 50m vẫn có thể thẳng tắp xuyên thẳng vào vai tên lính canh trên chòi quan sát. Tên này gào lên một tiếng thê lương rồi ngã xuống.

Tên thám báo phi quân tên Hỡi mặt mày trắng bệch, nhưng bóng đen đã che đi sự thất thố trên gương mặt hắn. Nhưng tiếng kêu khe khẽ từ miệng hắn thì không che nổi.

- Địch mợ, quả này xong thật rồi.

- Chưa chết mà, tiếc qua, xem chút bắn trúng cổ rồi. Hỡi ca vô địch.

- Vô con mẹ mày chạy mau.

Hỡi ca vừa chạy vừa lăm bầm trong mồm: “ quả này bố mày chết thật rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Sợ cũng đánh

Quân doanh của Vạn Ninh quân bỗng nhiên trong phút chốc đèn đuốc nổi lên khắp nơi, tiếng quát, tiếng hò hét vang dội. Tiếp theo đó là hàng loạt tiếng còi, tiếng chiêng vang lên theo nhịp điệu nhất định. Bỗng vào nhanh nhất thời gian các binh sĩ đã ra khỏi lều quân và tiến hành xếp hàng cẩn thận, chuẩn bị tề. Đây là môn huấn luyện đặc biệt mấy ngày hôm nay của bọn họ rồi.

Quân Vạn Ninh tại đây có thể nói là tân binh về đánh nhau, nhưng lại là lão binh về xếp hàng, đội ngũ cộng thêm chấp hành kỉ luật. Những điều này kể từ khi là dân binh thì họ đã được huấn luyện liên tục và thuộc như cháo chảy rồi. Những người lưu dân đủ thành phần trong xã hội này trước cơn nguy nan sống chết thì được Vạn Ninh thu nhận. Được Trần gia đưa vào đồn điền, vào nhà xưởng mà lao động. Không những bản thân họ mà con em, họ hàng, hàng xóm của họ cũng được Trần gia cứu giúp như vậy. Do đó những người này luyện tập rất tích cực theo sự kêu gọi của Trần gia. Nói một câu khá phản nghịch, tại Vạn Ninh thì Trần

gia nói tính mà không phải triều đình. Đơn giản mà suy nghĩ thôi, trong lúc quan viên triều đình vợ vết bóc lột họ đến mức họ nhà tan cứ nát thì Trần gia giúp đỡ mà không phải triều đình cứu trợ. Trong lúc nông dân gặp thiên tai bão lũ mất nhà mất cửa, không có cơm ăn áo mặc thì Trần gia cho họ noi trốn, cho họ ăn, cho họ mặc.

Vậy nên Điều thiếu kêu gọi các chai trắng ngoài giờ lao động thì luyện tập dân binh ai lại không hưởng ứng. Còn một lý do nữa đó là làm dân binh cũng có tiền lệ hàng tháng, tuy rằng ít nhưng chẳng phải đánh giặc, chỉ cần luyện tập mà thôi. Nhưng khối kẻ dân binh trai tráng nhiệt huyết muốn chính thức thành các “ông” binh sĩ chính quy được vắc súng oai vệ, được đội mũ sắt, được mặc đồ oai phong. Được trả lương hậu hĩnh, và được bà con cô bác xung quanh Vạn Ninh kính trọng.

Trong cái thời thế loạn như cào cào giặc cướp tứ bề thì Vạn Ninh được xếp vào nơi thái bình tịnh thế. Lường nhà giàu ở Vạn Ninh có thể tính là mọc lên từng ngày. Ở Vạn Ninh chỉ cần có tay nghề, chắc chắn người sẽ khá giả. Không thấy mấy tên thợ rèn dao vớ vẩn đầu làng kia à, vậy mà được vào xưởng thép làm, lương cao ngất ngưỡng. Không thấy mấy thằng thợ nề bữa đói bữa no cuối thôn à, nay làm công nhân sửa đóng tàu, cưới được cả vợ bé rồi. Nơi giàu có như Vạn Ninh vậy mà không một bóng phi tặc, điều đó nhờ ai? Chẳng phải nhờ hùng binh Vạn Ninh doanh sao? Thêm vào đó binh sĩ Vạn Ninh quân kỷ tốt vô cùng, không bao giờ quấy nhiễu dân chúng, thêm vào đó họ còn giúp dân địa phương là khác. Ví như Tiểu Hồ nhà Hòa quê bị lạc trong rừng, báo lên các vị quân gia làm nhiệm vụ canh phòng. Chẳng mấy chốc sau Tiểu Hồ được lời xênh xệch về... rồi hàng trăm hàng ngàn chuyện khác. Thêm vào đó lương của binh sĩ Vạn Ninh thuộc một trong những nghề cao nhất ở Vạn Ninh. Chính vì lý do này địa vị binh sĩ ở Vạn Ninh rất cao, rất nhiều nhà tử tế luôn nhắm con rể là trong Vạn Ninh doanh mà kiếm tìm.

Những lý do này cộng lại để chứng minh một điều, các dân binh luyện tập rất là cật lực để kiếm một suất trong quân chính quy. Vậy nên lúc này khi có quân lệnh xếp hàng chuẩn bị rút lui thì họ nhanh như điện mà nghiêm trang chỉnh tề quần áo, ba lô, súng ống... chuẩn bị ụt tề quynh.

- Tướng quân không vội, không vội. Trên mũi tên có phong thư.

- Cái gì. Đưa ta xem.

Vị “tướng quân” Trần Văn Vân vội cầm lấy tờ giấy có nhiễm máu từ tay một tên lính binh thường. Trong ánh đuốc lờ mờ tên sĩ quan này thấy một loạt hàng kí tự vừa thân quen vừa xa lạ. Thân quen vì đây là chữ số latin. Mà xa lạ thì đó là một đám kí hiệu mà tổ chức “kia” mới có thể hiểu. Vốn vị Trần “tướng” quân này đã nai nịt gọn gàng chuẩn bị hạ lệnh rút lui thì bỗng nhiên đánh mắt cho một tên “thân binh” gần đó rồi đi vào lều.

- Vị huynh đệ này dịch nghĩa cho ta coi.

Trần tướng quân không ngờ lại rất khách khí với tên thân binh không phẩm hàm này.

- Tướng quân khá khách khí rồi, xin để cho tôi nhìn xem.

Tên thân binh miệng khách khí nhưng tay lại không khách khí mà cầm lấy màu giấy. Thì ra tên thân binh này chính là “mật vụ” của Điều thiếu. Mật vụ là một tổ chức nằm ngoài quân binh. Nhưng lại có liên hệ mật thiết cùng quân binh. Họ có thể là bất kì ai trong quân binh cũng như bất kì vị trí nào. Nhưng có một điểm đó là các sĩ quan Vạn Ninh biết được sự tồn tại của tổ chức này, cũng như biết một số nhân vật hoạt động ngoài sáng của tổ chức này. Mật vụ không những đối ngoại mà cũng có cả nhiệm vụ đối nội. Họ không có quyền can thiệp vào quân chính nhưng họ có quyền giám sát và báo cáo lại cho Điều thiếu. Đôi khi nếu sĩ quan có hành động phản bội với đầy đủ chứng cứ thì họ hoàn toàn có quyền không chế các sĩ quan này trước khi báo cáo cho cấp cao hơn của Mật vụ tổ chức.

Nói chung Mật vụ Vạn Ninh có chút hơi hóm của Cẩm Y vệ thời Minh triều, nhưng không có quyền sinh sát mà thôi. Tất cả những gì họ làm trong nhiệm vụ đối nội thường là quan sát và điều tra là chính. Mà tổ chức Mật Vụ lộ ra ngoài ánh sáng lại có chức năng gần như quân cảnh của thời hiện đại. Nói chung vì thời gian chưa đủ nên Điều thiếu vẫn chưa thể tách biệt hai tổ chức này với nhau.

- Quân súng tây đã rút khỏi Hải Dương, hướng đi chưa rõ.

Vị mật vụ đọc dòng tin gì bằng mật mã, cách giải hay viết mật mã thì chỉ có mật vụ mới có thể đọc được. Nói về đọc viết thì Vạn Ninh đã phổ cập chữ “bình dân”. Đường như tất cả quân dân Vạn Ninh đều đã được xóa mù chữ bằng loại chữ mà Điều thiếu gọi là chữ “bình dân” để phân biệt cùng chữ “Nôm” lúc này. Chữ “bình dân” chính là chữ quốc ngữ của VN thời hiện đại. Nhưng Điều thiếu đã kiên trì phổ cập loại chữ này trong mấy tháng trời tại Vạn Ninh. Nó là môn học bắt buộc của dân binh và quân sĩ chính quy. Là môn học bắt buộc của trẻ nhỏ dưới 15 tuổi. Còn dân chúng còn lại thì không bắt buộc. Thật ra Điều thiếu không đủ tinh lực để bắt buộc họ học chữ “bình dân”.

Nhưng theo đà phát triển của Vạn Ninh, bất kể thứ gì như mua bán, chứng từ, hợp đồng lao động đều viết bằng “bình dân” chữ thì toàn dân sẽ phải tự giác mà học thôi. Không bị học sẽ bị lừa, sẽ bị mất quyền lợi, đơn giản chỉ có vậy. Làm ăn cùng tư bản Điều thiếu không có chút học thức thì chớ bị bóc lột đi.

Điều thiếu đặt tên đây là chữ “bình dân” để cho các ông to bàn lon trong triều khỏi ý kiến là hấn đang truyền bá Tây Phương văn hóa. Tôi đã gọi nó là “bình dân” cho tầng lớp xã hội thấp, liên quan chớ gì đến “quý tộc” các người mà xen vào. Các người mà xen vào thì tự coi mình là bình dân lớp cho xong. Chiều này có hiệu quả, vẫn chưa thấy tên quái nào có ý kiến cả.

- Vậy là Điều tướng quân đoán chuẩn rồi, phi quân là “Hạng Trang múa kiếm ý ở Bái Công”.

Hoàng Bật Đạt tỏ vẻ phong đạm kính vân, cao thủ tịch mịch mà chấp tay sau lưng nhìn lên trời... mặc dù tối đen mờ mịt không sao không trăng.

- Lão Đạt, nói con mẹ nó tiếng người, cái gì mà Trang.... cái gì mà Công...

Hoàng Bật Đạt đang làm gia vệ thì ho khù khụ sau câu nói thô lỗ của Trần Văn Vân. Đúng là đàn gảy tai trâu, không học thức thật đáng sợ.

- Khụ khụ... ý tôi nói là phi tặc không có ý đánh với chúng ta. Bọn chúng đã bí mật điều động quân súng trường đi tấn công Vạn Ninh rồi, điều này đúng như Điều thiếu dự đoán. Vấn đề lúc này là chúng ta đánh hay rút. Cái này thì Điều thiếu bảo tôi và ông cùng quyết.

- Không phải Điều thiếu dặn là có động thì phải chạy nhanh nhất sao?

Trần Văn Vân không phục, hẳn là binh sĩ chuyên nghiệp sĩ quan cấp thấp, nghe mệnh lệnh chấp hành thì còn được, tự chủ rất khó.

- Cái này còn tùy tình huống, nếu kẻ địch thực muốn đánh rồi tiêu diệt chúng ta thì chúng ta phải chạy, 3 ngàn người này toàn là tân binh, cứng đối cứng là không được. Nhưng theo tình hình mất hôm nay, cũng như thông tin này, thì phi quân cần bản là không muốn đánh, mà chắc là cũng không dám đánh với chúng ta. Chúng chỉ tỏ vẻ để cầm chân chúng ta tại nơi này để thuận lợi đánh Vạn Ninh thôi.

- Vậy chúng ta rút về bảo vệ Vạn Ninh.

- Không được nếu chúng ta làm vậy sẽ rút dây động rừng.

Trần Văn Vân lại gãi đầu, gãi tai

- Rút cái gì? Động cái gì? Lão Đạt a, ông nói dễ hiểu hơn được không.

- Con mẹ nói, ý nói là rút quân sẽ làm lỡ kế hoạch của Điều thiếu.

- Ờ, thế chúng ta làm gì bây giờ?

- Thăm dò quân địch.

- Thăm thế nào?

- Tôi đánh ông được không?

- Lão Đạt tự nhiên sao đòi đánh người, mà ông đánh không lai đầu, tôi phản kích ông lại nằm giường.

Cái này gọi là tú tài gặp binh đầu to. Hoàng Bất Đạt chịu thẳng một trận mà bất lực.

- Ngày mai cử 500 binh, khỏe mạnh nhất, chạy nhanh nhất tấn công doanh trại giặc, nếu chúng phản công, chúng ta chạy. Nếu chúng chạy thì toàn quân xuất thủ đuổi theo.

- Không sợ mai phục à.

- Sợ

- Sao dám đi.

- Cuộc mệnh, phú quý nơi này, Điều thiếu dặn là chúng ta bảo tồn 3 ngàn binh. Nhưng nếu ta đoán đúng thì chúng ta gặp đại công lao. 3 ngàn binh vừa có thể tham chiến một trận nhẹ nhàng mà trở thành lão binh. Ông và tôi lại có công đánh đuổi 2 vạn phi tặc. Chỉ cần hành trang nhẹ, hành quân cẩn trọng, cùng lắm thì chạy. Quân Vạn Ninh chúng ta chạy là vô địch.

- Nói có lý, chơi khô máu đi.

- Ông không sợ.

- Sợ.

- Sao còn chơi.

- Điều thiếu dặn là tôi tin ông.

- Điều thiếu cũng nói nguyên câu này với tôi.

Cả hai trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tiến quân

Trời mới tảng sáng thì quân Vạn Ninh đã thức giấc và chuẩn bị kỹ càng, khác với những ngày đóng quân trước đó, sáng ra phải tập thể dục, chuẩn bị cho bài huấn luyện thương ngày thì sáng hôm nay họ được ăn nhẹ, nghỉ ngơi, khởi động nhẹ. Theo như những tên có tin tức thông linh trong quân rì tai nhau thì hôm nay có đánh trận. Nhưng không phải là rút quân mà hôm nay những chàng nông dân cầm súng này sẽ là kẻ đi tấn công người khác.

Những anh nông dân chất phác này nói cho cùng vẫn chỉ là nông dân mà thôi, lúc này họ đang lo lắng, hồi hộp vô cùng. Tất nhiên cũng có một chút hưng phấn

trong cái camr giác hỗn tạp đủ vị này.

Trời đã vào đông, gió bắc nhẹ nhẹ heo heo thổi, nhưng đã có chút lạnh mà cấn vào da thịt bọn họ. Cũng may đi làm lính Vạn Ninh quân quần áo, dày dèp quần đủ. Họ là không bao giờ lo về mùa đông lạnh lẽo như trước kia.

Đứng trên đài cao, thân thể vị tân thời tướng quân Trần Văn Văn co về hơi cô lnh, đơn bạc. Nhưng không ai dám kinh thị cái hình bóng này, trong mắt tân binh thì địa vị các lão binh, nhất là các lão binh làm sĩ quan của Vạn Ninh quân rất cao. Đây là sấm nghiêm cấp bậc trong quân Vạn Ninh rồi. Lúc này Trần Văn Văn tiến đến cái bực phát biểu được dựng vội vàng trong đêm hôm qua. Cái bực phát biểu này nhìn giống như vành móng ngựa trong tòa án kiếp trước của Diêu thiếu. Trên đó có lắp một chiếc loa đồng miệng lớn chĩa về các binh sĩ phía dưới. Đây là thói quen của quân Vạn Ninh rồi, khi có chuyện gì cần thông báo thì các sĩ quan đều làm như vậy cả, sau khi thông báo sẽ dán thêm một tờ giấy ghi nội dung chính xác thông báo đó để binh sĩ đọc, phòng ngừa chẳng nào quá nhu mà quên nội dung vừa nghe được.

Lúc này Trần Văn Vnh rút ra một cuộn giấy đã chuẩn bị trước rồi đặt trước mặt.

- Các tân binh Vạn Ninh, hôm nay 3 ngàn quân chúng ta sẽ đi đánh 20 ngàn quân phi tặc, Các ngươi có sợ hãi không?

Bên dưới là một mảng xôn xao, thật ra họ đang sợ hãi nhưng không ai dám trả lời thẳng câu hỏi này.

- Không cần trả lời, ta biết các ngươi sợ. Ta cũng sợ.

Lại một mảng xôn xao rì rầm bên dưới, lần này tiếng xôn xao càng lớn hơn, chủ tướng trước khi ra trận còn sợ hãi thì đánh đám cái khi khô gì. Trần Văn Văn vừ giờ tay ra hiệu cho các binh sĩ im lặng vừa thăm chửi Hoàng Bật Đạt làm chuyện, viết một đồng lung tung bắt hấn phát biểu. Nhưng hai gã này lúc này đã như châu chấu trên cùng sợi dây nên sẽ tin tưởng mà phối hợp cùng nhau.

- Ta lại hỏi hôm nay các người ăn no chưa?

Lần này thì dễ trả lời hơn, tất cả quân sĩ phía dưới đều trả lời đồng thanh.

- Ăn no, Ăn no, Thừa tướng quân ăn no.

- Vậy ta hỏi ngày hôm qua các người ăn no không?

- Cũng ăn no, ăn rất no.

Chậm chậm chờ đợi quân sĩ lắng lại một chút thì Trần Văn Văn lại liếc nhìn tờ giấy nguyệt ngọc dòng chữ La Tinh (latin) bằng bút lông ngỗng.

- Vậy ta hỏi mọi người, một năm trước các người đang ở đâu, làm gì?

Lần này thì đàm tân binh mồm năm miệng mười, mỗi người một câu trả lời khác nhau. Nhưng tựu chung lại họ có một hoàn cảnh là lưu dân. Đang chờ chết đói, mà không phải riêng họ, cả nhà bọn họ đang chờ đợi kết quả chết đói dọc đường lưu lạc mà thôi.

- Vậy lúc này đây các người có cơm ngon để ăn, áo ấm để mặc. Gia đình các người cũng ăn ngon, nhà ấm, cuối năm cũng hấn là đang sắm đồ mới ăn tết đi. Tất cả những điều này có được là từ đâu?

- Là Cán lão gia ban cho, là Diêu thiếu ban cho.

Câu trả lời rất tru tâm, không hề liên quan gì đến triều đình. Câu hỏi hướng tân binh về vấn đề này cũng lại càng tru tâm. Hoàng Bật Đạt một tên tú tài bụng đầy nho học có sao lại làm việc khi quân phạm thượng như vậy? Không Hoàng Bật Đạt là người thông minh tuyệt đỉnh đó, anh ta biết lúc nào thì nên nói những lời trung quân ái quốc, lúc nào nên nói những lời tru tâm như vậy. Lúc này đây mặt vụ của Vạn Ninh dăng đầy trong quân, lời nói này hôm nay sẽ nằm hết trong bản báo cáo đặt trên bàn của Diêu thiếu. Hoàng Bật Đạt phải có lựa chọn, nếu nói lời trung quân ái quốc, hấn sẽ phải rời xa trung tâm quyền lực của Vạn Ninh, có lẽ lại cảm cúi òn thì một lần nữa để đặt cừ nhân, Tiến sĩ. Nhưng chưa nói có thể đạt hay không, đạt được thì thế nào. Thời gian ở tại Vạn Ninh học tập, hấn đã học được quá nhiều thứ thần kỳ từ hóa học, vật lý cũng như toán học. Đây là những thứ trước kia Hoàng Bật Đạt không thể nào tưởng tượng ra được khi cả ngày ngồi nhà rùi mài tứ thư ngũ kinh, luận ngữ này nọ. Bỗng nhiên khoảnh khắc đó Hoàng Bật Đạt hiểu ra một chuyện. Hóa ra thế giới rộng lớn lắm. Không phải chỉ có trong vài trang sách thánh hiền. Vậy là hấn quyết tâm đi vào vòng trung tâm quyền lực của Vạn Ninh. Tư tưởng này có không ít trong các sĩ tử nghèo đang học tập tại Vạn Ninh nhỏ bé.

- Nhà các người ở đâu?

Trên đài cao giọng nói Trần Văn Văn lại hùng hồn vang lên.

- Vạn Ninh, Vạn Ninh... Vạn Ninh.

- Nhưng ta nói cho các ngươi biết, lũ phi tặc chó má trước mặt các ngươi đang có ý đồ tấn công Vạn Ninh. Chúng có ý đồ phá hủy gia viên của các ngươi. Có ý đồ cướp hết của cải, giết con, hiếp vợ các ngươi. Lúc này đây chúng binh chia hai đường mà tiến đánh Vạn Ninh. Một đường sẽ do Cán lão gia và Diêu thiếu chặn lại. Và một đường là trước mặt chúng ta, nếu không đánh chết hết bọn chó này thì các ngươi chờ đợi cảnh nhà tan cửa nát đi. Nên nhớ, sau lưng chúng ta là gia viên, là người thân của các ngươi. Lúc này còn sợ hay không?

- Vẫn sợ, nhưng phải đánh chết lũ chó đó. Không thể để chúng làm hại Vạn Ninh.

- Đứng đánh chết lũ chó

- Đánh chó. Đánh chó.

Quần tình tân binh xao động vô cùng, tất cả đều ho to đầy khí thế, họ vốn dĩ sợ hãi. Nhưng không ngờ có thể biến sợ hãi thành sức mạnh. Phải rồi, họ cầm súng chiến đấu không phải cho ai cả, mà là cho chính bản thân của họ, chính, gia viên và người thân của mình.

- Các ngươi còn sợ cái rắm, trên tay các ngươi là vũ khí lợi hại nhất từ Tây dương. Lũ giặc cỏ trong tay chỉ có đao thương cùng cung ngắn, chúng chưa kịp chạy lại gần thì đã bị các ngươi bắn thành cái sàng rồi. Sợ Sợ cái rắm.

Đây là câu nói mà Trần Văn Vân thêm vào, rất thô bỉ nhưng rất thực tế. Đây là kinh nghiệm đánh trận của hắn, dùng lợi khí áp chế quân thù. Được tin lũ súng tây của doanh phi tặc đã bị điều đi thì Trần Văn Vân mới tự tin lấy 3 ngàn chọi 20 ngàn như thế này.

- Đùng rồi, sợ cái rắm ha ha ha

- Bắn chó thành cái sàng...

- Thịt tụi nó...

- Thiến tụi nó.

Quân sĩ lại ào ào kêu gào, lúc này sĩ khí quân Vạn Ninh đã dâng cao vạn trượng, thời này những phen khích lệ tinh thần chiến sĩ nếu làm đúng cách thì rất hiệu quả. Lần trước chiến tranh do Điều thiếu quá tự tin vào đôi quân đã huấn luyện lâu ngày mà quên đi khoản này. Nhưng lúc này hai tên tò te tướng mới là Trần Văn Vân và Hoàng Bất Đạt lại làm rất tốt công tác trên. Người xưa cũng có những ưu điểm không thể phủ nhận của họ. Mặt vụ đang điề cuồng gì lại sự kiện ngày hôm nay để mau chóng đưa về Vạn Ninh.

Đoàn quân ào ào xuất doanh, nhing như vôi vàng một chút nhưng hang ngũ rất lono xộn.

- Lão Đạt, ông lôi cả bốn khẩu địa bác 6 pau này đi, nhờ may quân địch tấn công chúng ta thật thì mất đó.

Đây là một số nhỏ những khẩu pháo 6 pound Gribeauval có trên 4 tiểu chiến hạm là chiến lợi phẩm của quân Hoàng Diệu. Hoàng Diệu lấy hết hơn 30 thanh đại bác 4 pound Gribeauval. Nhưng để lại bốn thanh đại bác Napoleon III 12 pound và 4 thanh 6 pound Gribeauval. Mang về Huế. Điều thiếu gì nhiên nhân đức không nhường ai mà thị hết bốn khẩu 6 pound Gribeauval rồi cho chế thêm giá pháo để thành pháo bộ binh rồi.

- Lão Vân, ông không phải ngại, từ khi Điều thiếu ra lệnh bảo toàn lực lượng, có biến thì chạy, lúc ấy ngài ta đã không nghĩ đến việc được mất của bốn khẩu pháo này. Nếu ngài ấy tiếc bốn khẩu pháo thì đã không điều cho chúng ta, thử hỏi pháo làm sao chạy như người được, ông nghĩ đến Điều thiếu chả nhẽ không nghĩ ra...

- Nói chuyện với ông qua nhức đầu, thôi cứ nghe vậy... Bước tiếp theo cứ làm theo kế hoạch đã bàn hôm qua?

- Không lão Vân, về cơ bản kế hoạch là vậy, nhưng quan trọng hơn là xem diễn biến ở chiến trường rồi mới đưa ra những phương án thích hợp tại chỗ. Ông muốn lãnh binh thật sự, thành tướng quân thực sự thì phải dùng động não mà sử dụng kinh nghiệm đã chiến đấu của mình. Tôi tuy có mưu kế nhưng thiếu kinh nghiệm thực chiến.

- Cùng nhau bàn bạc.

- Cũng tốt.

Doanh trại Phi quân một mảng bối rối. Lúc này trong quân trưởng của phi quân là các sĩ quan các lộ quân đang tập hợp. Lê Duy Phụng đi đi lại lại bên trong hội nghị.

- Con mẹ nó lũ trời đánh thánh vật Vạn Ninh cầu quan đánh đến thật rồi. Truyền lệnh của ta rút lui.

- Không nên thừa Thiên Vương. Nếu lúc này rút lui ngay mà không chiến đấu gì thì cầu quan sẽ phát hiện có chuyện. Chúng tức tốc quay lại Vạn Ninh thì kế hoạch của chúng ta đổ vỡ hết cả.

Tên lên tiếng là Trần Thiện Văn có được chức quân sư kiêm tướng quốc của Tân triều do Lê Duy Phụng tự xưng.

- Vậy chúng ta đánh?

- Thừa Thiên Vương, đánh thì chúng ta sẽ quá thiệt hại, cầu quan là 3 ngàn quân toàn súng Tây, súng Tây mạnh ra sao thì người cùng thấy rồi. 20 ngàn người chúng ta chẳng đủ cho 3 ngàn cây súng tây tập bắn. Nên nhớ Vạn Ninh là lão binh sùng sủng Tây rồi, họ là binh đánh trăm trận đấy. Chúng ta đánh nhưng không đánh, không đánh nhưng đánh... tức là giả vờ đánh nhưng đánh thua rồi rút quân. Thiệt hại ít mà lại làm mê hoặc địch nhân, cầm chân được chúng bao lâu thì Hải Đông Vương và Trấn Nam Vương có thêm cơ hội tiêu diệt hang ổ Vạn Ninh bấy nhiêu.

Lê Duy Phụng vỗ vai Trần Thiện Văn tán thưởng, người có đọc sách có khác, Trần Thiện Văn rất được sự tán thưởng từ vị “Thiên Vương” này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81: Tướng của chiến trường nhỏ

Trên cánh đồng mênh mông bên ngoài cửa đông của thành Hải Dương lúc này đã đông nghẹt người ngựa của cả hai phe triều đình và phi quân. Quân triều đình số lượng hai ngàn quân trang chỉnh tề đội mũ sắt, hàng ngũ đều tăm tắp sắp xếp thành bốn phương trận, mỗi phương trận đầy đủ 500 người.

Cách đó 2 km là quân đội của phi tộc tự nhận là Tân Đại Việt triều với số lượng 5 ngàn người. Trang phục của họ lộn xộn không thôi, có người mặc quần áo dân thường, có người rách tả tơi. Cũng có một số lượng lớn quân phi tộc lại mặc quần áo của quân sĩ triều đình Đại Nam. Điều này cũng không có gì phải thắc mắc nhiều, vì trên đường đánh từ Thái Nguyên đến Hải Dương thì quân của Lê Duy Phụng đã công phá không biết bao nhiêu thành trì mà thu hoạch các chiến lợi phẩm này. Bên cạnh đó số lượng quan binh triều đình đầu hàng phi tộc cũng không có ít. Vậy nên binh khí lạnh trang bị cho hai vạn quân của Lê Duy Phụng là rất đầy đủ.

Tuy nói hàng ngũ đội quân phi tộc không chỉnh tề, đội hình đó cũng xôn xao tiếng động người ngựa không thôi. Nhưng nếu chỉ tính riêng về trang bị vũ khí thì đây không thể coi là một đạo quân nông dân khởi nghĩa với cào gỗ, gậy tầm vông nữa rồi. Đây chính là một đội quân có đầy đủ đao, kiếm, giáo mác và có thể giết người đấy. Về quân số thì rõ ràng phe phi tộc chiếm ưu thế, nhưng nếu xét về mặt chuyên nghiệp thì quân Vạn Ninh là chiếm thượng phong.

Cả hai bên đều dừng lại mà cách mặt quan sát đối phương. Khoảng cách 2km không thể làm khó các sĩ quan của hai phe lúc này, vì trong tay họ không thiếu kính viễn vọng đầu đấy.

- Xem ra tình hình phi quân muốn đánh thật rồi, chúng ta phải làm sao?

Người lên tiếng lại là Hoàng Bất Đạt, lúc này gã đang tái mét mặt mày mà ngồi trên lưng ngựa quan sát đám phi quân đang bày binh bố trận trước mắt. Xem ra tư tài bàn binh trên giấy thì giỏi rồi, đến khi binh lâm thành hạ, đao thật thương thật ra trận thì lại là người đầu tiên mất tinh thần. Trái lại với Hoàng Bất Đạt mặt bình tĩnh thì thái độ của Trần Văn Vân lại điềm tĩnh vô cùng. Lúc này đây tinh thần của một lão binh lại tỏ ra chiếm ưu thế thượng phong.

- Đội tình hình thám báo đã. Phải biết rõ cách bố trí đội hình của địch mới đưa ra được đối pháp.

Lúc này không ngờ Trần Văn Vân lại là người đưa ra sách lược, có cẩn thận, cũng có thừa sự bình tĩnh. Điều này chứng tỏ Điều thiếu không có chọn sai người cầm quân, ít nhất cho đến lúc này vị Văn Vân tướng quân này đang làm rất tốt.

Chẳng bao lâu một thám báo vội vã chạy tới báo cáo, trên tay hắn vậy mà trình lên một tờ giấy với bản đồ cùng bố trí binh lực của phản quân. Không ngờ rằng bản đồ này được vẽ bằng bút chì ngồi nhỏ, các chi tiết được mô tả cẩn thận và rất rõ ràng. Nói đến bút chì thì lúc này tại Châu Âu hay, Châu Mỹ không còn là thứ xa lạ gì cho cam. Than chì graphite được lịch sử ghi nhận sử dụng từ năm 1564 tại Borrowdale, Anh. Bút chì được sản xuất công nghiệp lần đầu tiên tại Nürnberg, Đức, năm 1662. Cho đến nay hơn 200 năm phát triển thì bút chì trở thành vật dụng quá thông dụng ở Châu Âu rồi, và chúng cũng không đáng giá gì cho cam. Bút chì rất thích hợp cho ghi chép nhanh vào lúc này, cho nên trong chuyến đi trước của Robert thì Điều thiếu cũng nhờ gã này mua vài thùng bút chì về dùng dần, chúng chẳng đáng bao nhiêu lượng bạc nên cũng không khiến ai để ý nhiều. Nhưng bút chì lại được phổ biến rộng rãi trong quân đội, nhất là thám báo, các sĩ quan, đều dùng bút chì để họa đồ, chỉ chép nhật kí chiến tranh các kiểu. Và bút chì sử dụng rất hiệu quả.

- Thừa tướng quân. Nơi này phi quân cho bố trí 5 thanh đại bác, về quy cách gần giống hệt đại bác của chúng ta. Mỗi thanh đại bác có bốn ngựa kéo.

Tất nhiên họa đồ cũng cần người vẽ lý giải, vì không thể nào trong thời gian ngắn có thể ghi chú mọi thứ bên trên.

- Lão Tất à, người không cần khách khí, chúng ta đều là Suất Đội cả.

- Tướng quân không nên nói vậy, tuy quan chức triều đình người là Suất Đội, nhưng giờ đây trọng trách của ngài là thống lĩnh ba quân ở đây.

Thì ra người được gọi là lão Tất này cũng là một Suất đội, nhưng lúc này đây Suất đội Văn Vân có hàm tạm thời là tướng quân, còn Suất đội Văn Tất vẫn chỉ là đội trưởng đội thám báo mà thôi. Nói đến thám báo đội 150 người thì toàn bộ là lão binh, dùng súng Kammerlader với loại đạn mới cải tiến, tốc độ bắn có thể nói là siêu trước đây. Cùng với sự nạp đạn dễ dàng thì giờ đây các lão binh kinh nghiệm hoàn toàn có thể trên lưng ngựa mà tiến hành nạp đạn. Chính vì lý do vượt trội này mà thám báo quân Vạn Ninh làm chủ chiến trường nơi đây, họ dễ dàng đánh tan các đội thám báo phe đối diện và nhẹ nhàng thu thập thông tin địch thủ.

- Chúng bố trí pháo nơi này có thể là dụ quân ta tấn công để rơi vào tầm pháo kích của chúng, hoặc có thể dùng cơ động của ngựa kéo để tấn công trận địa pháo của chúng ta khi quân ta bố trí trận địa pháo gần hơn?

Hoàng Bất Đạt vừa đưa ra nhận định lại nữa là câu hỏi như muốn chưng cầu ý kiến của Trần Văn Vân.

- Không phải, chúng là bố trí để rút lui, kiểu bố trí này tôi rất quen thuộc, đây là kiểu bố trí đội hình cơ động để rút lui của người Tây. Ông nhìn xem, nơi này chỉ có năm ngàn quân đối mặt chúng ta, nếu chỉ là để dụ chúng ta rơi vào vòng bao vây thì không đúng. Vì khoảng cách của hai cánh quân còn lại quá xa, thêm vào đó hơi lệch trái. ... Thêm vào đó quân ta là một màu súng trường Tây dương, do đó không tiếp cận gần trận địa địch. ... tôi cam đoan đây là trận hình rút lui. Chỉ cần chúng ta công nhẹ chúng sẽ rút lui.

Không ngờ Trần Văn Vân lại lôi ra một đồng đạo lý về trận pháp hiện đại để phân bác Hoàng Bất Đạt. Điều thiếu nhìn đúng người, Trần Văn Vân không quá tốt về nhìn cục diện một bộ cục chiến trường lớn cấp tỉnh với nhiều cánh quân phối hợp, hay tác chiến trên nhiều địa bàn. Nhưng Trần Văn Vân lại có cái nhìn về chiến trường cục bộ rất tốt, đây là thông qua những lần hội họp sĩ quan bàn bạc tác chiến mà Điều thiếu nhận ra. Không thể nào vô lý mà giao 3 ngàn quân cho một người không hề có điểm mạnh, Điều thiếu chưa điên.

- Ông chắc chắn chứ?

Hoàng Bất Đạt vội vàng hỏi lại, nếu đúng như những gì Trần Văn Vân nhận định thì trận đánh này phải đánh một kiểu khác rồi.

- Tôi dám chắc đến tám phần là như vậy, kể cả có đoán sai thì với pháo binh bố trí như vậy chúng không thể gây tổn thất cho quân ta được.

Nói đến đây lại quay qua quân doanh phi tặc, lúc này quốc sư Trần Thiện Văn đang ảo não không thôi, ý ông ta là bố trí nghi binh khiến quân triều đình có tấn công cũng không dám bung sức. Đó chính là phải bố trí pháo binh lên tuyến hai, từ đó có thể uy hiếp sự tấn công của đối phương. Nhưng Lê Duy Phụng coi mấy khẩu pháo tây dương là tâm can bảo bối, là lợi khí công thành nên hoàn toàn không muốn mạo hiểm để mất. Thành thử ra cách bố trí nghi binh lại thành ra đầu voi đuôi chuột, chỉ cần tướng quân đối phương là kẻ tinh minh sẽ nhận ra điều khác biệt.

- Vậy thì chúng ta đồng loạt tấn công, thế lực của quân ta tốt hơn, chúng chạy không nổi. Đến lúc đó phân quân vỡ trận thì chúng ta hoàn toàn có thể bám theo mà tàn sát. Trận này chúng ta sẽ có thể đánh tan quân địch mà không phải chỉ là đánh lui.

Hoàng Bật Đạt hưng phấn bưng bưng mà đưa ra kế sách.

- Điều này không được, đuổi theo như vậy rất nguy hiểm.

- Nhưng quân ta hành quân, chạy bộ rất tốt.

Trần Văn Văn vẫn lắc đầu.

- Ông vẫn chưa hiểu lắm về chiến tranh thực tế, Lúc xông lên thì bắt buộc chúng ta phải bắn một loạt hoặc hai loạt mới khiến quân địch tan vỡ. Khoảng cách đôi bên lúc đó là 500 bộ. Nhưng súng này là súng cầu người Anh, nạo đạn cực lâu, mà phải đứng thẳng tại chỗ nạo đạn. Nạp đạn xong thì quân địch đã chạy được một đoạn xa, còn nếu như cầm súng không đạn đuổi theo thì ông nghĩ 2 ngàn người cầm que còi lò bếp có đủ cho hai vạn người cầm đao kiếm chém loạn. Và lại đây là tân binh, khi truy đuổi rất khó giữ được đội ngũ, rất nguy hiểm.

Hoàng Bật Đạt ảo não, : “Chẳng nhẽ không còn cách nào sao?”

- Còn thì còn, ông quên chúng ta bố trí một ngàn binh ẩn úp phía sau nhằm trường hợp phải chạy trốn. Nhưng lúc này chúng ta đâu cần phải bỏ trốn nữa. Lão Tắt tôi có nhiệm vụ này cho anh, anh có thể cố gắng 20 phần sức lực của đội thám báo mà quét một vòng phía Tây, quyết không để lọt một tên thám báo nào của quân địch, tạo điều kiện cho một ngàn quân phía sau của chúng ta bí mật vòng về cánh phải địch nhân. Tôi cho ông và nhánh quân phía sau nửa canh giờ để có thể đến được vị trí.

Không hổ là sĩ quan đã có kinh nghiệm tác chiến thực tế lại thông quan đào tạo cơ bản theo binh pháp hiện đại của cả Điều thiếu lẫn các sĩ quan Mỹ. Phương án của Trần Văn Văn đưa ra cũng khiến cho tú tài Hoàng Bật Đạt tán thưởng không thôi. Hắn không ngờ cái tên thô bỉ này lại có thể tinh minh như vậy khi vào trận, đúng là bất kì người nào cũng có điểm mạnh cần phải học tập.

Một cuộc càn quét Thám báo quy mô lớn diễn ra phía Tây Nam chiến trường. Đội quân ngàn người theo sau các thám báo dọn đường mà bí mật đi một đường vòng đến gần 6km để tập kích cánh trái của quân địch. Họ phải đi vòng qua một Xã bên ngoài thành Hải Dương và theo đường nhỏ để hành quân.

Lúc này tổ chất chạy bộ siêu cường của quân Vạn Ninh được lộ ra, những binh sĩ này được lệnh bỏ lại hết tư trang chỉ mang theo mình súng ống cùng đánh được mà chạy tốc độ trung bình 10km tiếp nhập chiến trường.

Về mặt đối diện thì lúc này quân Vạn Ninh đã kéo pháo lên vị trí thuận lợi cách phi quân 1km. Quân tiên phong cũng tiến lên cùng vị trí. Pháo 6 pound Gribeauval tầm xa 1200m không phải là nói cho có. Gần như toàn bộ tiền quân của phi tặc đều nằm trong phạm vi công kích của nó.

Trận địa phi quân đang xôn xao khi triều đình quân có dị động.

- Chúng ta rút lui ngay khi chúng bắn lượt pháo đầu tiên. Như vậy cũng coi là chiến đấu rồi. . .

Lê Duy Phụng vẫn đang chắc mẫm về kế hoạch của mình. Lúc này hắn đang đứng ở khá xa tiền quân, không ai diên mà đứng trong tầm pháo bắn cả. Quốc sư Trần Thiện Văn lúc này lo lắng không thôi. Ông đang linh cảm thấy một điều gì đó không đúng lắm trong kết hoạch cầm chân quân Vạn Ninh lần này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tân binh Vạn Ninh lên tiếng

10 giờ sáng ngày 29 tháng 10 tiếng súng đã dồn dập nổ lên ở trên chiến trường ngoài thành Hải Dương. Tổng đốc Hải Dương Nguyễn Đình Tân cũng đã theo sự bảo vệ dày đặc của các thân binh mà mò lên đầu thành để quan sát. Động tĩnh hành quân của Vạn Ninh là khá lớn, trên đầu thành có thể rõ ràng nhìn thấy được quân Vạn Ninh đang từ từ tiến về cửa Đông của thành Hải Dương. Sau bao nhiêu này đau khổ mỏi mòn mong đợi cuối cùng thì vị Tổng đốc Hải Dương cũng thờ phào khi Vạn Ninh quân quyết định tấn công.

Đang chăm chú quan sát hai quân đối trận phía đông của thành Hải Dương, không ngờ rằng tiếng súng nổ dồn vang lại ở phía Tây Nam của chiến tuyến. Không biết từ lúc nào, và từ đâu ra một đội quân như thiên binh thiên tướng xông tới từ phía cánh trái của phi quân mà tiến hành tấn công dồn dập. Một ngàn người, một ngàn cây súng chia làm ba lượt mà tấn công trực tiếp vào trung quân cánh trái của Lê Duy Phụng. Đòn đánh này quá bất ngờ, quá khủng bố do tất cả sự tập trung đều đang bị các khẩu pháo phía đông của Vạn Ninh quân thu hút.

Thám báo của quân Duy Phụng không hề có một chút thông tin nào về cánh quân này, trong khói súng mờ mịt họ chỉ thấy loáng thoáng bóng người rất đông cộng

tiếng bước chân dồn dập. Lại một lượt bắn lần thứ hai khi quân Vạn Ninh đã lên đạn lượt tiếp theo. Khoảng cách hai quân là 300m đủ để cho Vạn Ninh quân lên đạn khá nhiều lượt.

Vấn đề nếu tân binh Vạn Ninh quân nếu mặt đối mặt với sự xung phong của địch nhân thì có lẽ sẽ có chút chệch choạc sai lầm trong việc nạp đạn. Bởi lẽ sức ép của ngàn quân xung phong là rất lớn, những tân binh thường bị yếu tố tâm lý mà không thể thực hiện tốt các động tác nạp đạn phức tạp của súng Brunswick rifle. Nhưng lúc này quân Vạn Ninh thể hiện đến 200% trình độ của họ, bởi không có một ai xung phong tấn công nhánh quân này. Những tân binh này không ngờ có thể tiếp cận sát sườn địch mà tấn công vào hông của họ.

Kể cả một đội quân chính quy mà bị đạn, pháo tấn công vận sườn cũng cần một khoảng thời gian khá dài để chuyển hướng chạy trốn hay xung phong chứ đừng nói đến nghĩa quân chủ yếu là nông dân. Họ có thể khá trong chém giết xung phong nhao nhao, nhưng về đội hình thì cần rất rất nhiều thời gian để học tập. Thêm vào đó ý trí chiến đấu của phần quân không cao. Nhất là họ đối đầu với vũ khí nóng tầm xa như súng Tây Dương. Đây cũng là lý do tại sao 4 vạn quân Nam Kỳ không thể đánh nổi 5000 quân Pháp xâm lược.

Sau hai lượt súng nôt vang thì số người ngã xuống là nhiều không kể hết. Lúc này quân Vạn Ninh tập kích đã xếp thành đội ngũ, lên đạn và từ từ áp tới. Với đội hình 3 hàng như thế này họ có thể đập tan sự xung phong của 5 ngàn quân đao kiếm, huổng hồ mấy ngàn người trước mặt đã loạn một bầy mà không thể tổ chức phản công.

Đúng lúc này thì đại bác của Vạn Ninh cũng như nhận được tín hiệu mà nổ vang gầm thét, chúng chút từng cơn mưa lửa thịn nộ xuống năm ngàn quân đang bàng hoàng phía trước mặt.

Một ngàn năm trăm quân còn lại của Vạn Ninh xếp hàng từ từ tiến lên theo đội ngũ chỉnh tề. Quân Lê Duy Phụng lúc này đã không có thể chạy được rồi. Sự rối loạn của trung quân cánh phải đã làm nhánh quân mấy ngàn người này rút lui loạn đội hình và vô hình chung cắt luôn đường lui của quân tiền phong. Nói một cách khác nếu giờ đây quân tiền phong của Lê Duy Phụng bị đánh lui tiếp thì cả hai đội quân trên sẽ va chạm, trộn lẫn với nhau thành một đoàn. Đến lúc đó chờ đợi họ chỉ là chết mà thôi.

Ba giờ chiều ngày 29 tháng 10 (âm lịch) sau một tháng binh đao khói lửa thì Hải Dương thành đã lần đầu tiên mở Đông môn tiếp đón đoàn khách quân anh hùng đã viện trợ, cứu viện tòa thành này.

Chiến đấu sau đó cũng không có gì đặc biệt. Phi quân tán loạn, quân không thấy tướng, tướng chẳng thấy quân. Tất cả mạnh ai nấy chạy, quân Vạn Ninh truy đuổi tận 10 km sau đó mới đóng trống khua chiêng mà rút lui về Hải Dương Thành. Trận chiến này giết địch vô số, bắt được hơn hai ngàn tù binh, tiếc là Lê Duy Phụng cùng bè lũ cao cấp sĩ quan chạy gần hết. Trong loạn quân 150 thám báo chuyên nhằm sĩ quan của phi quân hạ thủ, nhưng lúc đó tình thế quá loạn, chiến trường quá rộng nên họ không thể quản hết được.

Về thương vong bên quân Vạn Ninh là... không có. Từ mấy tên chạy hăng quá vấp ngã tự làm bị thương, hoặc có một số tên truy đuổi quân địch đến kiệt sức rồi họ cũng kiệt sức luôn. Đây là một trận chiến vĩ đại, 3 ngàn tân binh đánh “tan” 2 vạn phi tặc mà không hề có thương vong. Vẫn biết con mẹ nó quá khó tin nhưng sự thật chính là vậy, ưu thế về vũ khí đã một lần nữa minh chứng, quân không cốt đa, mà cốt cần tinh nhuệ, hiện đại.

Quân Vạn Ninh không vào thành Hải Dương, không có lệnh của triều đình nếu họ nhập thành rồi gây ra chuyện gì đó thì rất dễ bị ngôn quan chỉ chó. Quân lệnh của Điều thiếu là vậy, nên các sĩ quan của Vạn Ninh chấp hành rất tốt. Họ chỉ đóng quân ngoài Thành Hải Dương 2 dặm mà thôi. Nhưng việc nhận quả cấp, thì cả ủy lạo quân sĩ thì quân Vạn Ninh không ngại, cái này chả có phạm luật gì. Họ đã phải đi cả trăm km để tác chiến cứu người dân trong thành thì một chút quả cấp có là gì đâu. Nhưng có ai ngờ được đâu chả bao lâu thì những người lính Vạn Ninh lại dùng chính cây súng này, khẩu pháo này mà công phá Hải Dương thành. Số phận đôi khi rất khó nói rõ cho được.

Ba ngày sau tại Vạn Ninh phủ địa bàn, Vạn Ninh. Lợi dụng đêm tối mấy chiếc chiến hạm chạy ra chạy vào quân cảng liên tục. Hóa ra họ đang vận chuyển pháo cùng quân sĩ mang súng trường vào quân doanh. Đây chẳng qua là chương nhân pháp mà Điều thiếu thực hiện để che mắt phi quân mà thôi.

Điều thiếu chẳng những biết rõ hướng di chuyển của quân địch mà hắn còn biết rõ ngày giờ, địa điểm tấn công của chúng, cũng như lực lượng tham gia vào cuộc tấn công này. Vạn Ninh đã được chuẩn bị một cách kỹ lưỡng chưa từng có từ trước tới nay.

Xong nếu người ngoài nhìn vào quân doanh, hoặc các trạm gác, đồn lính của Vạn Ninh thì có thể có nhận định sơ bộ. Quân Vạn Ninh phòng thủ thừa thớt rất nhiều và khá lỏng lẻo. Nếu so sánh Vạn Ninh lúc này và một tháng trước thì quả là một trời một vực. Một tháng trước đây quân sĩ Vạn Ninh luyện tập bắn súng rất hăng hái. Người dân ở xa cả Km vẫn có thể nghe tiếng đạn tập bắn hàng ngày của quân doanh. Nhưng người hữu tâm thì có thể thấy rằng, thời gian gần đây Vạn Ninh quân không hề luyện tập bắn súng, hay là bắn pháo. Thêm vào đó họ chỉ có luyện tập đao thương hay tiến hành xây dựng các công sự mà thôi.

Còn một hiện tượng lạ của Vạn Ninh, đó chính là việc tuần tra, canh phòng lỏng lẻo hơn rất nhiều. Trước đây người dân không thể đến gần được quân doanh, nhưng lúc này họ có thể đi lại gần và nhìn rõ các hoạt động bên trong.

Nhưng tất cả những chuyện này chỉ là sương mù mà Điều thiếu tung ra mà thôi. Thực sự thì quân Vạn Ninh luyện tập ngoài bãi biển Súng Gầm của hòn đảo đá vôi trong Vịnh Bái Tử Long kia. Hôm nay nhờ vào đêm tối mà các thuyền chiến của Vạn Ninh liên tục vào ra để vận chuyển 2 ngàn xạ thủ cùng Ba mươi khẩu pháo vào đất liền. Tất cả đều được thực hiện một cách gọn gàng cùng nhanh chóng. Tất nhiên, cùng lúc với việc đổ bộ chính là việc thắt chặt tuần tra, các thành phần khả nghi đều đã bị đuổi ra xa các khu vực quân sự của Vạn Ninh.

Thật ra những ngày qua thì mật vụ Vạn Ninh hoạt động hết công suất để theo dõi những kẻ khả nghi. Nhưng Điều thiếu lúc này chỉ đuổi họ đi xa các khu vực quân sự rồi tiến hành giới nghiêm tại Vạn Ninh. Chính vì động thái này những tên thám tử của phi quân vẫn báo cáo về tình hình Vạn Ninh dựa trên những gì chúng đã biết trước đó mà thôi.

- Điều thiếu, dựa vào thông tin của cô em Dương Tú Ninh kia và cả các mật vụ đang theo dõi nhóm phản tặc đang âm thầm thâm nhập Quảng Yên thì đúng là chúng sẽ tấn công vào ngày mai. Nhưng lão từ vẫn không thể hiểu nổi, tại sao Phan Tham Tĩnh lại làm phản, dù sao hắn cũng là tổng binh đồn Đông Triều, quyền cao chức trọng, lại có tiếng có bạc, có gì đi theo phản quân.

Trần Quang Cán lúc này đang vắt chân chữ ngũ rung rung cái đùi, tay cầm một chén trà nhâm nhi. Sau thời gian dài cầm binh không ngờ Cán ca lại nhiều ra khí

chất đại tướng mà bớt đi khí chất giang hồ hào hớn.

- Hẳn là không đi theo phản quân, mà chỉ là thả phản quân qua Đông Triều tấn công chúng ta mà thôi. Chuyện nếu thành công thì ai làm chứng là chúng đã thả phi tặc đi qua?

- Không hiểu ta có thù gì với chúng đây. Hay lần này tiện tay thịt luôn con chó đó?

Cán Ca giả vờ như cái hiểu cái không mà thăm dò ý tứ của Diêu thiếu.

- Lão tía, người mở ruộng muối đến mấy ngàn mẫu, đập bát com của Diêm Đồn Đông Triều, tên Phan Tham Tinh hận không treo cổ người lên ấy chứ. Còn mang quân đánh hẳn hay là thôi đi, không bằng không có, đem quân đánh hẳn thì không nói lại với triều đình được. Đợi xong vụ này thì vận dụng quan hệ trên Kinh điều hẳn đi nơi khác là được, trên đường đi gặp tai nạn là xong rồi.

Bị đâm một đao sau lưng Diêu thiếu không hận đến moi gan xẻ thịt Phan Tham Tinh mới là lạ. Chỉ vì tư thù hai bên mà Phan Tham Tinh ngang nhiên cấu kết cùng phi tặc, hẳn thả cho quân hải tặc vận súng ống, đại bác cho quân của Lê Duy Phạm. Thân là người cảm bình Phan Tham Tinh hẳn hiểu rõ lợi hại của chuyện này nhưng vẫn nhắm mắt làm bừa, đúng là đáng chém ngàn đao. Nhưng cách làm đem quân công chiếm Đông Triều là không được, đến lúc đó Phan Tham Tinh chỉ cần chôi bay và nhận tội thất trách thì không ai làm gì được hắn. Lần này cũng may là có người của Dương Tú Ninh mật báo thì Diêu thiếu mới có thể ứng phó kịp như vậy. Nếu không lúc này tình thế Vạn Ninh sẽ vạn lần nguy cấp. Nhưng cách trả thù câu Diêu thiếu thì ác độc hơn nhiều, và cũng ít nguy cơ hơn. Chỉ cần Phạm Phú Thứ tại kinh đô giúp sức, lại thêm lo lót chút tiền thì dễ dàng có thể chuyển tên này đi nơi khác đóng binh. Phan Tham Tinh mà ra khỏi hang ổ thì mật vụ của Diêu thiếu sẽ hỏi thăm ngay. Thời thế binh hao mã loạn này mạng người rất là dễ mất đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đảo chính

Quang Cán đi rồi chỉ còn lại quang Diêu, hẳn lúc này đang nhìn vào ba bản báo cáo của mật vụ trong tay. Lúc này hẳn Diêu thiếu không còn cái vẻ mặt hi hi ha ha khi nói chuyện cùng lão tía tiện nghi nữa. Nhìn ba bản báo cáo dường như không có liên quan gì với nhau. Nhưng Diêu thiếu với bản năng mật vụ siêu cấp từ kiếp trước lại ngửi thấy mùi vị không bình thường, ngửi thấy nguy cơ trùng trùng đang bủa vây hắn, bủa vây Vạn Ninh, bủa vây vận khí Đại Nam lúc này.

Bản báo cáo thứ nhất là từ mật vụ theo dõi nhánh quân một ngàn người với trang bị súng trường của Pháp đang di chuyển qua Đông triều về Vạn Ninh. Diêu thiếu hi hi ha ha mà giải thích rằng tổng binh Đông Triều vì việc buồn muối cạnh tranh mất bát com mà làm liều. Nhưng thực tế là không phải, kẻ cả có thất thu một chút về Diêm Đồn, nhưng Phan Tham Tinh có một ngàn lẽ một cách khác để kiếm tiền với địa vị của hắn. Là mệnh quan triều đình, tay nắm trọng binh lại chịu hạ mình cấu kết phi tặc. Đây là tội chu di tam tộc. Phan Tham Tinh có quyền, có binh, lại có tiền. Đồn Đông Triều lại quá xa chiến sự, nghĩ đi nghĩ lại Diêu thiếu vẫn không thông tại sao Phan Tham Tinh lại mạo hiểm làm chuyện phản nghịch này. Việc để phản quân vận chuyển một ngàn khẩu súng cộng thêm gần chục thanh đại bác thì không thể che mắt tất cả mọi người tại Đông Triều được. Bên cạnh đó từ Đông Triều thẳng lên Lạng Giang lại qua quá nhiều thành trấn, ngày cả thành tỉnh Quảng Yên cũng phải đi qua. Vậy làm thế nào số vũ khí trên, nhất là mười khẩu trọng pháo có thể thông qua dễ dàng. Chuyện này thật đáng quan ngại.

Bản báo cáo thứ hai là từ các mật vụ đã thâm nhập vào hải tặc Cát Bà, nói đúng hơn là các mật vụ mà người của Dương Tú Ninh giúp Diêu thiếu che giấu. Lần này tấn công Vạn Ninh vậy mà có hai tiểu hạm và 1 trung hạm của người Pháp sẽ tham gia. Nói cách khác các chiến hạm này đang neo đậu ở nơi nào đó không quá xa Cát Bà nhưng mà quân Vạn Ninh hoàn toàn không phát hiện. Cũng may giờ đây địa vị của quân Dương Tú Ninh trong hải tặc có phần tăng lên nên họ mới có thể nghe được phong thanh chuyện này. Từ hai chuyện kể trên thì Diêu thiếu nhận ra quân Vạn Ninh còn quá lơ là trong chuyện tuần duyên biển. Trần Quang Cán quá tập trung vào chuyện đánh đấm với quân Cát Bà để luyện binh mà quên đi chuyện tuần tra và kiểm soát tàu bè qua lại vùng biển Quảng Yên.

Bản báo cáo cuối cùng lại là bản báo cáo đáng lo ngại nhất. Mật vụ cài cắm nơi kinh đô vậy mà báo tin về xưởng vũ khí Đại Nam. Nơi này phân nửa là thuộc về K&R nên rất dễ cho Diêu thiếu cài cắm người vào. Mấy tháng nay mật vụ trong xưởng vũ khí liên tục báo tin về các khẩu súng không đủ quy cách bị xử lý không đúng trình tự. Nhưng do số lượng mật vụ tại kinh đô còn mỏng nên Diêu thiếu không thể điều tra rõ ràng cho được. Theo quy định thì các thanh súng chế tạo tại xưởng sẽ thông qua kiểm tra nghiêm ngặt về quy cách. Những thanh súng không đủ chất lượng sẽ bị loại bỏ, nhưng chúng vẫn bị đánh số, kiểm tra và tiến hành phá hủy. Nhưng mấy tháng này những quy trình xử lý súng kém chất lượng đã bị lơ là, hay nói đúng hơn là cố tình lơ là. Theo mật thám báo lại thì số súng không đúng quy cách chôn chôn đã thất thoát con số lên tới 300 thanh. Thật ra lúc này xưởng chế tạo vũ khí có tỉ lệ làm hỏng khá cao nên số lượng súng không đủ quy cách không hề nhỏ chút nào. Thông tin này làm Diêu thiếu lo lắng vô cùng, hẳn đang cố gắng tìm kiếm xem thế lực nào lại có hứng thú với súng ống như vậy. Nhưng dù là ai đi nữa thì đảm bảo kẻ này không thể có ý tốt cho được.

Ngày 4 tháng 11 năm 1861, trong khi Diêu thiếu đang chuẩn bị cho một cuộc chiến sống còn tại Vạn Ninh thì chuyện lật trời đã tranh bước mà xảy ra trước tại kinh thành Huế.

Đoàn Trung cùng với Đoàn Trực, Đoàn Ái đã tiến hành đảo chính tại Huế và họ.... thành công.

Thật ra ba anh em nhà họ Đoàn đã có dã tâm và thực hiện mưu đồ từ lâu. Họ đã bắt đầu ngay từ khi liên quân Pháp Tây Ban Nha nôt súng tấn công Đà Nẵng năm 1857-1858. Tự Đức lên ngôi trong lúc chế độ phong kiến ngày càng mục nát, kiệt quệ và cuộc sống của người dân vốn chịu nhiều tai ách đã hết sức cùng cực. Thiên tai, dịch bệnh xảy ra nhiều năm liền, loạn lạc nhiều nơi, thực dân Pháp đánh chiếm đề dâng Mỹ Tho, Sài Gòn Gia Định và nội bộ hoàng tộc cũng đang tan vỡ, phân hóa trầm trọng[2]. Trước tình cảnh đó, Đoàn Hữu Trưng tự nhận thấy cần phải thay thế Tự Đức, bằng một hoàng đế tiến bộ khác, mới có thể chinh đồn và bảo vệ được đất nước trước họa ngoại xâm.

Đoàn Hữu Trưng có cha mất sớm, mẹ bị mù, đồng em, nên từ thuở nhỏ ông đã phải làm lụng vất vả để nuôi em, nuôi mẹ. Dù vậy, vốn thông minh và ham học, ngay từ buổi ấy ông đã là người nổi tiếng hay chữ khắp vùng.

Vào một dịp Tết, nhờ một câu đối mà Đoàn Trung và Đoàn Trục được Tuy Lý Vương Miên Trinh cho vào học trong vương phủ Từ đó, tài học của Đoàn Trung có dịp vang lên chốn kinh thành. Trong lịch sử ông Đoàn Trung được Tùng Thiện Vương Miên Thẩm, cũng vì quý tài, gả con gái đầu là Thế Cúc vào năm 1864. Nhưng không biết vì sao mà lịch sử đổi thay sự việc này xảy ra vào năm 1860, cũng là lúc cha con nhà họ Trần nổi lên trong triều đường Huế.

Chính vì đã có thêm được danh phận con rể Vương gia, lại có thêm tài lực cũng như các mối quan hệ mà Đoàn Trung nhanh chóng mở rộng thêm mạng lưới những người có tâm mưu phản. Nhờ vào danh tiếng và thế lực nhà vợ Đoàn Trung lập ra Đông sơn thi từ hội với chủ trương "uống rượu, ngâm thơ, tiêu khiển phóng khoáng". Nhưng thực tế, tổ chức này chính là "bộ tham mưu" của cuộc khởi nghĩa, còn chuyện "thơ rượu" chẳng qua chỉ là vỏ bọc để che mắt những quan lại, sai nha khác chính kiến đang rình rập khắp nơi...

Buổi đầu, hội có năm người gồm Đoàn Hữu Trung (đứng đầu) và hai em ruột là Đoàn Tư Trục, Đoàn Hữu Ái cùng hai người bạn thân thiết là Trương Trọng Hòa và Phạm Lương. Nhờ công tác tuyên truyền, vận động, hội có thêm một số người tham gia, như: Tôn Thất Cúc, Tôn Thất Giác (vệ úy), Lê Chí Trục (đội trưởng), Lê Văn Cơ (đội trưởng), Bùi Văn Liệu (suất đội), Lê Văn Tề (lính vũ lâm), Nguyễn Văn Quý (nhà sư trụ trì chùa Long Quang, có chùa riêng là Pháp Vân), Nguyễn Văn Viên (nhà sư), Nguyễn Văn Lý (nhà sư) v.v...

Và trong những người này có một người tên Tôn Thất Cúc hiện giờ đang làm phó đốc công trong xưởng chế tạo vũ khí Đại Nam. Lợi dụng sơ hở trong quản lý mà người này đã tuyên ra ngoài đến hơn ba trăm khẩu súng trường kiểu mới kém chất lượng đáng ra phải bị phá hủy.

Trong khi đó Đoàn Hữu Ái anh trai của Hữu Trung thì cạo đầu giả làm nhà sư, để lôi kéo các sư sãi và một số tín đồ Phật giáo, vốn rất được xem trọng ở Huế, vào tổ chức. Đặc biệt, là đã vận động được sư Nguyễn Văn Quý, trụ trì chùa Long quang có chùa riêng là Pháp Vân (chùa Khoai), nhận giúp mấy việc: làm "quần sư" cho hội Đông Sơn, cho hội mượn chùa làm cơ sở bí mật dùng để hội họp, luyện binh.

Đây là một thành công lớn của hội, vì thuở đó, nơi chùa Pháp Vân tọa lạc là một vùng đồi núi hiểm trở, đi lại rất khó khăn, ít người lui tới. Chùa Pháp Vân cách kinh thành 5 km, chỉ cách Vạn Niên cơ (lăng Tự Đức) khoảng 1 km, nơi mà ngày cũng như đêm luôn có khoảng ba ngàn quân lính, phu thợ đang chịu khổ sở vì việc xây lăng. Và lực lượng dân phu nơi này phần lớn đã bí mật được vận động và sẵn sàng đi theo Hữu Trung khởi nghĩa.

Sáng sớm tinh mơ ngày 4 tháng 11 năm 1961. Đoàn Hữu Trung kéo theo một nhóm nhỏ mặc quần áo binh lính xuất phát từ chùa Pháp Vân đi đến công sở Vạn Niên. Anh ta ngồi trong kiệu che kín tự xưng tham tri bộ Công, sau đó giả truyền thánh chỉ đến để khám xét công trường.

Tất nhiên Đoàn Hữu Trung viện cớ bắt hai tên đốc công là Nguyễn Văn Chất và Nguyễn Văn Xa, điều về kinh trị tội nói là theo lệnh của hoàng thượng.

Không chế được hai tên cầm đầu thì ngay lập tức các binh sĩ đi theo hầu kiệu của Đoàn Hữu Trung rút ra súng ống đã giấu kỹ bên dưới kiệu mà khống chế các thân binh của hai vị đốc công. Ngay lập tức gần 300 người cầm súng trường hiện đại xông từ ngoài vào mà khống chế toàn bộ công trường. Các dân phu được phát binh khí và cử quyết tiến hành tạo phản theo kế hoạch.

Suất đội Lê Văn Cơ và Nguyễn Tăng Hựu của công sở Vạn Niên do nhận lời làm nội ứng từ trước nên cũng dẫn quân gia nhập. Với lực lượng hơn ba ngàn người, quân đảo chính được chia đều làm 3 đạo: Tiền đạo: Đoàn Tư Trục và Nguyễn Văn Vũ chỉ huy. Trung đạo: Đoàn Hữu Trung, Đoàn Hữu Ái và Phạm Lương chỉ huy. Hậu quân: Trương Trọng Hòa và nhà sư Nguyễn Văn Quý chỉ huy.

Tất cả đoàn quân trên giương cao lá cờ "Ngũ đại hoàng tôn", từ công trường Vạn Niên nhanh chóng vượt sông Hương.

Tầm 9 giờ sáng hai đạo quân do Đoàn Tư Trục và Đoàn Hữu Trung tiến vào cửa tây nam và Ngọ môn kinh thành Huế. Lúc này do bị tập kích bất ngờ, cũng do quân đảo chính có hỏa lực quá mạnh từ các khẩu súng Kammerlader với kiểu đạn mới mà quân Triều đình liên tiếp bại lui. Hai kho vũ khí Kim Ngô và Cẩm Y bị công phá trong chớp mắt, đến lúc này thì các dân phu đều được trang bị vũ khí lạnh đầy đủ cả rồi.

Tôn Thất Cúc lúc này lại trong ứng ngoại hợp mà mở của Đại Cung Môn dẫn quân đảo chính tiến vào Từ Cẩm thành một cách thuận lợi. Chỉ huy sứ Phạm Viết Trang và vệ úy Nguyễn Thịnh kéo quân muốn chiếm lại cửa cung rồi phong bế thì bị quân súng Kammerlader đánh cho tan tác và phải rút lui, chỉ huy sứ Phạm Viết Trang bị bắn chết tại chỗ còn vệ úy Nguyễn Trinh bị bắn thương. Quân nổi dậy vừa tiến vào vừa đánh lui được quân triều.

Quân đảo chính chiếm được Điện Cần Chánh, trong lúc họ định tiến đến cửa Tấu Môn thì thì chuông vệ long võ quân Hồ Oai dẫn hai trăm quân súng Tây xuất hiện. Một phen đầu súng tán loạn bên cửa Tấu Môn diễn ra, nhưng thấy quân địch quá đông nên Hồ Oai phải lui lại mà phòng thủ cửa Điện Cần Thành, nơi Tự Đức đang nằm bệnh.

Trong lịch sử thì Hồ Oai sẽ cứu được Tự Đức và tự tập binh mã đánh tan quân đảo chính. Vậy nhưng thời thế thay đổi, vì có nhà máy sản xuất vũ khí nên mọi chuyện trong lịch sử không có diễn ra. Phần quân có một lượng lớn súng đạn, Mặc dù là súng kém chất lượng nhưng bắn nhu trong khoảng cách tầm 100m như thế này thì vẫn hiệu quả như thường. Xui xẻo nhất là Hồ Oai trúng đạn lạc mà tử vong khiến quân Long Võ rơi vào cảnh như rắn mất đầu mà tan dã. Phần quân chiếm được Điện Cần Thành, và tất nhiên Tự Đức đang nằm trên giường bệnh bị bắt gọn. Cuộc đảo chính đến lúc này đã có thể được gọi là thành công tốt đẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 84: Vạn Ninh chiến hỏa

Chiều muộn ngày 4 tháng 11 năm 1861. Quân đảo chính đã khống chế toàn bộ Từ Cẩm thành và thông báo chiêu nhượng ngôi của Tự Đức đi khắp nơi. Không ngờ chiêu nhượng ngôi có được con cháu của Nổi Cấc, Ngọc tí của Đại Nam quốc. Có điều duy nhất không quá hợp lý đó là chữ kí của Tự Đức nêu chú ý kí thì

có vẻ nét bút như không quá giống. Nhưng tất cả “nhân chứng” có mặt hôm đó đều thề thốt, vì Tự Đức bệnh nặng nên tay chân run rẩy, nét bút có hơi không hợp cách.

Chiếu nhường ngôi của Tự Đức là ý nói tự nhận mình vô năng gì đó khiến cho vận nước lâm than nên nay nhường lại ngôi cửu ngũ chí tôn Đại Nam cho cháu trai ruột là Nguyễn Ưng Đạo.

Nguyễn Ưng Đạo thực tế lúc này đã đổi tên thành Đinh Đạo theo họ mẹ. Thân thế của Nguyễn Ưng Đạo là trưởng nam của Nguyễn Phúc Hồng Bảo hay còn gọi là An Phong công. Nguyễn Phúc Hồng Bảo là con trưởng của Nguyễn Hiến Tổ Thiệu Trị hoàng đế, vị Hoàng đế thứ ba của triều đại nhà Nguyễn. Dẫu là con trưởng nhưng ông không được truyền ngôi mà ngôi vị thuộc về người em cùng cha khác mẹ Hồng Nhậm, tức Tự Đức.

Không chịu khuất phục việc Hoàng vị trao về tay Tự Đức, Hồng Bảo đã hai lần mưu sự cướp ngôi của em trai là Tự Đức (1851 và 1854). Vậy nhưng sự việc không thành nên bị Tự Đức giam cầm và chết trong ngục.

Các con trai của Nguyễn Phúc Hồng Bảo vẫn được Tự Đức khoan hồng mà không đụng đến, nhưng bị biếm khỏi hoàng tộc và bắt đổi họ thành họ Đinh của mẹ. Nguyễn Ưng Đạo đã từ đó mà đổi tên thành Đinh Đạo.

Lúc này ba anh em họ Đoàn đã phò tá Nguyễn Ưng Đạo lúc này mới 17 tuổi lên ngôi cửu ngũ chí tôn. Cuộc đảo chính này trong lịch sử cũng gần như thật sự thành công khi mà xép chút nữa bắt được Tự Đức. Nhưng lúc này với sự xuất hiện của Quang Diệu khiến cho thời thế có quá nhiều thay đổi khiến cho lối rẽ bánh xe lịch sử trở nên kịch liệt, cuộc lật đổ hoàn toàn thành công tốt đẹp. Tự Đức buộc phải viết chiếu nhường ngôi và lui lại làm thái thượng hoàng và bị giam lỏng trong Từ Cấm thành.

Tất nhiên việc lập một người lên ngôi hoàng đế không phải chỉ đơn giản là phá mấy cái cửa cung, bắt được hoàng đế đương nhiệm, sau đó ban ra mấy tờ giấy gọi là chiếu chỉ. Đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi, sau đảo chính bạo lực mới là phần mệt mỏi, rườm rà, phức tạp hơn cả vạn lần. Đó chính là thỏa hiệp, giao dịch chính trị sau khi lập tân quân. Cái gọi là thỏa hiệp, giao dịch chính trị tức là muốn để các thế lực trong triều công nhận tân quân này thì tất nhiên các bên phải ngồi vào bàn mà thương thảo về lợi ích của các bên rồi. Thời này không phải cứ mặc long bào, ngồi lên long ý là mọi người sẽ quỳ xuống thuận phục ho vang mấy tiếng “vạn tuế”.

Từ Cấm Thành sau khi dùng khoải mã mang các chiếu chỉ tỏa ra bốn phía thông báo thì đã bế quan đóng chặt mà chờ phản ứng của các phe. Nhưng đó không phải việc của Diêu thiếu quan tâm, mà hắn cũng chưa biết được thông tin kia, cái quan tâm trước mắt là trận chiến sống còn của Vạn Ninh và đám phi tặc Lê Duy Phụng.

Lê Duy Phụng tuy bại trận tan tác chạy tán loạn về Thái Nguyên, hai vạn binh chỉ còn lại mấy ngàn người. Nhưng mà hắn vẫn cố dăm ăn xôi mà hi vọng vào kế hoạch tiêu diệt Vạn Ninh hang ổ. Với sự trợ giúp khí tài quân sự hiện đại của quân Pháp thì trong mắt của Lê Duy Phụng các nhánh quân “lạc hậu” của triều đình Huế không phải vấn đề. Cái mà Lê Duy Phụng quan tâm là nhánh quân thiện chiến hiện đại duy nhất tại Bắc Kỳ, Vạn Ninh quân. Vạn Ninh quân như cái gai cắm vào Bắc Kỳ khiến cho Lê Duy Phụng muốn xưng vương xưng bá ở phía bắc là khó khăn vô cùng. Chỉ có thể nhờ cái gì này lên thì hắn mới yên tâm là làm hoàng đế phương Bắc.

Để thực hiện được mục tiêu này mà Lê Duy Phụng không tiếc hi sinh quân sĩ làm mọi như kéo chủ lực Vạn Ninh đi khỏi hang ổ. Chỉ đó đập tan căn cứ của Vạn Ninh, tiến hành hợp sức giữa thủy binh Cát Bà cùng bộ binh Thái Nguyên thì Lê Duy Phụng mới có thể chắc chắn mà làm hoàng đế phương Bắc vậy. Nhưng lần này cái giá phải trả cho sự dỏ quân Vạn Ninh có vẻ quá lớn, nhưng Lê Duy Phụng như con bạc thua đậm mà say máu, muốn quyết theo đến cùng nhằm hi vọng một thắng lợi cuối cùng.

Vạn Ninh có bao nhiêu vị trí cần công phá, những điều này các thám tử phản quân Lê Duy Phụng đã “dễ dàng” điều tra được. Mấy tuần vừa qua thì các trạm gác, lính tuần tra của Vạn Ninh quá sơ hở. Đến bản đồ bố trí quân sự “cơ bản” của Vạn Ninh cũng được các thám báo hết sức “ưu tú” này tìm hiểu ra.

Vạn Ninh trấn nói đúng hơn gần như một bán đảo bị nước biển xâm lấn và bao quanh. Lúc này Vạn Ninh còn có một cái tên khác mà người bản địa đặt đó là Hòn Gay. Hay thực tế dân chúng coi đây là một hòn đảo thực sự. Để tiến đến Vạn Ninh bằng đường bộ thì chỉ có hai tuyến đường duy nhất có thể thông đến. Một đó là từ Đông Triều đi theo quan lộ dọc theo dãy núi phía Tây Bắc sau đó chuyển hướng Đông Bắc hạ lai vào địa phận Vạn Ninh. Con đường còn lại đó chính là tuyến đường xuyên từ Vạn Ninh qua một loạt các khe núi mà tiến về biên giới Bắc Ninh (Bắc Giang, Bắc Ninh, một phần Hải Dương một phần Lạng Sơn thời hiện đại). Còn nếu theo đường biển mà tiến vào Vạn Ninh thì chỉ có thể đi vào vịnh Cửa Lục thông qua một khe biển hẹp, quân cảng cùng thương cảng của Vạn Ninh là bố trí trong Vịnh Cửa Lục ăn sâu vào đất liền này. Tất nhiên có thể đổ bộ bằng đường thủy dọc các bờ biển bao quanh Hòn Gay, nhưng quá thật lúc này các bãi biển này không hề có các con lộ dẫn vào trung tâm Vạn Ninh. Nếu đổ bộ nơi này thì chỉ có thể theo đường nhỏ hoặc đương rừng mà hành quân thôi. (Đường vào Vịnh Cửa Lục chính là nơi mà Chiếu cầu Bãi Cháy bắc ngang qua vào thời hiện đại).

Tất nhiên lúc này đây bố trí quân sự của Vạn Ninh đã được bí mật thay đổi hoàn toàn, những thám tử của phi quân bị xua đuổi chỉ trong một ngày. Các vị trí phòng thủ chiến lược của quân Vạn Ninh đều được thay đổi hoàn toàn. Cộng thêm vào đó Diêu thiếu bố trí rất nhiều các món quà mới để tiếp đãi phi quân. Tất nhiên có rất nhiều dân chúng bị sơ tán khỏi những vùng được coi là nơi có thể biến thành chiến trường.

6 giờ sáng ngày 4 tháng 11. Một nhánh quân hơn ngàn người lặng lẽ hành quân trên quan lộ dọc theo các triền núi từ Đông Triều mà đi đến Vạn Ninh. Tuyến đường này thực tế vì đường núi ngoắc ngoéo mà phải đi đến 50km từ Đông Triều đến Vạn Ninh. Nhánh quân này đã bí mật xuất phát được bốn ngày rồi. Bọn họ ngày nghỉ trong rừng cây thông ven các triền núi, đêm thì lặng lẽ hành quân với rất ít các bộ đuốc hoặc đèn. Phải nói việc hành quân của nhóm tinh binh lạ mặt này cực kỳ bí mật, quy củ, kỉ luật, đây có thể nói là tinh binh trong tinh binh vào tình hình lúc này của Đại Nam.

6 giờ 30 phút, nhánh quân này đã đến cửa ngõ của Vạn Ninh. Chỉ cần đi thêm 5 km nữa thôi thì họ sẽ đến được huyện Lũng Phong. Đây chính là cửa ngõ phía Nam của Vạn Ninh và cũng là nơi có hai xưởng dệt Vạn Ninh tọa trú. Nhiệm vụ của nhánh quân này đó là chia ra làm hai nhánh. Một phá hủy hai nhà xưởng trên, nhánh thứ hai tập kích bí mật chiếm đóng đồn lính canh phòng cảnh tá của khe vào Vịnh Cửa Lục. (Bãi Cháy thời hiện đại). Từ đây chiến hạm của hải tặc Cát bà sẽ dễ dàng đổ bộ Bãi Cháy và thành lập cứ điểm sau đó tất nhiên là thủy bộ phối hợp tiến quân đánh qua Hòn Gay (Hòn Gai thời hiện đại) của Vạn Ninh châu.

8 giờ sáng tiếng súng nổ đầu tiên báo hiệu chiến tranh đã tới với nơi được gọi là thịnh thổ của Bắc Kỳ, một nửa Vạn Ninh ở phía Tây (Bãi Cháy khu vực thời hiện đại) bị tấn công dồn dập.

Ba trăm tay súng phi quân được phân ra để tiêu hủy nhà máy dệt, nhưng bất ngờ thay họ bị đánh trả dữ dội bởi một trăm tay súng của quân Vạn Ninh đang phòng thủ trong các công sự, hầm hào xung quanh nơi này. Theo báo cáo của các thám báo thì dường như Vạn Ninh không còn các binh sĩ súng Tây Dương, và phòng thủ hai nhà máy này rất lợi là. Nhưng lúc này đây 300 quân của phi tặc không thể tiến thêm một bước, bên cạnh đó vì họ không có công sự ẩn nấp nên đã chịu đến thiệt hại vô cùng lớn.

Vậy nhưng các nhánh quân tiến đánh đồn lính dọc bờ Bãi Cháy thì thuận lợi vô cùng. Bên cạnh đó vào lúc 10 giờ sáng thì nhánh quân do Cai Vàng Trần Nam Vương Nguyễn Văn Thịnh đã “đánh tan” chốt phòng thủ “chiến lược” của quân Vạn Ninh tại cánh hữu của cửa vào Vịnh Cửa Lục. Tại chốt phòng thủ này Cai Vàng còn thu được một số súng thần công kiểu Đại Nam. Có lẽ quân Vạn Ninh dùng chúng để phong tỏa cửa vào của Vịnh Cửa Lục.

Lúc này nếu dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng chốt phòng thủ cánh tả của Vịnh Cửa Lục ở bên đối diện. Cả hai cũng chỉ cách nhau tầm 1km mà thôi. Tất nhiên cả hai bên chỉ có thể nhìn nhau mà trờng mắt hồ. Thần công madein Đại Nam không thể có tầm xa để công kích khoảng cách này.

- Thu dọn hiện trường, đốt cột lửa báo hiệu cho thủy quân của Đồng Vương để ông ta đổ bộ Bãi Cháy. Mẹ nó, đợi tao vận được pháo Tây lên đây thì tao sẽ bắn tung bọn đối diện.

Kế hoạch của lần tấn công này khá tỉ mỉ và chi tiết, lối vào Vịnh cửa lục chỉ có 500m. Chiến hạm Pháp nếu muốn vào cửa lục tấn công quân cảng Vạn Ninh mà đi qua nơi khe hẹp này rất nguy hiểm và dễ bị phục kích. Vậy nên lần này phi quân được các chuyên gia quân sự bí mật của Pháp vạch sách lược rõ ràng. Đó là đánh chiếm một nửa tây của Vạn Ninh trước, đổ bộ tập trung lực lượng. Bố trí trọng pháo lợi dụng ưu thế hỏa lực tấn công chốt chiến lược phe đối diện. Sau đó mới tiến hành thủy bộ phối hợp đánh chiếm nửa Đông của Vạn Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đổ bộ Bãi Cháy

Tuy rằng chưa thể công phá được hai nhà máy dệt tại Lũng Phong. Nhưng thật ra đó cũng không phải là mục tiêu bắt buộc nên Cai Vàng Đồng Vương cũng không quá chú ý. Chỉ cần chiếm được bờ biển Bãi Cháy mà đổ được quân lên nửa Tây của Vạn Ninh thì chuyện hai nhà máy bị công phá cũng là chuyện thời gian sớm muộn mà thôi.

Mười giờ sáng ngày 4 tháng 11, trong khi cùng giờ này quân đảo chính của ba anh em họ Đoàn tấn công vào Từ Cẩm thành thì bờ biển Vạn Ninh cũng tràn ngập chiến hạm của phản tặc. Số lượng thủy hạm kiểu dáng phương đông có tầm 100 chiếc lớn nhỏ. Phía xa còn thấp thoáng ba chiến hạm hiện đại của Quân Pháp với ống khói lò hơi nước vươn thẳng trời cao mà đang xì xì bốc khói đen.

11 giờ quân hải tặc bắt đầu rầm rộ đổ quân lên bãi biển có tên Cháy này. Không có quân canh phòng Vạn Ninh, công việc đổ bộ thuận lợi vô cùng. Lần này quân hải tặc Cát Bà vậy mà dốc đến người cuối cùng để tấn công Vạn Ninh, một vạn quân tất cả đều tham chiến. Vốn dĩ thời gian đầu khi Lê Duy Phụng tập hợp hải tặc trên biển thì tổng số quân Cát Bà lên đến 2 vạn 5 ngàn người. Nhưng sau trận thua bẽ bàng tại Tiên Lãng nên Lê Duy Phụng rời đi, chỉ để lại Trường đạo sĩ ở lại chỉ huy thủy tặc. Sau một thời gian Cát Bà quân lay lắt sống dưới sự áp bức của thủy quân Vạn Ninh thì người chết đã chết, người bỏ đi thì đã bỏ đi. Số quân còn lại của Cát Bà là hơn vạn người mà thôi. Nhưng đúng như Trường đạo sĩ đã nói, quân quý tinh bất quý đa, hơn vạn người còn lại này thực sự là tinh binh hải tặc, họ lại có lòng trung thành cùng Lê Duy Phụng mà không bỏ đi. Vậy nên sức chiến đấu của vạn người này thực tế là mạnh hơn 2 vạn năm ngàn người ô hợp, đầu đá lẫn nhau trước đây. Vạn Ninh dùng Cát Bà để luyện binh thì Cát Bà cũng có thể làm việc tương tự mà. Số người còn lại này của Hải tặc Cát bà đều là tinh tú cả đó.

Kinh dị nhất là Cát Bà hải tặc quân lần này đội bộ không thiếu quân súng trường Tây Âu. Đếm sơ qua ít nhất cũng có đến hai ngàn quân súng trường với đội hình rất thuần thực. Không ngờ trong lúc bất tri bất giác mà Cát Bà có thể dưới mí mắt của Điều thiếu luyện tập được một đám tinh binh trong tình hình như vậy. Vào cái thời gian mùa nóng lạnh (ý nói vũ khí nóng và vũ khí lạnh) này mà có tới 3 ngàn quân súng trường Tây thì không phải là chuyện nhỏ đâu. Nên nhớ liên quân Pháp- Tây Ban Nha tại Nam Kỳ, cộng thêm cả lính đánh thuê philippines cũng chỉ có 7 ngàn tay súng mà thôi.

Cũng rất may mắn là chỉ có một ngàn người bộ binh tập kích Vạn Ninh của phi quân là dùng súng Minire rifle hiện đại của Pháp. Số còn lại là dùng súng hỏa mai Charleville Model 1766, đây là thanh súng trường điểm hỏa bằng đá lửa qua cốc mồi, sản phẩm của cuối thế kỉ 18, tầm xa 100-200m, tốc độ bắn 2 viên/ phút và có yêu cầu cao về mặt thời tiết khi tác chiến. Trời mưa ảnh hưởng khá nhiều đến việc khai hỏa của súng vì đây không phải súng điểm hỏa bằng hạt nổ. Nhưng vì kỹ thuật khoan nòng tốt của Châu Âu mà súng hỏa mai này vẫn mạnh hơn súng hỏa mai của Phương Đông. Đây chính là một sự đầu tư khá lớn của Pháp quốc vào Bắc Kỳ Đại Nam, mặc dù 2 ngàn cây súng Charleville Model 1766 là rác trong rác của họ.

Bên cạnh đó thì các thuyền gỗ nhỏ độ bộ không thiếu các bộ phận của pháo bộ binh. Không ngờ đến được Pháp quốc đủ chịu chơi như vậy, tính sơ qua thì chỗ này cũng không dưới mười thanh đại bác Gribeauval 8 pound chuẩn bị được vận chuyển lên bờ và lắp đặt. Tuy rằng những thanh pháo này không thể lợi hại như Napoleon III 12 pound, nhưng trong tình thế hiện này thì chúng rất hữu dụng trong chiến tranh Đông Dương.

Trong lúc các chiến hạm hải tặc đang nhộn nhịp vào ra, vận lương, vận quân, vận khí tài đổ bộ lên Bãi Cháy thì bỗng nhiên tiếng báo động ầm ĩ vang lên. Hóa ra hạm đội của Vạn Ninh đã động, họ không hề đứng nhìn hành động ngang nhiên đổ quân lên Bãi biển của hải tặc. Chỉ thấy Hy Vọng Hào cùng Ánh Sáng Hào làm lý tiền ra khỏi eo hẹp lối vào Vịnh Cửa Lục. Đây là hai tiểu chiến hạm Tân tiến nhất của người Pháp, vậy nhưng trang bị trên các chiến hạm này hoàn toàn khác hẳn. Thay vì các thanh pháo Gribeauval 4 pound lắp hai bên thân chiến hạm và một thanh đại bác Napoleon III 12 pound nơi mũi thì bây giờ trên chiến hạm được lắp toàn một màu đại bác Armstrong 9 pound của người Anh.

Vốn dĩ việc bố trí đại bác và cấu tạo thuyền là rất quan trọng và yêu cầu đồng bộ. Không phải ông cứ thấy đại bác nào mạnh là có thể lắp bừa lên chiến hạm cho được. Việc lắp đại bác liên quan rất nhiều đến vấn đề bố trí hiệu quả phòng thủ, tấn công, liên quan mật thiết đến sự cân bằng của chiến hạm. Còn cả độ giật, sức chịu lực của sàn thuyền v.v..

Việc lắp pháo Anh lên thuyền Pháp là một công việc rất khó khăn và hiếm khi đưa lại được hiệu quả cao. Nhưng Điều thiếu lại thực hiện được một cách tốt đẹp.

Việc này liên quan trực tiếp đến cấu tạo của Hy Vọng Hào cùng Ánh sáng Hào, cũng là liên quan đến lý niệm hải chiến của Điều thiếu. Đầu tiên hai tiểu hạm này của Pháp có được bề ngang rất rộng nếu so với tỉ lệ ngang dọc của thuyền. Thêm vào đó đáy thuyền độ vát không lớn. Thiết kế này thực tế ảnh hưởng đến thủy động học của thuyền khiến cho cản trở sức lướt nhà, nhưng bên cạnh đó thiết kế này khiến Tiểu Hạm cực kì cân bằng và có phạm vi hoạt động rộng. Vừa có thể đi biển lại có thể đi vào sông và kênh rạch với mực nước không sâu. Có thể nói đây là một thanh chiến hạm nhỏ đa năng. Chính vì cấu tạo này nên việc lắp một kiểu đại bác khác loại thiết kế ban đầu dễ dàng hơn rất nhiều.

Lý do thứ hai mà Điều thiếu dễ dàng lắp Armstrong cannon 9 pound lên tiểu hạm đó là bản thân thanh đại bác Anh quốc này rất nhẹ. Chúng chỉ có trọng lượng rơi vào tầm 400kg kể cả bộ pháo. Trong khi đó Napoleon 3 là 900 kg (Napoleon III dùng cho bộ binh trọng lượng 1000 kg, chúng nặng hơn vì xe pháo bộ binh nặng hơn giá pháo trên chiến hạm).

Cuối cùng đó là Điều thiếu không ham muốn lắp dày đặc Armstrongannon lên tiểu chiến hạm cho nên việc bố trí trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Tổng cộng cả chiến hạm trọng tải 543 tấn này chỉ lắp 5 thanh đại bác Anh quốc mà thôi.

Hai chiến hạm Vạn Ninh không nhanh không chậm xoay góc 90 độ mà hướng mạn thuyền về phía các chiến thuyền hải tặc đang đồ quân. Khoảng cách hai bên vào khoảng 1 km. Hai thanh đại bác Armstrong của mỗi chiến hạm đã ngay lập tức khai pháo nổ ầm ầm.

Chỉ có bốn khẩu đại bác tấn công nhưng thuyền gỗ hải tặc neo đầu san sát mà đồ quân. Cái này tính con mem gì chuyện nhắm bắn hay không nhắm bắn. Cứ khai pháo thì kiểu gì cũng bắn trúng mà thôi. Nhưng quan trọng là các pháo thủ của Vạn Ninh bắn rất chuẩn, ít ra với họ khoảng cách 1 km không là vấn đề. Chuyện này liên quan đến việc Điều thiếu không tiếc đạn mà luyện tập trên bãi Súng Gầm, điểm thứ hai là do bản thân đại bác Armstrong độ chính xác cực cao. Tầm xa max của Armstrong 9 pound rơi vào khoảng 2300m, tầm bắn hiệu quả là trên dưới 1 km, nếu chỉ so về tầm bắn thì Armstrong đang là vượt trội Napoleon III vào thời điểm này.

Những quả đạn là đạn cháy chạm nổ, đây chính là loại đạn con mẹ nó khắc tinh của thuyền gỗ. Đạn có chứa 3,7 kg thuốc súng đen cộng thêm lưu huỳnh. Đã nổ là cháy dữ dội đến độ tắt cầu giao phao cầu tri. Bốn chiếc thuyền gỗ trúng đạn ngay lập tức mà bắt đầu bén lửa cháy lên. Cũng quá may mắn vì lần này cả bốn viên đạn đều nổ cả. Nên nhớ tỉ lệ nổ của đạn đại bác Armstrong quả thật hơi thấp chút, chỉ có hơn kém 80% đạn có thể nổ sau khi rời nòng. Đây là với loại đạn Shell chạm nổ mà thôi, nếu là đạn bi thép chống bộ binh thì tỉ lệ nổ chỉ tầm 7 phần mà thôi.

Tuy rằng chỉ có hai chiến hạm Vạn Ninh nhưng lại khiến đội hình chiến hạm hải tặc đến 100 thuyền gỗ trở nên nháo loạn. Khoảng cách 1km không họ không thể với tới tấn công chiến hạm Vạn Ninh được. Mà đuổi đến đề cận chiến càng là vô vọng, hai chiến hạm hiện đại này có động cơ hơi nước thể hệ mới với 370 mã lực. chúng có thể chạy tới chạy lui mà chẳng quan tâm gì lắm đến sức gió cho cả. Nếu cứ để hai chiến hạm Vạn Ninh nhón nhợ hạ thủ thì chả mấy chốc cả hạm đội hải tặc sẽ thành vệt nướng cá. Tất nhiên đề hai chiến hạm bắn cháy cả 100 chiến hạm là một chuyện không thể, nhưng nếu cứ để hai chiến hạm này thoải mái tấn công thì 100 chiến hạm hải tặc sẽ loạn một bầy ngay. Nếu đã loạn đội hình thì có đông nấy hay đông nửa cũng là vô dụng, đôi khi cháy còn có thể lan từ thuyền này qua thuyền khác. Bên cạnh đó ai cũng biết bên trong quân Cảng Vạn Ninh ở Vịnh Cửa Lục còn có mấy chục chiến hạm mạnh mẽ của thủy quân Triều đình.

- Bắt tiếp, nhắm chuẩn mà bắn.

Bắn đại bác trên chiến hạm khác hẳn với bắn trên bộ, mỗi lần bắn thì cần phải có thời gian để thuyền ổn định lại sau lắc lư của sức giật viên đạn đầu tiên. Nhất là bắn đại bác phía mạn thuyền thì sức giật sẽ làm thuyền chòng chành nhiều hơn là bắn ở mũi hoặc đuôi. Lúc này đây Cán ca ra lệnh tiếp tục bắn liên tục. Đây là mệnh lệnh có phần hơi cần một chút, nhưng vì thuyền hải tặc nao đầu quá dày thế nên chiến hạm Vạn Ninh bỏ qua luôn việc sức giật ảnh hưởng sự cân bằng thuyền mà phát xạ tiếp tục.

Phải nói rằng với công nghệ nạp đạn cửa sau của Astrong 9 pound thì tốc độ bắn của đại bác này có thể nói là khủng con bố. Với các pháo thủ lành nghề thì một phút có thể bắn đến 5 lượt cũng không quá vấn đề. Nếu so với 1 phút 1-2 lượt bắn của Napoleon III của Pháp thì quá là mạnh mẽ, vì lẽ đó Điều thiếu tự tin Armstrong có thể san bằng khoảng cách về tỉ lệ đạn không nổ bằng tốc độ bắn mạnh mẽ này.

Chỉ với bốn thanh đại bác khai hỏa mà quân hải tặc như đang hứng chịu mưa đạn của 12 thanh đại bác Napoleon. Hiện tượng rối loạn đội hình bắt đầu hiển hiện ở phía đội chiến hạm gỗ của hải tặc sau 10 phút va chạm cùng quân Vạn Ninh. Có rất nhiều chiến hạm hải tặc bắt đầu bùng cháy vô phương dập lửa. Một số chiến hạm gỗ nhỏ thì bị sức nổ của 3,7 kg thuốc súng tổn hại không thôi. Thương vong thì không mấy cao nhưng sức khủng bố tinh thần thì không thấp một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Hải Chiến

Tình hình hoảng loạn do hai chiến hạm gây ra nhanh chóng lây lan toàn quân hải tặc, những người này có sẵn nỗi sợ hãi với quân Vạn Ninh từ trước rồi. Cả Cái đảo Cát Bà cứ ba hôm một trận nhỏ, bảy hôm một trận lớn bị Vạn Ninh dày vò đến gần năm trời, lại thêm từ ngày có hai chiến hạm hơi nước hung thần cùng đại bác hiện đại thì lũ hải tặc càng là ăn hành nhiều hơn. Cả mấy tháng nay không biết đã có bao nhiêu huynh đệ, bao nhiêu chiến hữu của hải tặc đã vẫy chào anh em mà lên đường chui bụng cá. Vậy nên trong thâm tâm của hải tặc thì đây chính là hung thần biển cả. Chính vì cái tâm lý ám ảnh này khiến cho hải tặc rất dễ loạn bầy lên khi thủy quân Vạn Ninh xuất hiện.

Cai Vàng Nam Vương của phi quân thì con mẹ nó khói bụi đầy người mà bò xuống từ trên cứ điểm phòng ngự trên cánh hữu của lối vào Vịnh Lục Hải. Đơn giản

Lúc thấy hai chiến thuyền Vạn Ninh xuất hiện hần muốn hạ lệnh cho quân sĩ sử dụng mấy khẩu thần công tại cao điểm này tấn công quân Vạn Ninh. Mấy khẩu thần công made in Đại Nam này tuy tầm xa chỉ có 4-500 m và bắn đạn gang đặc nhưng chiều rộng cửa vào Vịnh Lục Hải cũng chỉ có 500m mà thôi. Nếu tính ra thì toàn bộ lòng của cửa ra này nằm trong tầm bắn của súng thần công. Nhưng con mẹ nó mấy khẩu thần công made in Đại Nam này là hàng rơm, đốt pháo chả thấy đạn bắn ra mà còn nổ thang pháo, xem chút nữa thì Trần Nam Vương đi đòi nhà ma mất rồi. Cũng may có mấy thân binh xếp trước mặt mà tên này thoát chết, nhưng lúc này hần cũng chặt vật không thôi mà bò xuống ngọn núi nhỏ bên bờ Nam của Vịnh Lục Hải Môn. Lục Hải Môn chính lối vào vịnh Lục Hải như một cái thắt cổ chai, vịnh bên trong thì to lớn vô cùng và ẩn sâu vào đất liền với sáu nhánh lớn, đồng thời chia Vạn Ninh thành hai phần Đông và Tây. Phần phía tây chính là Bãi Cháy ngày nay, một khu du lịch nổi tiếng, phần phía Đông chính là Tp Hạ Long thời hiện đại. Cả hai phần đất này mặt phía bắc lại dâng đầy các dãy núi, thành thử ra Đông Vạn Ninh gần như bị cô lập hoàn toàn, Tây Vạn Ninh mới có đường thông đi Đông Triều và Bắc Giang.

Lúc này đây tình hình không thể tiếp tục để thành như vậy cho được. Thuyền gỗ của hải tặc đã và đang vận binh nên đầu len kín cả bờ Bãi Cháy. Bãi Cháy hay lúc này có tên là Vạ Cháy chỉ có đường biển 2km mà thôi. Không phải như thời hiện đại được con người bồi đắp đồ cát nhân tạo thành bãi biển dài đến 6 km phục vụ du lịch, bikini khoe mông tắm tấp. Vậy ra nơi này đồ bộ thuyền bè tập trung quá đông. Hai chiến hạm Vạn Ninh chỉ việc bèm bèm bèm, bòm bòm bòm mà bắn bừa vào khu vực trên để gây rối loạn mà thôi.

Nhận thấy tình hình không thể nào tiếp diễn như vậy hai tiểu chiến hạm của quân Pháp từ khơi xa theo tín hiệu cầu viện của hải tặc rẽ sóng mà đến.

- Thừa tướng quân, cá nhỏ đã mắc câu. Chúng đang tiến về chúng ta ở hướng Đông góc 2,5 giờ, tốc độ phán đoán 20km/ giờ (thể theo yêu cầu tôi chuyển đơn vị về km để bà con tiện theo dõi).

Một tên hoa tiêu trên chiến hạm Hi Vọng Hào gào lớn qua ống loa đồng để truyền tin cho Cán các đang trong khoang chỉ huy.

- Chuẩn bị khởi động máy tăng tốc, chúng ta thịt cá con, câu cá lớn.

Quang Cán không chần chừ mà gào lớn vào chiếc loa ống đồng thông vào phòng máy của Hy Vọng Hào. Tướng quân từ đâu mà có, tất nhiên từ trường đào tạo mà ra sau đó lãnh quân rồi lấy kinh nghiệm mà tiến bộ. Nhưng cũng có một loại tướng quân là do đánh trận mà thành tài. Quang Cán là về sau. Một năm trời vừa học hỏi của sĩ quan Mỹ, vừa lãnh quân bực chất liên hồi cùng hải tặc của Cát Bà đảo hần đã tự luyện cho mình được môn công phu thủy chiến khá hợp cách. Tất nhiên về chỉ huy đội hình lớn thì hần còn kém các đồ đốc hải quân thực sự của tây dương. Nhưng nếu quy mô và chạm khoảng vài chiến hạm như thế này thì Cán Ca hần chả ngần thẳng nào. Tuy rằng lần này có hơi hơi hộp vì phải va chạm cùng chiến hạm hiện đại của người Pháp, nhưng Cán ca với dây thần kinh to như que đũa, thô như sợi mây tỏ ra không hề sợ hãi, thay vào đó là hưng phấn và tự tin. Hần tự tin vì có một bữa tiệc linh đình đang chờ mấy chiến chiến hạm Tây dương này.

Hai chiếc tiểu chiến hạm Pháp có tên lần lượt là Général và Gloire. Cả hai chiếc tiểu chiến hạm này là cùng quy cách với bốn chiếc mà Hoàng Diệu tướng quân đã thu hoạch được. Tốc độ của bọn này rất nhanh, chẳng mấy chốc khoảng cách của chúng và Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào rút ngắn chỉ còn 1,5 km.

Đây không phải tầm bắn tiêu chuẩn của pháo Napoleon III chính vì lý do này lai chiếc chiến hạm Pháp vẫn quyết tâm tiến lại gần hơn. Còn lúc này thì hai chiến hạm Vạn Ninh đã được lệnh khởi động và quay đầu trở lại Lục Hải Môn. Tại sao cả Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào đều xoay ngang thuyền mà tấn công đám hải tặc, đơn giản họ chính là đợi chờ thời điểm này, vì đã xoay ngang nên quay đầu chuyển hướng bỏ chạy rất dễ.

Général và Gloire là bố trí duy nhất một đại bác 12 pound ở mũi. Và nhiều đại bác 6 pound hai bên sườn, vì lý do này các chiến hạm kiểu này của Pháp rất mạnh ở phần trước nhưng không có vũ khí tấn công phía sau hiệu quả. Đơn giản vì Napoleon qua nặng nề để bố trí cả trước lẫn sau.

Nhưng đối với Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào thì tình cảnh khác biệt hoàn toàn. Armstrong đại bác chỉ có trọng lượng bằng một nửa của Napoleon III nên ở phía mũi có thể trang bị hai thanh pháo Armstrong, ở phía đuôi cũng có một thanh như vậy. Thực tế hai bên mạn thuyền của Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào không hề trang bị pháo. Giá pháo của Đại Bác Astrong rất linh hoạt, góc quay rất lớn, chính vì lý do này ba khẩu pháo trên đều có thể công kích mặt biên một cách linh hoạt.

Lúc này đây khoảng cách hai bên đã rút ngắn còn 1200m trong tư thế bám đuôi nhau. Pháp quân là người nhả pháo đầu tiên. 2 thanh đại bác Napoleon III tầm xa 1600m nên trong phạm vi 1200m có thể gọi là có thể công kích, tuy rằng bắn như vậy mang tính ăn may là chính, dựa vào vận may mà tìm kiếm độ chính xác mà thôi. Nhất là trong tình cảnh sóng nước rập rờn di chuyển với tốc độ cao thì độ chính xác càng là hạn chế.

Hai tiếng nổ dồn vang từ hai thanh đại bác của Pháp quân, tiếng đạn xé gió lao vọt trong không trung. Tiếng ầm ầm vang lên, bọt biển tung trắng xóa. Thật tiếc nuối cho xạ thủ Pháp quân, một quả đạn nổ tung khi cách Hy Vọng Hào tầm 20m mà thôi, rất gần với độ chính xác rồi. Nhưng quả đạn tấn công Hy Ánh Sáng Hào thì độ chính xác quá tệ, khoảng cách đạn nổ quá xa. Pháp quân dùng là đạn hình cầu, có hai cầu tri kích nổ bằng điện tích nòng pháo. Vì là đạn rơi vào trong nước biển mới nổ tung nên cũng chưa phân biệt được đây là đạn nổ nay là đạn chứa bi sắt. Nhưng nói gì thì nói, dù là gần trúng nhưng vẫn là trượt rồi.

Hai thanh đại bác sau đuôi chiến hạm Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào cũng không vừa mà đang từ từ xoay vậ căn chỉnh góc độ. Ầm, ầm hai tiếng vang lên, cũng gang gang như tiếng thét gào đạn pháo quân Pháp, hai viên đại bác mang theo niềm tin và hi vọng của người Vạn Ninh bay vọt qua đầu hai chiến hạm địch mà rơi xuống biển. Bọt biển cũng trắng xóa, nước cũng bắn lên tung tóe, trượt cũng đã trượt rồi. Phải nói rằng cái môn nã pháo trên biển này rất là con mẹ nó phải dựa vào vận khí. Không dựa vào vận khí thì đối phương phải thật to, hoặc xếp dây đặc thì bắn mới hiệu quả được.

Nhưng từ phen đầu đạn đại bác đầu tiên đã thấy được cách bắn của hai bên là khác nhau. Đạn của quân Pháp là đường đạn parabol. Còn đườn đạn của pháo Armstrong gần như là bắn thẳng mà vọt qua đầu hai chiến hạm Pháp rồi rơi xuống biển.

Điều khác biệt này đơn giản vì Pháo Napoleon là nòng tron, bắn đạn hình cầu vậy nên đường đạn bay chắc chắn là parabol hình tuyến rồi. Nhưng Armstrong là đạn hình trụ ngắn lại bắn ra từ nòng đại bác với rãnh xoáy chính vì lý do này đường đạn rất thẳng. Vì là nhắm thẳng với góc chéo không cao nên chắc chắn Armstrong pháo sẽ có độ chính xác không cao. Sở dĩ các pháo thủ Vạn Ninh bắn trật vì họ không tính đến chuyện hai chiến hạm địch đang trên đường vọt đến, mà cũng có thể là do sóng biển ảnh hưởng. Nhưng cũng chính vì cái lý do chết tiệt là đường bắn thẳng như vậy mà đại bác Armstrong khó yểm trợ cho quân ta trong phạm vi từ 700m trở về. Trong khoảng cách này nếu muốn bắn trúng địch nhân thì pháo Armstrong bắt buộc phải bắn thẳng tắp, lúc đó thì nó sẽ cần quét quân ta trước khi giết quân địch.

Chỉ có 2km từ vị trí ban đầu của Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào tới Lục Hải môn nhưng bốn chiếc chiến hạm truy đuổi nhau đã độ đến năm lượt súng. Hy Vọng

Hào trúng một quả đạn vào thân tàu phía sau, nhưng nơi này có bọc đồng chắc chắn nên không quá hư hại. Général trúng hai quả đạn trực tiếp thẳng mặt nhưng vì vị trí đạn đâm trúng là thân mũ bọc thép nên cũng không mấy tác dụng, có một quả đạn còn không nổ do va chạm mặt nghiêng mà lao xuống biển tắt ngúm. Nhưng Gloire thì thể thảm mà bị bắn trúng ngay cột buồm chính bằng một viên đạn nổ khiến cho cánh buồm đồ xô gây vướng víu không thể di chuyển. Lúc này các thủy thủ Pháp đang cố gắng nhanh chóng nhất cắt đứt các dây buồm để đẩy cột buồm này xuống biển. Nhưng cho dù là chuyên nghiệp cỡ nào thì công việc như vậy không phải vài ba phút là có thể xong.

Cảnh tượng cột buồm gãy rụp xuống rất hoành tráng, các binh sĩ Vạn Ninh trên hai chiến hạm Hy Vọng Hào, Ánh Sáng Hào có thể thấy rõ mồn một tình hình trên bằng mắt thường. Họ vui sướng mà hoan hô ầm ỹ. Tất nhiên đây là quân lính xạ thủ súng trường mới có thể làm điều này, tổ điều khiển tàu cộng thêm tổ pháo binh vẫn rất đang tập trung vào trận chiến.

Lúc này đây quân Pháp mới hoảng hồn mà nhận ra đây không phải là đội quân A nam mít lạc hậu, không phải là những con khi da vàng chưa tiến hóa chỉ biết leo cây. Lúc này họ mới hồi hận mà nhận ra Phuong Đông huyền bí không hề kém văn minh hơn họ. Những pháo binh Vạn Ninh đã dạy cho người Pháp một bài học nhớ đời, mặc dù pháo binh Vạn Ninh có phần may mắn. Mà đại bác trong tay Vạn Ninh lại là từ Anh quốc, một “bằng hữu” lâu năm của bạn Pháp.

Lúc này đây Trung hạm Dévastation đã trông thấy tình hình trên, nó không thể không xông lên tiếp cứu hai chiếc tiểu hạm. Nên nhớ từ bấy đến giờ trong các pha đấu pháo thì hai chiến hạm Pháp không hề có ưu thế cùng hai chiến hạm Đại Nam. Nay một chiếc đã mất đi khả năng gì chuyển thì khác gì đã trở thành bia ngắm. Nếu không can thiệp kịp thời thì rất có thể Gloire sẽ bị tiêu diệt trong chớp nhoáng, tuy khó có thể bị đánh chìm nhưng hoàn toàn có thể bị đánh cho bại liệt, đến lúc đó Général sẽ lại cũng rơi vào tình thế nguy hiểm nếu hai chọi một.

Dévastation là một siêu trung hạm với kích thước dài 62 m rộng 15m giãn nước 4,615 tấn. Thành chiến hạm cao 7m2, có ba tầng trong đó có một tầng pháo bên cạnh sườn. Nó được thiết kế bởi Henri Dupuy de Lôme. Được trang bị lớp thiết giáp dày đến 5cm và được hỗ trợ bởi lớp đệm gỗ dày 40 cm. Nó được cho là có thể chống lại tất cả các đại bác cực mạnh vào lúc này trong khoảng cách 100m. Đây là một con quái thú trên biển thực sự với dàn hỏa lực mạnh mẽ của cả Napoleon III 12 pound. Và rất nhiều Cannon de 24 Gribeauval với đạn 24 pound mạnh mẽ tầm xa 1600m. Nhưng do Dévastation được đóng vào những năm 1845 nên dù đã nhiều lần nâng cấp về thiết giáp, đại bác nhưng nó lại có điểm yếu về động cơ kiểu cũ. Dévastation chỉ có động cơ tổng công suất 1500 mã lực với 5 lò hơi. Vận tốc của nó khá khiêm tốn với tốc độ ghi trên giấy là 15km/ giờ, nhưng trong thực tế lúc này Dévastation chỉ có vận tốc 11,2 km giờ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Túc điền

Dévastation xông lên không phải để quyết chiến cùng hai tiểu chiến hạm của Vạn Ninh. Tốc độ 11,2 km/ giờ của Dévastation quả thật nếu so sánh cùng 25 km/ giờ của Ánh Sáng hào thì quả thật không khác mấy là thỏ so sánh cùng rùa là bao. Việc dùng Dévastation săn giết hai chiếc tiểu hạm là không thực tế. Nhưng nếu Dévastation xông lên thì nó sẽ tạo áp lực rất lớn khiến cho hai Tiểu hạm Ánh Sáng Hào và Hy Vọng Hào phải bỏ chạy.

Tất nhiên là Dévastation sẽ không xông lên đơn độc, nhiệm vụ của Dévastation là pháo đài di chuyển trên biển, nó sẽ tấn công các mục tiêu phòng thủ bãi biển hoặc sẽ đóng vai trò đối chiến với chiến hạm cùng cấp của đối phương trên biển. Nói thật với trang bị nghèo nàn của các tiểu hạm thì Dévastation đứng yên cho chúng bắn cả ngày cũng không thể xuyên qua được lớp giáp thép dày vài một số thứ của nó. Nhưng Dévastation to lớn vụng về lại có điểm yếu đó chính là sợ hãi sự tấn công của các thuyền nhỏ linh hoạt chơi bài áp sát rồi leo dây cận chiến. Với một số lượng đủ thuyền nhỏ sẽ tạo ra nhân số áp đảo và nhấn chìm 250 tay súng trên thuyền. Chính vì lý do này Dévastation luôn cần một đội hộ tống. Lần này quân Pháp thiết thời quá nhiều tiểu hạm tại Nam Kỳ cho nên đi hộ tống Dévastation lần này chỉ có hai tiểu hạm mà thôi.

Nhưng sự khinh địch nghĩ rằng các “con khi da vàng” không có mấy kinh nghiệm dùng chiến hạm hiện đại đã làm cho người Pháp ăn quả đắng. Nếu cả ba chiến hạm của họ từ từ tiến lên thì tuy rằng tốn chút thời gian nhưng độ an toàn cao hơn rất nhiều.

Lúc này gặp thế bí Dévastation đành dùng 10 trung hạm Phuong Đông của hải tặc để làm đội hộ tống mà tiến lên về phía Lục Hải môn tiến hành giải cứu Général và Gloire.

Lúc này trung tá Farid chỉ huy tàu Dévastation đang tức giận mà nắm tay vào lan can buông chỉ huy quan sát. Ông ta không thể ngờ rằng mình phản ứng nhanh như vậy, đã điều chiến hạm áp sát từng chút mà lũ khốn kiếp A Nam kia vẫn nhón nhơ không bị dọa sợ. Không những hai chiến hạm Đại Nam không chạy mà họ còn vồn vọt tiến hành tấn công vui đập Gloire đang mất khả năng di chuyển. Cả Général và Gloire đều rất yếu ở hai mạn thuyền, tháp pháo Napoleon không hề quá linh động, góc quay của nó không quá tốt để có thể tấn công được mặt biển. Cũng chính vì lý do này mà chúng được bố trí đến năm thanh pháo 5 pound Gribeauval hai bên mạn, Nhưng 5 pound Gribeauval chỉ có tác dụng với thuyền vỏ gỗ mỏng mà thôi, sức công phá cũng như tầm xa của nó có hạn.

Nhưng hai chiến hạm quân Đại Nam thì khỏe vô cùng ở mặt biển nếu so sánh đồng cấp của người Pháp. Những tháp pháo Armstrong hiện đại có thể xoay ngang cho được mà tiến hành tấn công mặt biển. Chỉ trong phút chốc Gloire đứng yên mất chức năng di chuyển đã ăn ít nhất là năm phát đạn trực diện bay thẳng từ khoảng cách 700m. Chiến hạm Hy Vọng quấy phá Général không cho nó cứu viện đồng đội. Còn Ánh sáng thì lượn quanh một vòn mà bắn tới 4 lượt đạn trong đó có 6 quả trúng đích và 5 viên đại bác phát nổ. Tất cả những phát bắn này đều là bắn thẳng mà không cần điểm rơi nên nói chung là pháo thủ rất dễ bắn. Mục tiêu thì cũng khá to lớn với chiều dài 34m nên việc nhắm bắn trong khoảng cách 700 dễ dàng vô cùng.

Nhưng Armstrong có một nhược điểm trí mạng. Có lẽ cũng vì nhược điểm này mà quân Anh đang tìm cách loại bỏ nó khỏi hải quân hiện tại mà thay vào đó là nghiên cứu trở lại loại đại bác nạp đạn trước nòng. Vì khóa nòng của Armstrong chưa thực sự hoàn hảo vì hạn chế công nghệ lúc này nên vận tốc đầu nòng của đạn thấp, tính xuyên giáp không cao. Trong khi đó đường đạn của Armstrong là đường thẳng nên phần lớn đạn là va vào lớp bọc thép của thuyền địch. Đã không xuyên giáp lại toàn bắn trúng giáp thì đây là một nỗi bi ai.

5 viên đại bác đã trúng Gloire và phát nổ thì có đến 3 viên là bắn thẳng vào giáp sắt của Gloire và phát nổ bên ngoài, ngay cả lớp bọc thép có 7mm khoảng cách

700m mà đạn của Armstrong cũng không thể xuyên qua. Điều này gây nên một hệ lụy là thuốc nổ tốn quá nhiều năng lượng cho việc nổ phía ngoài giáp nên không gây tổn thương gì cho Gloire cả. Nhưng thần may mắn lần này dường như mỉm cười với người Việt. Một viên đạn rơi trúng ống khói lò hơi gây nên nháo loạn vô cùng, mặc dù cũng chẳng đục thủng nổi ống khói. Nhưng viên đạn cuối cùng lại cưa đổ nốt cột buồm phụ còn lại của Gloire. Điều này khiến Gloire như tuyết rơi ngày rã, như nhà rột còn mura. Đã chưa thể xử lý chiếc buồm thứ nhất lại bị tiện gãy cái buồm thứ hai.

Lúc này thì Gloire triệt để bất động. Ánh Sáng Hào mặc kệ Dégustation áp sát từ xa xa mà lượn thêm một vòng bên sườn của Gloire mà tấn công tới tấp. Lần này pháo thủ của Ánh Sáng hào kinh nghiệm hơn mà hơi chỉnh nòng pháo lên cao để tránh bắn vào lớp bọc giáp của Gloire. Họ muốn tấn công lò hơi của chiến hạm này.

Trung tá Farid tức đến ứa máu khi thông qua kính viễn vọng nhìn thấy chiến hạm đối phương không coi Dégustation ra gì mà lượn thêm một vòng sau đó vui đập mà bắn lấy bắn để vào Gloire. Tốc độ bắn của Armstrong rõ ràng là ưu thế, lấy số lượng bù chất lượng sau một hồi loay hoay thì Gloire hào cũng bị bắn vỡ tung lò hơi. Vụ nổ lò hơi quả thật rất bá đạo, tiếng nổ bom cũng chỉ đến thế mà thôi. Tiếng nổ vang xa và vài km khiến cả chiến trường đang sôi động bỗng nhiên chết lặng. Xác người bị thổi tung lên không trung như trẻ con chơi trò thổi bong bóng... bên cạnh đó không thiếu hoa máu nở rộ do thảm cảnh thân thể bị cắt lìa bởi các mảnh sắt lò hơi vỡ. Ngay cả đến Ánh Sáng hào cũng khinh hồn táng đảm khi lò hơi mảnh vỡ bay đến gần cả nơi họ đang di chuyển. Thật là đáng sợ thay.

Gloire không chìm, nhưng tổn thất là không tài nào bù đắp. Nói đến cùng Gloire không còn bất kì động lực nào di chuyển, và với các ụ sửa tàu ở Đông Á cũng như Ấn Độ thì không thể đủ khả năng phẫu thuật thẩm mỹ cho con chiến hạm này rồi. Gloire coi như phế hoàn toàn, còn Ánh Sáng hào cắm đầu bỏ chạy theo tiếng hoan hô của các thủy thủ trên thuyền. Họ không bị chạy không được Dégustation chỉ còn cách họ chỉ 1 km mà thôi. Chiếc trung hạm này đã khai hỏa. 2 thanh pháo mũi 24 pound Cannon de 24 Gribeauval đã khai hỏa. Cũng may cả hai viên đạn đều sai mục tiêu nhưng vụ nổ của hai viên đạn này cũng khiến Ánh Sáng hào chao đảo. Thử hình dung 2 con này mà bắn thẳng vào Ánh Sáng Hào thì họ chắc chắn chết không chỗ chôn. Pháo 24 pound không phải chuyện đùa.

Cả hai chiến hạm Ánh Sáng và Hy Vọng cắm đầu chạy vào Vịnh Cửa Lục, nhưng Ánh Sáng xuất phát muộn hơn nên chạy sau. Général chạy vòng đuôi theo Ánh Sáng nhằm cứu viện cho Gloire nhưng vô dụng do bị Hy Vọng hào quấy phá, bản thân nó cũng trúng vài viên đạn pháo, may mà chỉ rơi vào lớp thiết giáp nên không nguy hiểm nhưng cũng hú hồn. Nhưng Général đã bỏ qua mất cơ hội chặn đầu Ánh Sáng Hào.

Lúc này đây lại trời thành tình huống một đôi chiến hạm hùng hổ tốc độ rùa bò đuôi theo hai chiến hạm đang phi băng băng vào Vịnh Cửa Lục. Lòng của Vịnh Cửa Lục dài tầm 4 km ít từ cửa vịnh hi đến bờ đất liền đối diện, chỗ rộng nhất có những nơi đến 7 km. Cửa Lục có năm nhánh ăn sâu vào đất liền hình bàn tay xòe ra, có những nhánh rất dài ăn sâu vào lục địa cả chục km như nhánh ngoài cùng phía đông gần như bao trọn lấy Hòn Gay. Cái “ngón tay” này chỉ dừng lại bởi dãy núi chắn phía bắc Hòn Gay khiến nơi này gần như bị cô lập một mình biến thành Đông Vạn Ninh. Phần bên Vạ Cháy cũng có một ngón tay tương tự bao bọc gần hết lấy nơi này, nhưng rất may đó là Vạ cháy có đồi núi tập trung vùng trung tâm nên các lộ có thể thông vào Vạ Cháy từ Đông Triều hay Bắc Giang châu.

Vốn dĩ theo kế hoạch thì phải chờ đợi đồ quân xong xuôi, chiếm cứ mặt trận Tây Vạn Ninh sau đó tiến hành thủy bộ kết hợp đánh Đông Vạn Ninh. Nhưng con nẹ nó chiến hạm Vạn Ninh quá lợi hại khiến cho hạm đội Pháp không thể không tiềm nhập vào ngay lối vào Vịnh Cửa Lục. Đến đây thì hạm đội Pháp cùng mười tàu hộ tống hải tặc có hai lựa chọn, một là rút ra, hai là tiện đường một mạch xông vào mà lợi dụng pháo đài triển biến Dégustation voi hỏa lực vượt trội tấn công các quân sự bờ Đông Vạn Ninh.

Đây là một quyết định mang tính chiến lược có thể làm thay đổi toàn diện sách lược của trận chiến nơi này. Bản thân lý trí Trung tá Farid muốn thực hiện theo kế sách từng bước tấn công, nhưng trong cơn tìm hấn như đang có một ngọn lửa giận vô danh bùng bùng xông lên khiến hấn rất khó chịu. Việc dưới mí mắt hấn mà quân nông dân “chân đất mất toét” A nam có thể đánh cho Gloire gục ngã là một điều rất khó chấp nhận được. Nói thật Farid hông lo lắng về sự an nguy của Dégustation. Với lớp thiết giáp mạn vô đối của mình thì Dégustation là bất khả xâm phạm tại Đông Á. Hấn có đứng yên thì hai tiểu hạm “ăn cắp” của Đại Nam cũng không hạ nổi hấn. Bên cạnh đó Dégustation có đến 12 đại bác Napoleon III mỗi bên mạn thuyền 3 Cannon de 24 Gribeauval ở mũi, 2 nơi đuôi. Với hỏa lực như vậy đừng nói là đánh tan hai chiến hạm tép diu bị “ăn cắp” kia. Mà đánh chìm cả hạm đội thuyền gỗ thế kỷ 16 của A nam thì Dégustation cũng dư sức.

Nhưng vì là một quân nhân chuyên nghiệp nên Farid cố kìm nén tình cảm mà tuân theo lý trí, làm theo kế hoạch quân sự đã định sẵn. Farid ra lệnh cho chiến hạm quay lại và chuẩn bị kéo Gloire ra khỏi vòng chiến hỏa.

Hạm đội Dégustation và tàu hộ tống mới hơi chuyển mình thì tiếng pháo trận lại nổ vang. Một loạt tiểu pháo bất ngờ dồn dập vang lên ở bờ đông lối vào Vịnh Cửa Lục. Nơi này có một ngọn đồi đá vôi (Đồi Hạ Long sau này, và nơi này cũng là nơi sẽ bố trí rất nhiều pháo phòng không trong thời chống Mỹ) có tên Núi Giang Vồng vì nơi này thuộc địa bàn xã Giang Vồng. Thì ra trên núi này bố trí rất nhiều súng thần công bắn đạn gang của Đại Nam. Chúng được ngụy trang kĩ càng bởi cành lá nên quân Pháp bằng ống nhòm chưa nhìn ra, nhưng lúc này cành lá ngụy trang đã bỏ. Những khẩu pháo lạc hậu này đang uy vũ mà nhắm vào hạm đội dưới biển mà khạc đạn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Điệu hổ ly sơn

Những thanh súng thần công Đại nam tương đương với pháo thế kỷ 17 của Châu Âu khạc những đám lửa rồi bắt những viên bi sắt vù vù về phía các chiến hạm quân thù. Kết quả là phần lớn rơi xuống biển mà tung bọt trắng xóa sau đó là lặn không sủi tăm, nhưng cũng có một vài viên đạn có thể đánh trúng thuyền gỗ của quân hải tặc khiến chúng thủng những lỗ lớn trên sàn thuyền. Một số tên hải tặc xui xẻo còn bị đạn bi lặn trúng mà thiệt mạng hay gãy chân, nhưng con số này không nhiều.

Những viên bi sắt như tên hề nhảy nhót kia lại như đang cười nhạo Farid làm hấn càng thêm sôi máu, nhất là một viên đạn còn chói mắt đập vào lớp thiết giáp của chiến hạm Dégustation gây nên một tiếng “coong” chói tai.

- Pháo thủ, đập tan lũ hề đó.. Merde

Farid tiến mà vắng ra một câu chửi thề sau đó ra lệnh cho pháo thủ buông hết sức tấn công vào đỉnh núi.

Mười ba thanh đại bác Napoleon 12 pound thi nhau nhả đạn vui đập công sự Vạn Ninh trên ngọn đồi nhỏ Giang Vồng. Trong mười phút thì cả một vùng pháo trận địa của người Việt bị xóa sổ hoàn toàn. Có lẽ chẳng người nào toàn mạng cho được dưới sức hủy diệt ghê gớm kia. Tung khẩu pháo đồng Đại Nam bị thổi tung lên trời rồi lăn lông lốc xuống dưới chân núi.

- Tiến lên đánh vào trong vịnh... thổi bay toàn bộ bờ phía đông cho tôi.

Farid vẫn chưa hả giận mà gào lên như dã thú, hẳn đã bị triệt để động nộ rồi.

Cách đó rất xa tầm 4 km, trên một sườn vách núi.

- Thừa tướng quân, Cá lớn đã mắc câu rồi.

- Tốt lắm, đốt khói hiệu cho các đơn vị khác hành động đi.

Người ra lệnh là Diêu thiếu, hẳn đang mỉm cười mà nhìn thành quả của mình. Nếu chỉ là hải tặc và một ngàn quân súng trường của Lê Duy Phụng thì Diêu thiếu cũng chẳng phải mất công mà bày ra một thế trận lớn, mệt mỏi đến vậy. Một ngàn tên súng trường binh từ Đông Triều thì với một trận phục kích trên con đường từ Đông Triều vào đến Vạn Ninh có thể tiêu diệt toàn bộ. Nên nhớ quân Lê Duy Phụng cùng lắm là được cầm súng luyện tập một tháng là cùng. Không phải cứ cầm súng lên là thành chiến sĩ ưu tú cả. Cỡ như súng trường binh của Lê Duy Phụng chỉ có thể đem dọa mấy anh tay cầm vũ khí lạnh mà thôi. Còn quân Vạn Ninh chỉ cần nguy trang và làm một trận phục kích là quá đủ. Còn sự đổ bộ của hải tặc ở Vạn Cháy thì càng buồn cười, chỉ cần bố trí 20 thanh đại bác Astrong ở cao điểm gần đó thì có thể nghiền nát lũ này khi chúng vừa đổ bộ.

Nhưng nếu đánh một trận chóng vánh như vậy thì quân Pháp có lẽ chạy mất luôn, lúc đó thì Diêu thiếu không thể thu được lợi lộc gì trong trận chiến này rồi. Chính vì lý do này mà Diêu thiếu đã mất công 9 trâu mười hổ để dụ Chiến thuyền của Pháp đi vào Vịnh Cửa Lục. Tại đây Diêu thiếu có món quà đặc biệt dùng để chờ đợi cái trung hạm Dévastation của Pháp quốc.

May mắn là Dévastation đã đi vào Vịnh Cửa Lục theo kế hoạch của Diêu thiếu, nếu không thì Diêu thiếu đành phải phát động tổng tấn công với quân hải tặc ở Tây Vạn Ninh rồi. Nếu Diêu thiếu phát động tổng tấn công thì quân hải tặc có lẽ chẳng chống được bao lâu mà chiến hạm của Pháp quốc sẽ chạy biến, đến lúc đó thì Diêu thiếu đừng mong có thể đuổi được, đánh nhau trên biển thì một mình Dévastation chấp hết cả hạm đội Vạn Ninh.

Sau khi hạm đội lấy Dévastation làm trung tâm tiến vào Vịnh cửa lục thì chân đồi Giang vồng bỗng nhiên lúc nhúc người chui ra từ hầm cá nhân của chiến hạm.

- Nhanh trèo lên đảo đất cứu người..

- Nhanh... nhanh...

- Lên cứu anh em

Thì ra những người này đã được bố trí sẵn ở phía sau ngọn đồi nơi an toàn hơn, tất cả bọn họ đều có công cụ đào bới, nhiệm vụ của những tên này là trèo lên vị trí trận địa súng thần công của quân Vạn Ninh vừa bị pháo kích để cứu người. Thì ra các pháo binh Vạn Ninh sau một trận pháo kích súng thần công để chọc tức quân Pháp thì chui cả xuống hầm trú ẩn được đào rất sâu và gia cố cẩn thận chống sập. Nhưng đạn pháo không nói trước, đôi khi sẽ có cửa hầm bị sập cần phải được cứu hộ kịp thời.

Một mảng khói hiệu từ vị trí Diêu thiếu đang bí mật đóng quân được bốc lên, cả cỗ máy chiến tranh Vạn Ninh âm thầm hoạt động. Chỉ thấy lúc này nơi eo hẹp cánh cửa vào Vịnh Cửa lục xuất hiện nhan nhản thuyền nhỏ, những chiến sĩ này như cua bò lổm ngổm trên bãi đá lẫn cát ven bờ biển mà kéo các thuyền nhỏ nguy trang trong lùm cây, được phủ cành lá và cỏ ra bờ biển. Bên cạnh đó cũng có những chiến sĩ đang cẩn thận từng ly từng tí bê những vật dụng hình thù kì lạ chất lên các con thuyền nhỏ này rồi vội chèo ra eo biển chỉ rộng 500m này.

Số lượng thuyền nhỏ nhiều không kể hết, đây chỉ là những thuyền đánh cá nhỏ ven biển của ngư dân mà thôi. Binh sĩ hải tặc đang tập kết tại Bãi Vạn Cháy cũng lơ mơ nhìn thấy hành động kia, họ tưởng rằng quân Vạn Ninh dùng thuyền nhỏ để đổ bộ lính qua sông nhằm đánh chiếm lại trận địa, Chính vì lý do này một ngàn tau xạ thủ được trang bị Charleville Model 1766 cũng vội và nhận lệnh di chuyển đến bến Tây chuẩn bị đón đánh số binh sĩ chèo thuyền nhỏ kia.

Nhưng lạ lùng thay binh sĩ Vạn Ninh chỉ chèo thuyền đến gần bến rồi thả những quả cầu kim loại kì dị xuống vùng biển rộng 500m này sau đó là cẩn thận chèo thuyền lui về bờ bên kia của eo biển. Quân hải tặc có nhận ra tình thế bất thường nhưng mà họ không thể hiểu nổi quân Vạn Ninh đang làm cái gì.

Nói về Dévastation thì chiến hạm này hùng hổ vọt vào Vịnh Cửa Lục. Nước ở Vịnh Cửa Lục quả thật là rất sâu, thích hợp làm cảng biển (thực tế thời điểm đại có cảng Cái Lân ở khu vực này, một trong những cảng nước sâu nổi tiếng Miền Bắc VN, có thể tiếp thuyền từ 1 vạn đến 5 vạn tấn). Chính vì nước ở Vịnh Cửa Lục sâu nên thuyền Dévastation dễ dàng di chuyển dọc bờ đông Vạn Ninh mà tiến hành pháo kích âm thầm vào các mục tiêu mà chúng coi là “ trọng địa” quân sự của Vạn Ninh.

Thật ra tất cả những gì chúng pháo kích toàn là các mô hình gỗ được nguy trang và sơn màu như súng thần công rồi giả vờ bố trí thành trọng địa pháo.

Còn viên chiến hạm Hy Vọng Hào và Ánh sáng hào thì chạy một mạch về phía khe biển tạo thành vịnh đại phía bắc của Vạn Ninh Đông. Hai chiếc chiến hạm này sau khi chui vào cái lạch nhỏ này thì không ra ngoài nữa. Cái lạch này dài loãng ngoằn ngoèo đến hơn chục km mà bao lấy phía bắc Vạn Ninh đông, lạch càng đi vào sâu càng hẹp. Nhưng bên ngoài của lạch cũng rộng đến 600m. Nhưng con lạch biển này khá là nông, cỡ thuyền trọng tải ăn nước như Dévastation là không thể vào được, vậy nên Diêu thiếu yên tâm cho Hy Vọng Hào và Ánh sáng hào trông nơi đây.

Cuối cùng thì Dévastation chậm rì rì cũng đuổi đến con lạch nơi Hy Vọng Hào và Ánh sáng hào trông tránh phía trong. Dévastation chiến hạm đã chạy chậm còn

bận bực “dọn dẹp” các trọng điểm pháo binh của Vạn Ninh nên đến nơi này quá chậm. Hai con mồi của chúng đã trốn vào trong mắt rồi. Quân cảng của Điều thiếu thiết kế nằm chính là phía ngoài của con lạch này (Cảng Hòn Gai thời hiện đại). Quân cảng là nằm ở phía Vạn Ninh Đông bên ngoài, áng ngữ đường vào con lạch, nhưng lúc này quân cảng Vạn Ninh trống trơn không một bóng thuyền, mà có khi ngay cả đến con ruồi cũng chẳng có nữa.

Nhìn quân cảng trống trơn chước mặt mà toàn bộ hạm đội lấy Dévastation hạm làm trung tâm ngỡ ngác. Thuyền quân Vạn Ninh đâu cả rồi? theo như thám báo thì mấy ngày hôm trước vẫn là đầy dẫy 40 chiến hạm đậu san sát sao?

Giờ đây Farid cũng cảm giác có điều gì đó không ổn, nhưng hắn không biết chuyện không ổn là gì, đó chỉ là linh cảm mà thôi. Có lẽ tất cả chiến hạm Đại Nam chui vào con lạch biển này để trốn chạy sao? Nhưng có thách kẹo thì Farid cũng không dám cho mười thuyền hộ tống đi vào sẵn lòng. Quân A nam chỉ cần bố trí pháo ở hai bên bờ thì kẻ và mười tiểu hạm hiện đại của Pháp đi vào cũng ngậm đắng mà thôi.

Đổ bộ lên quân cảng? Đừng có đùa, cả thuyền Dévastation cũng chỉ có 300 lính đánh bộ, cộng thêm mười chiến hạm hộ tống hải tặc và Général tiểu hạm thì cũng chỉ có 1 ngàn quân mà thôi. Một ngàn quân nay làm sao có thể sống nổi. Nhìn vũ khí đại bác cũng như cách chiến đấu của Hy Vọng hào và Ánh Sáng hào thì Firid đã biết đội quân A Nam này vốn dĩ không phải bình thường. Nghĩ đến đây Firid bỗng nhiên lo lắng một chút. Trong lúc vị Trung tá người Pháp đang lưỡng lự suy nghĩ thì di biến xảy ra. Chỉ thấy lúc này một đoàn chiến thuyền kiểu dáng Á Đông lướt qua bên ngoài Cửa Lục tiến về phía Bãi Vạ Cháy nơi hải tặc vẫn đang lui húi đó bộ. Số chiến hạm có mang theo hai lá cờ, một là cờ Đại Nam, hai là cờ có Thêu chữ Trần. Không nhiều không ít số lượng chiến thuyền là 40 chiếc, không ngờ đây là hạm đội chính của Vạn Ninh ẩn ụp trong vịnh Bái Tử Long. Hai chiến hạm hơi nước chỉ làm mỗi như mà thôi. Kẻ điều hồ ly son, Điều thiếu dùng thuần thực.

Bốn mươi chiến hạm Vạn Ninh trống rỗng xuất hiện dưới tình huống không có chiến hạm Pháp bảo hộ khiến hải tặc kinh hồn táng đảm. Đây chính là đội hải quân đã khiến họ ăn không ngon ngủ không yên, và đã gây cho họ nỗi sợ đi vào xương tủy. Cách 1 km tất cả các chiến hạm Vạn Ninh xấp xếp đôi hình dáng hàng ngang hết sức con mẹ nó bá mà bắt đầu khai hỏa.

Xếp đội hình dàn hàng ngang rất dễ bị đột phá, chia cắt cộng đánh cục bộ. Nhưng Vạn Ninh cứ bá kiển mà xếp hàng ngang đấy, để xem hải tặc dám làm gì.

Một loạt pháo Armstrong 9 pound toàn bộ là đạn lửa khai hỏa. Ba mươi thanh pháo Armstrong mua từ người Anh thì chỉ có 6 thanh là mang trang bị cho hai tiểu hạm nổi hơi. Còn tất cả hai mươi tư thanh pháo lắp hết lên các chiến hạm gỗ của Vạn ninh, mỗi chiến hạm một thanh pháo ở gần tâm thuyền, hơi lệch lên mũi mà thôi.

Cách 1 km, hai mươi ba khẩu pháo do 23 chiến hạm dàn hàng ngang bắt đầu khai hỏa tới tấp về phía quân địch. Vũ khí là vượt trội về mặt công nghệ, tinh thần thì hải tặc đã không còn nhiều. Trong chốc lát không biết có bao nhiêu hải tặc thuyền bốc cháy. Trong giây lát không biết bao nhiêu viên đại bác phô thiên cái địa được bắn thẳng qua. 17 chiếc tiểu hạm thì vờn xung quanh các pháo hạm khía canh chừng thuyền hải tặc có thể đột phá đến. Nhưng các chiến hạm Vạn Ninh lo bò trắng răng, đám thuyền của hải tặc đã loại đầu mà đâm vào nhau, lấy đầu ra cơ hội phản công.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thủy lôi giam ba ba trong hũ

Đứng trên sườn núi cao nơi có căn cứ bí mật dùng để quan sát tình hình Điều thiếu đang cầm lấy kính viễn vọng cầm tay mà quan sát, hắn nói lầm bầm như cho chính mình nghe vậy: “Lúc này mới quay đầu lại không khỏi quá muộn ư?”

- Đốt ba đồng lửa báo hiệu đi, đội hai có thể hành động rồi.

Lúc này Điều thiếu đã thấy chiến hạm Dévastation và bè lũ tàu hộ tống đã quay đầu lại tính đi ra khỏi vịnh Cửa Lục để tiếp ứng đám thuyền hải tặc ở bờ biển Vạ Cháy. Nhưng nhìn cảnh tượng này Điều thiếu chỉ nhếch môi mà cười gằn thôi. Điều thiếu đã chuẩn bị một món đại lễ hết sức tinh soạn cho đám chiến hạm này rồi.

Lúc này ở ngoài khơi Vạ Cháy là một mảng hỗn độn khói lửa và xác thuyền quân hải tặc. Đám binh lính đã được đổ bộ lên bờ cũng là một mảng hoảng loạn vô cùng. Họ đã không còn thuyền, không còn đường lui, Một vạn quân chỉ mới đổ bộ được phân nửa, số còn lại thì đang liều chết nhảy xuống nước mà cố bơi vào bờ. Bởi vì cố gắng nán lại trên thuyền chỉ có thể chết mau hơn mà thôi. Nhưng các hải tặc dù có thiện bơi ra sao thì trong hoàn cảnh chiến thuyền đan xen chạy tán loạn như vậy cũng không có ít người bị chìm chết tươi. Nói chung là chiến đấu lần này quân Vạn Ninh không còn tư tưởng luyện binh, họ quyết đánh một trận dẹp yên luôn cả Cát Bà đảo.

Nhưng tình hình không chỉ có như vậy không thôi, khu vực hai nhà máy dệt vải đang là nơi chiến đấu khốc liệt, nhưng quân của phi tặc không thể tiến lên một bước trước sức chiến đấu ghê gớm của 100 lão binh thực sự xuất thân Vạn Ninh doanh. Nhưng người này dùng súng Kammerlader với kiểu đạn mới. Thành thử ra 100 người có tốc độ bắn cực cao, xem ra số lượng đạn họ bắn ra so sánh còn nhiều hơn 300 người của đối phương. Lúc này phi quân đã được lệnh nhất thiết phải tiến công đánh phá hai xưởng dệt nên họ bị thương vong trầm trọng sau khi va chạm cùng quân Vạn Ninh.

Những binh lính phi tặc cho dù có vũ khí mới, nhưng cách tác chiến cũng như ưu khuyết điểm của súng họ vẫn chưa có thời gian dài lãnh ngộ. Đáng lẽ không có công sự che chắn thì phải tìm các vị trí ẩn nấp mà đấu súng, ít ra cũng phải nằm bò để bắn trả nhưng những tân binh cầm súng trường này chiến đấu theo bản năng. Chính vì vậy họ nháp nha nháp nhồm rồi bị các binh sĩ Vạn Ninh trong chiến hào, trong công sự, lô cốt bắn cho tới tấp mất mũi. Bỏ lại xác chết của hơn năm mươi người, số binh sĩ quân phiệt bắt buộc phải lui ra khỏi phạm vi tấn công của quân Vạn Ninh.

Nhưng đúng lúc này thì nhánh phân quân này lại bị tấn công dồn dập từ phía sau lưng. Không biết từ lúc nào mà một ngàn chiến sĩ cầm súng trường Pattern 1851 đã có thể bí mật đi đường vòng tiếp cận đám người đang mệt mỏi đã rời vị tấn công hai xưởng dệt. Những người này chính là các tân binh đã chiến đấu tại Hải

Dương và đánh tan hai vạn quân của Lê Duy Phụng. Lần này Điều thiếu lệnh cho Trần Văn Vãn dùng kế ve sầu thoát xác, để lại một ngàn binh tại Hải Dương thành che mắt quân địch, sau đó chính Trần Văn Vãn đêm tối dẫn quân bí mật quay lại Tây Vạn Ninh và đóng quân bí mật trong rừng chờ tín hiệu.

Tín hiệu vừa buông ra thì quân của Trần Văn Vãn chia làm hai ngã, đạo thứ nhất viện trợ quân đang thủ hai xưởng dệt, nhiệm vụ tiêu diệt địch hoàn toàn. Nhánh quân thứ hai hội hợp cùng lão binh Vạn Ninh cũng có nhân số một ngàn người bắt đầu tiến hành càn quét Bờ biển Vạn Cháy.

Các binh sĩ Vạn Ninh lưng đeo ngựa trang cây cỏ như thần binh mà xuất hiện sau lưng quân địch sau đó nổ súng, trận chiến này quá sức chênh lệch. Quân phi tặc vừa tấn công một trận lên hai xưởng dệt mà không thu được kết quả nên lui ra, vừa mệt lại thả lỏng vì lui được an toàn mà không đề phòng. Đúng lúc này thì họ bị tập kích một cách chóng vánh không báo trước. Lúc này phần đa binh sĩ phản quân là súng không đạn, họ chính là vừa bắn xong một lượt đạn để rút lui đấy. Không ngờ người chỉ huy nhóm quân này của Vạn Ninh rất nắm vững thời cơ mà xông ra nổ súng. Một đợt tấn công tự do gần như hơn hai trăm quân phi tặc bị tiêu diệt gọn. Tất nhiên một số binh sĩ Vạn Ninh cũng bị bắn trả mà thương vong. Nhưng con số này chỉ là vài người lẻ tẻ mà thôi.

Lúc nàu tên Suất đội quân lý nhánh binh 1000 người này vội vàng hô lớn với các binh sĩ đang trông coi hai xưởng dệt.

- Các anh em, chúng tôi đã diệt gọn lũ tặc này. ... Nhờ anh em thu dọn chiến trường, chăm sóc thương binh. Chúng tôi phải đi hội hợp cùng Văn Vãn tướng quân và Trương Hữu tướng quân.

- Được rồi người anh em, các người đi may mắn, nhớ chiến đấu cả phần của chúng ta nhé.

- Tạm biệt, chờ chúng ta về uống rượu chiến thắng.

- Tạm biệt.

Hai nhóm binh sĩ chống vánh chào nhau sau đó ai nhiệm vụ nấy mà lên đường. Nhánh một ngàn quân này còn có một nhiệm vụ quan trọng khác cần hoàn thành sau nhiệm vụ đánh tan quân phi tại hai xưởng dệt.

Đỉnh núi Mẫu Lệ thuộc xã Mẫu Lệ trung tâm của Vạn Ninh tây. Nói là đỉnh núi cho có tiếng mà thôi, thật ra nơi này là Đồi đá vôi thì có lẽ dễ hình dung hơn. Ngọn đồi này chắc cũng chỉ cao tầm sáu bảy mươi mét mà thôi. Nơi này cách bờ biển Vạn Cháy 3 km nó là nơi áng ngữ con đường từ Bãi Vạn Cháy đi về phía Xã Mẫu Lệ và cũng là con đường độc đạo để có thể thông ra ngoài Vạn Ninh theo hướng đi Đông Triều.

Một ngàn quân đi đến chân núi thì lúc này cũng đã 11 giờ trưa rồi. Tiếng pháo đi đùng ngoài bờ biển vẫn văng vẳng vang đến tận nơi đây. Lúc này người dẫn đường cho một ngàn quân này đã dừng lại và rất cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Chỉ một lát sau trong rừng phát ra âm thanh:

- Vạn Ninh vĩnh an... là người mình đừng bắn.

Chui từ trong rừng ra là một thanh niên nhanh nhẹn binh sĩ mặc đồ quân phục đặc trưng của Vạn Ninh.

- Các người đi theo tôi, phải cẩn thận đi thật chính xác, nơi này vừa chôn rất nhiều địa lôi.

Nói rồi người thanh niên binh sĩ dẫn một ngàn binh sĩ này tiến qua cánh rừng thưa bên tay phải con lộ.

- Các vị, Trương Suất Đội đã ra lệnh các vị thủ sẵn nơi này, ngựa trang cẩn thận, chỉ nổ súng khi quân địch tràn qua bãi địa lôi trước mặt. Với mọi trường hợp thì các vị không được di chuyển vị trí về phía bờ biển. Con đường dẫn đến đó toàn là địa lôi mà thôi.

- Cảm ơn người anh em này. Không biết tình hình chiến đấu ở bờ biển ra sao, chúng tôi nghe nhiều tiếng pháo nổ nhưng nơi này thấp quá không thấy gì.

Người Suất đội lãnh một ngàn binh này tò mò mà hỏi. Hân mặc dù nưòi phản tin tưởng Vạn Ninh lão binh quân nhưng hân cũng có vài phần lo lắng tình hình chiến sự. Cái tình cảm này âu là cũng bình thường mà thôi.

- À không có gì, thủy quân Vạn Ninh của chúng ta đang dùng pháo mà nưóng quân địch. Đã bắn hai khắc thời gian rồi (30 phút). Thuyền địch cháy và chìm không biết bao nhiêu mà kể, Chúng nó loạn lên chạy trốn rồi. Chà chà phải nhìn tận mắt mới sướng kìa.

- Ông bạn may mắn thật.

- Ha ha, thám báo mà, chỗ nào cũng có mặt cả. Thôi tôi đi đây, nhớ mệnh lệnh nhé.

- Được rồi, cảm ơn, cẩn thận nhé.

Đây là người lính Vạn Ninh với tình hào hữu huynh đệ quân nhân, với niềm tin chiến thắng và sự tự hào về doanh binh của binh. Nếu ai nhìn vào bọn họ lúc này thì sao có thể tưởng tượng ra một năm trước họ là các anh nông nô cù lần đến mở mồm cũng khó nói một câu gãy gọn, ai mà tưởng tượng ra họ là các nạn dân đói đến sắp chết cả rồi, rách rưới lang thang.

Lại quay về với tình hình của nhóm hạm đội Dévastation. Lúc này nhóm chiến thuyền Dévastation đâu còn là 12 chiếc nữa. Giờ đây họ chỉ còn lại năm chiếc chiến thuyền, trong đó có Dévastation đang dừng tại chỗ và bốn chiếc khác là thuyền hải tặc mà thôi. Nhưng lúc này nhóm thuyền hải tặc đã từng người từng người nhảy xuống nước mà bơi vào bờ Tây của vịnh Cửa Lục.

Số là cách đây 30 phút đồng hồ thì Dévastation và đoàn thuyền hộ tống quay đầu lao ra khỏi vịnh của lục để tiếp ứng quân hải tặc. Nhưng khi đoàn thuyền lao đến nút cổ chai đoạn hẹp 500m lối ra thì dị biến nổi lên. Chỉ thấy ba chiến hạm đi trước mở đường trong đó có cả tiểu hạm Général như bị thổi bay lên trời sau những tiếng nổ vang vọng trời đất.

Farid tận mắt chứng kiến chiến hạm gỗ như bị một bàn tay khổng lồ vụn gãy mà vỡ tan thân thuyền. Còn Général thì như một chiếc thuyền đồ chơi bị cậu bé nhấc hẳn lên mặt nước rồi nép xuống, sau đó chiếc tiểu hạm bọc thép này dần dần chìm nghiêng xuống đáy biển với vận tốc mất thương có thể thấy được.

Cả hạm đội như bị thiên lôi oanh đình mà muốn dừng lại, nhưng quán tính khi chạy trên biển là rất lớn, nhất là những con thuyền lớn và nặng nề là khó có thể dừng lại đột ngột. Những thủy thủ kinh nghiệm cố gắng bẻ lái nhưng vẫn có thêm 4 chiến hạm hải tặc lọt vào vùng biển chết chóc kia mà vị thời tan thành mảnh vụn.

Cũng may mà hạm đội chạy theo đường dọc nên D v st t t n và bốn chiến hạm khác của hải tặc kịp thời bẻ lái mà tránh được một kiếp. Thế nhưng khôn nạn là họ đã bị mắc kẹt hoàn toàn trong vịnh Cửa Lục mà không có lối thoát. Lúc này đây D v st t t n là ba ba trong d r rồi.

Ý thức được tình cảnh hết sức nguy hiểm đám hải tặc không hề nghĩ khí gì mà bỏ mặc D v st t t n và bỏ cả thuyền của họ để bơi vào bờ Tây. Ít nhất lúc này bờ Tây Vạn Ninh tự tập được mấy ngàn quân hải tặc, đến được nơi đó thì cảm giác an toàn sẽ cao hơn nhiều.

Thì ra cả một đoạn biển eo hẹp nơi ra vào của Vịnh Cửa Lục đã bị Điều thiếu bố trí dày đặc thủy lôi. Lúc trước cả mấy trăm thuyền nhỏ qua lại nơi này chính là để rải thủy lôi đó thôi. Điều thiếu là một người hiện đại hẳn thừa biết thủy lôi uy lực ra sao nhất là khi hẳn nắm được trong tay thuốc nổ viễn siêu thuốc súng đen, Dynamate. Từ lâu Điều thiếu đã ý thức được Vạn Ninh là nơi tứ bề là biển, với sức mạnh hiện nay của hẳn thì đánh phi, đánh thủy tặc, thậm chí đánh quân Thanh thì có thể được. Nhưng đối đầu với quân Anh, Pháp, Tây Ban Nha thì hẳn lấy cái gì ra mà đấu. Vậy nên ngay từ khi có được thuốc nổ mạnh cộng với lò luyện thép thì hẳn đã bắt tay vào thiết kế mìn thủy lôi của bản thân và bí mật cho các thợ thủ công chế tạo.

Thủy lôi của Điều thiếu là thủy lôi cơ học đơn thuần mà không phải thủy lôi cảm ứng như Samuel Colt thiết kế vào năm 1842. Vấn đề không phải là hẳn không mua nổi công nghệ này mà vấn đề đó là công nghệ này chưa hề hoàn thiện và không dễ chế tạo. Có lẽ muốn có được một quả thủy lôi có thể kết hợp cả cơ học và chạm và cảm ứng động của chiến hạm thì cần phải chờ đến năm 1865 khi Henry Larcom Abbot nghiên cứu thành công loại thủy lôi tương đối hoàn thiện moored mines. Thủy lôi của Điều thiếu khá đơn giản. Nó là một quả cầu gỗ có chứa đai sắt cố định, phía bán cầu phía trên có thiết kế các gai thép hình trụ có thể di chuyển đồng trục trong các ống rỗng. Tất nhiên ống và trục sẽ chế tạo rất khít và bôi dầu chống thấm nước. Các ống trục này sẽ thông đến một chiếc lẫy có lò xo, cơ chết tương tự như cò súng. Và khi có vật va chạm vào các gai thép thì lực tác động sẽ làm gai thép di chuyển và đập vào chiếc cò đặc biệt này. Dĩ nhiên chiếc cò này sẽ gõ vào hạt nổ và kích hoạt 50 kg Dynamate bên trong quả thủy lôi. Với 50 thuốc nổ Dynamate thì sức phá hủy của nó đến D v st t t n cũng đảm bảo không chịu nổi mà đập ch i t ngay lập tức (50kg Dynamate sức nổ tầm 150 kg thuốc nổ đen).

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Đầu hàng

Tất nhiên thủy lôi của Điều thiếu rất đơn sơ và có nhiều sơ hở. Đầu tiên sức bền của thủy lôi này là kém rất dễ bị thấm nước qua các gai thép cho dù có chế tạo khít đến đâu thì vẫn là thủ công chế tạo. Việc bôi dầu có nguồn gốc động thực vật không phải cách giải quyết tận cùng của vấn đề thấm nước trên. Thứ đến thủy lôi của Điều thiếu rất dễ bị ô xi hóa khi ngâm lâu ở dưới biển khi bản thân hẳn chưa có được các loại sơn chống rỉ ốt.

Khi các khớp nối cũng như các gai thép bị rỉ sét thì coi như thủy lôi Vạn Ninh vô tác dụng.

Điểm yếu tiếp theo cũng là điểm yếu do công nghệ tạo thành, thủy lôi này không thể xuống sâu quá 1,5m so với mặt nước biển. Cũng chính là nói các khe hở của gai thép không thể chịu quá áp lực của nước biển sâu, nếu không thì hiện tượng rỉ nước rất là mạnh. Và đôi khi xuống đến độ sâu nhất định thì các gai thép sẽ bị tự động đẩy vào trong gây tự nổ.

Điểm yếu cuối cùng của loại thủy lôi này đó là khó có thể bố trí tại các vùng biển quá sâu, hoặc những vùng biển có địa chất đáy biển không bằng phẳng, hay nói cách khác là phức tạp. Bởi cách bố trí thủy lôi này trên biển đó là thả một quả cầu sắt có buộc dây thừng xuống biển đầu kia của dây là cố định quả thủy lôi, độ dài của dây tính toán sao cho có thể chìm quả thủy lôi xuống nước với khoảng cách là trên dưới 1m.

Chính vì xung quanh Vạn Ninh chính là địa bàn săn nhà nên Điều thiếu mới có thể dùng thiên thời địa lợi, nhân hòa mà nhanh chóng bố trí trận địa thủy lôi này, nếu như đó là một khu vực tác chiến biển sâu hoặc vùng biển lạ không rõ địa chất thì sao? Lúc này chắc cũng chỉ có thể thả trôi các quả thủy lôi và lúc này thật sự hiệu quả giảm nhiều lắm.

Farid và quân lính Pháp chưa khỏi hoàn hồn sau những biến cố long trời lở đất thì bất ngờ phía xa xa từ trong vịnh xuất hiện một chấm nhỏ đang tiến tới. Tiếp cận phạm vi 1 km thì chiếc thuyền nhỏ này phát triển mà bốc cháy sau đuôi sau đó tăng tốc một cách điên cuồng mà lao đến chiến hạm D v st t t n với vận tốc nhanh như “hỏa tiễn”. Sở dĩ vận tốc của nó nhanh như hỏa tiễn bởi vì quả thật nó đang được đẩy bằng bốn quả hỏa tiễn thực sự. Bốn hỏa tiễn cố định ở đuôi thuyền làm bằng vỏ đồng mỏng bên trong các khoang chứa thuốc phóng đặc chế có vận tốc cháy chậm hơn vận tốc cháy của thuốc súng đen. Một dây cháy chậm sẽ xuyên suốt các khoan thuốc phóng khiến chúng có thể cháy và tạo ra phản lực đẩy thuyền về phía trước. Dây cũng ch i t là phát minh vĩ đại gì bởi lẽ loại thuốc phóng làm pháo hoa này các thợ pháo hoa Đại Nam đã chơi đủ chán rồi.

Quan trọng của việc chế tạo bốn chiếc “hỏa tiễn” không lẽ một chút là phải thí nghiệm, kích thương lòng ống đồng, kích thước các khoang dây chứa thuốc phóng ngăn cách nhau, thí nghiệm dây cháy chậm một cách phù hợp mà thôi. Nói thì dễ nhưng làm thì có, Điều thiếu hoa không biết bao nhiêu tiền mới để được những người thợ pháo hoa có thể chế tạo ra mấy cái tên lửa hợp cách này. Nhưng mà do không có tính toán bằng công thức hẳn hoi, không có quy chuẩn chế tạo nên những tên lửa này hoạt động rất thất thường. Nói chung đồ chế tạo thủ công không thể nào đảm bảo chất lượng sản phẩm đồng đều cho được.

Lại nói đến chiếc thuyền nhỏ lao đến với vận tốc đủ để đạt đến 35m/ giờ. Lúc này chiếc thuyền bé nhỏ kia không khác gì một con hỏa long mà lao trên mặt biển cả. Đại pháo của quân Pháp nổ vang, nhưng trong lúc bối rối bất ngờ, lại cộng thêm mục tiêu quá nhỏ, di chuyển với vận tốc t o cơ hồ muốn bắn trúng chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi. Tất nhiên trong phạm vi nhất định các khẩu pháo Napoleon cũng có thể bắn thẳng đến lúc đó thì sự chính xác sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng lúc này đây người Pháp đang rất hoảng loạn và bối rối, họ đã bắn quá sớm và đang phải nạp đạn cho lần bắn tiếp theo. Thật ra nếu tiến hành bắn theo lượt thì 12 khẩu pháo này hoàn toàn có thể ngăn chặn con thuyền nhỏ kia. Nhưng nỗi sợ hãi thủy lôi, cộng thêm bất ngờ và rung động bởi những thứ chưa thấy qua mà khiến cho binh sĩ Pháp thất thủ đồng loạt bắn trượt như vậy. Farrid trung tá thì trất đặng, hấn quên cả ra mệnh lệnh, vì bản thân hấn đang chú ý tại một nơi khác.

Trên mộ quả đồi nhỏ bên mặt đồng của cửa vịnh, một đám binh lính “khí da vàng” đang dàn hàng mà giờ lên một tấm băng rôn khổng lồ bằng vải. Trên đó có viết rất rõ ràng “Ensuite, 100 bateaux contiennent mine marine”. Bên cạnh đó là một hàng băng rôn còn chói mắt hơn nữa. “Abandonnez, ne tuez pas”.

Tuy rằng ngữ pháp có phần lủng củng nhưng Farid hiểu được ý nghĩa của nó. Chiếc thuyền trước mặt chỉ là hù dọa mà thôi. Tiếp sau sẽ có 100 chiếc thuyền như vậy phía trên có chứa thủy lôi. Câu sau của cái khẩu hiệu “Đầu hàng, không giết”. Ý nghĩa quá rõ ràng rồi, không ngờ người A Nam muốn người Pháp đầu hàng, nếu không thì họ sẽ giết hết tất cả.

Đang thần thờ suy nghĩ thì một tiếng bang từ mạn tàu vang lên khiến cho Farid tỉnh táo lại. Thì ra chiếc thuyền nhỏ gần hỏa tiễn kia đã lao thẳng vào Dévastation cạnh bên nhưng hoàn toàn không gây tổn thương gì cho chiến hạm cả. Tên thủy thủ điều khiển thuyền nhỏ hỏa tiễn đã lao xuống biển mà chạy trốn khi chiếc thuyền này còn cách Dévastation tầm 100m.

Dévastation dài đến 63m nên trong khoảng cách còn 100m thì thuyền nhỏ đã cố định lái rất khó có thể đi trật mục tiêu. Đây có lẽ là vụ ôm boom tự sát với sự hỗ trợ của “động cơ” lần đầu tiên xuất hiện trên thế giới. Và người lính anh dũng điều khiển thuyền nhỏ đã ung dung an toàn trong làn mưa tên bão đạn mà thoát về bờ Đông. Đây có thể được gọi là kỳ tích trong kỳ tích, với sự dũng cảm trên thì tên này chắc chắn không thể thoát được sự trọng thưởng.

Thời gian từng phút một trôi qua, không khí trên chiến hạm Dévastation quả thật cực kỳ nặng nề. Trong khoang chỉ huy là một cuộc họp của các sĩ quan cấp cao của chiến hạm. Chỉ huy Dévastation, trung tá Farid, Phó hạm trưởng đại úy Pierre, chuẩn úy pháp binh đội Butrus, trung úy chỉ huy nhánh bộ binh Florian. Tất cả sắc mặt đều hết sức khó coi mà im lặng trong phòng quân cơ chứa đầy tài liệu, bản đồ cùng các dụng cụ nơi đây.

Người lên tiếng đầu tiên là Farid;

- Như các ngài cũng đã thấy được tình hình hiện tại, tôi muốn hỏi ý kiến của các ngài về phương án giải quyết. Tất cả lời nói của chúng ta hôm nay sẽ phải ghi vào nhật kí tàu Dévastation và cũng cần các vị xác nhận.

Lúc này là sinh tử tồn vong lúc nên tất cả những gì Farid muốn làm là chia trách nhiệm ra nhiều phần, bất kể là có hậu quả gì thì cũng có người san sẻ cùng, không đến nỗi một mình hấn ra tòa án binh.

- Thừa hạm trưởng Farid, tôi xin nhắc nhở ngài, chúng ta rơi vào tình trạng hiện tại là do quyết định độc đoán của ngài. Lúc ngài quyết định tiến vào cái Vịnh này tôi đã có khuyên can, lúc đó có ngài Florian làm chứng, tôi yêu cầu thư kí viết ý kiến này của tôi vào nhật kí.

Người lên tiếng là Phó hạm trưởng đại úy Pierre, hấn chính là đối thủ cạnh tranh trực tiếp của Farid nên cơ hội đập đổ Farid dưới chân thì hấn phải tận dụng triệt để.

- Tôi xác nhận có chuyện này... - không ngờ lúc này Florian đứng đứng lên tiếng.

Farid bỗng nhiên như có một luồng hỏa khí vô hình mà bốc lên đến tận não.

- Cuộc họp này là để tìm phương án giải quyết tình hình trước mắt, còn việc quy kết trách nhiệm đã có tòa án binh, tôi nguyện chịu điều trần. Nhưng lúc này tôi cần là cần nêu ý kiến giải quyết tình hình trước mắt, là đánh hay hàng cần các vị cho ý kiến.

Phó hạm trưởng đại úy Pierre, lại đứng đứng lên tiếng:

- Nếu chỉ là cần ý kiến thì tôi xin không có ý kiến, tất cả đều do hạm trưởng quyết định. Tôi nghe theo vậy...

Đây là một câu trả lời hết sức lưu manh, chiến thì lúc này có kẻ ngu cũng không nêu ra, còn nếu phát biểu ý kiến là hàng thì lại hợp ý của Farid và trở thành người chịu chung trách nhiệm với hấn. “Hừ hừ dòng họ Lefebvre bách chiến bách thắng, để xem lần này Farid nguoi bơi nọ như vậy thì Lefebvre còn ngóc đầu dậy nổi không” Pierre đang hầm hừ mà rủa thầm trong lòng. Đúng là lúc đầu Pierre cũng có khuyên can Farid đôi chút, đây cũng chính là cái cớ mà hấn vin vào có thể thoát tội liên đới cũng như không bị ảnh hưởng danh dự quân nhân của hấn.

- Tôi cũng xin không có ý kiến. — lại là Florian lên tiếng, lúc này có người ngờ cũng hiểu hai tên này là một phe rồi.

- Theo tôi thì lúc này bỏ chiến hạm Dévastation lại, cho bố trí thuốc nổ với dây cháy chậm sau đó đổ bộ thuyền nhỏ tụ tập phía Tây với quân A nam. Chúng ta vẫn còn cơ hội thoát thân.

Người lên tiếng là Butrus người chỉ huy pháo đội của chiến hạm, người này là một thường dân thật thà phấn đấu trong quân ngũ mà thành chuẩn úy. Suy nghĩ của hấn hết sức là đơn giản thuần túy quân nhân mà thôi.

Farid nghe thấy ý kiến này của Butrus thì càng bức tức hơn. Có ngu cũng phải hiểu được người A nam phía bờ đông là muốn cướp một chiếc chiến hạm lành lặn. Nếu không thì họ đã tấn công hủy diệt rồi, đến lúc đó cả căn cứ đặt thuốc nổ thì cả 300 thủy thủ đoàn cũng sẽ chìm trong biển cùng Dévastation. Lúc này Dévastation chính là thể đánh bạc của người Pháp, chỉ có thể dựa vào nó mới có thể bảo toàn được tính mạng. Dựa vào Dévastation may ra mới có thể đưa ra điều kiện có lợi cùng người A nam.

Nhưng Farid ngược mắt lên nhìn vào khuôn mặt từng người trong căn phòng, Butrus ngu ngốc không chịu nói ý kiến đầu hàng, Florian và Pierre thì muốn tránh trách nhiệm mà muốn Farid hấn tự mình mở miệng nói câu này. Kể cả Farid lần này có may mắn được chuộc về Pháp hay tha bổng thì đối diện với hấn tại nước mẹ Pháp chính là tòa án binh. Điều đó không đáng sợ là bao, đáng sợ nhất đó là danh dự dòng họ quý tộc Lefebvre của hấn sẽ rơi sâu vạ trượng. Hoang đế

Napoleon III không phải là người quá khoan dung, nhất là trong một trận chiến với người A nam mà thua đến tức tưởi như vậy thì hẳn muốn tiếp tục sống ở Pháp cũng khó.

Nghĩ đến đó thì một tâm tư tà ác xộc thẳng lên đầu Ferid, hẳn đã đưa là một quyết định vô cùng hắc ám “ Không phải các ngươi muốn hủy diệt ta sao, không phải các ngươi muốn dong họ Lefebvre thân bại danh liệt sao, đã vậy chúng ta sẽ xem ai chết trước”.

- Tôi nhân danh hạm trưởng D  vastation quyết định đầu hàng. Tôi sẽ trực tiếp lên bờ đàm phán cùng quân A nam.

Pierre mỉm cười đầy mỉa mai, cuối cùng thì Ferid Lefebvre đã phải tự mình nói ra câu nói này. Bên cạnh đó Pierre có hơi bất ngờ về việc đích thân Ferid đi thương lượng đầu hàng, nhưng Pierre cũng không coi đó là chuyện lớn lao gì.

Không bao lâu một chiếc thuyền nhỏ đã được thả xuống từ chiến hạm D  vastation, Ferid treo cao cờ trắng trên chiếc thuyền này và tiến về bờ đông Vạn Ninh phủ.

- Bẩm tướng quân, quân Pháp đầu hàng, người đến không ngờ tự xưng là Hạm trưởng của chiếc chiến hạm kia. Hẳn chỉ đến cùng một thông dịch viên và yêu cầu gặp thủ lĩnh phe ta.

- Thú vị, được thôi, chúng ta đi gặp vị Hạm trưởng đại nhân này. Bố trí một bàn tiệc nhẹ chúng ta cũng phải lịch sự một chút mới khách nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Hợp tác vui vẻ

Ferid và tên thông dịch viên được đưa đến một căn biệt thự kểu cách Châu Âu bên bến thương cảng nằm cách quân cảng chỉ có 2 km. Cũng may mắn vì lúc D  vastation tiếp cận nơi này thì không có một bóng thuyền bè cũng như các công sự quan sự nên Ferid không ra lệnh tấn công quan cảng toàn gổ đóng cũng như thương cảng cách đó không xa. Ý nghĩ của Ferid lúc đó là muốn dùng hai nơi này để đổ quân lên mặt trận phía đông Vạn Ninh.

Trước mặt Ferid là một khung cảnh hết sức Châu Âu quen thuộc gọi lên nỗi nhớ nhà của hắn, nơi đây là tòa nhà Công ty K&R nên được thiết kế theo phong cách Châu Âu, có điều Điều thiếu ngại rườm rà mà cách tân đi rất nhiều, hoa văn họa tiết đã bị bỏ đi không ít, chỉ còn lại các đường nét kì hà đơn giản nhưng đầy hiện đại.

Xuất hiện trước mắt Ferid là một người trẻ tuổi, mặc quân phục hiện đại, đầu buộc tóc đuôi ngựa phía sau, chân đi ủng da cao cổ sáng bóng. Đây có lẽ là vị trưởng quan của phe An Nam, vì trong căn phòng này chỉ có mình hắn là có quyền được ngồi mà thôi. Nhưng Ferid cảm thấy quá thật khiếp sợ vì gương mặt của vị tướng quân A nam này quá trẻ, chắc chắn không thể vượt qua được 15 tuổi. Cho dù các đặc trưng gương mặt của Tây Âu và Á Đông là khác biệt nhưng tuổi trẻ thì rất khó để che dấu được.

Đang ngờ ngác vì một căn phòng đậm chất châu Âu ngay tại xứ sở xa lạ Đông Á này thì Ferid bỗng giật mình tỉnh lại sau cơn thất th  . Người thanh niên trẻ tuổi, có vẻ là tướng quân của A Nam bình đã đứng dậy, trên môi của anh ta nở một nụ cười hết sức thân thiện mà giờ bàn tay một cách lịch sự chào hỏi... bằng tiếng Pháp mẹ đẻ của Ferid. Mặc dù tiếng Pháp của người thanh niên này không quá tiêu chuẩn nhưng nghe cũng có thể hiểu được đại ý.

- Xin chào ngài Ferid, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Trần Quang Diệu, ngài có thể gọi tôi là Kenny Trần cũng có thể. Tôi chính là thủ lĩnh quân Đại Nam nơi này.

Ferid có vẻ hơi câu nệ mà bắt tay người thanh niên A nam trẻ tuổi kia.

- Xin chào ngài Kenny Tran, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Trung tá Ferid Lefebvre lực lượng hải quân hoàng gia Pháp. Tôi là chỉ huy chiến hạm D  vastation. Rất hân hạnh được làm quen cùng ngài.

Tất nhiên thân sĩ chuyên nghiệp không thể mới gặp nhau là đã nói huych toẹt về việc đầu hàng này nọ, bọn họ cùng ngồi xuống nói chuyện đông tây. Cùng ăn một miếng b  t tết uống một ly rượu vang. Nếu người ngoài mà không nhìn vào đây có thể tưởng nhầm đây là hai quý tộc châu Âu hảo hữu đang dùng bữa cùng nhau.

- Ồ hóa ra là gia tộc ngài thuộc vùng Lorraine. Vậy thì ngài cũng không quá xa lạ cùng vùng Champagne-Ardenne. Lúc này đây chúng ta uống rượu champagne quả thật là tối mùa r  u qua mắt thợ rồi.

Lúc này cuộc đối thoại lại chuyển qua tiếng Anh, tiếng Pháp của Diệu thiếu không quá tốt, mà ý tứ của Ferid cũng không muốn nhiều người biết nội dung cuộc đàm phán này. Người Pháp quý tộc thường cũng có tiếng Anh rất giỏi, hai cái quốc gia này hết ân oán rồi lại bạn bè dây dưa nhau cả mấy thế kỉ nên cũng có độ ảnh hưởng nhất định lên nhau.

- Ồ Kenny tướng quân quả là rất am hiểu. Chai champagne này là năm 1827, đây quả là một chai Veuve Clicquot đắt giá ngay cả khi   i qu   hương tôi. Rất cảm ơn sự khoản đãi của ngài. Tối đây chúng ta có lẽ cũng bàn về vấn đề chính. Tôi sẽ đầu hàng tướng quân với một số điều kiện không quá phức tạp, chính vì lý do thể hiện thành ý mà tôi tự mình đến nơi đây.

Con mẹ nó thành ý mà cần phải Hạm trưởng đích thân đi thương thảo, chẳng qua là có chuyện không muốn cho biết mà thôi. Mật vụ như Diệu thiếu mà không nhận ra điều này khi tiếp xúc đối phương thì có lẽ nên chuyển nghề taxi motor rồi.

- Ô thú vị, tôi rất hâm hưởng “thành ý” của ngài, tôi sẵn sàng nghe các điều kiện không quá “phức tạp” của ngài Lefebvre đây.

Điều thiếu tùm tùm mỉm cười mà ung dung nhấp một ngụm rượu vang với đôi mắt mong chờ nhìn Ferid.

- Tôi chỉ cần ngài thả chúng tôi về Phương Nam của A nam quốc, đồng thời ngài giúp tôi loại bỏ một vài người không quan trọng, khiến họ không thể trở về. Đến lúc đó toàn bộ Dévastation nguyên vẹn sẽ được bàn giao cho phía các ngài.

- Xin lỗi Ferid các hạ, ngài thật ra không có quyền đưa ra bất kì một điều kiện gì lúc này.

- Ngài...

Điều thiếu vẫn nụ cười tự tin trên môi mà nói ra một câu không có chút đườn thương lượng nào.

- Ferid các hạ, ngài khoan hãy nóng vội. Đầu tiên ngài tự mình đến nơi đây thương thảo việc đầu hàng điều kiện thì đã có sơ hở quá lớn. Không có một vị hạm trưởng nào tự mình mạo hiểm như vậy để làm chuyện này. Điều này chứng tỏ ngài phải có chuyện cần dấu diếm mà không có muốn cho người ngoài biết. Giờ đây ngài lại ra điều kiện muốn loại bỏ một số người Pháp trên thuyền, ngài là hạm trưởng, ai có thể có thể lực chèn ép ngài trừ khi ngài có điểm yếu mà người khác nắm được. Mà điểm yếu lúc này của ngài nếu tôi đoán không sai chính là khôn cảnh của chiến hạm Dévastation, có người muốn ngài phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với sự việc ngày hôm nay. Tòa án binh là cái kết của ngài, gia tộc Lefebvre nghe có vẻ là quý tộc, vậy thì... Ha ha ha. Lúc này đây ngài không có quyền ra điều kiện vì tôi có thể bắt giam ngài, sau đó cho người tiếp xúc cùng chiến hạm Dévastation. Tôi tin chắc người mà Ferid các hạ muốn loại bỏ địa vị không thấp, hẳn sẽ giúp tôi tiếp nhận Dévastation vô điều kiện, vì đó là hành động theo “lệnh” của ngài Ferid... Ha ha ha.

Quả thật Kỹ năng mật vụ kiếp trước của Điều thiếu luôn giúp hắn có lợi thế toàn phần trong những pha đối mặt cân não như thế này.

- Tôi... tôi... ôi... Vậy tôi xin cầu xin ngài cho tôi được đầu hàng và được hưởng chế độ tù binh quý tộc, tôi sẽ liê hệ gia tộc đưa tiền chuộc đến đây. Chỉ hi vọng ngài có thể giúp tôi loại bỏ những người kia.

Điều thiếu gõ gõ ngón tay lên bàn theo nhịp mà từ tốn nói:

- Ngài là tiền họ cũng là tiền, vì sao tôi giúp ngài giết bọn họ, người mà ngài đề cập chắc chắn đị vị không thấp, đấy cũng là tiền chuộc đó.

Lúc này thì Ferid bối rối vô cùng, anh ta đã hoàn toàn đầu hàng trước người thanh niên A Nam này rồi. Trước mặt anh ta là một tướng quân Đông Á, đánh trận giỏi, mưu kế sâu, và thương thuyết cũng là chuyên gia.

- Tôi tôi... Tôi có thể trả gấp nhiều lần tiền chuộc...

Điều thiếu bỗng nhiên cười tươi mà vỗ tay bốp bốp tán thưởng.

- Bravo, không tiếc tiền, nhưng thật ra là anh không thể giải quyết tình hình khi chỉ có giết mấy người kia. Khi trở về thì với thất bại ngày hôm nay anh cũng không còn chỗ đứng trong quân đội, gia tộc của anh cũng xấu hổ vô cùng. Cho dù anh có giết người, bị được đầu mỗi nhưng ah không thể thoát trách nhiệm khi chính bản thân anh là hạm trưởng...

- Tôi..... ôi..... thượng đế toàn năng cứu vớt con.

Ferid thiếu não mà ôm đầu gục xuống bàn, cho dù bằng cách nào thì tương lai binh nghiệp của anh ta coi như đã chấm hết không còn cách cứu vãn.

- Thượng đế toàn năng của anh thì chẳng giúp được anh lúc này đâu. Nhưng tôi thì lại có thể giúp được anh đấy... ha ha.

Điều thiếu rất tự tin mà cười nói, trong nụ cười của hắn lại có thêm ba phần đắc thắng đấy.

- Anh có cách...

- Phải, tôi có cách, nào... chúng ta tiếp tục nói chuyện, ăn miếng thịt uống chén rượu và... hợp tác vui vẻ.

Không biết trong bữa tiệc đậm chất Châu Âu này hai người đã bàn bạc gì, nhưng khi trở ra thì tinh thần của Ferid sáng láng vô cùng, hẳn không còn ảo não của bại trận nữa, thái độ tên này thay đổi 180 độ. Lúc này đây nếu ai không biết chuyện mà nhìn Ferid thì có khi tưởng nhầm hẳn vừa trúng số xổ độc đắc.

Việc giải trừ binh bị và tiếp quản Dévastation được diễn ra nhanh chóng. Binh sĩ lính đánh bộ của quan Pháp thì bị đuổi hết xuống chiến hạm và cho vào nhà giam. Một nửa số các thợ máy và thủy thủ điều kiển buồm được ở lại. Các pháo binh thì được thay hết bằng người Vạn Ninh quân. Vạn Ninh quân chẳng lạ gì với pháo Napoleon III. Họ đã bán tập thường xuyên với hai thanh pháo mà mình đã có, tuy rằng không đến mức thành thực vì chỉ có hai thanh pháo để tập bắn nhưng nói chung là biết cách sử dụng.

Đội buồm và đội thợ máy thì Vạn Ninh cũng có đủ do họ đã thao tác với tiểu hạm Ánh Sáng hào, Hy Vọng Hào. Vậy nhưng do số lượng không đủ nên họ phải chung dụng mấy tên thợ máy, thủy thủ buồm biết “nghe lời” theo kiến nghị của “Ferid”.

Lúc này các thuyền nhỏ bắt đầu lại bỏ lổm ngổm bên cửa vịnh Cửa lục để dọn dẹp thủy lôi nơi đây. Cũng may là Các thủy lôi mới được dãi nên vị trí xê xích là không nhiều nhưng cũng phải mất đến hai canh giờ thì công việc tháo gỡ thủy lôi mới được thực hiện xong. Các thủy lôi được đếm kĩ và cẩn thận mang lên bờ tránh bỏ sót. Lúc này đây đã là 7 giờ tối, thế nên không tiện lợi để Hy Vọng Hào, Ánh Sáng hào và Hủy diệt hào (nghĩa của Dévastation là hủy diệt) xuất trận. Tất cả các thủy thủ chỉ làm quen với Hủy diệt hào và chạy vòng vòng tại vùng nước sâu của Vịnh mà thôi.

Cuộc hải chiến không cân sức theo lối bắn gà tây ở bãi Vạ Cháy đã kết thúc từ lâu, chỉ có tầm 30 chiến hạm ở vòng ngoài cùng của quần Hải tặc là kịp thời quay đầu “bỏ trốn”. Thật sự trong số này có đến gần 20 chiến hạm hải tặc là được gần vua mà ăn lộc. Các chiến hạm của Dương Tu Ninh có cấm hai lá cờ, một là cờ

Lê Duy Phụng, đây là bắt buộc với hải tặc. Thêm vào đó họ cảm cở Thái Bình Thiên Quốc, chính vì lý do này mà khu vực chiến hạm của Dương Tú Ninh tập chung không hề bị oanh tạc. Vốn dĩ họ đã cố tình đi chậm để đồ quan muện lại thêm có ám hiệu sẵn nên dễ dàng quay đầu chạy. Tất nhiên để tránh khu vực Dương Tú Ninh không oanh tạc mà quân Vạn Ninh cũng bỏ qua cho mấy chục chiến hạm ở gần đó. Thành thử ra lúc này biến thành hiện tượng Dương Tú Ninh hạm đội dẫn đầu đoàn quân anh dũng đột phá vòn vây bỏ chạy.

Các thủy binh Vạn Ninh cũng có lệnh của cấp trên nên cũng lười quân cô em gái xinh đẹp này. Chính vì lý do đó Dương Tú Ninh vui vẻ đắm đũa trở thành thủ lĩnh mới của đám 30 chiến hạm chạy thoát này.

Còn về số chiến hạm gần 60 chiếc còn lại thì đng chìm trong biển lửa, chúng cuống cuống quay đầu để rồi loại xạ đâm vào nhau, đã bốc cháy lại cùng ôm nhau cháy cho to. Mấy trăm năm trước tại nơi này đoàn thuyền lương của quân Nguyên Mông do Trương Văn Hồ cầm đầu vào xâm lược Đại Việt đã bị tướng nhà Trần là Trần Khánh Dư cùng quân dân nhà Trần thiêu cháy và bị dạt vào bờ. Do nhiều thuyền giặc bị cháy, gió mùa Đông Bắc lại thổi tạt lửa vào bờ phía tây Cửa Lục làm cháy luôn khu rừng đang hảnh khỗi. Ngày hôm nay quân Vạn Ninh lại dùng chiến pháo mà đốt cháy hàng chục chiến thuyền của quân Hải tặc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Vạn Ninh kết

Sáng sớm ngày 5 tháng 11, năm ngàn phi quân sau một đêm dương mắt nhìn các chiến hạm cháy bùng bùng ngoài khơi thì tụ tập lại bàn mưu tính kế. Hải Đông Vương Trường Thanh chân nhân đạo sĩ biết rằng nếu còn nán lại bãi biển thì chắc chắn sẽ tử vong. Đám quân sĩ thoát đi từ bốn chiến hạm còn lại bên cạnh Devastation đã báo cáo hết tình hình. Hi vọng về chuyện chiến hạm Pháp cứu giúp là không có. Chỉ cần đám cháy như nhữn đám lửa trại khổng lồ trên mặt biển chấm dứt thì chắc chắn hải quân của Vạn Ninh sẽ tiếp cận bờ Vạ Cháy mà nã pháo. Đến lúc đó thì năm ngàn quân hải tặc còn lại trong tay của vị Đông Vương này sẽ thành gà tây để người ta tập bắn.

Cũng may trong tay vị Đông Vương này còn có lực lượng rất mạnh, đó chính là 700 binh súng trường Minere rifle và 2 ngàn binh súng hỏa mai Charleville Model 1766. Tổng cộng phi quân có đến gần 3 ngàn quân súng trường. Đây là lực lượng rất đáng nể vào thời điểm này tại Đại Nam rồi.

- Đông Vương, giờ đây chúng ta phải làm gì đây, đã không còn thuyền chúng ta không thể về căn cứ Cát Bà đảo?

Một tên tiểu đầu mục nói ra ý kiến trong sự bất an, bọn hắn là cướp biển, tuy rằng cũng có lên bờ tác nhiên, nhưng kỹ năng chúng giỏi nhất vẫn là nhảy thuyền chiến đấu cùng bơi lội, lúc này đây bọn hắn không còn bất kì một con thuyền lá nào, thử hỏi không bất an sao được.

- Chúng ta còn 3 ngàn tay súng hiện đại, thật ra đây mới là sức mạnh của chúng ta. Nhưng xem ra tấn công Vạn Ninh là không thực tế, nhưng với lực lượng này chúng ta dư sức rút về Đông Triều sau đó hội hợp cùng Thiên Vương và các lộ Đại Vương vương khác. Trần Nam Vương ông nghĩ sao?

Người lên tiếng là Hải Đông Vương Trường Thanh chân nhân ông ta đang hỏi ý kiến của Trần Nam Vương Nguyễn Thịnh.

- Tôi đồng ý với ý kiến của ông. Tấn công vào lúc này không thích hợp, rút lui bảo toàn lực lượng chờ thời cơ thì tốt hơn. Mà cha bọn chó Pháp ăn hại. Nếu làm đúng kế hoạch thì đầu ra nông nổi này.

- Haizzz nói lại làm gì, chúng ta nấu ăn bữa sớm, ăn no thì lên đường xuất phát.

Núi Mẫu lệ cách bãi biển Vạ Cháy 5kg với một con đường độc đạo khá rộng lớn lượn quanh chân núi dẫn đến Làng Mẫu Lệ. Con đường này tiếp theo chính là làng Lũng Phong cửa ngõ phía Tây nam của Tây Vạn Ninh. Từ Lũng Phong sẽ có đường tiếp nối đi Đông Triều.

Năm ngàn phi quan liên hợp của hai vị Đông Vương, Nam Vương cẩn thận mà tiến quân một cách từ từ trên quan đạo. Cả Nguyễn Thịnh và Trường Thanh không phải là tay vừa, bọn chúng bố trí binh lực cộng thêm thám báo dò sét tình hình hành quân hết sức quy củ.

Thám báo đi trước quân một dặm (500m) và liên tục rà soát, báo cáo tình tình về quân tiền phong là một ngàn người. Tiếp theo là trung quân với ba ngàn súng trường binh. Cuối cùng là hậu quân với một ngàn binh đao thương thuận mản theo chút ít lương thực còn lại và vận chuyển 3 thanh pháo Napoleon 9 pound còn nguyên vẹn.

Có thể nói bố trí đội hình của hai tên vương gia thảo khấu này rất có bài. Họ cực kì coi trọng nhóm binh sĩ trường thương, chính vì lý do này họ bố trí đám lính này toàn bộ thành trung quân. Nếu quân tiền phong gặp phục kích thì chúng sẵn sàng hi sinh đám người này mà tiến hành phản công bằng súng trường. Đây có thể nói là bố trí hợp lý nhất trong lúc này rồi.

Đội quân phi tặc đi đến đoạn đường này thì không biết rằng xung quanh hai bên đường đang có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú quan sát đám binh sĩ này. Thì ra hai bên đường cái cách không quá xa là có đến vài chục hầm cá nhân rất ẩn núp với lá cây và cỏ che dấu cửa hầm cực kỳ công phu. Nói thật các thám báo của phi quân chỉ chú ý vào lùm cây bụi lớn hoặc sau thân cây có quân ẩn núp đánh lén không mà thôi. Họ không thể ngờ rằng nguy hiểm lại nằm phía dưới chân họ.

Trên ngọn núi bằng phẳng là tè có tên Mẫu Lệ lúc này cảnh lá một số nơi đang rung động.

- Đốt lửa báo hiệu đi, quân địch đã vào vị trí rồi.

- Vâng thưa Suất đội trưởng.

Một ngọn lửa được nhanh chóng nhóm lên bằng dầu trẩu cộng thêm những đám cỏ héo đắp lên trên. Một đám khói đen đột ngột xuất hiện tại đỉnh núi mà bốc vọt lên trời cao.

Nhìn thấy đám lửa này thì đám phi tặc loạn lên một chút, nhưng các tên Vương Gia cũng như sĩ quan phi tặc vội vàng quát nạt và ra lệnh chuẩn bị chiến đấu. Tất cả vũ khí của họ đều đã nằm sẵn trong tay để sẵn sàng đáp trả một kích trí mạng cho bất kì kẻ nào muốn tập kích họ. Nhưng mười mấy giây đi qua, đám khói vẫn bốc cao nhưng không có một người nào tấn công họ.

Đám quân phi không kịp thần thò khó hiểu thì một tiếng nổ long trời lở đất vang lên làm cho thần kinh của chúng ngưng hoạt động trong giây lát. Chỉ thấy có những thân thể người sống nhưng như bắp rang mà “xòe tung” phun huyết vụ rồi nhảy nhót lên trên không như hạt ngô đang nhảy nhót trong chảo nóng. Thật ra cũng có thể mô tả như vậy được, năm ngàn người này có thể tưởng tượng như năm ngàn hạt ngô bị chắt trong một cái chảo và rang lên. Mỗi lần nổ vang thì có vô vàng “hạt ngô” nổ rộ và bay lên khỏi chảo nóng rồi... tan vớ hoặc rơi xuống. Mưa máu, mưa nội tạng, mưa tàn chi, mưa đất cát, mưa bụi là tất cả những gì có thể mô tả về cơn đường dài 300 m này.

Nơi này đã được đào và chôn rất nhiều gói thuốc nổ Dynamate với trọng lượng khủng bố. Các hầm ngầm, dây cháy cũng được bố trí công phu. Khả năng nếu không biết trước mà tiến hành rà soát kiểm tra thì không tài nào có thể biết được. Tiếp theo đó là đám khói trên đỉnh núi chính là ám hiệu để đốt dây dẫn nổ dài cả 20m. Cuộn dây này được cho vào thân tre rỗng và được tròn dưới lớp đất. Điều này đảm bảo dây dẫn cháy không bị đất vùi lấp mà gây ảnh hưởng. Đám khói kia còn có mục đích đánh đòn kẻ địch và khiến chúng sợ hãi, co cụm phòng ngự, chính như thế lại càng tăng thêm sức sát thương cho thuốc nổ vốn đã quá hùng mạnh Dynamate.

Năm ngàn quân như hoa máu mà nở rộ, họ không thể ngờ được cách đánh của quân Vạn Ninh, họ lợi dụng tất cả những gì là ưu điểm của mình mà đánh. Quân phi tặc chưa bao giờ đối mặt với những cách đánh này trước kia. Họ không thể không tan tác cho được. Gần như toàn quân của Phi tặc vị trí nào cũng chịu đòn kích. Quân tiên phong, trung quân, hậu quân, tất cả đều bị nổ cho thất tinh bát lạc. Người ngã ngựa đổ, phút chốc một đoàn quân có vẻ quy củ đã loạn cào cào với sức hủy diệt phổ thiên cái địa vừa qua.

Các binh sĩ Vạn Ninh sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì vội vã dựa vào hỗn loạn mà chui khỏi hầm cá nhân chạy biến vào trong rừng, họ biết chuyện gì tiếp theo sẽ xảy ra ở nơi đây. Sáu thanh pháp Napoleon III từ trên đỉnh Mẫu Lệ sẽ âm ỉ mà cháy nát nơi này. Họ mà không chạy nhanh thì sẽ cùng chung số phận với đám phi tặc này.

Đúng là sáu thanh pháo Napoleon đã khai hỏa, nức cười là có đến bốn thanh do tân binh Vạn Ninh cướp được trong trận Hải Dương thành đã được bí mật kéo về nơi đây. Bên cạnh đó hai thanh pháo Armstrong cũng không thua anh kém chị mà khạc lửa. Quân phi tặc sau khi bị rần trên chảo nóng thì lại bị dội nước sôi. Con số thương vong của chúng là kiểm kê không được nữa rồi, lúc này thì phi tặc không còn một chút nào là đội hình, là chiến thuật mà âm ỉ bỏ chạy về phía sau.

Chỉ trong vài chục phút ngắn ngủi năm ngàn quân chỉ còn lại 3 ngàn trong đó người bị thương nặng, nhẹ là không thiếu. Số lính bắn súng trường của quân phi tặc chỉ còn lại hơn ngàn người. Không phải do nhóm này chết nhiều mà còn do họ vút súng bỏ chạy, vậy ra số lượng súng, đạn của quân phi tặc là giảm không phanh. Vị “Trần Nam Vương” bị một mảnh đá bay trúng mắt mà mù một bên phải, máu chảy dòng dòng đang tìm cách băng bó. Vị Hải Đông Vương may mắn hơn một chút vì có nhiều thân binh che chắn nên chỉ bị xây sát nhẹ mà thôi.

Đã kích chết chóc cho quân phi tặc là quá mức tàn bạo. Họ không còn lại một chút dũng khí nào để đánh nhau với quân Vạn Ninh nữa rồi, rất nhiều người đã chết cũng không nghe theo quân lệnh mà chạy ra hướng bãi biển. Nhưng càng khủng bố hơn là lúc này bãi biển 2km Vạn Cháy đã đầy đặc chiến hạm quân triều đình với nòng đại bác đang chĩa sẵn về phía bờ chuẩn bị khai hỏa. Càng kinh hồn táng đảm hơn nữa đó là phía xa xa, chiến hạm khổng lồ của quân Pháp có tên Hủy Diệt hào lại đang tung bay quốc lý Đại Nam, bên cạnh quân kỳ mang chữ Trần. Có gì có thể tuyệt vọng hơn, có gì có thể khủng bố hơn, phi quân lúc này là ba ba trong hũ rồi.

Nhưng hải tặc đúng là hải tặc, nhất là những hải tặc tinh huệ thì tinh hung tàn của chúng là không thể không dè chừng. Ép chó nhảy tường, đường cùng chó đuổi đây là câu nói có vẻ hợp lý. Lúc này đây quân hải tặc đã hết đường chạy trốn thì sự sợ hãi của chúng lại biến thành hung hãn. Ba ngàn hải tặc vậy mà quay lại tấn công lên núi Mẫu Lệ, chúng không đi đường cái nữa mà tẩn vào cánh rừng thưa bên tay trái quan lộ, dựa vào cánh rừng thưa chúng quyết định công lên núi Mẫu Lệ.

Vì có rừng thưa cản trở, cộng thêm quân phi khá phân tán nên pháo lúc này hiệu quả không quá cao như lúc đầu, mặc dù chúng vẫn không mệt mỏi mà nã đạn về phía quân thù. Lúc này đây khi quân địch áp sát quá gần thì hiệu quả của đại bác Armstrong là không có, khẩu đại bác này bắn thẳng, lại đặt ở độ cao 30m so với mặt tấn công của phi tặc nên không thể chúc xuống mà bắn quân thù được rồi. Nhưng Napoleon III với đạn vòn cầu thì hiệu quả vẫn rất khả quan.

Lúc này đây 2 ngàn tay súng Vạn Ninh từ đỉnh núi nổ súng liên hồi khiến cho quân phi tặc một bước cũng không công lên được. Nói đùa giả chứ, với tình huống này thì dù những đạo quân có kinh nghiệm cũng không thể công lên một cứ đèo trên cao với số lượng tay súng vượt trội cộng thêm yểm hộ của pháo binh. Quân phi chỉ mới cầm súng vài ngày, cộng thêm nhân số chỉ hơn một ngàn tay súng thì có thể làm gì? Bỏ lại cả trăm xác chết phi tặc lại lui ra lần nữa.

Nhưng đáng khen cho tinh thần chiến đấu bất khuất của lũ phi tặc này. Vậy mà chúng lại có thể tổ chức một đội đột kích thừa 3, đó chính là bỏ chạy thật nhanh trên quan lộ dưới làn mưa tên lửa đạn từ đỉnh núi mà vòng qua Mẫu Lệ đỉnh núi.

Nhưng khôn nạn thay hai ngàn tân binh không chạy được bao xa thì họ lại vướng vào bãi mìn bộ binh chôn chi chít trên quan lộ cách Mẫu Lệ núi 2km. Cùng cùng lúc đó một ngàn tay súng trường đang nguy trang bên khu rừng mé bên âm ỉ nổ súng. Một màn bắn gài tay lại được tái hiện, lúc này các tân binh Vạn Ninh sau trận chiến thấy máu ở Hải Dương đã thành lão binh rồi. Họ tác chiến máu lạnh hơn, điềm tĩnh hơn, dĩ nhiên xác suất giết người tốt hơn.

Một ngàn năm trăm phi tặc cuối cùng ném hết vũ khí xuống mà gào khóc, chẳng cần ai hô đầu hàng họ cũng không chiến đấu nữa. Từ sáng đến giờ chiến đấu với họ chỉ là dâng mạng sống, địch nhân còn không thấy mặt, chỉ có chết và chết. Họ chẳng cần biết đầu hàng có bị giết hay không, thà rằng bị chém đầu so ra còn sung sướng hơn tình cảnh hiện tại.

Một đoàn quân khát máu bị vùi dập cho đến độ sụp đổ hoàn toàn đến vậy quả thật là trước này khó gặp. Năm ngàn phi tặc gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, thương vong của Vạn Ninh quân hầu như... rất ít. Nói chung chiến dịch Vạn Ninh lần này quân Vạn Ninh toàn thắng, chiến lợi phẩm vô số, thương vong ít ỏi vô cùng, từ tân binh thành lão binh hết và quan trọng là phối hợp chiến đấu các cánh quân của họ phải nói là có bước thăng tiến về chất lượng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn* Hồn Quân Phiệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đẳng cơ Tân Trị

Nói về mặt quân sự thì Điều thiếu nắm được thắng lợi hoàn toàn, thắng lợi vinh quang. Thương vong ít, thu hoạch chiến lợi phẩm siêu đậm. Nhất là chiến hạm Hủy Diệt hào, đây là một món quà vô cùng ý nghĩa cho quân Vạn Ninh.

Nhưng mọi sự so sánh đều là khập khiễng, vì nếu bàn về kinh tế thì Vạn Ninh phải chịu tổn hại vô cùng. Thứ nhất chiến trường tính đi tính lại là trên lãnh thổ Vạn Ninh. Mọi hoạt động kinh tế của Vạn Ninh bị đình trệ ít nhất vài tuần. Thứ đến là lòng dân bàng hoàng, tuy rằng đã kịp thời sơ tán dân chúng và cuối cùng đã chiến thắng nhưng sự thật là quân phi đã bước chân lên đất Vạn Ninh. Đây là một nỗi sợ hãi mà cần một thời gian sau mới có thể nguôi ngoai trong dân chúng. Điểm tiếp theo là các cơ sở sản xuất bị phá hủy. Ít nhất 700 mẫu điền điền ở Tây Vạn Ninh bị phá hủy do sự hoạt động đổ bộ của quân phi tặc. Thêm vào đó là khắc phục hậu quả sau chiến tranh, tiền an ủi cho những binh sĩ tử trận, tuy rằng ít người nhưng nếu làm không tốt sẽ rất ảnh hưởng lòng quân.

Cuối cùng đó là chiến tranh là tiêu tiền, Điều thiếu đã hoa không biết bao nhiêu tiền trong trận chiến này. Dạn pháo cần tiền, thuốc súng cần tiền, trang phục binh sĩ rách hỏng trong chiến đấu cũng cần tiền. thuốc nổ Dynamate lại càng tốn tiền. Ngoài khoản tiền hân bố ra mua 30 khẩu pháo Amstong và 2000 thanh súng Brunswick rifle của tên chết tiết Charles Straubenzee thì Điều thiếu tính tổng bộ thiệt hại của trận chiến này lên tới gần 600 ngàn £. Đây chính là tính gộp cả thiệt hại về dân chính và quân chính. Nhưng một chiếc chiến hạm Hủy Diệt có thể thấp giá hơn 600 ngàn £ một chút song thực tế là không có đế quốc Châu Âu nào bán cho Điều thiếu vũ khí cỡ này. Vậy ra nếu đem cân lên thì cuộc chiến này cũng có lợi tức khá lớn.

Nhưng hậu quả sau xa của trận chiến này thực sự rất khó lường vì người Pháp ăn thiệt thòi nơi Vạn Ninh. Họ chắc chắn sẽ có những hành động sau đó, Điều thiếu cần phải lên kế hoạch kĩ càng hơn cho vấn đề này. Vịnh Cửa Lục cửa vào quá bé, là nơi dễ thủ khó công nhưng đồng thời cũng là nơi dễ bị block. Chỉ cần quân Pháp đưa chiến hạm hạng nặng đến Vạn Ninh và lượng lớn ngoài khơi thì xem như Vạn Ninh chết đuối. Về hải quân thì Vạn Ninh vẫn là hàng chấu chất của hạm Đội thái bình dương của Hải quân Hoàng gia Pháp quốc.

Trong khi Vạn Ninh đang nỗ lực phục hồi sau chiến tranh thì cách đó hơn ngàn dặm tại kinh đô Huế là một mớ hỗn độn hỗn loạn vô cùng. Cuối cùng thì vào ngày 7 tháng 11 năm 1861, Ba anh em họ Đoàn đã phò tá Nguyễn Ưng Đạo lên ngôi hoàng đế Đại Nam. Buổi lễ đăng cơ của Nguyễn Ưng Đạo không kém phần long trọng dù được chuẩn bị chỉ trong hai ba ngày, điều này chứng tỏ việc huy động sức người, sức của không phải là nhỏ một chút nào. Nguyễn Ưng Đạo lên ngôi vua năm 15 tuổi lấy hiệu là Tân Trị. Đây là đề suất của Phụ chính đại thần Đoàn Hữu Trung năm nay cũng chỉ mới 19 tuổi. Với niên hiệu này thì vị tân hoàng đế Đại Nam muốn thể hiện rõ ý chí cách tân, cải cách đất nước của mình. Nhưng thực ra đây là thể hiện ý chí của Đoàn Hữu Trung một người mong mỏi Đại Nam có thể nhanh chóng chuyển mình để trở thành quốc gia hùng mạnh, có thể đánh đuổi ngoại xâm, dẹp yên nội loạn, tạo phúc ảm cho dân chúng. Nhưng mong ước của vị cải cách đảng Đoàn Hữu Trung này có thể thực hiện được không khi mà cái ông gọi là “cách mạng” chính là đập đổ một cái quân chủ trung ương tập quyền rồi thay vào đó một cái ... y trang như vậy?

Nói gì thì nói sau, giờ đây cùng vỗ tay đón chào thời kì mới với một ban cơ cấu triều đình đã thay máu, trẻ trung hơn, “mạnh mẽ hơn”, “trâu hơn”, “liều mạng” hơn. Tự Đức đã là dĩ vãng, và đây là thời đại mới. Tân Trị bước chân lên vũ đài chính trị của Đại Nam với vị trí lão đại.

Lễ đăng cơ rất long trọng, nhưng có vẻ khá nhiều đại thần trong triều “ốm bệnh” liệt giường. Nhưng không hề gì hôm nay là ngày vui lên Tân Trị vẫn long nhan hớn hở bước lên làm lễ, ngồi trên ngai vàng mà nhận triều bái của quan lại. Còn mấy vị cáo ốm đợi hôm nào “Trẫm” cùng hai vị “Phụ chính” đại nhân tính toán xử lý sau.

Hai phụ chính đại thần mới toanh của Đại Nam là Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc, một người 19 tuổi còn một người chỉ có 24 tuổi. Nhiếp chính thường xuất hiện trong trường hợp vị quân chủ vắng mặt, bị mắc bệnh tật hoặc thông thường là còn nhỏ tuổi chưa có thể tự cai trị. Nhà Nguyễn thì cái chức vị này lại có tên Phụ chính Thân Thân. Thật ra Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp đều là phụ chính hội đồng khi Tự Đức còn nhỏ tuổi. Đến khi Tự Đức có thể tự chủ thì việc triều chính thì đám quan này lui xuống lần nội các với chức năng cố vấn cao tăng cho Tự Đức. Nhưng lúc Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp lên làm phụ chính thì họ đã là quan cao chức trọng, danh tiếng lẫy lừng và kinh nghiệm quan trường như nước biển sâu. Còn Đoàn Hữu Trung mặc dù nổi danh văn hay chữ tốt nhưng rốt cục chưa hề đỗ đạt, chưa một ngày làm quan. Tôn Thất Cúc thì chỉ là một lại bộ Thị Lang trẻ tuổi, tuy 24 tuổi lên đến Lại Bộ Thị Lang đã là nhân tài xưa nay hiếm nhưng mà rốt cuộc họ kinh nghiệm quan trường vẫn là chưa đủ hòa hâu. Đây là nói nhẹ một câu, nói nặng thì đó là chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Nhưng mà kinh nghiệm là từ học tập, từ thực tiễn mà ra, hai vị Phụ chính trẻ tuổi này rất tài giỏi nên hãy tin tưởng và hi vọng. Tất nhiên những người trực tiếp tham gia cuộc đảo chính như Tôn Thất Giác (vệ úy), Lê Chí Trực (đội trưởng), Lê Văn Cơ (đội trưởng), Bùi Văn Liệu (suất đội), Lê Văn Tề (lính vũ lâm) sẽ được thăng quan tiến chức một cách... không có từ nào miêu tả. Bọn họ phần lớn đều thăng lên đến võ quan nhất nhị phẩm mà nắm hết các chức vụ quân chính của Huế mặc kệ cho các thống lãnh khác vô duyên vô cớ bị điều đi nơi khác hoặc bị thăng giáng các chức vụ nhàn tản.

Lúc này 3000 quân khởi nghĩa tạo thành đội Vũ Lâm quân mới toa với sức chiến đấu không lường được. Nhà máy vũ khí Đại Nam cũng đã bị khống chế toàn bộ. Đoàn Hữu Trung cho rằng nên nắm vững quân quyền trong tay thì tất cả sẽ nằm trong tầm khống chế. Và quả thật trong thời gian ngắn cách này vô cùng hiệu quả. Vũ Lâm quân được giao cho Tôn Thất Giác chỉ huy và nhà máy vũ khí Đại Nam phải mở hết công suất sản xuất súng trường. Vì thể nghiệm được súng trường phế thải công dụng vẫn rất tốt do đó Phụ chính đại nhân tự ý cho giảm xuống tiêu chuẩn kiểm tra với mục đích có nhiều hơn súng ống tăng cường cho Vũ Lâm quân. Lê Chí Trực, Lê Văn Cơ, Bùi Văn Liệu, Lê Văn Tề lần lượt được phong làm Thị trung Đô thống chế, Thân sách Phó Đô thống chế, Thủy dinh Thống chế, Phó Thống chế. Nắm hết thủy sư lẫn kinh quân tinh nhuệ tại kinh thành Huế. Hành động của nhóm tân hoàng đế rất có phong phạm của cao nhạanh võ thuật, đó chính là không ra tay thì thôi ra tay là sóng vang chớp giật. Dùng cách nhanh nhất, bạo lực nhất khống chế binh lực trong tay.

Ngày mùng 7 tháng 11 năm 1961 (Tân Trị năm 1). Điều thiếu cầm trong tay bức chiếu thư mà con mẹ nó khóc không còn giọt nước mắt. Đây là bức chiếu thư mà triều đình gửi đến Vạn Ninh, ý trong đó cũng chẳng có gì đặc biệt đó là gia phong tấn tước cho cha con nhà họ Trần. Đây là ý của Đoàn Hữu Trung, anh ta là

thành phần cuồng cải cách và thích sự tân tiến đổi mới. Do đó vị Phụ chính đại thần này rất mong kéo cha con nhà Diêu thiếu về phe của mình. Thêm vào đó Trần gia phụ tử nắm trong tay một đội quân tinh nhuệ nhất Bắc Kỳ chính vì thế họ vừa là nhân tố ổn định cũng là nhân tố bất ổn đối với tân triều đình.

Với tình thế nhạy cảm hiện nay thì thái độ của hai nhánh quân một Bắc, một Nam rất có tầm ảnh hưởng đến Huế. Hai nhánh quân này đều có đầy đủ sức mạnh để uy hiếp đến kinh thành Huế dưới sự thống trị của tân hoàng đế. Vị hoàng đế này dù gì lên ngôi cũng là có chút bất danh, bất chính. Cho dù có chiều nhường ngôi của Tự Đức nhưng 100% mọi người biết rằng Tự Đức không can tâm làm vậy, ông ta là bị ép thành Thái thượng hoàng và bị giam lỏng trong cung. Vậy nên nếu thái độ của hai cánh quân này không ủng hộ tân hoàng thì chỉ cần bất kì một thân vương nào lấy lòng được hai vị này đều có thể đứng lên hô hào can vương diệt phản.

Với đoàn quân Nam Kỳ của Hoàng Diệu thì số lượng đông đảo, số vũ khí thì bá cháy với 6 ngàn thanh súng trường cộng vô số pháo Tây. Bên cạnh đó quân số vũ khí lạnh lên tới 6 vạn người. Đây có thể nói là bộ binh vô địch của Đại Nam theo suy nghĩ của Đoàn Hữu Trưng. Còn miền Bắc cha con họ Trần thì mạnh về thủy binh. Số bộ binh súng trường của họ không nhiều (theo thông tin cũ của Đoàn Hữu Trưng) nhưng vì có ưu thế thủy binh nên nhánh quân này nếu không tuân tân hoàng mà muốn phò chính một vị thân vương nào đó thì họ lập tức có thể theo đường thủy đánh đến tận Kinh đô Huế. Mặc dù đã thay chủ tướng của 7 vạn Kinh quân nhưng bên trong đó còn biết bao nhiêu sĩ quan cũ, Đoàn Hữu Trưng có hơi mờ mờ về quan trường cũng hiểu được nếu Nam, Bắc quân đánh đến thì không biết có bao nhiêu phần sẽ quay đầu giáo trở về phía tân hoàng.

Chính vì lý do này Đoàn Hữu Trưng chủ động thăng chức hậu hĩnh cho hai cha con họ Trần và tướng lĩnh phía Nam kỳ. Cũng may mà Đoàn Hữu Trưng và nhóm đảo chính đã nắm triều chính, ít ra việc mua chuộc lòng người dễ dàng hơn so với các thân vương rất nhiều.

Chiếu chỉ ban cho Trần gia bao gồm hai phần, một phần là khen tặng công lao cha con Trần gia cứu viện Hải Dương, đánh lui quân tặc về Bắc Ninh. Lúc ban chiếu chỉ này thì tin tức chiến thắng huy hoàng cả thủy tặc lẫn Pháp quân chưa truyền về triều đình. Vậy nên “triều đình” ban thưởng Trần Quang Cán thành tổng binh Hoành Ninh. Tức là cai quản hai phủ Vạn Ninh, Hoành Bồ (Cẩm Phả + Tiên Yên ngày nay). Phút chốc địa vực cai quản của Trần Quang Cán phình to ra gấp hai lần. Quang trọng là lần này dân chính của Vạn Ninh không quy về Đông Triều mà phải lập phủ nha mới quản lý cả hai phủ Vạn Ninh, Hoành Bồ. Chuyện này thuộc về quan văn nên sẽ do triều đình bố trí, nhưng có sự tham khảo ý kiến đối với Trần Quang Cán với lý do Trần Quang Cán “hiểu rõ” tình hình địa vực nơi đây. Ý đồ chiếu chỉ là cho Quang cán có thể tiến cử quan tri huyện với triều đình, và triều đình sẽ nghiêm túc xem xét. Đây chính là một sự nhượng bộ lấy lòng rõ ràng của triều đình rồi. Làm như vậy thì không khác gì Quang Cán sẽ quản cả quân chính, dân chính hai huyện cả. Chức Tổng binh này là rất lớn.

Về Phần Diêu thiếu cũng không kém là bao. Hắn được bổ nhiệm làm Tổng Binh Phú Đồng thay vì là Trần thủ cao bằng. Tổng binh Phú Đồng, tức là tổng binh hai châu Phú Bình Và Đồng Hỷ. Hai châu này là trung tâm của Thái Nguyên lúc này với tổng cộng 4 huyện Đồng Hỷ, Đồng Mô, Phú Yên, Ninh Sóc. So với Quang Cán thì Diêu thiếu được quản đến 4 huyện hai châu nhưng diện tích cộng lại nhỏ hơn nhiều hai châu, hai huyện của Quang Cán. Và quan trọng là Phú đồng các châu huyện đã có hệ thống dân chính của mình, và triều đình không hề nhắc đến chuyện cho Diêu thiếu chọn lựa các vị văn quan nơi đây.

Một vát đề nữa đó là con mẹ nó muốn đến Thái Nguyên nhậm chức thì Diêu thiếu phải vác quân đánh qua Bắc Giang thuộc Bắc Ninh để đến được nơi cần đến. Vô hình chung Diêu thiếu phải quét ½ diện tích đất của Lê Duy Phụng đã chiếm thì mới có địa bàn của mình. Con mẹ nó rau má đậu xanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Nghề nghiệp không phải dành cho con người

Thật ra tin tức đảo chính tại Huế đã được đưa về chi Diêu thiếu từ ngày 6 tháng 11. Lúc này Diêu thiếu đọc báo cáo mà thần thờ hồi lâu. Không ngờ nước chảy mây trôi, chỉ trong chớp mắt mà tình thế thay đổi hoàn toàn. Đây tính là cái chuyện con mẹ gì, khổ công lắm Diêu thiếu mới thuyết phục được Tự Đức cải cách, mặc dù đường còn xa và còn vất vả nhưng cứ theo đà tiến bộ từ từ thì cuối cùng cũng thành công.

Con mẹ nó chính trị, điều hành một bộ máy hành chính khổng lồ của một quốc gia đầu phải trò chơi của trẻ con? Một vị hoàng đế 15 tuổi chưa từng một ngày học làm vua làm sao có thể cai trị được đất nước. Nên nhớ các vị hoàng tử trước khi lên ngôi là học sống, học chết. Họ lại còn trải qua thời gian dài nghiên cứu các công việc thực tế sau đó là bắt tay vào làm việc để lấy kinh nghiệm thì mới có thể làm tốt công việc đế vương này. Đình Đạo đã bị phé họ Nguyễn và không còn là hoàng tộc, tên nhóc này một ngày cũng chưa học đạo đế vương thì có thể làm cái khi gì được. Đế vương nói chính thức ra đó là một ngành nghề. Mà cái ngành nghề này cực kỳ bá đạo nếu muốn làm cần phải tốt nghiệp mấy cái văn bằng đại học, sau đó học thêm vài văn bằng tiến sĩ thì mới tạm ổn mà công tác. Tất nhiên muốn làm hôn quân thì dễ thôi, ngày đêm uống rượu quất gái là được rồi. Nhưng để làm vua tốt thì con mẹ nó đây là công việc không dành cho người. Ít ra Diêu thiếu tự nghĩ năng lực của mình là làm không được.

Tự Đức có phải vua tốt không? Câu trả lời rất khó vì mỗi người đều có nhận định riêng, nhưng không thể một ai phủ nhận được Tự Đức là một vị vua hợp cách. Ít ra đến lúc này ông vẫn chưa để sảy ra sai lầm đến đáng tiếc. Ông còn là một vị vua khoan dung, nhìn cách đối xử của ông với quan viên hay cả với chính người anh trai làm le đảo chính đến hai lần sẽ rõ. Sai lầm duy nhất của ông đó chính là làm vua Đại Nam trong giai đoạn này mà thôi. Nhưng Tân Trị lên ngôi có thể làm tốt hơn Tự Đức, xin lỗi bà con, làm được như anh Đức đã là phúc tổ bảy đời rồi.

Có mộ vấn đề rất con mẹ nó nghịch lý ở đây, đó chính là anh em họ Đoàn với công danh không có, tiền bạc có hạn. Làm sao có thể mọc nổi với nhiều nhân vật quan trọng trong Vũ lâm vệ như vậy. Làm sao một tên không quyền không thế chỉ có tiếng tăm văn hay chữ tốt có thể thuyết phục được chừng ấy quan binh tạo phản. Đừng có nói đến việc Đoàn Hữu Trưng là con rể của thân vương. Đến thân vương hay con trai thân vương chắc gì đã thuyết phục được nhóm binh sĩ này tạo phản trong thời gian ngắn như vậy.

Hãy nhìn vào trong lịch sử, những năm 1864 Tự Đức trong những năm chuẩn bị tân chính, cải cách lần thứ nhất thì bị Đoàn Hữu Trưng tạo phản xém chút mất mạng. Mà Đoàn Hữu Trưng là đại diện phe cải cách cuồng nhiệt nhất vậy nên sau khi Tự Đức thoát chết thì phát điên lên mà hủy bỏ cải cách kế hoạch và trừng phạt liên đới khá nhiều các trọng thần phe cải cách. Chuyện này khiến cho phe bảo thủ được lợi rất nhiều, và từ đó trở đi đến tận những năm 1878 mới nói lại chuyện cải cách. Nhưng lúc bấy giờ đã muộn quá rồi.

Thời hiện tại khi Điều thiếu xuyên việt làm đảo lộn mọi thứ khiến cho ý đồ cải cách của Tự Đức sớm thêm mấy năm, không ngờ con mẹ nó đảo chính cũng sớm lên mấy năm. Nếu không có bàn tay của thế lực cực kì hùng mạnh thao túng bên trong thì đánh chết Điều thiếu cũng không tin. Nếu lần đảo chính này không thành công thì chắc chắn lịch sử lặp lại. Tự Đức sẽ đóng lại cải cách một thời gian do tức giận đáng cải cách. Nhưng không biết lần này tại sao bàn tay thế lực hắc ám kia lại trợ giúp Đoàn Hữu Trưng thành công.

Đây chính là điểm khó hiểu của Điều thiếu lúc này, vì nếu người đứng sau lưng là đảng cải cách thì họ đã thấy Tự Đức cải cách rồi cần gì phải làm chuyện bao đồng. Cứ theo sau lưng Tự Đức phát cờ hò reo là được.

Nhưng nếu nói sau lưng Đoàn Hữu Trưng là do tập đoàn lợi ích nhóm đảng bảo thủ gây nên thì cũng khó hiểu. Nếu họ tạo ra một cuộc đảo chính bất thành với người cầm đầu là phần tử cuồng cai cách đề giáng họa thì có thể chấp nhận được. Sự thật là đảo chính thành công và người được đưa lên là một phần tử cuồng cái cách hơn cả Tự Đức, người này có tên Đoàn Hữu Trưng.

Khoan đã, Đoàn Hữu Trưng là Phụ Chính mà đầu phải là hoàng đế, tức là chỉ cần loại bỏ Đoàn Hữu Trưng thì Hoàng đế mười lăm tuổi có được chính kiến gì. Tức là thế lực hắc ám kia cảm thấy Tự Đức không thể thay đổi nên quyết tâm loại trừ, sau đó cũng cảm thấy Đoàn Hữu Trưng dễ bị đối phó hơn nên mới hỗ trợ hất lật Tự Đức.

Nghĩ đến đây thì Điều thiếu dòng dòng mồ hôi. Cũng chỉ có cách suy luận ngược này mới có thể lý giải được sự mâu thuẫn trên.

Thứ nhất kẻ đứng sau lưng lần hành động này là do tập đoàn lợi ích nhóm đảng bảo thủ, chúng lập nên Đoàn Hữu Trưng thì dễ dàng thoát khỏi sự nghi can, tiếp đó lại nhận được đồng thuận của cải cách đảng. Sau đó bọn này đã có kế hoạch dễ dàng loại trừ một Phụ chính trẻ tuổi không hiểu quan trường. Và tư tưởng cải cách của Đoàn Hữu Trưng không thể đại diện cho Tân Trị một cậu bé 15 tuổi chưa bao giờ là hoàng tử trước đây. Tân Trị được chọn vì cậu ta không hề được đào tạo làm đế vương và không hề có chính kiến, hẳn sẽ như tờ giấy trắng để kẻ mạnh viết lên. Và bàn tay hắc ám tự cho mình là kẻ mạnh hơn.

Nghĩ đến đây Điều thiếu lắc đầu, con mẹ có nhà đã dột còn lại gặp trời mưa. Phe này sự nghiệp cải cách của hẳn coi như đi tong. Trừ khi hẳn đem quân đánh vào Kinh đô cứu Tự Đức ra. Nhưng chiếu cần vương không có, danh không chính ngôn không thuận hẳn làm vậy chỉ khiến Đại Nam tan vỡ nhanh hơn. Lúc đó giặc pháp lại vào thì coi như Điều thiếu là thần cũng đỡ không được.

Lui một vạn bước, lúc này Đoàn Hữu Trưng là mạng tiếng cải cách, hẳn đem quân đánh Đoàn Hữu Trưng thì sau này hô cải cách tân chính ai thèm theo Điều thiếu hẳn nữa. Nghĩ đi nghĩ lại Điều thiếu chỉ còn cách ngồi yên chờ trời đất sáng rõ hơn. Và đồng thời hẳn cũng cố tranh thủ khi đồng chí Đoàn Hữu Trưng còn chưa có bị hạ bệ kếm chút hơi. Ít ra về mặt tiến bộ xã hội hướng đi thì Đoàn Hữu Trưng đang là cùng phe với Điều thiếu nên nếu tận dụng tốt thì vẫn có thể kiếm chút lợi lộc ở đây.

Nghĩ được đến đây thì Điều thiếu cũng thấy thoáng hơn một chút. Thoì thì mặc kệ Huế triều vậy, hẳn cứ nắm vững Vạn Ninh, Bắc kan. Đến lúc đó cải cách đảng hay bao thủ đảng muốn động vào hẳn thì hỏi cây súng trên tay Điều thiếu trước đi.

Từ ngày 6-7 tháng 11 là rất nhiều bái thiếp, thư từ hỏi han của các thân vương cũng như các vị hoàng tộc gửi đến Điều thiếu. Phải nói lúc này nhà họ Trần thành đối tượng săn đón trong bóng tối của các thân Vương có chủ... không cam lòng. Tất nhiên vì thái độ của Điều thiếu không rõ ràng nên không ai dám nói rõ ý đồ. Nhưng mà thư kết bạn, thư hỏi han, kể cả thư kết thân là không ít. Không thiếu các thân vương sẵn sàng gả quân chúa cho Cán ca đâu. Có một vị thân vương còn tỏ rõ ý đồ, hẳn có hai con gái một 17 tuổi còn lại là 13 tuổi. Tuổi 17 nguyện gả cho Quang Cán lão ca, tuổi 13 nguyện đính ước với Điều thiếu.

Con mẹ nó đây là chuyện gì, bậy đến bậy không thể hơn được nữa. Cán ca cùng Điều thiếu mà gặt đầu thì ngay lập tức từ cha con thành anh em cột chèo cưới hai chị em ruột. Sau này con cháu hai người có thể gọi là chú cháu, cũng có thể xưng anh em... Siêu cấp loạn. Nhưng chuyện này lại không hiểm trong hoàng tộc. Đương cử vào thời nhà Trần vậy, anh em cô cháu, chú cháu cưới nhau là chuyện thường thôi.

Đáng lẽ là những bức thư của các vị thân vương này Điều thiếu sẽ vứt hết vào thùng rác nhưng nghĩ lại thấy quá cực đoan nên hẳn lòi ra mả trả lời hết thảy. Cuộc đời có câu thêm bạn bớt kẻ thù, huống hồ các vị này là thân vương thời thì không quá hảo hữu nhưng trả lời theo kiểu xã giao giữ mối quan hệ thì được rồi. Kể cả các bức thư tín này có rơi vào tay Tân Trị hoàng đế cũng chẳng trách móc gì Điều thiếu được cả.

Nhưng có một bức thư làm Điều thiếu động tâm mà nhắc bút lên, bỏ bút xuống không biết bao lần. Bức thư này là của vị thân vương có ý đồ gả hai chị em cho hai cha con họ Trần. Không phải Điều thiếu muốn lên chức anh em cột chèo với lão tía tiện nghi kia, mà đây là thư tín của Thụy Thái Vương Nguyễn Phúc Hồng Y, y là phụ thân của Nguyễn Phúc Ứng Ái mà theo lịch sử sẽ lên ngôi sau khi Tự Đức mất với danh hiệu Dục Đức.

Nguyễn Phúc Ứng Ái, chính là cái thằng bé 8 tuổi chọc càn liễu khiến cho Điều thiếu tỉnh giấc trong vườn ngự uyển. Sau đó bị Điều thiếu dọa đến khóc sụt sướt. Trong lịch sử thì tên nhóc này đến tận năm 17 tuổi mới được Tự Đức nhận làm con nuôi, nhưng không hiểu sao tên này lại vừa được nhận làm con nuôi sớm hơn đến 9 năm trời. Sau buổi gặp gỡ ở vườn thượng uyển thì Tự Đức lại tuyên bố nhận Nguyễn Phúc Ứng Ái làm con nuôi và được đổi tên thành Nguyễn Phúc Ứng Chân.

Đến lúc này thì Điều thiếu lại nghĩ đến một chuyện thật đáng sợ, Nguyễn Phúc Ứng Chân giờ ở nơi đâu, sao không một ai nhắc đến cậu bé này. Có lẽ đây mới là mấu chốt của vấn đề ai là kẻ đứng sau tất cả màn kịch kia tại Huế. Việc đầu tiên thì Điều thiếu phải tìm ra cậu bé này mới có thể tính bước tiếp theo.

- Số 9 vào đây.

Điều thiếu cất tiếng gọi, một tên mật vụ ăn mặc như hạ nhân bình thường nhẹ nhàng tiến vào phòng làm việc của Điều thiếu. Xem phim cổ toàn thấy các thám tử, mật vụ thám báo xuất hiện như bóng ma, toàn thân là một màu đen thần bí. Nhưng mật vụ của Điều thiếu lại là những người trông bình thường không thể bình thường hơn. Có hạ nhân bưng nước, có người làm vườn, có đầu bếp, có con sen v.v... Cảnh giới của Điều thiếu là mật vụ chính là người thường, người thường là mật vụ. Chính vì lý do này các người không thể biết được chính mình đang bị theo dõi bởi mật vụ Vạn Ninh. Vì họ là những người bình thường hơn cả những người bình thường.

- Người tung hết lực lượng có thể có vào kinh đô, tìm một thằng bé 8 tuổi, thông tin của nó ở đây, đây là bức ảnh ta vẽ hẳn. Sao ra cho anh em xem kĩ lưỡng. Ngoài ra ta có một nhiệm vụ khác, người cầm lấy tín vật này tìm đến Thụy Thái Vương phủ, gặp mặt trực tiếp ông ta sau đó truyền cho ta câu nói này “Bất tự

cần xem xét kỹ, xin cho thời gian 1 tháng, xin hỏi thăm cái chân ghế thứ tư có bị hư hỏng không? Nếu có thì Vạn Ninh có thợ tốt sửa được?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Thử lòng nhau mà thôi

Ngày 7 tháng 11 đúng như Điều thiếu đã dự đoán thì chiếu chỉ của tân triều cuối cùng cũng đến, nói chung là trọng thưởng hậu hĩnh cho cha con họ Trần. Tất nhiên lúc này Đoàn Hữu Trung vẫn đang còn e ngại thái độ nên không dám lên giọng kẻ cả mà ra lệnh cho Vạn Ninh đi tiêu diệt phản tặc Lê Duy Phụng. Nếu Trần gia có gì bất mãn thì họ sẽ không thêm đo đầu hết, đến lúc đó người ban thánh chỉ là Tân Trị xấu hổ, nhưng thực ra người xấu hổ và không xuống nước được đó là Đoàn Hữu Trung.

Chính quyền chưa ổn mà đã bị tướng lĩnh ngoài bên thùy từ chối quân lệnh thì hậu quả rất khó lường. Rất nhiều thế lực đang nhìn vào thái độ của Trần gia, ai cũng biết Tự Đức có quan hệ không cạn với họ. Mà Trần gia ở Vạn Ninh có đủ thực lực để gây nên sóng gió lúc này đây. Vậy nên Đoàn Hữu Trung không đưa ra một mệnh lệnh chính thức mà chỉ nhắc lại chuyện phong quan ở Thái Nguyên cho Điều thiếu. Tất nhiên Đoàn Hữu Trung cũng không bạc đãi Điều thiếu vì mảnh đất Phú Đồng trung tâm Thái Nguyên màu mỡ hơn rất nhiều so với Bắc Kạn nằm phía bắc Thái Nguyên.

Không thể nói là Đoàn Hữu Trung không ra tay hết sức hào phóng để mua chuộc cha con nhà họ Trần, chắc đồng thời hắn cũng làm việc tương tự cùng Hoàng Diệu ở phía Nam. Bên cạnh chiếu chỉ của triều đình thì còn có một bức thư tay của Đoàn Hữu Trung cho Trần Quang Cán với nội dung khách sáo này nọ, công thêm hỏi han tình hình Vạn Ninh, cuối cùng tỏ vẻ rất tán thưởng tư tưởng cách tân hiện đại của cha con nhà họ Trần.

Lúc này thì Điều thiếu thay mặt cha hắn mà viết một bản tấu về triều trình bày rõ trận đánh hào tặc cùng Pháp Quân tại Vạn Ninh. Đồng thời hắn cũng chỉ rõ thắng lợi vô cùng vẻ vang của Vạn Ninh quân. Sau đó là Điều thiếu bắt đầu mở miệng công phu từ ngoạm mà đối với tân triều thử thái độ. Hắn vẫn đa tạ Triều Đình vì ban thưởng và thể thốt trung thành tận tâm cùng Đại Nam. Tất nhiên hắn chỉ nói là triều đình và Đại Nam nhưng không hề nói rõ ràng là trung thành với Tân Trị hoàng đế. Đây là cách chơi chữ, ai muốn hiểu sâu thì hiểu, cũng lắm nói nhiều thì Điều thiếu sẽ phui mờ. “Bố mày là quan võ, chữ nghĩa bố học ít, chỉ viết được thể thôi”. Cuối cùng của tấu trương mới là nội dung chính thức, Điều thiếu chỉ thẳng vào Đông Triều mà hạch tội quan lại nơi này chắc chắn thông đồng với phi khiến cho phi quân vào ra như chỗ không người. Tiếp theo là giúp quân Pháp vận chuyển vũ khí cho quân Lê Duy Phụng. Bằng chứng thì không có nhân chứng thì có nhiều, vì bức xúc không chịu nổi nên Quang Cán trong ngày viết xong tấu chương này đã xuất binh đánh Đông triều, quét sạch nhếch nhếch. Việc này cần làm cấp bách để “bảo vệ quan viên tốt, quét sạch những tên đồng lõa theo phản nghịch”.

Bản tấu chương thứ hai là Điều thiếu viết cho bản thân: Nội dung là sẽ nhanh chóng xuất quân đi thu hồi Thái Nguyên, đồng thời tiền đường sẽ thu hồi Bắc Ninh. Nhưng mà Thái Nguyên hiện nay là căn cứ địa của phản tặc Lê Duy Phụng. Điều thiếu hẳn hi vọng triều đình sẽ tăng viện cho Thái Nguyên hai chiến hạm hơi nước đang còn ở Huế. Bên cạnh đó hệ thống hành chính của Thái nguyên đã rỗng cả rồi vì quan viên nơi này không đầu hàng giặc thì cũng bị giết cả. Triều đình bản bạc cử quan viên đến sẽ mất thời gian vô cùng. Trong lúc đó Điều thiếu hẳn kính mong triều đình có thể thông cảm để hắn có thể đề cử “tạm thời” vài tù tã vào các vị trí dân chính của Phú Đồng châu. Nếu sau này triều đình không có ý thì có thể chuyển chuyển hay phục nguyên cũng không ngại. Nhưng nhân này đều là “nhân tài” có xuất thân “danh môn” tại kinh đô, lại thêm những nhân tài này đều theo “cải cách” suy nghĩ. Vậy nên Điều thiếu cúi đầu mong triều đình ân chuẩn.

Lúc hai bản tấu trương này đến tay của hai vị Phụ chính đại thần thì Tôn Thất Cúc vỗ bàn tức giận đùng đùng:

- Hai cha con nhà này muốn tạo phản phò, chúng dám thách thức oai nghiêm triều đình?

Nhưng trái ngược với Tôn Thất Cúc thì Đoàn Hữu Trung chỉ mỉm cười nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai đồng nghiệp:

- Không phải hai cha con nhà này đang thách thức triều đình mà là họ đang tỏ rõ thái độ với chúng ta. Thứ nhất việc đánh Đông Triều theo kiểu tiền trạm hậu tấu là họ muốn nói rõ thực lực bản thân của họ có thể đi ngang tại Đại Nam. Đồng thời hành động này cũng tỏ thái độ bất mãn với chúng ta về việc đảo chính, nên nhớ hai cha con nhà này có mối quan hệ không nông cùng Thái thượng hoàng, cả cha con họ hai người đều đã được triệu kiến riêng vào cung và cùng ăn tối nơi đó. Họ không phát binh cần vương mà đánh chúng ta khi biết tin đã là cho mặt mũi lắm rồi.

Nói đến đây Đoàn Hữu Trung ngược nhìn ra bầu trời qua ô cửa nhỏ mà thở dài.

- Tôn huynh, người phải biết là nhìn chúng ta tựa như phong quang vô hạn lúc này nhưng là đang đi trên băng mỏng, bất kì lúc nào cũng có thể ngã nhào mà tan xương nát thịt. Ài... Cái thế lực kia... mà thôi đi... tôi lại nói chuyện hai cha con nhà họ Trần. Quang Cán tướng quân có viết: “bảo vệ quan viên tốt, quét sạch những tên đồng lõa theo phản nghịch” cái này ám chỉ Thái Thượng Hoàng trong cung phải vô sự, nếu có sự thì họ sẽ coi chúng ta là phản nghịch mà tiến đánh. Tình cảnh chúng ta lúc này không thể chuốc thêm địch thù lớn như Vạn Ninh. Cần phải ổn định trước. Huynh thừa biết tại sao chúng ta có thể đảo chính dễ dàng như vậy... chúng muốn coi chúng ta là con cò... nhưng nếu không muốn là con tốt thì chúng ta phải nhảy khỏi bàn cờ mà trở thành kỳ thủ. Lúc này chúng ta không thể đắc tội với Tân Kinh quân và Vạn Ninh quân cho được.

- Haizzz... Vì lý tưởng mà đi nước cờ này... tôi cũng quyết tâm đầu thịt nát xương tan cũng đi đến cùng. Để xem ai mới là quân cờ, ai mới là kỳ thủ. Ôi... hi vọng thái thượng hoàng có thể hiểu cho chúng ta. Thật lúc gặp Thái thượng hoàng tôi cũng không nỡ. Nhưng chúng ta không làm thì chúng cũng dựng lên kẻ khác... lúc đó tình hình còn tồi tệ đến ngàn lần.

Lần này đến lượt Tôn Thất Cúc ảo não. Hóa ra hai vị Phụ chính này không phải nhân vật trong ao, họ cũng biết được mình có bao nhiêu cân nặng. Nhưng biết là một chuyện, làm được hay không mới là chuyện khác. Để xem họ có thể đi được bao xa trong cái bàn cờ đạo quang kiếm ảnh này.

- Nói đến đây thì lại nhắc nhở tôi, chúng ta nên tăng thêm canh phòng cho Thái thượng hoàng, tuyệt đối không để ông ta gặp chuyện cho được. Nói đến bức tấu

chương của vị Quang Diệu tướng quân thì càng có ý tứ. Không ngờ anh ta có thể hiểu chuyện đến vậy. Chúng ta lập tân hoàng phải tỏ ra là tốt hơn thái thượng hoàng. Do đó việc anh ta thu hồi Bắc Ninh, Thái Nguyên là chuyện tốt. Đây cũng là chúng ta lập uy với triều thần. Còn chuyện anh ta nhắc đến việc bổ nhiệm tại Phú Đồng châu có hai điểm lưu ý. Anh ta nhắc đi nhắc lại đây là con nhà quan ở kinh thành, lại nhắc đến họ là cải cách nhân. Điều này nói lên mặc dù anh ta bất mãn chúng ta nhưng vẫn coi chúng ta là một phe, điều này là đáng mừng. Việc bổ nhiệm anh ta cũng nhắc đi nhắc lại đó là “tạm thời” tất nhiên đây là cho chúng ta mặt mũi. Thời lần này chúng ta dựa nước đẩy thuyền mà tạo nên mối quan hệ tốt một chút cũng không sao.

Đoàn Hữu Trung tỏ ra trí tuệ hơn người mà sâu sắc nói. Tôn Thất Cúc có hơi cau mày lại, nhưng cuối cùng anh ta cũng gật đầu đồng ý với cách nói của Đoàn Hữu Trung.

- Được rồi, tôi đồng ý, vậy anh định làm ra sao?

- Ban cho Quang Cán khâm sai lệnh tiến quân trấn áp Đông Triều và toàn quyền điều tra. Nếu lập công thì chức tổng binh của anh ta thêm cả vùng Đông Triều vào tạo thành một châu mới gọi là châu Vạn Triều. Còn về Quang Diệu anh ta muốn xin chiến hạm thì cho chiến hạm, cộng thêm cho 10 tiểu hạm Đại Nam để anh ta đóng quân tại Sông cầu, yêu cầu anh ta bất kì lúc nào cũng phải chuẩn bị xuất quân hỗ trợ Huế nếu có ngoại xâm. Còn lại mọi trường hợp không được xuất binh vào triều. Việc bổ nhiệm thì tùy anh ta chọn danh sách rồi báo lên triều đình, tốt nhất là nên xuất thân danh môn thực sự.

Tôn Thất Cúc lần này hơi giật mình vì sự hào phóng của Đoàn Hữu Trung.

- Làm vậy có hơi quá chăng. Ba huyện Đông Triều, Vạn Ninh, Hoành Bồ đã chiếm đến 7 phần đất của Tỉnh Quảng Yên rồi. Vậy thì danh phận Đại tổng binh của Trương Đăng Hài phải làm sao?

- Ha ha, cái này mới là diệu, lần này để cho lão già Trương Đăng Quế đau đầu một phen vì con trai đi.

Nói là tiền trạm hậu tẩu nhưng mà Diệu thiếu chỉ là dò thử thái độ của hai vị Phụ Chính Thân Thần mà thôi. Hẳn thực sự không có làm như vậy. Nhưng nếu hai vị kia tỏ thái độ này nọ thì đừng nói là Đông Triều mà cả Quảng Yên hẳn cũng dám đánh đấy.

Vạn Ninh nhận được tin tức của triều đình thì đã là 17 tháng 11 rồi. Hai cha con nhà họ Trần lên chức tổng binh thì một loạt tướng tá sĩ quan dưới chương đều phải tăng chức theo. Các Suất đội trước kia đều thành trấn thủ cả rồi. Tại cái châu Vạn Triều mới toa ra lò này thì quân của Vạn Ninh phải chia ra làm ba đạo thứ nhất là Quang Cán giữ thủy binh và trung quân đóng tại Vạn Ninh nên nơi này không cần trấn thủ võ quan. Nhưng mà Đông Triều và Hoành Bồ lại cần vậy nên Trần Văn Vân và Trương Chiến thành hai người may mắn một mình trấn thủ một phurong. Trương Chiến chỉ được lãnh 500 quân với 500 khẩu hỏa mai thu được từ hải tặc quân mà tiến về Hoành Bồ nhậm chức. Việc mở rộng quân bị, luyện tập binh sĩ phải do tự thân hấn vận động rồi. Trần Văn Vân thì địa bàn phải tự đi thu phục nên Cán lão gia vui vẻ mà cấp cho hẳn một ngàn lão binh mang súng Brunswick rifle tiến lên đánh chiếm Đông Triều. Bản thân Quang Cán thì đóng tại Vạn Ninh với chủ lực ba ngàn binh có mới có cũ và đang tiến hành luyện tập nhiều hơn. Diệu thiếu thì dẫn theo Hoàng Bất Đạt, Phạm Phú Hạo cùng một loạt các vị con em cháu cha, cùng một số hân môn đệ tử thích làm quan không thích khoa học tiến về Thái Nguyên.

Hai chiến hạm hơi nước cùng mười tiểu hạm Đại Nam kiểu dáng cũng đã được chuyển một cách không nán ná từ Huế ra Vạn Ninh. Chúng trở thành lực lượng riêng của Thái Nguyên mà không liên quan gì đến Vạn Ninh trên danh nghĩa. Diệu thiếu để lại 500 quân ở lại để Quang Cán đại ca huấn luyện thủy binh cho Thái Nguyên. Còn bản thân hẳn có kế hoạch dẫn 2500 tân binh tiến về Bắc Ninh rồi xuyên qua để đến Thái Nguyên.

20 tháng 11 toàn bộ Vạn Ninh sôi trào, người thăng chức thì phải thăng chức rồi, người xuất quân thì phải xuất quân rồi. Hai vị tân trấn thủ hùng hổ tiến quân về vùng đất của mình. Diệu thiếu cũng không lạc hậu mà tiến lên phía trước. Con đường của quân nhân được vẽ bằng máu và nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 96: Địa Chủ Binh

Diệu thiếu dẫn 2500 nhập cảnh Bắc Ninh liệu hẳn có quá tự cao tự đại không. Quân Lê Duy Phụng đã chiếm được tổng cộng các tỉnh Tuyên Hóa, Thái Nguyên, Cao Bằng, một phần lớn Bắc Ninh. Lúc này diện tích mà Lê Duy Phụng chiếm đóng đã đến phân nửa Miền Bắc, số quân của hắn tuyên bố là lên đến 10 vạn người. Vậy mà Diệu thiếu chỉ dẫn có 250 binh mà xông thẳng vào Bắc Ninh thì có phản hồi quá tự kiêu tự mãn rồi.

Thật ra Diệu thiếu không hề tự kiêu tự mãn gì cho đành, quân đội của Lê Duy Phụng thật chất có bao nhiêu tinh binh, đóng tại nơi nào chẳng nhẽ Diệu thiếu không có điều tra mà xông bừa. Lê Duy Phụng thực tế chỉ có tầm 3 vạn tinh binh có thể đánh trận một cách thực sự. Còn lại toàn là nạn dân mới thu nạp khắp nơi rồi phát cho binh khí trông coi các thành trì. Nói ra thì đất đai của phần quân chiếm được càng nhiều thì họ càng phải phân binh ra canh giữ.

Thật ra lúc này quân triều đình tại Sơn Tây, Hà Nội cũng tấn công rất ác vào vùng Tuyên Quang và Thái Nguyên nơi quân Lê Duy Phụng chiếm đóng. Không phải nơi nào ở Đại Nam quân sĩ cũng quá thối nát cả. Trương Quốc Dụng lúc này là Tổng Đốc Sơn Tây đang đánh mạnh vào Tuyên Quang. Đồng thời từ Hưng Hóa một số các Thổ quan người dân tộc cũng nghe lệnh triều đình mà đem quân quấy nhiễu phía tây Tuyên Quang. Vốn dĩ Trương Quốc Dụng cũng muốn đánh lên Thái Nguyên nhưng vì triều đình có lệnh cho Quang Diệu đi làm tổng binh Thái Nguyên hai châu Đồng Phú. Vậy nên việc thu hồi Thái Nguyên thì vị Tổng Đốc Sơn Tây này nhường ngay khúc xương cứng cho Diệu Thiếu. Vì lúc này quân Lê Duy Phụng đang lập kinh đô của Tân Đại Nam tại Thành Đồng Hỷ. Nơi này chính là tụ tập nhiều nhất tinh binh của phần tặc.

Lúc mà Diệu thiếu vào đến địa phận tỉnh Bắc Ninh thì quân số của Diệu thiếu tăng vọt lên hơn 1 vạn người. Chuyện này quả thật rất dễ giải thích. Cái thời này muốn có được xuất thân quan chức thì có ba con đường. Thứ nhất chính là mua quan bán chức, ngon nhanh bỏ rẻ, tất nhiên người phải có tiền, có rất nhiều tiền, và cần có mối quan hệ. Thứ hai đó chính là đi theo con đường chính đạo đó là thi cử. Cách thứ ba chính là ăn hôi chiến công rồi. Thời này đạo tặc nổi lên khắp nơi, chỉ cần là anh hùng nghĩa sĩ nổi lên diệt giặc thì thế nào cũng được triều đình ban thưởng chức tước. Quang Cán lão ca trước đây cũng định đi theo con

đường này đồ thôi.

Nhưng muốn đi theo con đường nghĩa sĩ thì cần hai yếu tố, thứ nhất đó là liều mạng, thứ hai đó là hiểu thời thế. Liều mạng vì rõ ràng con đường này phải đao thật thương thật mà liều mạng rồi. Còn hiểu thời thế tức là chọn quả hồng mềm mà bóp. Cờ như Cáo lão ca trước đây tính đi đánh Pháp là chọn xương cứng mà nhai chứ không phải hồng mềm mà bóp rồi.

Nhưng lúc này trong mắt các nghĩa sĩ khắp nơi thì quân Lê Duy Phụng là quả hồng, nhưng với điều kiện tiên quyết là họ phải được đi theo quân Vạn Ninh.

Đúng vậy, quân Lê Duy Phụng so với Vạn Ninh quân là quả hồng mềm, nhưng nếu thả nhánh quân này ra thì họ lại thành xương cứng với quân triều đình. Chính vì lý do này các lộ anh hùng, các lộ nghĩa quân mới mất chờ quân Vạn Ninh xuất trận để bám theo hót quân công. Họ thả chờ đến mọc rêu cũng không dại mà đi theo quân triều đình, đi theo những nhánh quân khác như quân Sơn Tây, quân Hà Nội, quân Hải Dương thì khả năng thiệt mạng là cao vô cùng.

Chính vì lý do oái oăm này mà khi Diêu thiếu mới đến được địa phận biên giới của Bắc Ninh thì đã có gần vạn người đầu nhập vào hân. Lũ người này rất quy củ mà dâng lên lộ dẫn, sách thân, thậm chí cả gia phả cũng có thẳng dâng lên để chứng minh rằng mình xuất thân trong sạch. Thật con mẹ nó thiên kỳ bách quái. Có những tên còn là địa chủ tận Thanh Hóa tỉnh, An Định tỉnh dẫn theo gia đình mò vào đây kiếm cơm. Mà rừng rợn nhất còn có một tên địa chủ quê quán tít Hà Tĩnh mò tới nhận đồng hương, nước mắt ngấn dài mong Diêu thiếu chiếu cố. Ô như vậy thì hay ho rồi, quân lương bọn họ tự lo, vũ khí chúng tự trang bị, đánh trận lại rất tự giác xông lên. Quân sĩ của bọn này mang tiếng là gia đình nhưng lại chính là hộ vệ có luyện tập đao thương hăn hoi. Trừ tật xấu là mỗi nhóm tự thành một mảng mà rồi rồi một đám thì nhánh quân này sức chiến đấu cá nhân rất tốt.

Trên đời này không thiếu kẻ nhiệt huyết trả nợ nước báo thù nhà như Cáo ca, cũng không thiếu kẻ đầu cơ trục lợi nhưng Diêu thiếu chấp hết. Đến bao nhiêu thu bấy nhiêu. Ít nhất đó chính là chỉ cần chứng minh bản thân là trong sạch thì các địa chủ muốn xuất thân làm quan này đều được Diêu thiếu nhận sạch. Nhưng lúc này Diêu thiếu có một tư tưởng tà ác xộc lên đầu. Lần này chiến tranh hân đang thiếu tiền, đến nơi ở mới là Thái Nguyên, chân ướt chân ráo rất nhiều việc cần tiêu pha. Vậy nên hân muốn dựa vào chiến tranh, dựa vào triều đình hai vị Phụ chính thần thần đang phải là mặt lá trái với Quang Diêu hân, cho nên Diêu thiếu quyết hót một mẻ dày.

Nghĩ vậy Quang Diêu gọi hai tên Đại chủ xuất thân Thái Nguyên tỉnh vào lều chường gặp riêng và bàn bạc. Nội dung là các vị thích quan gì, đóng quân ở đâu nói một tiếng cho nó nhanh, Tất nhiên là địa bàn chọn phải trong tỉnh Bắc Ninh. Tiếp theo đó là nhà các vị ở Thái Nguyên có bao nhiêu đất bao nhiêu nông nô, nồn mẹ nó hết ra đây cho bản tướng quân. Khóc à, đừng khóc vội. Đất chứ gì, Bắc Ninh đây, giặc phi tràn qua đây biết bao nhiêu địa chủ đi đòi nhà ma. Triều đình còn ốm mới quy hoạch lại, bản tướng quân về cho các người một vòng, đảm bảo không thiệt. Nông nô á, chuyện nhỏ, không thấy mấy tên phi trong thành kia sao, họ cầm vũ khí đẩy nhưng bản tướng quân dọa một cái là buông đao hiện nguyên hình là dân lành ngay, đã phạm tội giờ lại được hoàn lương thì làm nông nô còn tốt hơn bị chém đứng không? Cái này là cứu mạng người hơn xây bảy tháp chùa. Mồ mà tổ tiên á, thích thì búng đi đến nơi mới, không thì để lại Thái Nguyên bản quan trông cho. Góm cái nơi khi họ hò gáy Thái Nguyên so được với Bắc Ninh đất đai màu mỡ chắc. Lại được làm quan trấn thủ cả vùng... Sợ cái gì mà sợ, bản quan bao kê. Phi tặc, hải tặc, sơn tặc, mã tặc, phi tặc, địa tặc cầu tặc gà tặc cứ đến, bản quan đảm bảo từ Thái Nguyên chạy qua bao kê các người. Xong vụ này thì yên tâm các người là người của bản tướng quân. Ngoài ra bản tướng quân còn tặng cho các người một phần extra, chuyển làm ăn kiếm tiền của các người bản tướng quân bao đủ. Vạn Ninh giàu có tỷ lượng, các người trông con gì nuôi con gì, buôn cái gì sẽ có người chỉ bảo. Đảm bảo chỉ có lãi không lỗ, chuẩn bị vênh râu dẽm vàng đi.

Vậy là cái gì khế đất, cái gì khế nô tất cả đều về tay Diêu thiếu. May mà mấy tên này còn có lương tri nên vợ con chúng không lòi ra mà gán cho họ Trần. Tin tức này không mấy chốc mà lộ ra toàn quân. Hai tên đại chủ từ Thái Nguyên bỗng nhiên sống trong ánh mắt hâm mộ và ganh tị vô cùng từ các “đồng nghiệp”. Tất nhiên họ có hâm mộ thì cũng chịu thôi vì họ làm gì có đất ở Thái nguyên, đất nơi khác Diêu thiếu không cần. Tất nhiên mấy tên này cũng biết điều đi đêm mà lạy lục những tướng nhỏ chỗ tốt. Nhưng thái độ Diêu thiếu là trừ đại chủ Thái Nguyên có đặc quyền thì địa chủ nơi khác lấy thực lực đến nói chuyện.

Tin này như có cánh mà chẳng mấy chốc phun đến Thái Nguyên tỉnh, không thiếu địa chủ nơi này đã và đang trên đường chuyển cả nhà qua Bắc Ninh. Đơn giản đó là cuộc sống của họ ở Thái Nguyên dưới sự “cai trị” của tân vương triều còn thế thảm gấp ngàn lần trước đó. Quân của Lê Duy Phụng đánh nhau thì được chứ có mấy người biết làm dân chính. Chính vì cái lý do khốn khổ này mà nơi phi quân cai trị không khác địa ngục là bao. Nếu các địa chủ này không sớm mang khế đất, khế người bỏ chạy thì chẳng mấy chốc sẽ bị lộ sạch sẽ cả. Đánh nhau là cần tiền, Lê Duy Phụng không hút máu của đám địa chủ này thì hút máu của ai.

Chẳng nấy chốc khế đất, khế người của Diêu thiếu chất cao như núi, có lẽ lúc này hân phải dùng dương đề chứa rồi.

Công việc công thành chiếm đất của Diêu thiếu đó là 2500 quân chính quy dẫn theo 15 ngàn quân ủng hộ hạo hạo lằng lằng đến các thành trì. Lôi đại bác bắn mấy phát, sau đó tuyên bố đầu hàng cho về làm lương dân, không giết. Vậy là ừ ừ bá tánh bỏ đao bỏ thương đi ra ngoài thành đứng xếp hàng điểm danh.

Đến mỗi thành trì, mỗi châu, huyện, xã thì Diêu thiếu dựa theo độ “cồng hiến” quân công mà chỉ tay một cái: “người lập công lao hân mã, cho làm Cai tổng, đề ta viết sơ dăng triều đình”.. “người lập công lao hân mã, cho làm Trần thủ, đề ta viết sơ dăng triều đình”, người lập công lao hân mã, cho làm Cai đội, đề ta viết sơ dăng triều đình”. Vậy là quân doanh nhỏ nhằng này vừa đi càn quét Bắc Ninh vừa chiếm đóng các nơi. Nói chung là quân đoàn lúc thì co lại vì sau khi chỉ định thì đại chủ nháy cẳng lên dẫn “quân” vào trú đóng trụ sở mới. Sau đó đi một hồi lại có địa chủ ra nhập quân số lại nở ra. Đây là lý do tại sao đội quân kỳ ba này lúc co, khi nở.

Đội quân đông đảo của Diêu thiếu tốc độ hành quân rất là... con rùa nên phải mất gần tháng trời mới quét hết Tỉnh Bắc Ninh. Lúc này quân Diêu thiếu mới dừng đình tiến vào địa phận Thái Nguyên. Quân số hiện tại của Diêu thiếu đã giảm đi rất nhiều. Họ chỉ còn lại tầm 5000 quân tùy tùng đi theo sau mà thôi, Nhưng năm ngàn quân này chính là những người thực sự nhiệt huyết với việc đánh giặc cứu nước, đây rõ ràng không phải những kẻ đầu cơ. Vì lúc này đã là 15 tháng 12, Tết nhất đã đến nơi rồi mà những con người không phải quân nhân này vẫn lưu lạc bên cạnh Diêu thiếu để chiến đấu. Đại Nam không thiếu dũng sĩ trần chính. Thêm một lý do nữa để biết được đám người này nhiệt huyết, vì Thái Nguyên là thủ phủ của phản quân. Nơi này có đến 3 vạn trọng binh nên nếu là người đầu cơ thì không ai dám cùng 2500 quân của Diêu thiếu đến nơi này.

Diêu thiếu là nhìn thấy những kẻ này có thể đào tạo, Tuy rằng muốn thành dòng chính của quân trần gia thì còn thời gian quá dài để thử thách. Nhưng để đào tạo thành quân vệ tinh thì nhóm người này là dư sức.

Kết quả sau cùng, ba mươi tên địa chủ này được quyền gửi một người con trai tuổi không quá 25 đến Vạn Ninh để học tập, học thành tài thì sau này không thiếu cơ hội trọng dụng. Bản thân những người đi theo lúc này thì đều được phong quan chức quân đội chính quy và được Diêu thiếu tạo sách gửi triều đình. Diêu thiếu quyết định dừng lại tại biên giới Bắc Ninh và Thái Nguyên lập doanh. Gần 5 ngàn người này được huấn luyện quân sự tại chỗ. Huấn luyện viên tất nhiên là các tân

binh Vạn Ninh rồi... á à không đúng lúc này họ đã là lão binh. Điều thiếu cũng lười đặt tên cho nhánh quân đội này, hẳn lấy luôn tên Địa Chủ Binh cho đám này. Vậy là họ có cờ xí riêng, có quân hồn riêng, một nhánh quân thành lập do tập hợp các đại chủ tạo nên. Điều thiếu cũng chẳng biết mình làm đúng hay sai. Nhưng đã làm rồi thì hẳn cũng lười nghĩ. Súng hỏa mai Charleville Model 1766 là quân Vạn Ninh không cần, chính vì lý do này mà Điều thiếu điều 2000 cây súng thu được từ hải tặc bổ xung cho nhánh quân địa chủ để họ luyện tập. Nói chung lũ địa chủ trồng lúa kiếm tiền mà chẳng kinh thương gì nên kho thóc đầy nhà nhưng mà tiền thì không có mấy. Điều thiếu cũng lười tính tiền mấy khẩu súng nát này, nhưng mà đạn và thuốc súng thì Điều thiếu tính rõ. Hẳn không đề ra mấy thứ này đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Mũ sắt, súng ngang vai, lưng ba lô thất lưng da sáng bóng

Điều thiếu cuối cùng vẫn không hiểu được bản thân sinh ra ứng phải số mệnh gì mà liên tục không được ăn tết ở nhà. Năm nay đã là cái tết thứ ba với Điều thiếu ở cái thế giới này, nhưng hẳn chỉ mới có đúng một lần duy nhất ăn tết cùng gia đình mà thôi. Thời gian thấp thoáng như thoi đưa, Điều thiếu đã bước chân vào tuổi 16 rồi, Gia Hân cũng đã 9 tuổi rồi, đúng là con gái lớn xiu trở mã khó mà tưởng tượng nổi.

Điều thiếu đúng là tự nhận mình đẹp trai, hẳn thừa hưởng được cái ghen tốt của Quang Cán, cao to, đẹp trai và trắng trẻo. Nhưng Điều thiếu có thể quả quyết rằng mẫu thân đã qua đời của hẳn không quá xinh gái. Vì Điều thiếu chỉ đẹp trai theo phương hướng là ưa nhìn, góc cạnh đàn ông mà thôi. Hẳn còn chưa bước chân lên bục danh siêu sao soái ca cho được. Nhưng Gia Hân thì khác, Điều thiếu nhìn đến ganh tị, Gia Hân 9 tuổi lẫn Gia Mỹ 3 tuổi đều là kết quả của sự hão sắc của Cán Ca. Mẹ của hai cô bé này đều là danh kỹ nổi tiếng một thời. Mà danh kỹ điều đầu tiên họ cần dĩ nhiên là sắc, hai người này không đẹp nghiêng ngả sụp cầu giao thì Cán ca đã không bỏ tiền mua về làm thiếp. Vậy nên nếu nói về gen “xinh đẹp” thì chắc chắn hai cô bé kia vượt trội so với Điều thiếu rồi. Nói đi nói lại mẫu thân Điều thiếu là vợ cả, con nhà danh gia vọng tộc dĩ nhiên cưới xin theo kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Cán ca sao có thể kén cá chọn canh cho được.

Nói đến nhà mẹ đẻ của Điều thiếu thì quả là một thiếu sót, 3 năm xuyên việt hẳn vẫn chưa có mấy lần thấy Cán lão ca nhắc về gia đình nhà vợ. Cũng không biết hai bên có khúc mắc gì không, cơ mà Điều thiếu cũng không mấy để tâm. Điều thiếu thật không muốn vướng thêm vào phiền phức tình cảm nữa. Vốn dĩ bản chất hẳn thân cận với Cán ca vì thời gian lâu dài với nhau nên cũng sinh tình cảm, cái thứ đến là Điều thiếu cũng cảm thấy tình có được tình cảm gia đình ở kiếp này là quá tốt. Nên nhớ kiếp trước Cán Ca là cô nhi được chính phủ nuôi, bồi dưỡng theo mục đích... mà đào tạo từ nhỏ khổ cực. Mỗi ban sáng vẫn phải giả vờ lên trường cùng chúng bạn nhưng buổi chiều và buổi tối là những chuỗi ngày dài luyện tập. Đây là lý do vì sao ở độ tuổi 18 bắt đầu chấp hành nhiệm vụ, đến 28 đã là siêu đĩnh cấp mật vụ một trong.

Nhưng Điều thiếu không để ý nhưng không có nghĩa là phiền phức không tới cửa. Mùng một tết tháng riêng năm 1862 (Tân Trị thứ) Doanh trại quân Vạn Ninh tại địa phận Phú Bình châu, đây là một trong hai châu sẽ thuộc quyền kiểm soát của Điều thiếu sau khi thu hồi Thái Nguyên. Phú Bình châu nằm ở biên giới phía Đông Nam của Thái Nguyên giáp danh cùng Bắc Giang. Phú Bình châu là một nơi địa hình hoàn toàn bằng phẳng, tuy có những dãy đồi núi nhỏ lác đác theo hướng chạy dọc từ tây qua đông nhưng tựu chung thì đây vẫn là một vùng đồng bằng điển hình. Phú Bình châu được chia mà hai nửa không quá đồng đều Đông và Tây bởi con sông Cầu chảy vắt ngang từ hướng Tây Bắc xuống Đông Nam. Con sông này cũng tạo thành gianh giới tự nhiên của một phần Phú Bình Châu và Bắc Ninh.

Doanh trại quân Vạn Ninh lúc này đóng quân mặt hướng về sông Cầu cho xây dựng cảng quân tạm thời, lưng hướng về Bắc Giang Thành thuộc Bắc Ninh. Từ đây nếu không vượt sông thì quân Vạn Ninh có thể tiến công nửa phía Đông của Phú Bình, còn nếu vượt sông tức là quân Vạn Ninh có thể xâm nhập Tây Phú Bình. Tất nhiên nếu Điều thiếu dùng thủy binh mà đánh thì cả Đông và Tây của Phú Bình đều nằm trong phạm vi đồ bộ của hẳn.

Thủy quân của Vạn Ninh hoàn toàn có thể theo hệ thống sông Bạch, hay sông Cẩm mà từ cửa biển Nam Triệu Hải Dương tiến về Vạn Kiếp sau đó ngược dòng sông Cầu đến tận nơi đang đóng quân của Điều thiếu. Nếu tính ra đi đường thủy thì từ Vạn Ninh đến Phú Bình tầm hơn 200 km so với 150 km đường bộ thì xa hơn một chút. Nhưng thực chất dùng đường thủy với các thuyền hơi nước tiểu hạm thì tốc độ lại mau hơn quá nhiều và còn có thể vận chuyển thuận tiện rất nhiều quân trang bị.

Chính vì lý do này mà mặc dù Vạn Ninh quan viễn trình xa nhà nhưng đồ đạc, vật tư họ không bao giờ thiếu thốn. Bên cạnh đó các “quân viên” tân nhậm chức tại Bắc Ninh cũng nhớ tình nghĩa còn mới mẻ chưa xoa nhòa mà tiến hành viện trợ cho quân Vạn Ninh rất nhiều. Lúc này đây quân Doanh Vạn Ninh phải lập thêm một bộ phận lều trưởng đặc biệt nằm ở hậu quân và tách biệt để, tiếp khác.

Các “tân quan” Bắc Ninh là nườm nượp lũ lượt đến chúc tết binh sĩ Vạn Ninh đang xa nhà chiến đấu tết nhất không thể đoàn viên cùng gia đình. Điều thiếu cũng là tiếp đãi và nhận quà nhuyển cả tay. Tất nhiên Điều thiếu cũng không phải là người bất cận nhân tình. Người thời này tu tưởng tết nhất đoàn viên rất mạnh mẽ nên ngày tết viễn chinh rất có thể ảnh hưởng tâm tình binh sĩ.

Điều thiếu cho dựng hẳn một rạp hát ngoài quân doanh. Một nửa binh sĩ canh chừng, một nửa được nghỉ ngơi đi xem hát kịch, chơi trò chơi ngày tết. Tất nhiên hai nhóm này sẽ được thay phiên lẫn nhau. Các đoàn hát kịch được thuê đến đều là đỉnh cấp, các cô nương ca kỹ xinh đẹp không thôi, các vở kịch phong phú vô cùng, lại còn các trò chơi dân gian vô cùng đặc sắc.

Bắc Ninh đã định, nên Điều thiếu cũng không quá lo hậu phương có biến. Hẳn chỉ cần thất chặt đề phòng tiền phương là được. Điều này khiến quân doanh 3km phía sau trở thành festival thực sự của cả Bắc Ninh lúc này. Tuy rằng Bắc Ninh được giải phóng nhưng đó là không lâu, người Bắc Ninh vẫn đang còn đề mề trong binh đao mã loạn. Tết nhất đối với họ là thứ gì đó.... Hơi xa xỉ. Ít nhất năm này không thù gia đình mất tết.

Nhưng để phục vụ cho binh sĩ tinh thần mà Điều thiếu chẳng tiếc tiền, khoản tiền được các tân quân Bắc Ninh hiếu kính Điều thiếu hoa hết cho việc dựng rạp hát, dựng trò chơi dân gian, dựng trò chơi có phần thưởng, mà có một khu vực phát bánh trưng cho bà con ngày tết.

Chính vì lý do này mà hậu phương doanh trại biến thành nơi tổ chức lễ hội lớn nhất Bắc Ninh lúc này, những tiểu thương cũng ngửi thấy mùi kinh doanh được mà mò đến bày sạp hàng bán rong. Không khí trở nên nhộn nhịp vô cùng.

Mùng một tết dong người tập nập đổ về nơi đây, nam thanh nữ tú, tiếng hát then, hát quan họ văng vẳng đâu đây. Không khí có khi còn náo nhiệt hơn cả những năm trước đây tết nhất. Tiếp theo là các liên anh liên chị bắc ninh đăng tràng dập hát. Bọn họ là không được thuê mướn mà chính là các ca sĩ dân gian. Họ hát đối vò cùng hay, khán giả hò reo liên hồi.

Nhưng lễ hội hôm nay có một điểm cực kì đặc sắc, và cũng cực kì bất mắt. Đó là những anh lính súng không rời vai, ba lô không rời lưng, quân tranh chính tề đội mũ sắt tham gia lễ hội. Họ được xả doanh cho đi chơi lễ hội nhưng luôn phải duy trì tư thế chuẩn bị chiến đấu, tiếp theo đó là không được đi ra khỏi lễ hội với bất kì lý do gì.

Để tổ chức lễ hội này Điều thiếu đúng là nhọc lòng. Ngoại trừ 300 quân cảnh được điều gấp từ Vạn Ninh đến để phong tỏa các lối ra, vào của lễ hội thì đúng là không biết có bao nhiêu mật vụ cài trang để tham dự trực tiếp lễ hội trên. Việc địch nhân lợi dụng ke hẹp để gây loạn đã được hạn chế đến mức thấp nhất.

Các anh lính gà tò không hiểu chuyện đời của Vạn Ninh ngày lập tức bị lễ hội thu hút mà quên luôn nỗi nhớ nhà. Cũng phải xin lỗi vợ hiền, mẹ già đau đầu chờ con nơi Vạn Ninh châu. Cũng phải thông cảm cho các anh lính nông thôn chưa thấy các mặt xã hội này, khung cảnh lễ hội mà họ gặp được lúc này chỉ có thể có ở kinh đô mà thôi. Hồi làng ngày tết mà họ từng biết là thua xa một vạn tám ngàn dặm.

Năm nay các liên anh quan họ khá bi thảm, họ không còn là các ngôi sao sáng nhất để chị em săn đuổi nữa. Trải qua nạn đao binh, lại chứng kiến đội quân anh hùng đánh đầu trắng đỏ của Vạn Ninh thì các hộ dân lành, các cô thiếu nữ mới hiểu ra một chuyện. Đó là thời loạn thế cầm cây quạt xếp hát hò tán tỉnh, thơ văn lai láng tất cả tính bằng cái rắm, cái thời này chỉ có cầm trên tay đao, súng, miếng hô to hô tục chém giết mới bảo vệ được gia đình, vợ con. Vậy nên hình tượng mũ sắt đeo súng lưng ba lô, mặc quân phục hơi kỳ lạ lại thành trào lưu năm nay của các chị em.

Các anh lính trẻ lập tức bị nhấn chìm trong biển oanh oanh yến yến, họ lúc này đã triệt để quên mất gia đình nơi Vạn Ninh những ánh mắt mồi mòng chờ mong rồi. Những anh lính trẻ vui quên trời đất, xin thề từ nhỏ đến lớn những chàng nông nô chính hiệu này nhìn cũng không dám nhìn thẳng các cô thôn nữ đấy. Nhưng giờ đây bao quanh họ toàn là các cô nương trẻ trung xinh đẹp bồng bồng sức xuân.

Tất nhiên trong lễ hội cũng có rất nhiều đội ngũ khả nghi lén lút rình mò. Các đội ngũ này thường là một loạt các tên tam tử to cao, hung ác bao vây lấy một hay một vài thiếu nữ ăn mặc đẹp để hơn lễ thường một chút. Sau đó các cô nương hơi có vẻ tiểu thư này sẽ giáo giác mà nhìn xung quanh, đến khi thấy đối tượng “anh lính trẻ” nào phù hợp liền xấu hổ che mặt thắm thì với một tên hơi già đời trong nhóm. Vậy là đám hung thần ác sát được lệnh mà lao lên gạt các cô nương thôn họ ra sau đó túm lấy tên lính trẻ kia mà xềnh xệch kéo về một góc để hành sự.

Tất nhiên hành động bất thường kia không qua được tai mắt của mật vụ và quân cảnh, ngay lập tức họ bị cản lại và điều tra. Điều tra xong thì các mật vụ và quân cảnh ... ôm mặt thở dài, vì họ lại trở thành đối tượng chính bị tấn công. Lại cũng bị kéo xềnh xệch đi “nói chuyện”.

Được báo cáo tình hình thì Điều thiếu cũng vuốt cái trán mà buông một câu nói: “mặc kệ chúng đi, nhưng nghiêm cấm làm loạn, tranh dành mà đánh nhau, nếu không nghiêm trị”.

Thì ra đây là các đội ngũ “bắt rết” của các phú ông Bắc Ninh, và cũng cả những vị “Tân quan” Bắc Ninh nữa. Đừng thấy lũ này lơ ngơ mà tưởng nhầm, họ thông minh hơn ai hết đấy. Chúng biết thừa việc giao dịch với quân Vạn Ninh kết thúc thì họ chỉ là vòng ngoài của vòng ngoài trung tâm quyền lực của Vạn Ninh. Họ không còn cơ hội để tỏa sáng như các địa chủ binh thế sống chết theo sau Vạn Ninh quân đánh vào Thái Nguyên. Nhưng lũ này lại có cách riêng của họ, đó là đi cửa sau, “ông không thể trực tiếp tiến vào trung tâm Vạn Ninh quân nhưng mà ông có con rết là Vạn Ninh quân dòng chính thì cũng như vậy a”. Chính vì thế cái màn bắt rết này diễn ra như vậy đó. Tất nhiên nếu bắt được người đã có vợ thì họ buông tha và tìm cơ hội khác. Các sĩ quan, tiểu đội trưởng, Suất Ngũ, Suất Thập, Suất Đội là những nhân vật phong vân bị săn đón nhiều nhất. Tất nhiên sẽ dẫn đến tranh chấp, nhưng Điều thiếu ra lệnh cấm đánh nhau nên gia đình các phú hộ là kiềm chế. Họ thay phương pháp cạnh tranh bằng kéo co, đấu vật. Thề thào mà, Điều thiếu không cấm được. Lễ hội ăn tết năm nay ở Bắc Ninh phong cách trở nên khác hẳn, náo nhiệt đến tận trời. Cảnh bố vợ tương lai và con rết khả khả cung ly là không ít, nhưng binh sĩ Vạn Ninh quy định chỉ được uống hai ly nên không đã, cả hai vố vai nhau hẹn đánh xong Thái Nguyên sẽ tận hưởng. Còn các cô hoàng hoa “khúc các” thì xấu hổ đến đỏ lừ hai má mà cúi mặt thật sâu, thì thoáng thoáng len lén nhìn phu quân tương lai oai hùng trong trang phục quân nhân bắt mắt vô cùng. Mũ sắt, súng ngang vai, lưng ba lô thất lưng da sáng bóng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Đón khách

Mùng 4 tháng riêng đã không còn là tết, nhưng lễ hội ngoài kia chưa có tan đấy, các anh chị Bắc Ninh tính chơi tết đến hết 15. Điều thiếu cũng không quá khát khe, lúc này ¼ binh được thay nhau xả trại thay vì một nửa binh như ba ngày trước.

Điều thiếu có lòng tự tin tuyệt đối với trận địa và quân doanh nơi mảnh đất này. Với tổng hợp lực của tổng cộng 20 thanh pháo Napoleon III (12 thanh tháo từ chiến hạm Hủy Diệt xuống, 4 thanh có sẵn của hai tiểu chiến hạm, 4 thanh thu được trận Hải Dương) tạo thành trận địa pháo lúc này thì chấp cả vạn quân phi tặc xông lên cùng lúc cũng chết cả. Quan trọng là con lộ dẫn đến quan doanh hai bên là đồi cao căn bản không thể tạo thành đội hình xung phong quá 2 ngàn người, đúng nói đến một vạn.

Lúc này quân doanh khí thế huấn luyện hùng hực, tân binh Vạn Ninh cũng như Địa Chủ binh được trang bị súng ống đều hăng say luyện tập. Vạn Ninh binh thì hăng say vì họ đã hẹn bố vợ uống rượu nên tên nào tên nấy đều muốn sớm “kết luận” Thái Nguyên một chút. Địa chủ binh sĩ thì có được súng “tây” mới nên quý hơn mạng mà luyện tập vô cùng khẩn trương. Phải nói rằng các tay binh sĩ tron Địa chủ binh không có lòng riêng là không đúng. Vẫn biết họ trung thành với địa chủ, nhưng hình ảnh các anh lính đầu đội mũ sắt được săn đón ra sao tron ngày tết vẫn ăn sâu vào tâm trí họ. Có ai trong địa chủ quân không muốn một ngày

được như vậy. Họ cố luyện tập vì biết đâu đó một ngày có thể được chọn vào nhóm quân mũi sắt kia.

Tiếng súng nổ tập bắn âm ầm, thật là con mẹ nó đình tai nhức óc. Thật không có một ngày yên tĩnh, Điều thiếu xoa xoa cái mắt ngáp ngáp dài mà thức giấc. Rau má đậu xanh vừa đến lều chính của quân doanh thì một đám sĩ quan, các học sinh trí thức, cùng đám con em cháu cha đã có mặt từ sớm mà to nhỏ bàn luận chuyện quân, tính toán hướng tấn công chiến lược, bố trí phòng thủ v.v... Việc binh sĩ siêng năng, sĩ quan cần cù, văn quan chịu khó là việc tốt. Nhưng cần cu quá là phá hoại sự thanh thoi của Điều thiếu, hấn cảm tức lắm nhưng chẳng nhẽ đi nắng chửi thuộc cấp vì họ chăm chỉ. Cố dằn ra nụ cười Điều thiếu chào các sĩ quan dưới trướng và các văn quan tương lai của Thái Nguyên.

- Các vị buổi sáng tốt lành, tin mới nhất... tầm giữa trưa hôm nay thì đội thuyền trở quân nhu của chúng ta sẽ cập bến sông Cầu. Lần này sẽ có rất nhiều tân vũ khí hiện đại nên có lẽ chúng ta phải thay đổi phương án tác chiến một cách toàn diện. Ban tham mưu sẽ kiểm tra các khí tài trên và đưa cho tôi phương án tác chiến mới nhất trong 3 ngày. Chuyện cần thiết lúc này là đồ bộ một phần quân đội qua bờ bên kia của sông Cầu trong sáng nay để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho nhóm thuyền của chúng ta. Mời các vị cho ý kiến.

Các sĩ quan bắt đầu xôn xao bàn bạc sôi nổi. Một người có vẻ trung niên đứng dậy phát biểu:

- Thừa tướng quân, xin cho địa chủ quân của chúng tôi được qua sông thực hiện nhiệm vụ này. Chúng tôi có thể lập tức lên đường.

- Rất tốt, tôi điều cho ông 5 thanh pháo đến bên bờ Nam để yểm hộ. Sông Cầu chỉ có 120m rộng vậy nên đại pháo có thể yểm hộ tốt cho quân địa chủ. Nhưng không phải là không có nguy hiểm vì quân địch có thể tiến hành bao vây các ông.

- Chúng tôi không sợ chiến đấu thừa tướng quân.

- Tốt, hãy nhớ khi những gì các vị đã học trong những ngày qua. Chúc các vị an toàn hoàn thành nhiệm vụ.

Người lên tiếng là một vị địa chủ có máu mặt tại Sơn Tây, ông ta mang đến số nghĩa quân là nhiều nhất với gần 500 người. Và Điều thiếu tạm thời để ông ta làm Cai Cơ chỉ huy 5 ngàn địa chủ binh. Có thể nhanh xét sơ bộ về quân Địa chủ binh như sau. Hung hãn, hiếu chiến, muốn lập công, tốt chất riêng lẻ của binh sĩ là tốt. Những ngày qua tập đội hình chiến thuật cũng tiến bộ nhanh. Nhưng vô điểm yếu đó chính là tính cục bộ cao. Các địa chủ có quân của riêng mình mà không xé tra trộn lẫn nên có vẻ giống như trung cổ tây Âu các binh đoàn chấp ghép từ nhiều mảnh. Nhưng Điều thiếu không ngại chuyện này, để cho Địa chủ binh đoàn kết thành một khối là chuyện Điều thiếu không muốn đấy.

Còn chuyện hôm nay đoàn chiến thuyền Vạn Ninh đột ngột đến Phú Bình thì lại là tin tức khiến Điều thiếu có đủ ngũ vị hương trong đầu. Tin tức này khiến Điều thiếu thấy đau đầu đến phát điên, mong chờ đến mỗi mồn, hạnh phúc đến rồi tung, và cuối cùng là tò mò đến không thể ngồi yên được nữa.

Thật ra mặt thám của Điều thiếu đã mang đến thông tin cùng thư nhà của Điều thiếu tại Vạn Ninh. Không ngờ tết năm nay Trần phủ tướng quân tại Vạn Ninh người khác nườm nượp không thôi nhưng lại nhảy ra một ác khách. Không ngờ sau khi gặp tên này thì Cán ca mặt mày biến sắc mà mời hấn vào thư phòng nói chuyện. Chẳng bao lâu sau thì bên trong thư phòng phát ra tiếng quyền cước đánh nhau cùng tiếng đồ vật đổ vỡ, thân binh tính xông vào bảo vệ thì bị Cán Ca găm lên như sư tử bị thương mà quất tất cả lui ra ngoài. Trận chiến kéo dài hơn nửa canh giờ thì kết quả đã phân, Cán Ca vì học được nhiều kỹ thuật của Điều thiếu mà không còn là Cán ca Minh chủ lực lâm sau tính nữa, lúc này kẻ còn đứng trên đất cười ha ha là hấn. Còn tên ác khách thì nằm bẹp như tấm rế rách dưới sàn nhà. Tất nhiên đánh người mười vạn thì mình cũng lãnh tám ngàn. Mặt mũi gia chủ Trần gia xanh xanh đỏ đỏ hết cả rồi, kết quả là Cán ca lấy cái mặt gấu mèo ăn tết. Lần này Cán ca theo chiến thuyền dẫn theo ác khách kia đến để gặp Điều thiếu, chuyện này liên quan đến lịch sử phôi bụi của Trần gia và nhà mẹ đẻ của Điều thiếu nên cần trực tiếp gặp mặt bàn bạc. Đây là chuyện phiền phức đến đầu đau của Điều thiếu.

Chuyện Điều thiếu mong chờ đến mỗi mồn không ngờ là Robert thuận lợi đi một chuyến Châu Âu đã trở về. Trong thư gửi Điều thiếu hấn cũng không nói quá kĩ càng về chuyến đi, chỉ mô tả là lần này mua được rất nhiều vũ khí rẻ mạt từ Thụy Điển. Và các mục tiêu mà Điều thiếu đưa ra thì Robert phần lớn đã giúp hoàn thành toàn bộ.

Hạnh phúc đến rồi tung, đó là tiểu công chúa Gia Hân không ngờ quá nhớ anh trai nên nằng nặc đến nơi đây. Vốn dic chiến trường không phải là nơi của bé gái. Nhưng thực tế quân doanh Vạn Ninh quân quá an toàn, cùng lắm là cho Hân nhí vào thành Bắc Ninh chơi cũng được vậy. Cô bé này vì thiếu anh trai mà cả tết cũng không thèo chú ý, cả ngày mặt mày ủ rũ khiến cho người khác thương xót mà không chịu nổi. Vậy nên Cán ca làm bừa mà cho Hân nhí đi chơi lên Phú Bình mấy ngày.

Khiến Điều thiếu tò mò đến không ngồi yên không ngờ lần này có một vị khách đặc biệt đến thăm Điều thiếu. Dương Tú Ninh không biết có chuyện gì mà không thể nói thông qua liên lạc bình thường muốn gặp trực tiếp Điều thiếu để trình bày.

2 ngàn quân súng hỏa mai của đại chủ đồ bộ qua bờ bắc sông Cầu không hề khó khăn. Đã không gặp được cản trở gì cả họ còn gây ra sự hoảng loạn thực sự cho số quân sĩ của phân tộc đóng ở tây Phú Bình. Năm ngàn quân đóng ở đồn Tây Phú Bình lúc nhận được tin báo một đội súng tây “đồng đảo” qua sông thì run như cầy sấy mà rút hết vào công sự sau đó gửi thư cầu viện hỏa tốc về kinh đô của họ là Thành Đồng Mỗ. Ngay trong ngày thì Tây Vương Vũ Văn Nhớn dẫn 1 vạn tinh binh tức tốc từ Thái Kinh (Đồng Mỗ) tiến hành chi viện đại đồn Tây Phú Bình. Nhưng trái với sự sợ hãi của phân tộc quân thì sau khi quân Địa chủ tập trung đến 5 ngàn người bên bờ bắc sông Cầu thì họ không tiến lên nữa. Nhánh quân này tìm điểm cao bố trí hỏa lực, lập quân doanh quy củ tại nơi này sau đó là nằm yên không động dấy.

Một giờ chiều ngày 4 tháng riêng. Một đội chiến hạm hùng hổ dàn hàng dọc trên mặt sông Cầu mà tiến về quân doanh hai bên bờ của Vạn Ninh quân. Hạm đội này bao gồm hai chiến hạm kiểu mới của Pháp mà triều đình ban tặng cho Thái Nguyên quân Điều thiếu, đi theo đó là mười tiểu hạm made in Đại Nam cũng là quà đi kèm mà Đoàn Hữu Trưng muốn lấy lòng Trần gia nên rộng tay ban thưởng.

Điều thiếu đứng trên bến cảng bờ Nam mà tươi cười đón chào các vị khách đặc biệt ngày hôm nay. Lần đón chào này khá long trọng vì hầu như các sĩ quan cùng văn quan không có nhiệm vụ tại thân đều tham gia.

Người đầu tiên bước xuống thuyền tất nhiên là Cán Ca anh minh thần võ, mỗi tội lúc này hấn mặt chỗ xanh, chỗ tím nhìn rất buồn cười. Điều thiếu tiến lên làm một động tác ôm vỗ vỗ lưng, cả hai đều đã quen với kiểu chào hỏi này, rất là thân thiết.

- Lão tía, người mà cũng bị đánh ra cái dạng này, không ngại chứ?

Lợi dụng lúc hai người ở gần Điều thiếu thì thăm.

- Hấn thăm hơn ta nhiều, may mà mấy năm nay luyện tập kỹ năng của Điều thiếu người, nếu không người đo đất là lão tử ta rồi.

Cán ca cũng gian manh cười một câu, thì thăm vào tai Điều thiếu. Bỏ Cán ca ra thì trước mặt Điều thiếu xuất hiện hai nhân vật cực đặc biệt. Một là tiểu nữ nhân, hai là đại nữ nhân sắc nước nghiêng trời, tiểu nữ nhân dĩ nhiên là Gia Hân muội muội của Điều thiếu với hai má đỏ hồng hồng. Cặp mắt đen to tròn đang đảo loạn, chiếc mũi nhỏ xinh đang chún lại, còn đôi môi ngọc nhỏ nhắn của nàng đang mở hết khẩu độ âm cười khoe hết cả mười chiếc răng trắng bóc. Bên cạnh Gia Hân dĩ nhiên là Dương Tú Ninh cao cao đầy đặn, dáng người mười phần yêu tinh hại dân hại nước, số đo ba vòng 90-60-90 có sức hút đối với nam tính không phải nói cho có. Đôi mắt của Dương Tú Ninh không quá lớn và là mắt một mí đặc trưng của người Hoa, nhưng chúng lại quá hài hòa trên gương mặt trứng ngỗng tinh xảo của nàng, cộng thêm hôm nay Dương Tú Ninh không hề hóa trang cho mình già đi cả chục tuổi nên gương mặt này dưới ánh nắng lung linh lạ như ngọc thạch lấp lánh khoe hương sắc vậy. Điều thiếu sau hai năm không gặp trực tiếp người con gái này giờ đây gặp lại cũng vẫn thấy rung động như lúc ban đầu. Nhưng hấn ngay lập tức định thần lại mà mỉm cười chào đáp lễ với nàng, sau đó là chạy đến mà ôm lấy bảo bối tâm can Hân nhi tiểu cô nương xoay một vòng.

Điều thiếu mặc kệ mọi người chờ đợi mà chơi đùa với Hân nhi một đoạn, chọc cho nàng cười lớn hi hi ha ha không thôi. Đối với Hân nhi thì chỉ cần được gặp Ca ca là hạnh phúc rồi, không cần biết hai ba bốn phải trái là gì. Sự cưng chiều của Điều thiếu là lộ rõ như ban ngày, ai nấy đều hâm mộ mà nhìn Hân Nhi tiểu công chúa đang hạnh phúc lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Du xuân câu truyện

Có lẽ trong này ánh mắt của Dương Tú Ninh là hâm mộ nhất đối với tình huynh muội của hai anh em nhà Điều thiếu. Nàng lưu lạc từ năm mười hai tuổi, trước đó thì nàng chưa từng được hưởng tình cảm này từ các ca ca của mình. Tất nhiên là vậy rồi, dẫu sao người cha trên danh nghĩa của nàng là Tiêu Triều Quý các anh em của nàng đều là khác mẹ, họ thiếu ăn hiếp Dương Tú Ninh là nhiều, lấy đâu ra thứ tình cảm này. Sau này chuyện Dương Tú Ninh là con gái Dương Tú Thanh được hé lộ thì những người Ca ca kia lại chính là kẻ tích cực nhất truy sát nàng. Năm 1855 cả nhà của người Phụ thân thực sự của nàng là Đồng Vương Dương Tú Thanh bị Hồng Tú Toàn đã giết gia đình của ông và 20.000 đệ tử. Thử hỏi như vậy thì nàng làm sao có được thể nghiệm này. Lúc này hai mắt của Dương Tú Ninh đã hơi ươn hồng, nàng thực sự không muốn kiên cường như vậy, nàng muốn có một người ca ca như Gia Hân vậy, được bảo bọc, được cưng chiều thật là tốt biết bao.

Trong mấy ngày qua trên chiến hạm chỉ có Gia Hân và Tú Ninh là thân phận nữ nhi nên họ rất nhanh quen biết nhau. Tú Ninh biết Điều thiếu và Gia Hân là anh em cùng mẹ khác cha đây. Nhưng thông qua lời kể đầy hạnh phúc, tự hào, cùng cả mong chờ của Gia Hân thì Tú Ninh ghen tị đến đỏ mắt rồi. Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, cảnh Điều thiếu mặc kệ cả ngàn quân sĩ quan binh chờ đợi mà dành thời gian cưng chiều Gia Hân thì đã vượt quá nhận thức của nàng rồi. Thật là ghen tị a.

Buông Gia Hân để nàng về bên cô tỷ nữ tên Nụ thì Điều thiếu bắt tay Robert và cùng ôm vai tên này:

- Xin lỗi bằng hữu, người thông cảm ta một chút, đứa em gái này chính là bảo bối tâm can của ta a.

- Ha ha, không ngại, không ngại. Gia Hân tiểu thư rất là đáng yêu, tôi cũng rất quý nàng.

- Đi đường bình an chứ?

- Bình an, Tại Ấn độ dương có gặp qua bão nhưng không ngại, thuyền chỉ hư hao chút thôi. Lần này có lẽ phải tốn chút thời gian tu bổ lại. May là đã mua được Vạn Ninh thương hạm để chạy đi chạy lại phía Ấn độ nên chắc không ảnh hưởng gì.

- Quá tốt, bằng hữu mời đến quán doanh đã, chúng ta sẽ bàn chuyện cụ thể sau.

Người cuối cùng Điều thiếu gặp chính là kẻ đã đánh lão tía Phụ thân tiện nghi của hấn thành mặt mèo. Tất nhiên tên này cũng bị đánh thành mặt khi rồi. Gã đàn ông trước mắt này chính là Bùi Khang cậu ruột của Điều thiếu. Ông ta chỉ tầm hơn hai mươi tuổi mà thôi. Thân cao tầm 1m75 tức là cũng sắp xỉ Điều thiếu lúc này. Nếu đem so sánh cùng đàn ông Việt lúc này thì cũng là một kẻ to cao suất sắc. Tên này mặc một bộ võ phục chiết ngắn. Thân thể to lớn rắn chắc, bước đi trầm ổn, nhưng mạnh khí có vẻ hơi đứt quãng, khả năng là Cán ca ra tay với cậu em vợ không nhẹ, mà thật ra là võ thuật của Điều thiếu rất tàn độc, đó là kỹ năng giết người mà không phải đấu võ thể thao. Vậy nên nếu Cán ca đã phải sử dụng đến thì tên này công phu rất là không tầm thường.

- Xin chào.

- Xin chào.

Điều thiếu và người này không mặn không nhạt mà chào nhau. Trước khi làm rõ tình hình thì Điều thiếu cũng không muốn tỏ quá nhiều thái độ.

Tất nhiên tuy là mừng 4 đã qua tết nhưng vẫn tính là ngày ăn chơi. Điều thiếu để các quan viên tiếp khách còn mình thì ôm lấy tiểu bảo bối Gia Hân xông doanh mà đi về phía lễ hội Bắc Ninh chơi đùa. Dương Tú Ninh tất nhiên không tiện tiếp xúc quan viên Đại Nam quá nhiều nên đi theo.... Gia Hân. Đến đây rồi thì Gia Hân quên luôn cả một môi trên đường đi mà tham gia lễ hội. Đây chơi một ít, kí ngắm một tẹo, lôi kéo Điều thiếu đi hết chỗ này đến chỗ khác. Điều đại gia dưới sự ám thị bảo vệ chặt chẽ của mặt vụ mà tung tăng kiên nhẫn chiều Gia Hân. Dương Tú Ninh chỉ hâm mộ mà đi bên cạnh, tâm tình của nàng cũng trở nên thư giãn

hơn khi tham gia lễ hội của người Việt nơi đây. Vậy là Dương Tú Ninh cũng vô tình nổi lên tính trẻ con mà ra nhập đội ngũ của Gia Hân. Đã lâu lắm rồi nàng không được vui chơi thỏa mãn như vậy.

Trẻ con ham vui nhưng cũng nhanh mệt, chẳng mấy chốc mà Gia Hân mỏi chân, Điều thiếu đành công nàng, thế rồi không biết từ bao giờ Gia Hân ngủ luôn trên vai hắn.

- Thật là hâm mộ Gia Hân muội từ quá.

Dương Tú Ninh chậm rãi đi bên cạnh Điều thiếu mà cảm khái một câu. Lúc này nàng và Điều thiếu lại như một đôi nam thanh nữ tú đi dạo xuân mà thôi. Không ai có thể nhận ra nàng đã là một nữ tử bá suất sắc, hay là một nữ hải tặc khét tiếng. Lúc này nàng chỉ như một cô gái nhà bên, nhẹ nhàng, yếu điệu, không nhiễm bụi trần thanh tao bên cạnh Điều thiếu. Có lẽ đây mới chính là con người nàng mà không phải thứ nàng cố tạo thành.

- Mệt mỏi quá thì dừng lại ngủ một giấc đi.

Không đầu không đuôi Điều thiếu trả lời. Câu nói này có nhiều tầng ý nghĩa.

- Đôi lúc cũng muốn như Gia Hân muội có thể ngủ ngon một giấc, nhưng ta không được may mắn như vậy, không có bờ vai nào đủ an toàn.

Điều thiếu lắc đầu không đồng ý.

- Chạy xa một chút, tìm một nơi bình yên mà sinh sống... đừng nghĩ đến báo thù nữa. Kẻ sống trong hận thù chỉ tự làm tổn hại mình, lúc đó địch nhân càng vui vẻ mà thôi.

Lời nói của Điều thiếu là chân tình, hắn yêu cái đẹp, thương hoa tiếc ngọc, vậy nên hắn có ý tốt khuyên Dương Tú Ninh cũng là chuyện thường. Nhưng hắn tuyệt đối không có cái ý nghĩ lợi dụng tình cảnh mà nài nỉ với nàng.

- Ta có thể bình yên mà sinh sống sao?

Dương Tú Ninh hơi ngần ngại nhìn đáng chiều nơi xa mà vô thức trả lời, lại cũng là câu hỏi.

- Có thể chứ, chuyện cũng đã chục năm rồi, còn ai để ý nữa, lúc này Thái Bình quốc gặp nguy tứ bề còn có mật thám nào truy sát cô? Chỉ cần buông bỏ chạy một nơi xa, cưới một tấm chồng như ý, sống cuộc sống bình thân không phải tốt hơn sao?

Điều thiếu phá lệ nói hơi nhiều cùng Dương Tú Ninh.

- Tôi đi rồi thì đám huynh đệ phải làm sao? Họ đã hy sinh cả gia đình tại Trung Hoa để bảo vệ tôi. Nay lại như lục bình không rễ mà trôi dạt đến đây. Chẳng nhẽ tôi có thể vô tình bỏ mặc họ?

Lúc này Dương Tú Ninh đã hai hàng lệ châu vô thức lăn trên má, lóng lánh như hổ phách tan chảy trên làn da bạch ngọc.

- Cô cho bản thân một cơ hội cũng là cho thuộc hạ một cơ hội. Họ vốn dĩ cũng không cần cô phải lãnh đạo. Cô còn đó trách nhiệm của họ lại càng cao, nguy cơ của họ lại càng lớn. Buông tha được thì tôi cũng có thể giúp họ an gia được. Dù sao vẫn tốt hơn lên đênh trên biển được bữa nay lo bữa mai.

Điều thiếu là thật lòng, lần này dư nghiệt Thái Bình Thiên quốc giúp Điều thiếu công lớn trong trận đánh ở Vạn Ninh. Để an gia cho hơn ngàn hải tặc không là chuyện khó với khả năng của Điều thiếu lúc này.

- Tại sao lại giúp tôi?

Dương Tú Ninh quay qua nhìn Điều thiếu chăm chú mà hỏi, đôi mắt nàng vẫn đắm lệ nhòa.

- Có ba phần là thương hoa tiếc ngọc, tôi ưa thích vẻ đẹp của cô nên giúp, bảy phần là lợi lực lượng của cô. Sau khi đạt được mục đích thì tôi báo đáp. Tôi nói vậy cô có tin chăng?

Điều thiếu cũng nhìn nàng mà đạo, hắn không ngại khi thừa nhận có thích vẻ đẹp của Dương Tú Ninh mà giúp đỡ.

- Tôi cảm ơn, tôi tin anh. Nếu như tôi buông bỏ thì anh có thể an bài cho thuộc hạ của tôi ra sao?

Dương Tú Ninh có vẻ hơi vụng vẩy trong lòng mà đưa ra câu hỏi.

- Có hai cách bố trí, thứ nhất thủ hạ của cô có thể về đất liền làm lương dân, tôi có thể cung cấp đất đai canh tác, nhà cửa, dụng cụ v.v.. họ sẽ sống nốt quãng đời còn lại yên yên bình bình. Nhưng họ sẽ bị quản chế không bao giờ được đụng vào đao gươm vũ khí trong địa phận mà tôi cai quản. Nói chính xác hơn là tại Đại Nam quốc không có chỗ cho họ động đao gươm. Cách thứ hai, họ có thể chọn đó là tiếp tục cuộc sống bình nghiệp. Có thể chọn bất kì mảnh đất nào để lập thân, tôi sẽ cung cấp phần nào đó vũ khí, lương thực cho họ lập thân.

Dương Tú Ninh nghe được câu trả lời này thì hai mắt sáng long lanh nhìn Điều thiếu như bóng cháy.

- Mảnh đất nào anh có thể cấp cho chúng tôi để lập thân?

- Philippine, Miến Điện, Xiêm La. Tùy vào tùy tùng của cô chọn lựa thôi.

Điều thiếu cũng không quá trách nhiệm mà nói một câu. Thật ra những vùng đất này vẫn không quá dễ can thiệp quân sự. Nên nhớ lúc này Philippin là thuộc địa

lâu năm của Tây Ban Nha, họ đã tiếp cận vũ khí hiện đại từ rất sớm và có sức chiến đấu rất mạnh trong khu vực. Xiêm La thì đang có Pháp án ngữ vùng biển phía Nam nên Diêu thiếu có muốn hỗ trợ khí tài có lẽ chỉ là một lần duy nhất. Miến Điện là thuộc địa Anh, khó có thể chen chân.

- Nếu như chúng tôi muốn chọn vùng Quảng Tây thì anh có giúp chúng tôi không?

Dương Tú Ninh mảy liễu dân ra mà vợ và hỏi. Philippine, Miến Điện, Xiêm La cô đều không muốn. Nơi đó quá xa rồi, tất cả bộ hạ của cô chỉ mong muốn có ngày được quay lại đất mẹ, kể cả chết nơi đó cũng được.

- Haizzzz. Cuối cùng cô vẫn không buông bỏ được. Nói thật không phải tôi phân biệt nam nữ gì cả, có nhiều người phụ nữ còn giỏi hơn đáng mảy râu. Nhưng mà chuyện đánh giết giết không quá phù hợp cho phái nữ, nhất là nữ nhân đẹp như cô. Tôi không quá đành lòng.

- Tôi hiểu.

Dương Tú Ninh không nói nhiều mà cúi đầu đi bên cạnh Diêu thiếu. Cả hai người trầm mặc không nói thêm chuyện gì họ từ từ quay về quân doanh Vạn Ninh quân bên bờ sông Cầu. Lúc này đây trong quân doanh là một mảng nhộn nhịp. Bọn họ đang vận chuyển những thanh đại bác hình thù kì lạ từ trên thuyền xuống. Bên cạnh đó là từng thùng từng thùng súng trường được vận chuyển vào kho quân khí.

Lần này Robert đi Châu Âu tất nhiên sẽ hoàn thành hợp đồng mua nốt 10 ngàn thanh súng Kammerlader 1842 của Na UY. Tất nhiên mớ đại bác kì lạ kia thì Diêu thiếu vẫn chưa có thông tin. Chính xác ra 10 ngàn thanh súng Kammerlader đã kí hợp đồng bán cho triều đình Đại Nam. Nhưng lúc này tình thế đổi thay, Diêu thiếu không thể nào giao chúng cho Hoàng Hữ Trung được. Nói cho cùng triều đình vẫn chưa trả tiền cho nên số súng này vẫn có thể bùng hợp đồng đó.

Lúc này vận chuyển đến quân doanh là 3000 thanh Kammerlader để trang bị cho ba ngàn lính Vạn Ninh. Súng Brunswick rifle của anh thì một phần trang bị cho quân địa chủ, một phần Diêu thiếu giữ lại trong kho làm vật tư chiến lược.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Gia phả - Lịch sử phủ bụi mờ

Tối ngày 4 tháng riêng, chắc chắn đây là một buổi tối rất bận rộn của Diêu thiếu vì có quá nhiều người cần gấp hẩn sau buổi tiệc nhẹ rồi. Người giữ vị trí đầu tiên chính là Gia Hân muội từ rồi.

- Lão ba, ngày mai người theo thuyền về Vạn Ninh nhưng Gia Hân để lại cũng không sao. Con cho thân binh đưa tiểu muội về thành Bắc Ninh để nàng chơi bời thăm thú cũng tốt. Tuyệt đối không nguy hiểm. Đưa nàng về ngay sợ đi thuyền mệt mỏi.

Gia Hân trưởng đến dài, nàng 9 tuổi mà dài đến một mét năm mấy rồi, khả năng rất lớn là khi trưởng thành thì cô nàng này sẽ là siêu mẫu chân dài trên 1m70. Đây chính là cái gen trội nhà họ Trần. Nhưng phụ nữ thời này trưởng dài không phải là tốt, mỗi thời đại có cái thẩm mĩ khác nhau. Nếu Gia Hân cao trên 1m70 thì khả năng ế chồng rất cao, thanh niên Đại Nam chả mấy ai cao hơn được nàng. Lúc này đây đã dài đến gần như que sào nhưng Gia Hân vẫn thói quen vắt vẹo trên đùi Diêu thiếu mà ôm lấy cổ hẩn. Nghe thấy được ở lại thì tiểu thư nhà họ Trần reo lên sung sướng. Nàng biết được nhà này ai nói tính, ca ca ca đã mở lời khẳng định như vậy thì phụ thân chắc chắn không ý kiến.

- Được rồi, để tiểu Hân ở lại chơi vài ngày cũng tốt. Nói về chuyện quân đi. Hân nhi con về lều nghỉ ngơi nhé. Đi cả ngày mệt rồi, với lại ca ca của con rất bận, để hẩn làm việc đã.

Hân nhi là đứa bé cực kì nghe lời và hiểu chuyện, tuy có bất mãn vì phải đi ngủ sớm nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn lễ chào phụ thân cùng ca ca rồi theo chị Nụ về chiếc lều xinh xắn của mình.

- Tốt rồi, muội về đi, xong việc ca sẽ qua lều của muội một lát.

- Ca hứa rồi nhé.

Hân nhi vui vẻ nở nụ cười hết công suất nhe hàm răng trắng bóng.

- Ca hứa được chưa, tiểu hoạt đầu ha ha...

Hân nhi theo chị Nụ đi khuất thì hai Cha con nhà Quang Cán ngồi xuống đàm chuyện binh.

- Khi nào con tính xuất binh đánh Thái Nguyên? Có cần lão từ điều thêm tinh binh Vạn Ninh trợ giúp. Gần đây nạn dân lại đến Vạn Ninh rất nhiều. Ta cũng thu thêm được 3 ngàn binh bổ xung vào và bắt đầu luyện tập rồi.

- Không cần thiết, Con chưa đánh vì muốn luyện binh mà thôi. Đồng thời tính toán xem sẽ chiếm bao nhiêu lợi tức khi vào Thái Nguyên. Đánh tan quân Lê Duy Phụng không khó, nhưng nếu chúng trốn lên Tuyên Quang, Cao Bằng thì lùng bắt khó khăn. Chuyện Vạn Ninh quy cách là lão ba làm chủ, tôi không can thiệp nhiều. Nhưng mà quân bị không cần mở rộng quá nhiều. 7 ngàn binh cho 3 châu là đủ. Chỗ Hoàng Bồ nơi Trương Chiến đóng binh không có quá nhiều vị trí chiến lược quân sự bố trí 1 ngàn tân binh ra tăng luyện tập là đủ. Đông Triều nay là cửa ngõ vào Vạn Ninh nên cần trọng binh và các điểm cao hỏa lực cần bố trí tốt. Trần Văn Văn cũng là tướng có kinh nghiệm và có chủ kiến, dặn dò rồi để hẩn tự bố trí là được. Quân số nơi này cần 2 ngàn. Bốn ngàn quân còn lại là tinh binh trong tinh binh thì lão ba người nắm trong tay. Bố trí chia đều hai bên đông tây Vạn Ninh. Tây Vạn Ninh có bãi Vạ Cháy có thể đổ bộ quân nên phải bố trí

trọng pháo thủ vững chỗ này.

Quang Cán ca nghe rất nhập tâm, ý kiến của Điều thiếu luôn được hắn tôn trọng với cấp độ cao nhất.

- Ôi người đi xa rồi, chỉ còn lại mình ta trần thủ ba châu cảm thấy hơi kiệt sức.

- Lão ba yên tâm, Thái Nguyên- Vạn Ninh chỉ một ngày đường thủy, sau này tôi sẽ lắp đặt hệ thống liên lạc, đảm bảo chúng ta ngày ngày trao đổi thông tin. Vậy là tốt rồi. Thôi chúng ta nói về truyện tên cứu cứu (cậu em mẹ) Bùi Khang này.

Nhắc đến vụ tên em vợ chết bầm này thì Quang Cán nghiêm túc hẳn lên, hắn đứng dậy đi ra ngoài lều mà ra lệnh thân binh. Ngay lập tức có năm mươi thân binh xuất hiện bao vây chặt chẽ căn lều của Điều thiếu đồng thời họ cũng đứng cách xa lều để không nghe thấy gì. Lúc này chỉ có hai cha con thì thầm trong lều mà thôi, người bên ngoài tuyệt đối không thể biết họ đang nói gì.

- Cái gì... sao lại liên quan rộng vậy? Thế chuyện lão tía người có ý định làm giang hồ lực tinh minh chủ không phải là nóng đầu làm càn mà là có dự mưu?

Điều thiếu gằn giọng thì thầm cùng Quang Cán sau khi nghe câu chuyện rõ ràng.

- Người nghĩ lão tía là ngu ngốc thật sao... nhưng mà việc bị Thiên địa hội thao túng nội bộ võ lâm minh chứng là ta không có phát giác, nghĩ lại vẫn còn rùng rợn.

- Lão tía, người lừa ta đến khổ a.

Hôm nay nói rõ ra một mẻ thì Điều thiếu mới hiểu rõ một chuyện, Cán Ca giả bộ ngờ ngờ nghếch nghếch, lúc tinh minh, lúc điên điên khùng khùng. Nhưng hắn tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, ít ra hắn đã lừa được đặc vụ Điều thiếu một mảng. Người lừa được Điều thiếu há có thể tầm thường sao, mặc dù nguyên nhân phân đa trong đó là Điều thiếu không có mấy sự đề phòng với Quang Cán. Nhưng lão thanh niên nhân này đúng là không phải nhân vật trong ao tù. Cán ca lúc này khiến cho Điều thiếu đánh giá lại với con mắt khác hẳn.

Hóa ra cuốn gia phả họ Trần mà bấy lâu Điều thiếu vẫn xem là đồ giả, nói là đồ giả cũng không đúng vì chúng đúng là thật nhưng là bản sao chép lại trong đó thiếu đi một nhánh của họ Trần đã tách đi sinh sống ở tỉnh Quảng Ngãi. Cuốn gia phả này đã được nhà họ Trần làm viết lại vào những năm 1800. Bí mật phôi bụi này của lịch sử lại là một bí mật động trời có liên quan đến nhà Tây Sơn. Không ngờ cái nhánh họ Trần tách đi sinh sống tại Quảng Ngãi vậy mà sau đó có sinh ra một nhân vật kiệt xuất, một trong Tây Sơn Thất Hồ tướng... Siêu Võ hầu Trần Quang Diệu. Con mẹ nó rau má đậu xanh, không ngờ họ Trần tại Hà Tĩnh lại có dây mơ rễ má với Siêu Võ hầu Trần Quang Diệu, mặc dù đã khá xa và nhiều đời cách biệt nhưng dây dưa thì vẫn là dây dưa. Chính vì sự liên đới khi Gia Long điều tra nhà Trần Quang Diệu nên ông có tiện nghi của Quang Diệu đã hủy đi bản gia phả gốc mà thay vào bản gia phả chép mới này, trong này bỏ đi luôn cái chi họ Trần đã đi định cư tại Quảng Ngãi. Cũng may mắn vì lúc đó Siêu Võ hầu Trần Quang Diệu và con cháu sợ Gia Long có được danh sách người nhà nên cũng hủy đi bản gia phả của họ Trần tại Quảng Ngãi.

Nhưng sự việc chưa kết thúc ở đó. Họ Bùi và họ Trần có quan hệ sâu sắc lâu năm. Bùi gia và Trần gia thông hôn là rất nhiều đời. Và đến đời của Siêu Võ hầu Trần Quang Diệu chính là nữ tướng Bùi Thị Xuân được gả làm vợ của Trần Quang Diệu. Bà cũng là nữ tướng xuất sắc của quân Tây Sơn làm tới danh hiệu Đô đốc, chỉ huy đội tượng binh.

Nhà Tây Sơn bại thua, Nhà Nguyễn đuổi cùng giết tận, Siêu Võ hầu Trần Quang Diệu, và Đô đốc Bùi thị Xuân cùng con cái đều chết thảm. Nhưng Bùi gia hầu duệ nhiều chi vẫn còn đó, họ vẫn tiếp tục sự nghiệp phục hưng Tây Sơn. Tổ chức này không khác lắm với Phan Thanh Phục Minh của Trung Hoa. Họ Bùi thành lập thế lực ngầm núp danh dưới các tiêu cực vận chuyển hàng hóa. Nhưng để phục vụ cho một đại thế lực ngầm này thì họ Bùi cần rất nhiều tiền bạc để duy trì. Mà Trần Bùi hai nhà thông gia nhiều đời, dây mơ rễ má khó nói rạch rời. Đời này Cán ca cưới phu nhân là Bùi Thị Xuyên với thân phận là con gái của trưởng tiêu cục Phúc An tại Huế Kinh. Bà Xuyên sinh ra được một người con trai, chính là cái thân xác này của Điều thiếu.

Nhưng họ Bùi vẫn là tổ chức ngầm chống nhà Nguyễn nên họ vẫn phải có những hoạt động thực tế, và trong một lần hoạt động này bà Xuyên đã mất mạng. Trần Quang Cán quá đau thương mà điên cuồng trách móc họ Bùi về việc bà Xuyên thương vong, đồng thời hắn cũng cắt đứt quan hệ cùng nhà họ Bùi. Chính vì lý do này nên Điều thiếu không mấy khi nghe Cán ca nhắc về nhà vợ.

Việc Cán ca muốn dựng cờ khởi nghĩa đánh Pháp đó là cái có, hắn muốn tiến chân vào quan trường sau đó tìm cách hạ sát kẻ năm xưa đã giết vợ hắn là thật. Chính vì lý do này trên đời mới xuất hiện một tên thương nhân tinh anh như cáo, vậy mà lại ngu ngơ để nhân vật giang hồ lợi dụng ẩn chứa ở chùa. Hắn có ngu ngơ không thì đến đây ai cũng rõ rồi.

Lần này ác khách là cậu em vợ đến gặp Quang Cán lý do rõ ràng là muốn lợi dụng thế lực trong tay hai cha con nhà họ Trần mưu nghiệp lớn. Nhưng Cán ca không muốn, hắn hiểu rõ mình có bao nhiêu cân lượng có thể đánh cả một quốc gia sao. Cán ca đã mất vợ, hắn tròn xâu trong lòng nỗi bi thương ấy, hi hi ha ha mà sống kiểu phong lưu, cưới tiểu thiếp, làm mình chủ. Nhưng đó chỉ là liều thuốc tỉnh thần có lấp đầy vết thương lòng do người vợ quá cố để lại. Nếu Cán ca háo sắc, có mới nói cũ thì lúc này hắn hẳn phải có vợ mới rồi. Nhưng vị trí thế tử trong lòng Cán ca là vạn tà bất xâm, chỉ có một người con gái có thể ngồi ở vị trí đó mà thôi. Người con gái này hiện giờ không còn tại thế, nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể ngồi.

Điều thiếu nghe chuyện xưa, nhìn giọt nước mắt chua xót trên gương mặt anh tuấn của Cán ca thì cũng hiểu phần nào. Hắn lúc này là tôn trọng tình cảm của vị phụ thân thiện này đây.

Còn chuyện tổ chức Tây Sơn ngầm kia thì thôi đi, con mẹ nó bị từ chối lại dám lấy thân phận thật của Trần gia ra để uy hiếp. Con mẹ nó tưởng Điều thiếu là bần nhão, nể mặt người đàn bà sinh ra thân xác này mà Điều thiếu sẽ tha cho Bùi Khang một lần. Nhưng chỉ cần đề cập đến chuyện này thì Điều thiếu không ngại tung hết lực lượng mà nhổ tận gốc cái tổ chức vớ vẩn này. Lấy việc thân phận thật của Điều thiếu để uy hiếp, nực cười. Đừng nói thiên hạ, triều đình có tin không. Tin thì đã làm sao? Vạn Ninh quân là đi ngan Đại Nam, Thái Nguyên quân là đi dọc Đại Nam. Thời buổi rầm rối này chẳng nào ngu mà đi chọc họ Trần hắn. Đúng thật chỉ có tổ chức nào ung Phan Nguyễn Phục Sơn kia mới nghĩ ra được thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Robert đã tâm

Bàn phương án giải quyết vấn đề nhà họ Bùi xong thì Quang Cán cũng yên tâm mà rút lui. Điểm quan trọng đó chính là lúc này Trần gia thái độ quyết định hướng đi của mối quan hệ Trần – Bùi mà không phía Bùi gia có thể khoa chân múa tay. Điều thiếu quyết định vài hôm nữa mới tiếp xúc Bùi gia, vì hẳn có thể đoán được Bùi gia không chỉ đơn giản gặp Trần gia để yêu cầu khôi phục bình ổn rồi gì đó. Chuyện này không thể đùa vì tình hình của Triều Huê đang loạn như còi cắm heo thì Bùi ra đột ngột nhảy ra. Đây không chỉ là một sự trùng hợp bình thường. Nhưng tất cả Điều thiếu đành phải khép lại hết, lúc này đây hẳn phải tiếp xúc một nhân vật cực kì quan trọng. Ngài Robert phó chủ tịch kiêm giám đốc điều hành công ty K&R.

- Robert bạn của tôi, anh nhìn có vẻ gầy đi rất nhiều, thật quá làm phiền anh rồi.

Điều thiếu đứng lên rót một ly rượu nho cho Robert. Phải nói Điều thiếu cực kì cảm kích sự nhiệt tình, thành tâm của người Mỹ này. Đơn giản chuyến đi châu Âu này của anh ta chỉ có một số việc rất nhỏ như mua các chất hóa học, chất phụ gia để phục vụ nguyên liệu đầu vào cho nhà máy hóa học ở Vạn Ninh mà thôi. Còn lại đến 90% công việc lại là việc riêng của Điều thiếu mà hẳn nhờ Robert giúp đỡ. Số tiền gần 2 triệu bảng trong đó có ba phần là của Robert nhưng anh ta sẵn sàng cho Điều thiếu mượn ứng trước để mua các trang thiết bị cần thiết. Mỗi thịnh tình cùng sự trân thành ấy nếu Điều thiếu còn không nhìn ra thì hẳn đã mù mắt rồi.

- Ô không có gì. Tôi đi cũng là để chứng kiến thêm sự thần kì của anh. Tôi thật không hiểu nổi tại sao anh ngồi ở Phương Đông mà lại có thể nắm rõ từng chuyện từng chuyện một ở Châu Âu. Đây là bản danh sách những gì tôi đã làm ở Châu Âu. Nói ra thì quá dài, có thể bỏ sót nên tôi viết thành báo cáo cho anh.

Robert đón lấy chén rượu của Điều thiếu mà cười đáp. Sau đó hẳn đến bên chiếc cặp đang đặt trên bàn mà đưa cho Điều thiếu một bản báo cáo.

- Bạn của tôi, anh quá tốt. Anh đã xem bản báo cáo tài chính của công ty?

Điều thiếu cũng không vội đọc bản báo cáo mà ngồi xuống ghế sau đó ngược nhìn mà hỏi Robert.

- Ý của anh là chuyện anh đã dùng trước phần tiền lợi tức của tôi trong việc mua súng và pháo của người Anh? Tôi đã xem qua rồi rất chi tiết rõ ràng. Tôi rất tin tưởng vào sự minh bạch đó. Bên cạnh đó hai chuyến hàng vừa rồi của chúng ta đưa đi Hongkong không những bù vào khoản này mà còn dôi rất nhiều. Nếu anh cần về tài chính thì tôi có thể để nó lại cho anh mượn trước.

Nói đến đây Robert hơi dừng lại, nhấp một ngụm nhỏ rượu nho rồi tiếp tục.

- Nói thật, nhiều lúc tôi như nằm mơ, kiếm tiền không ngờ dễ đến vậy, đến lúc này ôm đồng séc trị giá cả triệu £ kia tôi không biết mình sẽ tiêu vào việc gì nữa. Mua đất, mua nhà, xây biệt thự, ăn chơi? Khi có quá nhiều tiền tôi lại thấy mình mất phương hướng. Hay là tôi đầu tư quân sự vào Đại Nam, anh cho tôi một chức vua gì đó, cai quản một cái công quốc, hay bá quốc gì đó.

Robert nói nửa thật nửa đùa mà cười cùng Điều thiếu. Nói thật ba chuyến hàng heroin trong ba tháng đã cho Robert khỏi tái sản bằng hẳn đi buôn vũ khí, buôn vải trong khoảng 10 năm mới có được. Chính vì vậy khi nghĩ đến khoảng thời gian tiếp theo tiền theo tiền đồ tới thì tên thương nhân này hoang mang. Hẳn chưa biết mình sẽ dùng vào việc gì. Bởi lẽ hẳn không như Điều thiếu tiêu sạch tiền vào quân sự, vậy nên tên Mỹ quốc này rất là bối rối với hướng đi tương lai. Có lẽ làm một cái quốc Vương coong coong ở Đông Á không phải chuyện xa vời. Chiến tích của Điều thiếu tại Vạn Ninh hẳn đã thấy, Robert cho rằng nếu Điều thiếu chịu giúp thì cái ý nghĩ không thực tế trên có thể thành.

- Thật ra giúp anh thành lập một cái công quốc tại Bán Đảo Đông Nam Á này không khó. Nhưng nói thật nếu làm vậy anh cũng không có một ngày sung sướng dễ làm quốc vương đâu. Cả đời còn lại của anh sẽ ngập chìm trong binh đao khói lửa. Người bán địa sẽ không ngồi yên, nay khởi nghĩa, mai bạo loạn, quá mệt mỏi. Nhưng quả thật nếu anh muốn thì Xiêm La, Cao Miên, Ai Lao là những nơi chưa có đế quốc thực dân, tôi có thể giúp anh. Nhưng thật ra tôi nghĩ sau này anh dành đủ tiền rồi hoạt động chính trị ở nước anh sau đó tranh cử Tổng Thống thì hay hơn. Ít nhất làm một thượng nghị sĩ của nước anh cũng không tồi.

Điều thiếu câu trả lời rất trân thành và nghiêm túc khiến cho Robert phải đắm chiêu suy nghĩ rất nhiều. Con đường chính trị tại Mỹ nếu có đủ tiền để vận động hành lang thì không phải khó. Nhưng tên này lại có tư tưởng tiểu bá mà muốn làm một quốc vương be bé tự quản một phương. Thật ra tư tưởng này rất phổ biến, chỉ là họ không có cơ hội mà thực hiện thôi. Nhưng Robert hẳn là có cơ hội đấy.

- Nếu anh nói thật lòng thì tôi cũng nói thật lòng. Việc tôi có thể làm chính trị ở Mỹ và chuyện tôi có một công quốc be bé tại Xiêm La, Cao Miên, Ai Lao hoàn toàn không xung đột. Nếu anh vẫn sẵn sàng giúp thì tôi muốn một mảnh đất nho nhỏ tại Cao Miên. Tôi nghĩ nơi đó thích hợp với tôi vào lúc này. Việc làm chính trị tại Hoa Kỳ thì tôi cũng ao ước, nhưng dòng họ của tôi trước giờ gắn liền thương nghiệp, việc này hơi khó.

Robert rất tinh minh hẳn chọn là Cao Miên vùng đất, nơi này hiện tại không có đơn vị hành chính quốc gia chính thức mà bị chia cắt làm hai nửa, một nửa do Đại Nam quản lý, một nửa do Xiêm La khống chế, tức là nếu Robert nhảy vào thì hẳn hoàn toàn có thể lập một quốc gia mà ít có vật cản. Sau khi lập công quốc thì hẳn muốn dựa vào chế độ của Châu Âu mà nương tựa Đế Quốc Đại Nam. Có Điều thiếu chống lưng thì Robert hẳn vững như bàn thạch. Đúng là con người khi đã có tiền, có quyền, có chống lưng thì đã tâm tăng lên với cấp số nhân.

- Được rồi, vậy anh lấy danh nghĩa cá nhân đi, tôi sẽ giúp anh đánh một phần đất Cao Miên. Nhưng nói thật anh phải tự lập quân đội của mình, tôi chỉ giúp anh đánh hạ mà không thể giúp anh trú quân nơi đó. Còn việc anh có làm chính trị hay không thì tôi không ý kiến nhiều. Nhưng dòng họ của anh sau này sẽ có người chắc chắn làm tổng thống Mỹ, tôi là chắc chắn.

Robert tên đầy đủ là Robert Trump vậy thì thử hỏi tương lai của gã này có con cháu làm tổng thống mỹ hay không? Có lẽ có đấy.

- Ha ha, tôi tin tưởng vào sự thần kỳ của anh. Hi vọng sau này dòng họ của tôi có người làm tổng thống, nhưng lúc này tôi muốn làm một cái Công Vương coong

coong đã. Về nhân thù thì thôi có thể về Mỹ triều mộ một phen, những nông nô da đen của nhà tôi sẽ được tôi giải phóng và đưa đến Vạn Ninh luyện tập. Có lẽ tôi sẽ kéo thêm một số bạn bè tham gia dự án này. Hi vọng anh có thể giúp sức.

- Bạn của tôi, anh có được lời xác định chắc chắn từ phía tôi. Ha ha ha

Rober nghe thấy thì rất mừng rỡ, hẳn không ngờ được Điều thiếu có thể dễ dàng như vậy đồng ý giúp hẳn.

- Được rồi Kenny bạn của tôi, anh hãy xem xét bản báo cáo của tôi đi, đảm bảo anh sẽ rất bất ngờ.

Điều thiếu gật đầu mà mở bản báo cáo của Robert ra và hẳn quả thật cảm thấy quá bất ngờ chứ không phải chỉ là bất ngờ thông thường. Lúc này Điều thiếu quả thật muốn đứng dậy mà đề Robert ra hôn hẳn một cái thật kêu. Tên này thật quá đáng yêu rồi.

Chuyện thứ nhất tên Robert này làm khi đến Châu Âu tất nhiên là qua chỗ Henry Bessemer để lấy về 10 chiếc lò nung thép Bessemer rồi đặt hàng thêm 20 chiếc. Nếu không vì năng suất của Henry Bessemer không đủ đáp ứng cho lần sau quay lại thì 40 chiếc cũng là ít đó. Công suất của lò nung gang thép Henry Bessemer hiện nay vẫn là đang đứng đầu thế giới. Chẳng qua nó chưa được phổ biến cũng như chưa được công nhận rộng rãi mà thôi.

Điểm đến thứ hai của Robert không ngờ lại là Vương Quốc Phổ, cũng bởi lẽ Điều thiếu quá sức khen ngợi thanh súng trường Dreyse M1841 của nước này nên Robert muốn thử vận may. Không ngờ vận may thực sự con mẹ nó đến với tên thương nhân này thật. Không ngờ thời điểm mà Robert đến Vương Quốc Phổ lại là lúc thích hợp nhất để dùng tiền.

Ngày 2 tháng 1 năm 1861, Friedrich Wilhelm IV mất. Wilhelm lên ngôi quốc vương, hiệu là Wilhelm I. Và từ lúc Wilhelm I lên ngôi cho đến khi Robert đặt chân lên đất Phổ là cả một quá trình diễn biến chính trị cực kì phức tạp của quốc gia này. Wilhelm I ban đầu thì có vẻ ủng hộ những người Đức theo tư tưởng tự do. Vậy nên trong buổi gia miện (có hình thức như lễ đăng cơ của Đông Á) Wilhelm I bỏ đi nghi thức tuyên thệ trung thành, các nghi lễ tuyên thệ trung thành – vốn gắn liền với chế độ quân chủ chuyên chế cũ – đã không còn thích hợp trong thời đại mới của hiến pháp và nghị viện lúc này.

Nhưng sau đó thái độ của Wilhelm I lại thay đổi, căng thẳng giữa Vương triều với Viện Dân biểu đã lên cao khi Wilhelm từ chối nhìn nhận một khoản ngân sách tài chính mới mà Quốc hội duyệt cho quân đội là "tạm thời". Nhưng Wilhelm dứt khoát không chịu thương lượng. Với niềm tin sắt đá của mình vào quyền kiểm soát quân đội như một đặc quyền của nhà vua mà không phải là quân đội thuộc về Viện Dân biểu.

Đảng Tiến bộ Đức vào tháng 6 năm 1861 để tăng cường sự chống đối của mình với chính sách "quân phiệt hóa" của nhà vua. Đảng này kiên quyết đấu tranh nhằm bảo vệ sự kiểm soát của dân chúng đối với lực lượng dân quân và ngăn chặn việc mở rộng thời hạn nghĩa vụ quân sự. Trong các cuộc bầu cử 10 năm 1861, Đảng Tiến bộ gần như đánh bại hoàn toàn những người bảo thủ.

Điều này làm cho Wilhelm I bị dồn vào thế đường cùng ông đã soạn sẵn thư thoái vị để nhường ngôi cho Thái tử Friedrich Wilhelm. Nhưng lúc này thì cứu tinh Robert Trump xuất hiện, không phải dưới tư cách một thương nhân mà dưới tư cách là một Công tước Phương Đông.

Robert chém gió toi bởi về một công quốc không có thật của hân ở bán Đảo đông dương, cộng thêm một Đế quốc Đại Nam ủng hộ hẳn. Việc hân bàn bạc với Wilhelm I đó là có thể cung cấp tài chính cho Wilhelm I tái thiết quân đội của mình nhưng mà đổi lại thì Công quốc Trump cùng Đế Quốc Đại Nam sẽ trao đổi tiến bộ khoa học kĩ thuật một cách toàn diện của Phổ. Nói trắng mẹ nó ra là Phổ bán công nghệ vũ khí cho Robert, Robert hẳn hứa sẽ ủng hộ Wilhelm I với tổng mức đầu tư 10 triệu bảng trong 5 năm. Con số này có thể mở rộng hơn sau khi Robert quay về Phương Đông và thương lượng cùng đồng minh là Công tước Kenny Trần, tất nhiên cái công quốc họ Trần này cũng méo có thật. Nhưng mà Phổ quốc bây giờ đang mải mê thống nhất liên bang Đức và đánh nhau với các quốc gia lân bang ở Châu Âu. Quả thật tình hình Đông Á họ không có nắm được bao nhiêu. Và lại Wilhelm I cũng chẳng quan tâm 2 cái Công quốc kia ở nơi nào. Có tiền vào lúc này để giải quyết tình hình là quá ok rồi.

Vậy là một bản hiệp ước của Vương Quốc Phổ và hai Công quốc vô hình của Á Đông đã ra đời. Với 1 triệu £ đưa trước và trao đổi lấy một lượng lớn rác thải vũ khí cộng rác thải dây truyền công nghệ. Với một triệu £ đưa đến đúng lúc cộng thêm 2 triệu £ hứa sẽ đưa đến trước tháng 3 năm 1862 thì Wilhelm I hoàn toàn tự tin hợp mưu cùng Otto von Bismarck một quý tộc địa chủ bảo thủ. Cả hai quyết định sẽ kiên trì đường lối quân phiệt hóa Vương Quốc Phổ, họ theo đuổi một chính sách ngoại giao mạo hiểm nhằm thống nhất nước Đức bằng hàng loạt cuộc chiến tranh. Và Wilhelm I từ bỏ ý định thoái vị, Bismarck được bổ nhiệm thủ tướng sớm 9 tháng trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 102: Công ty TNT

Lý do tại sao Robert đề ra hai cái công quốc này để làm gì. Thứ nhất chính là dã tâm của Robert, hẳn thấy kiếm tiền bằng heroin quá dễ dàng, lúc này chỉ có một nhà máy chế biến và thị trường chỉ là Hokong và Quảng Châu thôi mà lợi nhuận đều tính bằng triệu £. Nếu là mười nhà máy, là thị trường toàn đại Thanh, toàn Đông Á, toàn Châu Âu thì sao? Chỉ trong 1 năm hẳn có thể tẩm bằng tiền rồi. Nhưng số tiền ấy để làm gì? Tất nhiên tư tưởng tiểu bá của Robert sinh ra từ đây.

Thứ hai đó là vấn đề ngoại giao thì Robert tự nâng mình từ thương nhân lên thành Công tước xừ xa xa xừ xừ cũng nâng lên vị thế đối thoại của hân cùng Wilhelm I. Từ đó rất nhiều vấn đề đôi bên với thân phận thương nhân thì không thể giải quyết được nhưng với thân phận Công tước xừ xa xa xừ xừ thì lại đơn giản hơn nhiều.

Kể đến chắc chắn sẽ có chuyện Phổ quốc sẽ xác minh độ chính xác của thông tin Robert đưa ra, có thể họ sẽ thăm dò Anh, Pháp, Tây Ban Nha. Nhưng trực tiếp nhất đó là cử sứ giả đi theo Robert, cái này thì Robert không ngại, hẳn có Vạn Ninh đất của Điều thiếu làm bằng cớ. Điều thiếu ở Vạn Ninh cũng chẳng khác nào một Công tước với công quốc riêng của mình. Ít nhất là Robert cảm thấy vậy.

Còn về vấn đề Điều thiếu có đồng ý hay không thì Robert hẳn lại tự tin mười phần là người Á Đông trẻ tuổi thần kỳ kia sẽ đồng ý. Bởi trong mắt thương nhân Mỹ quốc này thực sự nhìn thấy hành động của Điều thiếu là đã tâm chú không phải yêu nước. Có lẽ đứng trên góc độ nhiều người lúc này nhìn vào Điều thiếu hành động cũng nghĩ vậy. Nhưng chỉ có bản thân Điều thiếu là hiểu được hành động của hắn thuần túy là tăng cường sức mạnh cho một dân tộc mà thôi. Cái mà Điều thiếu làm đó là tình yêu dân tộc và cống hiến không cần báo đáp.

Vấn đề cuối cùng đó là Robert lôi Điều thiếu vào chuyện kết minh cùng Phổ quốc vì hắn thấy rằng đã tâm hân muốn thực hiện được bắt buộc phải có sự giúp đỡ của Điều thiếu. Đến cả mảnh đất Cao Miên mà hắn cũng đã nghĩ sẵn trong đầu là đủ hiểu được tên này con mẹ nó đã tâm đủ sâu.

Điều thiếu hiểu hết điều này, hắn cũng không có gì trách Robert, con người mà, không có đã tâm thì khó thành nghiệp lớn. Kể từ đây thì mối quan hệ của Điều thiếu cùng Robert sẽ bước qua một trang sử khác. Quan trọng là những lần đi Châu Âu tiếp thì Robert sẽ phải càng thêm cố gắng, vì đó cũng là từng bước thực hiện đã tâm của hắn.

Cuối cùng lần này Robert đã đưa về một sự hợp tác sâu của Vương Quốc Phổ đại diện là Vương triều Wilhelm I với 5 ngàn thanh súng Dreyse M1841. Đây chính là cái gọi là hợp tác quân sự bước đầu, Wilhelm I cũng rất hào phóng khi đưa ra đám rác thải quân sự này để đổi lấy sự ủng hộ tài chính của 1 Công quốc xa xa xa lắm kia. Nói Dreyse M1841 là rác thải vì lúc này quân đội Phổ đã chuyển qua sử dụng Dreyse M1848. Sau 7 năm sản xuất thì Dreyse M1841 đã và đang bị loại khỏi các đơn vị chiến đấu của Phổ. Số lượng súng Dreyse M1841 thải ra là vô cùng lớn.

Dreyse M1841 nặng 4,7 kg, dài 142 cm, đường kính nòng 15,4mm. Tốc độ bắn 10- 12 lượt / phút đối với những tay chuyên, tốc độ đạn đầu nòng đạt đến 305m/s. Tầm xa hiệu quả 500m, tầm xa cực đại 1000m. Đạn là đạn vỏ giấy liền khối hạt nổ được đặt sau đầu đạn. Khi khai hỏa thì kim hỏa sẽ xuyên qua viên đạn từ phần đuôi, xuyên qua cả thóc nổ đen mà đâm vào hạt nổ nằm phía sau đầu đạn.

Đây chính là kiểu súng bolt action đầu tiên trên thế giới với nhiều tính năng vượt trội. Thật không thể hiểu tại sao người Anh và người Pháp lại không tìm hiểu chúng từ những năm 1841. Có lẽ hai dân tộc này vẫn quá tự tin vào những thanh súng mà họ chế tạo ra.

Tất nhiên lúc này Dreyse M1841 đã thành quá khứ, người Phổ đã phát triển loại vũ khí tốt hơn đó là Dreyse M1848. Điểm khác biệt duy nhất đó là nòng súng Dreyse M1848 nhỏ hơn với đường kính 13,2 mm chính vì thế đầu đạn cùng trọng lượng dài hơn, vận tốc bay cùng quãng đường bay vượt trội. Bộ phận khóa nòng và kim hỏa của Dreyse M1848 đã được cải thiện thon gọn hơn nhiều chính vì thế trọng lượng của chúng chỉ còn lại 4,1 kg mà thôi. Nếu so với Dreyse M1848 thì quả thật Dreyse M1841 là rác rưởi mất rồi.

Theo tư liệu hiện có thì số lượng Dreyse M1841 sau 7 năm sản xuất đã là con số gần 100 ngàn thanh, và Dreyse M1848 số lượng hiện tại là gần như tương tự. Wilhelm I muốn hiện đại hóa quân đội để thực hiện “chính sách ngoại giao mạo hiểm nhằm thống nhất nước Đức bằng hàng loạt cuộc chiến tranh” chính vì thế đòi hỏi Dreyse M1841 thành Dreyse M1848 là điều ông ta mong muốn. Nay có người mua trọn Dreyse M1841 thì quá đúng ý của ông ta rồi, kèm theo một khoảng hứa hẹn đầu tư cực lớn thì ông ta hoàn toàn hoan nghênh là phải.

Ngoài 5 ngàn thanh súng Dreyse M1841 thì Robert cũng mang về tình cảm trân thành của vua Wilhelm I với 3 dây truyền sản xuất Dreyse M1841. Lại là một thứ rác thải của người Phổ, nhưng Điều thiếu là yêu chết thử này. Đây là thứ mà Điều thiếu đến năm mơ cũng muốn đây, không ai hiểu sức mạnh của Dreyse M1841 cho bộ binh hơn Điều thiếu lúc này. Dreyse M1848 là công nghệ mới, Điều thiếu không mơ, tất nhiên lúc này nếu Phổ và hai Công Quốc Đông Á hợp tác sâu đến mức độ nhất định thì hoàn toàn Điều thiếu có thể nhập khẩu được nó. Nhưng làm người đã biết đủ, Điều thiếu rất ung ý với lần mua bán này.

Tất nhiên nếu đổi 1 triệu £ cho 5 ngàn thanh Dreyse M1841 và ba dây truyền sản xuất thì qua thiệt thòi. Nên nhớ Dreyse M1841 xuất xưởng lúc mới cũng chỉ có 15-20 £ mà thôi. Tất nhiên Chuyện không dừng ở đó. Robert còn mang về từ phổ rất nhiều các dây truyền sản xuất hóa học mà Vạn Ninh đang cần lúc này. Nên nhớ rất nhiều nguyên liệu đầu vào của 2 nhà máy sản xuất hóa học tại Vạn Ninh là phải nhập ngoại. Quá trình này gây tổn hao thời gian và tăng chi phí rất nhiều. Nhưng với 2 dây truyền lớn và cả chục dây truyền phụ này thì việc sản xuất các chất hóa học gần như khép kín, cũng như thành lập một phòng thí nghiệm hóa học chuyên biệt là chuyện muộn rồi. Lần hợp tác sâu này khiến cho Robert không phải chạy lăng quảng thu mua khắp nơi mà gần như tại Phổ hắn đã hoàn thành 90% nhiệm vụ đã được đề ra.

Bên cạnh đó đúng như dự đoán Wilhelm I đã cử một phái đoàn đặc biệt đi theo Robert để xác nhận tiềm lực tài chính, quân sự của đối tác. Chuyện chính trị không phải đùa, Wilhelm I theo đuổi chính sách quân sự hóa, nếu không đủ tài chính thì người sụp đổ chính là hắn đấy. Giờ đây chắc hẳn Wilhelm I và Bismarck đang mong mỏi chờ đợi phái đoàn kia trở về, tất nhiên là nếu về cùng hai triệu £ thì tốt hơn nhiều.

Chính vì sự hợp tác này mà dẫn đến tình hình thực tế đó là Robert cực kì dễ dàng khi chiêu mộ các công nhân bậc cao của người Đức. Các sinh viên hóa học, vật lý, vi sinh học mới tốt nghiệp, thêm vào đó là một số bác sĩ thực tập sinh của nước Phổ này. Có được sắc lệnh của Bismarck thủ tướng thì chuyện nhỏ này không đáng là bao. Nhưng đối với Điều thiếu thì đây là thiên đại chuyện vui mừng, không có hai hiểu hơn Điều thiếu về sức mạnh của đội ngũ này. Xin lỗi tuy đó là sinh viên mới tốt nghiệp hạng C- không có mấy trọng dụng ở Phổ quốc, nhưng họ chính là những bác học chân chính của Đại Nam. Cái nghịch lý đáng xấu hổ này không ngờ Điều thiếu phải cúi đầu mà chấp nhận. Nhưng có một bước đầu sẽ có bước thứ hai, Điều thiếu tin tưởng rồi có lúc Đại Nam sẽ có đội ngũ khoa học của bản thân mình và không kém bất kì quốc gia nào.

Kế hoạch của Điều thiếu là cực lớn, mà những cái nhỏ bé và óc nho hiểu không nổi điều này. Những sinh viên C- không có việc làm kia thì có tác dụng gì. Thứ nhất họ sẽ thành các giáo sư để đào tạo ra các sinh viên C- - của người Việt. Thứ hai họ sẽ là đội ngũ phát minh đỉnh cấp thế giới của Vạn Ninh. Câu hỏi đặt ra đó là đã là sinh viên hạng bét thì làm sao phát minh được, chuyện đó không phải chỉ dành cho các bộ óc siêu thiên tài hay sao? Câu trả lời là sai bét, 90% phát minh là do vô tình mà phát hiện, mà những cái vô tình này thì đến 90% Điều thiếu biết. Chỉ cần cho các sinh viên hạng bét này biết các “tài nạn vô tình” kia thì họ sẽ nhanh chóng làm ra được “cố ý” phát minh.

Đọc đến đoạn này thì Điều thiếu ngược mặt lên nhìn chăm chú vào Robert rồi mỉm cười:

- Tôi rất hiểu ý anh, cái bản hiệp ước này tôi cảm thấy đáng giá. Tiền với chúng ta trong thời gian ngắn sắp tới có lẽ chỉ là con số, khi mà bí mật về Heroin chưa bị giải khai. Chính vì thế tăng lên vốn đầu tư 20 triệu £ trong năm năm cho Wilhelm I tất nhiên chúng ta phải nhận về các lợi ích tương xứng. Tôi tin lúc này Wilhelm I không chê nhiều tiền. Anh muốn đứng vững chân tại Cao Miên thì ngoài sự giúp đỡ của tôi anh cũng cần Wilhelm I. Xem ra phải sớm đánh cho anh một cái Công quốc rồi.

- Cảm ơn Kenny Công tước ha ha ha....

Robert cười tươi như hoa, anh ta biết mình đã tuyệt đối thành công mà trên đầu gọi Điều thiếu là công tước. Nói đi nói lại thì lần này Robert biết Điều thiếu sẽ giúp hắn đánh Cao Miên không chỉ vì tình bạn mà là vì lợi ích chính trị. Tất nhiên trước đó Điều thiếu chưa đọc bản báo cáo mà đặc hứa chắc điều này thì khiến Robert cảm động không thôi.

- Chúng ta cần chiến hạm của quân Phổ...

Điều thiếu không đầu không đuôi mà nói một câu sau đó lại cúi xuống mà tiếp tục đọc bản báo cáo.

- Cái gì, công ty TNT.... Robert anh anh thật là....

Điều thiếu bỗng thốt lên sững sờ khi đọc đến đoạn báo cáo này.

- Đúng vậy... anh không đồng ý với thỏa thuận trên sao. Trước khi đi anh có dặn dò là 20% tôi đã thương lượng thành công nâng thành 22 % rồi.

Robert giật mình, hắn nghĩ rằng mình đã làm sai điều gì đó.

- Ô không, không phải, tôi chỉ bất ngờ vì cái tên TNT thôi nó nhắc tôi nhớ đến nhiều thứ rất thú vị ... Chắc có lẽ là trùng hợp đi.

Thì ra đây là nhiệm vụ thứ hai của Điều thiếu giao cho Robert, Điều thiếu đã ăn cắp phát minh của Alfred Nobel và hắn muốn trả lại cho ông ta cái tên tuổi này. Thực sự Điều thiếu có tốt bụng vậy không? Tất nhiên là không rồi, mà hắn đang cực kì xấu bụng. Điều thiếu nhờ Robert bán lại phát minh thuốc nổ Dynamite cho Alfred Nobel vì hắn biết rằng kẻ cả không bán cho gã này thì đến năm 1866 ông ta cũng tự tìm ra cách thức chế tạo Dynamite. Chính vì thế tại sao không bán cho Alfred Nobel để kiếm một mối hời. Điều kiện bán phát minh này đơn giản, đó là Alfred Nobel có thể nhận tên, bằng phát minh. Và công ty thuốc nổ của ba anh em nhà Alfred Nobel có thể chế tạo Dynamite để bán nhưng mọi sản phẩm liên quan đến Dynamite hay liên quan đến phương pháp bảm thắm Nitrôglyxêrin sau này đều phải trích 20% lợi nhuận cho công ty K&R. Tất nhiên là anh em nhà Alfred Nobel mười phần đồng ý. Nhưng họ muốn tách biệt riêng công ty của họ đang sở hữu chuyên chế tạo Nitrôglyxêrin và một số chất nổ khác. Do đó Alfred Nobel yêu cầu thành lập một công ty thứ ba công ty này được đặt tên là TNT.

TNT là tên vết đặt theo họ của ba gia tộc, Trầ- Nobel- Trump. Cái tên này làm Điều thiếu nghĩ đến thuốc nổ TNT nên bất ngờ như vậy. Nhưng chính vì nó cũng nhắc nhở Điều thiếu nên chú ý đến loại chất nổ siêu mạnh mẽ và siêu an toàn này. (thuốc nổ đen 3 megajoules/kg. Dynamite 7.5 megajoules/ kg. TNT 14,5 megajoules/kg)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Bằng lệ

Tại sao phải rắc rối mà bán phát minh lại cho Nobel, đơn giản Điều thiếu muốn để lại một cái giải thưởng Nobel cho nhân loại vì tiến bộ hòa bình. Bên cạnh đó bán phát minh cho Nobel thì Điều thiếu ngồi mát ăn bát vàng hưởng 20% lợi nhuận, á à là 23% lợi nhuận mà chả phải động chân tay. Nên nhớ anh em nhà Nobel kiếm được vô khối tiền với Dynamite đấy, 20% trong đó là đủ xài rồi. Quan trọng hơn nữa là Dynamite rất dễ bị bắt trước, bản quyền sẽ bị xâm phạm không biến giới. Nhưng anh em nhà Alfred Nobel là chúa quản lý chặt bằng phát minh, trong lịch sử họ đã thành công ngăn chặn và buộc dừng sản xuất không bản quyền. Một số thương gia Mỹ lách luật bằng công thức gần giống nhưng vẫn bị anh em nhà Nobel đề ra thu tiền bản quyền. Chính vì lý do Điều thiếu không thể làm tốt hơn anh em nhà Nobel về mặt này nên tốt nhất là để cho anh em họ đau đầu. Ăn ít một tí nhưng thoải mái cái đầu là được rồi. Tất nhiên việc K&R chế tạo Dynamite thì anh em nhà Nobel quản không được rồi. Trong phí vụ này Điều thiếu cắt lại 10% số tiền K&R sẽ được nhận cho Rober, nói chung là có phúc cũng chia nhau một ít.

Tất nhiên lần này đi Thụy Điển một nước Châu Âu có công nghiệp phát triển vào lúc này, lại luôn ở thế trung lập đó là Điều thiếu muốn mua các sản phẩm quân sự vũ trang hạng nặng như pháo. Các dây truyền sản xuất công nghiệp nhẹ bạn đầu như các máy khoan, cắt thép cơ bản, các máy cán thép, cán dây đồng v.v... nhưng những thứ này Robert đều có thể lấy được hàng chất lượng từ Phổ nên đến đây thì công việc ở Thụy Điển kết thúc.

Lúc này thì Robert lại quay về Pháp để thực hiện những cuộc giao dịch cuối cùng trước khi quay lại Vạn Ninh. Hắn mua ở đây hai dây truyền dệt vải bông bình thường theo hợp đồng với Tự Đức. Lúc này thì Robert chưa biết Tự Đức đã bị hạ bệ. Tiếp theo Robert đặc biệt mua hai dây truyền dệt vải theo phương pháp "Serge de Nîmes" đặc biệt của người Pháp. Đây là ý đồ của Điều thiếu nên hắn không hề hỏi nhiều mà chỉ chấp hành mà thôi. Điểm quan trọng lần này là Robert săn lùng chiếc máy khâu Elliptic sewing của Pháp mà mua rất nhiều về Vạn Ninh. Với giá thành tính ra vào khoảng 5 £ một chiếc thì Robert công 500 chiếc trở về. Nói đến cùng lần này thuê một chiếc thuyền buôn của Anh đi theo trở hàng là đúng sách. Nếu chỉ mình thương hạm K&R thì Robert đành bó tay với chuyến đi này.

Cuối cùng thì Điều thiếu cũng đọc xong bản báo cáo dài đến ngắt ngáy của Robert, về cơ bản là Điều thiếu quá hài lòng với chuyến đi lần này của gã thương nhân người Mỹ. Nếu so sánh với lần đầu tiên đi Châu Âu thì lần đi này đã quá vượt trội về cả số lượng và chất lượng.

Vấn đề vũ khí, thuốc súng của Vạn Ninh đã được giải quyết hoàn toàn. Nhưng 10 ngàn thanh súng Kammerlader 1842 sử lý ra sao lại là vấn đề lớn. Lúc này Vạn Ninh quân cộng Thái Nguyên quân sẽ là 1 ngàn người. Họ đã có 5 ngàn khẩu súng Dreyse M1841 và một ngàn thanh súng Kammerlader 1842 cũ. Lại thêm 4 ngàn thanh súng Brunswick rifle của Anh quốc, 3 ngàn thanh súng hỏa mai, Một ngàn thanh súng Minire rifle. Mà tiếp sau đó còn cả mấy chục ngàn thanh Dreyse M1841 rác đang chờ họ nhập khẩu. Chính vì lý do đó lô hàng Kammerlader 1842 Vạn Ninh hoàn toàn không cần quan tâm.

Robert đi rồi, chỉ còn lại Điều thiếu trầm ngâm trong lều trưởng, đêm đã muộn nhưng hắn còn chưa ngủ. Hắn còn quá nhiều việc cần phải suy nghĩ. Việc tiếp phải

đoàn người Phổ không phải chuyên tâm thương, nhưng Điều thiếu ứng phó được. Hắn là đang đau đầu chuyện sử lý 10 ngàn thanh súng Kammerlader 1842. Tất nhiên bán cho triều đình sẽ có chút lợi nhuận tầm 14 vạn lượng bạc. Nhưng vấn đề là sau khi 10 ngàn thanh súng này tuồn vào Huế triều sẽ xảy ra vấn đề gì mới là điều đáng lo ngại. Hường đi của Đoàn Hữu Trưng hẳn vẫn chưa rõ hoàn toàn. Thế lực đứng sau Đoàn Hữu Trưng giờ đây có mưu đồ và thái độ nào hẳn cũng không biết. 10 ngàn thanh súng Kammerlader 1842 đi vào Đại Nam nếu không cẩn thận thì lại là vũ khí giúp cho Đại Nam tự hủy diệt chính mình.

Cách hay nhất đó là Điều thiếu tự mình mang súng đưa cho Hoàng Diệu, hẳn cũng chẳng cần tiền. Coi như tặng không cho Hoàng Diệu để tên này đánh Pháp cũng tốt thôi. Nhưng vấn đề là Pháp quân đã phong tỏa Biển Nam Kỳ. Nếu đi đường bộ thì Điều thiếu không có lộ rồi, cuối cùng chỉ có thể chuyển vũ khí cho Huế triều sau đó để họ theo đường bộ gửi vào Nam Kỳ. Nghĩ đến đây Điều thiếu lắc lắc cái đầu, xem ra là phải ngửa bài cùng Đoàn Hữu Trưng rồi, có vẻ quá sớm một chút. Nhưng vì nạn ngoại xâm của Pháp quốc mà Điều thiếu chấp nhận chút thiệt thòi này rồi.

Điều thiếu cũng đành lắc đầu mà đứng dậy nghỉ ngơi. Chuyện này để mai tính, lúc này hắn đã hứa sẽ thăm Hân nhi rồi, không thể thất hứa cho được. Tranh thủ lúc còn chưa quá muộn nên Điều thiếu bước ra cửa lều mà đi đến nơi ở của Hân nhi. Lúc này đèn thấp trôn căn lều nơi Hân nhi ở đã rất mờ rồi, chắc chắn cô bé cũng là sắp ngủ hoặc có lẽ không chờ được mà ngủ mất rồi đó. Nhưng Điều thiếu vẫn đi vào xác nhận một chút.

Lúc này Điều thiếu đi vào chướng bông thì không thấy được sau lưng hắn tên lính canh có hơi lộ vẻ kinh ngạc trên mặt. Nhưng sau đó hắn như hiểu ra điều gì đó mà càng nghiêm túc canh gác hơn.

Lúc này thì Hân Nhi đã cuộn một đoàn vào trong chăn rồi, thời tiết mới ra riêng quả là còn lạnh lắm. Những cơn gió bắc vẫn là chưa chấm dứt đâu đấy. Điều thiếu lại gần muốn kéo chiếc chăn qua, nằm ngủ mà trùm kín đầu quả là không tốt cho hô hấp chút nào. Bàn tay Điều thiếu gần chạm vào chăn thì bỗng nhiên ngoắt lại như túm vào vật thể gì đó nhưng lại như đang cản lại vật gì đó. Nhưng Điều thiếu lập tức định trụ động tác tấn công theo bản năng tự vệ kia. Đơn giản vì cái vật thể lạ đó chính là một cơ thể lung linh thiếu vài đang nhào vào lòng hắn.

Hai cánh tay như rắn mà cuốn lấy cổ Điều thiếu kéo xuống thấp hơn, hai bầu vú căng tròn sức sống gì chặt lồng ngực to rộng của hắn. Rồi đôi môi như bôi mỡ của thân hình kia đã chặn lại tất cả những gì Điều thiếu muốn nói. Đến lúc này thì Điều thiếu có mùi cũng phải ngửi thấy chuyện là thế nào mà diễn ra. Tất nhiên Điều thiếu không phải Liễu Hạ Huệ, hẳn càng không phải trẻ em không hiểu chuyện đời. Hắn chính là tay tình trường sát thủ ở kiếp trước đây.

Tả nước theo mưa, liễu lùa theo gió, Điều thiếu gấp gấp phối hợp mà động, quần áo quần nham từ từ được trút bỏ. Hai tấm thân trần truồng lúc này đã quấn lại với nhau. Một tiếng rên khe khẽ vang lên rồi nội tạng bỗng tràn đầy xuân sắc. Cuối cùng thì đời trai tân của Điều thiếu kiếp này tự nhiên, bất ngờ, và chóng vánh ra đi như vậy đấy.

- Tại sao nàng phải làm như vậy, ta đã nói giúp là sẽ giúp kia mà.

Lúc này Điều thiếu đang cời trần mà đắp nửa chiếc chăn lông từ eo trở xuống, lúc này bên cạnh Điều thiếu là một người con gái xinh đẹp như hoa, nhưng đóa hoa này ngày hôm nay đã được khai mở. Nàng nhẹ nhàng, cũng không quá e thẹn mà nép vào một bên vai của Điều thiếu.

- Cũng không tại sao cả. Đây không phải là trao đổi gì đó, em chỉ muốn chuyện này mà thôi. Sóng gió phía trước nào ai biết được, thà rằng được ở một ngày với người đàn ông mà mình cảm thấy ưng ý để rồi phiêu bạt cũng là một niềm hạnh phúc.

Dương Tú Ninh thò thê nhẹ nhàng, không chút nào là nũng nịu ma mẫn, hay cũng không chút nào thống thiết bi thương. Nàng chỉ nhẹ nhàng như đang tâm sự cùng gió, cùng mây, hay cũng như đang tự nhủ cho chính bản thân mình nghe mà thôi.

- Nàng cảm thấy ưng ý?

Điều thiếu là mặt vụ, dù trong cả lúc triển miên thì hắn vẫn giữ được độ tỉnh táo nhất định. Hắn cảm giác được rằng Dương Tú Ninh không diễn. Hắn lại cảm giác được rằng ngày hôm nay cô cháy hết mình bên cạnh hắn, cái cảm giác bùng cháy một lần mãnh liệt để rồi không bao giờ có thể cháy lên lần nữa chính là cảm giác này. Nàng tính làm gì, nàng có ý đồ gì, hay nói đúng hơn là chuyện gì sẽ xảy đến với nàng? Điều thiếu không ngừng tự hỏi.

- Phải, A Thạch chết rồi, A Đại cũng vậy đã có rất nhiều người đã chết. Không ngờ Hắc Long Vệ đã tìm ra em. Chúng đã trộn vào nhóm hải tặc của Lê Duy Phụng từ khá lâu rồi. Không ngờ ngày 1 tết chúng đã tổ chức ám sát ngay tại Cát Bà, rất nhiều người vì bảo vệ em mà chết. Em không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy nữa. Hắc Long Vệ đã tìm ra chúng em thì không chết không thôi. Là người phụ thân kia quyết tâm giết em bằng được. Lần này em đến đây là để cầu xin chàng thu nhận thuộc hạ của em....

Nói đến đây thì Dương Tú Ninh ngưng lại, Điều thiếu là người ra sao, hắn nghe thấy được sự tuyệt vọng trong câu nói này của Tú Ninh. Người tinh minh như Điều thiếu sao lại không hiểu được Tú Ninh định làm gì. Nàng là tính bản thân mình tiềm nhập quay về Nam Kinh, quyết liều mạng một lần. Nếu thành công thì trả được thù, nếu thất bại cũng là chết mà thôi. Nhưng thù hạ của nàng sẽ bình bình ổn ổn. Người phụ thân mà Dương Tú Ninh nhắc đến là Tây Vương Tiêu Triều Quý, người này có 9 năm tình nghĩa phụ tử cùng Dương Tú Ninh, nhưng khi hắn biết mình bị cầm súng và Dương Tú Ninh là con gái Dương Tú Thanh thì tên này nổi điên quyết tâm giết Tú Ninh bằng được. Tất nhiên cơ hội Dương Tú Ninh về Nam Kinh ám sát Hồng Tú Toàn là một phần tỷ thành công, nàng là quyết tâm đi chịu chết để đòi lấy các thù hạ của mình không bị sản lũng nữa.

Điều thiếu trầm mặc mà cúi cảm cọ cọ vào mái tóc của Tú Ninh, hắn không nói gì cả mà chỉ ôm nàng chặt hơn một chút.

- Em muốn chàng nhớ đến em không phải như một cuộc mua bán. Bởi vì chàng đã nói sẽ giúp chúng em vì “ Có ba phần là thương hoa tiếc ngọc, chàng ưa thích vẻ đẹp của em nên giúp, bảy phần là lợi lực lượng của em. Sau khi đạt được mục đích thì báo đáp”. Bảy phần, ba phần. Không ngờ còn có thể rạch ròi đến vậy. Nhưng ba phần thương hoa tiếc ngọc cũng không uổng cho một ngày tình nghĩa hôm nay...

Điều thiếu vẫn yên lặng, hắn gật đầu. Như nghe câu nói kia mà đồng ý. Điều thiếu cựa cựa thân mình mà mặc vào quần áo. Hắn nhẹ nhàng bước ra khỏi căn lều này, gió bắc hiu hiu thổi cái rá rét còn sót lại của mùa đông vào trong chướng. Gió lạnh thổi bay hơi ẩm còn sót lại, gió lạnh thổi bay hơi thở mà cách đây giây lát vẫn còn nồng nàn, gió lạnh thổi vào mắt ai, gió lạnh hòa tan vào đôi hàng lệ, băng lệ tan biến trong vô biên thỗn thức. Người con gái co mình vào trong chăn, chiếc chăn giờ lạnh lắm, căn lều lại càng cô đơn. Người con gái khóc, giọt nước mắt lạnh lẽo và cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Tính toán cả tình yêu

Thôn thức bao lâu có lẽ nàng cũng chẳng nhớ, chỉ biết cửa lầu tuy khép lại nhưng cảm giác ớn lạnh vẫn từng cơn lùa về. Mất roi lệ không phải vì thất thất vọng hay bi thương gì cả, có đôi khi khóc chỉ là vì muốn khóc mà thôi, không cần lý do. Có thể khóc vì một chiếc lá rơi nhẹ vào mùa thu gọi nhớ chuyện gì chẳng, hay khóc vì làn liễu rủ bên hồ. Tú Ninh khóc nhưng trong lòng là trống rỗng, nàng không hề có một điểm hi vọng. Điều thiếu sẽ làm cái gì đó cho nàng, hay nói cách khác chuyện đêm nay vốn dĩ là nàng muốn như vậy mà thôi, không cần lý do.

Tú Ninh biết rõ, hay nói cách khác là nàng tự cho là mình biết rõ những người mang “dã tâm” như Điều thiếu sẽ coi đàn bà chỉ là cái áo mà thôi. “Hắn” sẽ không vì một “cái áo” mà chuốc lấy phiền phức cỡ Thái Bình Thiên Quốc mặt vù. “Người thanh niên ấy” chỉ vì ba phần thương hoa tiếc ngọc cung bảy phần báo đáp ân tình mà giúp thủ hạ của nàng cũng đã là quá hào phóng rồi. Tú Ninh không hề có hi vọng xa vời. Nhưng chỉ là một đêm ở bên nhau liệu có quá xa xỉ không? Thái độ tuyệt tình sau kho “xong chuyện” của Điều thiếu làm cho Tú Ninh đau đớn vô cùng. Ít nhất cũng phải một đêm trọn vẹn bên nhau để ngày mai dù có coi là người xa lạ cũng không quá là đòi hỏi cao xa. Một mối, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ nàng vẫn thấy ôi sao lạnh lẽo vậy, từng đợt gió lạnh như len lõi cả vào giấc mơ, cơn gió lạnh chân thực như cuốn nàng đi xa, đi xa mãi vào giấc mơ vô định, không tương lai, không lối về. Hàn phong quá chân thực như bàn tay tuyết giá đng dày vò cơ thể yếu ớt của nàng. Nhưng rồi bỗng nhiên bờ vai nhỏ nhắn tinh xảo của nàng rung lên, một bàn tay hữu lực mà không kém dịu dàng chạm vào chúng.

- Còn chỗ cho anh không? Bên ngoài lạnh quá.

Tiếng nói ấy thật quá chân thực, giấc mơ quái ác thay. Nàng muốn choán tỉnh lại, không muốn tiếp tục cơn mê, đơn giản vì nàng biết giấc mơ của nàng đang hướng về bến bờ hạnh phúc. Nàng không muốn mê man trong cõi thần tiên để rồi càng thêm thất vọng khi tỉnh giấc. Nhưng giấc mộng xuân vẫn đeo bám lấy nàng, một thân thể nam nhân cường tráng đã lại ôm trọn cơ thể nhỏ bé của nàng từ phía sau. Một chút thịt da cọ sát, một cánh tay hữu lực ấm áp xoa tan cơn lạnh giá, một hơi thở chân thực nhẹ nhàng thơm man sau chiếc tai nghe. Giấc mơ quá chân thực đi, Tú Ninh quyết định rồi, dù có là tuyệt vọng đến cùng cực sau khi thức tỉnh thì cũng nên mơ thêm một chút, hạnh phúc thêm một chút, hưởng thêm một chút ngọt ngào dù là trong mơ.

Rồi một ai đó tấm thân mềm mại như xà nữ không xương uốn éo eo nhỏ mà quay lại, cặp đùi non kẹp lấy, đôi môi xinh nghênh đón giấc mộng xuân. Cảm giác của nàng là nóng, và đau vì vết thương mới còn đó vẫn chưa lành, sau đó là cảm giác mê mẩn hưng hăng ập đến. Cái này là thật.... Tú Ninh mở to hai mắt trong ánh nền mập mờ... người đàn ông của nàng đã trở lại.

- Em ngủ mê?

Lúc này đã là rất lâu sau đó, Điều thiếu hơi thở hắt ra một tiếng, hẳn có là đực bằng thép thì lúc này cũng hơi đã rồi.

- Em...

Tú Ninh túm quần, nàng khoèo biết trả lời ra sao, đúng thật là khúc dạo đầu nàng lâm trận trong cảm giác mê man đó.

- Ha ha... thôi được rồi. Em đôi lúc cùng Tiểu Hân, báo hại anh đội trời lạnh qua đó ru nó ngủ, đã hứa rồi nên phải để em một mình trong chốc lát.

Điều thiếu đang là nói dối, nhưng là nói dối một nửa, đúng là hắn đi ra và muốn thăm tiểu muội. Nhưng cũng có một phần Điều thiếu muốn cơn gió bắc ngoài kia đánh thức hắn dậy, đàn ông trong những cảnh tượng mê man thường làm ra các quyết định hết sức sai lầm.

Nói đến đây thì Tú Ninh không khỏi xấu hổ mà rúc thật sâu vào trong lòng Điều thiếu mà không dám nhìn lên. Nàng đúng là dùng tiểu tâm tư dụ Gia Hân đổi lều bông, cái này mục đích đã thực hiện được rồi, nàng giờ đây giống hệt con mèo đã ăn vụng cá thành công vậy.

- Ừm Tú Ninh... em còn đó chứ?

- Dạ.

Tú Ninh là vẫn chưa kết thúc cơn hoảng loạn khi hạnh phúc đến bất ngờ, nàng dạ một tiếng tựa muỗi kêu vậy. Tú Ninh cũng hiểu được thời phút quyết định đã đến, nàng hơi run rẩy nhưng không quá mong chờ. Dù hiện thực có tàn khốc đến đâu thì cũng không thể qua được kết quả nàng dự đoán, người đàn ông của nàng là một quân phiệt. Không ai rõ quân phiệt hơn nàng, một người con gái đã sinh ra trong gia đình quân phiệt.

- Em ở lại bên anh nhé, không đi đâu cả, đã là người của anh thì chỉ cần ở lại bên anh mà thôi. Thủ hạ của em anh sẽ có sắp xếp, đảm bảo họ sẽ có an toàn, có tương lai. Nhưng tương lai tươi sáng đến đâu thì phải do họ dùng hai bàn tay đổi lại.

Điều thiếu hơi cọ vào mái tóc của Tú Ninh mà nói, giọng nói ấm áp, từ từ, dịu dàng, nhưng không cho phép thương lượng, không cho phép trái lại. Trong diu dàng lại chứa đầy bá tính của quân phiệt chủ.

- Nhưng còn...

Tú Ninh bị hiện thực đập cho choáng ngợp, cái này quá không khoa học. Kết luận theo chủ nghĩa bá quyền của nam nhân này đã vượt qua mọi dự đoán trước đây của nàng.

- Không nhưng gì cả, Hắc Long Vệ mấy con “giun màu đen” mà thôi, muốn chết thì bóm mấy cái là được. Thái Bình Thiên quốc mà chọc bản thiếu thì cũng không ngại giúp quân Thanh tuyên án chúng sớm một chút. Thủ hạ của em là về Quảng Tây không được, lúc này còn cả Bắc Cạn, Cao Bằng chưa có đã thông thủ hạ em về đó anh cũng giúp không được. Cho họ đi Cao Miên chiếm một vùng an cư lạc nghiệp đã. Anh sẽ lập một hai tiểu quốc nơi đó, sau này nếu họ vẫn muốn quay về Quảng Tây thì anh sẽ giúp sau.

- Dạ.

Tú Ninh lúc này tai đã lùng bùng, cái gì mà Quảng Tây, Cao Miên là nàng không nghe rõ, chỉ biết nam nhân của nàng chắc chắn giúp thuộc hạ của nàng là đủ. Còn về nơi đâu lập thân thì Tú Ninh không quan trọng nữa rồi. Nam nhân của nàng quá bá tính, nếu là phụ nữ hiện đại sẽ ghét cay ghét đắng kiểu đó, nhưng Tú Ninh là phụ nữ á Đông thời phong kiến, kiểu bá tính của Điều thiếu được nàng coi là che chở, chăm sóc. Thôi thì mỗi thời mỗi khác, Tú Ninh ngất ngây trong hạnh phúc rồi... thủ hạ của nàng... có lẽ để mai tính. Tất nhiên đến ngày mai sẽ lại tiếp câu để mai tính... tuần hoàn thôi.

Điều thiếu không điên mà đưa nhánh quân cả ngàn người thiện chiến Thái Bình Thiên về Quảng Tây rồi cấp súng ống, khí tài cho họ. Nên nhớ Quảng Tây là nơi khởi sự của Hồng Tú Toàn, Dương Tú Thanh, nơi này có quan hệ cực sâu cùng đám thủ hạ của Tú Ninh. Thà bọn này về Quảng Tây lại cấp thêm súng ống trang bị thì chẳng khác nào nuôi hổ gây họa, chẳng biết lúc nào chúng quay lại cắn mình một miếng. Nhân tình là thứ nhanh nhất và hay bị quên lãng nhất, Điều thiếu không nghĩ thơ để nghĩ rằng vì nhân tình giúp họ ngày hôm nay mà sau này họ sẽ phục thù Điều thiếu. Còn dùng Dương Tú Ninh không chế đám người kia thì Điều thiếu một vạn lần không muốn. Thứ nhất xa mặt cách lòng, muốn Dương Tú Ninh không chế đám người kia thì phải để nàng đi Quảng Tây, để người đàn bà của mình đi lẫn lộn cùng một đám đàn ông? Điều thiếu chưa muốn đầu cắm toàn súng trâu. Mà việc dùng đàn bà của mình để đạt được mục đích không phải cách của Điều thiếu, chỉ ít phải dùng đàn bà của thằng khác thì có thể chấp nhận được (:D).

Kế hoạch của Điều thiếu là huấn luyện nhóm này rồi đưa chúng lên Cao Miên đánh một vòng, lập một cái công quốc bé bé cho Robert, tiện thể đánh thêm một mảng lập thêm một cái công quốc cho Bản thân. Lúc đó Điều thiếu cũng có anh chính ngôn thuận là Công tước mà nói chuyện cùng đám Châu Âu. Vấn đề phản kháng của người bản địa thì Điều thiếu chẳng lo, giờ đây nói một cách chính xác thì không có quốc gia Cambodia (Cao Miên) kể từ thế kỷ 15 đến nay thì vùng đất của người Khmer này không hề có được độc lập, hay nói cách khác họ không có chính quyền, không có vua, không có tổ quốc, không có quốc kỳ. Vùng đất này đang bị Đại Nam và Xiêm La (Thái Lan) cai trị. (đây không tính là xâm lược vì họ không có quốc gia, mà xét cho cùng là main không cử quân Đại Nam qua, đây là chuyện của người Mỹ, người Hoa và người Khmer).

Nhưng tình hình hiện tại thì Đại Nam đang bị chiến tranh với Pháp tại Nam Kỳ dầy vò cho nên không thể chú ý nhiều đến vùng đất người Khmer này. Xiêm La cũng đứng trước Thực Dân Anh dòm ngó thôn tính mà vô lực với Cao Miên. Đây thực tế là thời cơ tốt nhất để Điều thiếu cùng Robert đục nước béo cò. Với lại đây nhóm thủ hạ của Tú Ninh về Cao Miên thì Điều thiếu dễ quản lý hơn nhiều. Đơn giản khi chúng ở đó thì sẽ bị cô lập hoàn toàn mà không có tiếp tế nào, trừ khi 3-4 đời sau đó chúng thành bản địa người ở vùng Khmer. Nhưng chuyện đó quá xa xôi nên Điều thiếu chưa tính đến, nhưng về mặt trước mắt thì nhóm người Hoa này chắc chắn phải phụ thuộc Điều thiếu. Còn việc sau này muốn trở về Quảng Tây thì... để mai tính... tuần hoàn vòng. Đã rơi vào tay Điều thiếu thì chỉ có hần nói là tính mà thôi.

Từ một lúc bất giác nào đó bản chất sâu trong con người Điều thiếu lộ ra một chút, hần không hề mê mê dưới váy phụ nữ mà xử lý lộn xộn công việc. Hần lý trí đến lạnh lùng mà tinh táo đến quá phận trong các vấn đề mang tính cốt lõi. Hần không phải là một kẻ theo trường phái “chi yêu mỹ nhân không yêu giang sơn”, có lẽ nằm mộng của chút gì đó quân phiệt tính là ở nơi này.

Có lẽ nói “đàn ông yêu bằng trí não, đàn bà yêu bằng trái tim” cũng có phần chuẩn xác, Tú Ninh là ngập tràn trong hạnh phúc mà trong phút chốc quên đi... thủ hạ tay chân của mình. Nàng không biết người đàn ông của nàng, bên đồ hạnh phúc của nàng đang một lần nữa tính toán và lợi dụng thủ hạ của nàng. Thêm vào sự tính toán, lợi dụng là một sự không chế tuyệt đối nữa... có lẽ từ nay Tú Ninh sẽ lui về với công việc của người phụ nữ nội gia chăng? Đến một lúc nào đó nàng nhận ra sự tình sẽ ra sao, chỉ có tương lai mới có được câu trả lời chính xác nhất mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thị sát quân doanh

Trời hôm nay mưa phùn, những cơn mưa xuân đầu mùa đối với vài người thì rất đáng ghét và khó chịu, con đường sẽ trở nên lầy lội hơn, quần áo sẽ bị ướt nhẹp sau thời gian ngắn lang thang bên ngoài. Mặc áo toí thì quá nặng nề, không mặc thì ướt ướt làn da. Nói chung cái thứ mưa này vừa rét vừa phiền toái rất là khó chịu.

Nhưng với một số người thì cơn mưa này lại lãng mạn, thơ mộng biết bao, nhất là những người đang chìm trong bể tình hạnh phúc. Tú Ninh là một người được tính trong số đó.

Điều thiếu đã quyết định rồi, voi lô súng Dreyse M1841 tốc độ bắn đến cả chục viên đạn một phút thì ba ngàn quân chính quy của Điều thiếu được tính thành hơn vạn quân súng trường thông thường. Với uy lực của Dreyse M1841 thì Điều thiếu có thể đập tan mọi cuộc tấn công bằng vũ khí lạnh của phe Lê Duy Phụng. Vậy nên quân doanh lại thành nơi an toàn nhất. Chính vì lý do này Điều thiếu thay đổi ý định mà cho Gia Hân ở lại quân doanh cùng Tú Ninh. Điểm quan trọng hơn đó là lúc này Hắc Long Vệ của Hồng Tú Toàn vẫn đang nằm trong bóng tối và không biết chúng có theo Tú Ninh đến nơi này chưa. Chính vì thế để cả hai người bên cạnh mình thì Điều thiếu mới cảm thấy yên tâm nhất. Tất nhiên lần này mặt vụ của Điều thiếu sẽ có công việc làm dài hạn rồi, họ được lệnh tung hết lực lượng tốt nhất, nhiều nhất để điều tra nhóm sát thủ người Hoa kia.

Sáng cũng đã sáng rồi, nằm ườn ra mà ôm ấp nhau là không được nữa. Ngoài quân doanh thì binh sĩ đã đang tập làm quen cùng súng mới mà bắn đạn thật ầm ầm thế kia, có muốn ngủ cũng khó. Quân doanh không có người hầu hạ, Điều thiếu đành phải gọi chị Nụ đến chăm sóc cho Tú Ninh. Nói thật thì Tú Ninh bồn bả khắp trốn, bản thân nàng rất tự cường nên không cần ai chăm sóc cả. Nhưng quả thật hôm qua nàng bởi phá thân nên cũng hơi có chút bất tiện chính vì thế cũng không từ chối việc để cho chị Nụ chăm sóc.

Chị Nụ cũng đã có chồng nên già đời hiểu chuyện, thấy Điều thiếu mới sáng ra đã ngáp ngáp dài chui ra từ căn lều của Tú Ninh thì hiểu ngay mọi chuyện mà chu đáo chăm sóc Tú Ninh. Nói đùa a, đây chính là thiếu nữ nãi sau này của Trần Gia, ôm cái bắp đùi này có khi còn lớn hơn bắp đùi của hai Vị phu nhân ở Vạn Ninh đó. Chị Nụ hiểu chuyện nhưng mà Gia Hân thì không, cô bé này thắc mắc tò mò vòn quanh ca ca nàng như một con bướm. Câu hỏi hỏi đi hỏi lại là “Tại sao ca ca ngủ với Tú Ninh tỷ mà không ngủ với Hân Nhi, ca ca bất công...”. Cực chẳng đã cuối cùng Điều thiếu hứa là sẽ ngủ với Hân Nhi một đêm và kể chuyện cho nàng nghe. Cái thời này vẫn là phong kiến đầy, có rất nhiều suy nghĩ bậy bạ, nhưng Điều thiếu mặc, hân chỉ là chiều em gái mình mà thôi. Kể nào ý kiến, hỏi hòng sung của Điều thiếu trước đi.

Tất nhiên việc đầu tiên của Điều thiếu ngày hôm nay là thị sát quân doanh, kiểm tra vũ khí mới. Đồng thời cũng là đánh giá thái độ làm việc cũng như trình độ của các sĩ quan, binh sĩ, cũng như ban tham mưu để có thể tìm ra được nhân tài. Đây là công việc khổ sai, đãi cát tìm vàng, nhưng Điều thiếu không thể không bỏ công làm vậy. Diện tích đất hân không hề càng nhiều thì lại càng cần nhân thủ đắc lực đến trú đóng. Công việc hàng ngày của Điều thiếu là luyện tập, và tìm nhân tài. Cho đến lúc này thì Điều thiếu có thành công với hai nhân vậy mà hân “khai quật” được trong đám nông nô binh. Thứ nhất là Trần Văn Vân, rất có chủ kiến trong hành quân đánh trận, nghiêm túc, chịu khó, trung thành, tuy cách cục và cái nhìn vẫn còn hơi nhỏ nhưng còn không gian phát triển. Trương Chiến thật thà, chất phác, chấp hành mệnh lệnh rất tốt, nghiêm cẩn vô cùng, nhưng hơi thiếu về sự biến hóa cho nên dùng cho công thành chiếm đất e rằng hơi khó khăn, nhưng thủ nhà lại là nhân vật được đánh giá cao.

Lúc này đi bên cạnh Điều thiếu vậy mà có một đoàn người Châu Âu cao lớn. Đây chính là các chuyên gia quân sự của Prussia (Vương quốc Phổ) đi theo thể hướng dẫn về các loại trang bị mới. Đồng thời họ cũng chính là những người đóng vai trò chính trong việc thăm dò nội lực của hai vị Công Tước xứ xa xa xa lắm này. Tất nhiên sau khi thăm dò đầy đủ thì hai bên mới đi đến sự gặp gỡ chính thức. Lúc này thì chính sứ của Prussia vẫn đang trên hạm đội hoàng gia Prussia neo đậu nơi cảng Vạn Ninh. Họ vẫn chưa có sự tiếp xúc chính thức nào với cả Quang Cán hay Điều thiếu.

Chen lẫn trong đội hình người Prussia không ngờ lại có cả Robert, thật ra trước đây gã thương nhân người Mỹ này không hề quan tâm đến quân sự. Thương thuyền của hân có thuê một số sĩ quan đã giải ngũ của Mỹ vậy nên đủ dùng. Nhưng giờ đây Robert với dã tâm thành một tiểu bá thì không thể không quan tâm đến quân sự nữa rồi, chắc chắn nửa quãng đời sau của tên này bắt buộc phải dính đến quân chính. Vì lý do này mà Robert bắt đầu quan tâm nhiều hơn và đối tượng mà hân theo đuổi và học hỏi lại là vị thanh niên Đông Á tuyền kì này.

Các chuyên gia quân sự Prussia thực sự bất ngờ trước quân đội của Điều thiếu, họ kỉ luật, chính quy, hiện đại, đặc biệt là cả binh sĩ súng trường lẫn pháo thủ của Thái Nguyên quân lẫn Vạn Ninh quân lúc này có tốc độ tiếp cận trang thiết bị mới cực nhanh. Đơn giản vì thao tác dành cho một khẩu súng bolt action dễ gấp đôi một thanh Kammerlader 1842 của Na Uy, dễ gấp nhiều lần thao tác một khẩu Minire của Pháp, và lại càng dễ dàng hơn nếu so sánh với thao tác phức tạp của Brunswick rifle hàng made in England.

Con người là vậy đấy, lên voi thì dễ hơn xuống chó rất nhiều, chính vì lý do này các binh sĩ Thái Nguyên đang đứng trước các chuyên gia quân sự Prussia mà biểu diễn kĩ năng của mình. Họ đang từ từ nắm vững yếu năng sử dụng vũ khí mới. Ngoài ra các phương pháp luyện binh hiện đại của người Việt ngược lại còn khiến các chuyên gia Prussia phải suy ngẫm cùng tham khảo.

Nói về pháo binh thì Điều thiếu rất hoan nghênh chuyển hợp tác toàn diện mà Robert mang lại, quả thật đây là một may mắn vô bờ bến khi những khẩu đại bác hiện đại nhất trên thế giới đã cập cảng Vạn Ninh và một phần được chuyển đến nơi đây. Cả thế giới lúc này vẫn chưa biết được sự nguy hiểm của các khẩu đại bác made in Krupp. Cái công ty chế tạo đại pháo non trẻ này sẽ dương danh trong chiến tranh Pháp – Prussia mà chưa phải là lúc này. Nhưng trong mắt Điều thiếu thì những thanh đại bác Krupp này mới là những gì được cho là chuẩn mực của hiện đại hóa vào thời điểm hiện tại. Krupp company thật ra có lịch sử cả 300 năm nay nhưng nếu nói về bước chân chính thức vào ngành luyện thép chế pháo và các trang thiết bị hạng nặng thì lại cũng chưa hề quá lâu.

Năm 1587 thì Arndt Krupp chuyển đến Essen và gia nhập bang hội thương nhân, Sau đó, anh ta bắt đầu mua bất động sản bỏ trống từ các gia đình chạy trốn khỏi thành phố do Cái chết đen và trở thành một trong những người đàn ông giàu nhất thành phố. Trong ba thế kỷ tiếp theo, con cháu của ông bắt đầu sản xuất những khẩu súng nhỏ trong Chiến tranh ba mươi năm và theo thời gian dần dần có được các nhà máy, mỏ than và lò rèn sắt. Trong Chiến tranh Napoléon, Friedrich Krupp đã thành lập Gusstahlfabrik (Công trình thép đức) và bắt đầu sản xuất thép luyện vào năm 1816. Krupp trở thành nhà sản xuất vũ khí cho Vương quốc Phổ năm 1859 và các sản phẩm có mặt tại Thái Nguyên lúc này là các sản phẩm mới toe của tập đoàn Krupp. Nói trắng phở ra là cả vua Wilhelm I và Krupp muốn dùng mấy chục thanh đại bác này giao dịch với Điều thiếu và cũng dùng Điều thiếu để thử nghiệm trong chiến tranh thực tế.

Lần này số lượng giao dịch của Krupp và Robert là rất nhiều. Số lượng đại bác các loại lên đến 50 thanh. Và cũng như Na Uy, người Prussia giao dịch “trương đổi” công bằng, chính vì lý do này thì 1 triệu £ có thể mang về rất nhiều lợi ích. Con số này đủ để Wilhelm I tái sản xuất súng Dreyse M1848 rồi. Nhưng nhớ lại cuộc giao dịch cùng người Anh tại Hongkong thì giá một đồng rác thải mà Điều thiếu mua về không ngờ tăng lên 20 lần giá trị thực tế. Đây có nghĩa là làm ăn chỉ một lần và bye bye mãi không gặp lại rồi. Tất nhiên đại bác mà Krupp mang tới cho Vạn Ninh cũng bị nâng giá một chút. Giá xuất xưởng của các thanh pháo này là 470 £ bán cho quân đội của Wilhelm I, nhưng đến tay của Điều thiếu thì con số này tăng lên thành 912 £. Tính ra thì chi có gần 50 ngàn £ cả lô pháo này. Đối với Điều thiếu thì đây là con số bèo không thể bèo hơn nữa.

Trong số này có 20 thanh pháo cối M61 và hai mươi thanh pháp 12 pound C61. 61 ở đây là chỉ năm sản xuất, người Đức khá thực dụng ngay cả trong cách đặt tên các trang thiết bị của mình. Có lẽ đây cũng là một điều mà Điều thiếu nên học hỏi từ họ. Đặt tên hoành tráng này nọ đôi khi có cảm giác vinh dự tự hào gì đó, nhưng bên cạnh đó lại tạo nên sự khó khăn cho quản lý. Về vấn đề này Điều thiếu ủng hộ tư tưởng của người Đức.

Pháo cối hay còn gọi là Mortar, đây là vũ khí bộ binh khá hiệu quả. Súng cối đã tồn tại từ hàng trăm năm, đầu tiên được dùng trong những trận công thành. Khi đó chúng là những cấu trúc sắt công kênh, nặng nề và rất khó di chuyển. Cấu tạo đơn giản, súng cối thời đó chỉ là những cái thùng gang gọi nhỏ đến chuyện đun nấu và nghiền giã. Tên của súng cối mortar, nghĩa cối giã bắt nguồn từ đó. Baron Menno van Coehoorn sáng tạo ra súng cối có khả năng cơ động năm 1674 trong trận công thành Grave. Súng này nặng khoảng 90 kg và sau đó được hai phe Nam, Bắc sử dụng trong Nội chiến Mỹ.

Và súng cối của Krupp mang đến Vạn Ninh để giới thiệu sản phẩm cũng như thử nghiệm chiến trường thì lại khá phức tạp. Chúng có cả bánh xe, càng chống giật, hệ thống cân chỉnh v.v thật ra đây chính là một khẩu đại bác bộ binh với cỡ nòng lớn, ngắn với góc xoay có thể lớn hơn nhiều góc 45 độ của pháo bộ binh. Điều thiếu không đánh giá cao mẫu súng cối lại pháo bộ binh này của Krupp, ít ra là nó không mấy phù hợp với điều kiện tác chiến của Đại Nam. Ở nơi này Điều thiếu chỉ cần các thanh súng cối đặt trên giá gỗ phẳng nặng 90kg có thể mang vác với bốn người đàn ông. Loại súng này cực kì cơ động và rẻ. Vận chuyển Coastal mortar M61 không khác gì vận chuyển một thanh đại bác bình thường cả. Cực kì phí công sức và không hề cơ động.

Coastal mortar M61 có cỡ nòng 17 cm có thể bắn được đạn pháo 44,09 pound (20kg). Đây là một con số hết sức ấn tượng vào lúc này và nó có thể dễ dàng

tàn phá bộ binh trong khoảng cách 1000m trở lại. Tổng trọng lượng của Coastal mortar M61 không nhẹ lên tới 300 kg cả xe pháo, lý do là mặc dù nòng súng ngắn nhưng cần phải chế khá dày mới có thể chịu được lượng thuốc nổ lớn.

Nói thì nói vậy nhưng đầu sao với giá 900 £ một thanh thì Điều thiếu vẫn cảm thấy rất là hời. Tất nhiên sau lần này Điều thiếu sẽ cố gắng tự chế tạo ra mẫu Pháo cối đơn giản mà Nội Chiến Hoa kỳ đang dùng. Lần này Điều thiếu nhập cực kì nhiều công nghệ từ Prussia không phải để đắp xó đấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chia cắt

Tiếp theo đám súng cối thì Điều thiếu tham quan đến nhóm mười thanh đại bác Krupp C61. Những thiết bị này đều được sản xuất từ những tháng đầu năm 1861 nên rất tân tiến và mới mẻ. Krupp C61 được đặt ngay cạnh các thanh pháo Armstrong của Thái Nguyên quân.

- Ngài Dominik. Tôi rất hài lòng về các thanh đại bác Krupp C61, hệ thống khóa nòng trượt ngang cộng xoay dọc của các ngài là một tiến bộ. Nhưng có lẽ các ngài bị giới hạn bởi chất liệu thép nên chưa thể nâng cao kích thước?

Điều thiếu nhìn những thanh pháo đại bác Krupp C61 12 pound mà nói với một người Đức có tên Dominik. Gã này chính là một kỹ sư của tập đoàn Krupp đi theo phái đoàn lần này với mục đích ghi lại những biểu hiện của nhóm vũ khí này trong chiến tranh. Việc Đại Nam đang chiến trận thì Robert cũng không dẫu, nhưng hẳn chỉ nói qua loa là có nội chiến mà thôi. Thêm vào đó đương nhiên là Robert tăng bốc phe “của hần” dành ưu thế tuyệt đối v.v...

Krupp C61 12 pound là một thanh đại bác nạp đạn cửa sau điển hình. Nếu chỉ xét sơ qua về bề ngoài thì chúng cũng chẳng khác mấy so với Armstrong đại bác. Nhưng có một nghịch lý đó là Armstrong chuẩn bị từ bỏ dòng pháo nạp đạn cửa sau để quay lại với dòng muzzle-loading nạp đạn cửa trước thì Krupp lại bắt đầu phát triển break loading nạp đạn cửa sau. Nhưng Krupp đã có cải tiến mang tính chiến lược ở bộ phận khóa nòng, với cả chốt ngang lẫn trượt vậy ra họ gần như đã loại bỏ được hoàn toàn nhược điểm của các thanh pháo Armstrong.

Krupp C61 12 pound có buồng đốt kín hơn, nên tốc độ đạn đầu nòng cực lớn, khả năng xuyên giáp mạnh mẽ. Thêm vào đó là tầm xa cũng tốt hơn Armstrong gun nhiều. Tầm xa của đạn pháo cực đại đã đạt đến 3000m tầm hiệu quả chính xác trong khoảng dưới 1,5km. Đạn pháo 12 pound, khả năng nổ ổn định do Krupp đã giải quyết được vấn đề điện tích trong buồng thuốc phóng. Nói chung tại thời điểm này thì Krupp C61 vượt trội vì đồng nhiệm người anh Armstrong cannon 12 pound.

- Ở ngài Kenny công tước thật là tinh mắt. Chúng tôi đang phát triển nẫu 24 pound nhưng đúng là gặp khó khăn trong vấn đề chất liệu thép.

Thật ra công ty Krupp trong lịch sử đúng là gặp được vấn đề trong chất liệu thép khiến cho trong chiến tranh thế giới lần thứ nhất họ không thể giảm được trọng lượng pháo bố trí trên chiến hạm. Chính vì lý do này họ đành phải chấp nhận với việc bố trí pháo bé để giảm trọng lượng của chiến hạm. Bên cạnh đó tâm lý tăng mạnh thiết giáp phòng thủ để tăng “khả năng sinh tồn” của nhóm chiến hạm với số lượng không nhiều của mình khiến cho chiến Hạm Đức trong WWI trở thành các con rùa lăm lăm tập bắn cho Liên quân. Trong khi đó pháo nhỏ trên chiến hạm của Đức lại biến thành tầm xa răng để gây ngựa cho đối thủ.

- Thật ra nếu ngài đã đi qua Vạn Ninh của chúng tôi thì có thể nhìn thấy nhà máy luyện gang thép tại đó. Tôi tin chắc công nghệ luyện thép này tốt hơn của các ngài một chút về chất lượng. Còn về số lượng thì năng suất sẽ cao hơn các ngài lúc này mấy lần. Tôi thì sẵn sàng chia xẻ công nghệ này với các ngài nếu chúng ta cùng ngồi lại bàn bạc một chút về công nghệ trao đổi giữa hai bên. Ngoài ra tôi còn có một mẫu thiết kế vượt thời đại, có thể cho ra thép chất lượng siêu tốt, tuy rằng năng suất có hơi thấp hơn công nghệ của Vạn Ninh hiện tại nhưng vẫn là cao hơn Krupp lúc này. Có điều muốn có được công nghệ này thì khả năng hai bên chúng ta phải ngồi lại cùng đàm phán rất lâu.

Điều thiếu tung luôn một đòn câu mang tính trí mạng đối với những công ty luyện thép như Krupp. Cái công nghệ mà Điều thiếu muốn chia sẻ hiện tại dĩ nhiên là lò Bessemer rồi. Dẫu biết làm như vậy Krupp sẽ thành vi phạm bản quyền của Bessemer nhưng Điều thiếu mặc kệ. Để cho hai tên đó cãi nhau chán đề, mình ngồi hưởng lợi là được. Với dàn máy móc hiện tại Điều thiếu mua về hẳn hoàn toàn có thể từ từ tự chế tạo lò Bessemer cho bản thân rồi. Nhưng Điều thiếu chắc chắn Krupp sẽ không ngu, họ có thừa kinh nghiệm và công nghệ để biến đổi Bessemer một chút sau đó sẽ lách luật mà sử dụng.

Còn công nghệ mà Điều thiếu tăng bốc là vượt trội thời đại kia tất nhiên là lò luyện thép Martin rồi. Tất nhiên để Điều thiếu vẽ ra chi tiết thì hẳn chịu nhưng mà nếu mô tả sơ qua cái sơ đồ hai ống ga phun đối nghịch + thổi khí cao oxy nung thép thì Điều thiếu thừa sức với kiến thức hóa học lớp 11. Chỉ cần có được định hướng thì Krupp dư sức nghiên cứu ra lò Martin trước cả mấy chục năm (lò Martin phát minh năm 1912). Nhưng nếu Krupp muốn có được thiết kế này của Điều thiếu thì chắc chắn họ sẽ chầy máu không ít đấy. Nếu không đủ lợi ích thì thà Điều thiếu dùng đội ngũ “khoa học” của mình tự nghiên cứu cho xong. Chẳng nhẽ 10 năm không nghiên cứu ra được không được thì 20 năm. Nói chung vẫn sớm hơn lịch sử là có lỗi rồi.

- Ô, xin trân thành cảm ơn ngài Công tước, tôi lần này đến phương Đông cũng là đại diện cho Krupp nên cũng có thể quyết định một số vấn đề không quá phức tạp.

Gã đàn ông người Đức có tên Dominik kia rất khẳng khái trả lời. Người Đức có tính kỉ luật cao, tính khoa học thực dụng, và cũng rất thẳng thắn. Dominik cũng không dẫu điểm sự khao khát của mình đối với mỗi câu của Điều thiếu.

- Cũng không có gì nhiều, tôi chẳng qua cũng muốn là trao đổi công nghệ mà thôi. Tất nhiên những công nghệ quá sức độc quyền của Krupp thì tôi không đòi hỏi, Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể ngồi xuống cùng bàn về việc số dây truyền sản xuất các thiết bị thép cơ sở.

Điều thiếu chính là ý đồ muốn đánh đến nhưng dây truyền sản xuất cơ bản, thứ sẽ có thể chế tạo ra những thiết bị cơ bản cho các dây truyền sản xuất khác. Tầm nhìn của Điều thiếu là cực xa, hẳn không hẳn chỉ là tập trung vào lợi ích trước mắt.

- Tôi nghe nói công nghệ của ngài cũng là mua lại bản quyền, chính vì thế chúng tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn khi tiếp nhận chúng. Vậy nên chúng tôi hoàn toàn có thể truy đến nguồn gốc của công nghệ kia mà đặt vấn đề mua bán. Vậy thì rắc rối của chúng tôi sẽ giảm thiểu hơn nhiều.

Dominik rất thẳng thắn, thẳng đến nỗi khiến cho Điều thiếu phải nhức đầu. Không ngờ tên này không cho hấn một chút mặt mũi nào cả.

- Thật ra các ngài cũng không cần tìm cho mệt, công nghệ này là từ một công ty nhỏ miền đông nước Anh. Người này có tên Henry Bessemer, tôi mua công nghệ này khi Henry Bessemer còn khó khăn và công nghệ này chưa có chỗ đứng cùng sự công nhận. Nhưng nếu các ngài đặt vấn đề với Henry Bessemer lúc này có lẽ số tiền bỏ ra là một con số khổng lồ. Thêm vào đó tôi có thể đưa ra cho các vị một mô hình luyện thép siêu việt hơn. Quan trọng là sau khi thành công tôi cũng muốn sở hữu công nghệ đó ngang hàng cùng các vị. Ngoài ra các dây truyền chúng tôi muốn mua từ Krupp cũng sẽ bỏ ra cái giá thuyết phục cho quý công ty.

- Nếu như vậy thì chúng tôi xin sẵn sàng ngồi vào bàn đàm phán thừa Công Tước các hạ.

Dominik có được nhận định sơ bộ của Điều thiếu thì cũng không già mồm cãi láo mà muốn ngồi xuống cùng nhau bàn điều kiện. Đây là sự vụ hết sức lằng nhằng nên cần nhân sĩ chuyên nghiệp như Robert đi thương thảo. Điều thiếu còn rất nhiều thứ phải lo lắng đấy.

Lúc này đây thì có một sĩ quan của người Đức dùng tiếng Anh hết sức lưu loát mà hỏi Điều thiếu:

- Thừa Công Tước, theo như tình hình chúng tôi biết thì phụ thân của ngài cũng là một Công tước (chức tổng binh của hai cha con Họ Trần bị hiểu nhầm thành cát cứ phân quyền ở Châu Âu thì cũng có thể coi là một Công tước hay Bá tước). Vậy thì vùng đất ven biển mà chúng tôi đã đi qua là của ai. Va ngài dẫn binh đi đánh trận lần này là phục vụ cho Vương Quốc nào?

Những sĩ quan Prussia hấn là không có nghiên cứu thực sự chuyên sâu về sự khác biệt giữa Quân chủ trung ương tập quyền và chế độ Phong kiến cát cứ phân quyền. Chính vì lý do đó bọn họ có cái nhìn hơi quá khó hiểu về Đại Nam lúc này. Thêm vào đó sự bùng nổ của Robert và sự tiếp xúc không chính thống của phái đoàn Prussia khiến họ sẽ có nhiều nhận định không quá chính xác.

- Có thể hình dung như sau, toàn bộ vùng ven biển mà các vị đã tạm thời đi qua đó “thuộc về” phụ thân của tôi. Còn mảnh đất trước mặt đây là sẽ thuộc về tôi sau khi tôi chinh phạt nơi này.

Điều thiếu nhìn xa xa về phía Thái Nguyên mà chỉ tay. Hấn nói là 7 thật 3 giả nên cũng khó phân biệt đúng sai, chỉ là một cách chơi chữ mà thôi.

- Xin lỗi Công tước, các lãnh địa khác không có ý kiến sao?

- Cái này là mệnh lệnh từ hoàng đế Đại Nam quốc ban cho ta, ai ý kiến đây. Với lại tại Đại Nam quốc là tôi giàu nhất, binh sĩ của tôi hiện đại và tinh huệ nhất, ai có thể cản tôi. Nên nhớ Công tước Robert chỉ thỏa thuận với các vị là hỗ trợ 10 triệu £, nhưng tôi lại là người có thể quyết định con số này có thể tăng lên gấp 2 lần.

Điều thiếu cười sáng khoái mà bá đạo đáp. Lời nói này làm nhóm sĩ quan Prussia quả thật tắt tiếng mà không nói được gì.

- Xin hỏi công tước. Vùng đất Phương Đông này có thể dễ dàng trình phạt vậy sao?

Đây mới là mục đích chính của người Prussia, không ngờ miệng rất rộng nha, Điều thiếu cười thầm, đúng là Châu Âu, không một thằng nào hiền cả. Prussia vì vật lộn với các cuộc chinh phạt của Napoleon, lại cộng thêm đau khổ dấy dựa trong việc thống nhất tộc German thành một quốc gia mà bỏ lỡ cơ hội thực dân. Nhưng có cơ hội là bọn họ sẽ dương nanh múa vuốt rồi.

- Các ngài mang bao nhiêu quân đến đây, bao nhiêu chiến hạm?

Voi người Đức Điều thiếu chẳng vòng vo cho mệt, cái dân tộc này 1+1=2. Nói thẳng, phù hợp thì làm, không phù hợp thì thôi. Vậy nên cũng chẳng đưa đẩy làm gì. Tên sĩ quan kia nghe Điều thiếu hỏi thì hết sức vui mừng, hấn sợ nhất là kiểu bàn bạc như thương nhân, tốn thời gian, không khoa học. Là người thông minh thì không nên phí tế bào não vào những việc như vậy.

- Hạm đội của chúng tôi có 3 trung hạm, 14 tiểu hạm. Tổng cộng 600 bộ binh, 300 hải quân.

Điều thiếu hơi nhăn mày, số lượng này không khỏi quá ít ỏi, xem ra người Prussia cũng không hi vọng gì nhiều đây, có lẽ nên tiêm cho họ một chút chất kích thích.

- Người dân đem bản đồ ra.

Điều thiếu cũng chẳng cần quay lại trưởng bối, hấn vẫn lững thững đi tuần sát doanh trại, theo sau là một đám người da trắng. Một tên thân binh vội vã mang tấm bản đồ khá lớn về khu vực Đông Á đến. Lúc này màu vàng chỉ diện tích của Đại Nam là cực lớn. Một nửa Ai Lao, một nửa Cao Miên đều là Huê triều quản lý và lập thành châu, huyện. Cho người quản lý theo chính sách thốt ty. Dân chúng trong vùng được lập sách hấn hỏi. Nói một cách khác lúc này cả Cao Miên (cambodia) và Ai Lao (Lào) đều không có quốc gia chính quyền gì mà bị Xiêm và Đại Nam chia nhau cai trị.

- Nơi này có thể cắt cho Prussia các vị, nhưng công quốc hay bá quốc các người đóng nơi này phải thuận phục Đại Nam và có đóng thuế đầy đủ theo luật định. Tất nhiên chúng tôi có thể giảm thuế má trong giai đoạn đầu cho các vị nếu các vị khó khăn.

Sĩ quan Prussia há hốc mồm, một khoảng mà Điều thiếu vòng là cực lớn. 900 quân Prussia đổ mà quản lý nổi. Quan trọng là vị này nói ném là ném một mảnh đất như ném cái bánh quy vậy. Đòn này đập choáng cả sĩ quan Prussia lẫn Robert.

- Nhưng đây là đất của hoàng đế Đại Nam các ngài, đâu có thuộc về Công tước ngài mà có thể nói cắt là cắt.

Một vị sĩ quan không mấy tin tưởng mà thắc mắc.

- Ở Đại Nam quốc tôi chỉ tính ngang bằng một công quốc, nhưng lời tôi nói mới tính. Nơi này cho các vị. Tôi sẽ phái quân giúp các vị thu lấy. Còn về phía hoàng đế tôi sẽ nói chuyện. Chỉ cần các vị nhớ rõ điều này. Vùng đất đó vẫn phải phụ thuộc vào Đại Nam, nhưng chúng tôi sẽ không can thiệp vào công việc nội bộ của nó.

Điều thiếu lại hỏi người một vấn, binh lực hẳn đưa đi rõ ràng sẽ là thủ hạ của Dương Tử Ninh. Có lẽ là một phần của Robert nữa. Đẳng nào sức ảnh hưởng của Đại nam với Cao Miên và Ai Lao đã quá nhạt, hằng năm chỉ thu được thuế gì có khi lại còn phải bù vào. Không bằng cắt một chút cho Prussia, một chút cho Robert, phần mình làm một chút. Dù sao trên danh nghĩa vẫn là Đại Nam quản lý, cũng chẳng khác bây giờ là bao.

- Ngài có thể chắc chắn về chuyện này?

- Tất nhiên tôi đảm bảo, nhưng các ngài cũng phải trả một cái giá nhất định. Một mảnh công quốc thuộc địa Phương Đông đưa lại cho các vị lợi ích ra sao thì không cần tôi nói nhiều nhì. Tôi sẽ phải chinh chiến nơi này một thời gian nên có lẽ phải xin lỗi vị chính sứ Prussia nên đến đây gặp tôi để bàn điều kiện. Như vậy thì tiết kiệm được nhiều thời gian hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Nữ doanh sơ hoạch

Vất vả lắm mới qua được hết buổi sáng, Điều thiếu lết người về trung quân lều nơi trụ sở quân cơ của Thái Nguyên quân lúc này. Buổi chiều hẳn còn có mấy phen làm việc tiếp nữa, vậy nên lúc này Điều thiếu phải tranh thủ mò về nơi này dùng cơm, nghỉ ngơi một lát. Căn bản hẳn cũng muốn về sớm một chút vì không muốn Gia Hân và Tử Ninh phải nhịn đói chờ cơm.

Bước chân vào đến lều trung quân thì Điều thiếu tí nữa thì phun máu mũi mà ngã tại chỗ. Bởi vì trước mặt hẳn xuất hiện hai ... Nữ quân nhân.

Thì ra sáng nay Tử Ninh và cả Gia Hân đã tự lại một chỗ mà nghịch khủng, các tiểu thuyết tàu cũng nhan nhản lúc này, cái gì mà Hoa Mộc Lan các kiểu đã đầu độc các cô nàng này. Điều thiếu trong quân có phụ nữ cũng bỏ nó ai thèm quan tâm, nhưng hai vị này ngại mặt mũi của Điều thiếu bị người khác nói này nọ nên “cài trang”. Nghĩ hay nhì, mặc lên bộ quân nhân cách tân của Vạn Ninh là biến thành hành dạng hoa anh tú. Cái này chỉ có trong tiểu thuyết nhữn nã mới có mà thôi.

Lúc này cả Tử Ninh và Gia Hân đều là hoa quân phục của Điều thiếu mà mặc vào. Tử ninh còn đỡ, nàng cao đến 1m68 nên tuy rằng hơi lụng thụng trong bộ quân áo trên nhưng nếu thắt lưng, đi ủng da vào cũng không nhìn đến quá tệ, ít ra là muốn trông có dáng vẻ nữ tính, nhìn ánh lên một vẻ rất tà ác ánh mắt riêng biệt.

Nhưng gia hân mới 9 tuổi thì không khác mấy là chùm mền trong bộ quân phục của ca ca nàng. Lúc này đây Gia Hân đang lê lét với đôi ủng quá cỡ của Điều thiếu. Nếu cai đó đã xem tác phẩm Mèo đi hia thì rõ ràng đây là một phiên bản Đại Nam hóa với một con mèo hoa xinh đẹp.

Tất nhiên là Điều thiếu hủy bỏ ngay cái tiết mục cài trang dở khóc dở cười này rồi, nhưng mà hành động của hai vị này cũng làm cho Điều thiếu xuất hiện một vài ý tưởng. Đầu tiên đó chính là cải cách quân đội một cách toàn diện, bắt đầu chính là quân phục phải thay đổi hoàn toàn theo hướng tiện lợi tác chiến, chú trọng độ bền, thông thoáng tiện nghi. Tiếp theo là phẩm cấp quân hàm cùng chức danh nhiệm vụ sẽ có thể dựa vào quân chế của hiện đại mà làm. Lúc này chính là thời điểm mà Điều thiếu cảm thấy bản thân đang đứng ở đỉnh phong của thời thế. Ít nhất là trong khoảng thời gian mà Đoàn Hữu Trung tay nắm trọng quyền nhưng lại dựa dẫm trong một thế cục không rõ trắng đen. Điều thiếu lại nằm tron tay là bài tây có thể tác động đến người này. Vậy thì tại sao không lợi dụng mà chơi lớn.

Thêm một điểm nhắc nhở Điều thiếu đó chính là nữ quân nhân. Những vị này rõ ràng chưa cần thiết phải ra chiến trường nếu như đàn ông Việt vẫn còn đủ sức bảo vệ họ. Nhưng đây là nói không cần thiết lên tiền phương mà thôi. Nếu là hậu phương an toàn và yên ổn thì các nữ quân nhân có rất nhiều thể mạnh trong các công việc như văn thư, quân y, y tá v.v... Những công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ vô cùng, đó lại là thể mạnh của phái nữ. Kể cả việc gấp đạn giấy thì cũng nên thành lập hẳn một đội chuyên gấp dây truyền thì hiệu quả sẽ cao hơn để các binh sĩ tự túc chuyện này.

Nói đến đạn giấy thì lúc này toàn là binh sĩ tự gấp tự dán dựa theo sưa dạy bảo của chuyên gia. Binh sĩ Vạn Ninh phải biết gấp đạn giấy vì trong hoàn cảnh chiến đấu nếu họ có được kỹ năng này sẽ chủ động hơn trong vấn đề đạn dược. Nhưng như vậy cũng ảnh hưởng nhiều đến thời gian luyện tập của nhóm này.

Buổi ăn trưa diễn ra vui vẻ vô cùng. Gia Hân vui ngất ngây vì bỗng nhiên có thêm một chị dâu vô cùng yêu chiều nàng. Vì Gia Hân còn quá nhỏ nên nàng còn chưa nghĩ đến vấn đề tranh sủng. Gia Hân chưa từng nghĩ qua đến việc ca ca có chị dâu sẽ bỏ bê nàng. Trong đầu óc đơn giản ngây thơ của cô bé thì tình cảm là một phép cộng. Trước đây ca ca quan tâm mình, yêu thương mình giờ lại cộng thêm một chị dâu xinh đẹp cưng chiều mình, rõ ràng là nhiều hơn một chút rồi, lợi hại hơn một chút rồi.

Sự thật thì Gia Hân không cần phải lo lắng một chút nào, sự cưng chiều của Điều thiếu dành cho cô bé này là vượt lẽ thường, cũng là vì Gia Hân là người đầu tiên ở thế giới này mà Điều thiếu gửi gắm tình cảm tràn thành vào đó, vậy nên thái độ của Điều thiếu sẽ là bất biến. Tử Ninh cũng không có cơ hội chen chân vào vị trí dành cho Gia Hân trong trái tim Điều thiếu cho được. Ít nhất với Tử Ninh thì Điều thiếu vẫn phải giữ lại vài tia đề phòng đấy.

Còn về Tử Ninh thì nàng là một cô gái thông minh, thứ tình cảm cưng chiều đến rồi tình của Điều thiếu dành cho Gia Hân là rõ như ban ngày. Tử Ninh nàng chưa điên mà đi nhảy vào lĩnh vực đó, làm không khéo nếu chọc vào vảy ngược của người đàn ông đó thì người chịu thiệt chắc chắn là nàng rồi.

- Hân nhì là ta lớn lên tính làm gì nha?

Câu hỏi này quả thật không dành cho thời đại này, vì phụ nữ thời đại này vốn định sẵn là cưới chồng, ở nhà, nuôi con. Tất nhiên cũng có ngoại lệ như Tú Ninh phải bôn ba bên ngoài, nhưng đó là do hoàn cảnh ép buộc mà thôi.

- Hân nhi muốn giống như ca ca, làm đại đại đại tướng quân...

Hân nhi vừa lau chau gấp một miếng cá vừa cong tít đôi mắt thành hình trăng non mà nhanh nhẩu không nghĩ gì trả lời Diêu thiếu ngay.

- Ha ha ha .... Có trí khí, con gái nhà họ Trần thì phải như vậy, ca ca ủng hộ muội. Mấy tuần này Ca ca xây dựng cho muội hẳn một doanh nữ binh để Hân nhi của chúng ta làm đại đại đại tướng quân luôn.

Diêu thiếu nửa đùa nửa thật mà nói.

- Thật á, ca ca không được gạt muội nha.

- Hừm, ca ca đã bao giờ gạt muội chưa...

Lời của Diêu thiếu làm cho Tú Ninh cảm thấy quá bất ngờ đến sững người, không ngờ Diêu thiếu có thể vì muội muội chơi đùa mà lập hẳn một doanh nữ binh.

- Thế này đi, nếu em cảm thấy nhàm chán thì cũng có thể dẫn theo đám thân binh bảo vệ kĩ càng, lấy danh nghĩa phu nhân của anh mà chiêu mộ một nhóm nữ binh. Lúc này đây chiến hỏa vừa qua nơi Bắc Ninh, đàn ông chết nhiều lắm, những người phụ nữ vô tội đó chẳng biết sẽ sống sao đâu. Thôi thì coi như giúp bọn họ. Nhưng em cũng đừng đi xa và tuyển nhiều quá 500 người đồ về là đủ. Nói rõ với bọn họ là làm công việc hậu phương như, quân y, chăm sóc thương binh, làm sổ sách, thư ký, hay có thể làm trong xưởng gói đạn. Tuổi thì phải trên 18 dưới 35, nói thêm là đãi ngộ của họ ngang bằng nam binh, có một số việc như quân y, thư ký thì lương sẽ cao hơn nam binh. Thời gian tại ngũ là 3 năm, có thể cưới chồng trong thời gian tại ngũ.

Diêu thiếu tranh thủ mà nói một loạt cùng với Tú Ninh. Việc lấy Tú Ninh dựa vào danh nghĩa của Diêu thiếu đi trưng dụng nữ quân là chuẩn nhất. Để các nam binh đi làm việc này không tránh khỏi chị em hiểu nhầm mà khó có ai dám tham gia. Chuyện thì ai cũng biết cả, thời này binh phi cách nhau chỉ một đường nhỏ mà thôi. Làm thân con gái âm đi vào quan doanh khác gì mà mờ dăng miệng mèo.

Thật ra công việc của Tú Ninh cũng không phải trường mặt ra đường đi trưng dụng từng người. Cô ta chỉ cần tiến vào thành trì sau đó thông báo các quan viên sở tại là bọn này sẽ lo hết các việc còn lại mà thôi. Tất nhiên công việc đi lại cũng vất vả và có chút nguy hiểm do Hắc Long Vệ đám giun đen có thể gây rối, nhưng đó cũng là cơ hội để mặt vụ đào tổ tông bọn này lên. Chỉ cần bảo vệ thật chắc Tú Ninh là được.

- Dạ, em sẽ làm tốt.

Tú Ninh cũng có đoán có không ý đồ của Diêu thiếu, nàng rất ngoan ngoãn hợp tác cùng người đàn ông này. Từ Diêu thiếu thì Tú Ninh luôn cảm nhận được sự tự tin tuyệt đối khi nhắc đến các hoạt động ngầm kiểu như ám sát hay mật thám v.v.... Đôi khi Tú Ninh cảm thấy được đối với các hoạt động trong bóng tối thì Diêu thiếu còn tự tin hơn cả khả năng quân sự vậy.

- Thêm vào nữa chiều nay em cho gọi những thủ hạ của em đến đây, ta có việc giao cho bọn họ. Việc an toàn của em chuyển hết về thân binh của Trần Gia là được.

- Vâng.

Lúc này Tú Ninh trở nên ít nói, nhẹ nhàng thanh tĩnh hơn rất nhiều so với lần gặp nhau ở Thiên Hương Lầu, có lẽ nàng đứng ở tư thế khác rồi nên cách thức cư xử ại quay về đúng khuôn phép chừng mực.

- Tất nhiên em nên để mấy ngày nữa.... “lành” lại đã rồi hãy đi.

Diêu thiếu không đầu không đuôi ám muội mà nói một câu làm cho Tú Ninh gật nảy mình mà xấu hổ đến không biết chui vào đâu, còn Gia Hân thì tất nhiên tò mò mà nhảy cẫng lên quan tâm hỏi han chị dâu “bị thương” ở chỗ nào. Thật là hết biết rồi.

Buổi chiều tiếp đón chính là lần lượt các nhóm đội ngũ “khoa họ” hay lao động “bạc cao” nhập khẩu từ Prussia. Lần này đúng thật là một lần đại nhập khẩu công nhân, sinh viên người Đức về đất Việt. Tất nhiên cũng có một vài ngoại lệ đó là công nhân dệt, thợ may thì nhập khẩu từ Pháp với số lượng không ít.

Những người đồng ý đi lập nghiệp tại nơi xa xôi phương Đông này có rất nhiều điểm chung. Họ nếu không phải là người nghèo khổ thì cũng là người có gia cảnh không khá giả, một phần đông trong số họ là có nợ nần trong người, về phần các công nhân thì có khá nhiều người không có thân phận tự do mà được vua Prussia “tặng” cho Diêu thiếu. Thêm vào đó thì trình độ của các công nhân thì đúng là cao thật, nhưng trình độ của các vị khoa học gia, bác sĩ lại là thuộc bậc thấp ở Châu Âu, ví như họ chỉ là sinh viên mới ra trường với kết quả học tập không quá tốt, hoặc là các bác sĩ thực tập mà thôi.

Nhưng tựu chung lại lần này số lượng các “khoa học gia” cùng “thợ bạc cao” là rất lớn tổng số lên đến gần 300 người tức là gấp 10 lần số lượng chuyển đi Châu Âu lần đầu tiên, mà con số này còn có thể gia tăng kịch liệt khi Diêu thiếu cấm một con cờ ở Pháp và có quan hệ hợp tác toàn diện cùng Prussia.

Nhóm khách đầu tiên Diêu thiếu tiếp xúc đó chính là những khoa học gia và bác sĩ người Prussia. Toàn bộ trong số họ đều là nam nhân cực kì trẻ tuổi. Những người này trên khuôn mặt đang ánh lên vẻ khao khát được thể hiện, sự thần kì của phương đông cùng vị công quốc trẻ tuổi này đã được Robert thổi lên tận trời. Những người Đức với tinh thần làm việc nghiêm túc và cống hiến hết mình để chứng minh bản thân đang hết sức kích động khi được tiếp kiến trực tiếp với Diêu thiếu. Đây có lẽ sẽ là người khiến họ có thể thay đổi được tương lai và vận mệnh.

- Các vị xin mời ngồi. Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Trần Quang Diêu tổng binh Thái Nguyên của Đế quốc Đại Nam. Theo như phẩm hàm ở nước các vị tương đương Công Tước. Các vị có thể gọi tôi là Kenny Trần. Tiếng Đức của tôi không quá tốt, chỉ có thể trao đổi một cách thông thường, còn nếu muốn trao đổi chuyên sâu thì có lẽ phải dùng Tiếng Anh.

Điều thiếu cốt gọng bằng tiếng Đức không quá tiêu chuẩn của mình. Mật vụ hoạt động ngoại quốc đầu tiên là ngoại ngữ phải đỉnh, thật ra Điều thiếu rất thông thạo vài ngôn ngữ, nhưng chuyên sâu có lẽ chỉ là tiếng Hoa phổ thông, tiếng Quảng và tiếng Anh. Nhưng kể cả như vậy thì cách giới thiệu của Điều thiếu cũng làm cho đội ngũ trí thức trẻ Prussia bất ngờ. Nói thêm vào đó những người này đa phần là giỏi tiếng anh nên công cuộc giao lưu là không khó.

Mọi người đều ào ào chào hỏi Điều thiếu mà giới thiệu sơ qua bản thân. Từng cái tên được nêu ra nhưng khi một cái tên trong số hơn năm mươi người có mặt nơi đây cất tiếng đã làm Điều thiếu chết lặng. Joseph Wilband người xứ Gießen. Lạy chúa tôi tên này vậy mà chạy đến Đại Nam, đúng là Chúa trời thương sót đang mỉm cười với Điều thiếu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Mở ra một trang sử mới

Joseph Wilband người xứ Gießen là ai? Hẳn chính là tên sinh viên lông ngón trong phòng thí nghiệm vào năm 1863 đã vô tình điều chế ra TNT siêu cấp thuốc nổ lúc bấy giờ. Nhưng mà TNT khá là không nhạy nổ nên không được đánh giá cần thận tiềm năng, khiến cho thời gian rất lâu sau thì chất nổ này mới được lên ngôi.

Thật ra Joseph Wilband cũng không suất sắc gì, ngoại trừ một lần vô tình phát hiện ra chất nhuộm màu vàng có khả năng gây nổ mạnh là TNT ra thì ông cũng không có đóng góp gì nhiều cho nền hóa học. Có lẽ chính vì lý do không quá suất sắc này mà Joseph Wilband “di cư” đi Đại Nam để kiếm vận may.

- Các vị “khoa học gia” trẻ tuổi, Như vậy cũng coi như chúng ta đã làm quen cùng nhau. Tôi có vài lời muốn tuyên bố cùng các vị. Trước đây kết quả học tập cũng như nghiên cứu của mọi người ra sao tôi đã đọc qua và cũng không có chút ấn tượng nào hết. Nên biết rằng khoa học là một con đường rất dài và trải đầy chông gai, không phải người xuất phát nhanh sẽ là người tới đích sớm. Người tới đích phần lớn là những người kiên trì, nghiêm túc, và có niềm tin, bên cạnh đó một yếu tố quan trọng nhất đó là bên cạnh cần có một nguồn tài chính cực kì dồi dào tin tưởng và đầu tư cho con đường của các vị.

Điều thiếu dừng lại ngắm nhìn gương mặt từng người thanh niên bừng bừng sức sống ngồi phía dưới. Lúc này câu nói của Điều thiếu là đi vào tâm can của tất cả thanh niên ngồi đây. Có những người ngồi đây quả thật là IQ không quá xuất sắc, nhưng cũng có nhiều người là do điều kiện hoàn cảnh mà không có không gian tiến bộ. Lời Điều thiếu là động chạm đến tâm can của những người thanh niên Đức này. Họ không can tâm, bằng cấp không tốt thì đã sao, đâu có nghĩa họ không thể tiến bộ, tại sao phải đóng cánh cửa với bọn họ. Nhưng Điều thiếu lại là người vun cành ô liu mà cho mọi người một cơ hội. Quan trọng nhất là hẩn nguyện tin tưởng vào kiên trì, nghiêm túc, và có niềm tin của những thanh niên này. Người Đức có thể thiếu lãng mạn, thiếu khiếu hài hước nhưng cái họ không thiếu nhất đó chính là tính kỷ luật, kiên trì, nghiêm túc, và niềm tin.

Điều thiếu nói những câu nói này khiến tất cả mọi người xúc động đến cùng cực, hẳn xem ra còn hiểu người Đức hơn chính người Đức tự hiểu bản thân họ.

- Người cung cấp tài chính và niềm tin không bao giờ thuyên giảm dành cho các vị chính là tôi, Kenny Trần Công tước của Thái Nguyên, Đại Nam đế quốc. Tại nơi đây tôi sẽ xây dựng nên học Viện khoa học của chúng ta. Viện nghiên cứu khoa học của chúng ta, Bệnh viện hiện đại cũng của chúng ta. Các vị sẽ là những vị giáo sư, những nhà khoa học hàng đầu của Thái Nguyên. Các vị sẽ có mức đãi ngộ mà các nhà khoa học hàng đầu ở Châu Âu cũng phải ngước nhìn. Các vị sẽ có kính phí không lồ cho các dự án khoa học của mình. Để rồi 5 năm, 10 năm sau chúng ta nhìn lại Châu Âu, sau đó giờ tám văn bằng ngày hôm nay của các vị mà nói cho bọn họ biết, Khởi đầu tốt không phải là tất cả quan trọng nhất chỉ là chúng ta .....

- Có kỷ luật, kiên trì, nghiêm túc, và niềm tin... tất cả các nhà khoa học gia tương lai của Thái Nguyên không ai bảo ai mà cùng ầm ầm đứng lên trả lời. Họ không là quân nhân nhưng hành động còn nhịp nhàng gần gũi hơn cả là quân nhân.

Thấy được tinh thần quân chúng lên cao với vui thì Điều thiếu tủm tỉm mà ngồi xuống. Lúc này mục đích mua chuộc ban đầu bằng hùng biện đã thực hiện được, tiếp theo chính là hành động thực tế để chứng minh.

- Các vị, một đoàn tàu có chạy tốt hay không thì phải có một đầu tàu khỏe mạnh. Việc bổ nhiệm các chức như Viện trưởng, phó viện trưởng v.v.... đều phải lấy thực lực đi kèm. Ở đây tôi có một vài dự án cần tiến hành. Chúng ta lấy đó làm mục tiêu phấn đấu. Mọi người sau khi nghe tôi công bố dự án thì có thể tự chọn nhóm và tiến hành nghiên cứu, kết quả nghiên cứu sẽ chứng minh tất cả. Không hiểu các vị có đồng ý không.

Một nhóm thanh niên ngồi dưới kia như được dẫn dắt theo câu chuyện của Điều thiếu mà đi vào xứ sở thần tiên. Không có ai là không muốn chứng minh mình là người nổi trội cả. Vậy nên từ hưng phấn giờ đây biến thành tinh thần cạnh tranh dâng cao vạn trượng. Tất cả đều hô vang hợp lý, tán thành v.v....

- Nếu các vị đã đồng ý thì tôi xin tuyên bố lần lượt các công trình như sau. Đầu tiên là một công trình hóa học, nghiên cứu về thuốc nổ, đây là một chất nổ có công suất cực mạnh, nó là một Trinitrotoluene có thể tìm thấy trong phương pháp chế thuốc nhuộm lúc này. Chất nổ này có màu vàng của thuốc nhuộm. Công trình thứ hai đó là Chất nổ Nitroglycerin hiện nay Vạn Ninh phòng nghiên cứu hóa học đã cho ra phương pháp bảm dính trên bột biến để tăng tính an toàn giảm tính nhạy nổ. Tôi yêu cầu tìm ra các chất bảm dính khác cho nitroglycerin để khiến nó an toàn hơn. Công trình thứ 3 liên quan cả hóa học và Y học. Một loại nấm mốc của bánh mì có tên Penicillium có khả năng tiêu diệt vi khuẩn, tôi yêu cầu các vị có thể phân tách loại nấm này và tiến hành nghiên cứu phương pháp nuôi cấy công nghiệp đồng thời có thể phân tách chúng thành các sản phẩm có thể sử dụng qua đường uống. Còn việc có thể dùng theo đường tiêm thì tôi nghĩ đó là một công trình quá vĩ đại và cần thời gian cũng như sự hợp tác của tất cả các vị ngồi đây. Công trình thứ 4 chính là một nghiên cứu về mặt Vật lý. Tôi muốn chế tạo một máy kích điện cầm tay có thể kích nổ Dynamite là Nitroglycerin bảm dính ở phía trên tôi đã nhắc tới. Công trình thứ năm và cũng là cuối cùng đó chính là một tổ hợp pin- sạc, động cơ xoay... công suất lớn cho một loại vũ khí có tên là thủy lôi. Cấu trúc này tôi sẽ có bản vẽ trình bày cung các vị. Pin sạc chắc chắn các vị không lại lằm vì từ hai năm trước thì pin sạc Chi ướt cứng acid Sunflua đã ra đời, nguyên lý vận hành đơn giản. Cái tôi cần đó chính là tăng hiệu năng của chúng. Trong công trình này có rất nhiều các tiểu mục nhỏ như chế tạo nam châm tốt giá thành rẻ để có thể vượt qua chất lượng của nam châm từ oxit Sắt lúc này. Gợi ý của tôi đó chính là các ô xít kim loại tạo nên gốm, trộn với chất dẻo sau đó đúc tạo nhìn trong môi trường nhiệt độ cao và có từ tính mạnh. Đến đây tôi xin kết

thức.

Toàn bộ những vị khoa học gia ngồi dưới thì há mồm trợn mắt, cái này tính mẹ gì là phát minh hay nghiên cứu nữa, vì thần kì Công tước này đã dắt tận tay các khoa học gia này đến bàn tiệc sau đó nói.” Các vị cố lên, tìm thức ăn đi, tôi đã nấu rất kĩ”. Trong khi đó thức ăn đã bày hết ở trước mặt rồi còn đâu. Lúc này thì bản lĩnh của người xuyên việt mới được bộc lộ một cách kinh khủng nhất, kinh dị nhất, đáng sợ nhất. Quan trọng nhất của nghiên cứu khoa học là hướng đi đúng đắn, đã đi đúng thì con mẹ nó chậm nhay nhanh đều cho ra kết quả cuối cùng. 99% các công trình nghiên cứu thường là đi vào lạc lối mà thất bại. Trong 1% thành công đó lại có đến 90% là tình cờ mà phát hiện ra. Vậy nên một người xuyên việt vốn chẳng biết chi tiết các phát minh là cái gì. Nhưng về cơ bản thì anh ta sẽ biết các sự kiện liên quan, chỉ là những người chăm đọc sách một chút là sẽ có được các thông tin kia ngay. Nhưng các thông tin cơ bản này bắn vào thời kì chưa phát minh thì nó lại trở thành kim chỉ nam. Là thước vàng của chất lượng, là con mẹ nó dọn cỗ mời ăn.

- Thật ra người làm viện trưởng nên à ngài thừa Công tước Kenny. Trước đây chúng tôi đã nghe ngài Robert nói về sự thần kỳ của ngài, nhưng quả thật lúc này đây tôi vẫn không hết bàng hoàng.

- Tôi cũng đồng ý với ý kiến trên. Đường như là ngài khôn đủ thời gian và tinh lực để làm một nhà khoa học nên cần chúng tôi.

- Nếu nắm peni thành công thì đây là phát minh vĩ đại nhất của loài người cho đến nay... theo ý kiến của tôi là vậy. Nếu ngài không thể làm Viện trưởng chính thức thì vẫn nên làm một Viện trưởng danh dự. Chúng tôi rất lấy làm xấu hổ.

Những người thanh niên trẻ rất trân thành mà nói ra suy nghĩ của mình. Người Đức khá thẳng thắn và không tốn thời gian vào việc nịnh nọt.

- Vậy thì tôi sẽ rất vinh dự để làm một vị Viện trưởng danh dự. Chúc các ngài thành công tốt đẹp, chúng ta hãy phấn chấn lên, hãy để cả Châu Âu chấn động.

Điều thiếu lại tiếp tục cổ vũ tinh thần của các vị thanh niên người Đức thêm một lần nữa. Họ chính là tương lai nền khoa học của Đại Nam đó.

Việc tiếp kiến “thợ bậc cao” người đức với 250 người thì đơn giản hơn vì số lượng người quá đông nên đành tiến hành theo lối ngoài trời, kê bàn kê ghế cùng ngồi. Đơn giản Điều thiếu đưa ra một khái niệm con mẹ nó quá hiện đại để đối xử với thợ bậc cao nơi đây. Đây thực sự là một cuộc cách mạng mở đường cho quyền của người lao động. Điều thiếu đã đi tiên phong trong một hệ thống mà nếu người lao động cam kết trung thành với công ty, anh ta sẽ được cung cấp một số lợi ích chưa từng có và các chương trình xã hội bao gồm đào tạo kỹ thuật và thủ công tại chỗ, vô tình, ốm đau, và bảo hiểm nhân thọ, nhà ở (đôi khi miễn phí), giải trí cơ sở, công viên, trường học, nhà tắm, và cửa hàng bách hóa. Góa phụ và trẻ mồ côi được đảm bảo trả tiền nếu chồng và / hoặc cha của họ bị giết, tai nạn lao động. Hiện tại thì trên thế giới chỉ có duy nhất nhóm công nhân người Đức này được đãi ngộ như vậy. Nhưng đó chỉ là tạm thời, vì các công nhân người Việt sau khi được đào tạo thành nghề cũng sẽ có được các cam kết tương tự. Tất nhiên các mức đãi ngộ cũng có cao thấp tùy vào khả năng của người lao động. Chỉ có cạnh tranh mới có thể tiến bộ.

Đồng thời Điều thiếu lên kế hoạch mở vô số các trường đào tạo nghề cung cấp công nhân cho các nhà máy. Tất nhiên giáo sư ở đây thì không nói ai cũng biết, những người thợ có tay nghề cao nhất sẽ vinh dự biến thành các giảng viên các trường Cao Đẳng nghề này. Cuộc đời của họ sẽ bước lên tiên chỉ trong chớp mắt.

Cuộc tiếp xúc này chỉ là nói những câu thông thường không liên quan gì lắm đến chuyên môn nên tiến Đức của Điều thiếu có thể đáp ứng. Sau khi tuyên bố là một màn hoan hô động trời động đất của cả công nhân Prussia lẫn người Pháp. Điều thiếu đang tính toán nghiêng hướng đi ngoại ngữ của Vạn Ninh và Thái Nguyên về tiếng Đức vì lúc này đây chắc chắn sẽ mở ra một làn sóng nhập cư con mẹ nó khủng bố từ Prussia hay những tiểu quốc khác tại khu vực nói tiếng German.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Đàm phán – Ngủ bài

Ngày 10 tháng riêng, sau thời gian thư từ qua lại thì sứ đoàn của Prussia cũng quyết định theo đường thủy mà đến Phú Bình. Trưởng phái đoàn tiếp xúc lần này chính là Vụ trưởng Vụ Đông Nam Á của Bộ Ngoại Giao Prussian, Herbert von Bismarck con trai của vị Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao Otto von Bismarck lừng danh. Có lẽ lúc này tại quần nhà Prussian thì Otto von Bismarck đã lê nhậm chức Thủ tướng Prussian rồi.

Vấn đề thuộc địa luôn là vấn đề nhức nhối của Prussian, trong khi họ là một quốc gia đứng hàng top của Châu Âu nhưng vì nhiều lý do khách quan mà họ có lấy một mảnh nhỏ thuộc địa vất vai. Nhưng lúc này đây cơ hội trời ban đang mở ra trước mắt Prussian. Một mảnh thuộc địa trời cho, với cái giá phải trả sẽ là cực thấp nếu những hứa hẹn của vị “quý tộc quân phiệt” Đại Nam hứa hẹn là chính xác. Tuy rằng mảnh đất này nhỏ bé và cũng xa mờ vàng Đông Á là Đại Thanh quốc nhưng ý nghĩa của nó đối với một quốc gia không hề có thuộc địa như Prussia thì quá to lớn. Nếu Prussia có được mảnh thuộc địa kia để đặt bước chân đầu tiên thì không ai có thể tiên lượng được tương lai bộ binh bá cháy của Prussia có thể quậy đến mức nào ở Đông Á.

Việc chui vào Cao Miên đặc tội với Pháo thì Prussia bỏ qua không thêm bàn. Pháp và Phổ chẳng cần có cái cớ Cao Miên để đánh nhau. Đối tượng chính mà Napoleon trừng phạt là Phổ quốc và các tiểu quốc vùng German. Vậy nên chẳng cần có Cao Miên thì họ cũng đập nhau túi bụi rồi, huống hồ nếu đem nhau ra mà chửi bới thì Prussia an đứng ở phe đạo lý. Thứ nhất Pháp chưa đặt được chính quyền thuộc địa lên Cao Miên khi mà mới mới đánh nhau với Đại Nam ở Nam Kỳ. Mà tình hình của Pháp càng lúc càng khó khăn tại nơi đây khi mà diện tích đất của họ khổng lồ ngày càng thu hẹp. Theo tình hình này Pháp chẳng có cửa chiến thắng ở Nam Kỳ nếu không có cường lực tăng viện. Lý do thứ hai đó là theo vị “Đại Công tước” kia thì vùng đất Cao Miên mà Prussian hướng tới thuộc về Đại Nam đế quốc, họ đang có những bộ máy cai trị lỏng lẻo ở oi đây. Và vị Công tước trên sẽ hợp thức hóa việc Prussian tiến vào Cao Miên với tư thế là một cuộc tiếp nhận quyền lực. Tất nhiên mảnh đất này sau đó sẽ có một cái thiên đại phiên toái đó là danh phận nó thuộc về Prussian hay Đại Nam đế quốc.

Đây là vấn đề thuộc về cốt lõi lợi ích mà cần phải bàn bạch cẩn thận vào lúc này. Nhưng không thể nói nhiều, nếu như việc tiếp quản bờ biển Cao Miên được hiện thực hóa thì danh vọng của Herbert von Bismarck sẽ là như điều gap gió. Nên nhớ lúc này đây anh ta mới chỉ 24 tuổi. Vì việc quan hệ với Công quốc xa xa

lắm mà Bộ Ngoại Giao Phổ đã phải lập hẳn một Vụ Đông Nam Á- Nam Á- Nam Thái Bình Dương. Và việc Herbert von Bismarck trẻ tuổi được bổ nhiệm làm Vụ trưởng lần này đi công du Đông Nam Á đã có rất nhiều dị nghị và bàn tán sau lưng nói về sự chuyên quyền của Otto von Bismarck. Nhưng nếu vụ đàm phán Cao Miên thành công thì uy danh của dòng họ Bismarck sẽ như mặt trời ban trưa. Nó cũng đồng thời thúc đẩy mạnh mẽ sự ủng hộ của các thế lực trong nước đối với kế hoạch chính sách ngoại giao cứng rắn nhằm thống nhất nước Đức của Otto von Bismarck. Tất cả đơn giản chỉ vì đây là lần đầu tiên mà Phổ có được thuộc địa trong lịch sử. Trong khi đó cái vốn bỏ ra là.... Nhỏ chưa từng thấy nếu đây chỉ là một cuộc tiếp nhận quyền lực đơn thuần.

Thêm một lý do nữa khiến cho Herbert von Bismarck như đang đốt lửa vào mông mà chạy đến Phú Bình vì đây cũng chính là tương lai chính trị của anh ta. Nếu như thành công thì con đường thăng tiến lên Bộ Trưởng Bộ Ngoại giao của anh ta chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Lực cản lẫn lực cạnh tranh là không hề có đấy.

Cuộc gặp mặt của Điều thiếu và Herbert von Bismarck diễn ra ảm áp như ánh mặt trời ban mai. Cả hai đều nhận được câu trả lời ưng ý từ đôi bên.

Về phía Herbert von Bismarck anh ta sẽ nhận được hỗ trợ quân sự cũng như chính trị từ Đại Nam, hay nói đúng hơn là từ Điều thiếu. Thời gian xác định sẽ rơi vào tầm 1 tháng sau sẽ xuất phát đi tiếp nhận vùng đất Cao Miên trên. Số binh sĩ mà Điều thiếu hứa chính là 2000 quân hải tặc lộn xộn ở Cát bà. Lúc này những thủ lĩnh của họ đã trôi về với đầy dây súng “Tây”. Tất nhiên có chuyên gia quân sự từ Vạn Ninh đến huấn luyện từ tể trong một tháng. Súng tây ăm Điều thiếu cấp cho họ là Súng Brunswick rifle, tất nhiên Điều thiếu có một lượng khủng bố súng Dreyse M1841 đang chờ hẳn đi nhặt thế nên vài thanh Brunswick rifle không đáng để hẳn quan tâm. Dù là đi tiếp nhận quân lý nhưng cũng không để phòng trường hợp quân Pháp mỗi điên làm bừa, súng ống từ tể một chút thì có làm sao. Ngoài ra Herbert von Bismarck nhận được đề nghị giải quyết vấn đề tranh chấp vùng đất Cao Miên có tên Koh Kong này. Điều thiếu quyết định vùng đất Koh Kong rộng 11,000 km2 này sẽ giao cho Phổ quốc với hình thức cho thuê 100 năm, sau 100 năm tính tiếp. Hình thức này là tham khảo từ HongKong giữa Anh quốc và nhà Thanh. Nhưng khác một chỗ đó là Koh Kong hàng năm vẫn đóng thuế đầy đủ cho Đại Nam, quan hệ của Koh Kong và Đại Nam lại là liên minh quân sự. Còn lại Phổ muốn mua muốn bán gì tài Koh Kong thì Điều thiếu không quan tâm. Herbert von Bismarck một vạn lần đồng ý, vì Điều thiếu rất hào phóng với Phổ quốc Koh Kong rộng lớn đã dành lại có một vịnh tự nhiên tên KohPong ăn sâu vào đất liền thích hợp cả quân cảng lẫn thương cảng. Đây mới là điều mà Herbert von Bismarck quan tâm nhất vào lúc này.

Ngoài ra Điều thiếu trong lúc bàn bạc vô tình hay cố ý mà ám chỉ nếu Phổ thích thì cứ nhích lên phía Tây Nam nơi này có Pursat, Battambang, Banteay, Xiêm Riệp, Pơ Hiên. Đều thuộc về Xiêm La quốc cả. Mà Xiêm La quốc thì sức mạnh quân sự cỡ như đang ở thế kỉ 17 thế nên ông muốn làm gì thì làm. Có khi tôi còn ủng hộ một tay. Nghe đến đây thì Herbert von Bismarck mờ mắt rồi. Quả thật chỉ cần có chỗ đứng tại Cao Miên thì Pháp quốc không thể nhảy vào nếu không sẽ có chiến tranh toàn diện Pháp Phổ. Vậy thì chỉ cần bước đi đầu tiên sẽ có bước thứ hai, nếu Xiêm La kia đúng là yếu như Công tước nói thì cứ thẳng tay mà chiếm mấy vùng đất kia mà không cần rắc rối lằng nhằng đóng thuế, thuế mọn này nọ. Nhưng tiền đề là phải có được Koh Kong với sự đồng thuận cao của Đại Nam.

Về mặt Điều thiếu thì hẳn không có yêu cầu gì quá đáng, chỉ là xin cắt một phần ba hạm đội của Phổ cho Vạn Ninh mà thôi. Cứ nói Phổ quốc hải quân không mạnh chỉ chạy quanh Biển Ban tích (baltic) Muốn ra ngoài Đại Tắt Dương thì phải chạy qua Đan Mạch rồi xuyên qua Biển Bắc. Nhưng số lượng 1/3 hạm đội là nhiều lắm. Ít nhất cũng là 5 trung Hạm và hai mươi hai tiểu Hạm. Người Phổ không có Đại hạm cỡ lớn. Lúc này người Pusia chưa thống nhất Đức nên họ chưa thể thông thuyền qua Biển Bắc, chính vì lý do này Phổ không mất trú trọng hải quân. Đây cũng chính là lý do họ thua thiệt trong cuộc đua thực dân cũng như hải chiến trong WWI.

Nhưng nói vậy thì nói 1/3 hạm đội hải quân Đức là quá nhiều, điều này khiến cho Herbert von Bismarck không dám quyết định. Nhưng Điều thiếu lại tuyên bố một câu xanh rờn. Cai hạm đội này là Điều thiếu dùng tiền để mua, nên nhớ khoản đầu tư 20 triệu £. Cứ trừ vào đó là được, nhưng đừng tính giá mắc quá. Nếu tính toán ra thì gần như Phổ nhận được Koh miễn phí. Đàng nào Phổ cũng muốn đóng lại Hạm Đội nhưng không có tiền, nay bán đi đóng mới có sao đâu. Vậy là Herbert von Bismarck làm ra một quyết định mang tính chiến lược. Bán 5 trung hạm và 27 tiểu hạm cho Điều thiếu, tất nhiên giao tiền thì giao thuyền. Không nói nhiều Điều thiếu rút ra séc 2 triệu £ đập vào mặt Herbert von Bismarck bảo hẳn nhanh mà mang về Phổ quốc. Hạm đội hiện giờ của Herbert von Bismarck sẽ đi tiếp nhận Koh Kong, nhưng mà sau khi tiếp nhận thì ở lại luôn Đại Nam đi.

Binh sĩ của Phổ có đến 900 người, nhưng ít nhất cũng phải để lại 600 người mà trông coi Koh Kong, cho nên người cảm sặc về Phổ sẽ phải điều một đội thuyền khác đến đón phái đoàn hoàn quê mẹ. Nhưng sự thật có phải vậy không. Có lẽ sẽ có Hạm đội mới từ Phổ quốc về Koh Kong nhưng không phải là đón người về mà là thả thêm quân ở nơi đây. Tất nhiên Phổ quốc sẽ không muốn có sự hiện diện quân sự của Vạn Ninh ở Koh Kong mặc dù đó là hành động thiện trí. Còn tính về lâu dài thì Người Phổ chẳng nhẽ bỏ qua miếng mồi ngon phía Tây Nam Cao Miên, nuốt cao miên rồi chặn nhẽ bọn hán không liếc mắt nhìn Xiêm La đầy vàng mà liếm mép. Nhưng đây là chuyện của Phổ, Điều thiếu chẳng quan tâm, cái hẳn cần là Hạm đội của Phổ quốc mà thôi. Tuy là hàng secondhand nhưng mà còn tốt chán vào lúc này. Quan trọng nhất là nếu vào lúc bình thường thì không ai bán cho Điều thiếu đau, gấp thời, gấp vận thì mới có thể có được đấy.

Đã đàm phán xong cùng người Phổ thì chuyện lại quay về với Đại Nam triều đình. Vấn đề cho thuê đất này rất có nhiều điểm tiêu cực, làm không khéo thì người khác sẽ coi mình là bán nước, mặc dù vùng đất cho thuê vốn dĩ cũng chẳng phải rõ ràng lắm là của Đại Nam. Nhưng vớ va vớ vẩn loạn quạng mà bước vào bãi mìn này là vỡ mặt thót ngay. Việc tốt thì trường mặt việc xấu thì nhường người, Điều thiếu quyết định làm người nhận đủ lợi ích trong vụ mua bán này nhưng lại không làm kẻ mang tiếng xấu. Hẳn quyết định để Tân Tri mang tiếng, hay nói đúng hơn là Đoàn Hữu Trưng mang tiếng xấu.

Không lâu sau trong Thượng thư phòng của Tân Tri hoàng Đế Đại Nam bầu không khí một ngọn hỏa diễm son chuẩn bị bùng phát. Đúng là căng thẳng đến độ chạm vào có thể cháy cả Điện Thái Hòa.

- Cha con họ Trần hẳn là muốn tạo phản sao?

Tà Phụ chính Tôn Thất Cúc mặt đỏ phừng phừng mày kiếm dựng ngược ném cả hai cuốn tấu xuống đất đánh bộp một cái. Tân Tri thì mặt tái không ý khiến mà ngồi đó, quả thật tên hoàng đế này hơi quá ủy khuất, hẳn lên ngôi trong lúc hoàn cảnh Đại Nam quá loạn. Thêm vào đó Tân Tri hoàn toàn không hiểu chuyện triều chính, mặc dù Tôn Thất Cúc và Đoàn Hữu Trưng hết lòng chỉ bảo nhưng vẫn cần thời gian rất rất lâu thì Tân Tri mới có thể tốt nghiệp cái trường dạy làm đế vương để công tác đó. Mỗi ngày hẳn trông thấy triều đường bá quan văn võ chia làm năm bè bảy mảng mà cãi nhau um tòi thì đã hốt hoảng lắm rồi. Hưng phấn của ngày đầu lên ngôi báu giờ bay sạch không còn. Lúc này Tân Tri lại chỉ sống trong hoang mang lo lắng không biết ngày nào đó ai xông vào cầm cung thật luôn Tôn Thất Cúc và Đoàn Hữu Trưng sau đó đẩy hẳn vào lãnh cung đấy. Mà đây vào còn đỡ sau đó sẽ là ám sát bắt tận, hẳn đã chứng kiến không biết bao nhiêu lần các âm mưu nhắm vào ám sát Thái Thượng Hoàng Tự Đức nơi cấm cung kia. Vì bảo vệ an nguy của Tự Đức mà mấy tháng nay Tôn Thất Cúc và Đoàn Hữu Trưng đã gầy dộc đi, hai hốc mắt hõm sâu. Mới tí tuổi đầu mà hai vị phụ chính đã lấm tấm tóc mai bạc cả rồi.

- Khụ Khụ khụ

Thấy Tôn Thất Cúc thất thố ném cả tín thư thì Đoàn Hữu Trưng vội vã ra hiệu.

- Tội thần đáng chết, kính mong thánh thượng tha thứ.

Dù là Phụ Chính nhưng Tôn Thất Cúc và Đoàn Hữu Trưng lại rất chùng mịch mà chưa lần Tân Trị bao giờ. Họ lại còn hết sức dè dặt bảo Tân Trị ân cần, trẻ con rất lạ, chúng không mưu mô xảo trá, không kinh nghiệm nhìn người, nhìn đời. Nhưng chúng lại có nhạy cảm cực độ với những ai có tình cảm thật với chúng. Tân Trị là rất kính trọng và tin tưởng Tôn Thất Cúc và Đoàn Hữu Trưng, ít ra là trong lúc này quân thần vẫn là cá nước.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chuyện phi thường nơi Trường Ninh cung

Tân Trị hoàng đế ngồi trên ghế mà lắc đầu tỏ ý không ngại gì. Những ngày gần đây Tân Trị cũng bắt đầu nêu ra ý kiến của mình trong việc triều chính. Vậy nên lần này cũng không lạ lùng gì khi cậu thiếu niên hoàng thượng này đưa ra ý kiến của bản thân về việc này.

- Trẫm thấy những chuyện này cũng không quá phức tạp mà. Người Pút Si a gì đó muốn thuê Phù Ka Lâm thì có thể thương thảo, dù sao thời gian qua quả thật tầm ảnh hưởng của chúng ta tới Cao Miên cũng đã phai nhạt. Những gì chúng ta thu được từ việc bảo hộ Cao Miên chỉ là hao tổn quân lương để bình định các cuộc phản loạn nơi này mà không thu về được bất kì lợi ích nào.

Tân Trị hơi dừng lại, anh ta quan sát hai vị phụ Chính đại thần đang ngồi ở phía dưới, thấp hơn anh ta một chút. Nhận được ánh mắt khích lệ của hai người thì Tân Trị tiếp tục nói ra nhận định của mình.

- Còn về thư tín của thương nhân Mỹ quốc thì cũng không khó hình dung. Họ nói rằng dây truyền luyện thép đã về đến Vạn Ninh. Có thể chuyển đến Huế bất kì lúc nào, đây là chuyện tốt, có được nó thì chúng ta sẽ chủ động hơn trong việc tăng cường quân bị đối phó tình hình trước mắt. Đáng tiếc là 10 ngàn khẩu súng trường kia chưa về kịp, hai nhà máy dệt cũng chưa đến nơi...

Tân trị càng nói càng lưu loát và rõ ràng hơn.

- Còn về bản tấu trương này Trẫm thấy cũng hợp lý. Trần Quang Cán tổng binh có đề xuất về việc tăng cường 5 ngàn thanh súng tây cho Hoàng tử ở tại Nam Kỳ. Việc đánh ngoại xâm là rất quan trọng. Để đối phó nguy cơ tại Huế thì cũng chỉ cần 5 ngàn thanh súng Tây là đủ. Trẫm thấy mọi việc không quá mâu thuẫn. Có cái là phải chờ không biết đến bao giờ thì lô hàng 10 ngàn thanh súng Tây kia mới về tới nơi, thật làm cho người khác quá mong đợi đi.

Lời nói của Tân Trị rất bộc trực, thể hiện ra sự non nớt, vậy mà cậu ta tác riêng ba sự kiện này ra để bàn bạc. Dĩ nhiên tách ra thì sẽ không có vấn đề gì rồi. Nhưng kể cả như vậy cũng có thể thấy Tân Trị đang từng bước học tập mạnh mẽ cách phân tích vấn đề triều chính.

Tôn Thất Cúc nghe Tân Trị nói xong rồi thì không thể không lên tiếng.

- Thánh thượng, Người tách riêng ba vấn đề này ra để nói thì dĩ nhiên là chúng không có vấn đề, và thần đồng ý với những nhận định của ngài. Chúng thần vui mừng khôn siết, những ngày qua Thánh thượng hẳn là phải vất vả đọc bài. Nhưng...

Tân Trị đang nghe Tôn Thất Cúc khen ngợi đến vui vẻ thì bỗng nghiêm túc lại, anh ta biết sau chữ nhưng này mới là vấn đề cốt lõi mà anh ta cần học tập.

- .... Nếu ghép cả 2 thư tín cộng một tấu trương này lại thì sự việc không đơn giản. Nó sẽ biến thành cha con họ Trần đang ép chúng ta giao ra Ka Lâm (Koh Kong) cho người Phổ thuê. Nếu chúng ta không đồng ý thì đừng mơ về việc có được 10 ngàn thanh súng và hai nhà máy dệt. Tiếp đó bản tấu trương của Trần Quang Cán là muốn chúng ta phải đưa 5 ngàn thanh súng vào Nam cho Hoàng Đế tổng đốc đánh Pháp, nếu không thì cũng có kết quả tương tự.

Tân Trị nghe đến đây thì ngơ ngác không thôi, sau đó anh ta cũng tím lại mặt mày mà giận dữ.

- Trần Quang Cán muốn ép Trẫm, muốn ép các khanh. Hẳn là mục đích ở đâu, hẳn cần gì phải làm vậy. Không cần nói thì Trẫm cũng chuyển súng cho Hoàng ái khanh đánh Pháp. Còn việc thuê Ka Lâm thì có thể ngồi xuống cùng thương lượng mà. Rồi cuộc chúng muốn làm gì Trẫm, họ Trần muốn tạo phản sao?

Tình hình đến mức này thì Đoàn Hữu Trưng Hữu Phụ Chính Thân Thần không thể không đứng ra mà giải thích rõ ràng.

- Thánh thượng, họ Trần là trung hay là phản giờ còn khó đoán định. Nhưng sự việc không có đơn giản như vậy. Tình thế của chúng ta ở Huế thì chắc họ Trần đã đoán được một hai, bọn hắn là không rõ thái độ của chúng ta, sợ Huế sẽ nắm hết 10 ngàn thanh súng nên mới thăm dò bằng tấu trương. Còn việc cho người Phổ xin thuê Ka Lâm thì thực sự là một bài toán cực kỳ hóc búa....

Đoàn Hữu Trưng nói đến đây thì ngưng lại trong giây lát.

- Cao Miên lãnh thổ cả mấy trăm năm không có vua chúa thực chất, họ không có chính quyền, không có đất nước và cả trăm năm nay nằm dưới sự thống trị của Đại Nam và Xiêm La. Nhưng quả thật vùng đất này đúng là một cái gân gà, ăn thì không được mà bỏ thì tiếc. Thời gian đầu thì chúng ta còn có chút lợi lộc từ nơi này, nhưng từ thời Thái tiên đế thì Cao Miên lại thành nơi đốt tiền của Đại Nam. Hằng năm phải duy trì quân trú đóng, phải trình phạt khi có bạo loạn, lại còn cả cứu trợ thiên tai... nhưng thu lại thì chẳng được một hạt thóc thuê nào. Những quan viên cử đi Cao Miên thì khóc như bị đòi mạng, nơi này chẳng có Việt quan nào chết già được cả. Nhưng nói cho đến cùng thì Trấn Tây 33 phủ hai Man đều là của Đại Nam. Ai đề cập đến việc cho người ngoại quốc thuê sẽ bị chụp cái mũ bán nước cầu vinh. Và cha con họ Trần muốn chúng ta phải chịu cái tiếng xấu này.

Lúc này thì đến Tôn Thất Cúc tiếp lời Đoàn Hữu Trưng:

- Nhưng chúng ta chịu không nổi cái tiếng xấu này thừa Thánh Thượng, ai có thể chịu được cái danh này chỉ có chúng ta trong lúc này là không được. Vì đây chính là cái cơ để cho thế lực kia có thể danh chính ngôn thuận mà ra tay. Những ngày này chúng ám sát Thái Thượng Hoàng cũng là muốn vu cho chúng ta cái tội danh này để rồi kiếm cơ. Vậy nên vấn đề thuê phủ Ka Lâm chúng ta không thể nhượng bộ.

Đoàn Hữu Trưng lắc lắc đầu.

- Phải nhượng bộ, vì chúng ta rất cần 10 ngàn thanh súng trên. Tốc độ sản xuất súng của xưởng vũ khí Đại Nam rất chậm. Tôi cảm giác nguy cơ đến rất gần rồi, chúng ta không có con đường nào khác. Cái tôi quan tâm ở đây chính là cha con họ Trần rốt cục là trung hay là phản, thái độ của Vạn Ninh mới là mấu chốt vấn đề. Cuối cùng thì chỉ có một người có thể đánh giá tình hình trên...

Nói đến đây Đoàn Hữu Trưng hơi ngược đầu mà nhìn về Cung Trường Ninh. Cả Tân Trị và Tôn Thất Cúc cùng giật mình mà nhìn về nơi này.

Cung Trường Ninh được xây dựng vào năm Minh Mạng thứ nhất (1821) ở phía Tây Bắc Hoàng thành với vai trò ban đầu là hoa viên, nơi các vua triều Nguyễn mời mẹ mình đến thăm thú ngoạn cảnh. Về sau cung được chuyển thành nơi ăn ở sinh hoạt của một số bà hoàng thái hậu và thái hoàng thái hậu. Nhưng lúc này Cung Trường Ninh lại trở nên thâm nghiêm phòng vệ vô cùng. Vì nơi này giờ là nơi ở của Thái Thượng Hoàng Tự Đức cùng Thuần phi và một số phi tần khác của Tự Đức.

Lúc này đây vị đã từng là hoàng đế Đại Nam đang ngồi trong thư phòng làm việc. Ông đã không còn làm hoàng thượng nhưng thói quen cần cù, chịu khó là ngày một ngày hai bỏ không được. Tân Trị cùng hai vị Phụ Chính cũng không có bạc đãi vị tiền hoàng này. Bất kì nhu cầu nào của Tự Đức và các Thái Phi đều được đáp ứng một cách tỉ mỉ nhất.

Lúc này đây Tự Đức đang ngồi phê từng bản tấu chương. Chuyện nói như đùa, nhưng đúng là vậy, ông đang ngồi làm việc chăm chú phê từng bản tấu chương một. Một vị hoàng đế vị truất ngôi bằng bạo lực, bị nhốt trong cấm cung mà lại ngồi phê tấu chương thì đó là chuyện thiên cổ xưa nay không có. Nhưng nó lại có ở Đại Nam vào một thời điểm phi thường đặc biệt này.

Nhưng nếu ai nhìn kĩ các bản tấu chương này thì sẽ thấy, mặc dù chúng rất chính chủ, hợp cách, nhưng đây là các bản chép lại. Không ngờ Tân Trị cùng hai vị phụ chính có thể thuyết phục được Tự Đức “giúp” bọn họ làm việc bằng cách này. Hay nói đúng hơn là ở đây có chút mập mờ mà không ai hiểu rõ.

Lúc này bỗng nhiên có thái giám vào thông báo, sau đó thư phòng nơi này được mở ra. Tự Đức vẫn yên lặng uy nghiêm ngồi đó, nhưng về mặt ông ta vẫn không bớt đi được vẻ hiền từ cổ hữu.

Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc cung kính mà lễ bái:

- Hoàng thúc vạn an.

- Thái thượng hoàng vạn an.

Tự Đức từ từ ngẩng nhìn Tân Trị, gương mặt ông ngoài vẻ hiền từ thì cũng không có bao nhiêu là biểu lộ, trầm ngâm một lát bỗng nhiên Tự Đức nhẹ nhàng nói:

- Cuối cùng cháu cũng đến đây.

Tân Trị nghe thấy như sét đánh ngang tại mà vội vã quỳ xuống.

- Là cháu có tội, là cháu xấu hổ mà khòen dám đi vấn an Hoàng Thúc.

Tự Đức lúc này về mặt hơi giãn ra, ông ta mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu rồi nói.

- Cháu đứng lên đi, cháu không có tội. Không phải cháu đăng vị thì bọn họ cũng đưa người khác lên đăng vị mà thôi. Không có Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc thì bọn họ cũng dựng lên Mã Hữu Trưng, Mã Thất Cúc... kết cục này đã định, những ngày qua ta có thời gian suy ngẫm nên cũng thoáng ra nhiều chuyện rồi. Phải rồi hôm nay các cháu và hai vị đại thần đến đây ắt có việc gấp.

Tự Đức đã nói đến đây thì cả ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc đều quỳ xuống mà hành đại lễ không thôi. Hóa ra Tự Đức lại nghĩ thoáng ra đến vậy, thảo nào mấy ngày trước ông đưa ra yêu cầu rất quá phận là để ông ta duyệt bản sao tấu chương. Đây cũng là biến tướng của việc Tự Đức giúp cho bộ máy non trẻ của Tân Trị có thể hoạt động. Kinh nghiệm làm hoàng đế 13 năm của Tự Đức là một kho tàng tri thức quý báu mà những nhân viên trẻ khao khát cũng khó có thể trong thời gian ngắn đạt được.

- Đã nói là đứng lên cả đi, người đầu mang ghế ngồi ra....

Thái giám lục đục mang thêm ghế ngồi để cho ban người Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc an tọa. Tất nhiên Tân Trị ngồi mé bên phải cao hơn hai người Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc bên trái một chút.

- Người lớn tuổi thường hay nói nhiều, Trẫm cũng không phải quá lão nhưng so ra cũng không còn quá trẻ vậy nên cái tật này Trẫm cũng nhiễm đôi chút. Việc gấp mấy cũng đề từ từ bình tĩnh mà giải quyết. Hôm nay cháu cũng đến, hai vị trọng thần cũng qua. Trẫm không ngại cùng các người ôn chút chuyện cũ. Các người không chê Trẫm lão mà nghe chút chuyện xưa sao?

Cả ba người ngồi nửa móng nơi ghế dưới kia vội vã khom lưng mà hành lễ, Nếu Tự Đức muốn kể chuyện xưa ấy là chuyện trọng đại mà cũng không phải chuyện tầm phào ngoài chợ. Lão bệnh lải nhải nhưng cũng có trăm vạn kiểu lải nhải, một thái thượng hoàng của Đại Nam lải nhải thì đầu phải chuyện bông đùa.

Chương 111: Chuyện xưa Tụ Đức kể

Tụ Đức ánh mắt xa xăm nhìn vào bầu trời đêm thông qua đại môn mà khẽ nói:

- Các người nghĩ chuyện chùa Pháp Vân, Sơn Đông thì hội Trầm không hay biết chút nào sao. Trầm là biết rõ ngọn ngành, nhưng Trầm muốn là lôi ra bài tay hắc ám sau lưng các người mà không phải mấy con cò bị chúng lợi dụng. ...

Câu nói của Tụ Đức nhu xa xăm vọng về nhưng lại như sấm nổ bên tai ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc. Lúc này cả ba người mồ hôi lạnh đã chảy dọc sống lưng, họ không ngờ rằng mình đang nhảy nhót trên lưỡi đao mà đi giữa hai làn đạn. Cả ba đều không nghĩ ngờ câu chuyện của Tụ Đức, vì lúc này ông có nói dối cũng chẳng có mấy ý nghĩa gì. Vì thế Tụ Đức thực tế không cần rồi trả vấn đề này.

- Cái tai và đôi mắt của Trầm là Cơ Mật Viện hay nói đúng hơn là Âm Long võ vệ thuộc về Cơ Mật Viện điều phối, chuyện các người làm Trầm... đều biết. Hơn trăm người tụ tập chùa Pháp Vân, liên hệ 3000 dân phu xây lăng. Tất cả Trầm đều thông. ... Trầm không coi đó là mối lo bởi vì lực lượng đó quá nhỏ và không có tính uy hiếp. Trầm muốn kéo dài để thu một mẻ lưới tóm hết những kẻ đầu cơ trục lợi kia. Bắt các người phòng có ích gì, đám người sau lưng các người giáo hoạt vô cùng, chúng ra tay không vết tích, Trầm có thể đoán ra một, hai nhưng không bằng không có thì sao có thể triệt hạ chúng đây. Trầm e là các người cũng mừng rỡ ra những kẻ đó nhưng chưa bao giờ chính thức chạm vào chúng đúng không?

Cả ba người lại bật lên khỏi ghế mà quỳ lạy, chuyện ngày hôm nay quá khiếp khủng rồi. Không ngờ rằng Cả Tụ Đức lẫn đám người trong bóng tối kia đang tung quyền múa cước trước mặt nhưng cả ba người là con cò vẫn u u mê mê không hiểu chuyện.

- Trầm nói ra chuyện này cũng chẳng để biện minh cho bản thân, mà là để cảnh tỉnh cho các người. Nguy cơ của các người là vô cùng lớn. Trầm cũng không thể hiểu nổi tại sao các người có thể ung dung được đến ngày hôm nay, nếu là trẫm vị tất có thể làm tốt hơn các người sao. Đứng lên cả đi, nghe người già kể chuyện không cần câu nệ như vậy.

Tụ Đức lại trầm ngâm suy nghĩ, ông khẽ vuốt ve chén ngọc trong tay và dường như đang đắn đo suy nghĩ về câu từ để tiếp tục câu truyện.

- Trầm quá tự tin vào bản thân, quá tin tưởng vào “tai, mắt” của Trầm. Không ngờ rằng thế lực kia trong bóng tối lại cường đại đến vậy. Hóa ra tai của trẫm mắt của Trầm cũng bị chúng lên vào. Tôn Thất Cúc lên lấy 300 thanh súng hồng từ xưởng Đại Nam là chuyện Trầm không hề hay biết. Nhóm người các người có được thuốc súng và luyện tập Trầm cũng bị che mắt. Thế lực của chúng quá lớn. Lớn đến độ Trầm cũng cảm thấy lo lắng vào lúc này.

Có lẽ hơi mệt nên Tụ Đức mỗi lần nói một đoạn phải nghỉ rất lâu, uống một hớp trà sau đó thở vài hơi điều hòa lại cơ thể. Còn ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc thì đang run lẩy bẩy trong lòng mà ngồi đó, đến thở mạnh cũng không dám. Họ đang nghe như nuốt từng lời vàng ý ngọc của Tụ Đức. Có lẽ đây mới là thu hoạch lớn nhất ngày hôm nay họ tới đây.

- Nhưng các người lại làm rất tốt. Không ngờ có thể cứng rắn mà không chế cục diện sau khi Tân Trị đăng ngôi. Có lẽ cách làm cứng rắn cũng như cục diện của các người đã làm bất ngờ đám người kia trong một thời gian ngắn khiến chúng trở tay không kịp. Mà cũng có lẽ cách đối diện chính trị của Trầm khi tại vị là có phần sai lầm. Đạo cân bằng của bậc đế vương là phải có, nhưng cứ quanh quẩn với nó mà thiếu quyết đoán để làm việc gì cũng không nên đầu nên đuôi là sai lầm. Chính sự thiếu quyết đoán của Trầm lâu ngày mà đã tạo ra một con quái vật không hề đến Trầm cũng không chế không nổi cục diện. ời. ....

- Để lại cục diện rắc rối như vậy cho các người Trầm cũng thấy xấu hổ, vậy nên mấy ngày qua trẫm yêu cầu xem tấu chương, giúp được phần nào cho các người cũng là chuyện tốt. Sau này có xuống cử tuyển cũng còn có thể ăn nói cùng tiên phụ, cùng liệt tổ liệt tông Nguyễn gia.

Sử sách chép lại Từ Đức là người can củ, chăm chỉ, nhân từ, và đặc biệt hiếu thuận là không có sai chút nào. Ít nhất lúc này ông ta đang thể hiện như vậy. Thời gian qua tình tâm trong Cung Trường Ninh thì cũng là khoảng thời gian quý giá để Tụ Đức tự ngắm, ông ngắm ra rất nhiều chuyện mà trước đây như có màn sương mờ che chắn. Tụ Đức cách mà vua theo đạo cân bằng đến mức cực đoan, mà từ cân bằng chỉ đạo đến thỏa hiệp chỉ đạo chỉ là một lăng ranh mong manh. Mà đã thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần hai. Chính sự thỏa hiệp “không biết mệt mỏi” của Tụ Đức đã gây nên một thực trạng là nhóm đầu cơ trục lợi đã thành một con quái thú khổng lồ. Lúc này chúng có tiền, có thế lực, và chúng có sức mạnh sau nhiều năm được dung túng, đến khi Tụ Đức muốn quay đầu không muốn thỏa hiệp thì bị cản trở. Ấu rằng đây cũng chính là nhân quả tuần hoàn.

Nhưng Tụ Đức không thấy can tâm, ông mới bắt đầu quyết tâm đi trên con đường cải cách mà thôi. Và con đường mù mờ này không ngờ lại khá sáng tỏ sau khi ông tiếp xúc cùng Điều thiếu. Ông ta không hận Tân Trị, Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc. Bởi lẽ voi thế lực kia đã mạnh đến mức bùng phát hết tại tay của ông thì việc họ lập ra một thế lực khác để thay thế Tân Trị, Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc là chuyện nhỏ. Như Tụ Đức đã nói “không có Đoàn Hữu Trung, thì sẽ có Mã Hữu Trung, Ngưu Hữu Trung...” nói chung là kế cục của ông đã định.

Nhưng khốn nạn nhất đó chính là Nhóm người kia giờ đây lại nhắm vào Tụ Đức mà ra tay. Tất nhiên khi Tụ Đức làm hoàng đế mà ra tay thì cái sọt lớn này không ai gánh được, nhưng nay Tụ Đức với thân phận vua bị phẩy “đầy” vào cấm cung... Nếu như thật sự bị giết thì người chịu tội là Còn ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc. Lúc đó chỉ cần hô một tiếng thì cái Đại Nam này sẽ kéo Tân Trị xuống vũng bùn. Đây cũng chính là lý do mà Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc bạc tóc vì bảo vệ Tụ Đức lúc này đây.

- Hoàng thúc ôi, hoàng thúc quay lại làm hoàng đế Đại Nam, cháu không dám nữa, cháu làm không nổi.

Lúc này thì đến mù mờ như Tân Trị cũng hiểu rõ mình nhỏ bé đến nhường nào, bất lực đến nhường nào. Hắn là muốn thôi đi không làm chức hoàng đế mà nay sống mai chết này. Vẫn nên để cho vị Hoàng Thúc quay lại thì hơn. Tân Trị lúc này mới hiểu được một chuyện, hoàng đế không phải ai cũng có thể làm tốt, hơn

quần dĩ nhiên dễ làm thôi, nhưng như vậy sẽ còn mau chết hơn nữa trong cái hoàn cảnh phi thường đặc biệt này của Đại Nam. Hẳn chỉ mong mình thành khẩn thì khi Tự Đức quay lại sẽ tha cho hắn tội bất trung. Tự Đức nổi danh với lòng nhân từ, chỉ cần đủ ăn năn sám hối thì việc được tha bổng cũng là không khó.

- Các người lại ngồi xuống nghe Trẫm kể chuyện xưa.

Tự Đức vẫn không trả lời câu nói của Tần Trị mà tiếp tục chuyện xưa.

- Thật ra lúc còn trẻ Trẫm hâm mộ nhất là phụ thân của Cháu. Hồng Bảo hoàng huynh là một người khỏe mạnh, hoạt bát, cung mã võ nghệ giỏi vô cùng. Lúc ấy ta thể chất yếu đuối cả tuổi thơ vật lộn cùng bệnh tật làm gì có được bản lĩnh ấy. Hồng Bảo hoàng huynh là con trưởng vốn dĩ chắc chắn sẽ lên ngôi Thái tử nhưng thân ôi hoàng huynh cũng vì quá xuất sắc mà lâm vào tự mãn, kết giao bằng hữu toàn những kẻ... Nhưng nói cho cùng thì hoàng huynh vẫn là người kiệt xuất nhất trong nhóm chúng ta. Phụ thân con có một tính thần quả quyết, có được tính cách mạnh mẽ vô cùng và đôi khi trở nên cực đoan. Ông đam mê võ nghệ, quân sự, nhưng lại không ham việc văn thơ, dân chính là bao.....

Chuyện xưa là lịch sử phũ phàng, rất nhiều chuyện là sự thật chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ được mà thôi. Nếu chỉ nghe theo những gì tuyên truyền ngoài kia thì 10 phần đến 9 phần là giả. Để đạt được mục đích thì đôi khi những người hữu tâm sẽ dấn đi sự thật mà tuyên truyền những thứ có lợi cho thời thế. Ví như việc phế truất thái tử Hồng Bảo lập Hồng Nhậm (Tự Đức) lên ngôi. Vì Tự Đức là con thứ nên để chính danh thì không thiếu tội trạng sẽ được đổ lên đầu Hồng Bảo. Mà đơn giản nhất đó chính là nói Hồng Bảo vô đức vô năng, ăn chơi này nọ. Nhưng sự thật bao nhiêu là đúng bao nhiêu là sai thì chỉ có Tự Đức mới biết rõ, và dám nói ra. Tất nhiên nếu Tự Đức có con cái, hay nói là có khả năng sinh dục thì ông đến chết cũng không nói ra sự thật để bảo vệ sự chính thống của con trai mình. Nhưng sự việc là Tự Đức không thể có con cho nên ông cũng nghĩ thoáng ra mà nói về câu chuyện phũ phàng này.

- Trẫm lúc ấy lấy hoàng huynh làm mục tiêu phấn đấu mà học tập. Binh đao trẫm học không đăng nên đành dùi mài kinh thư. Trẫm không hề có ý dạ huyễn du trong hoàn cảnh đó, chỉ là Trẫm hâm mộ hoàng huynh nên cố gắng mà thôi. Nhưng Trẫm có cố gắng cách nào cũng không thể đuổi theo bóng lưng của ông ấy được. Trẫm từ nhỏ bản tính cả thẹn, ít nói, hay tự xét mình... thường do dự thiếu quyết đoán... Tiên đế lúc ấy đã nhìn ra nên ban cho Trẫm tập sách “Tâm pháp trị pháp” và cho Trẫm tới Chỉ thiện đường để học tập. Tâm bệnh của Trẫm cũng đỡ nhiều nhưng đã là bản tính thì rất khó thay đổi nên mới có cục diện ngày hôm nay.

Thì ra Tự Đức là hiểu hết mọi chuyện, ông là người tư chất rất đổi thông minh, lại thêm cần cù. Đây là hai yếu tố để thành thiên tài, thành một vị vua anh minh bậc nhất. Nhưng cái bản tính đáng nguyên rủa kia đã gần như kéo sụp hoàn toàn các ưu điểm của ông. Gặp chuyện nhỏ thì không sao nhưng gặp chuyện lớn thì tâm bệnh của ông lại sẽ là bùng phát.

- Hoàng huynh không phải người thiếu tài thiếu đức như những lời đồn đại. Ông ta đại tài, cũng có hiếu cha mẹ, cũng chăm nom lũ đệ đệ là chúng ta. Nhưng ông ta lại có tư tưởng cực đoan về chiến tranh, hoàng huynh luôn muốn mở rộng bờ cõi, lập công lao cái thế để có thể sánh ngang hàng cùng các bậc Võ thánh trong lịch sử. Nhưng thân ôi lúc đó Đại Nam đã kiệt quệ bởi những cuộc trình phạt, tư tưởng của hoàng huynh là đi ngược lại lợi ích của nhiều nhóm người quyền lực lúc đó, mà cũng đi ngược lại với tư tưởng của Tiên đế.

Nói đến đây thì mọi chuyện gần như sáng tỏ, Nguyễn Phúc Hồng Bảo rõ ràng không như những gì bình phán, vì những gì từ miệng Tự Đức nói mới là đáng tin nhất. Không ngờ vì tư tưởng hiếu chiến không hợp thời mà Hồng Bảo không thể đắc nhân tâm của cả bốn vị các lão lúc đó là Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp. Trong tình thế này quả thật việc lên ngôi của Hồng Bảo là khó khăn vô cùng. Nhưng việc Tự Đức thực sự đăng cơ cũng có rất nhiều nan vấn trong đó.

Trước khi lâm bệnh nặng mặc dù Thiệu Trị có bất mãn với tư tưởng của thái tử Nguyễn Phúc Hồng Bảo nhưng không có tuyên bố rõ ràng là phế truất. Nhưng khi ông bệnh nặng nằm giường thì có triệu kiến bốn người Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp vào triệu kiến và bàn về chuyện truyền ngôi. Lúc này Thiệu Trị đã nguy kịch rồi, và tại thời điểm đó thì Nguyễn Phúc Hồng Bảo vẫn là thái tử danh chính ngôn thuận của Đại Nam. Chuyện xảy ra tại thời điểm Thiệu Trị gặp bốn người Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp là một bí mật mà không ai được biết.

Tiếp theo đó Trương Đăng Quế, Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương, Lâm Duy Tiếp “thông tin” ra ngoài rằng Nguyễn Phúc Hồng Bảo ăn chơi sa đọa, mê mẩn cờ bạc rượu chè, vô đức nên không thể kế nhiệm, người lên ngôi là Nguyễn Phúc Hồng Nhậm (Tự Đức).

Hồng Bảo nghe tin thì dẫn binh nhập cung, lúc này ông ta vẫn đang tại thái tử nên quyền hành lớn vô cùng, không ai cản được. Nhưng lúc đó Phạm Thế Lịch chỉ huy của Long võ quân can lại, nhưng Hồng Bảo không nói hai lời mà tháo gươm một mình vào quỳ lạy vua cha Thiệu Trị. Có người nói Thiệu Trị nằm quay mặt vào trong mà không hề trả lời hay có động tác gì. Rốt cuộc lúc ấy vua Thiệu Trị đã băng hà hay chưa thì không ai biết. Sau đó Hồng Bảo thái tử bị Võ Văn Giải và Phạm Thế Lịch bắt nhốt vào hậu cung. Tất nhiên sau đó Nguyễn Phúc Hồng Nhậm (Tự Đức) đăng cơ thì ông được thả ra.

Nhưng nói đến các vấn đề trên để thấy được việc đăng cơ của Nguyễn Phúc Hồng Nhậm (Tự Đức) không hề đơn giản, những chi tiết bí mật trong đó thì e rằng mãi mãi bị tròn vùi. Song hành động của Nguyễn Phúc Hồng Bảo có thể để chúng ta đánh giá lại con người này. Vốn dĩ lúc đó Hồng Bảo có được quân binh trong tay, có được sức mạnh vô trang, ông ta có thể làm được rất nhiều chuyện. Nhưng ông ta lại chọn lựa làm một người con có hiếu vào lạy cha già. Mặc dù có kẻ ngu cũng hiểu được nếu buông đao lúc đó thì kết cục sẽ ra sao. Vậy một người hiểu tâm đến vậy có thể là kẻ không nghe lời cha mẹ mà rượu chè cờ bạc đam mê tử sắc hay không. Có thể nhưng mà hiếm gặp, một người đã có nhân cách như vậy lại có một mặt xấu đến thế kia thì chỉ có thể là người đa nhân cách mà thôi. Nhưng Hồng Bảo lại không phải người đa nhân cách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tước binh đoạt tướng

Tự Đức lúc này nói là kể chuyện cho mọi người nghe nhưng lại như chính tự thuật cho bản thân mình vậy.

- Hoàng huynh và Trẫm là hai thái cực đối lại cùng nhau. Hoàng huynh thiện võ Trẫm thiện văn. Hoàng huynh quả quyết, trẫm lại hay do dự. Hoàng huynh chủ chiến còn Trẫm lại mong nôi chính an ổn dân quân. Ôi, giả như hai người chúng ta ghép lại thành một thì đã không có ngày hôm nay. Nhưng hai lần hoàng huynh dấy binh đảo chính ta đều không có ý hại huynh ấy, lần thứ hai ta có đem hoàng huynh nhốt vào Tông Nhân Lao nhưng Trẫm có thể thể với trời là Trẫm không sát hại hoàng huynh. Cháu tin ta sao?

Tự Đức hai mắt hơi hồng mà nhìn thẳng vào Tân Trị. Làm vua mà nhân từ cỡ Tự Đức thì xưa nay hiếm. Như người khác thì một lần tạo phản cũng đem ra chém cho xong chuyện nhưng sau khi Hồng Bảo xin tha thì Tự Đức cũng bỏ qua. Thử hỏi tất cả các bậc đế vương, có ai được như Tự Đức? Tất nhiên trường hợp vì tình anh em mà tha bổng nhau thì cũng có trong lịch sử. Nhưng sau đó sẽ là giam lỏng, lưu đầy v.v.. Nhưng Tự Đức không quá khắt khe với Hồng Bảo để rồi có cuộc mưu phản lần thứ 2 (1584). Lúc này thì Hồng Bảo bị bắt vào nhà giam. Nhưng chưa kịp xử trí thì có tin chết trong ngục, nhưng nay Tự Đức chính miệng nói mình không có gia hại huynh trưởng, việc này vị tất không đáng tin. Sau sự việc thì cả nhà Hồng Bảo đều được tha bổng cả, tuy rằng con cái bị đổi thành họ mẹ là họ Đinh, xong Tự Đức vẫn chu toàn mà chưa hề làm khổ bọn họ.

- Cháu tin hoàng thúc, Cháu xin ngàn lần tin hoàng thúc.

Tân Trị được nghe cổ sự về phụ thân, được nghe về một người phụ thân khác hẳn những gì mà người xung quanh anh đồn đại. Đây là thiên đại nhân tình mà Tự Đức dành cho anh.

- Gọi Trẫm một tiếng phụ hoàng cũng được, Trẫm đã lấy đi ngôi vị của phụ thân con, cũng gián tiếp lấy đi tánh mạng của ông ta thì để Trẫm thế vào. Ý con ra sao?

Tân Trị lại càng khóc lóc thảm thiết hơn nữa, lại càng rối tinh rối mù trong nhận thức. Đây có gọi là nhận thù làm cha không? Nhưng rõ ràng nếu tính ra thì Tự Đức không thể nói là thù của anh ta được. Đạo đức của vị Thái thượng hoàng Đại Nam quả thật là cao đến mức khó tin, phải chăng ông không nên làm hoàng đế mà chuyên tâm nho học để Đại Nam sinh ra thêm một vị thánh nhân khác? Nên nhớ uy hiếp lớn nhất của Tân Trị lúc này là gì? Là danh bất chính ngôn bất thuận, Tự Đức vẫn còn một người con nuôi là Nguyễn Phúc Ứng Chân đã mất tích trong biến loạn đảo chính. Đây rõ ràng là một cuộc mất tích có chủ đích, và Nguyễn Phúc Ứng Chân như con dao treo lơ lửng trên đầu ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc. Bất kì lúc nào thế lực kia cũng có thể ôm lấy Nguyễn Phúc Ứng Chân mà giờ lên sau đó nói đây mới là kẻ thừa hợp pháp sau đó bắt lấy Tân Trị mà đẩy xuống vực sâu. Nhưng nếu Tự Đức chính miệng nhân Tân Trị làm con nuôi thì mọi chuyện lại khác. Tất nhiên thế lực kia có thể rêu rao là Tự Đức bị ép buộc mà làm vậy, nhưng kể cả có trường hợp này thì Tân Trị vẫn có danh, có phận hơn rất nhiều.

- Phụ hoàng...

Tân Trị chỉ có thể nghẹn ngào hai tiếng mà thôi, đây là chuyện thiên ân vạn ân mà Tự Đức ban cho anh ta, nói không xúc động thì quá giả tạo.

- Hoàng nhi ngoan. Người đứng lên đi... làm quân vương thì lúc nào cũng cần giữ bình tĩnh. Hi vọng con học được đạo cân bằng của Trẫm cũng có được sự mãnh tiến của phụ thân đã mất của con. Vậy là đại phúc cho Đại Nam chúng ta.

- Thần chúc mừng, Thái Thượng Hoàng, chúc mừng Thánh Thượng...

- Thần chúc mừng, Thái Thượng Hoàng, chúc mừng Thánh Thượng...

Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc vội vã mồm năm miệng mười chúc mừng, đây là thiên đại chuyện tốt không ngờ có thể xảy đến. Cách cục lúc này trở nên trong sáng vô cùng. Tất nhiên danh phận đã định thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều. Tự Đức hỏi nguyên nhân mọi người vội vã tới đây còn ba người thì một năm một mười kể lại sự việc cùng dâng lên hai bản tấu thư cùng một bản tấu chương.

- Các người là có nghi vấn về lòng trung thành của cha con họ Trần?

Đoàn Hữu Trưng thâm thúy mà nói:

- Thừa thái thượng hoàng. Nói cha con nhà họ Trần bất trung muốn tạo phản thì vô đoán, nhưng nói họ không có lòng ủng hộ binh tự lập thì cũng khó thông. Hai người này chỉ có thái thượng hoàng tiếp xúc qua nên chúng thần mạo gan làm phiền thánh thể nghĩ ngại tới đây cầu kiến ạ.

Tự Đức gật gù đầu nghe như hiểu rồi:

- Trẫm có thể trả lời xác định, hai cha con họ Trần không có ý phản. Những ngày nay Trẫm có thời gian rảnh rỗi mà nghĩ nhiều chuyện thấu triệt. Từng bước chân, từng bước chân quật khởi của hai người này Trẫm đều ngắm lại một lần và đưa ra kết luận. Họ cực kì trung thành, nhưng sự trung thành của họ khá đặc biệt....

Nói đến đây Tự Đức như hồi tưởng lại, lại như muốn sắp xếp lại ý tứ của mình:

- Bọn họ là trung thành với nhân dân Đại Nam, với dân tộc Việt, với giang sơn Việt mà không phải trung thành với cá nhân nào cả. Nếu đặt địa vị là các vị quân chủ mà có thần tử như vậy thì có thể nói là tức giận vô cùng. Nhưng đổi lại nếu chúng ta nhìn thoáng ra một chút, nếu Tân Trị thực sự là hoàn đề lo cho dân tộc, lo cho giang sơn tiến bộ mà cố gắng thì cha con họ Trần lại biến thành thành phần trung thành tuyệt đối.

- Nếu bọn họ có dị tâm thì giờ đây kẻ ngồi trên ngôi vua không phải là con. Hãy nhìn vào chiến báo từ Vạn Ninh. Họ đánh bại nhẹ nhàng đến hai vạn quân hải tặc có tàu chiến Pháp tham chiến, cùng lúc đó họ đánh bại hai vạn quân Lê Duy Phụng tại Hải Dương. Một tháng sau Trần Quang Diệu vừa cưới ngựa vừa xem hoa chẳng thiếu một binh một tốt thu lại Bắc Ninh rộng lớn. Quân địch mà lính triều đình vất vả cũng không làm gì được bị hấn dọa cho đầu hàng hết thảy. Với binh lực đó vào thời điểm các người chưa danh chính ngôn thuận thì hẳn có thể chọn lựa bất kì một vị vương gia nào, sau đó xuất binh về Đê Đô. Lúc ấy thì không chỉ Vạn Ninh quân là hàng loạt các thế lực khác sẽ ra nhập. Nói thật cho dù các người có thực sự khống chế 7 vạn kinh quân 3 ngàn vũ lâm vệ cũng không đủ cho cha con họ Trần đánh, huống hồ Kinh quân các người không hề nắm vững.

- Thêm vào đó các người hãy đọc kĩ nội dung trên. Họ Trần vẫn giữ lời mà giao nhà máy luyện thép cho Huế mặc cho thỏa thuận phía trên có thực hiện được hay không. Đây cũng chính là cho các người công cụ chế vũ khí để tự vệ. Ít nhất bọn hán không có tuyệt tình.

- Vấn đề nằm ở chỗ cha con họ Trần ép các người thỏa hiệp việc chuyển 5 ngàn súng cho Hoàng Diệu vì hán không tin tưởng các người. Hoặc giả hán không tin tưởng các người có thể tồn tại lâu. Nên muốn tranh thủ mà hỗ trợ Hoàng Diệu đánh pháp. Đây là nghĩ cho Đại cục, cho xã tắc.

- Việc Khả Lâm phủ cho nước Phổ thuê đúng là cha con họ có làm quá, chính xác là hai Cha con này ăn đủ lợi ích của người Phổ nhưng muốn người khác chịu tiếng xấu. Nhưng nói đến cùng thì chuyện này lại là hán cho Đại Nam mất mũi. Vì các người đã thấy hạm đội của người Phổ đi vào Vạn Ninh rồi, chúng đâu thua kém người Pháp. Đáng lý người Phổ có thể đánh thẳng vào Cao Miên, chúng ta vô lực xuất binh nơi đó. Cao Miên đã quá xa vời với tầm tay Đại Nam lúc này. Nhưng Phổ quốc lại dăng quốc thư, muốn thuê mượn, muốn đóng thuế. Nếu cha con họ có lòng riêng thì có thể với hạm đội này cùng tấn công Huế mới là tốt nhất. Nhưng các người nhìn xem. ...

Tự Đức vừa nói vừa chỉ lên bản đồ.

- Nếu quân Phổ tiến vào đây, thì họ sẽ thành đối tượng kiểm chế người Pháp ở phía Tây. Cha con nhà này một lòng đánh Pháp thông qua việc Hoàn Diệu có thể rõ, cho nên họ sẽ không mời đồng minh của Pháp tiến vào Cao Miên. Ta có thể đoán Phổ là đối thủ của Pháp ở Châu Âu. Nếu Phổ thực sự thành ý ở Cao Miên thì Đại Nam chúng ta quá có lợi. Ít nhất trên danh nghĩa lúc đó Đại Nam sẽ có một đồng minh là người Châu Âu.

- Còn việc chịu bêu xấu tiếng bán nước cầu vinh thì... thôi lần này để lão già này ra mặt, đến lúc thích hợp Trẫm sẽ thượng triều, nhị thánh cùng lên điện, Trẫm sẽ lấy danh phận Thái Thượng Hoàng can thiệp việc này, đồng thời cũng tuyên bố cho các quan văn võ biết Trẫm nhận Đạo nhi làm con nuôi.

- Ngoài ra cũng không thể để cho cha con họ Trần quá hưởng lợi trong chuyện này được. Truyền lệnh cho bọn hán chuyển 5 ngàn địa chủ binh về Kinh thành, hai người bố trí người thân tín lập một doanh, đây là nhóm quân thực sự nhiệt huyết với Đại nam mà không phải lũ đầu cơ đã rơi rớt ở Bắc Ninh. Lấy họ làm nòng cốt xây dựng lại Kinh quân do Tân Trị nắm giữ. Nói với cha con họ Trần trang bị tử tế cho năm ngàn người này rồi chuyển về Kinh đô, đừng cất xén súng “Tây”. Tiếp theo điều Trần Vũ Văn đang làm trấn thủ Đông Triều về kinh nhậm chức, đi ngay không được chậm trễ.

Tự Đức một chiều quá ác, cắt luôn 5 ngàn địa chủ binh là Điều thiếu đã dày công huấn luyện và trang bị đầy đủ súng “Tây rác. Thêm vào đó vị thái thượng hoàng này cắt luôn ảnh tay phải của Trần Quang Cán về kinh làm võ quan. Những ngày này Tự Đức nghiên cứu công văn rất kĩ, ông cũng biết đâu là mấu chốt của họ Trần phụ tử nên ra tay gọt một trận không thương tình.

- Nhưng nhưng... thừa thái thượng hoàng, làm vậy ngộ nhờ bình biến.

Tôn Thất Cúc lấp bắp, quyết định sau cùng của Tự Đức quá sức hoang đường. Ông ta cắt binh không nói cắt luôn cả Tướng, còn đoạt luôn trang bị của quân Điều thiếu. Đây không phải là ép người tạo phản sao.

- Không sao, để Trẫm tự mình viết thư cho bọn hán. Các người không muốn nhìn thấy lòng trung thành của bọn họ sao. Trẫm tin vào cách nhìn người của Trẫm.

Ngày hôm sau một thanh chiến mã tuyết trần từ Kinh đô vội vã lao lên phía bắc. Bằng một tốc độ chóng mặt, không ngủ không nghỉ thay phiên liên tục thì sau 7 ngày bức nửa thư tín nửa chiếu chỉ được đặt trước mặt của Điều thiếu. Trong đó ngắn gọn không nói về chuyện cho thuê nhượng Khả Lâm phủ, cũng không nói đến chuyện muốn chuyển năm ngàn thanh súng vào Nam cho Hoàng Diệu, trên bức nửa thư tín nửa chiếu chỉ này chỉ viết: “Nhóc con Quang Diệu, Trẫm muốn năm ngàn địa chủ binh trang bị đầy đủ súng Tây về Kinh trấn thủ, Trần Văn Văn làm chủ tướng dẫn binh lai triều”. Đây là nét chữ của Tự Đức có cộp thanh nhân dẫu của ông.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Trẻ trâu- Số con Ngưu

Những bức nửa thư tín nửa chiếu chỉ ngắn gọn kia mà Điều thiếu sững sờ, không ngờ lại có chuyện kì ba như vậy. Không cách nào có thể tưởng tượng nổi Tự Đức lại có thể một lần nữa đăng đàn. Thế giới thật quá đảo điên, thật rất bức mình vì không hiểu trong cung đã xảy ra chuyện bí hiểm gì. Lực lượng mật vụ non trẻ của Điều thiếu vẫn chưa có mấy người thực sự thâm nhập được vào Tử Cấm Thành. Lão già Phạm Phú Thứ thì cáo bệnh nằm nhà cả tháng trời rồi. Thông tin khá bế tắc.

Điều thiếu cảm bức tín thư mà đi lại trong lầu trung quân cau mày suy nghĩ. Bút tích có thể giả, con dẫu có thể cướp, nhưng cách gọi “nhóc con” thì chỉ có Tự Đức và hán biết mà thôi. Hôm đó trong vườn thượng uyển ăn cơm chính Tự Đức đã gọi hán như vậy. Xem ra bức thư không giả, nếu như vậy thì ẩn ý là gì. Tự nhiên mở miệng cất binh điều tướng, đây quả là bất ngờ sự việc. Nếu mình tuân theo thì sao mà không tuân theo thì sao?

Đang đi lại như con quay trong phòng bỗng nhiên Điều thiếu dừng lại mà vỗ một cái vào thanh bàn bên cạnh, hai mắt hán sáng chưng đầy trí tuệ.

- Người đâu gọi tín sứ vào.

Điều thiếu hí hoáy lấy giấy bút nghịch ngoạc vết mấy dòng rồi dán vào phong thư, đồ sếp ong phong bế kĩ.

- Người đem thư này về giao cho Thái thượng hoàng. Thư còn người còn, thư mất thì cả nhà người sẽ đi cùng, hiểu chưa.

Tên lính truyền tin từ kinh đô lập cập run như cây sậy quý xuống mà vội vã đáp lời vâng dạ. Lại cũng bằng một tốc độ nhanh đến chóng mặt, ngày đêm không

một môi thì bức thư kia của Diêu thiếu đã lọt vào Cung Trường Ninh.

Từ Đức long nhan rạng rỡ ngồi trong thư phòng cầm lá thư mình đã đọc kỹ mà đưa cho Tân Tri, phía dưới còn có Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc đang ngón cổ mong ngóng. Lá thư này là bọn họ vừa cầm vào cho Tự Đức đọc, bởi lẽ ngoài phong bao ghi rõ là gửi cho ông ta, bên cạnh đó cả phong thư đã được niêm phong nào ai dám mở ra. Tất nhiên phải đưa lên để cho Tự Đức xem đầu tiên tiếp theo đó thì mới đến lượt của Tân Tri. Hai người Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc rõ ràng là đang nóng ruột mà xem sau cùng rồi.

Chỉ thấy lúc này Tân Tri càng đọc lá thư trên càng run run kích động.

- Đạo nhi, con đọc lá thư trên thì có suy nghĩ đầu tiên là gì?

Tự Đức ung dung hơi vuốt chòm râu ngắn của mình mà hỏi Tân Tri.

- Phụ hoàng, cảm giác đầu tiên của hoàng nhi đó là.... Chữ xấu vô cùng.

Tất tiếng, nhưng mà sự thật đúng là vậy, Tự Đức cũng phá lệ mà ha ha còi vui vẻ. Chữ viết của cha con nhà Diêu thiếu nếu không nhờ người khác biên hộ thì đúng là xấu vô cùng tận. Cả hai tên này không có khiếu viết bút lông, do đó Diêu thiếu tập một thời gian cũng bỏ qua, viết không sai đủ đọc là được rồi.

- Quả thật và xấu vô cùng thừa Thái Thượng.

Lúc này hai người Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc cũng đến phần mình mà đọc bức thư không dài này của Diêu thiếu. Họ cũng đưa ra nhận định ban đầu khá vui vẻ như vậy, không ai đưaa ý kiến về nội dung thư, vì nó quá sức tương tượng của họ.

- Phụ hoàng, Cái này nhi thần không hiểu nổi ý của cha con họ Trần nữa rồi. Không ngờ phụ Hoàng đoán đúng hết, cha con nhà này quá là kỳ ba khó hiểu.

Tự Đức ung dung nhấp một chén trà, ông thấy trời hôm nay thật là đẹp biết bao, tâm cảnh cũng thoải mái hơn nhiều rồi.

- Không có gì khó hiểu cả, Trẫm lần đầu tiên gặp tên Quang Diêu đó đã cảm thấy được hần rất hiểu Trẫm, hiểu hết cả tính cách cũng như ưu nhược điểm của Trẫm. Cứ như Trẫm và hần biết nhau từ bao nhiêu kiếp rồi, vậy nên hần thà dùng hành động thực tế để từ từ hướng Trẫm quyết tâm cải cách, đúng là dụng tâm lương khổ. Chính vì hần hiểu Trẫm nên mới tin vào Trẫm có thể thay đổi Đại Nam, giúp Đại Nam trở nên cường thịnh. Các người đã từng nghe qua câu nói của hần: “Tất cả vì một Đại Nam hùng mạnh...”.

- Nhưng từ khi Tân Tri lên ngôi thì tên nhóc Quang Diêu này dường như người mù đường, hần không còn tin vào triều đình mà làm nhiều chuyện hoang đường. Vì hần không biết các người, không hiểu các người vậy nên mới có nhiều chuyện rắc rối như vậy. Nhưng Trẫm viết một lá thư mà hần nhận định đúng là Trẫm thực tâm viết thì mọi chuyện xong rồi.

Tự Đức vui vẻ mà cười nói, ít nhất hần vui vì hần tự cho rằng trong lòng Diêu thiếu vẫn có chỗ đứng của Tự Đức. Đối với Tự Đức một vị vua đã bị phế truất mà có được một hần tướng tay nắm trọng binh như Diêu thiếu vẫn giữ được tâm lòng thì ông ta hạnh phúc quá rồi.

- Nhưng thừa phụ hoàng, hần đưa hết cả 10 ngàn thanh súng, hai nhà máy dệt, cộng thêm cả 5 ngàn tinh binh trang bị đầy đủ về Kinh sư mà không sợ chúng ta đòi ý sao? Trong thư rõ ràng là phụ hoàng không hề hứa hẹn gì cả.

Tân Tri vẫn rất thắc mắc về chuyện này, mà ngay cả Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc cũng không tài nào hiểu nổi hành động của Diêu thiếu.

- Đây mới là sự tinh minh của tên này. Nếu bức thư đúng là ta viết thì tên nhóc Diêu Quang đó chắc chắn với tính cách của ta thì sẽ đền đáp cho hần nhiều hơn những gì hần cần. Còn nếu là các người ép buộc ta sau đó nuốt lời thì đón chờ chính là binh đao khói lửa. Ý của tên nhóc này nói là cho dù các người có 10 ngàn thanh vũ khí trên thì hần vẫn ung dung đối phó các người. Đây là chính trị các người hiểu chưa, không cần thiết phải nói nhiều, chỉ cần một cử chỉ nhỏ sẽ nói lên rất nhiều điều.

Cả ba người đều đứng lên lãnh chấp tay lãnh giáo, lúc này là một lão sư nghề nghiệp đế vương đang dạy môn đế vương học đấy. Có mấy ai được nghe qua không? May mắn quá là may mắn.

- Lần này sau khi năm ngàn binh nhập kinh thì chúng ta sẽ đứng vào thế bất bại. Trần Văn Vũ không thể dùng, giữ hần lại ba tháng giúp triều đình luyện binh sau đó trả về Vạn Ninh. Năm ngàn binh kia có thể trọng dụng, yên tâm sử dụng. Sau khi năm ngàn binh bảo đảm an toàn cho hoàng thành thì chúng ta sẽ tuyên bố chuyện cho Phổ quốc thuê Khai Lâm Phủ.

- Không cần biết cha con họ Trần đã lấy bao nhiêu lợi tức từ nước Phổ đó là chuyện của họ. Đại Nam chúng ta cũng phải hung hăng chặt một miếng thịt của nước Phổ thì mới nhả ra Khai Lâm, Tôn Thất Cúc nóng nảy thẳng thắn không lo được việc này Đoàn Hữu Trung tiến hành tiếp xúc sứ thần Phổ quốc thương thảo. Đừng ép Phổ quốc quá, thấy đủ thì dừng, ưu tiên nhất là đại pháo có thể bắn hạ Đại Hạm Pháp... chúng ta cần để bố trí dọc bờ biển cả Huế lẫn Đà Nẵng.

- Chuyện cuối cùng đó là đền bù “thiệt hại” cho tên nhóc Quang Diêu, cũng là thưởng cho lòng trung của hần. Thăng cho Quang Diêu làm Lãnh Binh Thái Nguyên tiếp quản Thái Nguyên, Đồng Hỷ, Phú Bình ba châu. Phần còn lại của Thái Nguyên để Trần Huy Sách làm lãnh binh thứ hai quản lý. Bên cạnh đó phong tước cho Trần Quang Cán làm Khai Biên Hầu đất phong là Khai Biên phủ. Đồng thời từ Kinh quân chọn ra 5 ngàn người quân Thái Nguyên, Bắc Ninh trả về cho thăng nhóc ấy.

Không ngờ lần này Diêu thiếu hào phóng với triều đình khiến cho Tự Đức đáp trả cực kì hậu hĩnh. Kinh dị nhất đó là Trần Quang Cán được Phong một chức Hầu tước thế tập. Tuy rằng đất phong là thuộc địa phận Cao Miên chả liên quan gì đến Đại Nam, nhưng nói gì thì nói ở Đại Nam mọi người vẫn phải gọi Quang Cán một tiếng Hầu gia. Vậy Diêu thiếu giờ đây có lẽ sẽ phải đeo trên người danh hiệu tiểu Hầu gia rồi. Nói đến phong tước ở thời Nguyễn cũng nhiều, nhưng mà tuyệt đối không có đất phong, hay là có đất phong nhưng do triều đình quản lý và chủ nhân của đất phong chỉ là có quyền thu lợi nhuận từ mảnh đất đó mà thôi. Quang Cán rơi vào trường hợp đặc biệt hần có danh Hầu gia một cách tượng trưng ở Đại Nam, hay nói trắng ra tước danh Khai Biên không thuộc danh hiệu của Đại Nam.

- Phụ hoàng thường cái gì cũng được tại sao lại phải phong Trần Quang Cán làm Khai Biên Hầu?

Tân Trị cái có cái không mà hỏi.

- Lần này vụ việc Cao Miên nhắc nhở cho chúng ta một chuyện. Triều đình không thể quản lý nổi Cao Miên hiệu quả, nhưng nếu biết lợi dụng thì đây là mỏ vàng. Ta phong cho Quang Cán làm Khai Biên Hầu đất phong là Khai Biên, nơi này sẽ là vùng đệm của người Phò và lãnh thổ chính thức của Đại Nam. Nếu quân phò có dị tâm thì mười phần phải và chạm cùng cha con họ Trần trước, vậy nên chúng phải hướng về phía tây của đất Xiêm La. Thứ đến nếu cha con họ Trần có thể quản lý Khai Biên thì đó cũng là tấm gương tốt để các đại quan trong triều noi theo. Không phải triều đình khó quản lý hai vùn Tây Trấn Cao Miên và Ai Lao sao, chia nhỏ làm đất phong, Trẫm không tin lũ kia không cong lưng lên mà giữ đất cho Đại Nam. Lúc đó vừa giảm được sự gia phong trong nước ảnh hưởng thuế má, lại có thể khuếch trương lãnh thổ một cách bền vững.

Ông đây mới là rừng càng già càng cay, Tự Đức như hiểu rõ ý đồ của Diêu thiếu mà không mạo không nhát cắt luôn một mảnh cho hấn trần thủ. Tất nhiên đất phong không có nghĩa là người phải đến đó ở, chỉ cần cử người quản lý là đủ. Dầu sao cũng chẳng thiệt hại gì cho Đại Nam thôi thì tặng một cái nhân tình vậy.

Ba người Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc thân phục “trí tuệ” của Tự Đức không thôi mà báai dài hành lễ. Vài ngày qua số lần ra vào Trường Ninh cung của họ đã tăng lên theo cấp số nhân để học tập vị “lão” hoàng đế này. Nhưng thực sự họ hiểu nhầm rồi, nếu như trước kia Tự Đức đứng trên ngôi cửu ngũ thì ông ta còn lâu mới quyết đoán, mới mưu mô như vậy. Lúc ông đứng trước sức ép nhiều bề thì tâm bệnh lại nổi lên mà do dự tứ bề. Nay ông ta lui vào hậu trường chỉ tay năm ngón liền có Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc đi làm. Kẻ chịu sức ép, chịu bừa riu dư luận không phải ông ta. Chính vì vậy Tự Đức sung sướng đầm đìa làm trường quý sau quỳ chỉ tay năm ngón. Tâm bệnh chữa bằng tâm thuốc, với cách này thì Tự Đức vẫn can thiệp triều chính bình thường với bộ não thông minh được giải phóng vô giới hạn, và không bị sức ép, không bị tâm bệnh dày vò.

Có nhiều lúc thật không thể hiểu nổi Tân Trị, Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc múa hát cái gì, tốn sức 9 trâu mười hổ để đảo chính. Cuối cùng công việc 10 phần đến 8 phần là dựa ý kiến của người họ lật ngôi mà làm việc. Có nhiều lúc cảm giác như ba người này là só con trâu, rảnh không có việc gì làm nên vào cung đi cày cho vui. Đời này thật lắm chuyện bí hại

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Hiễn lộ hành tung

Đoàn Hữu Trưng đi rồi chỉ để lại một mình Tự Đức ngồi đó trong thư phòng trống rỗng. Lúc này nào còn vẻ mặt hiền hòa vốn có của vị cựu hoàng nữa, thay vào đó là một gương mặt đầy phần lo lắng và thêm một chút quyết tuyệt.

- Diêu khanh, hi vọng người không làm cho trẫm thất vọng a...

Tự Đức thều thào nhỏ như muỗi kêu, nhỏ chỉ để mình ông ta và bóng tối xung quanh nghe thấy.

Tiền Tân Trị hoàng đế về nơi nghỉ ngơi thì lúc này chỉ còn lại Đoàn Hữu Trưng và Tôn Thất Cúc đang còn ở lại nơi trước đây là nội các thư phòng nay chuyển tên là Phụ chính thư phòng. Lúc này thì Nội Các thư được chuyển đi xa hơn một chút.

- Hữu Trưng, huynh nguyên tin tưởng người đó sao? Năm ngàn tinh binh của Vạn Ninh vào tử cấm thành. Nếu họ chỉ cần có dị tâm thì 3000 Cẩm vệ quân của chúng ta phải làm sao. Huynh chớ có quyền là ai đẩy người đó khỏi ngôi báu, là ai đặt Tân quân vào phòng người đó ngủ?

Ý của Tôn Thất Cúc rất rõ ràng, việc nhận 10 ngàn khẩu súng rồi trang bị cho nhóm quân xuất thân dân phu thì anh ta hoàn toàn ưng ý. Nhưng việc điều thêm 5000 địa chủ binh vào Kinh thì anh ta thấy không hợp lý chút nào. Qua sự việc ngày hôm nay Tôn Thất Cúc thấy giao tình của Tự Đức và cha con họ Trần quá mức thâm sâu. Nếu Tự Đức dựa vào việc này mà ám chỉ cầu viện Trần Gia thì sao. Đùng trách Tôn Thất Cúc nghi kị lòng quá nặng. Hoàng tộc vốn dĩ vô tình, xưa nay anh em chú cháu hoàng tộc chém giết nhau vì ngôi báu còn chưa đủ nhiều sao. Tôn Thất Cúc vẫn lăn tăn thật lớn vấn đề này, ngay cả một màn nhận con nuôi đầy cảm động kia hấn cũng vẫn đang đặt nhiều nghi vấn.

Tôn Thất Cúc nghi vấn có cái lý của hấn, câu nói của Tôn Thất Cúc có cái mặt chính xác bề bàng của nó. Tân Trị lúc này ngủ ở đâu? Dĩ nhiên là ngủ tại Điện Càn Thành, ngủ trên long ý, mà nơi này vốn dĩ là nơi của Tự Đức trước kia. Vậy Tự Đức lúc này ở nơi đâu, Ông đang phải ở trong Trường Ninh Cung vốn là nơi dành cho các thái hoàng hậu, vật chất kém xa 1 vạn tám ngàn dặm. Hàng này Tân Trị làm gì, dĩ nhiên là ngồi trên Ngai vàng vốn dĩ của Tự Đức. Vậy Tự Đức có suy nghĩ ra sao về một kẻ đang đem xông vào cung cướp chỗ ăn chỗ ở, cướp công việc của mình? Không phủ nhận Tự Đức là nhân từ, đạo đức, nhưng nếu quả thật coi như đây là không có chuyện gì thì ông phải là Thánh nhân mới đúng.

Đoàn Hữu Trưng nghe xong cũng không biểu lộ gì nhiều, anh ta ngồi đó. Ánh mắt vô tiêu cự mà nhìn xa xăm.

- Tôn huynh, người nghĩ xem chúng ta mục tiêu cuối cùng là gì?

Tôn Thất Cúc ngỡ ngàng trước câu hỏi của người chiến hữu này, chẳng phải lúc cắt máu ăn thề thì cả hai đều nhất trí rồi sao.

- Còn không phải là vì nhân dân Đại Nam, vì cải cách triều chính.

- Vì mục tiêu này chúng ta đã thề sẽ phải trả giá những gì?

- Không phải là chúng ta đã thề rằng sẽ vì mục tiêu dù thịt nát xương tan cũng không nề hà gì cả.

Tôn thất Cúc như tâm sự, như tự thuật mà trả lời trong vô thức, phải rồi từ khi họ cầm lên thanh đao để làm chính biến thì họ đã đi trên con đường không lối về. Con đường này xác xuất thì tro lạnh lẽo hải cẩu vô tồn là rất cao. Cho nên nói chính xác đó là hai người đã quyết tâm không toàn mạng trở ra vì lý tưởng của mình.

- Nếu đã vậy thì chết có đáng tiếc gì? Tự Đức, hay Tân Trị ai làm hoàng đế không quan trọng. Cái chúng ta theo đuổi là cái cách một dân tộc, cái cách một triều đại. Nhưng chúng ta miệng hô vang cái cách nhưng từ khi bắt tay vào làm thì đã được những gì. Cả ngày chỉ bo bo cố thủ Tử Cấm Thành, cả ngày nơm nớp những người kia xông vào cấm cung loại bỏ chúng ta. Những ngày qua tôi đã xem xét kỹ rồi. Cơ Mật Viện, Âm Long võ vệ căn bản không biết có bao nhiêu người của chúng tôi vào. Đến nay tôi không còn có thể phân biệt được tin ai nghi ai nữa rồi. Những ngày qua tiếp xúc cùng Tự Đức thái hoàng tôi bỗng nhận ra chúng ta giống như những thằng hề ấu trĩ nhảy nhót trong bàn cờ mà cứ nghĩ mình đã thoát ra. Vậy nếu cái chết đã không còn đáng tiếc thì tại sao chúng ta không cược một phen?

Tôn Thất Cúc bản thân vô lực mà ngồi xuống chiếc ghế bành:

- Ý huynh là. Thái hoàng chắc sẽ ra tay loại bỏ chúng ta khi năm ngàn quân Vạn Ninh nhập cung? Vậy tại sao chúng ta không ngăn cản việc này, chỉ cần nhận lấy 10 ngàn thanh súng là được. Chúng ta hoàn toàn có thể thương lượng với cha con họ Trần về việc này.

Đoàng Hữu Trung lắc đầu.

- Anh không biết rằng Âm long võ vệ kia tai mắt linh thông chừng nào. Tin tức 10 ngàn thanh súng vào Kinh em rằng đâu không được. Đến lúc đó chó cùng dút đậu, đám người kia càng khiến chúng ta chết mau hơn. Mà quan trọng là Tự Đức thái hoàng cùng Tân Trị tân hoàng đều khó toàn mạng. Ôi...

Tôn Thất Cúc cho là không phải.

- Chẳng nhẽ 5 ngàn quân Vạn Ninh nhập cung đám người kia không hay biết?

- Họ là biết nhưng họ dám động sao? Lực trấn nhiếp của Vạn Ninh là rất lớn trong hoàn cảnh này. Tất cả các bên lúc phát hiện ra uy lực của Vạn Ninh thì đã muộn rồi, họ đã thành hình và quả sức khủng bố. May thay nhóm người này vẫn là trung thành cùng Đại Nam âu cũng là vận khí Đại Nam chưa tận.

- Haizzz....

Đến lúc này thì Tôn Thất Cúc chỉ biết thở dài mà thôi. Họ lại một lần nữa lấy bản thân ra để làm tiền đặt cược.

Đồng khu kinh sư. Một nơi không quá xa hoa tại Huế. Nơi này có nhiều hơn là vẻ U tĩnh đặc hữu của con người kinh kì Triều Nguyễn. Một căn biệt viện không quá bắt mắt nằm khuất sau những tán cây rậm rạp bên dòng sông Hương.

Một cụ già đang ngồi câu cá, cảnh mưa lất phất đồng tử cảm ô, bên cạnh là một bầu rượu nhỏ cùng vài món nhắm khô. Cụ già ung dung buông cần thả câu bên dòng sông mĩ lệ. Thêm vào khung cảnh u tĩnh nơi này thì gọi lên một chút gì đó về thế ngoại đào tiên.

Phía xa xa bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa kéo, màn xe được vài lụa che kín, chiếc xe vừa xa hoa nhưng lại không cầu kì, vừa quý tộc nhưng lại không quá lố lăng. Ngựa đi từ từ, phu xe cũng khoan thai, thật cũng giống như du xuân ngoạn thủy bên dòng sông thơ mộng vậy.

Xa mã dừng lại bên biệt viện, một người hạ nhân như đã rất quen biết chiếc xe này vội vã bê đến một cái bục nhỏ đặt xuống bên cửa xe rồi vội vã cung kính đứng nép một bên. Lại có một hầu gái xinh đẹp như hoa nhẹ nhàng có nhịp điệu mà vén chiếc màn xe cho người ở bên trong thuận tiện bước ra.

Người xuất hiện là một công tử ca, hay nói chính xác là một thư sinh dáng vẻ ăn mặc từ trong xe ngựa bước ra, nhưng chiếc áo lụa khăn xếp của người này đều làm từ gấm lụa thượng đẳng nhất của Tô Châu nên nhìn có vẻ giống là công tử ca hơn là thư sinh quạt xếp. Người thư sinh này rất cao, nhưng thân mình mảnh dẻ, đúng với dáng điệu của người quanh năm đọc sách không màng binh đao. Thanh niên nhân thư sinh có gương mặt như ngọc thạch điêu khắc mà thành, hân đẹp trai đến yêu dị mà nằm ngoài cách mô tả của văn chương. Đôi mày kiếm hơi ngang ngạnh, rõ nét mà gọn gàng như thiếu nữ tô vẽ theo chủ ý. Cặp mắt hơi nhỏ kéo dài về bên tai càng thêm có thần, chiếc mũi thẳng tắp dai một chút thì thừa, thiếu một chút thì ngắn, chiếc miệng đỏ như thiếu nữ đánh son đôi môi hơi mỏng hòa chung cùng gương mặt dài hợp cách ba chữ đại soái ca.

Nếu như Quang Diệu đem xếp cạnh người này thì chỉ có thể đem cơ bắp cùng “menly” tính để có thể phần nào kéo lại chút khoảng cách xa vời. Quang Cán thì có thể so bì một hai nhưng có lẽ nếu để chị em lựa chọn thì mẫu hình tượng ôn nhu như ngọc của vị thư sinh này sẽ ăn đứt Quang Cán ở thời điểm này.

Tên thư sinh không nhanh không chậm bước theo thiếu nữ đang dương ô che những hạt mưa xuân lất phất mà bước về đình viện nơi lão nhân đang câu cá.

- Lão Sư.

- Trọng Nhiên đến rồi ư, con ngồi đi. Rượu là quế hoa tửu đây, con tự rót cho mình một chén.

- Dạ thưa lão sư.

Người thanh niên thư sinh trầm lặng ngồi bên cạnh vị lão nhân đang câu cá. Anh ta cũng không nói thêm một lời nào để tránh làm phiền vị lão nhân kia. Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi, đã quá Ngọ rồi, cơn mưa xuân rả rích cũng hiếm hoi mà ngưng lại một chút.

- Để con chờ lâu rồi, khung cảnh nay có hơi giống quê nhà làm thân vì sư lại thốn thức. Chuyện thăm dò con làm đến đâu rồi.

Người thanh niên nhẹ nhàng đáp lời.

- Con đã tổng hợp hết thành quyển, mong lão sư quá mục.

- Hào.

Lão nhân cầm lấy cuốn quyển mà người thanh niên thư sinh rút ra từ ống tay áo dâng lên. Ông ta vừa đọc vừa cau mày suy nghĩ, đôi lúc ánh mắt mờ mờ của tuổi tác lại ánh lên những tia sáng trí tuệ, thứ mà những người trẻ tuổi thương khó bắt trước được.

- Con nghĩ sao?

Lão nhân không đầu không đuôi mà hỏi người thanh niên nhân kia.

- Thật sự con cũng đánh giá không nổi tình hình, chuyện Tụ Đức nhận Tân Trị làm con nuôi tuy bí ẩn nhưng những ngày qua người chúng ta cài bên cung Trương Ninh đã xác nhận. Con không hiểu được liệu đây có phải màn kịch mà Tụ Đức che mắt thôi miên đám hèn Đòan, Tôn hay không? Vì thái độ của Tụ Đức sẽ khiến chúng ta đánh giá những chuyện phía sau theo nhiều đường khác nhau.

Lão nhân gật gù nhấp một ngụm nhỏ hơi rượu rồi nói.

- Con nhận định ra sao?

- Theo con thì cho dù là bất kì ai trong trường hợp của Tụ Đức cũng phải có ít nhất ba phần hận, ba phần không can tâm cho dù là thánh nhân đi nữa. Vậy nên con cho đây là màn kịch mà thôi. Không ngờ Tân Trị, họ Đòan, họ Tôn đều như con rồi mà nghe theo vậy, thật quá buồn cười.

Lão nhân lắc đầu đáp.

- Con chớ coi thường Tụ Đức, người này tư chất thông minh vô cùng, lại thêm làm hoàng đế nhiều năm, quyền thuật là không thiếu, nếu không phải thiên tư tâm bệch có thiếu sót thì hẳn là nhân vật cực khó đối phó. Đạo đức của người này dĩ nhiên không bằng thánh nhân, nhưng tấm lòng của hắn đạo đức của hắn là đáng nể. Thêm vào đó rất có thể hắn đã đánh hơi ra chúng ta nên đây có thể là kịch mà cũng có thể là thật. Vậy nên mọi chuyện phải xấp xếp theo cả hai hướng một cách chu toàn. Bên cạnh đó Đòan, Tôn không phải là ngu dốt... con ai... cái gì cũng tốt chỉ là quá tự mãn mà không coi anh hùng thiên hạ trong mắt. Nhược điểm này con phải sửa cho kĩ được.

- Đồ nhi hồ thẹn, cần tuân lời lão sư dạy bảo.

Thanh niên thư sinh cung kính tuân lệnh, nhưng thật ra trong lòng hắn không cho là đúng. Hắn coi Đại Nam hào kiệt chỉ là phường giá áo túi cơm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Bàn tay hắc ám

Lão sư lại đắm chiều nhìn vào sách quyển, ông đọc đi đọc lại như nuốt từng chữ một trên trang giấy quyển này. Ông đọc đến xuất thần, cẩn thận một cách vô bì.

- Hai bức thư tín này con nghĩ sao?

Người thanh niên vội gạt ý nghĩ của mình qua một bên mà cẩn thận suy nghĩ.

- Bức thư tín của Tụ Đức cho thấy Tụ Đức và Trần Quang Diệu có quan hệ rất mật thiết, có lẽ trong bức thư còn có ám hiệu gì đó mà người ngoài khó có thể nhận ra. Tuy rằng ngắn gọn, dễ hiểu nhưng chính vì thế bên trong bao hàm được sự tin tưởng của Tụ Đức cho Quang Diệu. Đây là một điều đáng suy nghĩ, vì với tình cảm này Vạn Ninh có thể làm ra rất nhiều chuyện nếu Tụ Đức bị tổn thương. Điều này cũng đã được chứng thực trước đây khi họ Trần ám chỉ sẽ đem binh thảo phạt Huê nếu Tụ Đức bị gia hại. Thái độ của Vạn Ninh là cực kì cản trở chúng ta. Còn bức thư tín thứ hai gửi từ Quang Diệu cho Tụ Đức thì thể hiện rõ ràng tên này không nghe lọt tai bất kì lời nào của Tân Trị hay họ Đòan, Tôn. Nhưng chỉ vài lời của Tụ Đức thì hẳn có thể dõc hết tâm can.

Nghĩ một chút tên thanh niên thư sinh lại tiếp lời.

- Nếu như Tụ Đức đang đóng một màn kịch thì lần này 5 ngàn binh vào cung dĩ nhiên là ngày tử của Tân Trị cùng Đòan, Tôn, Nếu Tụ Đức lại đăng vị một lần nữa thì chúng ta sẽ không đồn, một là tư tưởng cải cách của ông ta đã quá rõ. Hai là ông ta đã có cách nhìn về chúng ta. Nhưng nếu Tụ Đức thật lòng thì lần này năm ngàn binh vào cung sẽ khiến cho chúng ta bị động vô cùng. Tân Trị cùng Đòan, Tôn tuy không phải thứ gì nhưng nếu có Tụ Đức đứng sau thì rất mệt mỏi. Nói cho cùng vẫn phải hành sự trước khi năm ngàn địa chủ binh vào cung.

Lão giả gật đầu đồng ý, Tân trị đăng cơ cũng đã gần hai tháng rồi, trong thời điểm ngắn như vậy không ngờ Đòan, Tôn có thể dao sắc cắt thị sấm vang chớp giật thủ vưng Từ Cẩm thành. Rốt cục nhóm người của lão cũng có một lần tính sai một chút, không ngờ Đòan, Tôn có được đảm lược cùng quyết tâm đến vậy. Đuổi hết cấm vệ quân tinh nhuệ, chỉ để lại ba ngàn nông dân cầm vũ khí. Trong khi đó tổ chức đã sắp xếp đến phân nửa sĩ quan của cấm vệ quân Long Võ “thuần phục” Tân Trị cùng Đòan, Tôn. Vậy mà lũ này không chút thương tiếc mà đuổi hết những người này ra vòng ngoài Từ Cẩm thành.

Điều này chỉ có một lý giải duy nhất đó là Đòan, Tôn nắm được thông tin mong manh về thế lực sau lưng thao túng họ trong vô hình. Chính vì thế tron cung chỉ còn lại hai người anh em của Đòan Hữu Trung thống lĩnh ba ngàn nông dân. Bên ngoài thì có hai anh em còn lại của Tôn Thất gia nắm Kinh quân. Nhưng Kinh quân vốn là một tổ chức rất lớn, không một nhà nào có thể nắm trọn vẹn. Tổ chức của họ cũng nắm được bốn phần, Tụ Đức thực tế là nắm được nhiều nhất

nhưng ông ta bị đục khoét nền tảng Kinh quân nên thành ra số lượng thực sự sống chết vì Tự Đức cũng cỡ ba thành. Nhưng ba thành này lúc hiện nay không dám động vì Tự Đức còn nằm trong tay Tân Trị cùng Đoàn, Tôn họ sợ ném chuột vỡ bình. Hai anh em nhà họ Tôn tuy mang danh Đại Thống Lãnh cùng Phó Thống Lãnh Kinh quân, nhưng thực tế họ chỉ có thể khống chế được 1 phần mà thôi. Phần còn lại của Kinh quân là lẽ tề các thế lực khác chân trong chân ngoài quan hệ mà khống chế.

Tất nhiên về mặt cơ bản thì sự khống chế đó chỉ lộ ra khi có biến sự, còn khi bình yên thì bỏ đũa nào dám vỗ ngực nói mình có thể khống chế Kinh quân. Chẳng nhẽ người ngai sống quá lâu, thế nên khi Tự Đức đang vững chắc ngai vị thì 100% Kinh quân phải nghe theo điều phối của ông ta. Nhưng khi lúc này đây tình thế biến loạn thì Kinh quân 7 vạn sẽ tan đàn sẻ nghé, mỗi người chông ngóng một phương, chờ xem thế cục sáng tỏ.

Đến trọng quan triều đình lúc này còn cáo ốm nằm nhà mà xem tình hình, vậy nên đây thành trào lưu chung của Huế triều lúc này. Nói thật có ít người đặt hi vọng vào tân triều của Tân Trị cùng Đoàn, Tôn. Họ nghĩ nhóm này sẽ khó tồn tại lâu nên không dại mà đầu nhập vào. Đến cả Điều thiếu cách xa ngàn dặm cũng có nhận định này đấy.

Chính vì lý do này nên Kinh quân 7 vạn chỉ có một thành là ngả theo tân triều Tân Trị cùng Đoàn, Tôn. Nhưng được cái 1 thành người này lại là người dễ khống chế nhất. Đơn giản đó là họ thật thà, chất phác, thần kinh thô to như sợi đũa. Trong thời gian này mà dám ngả bài theo Tân Trị cùng Đoàn, Tôn đó thì chỉ có một là siêu thông minh có thể tự tin rằng mình tuyên đoán được tương lai, hai chính là đầu óc có bệnh. Nên gần vạn người Kinh quân theo Tân Trị cùng Đoàn, Tôn lúc này phần lớn là não hơi có chút tàn. Nhưng chính vì vậy mà khống chế họ, điều khiển họ sẽ dễ hơn.

Thành thử ra trong thời gian ngắn thì Tân Trị cùng Đoàn, Tôn có đến 1 vạn nhân mã, bảo vệ chặt vòng ngoài và vòng trong Tử Cấm Thành. Trong này có 400 tay súng "Tây". Nhắc đến súng Tây thì Đoàn, Tôn nhận thức được sự quan trọng của nhà máy nên có phải tới 3 ngàn Kinh quân thiện chiến nhất của họ để bảo vệ.

Vì không có sát luyện tốt nên năng suất của nhà máy Đại Nam rất kém. Hai tháng vừa qua họ cũng chỉ có thể cấp thêm cho tân Long vũ quân 100 thanh súng mà thôi.

Nói qua một vòng để có thể thấy được Đoàn, Tôn hai người hành động quá bất ngờ khiến cho thế lực trong bóng tối trở tay không kịp, Tình thế biến hóa nên họ phải tập trung lực lượng, cùng mất thời gian thương lượng, giao dịch lợi ích cùng các nhóm khác để đảm bảo thắng lợi và an toàn.

Nhưng tình thế có biến, nếu năm ngàn quân nhập cung thì quả thật lực lượng 3 thành Kinh quân của họ và cộng thêm một số thế lực nhỏ dạy không được sống. Nếu là như vậy thì với bất kì tình huống nào thì đón chờ họ sẽ là đá kích vỡ cùng trí mạng khi Tự Đức tức giận trả thù.

Vậy nên người thanh niên kia nói không sai, cho dù Tự Đức đóng kịch hay không họ phải hành động, chẳng qua là phương pháp hành động khác nhau mà thôi.

Lão giả gật đầu nói:

- Nếu vì sự đoán không sai thì dù Tự Đức có đóng kịch hay không thì hẳn cũng sẽ chờ 5 ngàn quân bí mật nhập Kinh rồi sẽ tiến hành thanh tẩy. Hướng đi của năm ngàn đại chủ binh phải hết sức chú ý. Lúc này Thái Nguyên và Vạn Ninh còn vẫn cho người quan sát kĩ chứ.

- Dạ vâng thưa lão sư, hai nơi này quả thật khó có thể tới gần mà lọt vào trung tâm, nhưng quan sát từ xa thì có thể. Ở Thái Nguyên trong đại chủ binh chúng ta có hai con chuột chúng đã báo tin về là Trần Văn Vân đã tới Thái Nguyên và trở thành lãnh binh của nhóm quân này. Lúc này địa chủ binh đang điên cuồng tấn công Phú Bình phủ cùng Thái Nguyên phủ. Còn về Vạn Ninh thì Quang Cán vẫn như lệ thường dẫn tầm một ngàn binh đánh Cát Bà đảo. Nói chung là họ không có ý đồ tiêu diệt quân Lê Duy Phụng nơi đây, dường như vẫn giữ thái độ ủng hộ binh tự lập.

Lão giả vuốt vuốt chòm râu bạc:

- Trần gia tuy nghe lời Tự Đức nhưng cũng muốn có được quyền tự chủ trong giới hạn. Việc dùng địa chủ binh đánh mạnh Phú Bình vào lúc này có thể là hai nguyên nhân, thứ nhất đó là chương nhân pháp sau đó bí mật chuyển hướng, còn phải theo dõi cẩn thận. Thứ hai đó là tên họ Trần muốn trước khi giao ra đại chủ binh thì phải tận lực sử dụng một chút trong thời gian ngắn chiếm Phú Bình phủ cùng Thái Nguyên phủ. Dù thế nào con cũng phải cẩn thận theo dõi.

- Lần này 5 ngàn binh vào triều lại là cơ hội tốt của chúng ta, chỉ cần năm ngàn binh kia động hướng nam thì ngay lập tức loan tin Vạn Ninh cần vương. Đến lúc đó sẽ đại loạn, không thiếu lực lượng sẽ nghe theo hướng gió mà hành động. Chỉ cần một mối lửa nhỏ thì sẽ bùng cháy, số Kinh quân ủng hộ Tự Đức sẽ không ngồi yên, cộng thêm số Kinh quân chúng ta khống chế đủ đá bại Tử Cấm dễ dàng. Quan trọng nhất là Tự Đức và Tân Trị đều phải chết trong loạn quân. Tay chân phải sạch... phải hết mọi liên quan. Đừng để cho Vạn Niên thành chó điên mà cắt tung hết thấy.

Thanh niên nhân rung động, quả thật vấn đề này hẳn chưa nghĩ tới, chỉ nghĩ đến việc làm sao tụ tập binh lực công phá Tử Cấm Thành mà thôi. Không ngờ còn có thể lợi dụng việc năm ngàn địa chủ binh nhập cung theo cách này. Đúng là gừng càng già càng cay, Thanh niên nhân vội vã hành lễ cung kính không thôi.

- Đệ tử cần tuân pháp chi.

Không ngờ cái lão giả nhìn hiền lành như lão nông bên nhà này lại là người đứng đầu của bàn tay hắc ám đang khuấy đảo Đại Nam để quốc. Tổ chức này hùng mạnh đến độ bản thư gửi của Điều thiếu và Tự Đức cơ mật đến vậy mà họ cũng nhìn ra. Thông tin trong cung cấm của Kinh sư thì lại như hậu hoa viên nhà họ vậy. Tổ chức này quả thật là khủng bố vô cùng.

Quay lại với Thái Nguyên và Vạn Ninh tình hình thì lúc này Hạm đội Phổ quốc nằm yên trong cảng Vạn Ninh. Người cầm 2 triệu £ tiền séc của Ngân hàng hoàng gia Anh đã ba chân bốn cẳng té về mẫu quốc. Hạm đội Phổ thì tích cực luyện tập giao lưu cùng hạm đội Vạn Ninh vì họ biết rằng trong tương lai không xa thì chắc chắn họ sẽ phải bắt tay nhau mà cùng hợp tác chiến đấu. Cả hai bên đều học được rất nhiều điều. Hải quân Phổ không mạnh nhưng dù sao họ cũng là nước tân tiến hơn, học hành hệ thống hơn nên Vạn Ninh Hải quân được lợi rất lớn. Đồng thời người Phổ cũng rất khâm phục ý trí, sự chăm chỉ, nghiêm túc cũng như tinh thần học hỏi của người Việt. Lúc này đây họ là bạn bè, bằng hữu thân thiết và chiến lược.

Herbert von Bismarck sau khi thương thảo cùng Điều thiếu thì quay về Vạn Ninh với hạm đội Phổ để chuẩn bị chuyển đi tiếp nhận nơi gọi là Koh Kong. Koh Kong là tên người bản địa Cam Miên đặt cho miền đất hứa của người Phổ, nhưng tên chính thức của nó trên bản đồ Đại Nam là phủ Khải Lâm thuộc Trấn Tây. Herbert von Bismarck vốn là nhà ngoại giao chính trị nhưng về quân sự anh ta không có hiểu nhiều. Chính vì thế khi quay lại hạm đội Phổ tại Vạn Ninh thì anh ta

tụ tập các sĩ quan và nói về kế hoạch trên. Nhưng người Đức là người làm việc bằng khoa học và lý trí, họ rất thiếu tính mạo hiểm. Chính vì lý do này mà họ phủ định việc tiếp quản Koh Kong trong một tháng thời gian.

Các sĩ quan Phổ yêu cầu nhân viên mang hai triệu £ về nước thì lập tức thông báo tăng viện cho nhánh Hải quân này tại Vạn Ninh. Thứ họ yêu cầu là xi măng, dây truyền sản xuất xi măng và Pháo đại bác. Nhưng không phải là đại bác tầm thường mà là những siêu đại bác dùng để phòng thủ bờ biển Koh Kong, hay nói đúng hơn là phòng thủ Vịnh Chhak Khampong. Vịnh này là một vùng biển ăn sâu vào đất liền tạo thành một cái bát hình thù. Hai bên rìa ngoài của Vịnh nhô ra rất thích hợp bố trí siêu đại bác phòng thủ.

Các sĩ quan hạm đội hải quân Phổ e ngại quân Pháp sẽ can thiệp vào Kph Kong, điều này có thể là thực tế cần lo lắng. Nếu là đánh nhau trên bộ thì người Phổ chả e ngại ai cả, nhưng mà trên biển hai chiến thì họ rõ là yếu thế hơn khi không có đại hạm. Chính vì lý do này mà các sĩ quan cần có siêu đại bác để hỗ trợ bảo vệ Vịnh. Phải nói người Đức làm việc ôn trọng và khoa học. Điều thiếu cũng đồng ý cách nghĩ này, và tất nhiên hẳn cũng đặt mua vài dây truyền xi măng cùng siêu pháo cho Vạn Ninh. Vậy là kế hoạch tiếp quản Koh Kong phải lùi lại sắp xỉ 3 tháng và chờ viện quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Những bước chân nhỏ vững chắc

Thái Nguyên mặt trận thật ra không có gì là phức tạp cho lắm. Mặc dù Lê Duy Phụng rất không can tâm khi quân Vạn Ninh ép sát. Nhưng có thể nói thẳng ra là nếu không có Pháp trợ giúp thì Lê Duy Phụng không có cửa hi vọng vào một thắng lợi dù là nhỏ nhoi nhất nếu tiếp chiến với Điều Thiểu tại địa hình trống trải. Nên nhớ lúc này Đại bác của quân Thái Nguyên của Điều thiếu lên đến ba mươi mấy thanh. Cả ngày các pháo thủ rảnh lại là bắn chơi luyện tập một phen, Điều thiếu là có tiền, bọn họ hoang được. Quan trọng nhất đó là xương chế tạo đạn pháo đã đang được lắp ráp tại Vạn Ninh. Dây truyền này là của tập đoàn Krupp, giao dịch theo gói quan hệ hợp tác mà Robert đã thương lượng trước đó với Phổ quốc.

Nói chung đạn kích nổ bằng cầu tri hay bằng cảm biến va chạm thì đã phát triển từ lâu ở Châu Âu, tính ra thì cũng không có bí mật gì. Nếu mà Phổ không đồng ý nhà ra thì có thể dùng giá cao mua từ Na Uy, Thụy Điển. Chính vì lý do này mà Wilhelm I cũng không quá khắt khe mà lần này cũng giao cho Vạn Ninh hai dây truyền như vậy. Tất nhiên Krupp có quyền được bán vũ khí, công nghệ cho ngoại quốc, nhưng phải đặt dưới sự theo dõi của quốc gia. Chính vì vậy những công nghệ mà Krupp đã có và sẽ có nếu Điều thiếu muốn đạt được thì phải thông qua Wilhelm I và nói các Phổ hay nói cách khác là sự ủng hộ của Bismarck. Nhưng nếu công nghệ mới là sự hợp tác cùng phát triển của Vạn Ninh và Krupp thì tất cả cần phải xem xét lại, lúc đó người có quyền lên tiếng rất có thể lại là Điều thiếu. Chính vì lẽ đó vị tiểu Hầu gia này đặc biệt quan tâm đến việc hợp tác cùng phát triển công nghệ mới cùng Krupp.

Chính vì bản thân đã có được Nhà máy sản xuất đạn, Đại bác Armstrong thì có tới 30 thanh, đại bác Krupp là 50. Các thanh đại bác là tên Napoleon III thu được sau các cuộc chiến cũng lên đến hơn 30 thanh (Phần lớn chủ yếu vẫn đang trang bị trên chiến Hạm Hủy Diệt) các loại đều có thể tự cung tự cấp trong thời gian sấm tời. Tất nhiên thuốc súng đen cũng là một vấn đề quan trọng. Với sản lượng tiểu thủ công của Đại Nam và không có mỏ diêm tiêu thực sự lớn thì thuốc súng Đại Nam cung cấp cho các xạ thủ súng trường đã là bất khả thi. Thuốc súng đen thì Điều thiếu chỉ có thể nhập khẩu số lượng từ người Anh.

Nhưng cũng may mắn vì Điều thiếu có quan hệ cực tốt cùng Charles Straubenzee toàn quyền HongKong thông qua các mối làm ăn Heroin. Chính vì có được mối liên hệ này nên Điều thiếu không hề thiếu thuốc súng “giá đẹp” từ Anh quốc. Tất nhiên đó chỉ là ngắn hạn trước mắt, cuối cùng thì mục tiêu tự mình sản xuất thuốc súng đen để nắm quyền chủ động trong tay vẫn được Điều thiếu quan tâm một cách đặc biệt và lên kế hoạch vào lúc thích hợp sẽ tiến hành.

28 tháng 1 năm 1862. Không dự báo trước quân đội Vạn Ninh đóng tại ranh giới Bắc Ninh và Phú Bình vượt biên xông thẳng đến thành đại đồn Tây Phú. Đại đồn Tây Phú được Lê Duy Phụng bố trí khá công phu, nó dường như là một đại đồn Chí Hòa thứ hai thu nhỏ lại. Nhưng Chí Hòa Đại đồn được bố trí theo hình chữ nhật kéo dài thì Tây Phú đại đồn hoàn toàn là hình vuông chiều dài mỗi cạnh tầm 700m. Tường thành Tây Phú được đắp chủ yếu bằng đất với thân một số nơi được gia cố bằng cọc gỗ, cao tầm 3m rộng 2m. Đặc biệt trên tường thành bố trí nhiều lỗ châu mai, có cả rất nhiều pháo Thân công của Đại Nam. Có lẽ lần này Lê Duy Phụng đánh chiếm mấy tỉnh Bắc Bộ thì thu hoạch không hề nhỏ chút nào. Những khẩu pháo đồng sáng loáng chìa ra từ phía khiến cho Tây Phú đại đồn nhìn như một con nhím vậy.

Trong đại đồn lúc này chia làm 4 khu khác nhau được ngăn cách bằng rào gỗ. Có kho quân lương, kho quân khí, và có tới 1 vạn 5 ngàn quân Phán tặc tụ phong là Tân Đại Việt quốc đang trú đóng. Bên ngoài đại đồn được đào rất nhiều hào, hầm chống nhằm cản bước quân Vạn Ninh.

Bố trí rất tốt, rất quy củ, rất có phong thái của Nguyễn Tri Phương. Điều thiếu buống ổng nhòm mà ngán ngẫm. Chẳng nhẽ Lê Duy Phụng và Võ Văn Nhớn không lấy Nguyễn Tri Phương ra để làm bài học? Cách đánh này chỉ có thể thực hiện vào những năm thế kỷ 18 mà thôi. Lúc này đây cố thủ xây phòng tuyến cũng có thể, nhưng không phải bằng đất mà các công trình phải bằng xi măng lõi thép để có thể kháng cự uy lực của đạn nổ. Cái thứ đến là chỉ có thể phòng thủ với điều kiện tiên quyết là vũ khí hai bên có hỏa lực cân bằng, ít nhất là về khoảng cách hiệu quả của hỏa lực hai bên ngang bằng nhau.

Anh không thể lấy pháo thân công tầm xa 4-500m đi phòng thủ những thanh pháo Napoleon III có tầm xa 1,6km, càng không nói đến Armstrong đại bác tầm xa 2,2 km, mà nói như thế thì nhắc đến Krupp C61 của Vạn Ninh lúc này có đến 2,6 km tầm xa sẽ khiến cho mọi thứ rối tung. Anh có đắp thành là bê tông cốt thép mà cứ nằm yên để người ta oanh tạc mà không thể phản công thì anh cũng bị diệt chứ đừng nói đến chỉ có tường đất làm công sự.

Điều thiếu ngán ngẫm mà thu tay. Hắn chỉ định cho Trần Văn Vân, Trần Văn Võ, Trần Duy Ngáo, Trần Phúc lãnh binh phối hợp ra trận tác chiến. Bản thân Điều thiếu sẽ đứng ngoài trong cuộc chiến này để xem biểu hiện của họ. Trần Văn Võ, Trần Duy Ngáo, Trần Phúc là những nỗ gia được ban họ Trần của Trần Gia, họ cũng đã lăn lộn trong quân đội Vạn Ninh từ ngày đầu dựng nghiệp, nói đến cũng có 3 năm kinh nghiệm và có biểu hiện xuất sắc. Điều thiếu lần này là bồi tài, quyết buông tay để họ tham chiến tại Thái Nguyên.

Điều thiếu lúc này trong một bộ trang phục khá đặc biệt, đây là bộ quân phục hết sức chính quy dựa theo quân phục của Đức quốc xã trong những năm WWII. Tất nhiên hẳn không có mục đích xây dựng một đề chế phát xít hay làm đều tương tự, hẳn chỉ thấy được bộ quân phục này nhìn xoái ca nên sử dụng mà thôi. Tất

nhien bộ trang phục này không thực sự thích hợp lắm cho chiến đấu mà chỉ thực sự phù hợp trong điều bình, nghi lễ. Lần này có được một nhóm thợ may người Pháp được “tuyển dụng” đến nơi này cho nên việc may vài bộ quần phục cho các sĩ quan là không quá khó khăn.

Mũ lưỡi trai, áo sơ mi, áo khoác ngoài, thắt lưng da, đi ủng da cao cấp. Đây là tất cả những gì đặc trưng của sĩ quan Vạn Ninh. Tất nhiên về chi tiết thì chúng sẽ có khác nhau rất lớn với bộ đồ nguyên gốc vì sự đơn giản hóa về các áo để thuận tiện hơn cho việc chế tạo. Bộ quần phục này hơi khác so với quần phục của người Châu Âu cũng như thẩm mỹ của người Châu Âu lúc này. Điểm khác đầu tiên chính là cổ áo rất đơn giản mà không điểm dùa kiểu quý tộc Châu Âu, làm như mình giống như một bông hoa di động. Điểm thứ hai là quần rộng và bó ở phía dưới thuận tiện cho di chuyển cũng như không vướng víu. Điều này khác hẳn quần phục Anh, Pháp, Phổ lúc này với một chiếc quần bó đến lộ hết cả hàng kéo từ trên xuống dưới.

Điều thiếu lúc này đang lui về hậu quân, hẳn thực sự tỏa sáng rực rỡ trong bộ trang phục màu nâu này. Nói cũng đến buồn, đến nay Vạn Ninh vẫn dùng cách nhuộm cô truyền bằng các thảo dược cho vải vóc. Nhưng có một điều là Điều thiếu rất hoan nghênh cách nhuộm thủ công này và đã tổ chức hẳn một nhah máy nhuộm kiểu này và tụ tập nhân công để công tác. Điều thiếu không điên mà đi dùng các cách nhuộm chết người của Châu Âu lúc này.

Lúc này tại Châu Âu đang thịnh hành rất nhiều thói quen thời trang chết người. Tất chân được nhuộm bằng thuốc chứa anilin gây viêm chân ở nam giới và khiến các công nhân dệt may bị loét, thậm chí là ung thư bàng quang. Đồ trang điểm chứa chì phá hủy dây thần kinh cổ tay phụ nữ, khiến họ không thể nâng tay lên được. Lược celluloid, thứ mà một số phụ nữ thường cài trên tóc, sẽ phát nổ nếu chúng quá nóng.

Rất nhiều mũ đàn ông có lớp lót làm bằng lông thỏ. Để làm cho lông dính với nhau tạo thành lớp lót, thợ làm mũ phải chải chúng với thủy ngân. Điều này cực kỳ độc hại, đặc biệt nếu hít phải, hơi thủy ngân sẽ đi thẳng đến hệ thần kinh trung ương.

Asen hay thạch tín có mặt ở khắp nước Anh trong thời đại Victoria. Dù được coi là chất độc chuyên để giết người, nguyên tố dễ tìm, giá rẻ này được sử dụng để làm nền, rèm cửa và giấy dán tường. Vì dùng thuốc chứa asen sẽ cho màu xanh tươi sáng, nên asen cũng có mặt trong quần áo, găng tay, giày và vòng hoa giả mà phụ nữ hay sử dụng để trang trí tóc và quần áo của họ. Những vòng hoa đặc biệt này có thể khiến người phụ nữ đeo nó phát ban. Nhưng thời trang asen vẫn gây hại cho người tạo ra nó nhất.

Điều thiếu không điên mà đi học theo những thứ điên khùng này, trước khi thuốc nhuộm tổng hợp azo khá an toàn được nghiên cứu thì hẳn sẽ dùng thuốc nhuộm thiên nhiên ở Đại Nam. Tất nhiên hàng suất khẩu thì hẳn sẽ không ngại mà sử dụng một chút Châu Âu phong cách để tăng giá trị mặt hàng.

Còn về quần phục tác chiến cho lính bộ binh cũng như binh chủng khác đã được hẳn vẽ ra rồi. Chính là bộ quần phục màu xanh lá quen thuộc của GPQ. Ít ra làm điều đó cũng khiến hẳn nhớ về tổ quốc kiếp trước, nhớ về đơn vị anh hùng mà hẳn đã từng phục vụ. Một quân đội non trẻ, nhỏ bé, thiếu thốn về vật chất nhưng đã khiến cả Thế giới lúc đó phải thần phục và ngưỡng mộ. Một quân đội bách chiến bách thắng thời hiện đại. Những đối thủ phải nằm dưới chân họ toàn là cường quốc thế giới lúc bấy giờ. Sáu trong thâm tâm Điều thiếu tất nhiên tình cảm thiêng liêng hẳn dành cho đội ngũ trước đây của mình không hề giảm. Và có rất nhiều điều hẳn phải học hỏi từ GPQ để tổ chức một đội quân hùng mạnh của người Việt vào thời điểm này.

Đi bên cạnh Điều thiếu lúc này không phải sĩ quan mà là một đoàn các bác sĩ và nhà hóa học. Họ là nhóm nghiên cứu Penicillin. Thật ra nếu đã có định hướng thì Penicillin cực kì dễ nghiên cứu. Thành thử ra nhóm người thực hiện nghiên cứu này không hề phải lặn lội quay về Vạn Ninh nơi có sẵn phòng thí nghiệm. Nhóm người này thực tế là điều trang thiết bị mà chuyến đi Châu Âu lần này thu được về Phú Bình và lập nên một phòng thí nghiệm dã chiến nhỏ. Không bao lâu họ đã có thể phân tách được Nấm Penicillin từ những đám nấm mốc nhiều chủng loại của bánh mì.

Thật ra khi đã có hướng nghiên cứu thì các công việc còn lại quay về với vấn đề kỹ thuật mà thôi. Đầu tiên đó là dùng kính hiển vi phân biệt các loài nấm trong đám nấm mốc vì sinh của bánh mì dựa theo hình thái, cấu trúc bên ngoài. Tiếp theo là nuôi cấy các chủng nấm này để tăng số lượng của chúng. Việc tiếp theo là cho các chủng nấm đơn loại này vào các mẻ vi khuẩn đã được nuôi cấy trong các khay huyết thanh bò. Cuối cùng chỉ là xem kết quả loại nấm nào có khả năng tiêu diệt vi khuẩn thì loại đó là Penicillin. Công việc này dành cho người ngoài nghề thì quá phức tạp, nhưng dành cho các chuyên gia hóa học, sinh học, bác sĩ thì lại là... “ò đây không tính là nghiên cứu khoa học mà là thợ thủ công” một nhà vi sinh học người Đức lên tiếng vì tất cả các bước trên Điều thiếu đều mường tượng trong đầu và nói ra suy nghĩ của mình để các nhà khoa học hoàn thiện nó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Nữ doanh – Công năng may vá thêu thùa

Điều thiếu vừa đi vừa nghe các nhà khoa học trẻ hưng phấn báo cáo nhưng hẳn biết thừa rằng phát hiện ra nấm Penicillin là một chuyện, chế thành thuốc kháng sinh lại là một chuyện xa thật xa. Không phải như vậy mà đến tận đầu WWII người ta mới tổng hợp được penicillin công nghiệp. Tất nhiên trong đó một phần có lãng quên của nhân loại về phát kiến của Alexander Flemming (1928 Flemming phát hiện Penicillin- 1942 mới có thể sinh tổng hợp ra kháng sinh công nghiệp). Tất nhiên nếu con người quyết tâm tập trung nghiên cứu thì thời gian sẽ rút ngắn rất nhiều. Điều đó được chứng minh khi Oxford chỉ mất có hơn 2 năm để hoàn thành nghiên cứu sinh tổng hợp Penicillin. Tất nhiên lúc đó công nghệ của nhân loại đã tiến bộ vượt bậc nên họ có thể làm được điều đó. Nhưng thật ra bí quyết của sản xuất Penicillin lại nằm ở hai chữ “thủy phân”. Chính vì thế Điều thiếu tự tin mình sẽ sớm có được kết quả tốt nếu thực sự đầu tư vào lĩnh vực này.

- Thừa các vị, xin chúc mừng thành công bước đầu của chúng ta. Nhưng chúng ta còn một chặng đường dài trước mặt phải đi. Từ nấm Penicillin cho đến thành phẩm có thể sử dụng là cả một công trình vĩ đại của nhân loại. Việc phân lập nuôi cấy các chủng Penicillin cần được tiến hành quy mô, sau đó là thử các phương pháp thủy phân enzym mà chúng ta hiện có vào thời gian này. Hi vọng may mắn có thể mỉm cười cùng chúng ta.

Một bác sĩ trẻ tuổi có tên Bannruod người đứng đầu nhóm nghiên cứu này không cho là đúng:

- Thừa công tước. Những ngày qua chúng tôi đã thành công nuôi cấy số lượng Penicillin nấm với môi trường giàu tinh bột, thêm vào đó chúng tôi cũng phát hiện lưu huỳnh có tác dụng tốt cho việc kích thích sinh trưởng của nấm. Tuy chỉ là quy mô phòng thí nghiệm nhỏ nhưng chúng tôi cũng thử cho tinh chế và bước đầu

thu được sản phẩm. Thí nghiệm trên các... bệnh nhân cho đến kết quả trên cả tuyệt vời.

Con mẹ nó đúng là thế sự tối tăm mạng người không bằng cỏ rác. Điều thiếu rất phản cảm với cách lấy trực tiếp con người ra làm vật thí nghiệm. Điều này quá phi nhân đạo, và quá thất đức. Nhưng quả thật lúc này mạng con người rẻ mạt đến vô cùng. Lúc ban đầu khi Bannruod đưa ra đề xuất thí nghiệm trực tiếp thí nghiệm trên người thì Điều thiếu xem chút nữa rút súng bắn tên này vì nghĩ rằng hần là manh nha của mầm mống phát xít. Nhưng nghe tên này trình bày thì Điều thiếu lại đành ngậm ngùi mà nhận mệnh.

Thời điểm này vệ sinh là cực kì kém, những vết thương không đáng mất mạng lại thường do nhiễm trùng, sốt cao, tiếp đến là bội nhiễm mà tử vong. Con người thực sự bó tay không cách nào có thể ngăn chặn một cách hiệu quả. Ý đồ của Bannruod là dùng những người xác định phải chết kia để làm thí nghiệm. Ít ra họ còn có phần trăm cơ hội sống sót nếu thành công. Điều thiếu đành gặt đầu mà làm việc man rợ này trên người dân Việt của hần. Nhưng Điều thiếu có giới hạn cuối cùng, đó là người bệnh và người nhà phải tự nguyện sau khi nghe giải thích. Tiếp theo là những ca bệnh nhiễm trùng đó phải là những ca không thể điều trị bằng cách thông thường lúc này.

Tất nhiên Bannruod đã có được kết quả siêu khả quan với mười mẫu bệnh nhân nhiễm trùng thì đến 7 mẫu đã bình phục một cách thần kỳ, 3 mẫu bệnh nhân có một người phản ứng cùng Penicilin tử vong, 2 mẫu còn lại thì do đã quá nặng mà vô phương.

- Bannruod viện trưởng. Tôi xin thông báo với các vị. Thành phẩm của các vị kết tinh và sấy khô đó sẽ mất hiệu lực cực nhanh chỉ sau vài tuần điều chế. Chúng ta chỉ có thể thông qua thủy phân bằng enzym để tìm ra được thành phẩm thực sự có thể tồn tại hiệu lực thuốc cả năm hoặc lâu hơn. Mong các vị cố gắng nhiều hơn.

Bannruod giật mình tỉnh ngộ, thì ra thứ mà bọn họ thanh lọc, kết tinh có hiệu quả điều trị lại không thể bảo tồn hiệu lực thời gian dài. Bannruod quá sùng sốt, hóa ra vị công tước này đã biết tất cả, đến phương án sử lý cũng đã cho ra rồi.

- Thừa công tước đại nhân. Chúng tôi thật nể phục tri thức của ngài. Nhưng theo như ngài nói thì có lẽ công trình này sẽ là phát kiến vĩ đại ghi vào lịch sử loài người. Chúng sẽ tốn rất nhiều thời gian, công sức, tiền bạc. Chúng tôi đội ngũ bác sĩ Viện Y Học Thái Nguyên sẽ cố hết mình để thực hiện mục tiêu trên. Nhưng bán thành phẩm Penicillin không phải không có tác dụng. Một trận chiến đấu sẽ có dự trữ sẵn thời gian. Penicillin có thể sản xuất bán thành phẩm, vài tuần hiệu lực cũng có thể cứu mạng rất nhiều binh sĩ. Xin công tước cho chúng tôi tách một nhóm nhỏ nghiên cứu hướng này.

Điều thiếu ngẫm lại có lý, hiệu lực thuốc ngắn thì bỏ công chế liên tục, tất nhiên không thể xuất khẩu kiếm lời nhưng phục vụ cho quân dân trong vùng hần quản thì cũng là việc tốt.

- Được, vậy tôi sẽ phê chuẩn kế hoạch này với giá trị 40 ngàn £. Thành lập hai nhà máy nuôi cấy phân lập Penicillin bán thành phẩm ở Vạn Ninh và Thái Nguyên. Nhưng các vị phải tích cực nghiên cứu ra liều lượng chính xác cho bệnh nhân, tôi không muốn tại vùng đất mình cai quản lại có đầy biến chứng vì khuẩn kháng thuốc.

Bannruod ngẩn người:

- Biến chứng vi khuẩn kháng thuốc?

- Phải, nếu liều dùng không đúng thì sẽ có một số vi khuẩn tồn tại được, chúng sẽ nhân lên mà thành những vi khuẩn kháng thuốc, các ngài có thể thử trong phòng thí nghiệm sẽ hiểu. Tất cả phải nhớ cho tôi về nguyên tắc thử thuốc trên người thật. Nếu ai vi phạm thì tôi tất nhiên sẽ không khách khí. Mỗi người dân Việt trên mảnh đất này đều là đồng bào của tôi, xin các vị nhớ kĩ.

- Vâng...

Tất cả nhóm khoa học đã đạt được mục đích của mình, 40 ngàn £ có thể làm được quá nhiều việc, họ hưng phấn bắt tay vào bố trí các dự án về hai nhà máy trên. Dĩ nhiên nghiên cứu thành phẩm vẫn là ưu tiên hàng đầu. Nhưng kể cả bán thành phẩm thì họ cũng có thể công bố khoa học trên thế giới rồi. Đủ để Châu Âu phải lác mắt, đủ để khiến những kẻ từng coi thường họ phải chây dãi. Nhưng để thực sự công bố khoa học mang tính thuyết phục thì họ cần hoàn thành rất nhiều mục trong đề tài. Và hai nhà máy nấm Penicilin là bắt buộc phải có trong các hạng mục quan trọng nhất.

Đuổi được đám bác sĩ vôi tiền kia thì Điều thiếu cũng thoải mái hơn mà cung sự hộ tống của đám thân binh lui về doanh trại hậu phương. Bước vào căn lều trung quân thì lúc này hiện tra trong mắt của Điều thiếu là hai nữ thư ký quá đôi xinh đẹp, thân nhân của hần. Điều thiếu nở một nụ cười tươi rói mà giờ tay ngang trán đứng nghiêm thực hiện quân sự lễ. Đây là lễ chào hiện đại mà Điều thiếu mới áp dụng cho toàn quân, bỏ đi kiểu chấp tay hay cúi người hành lễ rườm rà. Từ vô thanh vô thức mà hần dần dần cải cách quân đội của bản thân tại Vạn Ninh, Thái Nguyên. Hần tin rằng lúc này triều đình có muốn can thiệp vào đây cũng khó, đến lúc Đại Nam thấy được hiệu quả của cách làm này thì tự họ phải chuyển mình mà theo thói, chẳng cần Điều thiếu phải nói gì thuyết phục cho mệt. Đền cả quân hàm cũng đã được Điều thiếu cho sản xuất hàng loạt tại Vạn Ninh rồi. Sau trận chiến Thái Nguyên sẽ là một lần bùng nổ cải cách thực sự về quân sự ở hai nơi đây. Các chức danh loằng ngoằng khó hiểu sẽ được thay thế hoàn toàn bởi cách quản lý hiện đại. Tất nhiên hần sẽ không phủ nhận hoàn toàn chức vị Đại Nam triều, nhưng từ nay những chức vị của Đại Nam đối với quân Vạn Ninh, Thái Nguyên sẽ thành tước vị, danh hàm mà không phải chức vị quân đội.

Lúc này đây Gia Hân cùng Tú Ninh trong bộ quân phục sĩ quan mới tinh vừa người cũng đứng nghiêm mà chào Điều thiếu đáp lễ. Nhưng mà thái độ của Gia Hân đúng là không đầu vào đầu, cô bé chào thì đúng quy cách thật nhưng mà mặt mũi lại không nghiêm túc, hai mắt cong lên như vàng trang non, miệng thì cười đến lộ hết cả răng ngà. Tú Ninh đã nhiều lần khuyên nài là con gái không nên cười rộng miệng như vậy nhưng bị Điều thiếu gạt ngang, cười mà không thoải mái thì cười làm gì. Biết Điều thiếu yêu chiều Gia Hân quá độ nên Tú Ninh đành bó tay vậy. So với Gia Hân thì Tú Ninh nghiêm túc hơn nhiều, nhưng nàng vẫn treo trên mặt ngọc một vẻ hạnh phúc và vui tươi không thể dấu.

- Hai vị nữ sĩ quan đang làm gì vậy. Hôm nay hai vị không quản lý quân doanh của mình mà chạy đến đây làm gì?

Hóa ra việc trung quân cho nữ doanh thuận lợi đến không ngờ. Tú Ninh vào đến Bắc Ninh thành thông báo cho vị võ quan trấn thủ nơi đây. Chẳng cần nói nhiều thì vị quan này vội vàng hành lễ: “Thiếu phu nhân xin yên tâm, nữ nhi nhà tôi có hai đứa sẽ vào hết quân doanh đầu tiên làm gương, vậy thì việc này dễ bàn”. Tên này chính là một địa chủ cơ hội đi theo Điều thiếu vớt được công lao mà được Trấn thủ thành Bắc Ninh. Nói thật ra hần có đêch gì công lao, chẳng qua tên này có quá nhiều ruộng, đất tại Thái Nguyên, cộng thêm nông nô cũng nhiều vô cùng, hần chuyển giao cho Điều thiếu nên được chức quan này. Tất nhiên khi đến Bắc

Ninh hấn đã thu lại đủ, ruộng đất vô chủ sau khi Phần quân đi qua Bắc Ninh là quá nhiều, quyền cước một chú là hoa ra cả đồng, còn về nông nô lại chính là phần quân đầu hàng mà ra. Nói chung lần này đi theo quân Vạn Ninh hấn hốt một mớ lợi, có chăng chỉ là dọn cả nhà qua Bắc Ninh mà thôi.

Có chủ quan làm mẫu các vị khác nhao nhao gửi con cháu vào nữ doanh, đến cuối cùng những người phụ nữ lâm than vì giặc cướp là đối tượng chính cần quan tâm lại không có chỗ. Cuối cùng Tú Ninh không biết phải làm sao nên đành thông báo về quân doanh cho Điều thiếu.

Nhìn vào tương lai phát triển của quân đội thì hậu phương cũng nên vững chắc, quy mô có thể quy hoạch từ lúc này. Chính vì thế Điều thiếu phết một bút từ 500 thành 5 ngàn, thích chơi thì chơi lớn chút.

Chính vì quân đội mở rộng đến không hợp lẽ thường nên chức năng của nữ doanh có sự lệch lạc nhất định. Họ cũng có sự huấn luyện quân sự cơ bản cường độ thấp. Cũng bố trí một ít học quân y để làm y tá điều trị tuyến sau. Một ít thì gấp đạn được theo dây truyền, thư ký trong quân không ngờ các cô địa chủ chiếm hết danh ngạch vì họ có được học thức cơ bản vững chắc. Nhưng số còn lại rất đông không thể bố trí nổi. Nam doanh chỉ có 3 ngàn, nữ doanh đến năm ngàn, chẳng nhẽ thư ký nhiều hơn cả quân chiến đấu. Vậy là nghề nghiệp mới cho nữ doanh ra đời, đó là may vá. Và công việc của họ là may quân phục, bước đầu là may cho quân Thái Nguyên. Tất nhiên những thợ cả là người Pháp đang làm giáo viên cho bọn họ, lúc này Thái Nguyên nữ doanh là dùng máy khâu chứ không dùng tay.

Chính bộ quân phục của Điều thiếu và các sĩ quan Thái Nguyên là xuất phát từ nữ doanh đấy. Nhiều lúc Điều thiếu nghĩ đây là tuyển nhân công xưởng may chứ quân doanh cái gì, nhưng không thể nuôi không năm ngàn người cho dù họ đáng thương đi chăng nữa. Vậy nên phải bóc lột sức lao động một chút. Nhưng chủ soái và phó chủ soái nữ doanh một người là phu nhân Lãnh Binh Thái Nguyên, một người là muối muối tâm can bảo bối của Y thể nên đừng nó là kinh nhòn chọc ghẹo. Các nam binh đi qua nữ binh doanh ho còn không dám ho mạnh.

- Ca ca xấu, bảo cho muối muối làm đại đại đại tướng quân, cuối cùng lại trong doanh thù thù may vá. Muối đến đòi vũ khí, ca cấp cho nữ doanh 5 ngàn cây súng, 100 thanh đại bác.

Điều thiếu cười khổ, cũng do hấn chiều Gia Hân quá mà từ một cô bé có phần nhút nhát lúc này tiểu muối có xu hướng biến thành tiêu ma đầu không nói lý lẽ. Tú Ninh không dám nói kiểu đó mà chỉ kéo kéo Gia Hân cảnh báo nàng hết giá hơi quá đáng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Nữ văn công

Điều thiếu cười ha ha mà ôm lấy Gia Hân gior lên làm chiếc mũ lưỡi trai của cô bé lệch cả ra.

- Đại tiểu thư Trần gia của tôi ơi. Muối có biết 5 ngàn thanh súng, 100 thanh đại bác là nhiều tiền như thế nào không, ca ca của muối nghèo lắm, hay là viết thư co phụ thân nhờ hấn đi.

Gia Hân chú cái môi nhỏ thành cong veo như chú vịt con mà hậm hực sửa lại mũ lưỡi trai trên đầu.

- Ca ca xấu, phụ thân nghèo hơn ca nhiều, ai cũng biết cả. Người ta là đại tá đó, lệch hết cả mũ rồi. Binh sĩ của muối nhìn thấy thì cười chết thôi.

Đúng thật là Điều thiếu làm bừa mà phong cho Gia Hân chức đại tá cho vui. Để nàng đùa ở Phú Bình đến sung sướng, tất nhiên Tú Ninh hàm đại tá có vẻ là làm thật một chút. Nhưng cô bé Gia Hân này rất có thái độ tự giác làm chủ soái mà bảo vệ quyền lợi của thuộc hạ, cả ngày chạy đến bên ca ca vò vò này nọ. Đầu tiên là ăn ngon hơn cần thịt nhiều hơn, tiếp theo là cần thêm tiền để xây khu tắm rửa v.v... hôm nay đến đây đòi vũ khí là biết rồi đấy.

- Thật ra cấp vũ khí cho nữ doanh thì ca cùng nghĩ qua rồi. Nhưng súng ống rất nguy hiểm, mất mạng như chơi nên nữ doanh cần luyện tập một thời gian nữa. Thêm vào đó súng trường quá nặng, nữ doanh dùng không được. Để nhà máy sản xuất súng được lắp đặt thì ca sẽ chế mẫu súng nhỏ hơn cho nữ binh doanh.

Điều thiếu trả lời rất nghiêm túc vấn đề này để muối muối có thể hiểu được. Nhưng lúc này Tú Ninh bước đến nhẹ nhàng cởi áo khoác cho Điều thiếu để treo lên giá.

- Thật ra Hân nhi là nói đùa thôi, anh đừng bận tâm. Nhưng theo em nghĩ nên cấp cho nữ doanh một ít súng. Em đã tập hợp một số nữ binh có sức khỏe tầm 200 người cho luyện tập nghiêm túc. Họ có thể dùng được súng trường. Nữ doanh cũng cần lực lượng vũ trang để bảo vệ bản thân tránh đạo tặc....

Điều thiếu gật đầu nghĩ cũng phải, cả một doanh nữ binh không có một thanh súng lại phải nhờ nam doanh cử người canh gác. Đó cũng không phải cách lâu dài.

- Được rồi anh sẽ cấp cho nữ doanh 500 thanh súng, nhưng cần hết sức cẩn thận luyện tập tránh tai nạn.

Nói rồi Điều thiếu ôm lấy Tú Ninh mà chọt một cái lên má khiến cô đỏ bừng mặt xấu hổ, nơi này còn có Gia Hân đang tròn to mắt nhìn đó.

- Ca ca xấu, không thương ta.

- Ha ha ha... lại đây nào, ca ca thương muối một cái.

Nói rồi Điều thiếu ha ha quyết đuổi bằng được Gia Hân đang trốn tránh để ký vào má một cái.

Vui đùa cũng đã xong, Gia Hân nhảy chân sáo trong đôi giày da cao cổ mới toanh đóng theo kích cỡ của nàng chạy về quán doanh dưới sự tiền hô hậu ủng của “thần binh” nữ doanh. Chuyến đi này họ thắng lợi trở về với 500 thanh súng. Đây là thắng lợi của đại soái Gia Hân nên các nữ binh oanh anh yên yên tung hô không ngừng. Ôn ào đi qua thì Điều thiếu cũng vuốt mồ hôi trán mà ngồi xuống bàn làm việc.

Tú Ninh rất chu đáo đứng sau kê xoa vai cho hắn. Tú Ninh chỉ là phó soái nữ doanh mà thôi, nhưng nàng không quan tâm vấn đề này. Nàng biết Điều thiếu vì tận hứng muôn miệng Gia Hân mà làm vậy nên không ai lại dờ hơi mà ghen tị. Công việc nữ doanh thật chất vẫn là một tay năng mà thôi. Nhưng phần lớn thời gian nếu Điều thiếu trở lại quán doanh thì nàng sẽ ở bên cạnh hắn mà hầu hạ.

- Em vất vả rồi, thấy chưa, đã nói là đi xa kiếm tám chồng tốt mà yên yên ổn ổn. Giờ thì hay rồi, đắm đầu vào con nhà binh, cả ngày bán mặt nơi chiến trường...

Điều thiếu vừa đọc thông báo vừa vui vẻ mà đùa Tú Ninh. Tất nhiên đáp lại là một vái véo sườn kín đáo mà thân vệ sẽ nhìn không ra.

- Anh đừng mong kiếm có đũa em ra khỏi nhà.

- Ha ha công phu ám sát của phu nhân ngày càng tiến bộ.

Câu này là thật, Tú Ninh có công phu trong người không phải giả, là công phu ám sát. Nàng đặc biệt giỏi về môn này. Nói thật vì không có xung đột lợi ích nên Điều thiếu mới dám thu nhận một nữ sát thủ như Tú Ninh sống bên cạnh mình. Nếu chỉ là có một chút lần tấn thì bỏ Điều thiếu cũng không dám mạo hiểm như vậy.

- Cho anh biết lợi hại – Tú Ninh chu cái môi xinh mà nguyệt – Sáng này không phải tấn công Tây Phú đại đồn sao? Sao anh lại về hậu phương vậy.

- Ôi dào, cầm đại bác, súng trường đi đánh nhau với nông dân căm căo, căm gây gỗ. Đến như vậy còn bắt anh chỉ huy thì đám sĩ quan kia đem đi xử bắn hết cả lượt.

Điều thiếu không đầu không đuôi mà nói, quả thật nếu như đánh trận chệnh lệch đến vậy mà không thắng được thì đáng đem đi xử bắn. Nhưng cái chính là Điều thiếu muốn đề bộ hạ tự suy nghĩ cách nào để lợi dụng thế mạnh một cách tốt nhất, bỏ ra cái giá nhỏ nhất để có được lợi ích cao nhất.

Quả thật Điều thiếu nói không có sai. Hắn về doanh chưa đầy một tiếng đồng hồ, véo mông Tú Ninh mới có hai ba cái thì thám báo tiền phương đã báo về. Tây Phú đại đồn bị công phá, quân phi chạy tán loạn, địa chủ binh đang đuổi theo.

Đại đồn Chí hòa với bốn vạn quân thù được 6 ngàn quân Pháp trong hai ngày. Đại đồn Tây Phú với mười lăm ngàn người thù được tám ngàn quân Thái Nguyên trong một tiếng đồng hồ tính từ lúc bắt đầu khai hỏa. Đây cũng là lý do mà Điều thiếu không muốn Hoàng Diệu có thù khi đánh nhau cùng người Pháp. Nói đùa á, nếu Hoàng Diệu có thù thì khác gì lúc này quân Lê Duy Phụng, sẽ bị vui đập túi bụi. Bị đánh cho đến vắng rang rụng lợi mà không thể nào gây được một chút tổn thương nào cho đối phương. Đứng là “đừng hỏi em vì sao” lại bị te tua như vậy.

Mà nghĩ đến đây Điều thiếu hơi cười thầm mà nhâm nhi câu hát “đừng hỏi em vì sao” của Mỹ Tâm. Thật ra từ lúc đến thế giới này Điều thiếu đúng là chưa lúc nào được thư giãn một chút nào, hắn luôn sống trong vật lộn chiến đấu, không thì cũng là cố gắng tranh thủ phát triển Vạn Ninh. Chỉ có đến lúc này Điều thiếu mới có thể thành thoi một chút đơn giản sự giao lưu cùng người Phổ đã mở cho Điều thiếu một tương lai tương sáng. Nó là một định hướng rõ ràng cho đồng minh tương lai của người Việt. Nên nhớ lúc này người Đức chưa bị đầu độc bởi tư tưởng đại dân tộc hay dân tộc thượng đẳng gì đó thời phát xít. Chính vì lý do đó người Đức và người Việt có thể thành bằng hữu, đối tác chiến lược thực sự. Thêm vào đó lần đầu tư tập trung vào Phổ quốc sẽ giúp cho Điều thiếu có một hạng mục đầu tư công nghệ đồng bộ và hiệu quả. Hắn không cần phải nhờ Robert chạy khắp Châu Âu lạy lục hết ông này bẻ nọ để mua công nghệ rác nữa.

Kể từ đó thì Robert hoàn toàn có thể rảnh chân rảnh tay đi lo những công việc quan trọng khác cần được ưu tiên. Đơn giản như đi Brasil mua cao su, đi Chile mua diêm tiêu, về Mỹ nhập công nghệ điện tín v.v.....

Đương cử lần này Điều thiếu muốn nhập Pháo lớn, dây truyền xi măng và công nghệ chế tạo thép cơ sở của Krupp thì hắn đã hoàn toàn không cần phải lặn lội đi Châu Âu nữa rồi. Chỉ cần ba tháng nữa là quân đội tăng viện của Phổ sẽ công chúng tới Vạn Ninh. Thêm vào đó Điều thiếu cũng tin thế nào thương nhân Đức cũng nò theo đội quân viễn chinh này của Phổ, vậy thì tất cả trở nên dễ nói chuyện rồi.

Nghĩ những chuyện vui vẻ đến nhập thần mà Điều thiếu không biết Tú Ninh đang nhập thần mà nghe theo giai điệu quá sức hiện đại của “Đừng hỏi em tại sao”. Hóa ra Điều thiếu là vẫn đang lầm nhảm hát, rồi hăng say đến thành tiếng rồi đấy. Nói thật, kiếp trước Điều thiếu phải nhập quá nhiều vai trong cuộc sống và đôi khi thời gian sinh hoạt đã sơ ở ngoại quốc để công tác. Đáng lẽ ra hắn phải có gu âm nhạc Mỹ, Anh gì đó. Nhưng quái lạ là hắn nghe các thể loại đó và cũng thành thạo cũng như am hiểu. Nhưng quái lạ là hắn lại thích mê Mỹ Tâm mới lạ, vậy nên ca khúc hắn trong vô thức bật lên lại là của “chị Mỹ Tâm” thần tượng của hắn đây.

Còn nói về Tú Ninh thì lẳng lặng phía sau nghe đến nhập tâm, lời ca dễ hiểu giai điệu cuốn hút và rất xa lạ. Có một điều đó là năng khiếu cảm đạo cũng như ca hát của Tú Ninh thuộc hàng thượng đẳng, nàng nghe qua đã có thể nhảm hát theo Điều thiếu được rồi.

Điều thiếu định thần trở lại sau chút thất thần thì bỗng nghe thấy hòa cùng tiếng lầm nhảm hát của hắn là một giọng nữ hay tuyệt vời, có lẽ chỉ cần đào tạo bảo bản một chút thì Diva Mỹ Tâm lại tái xuất ở thời này rồi. Điều thiếu bỗng nhiên quay lại khiến Tú Ninh giật mình luống cuống.

- Em.. em bắt chước theo anh hát... ca khúc hay quá, mà lạ nữa. Là anh sáng tác sao?

- À không, là một nữ ti ti hát cho anh nghe nhưng mà người ấy đi xa rồi gặp không được. Em thích thì anh dạy em ca. Thi thoảng ca cho anh nghe, anh thích nghe những bài hát kiểu này....

Nói đến đây bỗng Điều thiếu giật mình, hắn quên đi mất một chuyện quan trọng nhất, đó chính là món ăn tinh thần của cả quân nhân lẫn bá tánh. Thời này các món ăn tinh thần văn nghệ quá sức hiếm hoi. Phần lớn là hát á đào này nọ, liên quan toàn là nhà giàu an chơi. Bà con bách tính cũng có văn nghệ dân gian nhưng không quá thành hệ thống. Điều thiếu quyết định khi nào ổn định có thời gian thì học viện âm nhạc nghệ thuật sẽ được hắn mở đấy. Ít nhất là du nhập một số thứ mới mà hắn mang đến từ hiện đại, quan trọng hơn là lưu trữ bảo tồn bản sắc văn hóa người Việt tránh để mai một. Nhưng việc trước mắt quan trọng nhất là thành

lập đoàn văn công, chuyên hát nhạc Tiền Chiến để biểu diễn phục vụ quân nhân.

Nhạc đồ thì Điều thiếu thuộc cả đống, quan trọng là Tiền quân ca sẽ thành quân ca của quân Thái Nguyên và Vạn Ninh. Nói đùa sức mạnh cổ võ của âm nhạc không kém đâu, đôi khi chúng lại thành linh hồn của một đội quân mà nâng cao tinh thần chiến đấu. Quyết định như vậy nên Điều thiếu bàn bạc ngay cùng Tú Ninh. Tất nhiên hẳn nhận được sự đồng thuận cao của Phó soái nữ binh doanh này. Nói về ca nhạc thì Tú Ninh không hề lạ, nên nhớ nàng còn là “Tú bà” Thiên Hương Lâu ấy. Nhưng Điều thiếu yêu cầu là ca nhạc của đoàn văn công phải mang tính hùng hồn, không là loi, không ủy mị. Các cô nữ văn công phải là quân phau sĩ quan biểu diễn v.v....

Tú Ninh ghi chép lại tất cả những hạng mục cần chú ý để nhanh nhất thành lập tổ chức nên một đội văn công có chức năng tuyên truyền tư tưởng cho các quân sĩ. Vậy là trong vô tình Điều thiếu lại nghĩ ra một công việc mới hoàn toàn rất phù hợp với nữ binh doanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Không cân sức

Quay trở lại với tiền tuyến của trận chiến nơi đại đồn Tây Phú Bình. Sau khi các sĩ quan Vạn Ninh quân họp mặt tự bàn chiến lược thì cũng không có gì đặc biệt nhiều. Quân đại chủ binh sẽ là quân tiên phong chiếm lĩnh trận địa cách đại đồn 1km. Sau đó họ sẽ thiết lập những công sự tạm thời tránh cho quân phòng thủ bên trong đại đồn chỗ cùng cần dầu ào ào xông ra. Nói chung cũng là lo bỏ trắng răng, nhưng các sĩ quan Vạn Ninh được dạy dỗ hai từ cẩn thận, và quy củ rất nhiều. Chính vì thế với thói quen này nên cho dù họ có chiếm hoàn toàn ưu thế thì vẫn tỏ ra rất chi tiết trong bố trí tấn công, phòng thủ.

Tiếp theo đó là những khẩu pháo cối Krupp M61 sẽ được vận chuyển đến khu vực này, với tầm bắn 1200 m thì những khẩu cối này hoàn toàn có thể bỏ qua tường chắn mà tấn công trực tiếp trung tâm đại đồn. Krupp M61 là những khẩu đại bác nòng ngắn bắn đạn với tầm siêu cao. Vậy nên quân Vạn Ninh hoàn toàn không cần công phá tường vây vẫn có thể gây sát thương diện rộng cho quân Tân Đại Việt đang tùm tùm co cụm phòng ngự bên trong.

Cuối cùng sách lược đó chính là đuổi mà không diệt. Tức là quân Vạn Ninh không hề muốn bao vây tiêu diệt hoàn toàn binh lực địch. Họ muốn nhanh nhất đánh chiếm Thái Nguyên để tái kiến thiết nơi này theo yêu cầu cấp tối cao là Điều thiếu ban bố.

Thật ra Điều thiếu cũng không phải thương xót gì mạng sống mười lăm ngàn người dân Việt trong đại đồn kia. Họ chính là những tinh binh trăm trận của phi quân, tay họ đã dính đầy máu của đồng bào. Họ sẽ khó hòa nhập lại với cuộc sống nông phu. Những người này không giống với phản quân ở Bắc Ninh. Tại Bắc Ninh các phản quân coi thành là các lưu dân mới được thu nạp và nhét vũ khí vào tay. Họ vẫn còn lương tri có thể quay đầu.

Còn về tinh binh phi tặc thì họ đã bước trên con đường không lối về, một là họ chiến thắng và thành vua, hai là họ sẽ đi xuống cửu tuyền. Không có lựa chọn thứ ba cho họ.

Sở dĩ Điều thiếu chưa muốn tiêu diệt họ ngay mà chỉ muốn đánh cho họ không còn tinh thần chiến đấu mà rút khỏi Thái Nguyên mà thôi. Điều thiếu muốn nhanh nhất thu lại Thái Nguyên để tái kiến thiết xây dựng nơi này. Thứ hai hẳn muốn lừa hai vạn phi tặc lên các vùng núi Cao Bằng, Lào Cai v.v.. Đến đó chắc chắn nhóm phi tặc sẽ va chạm dữ dội cùng các tộc thiểu số nơi này. Các Vua Mèo, Vua Thái, Vua Hmông gì đó sẽ không dễ yên cho đất đai của mình binh chiếm đóng bởi ngoại nhân.

Tất nhiên Điều Thiếu sau khi tái thiết Thái Nguyên sẽ vòng lên các khu vực này với tư cách là người cứu vớt các đồng bào tiểu số khu. Tất nhiên có được danh hiệu này thì việc quản lý những vùng đất vùng cao, vùng núi sẽ bớt tốn công hơn. Mà Điều thiếu muốn nhất là lừa mẹ nó lũ Lê Duy Phụng qua Quảng Tây, để cho chúng quấy nơi đây thành vùng lầy, biết đâu Điều thiếu lại vợ được một mớ hời.

Chính vì cái tư tưởng này mà Điều thiếu với chính sách đánh lui mà không phải đánh tan. Đánh nhanh, thắng nhanh, đánh cho quân địch sợ không dám tái chiến.

9h 30 ngày 28 tháng 1. 20 thanh pháo cối Krupp M61 29 pound đồng loạt khai hỏa, những quả đạn tầm 13 kg bắn đi những đầu đạn chứa đến 6kg thuốc nổ bay tới tấp vào bên trong đại đồn Tây Phú. Những quả đạn có đạn cháy, đại khối, đại bi sát thương bộ binh. Cả đại đồn nội khu chìm trong khói lửa. Tiếng la hét, chửi bới hà lần tiếng kêu gào van xin vang vọng cả Km. Binh sĩ Vạn Ninh không được chứng kiến tận mắt cảnh tượng tu là địa ngục bên trong Đại Đồn kia nhưng tiền thét gào sấm gai ốc cũng đủ cho họ có thể hình dung phần nào.

30 phút nổ pháo kéo dài hơn 400 quả đạn pháo cối nặng nề được tung vào đại đồn, tất cả các kiến trúc gỗ nhằm làm công sự đều bị công phá tan tành. Người chết là con số không thể thống kê nổi. Quân phản nghịch bị tấn công quá bất ngờ, họ không ngờ đến thần chết lại từ trên trời rơi xuống trong khi cửa đại đồn vẫn chưa hư hao, tường vây đại đồn vẫn chưa mở một góc.

Không có hầm cá nhân, không có hào quân sự, những túp lều quân doanh cộng thêm kiến trúc nhà gỗ chính là máng giấy mỏng đối với những quả đạn cối inh khủng kia. Khắp nơi lửa cháy, khắp nơi mảnh đạn văng, khắp nơi khói sunfua nồng nặc đến không nhìn thấy đường đi mà đến thôi cũng là vấn đề gian nan.

Quá bất ngờ khiến cho cả việc tổ chức rút lui cũng loạn thành một bầy, cộng thêm 15 ngàn người chui rúc trong đại đồn khiến cho mật độ quân quá cao. Mật độ cao đồng nghĩa sát thương của pháo cối cực lớn, từng mảng người ngã rạp trong vũng máu rồi thân thể của họ bị nướng cháy khét từng mảng. Mùi máu tươi, mùi thịt người cháy khét bay cả dặm.

Chỉ sau 30 phút hứng chịu công kích thì quân phi tặc đã rút lui, ngay bản thân Bình Tây Vương Vũ Văn Nhôn cũng bị bi của đạn pháp đục một lỗ máu lớn ở bắp chân mà đi không được, đành phải dùng thân binh cáng chạy mà rút lui.

Chỉ 30 phút đồng hồ thì 5000 người đã ngã xuống hoặc bị thương không thể di chuyển. Sau đó Vạn Ninh quân chỉ tốn thêm 30 phút để thăm dò hầm chông, hào

để tiến lên chiếm cứ toàn bộ đại đồn Tây Phú.

Tất nhiên công việc thanh tẩy đại đồn mới là chiếm thời gian vô cùng. Bốn ngàn xác chết, một ngàn thương binh không phải là chuyện nhỏ. Những xác chết thì được trôn cất tập thể, thương binh của phản quân được chăm sóc như đúng rồi, họ được vinh dự trở thành chuột bạch nếu bị nhiễm khuẩn nặng. Số còn lại sẽ là được các bác sĩ thực tập người Phổ thử tay nghề ngoại khoa. Những thương binh nhẹ thì được làm dụng cụ học tập bằng gỗ của các nữ binh y tá. Nói một cách hơi dã man thì thương binh phản quân rất có tác dụng đối với đội ngũ Y bác sĩ quân y của Vạn Ninh. Tin chắc rằng với kiểu này thì tay nghề của bác sĩ, y tá sẽ tăng lên theo chiều tên lửa phóng.

Điều thiếu cũng mất nhấm mất mờ, thật ra vậy là rất nhân đạo rồi, vì nếu trong hoàn cảnh khác thì các thương binh hơi nặng sẽ được tặng một phát súng ân huệ. Các thương binh nhẹ sẽ để tự sinh tự diệt mà thôi. Nói một cách cơ bản nếu tính ở trên thế giới lúc này thì Điều thiếu là người đối xử tốt nhất đối với tù binh là thương binh. Mặc dù đó là vì mục đích thực tập tay nghề cũng như thử thuốc, nhưng không thể phủ nhận những người thương binh này quá may mắn mà được nhận sự điều trị này.

Thời này vẫn gây mê bằng ete qua đường hô hấp, tuy là có biến chứng đáng tiếc nhưng còn tốt hơn là phẫu thuật chay. Các đại phu trẻ của Đại Nam đang thỉnh giáo đạo pháp của các bác sĩ ngoại khoa Phổ, việc học tập này là bắt buộc. Điều thiếu cần một đội ngũ bác sĩ quân y khổng lồ nếu hắn muốn có ý đồ nào đó với thuộc địa. Và kể từ trước đây Điều thiếu đã tụ tập rất nhiều đại phu người Việt, tuổi không quá 30. Những đại phu trẻ tuổi Đại Nam này có kinh nghiệm chữa bệnh cực thấp, vì bác sĩ Đông Y thời này cần tích lũy kinh nghiệm rất lâu. Nhưng những người này là người trẻ tuổi, thành thử ra Điều thiếu tin họ sẽ dễ dàng tiếp nhận công nghệ mới hơn.

Người ta có câu “nhất tướng công thành vạn cốt khô” cái này là nói thật, chỉ có 30 phút mà gần nửa vạn người đã nằm xuống rồi. Hiệu suất giết chóc của vũ khí lạnh quả là dã man và tàn bạo vô cùng.

Thanh tẩy đến 4 ngày sau thì Điều thiếu mới có thể tiến quân vào đại đồn Tây Phú. Nơi này có mà thanh tẩy đằng trời cũng sạch không nổi. Các binh sĩ Vạn Ninh dành huy động dân chúng dọn hết công sự dã chiến, đổ bên trong sau đó đổ thêm một lớp đất dày 30 cm để che lấp hết đi dấu vết của tử thi còn sót lại.

Ba ngày này thì quân tiên phong địa chủ binh cùng pháo binh cũng không dừng lại. Họ nhờ sự trợ giúp của chiến hạm và vượt sông Cầu qua Đồng Phú Bình. Lúc này phản quân chứng kiến qua sức mạnh của quân Vạn Ninh thì không chơi bài tập trung quân doanh nữa mà tản ra các đầu thành để thủ.

Thành Phú Bình tất nhiên là rộng rãi hơn đại đồn tây Phú rồi. Tường thành cũng cao hơn và kiên cố, nhưng vấn đề nơi đây không phải thành quân sự mà là thành dân sự. Chính vậy bên trong là có hộ dân ở. Việc điều binh bên trong thành là không dễ dàng. Nhưng có một thuận lợi cho phản quân đó là quân Vạn Ninh không tấn công dân thường vì lẽ đó họ không dùng pháo cối bắn vượt tường thành vào trong.

Nhưng thành trì lại có một cái hại đó là chúng mang tính chất dân sự nhiều hơn, rộng lớn mà thiếu đi những bố trí quân sự vị trí chiến lược dễ bị cắt ra để tấn công.

Ví dụ như lần này Đại pháo thần công madein Đại Nam đều là bố trí trên thành lâu hoặc đầu thành. Vị trí công kích là quá rõ ràng. 10 thanh pháo Krupp C61 12 pound cộng thêm 8 thanh pháo Armstrong 12 pound, sáu thanh Napoleon III thì nhau mà bắn đạn Shell công phá công sự.

Sau gần tiếng đồng hồ thì thành lâu tan nát, cổng thành vỡ toang, đầu thành không còn một bóng súng thần công. Địa chủ binh cũng không nhanh không chậm mà cầm súng sẵn đạn từ từ tiến công. Tất nhiên có lính Vạn Ninh chính quy cầm theo Dreyse M1841 với tốc độ bắn cao đi hai bên yểm hộ. Dù sao thì Minire Rifle và Brunswick rifle bắn rất chậm, nếu không có Dreyse M1841 có khi lại dẫn đến thương vong không cần thiết.

Nhưng quân Vạn Ninh lo bố trí sẵn rồi. Biết được cả thành trì lẫn đại đồn không có cánh nào cản nổi hỏa lực quá mạnh của Vạn Ninh thì quân phản tác quyết định rút lui về Thành Đồng Hỷ, nơi này là kinh đô của Tân Đại Việt quốc và sắp có thể họ sắp đối mặt với sự vong quốc trong sớm tối.

Tất nhiên các nhánh quân tinh nhuệ của phản quân cũng được Lê Duy Phụng kéo về hết Đồng Hỷ để bàn hướng tiếp theo. Hắn không muốn tổn thất thêm chút nào 2 vạn năm ngàn binh trong tay, đây là tất cả những gì Lê Duy Phụng còn lại để an thân lúc này. Thành thử ra lúc này đóng trú tại các huyện, xã của hai phủ Thái Nguyên, Phú Bình đều là loạn dân được cấp vũ khí. Đám này thì quá dễ để thu phục và cũng không tốn tiền cho việc bắn đạn pháo, đến nay 8 tháng 2 thì Vạn Ninh quân đã thu phục hoàn toàn hai phủ Thái Nguyên và Phú Bình. Quân Vạn Ninh đã đa thông được con đường về Thăng Long.Hà Nội.

Đến đây chiến dịch Thái Nguyên tạm nghỉ, Điều thiếu muốn thực hiện kế hoạch tiếp theo. Đưa năm ngàn quân về Huế thực hiện mưu đồ của Tự Đức. Không biết lần này số phận của Tân Trĩ, Đào Hữu Trưng và Tôn Thất Cúc sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Kinh sư phong vân nổi

Căn biệt viện bên bờ sông Hương cửa thành Đông Kinh sư. Vẫn là lão nhân ngồi câu cá, không ai thấy một lần nào lão thả lưỡi có mồi cá. Nếu lưỡi câu không có mồi thì kiếm đâu ra cá mắc câu đây. Có lẽ thử lão câu không phải là cá, lẽ nào lão ngồi để câu cái gì đó giả dụ như là “thiên hạ” chẳng.

Người thanh niên mặt ngọc với bộ dáng thư sinh lại xuất hiện, vẫn dáng vẻ khoan thai không hợp tuổi, nhưng nếu ai tinh ý thì có thể nhìn ra bước chân của hắn mặc dù vẫn chậm rãi nhưng nhón chân lại hơi mạnh. Có lẽ hắn dùng sức quá, cũng có lẽ vì hắn đang cố kiềm chế một thứ gì đó để giữ lại sự khoan thai của mình. Nói tóm lại hành động của người này có chút không được tự nhiên.

- Thừa lão sư, binh mã Thái Nguyên đã động.

Người thanh niên không dấu được hưng phấn mà thông báo với lão nhân bên sông.

- Con nắm rõ hướng đi của họ?

- Thưa thầy, năm ngàn binh mã đại chủ binh sau khi thu hồi Phú Bình, Thái Nguyên hai phủ thì dùng kế ve sầu thoát xác mà để lại một ngàn binh mã. Số còn lại bí mật trong đêm theo đường bộ hành quân về Vạn Ninh. Có lẽ chúng sẽ theo đường biển để đi vào Kinh Sư.

Lão già gật đầu hài lòng.

- Như vậy mới đúng, nếu chúng đóng trống khua chiêng mà đi đường bộ thì tất có trá. Nếu chúng đi đường biển bí mật đột ngột xuất hiện Kinh sư thì mới là đúng. Mật thám truyền tin này mất bao lâu thời gian?

Người thanh niên bỗng chốc thêm tự tin mà thông báo:

- Thưa thầy, mật thám của chúng ta qua lại như gió, chỉ mất ba ngày mà thôi. Theo con suy tính thì lúc này nhóm binh mã kia đã về đến Vạn Ninh, kể cả chúng có hành động luôn mà không nghỉ ngơi gì thì cũng phải thêm ba ngày nữa mới tới được Kinh sư.

Lão già nghe đến đây mới gật đầu hài lòng mà nói.

- Tung tin cho Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ biết quân Vạn Ninh cần vương sắp đến, ta biết lũ tham công này sẽ nhao nhao nhảy lên tranh công đầu. Nhưng chúng sẽ không ai chịu làm kẻ đầu đàn, những âm mưu trong tay lẽ Bình cũng nên dừng rồi. Để bọn chúng gây loạn khiến cho ba tên này bắt buộc phải đánh. Nhóm người Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật an binh bất động, chờ cho Kinh sư đại loạn thì mới ra tay đánh nhanh thắng nhanh tiến thẳng Từ Cẩm Thành. Nhớ là Tự Đức, Tân Tri đều phải chết. Những ai có liên quan đến chúng ta thì xử lý sạch sẽ chút.

- Căn tuân lời thầy dạy.

Người thanh niên nhẹ nhàng khom mình rút lui. Hắn còn phải đi bố trí rất nhiều nhân sự đấy. Chuyện lần này hắn quyết không để sơ sót dẫn đến thất bại như trước đây nữa. Trước đây đúng là hắn hơi khinh thường Đào Hữu Trưng và Tôn Thất Cúc nên bị rơi vào thế bị động. Nhưng ngày hôm nay với kế hoạch trù tính đã lâu thì hắn quyết không để thất bại thêm một lần nữa.

Lúc này tại Vạn Ninh đang là một mảnh nhộn nhịp, lần đầu tiên các đại chủ binh mới được chứng kiến những chiến hạm hùng vĩ đến vậy. Hiện nay trong vịnh Cửa Lục có đến 6 trung hạm, một là của Vạn Ninh số còn lại của người Phổ. Số tiểu hạm chạy bằng hơi nước thuyền quả là rất nhiều cộng ngược cộng xuôi cả hai bên cũng lên đến 32 chiếc. Đây là một cỗ thế lực hải quân không thể khinh thường vào lúc này. Tất nhiên nếu va chạm cùng các đại Hạm pháo lớn của các cường quốc hải quân như Anh, Pháp thì tất nhiên họ sẽ chịu chút thiệt thòi. Nhưng đại hạm không phải đâu đâu cũng có, ví như quân Pháp tại vùng Đông Á và Đông Nam Á này chỉ có tổng cộng 3 đại hạm trong có hai chiếc đang neo đậu tại Quảng Châu Loan, còn một chiếc đang phong bế vịnh Gành Rái ở Nam Kỳ đất Đại Nam.

Quân địa chủ binh dù sao vẫn chưa luyện tập chạy bộ thường xuyên như quân Vạn Ninh nên thể lực không quá tốt, đúng như lời lão già dự đoán, nhánh quân này phải mất hơn ba ngày mới có thể đi đến Vạn Ninh. Quan trọng là thể lực của họ đã giảm rất nhiều nên cần được nghỉ ngơi một ngày tại nơi đây. Nhưng trong khi quân địa chủ binh nghỉ ngơi thì Kinh sư Huế sóng ngầm đã dậy, các lộ yêu mà quý quá bắt đầu rục rịch hành động rồi.

Thật ra nhất cử nhất động của quân Vạn Ninh tại Thái Nguyên thì ai cũng quan tâm và ai cũng có thám tử theo dõi, không chỉ có mỗi thế lực kia mà thôi. Các lộ binh mã, các nhân vật chớp bu của Đại Nam đang nhìn chăm chăm vào hai nhánh quân, thứ nhất tất nhiên là Vạn Ninh quân của phụ tử Trần gia. Thứ hai dĩ nhiên là Tân Kinh quân của Hoàng Diệu Tổng Đốc. Hai lộ nhân mã này mới là yếu tố quyết định lên bức màn mờ mịt của thế cục triều đình. Kể ra cũng lạ, hai lộ binh mã đều cách xa triều đình đến ngàn dặm lại quyết định số phận Kinh sư.

Hai lộ binh mã này nếu thuần phục Tân triều của Tân Trị hoàng đế thì không có gì để nói, như vậy dĩ nhiên các quan viên sẽ tự nhiên khỏi ồm ồm đồng loạt mà thượng triều lo việc quốc sự. Nhưng nếu hai nhánh quân này không tuân theo Tân Trị mà lòng vẫn hướng về cựu hoàng Tự Đức thì mọi việc lại khác hẳn. Nói tóm lại một câu Vạn Ninh và Biên Trấn là nơi được theo dõi chặt chẽ nhất lúc này, cũng là nơi vạn chúng trú mục.

Về Trấn Biên nơi Hoàng Diệu đóng quân thì không có gì đặc biệt, Hoàng Diệu là người có thể nói là ngu trung nên với hành động soán ngôi của Tân Trị thì ông ta cực kì bất mãn. Nhưng Tân Tri lại chính là người gọi Phan Thanh Giản về không cho điều đình cùng Pháp và yêu cầu Hoàng Diệu đánh mạnh, đánh rất hơn. Bên cạnh đó Đoàn Hữu Trưng hết mình cung cấp thuốc súng cũng như lương tài cho Hoàng Diệu chống Pháp. Vậy nên vì nghĩa lớn Hoàng Diệu đành phải chấp nhận sự thật. Ông ta tuyên bố mình chỉ có nghĩa vụ đánh đuổi ngoại xâm, chuyện triều đường ông quyết không tham dự. Và tất nhiên thái độ này của Hoàng Diệu các bên đều biết. Nhưng kể cả như vậy họ vẫn cho theo dõi nhánh quân này.

Thật ra mối lo của mọi người đối với Hoàng Diệu nhạt hơn nhiều so với mối lo về Vạn Ninh. Thứ nhất đó là sau trận chiến Vạn Ninh cùng hải tặc và quân Pháp thì mọi người có thể thấy được Vạn Ninh hùng mạnh hơn Hoàng Diệu. Bên cạnh đó Vạn Ninh có một thế mạnh đó là hải quân, với đội Hải quân của Vạn Ninh thì họ có thể tới lui Huế dễ dàng hơn nhiều.

Lần này bốn ngàn quân địa chủ từ Phú Bình đột nhiên trở về Vạn Ninh khiến nhiều người nghi hoặc. Vì quân Thái Nguyên đang trên đà thắng lợi, vốn dĩ họ nên tăng binh để mau chóng kết thúc trận chiến cùng Lê Duy Phụng, thu hồi hoàn toàn Thái Nguyên Tĩnh. Nhưng bất ngờ thay quân Vạn Ninh lại rút đi bốn ngàn người khi họ chỉ mới thu hồi được Thái Nguyên châu và Phú Bình châu. Động thái này của Vạn Ninh rất đáng để suy ngẫm.

Không biết từ đâu ra tại kinh đô Huế rộ lên tin đồn “Vạn Ninh quân cần vương” chỉ trong một ngày cả kinh thành ai ai cũng biết, ai ai cũng run sợ. Binh sĩ cũng như quan sai ra sức bắt người, bắt kén cả đại lao cũng không hết vì tin đồn đột ngột được phát tán nên muốn bắt kẻ chủ mưu là muốn mà không có lực. Đến lúc này các lộ yêu mà, các đường thế lực bỗng nhiên à một tiếng hiệu ra tại sao Vạn Ninh nửa đêm lên lút điều binh. Họ thờ phào mau mắn vì mình đã chú ý theo dõi quân Vạn Ninh, nếu không thì lần này không theo kịp thời thế rồi.

Các lộ lúc này đục dịch, có hai trường phái, một là chờ Vạn Ninh vào kinh sẽ đục nước béo cò đi sau kiểm com roi com vãi. Lộ thứ hai dĩ nhiên là thiên hạ thủ vi

cường, tức là ra tay trước kiếm công to. Nhưng có một vấn đề họ đang bận tâm suy nghĩ, Tụ Đức vẫn đang trong tay nhóm họ Đoàn, họ Tôn, nhờ may họ ra tay mà Tụ Đức có mệnh hệ gì thì có khi Vạn Ninh nổi điên mà thịt cả họ. Chính vì thế tình hình Huế như chạm vào là nổ nhưng mà nổ không được.

Lúc này đây trong Tử Cẩm thành đã giới Nghiêm, cửa cung đóng toàn bộ. Tần Trị đang hốt hoảng chẳng thèm quan tâm tới cái gì là oai nghiêm của quân chủ hay là lễ tiết mà âm thầm chạy về cung Trường Ninh. Để mào của vị thiếu niên hoàng đế đã lệch một mảng, dây cũng rớt một cái đi đâu rồi, hắn đang vén áo mà chạy như điên vậy. Mấy tên nội quan thái giám cùng cung nữ ủa ủa chạy theo sau nhưng không kịp. Tần Trị là thanh niên lại ham võ nghệ nên cơ thể rất linh hoạt, hắn đã buông sức chạy thì khó ai có thể đuổi kịp.

- Phụ hoàng, phụ hoàng cứu con... hu hu hu... phụ hoàng.

Cách từ xa mấy chục mét thì Tần Trị đã bù lu lu loa khó lớn mà xông vào. Lần này chỉ có mình Tần Trị xông vào đây mà không có Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc đi cùng. Mà lần này Đoàn Hữu Trung cũng không cản Tần Trị khóc lóc và làm chuyện hoang đường. Anh ta cho rằng chỉ có làm vậy may ra Tụ Đức mới có tấm lòng nhân hậu mà tha cho Tần Trị một mạng. Ấy là Đoàn Hữu Trung dự kiến tình huống xấu nhất đó là Tụ Đức nhận Tần trị làm con nuôi chỉ là kẻ hoán binh. Còn nếu Tụ Đức thật lòng thì cũng không sao cả, vậy lại càng thêm tình cảm của đôi cha con nhận này.

Lúc này Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc đang còn phải bận bù đầu về việc bố trí phòng thủ từ Cẩm thành, họ ít nhất phải thủ được ba ngày cho đến khi quân Vạn Ninh vào triều.

Còn giết Tụ Đức thì Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc hoàn toàn bỏ qua. Không giết họ còn có cơ hội sống, nếu giết Tụ Đức họ chắc chắn sẽ chết. Vạn Ninh vào triều sẽ không tha cho họ.

Tụ Đức buông tấu chương trên tay xuống. Ông chống người đứng lên, bước chân hơi phù phiếm mà đến bên Tần Trị đỡ anh ta dậy sau đó kéo vào trong phòng. Đồng thời Tụ Đức cho đóng cửa phòng lại ra lệnh cho tất cả Long vũ quân canh phòng khắp nơi cách 30 bước không ai được đi đến gần. Ông còn ra lệnh cho tất cả nội quan, cung nữ lui hết không cần hầu hạ. Nói chung chỉ còn lại đôi cha con nhận ngồi trong thư phòng mà thôi.

- Con cũng đã là quân chủ một nước, khó lớn, quần áo xộc xệch còn ra thể thống gì. Chính lại trang phục ngồi ngay ngắn đọc sách cho ta...

- Phụ Hoàng... nhưng mà ngoài kia đồn...

Tụ Đức rút ra cây thước ngọc mà gõ xuống bàn.

- Chuyện tin đồn không cần tin. Trẫm đã nhận con là con thì không bao giờ thay đổi. Chuyện con biếm ngôi Trẫm thì ai cũng biết con thân cô thế cô dễ dàng không chế nên được chọn. Còn lúc này chúng ta phải cùng nhau vượt qua kiếp nạn chờ được Vạn Ninh vào triều cứu giá. Nếu không phụ tử ta cùng chết nơi này.

Tụ Đức không ngờ lúc này rất quyết tuyệt mà nói lớn. Người ta có câu cực tât tất phản, người hay do dự lâu ngày đến lúc quyết đoán lên thì còn hơn cả người thường, dám lấy cả mạng mình ra để làm một mẻ lưới bủa vây bắt cá là đủ hiểu.

- Nhưng thưa phụ hoàng, quân Vạn Ninh còn ít nhất 3 -4 ngày mới tới. Mà con nghe Đoàn Hữu Đoàn Hữu Ái và Tôn Thất Giác đồ đốc Kinh quân nói lúc này Kinh quân đã chuẩn bị làm loạn. Họ sợ bị công kích nên dẫn 1 vạn binh nhanh lui vào tử Cẩm thành rồi.

- Binh đến tướng cần. Con phải bình tĩnh, làm quân vương cần nhất là phải bình tĩnh trước mọi tình huống. Ngày ta yêu cầu Vạn Ninh tiến quân vào Kinh đã dự liệu chuyện này. Đoàn, Tôn hai người không yếu, họ cũng có bố trí. Một vạn ba ngàn quân cùng 600 tay súng dư sức thủ Tử Cẩm Thành mười ngày nửa tháng, đến lúc đó chúng ta sẽ lật bàn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Mưu phản

Kinh quân thực chất có đến mười vạn quân, nhưng Hoàng Diệu dẫn đi gần hai vạn quân. Một vạn kinh quân lại được phái ra Hà Nội nhằm chuẩn bị ứng chiến nếu thực sự Sơn Tây không thủ nổi sức tấn công của quân Lê Duy Phụng. Kinh quân chia làm bốn doanh Đông, Tây, Nam, Bắc. Mỗi doanh thủ một hướng quanh Huế thành để tạo thành thế phòng thủ tứ bề. Nhưng trong thực tế phía Đông của Hế kinh lại do thủy sư Huế Kinh đảm nhận phòng thủ. Doanh Kinh doanh đóng hơi lệch về phía Nam cho nên hướng đóng quân của họ là Đông nam Kinh Sư. Hai doanh Nam Và Đông nam nhìn nhau tại thành thế ý dốc bảo vệ chặt chẽ phía Nam của Kinh sư. Tương tự Doanh Tây Kinh quân lại đóng lệch lên Tây Bắc hợp cùng Bắc Doanh. Cả bốn doanh cùng được lãnh đạo bởi Đô thống lĩnh Kinh quân. Mỗi doanh lại có các Thống lĩnh riêng chỉ huy quân đội.

Lúc này Đô thống lĩnh binh Kinh quân là Đoàn Hữu Ái anh trai của Đoàn Hữu Trung thấy tình hình bất ổn liền dẫn theo số thợ làm trong xưởng chế tạo vũ khí cộng thêm ba ngàn binh chạy thẳng về Tử Cẩm Thành. Lúc này Kinh quân thực sự chia năm sẻ bảy, mỗi thống lĩnh đều có suy nghĩ riêng của mình.

Thống lĩnh Đông doanh Kinh quân lúc này là Trương Đăng Trự con trai Trương Đăng Quế và cũng là anh rể của Tụ Đức. Trương Đăng Trự và Tụ Đức thực sự có được tình cảm khá thâm hậu bởi hai người này có được quan hệ thân thích, bên cạnh đó Tụ Đức cũng rất yêu mến người chị gái tên Nguyễn Cung Anh Mỹ này. Chính vì lý do này nên cho dù Trương Đăng Quế có nhiều lần làm phật ý Tụ Đức gần đây nhưng Tụ Đức không bao giờ nề nê hay để bụng, xét cho cùng thì Trương Đăng Quế chỉ là cứng đầu cứng cổ và lo sợ cái cách không đúng hướng mà làm lung lay nền tảng quốc gia mà thôi. Chuyện nhà họ Trương dựa vào là quan hệ thông gia cùng hoàng gia lại là lão thần ba đời vua nên có lần chút chuyện đi đêm như nhận bạc của mấy mô đồng, kèm Tụ Đức cũng bỏ qua. Chính vì lý do này thưng trầm của nhà họ Trương gắn liền với Tụ Đức, kể cả Tụ Đức thực sự cái cách thì nhà họ Trương chỉ là thua lỗ chút tiền bạc mà thôi. Tụ Đức còn

đứng thẳng thì họ ngã không được. Chính vì thế lòng trung thành của Trương Đăng Trự dành cho Tự Đức là nhật nguyệt chứng giám, vì trung thành với Tự Đức chính là cũng trung thành với chính lợi ích gia tộc.

Lúc này Trương Đăng Trự đang sốt sắng đi lại trong trường bông Đông Kinh quân. Trong tay của hắn có hai vạn binh mã tinh nhuệ, nhưng hắn không dám vọng động vì sợ Tự Đức sẽ có chuyện. Nhưng đúng lúc này thì có người chạy vào thông báo. Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ cầu kiến.

Nguyễn Hùng, Lê Bình là hai phó thống lĩnh Nam doanh, Lê Sĩ là phó thống lĩnh Tây doanh. Cả ba người cùng cầu kiến khiến cho Trương Đăng Trự khá bất ngờ. Ai cũng biết Trương Đăng Trự hắn là phần tử từ trung cùng Tự Đức. Hai tháng qua Đông doanh bị theo rồi rất chặt bởi Đoàn Hữu Ái, họ sợ Trương Đăng Trự sẽ làm loạn. Tất nhiên Tân Trị, Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc đều muốn tước binh quyền của Trương Đăng Trự nhưng họ vẫn chưa dám làm điều đó vì sợ ép Trương Đăng Trự quá thì tên này sẽ tạo phản. Quan trọng là nếu Trương Đăng Trự thì có thể tình hình Huế sẽ đại loạn, đến lúc đó có rất nhiều thế lực có thể nhân cơ hội nhập kinh. Vậy nên Đông Kinh doanh chỉ có thể nói là bị chèn ép đủ bề gần như phong tỏa. Trương Đăng Trự tuy không đến nỗi bị trúng bạn xa lánh nhưng mọi người cũng giữ khoảng cách với hắn.

Thời gian vài ngày gần đây Tân Trị đối xử với Đông doanh tốt hơn nhiều. Bên cạnh đó Trương Đăng Trự còn nhận được mật thư của chính tay Tự Đức viết đó chính là yêu cầu hắn phối hợp cùng Đoàn Hữu Trung để duy trì đại cục. Nhưng mà Trương Đăng Trự không có tin, hắn lại càng căm hận nhóm Tân Trị, Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc vì tên này nghĩ Tự Đức đã bị dùng nhiều biện pháp bức bách nên mới viết những lời trái lòng như vậy. Thật ra ai vào hoàn cảnh Trương Đăng Trự cũng nghĩ vậy mà thôi.

Lúc này đột nhiên có Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ liên hệ cùng những việc đang xảy ra thì Trương Đăng Trự cũng lơ mơ đoán ra được điều gì đó.

- Chúng thuộc hạ ra mắt Thống lĩnh.

Ba người Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ cùng lên tiếng chào Trương Đăng Trự. Thật ra họ chỉ thấp hơn Trương Đăng Trự nửa bậc, và họ cũng không thuộc quyền quản lý trực tiếp của Trương Đăng Trự cho nên xưng thuộc hạ là không thỏa đáng cho lắm. Thế nhưng lúc này họ nói như vậy tất nhiên là đã có thành ý.

- Nào có, nào có, chúng ta đều chỉ chênh nhau nửa bậc mà thôi, mời các vị tướng quân ngồi.

Trương Đăng Trự tỏ khách khí mà nói.

- Trương Thống lĩnh, vô công bất đẳng báo điện, thứ cho chúng thuộc hạ tôi thô lỗ, lần này chúng thôi đến gặp thống lĩnh là thực sự có việc gấp.

- Phải đó thống lĩnh, chúng thuộc hạ có tin quan trọng cần bẩm báo.

Về vội vã của mấy người này là không giả, thế nên Trương Đăng Trự cũng không giả mồm cái lão nữa.

- Các vị tướng quân, không biết đêm khuya vội vã đến chỗ Trương mỗ là...

- Cái này để thuộc hạ nói, Thái tử đã tìm thấy rồi... chúng thuộc hạ là đến đây đầu nhập vào tướng quân, mong tướng quân làm chủ, thứ đại nghịch bất đạo, cả gan mưu phản thì có tư cách gì mà ngồi vào ngôi cửu ngũ, thêm vào đó Đoàn, Tôn có tài đức gì mà ngồi hai ghế Phụ Chính Thân Thân. Nay chúng thuộc hạ tìm được Thái tử, đây mới là người danh chính ngôn thuận tiếp quản hoàng vị... chúng thuộc hạ mong Trương Soái làm chủ.

Trương Đăng Trự bị nói đến mộng, Đại Nam cho đến lúc này có ai là Thái tử đâu cơ chứ. Cái gì mà làm chủ với không làm chủ.

- Thái tử nào?

- Thừa đại Soái là Nguyễn Phúc Ứng Chân thái tử điện hạ.

- Cái gì, Nguyễn Phúc Ứng Chân hoàng tử điện hạ.

- Là thái tử thừa Trương Soái...

- Người...

Người thì nói là thái tử, người thì nói là hoàng tử, nhưng đúng là Nguyễn Phúc Ứng Chân ngày hôm chính biến bị biến mất nay lại xuất hiện. Nhưng Ứng Chân xuất hiện sẽ làm cho thế cục xoay tròn đến không thể nào ngờ được.

- Ứng Chân điện hạ ở đâu.

Trương Đăng Trự lảng tránh vấn đề thái tử hay hoàng tử mà mau hỏi, giọng điệu cực kì vội vã.

- Chúng thuộc hạ đã mang Điện Hạ về Nam doanh, nhưng tình thế rất không ổn, tin này đã lộ ra ngoài. Đình Đạo đã biết, quân trong Tử Cấm thành bất kể lúc nào cũng có thể công Nam Doanh mà cướp về tay chúng. Tình thế rất gấp, mong tướng quân quyết định nhanh.

Trương Đăng Trự đi đi lại lại trong lều, trong đầu hắn giờ có đến một vạn ý tưởng đang nhảy nhót. Đợi quân Vạn Ninh hay không đợi. Đợi thì như thế nào mà không đợi thì như thế nào.

- Chúng ta đi Nam doanh. Tất cả Đông doanh sẽ xuất động, chúng ta phải bảo vệ Điện hạ cho đến khi Vạn Ninh quân vào triều.

- Địa soái, ngàn ngàn lần không thể.

Trương Đăng Trự đang rối như tơ vò mà mau hỏi.

- Xin hỏi đại soái, Vạn Ninh quân vào triều thì có lợi gì cho chúng ta?

- Nếu chúng ta mạnh động lúc này, lũ Đoàn, Tôn ra tay sát hại thánh thượng thì sao. Lúc ấy Vạn Ninh quân vào triều sẽ hạch tội chúng ta.

Trương Đăng Trữ không do dự mà trả lời thật nhanh.

- Đại soái, Nếu để Vạn Ninh quân vào triều thì Đại soái với cả chúng thuộc hạ lấy đâu ra công lao, cái ghế Phụ chính kia có chỗ cho Đại Soái sao. Chúng thuộc hạ nửa đêm liều chết đến đây chỉ mong được đầu nhập dưới trướng đại soái kiếm chút công lao.

- Nhưng còn phía Vạn Ninh thì tính sao, tánh mạng Thánh thượng.

Thánh thượng ở đây là chỉ Tự Đức, Trương Đăng Trữ không chấp nhận Tân Trị lên ngôi đấy.

- Vạn Ninh vào triều thì tánh mạng thánh thượng cũng... Hiện giờ là Đoàn, Tôn đang nắm Từ Cẩm Thành. Chúng ta có thể nói là Đoàn, Tôn tấn công Nam doanh nhằm cướp Thái Từ Điện Hạ. Chúng ta phản kháng tạo thành cục thế không khống chế được, lũ nghịch tặc thấy thế không đỡ được nên gia hại Thánh Thượng. Đến lúc đó Vạn Ninh cũng chẳng thể nói gì. Chỉ cần ngồi xuống thương lượng, cho bọn hắn cái chức nào đó ở phương Bắc, lại thêm tấn tước. Mọi việc cũng đã rồi chúng ta chiếm đại nghĩa, Vạn Ninh có thể làm gì. Điện hạ mới 9 tuổi... còn rất nhiều năm....

Tất nhiên ở đây ý nói kiểu gì Tự Đức cũng không thể sống được. Ung Chân lại mới 9 tuổi, ai mà làm Phụ Chính thì sẽ làm đến già mất. Phụ chính đấy, một tay nắm cả triều đình, không thể nói là cái quyền lực này không làm người ta thấy ham muốn mà lạc lối.

Trương Đăng Trữ đi đi lại lại trong lầu trướng, hắt một vạt sương nghĩ đang tung bay khắp nơi đó.

- Ta nắm trong tay hai vạn binh, tổng số binh các ngươi là.? Trong từ Cẩm Thành còn có 600 tay súng “Tây”.

- Trong tay ba người thuộc hạ có 15 ngàn người trung thành. Chúng ta có súng thần công, có binh lực gấp bốn lần bọn họ. Chỉ cần chúng ta đẩy binh, lấy điện hạ làm cò, thì rất nhiều lộ quân sẽ tham gia đó.

Trương Đăng Trữ càng động tâm, ai vào địa vị của hắn cũng động tâm cả. Nhưng mà Trương Đăng Trữ không suy nghĩ cho kĩ xem, tại sao không sớm không muộn Nguyễn Phúc Ung chân lại xuất hiện vào đúng lúc này. Tại sao ba kẻ trước mặt lại đoạt được Ung Chân, mà cũng tại sao ba người này lại đầu nhập Trương Đăng Trữ. Chẳng phải đời Vạn Ninh vào triều thì càng thêm chắc chắn cơ hội sao. Nhưng tất cả đều là vô thường rồi, đôi khi con người có những lúc thất thố mà không thể nào thấu đáo cho được.

- Nếu đã hành sự thì phải nhanh. Binh chia hai lộ ngay đêm nay phải công phá được cửa Thượng Tứ và Cửa Nha Đò. Ba vị nhất thiết phải công được cửa Nha Đò trong đêm nay, không chừa thủ đoạn, có thể trôn thuốc nổ làm sập cửa cũng phải qua cho được. Trương mỗ sẽ công cửa Thượng Tứ, hai cánh quân tạo thành thế Y dặc. Vào được nội thành Các vị khống chế Võ khố sau đó bao vây cửa Hưng Khánh và cửa Đông An, Loạn Tường Nghi Phụng. Tôi sẽ dẫn quân công phá Đại Cung Môn, và Tây An. Hai cửa này chắc chắn có trọng binh canh gác nên khó khăn, nếu cần có thể các vị phải chi viện.... Nhưng... trước tiên Trương mỗ sẽ đón Thái Từ qua Đông Doan, nơi này an toàn hơn.

Thượng Tứ là cổng phía Đông của Kinh thành Huế, tức là cửa mà Đông doanh đóng binh, họ đến đó là gần nhất. Tất nhiên Nha Đò là cửa Nam của Huế Kinh, nơi này thông đến võ khố chứa thuốc nổ, đạn pháo v.v....

Hưng Khánh và cửa Đông An là hai cửa phía Đông của Từ Cẩm thành, còn Loạn Tường Nghi Phụng là cửa bắc. Vây là Trương Đăng Trữ muốn ba người Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ tấn sau khi vào được Kinh thành thì bao vây hai mặt Đông và bắc của Từ Cẩm Thành, còn bản thân Trương Đăng Trữ sẽ tấn công Đại Môn của nơi này. Tất nhiên Đại Môn có trọng binh canh gác nhưng lại cũng là nơi gần nhất thông đến Thái Hòa Điện. Chỉ cần đưa được Nguyễn Phúc Ung Chân đến Thái Hòa điện thì Trương Đăng Trữ hắt đại công cáo thành rồi. Đến lúc đó ba người Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ chỉ là phụ gia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ngoài dự liệu

Đặc trưng nhất của kiến trúc các thành trì thời nhà Nguyễn đó là họ xây dựng theo lối kiến trúc phòng ngự kiểu Vauban. Kiến trúc Vauban được thiết kế bởi Sébastien Le Prestre, Lãnh chúa xứ Vauban nước Pháp (1663-1707). Kiến trúc đặc trưng của Vauban đó là thành trì thay vì xây hình vuông, hình chữ nhật hay hình tròn thì sẽ được xây bởi hình ngôi sao nhiều cánh với nhiều lớp chồng lên nhau. Tất nhiên khi Vauban lai nhập vào Đại Nam thì đã được biến tấu đi để phù hợp với lý niệm của người Việt. Nhưng về cơ bản thì tất cả các thành trì thời Nguyễn đều được cho xây dựa trên lối kiến trúc trên.

Kiến trúc Vauban còn có một điểm khá đặc biệt đó là hệ thống hào bảo vệ mặt ngoài của thành trì với hào chính đồng tâm được nối bởi các đường giao thông hào zig zag để tránh làn đạn trực tiếp. Mỗi hào có thể đưa bộ binh đến hết chiều ngang của mặt pháo đài và được bảo vệ bằng các đồn nằm ở hai bên đầu hào. Hào ngoài cùng nằm ngoài tầm bắn của quân trong thành và chịu được một cuộc tấn công bọc hậu; hào trong cùng nằm ngay dưới dốc chân thành.

Vauban kiến trúc có thể tưởng tượng như một tờ giấy bị vò nhàu nhĩ. Tuy nhìn thì diện tích có vẻ thu nhỏ lại nhưng khi trải ra thì thực tế diện tích không thay đổi. Chính cấu trúc này sẽ khiến việc hấp thu sức tấn công của kẻ công thành bị hấp thu một cách triệt để. Và nó đã thực sự thành công vào thời kì mà pháo đại bác chưa phát triển. Một tòa thành trì dù có kiên cố đến đâu cũng sẽ bị công phá nếu như chỉ phòng thủ mà thôi. Nhưng học thuyết của Vauban đó là hi sinh một hay một vài tòa thành trì để bảo tồn đến giọt cuối cùng của sinh lực địch nhân. Và nó đã thực sự chứng minh được sự thành công của mình vào thế kỉ 17, đầu 18 tại

Châu Âu. Minh chứng rõ nhất là đến hơn 20 tòa thành Vauban được xây dựng khắp nước Pháp.

Kinh thành Huế gồm 3 vòng thành (Kinh thành, Hoàng thành và Tử cấm thành). Vòng thành ngoài được xây theo kiểu Vauban, là phần kiến trúc quân sự quan trọng nhất. Phía ngoài Kinh thành là hệ thống hào bao quanh bốn mặt. Cách hào khoảng 200m phía ngoài là hệ thống sông Hộ thành. Đây là con sông đào bao bọc Kinh thành ở ba mặt trái, phải và sau, rồi tất cả đổ ra sông Hương phía trước Kinh thành.

Hoàng thành là nơi tập trung các cơ quan đầu não của triều Nguyễn, có dạng hình chữ nhật với kích thước 606x622m³, tường cao 4m. Hoàng thành có bốn cửa ra vào, có hồ Kim Thủy bao quanh. Tử cấm thành nằm bên trong Hoàng thành, phía sau điện Thái Hòa. Đây là nơi dành cho vua và gia đình. Tử cấm thành có kích thước 324x290m, tường cao 3,72m.

Tất nhiên kiến trúc VauBan sẽ được xây dựng cho tất cả các Tỉnh Thành thuộc triều Nguyễn với quy mô, kết cấu đồng nhất. Về tường thành thì tất cả đều là tường đất ôp gạch hay ôp đá hoa cương tùy theo kinh tế của địa phương. Về đến Phủ thành hay huyện thành thì lại quay về với kiến trúc phương Đông. Thành tròn tru hình vuông hoặc chữ nhật với tường đắp đất hoặc chỉ là hàng rào tre, gỗ.

Nói sơ lược một chút về kiến trúc để hình dung ra một cách rõ ràng cuộc chính biến của quân Trương Đăng Trục, Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ đang chỉ huy.

Ngay trong đêm thì Trương Đăng Trục đã cho quân bao vây doanh Nam Kinh quân với thể sấm vang chớp giật mà bắt lấy Nguyễn Văn Vũ rồi chém đầu tể cò. Nguyễn Văn Vũ chính là một trong những người thuộc Sơn Đông học xã hội thơ của Đoàn Hữu Trưng. Cũng chính là một trong những người tham gia binh biến vào gần ba tháng trước.

Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ ngay lập tức không khó khăn gì mà “khổng chế” được Nam doanh.

Lúc này nhóm phản quân binh chia hai lộ mà tấn công Hoàng thành Huế. Tất nhiên họ là những người thủ vòng ngoài cùng được Xây theo kiểu Vuban, chính vì vậy coi như họ bỏ qua được cái vị trí khó nhằn này mà chỉ cần công phá hai lớp thành còn lại là Hoàng Thành và Tử Cấm Thành mà thôi.

Đêm tối lờ mờ, bỗng nhiên cửa Đông và cửa nam của Hoàng Thành bỗng nhiên đèn đuốc sáng trưng, tiếng người hô ngựa hí vang vọng. Dưới đầu thành thì phản quân đã “đông” nghèn nghẹt rồi.

Thật ra chỉ có thể khen đội quân dưới trướng của Trương Đăng Trục cũng như Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ một chữ đông mà thôi. Nhưng nếu đếm kĩ thì doanh của Trương Đăng Trục cũng chẳng đủ 20 ngàn người mà chỉ có tầm 15 ngàn mà thôi. Trương tự Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ cũng chỉ có 10 ngàn quân. Trong đó chỉ có một số ít quân nhìn có vẻ thực sự tinh nhuệ thiện chiến ví như Trương Đăng Trục có tầm 5 ngàn quân thiện chiến thực sự, còn con số này ở phe bên cạnh thì cũng đến 3-4 ngàn là cùng.

Số còn lại thì sao? Nhìn qua động tác lóng ngóng cầm binh khí cũng như đội ngũ nhón nháo của họ thì có thể thấy được rằng những người này chỉ là được phát binh khí cấp thời mà ra trận thôi.

Tại sao nhân danh 10 vạn Kinh quân tinh nhuệ của Đại Nam mà như một đám ô hợp như vậy. Thật ra đây là sự thật đáng buồn, đáng đau lòng, và cũng thật xấu hổ. Quân đội Đại Nam đã xuống dốc thâm hại từ lâu rồi. Có rất nhiều nguyên nhân để dẫn đến sự xuống dốc này mà nói đi nói lại cũng thấy nhảm chán.

Việc binh biến ngày hôm nay nhưng lại khiến chúng ta lật lại toàn bộ các dữ kiện để có một cách nhìn thực tế, khách quan và cũng là cái nhìn chân thực nhất về đội quân bảo vệ cho Đại Nam đế quốc. Và tại cả một đất nước mười mấy triệu người lại bị vài ngàn ngoại xâm từ xa đến cả vạn dặm đánh cho toi tã.

Năm 1857, Ngay sau khi nhận được tin cấp báo về việc Pháp nổ súng đánh vào Đà Nẵng, vua Tự Đức đã cấp tốc xuống chiếu sai Lê Đình Lý lĩnh chức Thống soái và Phan Khắc Thuận lãnh chức Tham tán quân vụ, cùng với Vệ uý là Lê Xuân, Nguyễn Nhân, Trương Linh, Tôn Thất Ân, Tôn Thất Chung, Hiệp quân là Bùi Ân, Nguyễn Huy, Hồ Ba đem 2.000 quân Cẩm binh đi tăng cường cho lực lượng đang trấn giữ ở Đà Nẵng.

Mặc dù chiến sự diễn ra cách kinh thành Huế không xa nhưng triều đình nhà Nguyễn chỉ có thể điều động được khoảng 2.000 quân tăng cường cho mặt trận Đà Nẵng, điều đó cho thấy sự thiếu hụt nghiêm trọng về mặt lực lượng của quân đội nhà Nguyễn.

Dưới thời Thiệu Trị một cuộc khởi nghĩa be bé trong Hậu Giang mà triều đình có thể phái đến gần vạn quân đi đàn áp. Nhưng đến thời Tự Đức giặc đánh đến ngay trước mặt mà cũng chỉ điều động được 2 ngàn quân. Điều này đã nói lên tất cả, phải nói là Tự Đức ông cũng có những mặt rất đáng trách, nhất là về mặt quân sự.

Tất nhiên Tự Đức là một người chăm chỉ cần cù và cũng chịu học hỏi nên trong lịch sử sau lần nguy cơ tại Đà Nẵng thì Tự Đức đã cho thay đổi sách lược. Đương cừ theo người Pháp thì đến năm 1881 nhà Nguyễn có đến 70 ngàn quân chính quy, đây là một sự tiến bộ đáng kể vì đây là chưa tính quân địa phương.

Chính vì sự thay đổi của Tự Đức trong lịch sử thật mà nhờ đó, quân đội nhà Nguyễn ở một số thời điểm nhất định đã chiến đấu rất kiên cường, anh dũng, can được bước tiến của kẻ thù, khiến chúng phải mất tới 26 năm mới hoàn thành được việc đô hộ hoàn toàn nước ta.

Nói đi để nói lại về nhánh quân đang làm đảo chính lúc này tại sao có được binh lực tề tạc như vậy. Họ chính là “Kinh quân” được chiêu nạp thêm một cách nhanh chóng để bổ xung sao cho đầy đủ con số 10 vạn kinh quân trong “truyền thuyết” kia. Sau trận chiến Đà Nẵng thì vua Tự Đức đã cho tăng cường quân bị và không tiếc tiền chiêu mộ thanh niên trai tráng vùng “Trực Đãi” để tăng binh. Kết quả là từ năm 1859- 1861 thực tế số lượng Kinh quân đã tăng lên gần bằng với số lượng yêu cầu 10 vạn. Nhưng chất lượng thì phải bàn lại. Trong khi đó anh Diệu lại chọn mẹ nó ra 15 ngàn tên mạnh nhất để vào Nam đánh Pháp. Chính vì lý do đó Kinh quân ở Huế chỉ là cái vỏ mà thôi.

Chuyện này cũng lý giải tại sao con mẹ nó phản quân của Đoàn Hữu Trưng là 300 binh súng “Tây” cộng thêm 3000 nông dân cầm vũ khí có thể dễ dàng chiếm Tử Cấm Thành và Hoàng Thành. Tất cả đều có lý do của nó cả mà không phải tự nhiên sinh ra.

Khoan hãy nói đến chuyện quân Đại Nam đang gà nhà đá nhau mà đánh ầm ầm bên cửa Hoàng Thành. Lúc này hạm đội Vạn Ninh đã đi đến Thanh Hóa rồi. Hạm đội này không ngờ thuần một màu thuyền hơi nước của Phương tây. Bao gồm 5 trung hạm là 32 tiểu Hạm. Trên hạm đội này lại thuần một màu quân chính quy Vạn Ninh. Tức là quân chủ lực thiện chiến nhất của Vạn Ninh mà không phải địa chủ binh gì cả. Không ngờ Diệu thiếu ngày đêm dẫn địa chủ binh về Vạn

Ninh cuối cùng lại phải để họ lại đây phối hợp cùng 3000 tân binh Vạn Ninh để thủ nơi này. Còn bản thân hắn lại thay đổi kế hoạch mà mang đi tính nhuệ nhất của Vạn Ninh.

Đội chiến hạm này phần đa là của quân Phổ bởi lẽ theo hợp đồng họ đã bán đứt cái hạm đội này cộng thêm một nửa hạm đội đang trên đường đến Phương Đông cho Vạn Ninh. Tất nhiên cả tháng qua là hải quân Phổ đang luyện tập cho hải quân Vạn Ninh cách thao tác các chiến hạm mới. Nhưng thật ra họ chưa mấy thuần thục cho lắm. Nhưng Điều thiếu không còn cách nào khác, hắn đành không trâu bắt chó đi cày mà xuất động đủ ba ngàn hải quân Vạn Ninh tính nhuệ nhất này đi vào Huế. Mọi kế hoạch luôn có khe hở, và luôn luôn không thể lường trước được biến hóa.

Tình thế có vẻ không còn nằm trong sự khống chế của Điều thiếu nữa rồi, hắn đang thầm mong mình sẽ tới nơi kịp lúc, nếu không thì Đại Nam chấm dứt từ đây và người dân Việt sẽ chìm trong loạn lạc vô bờ bến.

Bốn trung hạm của người Phổ bao gồm SMS Glaube, SMS Gewinnen, SMS Macht, SMS Schlacht. Tất cả chúng đều được đóng vào những năm thập niên 1840-1850 với cùng một quy cách. Dài 53,21 m, rộng 11,90 m, cao 6,60m, trọng tải của chúng thấp hơn chiến hạm của quân Anh, Pháp cùng phân khúc, chỉ rơi vào tầm 1000 tấn mà thôi. Động cơ hơi nước bốn lò hơi công suất 600 mã lực, vận tốc 10,2 km/ giờ. So sánh ra thì chiến hạm của Phổ kém hơn không ít so với Pháp, về vận tốc cũng như trọng tải. Nhưng không phải tàu Phổ không có ưu điểm, lớp thiết giáp của chúng dày đến 77mm. Và dường như với một loạt đại bác Krupp kiểu mới hai bên thân tàu cũng khiến cho sức mạnh tấn công của chúng rất đáng nể.

28 tiểu chiến hạm của Đức thì có những cái tên cực kì thực dụng đặc trưng của họ. Tên của chúng chỉ là Prussia XX. XX chính là số thứ tự mà thôi. Những tiểu hạm Prussia XX quả thật kém quá nhiều tiểu hạm đồng nhiệm của người Pháp. Đương cử lúc này có bốn tiểu chiến hạm Pháp đang đồng hành cùng chúng. Trong khi vận tốc của các tiểu chiến hạm Pháp là 25km/ giờ (tập trước tác nói 35 là sai vì lỗi quy đổi từ hải lý qua km/giờ, thành thật xin lỗi quý vị). nhưng tốc độ của các tiểu hạm Prussia chỉ rơi vào tầm 19,3 km/ giờ. Tất nhiên Prussia tiểu hạ vẫn có lớp bọc thép dày hơn của Pháp, đây là tâm lý của người Đức rồi, thiết giáp là phải dày, chạy chậm chút không sao, quan trọng nhất là khả năng sinh tồn. Tất nhiên vì tư tưởng này mà chiến hạm của họ trở thành bia tập bắn của liên quân trong WWI.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Kỳ binh

Điều thiếu đang ngồi thần thờ nhìn bản hiệp ước bất bình đẳng trong tay mình mà lồng ngực như đau nhói từng cơn. Cũng chỉ vì quốc gia yêu đuối, cũng chỉ vì tình thế bất lực mà hắn phải khuất nhục cúi đầu kí vào bản hiệp ước này. Cũng chỉ vì lũ người khôn nạn không màng đến lợi ích quốc gia chỉ vì món lợi trước mắt mà làm ra những chuyện không thể cứu vãn. Cũng chỉ vì bánh xe vận mệnh khiến hắn phải vấp vung trong tuyệt vọng. Đòi mất Điều thiếu đồ bùng sau đó nhòa đi trong nước mắt. Hắn lần đầu tiên phải rơi nước mắt kể từ khi đến với thời đại này. Giọt nước mắt của uất hận, của nhục nhã của căm hờn, và của một chút bất lực.

- Thừa Thống lãnh, trời đã tối đến không nhìn thấy gì cả, chúng ta có nên dừng lại nghỉ ngơi.

Hạm đội là đang băng đi trong đêm tối, cái thời này không có hải đăng, hay nói đúng hơn là hải đăng ở Đại Nam chưa xây dựng, đi thuyền trong đêm tối quả là quá nguy hiểm với đá ngầm, cũng như dễ lạc lối.

- Người muốn chết...

Điều thiếu lần đầu tiên mất kiểm soát mà gầm lên với tên sĩ quan kia, khiến cho tên này sợ hãi đến quên cả quân quy mới lập mà quỳ mọp xuống theo lễ quân trước đây.

Điều thiếu biết mình thất thố, hắn cố nén lại một hơi mà hạ giọng lại:

- Cho tiểu hạm đi trước dò đường, bám theo bờ biển mà đi. Đá ngầm cũng phải đi, mắc cạn thì để lại. Tiến lên cho ta, dù hi sinh vài tiểu hạm cũng phải tiến lên... đây là quân lệnh tối cao.

Điều thiếu nhìn thất thố tên sĩ quan sợ hãi thất thểu chạy ra ngoài mà thở dài một hơi. Hắn phải dẫn dắt Hạm đội này như thế nào bây giờ.

9 giờ tối này 6 tháng 2. Cửa đông và cửa Nam của Hoàng thành Huế bị công phá đồng thời, phản quân tràn vào nội Hoàng Thành. Cứ nói là quân của Trương Đăng Trục cũng như Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ ô hợp và chỉ có một phần là tính nhuệ mà thôi. Nhưng nhánh một vạn quân của Đoàn Hữu Ái chỉ huy cũng có khá hơn là bao, họ cũng chính là từ Kinh quân Tây lộ tách ra vậy.

Đến lúc này thì chém giết rung trời lại diễn ra trên đường phố của Hoàng thành, quân thù tàn do Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác chỉ huy tàn chết không lùi mà chiến đấu ngoan cường vô cùng. Lúc này trên các đoạn đường Hoàn thành hai nhánh quân chia ra rất nhiều lộ nhỏ đánh tới đánh lui trên các con lộ.

Quân của Đoàn Hữu Ái vẫn phải tách ra hai ngàn quân, một nửa thủ Tây Môn, một nửa thủ Bắc môn. Thành thử ra lúc này phản quân là lấy gần ba vạn tiến đánh 8 ngàn binh thủ thành.

Nhưng chiến đấu trên đường phố lại không như chiến đấu dàn trận trên địa hình lớn, chém giết phạm vi hẹp này lại dựa nhiều vào sĩ khí, lòng can đảm, cùng độ tinh huệ. Trên các đoạn đường phía đông và nam hoàng thành những dòng binh sĩ như những con tiểu long lao vào nhau sau đó cố sức đẩy lui đối phương. Lúc thì phản quân đẩy được quân thủ thành lui lại, nhưng cũng có lúc họ cũng bị đẩy bật lại phía sau. Chém giết bằng vũ khí lạnh nếu đã là cường quân cùng cấp độ gặp nhau thì nhất thời thực sự rất khó phân định thắng thua.

Phần tiên phong của các con tiểu long trên đường phố chính là các tinh nhuệ binh thực sự của cả hai nhánh quân này.

Lúc này chỉ thấy Đoàn Hữu Ái uy phong lẫm lẫm cười trên chiến mã đứng hơi lui về phía sau đoàn chiến loạn mà hét lớn.

- Con chó Trương Đăng Trụ kia, hồ danh cha ngươi trọng thân ba triều trung thành cần cần, ngươi dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.

Ở phí bên kia chiến tuyến Trương Đăng Trụ đang gào cao chiến đao chỉ huy binh sĩ cũng gào lớn:

- Con mẹ nó họ Đoàn ngươi nói như rấm thối, anh em ngươi mới là đại nghịch bất đạo hãm hại thánh thượng, lập nên cái gì đó con hoang làm hoàng đế. Lão tử không phục. Thái tử Nguyễn Phúc Ứng Chân còn nơi này đâu đến lượt tên Đinh Đạo kia lên tiếng.

Khí thế của Đoàn Hữu Ái lập tức giảm đi ba phần. Đúng thật anh em họ Đoàn dấy binh tạo phản nửa đêm nhập cấm cung bức TỰ ĐỨC thoái vị, người làm mừng một, người ta ngày rằm, Đoàn Hữu Ái lấy cái gì ra mà trách cứ Trương Đăng Trụ, quan trọng nhất là con nuôi của TỰ ĐỨC là Nguyễn Phúc Ứng Chân đang trong tay phản quân, lúc này họ là nắm đạo lý trong tay.

- Họ Trương kia ngươi ngu dốt, Thái thượng hoàng đã nhận hoàng đế TÂN TRỊ là con trai, thánh thượng mới là chính thống. Ngươi là người trung thành cùng Thái Thượng Hoàng ta cũng biết. Thái Thượng Hoàng đã mặt lệnh cho ngươi sao ngươi lại còn bất tuân.

Lúc này Lê Bình ở gần đó cũng gào lên:

- Con mẹ nó họ Đoàn kia ngậm miệng. Không phải các ngươi dùng cực hình bức cung thì làm sao thái thượng có thể nói những lời vô lý đó.

- Phải rồi, tiến lên, giết chết mẹ chúng đi, phò thái tử lên ngôi, cứu ra thái thượng hoàng.

- Phò thái tử lên ngôi, cứu ra thái thượng hoàng.

- Phò thái tử lên ngôi, cứu ra thái thượng hoàng.

Quần tinh phản quân bỗng nhiên sôi lên, đạo lý luôn đi kèm sĩ khí, quân triều đình thủ thành bại lui 20m. Chiến cuộc diễn ra khốc liệt vô cùng. Chiến tranh bằng vũ khí lạnh có điểm đặc sắc của nó đó chính là những cái chết rất tàn khốc, chân tay đứt đoạn, máu chảy như suối, cái cảm giác đao chạm thịt xương là vĩ khí nóng hoàn toàn không thể lý giải. Những binh sĩ bị cuốn vào cuộc chém giết này dần dần mất đi lý trí và tự chủ, họ chỉ như những con hung thú lao vào địch nhân mà thôi.

Tuy bị mất đi khí thế nhưng quân thủ thành vẫn kiên trì một cách lạ lùng mà chặn đứng thế công của quân đảo chính một lần nữa. Điều này cũng dễ hiểu vì như đã nói từ trước, nhóm người lựa chọn đi theo Đoàn Hữu Ái từ Kinh doanh toàn là những người đầu óc có thần kinh thô to không bình thường. Họ đã nhận định vấn đề là hớ đời, vậy nên tinh thần liều mạng của đám người này là có. Thế cục lại càng thêm một lần nữa, từng phút từng giây máu người Việt lại trải dài trên đất Việt, mà kẻ nâng đỡ đao lại chính là đồng bào của họ.

Biệt viện thành Đông Kinh sư, khu biệt viện u tĩnh kia vẫn giữ được nét thông dong tự tại trong khi ngoại giới là chiến loạn tung bừng. Lão già cảm ly rượu hoa quế từ lên nhấp một ngụm nhỏ mà ung rung vỗ đùi ngâm thơ.

Hiệu lệnh phong đình tấn,

Thiên thanh động bắc tu.

Trường khu độ Hà Lạc,

Trục đảo hướng Yên U.

Mã đạp Yên Chi huyết,

Kỳ kiều Khả Hân đầu.

Quy lai báo minh chủ,

Khôi phục cự Thần Châu.

Không ngờ lão già này lại ngâm một bài thơ của Nhạc Phi một danh tướng thời Tống của người Bắc. Ngâm xong bài thơ này thì lão già cũng nhìn về hướng bắc xa xa mà thì thầm:

- Có lẽ cũng đến lúc rồi nhỉ... phải thôi... cũng nên đến rồi.

Lão thì thầm như cho chính bản thân nghe, một câu nói không đầu không đuôi.

Bắc Môn Hoàng thành đây là nơi tập trung của một vệ quân cực kì đặc biệt của nhà Nguyễn, vệ tượng binh. Từ thời Gia Long thì Bộ Binh xin đặt ở thành bắc Kinh thành Lực lượng tượng binh đặt là 3 cơ tượng binh, mỗi cơ 5 đội, biên binh 750 người, voi 110 thớt voi chiến.

Với Thành Gia Định, Bộ Binh đề xuất có 10 đội, biên binh 500 người, voi 75 thớt.

Số lượng quân và voi thuộc binh chủng này ở các trấn lần lượt như sau: Quảng Nam 5 đội, biên binh 250 người, voi 35 thớt. Nghệ An 3 đội, biên binh 150 người, voi 21 thớt. Quảng Bình, Quảng Ngãi, Thanh Hoa đều 2 đội, biên binh đều 100 người, voi đều 15 thớt.

Quảng Trị, Phú Yên, Bình Hòa, Bình Thuận, Ninh Bình đều 1 đội, biên binh đều 50 người, voi đều 7 thớt.

Như vậy, lực lượng tượng binh dưới thời vua Minh Mạng, nếu được biên chế đầy đủ cơ số, có số voi tối đa là 471 con.

Về vũ khí cấp cho mỗi thớt voi chiến, theo lệ lĩnh 1 lá cờ đồ thù, 1 cây cờ có mũi giáo bằng sắt, cuộn dây thu kết thúc đằng trước bằng sắt; 30 cây lao phi mũi bằng sắt, 20 cây lao phóng bằng sắt, 1 câu liêm sắt, 2 quả chuông đồng.

Trong chiến tranh vũ khí lạnh thì Tượng binh là một vũ khí cực kì hiệu quả. Tất nhiên nhà Tây Sơn có loại voi chiến có thể chống đại bác nhưng thời nhà Nguyễn thì không thấy bóng dáng của loại binh này.

Lúc này đây tại Khu tượng binh Bắc Thành lại là một mảng hỗn độn. Biên binh 500 người, voi 75 thớt ở nơi đây đang bị tấn công dữ dội bởi một nhóm lạ mặt gần 200 tay súng. Quan trọng nhất là súng trong tay họ không ngờ là Minire rifle của quân Pháp. Số người lạ mặt trang bị súng Tây này được lãnh đạo bởi Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật.

Đây là những người đã từng phạm trọng tội vào những năm 1854 và đã bị cắt chức đi đày. Phải nói lần trọng án đó được xếp vào hàng trọng án ăn tham ô hối lộ lớn nhất của lịch sử Việt Nam thời phong kiến. Cả thầy 17 quan viên liên quan đến án ăn hối lộ thương nhân nhà Thanh với tổng số bạc lên đến 22 vạn lạng bạc. Nhưng không hiểu tại sao khi thẩm tra ra thì kết quả chỉ lèo tèo là Tham tri Bộ Hộ Phan Tĩnh, nguyên Bố chánh Đào Trí Phú, nguyên đốc học Phan Bật chia nhau 60 lạng bạc bị tội lưu đày. Tri phủ Điện Bàn là Nguyễn Bá Đôn ăn hối lộ 12 lạng bạc, án sát Đặng Kham nhận đút lót 82 lạng bạc. Và tất nhiên hình phạt của bọn họ chỉ là nhẹ vô cùng, chỉ có một trường hợp đó là Đặng Kham lên con hen suyễn chết trong lao mà thôi.

Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật và một số quan viên cùng trong nhóm này bị đày qua Ai Lao, Cao Miên làm quan ở đó không có lệnh của triều đình không được về. Nhưng sau vài năm sống yên bình lặng không hiểu lo lót chạy vạy thế nào mà Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật có thể quay về kinh đô làm quan. Lúc này đây chúng lại tổ chức được một nhóm quân vũ trang súng Tây tấn công Cơ Tượng Binh.

Tượng binh cơ bị đánh bất ngờ, lại thêm voi cũng sợ súng nên không hiệu quả trong tác chiến, không bao lâu tượng cơ binh rơi vào tay Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật. Chúng không chế các quân tượng tấn công vào Cửa bắc Hoàng cung.

Một ngàn quân trấn thủ Cửa Bắc không có súng ống nên chống không lại được nhánh quân này của Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật. Cổng bắc bị Tượng binh công phá nhanh chóng. Lúc xông vào thành nội thì nhóm 200 tên cầm súng Tây đi sau đục tượng binh dần hàng lao lên phía trước dọn đường mà xông đến thẳng cửa Bắc của Tử Cấm thành. Thế đi của nhánh quân này là đỡ không nổi, chẳng mấy chốc họ đã đến được chân của Tử Cấm thành. Trong khi Trương Đăng Trự và bè lũ đánh tới đánh lui không tiến lên được bước nào thì nhánh kì binh này vô thanh vô thức vô đến Tử Cấm Thành. Họ muốn làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Hủy diệt

11 giờ tối lúc này bên trong Hoàng thành chiến hỏa đã kéo dài gần hai tiếng đồng hồ, tiếng chém giết vang vọng cả kinh thành. Nếu xét theo cục diện này thì Tử Cấm thành vị tất thủ được vài tiếng đồng hồ chứ đừng nói là vài ngày để chờ quân Vạn Ninh tới. Chẳng nhẽ Tự Đức và Tân Trị phải ngã xuống nơi đây sao....

Cung Trường Ninh, Tự Đức và Tân Trị đang ngồi đây, Tự Đức không ngờ vẫn giữ được vẻ ung dung mà duyệt tấu trạng, còn Tân Trị thì nhấp nhòm đọc cuốn sách mà Tự Đức nhét cho từ sớm. Không ngờ người có bệnh tự kỉ lúc nhỏ như Tự Đức có thể giữ được phong thái như vậy trong lúc dầu sôi lửa bỏng, thật đáng ngưỡng mộ biết bao. Cũng có thể ông ta có “kinh nghiệm” bị truất ngôi rồi nên cũng nghĩ thoáng chăng. Hay là ông ta sau cú shock lớn đã tỉnh ra nhiều điều. Có rất nhiều người bình thường gặp sốc mà thành bệnh thần kinh, nhưng cũng có nhiều người có tật về tâm thần lại trở nên bình thường sau một vài biết cố lớn. Chuyện của Tự Đức rất khó đoán định nhưng mà không thể không phủ nhận lúc này “đạo hạnh” của Tự Đức đã cao hơn trước rất nhiều.

Lúc này thì ngoài cửa một tiếng gõ hơi nhẹ, sau đó một tiếng người vang lên:

- Thần Tôn Thất Cúc, cầu diện Thái Thượng Hoàng cùng Thánh Thượng.

Tân Trị buông cuốn sách nhòm móng dầy ngóng ra ngoài thì bị một thanh thước ngọc gõ vào tay. Tự Đức lườm khiến tên này run bắn mà vội vã cầm lên quyển sách sau đó chỉnh lại tư thế.

- Chuẩn.

Tự Đức uy nghiêm nói một tiếng.

Tôn Thất Cúc tự đẩy cánh cửa mà bước vào, lúc này Trường Ninh cung hoàn toàn không có thái giám hay cung nữ hầu hạ nên Tôn Thất Cúc tất nhiên là tự mình mở cửa rồi. Lúc này Trường Ninh cung được 300 tay súng bảo vệ kín kẽ, là một nơi cấm địa mà cũng là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ Tự Đức và Tân Trị.

- Thừa Thái Thượng Hoàng cùng Thánh Thượng, Trương Đăng Trự làm loạn, dẫn theo 3 vạn quân tấn công hoàng thành, mang theo Nguyễn Phúc Ứng Chân Điện hạ nói là muốn lập làm tân đế. Vốn dĩ Đoàn Hữu Ái Đô thống có thể ngăn cản lại nhưng quân cơ tượng binh thành bắc làm phản lại có súng Tây nên đã công phá đến cổng Bắc của Tử Cấm thành. Thần đã cho 200 quân súng Tây tập trung nơi đó đẩy lui Tượng binh nhưng bọn chúng có súng Tây lợi hại cộng thêm thần công pháo. E rằng tình thế khó khăn, lúc này chỉ mong Thái Thượng Hoàng cùng Thánh Thượng ra mặt ngăn quân của Trương Đăng Trự thì chúng ta mới có thể hóa giải kiếp nạn này.

Tự Đức nghe vậy chỉ lắc đầu:

- Ôi vị anh rể này của ta.... Lúc này Trầm ra mặt phỏng có ích gì? Có Ứng Chân trong tay chúng hận Trầm không chết sớm một chút mà thôi. Ha ha ha...

Tự Đức không ngờ đọc tình hình rất chuẩn, không hổ sử sách ghi nhận ông ta là người thông minh vô cùng.

Tôn Thất Cúc và Tân Trị nghe vật mà ngẩn người lặng ngắt như tờ. Bóng đen từ vong thật sự đã bao trùm lên họ rồi.

- Truyền lệnh của Trầm cử ra 500 long võ quân đao kiếm thủ dồn hết cung nữ, thái giám, thái phi, kể cả tân phi của Trị nhả vào cung Cung Khôn Thái, ai kháng lệnh chém. Ở những nơi quá xa không tiện di chuyển thì cung nữ, thái giám giết hết đi.... Đem chiến giáp lại đây cho Trầm và Trị nhả. Là loại chiến giáp có thể đỡ đạn mà không phải lễ giáp đẹp để vô dụng. Cửa bắc cần 300 tay súng Tây đang bảo vệ Trầm, không thể để phí ở nơi đây.

- Thái thượng.

Tôn Thất Cúc quá sợ hãi đối với quyết định của Tự Đức, không ngờ để yên nội Từ Cẩm thành ông ta nở lòng ra tay với Thái Giám cùng cung nữ, đồng thời bắt giam hết các Thái phi cũng như Phi tử. Tiếp theo đó ông còn dám bỏ đi 300 quân lính súng Tây đang bảo vệ mình để tăng viện cho cửa Bắc.

- Đây là quân lệnh, kháng lệnh trăm.

Tự Đức uy nghi nói lớn, không ngờ văn nhả như Tự Đức bị ép đến đường cùng cũng bật ra được khí khái mãnh nam như vậy.

Rất nhanh quân sĩ đã mang đến hai bộ áo giáp nặng nề cùng hai chiếc mũ sắt mà quân sĩ Vạn Ninh hay dùng. Thật ra cũng không có gì lạ vì Hoàng Diệu đã mang cái phong trào mũ sắt về Huế rồi. Trước đó không ai để ý nhưng mà Đoàn Hữu Trưng rất hâm mộ sự cải cách quân đội của Vạn Ninh nên họ cũng sai người chế tạo cho 3 ngàn Long Võ quân trong Hoàng Thành.

Tự Đức thân thể hơi yếu, khoác vào bộ giáp nặng đến 20 kg thì đi không nổi nên đành ngồi kiệu bốn người khiêng chạy đến Cửa bắc đốc chiến. Tân Trị lúc này mới thể hiện được giá trị của một thân có luyện tập võ nghệ mà khoác áo giáp 20 kg chạy như bay, trên tay hắn còn vác thêm một thanh súng nặng 4kg. Có thể nói vị tân quân của Đại Nam rất là trẻ trâu, ưa võ nên thời gian đăng cơ Tân Trị ngoài giờ học văn hóa là luyện tập võ bị và bắn súng. Tài bắn của tên này quả thật rất không tồi.

Có được 300 quân tăng viện Cửa Bắc bỗng nhiên vững trãi hơn nhiều. Phán quân muốn dựa vào Voi chiến để đả nát Nội cung nhưng vì cửa bắc Từ Cẩm Thành quá hẹp mà Voi không thể vào khiến cho nơi này biến thành một cuộc đấu súng thực sự.

Phía bên ngoài phản quân có 200 tay súng Minire tầm xa 400 m rõ ràng là có lợi thế hơn súng Đại Nam tầm xa 200m. Nhưng nói đi cũng nói lại lúc này quân thủ cung tăng lên thành 500 người cộng thêm một số súng Đại Nam mới được cải tạo bắn đạn hình trụ, tầm xa cũng không kém Minire. Vậy nên trong phút chốc phản quân tiến không lên nổi. Hai bên chuyển qua đấu pháo thần công âm ỉ. Lúc này Voi chiến không có mấy tác dụng, vì đây không phải là chiến tranh lạnh. Voi chiến mà xông lên thì bị đục thành cái lỗ ngay. Nhưng khôn nạn là lũ chết tiệt đầu đuôi ở cổng bắc lại điều voi chiến qua hỗ trợ Trương Đăng Trự và lũ Nguyễn Hùng, Lê Bình, và Lê Sĩ lúc này thì 15 thớt voi chiến lại biến thành cỗ máy giết chóc kinh khủng vô cùng đối với đoàn quân vũ khí lạnh của Đoàn Hữu Ái.

Trên đường phố nội Hoàng Thành khu vực cổng Đông và cổng Nam thì quân Đoàn Hữu Ái bại lui liên tục, nói như vậy cho giảm tránh, vì họ thực sự là đang chạy về Từ Cẩm thành phía sau là các tượng binh đầy mạnh.

Tự Đức không thể không điều một phần các tay súng từ cửa Bắc đi hai cửa Đông, Nam để xử lý tượng binh. Thế cục nguy cấp vạn phần.

Dậu đỏ binh leo, tất nhiên là chuyện kinh thiên địa nghĩa mà thời nào cũng có. Đến lúc này thì Tây doanh mãi chưa động cũng dựng lên cây cờ phò thái tử lên ngôi, cứu ra thái thượng hoàng mà lao về cửa Tây Hoàng Thành. Cả kinh thành Huế triệt để đại loạn, quân đội bảo vệ Từ Cẩm thành lúc này đùn là trời tuyết lại thêm sương, mơ ước thủ vững ba ngày của họ là vô vọng rồi.

Khu Đông kinh sư nơi trang viên u nhã dưới tán cây bồ đề, lão nhân ngồi bên đình viện của bờ Bắc Sông Hương thơ mộng mà uống thêm chén ượu nữa, hôm nay lão uống hơi nhiều rồi.

Nhưng bỗng nhiên lão giả trợn ngược mắt mờ mà nhìn, hơi rượu của lão như không cánh mà bay. Lão giả thất thố mà dụi dụi vào hai mắt của mình như không tin sự thật hiển nhiên trước mắt.

Khắp nơi đều là chiến thuyền, chiến thuyền to nhỏ lớn bé trong đêm tối như u linh xuất hiện mà dâng đầy mặt sông. Chiến huyên rất không đồng đều, chiếc lớn thì to như Đại Hạm của quân Đại Nam, chiếc bé thì chỉ gấp đôi gấp ba thuyền đánh cá mà thôi. Nhưng không hề nghi ngờ đây là một hạm đội chiến hạm "gỗ" không lồ.

Chiến hạm ồ ạt tiếp cận bờ sông Hương mà đổ bộ xuống phía Nam của Kinh thành, Thủy Sư Huế đóng tại gần đó im lìm bất động. (kinh đô Huế xây cạnh bờ bắc sông hương, nên Phía Nam của kinh sư chính là Sông Hương thơ mộng).

Quân sĩ trên các chiến hạm như cua bò lổm ngổm mà lần lượt tiến lên bờ rồi tìm vị trí thích hợp để tụ tập lại với nhau. Nhánh quân này ăn mặc rất nhỏ nhắn, có người mặc đồ tàu, có người đồ Nhật Bản, có cả người mặc đồ lính chính quy Vạn Ninh. Đặc trưng để nhận ra họ cùn một đội ngũ đó là chiếc khăn đỏ quấn trên trán mà thôi.

Một điểm đặc biệt thứ hai đó chính là đội quân "lạ" này không ngờ lại được trang bị hoàn toàn là súng Tây. Nhưng người cập bờ trước rất tự giác nhanh chóng kết hợp lại thành các nhóm phòng thủ mà quỳ gối chĩa súng ra tứ phía cảnh giới. Tốc độ đổ quân của nhánh quan lạ này không chậm chút nào. Chỉ sau thời gian nửa canh giờ thì dọc bờ Sông Hương phía Nam kinh sư đã ken đặc 4 ngàn người cầm súng tây. Họ đốt đuốc báo hiệu rồi cùng nhau tụ tập đội hình vượt qua đường chính tiến về Kinh Thành Huế.

Đây là đội quân Vạn Ninh chẳng, Điều thiếu lúc mới rồi vẫn còn ở Thanh Hóa, có sao có thể tới Huế nhanh như vậy. Xin thưa rằng không phải, đây là quân của Trần Quang Cán, lúc này Cán ca đang túm lấy hai tên có vẻ là sĩ quan đi bên cạnh mà nói:

- Mã Tiền, Liêu Trần, lão tử mặc kệ mẹ nó các ngươi là người của con cháu ta. Lão tử chỉ nói một câu thôi, vào đến kinh sư mà không quản tốt người dưới của các ngươi thì Lão tử thịt hết, con cháu lão tử cũng thịt nghe rõ không.

Hai tên Hán tử người Hoa bị túm cổ áo phun nước bọt vào mặt nhưng không hề có bất kỳ ý đồ bất mãn nào.

- Lão gia, người nói quá, Cô gia cho chúng tôi ăn, cho chúng tôi mặc, còn cấp binh khí Súng Tây, còn cho chúng tôi cùng vợ con một tương lai. Chúng tôi là người, không phải súc sinh mà không hiểu.

Quang Cán buông tay vỗ vỗ lại cổ áo hai tên kia.

- Được rồi, con mẹ nó, lần này thành công Lão Tử coi các ngươi là con cháu trong nhà mà đối xử. Có công tất thưởng, anh em tiến lên.

Đội quân hùng hổ tiến về Cổng Nam Kinh Thành Huế, nơi đây vốn dĩ là nơi Trú doanh của Nam Kinh quân nhưng họ đã bỏ đi để công vào Hoàng Thành nên gần như trống không. Đội quân của Quang Cán chẳng mất công sức mà dùng Dynamite nổ tung cánh cổng rồi tiến vào. Không ngờ hàng rào phòng thủ Vauban lại bị vượt qua đến dễ như vậy.

Lúc này tại khu biệt viện thành Đông lão già ngầy người đến đánh rơi chén rượu vỡ tan. Lão bỗng nhiên định thần lại mà gọi gia nhân thay một mộ chén đĩa khác mà ngồi xuống tiếp tục nhắm con cá khô kia.

Người thanh niên mặt ngọc quần áo thư sinh lại xuất hiện, nhưng lần này hắn không thể giả vờ về điền tịch thông dong nữa rồi. Hắn đang rào bước chân như bay trên nền gạch đá hóa cương mà đi đến bên đình viện của lão già.

- Lão sư, chuyện không hay rồi, không ngờ lũ khốn Vạn Ninh chơi kế Tụ Sạn Đạo Âm Trần Lương. 5 ngàn địa chủ binh là giả, chúng đã thu phục được Hải Tặc Cát Bà từ sớm. Tên khốn nạn Trần Quang Cán hóa ra không phải đuổi đánh hải tặc mà dẫn binh đi Huế và nằm chờ ngoài biển. Tiếp đó tên Khổng Nguyên Chi Long phó tổng binh Thủy Doanh không ngờ tạo phản bắt hết lại quan chỉ huy của Thủy Doanh khiến quân Quang Cán tiến vào. Lúc này chúng ta phải làm gì thưa thầy.

Lão già vẫn ung dung vuốt chòm râu, an tĩnh ngồi đó, hắn nghe tin dữ mà cứ như không vậy.

- Học Tri ngồi xuống, nên nhớ dù núi sập trước mắt vẫn phải bình tĩnh mà đối diện. Tự dót cho mình một chén đi.

Tên thanh niên không thể không ngồi xuống cho dù đã quá sốt ruột.

- Điều này chứng tỏ Vạn Ninh không tầm thường, chúng đã có manh mối gì đó, Con đã xử lý mọi đầu mối chưa.

Người thanh niên cung kính hộp một ngum rượu nhỏ sau đó đặt chén xuống.

- Ngay từ lúc có biến con đã nghĩ ra chuyện này và cho thủ tiêu hết rồi ạ.

Lão già vẫn ung dung vuốt vuốt cái chén. Sau đó nhắm một hơi nhỏ.

- Báo hiệu cho bọn người kia đi, đã không khống chế được thì hủy diệt đi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Nguyên nhân của mọi vấn đề

Trên đường tiến quân vội vã vào hoàng thành thì Quang Điều đang ở một bên thì thăm cùng Nguyễn Chi Long.

- Chi Long sư huynh, bệnh của lão sư đã đỡ chút nào chưa?

- Cảm ơn sự đẽ quan tâm, có “đơn thuốc” kia thì lão sư đã quét hết bệnh tật rác rưởi rồi...

- Tốt tốt...

Quang Cán gật đầu cho là phải, lần này nói chuyện thì mở lời hơn nhiều, khiến người bên cạnh cũng nghe thấy.

- Không biết dây thừng của sư huynh đã chuẩn bị đủ?

Chi Long gật đầu gãi tai.

- Ta nói này, Thủy sư ít nhất cũng có ba ngàn người, cũng có thể giúp một hai, không ngờ sư đệ chỉ yêu cầu bang dây thừng đi cạm, không khỏi quá xấu hổ sư huynh đi.

- Huynh đừng có coi thường, lúc này kẻ tốt người xấu không biết đâu mà lẫn, huynh chỉ có 3 ngàn người quân không nổi tù binh đâu. Tốt nhất trời cả lại.

Nói đến cũng buồn cười, Quang Cán yêu cầu 3 ngàn thủy sư Huế quân binh đi theo không ngờ là vác dây thừng trói người. Không ngờ quân Vạn Ninh quá là tự tin rồi. Dây thừng dăng buồm này nọ ở chỗ thủy binh doanh gần như đã gom cả cho binh sĩ Thủy Doanh dăng trên vai lon ton chạy theo Vạn Ninh quân.

Dẫn đầu Vạn Ninh quân là 1000 quân chính quy thực sự. Họ lăm lăm trong tay súng trường Dreyse M1841 của người Phổ. Cách thức hành quân của Vạn Ninh mặc dù nhanh nhưng rất nhịp điệu mà không hề tỏ ra loạn đội hình. Nhánh quân ăn mặc không đồng nhất, không chính quy chính là 3000 hải tặc tại Cát Bà đã được huấn luyện hơn một tháng nay. Họ có thể là quy củ không được, đội hình không đúng nhưng cũng rất tinh nhanh, thật so với nông dân cầm súng thì mạnh hơn nhiều.

Đội quân này mau chóng áp sát phía sau phản quân của Trương Đăng Quế và đồng bọn. Lúc này phản quân đang hưng phấn bùng bùng mà tấn công vào từ Cẩm Thánh, mặc dù Tự Đức đã điều một số tay súng qua hai cổng Đông, Nam để hỗ trợ diệt voi chiến nhưng vì thời này thông tin phải chạy đi chạy lại nên lỡ chiến cuộc. Không ngờ voi chiến đã ép được nhánh quân của Đoàn Hữu ái vào trong Từ Cẩm thành, Cổng của từ cẩm thành cũng chỉ làm bằng thuần gỗ, gia cố một ít đồng nên rất dễ bị công phá. Lúc này hai quân đã kẹt cứng tại cổng Đông và Nam nên tác dụng của súng ống lại không cao. Tên bắn vù vù xem ra lúc này hiệu quả hơn nhiều. Voi chiến đã bị dẹp đi để nhường đường cho bộ binh tiến công vào trong nội Từ Cẩm Thành. Cửa thành quá bé, để cho Voi chiến đi lọt thì phải phá vỡ rất tốn thời gian. Nhưng lúc này không cần thiết phải nhờ đến voi nữa rồi. Sau hai tiếng đồng hồ chiến đấu, cộng thêm thời gian bin voi dầy xéo thì quân thủ thành chỉ còn lại ba ngàn mà thôi. Cộng thêm hơn hai ngàn đao binh trong Từ Cẩm thành thì hoàn toàn không phải đối thủ của phản quân đông đúc, khí thế bùng bùng.

Lúc này năm trăm tay súng nội thành đang phải phân ra để thủ cổng bắc, số tay súng phải đi viện trợ hai cổng Đông, Nam không hề phát huy hiệu quả vì lúc này bộ binh đao thuẫn hai bên kết cứng lại với nhau. Không thể có không gian cho xạ thụ hành động. Nếu muốn bắn địch nhân thì họ phải bắn quân ta trước.

Nhiều tên nhanh trí trèo lên cây, lên lan can thậm trí là nóc nhà để xạ thủ nhưng với tình thế loạn đến thế này thì 100 tay súng không làm cho tinh thần của quân địch xuống cho được. Nhất là chỗ đang va chạm giữa hai quân thì họ càng không ra tay được, chính vì lý do này xạ thủ đã bó tay. Họ chỉ có thể điên cuồng bắn vào nơi xa xa tránh đi vùng điểm nóng va chạm mà thôi.

Phản quân lúc này hưng hân vô cùng, chiến thắng đã nằm rất gần tầm tay của họ rồi. Bỗng nhiên Trương Đăng Trự nghe thấy tiếng ồn ào phát ra từ hậu quân, sau đó là một loạt tiếng nổ đoàng đoàng như sét đánh.

Hóa ra Quang Cán đã đuổi kịp vào hoàng thành, gặp đám quân lính nhỏ đang quay lưng lại thì hắn không nói nhiều mà ra lệnh nổ súng. Điều thiếu đã dặn rồi, vào đến kinh thành không cần biết quân ta hay quân địch, bắt lại hết rồi giao cho Tự Đức xử, không cần quan tâm nhiều. Ô hay tiểu tử tổng đã dặn dò thì cứ thế mà làm thôi. Vậy nên Quang Cán ra lệnh cho binh sĩ hải tặc bắn một loạt giết gà dọa khỉ.

Nghe tiếng động thì phản quân đang nhao nhao bỗng nhiên giật mình quay lại. Không quay lại thì thôi, quay lại họ hải hùng khiếp vía. Một đạo quân trùng điệp không biết như quỷ thần lúc nào xuất hiện mà chĩa súng về phía mình. Sợ hãi hơn nữa là những người đồng đội đứng sau cùng của họ đang dấy dựa kêu gào trong vùng máu, có những người bị bắn lưng phòi mà ứa máu qua đường hô hấp nên kêu cũng không ra tiếng mà chỉ lục đục bọt máu phun ra. Còn có những tên nằm gục mềm oặt trong vùng máu, đảm bảo đã chết rồi không thể chết thêm được nữa.

- Con mẹ bon chó để dám tạo phản, quý xuống vớt binh khí không thì chết.

Tiếng hét vang như sấm, Nhưng không phải chie vang lên ở một nơi mà vang lên mấy chỗ trên các con đường từ Hoàng thành dẫn vào Từ Cẩm thành. 100 binh chính quy Vạn Ninh dẫn 3000 quân hải tặc phụ binh cũng chia ra mấy nhánh để tập kích phía sau các nhánh quân.

Các binh sĩ của phản quân có kẻ nhanh trí vớt đao kiếm dẹp qua bên đường mà ôm đầu quỳ gối, nhưng phần đa là vì quá bất ngờ mà chưa kịp phản ứng.

- Dm chúng mày dám không nghe theo. Bắn cho lão tử.

Tên sĩ quan hung thần ác sát quân Vạn Ninh ra lệnh một loạt. Đây là sĩ quan già rơ của Vạn Ninh quân đã có 3 năm phục vụ đánh nam dẹp bắc, không phải lũ tân binh vẫn đang chân ướt chân ráo. Suy nghĩ của họ chỉ có một, đó chính là phục tùng mệnh lệnh cấp trên. Lý tưởng của họ chỉ có một, đó là bảo vệ Vạn Ninh, gia hương của họ. Lần này họ vào Huế là thực hiện nhiệm vụ, chả có chút tình cảm thương xót nào. Còn lũ hải tặc thì thuộc dân ngoại bang, họ sợ Vạn Ninh như sợ cọp, lời Vạn Ninh nói là thánh chỉ. Vậy ra họ ra tay không hề thương tình.

Đoàng, đoàng đoàng... một loạt tiếng nổ vang lên, những người đang ngơ ngác ngác kia lại như những cây lúa chính mọng sau đó dính liềm sắc mà ngã rạp mộ đám. Có người gào thét muốn chạy trốn nhưng vô lối, hai bên đều là nhà cửa cả. Tất nhiên cũng có những tên lách khe hẹp mà chạy, nhưng phần lớn là bị kẹt lại nơi đây. Lúc này đến ngu cũng hiểu ra họ không có đường rồi.

Đoàng, một tên đang tính chạy trốn ngã xuống.

Tên chỉ huy chống cây súng quát to:

- Bỏ mày nói quý xuống hai bên đường cho nghe hay không, chạy chết, đứng chết.

Tiếng của gã to như sư tử hồng, bất kì tên phản quân nào nghe thấy đều quỳ rạp xuống cả.

- Con mẹ mày không nhe quý một bên đường sao?

Tên chỉ huy thô tục chửi bậy sau đó giờ chân đá bay một tên đang quỳ giữa đường cản lối quân Vạn Ninh tiến lên.

Vạn Ninh tiến quân, Thủy doanh đi sau trối người, bắn dọa, quỳ, trối người, một vòng tuần hoàn luân chuyển cho đến khi Trương Đăng Trự nghe thấy động tĩnh thì quân Vạn Ninh đã đến rất gần rồi. Lúc này Quang Cán đang dật bên người một đứa bé 9 tuổi không phải là Nguyễn Phúc Ứng Chân thì là ai nữa. Con bài chiến lược của Trương Đăng Trự không ngờ rơi vào tay Quang Cán.

- Vạn Ninh quân?

Trương Đăng Trự đau khổ cười thâm mà hỏi:

- Phải.

Quang Cán không mặn không nhạt trả lời.

- Người và ta không xung đột lợi ích sao phải làm khó Trương mỗ, phò trợ âu Chúa lên ngôi ta và người chia nhau chức Phụ Chính Thân Thần.

Không ngờ đến lúc này Trương Đăng Trự còn tung ra chiêu này, tuy rằng thô kệch nhưng nó đánh vào lòng tham của con người. Quang Cán có binh lực, có tiền, giờ lại có thể nắm đại quyền trong tay. Máy ai có thể kháng cự được. Tình thế bỗng nhiên ngưng đọng lại.

Lại nói đến Diêu thiếu đang điên cuồng phóng đi trong đêm tối thì lúc này Một mảng pháo hoa bất ngờ được đốt bên bờ biển Thuận An. Kể từ rất xa ngoài khơi một hạm đội đang neo thuyền ngoài đó. Không ngờ ngoài Can cân ca em binh ngoài biển xa còn có một hạm đội khác cũng làm chuyện tương tự. Nhưng mà nhóm này có vẻ cách rất xa ngoài hải phận vậy nên thông báo bằng pháo hoa kia đặc biệt hoành tráng, đặc biệt lớn, giống như những đợt triều đình bắn pháo hoa trong tết Nguyên Tiêu vậy. Chỉ riêng bố trí pháo hoa này thôi đã thấy được những người đứng sau khí phách ra sao. Chỗ pháo hoa này không 3 ngàn lượng là không có bố trí ra được.

- Tướng quân tín hiệu đã phát ra, chúng ta xuất phát chứ.

- Liệu có trá không?

- Tôi nghĩ là không, kẻ đó chẳng có lợi lộc gì khi nói dối chúng ta cả.

- Xuất phát.

Quang Cán ém quân gần hơn nhóm Hạm đội này nhiều nên không phát hiện ra họ. Mà nhóm kia cũng không có thấy Quang Cán Hạm đội. Nói chung biển cả mênh mông, nếu không chạy theo lộ trình thì xác suất gặp nhau không có cao chút nào.

Trong lúc này Diêu thiếu vẫn đang cầm bản hiệp ước vẫn đang còn mới mùi mực trong tay, hai hàm răng hằn cắn chặt lại. Diêu thiếu không để ý thấy môi mình đã bật máu từ lúc nào.

Chuyện nói về 2 ngày trước đây khi mà Diêu thiếu mới đặt chân về Vạn Ninh. Một vị sứ giả từ phương xa tới đã ở đó chờ đợi hân hân sẵn rồi. Người ta có câu lai giả bất thiện, mà thiện giả thì bất lai. Người đến gặp Diêu thiếu không ngờ là James Bruce cố vấn quân sự và chính trị cấp cao của Michael Seymour Đô Đốc thủy quân Hoàng Gia anh, người đứng đầu các lực lượng quân sự của Anh quốc Tại Đông Á và Đông Nam Á. Michael Seymour chính là chỉ huy của cuộc chiến nha phiến lần thứ 2 của liên quân và nhà Thanh. Và James Bruce đến đây với một bản hiệp ước bất bình đẳng đến sôi máu của Anh quốc dành cho Vạn Ninh, hay nói đúng hơn là cho Diêu thiếu.

Việc làm ăn ngày nui vàng của toàn quyền HongKong Charles Straubenzee chẳng mấy chốc mà đến được tai Michael Seymour. Tất nhiên Michael Seymour không thể ép được Charles Straubenzee vì cho dù Charles Straubenzee là thuộc cấp nhưng ông ta cũng đứng đầu một thực dân địa chính quyền là HongKong. Và lại nước anh lúc này nội quốc gia nói chuyện với nhau sẽ phải dựa trên luật pháp. Về quyền lực thì Straubenzee dòng họ cũng chẳng nhỏ hơn gia tộc Seymour. Chính vì lý do này Michael Seymour muốn trực tiếp ép Vạn Ninh. Nhưng mà Michael Seymour biết nếu mình ra tay một cách trực tiếp sẽ bị Charles Straubenzee ngăn cản. Charles Straubenzee dĩ nhiên không muốn ai đá bát com của mình cả.

Nhưng cơ hội trời cho đã đến với Michael Seymour khi mà quân Pháp bỗng nhiên muốn thuê quân Anh nhảy vào Đại Nam. Tất nhiên Michael Seymour đồng ý hai tay, nhưng hân đồng ý mà không hề kí kết văn bản chính thức nào. Không kí kết nhưng rất hào phóng xuất quân lần này, nói rằng trả tiền sau cũng được.

Số là Pháp quốc gặp quá nhiều khó khăn tại Nam Kỳ, họ tính toán kể cả họ có đổ thêm bao nhiêu quân vào Nam Kỳ cũng không đủ. Người Việt đánh trên đất họ, chỉ cần đủ vũ khí thì vài triệu đàn ông việt có thể đánh. Pháp có thể điều 100 000 người đến Đại Nam không? Điều này là không thể.

Về chiến thuật phong tỏa thì họ cũng bất lực, phong tỏa được Nam Kỳ đã khó rồi chứ đừng nói là cả vùng biển trải dài. Những chiến dịch quân sự tại Bắc Phi cũng đang cần người, họ không thể đổ hết vào Đông Nam Á khó nhằn này.

Vậy nên Pháp quốc muốn chơi một bước hiểm, may sao lúc này lại có một nhân vật bí mật gặp gỡ họ. Và thân phận người này chắc chắn là tin tưởng được, ông ta không hề có lợi khi nói dối Pháp. Và người này trao cho Pháp một cơ hội có thể đánh thẳng trung tâm đầu não của Đại Nam, bẻ gãy đập tan ý trí chiến đấu của đất nước này.

Để thực hiện kết hoạch này người Pháp đã gom quân ở Quảng Châu loan, thuê Tây Ban Nha ở Phillipine, Thê Quân Anh tại Miến Điện. Cùng tập trung vào khúc giữa của con rồng Đại Nam muốn chặt nó ra làm hai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Hiệp ước bất bình đẳng

Mọi chuyện phải bắt đầu từ ngày Điều thiếu nhận được bức thư từ Tự Đức yêu cầu cắt tướng gọt binh. Một cái yêu cầu tưởng như cực kì bất hợp lý trong hoàn cảnh đó lại làm cho người ta thấy hợp lý. Vì lúc đó là gian đoạn mà Vạn Ninh cùng triều đình đang thương thảo điều kiện giao dịch. Và ai cũng coi đây là điều kiện giao dịch giữa triều đình và Điều thiếu mà thôi. Nhưng trong cái hợp lý lại có cái không thỏa đáng, vì yêu cầu này lại từ Tự Đức mà ra.

Người nào đó có thể coi Tự Đức là bị ép buộc mà chấp nhận cúi đầu với Đoàn Hữu Trưng đưa ra yêu cầu này. Nhưng Điều thiếu lại hiểu rõ không phải. Nếu là bị ép buộc thì lá thư của Tự Đức phải cực kì khách khí. Kêu như Trẫm lệnh khanh này nọ... Nhưng lá thư của Tự Đức ngầm ám chỉ cho Điều thiếu một ý đó là “Ta tự nguyện viết lá thư này, và ta cần binh hỗ trợ”.

Chính vì điều này Điều thiếu nghĩ mọi hời rồi sẵn khoải đáp ứng, hẳn đoán được Tự Đức đã có được thỏa thuận nào đó với nhóm Đoàn Hữu Trưng. Tuy không thật rõ ràng nhưng chắc chắn phải có thỏa thuận, nếu không thì Đoàn Hữu Trưng không ngu mà để Tự Đức mang 5 ngàn quân trung thành vào kinh sư. Một kẻ bị truất ngôi, và một kẻ phản nghịch truất ngôi có thể ngồi lại cùng đoàn kết đưa ra thỏa thuận thì chỉ có một nguyên nhân đó là họ chịu mỗi uy hiếp mà bản thân họ có thể tự giải quyết.

Từ những suy đoán mơ hồ về thế lực sau lưng thao túng Đoàn Hữu Trưng cho đến lúc này thì Điều thiếu càng chắc chắn về sự tồn tại của thế lực kia. Bản năng, kinh nghiệm cùng tư duy sắc bén của một đặc vụ cao cấp mà không nghĩ ra những chuyện này thì quá hồ danh việc tổ quốc bỏ tiền ra đào tạo anh rồi.

Nếu đã có nhận định này thì sẽ đi đến nhận định khác. Lá thư này chắc chắn đã có người xem qua, vì thế lực đã đủ thao túng mọi thứ ở Đại Nam đến vậy thì không có gì lá thư này có thể bí mật được. Vậy Điều thiếu có hai con đường để lựa chọn, một đó là tự mình cử mật vụ vào Kinh để bám báo, hai là để tên sứ giả truyền thư. Nếu để tên mật vụ vào kinh thì chẳng khác nào báo cho đám người kia biết được rằng Điều thiếu đã nghi ngờ họ. Đã làm cái tổ chức khủng bố đến thao túng một đất nước thì đầu não của nó không thể là người nào heo được.

Vậy chỉ có thể giả mù mưa xa mà để tên sứ giả truyền tin về thôi, nhưng chắc chắn tin này sẽ lộ. Vậy lại có hai lựa chọn, thứ nhất từ trời thẳng thừng yêu cầu của Tự Đức, hoặc là tỏ ra tuyệt đối trung thành ủng hộ mà tuả theo. Nếu từ trời Tự Đức thì khác gì là tỏ thái độ không quan tâm gì đến ông ta sau đó bí mật phái quân hì sao, vậy thì không một thế lực nào e dè Vạn Ninh nữa, vì Vạn Ninh đã có ý định bỏ mặc Tự Đức rồi. Đến lúc đó thì vị cựu hoàng này chết càng nhanh. Nhưng nếu Điều thiếu tỏ ra trung thành, trung thành vượt cả mức mà Tự Đức yêu cầu thì hẳn sẽ có lợi cực lớn, thứ nhất Tự Đức sẽ thưởng thật hậu nếu chuyện thành công, Điều thiếu chẳng cần tiền bạc nhưng hẳn lại cần không gian tự do phát triển. Tự Đức có thể cho hẳn cái này. Cái lợi thứ hai đó là cả thiê hạ đều biết Điều thiếu trung thành với Tự Đức 200%, vậy nên đưa nào muốn động vào thì chuẩn bị chờ lửa giận của Vạn Ninh. Tất nhiên như vậy cũng có thể kiểm chế một số người nhất định.

Nhưng Điều thiếu biết Tự Đức tính sai tình hình. Hoặc là quá tin vào lực lượng có thể bảo vệ hắn. Vì chỉ cần 5 ngàn quân này thực sự động hướng Nam thì cũng là ngày Tự Đức điểm danh số âm tào. Làm trong ngành Mật Vụ Điều thiếu thừa hiểu được một tổ chức đã có thể âm thầm thao túng một quốc gia đến cấp độ S như thế này thì họ sẽ hùng mạnh thế nào. Nếu cứ ngang nhiên đưa 5 ngàn quân vào triều thì chắc chắn không kịp.

Vậy là Điều thiếu quyết định chơi bài “Giả vờ sửa đường mà bí mật tấn công” (Minh tu sạn đạo ám lộ trần thương). Bề ngoài hắn đánh nhau âm ỉ với quân Lê Duy Phụng nhưng mà trong tối Trần Quang Cán dẫn theo 1 ngàn binh đi đánh Cát Bà, đánh tới đánh lui cả hai kéo nhau ra biển. Đây chỉ là màn kịch vì hải tặc đã quy thuận Trần gia, đây mới là con bài mà điều thiếu dựa vào.

Tất nhiên còn một con bài nhỏ là Nguyễn Chi Long phó thống lãnh Thủy Sư Huế. Người này và Phạm Phú Thứ bị Điều thiếu theo dõi đã lâu nên tin được. Nói chung đã làm cái nghề mật vụ thì xung quanh toàn là địch nhân, rất có ít người có thể khiến Điều thiếu tin tưởng hoàn toàn. Ví như Dương Tú Ninh mấy ngày đưa đi chiều mộ nữ binh cũng là mấy ngày Điều thiếu thả nài ra để nài có thể tự do liên lạc, tất nhiên sẽ có mật vụ theo dõi. Nếu mà có gì bất thường thì đảm bảo giờ đây em ấy đã có xanh mề. Cái đầu dưới của Điều thiếu không quản được cái đầu trên của hắn.

Còn vì sao mà Điều thiếu tin tưởng sẽ có binh biến sớm ở Kinh Đô, đơn giản vì một câu trả lời của lão Vương gia phụ thân của Nguyễn Phúc Ứng Chân: “Vô sự”.

Câu hỏi mà Điều thiếu dành cho lão là từ ca nhà ông có binh an không. Bình an mới bàn tới chuyện cưới xin, vì chỉ có Nguyễn Phúc Ứng Chân sống tới mới có thể dựng hán hên làm đế, mà như vậy thì con gái ông mới đáng để cha con chúng tôi cưới. Đôi khi lời ít nhưng mà nếu đủ thông minh thì sẽ nhận ra rất nhiều. Tất nhiên để có một sự trợ lực cực lớn thì Vương Gia dĩ nhiên nói thật. Vì lúc này lão đâu biết có một thế lực khổng lồ trong bóng tối giúp con lão đăng vị đầu. Chính vì thế Vạn Ninh lúc này trong lòng Vương Gia mới là nhân tố quan trọng. Ông đã trả lời thẳng thắn Nguyễn Phúc Ứng Chân vô sự. Mật vụ Điều thiếu dâng đầy kinh thành mà vẫn không có tung tích, ngay trong hòm chính biến họ cũng heo dỗi kĩ Vương Phủ. Ứng Chân không về đây. Nhưng Lão già này lại biết chắc chắn con ông ta vô sự. Điều này có nghĩa có kẻ đã cố ý cứu Ứng Chân. Mà Ứng Chân có chức năng gì? Hẳn chỉ có một chức năng đó là làm lá cờ để người ta lợi dụng đảo chính mà thôi.

Tổng hợp lại cuối cùng việc đưa Quang Cán đi trước quả là đúng sách.

Nhưng Điều thiếu không ngờ nhóm người kia năng lực lại lớn đến vậy, có thể kéo người Pháp vào chuyện này. Chứng tỏ họ phải có mối liên hệ khiến người Pháp tin tưởng. Còn nếu nói không liên quan nhóm người trong bóng tối chết tiệt kia thì Điều thiếu không tin. Tại Sao Pháp không tới sớm không tới muộn mà chắc hẳn sẽ tới Huế trong thời gian này. Pháp có thể đánh Hà Nội, Vạn Ninh, Đà Nẵng, Tất cả đều dễ hơn là đánh vào thủ đô của một quốc gia. Nhưng trùng lại có thể tin tưởng mà thuê mướn quân lính khắp nơi. Điều này đã chứng minh tất cả. Tất nhiên mọi chuyện chỉ là suy đoán, nhưng nó phải có cái logic của nó, mà khi logic hợp lý cao thì xác suất gần sự thật cực lớn. Chính điều này khiến Điều thiếu như điên mà lao đi Huế, hẳn không muốn Đại Nam vương triều sụp đổ, ít nhất là vào thời gian này.

Nhìn bản hiệp ước kí cùng người Anh Điều thiếu mạch máu nơi mạng tai lại giật gật.

James Bruce gặp mặt hắn là đề cập luôn là muốn công nghệ chế Heroin nếu không thì Hạm đội của họ sẽ nhận lời thuê mà tiến đánh kinh đô Huế. Và hắn cũng nói rõ lúc này Hạm đội của Anh đã cung Pháp xuất Phát từ Quảng Châu Loan được một ngày, nếu Điều thiếu không quyết định ngay thì sẽ chậm vì nếu muộn sẽ không kịp thông báo cho Hạm đội Pháp dừng lại.

Điều thiếu cũng chẳng vừa hần kinh kinh mà hỏi luôn: “mày nhìn tao giống người yêu nước không, tao là quân phiệt đấy, Huế bị đánh liên quan gì bố”

Tất nhiên là Điều thiếu nói láo rồi, nhưng trên bàn đàm phán chẳng ai đi nói thật cả.

Nhưng James Bruce lại cũng không vừa: “á thằng này được, vậy thì bọn bố đánh xong Huế thì ngược lên Bắc thiên mây.”

Điều thiếu vỗ vỗ ngực: “Ồi sợ quá, mày có tin ông vác thuyền theo Phở chạy luôn không, ông éo tin là qua phở sống rồi ở đó chế Heroin làm giàu thì mày làm gì được ông”

James Bruce cười đều: “Mày chạy đường nào, bố mày thông báo cho các cảng Anh quốc ở Miến Điện, Ấn Độ, hạm đội của mày không cần bỏ xung nước, than”

Điều thiếu hơi bí nên hần ức chế mà tung bàn “Dcm, mày giỏi, được rồi nếu mày thích thì tao có hai cách chơi với mày. Một là tao đi HongKong sống dưới bảo hộ của Charles Straubenzee, sau đó liên hệ nữ hoàng Victoria bán cho hoàng gia Anh, tao đảm bảo tao sẽ có nhiều quyền lợi hơn là bán cho mày. Ít nhất dưới sự bảo hộ của Hoàng Gia Anh thì mày có bắt tay cùng Pháp đánh tan Đại Nam thì tao cũng đi Châu Phi xin một mảng thuộc địa làm cái quốc vương coong coong. Mà cung lắm mày ép bố đến đường cùng bố sẽ tung luôn công thức Heroin cho ai cũng biết đến lúc đó thì hay rồi.”

Điều thiếu là nói thật, ép hần là hần sẽ làm như vậy.

Tất nhiên tư bản là nói đến lợi ích mà không nói đến cạn tàu ráo máng với nhau như vậy. James Bruce đưa ra là giá trên trời để ngồi xuống bàn bạc mà thôi. Cuối cùng thì Michael Seymour và James Bruce đều muốn ăn lỗ, muốn tiền về gia tộc họ mà thôi. Làm lớn lên thì con mẹ nó chả được lợi gì có khi Điều thiếu điên lên là hết cả cháo đề húp.

Đến lúc này thì ngồi vào bàn đàm phán thật sự rồi. James Bruce muốn Michael Seymour và James Bruce sẽ là đại lý độc quyền duy nhất của K&R để bán Heroin. Tức là Điều thiếu biến thành nô lệ lao động để tiền vào túi bọn nó. Điều thiếu tất nhiên méo chịu, thế là cãi vã nhau một hồi về giá cả, cộng địa bàn độc quyền của hai bên. Cuối cùng Điều thiếu phải chấp nhận kí hết một hiệp ước thương mại bất bình đẳng. Điều thiếu phải cung cấp cho Michael Seymour và James Bruce với giá cả thì bị ép thâm thương, ví như 500kg làm ăn cùng Charles Straubenzee thì Điều thiếu lãi 1,2 triệu £. Nhưng làm ăn cùng hai con Linh cầu này thì 500kg Điều thiếu chỉ lãi được 600.000 £. Tức là lợi tức kém đi 50%. Ngoài ra toàn bộ Châu Á là do Michael Seymour và James Bruce độc quyền. Nhưng có một vài ngoại lệ đó là HongKong và Quảng Châu vẫn thuộc về Charles Straubenzee. Và Đại Nam cùng các vùng thuộc địa của Đại Nam thì không được xuất heroin vào.

Còn về Châu Phi thì cũng thuộc quyền phân phối của James Bruce muốn Michael Seymour trừ thuộc địa của Đại Nam (Nếu có), Phở (Nếu có). Châu Âu là nơi bàn bạc nhiều nhất vì nơi này phải cãi nhau từng quốc gia một. Và nói chung phần lớn Châu Âu là thuộc phe James Bruce muốn Michael Seymour. Châu Mỹ thì Điều thiếu quyết không nhượng bộ. Hần yêu cầu có được Nam Mỹ, còn Bắc Mỹ thì tùy.

Nói chung nhìn qua vẫn chưa thấy điểm nào quá có hại phải không? Nhưng hãy nghĩ xem tự nhiên mình có thể cung cấp thuốc cho toàn cầu với giá 10 £ tự nhiên có thằng nhay vào cướp hơn ¾ thị phần và yêu cầu mình bán thuốc cho hần với giá 5 £. Mà quan trọng nhất là thị trường gần nhà tức là Châu Á thì bị hần xén hết. Đại Thanh giàu như thế, Ấn Độ nhiều dân như vậy.. ời nghĩ đến mà đầu lòng. Còn các thị phần James Bruce muốn Michael Seymour nhà ra toàn là những nơi xa lắc lơ so với Điều thiếu lúc này. Quan trọng nhất là sản lượng heroin có hạn. Phân ra 80% giá thấp cho James Bruce muốn Michael Seymour, chỉ có 20% giá cao cho Charles Straubenzee thì thu hoạch của Điều thiếu giảm đến trăm trọng. Rất nhiều hạng mục cần đầu tư có lẽ vì cái bản hiệp ước này mà kéo dài đến vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Cán ca sắp thành Hoàng Thân

Thật ra nói cho cùng nếu Điều thiếu là người kinh nghiệm thật sự trên thương trường sẽ nhìn thấy rất nhiều kẽ hở của bản thương thảo này để có thể lợi dụng. Nhưng tình thế bất lợi về mặt quân sự khiến hần vội vã mà bỏ qua rất nhiều thứ. Đáng tiếc chuyên gia Robert không có mặt vào lúc này nên Điều thiếu bị thiệt quá nhiều. Nhưng tình thế ép buộc khiến Điều thiếu không thể không đưa ra quyết định.

Chuyện Anh có thực sự muốn giúp Pháp đánh Huế hay không hần không cân nhắc mà cũng không muốn đánh cược. Điều thiếu lúc này vẫn chưa thể là lãnh đạo tinh thần của người Việt cho được. Tầm ảnh hưởng của Vạn Ninh cực kì hạn chế, tinh thần của dân Việt vẫn là Kinh Đô Huế, Kinh đô Huế bị đánh hạ đồng nghĩa với việc cả tinh thần người Việt sụp đổ trong nháy mắt. Và đến lúc đó hậu quả sẽ tồi tệ vô cùng. Điều thiếu không muốn làm kẻ lưu vong, nhưng sức của mình hần vào lúc đó làm sao có thể thay đổi căn khôn.

Còn ý nghĩ bỏ đi nơi khác lập nghiệp thì Điều thiếu từ trước đến nay chưa nghĩ đến. Nếu hần muốn giàu sang hưởng thụ thì có thể đi bất kì đâu đều có thể, với bộ não biết trước nhiều dữ kiện lịch sử, với một bản lĩnh cá nhân không tồi, muốn hưởng thụ chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Điều thiếu không ngờ sau khi chết còn được ông trời ban cho một cơ hội sống thứ hai, hần làm tất cả vì cảm thấy trên vai của mình có trách nhiệm phải làm như vậy. Hần phải giúp được dân tộc Việt qua tình cảnh khó khăn lúc này thì mới xứng đáng với cơ hội được hồi sinh diệu kì như vậy. Đây là lý do Điều thiếu không muốn lấy Huế ra làm con bài đặt cược xem người Anh muốn hay không muốn đánh Huế.

Còn cư xử của người Pháp khiến Điều thiếu hiểu ra một điều, Đại Nam quá quan trọng với chiến lược thực dân Châu Á của quốc gia này, điều này chứng tỏ Lào, Cao Miên quan trọng không kém. Việc Pháp có thể điên cuồng làm ra rất nhiều chuyện khiến cho Điều thiếu thực sự lo ngại về một tương lai trước mắt.

Lần này Pháp điên cuồng đến mức thuê cả Hạm đội của Anh, vốn dĩ là đối thủ thực dân của họ. Thì lần tiếp theo họ có thể bắt chấp mà kéo quân từ Algérie đến

Đại Nam chứ? Thành thử ra nếu may mắn lần này thoát kiếp thì Điều thiếu phải hoạch định lại rất nhiều chiến lược. Chiến tranh không phải cứ lao vào bựp bựp đánh thắng là thắng thật. Có đôi khi thắng trên chiến trường nhưng lại thua về thế trận, để rồi hệ quả là đề là những phiền toái đến không thể nào thu lại được.

Quay lại với tình hình tại Kinh Đô Huế, Cửa Đại cung môn, lúc này sau khi Trương Đăng Trự hỏi Quang Cán thì tất cả mọi vật như tĩnh lại. Xung quanh không ai dám cất ra một âm thanh, đến thờ họ cũng phải nín bé hơi để chú ý nghe câu trả lời của Trần Quang Cán. Vì câu trả lời này có thể quyết định sự sống, chết của rất nhiều người.

- Phụ Chính Thân Thần? Lão tử không hứng thú. . .

Câu trả lời của hắn khiến phản quân ào ạt mà vật ra đất không đứng dậy được, trên vai họ lúc này như có vạn cân đè nặng. Trương Đăng Trự thì phún ra một bọc máu uất hận rồi ngắt đi. Quân thủ thành hò hét vang dội vì họ biết người đến là bạn quân. Người đến là thiên thần cứu mạng của bọn họ. Nhưng đáp trả lại sự hò reo của thủ quân chính là tiếng quát vang trời.

- Hò cái gì mà hò, buông vũ khí, quỳ xuống nếu không bắn bỏ.

Đây đúng là đại diện của không phân địch ta hỗn đản vô cùng, kiểu như bố mày là bá nhất ở đây, méo cần biết ai hết quỳ đó cho ta.

- Tướng quân, chúng tôi là Long võ quân. . .

Một tên cứng đầu cứng cổ la lên, đáp trả hắn là bang một tiếng, óc não bay tứ tung. Cuối cùng sau một đêm anh dũng chém giết, thắng lợi đến rồi, chẳng những không được hưởng thụ mà vì lăm mồm một câu thì đúng sĩ này đã ô hô ai tai mà ra đi.

Mọi người lúc này mới hiểu rõ Vạn Ninh quân là không nói đùa, cứ thế mà quỳ cho lành. Vợ và vợ vẫn chẳng được thưởng công vì anh dũng chiến đấu mà lại mất mạng oan.

Sự việc cứ thế mà tiếp diễn đến tầm 2 giờ sáng thì toàn bộ nội khu Hoàng thành sống yên biển lặng rồi. Chỉ thấy lúc này la liệt người bị trói gô lại. Người đứng chỉ có Vạn Ninh quân mà thôi. Đến cả Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác dù cảm tức vạn phần cũng phải chịu nhịn mà bị trói gô như bánh tét. Cũng may Đoàn Hữu Trung cùng Tôn Thất Cúc ở bên Tự Đức khi quân Vạn Ninh xộc đến thì mới thoát được cảnh bị trói gô.

Lúc này Tự Đức đã nhìn thấy được Quang Cán dẫn đầu đám quân Vạn Ninh xông đến mà mừng đến rơi nước mắt. Tự Đức nghĩ đến lần này mình chết chắc rồi, không ngờ lại có thể kì tích thoát hiểm như vậy. Tự Đức ngàn ngờ vạn ngờ không ngờ đến thế lực hắc ám sau màn lại mạnh đến vậy, mà hắn trầm tính vạn tính cũng không tính ra Vạn Ninh thần cơ diệu toán có thể lam thâm hành quân đến tiếp cứu lúc này.

Tân Trị là nửa mừng nửa lo không biết hắn sẽ bị xử trí ra sao. Vẫn biết Tự Đức nhận hắn là con, những ngày qua cũng thật lòng đối đãi hắn. Nhưng hành động bắt hết toàn bộ quân Long võ cũng như Kinh quân của Vạn Ninh làm tân hoàng đế sợ hãi. Lúc này quyền đầu là nằm trong tay Vạn Ninh một đạo quân xem ra là một vạn lần nghe lời Tự Đức.

- Trần ai khanh đến rồi.

- Thần đến trễ mong thánh thượng thứ tội.

Tự Đức hơi ngần người, đã ba tháng này không ai gọi hắn như vậy, ý tứ của Quang Cán rất rõ ràng, hắn chỉ nhận Tự Đức là vua Đại Nam mà thôi. Tấm lòng trung này Tự Đức nhận.

Lại một lần nữa toàn trường im lặng nín thở chờ câu trả lời của Tự Đức. Câu trả lời này cũng quan trọng không kém câu trả lời cách đây không lâu của Quang Cán. Nó liên quan lại càng nhiều mạng người cùng tương lai của họ.

- Ha ha Trần ái khanh ở xa thông tin bế tắc, giờ phải gọi Trẫm là Thái thượng hoàng, nào lại đây Trẫm giới thiệu cho ái khanh. Đây là con trai của Trẫm, là hoàng đế đương nhiệm của Đại Nam Tân Trị hoàng đế.

Câu nói của Tự Đức rất là con mẹ nó có ý đồ, đầu tiên nói Trần Quang Cán ở xa thông tin bế tắc để cho Quang Cán và Tân Trị có bậc thang mà cùng nhau xuống. Thái độ chỉ có Tự Đức trong mắt của Quang Cán thì ai cũng thấy rõ. Tự Đức không muốn có xích mích giữa thần cũ và vua mới nên làm ra bước hòa giải này. Còn câu giới thiệu tiếp theo lại con mẹ nó có càn có ý, kiểu như hai vị trưởng bối gặp nhau mà giới thiệu hậu bối chứ không phải là giới thiệu một vị Tân Hoàng.

- Quang cán người không cần lúng túng đa lễ, Tân Trị còn nhỏ, cần phải rèn luyện, cần những lão thần như người phò tá vậy.

Tự Đức lại ném thêm một quả bom vào hội nghị, thôi thì nói thẳng mẹ ra Tân Trị cần người bảo vệ, dạy dỗ cho xong. Nhưng đây cũng có cái hay của nó, tuy làm Tân Trị thiếu đi ba phần uy nghiêm, nhưng lại làm quân quần thêm 4 phần gần gũi. Còn mặt mũi hoàng gia thì cần Tân Trị trưởng thành rồi tự đi dành lấy mới là chính đạo. Tự Đức tin ông còn đó thì Quang Cán vẫn không thay lòng, sự việc hôm nay lần cho Tự Đức tự cho là đúng rất nhiều chuyện. Hắn không biết rằng biểu hiện ngày hôm nay là do Điều thiếu đã lên lịch trước cho Quang Cán. Chỉ có một câu “nhập kinh thì dẹp hết mọi phe, trong mắt không cần coi ai, chỉ cần coi Tự Đức là đủ”. Và Cán ca đang làm quá tốt, biểu hiện không coi ai vào mắt chỉ có Tự Đức đang được Cán Ca phát huy cực độ.

- Lão thần ra mắt thánh thượng.

Quang Cán cũng làm một lễ quy cũ, nhưng hắn tự xưng là lão thần, tức là tự coi mình là bậc trưởng bối luôn rồi. Cán ca năm nay mới 30 cái xuân xanh thì lão cái mẹ gì, nếu những bề ngoài thì cái giá áo xinh đẹp này chỉ có 25 là cùng.

- Trần thúc chớ khách khí.

Tân Trị nói xong mới thấy mình lỡ lời, trong phút chốc hắn quên mẹ nó mất mình là hoàng đế mà lại dùng cách chào hỏi của Đình Đạo công tử để trả lời. Cũng

không trách được hẳn, Tần Trị nói thật rất giống như phụ thân hẳn, đam mê võ thuật vô cùng, cái hẳn hâm mộ và thần phục là các võ tướng đánh đông dẹp bắc, quyền đánh Trung Hoa chân đạp Miến, Xiêm. Chính vì lý do này trong mắt Tần Trị thì Quang Cán Cao to uy vũ chính là vì sao sáng lấp lánh trong đêm, Cái khom mình cúi người của Quang Cán vô hình chung tạo cho Tần Trị áp lực quá lớn khiến cho hẳn nói nhảm.

- Trăm trăm...

Tần Trị lúc này quá bối rối rồi. Bỗng nhiên Tự Đức vỗ vỗ vai Tần Trị mà cười bảo.

- Trị nhi người gọi không có sai. Trăm đã có ý gả cô của người là Gia Phúc Công chúa cho tên này. Nhưng biến động nhiều quá nên chưa có thực hiện được, nay con gọi cũng không sai, nhưng mà chỉ gọi khi không có người ngoài thôi. Trước mặt quần thần thì lễ quân thân không thể bỏ.

Tự Đức cứu Tần Trị một cái mặt mũi bằng độ thông minh không thể chê của ông được, đồng thời có lẽ đây cũng là ý tốt. Dù sao lòng trung thành của Quang Cán là nhật nguyệt sánh không bằng. Vậy nên Tự Đức cũng muốn lung lạc hẳn tướng này. Được cái Thiệu Trị phụ thân Tự Đức cũng học theo mình mạng cái lối hậu cung. Đúng là con đàn cháu đống đề hình dung. Tự Đức có đủ em gái để gả đến sang năm đây. Cái quan trọng là công lao của Quang Cán lớn đến không thể lớn hơn, thế nên gả em gái, kéo quan hệ có khi lại là chuyện cực tốt. Thôi thì thuận thế đẩy thuyền Tự Đức liền quyết luôn.

Chiều chửa cháy của Tự Đức không chỉ cứu mặt mũi Tần Trị mà đánh choáng cả vị Siêu tướng quân Trần Quang Cán. Chiều này đánh cho vị Trần gia chủ đứng há mồm không nói được câu nào. Cuối cùng một sĩ quan nhanh trí nhất trong nhóm nhụ không nổi mới len lén thúc Quang Cán một cái khiến con gấu này giật mình.

- Thăng nào.. Á à ... Vì thần đội ơn Thánh... Thái thượng hoàng.

Tự Đức thấy biểu hiện của Quang Cán lại càng vui vẻ cười mà xoa tay.

- Không sao, không sao... Nhưng mà Trần ái khanh, quân Vạn Ninh nghe nói giàu có vô cùng, sao lần này kiêu binh hẳn tướng khanh dẫn vào kinh lại ăn mặc lôi thôi như vậy?

Tự Đức nhìn đám binh sĩ to cao hơn binh thường phía sau đám binh sĩ Vạn Ninh chính gốc mà hỏi. Đám này là hải tặc nên hẳn mặc đúng là có chú lung tung.

- Khởi bẩm thái thượng hoàng, lần này vì tránh né tai mắt kẻ địch nên thần phải dùng kỳ binh. Đây là nhóm binh sĩ của Đào Cát Bà, xuất thân là theo phản tặc Lê Duy Phụng.

Thông tin quá sức ghê gớm làm cho Tự Đức và chúng quan lại ở đây choáng váng, dám sử dụng phản quân, lại dám cấp sủng cho họ, lại dẫn cả vào kinh đô, lại nhập cả Từ Cẩm Thành, lại đang bao vây toàn bộ thái thượng hoàng và hoàng đế Đại Nam. Đoàn Hữu Trung và Tôn Thất Cúc như bốc hỏa mà định nhảy ra thì Tự Đức khoát tay.

- Chuyện này chắc có uẩn khúc, không ngại nghe Trần ái khanh nói đã, các người đừng vội.

Đúng là yêu ai yêu cả đường đi lối về, khi Tự Đức nhận định là Quang Cán lòng trung bất tận thì hẳn lại nguyện tin tưởng Quang Cán có lý do để làm vậy.

- Khởi thái thượng hoàng, thánh thượng, thật ra đám con cháu này là quân Thái Bình Thiên quốc, nhưng do tranh dành nội bộ mà phải chạy ra biển. Lúc Thần nhận chức ở Vạn Ninh thì gặp lũ này, tính đánh giết một phen nhưng lại thấy lũ con cháu này ngoan ngoãn biết nghe lời lại không còn nơi để đi nên curu mang chúng. Thần cho chúng lên vào phản quân Lê Duy Phụng làm nội ứng. Trần Vạn Ninh thắng lớn cũng có không ít công lao đám con cháu này. Nói chung là lũ con cháu này thần quản được, ở đất Đại Nam để quốc chúng ta cho chúng trăm lá gan cũng không dám làm loạn. Còn lần này đúng là không dùng chúng thì thần không còn cánh kỳ binh nào có thể qua mắt kẻ địch.

Quang cán gọi đám cướp biển là con cháu không có sai, thiếu chủ của bọn họ là con dâu của Cán ca, cán ca gọi bọn chúng là con cháu là chính xác rồi. Còn bọn này cấp cho sủng cho pháo đi nữa thì cũng đổ đám bố lão nếu Điều Thiếu vẫn tại.

- Ô, tốt... Các người đã lập công lao hẳn mã thì là con dân của Trẫm rồi, người đầu đi qua Võ khố lĩnh quân phục cho các hẳn binh của Trẫm, nghỉ ngơi một ngày mai sẽ ban thưởng sau.

Tự Đức làm điệu bộ thu phục nhân tâm nhưng Cán Ca chẳng màng, nhân tâm của đám hải tặc là lấy thực lực ra đong đếm đấy. Bọn này như dã thú, chủ mệnh bọn hẳn ngoan hơn cầu, chủ yếu bọn nó biến thành sài lang ngay lập tức. Vậy nên muốn lũ chết bầm này trung thành thì điều kiện tất yếu là người có thể dùng một ngón tay cũng có thể xoắn chết chúng, vậy thì chúng sẽ ngoan mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Danh sách

Lúc này đây mọi chuyện ở Từ Cẩm Thành cũng đã ổn định lại phần nào. Đến lúc này thì Đoàn Hữu Trung mới dám đứng ra mà bẩm tấu:

- Thưa Thái Thượng Hoàng, thừa hoàng thượng. Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác phó đô thống cùng hơn 7 ngàn binh sĩ gian khổ chiến đấu cả đêm kính mong Trần tướng quân giơ cao đánh khề tha cho bọn họ.

Quả thật lần này có thể thủ vững đến phút cuối cùng này thì công lao của gần vạn Kinh quân theo Đoàn Hữu Ái và ba ngàn Long võ quân rất là lớn. Nhưng đứng là lạnh lòng khi mà Cán ca vào đến kinh là nọc ra mà bắt bằng hết không chừa một ai.

- Trần ái khanh, cái việc này quả thật là khanh làm hơi quá, thôi mau thả họ ra... bọn họ đều là đại công thần cả.

Tự Đức thấy mình mà không ra mặt có lẽ là Trần Quang Cán sẽ không nhượng bộ đấy, nên ông ta đành phải đứng ra hòa giải. Tự Đức biết rõ ý của Quang Cán là quét hết thảy để Tự Đức yên ổn quy vị. Nhưng Tự Đức chỉ biết nhận tấm chân tình này mà thôi, lời vàng ông ta đã nói ra thì không rút lại được. Và lại Tự Đức thấy làm ông chủ sau màn cũng có cái hay của nó nên chấp nhận thế cuộc này mà không muốn đảo loạn một lần nữa.

- Thần tuân chỉ...

Quang Cán cũng chẳng nói nhiều, cũng không giải thích. Hắn cũng không để ý ánh mắt phún hỏa của các vị sĩ quan cũng như binh sĩ Long võ quân hay đám Kinh quân theo họ Đoàn. Vốn dĩ Quang Cán không coi họ vào đâu. Đến lúc này đây thì Quang Cán để lại 1 ngàn tinh binh Vạn Ninh coi sóc Từ Cẩm Thành, để dưới sự điều khiển của Tự Đức còn lại thì đuổi hết ra ngoài Hoàng thành để tiến hành dọn dẹp chiến trường. Không có một nhánh quân nào có thể tiếp cận gần Từ Cẩm Thành nếu không thì sử bắn hết.

Tự Đức rất khoái cảm giác này, vì lúc này Từ Cẩm Thành lại nằm dưới quyền cai quản hoàn toàn của ông ta. Nếu đã như vậy thì làm Thái Thượng Hoàng hay Thánh thượng đâu có gì là khác. Cái cảm giác nắm đại cục lại trong tay lần Tự Đức thoải mái vạn phần.

Đêm đã khuya nhưng hôm nay rõ ràng sẽ là một đêm không ngủ. Tự Đức cho gọi Tân Trị, Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc và Trần Quang Cán về cung Trường Ninh bàn chuyện. Lúc này Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc không có bất kỳ ý kiến gì về chuyện long vệ quân bị đuổi ra khỏi Từ Cẩm Thành, kết quả lúc này của họ là quá tốt rồi, thân là người truat vua Tự Đức, nay Tự Đức quy vị không chém họ là quá nhân từ rồi, ai dám có ý kiến nhiều.

Tân Trị thì không nghĩ nhiều, hắn đã hoàn toàn tin tưởng rằng Tự Đức đã coi hắn là con nên cũng chẳng bận tâm vấn đề này. Lúc này hai mắt vị tân hoàng đế sáng long lanh, chỉ có Trần Quang Cán là supper star trong lòng hắn lúc này mà thôi.

Tất nhiên đi theo nhóm người lớn còn có một đứa trẻ con đó là Nguyễn Phúc Ứng Chân, tên này mới là vị con nhận chính thức đấy. Nhưng lúc này hắn lại thành nhân vật thừa mà lèo đèo theo sau. Tất nhiên Tự Đức rất muốn “thăm vấn” tên này xem mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì.

- Thừa thái thượng hoàng, chúng thần có tội, nguyện mong chịu phạt, trước hết chúng thần xin từ chức quan.

Lúc này cả Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc cời đi mũ ô sa trên đầu mà quỳ đó hành đại lễ, đã đi đến bước này thì họ biết tánh mạng đã không ngại, nhưng quyền lực quan phụ chính sẽ không đến lượt họ. Lúc này Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc chỉ mong yên ổn được hồi hương mà thôi. Vì lý tưởng mà mất mạng thì họ dám, nhưng nếu không mất mạng thì tất nhiên là tốt hơn.

- Hai vị ái khanh công lớn có gì có tội, chuyện kia Trẫm quên rồi. Hai vị gặp nguy không loạn, xử trí đêm nay rất tốt, có dũng có mưu, là nhân tài khả dụng. Nhưng kinh nghiệm vẫn còn non nớt nên cần học hỏi các vị lão thần nhiều hơn. Còn về chức vụ thì vẫn nguyên chức Phụ chính giúp Tân Trị, quan trọng nhất là dạy dỗ hắn tốt lên.

Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc thật sự là đêm nay đủ mùi vị đắng cay mặn ngọt của nhân sinh đời người, có lẽ cảm xúc của một đêm nay cả đời này không thể có lại. Hai người cũng là trẻ tuổi nhanh nhẹn, tính tình phóng khoáng nên không giả mù mưa sa gì. Lập tức cảm lên mũ quan mà cúi đầu thiên ân vạn tạ. Nói gì thì nói nếu đứng ở vị trí cao thì lý tưởng của họ càng dễ thành hiện thực.

Tự Đức thấy hai người không giả mồm cái láo cũng không nịnh nọt này nọ thì thấy rất thích. Hắn thích loại quan viên làm việc nhanh nhẹn gọn gàng, có năng lực như vậy.

- Trẫm biết hai khanh lý tưởng cái cách Đại Nam, nhưng cái cách là giống như ăn cơm vậy, cơm ăn từng miếng thì cái cách cũng từng bước. Trẻ tuổi quyết đoán có cái hay của nó, nhưng nếu không cẩn thận lại thành vội vàng bông bột. Các khanh đã nghĩ đến cái cách bắt đầu từ đâu, tiếp theo làm gì, và quy hoạch tổng thể ra sao? Đừng cả ngày chỉ treo lê miệng chữ cái cách rồi chạy như ruồi không đầu. Nếu không ngại thì các khanh có thể tham khảo ý kiến của Trần ái khanh.

Tự Đức răn dạy Đoàn Hữu Trung, Tôn Thất Cúc một hồi, đây là nói thật và nói đúng trọng tâm, và cũng là bệnh trầm kha của mọi quan viên trong đảng cái cách của Đại Nam. Họ rõ ràng là biết chỉ có cái cách, chỉ có đổi mới thì nguy cơ nước nhà mới được giải quyết. Nhưng họ lại khoog biết nên làm từ đâu, không có quy hoạch hệ thống, càng là không biết nên bắt tay từ chỗ nào.

Nhưng Tự Đức không quanh quẩn vấn đề này lâu, cái cách là vấn đề cần thời gian mà việc trước mắt cần làm để ổn định lại tình hình thì không phải là cái cách sách lược.

Thái thượng hoàng Tự Đức từ từ ngồi xuống đồng thời cũng yêu cầu mọi người an tọa để bàn công việc. Không ngờ lúc này nhường tới nhường lui cuối cùng Trần Quang Cán ngồi cao nhất bên trái, cao hơn cả hai vị phụ chính đại nhân.

- Trần ái khanh, Vạn Ninh quân khổ cực làm ra nhiều mưu kế che mắt thiên hạ như vậy để vào triều chắc chắn cũng đã có vài “thông tin”, khanh không ngại tại đây chia sẻ “cách nhìn” về tình hình Kinh đô lúc này. Chúng ta cần giải quyết tận gốc lũ sâu một kia.

Tự Đức hỏi câu này là trong bọc chứa gai, thứ nhất nói Tự Đức tin thì tin Trần gia trung với ông, nhưng đạo làm đế vương không có lòng đề phòng là không có, mặc dù chỉ là cực nhật nhưng tự chung lại là có. Sự việc ngày hôm nay Vạn Ninh đến kịp dĩ nhiên vui mừng. Nhưng điều này cũng nói lên một vấn đề Vạn Ninh có thể vô thanh vô thức đánh đến... bất kỳ nơi nào ở Đại Nam. Thứ nhất nếu muốn làm được điều này thì Vạn Ninh phải có một mạng lưới tình báo vào dạng khủng, thứ hai đó là cha con Trần gia trí kế vô song có thể tính chuyện ngàn dặm.

Nếu là điều thứ 2 thì Tự Đức vui vẻ mà dùng, nhưng nếu là chuyện thứ nhất thì Trần gia rõ ràng đi quá giới hạn của thần tử. Mật vụ theo dõi quan viên, theo dõi toàn quốc chỉ có thể là quyền của hoàng gia mà thôi.

- Thừa thái thượng hoàng, thật ra chúng thần lúc mới nhận được thư tín của Thái thượng thì vui mừng khôn xiết. Nhưng sau đó lại phát hiện ra thư tín đã bia đã bị bóc ra dán lại. Như vậy thể hiện vấn đề quá lớn, sau đó Thần và đưa con ngu ngốc kia liền tương kế tựu kế mà tung hết thám báo của quân Vạn Ninh theo dõi tên đưa thư kia, sau đó phát hiện ra sự việc kinh thiên nên phải tức tốc thay đổi sách lược mà làm ra chuyện ngày hôm nay.

Cán Ca là chuẩn bị rất kỹ các lý do để biện hộ cho hành động này, lời cũng đã được Điều thiếu mớm, trong giả có thật trong thật có giả. Thư của Tụ Đức dĩ nhiên là Điều thiếu không nhìn ra sơ hở, kẻ đã đọc bức thư của Tụ Đức đã thay đổi phong bao, và làm mọi ẩn tín phong bề lại bức thư như thật khiến Điều thiếu nhì cũng không nhìn ra sơ hở. Nhưng Điều thiếu lại có thể sử dụng kinh nghiệm mật vụ mà đoán ra tình hình. Nhưng nếu nói sự thật thì không thể không khai ra lực lượng mật vụ cường đại của Vạn Ninh. Và cả Điều thiếu lẫn Cán ca đều không ngu như vậy.

Chính vì vậy nếu nói phong bao có vấn đề thì mọi việc dễ giả thích hơn.

Còn việc cử thám báo của quân theo dõi tên đưa thư thì có vài phần thật, nhưng lực lượng thám báo thô kệch đi theo dõi một tên có khả năng cũng là thám tử lành nghề thì chắc chắn vô công. Nên lực lượng đi theo tên đưa thư dĩ nhiên là mật vụ Vạn Ninh.

Nhưng nếu nói là thám báo thì Tụ Đức cũng tra không được, mà mọi thứ vẫn hợp lý.

Nghe đến đây Tụ Đức cùng mọi người ồ lên một tiếng và “hiếu” ra mọi chuyện, đồng thời họ cũng bái phục cha con nhà họ Trần làm việc “cẩn thận”. Nhưng chính vì vậy mà mọi nghi ngờ nhàn nhật của Tụ Đức lại nhật đi thêm một phần nữa. Giờ đây nó đã nhật không thể nhật hơn được nữa.

- Ái khanh, phát hiện được gì?

Tụ Đức phá lệ hơi vội vàng, chuyện này quá quan trọng.

Cán Ca đưa mắt liếc nhìn Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc ý là bỏ không tin tưởng hai thằng này, thái độ của Cán Ca rất là không coi hai vị Phụ Chính vào đâu khiến cho hai người này vừa tức giận vừa xấu hổ cũng không làm gì được.

- Khụ Khụ... Trần ái khanh, Trẫm biết khanh vẫn khúc mắc hai vị Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc, chuyện này có thời gian trẫm sẽ giáo cho khanh sau. Giờ đây Trẫm yêu cầu hai bên dẹp đi hiềm khích mà cùng bắt tay làm việc.

Tụ Đức lại nghĩ thành Quang Cán bắt mất chuyện Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc nửa đêm xông vào cung lật Tụ Đức hẳn nên ra mặt. Càng vậy Tụ Đức càng vui, nhưng ông cũng đồng thời yêu cầu hai bên hợp tác để tìm biện pháp. Ít nhất trong tay Đoàn Hữu Trưng cùng Tôn Thất Cúc còn có gần vạn người có thể sử dụng. Các lộ Kinh quân khác thì Tụ Đức không dám dùng vào lúc này.

- Bẩm thái thượng, thánh thượng, thám báo của quân sau khi theo dõi thì thấy tên đưa thư quả thật có trá, ngoài dịch trạm hẳn có vào 3 nơi khác nhau hai nơi ở Hà Nội, một nơi ở Thanh Hóa, sau đó các nơi này tủa ra các tên liên lạc số lượng quá nhiều nên thám báo của thần theo không xuể. Chỉ có thể theo được một số trong chúng, đây là danh sách những vị có quan hệ với lần này mà Vạn Ninh vô tình phát hiện ra.

Lần này Quang Cán có nói đến 9 phần là thật, đúng là sau khi theo dõi tên đưa thư thì mật vụ Vạn Ninh có tìm được ba nơi bí mật kia, lại theo dõi ba nơi bí mật đó thì kiếm được rất nhiều các quan viên liên hệ cùng họ. Nhưng điều này chỉ chứng minh các quan viên đó mua bán thông tin, mà không thể chứng minh các quan viên đó có tạo phản hay thuộc tổ chức kia hay không.

Phải nói lần này mật vụ Vạn Ninh gặp may, vì yêu cầu lần này của hành động theo dõi Vạn Ninh là một chữ “cấp”. Chính vì lý do này rất nhiều hoạt động trong tối đã lộ ra dấu vết và bị Điều thiếu bắt được. Nhưng mà Quang Cán hơi lẫn lộn đầu đuôi đánh lộn con đen. Việc Điều thiếu lên kế hoạch đánh úp Kinh thành bằng lực lượng của Hải tặc là ngay từ khi nhận được thư của Tụ Đức. Hoàn toàn không phải là tồn mảy ngay điều tra tên đưa thư mới lập kế hoạch.

Bản danh sách này là mật vụ Vạn Ninh đợi sẵn Cán ca ở kinh sư, Cán ca vừa lên bờ thì ngay lập tức đã được dúi bức mật thư danh sách vào tay rồi.

Tụ Đức cầm bức danh sách đọc từng cái tên, hẳn càng đọc mặt càng tối lại. Rất nhiều cái tên là trung thần, rất nhiều cái tên là người hẳn tin tưởng. Tụ Đức có một cảm giác như cả thế giới đang phản bội lại chính mình vậy.

Trong nhóm này có một cái tên rất bắt mắt và cũng rất đặc biệt “Bình Bộ Thị Lang Phạm Phú Thứ”.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Pháp quân đến rồi

Tụ Đức chán nản mệt mỏi, cách tay ông ta phải chống vào tai ghế để tránh thân hình mình đổ gập xuống, thấy vậy Tân Trị ở gần nhất muốn lao lên đỡ thì Tụ Đức xua tay.

- Tất cả ra ngoài đi, Trần khanh ở lại. Tân Trị, Đoàn khanh, Tôn khanh, việc lúc này cần nhất là ổn định hoàng thành, sáng ngày mai mới có thể tính tiếp đến Thành ngoại. Đêm nay di một mối thì mọi người cũng phải cố gắng mà xấp xếp lại. Dặn nhóm binh sĩ của các khanh quân cần phải khách khí một chút với nhánh quân Thái Bình thiên kia, họ dấu sao cũng lập đại công. Tuy không phải tộc ta ắt có dị tâm, nhưng lúc này chắc chắn là chưa có cái dị tâm ấy nên có thể yên tâm sử dụng.

Tụ Đức một câu hai lời vừa để dặn dò Tân Trị, Đoàn, Tôn nhưng cũng đồng thời nhắc khéo Quang Cán cẩn thận sử dụng nhóm người ngoại quốc, Tụ Đức cũng

có tư tưởng bài Trung rất nặng. Nhà Nguyễn học theo chế độ nhà Thanh, nhưng học là học còn việc bài Trung thì nhà Nguyễn cũng là chúa, mà không những bài trung Nguyễn gia bài lung tung tất thấy, miễn là dị tộc sẽ bài ngay lập tức. Tất nhiên lúc này Tự Đức coi mở hơn nhiều với phương tây ví như Mỹ, Phổ. Nhưng một đạo quân toang người Bắc lại có vũ khí đóng trong kinh thành sẽ làm hấn đề phòng vô cùng.

Ba người Tân Trị lui ra chỉ còn lại Tự Đức và Quang Cán.

- Thánh thượng yên tâm, thù lĩnh của nhóm Thái Bình Thiên quốc đã bị “nhốt” tại Vạn Ninh ngày đêm “tra tấn”. Lũ này không nhà để về nur lực bình không rể, chúng không dấy lên được bọt sóng gì tại Đại Nam. Theo thần suy đoán thì chỉ ngày mai thôi quân địa chủ binh sẽ đến kinh sư, đến lúc đó chúng ta có thể thay quân. Thần xin đề nhánh Thái Bình Thiên kia thành một nhóm kỳ quân đóng tại hải ngoại. Ví như thích đánh nơi nào thì để chúng dựng cờ Thái Bình Thiên đánh nơi đó, chúng ta cũng an nhàn hơn.

Tự Đức nghe thấy thì vui đến tỉnh cả người, không ngờ cha con Trần gia còn an bài thêm hậu chiêu. Năm ngàn địa chủ binh vào triều chính là năm ngàn tinh binh hàng tươi thóc thật mà Tự Đức có thể nắm trong tay mà sử dụng. Bảo Tự Đức dùng quân Vạn Ninh 1000 người hấn cũng thấy được nhưng vẫn chưa hoàn toàn thuận tay. Mà hướng đi của nhánh thân Thái Bình Thiên Quốc của cha con họ Trần không ngờ rất lưu manh, muốn đánh ai thì để nhóm này đội mũ Thái Bình Thiên quốc đi đánh, đây là trò ném đá giấu tay hàng thật giá thật.

- Khanh... cha con khanh... Thật không bỏ được thói con buôn.. khục khục.

Tự Đức không thể không nhin cười. Cán ca bắt đắ dĩ gãi đầu.

- Thần vốn dĩ là con bôn xuất thân mà.

Tự Đức hiếm có được giây phút thoải mái trong tình cảnh này mà xoa tay.

- Thôi nói vấn đề khác, giờ khanh cũng là nửa em rể của Trẫm rồi nên cũng như người nhà mà nhận xét xem bản danh sách này là sao.

Nói đến vụ em rể lại làm cho Cán ca trán đen một mảng, lão là trung tình với phụ nhaanh, mẹ của Điều thiếu, điều này không thể phủ nhận, nếu không thì tận 10 năm lão vẫn còn chưa lập phòng chính phu nhân đấy. Nhưng cưới công chúa nhất định sẽ phai lập làm chính thê rồi. Điều này Cán ca không muốn nhưng không từ chối được. Cán ca dù sao vẫn là người thời nay, tư tưởng trung quân ái quốc bị Điều thiếu bào mòn đi khá nhiều nhưng vẫn còn sâu dấy. Điều thiếu cũng chẳng muốn bào mòn hết tư tưởng này của Cán ca vì sau này xác xuất gặp mặt trọng thần, quân vương của Cán Ca là lớn lắm. Bào đi hết để bị lộ tẩy.

Điều thứ hai mà Điều thiếu không muốn đó là Đồng Xuân công chúa mới có 15 tuổi, còn bé hơn cả Điều thiếu, cưới về thì biết ăn nói ra rào sao, cái mặt mo này của hấn chịu không nổi.

- Thánh thượng, cái này... cái kia ... Phục Lễ công chúa tuổi nhỏ quá, còn nhỏ hơn cả Quang Điều nhà thần ... thần ngại lắm.

Tự Đức hơi dăm chiêu, lời Quang Cán nói là thật, làm như vậy cũng có hơi quá. Nhưng trong số em gái hấn chưa có cưới chồng chỉ có Phục Lễ, Thuận Mỹ, Diễm Uyên tất cả đều chỉ 15, 16 tuổi, có đôi thì cũng chả khác gì nhau. A.. còn có một vị, nhưng vị này nếu gả ra có vẻ thiệt thòi cho Cán Ca.

- Trần ái khanh nói có lý, nhưng trong số các vị công chúa chưa lập gia thất thì toàn là tầm 15, 16 tuổi thôi... Có một vị Lạc Thành công chúa Nhân Đức tuổi tròn đôi mươi nhưng mà... nàng là góa chồng.

Cho Quang Cán đi dày rách quả thật Tự Đức không nỡ, vậy nên ông ta mới nói ý như thương lượng. Cán ca cũng biết tránh cũng không tránh được kiếp, quan trọng là hấn cũng chẳng quan tâm dày rách dày lành. Tuổi tác như vậy mang về nhà chắc không đến nỗi bị Điều thiếu chỉ vào mặt mà cười chỉ thói mũi.

- Thần nguyện ý... trăm lần nguyện ý.

Quang Cán hớn hơ ra mặt làm cho Tự Đức bất ngờ, không ngờ khẩu vị họ Trần hơi nặng.

- Được rồi chuyện quyết như vậy, ngày mai Trẫm sẽ hạ chỉ chính thức. Giờ trẫm hỏi lại bản danh sách này.... Khanh cứ nói thật suy nghĩ.

Cán ca gãi gãi đầu.

- Thần quả thật không đưa ra được chủ ý. Nhưng mà thần có thể đảm bảo Phạm lão sư không thể nào là đồng lõa được. Nguyễn Chi Long ấy nửa đêm bình biển giúp thần nhập kinh, không có hấn thì thần không thể nào vào kinh cứu giá kịp.

Quang Cán là lộn đầu lộn đuôi. Không có Chi Long thì quân Vạn Ninh vẫn có thể vào kinh được, chẳng qua tốn thêm chút ít thời gian mà thôi.

Tự Đức gật đầu,

- Trẫm có thể hiểu được. Tức là trong bản danh sách này không thể tránh được liên quan, nhưng mà người thực sự có tâm phản thì không thể vu đũa cả nắm. Nhưng dựa theo đầu mối này mà làm việc thì chắc chắn sẽ lần ra được manh mối. Lúc này Trẫm đang đợi một người, Khanh cùng trẫm gặp mặt đi.

Một lúc lâu sau thì một người mặc võ quan mãnh hổ bào xuất hiện trước mặt Tự Đức và Quang Cán. Người này vội vã quỳ xuống mà nước mắt dòng dòng:

- Thánh thượng, cuối cùng thần cũng có thể gặp được người.

Tự Đức hiền hòa mà giờ tay ra hiệu cho tên này đứng lên:

- Trần ái khanh, để trẫm giới thiệu, vị này là Đô Úy Nguyễn Đức Duật tân trưởng quan của Long âm vệ. Cũng là em rể của Trẫm. Đức Duật, đây là Trần Quang Cán lãnh binh Vạn Ninh tên này cũng sắp kết hôn cùng công chúa Nhân Đức, sau này các người là anh em cột kèo đó.

Nguyễn Đức Duật và Quang Cán làm lễ chào hỏi sơ qua nhau một chút. Tự Đức thì đưa bản danh sách cho Nguyễn Đức Duật xem xét.

- Bẩm thánh thượng, tin tức này quả thật quá quan trọng cùng chi tiết, thế nhưng quả thật lúc này Thần bất lực.

Nguyễn Đức Duật xem xong bản danh sách thì mừng rỡ ra mặt, sau đó lại ỉu xìu như bóng xi hơi. Nguyễn Đức Duật là trạng phu của công chúa An Phúc công chúa Thân Huy. Theo lịch sử thì năm nay An Phúc sẽ qua đời nhưng chẳng hiểu tại sao nàng vẫn sống phây phây. An Phúc mới chỉ 23 tuổi mà thôi. Nguyễn Đức Duật mới được Tự Đức bổ nhiệm làm Đô úy Long âm vệ quân nhằm thanh trừng ác thành phần trà trộn, Tự Đức muốn thanh lọc tai mắt của mình để tránh đáng tiếc sai lầm như trước đây.

- Long âm vệ thời nát đến vậy?

Tự Đức tức giận mà vỗ mạnh xuống bàn, ý nói của Nguyễn Đức Duật ông hiểu rõ, thanh trừng là thanh không được vì chuột có quá nhiều nên không biết bắt tay từ đâu mà hành động.

- Bẩm thánh thượng, muốn điều tra bọn này thì trong tay thần phải có ám vệ có kinh nghiệm. Nhưng mà lúc này căn bản không biết nên tin ai nghi ai trong ám vệ để dùng, chẳng nhẽ diệt hết ám vệ sau đó thành lập lại. Nếu như vậy mấy năm tới đây chúng ta như mất mù tai điếc cả.

Nguyễn Đức Duật nói đúng, không có nhân viên kinh nghiệm thì điều tra ai ngay ai gian trong ám vệ là không thể. Nhưng mà nhân viên điều tra vốn dĩ tìm không ra đó. Thật sự phải giải tán ám vệ sau đó thành lập lại từ đầu. Nếu như vậy thì mấy năm tới triều đình, hay nói cách khác đó là Tự Đức sẽ mất mù tai điếc thật sự.

- Mất mù tai điếc vài năm nhưng sau đó sáng tỏ còn hơn cả đời sống trong mập mờ. Chuyện này khanh cứ theo đó mà làm. Còn lũ đáng chết này tạm thời cho chúng nhảy nhót một thời gian.

Không ngờ Tự Đức lại quyết đoán đến không thể tưởng tượng như vậy, tráng sĩ đoạn tay, dao sắc chặt thịt. Không dây dưa mà giải tán ám vệ rồi làm lại một cái mới. Không cần biết hiệu quả ra sao, nhưng cái quyết tâm này quả thật là Tự Đức của một năm về trước là không có.

Chuyện phản đảng cuối cùng lại đầu voi đuôi chuột như vậy, vì thiếu chứng cứ cùng lực lượng mà không thể giải quyết dứt điểm. Nhưng mà vẫn có một cách giải quyết đó chính là những người có tên trong bản danh sách này đừng mong nắm được thực quyền trong triều. Cách làm này sẽ khiến một số người bị hàm oan, cũng khiến rút dây động rừng nhưng lại là một phương án hay để củng cố lại thể chế.

Tự Đức lúc này cũng mệt mỏi quá độ nên cần nghỉ ngơi, hẳn chỉ gọi một mình Thuần phi Võ thị Duyên vào hầu mà thôi. Hai vợ chồng thái hoàng lúc này tự chăm sóc lẫn nhau vì Cung nữ, thái giám bị giam lại chờ xử trí cả rồi. Tự Đức lúc này rất cẩn thận ông không tin bất kì ai trong nội cung cả. Tất nhiên Thuần phi là ngoại lệ, vợ chồng lâu năm ông không hiểu bà thì ai hiểu. Võ thị Duyên là con gái của Đông Các đại học sĩ Lê Quốc công Võ Xuân Cẩn, mẹ là Lê Quốc phu nhân họ Trần. Võ Xuân Cẩn mất rồi, huynh đệ nhà họ Võ lại chưa thành khí nên chuyện lần này họ khó liên quan. Mà trong báo cáo bằng mật danh cũng không có Võ Phủ, vậy nên Tự Đức tin tưởng mà gọi Thuần phi vào hầu hạ.

Lúc này nhìn hai người này mới đúng là vợ chồng thật sự. Người vợ đoan trang hiền thực vén tay áo mà làm tất cả những gì cần thiết trong gia đình. Không có người hầu nhưng mà Thuần phi vẫn có thể thuần thục lo mọi chuyện. Tự Đức thì thoàng cũng đỡ vài phần nhưng chân tay lỏng ngón vụng về nên thôi.

Nhưng đôi vợ chồng để gia này chưa kịp nghỉ ngơi được bao lâu thì lại một loạt tiếng bước chân lập xập chạy vào.

- Bẩm Thái Thượng Hoàng, Quân Pháp đã đánh đến rồi. Trần Quang Cán tướng quân dẫn người đi nghênh địch. Ông ta lệnh mật tướng đến bảo vệ thái thượng hoàng và hoàng thượng.

Tiếp theo là một loạt tiếng động dầm dập.

- Phụ thân, mẫu Phi. ....

Tần Trị cũng chưa kịp nghỉ ngơi đã bị binh sĩ dựng dậy khiêng vào Trường Ninh Cung. Cả hoàng gia chưa qua bão tuyết đã đến gió sương. Đêm hôm nay thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tháo chạy

Cung Trường Ninh cuống cuống tổ chức phòng thủ bảo vệ nhị thánh. Nhưng họ chưa kịp tổ chức xong tuyến phòng thủ thì sĩ quan Thân binh của Quang Cán chạy vào báo tin.

- Thừa thái thượng hoàng, thánh thượng, Trần tướng quân đang đích thân ngăn địch bên sông hào của Kỳ Đài. Ông ta không thể đến đây nên cử thuộc tướng đến báo cáo.

Tự Đức gạt đầu ý bảo hẳn nói tiếp.

- Trần tướng quân nói thể địch quá mạnh, đối công là không được, chỉ có thể đánh du kích, nhưng đánh du kích thì phải phân tán binh lực và không cho địch nhân biết chủ lực mà tập trung vào. Nếu thánh giá vẫn còn ở Kinh thành thì đó sẽ là mục tiêu tập trung của địch. Trần tướng quân sẽ không đánh theo lối du kích được.

Trần Quang Cán nói rõ ra luôn, bổ muốn tán ra đánh trên đường phố, nhưng nhị thánh ở trong kinh thành là cái mục tiêu chói mắt. Quân Pháp chẳng thèm dây dưa mà xông lên cướp nhị thánh thì coi như là Đại Nam thất trận, vậy nên ý là Tự Đức cùng Tân Tri mau biến đi đừng làm phiền Quang Cán đánh giặc.

- Được Trẫm đi giả ngược phương bắc, một ngàn tinh binh cần cho đánh giặc nên Trẫm không cần chỉ cần vài trăm người đi theo là đủ.

Tôn Thất Cúc bỗng nhiên nhảy ra.

- Thái thượng hoàng, còn quốc khó và nội khó.

Tự Đức khoát tay kiên quyết.

- Thân nhẹ người nhẹ đi nhanh, nội khó, quốc khó vận không được. Nếu Trần tướng quân đánh thắng trận thì Quốc khó chạy không mất. Nếu hấn thua trận thì cả Đại Nam cung vong cơ gì cái quốc khó. Lập tức đi giả đừng cản trở kế hoạch của Trần tướng quân.

Tự Đức tuyệt đối tin tưởng vào quyết định của Trần Quang Cán mà ra lệnh, phải nói nếu ai là người bên cạnh Tự Đức đã lâu thì có thể thấy được sự thay đổi một trời một vực của ông. Sự quyết đoán này không phải ai cũng có thể có được.

- Khởi bảm thái thượng. Trần tướng quân có căn dặn. Giặc Pháp không nhanh không chậm đến đúng lúc Kinh sư rối loạn nhất tất nhiên có nội ứng. Thánh giá đi rồi khả năng cao sẽ có chỉ điểm người. Vậy nên cần cường quân bảo hộ. Tướng quân còn dặn dò, trên đường phải chú ý liên lạc bờ biển.

Tự Đức biết liên lạc bờ biển tức là nhánh quan thứ hai của Vạn Ninh đang xuôi nam, nhớ đến cánh quân này thì Tự Đức không khỏi thở ra một hơi. Vạn khí Đại nam chưa tận, có lẽ lần này Huế Kinh sẽ bị đánh cho tan tành, nhưng mà không có đến nỗi son cùng thủy tận. Vạn Ninh đến rồi thì vạn cát vạn lợi thôi. Nghĩ tới đây Tự Đức như tiếp thêm ngàn vạn tự tin mà đứng thẳng người lên.

- Trẫm đồng ý, cứ như vậy mà tiến hành, lập tức triệu các thái phi cùng cung phi lên đường. Thái giám, cung nữ vẫn giam trong cung.

Tự Đức lần này quyết tuyệt, vì không muốn ảnh hưởng tốc độ hành quân, ông ta quyết định thật nhanh quân trang nhẹ, người ít lên đường. Tân tri mới lên ngôi chưa tuyển phi nên phi tần cũng chỉ có một hai. Bản Thân Tự Đức nói là có 300 phi tần nhưng thực chất toàn là cung nữ, những người chính thức là vợ thì chỉ có 14 người mà thôi. Lần này ông chỉ mang theo 14 người này. Tất cả cung nữ ông sẽ cho giải tán sạch. Còn việc có tuyển lại hay không thì khả năng là cần bàn bạc, sau lần rối loạn này Tự Đức có thể nhìn thấy hệ thống nội cung rườm rà chỉ càng dễ cho kẻ gian xâm nhập mà thôi.

Đoàn người hơn ngàn người ngay trong đêm nhanh chóng chạy về thành Bắc rồi lao nhanh. Tự Đức yếu đuối hành quân không tiện nên đành ngồi xe ngựa như các cung phi. Nhưng mà Tân Tri lại nhất quyết mặc giáp cưỡi ngựa hành quân, không ai cản được. Nhánh quân này cũng có một số đại thần như Tôn Thất Cúc, Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Giác v.v... Đoàn Hữu Ai chỉ huy quân cũng có cách nên được Quang Cán giữ lại cùng tác chiến.

Còn các đại thần khác trong kinh thành Huế cũng được thông báo, nếu có thể đuổi kịp xa giá thì tốt, không thì cũng có thể tự lo thân bảo mạng. Kinh sư khói lửa nhanh đến gần, trong lịch sử thì phải đến năm 1885 Pháp mới công vào Kinh thành Huế nhưng lịch sử đã biến thiên quá nhiều, không ngờ sự kiện này lại đến sớm hơn 20 năm. Không biết liệu lịch sử có lặp lại, kinh thành Huế tan hoang, vàng bạc bị cướp sạch đem trở về nước Pháp.

Trong lịch sử có gì về cuộc cướp bóc tại Huế vào năm 1885 như sau. “Quân đội Pháp đã cướp bóc, đốt phá và giết hại người dân rất dã man. Không chỉ hàng vạn người bị giết hại mà kinh thành Huế còn bị cướp đi phần lớn những tài sản quý báu nhất. Kho tàng trong hoàng cung đã mất đi gần 24 triệu quan vàng và bạc... Cuộc cướp cạn ấy kéo dài trong 2 tháng còn gây tai tiếng hơn cuộc cướp phá Cung điện Mùa Hè của Thanh Đế ở Bắc Kinh”. Cũng theo Père Siefert, khi đối chiếu với bảng kiểm kê tài sản của hoàng gia, thì quân Pháp đã cướp “228 viên kim cương, 266 món nữ trang có nạm kim cương, hạt trai, hạt ngọc, 271 đồ bằng vàng trong cung của bà Từ Dũ. Tại các tôn miếu thờ các vua... thì hầu hết các thứ có thể mang đi... đều bị cướp. Có tài liệu còn ghi lúc ấy Pháp đã thu được riêng vàng đã gần 3,2 tấn chưa kể những thứ khác”

Chính vì thế kết quả cuộc chiến của Trần Quang Cán quả thật sẽ ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh của Đại Nam.

Phải nói Đại Nam rất xui xẻo nhưng cũng có chút may mắn trong đêm hôm nay. Vào hồi 4 giờ sáng khi tình thế Kinh thành trở nên yên bình hơn thì Quang Cán mới yên tâm mà cho vận chuyển bảy ngàn thanh súng Kammerlader lên bờ, phải nói vì tăng sức chiến đấu của quân hải tặc nên họ được phát 3 ngàn thanh súng loại này. Tất nhiên sau chiến tranh họ sẽ bị thu lại âm chuyển qua dùng súng hỏa mai Charleville Model 1766 và một ít súng Minire Rifle như cũ, số hàng Kammerlader là phải giao lại đầy đủ cho triều đình Huế theo hợp đồng.

Đang lúc vận chuyển súng đạn cùng một số không nhỏ thuốc nổ Dynamite thì bỗng nhiên các đài báo hiệu dọc sông Hương từ cửa biển Thuận An rực cháy. Đây chính là may mắn mà Huế kinh có được vào lúc này. Thì ra những đài báo hiệu này đã bị thế lực kia mua chuộc hoặc khống chế để tạo điều kiện cho Pháp tiến quân vào nếu tình thế họ không thể khống chế. Nhưng rất may là Nguyễn Chi Long lại làm binh biến mà “cướp sạch” các địa điểm phong hỏa đài này. Nguyễn Chi Long làm vậy để đội thuyền của Quang Cán vào Huế thuận lợi hơn. Nói cho cùng thì cả hai bên không mưu mà hợp. Nhưng vì Nguyễn Chi Long ra tay muộn hơn nên giờ này khống chế phong hỏa đài là người của hắn. Chính vì vậy nên khi quân Pháp lao vào Thuận An cửa biển mà tấn công thủy doanh Thuận An thì khói hiệu đã được báo cáo rồi.

Thủy sư Huế đóng ở Thuận An vốn hữu danh vô thực, tuy rằng có chiến thuyền lớn bằng gỗ với số lượng khá nhiều nhưng trang bị lạc hậu nên khó có thể tác chiến với quân Pháp. Nay Nguyễn Chi Long lại làm loạn sau đó dẫn 3000 binh về Huế kinh giúp Trần Quang Cán nên Thủy sư Huế thành đúng một cái thùng rỗng. Chiến đấu không đến nửa canh giờ thì Thủy Doanh Sư Huế bị chiếm đóng. Quân Pháp để lại 500 lính canh phòng chỗ này rồi lao thẳng theo sông Hương mà vào kinh thành Huế.

Tất nhiên nửa canh giờ cũng đủ để Cán Ca và các tướng sĩ đang vận súng ống đạn dược bên bờ sông nhìn thấy báo hiệu. Không biết là ai tấn công nhưng Cán Ca phản ứng rất nhanh, hấn cho tất cả thuyền lồm của hải tặc dàn hàng mà đi xuôi Sông Hương từ đoạn Thành Nam vòng qua Cồn Hến rồi lao về đoạn thành

Đông của Sông Hương. Ý đồ của tên này là dùng thuyền vớt đi của hải tặc làm trưởng ngại vật chặn đường tiến của quân địch trước sau đó mới tính toán phương án tiếp theo.

Cán Ca ít nhất cũng có 3 năm tự lãnh binh hải chiến, hải chiến phương pháp của hắn có cả hiện đại của người Mỹ mà cũng có cả cổ truyền của Đại Nam, một tháng nay còn có thêm cả quy củ, trận pháp của người Phổ hẳn cũng học được khá. Ba năm kinh nghiệm hải chiến không phải đùa, phản ứng của Cán ca là quá tốt. Việc hi sinh thuyền rác của hải tặc đổi lấy thời gian cho quân đội là quá hợp lý.

Tiếp theo Quang Diệu thống nhất quyền chỉ huy quâ đội vào trong tay của mình. Đoàn Hữu Ái cũng có phần nể phục anh ta nên không ý kiến gì mà tự mình nhận thân phó Soái.

Quang Cán không hổ là mưa dầm thấm đất ở cạnh Diệu thiếu lâu ngày nên suy nghĩ rất mạch lạc. Hắn chia quân làm ba đạo. Đạo thứ nhất là ba ngàn hải tặc do bản thân hắn chỉ huy. Đạo thứ hai là ba ngàn lính long vệ quân xuất thân dân phu xây lăng mộ do Đoàn Hữu Ái chỉ huy, nhóm này vì có tiếp xúc với súng Kammerlader nên được phát đầy đủ súng đạn. Nhánh thứ ba là nhóm khinh quân theo Đoàn Hữu Ái thủ thành đã thể hiện được sự trung thành nên cho Tôn Thất Giác chỉ huy.

Vì không biết địch nhân là kẻ nào, nhưng với tư tưởng cẩn thận là trên hết nên Quang Cán dự trù tình huống nguy hiểm nhất. Hắn lệnh cho quân của Đoàn Hữu Ái làm tiên phong nhanh nhất phải theo đường cái nội kinh mà chạy về cửa Đông đánh chặn quân địch. Bản thân Quang cán sẽ dẫn binh theo sau. Nếu là kẻ địch lom khóm hẳn sẽ xông lên bụp luôn, nếu là địch nhân mạnh thì hẳn sẽ chơi bài du kích chiến. Còn Tôn Hữu Giác quân là lính đao kiếm nên lại biến thành phụ binh với nhiệm vụ canh giữ tù binh, vận chuyển quân lương súng, đạn v.v. . .

Bố trí này quá hợp lý nên không ai có ý kiến gì cả. Ngay trong đêm quân long vũ không ngại một mối chiến đấu cả đêm mà lao băng băng trên đường cái chạy 4km về thành Đông kinh sư. Nói thật ra thì nhánh quân này đêm nay vẫn giữ được sức lực đáng kể vì họ chưa trực tiếp va chạm mạnh cùng phản quân. Đây là nhánh quân thủ trong Tử Cấm thành, lần chiến đấu của họ chủ yếu là ở Cổng Bắc Tử Cấm thành, mà là đấu súng chủ yếu. Vậy nên họ vẫn còn sức mà tiến về cửa đông, nói lại thì nhánh quân này toàn dân lao động cực khổ tại lăng Tự Đức nên sức dẻo dai là có, nhất là trong ba tháng qua họ luyện tập nhiều cộng thêm dinh dưỡng đầy đủ.

Nhánh quân sung sức nhất là quân của Trần Quang Cán vì nhánh này chỉ là đi bộ, dơ súng ép người khác đầu hàng mà thôi.

Nhánh quân mệt mỏi nhất là 4000 quân còn lại của Kinh quân trung thành, họ chém giết cả đêm bằng đao kiếm, thể lực mỏi mệt không còn một vậy nên Quang Cán xếp họ ở hậu phương đồng thời có thể dưỡng sức.

Còn có một nhánh quân nữa đó là 3 ngàn thủy quân của Chi Long thì được bố trí 500 người điều khiển thuyền rác của hải tặc lao lên chặn đường địch. Số còn lại điều khiển các chiến hạm thực sự ếm binh ở khúc cửa Nam Kinh thành, quyết định đánh hay chạy sau này sẽ tính. Phải biết được địch ta thì mới có thể làm ra được quyết định này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Vụ lừa đảo lớn nhất thập kỷ

Nếu chỉ nói về quân Đại Nam mà không nói về tình hình thực tế của quân Pháp lúc này thì quá thiếu sót. Tình hình quân Pháp tại Nam kỳ của đất Đại Nam rất là không xong. Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard kế nhiệm Léonard Charner do đốc để quản lý tất cả sự vụ quân sự của Pháp tại Đông Nam á.

Các tiền nhiệm của Louis-Adolphe Bonard khá thành công khi đánh chiếm đất nước Đại Nam lạc hậu này. Ví như Đô đốc Rigault de Genouilly người tiến đánh Đà Nẵng tuy thất bại nhưng lại vòng quân xuống phía Nam và chiếm được Mỹ Tho, Chợ Lớn Gia Định, Tuy rằng sau đó Rigault de Genouilly phải để quyền chỉ huy lại cho tướng François Page và trở về Paris, cố gắng biện hộ cho sự thay đổi chiến thuật chiếm đóng thành Gia Định thay vì Đà Nẵng. Nhưng nói chi đúng thì Rigault de Genouilly đã thành công bước đầu giúp Pháp đặt chân lên mảnh đất Đại Nam có ý nghĩa chiến lược cả về quân sự và kinh tế thuộc địa. Đại Nam được đánh giá là có vị trí chiến lược tối quan trọng lúc bấy giờ trong khu vực. (vì sao qua trọng khỏi cần nói, đến giờ VN vẫn có được vị trí chiến lược quan trọng cả về kinh tế lẫn quân sự). Tiếp theo sự thành công của Rigault de Genouilly thì người tiếp theo là đô đốc Léonard Charner cũng có chiến thắng rạng rỡ trước quân A nam khi đập tan phòng tuyến đại đồn Kỳ Hòa (Chí Hòa) khiến cho Pháp quân có thể chiếm gọn hai tỉnh miền Nam Đại Nam đó là Mỹ Tho và Sài Gòn. Cả một dải rộng lớn phía nam sông Đồng Nai (sông Đồng Nai ngày nay) thuộc quyền kiểm soát của thực dân pháp.

Đến thời Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard lên thay các tiền nhiệm thì tất nhiên anh ta muốn mở rộng thêm chiến quả và chứng minh khả năng của bản thân. Nhưng vị thiếu tướng số đen đủi này lại nhận được chức vụ ngay khi Diệu thiếu xuyên về, lịch sử xoay vòng. Đáng lẽ các chiến dịch khuếch trương của Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard sẽ được thành công. Trong lịch sử thì trong tháng 12 năm 1861 vị này đã đánh chiếm được Biên Hòa và Bà Rịa. Đến tháng 3 năm 1862 hắn còn đánh được cả Vĩnh Long của Đại Nam.

Nhưng lúc này sự thật khốn cùng là quân pháp thất trận trên sông Đồng Nai, bị bắt giữ 4 tiểu chiến hạm. Sau đó họ mất kiểm soát hoàn toàn với sông Đồng Nai mà không thể đổ bộ qua bờ sông đối diện. Quân Đại Nam lúc này đã chiến đấu quá kiên cường, các bóng ma A nam thoát ần thoát hiện thu gặt sinh mệnh người Pháp cũng như binh lính đánh thuê Tây Ban Nha. Thêm vào đó tiểu chiến hạm của quân Pháp không dám vào sông Đồng Nai vì quân A nam đã có một loại thuốc nổ quá kinh khủng. Họ có thể dùng thuyền nhỏ có các bao tải cát chống đạn bảo vệ sau đó lao đến tung thuốc nổ lên tàu, hoặc là dùng keo băng da trâu nấu, hay gạo nếp, nhựa cây mà gắn thuốc nổ lên thành chiến hạm mà phá hủy chúng.

Theo ti lệ tính toán. Bốn thuyền nhỏ không đáng tiền của quân A nam cộng thêm chấp nhận hi sinh 4 đến năm sinh mệnh của binh sĩ thì người A nam có thể kéo theo một chiến hạm đất tiền cộng thêm vài chục sinh mạng quân Pháp. Bài toán quá dễ tính toán, sau một thời gian thì quả thật sông Đồng Nai không hề có bóng dáng chiến hạm Pháp quốc.

Đỉnh điểm của lối đánh boom tự sát của quân Đại Nam là một trung hạm của quân Pháp đậu hơi gần bờ ở Vịnh Gành Rái bị đánh chìm bởi thuốc nổ trong đêm bởi các cao thủ bơi lội người A nam gói thuốc nổ, bật lửa trong túi da dê mà bơi ra biển tập kích.

Lối đánh của Hoàng Diệu rất ác ma, không coi trọng sinh mệnh binh sĩ, nhưng không hiểu ông có được ma lực gì khiến cho binh sĩ nghe lời mà hi sinh tính mệnh như vậy. Nhưng lối đánh mạng đổi mạng này làm quân Pháp khiếp sợ không thôi. Thời này việc đục chiến hạm là không khả thi, nổ chiến hạm bằng thuốc nổ đến cũng khó với lớp thiết giáp dày đặc như vậy. Nhưng với Dynamite thì mọi chuyện khác hẳn. Quân Pháp phải hoang mang kéo ra ngoài xa của Vịnh. Tuy rằng vẫn là phong tỏa nhưng tuyệt đối không thể đến gần.

Thời gian còn của một năm trời người Pháp thiệt hại đến 9 chiếc tiểu chiến hạm một chiếc Trung Hạm ở Nam Kỳ.

Nhưng nói về thủy chiến thì không dừng ở đó, Vì bất lợi và không có một bước đột phá nào ở Nam Kỳ nên Louis-Adolphe Bonard dựa theo kế sách của giám mục Retord: “định tạo ra một ông vua theo đạo Thiên Chúa dưới sự bảo trợ của Pháp, và ông đã nghĩ ngay đến Tạ Văn Phụng”. Vậy là Louis-Adolphe Bonard đồng ý ngay với việc can thiệp vào Bắc Kỳ theo cách trên nhằm tạo đột phá. 1 trung hạm và hai tiểu hạm được cử đi hỗ trợ lần này chiến dịch (chỉ cử hai tiểu hạm vì quân Pháp đã thiệt quá nhiều tiểu hạm ở Nam Kỳ). Và tất nhiên nhóm tàu này có đi không về, không những thế toàn bộ thủy thủ đoàn của Trung Hạm Hủy Diệt bị tóm gọn, chiến hạm thì không hư hỏng rơi vào tay quân A nam. Đây là cái tát vang dội vào mặt Louis-Adolphe Bonard làm hắn trở nên điên cuồng hơn bao giờ hết. Tại Pháp quốc Louis-Adolphe Bonard đang làm mục tiêu đàm tiếu của dư luận và chính trường, gia tộc Bonard cũng chịu sức ép chưa từng có.

Đây là mới chỉ nói về mặt trận hải chiến, còn về bộ chiến thì quân Pháp lại càng đau khổ, các bóng ma A nam thoát ẩn thoát hiện đã là nỗi kinh hoàng của quân Pháp và quân Tây Ban Nha lúc này. Không những chỉ là những trận du kích mà lúc này ám sát trong thành Gia Định cũng như cơm bữa, nay một vụ ôm bom tự sát, mai một vụ đâm người, ngày mốt lại có kẻ bị bắn chết trên đường. Lúc này quân Pháp lại chui rúc trong đại đồn Chí Hòa. Đây là toàn “thành” quân sự hóa nên an toàn hơn nhiều.

Không phải Louis không muốn phản công mà thực sự là không tìm được chủ lực của quân Đại Nam mà đánh. Tổ chức cả một cuộc càn quét quy mô cùng lắm là bắt được năm ba người. Quân A nam thông thuộc địa hình nên chạy rất nhanh. Quan trọng là các cuộc ám sát khủng bố nhằm vào những người bán địa tư thông cùng quân Pháp đã làm Viện gian sợ hãi quá mức khiến cho Pháp quân không thể sử dụng họ.

Mà đồ bộ ở ạt Bà Rịa hay Biên Hòa thì là phương án bị Louis gạt bỏ, một lần thất bại ở Biên Hòa đã cho hắn thấy được quân A nam không còn là đạo quân cầm dao, kiếm xông lên cho bọn họ tập bắn nữa rồi. Đây là đạo quân có kỉ luật có sức chiến đấu, có vũ khí hiện đại. Lần trước Louis cho quân đồ bộ Biên Hòa khi quân A nam chưa có thuốc nổ, đánh bom liều chết, Nếu lần này lập lại chiến thuật kia với Bà Rịa hoặc Biên Hòa thì có lẽ quân thì đồ bộ được nhưng không có thuyền để quay về đó.

Roi vào vũng lầy của cuộc chiến du kích, phạm vi thu quản lý của Louis chẳng những không được mở rộng mà ngày càng thu hẹp lại. Louis chịu sức ép quá lớn mà làm ra một quyết định, hắn phải có một bước tiến quân mạo hiểm đột phá thế cục, và một cơ hội đột nhiên đến với Louis khi thông tin về một cuộc đảo chính quy mô ở Huế sẽ diễn ra. Tất nhiên nguồn tin này là tin được, và Louis sẽ có nội ứng. Nếu cuộc đảo chính này không xảy ra hoặc có xảy ra nhưng không ảnh hưởng nhiều đến sức chiến đấu của Huế thì quân Pháp sẽ không vào. Nhưng nếu cuộc đảo chính này là đảo chính quân sự và Huế đại loạn lại là cơ hội tốt. Chính vì vậy Louis liều lĩnh điên cuồng đánh cược một phen. Nếu thành công hắn có thể lấy lại danh dự, nếu thất bại thì cùng lắm là rút quân về, tiêu tốn tiền tài mà thôi. So sánh đi lại cùng sức ép dư luận, chính trường quá lớn mà Louis đã làm ra việc ngày hôm nay.

Tất nhiên các nguồn thông tin về Huế sẽ được Louis nghiên cứu kĩ, và hắn cùng bộ tham mưu quân sự tại Đại Nam thấy thông tin này không hề sai. giám mục Retord với mối “quan hệ” cực rộng tại Đại Nam cũng xác định chuyện này. Vậy là Louis dùng tiền thuê một năm của hai tỉnh Mỹ Tho, Sài gòn thuê một lượng lớn quân Tây Ban Nha ở Phillipine, hắn còn điên cuồng đến độ thuê cả quân Anh, một đối thủ thực dân của Pháp. Nhưng Louis thuê quân Anh với tư cách là bảo vệ Hạm đội liên quân Pháp, Tây Ban Nha mà thôi. Tuyệt đối Louis không đồng ý cho quân Anh tham chiến trực tiếp.

Nói đến việc thuê mướn quân Anh bảo vệ Hạm đội Pháp- Tây Ban Nha vì lần này đánh chiếm kinh sư Huế là đánh theo lối tấn công đầu não, thọc sâu đánh thẳng chứ không phải tiến quân dần dần. Tức là Louis sẽ cho một hạm đội cực lớn số lượng các tiểu chiến hạm tiến vào kinh thành Huế theo đường sông Hương mà đánh thẳng Kinh sư người A nam khi họ đang nội loạn. Louis không tính bài đồ quân ở bãi biển Thuận An rồi theo đường bộ tiến vào Huế. Nếu làm như vậy thì lại biến đánh bất ngờ thành đánh dăng co, và Louis sợ nhất là cách đánh du kích dăng co như ở Nam Kỳ.

Từ Bãi Thuận An đi vào Kinh sư theo đường bộ toang là đường nhỏ cộng thêm ruộng đồng lầy lội, các làng mạc bụi tre, cây cối san sát. Tổng lộ trình vòng vo đến 20km nhưng theo đường thủy từ Cảng Thuận An vào sông Hương, vượt qua cồn Phấn tiến vào thành Đông của Huế Kinh thì chỉ có 13 km. Dù là chạy thật chậm thì cũng chỉ mất 1 tiếng đồng hồ mà thôi. Nhưng theo đường bộ thì không có một hai ngày là không thể đến được đấy.

Chính vì cần một lượng lớn tiểu hạm đồ bộ vào sông Hương nên quân Pháp cần một hạm đội có đủ thuyền nhỏ cơ động bảo vệ các Đại Hạm, Trung Hạm của Pháp- Tây Ban Nha. Louis bị lối đánh bom liều chết của người Đại Nam dọa hỏng, hắn không muốn trong lúc mình đang loay hoay đánh Huế thì khi trở ra các Đại Hạm chìm hết cả rồi.

Vậy thì nói cho cùng là quân Anh hoàn toàn không có nhiều ý nghĩa thực sự trong việc công chiếm Huế. Quân Anh thực tế là không có quyền đặt chân lên biển Thuận An. Và những gì mà James Bruce nói rằng quân Anh chỉ không đồ bộ khi Điều thiếu kí hiệp ước là nói láo. Nhưng mà việc nói láo này lại dựa theo sự thật là Quân Anh có tham gia. Chính vì sự lắt léo thật giả khó phân của sự kiện lần này khiến Điều thiếu đặt tay kí vào một hiệp ước bất bình đẳng mà thực chất chẳng giúp gì được cho chiến cuộc. Không biết rằng khi Điều thiếu biết được sự thật này thì hắn có thể tức giận đến phun ba lít máu mà ngất đi không. Quả thật thì 3 lít máu hơi nhiều nhưng một lít thì có thể đấy, Điều thiếu thật đáng thương.

Lúc này có đến hơn hai mươi tiểu hạm cùng ba mươi tàu đồ bộ của quân Pháp đang tiến vào, tổng số quân của họ là 6 ngàn tinh binh trong đó có 4 ngàn người đến từ Phillipine. Chiến hạm đã dăng dày đặc mặt sông Hương.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lửa cháy kinh đô Huế

Phản ứng của Quang Cán có thể nói là siêu cao thủ, kể từ lúc phong hỏa đài báo đến khi quân Pháp chiến hạm đầu tiên vượt qua Cồn Phán cũng tầm một tiếng rưỡi mà thôi. Nhưng lúc này chiến hạm hải tặc cũng đang đầy mặt sông mà chật hết lỗ vào.

Nên nhớ tiểu hạm hơi nước của Pháp có nhanh đi nữa cũng là đi ngược dòng. 13 km từ cửa biển Thuận An đi đến cồn Phán thì không có hơn tiếng đồng hồ là không có được. Nhưng từ cửa Nam của kinh thành Huế mà dọc theo sông Hương đi về thành Đông cũng chỉ 5km mà thôi (5km sở dĩ có một đoạn sông Hương vòng qua Phú Hiệp nên kéo dài như vậy). Cho dù thuyền của hải tặc toàn là thuyền buồm gỗ, mái chèo, nhưng là họ đi xuôi dòng nên tốc độ không hề chậm chút nào. Vậy là hai đoàn thuyền vào lúc 5 giờ hơn chạm chán nhau ở khúc của sông Hương đoạn từ Cồn Phán đi vào thành Đông.

Nói về sông Hương thì ngay kinh đô nên luôn được chăm sóc và nạo vét khá kỹ, chính vì thế có những khúc sông lớn thì chiều rộng của sông Hương lên đến cả 500m. Khúc sông gấp cổ tay nơi cửa đông kích thước cũng không nhỏ mà lên đến 250m. Chính vì lý do này mà cũng phải cần dùng đến 50 chiến hạm lớn nhỏ của hải tặc mới có thể phong tỏa mặt sông.

Thật ra nếu biết quân Pháp mạo hiểm cử tiểu hạm ngược dòng vào Huế thì Quang Cán chỉ cần mang theo thủy lôi buộc vào thuyền Hải tặc mà thả trôi cũng đủ cho Pháp quân có đi mà không về. Đáng tiếc là thủy lôi Cán ca không mang theo, mà thuốc nổ cũng mang không có nhiều. Chính vì lý do này Cán ca chỉ biết trôi thả trôi chiến hạm dày đặc để cản địch mà thôi.

Chiến hạm của hải tặc có một quy cách chung đó là nhỏ, chính vì nhỏ nên số lượng nhiều. 50 chiến hạm gỗ băng băng lao vào hàng ngũ quân Pháp, lúc này thì binh sĩ điều khiển thuyền đã nhảy sông bơi bờ từ lâu rồi.

Lựa chọn của quân Pháp phải là né tránh hoặc bắn chìm đám thuyền đang lao tới kia. Tất nhiên vì khúc của quá gấp nên họ không kịp phát hiện sớm, lúc phát hiện ra thì hai bên cũng đã không xa nhau lắm rồi. Muốn bắn chìm đám thuyền này là không thể. Nhưng viên chỉ huy quan Pháp buộc phải ra lệnh tấn công, vì họ không thể biết được trên thuyền gỗ có nguy hiểm hay là không, có quân Đại nam đang ẩn ụp.

Chính vì như vậy mà quân Pháp phải dạt thuyền vào một bên bờ của Sông Hương mà tiến hành xạ kích các thuyền gỗ bằng đại bác. Tất nhiên khi thuyền gỗ trôi qua thì họ mới nhận ra đó chỉ là thuyền không mà thôi. Nhưng chính vì sự kiện này khiến cho Hạm đội Pháp kẹt gần công Phán khá lâu. Thứ nhất các thuyền gỗ lao vào làm hỏng đội hình của Pháp, thứ hai quân pháp phải dừng lại để xạ kích. Cuối cùng tính ra quân Pháp đã chậm hơn rất nhiều so với dự kiến của họ trong việc tập kích Huế.

Nói thật tấn công kinh đô Huế của Đại Nam với hạm đội toàn tiểu hạm trên sông Hương là chuyện không thể vào lúc bình thường. Nên nhớ toàn kinh đô Huế có đến 1100 pháo Thần công các loại. Hệ thống phòng thủ bờ sông là cực mạnh với các pháo Thần công made in Đại Nam. Nói tại sao mạnh? vì chúng số lượng quá nhiều dọc theo các mặt Sông chạy qua kinh đô. Các khẩu đại pháo của Đại Nam chỉ có tầm 500m, nhưng bờ sông cách thành cũng chỉ tầm đó mà thôi. Pháo Đại Nam hoàn toàn có thể với đến chiến hạm pháp trên mặt sông. Cho dù pháo thần công bắn đạn gang đặc không có thuốc nổ thì khó có thể đục thủng được mạn thuyền Pháp, nhưng nếu bắn lên sàn thuyền thì đó là một sự tàn phá kinh khủng. Nhưng lúc này Đại Nam đang nội chiến, kinh đô Huế đang binh biến chiến loạn, chính vì lý do này nên Loius mới dám mạo hiểm đưa quân vào.

Và tên thiếu tướng này đã đúng, kinh thành Huế sau một đêm binh hoan mã loạn thì không có bất kì một đội pháo binh nào túc trực nơi các đồn bót. Kinh quân thì tán loạn mỗi nơi một nhóm. Chém giết cả đêm lại có hơn vạn Kinh quân tử vong tông tay người nhà. Đến lúc này tìm được đội pháo thủ để tổ chức đánh là không thể. Khốn nạn nhất là mặt Đông và Mặt Nam chính là hai nơi kinh quân làm loạn. Đến nay hai mặt này của Kinh đô là không có một bóng Kinh quân. Tất cả kinh quân nơi đây không bị chém chết tối qua thì cũng bị bắt trời cả rồi. Thành thử ra muốn tìm pháo thủ từ hai nhóm quân này là không thể, và không kịp.

Pháo Napoleon III 12 pound của Pháp tầm xa đến 1,6km. Các pháo nhỏ của họ là 4 pound tầm xa cũng đến 1200m. Chính vì thế chúng hoàn toàn có thể bỏ qua tường thành kinh đô mà bắn thẳng vào trong nội thành. Lúc này đây khi quân của Đoàn Hữu Ái đến được thành Đông thì đạn pháo của quân Pháp đã nổ ầm ầm. Mục tiêu của chúng là cửa thành Đông. Có lẽ quân Pháp muốn đổ bộ từ đây.

Nhận được tin đối thủ là người Pháp với cả tá chiến hạm dày đặc trên sông thì Quang Diệu hơi sững sờ trong chốc lát. Sau đó hắn làm ngay ra quyết định mới, bỏ thành ngoài chơi du kích chiến đánh nhau trên đường phố. Quang Cán yêu cầu Tự Đức rời đi Kinh Đô, chỉ có Tự Đức rời đi thì Quang Cán mới không có điểm yếu mà rảnh tay đánh Pháp.

Ngay lập tức Đang trên đường đi thành Đông thì Cán ca lại dục quân quay lại thành Nam bố trí phòng thủ. Đồng thời Cán Ca cũng yêu cầu Đoàn Hữu Ái chấp hành mệnh lệnh bỏ tường thành đánh trong nội đô.

7 giờ sáng quân Pháp bắt đầu lục đục đổ bộ lên bờ sông mặt đông kinh đô Huế. Nhưng có một nhánh chiến hạm Pháp vọt lên theo dòng sông Hương uốn lượn mà đổ về thành Nam. Suy đoán của Quang Cán là chính xác Pháp muốn hai đường giáp công đánh vào trung tâm Từ Cẩm Thành.

Nhưng 7 giờ sáng thì cũng là lúc Tự Đức chạy ra được khỏi thành Bắc mà theo quan lộ hướng về Quảng Trị. Đi theo Tự Đức lúc này không ngờ có không ít quan viên quan trọng của Đại Nam. Thời buổi loạn lạc này nơi nào là an toàn nhất. Dĩ nhiên gần vua là an toàn nhất, trí ít gần vua luôn có trọng binh, không đến son cùng thủy tận thì gần vua rất hiếm khi toi mạng.

7h 30 sáng thì quân Pháp đã phá vỡ cửa thành Đông mà tràn vào đường cái nội thành, đến tận lúc này quân Pháp mới bắt đầu nhận được sự phản kích. Quân long võ quân do Đoàn Hữu Ái chỉ huy nhưng thực chất lại là do hơn trăm lão binh Vạn ninh chỉ huy các đội nhỏ chỉ huy đánh du kích. Họ không chặn cửa thành mà tìm tất cả các vật có thể làm trường ngại vật mà chất trên đường, đôi chỗ họ phải phá nhà để bịt lối đi. Tình cảnh này không khác là bao phía bên thành Nam nơi Quang Cán chỉ huy. Nói chung là quân Vạn Ninh rất quen thuộc với lối đánh này, họ đã được đào tạo như cháo chảy các hạng mục trên. Chính vì thế bất kì một tên lão binh 3 năm quân ngũ nào của Vạn Ninh đều có tư cách làm sĩ quan cho đám gà mờ Long võ quân.

Công tác bố trí phòng ngự đường phố bên thành Nam thì tốt hơn một chút, đơn giản vì hải tặc ít ra cũng được đào tạo hơn một tháng về phương pháp này.

Quân Pháp năm ngàn chia làm hai ngả tấn công, quân Đại Nam 6 ngàn chia làm hai ngả phòng thủ. Quân số gần như là tương đương. Nhưng quân Pháp là lấy khỏe ứng mặt, quân Đại Nam thì rệu rã sau một đêm chiến đấu và thức trắng. Quân Pháp có pháo bộ binh yểm hộ, quân Đại Nam thông thuộc địa hình. Nhưng xét đi xét lại thì Đại Nam đang rơi vào thế hạ phong.

Đúng 8h kém 15 thì phát súng trong nội thành đầu tiên nổ ra báo hiệu cho trận chiến Pháp- Việt tại nội đô Huế mở màn. Người nổ phát súng đầu tiên này là quân Long võ Vệ, họ úp hai bên nhà dân mà nổ súng bắn về phía quân thù, bước đầu thành công tốt đẹp. Trong đường phố khoảng cách chật hẹp thì tầm xa 200m và tầm xa 400m hoàn toàn không ý nghĩa, lúc này chỉ độ xem súng ai nhanh, tay bắn ai chuẩn, địa lý ai chiếm lợi thế. Và quân Long Võ vệ chiếm lợi thế hoàn toàn, bỏ lại mấy chục xác người thì quân Pháp bắt buộc phải lui lại.

Nhưng quân Pháp có pháo, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ dùng, 4 thanh pháo nhẹ 6 pound được đẩy lên mà nhắm vào nhà dân hay các công sự oanh kích âm ỉm.

Vốn dĩ theo sách lược là khi quân địch rút lui và có ý đồ sử dụng vũ khí hạng nặng thì quân Long võ vệ cũng phải thay đổi vị trí và dựa vào địa hình chia làm các nhóm nhỏ di chuyển liên tục tiêu diệt sinh lực địch. Nhưng vì long võ vệ chưa quen với lối đánh này mà một số lượng không nhỏ bị thương vong do trúng đạn pháo hay do nhà dân bị xụp.

Chỉ có 100 lão Binh Vạn Ninh phân vào 3000 người mới toanh với chiến thuật du kích nên họ lo không xuể. Nhưng những nhánh binh nhỏ 10 người do các lão binh này trực tiếp chỉ huy thì phát huy hiệu quả vô cùng. Chạy vị trí, luồn lách ngõ phố, bắn lên bắn tía, chui nhà dân bắn ra, ẩn nấp trong bụi tấn công và bỏ trốn. Chiến thuật đánh đường phố của quân Đại Nam khá hiệu quả.

Chiến thuật của quân Pháp là, pháo cày trận địa, bộ binh tiến lên dọn trường ngại vật thẳng tiến Hoàng Thành.

Nhưng các Long vệ quân dần bắt nhịp cuộc chiến, họ sau phút chốc thương vong cũng bắt đầu tiến hành di chuyển đánh lên các hạng mục. Chỉ cần đại pháo của quân Pháp bắt đầu nhắc lên di chuyển là có các toán quân nhỏ luồn lách khắp nơi bắn tía quân Pháp. Pháo dừng lại kiểm mục tiêu họ sẽ di chuyển tới nơi an toàn.

Cứ như vậy hai bên dằng co từng thước đất bằng máu, mồ hôi, và sinh mệnh. Tự chung lại chiến thuật bắn dài thăm rồi tiến lên của quân Pháp vẫn có chút hiệu quả. Họ vẫn tiến lên được từng bước nhưng chậm vô cùng.

Cuộc tấn công của người Pháp từ lý thuyết đánh nhanh đánh mạnh đánh bất ngờ biến thành đánh chậm tiến chậm, đánh trong vũng bùn. Tạm chí nếu tính về thương vong lúc này thì quân Pháp lại nhỉnh hơn những người A nam. Đây là nói về khu Đông nơi mà người đánh trận là những binh sĩ Long vệ chưa từng đánh du kích.

Nhưng bên phía thành Nam thì tình thế cân bằng hơn nhiều. Dù sao quân hải tặc vốn dĩ thiện chiến lại thêm đã từng luyện tập nên có chút kinh nghiệm hơn. Họ chấp hành ý đồ chiến đấu của si quan tốt hơn. Đôi lúc quân hải tặc do Quang Cán chỉ huy còn có thể đánh bật quân Pháp lui mấy dãy phố. Đây chính là điểm khác biệt.

Những trường mọi chuyện tốt đẹp đến với quân Đại Nam nếu cứ dằng co như vậy. Nhưng một yếu tố rất quan trọng họ cần phải tính tới. Thế lực quân Long vệ đã không còn, sau một đêm chiến đấu họ đã quá mệt vậy nên đến 11 giờ trưa thì quân Long vệ không còn giữ được sự linh hoạt của mình, chính vì thế long vệ quân rơi vào tình trạng thương vong tăng lên trầm trọng.

Không còn cách nào khác Đoàn Hữu Ái đành buông bỏ đánh rất quân Pháp mà chuyển thành đánh cầm cự, ngăn cản quân địch không tiến quá nhanh. Một nửa số binh sĩ quá mệt được đưa lui về Hoàng thành để nghỉ ngơi, sau này họ sẽ thay nhánh quân đang tham chiến. Tốc độ tiến quân ở cửa Đông của quân Pháp bỗng chốc được đẩy nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Người Anh rất nham hiểm

12 giờ trưa ngày 7 tháng 2. Quân hải tặc do Quang Cán chỉ huy ngăn chặn Pháp tại thành Nam cũng rơi vào tình trạng kiệt sức. Một đêm thức trắng bất bớ khắp kinh thành cũng hoa không ít sức lực. Nhưng nói đến thức đêm thì quân Pháp cũng thức vậy. Tuy đánh nhau xung trận thì não bộ sẽ kích thích tuyến thượng thận sinh adrenalin gây cảm giác hưng phấn, không buồn ngủ, kích thích. Nhưng đó cũng là vắt tiềm lực con người mà thôi. Đến lúc này cả phe tấn công lẫn phe phòng thủ đã rơi vào kiệt sức mà không thể tiếp tục chiến đấu nữa. Họ đã quần nhau mấy tiếng đồng hồ để tiến lên từng con phố hay tranh dành nhau từng điểm phòng thủ. Công việc này cực kì tốn sức và mất nhiều năng lượng.

Quân Pháp tại phía Nam đã tiến được 1,5 km nên còn cách Hoàng Thành không xa. Quân Pháo tại cửa Nam thăm hơn, họ và quân Quang Cán dằng co nơi này mà không tiến được bước nào mặc dù Hoàng thành nằm ngay trước mắt họ. (Hoàng thành nằm lệch phía nam của thành ngoài Vauban, Bức tường Hoàn thành và thành ngoài Vauban chỉ cách nhau 200m mà thôi).

Nhưng lúc nghỉ ngơi thì mới lộ ra rằng lợi thế phục hồi thế lực của quân A nam tốt hơn. Thứ nhất quân Đại Nam đánh trên sân nhà, chết độ cấp dưỡng tốt. Sau lưng họ là 3 ngàn Kinh quân chạy lon ton lo thương binh, ăn uống nước nổi. Còn 5 ngàn quân của Pháp là cô quân. Họ phải tự làm tất cả mọi thứ. Nên nhớ tiêu hao sức trở tuy tốt nhưng diện tích có hạn. 5 ngàn người là tất cả những gì quân Pháp có lúc này.

Yếu tố thứ hai khiến người Đại Nam phục hồi nhanh là họ đánh trên đất của họ, môi trường quen thuộc, khí hậu quen thuộc. 4000 quân Phillipine đường dài chạy đến Đại Nam tham chiến ngay thì đó chính là một cuộc tra tấn thể lực. Chính vì vậy khi chiều đến thì thực lực hai bên lại ngang ngửa hơn mà đánh tới đánh lui.

Nhưng lúc này quân Đại Nam tình hình lại có biến, lượng đạn của họ đã hết rồi. Không phải thuốc nổ không có mà là đạn dấy quân sẵn hết rồi. Lúc này muốn đánh tiếp chỉ có thể nhồi thuốc nổ vào súng Kammerlader như bình thường mà thôi. Nếu như vậy thì tốc độ bắn của họ sẽ giảm một cách thảm thương. May mà quân Đại Nam dùng lối đánh du kích, bắn một lượt di chuyển vị trí nên vẫn có khe thời gian nạp đạn. Nhưng nói chung là sức chiến đấu của quân Đại Nam bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Đến đêm ngày 7 thì cả hai nhánh quân Đại Nam đều bị đẩy lui vào hoàng thành. Đến lúc này thì tình cảnh của Quang Cán trở nên khó khăn vô cùng. Vì họ không chắc có thể chống cự quân Pháp vào sáng ngày hôm sau không. Hoàng thành diện tích bé hơn nhiều không thích hợp cho đánh du kích.

Cả một đêm quân Pháp bắn pháo kích vào Hoàng thành liên tục. Quân Pháp cũng sợ lối đánh du kích của quân A nam nên họ không muốn dây dưa nữa. Đã ép được quân A nam vào một khu vực nhỏ hẹp thì họ không tấn công bộ binh mà âm thầm pháo kích vượt qua đầu tường vào bên trong.

Quân Đại Nam kể cả tất cả binh chủng ba đạo đến hơn vạn người tụ tập trong hoàng thành quả là hơi chật hẹp. Pháo kích liên tục họ không có chỗ nào trốn tránh hiệu quả. Thương vong bắt đầu có nhiều, tinh thần binh sĩ xa sút. Nếu một đêm lính pháo không có thời gian nghỉ ngơi thì họ sẽ tổng cộng có hai ngày không ngủ. Chính vì lý do này sáng hôm sau chẳng cần quân Pháp đánh thì quân đội cũng tự tan mà thôi.

Quang cán cắt cử lại 400 cảm tử quân chia làm hai đội đóng vững hai cửa Đông Nam sau đó lui hết quân về phía Thành Bắc để tránh đạn. 400 cảm tử quân làm nhiệm vụ bắn cản đường kiêu đánh lạc hướng để đại đội rút lui an toàn, sau đó cũng tìm cách triệt thoái thật nhanh vào Tử Cấm thành và cố thủ nơi đây. Quang Cán hứa chắc chắn ngày mai sẽ cứu bọn họ.

Tất nhiên Quang Cán nói vậy là có lý của hắn. Ngày mai chắc chắn là Diêu thiếu sẽ đến, mà con trai hắn đến thì Quang Cán thế sẽ làm gọi lũ mọi da trắng này. Hôm nay là ngày đầu tiên mà Quang Cán bị đánh đến khướt nhục như vậy.

11 giờ đêm ngày 2. Sau đũa 14 tiếng đồng hồ giao chiến thì quân Pháp đã chiếm được Hoàng thành. Chúng đang sung sướng đến tung trời khi chiếm được các kho tàng của người Đại Nam nơi đây. Có quá nhiều vàng, bạc và các đồ quý giá. Ngay trong đêm quân Pháp cố gắng đóng gói để vận chuyển ra thuyền chiến. Mục tiêu của họ lần này đến đây là đánh gục tinh thần chiến đấu của người Đại Nam nhưng đồng thời cũng là đánh cướp của cải để bù lại những tổn thất mà họ đã gánh chịu. Số lượng vàng, bạc và báu vật chưa thể thống kê, nhưng số lượng là rất nhiều. Nhưng họ chỉ đóng gói lại mà thôi, Pháp quân không dám vận chuyển trong đêm vì lo sợ sự đánh lén phục kích của quân Đại Nam.

Nhưng cùng lúc quân Pháp đang vui mừng vì cướp được Vàng bạc thì một đội chiến Hạm trong đêm cũng lao về Cửa biển Thuận An. Hạm đội của Diêu thiếu đã đến rồi. Trên chiến Hạm Hủy Diệt Diêu thiếu đang lảng lạng nghiêng cứu bản đồ. Tình hình của Huế cực kỳ phức tạp, theo như thông tin của người Anh thì chắc chắn quân Pháp đã tiến vào Huế từ lâu. Sống chết của Quang Cán, Tân Trị, Tự Đức Diêu thiếu không có nắm rõ, nhưng Diêu thiếu biết rằng quân Pháp lần này cũng chỉ có 6000 là cùng, đây là thông tin đôi được từ người Anh thông qua Hiệp ước bất bình đẳng. Tính đi tính lại thì Cán ca cũng mang vào triều đến 10 ngàn cây súng cộng 4000 quân võ trang. Với lực lượng này chắc cũng có thể cầm cự một hai, nhưng Diêu thiếu cũng phòng ngừa trường hợp xấu nhất thế nên lúc này hắn không quan tâm tới việc dẫn quân về kinh đô cứu viện mà hắn quan tâm hơn đến việc phong tỏa đường thoát ra của quân Pháp.

Đây là một sách lược rất thỏa đáng vì nếu có thể phong tỏa được hạm đội Pháp đang tấn công Huế thì Diêu thiếu ở vào thế bất bại. Dù Huế có tan tành thì quyền chủ động vẫn thuộc vào tay hắn. Lần này người anh quả thật có thành ý khi khai rõ các lực lượng tham gia trận chiến. Quân Pháp- Tây Ban Nha có 4 Trung Hạm, Hai đại Hạm và tổng cộng 50 tiểu hạm + thuyền đồ bộ. Đây là một lực lượng cực mạnh nếu so sánh cùng Hạm đội của Diêu thiếu lúc này. Nhưng nếu đã nắm rõ địch nhân mà địch nhân lại không có thông tin về mình thì cơ hội đánh bại Pháp lại là không ít đó.

Đúng lúc này một tên binh sĩ thám báo dùng thang dây trèo từ chiến hạm Hy vọng lên chiến hạm Hủy Diệt Noi Diêu thiếu đang cùng các sĩ quan bàn sách lược.

- Thừa tướng quân, đã thám thính qua, quân Pháp đã chiếm được thủy doanh của chúng ta ở Thuận An Cảng. Lúc này Trong cảng có 1 trung hạm thiết giáp treo cờ anh, 3 trung hạm thiết giáp treo cờ Pháp, 1 trung hạm thiết giáp treo cờ Tất Ban Nha và 5 tiểu hạm ở vòng ngoài treo cờ Anh quốc. Phía trên bờ quân số địch nhân không quá nhiều, chỉ tầm vài trăm người.

Diêu thiếu cau mày, không đúng quân Anh đã chấp nhận không đồ bộ sao? Tại sao họ lại tiến vào nơi này. Chẳng nhẽ người Anh bội ước? điều này không khỏi quá bất hợp lý đi. Nhưng Diêu thiếu không có thời gian nghĩ nhiều hắn quyết định thật nhanh. Số chiến Hạm trong quân cảng là Diêu thiếu có thể găm được và hắn sẽ găm đấy. So về Trung Hạm Diêu thiếu có nhiều hơn một chiếc, so về tiểu hạm thì nhiều hơn quá nhiều. Lần này Diêu thiếu quyết có hi sinh cả một nửa hạm đội này cũng làm cho ra ngô ra khoai vụ này.

Quân cảng Thuận An, liên quân ba nước Anh- Pháp- Tây Ban Nha đóng tại nơi đây. Người Anh biết thừa quân Đại Nam sẽ có một nhánh chiến hạm sẽ tới nhưng họ cóc nói ra, vì quân Anh chính là người mời Vạn Ninh đến. Họ không nói ra vì quân Anh thực sự muốn troll một lúc cả ba phe, Đại Nam, Pháp, Tây Ban Nha. Đại Nam thì James Bruce và Michael Seymour đã chơi một vỏ lừa đảo xuyên lục địa, có thể nói là vụ lừa đảo đứng đầu thập kỷ rồi. Đến lúc này quân Anh muốn Troll Pháp vì đây là thắng nhóc cả ngày tranh dành thuộc địa của Anh, tất nhiên là Michael Seymour muốn chơi luôn cả “cựu Hoàng” Châu Âu _ Tây Ban Nha. Cái tội danh là thắng chỗ giả này bám đuôi Pháp mà sửa loạn khắp nơi. Một mũi tên Michael Seymour quyết hạ ba con Trym. Người Anh với tư cách bảo vệ Hạm đội Pháp còn lại thì tất nhiên rất nhiệt tình làm nhiệm vụ “tuần tra và canh phòng rồi”.

Thật ra người Anh muốn làm nhiệm vụ này để sớm phát hiện quân Vạn Ninh để lên điều đình tránh cho đánh nhầm vào nhau. Quân Anh mang đến đây Hạm đội là để troll người chứ không phải tham chiến đó.

Vậy nên các pháo đài canh phòng quanh Cảng Thuận An do quân anh nhiệt tình canh gác không hề “phát hiện” quân Vạn Ninh tiến đến. Tất nhiên việc không phát hiện này chỉ dành cho quân Pháp và Tây Ban Nha thôi. Nhưng tin tức Chiến Hạm Vạn Ninh đang tiến vào cửa biển Thuận An được truyền ngay đến chỉ huy quân Anh ở nơi này. Trung Tá Wanton Morrison lập tức ra lệnh cho hai chiến hạm tuần tra của quân Anh tiến hành tiếp xúc.

- Tướng quân, phía trước xuất hiện hai chiến hạm địch, học có phát tín hiệu “thương lượng”

Thời này chưa có radio thông tin giữa các thuyền với nhau nên tất cả sự liên lạc giữa các bên đều thực hiện qua những ám hiệu được quy định khá chuẩn hóa, tất nhiên cái bộ chuẩn hóa này là lấy theo Châu Âu. Ban đêm nhảy đèn, ban ngày nhảy gương nếu ở quá xa, phất cờ nếu ở gần có thể nhìn bằng kính viễn vọng. Cái bộ ám hiệu này thì hải quân Vạn ninh quá thuộc rồi, vì họ cũng dùng chính là bộ ám hiệu trên cho hải quân của Vạn Ninh. Cái kiến thức này là học từ người Mỹ đó.

Diêu thiếu hơi cau mày suy ngẫm một chút sau đó hạ lệnh.

- Tiến hành tiếp xúc xem bọn hấn nói gì.

Hai chiến hạm nhỏ của quân Anh rất quy củ mà dừng lại sau đó đợi câu “trả lời” của Hạm Đội Vạn Ninh.

Vạn Ninh nháy đèn “Đồng ý”. “Đề tao đến”

Chiến Hạm Anh nháy đèn “OK”.

Một thuyền nhỏ của Vạn Ninh được thả từ chiến hạm và tiếp từ từ bơi đến chiến hạm của người Anh chỉ cách 500m. Một lúc sau chiếc thuyền nhỏ không ngờ lại mang theo một sỹ quan người Anh cấp bậc Trung Úy về chiến Hạm Hủy Diệt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Tóm gọn

Lúc này tên Trung úy người anh có tên Bruck được kéo lên Trung Hạm Hủy diệt thì có hơi run run. Hấn không ngờ Vạn Ninh có hạm đội hoành tráng như vậy. Thuận một màu toàn là chiến hạm thiết giáp động cơ hơi nước, đếm qua qua lại lại cũng có đến hơn ba mươi chiếc. Vớ va vớ vẩn đến nay mà không liên hệ trước với nhóm này thì có khi đi đòi nhà ma. Chừng ấy chiến hạm mà úp vào quân cảng chẳng có mấy phòng thủ của vốn là của quân Đại Nam để lại thì đúng là tai nạn hủy diệt. Số chiến hạm trong quân cảng có thể đỡ được chốc lát nhưng phần thắng là thuyết đối không có.

Hít một hơi sâu, Trung úy Bruck cố lấy lại bình tĩnh. Trước mặt anh ta bỗng xuất hiện một sỹ quan trẻ tuổi đội mũ lưỡi trai với bộ quân phục rất hiện đại, Có gì đó của Châu Âu nhưng cũng có cái gì đó rất khác. Trung úy Bruck chỉ cảm thấy bộ quân phục này thật đẹp, và cũng rất uy nghiêm. Nhìn lên cầu vai của vị sỹ quan trẻ tuổi này thì Bruck giật mình, đây là cấp hàm Đại Tướng hay nói cách khác nếu là hải quân sẽ là Đại Đô Đốc.

Bruck vội đứng nghiêm hành quân lễ.

- Xin chào Đô đốc, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên là Bruck Campbell Trung úy hải quân Hoàng gia Anh quốc.

- Xin chào, tôi là Trần Quang Diệu. Đại tướng quân quân đội Đại Nam đế quốc. Anh đến gặp tôi có việc gì.

Quang Diệu khẽ gật đầu coi như chào hỏi, một tướng quân không cần dùng quân lễ trả lời cũng quá thấp như vậy nếu không phải tình huống duyệt binh.

- Xin phép tướng quân cho tôi được phép nói chuyện riêng với ngài?

- Được.

Một lát sau tên Trung úy Bruck rời đi khỏi chiến Hạm Hủy Diệt mà Diệu thiếu vẫn còn phải cố hết sức để không rút súng bắn tên này hay không hạ lệnh cho hạm đội nã pháo vào hai chiến hạm quan Anh.

- Bình tĩnh... cố bình tĩnh... Diệu... người có thể nhìn được....

Quang Diệu vừa lăm bắm trong mồm vừa cố nhắm mắt lại. Hấn sợ rằng nếu mình mở mắt ra nhìn thấy hai cái bóng đen chiến Hạm Anh đang rời xa thì có thể sẽ không kiềm chế được mà làm chuyện điên rồ. Nhưng Diệu thiếu không để ý đến cây bút trong tay hấn đã bị bóm gãy từ lúc nào, gỗ đâm xuyên thịt máu chảy dòng dòng mà hấn không cảm thấy đau nhức gì cả.

Hóa ra lũ Anh quốc khốn kiếp đến đây để thông báo họ làm nhiệm vụ bảo vệ thuyền Pháp nên sẽ không muốn va chạm cùng quân Vạn Ninh. Tất nhiên vì họ làm nhiệm vụ Tuần tra nên có thể thả quân Vạn Ninh vào. Nhưng quân Vạn Ninh quyết không được tấn công Tàu Anh, nếu không đó là hành động khiêu khích Đế quốc Anh, và hậu quả thì Diệu thiếu tự rõ. Tất nhiên Anh nguyên đứng ra ở giữa để làm trung gian hòa giải đôi bên cùng nhau ngồi xuống bàn bạc giải quyết tình hình Huế lúc này.

Thông qua biện pháp ám thị tra hỏi của mật vụ thì Diệu thiếu có thể biết rằng quân Anh có mặt tại đây chỉ có vài trăm quân, nhiệm vụ của họ là bảo hộ vòng ngoài cho chiến Hạm Pháp mà thôi. Điều này Trung úy Bruck không có nói nhưng Diệu thiếu thừa sức suy luận ra.

Vậy là Diệu thiếu biết mình bị người Anh lừa cho một vỏ chống ngược lên trời. Thêm vào đó lần này người Anh vừa ăn cắp lại vừa la làng. Lại muốn đứng ra làm Trung gian nhưng thực tế là muốn Đại Nam và Pháp sống mãi với nhau. Sau đó chắc chắn quân Pháp sẽ nổi điên mà kéo cả Hạm đội ở Châu Phi qua đánh Đại Nam. Tất nhiên chiến tranh sẽ leo thang, và người được lợi chỉ có mình người Anh mà thôi. Con mẹ nó đây là một con cáo già gian ác đến cùng cực, đã đi ị bậy còn muốn có người chùi dít.

Diệu thiếu đi lại trong phòng quyết định phải nghĩ cách phá vỡ cục diện này, nhưng trước hết hấn phải nắm vững tình hình chiến sự trong tay mới là vương đạo.

23 giờ 30 ngày 7 tháng 2. Cửa Biển Thuận An vùng cảng thuận An bỗng nhiên tràn ngập chiến hạm lớn bé bao vây toàn bộ chiến hạm liên quân 3 Nước Anh – Pháp- Tây Ban Nha trong hải cảng. Lực lượng là cách biệt không thể kháng cự. 32 tiểu hạm so với 5 tiểu Hạm. 6 trung hạm so với năm Trung hạm.

Trong khi đó chung quanh doanh trại thủy quân của cảng Thuận An xuất hiện chẳng biết hàng nhứt người cầm súng từ trong bóng tối như u linh xuất hiện. Toàn

bộ cảng Thuận An bị bao vây kín kẽ cả thủy lẫn bộ.

Liên quân 3 nước vội vã tinh dậy trong tiếng còi báo động, tập trung chuẩn bị chiến đấu. Nhưng nhìn thấy hạm đội hiện đại của địch nhân đã xếp hàng nơi bến cảng, đạn pháo đã lên nòng mà chĩa vào họ thì không ai dậy nổi tinh thần chiến đấu. Quân Anh rất tức thời bỏ vũ khí đầu hàng, lý do đơn giản đó là lực lượng chênh lệch quá lớn. Món tiền thuê của quân Pháp họ nuốt không trôi, yêu cầu của họ chỉ là tách ra và về với lãnh địa của mình mà thôi.

Quân Anh giờ cò trắng không muốn tham chiến thì quân Vạn Ninh cũng phối hợp để cho họ lui qua một bên mà không động vào. Nhưng hòng pháo cùng hòng súng đầy áp lực vẫn chĩa về những chiếc chiến trung hạ trống trơn không có bảo vệ của liên quân Pháp- Tây Ban Nha.

Dưới tình huống vừa lâm trận đã bị “đồng đội” bỏ rơi thì quân Pháp hận người Anh đến nghiêng rã nhưng cũng chẳng thể làm gì. Giờ đây 4 trung hạm của quân Pháp trống trơn không bảo vệ dưới hòng súng của hơn 35 chiến hạm quân địch đang dàn hàng trên biển. Ngay cả động vào đại bác để chuẩn bị phản công họ cũng không dám, vì chỉ cần động vào thì sẵn sàng mưa lửa sẽ giáng xuống đầu liên quân Pháp- Tây Ban Nha ngay lập tức.

Sức ép quá lớn khiến số lượng quân ít ỏi của Pháp- Tây Ban Nha bắt buộc phải đầu hàng vô điều kiện. Bóng tối cộng sự phản bội của người Anh đã khiến cho người Pháp quá bất ngờ khi bị tập kích. Thật ra người Anh kế hoạch cũng không mấy thành công. Người Anh mong muốn là quân Đại Nam và quân Pháp sẽ sống mái với nhau tại quân cảng Thuận An. Nhưng người anh sai lầm về việc đánh giá lực lượng của Vạn Ninh. Theo như thông tin của người Anh thì Vạn Ninh thì nơi này chỉ có 1 trung hạm và 4 tiểu hạm động cơ hơi nước, số còn lại là tầm 50 chiến hạm gỗ. Con số này rõ ràng là không làm cho 4 trung hạm Pháp khiếp sợ. Tất nhiên phải có ác chiến rồi, mà nếu đã là ác chiến thì đôi bên sẽ thiệt hại và hận thù thêm sâu. Nếu Pháp bắt lợi thiệt hại thì Anh càng mừng. Tốt nhất là Pháp rút Hạm đội ở Châu Phi đến đây sống mái cùng quân Đại Nam.

Nhưng người Anh không ngờ được người Đại Nam lại mua cả hạm đội của quân Phổ mà tới nơi đây chiến đấu. Thành thử ra sức mạnh tuyệt đối của quân Đại Nam đã khiến Pháp- Tây Ban Nha phải đầu hàng.

Công việc giải trừ binh bị diễn ra cực kì nhanh chóng, Pháp- Tây Ban Nha liên quân hơn 400 tù binh bị áp giải và nhốt trong quân doanh thủy binh Thuận An. Nhưng kế tiếp lại là thiết kế, bố trí phong tỏa lối ra của các tiểu hạm Pháp.

Tất nhiên lúc này thủy lôi sẽ lên ngôi, các thuyền nhỏ được thả xuống để thực hiện nhiệm vụ giải thủy lôi. Vùng có nước này hai bãi bồi hai bên hạn chế tạo thành vòm tay ôm lấy của cửa biển Thuận An. (Bãi tắm Thuận An) chính vì lý do này mực nước ở đây không quá sâu và Đại Hạm không vào được, thêm vào đó dòng chảy của sông Hương ra cửa biển nước cũng không quá mạnh. Nhất là vào mùa này không có mưa lớn. Việc bố trí thủy lôi rất thuận tiện, thả tạ sắt, đo dây thừng, buộc thủy lôi. Tất nhiên kinh nghiệm bố trí thủy lôi của quân Vạn Ninh đã tăng lên rất nhiều sau lần thực chiến ở Vịnh Cửa Lục. Lúc này họ không cắt sẵn dây thừng theo mực nước mà để dây thừng rất dài, sau khi buộc vào tạ thả xuống nước thì mới cắt dây thừng theo từng chỗ. Làm như vậy tuy hơi tốn thời gian nhưng có thể bố trí thủy lôi mọi địa hình, mọi độ sâu kể cả là khu vực mới lạ mà quân Vạn Ninh chưa từng thăm dò trước đó.

Công việc tiếp theo là dùng 11 trung hạm bố trí bịt kín lối ra. Đảm bảo quân Pháp có xông qua thủy lôi trận thì có đại pháo trận chờ đợi họ.

4 giờ sáng ngày 8, Điều thiếu cho một tên sĩ quan người Pháp theo thuyền nhỏ ngược dòng sông Hương mà báo tin cho quân Pháp tại Huế, yêu cầu chỉ có một đó là “Đầu hàng vô điều kiện”. Để chắc chắn cho chuyện này thì Điều thiếu còn cử mật thám ngược dòng cố gắng bắt liên lạc cùng quân Đại Nam trong thành Huế nếu còn để họ nắm được tình hình.

Tất nhiên Điều thiếu sẽ tung 2500 tinh binh của Vạn Ninh đổ bộ hướng bắc thành Huế mà theo đường bộ tiến vào.

Chiếc Đại Hạm của quân Pháp ngoài khơi thì Điều thiếu không nghĩ đến. Để đánh hạ một Đại Hạm thì trả giá là không nhỏ. Nhất là nếu làm vậy sẽ gây nên những hệ lụy chính trị rất nặng nề. Nên nhớ lúc này cả nước pháp chỉ có tầm hơn chục Đại Hạm thôi, nếu đánh chìm một chiếc thì không khéo chọc cả nước Pháp kéo quân qua, Điều thiếu đã chứng kiến sự điên cuồng của người Pháp, hẳn không muốn đối diện điều đó lúc này. Không phải Điều thiếu sợ đánh nhau, mà đôi lúc cương, nhu phải kết hợp. Không phải trẻ trâu mà hồ chít là vác mã tấu phay người, đôi lúc cũng phải biết sử dụng não mà hại nhân.

6 giờ sáng, Kinh thành Huế, quân Pháp thì đang vui mừng tổ chức một đội khiêng vàng và tài vật ra chiến hạm. Số còn lại thì chuẩn bị tấn công khu vực cuối cùng là Từ Cẩm Thành để vơ vét nơi đây. Quân Đại Nam dưới sự chỉ huy của Cán ca thì đã nai nịt gọn gàng, súng đã nạp đạn đầy đủ chuẩn bị một cuộc tấn công trực diện. Họ không thể để quân Pháp gỡ hết kinh thành mang đi được. Nếu để quân Pháp làm được chuyện này thì dù có giết được bao nhiêu giặc đi chăng nữa thì Quang Cán, Đoàn Hữu Ái vẫn sẽ ô danh ngàn đời.

Nhưng ngay lúc Cán ca chuẩn bị ra lệnh xuất phát thì từ xa có tiếng hét lớn chát vật.

- Trần đại tướng quân, khoan đã. ... Có tin cấp báo của Trần đại tướng quân.

Đùng là rau má đậu xanh, tên lính truyền tin vì quá gấp gáp mà nói năng lộn xộn. Trần Quang Cán cũng là Trần đại tướng quân, mà Trần Quang Điều cũng là Trần Đại tướng quân. Đây là sự lộn xộn vô cùng, một nhà họ Trần hai đại tướng quả thật xưa nay hiếm.

- Thằng ngớ này ngáo đá.

- Chắc mới chích.

- Ngáo thật rồi.

Tiếng binh sĩ xì xào vang lên (tác đùa tí cho vui)

Quang Cán đầu đầy hắc tuyến, đem nói lộn xộn gì vậy.

- Nói từ từ, nói cho rõ ràng.

Quang Cán tức giận quát lớn, mẹ kiếp, mới mới kích động được lòng quân để tiến công, sĩ khí đang lên. Thằng chó này hét lung tung làm hỏng hết cả.

- Thừa Trần tướng quân. Trần tướng quân đã lãnh hạm đội từ Vạn Ninh đến đánh chiếm lại được cảng Thuận An, bắt sống hết chiến hạm quân Pháp ở đó. Đồng thời Trần tướng quân đã cho chôn thủy lôi phong tỏa Sông Hương. Quân địch không thoát được. Trần tướng quân yêu cầu Trần Tướng quân án binh bất động chờ viện quân Vạn Ninh tiến về từ hướng Bắc, lúc ấy mới tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Cán ca tự ý hành động

Quang Cán đâm hai tay vào nhau mà thốt lên “Hay quá”. Điều thiếu đúng là không phụ công hấn chiến đấu vất vả ở nơi này. Điều thiếu làm được việc phong tỏa lối ra của quân Pháp thì chính là chiến thắng. Một đội quân không có hậu phương, không có lối về lấy gì ra mà chiến thắng đây. Trong khi đó quân Đại Nam sẽ có viện binh cuộn cuộn không ngừng khắp nơi. Đến lúc đó nhánh cô quân này của người Pháp chỉ là con tép trên mép con mèo mà thôi.

- Truyền lệnh cho nhóm 400 người bên trong Từ Cẩm Thành vượt tường Tây chạy trốn, không cần cố bảo vệ. Chúng ta vẫn phải tiến lên tấn công tạo cơ hội cho anh em phá vỡ vòng vây. Mọi người cố gắng lên, đánh nhanh rút nhanh, chỉ cần tranh thủ chút thời gian cho anh em là đủ.

Lúc này Quân Pháp đã chiếm nội Hoàng thành, quân Đại Nam lại nằm ở vòng ngoài, nhưng còn một nhánh quân 400 người đang cố thủ Từ Cẩm Thành. Rất may phía Tây của Từ Cẩm thành rất gần tường Hoàng Thành có thể dùng làm nơi đột phá.

Vậy là quân Đại Nam lại liều mạng chia làm ba lộ tấn công ba mặt của Hoàng thành để tạo cơ hội cho đồng đội. Lần này quân Đại Nam chia ra ba lộ tấn công ba mặt Đông, Tây, Bắc để thu hút binh lực, nếu vậy quân Pháp sẽ phải phân binh ra các nơi này, hi vọng rằng cửa đông sẽ thoáng hơn giúp 400 người chạy thoát.

Ám hiệu đã quy định từ trước nên một nhóm binh sĩ tiếp ứng vội vã đi về phía thành Tây để thông báo. Tất nhiên là tiếng huýt sáo hai dài một ngắn vang vọng khắp khu tây rồi.

Đứng ra thì Quang Cán tính cho khoái mã thông báo Tự Đức cùn Tần Trị về Huế bởi vì nếu Vạn Nin quân đã đến thì đại cục đã nằm trong lòng bàn tay. Nhưng nhìn qua cảnh đồ nát tùm lùm trước mặt, thêm vào đó là kế hoạch điên cuồng sắp tới thì Quang Cán lại thay đổi quyết định.

- Phái khoái mã đi thông báo cho thái hoàn, và thánh thượng. Thỉnh xin họ di giá về Quảng Trị thì dừng lại đó là được rồi. Chỉ nói là Vạn Ninh viện quan đã tới kịp Huế không lo là được. Chi tiết đánh đấm thế nào không cần nói ra, người hiểu chưa.

Quang Cán thì thắm vào tai một tên thân binh, thân phận thực sự của tên này là mật vụ, nói chung lũ mật vụ là lũ được đào tạo riêng biệt, trong mắt chỉ có Trần gia không có vua. Việc nói dối vua như thế này mà phái nhóm binh sĩ khác đi là không ổn.

Tên mật thám cúi đầu dạ khẽ một tiếng rồi quay người phóng lên ngựa mà phi nhanh về phía trước.

Quang Cán quay lại hỏi một tên thân binh.

- Đã phát hết súng cho lũ vô dụng kia chưa.

- Dạ thưa tướng quân, đã phát hết 4 ngàn thanh rồi, nạp đạn đầy đủ một lần bắn, cả đêm qua tối mắt dạy chúng cách bắn không biết có được hay không nữa.

- Kệ đi, chỉ việc lên cò, bóp cò mà không biết nữa thì chết đi là vừa. Dặn thật kĩ là bắn xong chạy ngay về nơi tập kết nghe chưa.

Thì ra tối qua vì để tăng sức tấn công thì Quang Cán đã cho phát 4 ngàn thanh súng trường còn lại cho nhóm kinh quân do Tôn Thất Giác chỉ huy. Hôm nay lũ này sẽ tham chiến, nhưng những kinh quân này chưa từng dùng súng nên tất thấy súng đều được nhờ đạn sẵn. Chỉ dạy bọn họ cách lên cò súng, hướng bừa vào địch nhân và bắn, sau đó chạy về nơi tập kích. Tất nhiên lũ này không được đi theo đội ngũ quân “chính quy” bởi lẽ vớ va vớ vẩn lại bắn quân mình. Những Kinh quân gà non này được bố trí trong nhà dân xung quanh con đường mà người pháp sẽ phải đi qua.

Quang Cán lại thì thắm vào tai một tên thân binh khác.

- Dẫn đội tinh nhuệ nhất, công vào hai cửa Đông và Nam của ngoại thành, chôn hết thuốc nổ vào đó. Nổ sập luôn đi. Nhớ làm cho kín đáo một chút, “là quân Pháp nổ xập” nghe đồ chưa.

Gã thân binh gạt gù mà nhận mệnh đi ra tìm đội của mình. Cán Ca lúc này rất quyết tuyệt, hấn quyết phá nát cả Kinh thành Huế cũng không cho quân Pháp thoát ra. Đương cử nghe tin Điều thiếu đã đến thì kế hoạch của Cán Ca biến thành bất chết đám binh sĩ này của Pháp lại trong thành. Đơn giản đó là nếu cho bọn chó con này vận được tài vật ra sông thì đó là một bước thua về chiến lược. Nếu lũ này dùng vàng, tài vật là thừa ư hiếp bản điều kiện thì rất dở.

Nên nhớ lúc này Phú Nội vụ ở tầng dưới cất giữ 91 ngàn thỏi bạc đinh 10 lạng, 80 ngàn thỏi bạc đinh 1 lạng; tầng trên cất giữ khoảng 500 lạng vàng (khoảng 50.000 lạng bạc). kho gần cửa Thọ Chi cất giữ 900 lạng vàng (81 ngàn lạng bạc). Đây là chưa tính đến nội kho của Từ Cẩm Thành, Các vật như Nữ trang, kim cương quá nhiều. Nếu mấy thứ này bị quân Pháp mang ra đến sông thì chúng hoàn toàn có thể lấy dê uy hiếp quân Đại Nam kiểu như “không thả bố bỏ nén hết xuống sông”. Tất nhiên ném thì vẫn vớt được, cùng lắm là ngăn sông đổi dòng mà vớt. Nhưng nếu quả thật như vậy thì quá tốn công sức, thả nổ sập mẹ nó cổng thành cho xong, sau đó đồ tội quân Pháp tàn phá ai biết đổ vào đâu.

Cán Ca rất ứng ý với kế sách của mình mà giờ tay quyết định tấn công phủ đầu vào ba mặt cổng Hoàng Thành, đêm qua họ cũng mò được không ít súng thần

công và bố trí cả rồi. Nói đùa chứ với khoảng cách vài trăm mét thì súng thần côn Đại Nam vẫn là sai được.

Quân Pháp chỉ có 5 ngàn người, cả ngày hôm qua chiến đấu chết và bị thương hơn 600 người, tất nhiên con số thiệt hại của bên Đại Nam là tương tự. Nhưng mà với số lượng người chỉ có 4 ngàn hơn thì quân Pháp khó bề phân ra các trọng điểm mà canh gác, cuối cùng họ chỉ có thể cho toàn bộ đánh vào Hoàng Thành và chiếm khu này mà thôi. Nên nhớ với số lượng binh ít ỏi của họ mà còn phân ra thì không phí quân Đại Nam nuốt sống mới lạ.

Tất nhiên quân Pháp chiến thuật co cụm trong Hoàng Thành là vạn bất đắc dĩ. Thông tin của họ về binh lực hiện đại của Huế là sai lầm hoàn toàn. Những người “thông đồng” với Pháp báo tin lại quân Đại Nam ở Huế chỉ có 500 tay súng hiện đại mà thôi. Nếu chiếu theo lẽ đó thì quân Pháp hoàn toàn có thể trong ngày đánh thẳng vào Từ Cẩm Thành, bắt Tự Đức, Tần Trị, cướp bóc rồi rút lui. Nhưng mười mấy tiếng đồng hồ giao chiến quân Pháp mới tiến được vào hoàng thành. Số lượng quân Đại Nam trang bị vũ khí hiện đại còn nhiều hơn họ, sức chiến đấu không hề tồi. Hung hãn không sợ chết, chiến thuật rất khó chịu. Nói thật nếu không có pháo lớn hỗ trợ, không có tài phú trước mặt làm động lực thì họ đã rút lui lâu rồi.

Đến khi này thì chỉ huy quân Pháp là Đại tá Henri Courbet đang ngồi bệt xuống đất mà thất thần. Ông ta nhận được tin tức yêu cầu đầu hàng vô điều kiện chậm hơn Quang Cán nhận tin tức từ Diêu thiếu niên.

Henri Courbet suy nghĩ thật nhanh rồi ra lệnh cho quân sĩ tổ chức độ phá lao ra bờ sông. Tất nhiên điều Cán ca có thể nghĩ thì người khác cũng nghĩ ra. Henri Courbet muốn dùng số vàng bạc trong tay để làm lá bài trả giá đàm phán cùng quân Đại Nam. Ông ta không quan tâm đến Từ Cẩm Thành nữa vì đề công kích vào và thu tài vật thì quá tốn thời gian. Henri Courbet không biết rõ viện quân của Đại Nam khi nào sẽ tới. Với số quân của Đại nam hiện có trong thành Huế thì quân Pháp đã chật vật lắm rồi. Nay lại thêm viện quân thì đảm bảo không thể nào lao ra bờ sông nổi.

Vậy là Henri Courbet cho tổ chức toàn bộ quân đội bắt đầu liều chết lao ra từ Cổng phí Nam. Nơi này chỉ cách Sông Hương tầm 1 km mà thôi, đó là con đường ngắn nhất để lao ra.

Cán ca dẫn quân đến đánh nghi binh cũng là lúc quân Pháp tổng lực lao ra từ một cửa duy nhất. Trong khi đó Cán Ca lại binh phân ba đường tấn công ba cổng. Đây là một phán đoán cực kì sai lầm về mặt chiến thuật của Cán Ca.

Lúc này đạn giấy đã hết, tốc độ nạp đạn của quân Đại Nam không hề nhanh chút nào, quân Pháp lại liều mạng xông ra với số lượng lớn nên Cán ca cản không được. Quân Pháp hơn bốn ngàn bất chấp thương vong đã bẻ nát phòng tuyến hai ngàn của quân Đại Nam.

Cán ca tiếp tục cho đánh vu hồi, đánh tia nhưng quyết tâm lao lên bất chấp thương vong của quân Pháp quá đáng nề. Họ đã thành công lao đi được 500m tiến gần đến cổng Nam Kinh môn thông ra Kỳ Đài, chỉ cần thông qua Kỳ đài thì các Chiến Hạm Pháp hoàn toàn có thể hỗ trợ một cách hiệu quả.

Nhưng bỗng chốc tiếng nổ ầm ầm vang lên khắp bốn phương. Người Pháp đang chạy gấp trên đường cái mà tạo thành một con tiểu long hung mãnh lao về phía trước. Nhưng con tiểu long lúc này như bị cắt thành nhiều khúc nhỏ. Thì ra các đại pháo Thần công cả đêm qua đã được vận chuyển đến nơi đây, chúng được bố trí bên nhà dân chưa đổ nát hai bên đường và nạp đạn để bắn đúng một lần duy nhất. Những viên đạn gang nặng khoảng cách gần lao ngang qua mà chặt chém đội hình người Pháp. Một viên đạn lăn qua là một dãy dài của máu, não tuơng, xương cốt, thịt vắn vương, và cả nội tạng. Thật nếu tưởng tượng là một con thủy long màu xanh dương bị mổ xẻ chặt ngang mà lõi nội tạng xương cốt chắc cũng có lý của nó.

Nhưng sự bối rối của quân Pháp chưa dừng ở đó. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất, một tiếng nổ của núi lửa phun trào, của vạn năm thiên lôi phủ xuống. Một tiếng nổ lớn bất thường không thể hình dung nổi. Cả tòa Nam Kinh Môn đẹp đẽ, cao lớn, hoành tráng của Đại Nam đổ ụp xuống. Cả hai phe bị cảnh tượng làm cho trấn nhiếp không thôi. Phải bao nhiêu thuốc nổ đen mới làm được điều này a, không ai biết, nhưng đó là sức nổ của gần 400kg thuốc nổ Dynamite.

Cả mặt đất thành Huế nhue run rẩy nhẹ một thoáng, Kinh thành cũng biết đau, nó đang đau đớn tột cùng mà run rẩy đấy. Nó đã bệnh nặng lâu ngày rồi, vậy ra cần một lần đại phẫu để chữa bệnh, đại phẫu dĩ nhiên là đau đớn rồi.

Quân Pháp không còn đường tiến. Muốn lao qua đám gạch, đá, đất loạn xạ kia còn khó hơn là công một cửa thành rồi mở ra. Nhất và xung quanh họ các bóng ma A nam đang lớn vờn chờ thu gặt tính mệnh quân Pháp.

Con tiểu long màu thiên thanh lại quay đầu chui vào Hoàng thành Đại Nam. Tất nhiên họ sẽ phải trả một cái giá không nhỏ để làm được điều này. Cả ngày hôm qua chiến đấu lâu như vậy mà hai phe chỉ tổn thất mỗi bên tầm 500 người. Nhưng chỉ một lần đột phá bất chấp tính mệnh thì quân Pháp đã thiệt hại đến 600 hơn, tinh thần sĩ khí của họ là không còn chút nào. Pháp quân cố thủ trong Hoàng Thành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Buộc hàng vô điều kiện

12 giờ trưa ngày 8. Lúc này quân Vạn Ninh chính quy nhất, tinh nhuệ nhất, trang bị khủng bố nhất đã tiến vào qua Chánh bắc môn. Công việc đầu tiên của họ là dừng lại tại Chấn Bắc, chiếm cứ Trấn bình đài, thay hết súng thần công của nơi đây thành pháo Armstrong 12 pound. (Armstrong vẫn nhẹ hơn Krupp cùng cấp một chút, vận chuyển bộ binh thuận tiện hơn).

Trấn Bình Đài gọi cái tên này nhiều người có không biết nhưng nếu nói đến cái tên dân gian là Đồn Mang Cá có lẽ là quen thuộc hơn. Đây là một thành nhỏ góc đông bắc của Kinh đô Huế, là chỗ giao nhau giữa cạnh Nam và cạnh bắc của thành ngoại kinh đô. Trấn Bình đài được xây dựng theo kiểu Vauban: Chu vi 1.048 m. Tường thành cao 5,10 m dày gần 15 m. Phòng lộ chạy dọc theo ngoài chân tường thành rộng khoảng 7,50 m. Hào rộng 32m và sâu 4,25 m.

Cái Trấn bình đài này la nơi nhô ra khỏi Kinh đô Huế, cảm giác nếu nhìn từ trên xuống thì nó giống như cái mụn cóc khổng lồ mọc ở phía trên bên phải của một

hình vuông vậy. Trấn Bình đài là cái pháo đài thứ 25 của Kinh thành Huế, đây là một thành phụ của Kinh thành, cách thành chính chỉ một đoạn hào chung. Lúc trước, nơi đây được xây những bậc cao để đặt 3 tầng giàn súng đại bác và kho đạn (hỏa được khô), điểm canh.

Trấn Bình Đài là một Pháo đài độc lập thuộc vào dạng kiên cố nhất của kinh đô Huế, nó nhìn thẳng ra khúc Sông Hương đoạn qua giữa cồn Phán và khúc thành Đông. Khoảng cách từ Trấn bình đài đến bờ đối diện của Sông Hương là tầm 1km. Tức là nếu bố trí pháo Amstrong nơi đây thì kệ mẹ nó chiến hạm Pháp trốn góc nào trên Sông cũng bị bắn hết.

15 thành Đại Bác Amstrong được thay thế các thanh thần công Đại Nam đặt nơi này. Kết cấu của Trấn Bình Đài khá là hiện đại. Các lỗ châu mai không lồ cho đại bác khiến chúng vừa tấn công được quân địch bên ngoài lại có thể bảo vệ chính mình. Tầm 50 pháo binh cùng 500 tay súng được quân Vạn Ninh bố trí nơi đây tạo lên phòng tuyến thứ nhất không cho quân Pháp đột phá, phòng tuyến thứ hai là thủy lôi, và cuối cùng là hơn chục trung hạm nơi cửa biển. Đây là bố trí cẩn thận đến kì cùng của Điều thiếu rồi.

Lúc này xuất lĩnh 2 ngàn binh xông từ Chính Bắc môn vào kinh đô là Điều thiếu dẫn đầu. Thế cục tại cảng Thuận An đã không có gì phải e ngại. Quân Pháp có lật tung cả Châu Á lúc này lên cũng không có thêm tiểu hạm mà xông vào Thuận An, đại hạm dĩ nhiên lại càng không thể vào nổi. Quân Anh tại chỗ chỉ lèo tèo vài ba chiến hạm, họ sẽ không dờ dờ. Quân anh mà đảo điên khiến Điều thiếu hủy hợp đồng thì lợi bất cập hại Điều thiếu tin rằng tên Đô đốc kia không ngu như vậy.

Chính vì lý do đó Điều thiếu để lại Hạm đội cho Trần Văn Văn chỉ huy mà tự mình vào Huế. Huế lúc này không phải vấn đề là đánh thắng trận hay không, lúc này vào Huế là để đàm phán, xem ai dành được nhiều lợi ích.

Lúc này đây bên ngoài hoàng thành đã nhằng nhịt chằng chịt 1 vạn quân Đại Nam, tất nhiên cái lũ Kinh quân lần đầu cầm súng cũng được xấp xếp cho đẹp đội hình dọa sợ đối phương.

Vạn Ninh quân kéo đại pháo tiến tới khiến cho quân tình quân sĩ tại Huế háo hức vô cùng, con mẹ nó hai ngày qua họ ăn đủ khổ với pháo của Pháp rồi. Không ngờ Đại Nam của họ cũng có pháo hiện đại, số lượng lại không hề tiêu chút nào.

Nói thật Quân Vạn Ninh phải vất vả lắm, nhờ hết bà con dân chúng dọc đường đi mới có thể từ tối đêm hôm qua mà tới được đây. Tất nhiên lúc đã đến được Cái lộ thì dùng ngựa kéo nên đỡ mệt hơn nhiều.

Quân Vạn Ninh này là quân chính quy thực sự, mũ sắt, áo lính màu xanh, bụng đeo thắt lưng chân đi dày vải đế cao su. Nói chung đây là đội quân chính quy trong chính quy của Đại Nam lúc này, cũng là đại biểu cho sự chính quy nhất, quy củ nhất của toàn Châu Á.

Tất cả kinh quân cũng như các lộ quân khác nhìn vào hai ngàn năm trăm quân Vạn ninh đều tấm tắc đi vào chiến trường mà hâm mộ vô cùng. Thật ra có rất nhiều kẻ ước ao được đứng trong cái hàng ngũ kai lăm đấy, chẳng cần làm lính kinh sư, về Vạn Ninh làm lính có vẻ soái hơn.

Quang Cán và Điều thiếu làm quân lệnh chào nhau. Nhưng Đoàn Hữu Ái cùng Tôn Thất Giác lại không biết cách làm này nên hơi lúng túng.

- Quang Cán, lão tử giới thiệu cho người, đây là Đô Thống kinh quân Đoàn Hữu Ái, là anh trai của tên họ Đoàn làm loạn tháng 11 năm ngoái ấy. Còn đây là Phó Đô Thống Kinh quân Tôn Thất Giác, tên này lại lịch cũng lớn, là em trai Tôn Thất Cúc đấy... E hèm. nhưng hai tên này đánh trận khá tốt, có dũng, có mưu. Lão tử thưởng thức bọn hần đó.

Điều thiếu mặt đen một mảng, con mẹ nó lão Cán làm như là bỏ đời ở đây, khen người ta kiểu như con cháu vậy.

- Lão.... Khụ khụ phụ thân. Người nói hai vị tướng quân vậy không được. Người ta cấp hàm cao hơn đấy.

Hai tên Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Cúc vội vã xoa tay luôn miệng đáp:

- Nào có nào có, được Trần tướng quân khen là vinh dự của chúng tôi.... Xấu hổ xấu hổ a.

Hai tên này là thật tâm, từ góc độ nhà binh thì họ cực kì khâm phục tài chỉ huy của Quang Cán. Nếu không có thắng cha Gấu ngựa này chỉ huy thì chắc chắn quân Đại Nam đã bị đánh cho tan tác từ lâu, làm sao có thể áp chế ngược quân Pháp như thế này.

- Được rồi... già mù cái gì... nhóc con người đã đến thì lão tử nhường chỗ này lại cho người. Con mẹ nó bắt tướng hải quân đi đánh bộ nào có cái thiên lý ấy.

Cán ca là nói thật, ba năm qua hần đánh trận trên biển là chủ yếu, giờ bắt hần đánh trên bộ là không trâu bắt chó đi cày. May là Vạn Ninh tác chiến liên miên nên kinh nghiệm là đủ đấy, cộng thêm là đào tạo khá toàn diện nếu không thì Cán ca cũng khó làm nên cục diện này. Nói ra thì Điều thiếu thiện chiến bộ binh hơn còn Cán ca thiện hải chiến.

Nhưng hai người Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Cúc giật nảy mình, thông tin này quả là lựu đạn oanh kích, hóa ra vị tướng quân trẻ tuổi này còn thiện chiến hơn cha hần ở bộ binh mặt trận. Tất nhiên họ lại càng kính phục Cán ca, một hải quân tướng mà có thể chỉ huy 2 ngày 1 đêm đánh trận ở Huế đến như vậy thì xưa nay hiếm. Tất nhiên cái bản mặt kinh khinh coi khinh hai vị Phụ chính vẫn làm họ không ưa Cán ca ở mặt chính trị lập trường, nhưng không thể căm họ kính nể ở mặt quân sự.

- Được rồi, nếu tôi đã đến nơi đây thì tạm thời lãnh quyền chỉ huy, hai vị không ý kiến chứ?

- Tất nhiên là không rồi, Xin Trần tướng tự nhiên,

- Xin Trần tướng tự nhiên.

Hai người Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Cúc mồm nậm miệng mười đáp.

Điều thiếu quay lại chỗ các pháo binh Vạn Ninh:

- Chỉnh góc độ sẵn sàng, tầm bắn không quá xa nghe rõ không?

- Dạ...

Các binh sĩ pháo binh dạ vang, 20 thanh súng cối Krupp M61 đã vào vị trí.

Lúc này Diêu thiếu liền dùng tiếng Pháp mà hét vào bên trong Hoàng thành qua loa đồng.

- Cho năm phút để cử người ra đây đàm phán, nếu không sẽ nổ pháo công vào. Nếu đã để Đại Nam phải công vào thì không giữ tù binh.

Diêu thiếu nói rất to và rõ ràng, ra đây nói chuyện đừng để bỏ phải đánh vào. Nếu đánh vào thì bỏ sẽ giết hết tại đây không giữ tù binh.

Tất nhiên quân Pháp cũng muốn đàm phán, họ biết là thoát không được, chỉ mong có thể đàm phán lấy một chút gì đó lợi ích mà thôi. Vậy nên cũng không chờ đến 5 phút đã có một tên lính Pháp mang hàm sĩ quan với chiếc cờ trắng bước ra từ cổng Nam của Hoàng Thành.

- Thiếu Úy Jacques Duchesne quân đội hoàng gia Pháp xin ra mắt đại tướng.

Tên sĩ quan này nhìn thấy cấp bậc quân hàm của Diêu thiếu thì vội vàng làm lễ. Quả thật sắc phụ quan lại của phương Đông thì hẳn không phân biệt được. Nhưng quân phục cũng như quân hàm của Diêu thiếu thì hẳn lại thấy quá quen thuộc rồi.

- Đại tướng Đại Nam đế quốc Trần Quang Diệu. Chúng ta yêu cầu quân Pháp và Tây Ban Nha đầu hàng vô điều kiện.

- Cái này không được, chúng tôi đang nắm trong tay hoàng thành của Đại Nam đế quốc, yêu cầu được thả tự do thì chúng tôi sẽ buông tay súng. Nếu không chúng tôi sẽ phá hủy toàn bộ hoàng cung của Đại Nam quốc.

Tên Thiếu Úy Jacques Duchesne không ngờ cũng rất cứng rắn. Á à Diêu thiếu nhớ rồi, tên Jacques Duchesne này chính là tên Đại Tá dẫn quân đánh kinh đô Huế những năm 1884. Con mẹ nó không ngờ lúc này cũng chỉ là thiếu úy. Thắng này là đại họa, Diêu thiếu quyết không cho thắng này sống trở về rồi.

- Không cần các người phá, để chúng tôi phá được rồi... Pháo kích.

Diêu thiếu rất là quyết tuyệt, chính ra hẳn muốn nói “Đem để bỏ mày phá cho mày coi” nhưng tiếng Pháp không có nhiều ngôi thứ như tiếng Việt nên hẳn đành thôi.

20 thanh pháo cối Krupp M61 28 pound khai hỏa ầm ầm. Pháo cối là loại chuyên bắn góc cao mà bỏ quan trọng ngại vật trước mặt nên bức tường thành hoàng cung là vật cản của pháo Napoleon III của Pháp nhưng lại không có ý nghĩa với Krupp M61.

- Người còn muốn nói gì không?

Sau đợt pháo kích thì Diêu thiếu quay lại nói với tên Jacques Duchesne trong khi pháo binh lại một lần nữa nạp đạn.

- Chúng tôi còn hơn 3 ngàn con tin trong đó.

Đây là nhóm thái giám và cung nữ mà Tự Đức ra lệnh nhốt trong cung. Những hộ quan viên trong hoàng thành đã bỏ cửa mà chạy lấy người lâu rồi...

- Mấy tên bắt nam bắt nữ các người giết hộ ta xin cảm ơn. Còn cung nữ tánh mạng, cứ một mạng các nàng ta sẽ chém 10 mạng quân Pháp. Xin hãy tin tưởng ta, chính sách tù binh của phương Đông rất khác Châu Âu các người.

Đe dọa hã, bỏ đây không sợ. Nói chung là lúc này ai lớn, ai ác, ai chính xác. Mà người đó là Diêu thiếu gia bá đạo của chúng ta.

Jacques Duchesne tắt lời, hẳn đành thất thế quay lại Hoàng thành mà thông báo tin tức trên. Người Đại Nam quả là quá hung ác và liều mạng, tất cả các lá bài đặt cược của bọn họ đều không có giá trị.

4 giờ chiều ngày 8 tháng 2 năm 1862. Một ngày lịch sử, cả một hạm đội hùng mạnh của liên quân Pháp_ Tây Ban Nha bị tóm gọn. Diêu thiếu thu được cả thủy là 21 tiểu chiến hạm tốc độ cao của Pháp, 33 tàu đồ bộ lẫn lộn cả của Pháp và Tây Ban Nha. 3 trung hạm tân tiến của Pháp và 1 trung hạm Tây Ban Nha.

Tù binh bắt được tổng cộng 521 tên trong đó người Pháp là 213 tên còn lại là lính Tây Ban Nha với phần lớn là người bản địa Phillipine. Chiến hạm Anh bị giám sát mời rời khỏi hải phận Đại Nam. Diêu thiếu từ chối “thiện ý” làm cầu nối hòa giải của người Anh. Hẳn biết lũ cầu này không có ý đồ tốt đẹp nào, chắc chắn lại đâm bị thóc chọc bị gạo gây thêm khó khăn của cả Pháp và Đại Nam.

Vàng Bạc, tài phú bị Diêu thiếu thu lại toàn bộ sau đó niêm phong trong Tử Cấm Thành. Sau đó hẳn bàn giao tất cả lại cho Tôn Thất Giác cùng Đoàn Hữu Ái. Lúc này không chế Hoàng thành lại là quân Kinh đô. Mà Quân Vạn ninh lại không chế vòng ngoài. Diêu thiếu bố trí như vậy vì có mục đích của hẳn cả đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Điều thiếu nhập Quảng Trị thành

Quang Điều cho phong tỏa chặt chẽ bờ sông, quân Vạn Ninh chiếm hết vòng ngoài. Điều này quá đơn giản. Điều thiếu muốn chiếm các chiến hạm quân Pháp làm của riêng. Lý do cũng quá dễ hiểu, các tiểu chiến hạm của quân Pháp là tân tiến và hùng mạnh hơn chiến hạm Phổ quá nhiều. Còn về trung hạm thì hai bên cũng gần như nhau nên Điều Thiếu không quá mức quan tâm. Trung Hạm Phổ tuy chạy chậm hơn một chút, trọng tải thấp hơn một chút nhưng mà lớp thiết giáp rất chắc bền, đúng với triết lý mai rùa của người Đức (đem một con BMW tông nhau với một con Toyota cùng phân khúc sẽ rõ). Chính vì thế chiến hạm Phổ khi chưa có thủy lôi phát triển thì cũng có cái hay riêng của nó. Điều thiếu không quá lấn tẩn vấn đề này.

Nhưng tiểu hạm tốc độ cao của Pháp thì khác nha, đây có thể được gọi là xuồng cao tốc của thời kì này rồi. Cái này chính là lực lượng thuyền phóng ngư lôi của Điều thiếu trong tương lai nếu có thể phát triển được Ngư lôi đấy. Cho nên, cướp mấy chiến hạm này là Điều thiếu chắc chắn định rồi.

Nói đến cướp nhưng Điều thiếu cũng rất thoáng với triều đình Đại Nam, hấn thay 21 tiểu hạm Phổ vào chỗ 21 tiểu hạm Pháp rồi giao cho triều đình. Tất nhiê với công lao đánh trận lần này thì Điều thiếu có thể cắt một nửa chiến lợi phẩm. Nhưng mà tính đi tính lại Điều thiếu cảm thấy không cần thiết. chỉ hơn một tháng nữa thì hấn sẽ có thêm nhiều chiến hạm từ Phổ đưa qua. Vạn Ninh cũng chẳng cần quá nhiều tàu chiến như vậy. Cái chính là cần chất lượng và quản lý tốt, quá nhiều chiến hạm đôi khi nuôi không nổi.

Thêm một nguyên nhân Điều thiếu hào phóng với triều đình vì hấn cũng muốn Đại Nam mạnh đồng đều lên mà không chỉ có mỗi Vạn Ninh mạnh mẽ. Hạm đội pháp thu được lần này là một liều thuốc tinh thần cho người Đại Nam. Họ sẽ vững tâm hơn một chút khi mà bên mình cũng có được một hạm đội hiện đại với số lượng không hề tồi.

Tất nhiên là Điều thiếu sẽ cho tháo hết pháo Krupp bên chiến hạm Phổ đổi qua chiến hạm Pháp. Tất nhiên là pháp Napoleon III sẽ về tay triều đình rồi. Điều thiếu rất phản cảm với Napoleon III, về tình cảm và thực tế hiệu quả thì hấn vẫn thích pháp Krupp hơn.

Công việc được tiến hành nhanh như chớp giật. Ngày 10 Quang Cán dẫn Hạm đội quay hết về Vạn Ninh, nhưng hạm đội lúc này có 21 tiểu chiến hạm được thay mới và bổ xung thêm 1 trung hạm Tây Ban Nha. Nói chung chiến hạm Tây Ban Nha cũng không quá kém, nó nhìn hơn Phổ một chút, nói cho cùng thì Tây Ban Nha vẫn là một cự cường quốc hải quân. Tuy rằng lúc này họ kém lắm rồi nhưng những công nghệ đóng tàu của Tây Ban Nha rất không thể kinh thường.

Đến lúc này thì Điều thiếu mới thả nhóm quân của Đoàn Hữu Ái và Tôn Thất Giác ra để họ tiếp quản các chiến hạm đã bắt được. Tất nhiên bọn vịt cạn thiếu kiến thức này không thể điều khiển nổi chiến hạm. Điều thiếu để lại một ít chuyên gia Vạn Ninh chuyên giao kĩ thuật cho nhóm thủy binh của Nguyễn Chi Long sau đó lên ngựa lao về thành Quảng Trị.

Nguyễn Chi Long sau khi được bàn giao số chiến hạm “không lồ”, cả về chất lượng và số lượng thì khóc nghẹn ngào trong sung sướng, binh sĩ thủy sư Huế chỉ thấy chủ tướng ôm cái cột khói của Trung Hạm nước Pháp như ôm mĩ nhân sau đó hai hàng nước mắt dào dào chảy. Hấn chảy nước mắt hạnh phúc là thật, trước khi đi Điều thiếu hứa sẽ xin chức Thủy sư Đô đốc Huế cho hấn, vậy thì mấy chục “mĩ nữ” này là vật mà Nguyễn Chi Long hấn có thể coi bỏ “quần áo” mà dè dưới háng còn gì. Không có gì hạnh phúc hơn khi một quân nhân hải quân có được chiến hạm tốt cả. Niềm vui này rất khó nói thành lời.

Điều thiếu đến thành Quảng Trị đã là ngày 12 rồi. Thành Quảng Trị cũng không phải quá xập xệ, Quảng Trị vào thời Nguyễn được dùng làm Dinh (tỉnh) trực thuộc Kinh sư vào năm 1808 và cho đắp thành lũy. Thành được đắp bằng đất tại địa phận xã Thạch Hãn, huyện Hải Lăng. Đến năm 1837 thì thành được xây bằng gạch. Tổng thể thành Quảng Trị có dạng hình vuông, gồm hai vòng thành và mang kiến trúc kiểu Vauban. Bốn góc thành nhô ra dùng làm bốn pháo đài có hào thành bao quanh. Thành có bốn cửa ra vào. Mỗi cửa thành đều có chiếc cầu bắc qua hào thành. Chu vi thành khoảng hơn 2500m, tường thành cao hơn 4m một chút nhưng rất dày lên đến 6 m, có đoạn còn dày đặc biệt để bố trí pháo đài.

Nội thành gồm có các công trình kiến trúc cho bộ máy hành chính tỉnh Quảng Trị theo chế định của triều Nguyễn. Công trình quan trọng nhất là hành cung (nơi vua nghỉ ngơi mỗi lần ngự giá) có quy mô gồm một tòa 3 gian – 2 chái, sau có dựng thêm hai tòa nhà 5 gian – 2 chái ở hai bên. Trước hành cung là kỳ đài và phía sau là khu vực công đường. Khu vực công đường này gồm có dinh tuần phủ, dinh án sát, dinh bố chánh, dinh lãnh binh, nhà kiểm học, trại quân, nhà bếp, nhà kho, khám đường và nhà ngục. Kiểu mẫu, cách thức xây dựng những công trình này được quy định theo chế định của vua Minh Mạng vào năm 1832.

Chính vì lý do này mà khi Tự Đức cùng Tân Trị cùng các “đại quan” chạy nạn đến đây thì sống cũng không quá sơ sài. Nhất là Tự Đức lại thấy Quảng Trị an toàn hơn nhiều khi chung quanh là các vệ binh Vạn Ninh. Các thái giám và cung nữ không đáng tin kia không có mặt khiến Tự Đức tư thái hơn nhiều.

Nhưng mấy ngày này thì các vị Thái Phi của Tự Đức đúng là vất vả vô cùng, vì lý do an toàn Tự Đức cấm dùng tất cả các loại Thái Giám, cung nữ hầu hạ. Cuối cùng thì cả vị Thái Phi là ngọc cảnh vàng phải tự thân xắn tay vào bếp. Nói chung là công việc không quen, nấu ăn món mặn món nhạt, nửa sống nửa chín, mặt mũi lấm lem hết cả. Nhưng Tự Đức vui, hấn thấy như vậy mới là vợ chồng. Thế là lão này chơi một mẻ đó là ăn chung đi. 15 người ngồi một bàn ăn uống vui vẻ, đúng là trước nay chưa từng có.

Tự Đức làm vậy, bỏ Tân Trị cũng không dám vượt lễ, nhưng tên này mới thành niên, lại vừa lên ngôi. Vợ chỉ có hai cô phi tử chính thức. Thế là Tự Đức có lối 15- 20 món để ăn. Nhưng Tân Trị chỉ có lèo tèo dăm ba món vậy. Nhưng kẻ ra chạy loạn như vậy cũng đã là vui vẻ lắm rồi.

Tất nhiên hoàng gia làm mẫu thì các quan đầu dăm vượt lễ, thế là phong trào các vị phu nhân lá ngọc cành vàng xuống bếp lấm lem lan khắp cả thành Quảng Trị trong thời gian có vài ngày. Quả thật là vất vả cho các vị nữ nhân ăn sung mặc sướng kia.

Tất nhiên Tự Đức là người con Siêu hiếu thảo. Chính vì thế ông ta tuyển thẳng mấy vị Thái Phi nấu ăn được nhất qua hầu hạ Từ Dũ. Nói chung lại hoàng tộc lần này đúng là tự cấp tự túc, cái gì cũng tự lo hết. Quả thật là tấm gương cho toàn dân. Tự Đức không ngờ đến sự lo lắng đề phòng của mình đối với cái thế lực chết tiệt kia lại gây “hậu quả” nghiêm trọng vậy.

Điều thiếu đến Quảng Trị thành cũng chỉ mang theo 100 thân mình cưỡi ngựa tuyệt trần mà lai đáo. Ninh mã hùng hậu của Vạn Ninh sau khi đánh xong giặt thì theo chiến hạm rút lên phái bắc rồi. Điều thiếu có kín đáo àm nói với Quang Cán ca một câu “ Hai cha con ta chỉ có một người được phép xuất hiện trong triều”. Người không lo dài tắt nghĩ ngắn, phòng ngừa không phải lúc nào cũng thừa. Một trong hai cha con phải tay nắm trọng binh ở ngoài triều thì người kia nếu có nhập nội cũng không lo sự an nguy.

Thật ra tin Điều thiếu thắng trận bắt gọn quân Pháp và thu được rất nhiều chiến hạm đã được đưa về Quảng Trị hai ngày rồi. Lúc nghe tin thắng trận đến vĩ đại như vậy thì toàn triều tại Quảng Trị là ngất ngây hạnh phúc vì sung sướng. Đến cả phe chủ hòa cũng nhao nhao kêu đánh lúc này vì họ thấy được thắng lợi là tất yếu, hòa cái gì mà hòa. Cả Quảng Trị quân thần đang chạy loạn lại vui như mở hội. Tin báo về không những quốc khố an toàn mà còn thu được quá nhiều chiến lợi phẩm. Không vui không hạnh phúc chính là giả dối.

Vì hai ngày bận bịu chuyện đổi tàu đổi pháo nên lúc này Điều thiếu mới tới nơi này được. Nhưng thám tử đã đi trước một bước để báo cáo lịch trình. Tất nhiên toàn thành biết được giờ này, ngày này Điều thiếu sẽ đến Quảng Trị rồi.

Cờ hoa là không thiếu, dân chúng rất chất phác, chỉ cần có tin Siêu đại tướng quân thắng trận trở về là tự giác tự túc ra đón chào. Tất nhiên là không bị bắt nghi học đi vẩy cờ rồi. Điều thiếu đi vào Công thành là một mảng cờ, hoa ngập trời. Chắc có lẽ họ đã cắt trĩu mấy làng hoa xung quanh thành Quảng Trị cũng nên.

Lần này Điều thiếu vào triều không mặc quan phục Đại Nam mà mặc quân phục của Đệ Tam đế quốc. Mũ lưỡi trai, cầu vai đeo quân hàm, trước ngực tự thưởng cho mấy cái huân chương loong coong. Đai lưng da, cúc áo bạc chân đạp ủng da cao tận đầu gối. Áo khoác mangto có hơi hóp của áo choàng hơi bay trong gió. Một thân hần với bộ quân phục màu xanh tím than nổi bật trong đám lính áo màu xanh lá.

Điều thiếu đã 16 tuổi, cao gần mét tám, khuôn mặt sắc cạnh, mày kiếm đậm, ngang hơi kéo lên ở phía đuôi khiến hần càng có uy. Đôi mắt to đen rõ ràng, đặc trưng của người Việt. Một chiếc mũi không quá thẳng nhưng hơi cao gồ, cái này lại làm cho gương mặt hần hơi tây hóa một chút, cái môi không quá dày nhưng không mỏng, góc cạnh rõ ràng càng ánh lên vẻ nam tính của tên này. Tất nhiên khuôn mặt của hần có phần giống như Cán ca nhưng các nét thì hơi thô hơn chút ít. Nếu như xét Điều thiếu về mặt đẹ trai thì có lẽ không thể như siêu sao, nhưng chỉ ít là cũng cỡ một trội ngàn, quan trọng là hần cực kì nam tính.

- Oa tướng quân có phải vị mặc áo màu lam không... trẻ quá, lại đẹp trai nữa ha...
- Là Uy vũ, đàn bà con gái biết cái gì. Nhìn đội binh sĩ kia thật quá uy phong, giá như ta được làm lính của tướng quân.
- Tướng quân và binh sĩ mặc quần áo hơi kỳ nha, không phải thấy gương mặt mọi người tôi lại tưởng là người ngoại quốc đó.
- Mẫu thân biết cái gì... đó thật là quá đẹp trai... - Lại một hoa si phấn bác lại mẫu thân.
- Tướng quân muôn năm.
- Tướng quân vô địch...
- Hoan hô tướng quân.

Quần tình dân chúng bắt đầu hào hứng mắt kiểm soát, các lời tung hô, bàn tán vang lên khắp nơi. Hoa tươi thì bay đầy trời. Các vị nam thanh niên thì ngưỡng mộ ao ước, các vị nữ sinh tuổi mơ màng thì xuân mộng ngập tràn đỏ mặt si mê. Nói chung là Điều thiếu đã cướp hết hào quang của mọi người. Nên nhớ trong trận chiến này chiến đấu cực khổ nhất là Quang Cán, Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác, Nguyễn Chi Long. Nhưng ai biểu Điều thiếu nhà ta đánh con chốt cuối cùng, vậy nên lần này hào quang là rơi vào hần nhiều nhất đây. Nhất là lúc này Cán Ca không có mặt âm mờ về Vạn Ninh. Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác, Nguyễn Chi Long phải trấn thủ Huế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Tự Đức ra tay...

Lần này tạo sao Điều thiếu không mặc quan phục vào triều mà mặc quân phục hiện đại? Bởi vì lần này Điều thiếu thực sự muốn thách thức lũ người bảo thủ đang. Hần đây là công lao cái thế trong người, Vạn Ninh quân đã chứng minh được sức mạnh của sự cải cách, đây là lúc thích hợp nhất để nói về sự cải cách quân đội. Tuy nói cải cách cả hệ thống toàn bộ Đại Nam là khó, nhưng bắt đầu cải cách từ một vài trọng điểm quân sự là vẫn được. Ví như Miền Nam có Hoàng Diệu quân đã hiện đại hóa từ lâu, rất dễ tiếp nhận cải tổ một cách toàn diện, Vạn Ninh sẽ là đầu tàu của Phương Bắc còn Kinh quân sẽ là khúc giữa.

Giờ đây kinh quân của Đại Nam không yếu, với cuộc chiến gian khổ 2 ngày đêm của họ ở Huế đã cho bọn họ những kinh nghiệm tuyệt vời mà luyện tập hai năm trong thao trường chưa chắc đã có. Chỉ có hai ngày đêm nhưng đây là cuộc đối đầu gần như trực diện nhất, quy mô nhất từ trước đến nay giữa Đại Nam và Pháp. Tất nhiên Trận chiến Vạn Ninh hay Biên Hòa cũng là quy mô, nhưng nếu xét đến mặt chiến thuật, phối hợp cũng như liều mạng thì Huế vẫn xếp đầu. Quân Long võ tuy tổn thất đến hơn 700 người mà chỉ còn lại 2300 nhưng đây mới là những siêu tinh binh sau này. Họ mới chính là những lão binh thực sự. Quân Vạn Ninh chỉ hơn họ ở chỗ vũ khí tốt, trang bị tốt, huấn luyện bài bản mà thôi. Tất nhiên thể mạnh của Vạn Ninh quân là xét về tổng bộ, hải quân Vạn Ninh vẫn là bá nhất khu vực lúc này. Tất nhiên kinh quân chỉ tham chiến đợt cuối của chiến dịch, nhưng cái kinh nghiệm cầm súng xông pha thực chiến là kinh nghiệm quý báu, đám này mà được đào tạo lên hần sẽ không kém.

Nói đến khủng nhất lại có lẽ là mấy tên Trung Hoa đầu trọc hải tặc quân, sự thật mỉa mai là nhóm này mới là đạo quân bộ binh thiện chiến nhất Đại Nam lúc này, tất nhiên với điều kiện họ phải được trang bị như quân Đại Nam. Nhưng lúc này nhánh quân Thái Bình thiên này trang bị con mẹ nó không tồi, họ có súng Minire của quân Pháp để lại và đang làm quen với nó. Đây chính là thanh kiếm sắc trong tay Điều thiếu để hần viên chinh mở mang bờ cõi. Tất nhiên kiếm sắc có thể làm hại chủ nhân nếu không biết sử dụng, quan trọng là Điều thiếu dùng ra sao thôi. Lũ hải tặc này đúng là xuống nước thành cá lên bờ thành hổ, liệu Điều thiếu có hơi sai lầm chăng?

Nhưng chuyện này đành bỏ qua thôi, vì lúc này đoàn kỵ binh 100 con của Điều thiếu đã đến được Kỳ Đài (Quảng trường có cột cờ lớn ấy) của thành Quảng Trị. Nơi đây vậy mà tụ tập hết bá quan văn võ ra chúc mừng Điều thiếu. Đến cả Tân Trị cũng mò ra đây rồi, quả là thành ý mười phần.

Nhìn thấy cách ăn mặc quân phục của Điều thiếu cùng binh sĩ Vạn Ninh thì nhiều quan viên ngẩn ra, có nhiều người tỏ ra không hài lòng, nhưng lại có một phần lớn tỏ ra hứng thú. Mà hứng thú nhất đó chính là Tân Trị, một vị hoàng đế có tinh thần võ học hơi quá nặng chút.

Điều thiếu tung mình xuống ngựa mà chấp tay cúi người hành lễ với Tân Trị, lễ là không thể bỏ lúc này.

- Thần Trần Quang Điều, xin ra mắt thánh thượng.

- À há ... Trần ái khanh mau mau... bình thân, không cần đa lễ... sau này là người nhà cả.

Tân Trị thông minh, chăm học, cũng khá có hiểu với Tự Đức, nhưng anh ta có một cái tật là thấy những gì liên quan đến quân sự là sẽ loạn cả lên. Ấu thì không ai có thể hoàn hảo cả, còn vụ người nhà thì Điều thiếu nghe rồi. Cán ca là định cưới em gái của Tự Đức, từ đó xét xa xét gần thì Điều cùng Trị cũng có thể coi là cũng lứa người nhà.

- Hạ quan ra mắt các vị đại nhân, đồ tôn ra mắt lão sư tông.

Cái này Điều thiếu làm một lễ chào các vị trong triều, cũng làm lễ riêng cho Phạm Phú Thứ, xem ra thì thái độ của Điều thiếu là khiêm tốn hơn Cán Ca nhiều.

Các vị quan viên nhao nhao đáp lễ, Phạm Phú Thứ được đồ tôn cho một cái mặt mũi to như cái rãnh nên vui vẻ đến đỏ bừng cả mặt mà ra cái vẻ cao nhân gât gât đầu rồi vuốt chòm râu thưa.

- Nào nào chúng ta đi vào triều thôi, Thái thượng đang chờ.

Không ra thể thống Tân Trị bật dậy từ trên long mạn vàng mà lao đến kéo tay Điều thiếu vào triều. Tuy Tân Trị hơi thấp nhưng hắn có luyện tập võ nghệ nên lực lớn vô cùng, vậy mà kéo được cả Điều thiếu đi theo. Điều thiếu dằng ra không được chỉ đành cười khổ với quan viên xung quanh mà đảo bước theo. Các quan viên thì tròn mắt há mồm mà luồn cuồn cào triều vậy. Tân hoàng đúng là còn quá trẻ đi, may mà còn có Thái Thượng trấn bải. Các quan viên có phần yên tâm hơn về vận nước mà tiến tới.

Tự Đức ngồi vui vẻ trên vị trí chủ vị mà mười tuổi đón nhận lễ của Điều thiếu, hắn cũng để ý đến bộ quân phục mới của Điều thiếu nhưng mà lúc này tư tưởng cái cách của vị cựu hoàng này rất nặng nên ông ta cũng chẳng lấy làm lạ lắm.

Trên đường đi vào đây Tân Trị đã rất tò mò về bộ quân phục này và được một câu trả lời của Điều thiếu: “Thần thấy muốn mạnh hơn ngoại bang thì quân đội chúng ta phải hiện đại hơn. Thần thì điểm hiện đại quân Vạn Ninh theo lệnh của thái thượng từ lâu. Bộ quân phục này hiện đại hơn cả Châu Âu. Vạn Ninh quân cái tổ lại quy chế quân đội cũng hiện đại hơn nhiều so với chúng. Lại thêm vũ khí thì Thần đang đặt mua thêm công nghệ vậy”

Tân Trị lại hỏi “Khanh may cho trăm một bộ giống như Khanh nhé”

Điều thiếu đáp “Yên tâm, thần sẽ tặng thánh thượng một bộ cúc vàng quân phục”

Tân Trị phật ý đáp “Trăm không cần cái loại làm cảnh đó, Trăm cần thứ thực dụng đánh trận như Khanh”

Ồ được thôi càng đỡ tiền của thiếu gia.

Lúc này trên triều tạm tại Quảng Trị thì bá quan văn võ đã xếp hàng ngay ngắn chuẩn bị triều hội. Đây là lần triều hội chính thức đầu tiên từ sau các biến cố, cũng là triều hội đầu tiên Tự Đức ngồi ngôi chủ vị chủ trì. Tân Trị ngồi ngang ở phía dưới bên phải. Các quan văn võ theo thứ bậc mà xếp, Điều thiếu cũng là lãnh binh 3 châu phẩm hàm nhị giai võ quan nên được dự triều và vị trí đứng không thấp. Lúc này bá quan chính thức nghe Tự Đức tuyên bố triều hội.

- Trẫm trước khi đi vào chính sự của trận chiến Đại Nam- Pháp quốc thì có mấy việc cần thông báo cho các vị ái khanh rõ ràng.

Các chúng đại thần rồng tai lên nghe sớ bỏ sót câu nào. Triều hội lần này ý nghĩa đặc biệt quan trọng đó.

- Trẫm từ lâu đã biết có một thế lực đen tối muốn nhắm vào sự vụ Đại Nam ta, Trẫm đã âm thầm điều tra ra gốc rễ của chúng, nhưng không may thay đúng lúc đó trẫm lâm bệnh nặng. Cũng may trước đó Trẫm đã âm thầm nhận Nguyễn Phúc Ưng Đạo làm con nuôi, và cũng là chính trẫm âm thầm điều Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc vào cung cứu giá vì biết kẻ gian muốn hại Trẫm cũng như Đại Nam. Lúc ấy Trẫm lâm bệnh nặng mà nằm giường nên việc gấp tòng quyền Đạo nhi nối nghiệp Trẫm lên ngôi cửu ngũ, Trẫm... lấy làm an ủi.

Dừng lại một chút Tự Đức lại nói:

- Nay tân đế tuy tuổi nhỏ nhưng thông minh hiểu lễ. Các khanh gia phải ra sức mà phò giúp nghe rõ chưa.

Âm thanh Tự Đức leng keng hữu lực vang trong điện tân thời, các quan ai cũng ồ à, làm như hiểu rồi. Thực chất ai cũng biết đây có vài phần thật, đa phần giả, nhưng chuyện Hoàng Gia sâu đến không đáy, họ cũng chẳng quan tâm. Những người thật tâm lo cho Đại Nam thì mừng rỡ trong lòng, hoàng thất không còn mâu thuẫn, Tự Đức vẫn nắm đại cục đây là phúc cho muôn dân. Tân Hoàn quá trẻ cần phải đào tạo thêm, so ra thì lòng tin mọi người dành cho Tự Đức là lớn lắm. Còn những kẻ dị tâm thì ngán lãn vạn lần bất lực, họ cố làm nhiều điều như vậy vòng đi vòng lại Tự Đức vẫn nắm quyền, Thêm vào đó còn rước thêm một lũ ôn thần voi tư tưởng cái cách mạng tính cực đoan vào triều.

Điều thiếu thì thầm gio ngón cái trong bụng. Con mẹ nó thật là Diệu, Tự Đức quá diệu chỉ vài câu nói dối không thể chứng thực có thể hợp danh hóa cho Tân Trị, Đoàn Hữu trưng và bộ sậu làm phản. Đúng là con mẹ nó gừm càng già càng cay, mà Tự Đức thuộc dạng rất cay trong đó.

Tiếp theo là Tự Đức ban bố một loạt thay đổi nhân sự, lần này ông cựu hoàng này ra tay rất mạnh mà không sợ binh biến này nọ. Ông không thay đổi cũng binh biến lên xuống mấy lần rồi, còn xem chết nữa. Nay quân đội hùng mạnh của Vạn Ninh có thể trấn áp hết ma tà thì tại sao ông không làm cơ chứ. Lúc này không

ai dám hé răng, hé mồm nói linh tinh biết đâu bị hiểu nhầm là thể lực hắc ám kia thì ô hô ai tai.

Điều lệnh thứ nhất là giải tán nội các, tuổi quá lão hồi hương bế cháu ngâm kẹo mút hết. Thật ra lý do không phải lão mà bốn lão già này có ba lão là có liên hệ với nhóm người báo tin mật kia. Chỉ có Lâm Duy Tiếp là không có liên hệ nhưng đã cho ba lão kia về vườn vì lý do già cả thì giữ lại Lâm Duy Tiếp già hơn cả ba tên kia thì không được.

Các lão giải tán thì Phụ chính lên ngôi. Ngoài hai phụ chính thân thần vốn có là Đoàn Hữu Trưng, Tôn Thất Cúc thì bổ xung thêm Lâm Duy Hiệp là con trai Lâm Duy Tiếp cũng là Thượng thư Cơ mật viện. Người này lý lịch tốt kinh nghiệm đủ loại có tư tưởng cải cách, thuộc thanh lâm đảng, rất có uy tín. Người thứ hai lên chức phụ chính không ngờ lại là Phạm Phú Thứ lão này cũng có tư tưởng cải cách lại đại diện đảng tham quan, năng lực vượt trội người thường, lão thành, chín chắn. Chính ra Phạm Phú Thứ dính án nghị can nhưng cha con họ Trần đảm bảo nên được Tự Đức tin tưởng. Hôm nọ tên này bị gọi vào cung hỏi thẳng thì mới khai ra rất nhiều khúc mắc trong đó. Tự Đức càng tin tưởng hơn nên giao trọng trách.

Trương Đăng Trữ thật ra lòng trung là có, nhưng từ khi có Nguyễn Phúc Ưng Chân trong tay thì thần này đã đi lệch hướng, hẳn không còn quan tâm đến sống chết của Tự Đức rồi. Trong đó ý giết Tự Đức là có. Nhất là màn đối đáp của tên này với Cán ca ở nơi trận tiền đã đến tai Tự Đức. Sau màn này thì giá trị điểm trung thành của Cán Ca tăng max lv trong mắt Tự Đức với câu nói “Bố mày méo quan tâm”. Còn giá trị trung thành của Trương Đăng Trữ xuống min Lv. Tự Đức cho cắt chức tên này, không bao giờ dùng lại. Nói chung Tự Đức vẫn là nhân hậu không muốn chị gái của mình đau lòng nên không có chém Trương Đăng Trữ.

Ba tên phản tướng. Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ rõ ràng có liên quan trực tiếp đến thể lực hắc ám sau màn nên bị giam lại tra xét. Phan Tĩnh, Đào Trí Phú, Phan Bật thì hai tên bị bắn chết trong loạn quân khi Quang cán cứu giá cửa bắc. Chỉ còn lại Phan Bật thì đang bị giam đại lao.

Nói chung nhân sự Đại Nam có một lần lớn thanh tẩy và thay máu trong lần biến loạn này, nhưng không thấy một sự phản kháng hay bất ổn nào. Nói chung nếu đã nắm được quân đội hùng mạnh trong tay thì các kiểu tiểu cải cách này không khó.

Tiếp theo là đến mục vui vẻ. Trần Quang Cán chiến công lần này quá rực rỡ. Thứ nhất là vượt ngàn dặm cứu giá kịp thời. Thứ hai là ra tay ngăn con sóng rữ Pháp quân để tạo điều kiện cho Điều thiếu có đủ thời gian đến tiếp viên. Sau đó là bảo vệ quốc khố không bị lấy mất. Sắc phong con mẹ nó Đề Đốc Quảng Yên, quân hết binh sự tỉnh Quảng Yên. Sắc phong Khai Biên Hầu tước, đất phong là Khai Biên phủ thuộc Trấn Tây (Cao Miên). Vốn dĩ nếu phong như vậy trước đây sẽ làm cả triều dị nghị, nhưng mà lúc này ai cũng thất lâm vậy là phải, có nhiều người còn kín đáo phê bình là đất phong tí Cao Miên chẳng có màu mè gì.

Điều thiếu dĩ nhiên công lao cũng ngoại hạng. Vậy mà được phong làm Tầm Vu Bá tước. Tức là một mảnh đất nhỏ của Cao Miên nằm kẹp giữa Kha Lâm (Koh Kong) và Khai Biên. Vùng đất này chỉ lớn bằng 1/5 Khai Biê thôi nhưng là cả hai tiếp nối nên có thể nói thành mộ mường. Còn về chức tước thì Điều thiếu vẫn như cũ là lãnh binh ba châu Phú Bình, Thái Nguyên, Đồng Hỷ. Nói chung là Tự Đức cũng có ý tốt không muốn Điều thiếu tuổi trẻ kiêu ngạo mà hồng việc nên dồn hết công lao hai cha con lên cho Quang Cán. Vậy nên Quang Cán mới nhảy một cái thành Đề Đốc Quảng Yên, lãnh thổ với tận đến Móng Cái tiếp giáp Đại Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Tứ đại quốc sự (1)

Điều thiếu không ý kiến, chức vụ với hắn giờ không quan trọng lắm. Nhưng mà cái danh Hầu tước xứ Khai Biên của Quang Cán làm hắn quá bất ngờ. Đáng lẽ Điều thiếu định nhân cơ hội Đại Nam cho Phổ thuê Khả Lâm (Koh Kong) mà làm một bút lên lút. Nhưng mà Tự Đức lại hào phóng tặng cả Khai Biên cho Trần Gia quả là quá hạnh phúc rồi. Danh chính ngôn thuận vẫn là ok nhất. Còn niềm vui nho nhỏ đó là Điều thiếu vậy mà cũng lên Bá tước phong ấp thiên hộ (1 ngàn hộ dân), lãnh địa ở cái mẹ gì mà Tầm Vu. Tất nhiên cái này cũng ở Cao Miên nhưng mà Điều thiếu không có biết nó nằm ở đâu. Hắn chỉ rằng một cái bá tước phong ấp thiên hộ thì cũng chẳng là gì cả. Có ngàn hộ dân thì chắc bằng cái làng.

Đây là Điều thiếu không biết vì con mẹ nó tước vị, chức quan thời này quá loạn. Nói là ấp thiên hộ nhưng một ngàn cũng là thiên hộ mà 999 cũng là thiên hộ. Nói chung là cái chức tước này không thể nghe qua mà đo đếm được.

Tất nhiên các công thần lần này cũng được phong quan tấn tước cả ví như Đoàn Hữu Ái, Tôn Thất Giác đều được phong tước cả. Còn Nguyễn Chi Long đứng như nguyên được là Thủy Sư Đề Đốc cưới nữ tử chiến hạm.

Tất nhiên việc gia phong xong rồi thì đến việc chính quốc gia. Có bốn việc bức thiết lúc này cần phải tiến hành. Thứ nhất sứ đoàn người Phổ sẽ đến chính thức đặt vấn đề thuê Khả Lâm, Trấn Tây. Việc thứ hai đó là giải quyết Pháp quốc ra sao. Việc thứ ba là Huế đã bị đánh tan hoang rồi, cần phải tu sửa lại. Vấn đề cuối cùng đó là cải cách, mà cụ thể là cải cách thương nghiệp và quân đội trước tiên, các mặt khác sẽ từ từ bàn bạc vì cải cách thương nghiệp và quân đội đã có gương thành công là Vạn Ninh nên dễ đối chiếu. Các mặt khác cải cách cần phải hết sức cẩn thận. Tất nhiên còn một vấn đề phụ đó là chuyện cưới hỏi của Trần Quang Cán và Lạc Thành công chúa Nhân Đức.

Tất cả các chính sự vào bậc nhất của quốc gia này không ngờ không nhiều không ít đều xoay quanh vị tướng quân trẻ tuổi ăn mặc “phong cách” như hạc trong bầy gà đứng giữa triều đường.

Vấn đề thứ nhất là cho thuê Khả Lâm thì có hai luồng ý kiến, một là đồng ý, hai là phản đối. Tất nhiên phe bảo thủ phản đối vì cho đây là cắt đất nhượng quyền làm tổn hại uy danh quốc gia. Tuy Trương Đăng Quế bị hạ bệ nhưng phe bảo thủ vẫn có các trọng thần như Phan Thanh Giản, Ngụy Khắc Đản. Tất nhiên lúc này Phan Thanh Giản sẽ không có cơ hội đi qua Pháp bàn hòa ước nên có lẽ tư tưởng bảo thủ đảng của ông ta vẫn chưa thay đổi. Phe bảo thủ bám chặt lấy điều này mà nhao nhao không đồng ý.

Nhưng phe cách tân lần này rất mạnh, họ có đến bốn người đều làm phụ chính. Phạm Phú Thứ một tân Phụ chính có số má trong đảng cải cách và có uy tín đứng ra nói.

- Thứ nhất, Cao Miên cả mấy chục năm nay Đại Nam đã rất cật lực khi không chế, lợi cả thu vào được mà chỉ thấy hao tài tốn của. Thứ hai người Phô người là cũng là cường Quốc chẳng kém gì Pháp, họ có thể đem quân đánh Cao Miên. Các ông định đem quân vào đánh nhau với người phô bảo vệ Cao Miên vốn chẳng có mấy dân Việt sinh sống. Thêm một chuyện nữa là người Phô lần này cho mượn chiến Hạm, nếu không chúng ta có thể dễ dàng thắng như vậy không, làm người phải biết trước sau.

Lâm Duy Hiệp cũng gật gù thêm vào.

- Chúng ta cũng cần một đồng minh Châu Âu, người Phô không tệ, tuy rằng vẫn cần đề phòng nhưng so với người Pháp thì Phô quốc lễ số hơn nhiều.

Tôn Thất Cúc thì thực tế và hung hăng hơn đại diện cho phe cải cách cực đoan.

- Cao Miên như cái gân gà, các ông giữ làm cái gì. Nhìn Đại Nam nước sôi lửa bỏng đây này. Cần nhất là làm gì để vực lại nội lực quốc gia. Có được binh hùng tướng mạnh các ông đánh qua Xiêm là mà chiếm đất cũng không ai nói gì. Tôi thấy cho thuê một mảnh đất chỗ ăn đá gà ăn sò dòi lấy đại pháo, chiến hạm, công nghệ tiên tiến là quá diệu... Có nó rồi muốn bao nhiêu đất mà chẳng được.

Đây là thành phần thực dụng, hung hăng, hiếu chiến. Nhưng như vậy mới kích thích lòng người, Tân Trị nghe thấy thì hung hăng vỗ đùi đánh bốp một cái... kêu hay kiến Tự Đức không thể không lờm tên này một cái.

Đoàn Hữu Trưng thì thâm thúy hơn, hần đứng ra nói:

- Thần cũng đồng ý cho thuê Khai Biên để lấy một món lợi cùng một đồng minh chiến lược. Nhưng cũng cần hết sức cẩn thận vì họ cũng là một nước thực dân. Không biết tương lai nếu họ bắt tay cùng Pháp là cả một vấn đề.

Tất cả đều gật đầu với ý kiến của Hữu Trưng, nói chung cái nhìn của tên này có chút bao quát hơn.

Tự Đức gật đầu nói:

- Ý kiến của Quang Diệu ái khanh ra sao.

Điều thiếu biết kiểu gì cũng đến lượt mình nên phải đứng ra.

- Thừa thái thượng hoàng, thư thánh thượng. Người Phô đến đây thiện ý muốn phản, việc họ cho “mượn” hạm đội là nói lên tất cả. Nói thật nếu thần không “mượn” được hạm đội thì chưa chắc có thể thắng đẹp như vậy. Các vị đại quan ngồi đây có biết chúng ta thu được 4 “đại hạm”, 50 trung hạm, pháo khỏe hiện đại có cả mấy trăm. Những thứ này không cần nói các vị cũng biết chúng đáng giá ra sao. Thật ra có tiền cũng chẳng ai bán cho chúng ta cả, vì họ sợ chúng ta mạnh lên. Đây là con số vô giá rồi... từ đó mới nói người Phô rất có ích trong lần tác chiến này. Nếu không có chiến hạm Phô thì tôi đành chỉ có cách cho phá hủy hết chiến hạm quân pháp mới chiến thắng nổi họ.....

Nói đến đây Điều thiếu dừng lại. Hần để cho các vị quan cả hai phe thấm thía một chút và hiểu được chiến quả lần này là quan trọng thế nào. Thật ra Điều thiếu nói láo, đây là hạm đội mua đứt rồi nhưng hần nói là mượn để triều đình đỡ ý kiến nhiều. Còn đại hạm mà Điều thiếu nói thực tế là Trung Hạm, nhưng vì kích thước của chúng còn lớn hơn Đại Hạm Đại Nam nên Điều thiếu nói để bọn họ dễ hình dung. Còn về tiểu hạm cũng là tương tự như vậy.

- Có được chiến hạm này thì chúng ta có quyền chủ động hơn trên hải chiến, ngoại Bang sẽ không còn quá hung hăng. Và tôi Điều thiếu có thể vỗ ngực là có thể đem Hạm đội đi Phillipin- Tây Ban Nha hỏi thăm lũ này vì tội dám giúp Pháp đánh chúng ta....

Cả triều đình lặng ngắt như tờ sau đó xì xầm mà bàn tán xôn xao. Không ngờ Quang Diệu việc nhà chưa lo xong đã tính đi đánh Tây Ban Nha rồi. Nhưng họ cũng rất khâm phục tinh thần của tên tướng trẻ họ Trần này rồi. Tân Trị thì tí nữa là lao lên đòi đi cùng rồi, may mà hần còn nhanh trí nhìn vào đôi mắt đang lừ lừ của Tự Đức mà ngồi im lại, nhưng gương mặt hưng phấn bùng bùng của hần không thể dấu nổi ai.

- ... Tôi biết các vị đại quan nơi đây có thể nghĩ tôi ngông cuồng nhưng tôi tin tưởng sẽ mau thôi chúng ta sẽ là cường quốc. Nhưng chúng ta không thể cứ cày ruộng, rèn sắt mà ra được đại pháo, chiến hạm cho được. Chúng ta cần liên kết với các đồng minh, cùng nhau phát triển, học hỏi công nghệ của họ để nâng tầm của mình lên. Phô đi xa vạn dặm tới đây thành ý muốn làm đồng minh của chúng ta, họ cần một nơi để trú chân. Chẳng nhẽ các vị dám để họ đóng quân trong nội địa Đại Nam? Nhưng Cao Miên thì sao? Nó quá phù hợp để chúng ta giúp đỡ một đồng minh như vậy. Tất nhiên khi họ đứng vững rồi thì chúng ta có thể giúp họ đánh chiếm vùng Cao Miên Thuộc Xiêm. Tôi tin tưởng với một mảnh đất rộng gấp hai ba lần thì họ cũng chẳng thèm chuộng gì Khả Lâm nữa. Vậy nên xin các vị đừng cho rằng Khả Lâm là quý báu. Lấy một ví dụ nhé, Nếu người Phô qua Xiêm đề nghị với vua xiêm liên minh, liệu Vua xiêm có cắt một chút Cao Miên mà họ đang quản lý cho Phô không? Đến lúc đó Đại nam chúng ta mới là mục tiêu mới của người Phô.

Điều thiếu nói đến đây thì mọi người mới vỡ lẽ ra, con mẹ nó chuyện này còn có thể nghĩ theo hướng khác. Cao Miên là Xiêm- Việt cùng chia. Nếu Phô quốc điên cuồng qua Xiêm bàn chuyện liên minh thì sao? Khả năng này rất lớn nếu Đại Nam chánh chó quá. Tất nhiên điều thiếu sẽ không nói Vua Phô đang chờ khoản đầu tư 20 triệu £ của Điều thiếu nên còn lâu mới dám làm vậy.

- Còn vấn đề Phô - Pháp có kết minh với nhau không thì chắc chắn là không thể, ít ra là vào lúc này. Ở Châu Âu Phô, Pháp là cự thù, họ là thù dân tộc, là huyết thù. Vậy nên trong thời gian ngắn khó có thể có chuyện đó. Mà thời gian sau 10 năm phát triển tôi xin đảm bảo cả Phô hay Pháp đều không thể lên mặt với Đại Nam ít nhất là vùng biển Đông hải cách xa bọn họ vạn dặm như vậy.

Điều thiếu nói đến đây cũng thấy đủ mà dừng lại. Hần ghét nhất là kiểu lên triều nói thì nhiều lại không có nước uống. Con mẹ nó quá đáng sự.

Cái gọi là lực bạt chúng nghị là đây, Điều thiếu nói cho các vị ngồi đây không ai phản bác được. Nhưng vẫn có một kẻ nháy ra:

- Trần tướng quân, nói thì nói vậy nhưng cho đi Khai Biên chúng ta nên lấy được cái gì đó chứ. Tướng quân là người hiểu rõ nhất về hiện đại hóa thì cần cái gì không biết ngài có ý kiến gì không?

Người lên tiếng là siêu sao thực dụng chủ nghĩa Tôn Thất Cúc. Tên này lúc nào trong đầu cũng là tao cho mày thì tao được cái gì thôi.

- Tất nhiên là phải đòi một số thứ rồi. Ví như siêu đại pháo phòng thủ có thể bắn chìm đại hạm quân Pháp chẳng hạn. Lấy vài chục thanh về dâng đầy cửa Thuận An tránh cho hiện tượng vừa rồi tái diễn. Rồi lấy của họ dây truyền sản xuất đạn pháo này. Nên nhớ chúng ta có rất nhiều pháo kiểu mới nên cần đạn kiểu mới. À thật thêm của bọn chúng dây truyền xi măng, là một chất xây thành, sau khi đông lại thì cứng như đá, đảm bảo xây pháo đài công sự là bá cháy....

Điều thiếu làm nhảm một hồi. Tôn Thất Cúc rút bút chấm mực viết cho khỏi quên ngay lập tức.

Tự Đức phía trên gật đầu rất vui vẻ, Cánh nghĩ của Điều thiếu thực dụng hiệu quả. Những thứ hắn nói ra đều là thứ tốt cho Đại Nam.

- Được rồi, chuyện này quyết định là như vậy. Cho Phò quốc thuê Khả Lâm cũng được nhưng những thứ mà Điều khanh nói thì đòi đủ không được thiếu. Tôn Thất Cúc ai khanh đi làm người thương thảo với sứ thần Phổ khi họ tới đây.

Không còn âm thanh phản đối, lúc này Tôn Thất Cúc vẫn còn lảm nhảm các hạng mục. Hắn đi lại gần Điều thiếu với mục đích hẹn gặp riêng để lĩnh giáo kĩ càng là nên đòi loại pháo nào, dây truyền nào, vì nói thật Tôn Thất Cúc mù tịt khoản này. Tất nhiên là Điều thiếu sáng khoái đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tứ đại quốc sự (2)

Vấn đề quốc sự thứ hai mới là thứ được mọi người người mong chờ nhất, toàn thể phe phái của Đại Nam đều nhao nhao la đánh la giết. Kể cả Phan Thanh Giản, Ngụy Khắc Đản trước đây là phe chủ hòa thì lúc này cũng đổi cơ mà phát. Khi hỏi đến ý kiến từng người thì ai đó đều nói đến văng nước bọt, phui ria mép.

Thiên ki bách quái các kế hoạch đánh Pháp, Đánh Phụng được vạch ra. Chém tướng đoạt cờ, thần tốc đánh đầu não, vu hồi chiến... cái gì cũng có cái gì cũng giỏi. Những tên đàm binh trên giấy này nghĩ là giờ đây thờ hột hơi thì giặc Pháp chết hết vậy.

Quan lại tung hô nói trên trời dưới đất khiến cho Tự Đức vui sướng bùng bùng, mà tên hiếu chiến Tân Trị lại càng là kích động không thôi.

Hỏi tới hỏi lui cuối cùng lại hỏi đến Điều thiếu là chính chủ trong vụ này. Bỗng nhiên tất cả những tên quan viên đang chém gió bùng bùng bỗng nhiên ngậm hết miện lại. Nói đến dẫn binh đánh trận lại dám nói trước mặt cha con họ Trần thì quả là... mưa riu qua mắt thợ. Nhiều tên xấu hổ mà hận không và cho mình một cái sao mà lảm nhảm đến vậy. Hồ một câu “đánh” là được rồi mà, vẽ vời thêm chân bàn vẽ sách lược, quả này sẽ bị cười cho thoải mái. Nhưng xấu hổ thì họ cũng bài đồng tai lên mà nghe về “cao kiến” của Trần tướng quân.

Điều thiếu thì cười khổ không thôi. Con mẹ nó lúc cần đánh thì kêu hòa, lúc cần hòa thì cả lũ không náo nhao kêu đánh. “Tổ xù nó” Điều thiếu lần này có lẽ phải làm người ô danh trong lịch sử thay cho Võ Văn Giải và Phan Thanh Giản rồi. Ngậm nước mắt Điều thiếu cắn răng thốt lên một chữ đầy uất hận.

- Hòa.

Một chữ của Điều thiếu biến thành giọt nước ném vào chảo dầu đang sôi ùng ục khiến nó bắn lên tung tóe. Cả nghị sự đường ào ào, rào rào chỉ trích, nào là: “nhất gan”, “không có tinh thần dân tộc”, “không yêu nước”, tru tâm hơn còn có rất nhiều những lời miệt thị khác.

Điều thiếu như một con thuyền nhỏ lao đao giữa sóng lớn của những lời xao xạc đầy ác ý kia. Hắn phần hận hơn bao giờ hết khi phải nói ra một chữ “hòa”, hắn đau khổ vì phải chịu khuất nhục, nhưng lũ người mua danh chuộc tiếng kia ào ai có biết. Điều thiếu ngước nhìn lên cao, hai mắt đỏ hồng, hai hàm răng cắn chặt đầy căm hờn.

- Đù rồi, các người thì biết cái gì mà nói đánh, nói hòa. Các người thử cầm súng ra trận xem biết đánh, có đánh nổi hay không.

Điều thiếu chịu không nổi mà hét lên giữa triều đường khiến tất cả lời bàn tán bỗng nhiên bay hết, tất cả các quan viên đều quay lại nhìn Điều Thiếu trong bộ dạng nghẹn uất đến cùng cực này. Điều thiếu lại gằn lên từng chữ.

- Tôi mới là người mong muốn nhất là giết hết quân Pháp trên đất Đại Nam, tôi mới là người chạy đông chạy tây khắp nơi để tìm cách đánh Pháp. Ba năm qua vốn tôi có thể ăn no ngủ kĩ, nhưng có ngày nào tôi không đau đầu về chuyện nợ nước thù nhà kia. Nhưng tôi nói lại một lần nữa, giặc Pháp là đánh không nổi, ít nhất là vào lúc này chúng ta đánh không nổi bọn họ.

Lời nói của Điều thiếu là tình cảm thật, là thứ rất trần thành. Điều thiếu khi ban đầu mới xuyên về Đại Nam thời kì này cũng nghĩ theo chiều hướng YY. Buôn bán mua sủng, luyện quân, chẳng mấy chốc hất cẳng Pháp, sau đó là hùng bá thiên hạ. Nhưng bắt tay vào làm thì Điều thiếu mới hiểu, muốn YY cũng phải có năng lực mới YY nổi. Đánh nhóm quân Pháp ở Nam kỳ bản khỏi Đại Nam... có thể. Nhưng muốn chiến thắng thật sự nước Pháp là không thể vào lúc này với một Đại Nam không đồng minh, không công nghệ, không tiền, không súng không pháo không chiến hạm.

Chỉ đương cừ như lần này thôi, chỉ một sự điên cuồng nho nhỏ của một thiếu tướng quân Pháp tại Nam Kỳ đã khiến cho Đại Nam chút nữa bị nhấn chìm. Nếu người Anh không mật báo cho Vạn Ninh thì đảm bảo cả kinh đô Huế bị dọn nhà về Pháp quốc rồi. Đây chỉ là một tên thiếu tướng vì khó khăn trong chiến trường mà điên cuồng thôi. Nếu như để tên Louis-Napoléon Bonaparte kia điên lên thì thế nào. Đảm bảo nếu như Pháp bị đánh mất quá đau thì với cái dòng máu

Bonaparte coi mặt mũi hơn mạng sống kia sẽ làm rất nhiều điều điên khùng. Mà Đại Nam lạc hậu nhỏ bé là sao có thể gánh đủ. Đại Nam cần thời gian, Điều thiếu cần thời gian.

Đến đây Điều thiếu cũng có thể hiểu một phần tình cảm của nhà Nguyễn trong lịch sử khi họ ký hòa ước bất bình đẳng. Đó là họ cũng muốn có thời gian để cải cách, để mạnh lên. Nhưng Đại Nam đi bộ được một bước thì Pháp quốc đã chạy ba bước, vậy nên trong lịch sử Nhà Nguyễn thất bại triệt để là từ đó. Nhưng lúc này đây sự việc đã đổi thay, hòa ước này rõ ràng sẽ không phải hòa ước bất bình đẳng, hoặc là có nhưng không nhiều. Thử đến có Điều thiếu tại thì hẳn tin Đại Nam sẽ chạy rất nhanh chứ không lết mà đi như trong lịch sử. Vậy nên Hòa ước là cần thiết, cho cả Điều thiếu và Đại Nam.

Tự Đức lúc này khoát tay mà nói:

- Điều ái khanh cứ thành thật mà phân tích tình hình, Trẫm sẽ thật cẩn thận lắng nghe. Các khanh cũng trật tự lại mà cùng dự thỉnh. Ở Đại Nam thì không ai đánh trận nhiều với quân Pháp như Hoàng Diệu. Nhưng lại không ai hiểu rõ thế cục của Châu Âu và các cường quốc nơi đó như Trần Quang Diệu. Điều khanh đã nói vậy ắt có cái lý... các khanh hãy biết khiêm tốn lắng nghe trước khi đưa ra nhận định.

Điều thiếu lần này ôm quyền vái thật sâu Tự Đức. Hẳn ít khâm phục người, nhưng lần này đúng thật Tự Đức làm cho hắn thấy rất bất ngờ. Khí độ quân vương lộ rõ, trí tuệ cũng hơn người, quan trọng là thái độ biết lắng nghe này làm Điều thiếu cảm thấy tốt cho vận mệnh Đại Nam. Cái cúi người sâu này cũng là vì Đại Nam mà cúi đầu.

- Thừa thái thượng hoàng, Thánh thượng. Nếu thánh thượng hạ lệnh cho thần thì trong 1 tháng đánh yên phía bắc, thêm một tháng thần nhỏ cỏ cả Pháp ở Nam Kỳ. Nhưng nhỏ hết Pháp ở Nam kì thì sao. Các vị đại nhân ở đây biến Pháp là một quốc gia như thế nào không? .... Ngài biết không.... Còn ngài... ngài nữa...

Điều thiếu đi đến các vị đại quan to mồm nhất khi ban nãy mà hỏi. Tất cả bọn họ đều lảng tránh câu hỏi của Điều thiếu, ai cũng xấu hổ không thôi. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng nhưng họ chẳng biết gì về pháp mà vẫn nhao nhao nói láo.

- Buồn cười, các vị không biết gì về họ mà dám nói đông tây.... Vậy để tôi nói cho các vị nghe, diện tích của nước Pháp ý tôi nói là nước pháp thực sự ở Châu Âu gấp đôi Đại Nam, dân số đông hơn gần hai lần chúng ta. Bọn họ giàu có gấp gần trăm lần chúng ta. Còn nếu tính cả thuộc địa của Pháp trên toàn thế giới sẽ là 6 triệu km vuông Tức là gấp 20 lần chúng ta, dân số kể không ra tài nguyên nói không hết. Bọn họ có cả vài trăm ngàn quân chính quy, vài trăm ngàn khẩu súng, chục ngàn khẩu pháo lớn hiện đại. Thuyền chiến siêu hạm có hơn chục là thứ mà chúng ta đánh đắm không được. Đại hạm đến gần trăm chiếc, trung hạm thì vài trăm. Thử hỏi các vị tôi đánh xong Pháp ở Nam kỳ thì tôi lấy gì ra mà đánh với cả Nước Pháp đây?

Điều thiếu nghĩ một lát để cho các vị quan viên ech ngồi đấy giềng bốt choáng mà nói tiếp.

- Tất nhiên các vị cũng chớ lo sợ, Người Pháp cách chúng ta cả vạn dặm, họ cũng có kẻ thù của mình nên không thể dốc toàn lực với chúng ta.

Câu nói này làm Tự Đức mặt tái như tờ giấy thờ phù một cái, hẳn là bị Điều thiếu dọa cho sắp ngốc. Cái con số so sánh tương quan lực lượng kia quả là làm cho người ta thời không được.

- Tôi nói ở đây không phải để cho các vị khiếp nhược mà không đánh. Giặc đến nhà đàn bà cũng phải đánh. Một tác đất của Đại Nam cũng không thể xâm phạm. Tôi là người đầu tiên sẽ hi sinh tính mạng chiến đấu đến cùng với lũ ngoại xâm. Nhưng tôi nói ra để các vị có được cái nhìn thực tế về tình hình mà đưa ra cái nhìn chính xác... khụ khụ... khắt quạ.

Điều thiếu không biết từ đâu lôi ra một cái bình bằng thiếc đưa lên mồm mà tu ừng ực nước, mọi người đang đông tai nghe cuốn hút nên sẽ không để ý hành động của Điều thiếu. Họ đang chờ đợi Điều thiếu uống nước xong sẽ tiếp tục. Trái tim của quan viên, Tự Đức, Tân Trị như treo ngược mà nhảy lên theo nhịp tu nước của Điều thiếu.

- Cái chúng ta cần lúc này là thời gian để mạnh lên, lúc này quay lại chuyện Liên minh với Phổ là ý đó. Chỉ cần chúng ta mạnh bằng 1/10 Pháp thì với tình thế và khoảng cách xa như vậy chúng nó đánh ta không có được. Nhưng làm sao để có thời gian đó là lần này phải “hòa đàm”. Đại Nam muốn chuyển mình đuổi theo các nước Phương tây ít nhất cần 10-20 năm cố gắng liên tục. Ý tôi nói là đuổi đến hạn bằng 1/10 bọn họ.

- Tên vua nước Pháp là một tên kiêu căng và coi trọng mặt mũi, chính vì thế lần này dù chúng ta chiếm thế thượng phong và không sợ lực lượng hiện có của Pháp tại Đông Nam Á, nhưng chúng ta không thể làm quá, tránh để cái tên vua nước Pháp là Napoleon III kia nổi điên lên làm cản. Tiếp theo đó là chúng ta phải chặt chẽ phối hợp cùng người Phổ kiểm công nghệ, máy móc, vũ khí. Đến lúc đó chúng ta có thể cười khẩy. Napoleon III có điên thật hay điên giả thì kệ mẹ hắn, đến Đại Nam chúng ta quét tuốt.

Câu nói cuối cùng của Điều thiếu rất là tục, nhưng đầy bá khí, rất quân nhân cho nên các bá quan văn võ không ý kiến mà rất kích động. Tân Trị đúng là kích động nhất mà nắm chặt tay thì thảo “Đại Nam quét tuốt chúng nó”.

Nhưng Tự Đức bình tĩnh hơn, ông ta nhẹ nhàng hỏi:

- Lời Điều ái khanh trăm hiểu. Sự nhìn xa trông rộng của ái khanh rất đáng quý. Nhưng hòa đàm cũng phải có cái mốc cuối của nó theo khanh thì lần này làm như thế nào để chúng ta có lợi mà không gây nên quá nhiều nguy cơ.

Điều thiếu quá bất ngờ. Tự Đức này có phải là Tự Đức trong sử sách không? Hay lại cũng xuyên mẹ nó rồi:

- Bẩm thái thượng, chúng ta đòi cái giá trên trời, sau đó giảm xuống một chút để Pháp có mặt mũi là được. Ví như tiền chuộc binh sĩ và bồi thường chiến tranh thì đòi 7 triệu Currencies, Tất nhiên mốc cuối cùng là 2 triệu không thể thấp hơn. Chiến hạm trả lại thuyền đồ bộ cùng hai “đại hạm” là được, còn lại quyết không trả. Vấn đề Nam kỳ thì yêu cầu rút đi không thì thần sẽ đem hạm đội vào Nam mà ép họ. Nhưng cuối cùng thì chắc là chỉ đòi lại được Sài Gòn mà thôi. Nếu bị hất cẳng hoàn toàn thì Pháp có thể điên cuồng đem hạm đội của họ tại Châu Phi đến, điều này không nên. Sau đó là Mỹ Tho phải chuyển cho Pháp theo hiệp ước cho thuê. Tất nhiên Hiệp ước sinh ra là để xé, lúc ta mạnh rồi thì xé nó có sao. Chịu nhục trước mắt mà thôi.

Lúc này Tôn Thất Cúc vội nhảy ra.

- Trả lại chiến hạm quá đáng tiếc, chúng ta cần nhất là chiến hạm, hay là không cần tiền bồi thường giữ lại chiến hạm?

Lúc này tài nguyên chiến hạm vũ khí khó có nước nào ở Châu Âu chịu bán đồ tốt cho Á đông. Chính vì vậy Tôn Thất Cúc siêu chủ nghĩa thực dụng muốn giữ lại chỗ chiến Hạm này.

- Không được, Pháp muốn tồn tại ở Đông Á thì họ cần chiến hạm không cần tiền, chính và thế nếu không buông một nửa chiến hạm ra họ sẽ bị điên đó. Chúng ta dùng tiền này mua chiến hạm của người Phổ cũng được vậy. Nếu đã là liên minh thì họ sẵn sàng dúp thôi.

- Ô hóa ra là vậy... Phổ quốc xem ra là khá tốt.

Tôn Thất Cúc hài lòng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: “Tặc quân lại đến”

Chuyện thái độ với quân Pháp rốt cuộc cũng có câu trả lời. Điều thiếu đúng là phải hết miệng lưỡi để thuyết phục triều đình, và kết quả coi như đã được hoạch định rồi. Kết quả cuối cùng đó là sẽ tăng viện hết cỡ cho Hoang Diệu để tên này có thể đánh chiếm lại Sài Gòn tạo nên điều kiện thuận lợi hơn trên bàn đàm phán.

Vấn đề tiếp theo đó chính là việc cải cách rồi, tất nhiên là lúc này tuy phe cải cách chiếm ưu thế nhưng không thể nào chơi theo kiểu một ngày thay đổi một thể chế được. Muốn thay đổi cũng phải có người đi làm việc chứ, Vậy nên kế hoạch cải cách 5 năm lần thứ nhất được vạch ra với mục tiêu đặt vào cải cách kinh tế và quân sự. Cùng với một số cải cách nhỏ trong giáo dục. Điều này thì Điều thiếu chịu rồi, giáo dục là một thứ rất khó thay đổi bởi vì nếu thay đổi giáp dục là thay đổi cả một hệ thống giáo dục, nó còn liên quan đến hoàng quyền rất mạnh. Rất may là Tự Đức hứa sẽ ủng hộ các Viện khoa học của Điều thiếu đã mở ra tại Vạn Ninh và sẽ mở tiếp ở Thái Nguyên. Quan viên các bộ, ngành liên quan sẽ có thời gian nhất định thay phiên nhau du học ở đây. Bên cạnh đó Tự Đức cũng ủng hộ cho Điều thiếu một số lượng tri thức trẻ nhất định tham gia đào tạo chuyên sâu tại đó.

Tất nhiên sau đó sẽ là một thời gian dài đánh giá kết quả xem có khả thi hay không. Thật ra ai cũng biết đó là khả thi, nhưng cái Tự Đức muốn nhìn thấy là những trường học đậm chất Âu hóa này có ảnh hưởng nhiều hay ít đến hoàng quyền. Nói cho cùng thì Tự Đức vẫn là một vị quân chủ chuyên chế.

Việc cải cách quân đội thì xuôn sẻ hơn nhiều, thí dụ Cải cách triệt để của Vạn Ninh và bán cải cách của Hoàng Diệu đều có kết quả khả quan. Mà Vạn Ninh quân đội càng được chứng minh là rất thành công trong cải cách. Chính vì thế Tự Đức đồng ý mở thêm một khu vực cải cách triệt để nữa đó chính là kinh đô Huế với lực lượng là Kinh quân và Long võ quân cộng thêm thủy sư Huế. Tất nhiên số lượng Tân quân cải cách không cần nhiều như trước đây. Ví dụ như chiến tranh vũ khí lạnh toàn tính bằng vạn hay mấy chục Vạn. Nhưng nếu đã làm cải cách với quân đội tinh binh, trang bị mạnh mẽ thì cả Kinh quân chỉ cần hai vạn là đủ. Thủy quân thì 5000 người mà thôi. Thật ra ai chẳng muốn có nhiều hơn quân đội nhưng kinh phí Đại Nam đang hạn hẹp nên đành lựa cơm gạo nắm.

Tất nhiên bán cải cách quân đội là lấy từ Điều thiếu mà ra. Từ quân trang đến cấp bậc, biên chế, phù hiệu v.v... Mà Điều thiếu lại đập y nguyên từ Giải phóng quân mà ra vậy nên số lượng quân Đại Nam thử nghiệm cải cách này tuy ít nhưng kết cấu lại hiện đại nhất hiện nay. Cách phân bậc của binh sĩ thì từ lính trơn cho đến binh nhất, binh nhì, ... Thượng sỹ quan, cấp Ủy, cấp tá, rồi cấp Tướng Tất cả đều rất rõ ràng dễ hiểu và dễ hình dung. Còn biên chế quân đội thì từ Tò đội, tiểu đội, trung đội, đại đội v.v.... cho đến lữ đoàn, sư đoàn v.v.... tất nhiên các mục như Tập đoàn quân, hay cụm tập đoàn quân thì Đại Nam chưa có vì họ không có được đủ quân số như trên.

Nhưng ở Kinh sư dự tính có 20 ngàn quân nên có thể thành lập Quân đoàn gọi là Quân Đoàn Trung Ương. Tất nhiên việc phân chia vùng, căn cứ chiến lược còn là một công việc lâu dài cần bàn luận cụ thể. Nhưng theo ước tính thì Quân đoàn Trung ương sẽ đóng tại “quân Khu thủ đô” mà địa điểm chính là thành Huế.

Còn quân Vạn Ninh thì được tính ra thành hai đơn vị. Thứ nhất là lực lượng “Hải Quân Vạn Ninh” với chủ lực là Lữ Đoàn hải quân Vạn Ninh do Phó Đô Đốc hải quân Trần Quang Cán chỉ huy. Thế nhưng ở đây có một điểm khá đặc biệt là Trần Quang Cán lại kiêm quản luôn bộ binh tỉnh Quảng Yên kéo dài từ biên giới với Đại Thanh về Đông Triều. Việc này quả thật hơi có chút lộn xộn nhưng lúc này mắt nhắm mắt mở đành cho qua. Ở Quảng Yên còn có 3 lữ đoàn cần xây dựng. Thứ nhất là Lữ đoàn Quảng Yên 1 và 2 đóng ở Đông triều cho đến Cẩm Phả. Lữ đoàn Quảng Yên 3 đóng tại Móng Cái bảo vệ biên giới. Nói như vậy thì 2 vạn quân biên giới đóng tại Móng cái coi như khai tử. Tất nhiên có thể Quang Cán sẽ chọn một ít trong số này để đào tạo thành tân quân.

Cuối cùng là Sư Đoàn Thái nguyên là sự góp lại của 3 Lữ đoàn, mỗi Lữ hơn ba ngàn người. Tổng chỉ huy là Thiếu tướng Trần Quang Diệu. Vậy là vì cái cải cách cấp bậc này mà Điều thiếu không thể tự phong cho mình là đại tướng nữa rồi, hẳn tụt xuống thiếu tướng quản lý 1 vạn quân. Tất nhiên con mẹ nó Điều thiếu công thiếu 7000 quân nữa mới đủ số này.

Hoàng Diệu vì phải đánh Pháp và trông coi Mỹ Tho nếu hòa ước được ký kết nên Tự Đức quyết định hoa cho tên này 20 ngàn tân quân với tên gọi Quân đoàn Nam kỳ. Tất nhiên vì là chủ tướng của một Quân đoàn nên Hoàng Diệu sẽ là Trung tướng cao hơn Điều thiếu một cấp bậc.

Tất nhiên nếu không nhắc đến vị Chuẩn Đô Đốc Nguyễn Chi Long chỉ huy Lữ Đoàn hải quân Kinh Sư thì quá đáng tiếc. Lúc này với sự trấn lột được của Pháp một số lượng lớn chiến hạm thì Hải quân Kinh Sư đã lột xác thành một thể lực của khu vực đấy.

Tất nhiên bên trong các Quân Đoàn, Sư đoàn trên sẽ phân thành các nhóm nhỏ và đánh số thứ tự. Nhưng chính vì những quy định chi tiết rõ ràng, dễ hiểu này thì việc quản lý một đội quân dễ dàng hơn nhiều.

Thật ra lúc này cái cách quân đội Đại Nam lại thấy càng loạn thêm, vì chỉ có ba nơi ở Đại Nam theo chế độ mới còn các tỉnh thành khác vẫn là chế độ cũ. Tất nhiên Tâm lý của Đại Nam quân thần vẫn là làm thử thí điểm thêm một vài nơi đã.

Tất nhiên lần cải cách quân này Vạn Ninh lại có thêm một mối làm ăn, Mấy vạn bộ quan phục, quan trang, cầu vai, phù hiệu các cấp đấy. Mối làm ăn này không nhỏ, đảm bảo nhà máy dệt cùng nhà máy may của Vạn Ninh làm nửa năm không hết việc.

Cải cách quân đội ba nơi trọng điểm diễn ra dễ dàng không có ai ý kiến cả. Nhưng cải cách kinh tế tập trung thương nghiệp lại không dễ dàng. Nói chung tâm lý e ngại đối với ngoại bang vẫn rõ ràng. Cuối cùng thì với sức 9 trâu hai hổ Điều thiếu cũng thuyết phục được sự mở cửa thương cảng Vạn Ninh và Đà Nẵng cho hai thể lực, thứ nhất là thương nhân của đồng minh tương lai Phổ quốc. Tất nhiên các chi tiết về chính sách sẽ được các chuyên gia bàn luận. Thứ hai là các thương gia của Mỹ với sự đảm bảo của K&R thì mới được vào Đại Nam làm ăn.

Sở dĩ có sự tự tin mở cửa này cuối cùng lại trở lại với chiến công thu hết chiến hạm Pháp, khiến triều đình Đại Nam có chút yên tâm hơn về khả năng khống chế hải phận. Điều thiếu coi đây cũng là kết quả không tồi rồi.

Điều quan trọng nhất đó chính là cả Tự Đức cùng 4 vị phụ chính đều rất đồng ý với ý kiến tăng cường mua sắm các nhà xưởng của người Phổ hay người Mỹ để tiến hành tự sản xuất, đầu tiên là cung ứng cho bản thân Đại Nam sau đó tính tới xuất khẩu.

Vấn đề sửa chữa kinh Đô Huế thì thật ra không phải vấn đề Tự Đức quyết định ở lại Quảng Trị 3 tháng chờ sửa chữa xong xuôi Huế thì mới về. Đồng thời triều đình ra tay hào phóng 2 vạn lạng bạc giúp cho dân chúng Huế ổn định lại cuộc sống, xây dựng lại nhà cửa. Nói một cách cơ bản thì lần này dân Huế rất nhiều người không kịp chạy nạn mà chỉ trốn trong nhà khiến cho thương vong lớn vô cùng. Mấy ngày chiến đấu quân sĩ hai bên không chết là bao mà dân Huế tính đi tính lại đã có hơn 8 ngàn người chết và bị thương. Nói cho cùng chiến tranh người khổ nhất là bách tính.

Tất nhiên là có một vấn đề nhỏ cần bổ xung, Tự Đức quyết định thật nhanh, ngày 16 tháng hai ném Lạc Thành công chúa Nhân Đức ra khỏi cổng hoàng gia. Ông ta yêu cầu Điều thiếu thay cha mà rước mụ đi ghê này về Vạn Ninh.

Điều thiếu mặt sạm đen một mảng mà cúi đầu nhận mệnh. Con mẹ nó trên đời lại có chuyện con đi cưới vợ cho bố bao giờ.

Tất nhiên Tự Đức muốn đuổi nhanh Điều thiếu về Thái Nguyên để hấn dứt điểm Lê Duy Phụng ở Thái Nguyên. Mặc dù lúc này Tự Đức có đến 10 ngàn thanh súng trong tay nhưng hấn vẫn rất lẩn tránh chuyện phía bắc. Điều thiếu cũng hiểu ý mà nhất trí với chuyện này, hấn cần dọn dẹp thật nhanh Thái Nguyên để tái sản xuất.

Thời gian qua rất nhanh ngày 15 phút chốc đã đến, mấy ngày này quả thật Điều thiếu mệt mỏi hơi tai vì cái vụ đón dâu hoàng gia. Lãng nhăng không biết bao nhiêu là lễ nghi, mua sắm cả một đồng tiền để phù hợp điều kiện “nhà gái” đưa ra. Bởi thuyền hải tặc cháy hết rồi, Tự Đức mới rất hào phóng mà lấy ra 40 chiến hạm mới tinh của thủy quân Huế đưa chỉ Điều thiếu để cho Điều thiếu có thể mang theo một ngàn binh vạn Ninh cùng gần 3 ngàn thủy tặc về nhà. Thật ra là Tự Đức có mới nói cũ, một loạt chiến hạm động cơ hơi nước to lớn trong tay làm cho hấn ghét bỏ mấy chiếc chiến Hạm gỗ nhỏ bé này, Vậy ra vị hoàng huynh để 40 chiến chiến hạm làm quà cưới cho em gái.

Nhưng chiến hạm này đối với Hải tặc đó là đang đi xe Dream tàu biển thành cưới @ phóng vù vù mà sung sướng không thôi. Đến lúc này thì bọn hải tặc Thái Bình thiên quốc mới lãnh ngộ được sự “hào phóng” của người Việt.

Nhưng sự việc không dừng lại đó vì sáng ngày 15 thì một hạm đội chiến hạm đông ngẹt lại cập bến Quảng Trị. Từ xa chưa nhìn thấy cờ xí quân chiến hạm ra sao, chỉ thấy các bóng đen phun khói lù lù tiến đến làm cho quân canh phòng bờ biển đang thần hồn nát thần tính mà đốt phong hỏa đài.

Điều thiếu lại một lần nữa kinh trang xuất trận mà không kịp chuẩn bị rước dâu. Cái con mẹ nó không ngờ địch nhân nắm được thông tin quá nhanh đi. Vua quan nhà Nguyễn vừa chạy đến Quảng Trị thì chúng cũng đánh đến luôn. Cũng may Điều thiếu kéo 3 ngàn quân hải tặc về đây nếu không chả lấy gì mà trống được quân địch.

Chiến mã từ Quảng Trị lao vù vù vào Huế báo tin dữ dòi quân cứu viện là Long Võ quân ngay lập qua bờ biển Quảng trị tiếp ứng. Đồng thời đội thủy quân tôm tép chưa mấy ngày luyện tập Lữ đoàn hải Quân Kinh Sư cũng điều động qua. Trong phút chốc cả miền trung lại loạn tung bậy cả lên. Tất cả đều biết vua đang ở Quảng Trị Huế thì chẳng có ai, bảo vệ Huế cái con khi gi, ngay cả Kinh quân 4 ngàn người cũng được lên dây cót, chỉ cần Quảng Trị hô một tiếng thì bọn họ sẽ bỏ lại quốc khó tại Huế mà lao qua.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Có một nơi cái gì cũng miễn phí

Cái thời đại chết tiệt không có thông tin liên lạc. Điều thiếu lúc xuất hiện tại bờ sông Thạch Hãn đoạn phía Tây thành Quảng trị bố trí pháo thần công, đào chiến hào chuẩn bị đánh chặn quân đổ bộ. Lại cho trôn thuốc nổ ở cửa thành Tây. Sau đó là trôn không biết bao nhiêu là địa lôi ở bãi sông Thạch Hãn đoạn chảy qua thành Quảng Trị.

Tất cả bố trí mất gần 3 tiếng đồng hồ thì chiến hạm “quân địch” xuất hiện. Con mẹ nó đẩy lại là các tiểu hạm pháp mang cờ Đại Nam, cộng thêm các thuyền đổ bộ Tây Ban Nha cắm cờ trưng tự. Trên các thuyền này chứa nhưng nhúc binh sĩ mặc quân Phục Đại Nam. Hóa ra là Quang Cầm đưa 4 ngàn binh Vạn Ninh về nhà thì hấn lại lập tức cho người Phổ dùng chiến Hạm đi Quảng Trị để cầu kiến Tự Đức, tất nhiên là tiện thể thì Cấn ca cho luôn 4000 tên địa chủ binh đi Quảng Trị bảo vệ Tự Đức rồi. Dù sao đây cũng là đoàn quân mà Tự Đức đích thân đòi. Cấn Ca là giữ không được, nói cho cùng mình cũng sắp cưới em gái nhà người ta nên cũng coi như nhiệt tình một chút. Về đến nhà là Cấn ca làm ngay cái việc chết dẫm này mà không báo trước. Điều này làm quân phòng thủ bờ biển đoạn

của Việt thông vào Sông Thạch Hãn sợ một hồi mà báo hiệu nhầm.

Điều thiếu tức đến ói máu, có ai nói cho hẳn biết là chuyện chó gù sảy ra ở đây. Cuối cùng hết ba tiếng đồng hồ hi hục trôn địa lôi thì phải mất đến 5-6 tiếng đào lên. Trôn và đào là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn. Điều thiếu đã bận đến tối mịt vì vụ đón đầu ngày mai, vậy mà ông trời còn chơi hấn một mẻ nữa. Đến tận 7 giờ tối thì quân địa chủ mới lục đục lên bờ, Tự Đức sau 1 phen hoảng hồn khiếp vía lại nghe tin em rể cử 4 ngàn tinh binh đến bảo vệ mình thì quên luôn cả tức giận tên lính báo hiệu chết tiệt mà dang đêm chạy lên đầu thành để chứng kiến đội quân 100% thuộc về bản thân. Nên nhớ Long võ vệ là trung thành với Tần Trị, Kinh quân thì lòng quân là trung thành với hoàng tộc nói chung. Chỉ có nhánh quân này mới là tay chân ruột gan của Tự Đức đấy.

Nhưng vừa mò lên đầu thành thì phong hỏa đài lại báo hiệu lần nữa. Đến lúc này thì không những bá quan văn võ mà ngay cả Tự Đức cũng mộng mơ.

Điều thiếu thì nổi khùng mà ba bảy hăm mốt không cần biết. Hấn leo lên chiến hạm mà gào lớn. “Đem nó xông ra ngoài làm thịt bọn nó cho ông”

Tất nhiên lần này có vẻ là báo hiệu thật. Vì ngoài cánh quân Vạn Ninh vừa đến này thì thực chất không thể có bất khi một cánh thủy quân nào khác cả. Ở khoan đã, hình như còn một nhánh thủy quân khác, Điều thiếu hung hăng thăm nghĩ mà hạ lệnh các chiến thuyền chờ đợi tại chỗ, chỉ sẵn sàng chiến đấu mà thôi.

Thời gian chờ đợi là dài vô cùng, lại cũng sau 3 tiếng đồng hồ thì mặt sông Thạch Hãn một lần nữa đón chào đầy chiến hạm. Đó là Lữ hải quân Kinh sư nhìn thấy khói hiệu báo động từ Quảng Trị truyền đến mà lao thẳng ra biển với vận tốc cao nhất để đến hỗ trợ. Cũng may các lái thuyền là chuyên gia Vạn Ninh nên không có sự cố đáng tiếc diễn ra.

Đến lúc này sau khi nghe được tin thì Tự Đức giận đến điên người, ông ta hiền lành thì hiền lành nhưng không thể chịu nổi nữa rồi. Phải cho tên lính phong hỏa dài canh gác một trận nên thân mới được. Nhưng Điều thiếu lắc lắc đầu, cái này không phải lỗi của phong hỏa đài mà là lỗi của công nghệ lạc hậu. Nếu như có điện báo truyền tin thì làm gì nên nóng nổi ngày hôm nay. Điều thiếu quyết định nói về điện báo truyền tin cho Tự Đức và quan viên đang ở đó nghe. Tất cả tức giận đều biến thành trầm trồ thần phục thần kì. Tự Đức quyết định lần này cũng đầu tư một hệ thống điện báo. Ít nhất là vây quanh Huế và mấy tỉnh lân cận thì ông ta mới thấy yên tâm.

Thế nhưng Điều thiếu cười khẩy, Robert mang về sản phẩm số lượng có hạn. Điều thiếu phải ưu tiên Vạn Ninh, Thái Nguyên trước á. Còn Huế thì tìm nơi khác mà ăn cướp đi.

- Thái thượng hoàng, người thấy chúng ta có hơi quá nhiều chiến hạm động cơ hơi nước chẳng?

- Ừ cũng đủ tạm dùng.

Tự Đức không hiểu mà trả lời một hồi không ăn nhập tình hình của Điều thiếu.

- Bệ hạ có biết thuyền hơi nước chạy thì động cơ phải bảo dưỡng không? Nếu không bảo dưỡng thì chạy hai ba tháng là hư ngay.

Tự Đức giật mình mà quên mất chuyện này. Người cần ăn cơm, lợn cần ăn cám, mà thuyền bè cần tu sửa. Đại Nam lấy cái khi gì ra mà tu sửa.

- Chúng ta có thể mua của người Phổ cái dây truyền hay hà máy bảo dưỡng động cơ này.

Tôn Thất Cúc lúc này không ngờ lại nhanh trí như vậy. Tự Đức cũng gật đầu tán thành ý kiến trên. Nói chung lúc này Đại Nam có một thói quen là cái công nghệ gì không giải quyết được là sẵn sàng khoa tiền mua. Đây cũng là một tín hiệu tích cực của lòng cầu tiến. Nhưng mà tiền có phải là vô hên đâu cơ chứ.

- Không được, thứ nhất là đắt đỏ, thứ hai là vận chuyển đi lại tốn thời gian. Thần có một chỗ có thể kiếm được không dưới một xưởng bảo dưỡng tàu, lại kiếm được cả thiết bị điện báo, có khi còn kiếm được mấy nhà máy dệt, xưởng chế tạo vũ khí này nọ. Quan trọng là tất cả đều miễn phí.

Điều thiếu gian manh thần bí nói.

- Há, có chỗ tốt như vậy? Khanh đừng nói giỡn. Là thiên đường sao?

Tự Đức không tin, chuyện này quá hoang đường rồi. Mà các trọng thần đứng bên gần đó cũng treo trên khuôn mặt hai chữ không tin tưởng.

Đoàn Hữu Trưng phong phạm điểm tỉnh cũng phải nhủ mày:

- Thiếu tướng quân đừng đồn nữa. Làm gì có chuyện ấy, nói bậy là tội khi quân đấy.

Điều thiếu vẫn treo nụ cười thần bí trên môi mà nói.

- Tôi không có nói bậy. Là sự thật, Phillippine có tất cả các thứ này, mà Tây Ban Nha què quặt cũng dám nhúng trâm Đại Nam ta. Con mẹ nó không đánh chúng sao hà giận. Cộng cả hạm đội quân Phổ tôi có thể mượn thuyền, lại cộng thêm cả Hạm đội kinh sư chúng ta có thể nói là tiểu bá ở Đông Á lúc này. Có sao không dùng cơ này mà qua “nói chuyện” cùng người Tây Ban Nha một chuyến. Không thiệt bọn họ mấy cái nhà xưởng là tôi không về, quan trọng là có khi còn thiệt được một mớ tiền đền bù chiến tranh. Còn quân Pháp thì khỏi lo, họ không đủ lực về hải quân nữa rồi. Hạm đội mới của họ muốn đến Đại Nam cũng là chuyện của ba tháng nữa. Lúc này không tranh thủ đi Phillippine một chuyến còn đợi đến bao giờ.

Tất cả ò lên một tiếng đã hiểu rõ, và họ cũng nghĩ tính khả thi rất cao. Nhưng vẫn có người bình tĩnh trong con say.

- Điều tướng, binh lực của bọn họ ra sao? Anh có nắm chắc không? Căn bản là đánh xong. à mà không nói thẳng là cướp xong có sợ Nước Tây Ban Nha ở Châu Âu đem quân qua không? Nay đã có Pháp rồi lại thêm Tây Ban Nha nữa thì... ..

Người nói là Lê Duy Hiệp, lão nhân này vừa lên chức Phụ chính thân thần, tính tình trầm ổn, làm quan thanh liêm.

- Tôi nắm vững, quân Tây Ban Nha ở Phillipine tầm 10 ngàn, quân bản địa làm tay sai cho họ tầm 20 ngàn. Nhưng mà họ rải rác ở mấy thành phố lớn trên đảo Luzon. Chính vì thế mỗi nơi lại chẳng có mấy. Quan trọng là lúc này chúng ta bắt được 4 ngàn lính Phillipine mà tôi đã tra hỏi kĩ họ xuất binh từ Manila và Ologapo. Vậy nên hai nơi này hoàn toàn binh lực khá trống rỗng. Quan trọng là thủy binh Tây Ban Nha quá kém so với chúng ta lúc này. Cướp xong hai thành phố chúng ta đi là được. Yên tâm tôi đã tìm được mấy tên lính Phillipine có thể dẫn đường cho chúng ta.

- Còn về Tây Ban Nha gả que ấy không đến Đại Nam thì thôi, đến rồi thì tôi đánh cho rụng răng.

Các vị đại thần cùng Tự Đức nghe xong thì cau mày suy nghĩ, chỉ có Tân Trị là không cần biết một hai mà quân lấy Diêu thiếu hỏi ngược hỏi xuôi.

- Diêu khanh, dù gì thì Tây Ban Nha cũng là quốc gia ở châu Âu.

Tự Đức vẫn phân vân, người Đại Nam bị người Châu Âu bắt nạt nhiều nên hơi nản rồi. Mà Tây Ban Nha trong lịch sử cũng đã giúp Gia Long đánh Tây Sơn nên Tự Đức hơi kiêng.

- Tâu thái thượng. Châu Âu cũng có dăm bảy loại. Cờ như Anh, Pháp, Phổ, Nga chúng ta dây không được, cờ như Tây Ban Nha, Hà Lan, Bồ Đào Nha thì chúng ta lúc này đánh tốt. Tất nhiên là đánh ở gần nhà chúng ta thì mới chắc ăn thắng họ, chúng ta đem quân qua Châu Âu thì đảm bảo bọn họ cho chúng ta ra bã. Ha ha ha....

Diêu thiếu nửa đùa nửa nói rất tự nhiên và cũng tự tin mà cười. Hắn càng như vậy Tự Đức lại càng thoải mái. Ông chỉ vào Diêu thiếu mà cười nói. .

- Ha ha thằng nhóc con nhà ngươì, chắc muốn tranh thủ thời gian quân Pháp chưa đến mà đi bắt nạt kẻ yếu hơn đúng không... Chuyện này Khanh lên sách lược cẩn thận, không lải thì cũng phải hòa vốn.... đừng để đi không công....

Tự Đức quyết rồi. Anh Pháp mạnh Đại Nam nhin, nếu quả thật Tây Ban Nha vô dụng như vậy mà dám nhúng trảm Đại Nam thì đánh cho chúng biết, cho lần sau nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện phạm thượng. Đại Nam dù yếu nhưng cũng có cái Uy nghiêm của Đại Nam đó.

- Khụ Khụ thái thượng, thật ra lần này là đi luyện binh luôn. Vì vậy để cho Lữ hải quân Kinh sư luyện một tháng rồi đi không muộn. Với lại còn phải đi Hongkong thuê thương thuyền đi cùng. Không đánh xong rồi cướp xong rồi lấy gì mà trở về Đại Nam. Lại còn lão Cán ... sặc.. là phụ thân mới cưới vợ nên để thư thả cho lão vài ngày.

- Cái gì? Khanh không đi?

Tự Đức giật mình. Xem ra ông ta tin tưởng sự láu cá của Diêu thiếu hơn.

- Thần còn phải về Thái Nguyên đánh giặc, nếu một tháng qua đi mà Thái Nguyên bình an thì thần đi theo cũng được. Nói cho cùng lão Cán... khụ khụ... phụ thân của thần hải chiến thiện hơn thần nhiều.

Diêu thiếu là nói thật, Trận đánh này chẳng có gì đáng xem cả, lực lượng hải quân của Tây Ban Nha ở Phillipine thì người Anh đã cho hắn rõ lúc kí hiệp ước. Thêm vào đó sẽ có sĩ quan Phổ đi theo trợ giúp. Lại còn có mấy tên Phillipine bị nghiện heroin chỉ đường. Con mẹ nó không đánh được hai thành phố ven biển thì Cán Ca đâm đầu vào háng cô vợ mới mà chết đi cho lành.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 143: Tự Đức thâm ý

Tối muộn ngày 15 tháng 2. Diêu thiếu sau một ngày mệt bã người thì vẫn không được nghỉ ngơi mà phải vào trong hành cung tạm thời của Tự Đức để gặp mặt nói chuyện. Diêu thiếu thất thểu lê cái thân mệt mỏi của mình trên con đường lát đá hoa cương. Lúc này xung quanh chỉ toàn là một màu vệ binh nghiêm mật mà không có bóng dáng cung nữ mặt mũi tươi trẻ gì cả. Khung cảnh thật quá là lạnh lẽo và đơn điệu, chẳng biết đến lúc nào thì ông Vua này mới kiếm thêm cung nữ đây. Diêu thiếu vừa đi vừa nghĩ.

Nghĩ rồi thì Diêu thiếu cũng khá đồng tình với tình thế của Tự Đức nói riêng và Hoàng gia nói chung. Lực lượng tai mắt của họ là Long âm vệ bị thâm thấu quá mạnh đến độ không biết đâu là ngay đâu là gian, đến mức độ phải bỏ hết. Mà Diêu thiếu có thể biết được sự thật tàn khốc của việc các mật vụ bị khai trừ khỏi tổ chức sẽ có kết cục gì. Mật vụ là những người nắm được nhiều nhất bí mật cá nhân các quan viên, các nhân vật quan trọng cũng như một số lượng không nhỏ các bí mật quốc gia. Chính vì vậy mật vụ bị khai trừ tất nhiên là chỉ có một nơi cho họ đến.

Diêu thiếu lắc đầu mà tiếc thương cho số phận những mật vụ có kinh nghiệm nhất định của hoàng gia, nói thật có rất nhiều cách có thể thanh lọc gần như triệt để bộ máy này nếu để Diêu thiếu làm. Nhưng hắn quyết không liên quan đến vấn đề mật vụ hoàng gia. Đây là vấn đề mang tính mấu chốt và cốt lõi lợi ích hoàng gia. Thò vào đó đồng nghĩa với việc đã đi quá giới hạn, và tất cả những cố gắng đạt được niềm tin của Tự Đức sẽ đổ đi hết.

Nghĩ đến vấn đề mật vụ thì Diêu thiếu lại nghĩ đến vấn đề Đại Nam chuyển toàn bộ cơ cấu hành chính về Quảng Trị. Phách lực của Tự Đức quả là rất đáng nể, chuyện ông quyết tâm ở lại một tòa thành bé nhỏ cơ sở vật chất không bằng một phần mấy chục của Huế đã nói lên điều này. Đây là thâm ý cực kì thâm ý của Tự Đức. Cái tòa thành này đã tràn ngập mật vụ Vạn Ninh ngay khi Tự Đức đặt chân đến, và một kết quả vài linh hồn đã được mật vụ Vạn Ninh truyền lại cho Diêu thiếu đó là gần như mất hết liên hệ với hệ thống trung tâm triều đình trong thời gian ngắn.

Sự thật của quyết định ở lý 3-4 tháng tại Thành Quảng của Tự Đức đó là bảo mật cùng thanh lọc. Thành nội của Quảng thành bé vô cùng, không thể so sánh với

Hoàng thành Huế. Thêm vào đó Tự Đức nhét hết các quan viên trung ương đầu não vào trong nội thành sau đó cho 1000 quân Vạn Ninh phong bế lại. Những quan viên có dính án nghi trong tờ danh sách thì bị đuổi ra ngoài, rất nhiều người trong đó bị điều chức này nọ, nhưng có một điểm không một ai trong họ có danh sách thượng triều. Một tay vẽ hai bút, Tự Đức tạo nên một hệ thống bảo mật tạm thời khá vững chắc tại Quảng Trị, mà điều này rất khó làm được khi ở Huế.

Tất cả các công văn truyền ra ngoài sẽ do 1000 Vạn Ninh quân nơi này đảm nhiệm. Tất cả nhu yếu phẩm đưa vào Nội thành Quảng cũng là nhóm binh này. Cũng may nhóm binh này là của Điều thiếu nên mật vụ Vạn Ninh sau một thời gian ngắn mất đi liên lạc với trung ương triều đình cũng có thể bắt đầu lại. Nhưng vấn đề là địa chủ binh mà đến thì mọi việc sẽ khó hơn. Thật ra địa chủ binh chưa thuộc hệ thống của Điều thiếu, chính vì thế Vạn Ninh cũng chỉ có thể cấm một vài mật vụ là lợi vào nhánh quân này mà thôi. Nhưng nếu hữu tâm mà điều tra thì rất dễ lộ ra. Vì xuất thân từng người trong nhánh quân này là rất rõ ràng. Vậy nên Điều thiếu lại cũng đành rút hết mật vụ ra khỏi Địa chủ binh khi biết ý đồ của Tự Đức.

Vì sao hôm nay Tự Đức dám đem các chuyện gần như cơ mật nhất để bàn bạc tại triều đình mà không bàn tại Cơ Mật Viện hay bàn riêng cùng 4 người phụ chính. Đó là vì Tự Đức đã chắc chắn nắm được tình thế nơi Quảng Thành. Đảm bảo lúc này các phủ tạm thời của các quan viên trong nội thành Quảng đang có người nhìn chăm chăm đấy, chỉ cần họ có dị động liên hệ với người ngoài sẽ lộ ngay, đây là cái lợi của tập trung quân. Hơn nữa việc Tự Đức bắt ngờ ở lại Quảng Trị 3 tháng cũng khiến cái bọn chuột nhơ nháy chỉ biết sống trong cống rãnh kia khó lòng kịp bố trí. Mà nếu lúc này mới rầm rộ bố trí tại Quảng Trị thì rất dễ lộ ra dấu vết.

Tất nhiên Điều thiếu cũng đoán được lúc này phủ nội ở Huế của các vị quan dính líu đến án này đang bị lục tung từng cm một để tìm chứng cứ. Cứ nói là khi đi sẽ có thu dọn, nhưng nếu làm vội vã sẽ dẫn đến thiếu sót mà lộ đuôi. Đảm bảo lần này không ít kẻ sẽ vào tù ra tội hay lên đoạn đầu đài.

Nhưng tình trạng này chỉ có thể duy trì trong 3 tháng mà thôi, nhưng vậy cũng đủ hòa đàm xong với Pháp rồi. Chiều này của Tự Đức làm Điều thiếu phục sát đất, nói chung không thể đánh đồng Tự Đức lúc này với Tự Đức trong lịch sử. Điều thiếu bắt đầu có mấy phần kiêng kỵ vị cựu hoàng này rồi.

Mật vụ Vạn Ninh không chỉ lần ra bản danh sách các quan viên mua bán tin tức kia, hoặc trong đó cũng có người thực sự liên quan. Nhưng Điều thiếu biết đó chỉ là cảnh lá lăng quăng mà thôi. Gốc rễ vẫn chưa tìm ra được. Vậy nên hướng đi mật vụ Vạn Ninh hoàn toàn khác, càng đào sâu càng thú vị. Nhưng cái bí mật này Điều thiếu không thể nói cho Tự Đức được. Mật vụ Vạn Ninh sẽ mãi trong bóng tối không được lộ mặt.

Cũng may hôm nay Tự Đức không mời Điều thiếu vào ăn cơm nên hẳn vui vẻ mà tiến vào. Nhớ đến mấy hôm trước được mời một bữa cơm hoàng gia do mấy vị thái phi tự thân vào bếp thì Điều thiếu vẫn còn xanh xám mặt mày. Thật không hiểu sao Tự Đức có thể vui vẻ nuốt mấy món thức ăn đó. Còn Điều thiếu thì mặt như khổ qua mà nhắm mắt nhai hai cái rồi nuốt bữa cho xong.

- Thái thượng vạn tuế.

Trong thư phòng Điều thiếu làm một cái lễ cho Tự Đức. Chỉ thấy vị cựu hoàng vẫy vẫy tay cười mà nói.

- Ngồi, ngồi đi, ngày mai đã đón đi về nhà rồi thì cháu gọi ta là hoàng bá phụ lúc không người là được.

Con mẹ nó lại nhắc đến cái vụ đầu đầu này. Lão già chết tiệt trốn về tận Vạn Ninh để cho thằng con lóp ngóp lo chuyện cưới xin cho cha. Đời này quả là không có thiếu lý.

- Vi thần không dám.

Tự Đức lúc này Điều thiếu cảm thấy rất khác, rất khó nắm bắt nên mới giữ khoảng cách quân thần. Hẳn phải tìm lại được điểm mấu chốt của Tự Đức cái đã thì mới an tâm.

- Có gì mà không dám, Trẫm.. à không bá phụ nói thì cháu cứ nghe là được.

Điều thiếu nhìn qua thì sự trăn thành của Tự Đức thể hiện ra là không giả. Mà gọi hoàng bá phụ thì đã sao, nói cho cùng thì thực lực quyết định vị trí. Điều thiếu không muốn va chạm hoàng quyền vì muốn Đại Nam ổn định mà thôi. Nhưng nếu quyết tâm phải va chạm nhau thì Vạn Ninh cũng chẳng sợ bố con thằng nào. Nghĩ thoáng rồi thì Điều thiếu cũng đáp lời

- Hoàng Bá Phụ tìm cháu có việc a.?

Tự Đức hơi cau mày suy nghĩ thoáng qua rồi nói:

- Chuyện đi đánh Tây Ban Nha cháu có mấy phần nắm chắc?

- Chuyện binh đao thì cháu thực không thể nói chắc mười phần, nhưng kế hoạch cháu đã lên rất kỹ, 7-8 phần chắc là có. Mà không được thì cũng chắc 10 phần trở ra an toàn, ít nhất đây cũng là một lần luyện binh vô cùng vô cùng quý báu. Nếu thắng lợi thì cháu nói thật Đại Nam có thể tăng thêm một lần rất nhiều công nghệ chất lượng.

Tự Đức nghe đến đây thì mắt sáng hơn mà chăm chú nghe.

- Thật ra lần này cháu đánh Tây Ban Nha là có Anh hậu thuẫn. Hoàng bá phụ, Anh quốc giờ như là bá chủ thế giới và đại dương đó. Nhưng mà Pháp liên kết cùng Tây Ban Nha, Hà Lan tạo nên cạnh tranh với Anh, tất nhiên là chúng không thích rồi. Lần này nói là đến Hongkong thuê thương thuyền nhưng mà quân Anh là cho mượn miễn phí 5 chiếc thuyền trọng tải 5000 tấn. Chúng ta có thể hốt gọn cả hai thành phố của Tây Ban Nha nếu thành công.

Tự Đức nghe đến đây cũng hiểu ra vấn đề, thì ra là tranh chấp của các cường quốc, mà Đại Nam dường như biến thành một nửa tiểu đệ của Anh đi đánh tiểu đệ chính thức của Pháp là Tây Ban Nha. Nếu như vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

- Nhưng nếu làm như vậy không sợ quân Anh sẽ can thiệp Đại Nam sao?

Tự Đức lo cái này là đúng, nếu tự coi mình là tiểu đệ của anh thì rất dễ bị quân Anh xâm nhập mà chả mất viên đạn nào. Đây là bi ai của kẻ làm tiểu đệ.

- Cũng bởi vì vậy mà cháu giữ lại quân Pháp ở Mỹ Tho. Trên thỏa thuận của lũ chó này thì Đại Nam, Cao Miên, Ai Lao cắt cho Pháp. Nên Pháp nếu còn ở Đại Nam thì sẽ không cho quân Anh vào.

Tự Đức nghe thấy chuyện quốc gia của ông cũng như thuộc đại của Đại Nam bị người ta xem như là quả trứng gà mà vút qua vút lại mà chia tạc thì có hiền mấy cũng phát hỏa.

- Tại sao chỉ đánh hai thành phố, nếu đã đánh sao cháu không đi một vòng mà đánh cho chúng sợ hãi. Đại Nam không phải là con giun con dế để chúng kinh nhòn như vậy...

Điều thiếu giết mình, con mẹ nó chọc lão nhân này phát hỏa rồi. Từ chỗ còn phân vân đánh hay không biến thành đánh cả quốc gia của họ. Ông xem lại mình đi, Đại Nam có bao nhiêu cân, lạng mà đòi đánh cả Phillippine. Cái này gọi là đi ăn cướp thôi, ăn cướp tức là giết đủ đồ, đủ chỗ tốt thì chạy.

- Bác, hai cái thành phố này là cảng giàu nhất Phillippine, đánh xong mới có tiền mang về. Đánh các nơi khác toàn là ngô vớ khoai, bắn một viên đại bác còn tồn tiền hơn. Chúng ta là đi đánh kiếm lời, kiếm lợi ích mà không phải đi nhặt khai a. Vậy nên chỉ đánh nơi giàu nhất, cướp nhà máy, cướp tiền, cướp chiến hạm, cướp cả thuyền buôn rồi khai hoàn mà về. Vừa không tốn thời gian vừa không xa lầy vào cuộc chiến. Mà nếu lần này thành công thì hàng năm mở đại hội qua Phillippine thăm hỏi họ cũng vẫn tốt mà.

Tư tưởng của Điều thiếu cực lưu manh, bản chất không phải là trình phạt mà dựa cớ việc quân Tây Ban Nha tham chiến Đại Nam nên qua Phillippine ăn cướp mà thôi. Mà theo dự tính là không chỉ có ăn cướp một lần cho xong.

- Sao ta nghe thấy cứ như Đại Nam chúng ta biến thành phường thổ phi vậy.

Tư tưởng nho học lại bộc phát nặng nề, Tự Đức lúc này hơi ngại mặt mũi.

- Bác, đây là luyện binh, là trả thù sự xâm lấn của Tây Ban Nha. Bọn thực dân Châu Âu có kẻ nào không phải cướp cạn. Chúng nó làm mừng một, chẳng nhẽ Đại Nam chúng ta không thể làm ngày đêm.

Tư tưởng luyện binh của Điều thiếu là có, luyện tập tại nhà bắn đạn thật 1000 lần không bằng một lần thực chiến. Quang trọng đó là con mẹ nó phải tìm quả hồng nầm mà bóp thì Đại Nam mới nhanh chóng có tiền mà phát triển.

chú ý: Các bạn có thể vào link sau để bàn luận sâu và xem minh họa

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Công ty Đông Ấn Anh

Cả Vạn Ninh bên cảng cờ hoa rợp trời, màu đỏ của hi sự dăng khắp nơi. Không phải Quang Cán muốn làm quá lên như vậy mà đây là “tấm lòng” của các vị thương nhân đang bám vào Vạn Ninh để làm giàu. Mất tên Cai tổng của Vạn Ninh trước đây đã mất hết ruộng đất rồi nhưng lại biến thành cách siêu phú hộ mới quật hơi. Nói đến thương nhân ở Vạn Ninh thì có nhiều thương hội lắm, kể đến cũng thấy đau đầu. Nhưng đường cử lên thì có mấy thương hội lớn như Thương hội muối Miên trung, Thương hội muối Ai Lao, Thương hội Bông Đông Bắc Bộ, Thương hội Bông Hà Nội, Thương hội Vải Vạn Ninh, Thương hội thép Vạn Ninh v.v... Và không biết bao nhiêu thương hội nhỏ ăn theo kiểu như Hội nhuộm, hội thợ rèn, hội bốc vác bên cảng v.v...

Ngày hôm nay là bọn họ cùng hội họp lại bỏ tiền ra làm buổi lễ hoành tráng này. Thương nhân quý tiền như mạng, nhưng thương nhân lại là tinh ranh như cáo. Hàng tá các thiết bị ngoại bang được vận chuyển lên bờ vào tháng trước làm sao tránh được mắt họ. Hàng chục các nhà xưởng mọc lên như nấm ở khu Đông Vạn Ninh thì kẻ mù cũng thấy được. Đây là cơ hội kinh doanh siêu cấp của nhóm hám tiền này. Nghĩ tới chỉ cần được chia một mẩu bánh vụn trong số các nhà xưởng kia thì họ cũng mãn nguyện lắm rồi. Chính vì thế nhóm này liên hùn nhau ra mẩu để lấy lòng “Phò mã” gia, Hầu gia Đô Đốc Quảng Yên. Nói ra thì danh hiệu của Cán cao đến mức mồm vì quá dài, nhưng nói như vậy cũng thể hiện địa vị của tên này cao vô cùng. Chỉ nói riêng Bắc Kỳ này so ra trong hệ hồng triều đình, ai cao được như hắn. Tất nhiên là không thể so sánh với mấy ông phi tử phong “Vương gia” ở Thái Nguyên, Tuyên Quang cho được. Người ta là vương đấy.

Cô Dầu sau ba ngày lênh đênh trên biển thì cuối cùng cũng say sóng bẹp mẹ nó rồi. Cuối cùng đành phía dùng kiệu hoa rèm buông mà rước về phủ theo tiếng pháo nổ đi đúng ăn hi sự. Khách khứa vui vẻ một mảng, Nói đến quan viên Bắc Kỳ có bận hay nhà có gỗ cũng tranh thủ mà mở về Vạn Ninh một chuyến. Đến cũng chắc gì gặp được chính chủ là Cán đại Đô Đốc, nhưng không đến thì sợ vị phong văn hầu gia này ghi thù thì bỏ mẹ. Gia Hân mặc quân phục oai nghiêm cũng ngày đêm mà về Vạn Ninh đón mẹ ghé. Tất nhiên phận con Dầu như Tú Ninh lại càng không thể không cong mông lên mà phóng về.

Hai vị Trần Thị Huệ và Lý Ái Thanh tất nhiên là nhận mệnh, họ sớm cũng đoán trước là có ngày này. Nhưng không ngờ vị phu nhân được rước về nhà thân thế lại ghê gớm như vậy nên từ thái độ mỉa mai xoay xoay tranh sung biến thành thái độ nịnh nọt một chút là hơn. Đánh không đánh được thì phải ki hòa ước bất bình đẳng chứ sao. Chiến đấu trong hậu cung không kém chiến đấu ngoài chiến trường.

Trần Gia My hôm nay cũng được mặc một bộ quần áo hoa đỏ mới tinh để đón “di ghé”. Nói chung cô bé người lai này có đậm vẻ mặt người trung hoa khi từ bé đã thấy rõ là mất một mí rồi. Nhưng Gia Mỹ bầu bầu rất đáng yêu. Tuy là Gia Hân đã đi được mấy tháng rồi nhưng hai đứa vẫn nhớ và quý nhau lắm. Vậy nên lúc này Gia Hân được nhiệm vụ đó là Bông Gia Mỹ. Tất nhiên cô đại tiểu thư nhà họ trần mê tít quân phục nên đến khi đi đón mẹ ghé vẫn quất quân phục như thường. Nhưng mà Tú Ninh thì không dám thất lễ, nàng đang mặc là trang phục Thục Nhân cáo mệnh (trang phục của vợ quan tam phẩm). Cái này đúng là

không hợp quy củ, vì chỉ có vợ cả mới được mặc trang phục này mà thôi. Nhưng Điều thiếu kệ mẹ, tuy chắc chắn Tú Ninh không thể làm chính thể nhưng cũng không hề ngại thiệt thòi.

Quang Cán còn bố lão hơn, cả hai vị tiểu thiếp của hắn là đang diện Phu Nhân cáo mệnh trang phục, đây là trang phục mà chỉ có vợ cả của quan nhị phẩm trở lên mới được mặc đó. Cái này cả nhà loạn tùm loạn cá. Nói chung là Điều thiếu cái gì đã phá luật là Cán ca cũng không vừa mà học theo. Các quan viên được một phen trở mặt không hiểu ai chánh ai phụ nhưng họ cũng kệ. Chuyện nhà họ Trần liên quan chó gì đến bọn họ.

Lúc này thì Điều thiếu đang dạo bước bên cạnh Gia Hân để cố làm quen cùng Gia Mỹ. Nói chung từ lúc Gia Mỹ chào đời là Quang Cán và Quang Điều lẫn lộn khắp nơi, thành thử ra là quen không được. Nhưng Điều thiếu dụ một lúc cuối cùng cũng lừa đảo được co bé mà bế lên tay. Tất nhiên trên tay cậu Gia Mỹ là món đồ mà co bé thích thì mới cho bế như vật. Món đồ mà Gia Mỹ đang mê mê là cầu vai có thêu bằng kim tuyến cộng thêm ngôi sao mạ vàng lấp lánh của Điều gia. Cô bé nghịch trong tay mà cười khúc khích.

Từ xa Lý Thanh Ái nhìn thấy vậy thì sợ tái mặt, nên nhớ quân nhân quan trọng nhất là quân hàm. Lý Thanh Ái đã thấy Quang Cán ít khi nổi nóng cũng giận dữ dưng dưng khi hạ nhân đem quân hàm của hắn đi giặt đấy. Đẳng này Gia Hân chơi quân hàm của Điều thiếu đến nước dãi nước dớt dòng dòng dính be bét vào. Lý Thanh Ái vội vã lui về sau mà trách cứ Gia Mỹ không được nghịch ngợm lần cho cô bé méo miệng tí khóc. Điều thiếu thấy vậy cản lại, còn giặt thêm một cái cầu vai bên kia đưa cho nó chơi.

- Lý Di không phải ngại, muội muội là trẻ con, để nàng ấy nghịch chút. Cái này tôi có nhiều ha ha. Hôm nào để tôi nói người may cho tiểu mập mập này một bộ tiểu quân phục tha hồ mà nghịch ngợm.

Lý Thanh Ái nghe vậy thì vui lắm cũng không cãi lão nữa, vậy là nàng đoán đúng. Điều thiếu gia cực kì coi trọng tình thân trong gia đình. Nàng không dám mong muốn so bì con nằng với cả Gia Hân nhưng thế này đã đủ lắm rồi. Chỉ cần có được sự “bảo kê” của Điều thiếu thì địa vị mẹ con nàng trong nhà này là bất bại. Bản thân Lý Thanh Ái thừa hiểu cái nhà này bản chất là gì, nàng là người lẫn lộn trong tổ chức Thiên địa hội đấy. Lý Thanh Ái biết rằng công chúa mà bước vào nhà này cũng nên phải cúi đầu xuống một chút. Mà người quyền lực nhất Trần gia lúc này là ai đó đang bế con gái của nàng.

Điều thiếu giao lại Gia Mỹ cho Gia Hân rồi đi đến bên Tú Ninh, Tranh thủ đoàn người rước dâu đang đi vào phủ không ai để ý thì thò tay bóp một cái mà cho chị Ninh nư mèo dằm phải đuôi mà nhảy dựng lên.

- Anh làm gì thế, đông người.

- Vớ vẩn, anh đàn bà của anh thì phạm tội gì mà phải sợ..

Điều thiếu cười rất là dâm dăng mà thì thầm vào tai Tú Ninh, chắc có lẽ xa nhau mấy ngày hắn muốn đêm này tiểu bieth thăng tân hôn.

Nhưng chuyện vui chẳng được lâu la, vậy mà một tên mật vụ len đến bên cạnh thì thầm vào tai Điều thiếu.

- Tướng quân, người đến rồi.

- Đang ở đâu?

- Dạ, đang chờ tại văn phòng công ty K&R.

- Chúng ta đi thôi.

Vậy là Điều thiếu số khổ không có cái phúc hưởng đám cưới di ghê rồi.

1 giờ chiều ngày 19 tháng 2, văn phòng công ty K&R. Một nơi kiến trúc rất thanh thoát vừa sang trọng nhưng không rườm rà. Vừ Châu Âu nhưng lại cách tân hơn nhiều. John Moore đang thú vị và tò mò xem xét nơi đây vừa chờ đợi Điều thiếu. Tất nhiên ông ta cũng không phải chờ đợi quá lâu vì tác phong làm việc của Điều thiếu cực kì gọn gàng mà nhanh chóng. Lần gặp gỡ này giữa Điều thiếu và John Moore chính là khuôn khổ nằm trong hiệp ước bất bình đẳng của Điều thiếu và Người Anh.

Nhưng nói một cách chính xác thì Hiệp ước này là kí với người Anh chứ không phải Điều thiếu kí với quốc gia Anh. Tức là Michael Seymour đại diện cho lợi ích của một nhóm người quyền lực của Anh tại Đông Á mà kí kết thương mại cùng Điều thiếu. Đây điển hình là ăn mảnh thế nên Michael Seymour cũng có những điểm khó khăn nhất định của mình. Nếu sự việc ép buộc Điều thiếu đến bước đường cùng thì tất cả đều không có lợi. Mà Anh thì chưa thể can thiệp quân sự trực tiếp vào Đại Nam để ép buộc một cách thực chất đối với họ Trần. Chính vì thế trong bản hiệp ước không phải là Điều thiếu không kiếm được một hai phần có lợi cho sự phát triển của Vạn Ninh.

Nói đến đây thì phải kể về xuất thân thực sự của Michael Seymour, John Moore, James Bruce và nhóm người thực sự đứng sau bản hiệp ước này. Michael và đồng bọn xuất thân chính xác là một phần của Công Ty Đông Ấn Anh quốc. Hay nói chính xác hơn là trong bọn họ có người xuất thân trực tiếp từ công ty trên và cũng có người chỉ là quan hệ sâu sắc như Michael. Sự việc liên quan thì rất rườm rà nhưng có thể hiểu Đông Ấn là một tổ chức không phải bền chặt như sắt thép, bên trong họ cũng có phe phái đầy đủ v.v. Và Michael Seymour, John Moore, James Bruce cùng một số người khác là một trong những phe phái quyền lực ấy. Quang trọng nhất là Michael Seymour đang chỉ huy trực tiếp hải quân anh lo sự vụ của Đông Á và Đông Nam Á. Chính vì vậy họ mới có được sự va chạm trực tiếp với Vạn Ninh sau đó dẫn đến âm mưu troll cả ba phe như trên.

Tất nhiên âm mưu troll Pháp có phần khá thành công, còn troll Vạn Ninh thì đã thành công. Giờ đây họ tiếp tục gặp Điều thiếu để bàn vấn đề troll triệt để Tây Ban Nha. Tất nhiên Điều thiếu dù rất căm người Anh nhưng mà kế hoạch Troll Tây Ban Nha cũng có lợi lớn cho Đại Nam nên Điều thiếu chấp nhận biến thành con dao trong tay người Anh mà mổ thịt người Tây Ban Nha.

Sự việc quan hệ rắc rối giữa Nhóm lợi ích thuộc công ty Đông Ấn Anh- Công ty mẹ Đông Ấn Anh- Pháp- Tây Ban Nha và Đại Nam thì cần phải nói rõ từ xuất thân của các tổ chức này.

Đêm giao thừa giữa hai thế kỷ 16 và 17. Nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhất của Anh quốc ký sắc lệnh cho phép 218 thương gia xứ sở sương mù được thành lập Công ty Đông Ấn và độc quyền kinh doanh thương mại giữa phương Tây (châu Âu) và phương Đông (Ấn Độ, Trung Quốc, Đông Nam Á và Đông Á).

Công ty này, về sau gọi là Công ty Đông Ấn Anh Quốc (The English/British East India Company - viết tắt là EIC) để phân biệt với hàng loạt doanh nghiệp có tên tương tự: Công ty Đông Ấn Hà Lan (thành lập năm 1602), Công ty Đông Ấn Đan Mạch (năm 1616), Công ty Đông Ấn Bồ Đào Nha (1628), Công ty Đông Ấn Pháp (1664) và Công ty Đông Ấn Thụy Điển (1731)... Trong số các công ty này, Công ty EIC ra đời sớm nhất.

Với sự ra đời của Công ty EIC ngày 31/12/1600, thế giới biết tới một loại hình doanh nghiệp mới: công ty trách nhiệm hữu hạn (limited liability company) mà mỗi thành viên góp vốn chỉ chịu trách nhiệm theo phần vốn của mình. Với Công ty Đông Ấn Hà Lan (tiếng Hà Lan là Vereenigde Oost-Indische Compagnie, gọi tắt là VOC) ra đời sau đó 2 năm, người ta biết tới một loại hình doanh nghiệp huy động vốn thông qua việc bán cổ phần (stock) cho công chúng - tiền thân của những công ty đại chúng hiện đại. Ngoài tính chất là những công ty trách nhiệm hữu hạn, công ty cổ phần hay tập đoàn đa quốc gia, các công ty Đông Ấn còn là những doanh nghiệp nhà nước, không chỉ kinh doanh buôn bán, mà còn thực hiện các mục tiêu chính trị, quân sự.

Nhiệm vụ đầu tiên của các công ty Đông Ấn là bảo đảm nguồn cung cấp hàng hóa, đặc sản của phương Đông cho các triều đình và thị trường phương Tây. Và càng có nhiều công ty ra đời, cuộc cạnh tranh càng quyết liệt. Hoạt động của các công ty Đông Ấn vấp phải sự kháng cự mạnh mẽ của chính quyền các địa phương. Tình hình đó khiến các công ty Đông Ấn trở thành một loại hình doanh nghiệp đặc biệt mà tiếng Anh gọi là megacorporation - những tập đoàn kinh tế - quân sự nhà nước, có cả quân đội, quyền cai trị, có thẩm quyền đức và phát hành tiền, phát động chiến tranh. Từ giữa thế kỷ 17 trở đi, mỗi công ty Đông Ấn, tùy quy mô và địa bàn hoạt động, đều xây dựng quân đội riêng, bộ máy hành chính riêng và tiến hành chiến tranh với nhau để tranh giành thị trường, chiến tranh với các nhà nước bản xứ để chiếm thuộc địa. Chẳng hạn, đội quân thường trực của Công ty EIC vào năm 1803 lên tới 260.000 người, rải khắp Ấn Độ, lớn gấp đôi quân Anh thời bấy giờ.

Công ty Đông Ấn Anh cuối cùng đã cai trị các khu vực rộng lớn của Ấn Độ với quân đội tư nhân, thực thi quyền lực quân sự và đảm nhận các chức năng hành chính. Đạo luật Ấn Độ được họ ban bố bắt đầu vào năm 1757 và kéo dài đến năm 1858, sau khi Cuộc nổi dậy của Ấn Độ năm 1857. Bộ máy chính phủ chính thức của Ấn Độ thuộc Anh đảm nhận các chức năng chính phủ của Công ty Đông Ấn và tiếp thu hải quân và quân đội của họ vào năm 1858. Tức là lúc này Anh quốc chính phủ gần như thu lại quyền quân sự hóa của công ty Đông Ấn Anh tại Ấn Độ dẫn đến một loạt xáo trộn bên trong công ty vô cùng hùng mạnh này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Đàm phán

Tình thế ở Ấn Độ rất lỏng lẻo, tại Sao chính phủ Anh lại phải tiếp nhận quân đội công ty Đông Ấn tại đây. Chính phủ Anh đã có thực lực áp đặt cai trị lên Ấn Độ sau cuộc nổi dậy năm 1857 của dân bản xứ, tại sao họ không tiếp tục duy trì cho công ty Đông Ấn như trước đây mà thu lại binh quyền của họ.

Đây là một câu hỏi khá hóc búa, nhưng nếu theo thuyết âm mưu lại dễ nhìn ra. Đó là có sự rạn nứt giữa mẫu quốc và công ty Đông Ấn. Chỉ có giải thích như vậy mới có thể hình dung được tình hình trên. Tất nhiên có những luận điệu như chế độ tư bản lên ngôi thì Các ông ty quốc gia như Đông Ấn sẽ mất vị trí. Nhưng sự thật thì những con người trong công ty này nói là thế hệ tư bản dẫn đầu. Trong khi đó họ lại có một dàn quân đội lên đến 380.000 người vào những năm 185x, số lượng lớn hơn bất kỳ một quốc gia Châu Âu nào.

Nếu nói chính phủ Anh không lo ngại sự chia tách đòi tự chủ của các thuộc địa mà công ty Đông Ấn đang nắm giữ là nói dối. Và có lẽ đây mới là nguyên nhân chính thức dẫn đến vấn đề tại Ấn Độ.

Nhưng vấn đề tại Ấn Độ lại dẫn đến hệ lụy rất lớn trong nội tại công ty Đông Ấn, họ muốn tái cơ cấu lại để vực dậy bản thân. Nhưng chính điều này lại khiến trong nội bộ của nó có các rạn nứt và sinh ra các nhóm lợi ích như nhóm của Michael Seymour. Các nhóm này bắt đầu kiếm các mối làm ăn lẻ và không đại diện cho Anh quốc hay công ty Đông Ấn Anh. Chính vì thế họ cũng có thể bí của mình mà để Điều thiếu lợt vào kiếm một số lợi ích nhất định.

Ví như việc mua nguyên liệu đầu vào là nha phiến để chế heroin thì giờ đây Vạn Ninh không cần mệt mỏi, sẽ có thằng đưa đến tận nơi. Số lượng nhiều, chất lượng tốt, giá cả phải chăng, nói cho cùng là Đông Ấn Anh quản lý nha phiến tại Ấn Độ. Tất nhiên nhóm Michael Seymour thừa sức có đường mua nha phiến với số lượng lớn, giá cả tốt. Tuy Vạn Ninh cũng có trông anh túc, nhưng nếu so với Ấn Độ cả trăm năm phát triển trồng thứ chết người này thì đúng là trẻ sơ sinh đi so cùng người khổng lồ.

Điều lợi thứ hai đó là Vạn Ninh được đảm bảo sự bảo hộ của nhóm lợi ích Michael Seymour trên tuyến đường từ Vạn Ninh đi Ấn Độ. Nói trắng ra thuyền buôn của Vạn Ninh có giấy thông hành công ty Đông Ấn Anh, treo cờ Đông Ấn. Khả năng bị làm phiền bởi các tổ chức khác là giảm thiểu nhiều.

Điều lợi thứ ba đó là có thể thông thương đến các cảng Đông Ấn tại khu vực bọn này quản với chính sách công bằng như người thuộc Đông Ấn Anh thật. Nhưng tất nhiên là cấm bán hero in. Cả Châu Á này là của bọn chúng cả đấy.

Nhưng hôm nay gặp nhau để không chỉ bàn các điều khoản mà còn một việc khác quan trọng hơn. Hai bên chào hỏi nhau một lượt thì Điều thiếu đi thẳng vào vấn đề.

- Bên phía các ngài đã liên hệ chắc chắn chứ?

Điều thiếu nghiêm túc hỏi tên thương nhân.

- Thừa tướng quân, chúng tôi đã liên hệ chắc chắn, chỉ chờ người của ngài có thể tới mà thôi.

Tên thương nhân công ty Đông Ấn Anh có tên John Moore cũng cẩn thận trả lời.

- Quân số của bọn họ tổng cộng là bao nhiêu, ý tôi nói là quân có thể chiến đấu mà không phải nông dân?

Điều thiếu vẫn cẩn thận hỏi thật kĩ.

- Họ có tới 10 ngàn người có thể chiến đấu nhưng khá rải rác, nhóm lớn nhất là 4 ngàn người tại Cabra Island. Hiện tại chúng tôi cũng có sĩ quan huấn luyện cho bọn họ nhưng ngại biết đầy sự tiến bộ của bọn họ rất chậm.

- Tôi không quan tâm, bọn họ có thể nghe hiểu tiếng Anh?

- Khá tốt thưa tướng quân. Nhóm người này và chúng tôi đã có sự tiếp xúc khá dài.

- Tốt. Sĩ quan của chúng tôi sẽ tới đó thay cho sĩ quan của các vị. Tất nhiên lợi ích hai bên vẫn được đảm bảo như thường.

- Xin chúc cho chúng ta hợp tác tốt lành thưa tướng quân.

- Cảm ơn

Điều thiếu cười rặng rờ, nhưng trong lòng là một mạng tức giận. Con mẹ lũ thương nhân hút máu, muốn có lợi ích, muốn người khác đánh trận cho mình mà đến sủng cũng không cho người ta. Đúng thật là con mẹ nó bất nhân. Mà mấy khẩu súng ghê thì ở Anh đáng bao tiền cơ chứ, không thể tưởng tượng nổi bọn này keo kiệt đến nhường nào.

- Tướng quân, tôi có một đề nghị riêng cùng ngài, không biết có thể xem xét không?

Đến khi các mục chính đã đàm phán xong thì không ngờ tên thương nhân John Moore này lại đưa ra một đề nghị riêng. Điều thiếu cũng hết sức tò mò.

- Mời ngài nói.

- Là thế này, tôi đại diện một nhóm nhỏ thương nhân muốn bàn với ngài chuyện chúng tôi có thể theo con đường khác mà chuyển một số lượng á phiện đến đây. Không biết ngài có thể gia công và bán lại cho chúng tôi heroin, tất nhiên giá cả sẽ cao hơn trong hiệp ước nửa phân.

Á cái đù, lại là ăn mảnh trong ăn mảnh, đúng là cái ngành ma túy này mà đã dính vô là không có anh em bằng hữu gì cả. Điều thiếu chắc chắn một tổ chức nhóm lớn như Michael Seymour sẽ dẫn đến việc chia tấc không đều, hay có chia thì cũng không làm người ta thấy đủ. Ai cũng muốn tự mình làm sẽ lợi hại hơn nhiều.

- Nhưng các ngài định tiêu thụ nơi nào, theo hợp đồng là trái luật, đến lúc đó chúng tôi cũng vạ lây.

Điều thiếu cực cẩn thận, hần không muốn va chạm cùng Michael Seymour lúc này.

- Ngài nói đùa, cả Châu Á lớn như vậy quân sao hết được, chẳng nhẽ ngài chưa nghe hai từ buôn lậu. Còn xuất xứ hàng hóa thì càng đơn giản, chúng tôi làm nghề này có cách xử lý của riêng mình, quyết không để ảnh hưởng đến ngài.

- Cái này cần tôi suy nghĩ lại, cả thế giới lúc này chỉ có chúng tôi cung cấp hàng, nói đùa chỉ cần tìm ra thì tội là ở chúng tôi rồi.

- Ha ha ha, ngài quá sức ... thôi được rồi tôi nói đơn giản nhé. Ngài có quyền phân phối ở một số nước Châu Âu, Đông Á, Nam Mỹ, Úc. Vậy thì thành lập một công ty ở đó, nhưng mà chỉ tuyên bố là sản xuất tại đó thôi. Thực tế là ngài chuyển cho chúng tôi, chúng tôi khắc có con đường để biến số hàng hóa kia thành xuất xứ ở các khu vực trên.

Điều thiếu giật mình.

- Ngài nói đùa, đây là khu vực của tôi, các ngài không có quyền buôn bán nơi đó.

Đây là vấn đề lợi ích cốt lõi. Điều thiếu đã bị cắt đến phân nửa thị phần rồi giờ còn bị bọn này nhảy vào nữa thì hần cần lười tự tử cho xong. Vấn đề này quyết không thể thỏa hiệp được.

- Là tướng quân hiểu lầm, chúng tôi không điên đến mức độ vận một ít heroin từ đây đi các khu vực quá xa đó mà buôn bán. Ý tôi nói là xuất xứ tại Châu Âu, Đông Á, Nam Mỹ, Úc, sau đó “hải tặc” “trộm cướp” vận chuyển buôn lậu về Châu Á. Ha ha ha... nhưng thực chất là chúng tôi nhận hàng từ chỗ này bán qua Đại Thanh, Phillippine, Nhật Bản, Triều Tiên. Tả nhiên chúng ta sẽ làm rất kín đáo, ngài xin tin tưởng sự chuyên nghiệp của chúng tôi.

Vòng vo nửa ngày hóa ra là treo đầu dê bán thịt chó. Hàng thì vẫn lấy từ Vạn Ninh sau đó bán ở Châu Á nhưng có thể hợp thức hóa là hàng từ Trung Đông chẳng hạn. Như vậy thì biến thành buôn lậu rồi. Lúc đó thì Michael Seymour tha hồ mà chống buôn lậu. Ý tưởng này rất được, nhưng Điều thiếu lại có ý tưởng hay hơn.

Người Anh có thể thành lập công ty Đông Ấn Anh quốc đi khắp thế giới vừa cướp vừa phá, vừa thực dân, tại sao Đại nam không thể làm như vậy. Vẫn biết rằng nếu lúc này mới thành lập thì quá là muộn, và mô hình này đã lỗi thời vì các công ty kiểu này đều phá sản ở cuối 19, đầu 20. Nhưng vấn đề đó là do các nước sở tại có sự mâu thuẫn của tự do thương mại của các nhà tư bản mới mọc lên mà công ty quốc doanh. Nhưng ở Đại Nam thì đội tân lớp tư sản phát triển đến mức độ đó thì còn dài hơi. Quan trọng là Điều thiếu cần một tổ chức để thực sự thúc đẩy và thu hút được vốn đầu tư trong dân, nên nhớ nguồn vàng bạc, tồn dư trong dân là không ít đó.

- Khụ khụ... vậy thì thế này. Tôi muốn thành lập nhà xưởng của công ty Tây Á Đại Nam tại một vùng đất tại vịnh Ba Tư. Không biết các ông có thể giúp đỡ. Vùng này thuộc Tây Á tức là thị phần của tôi. Đến lúc đó các ông có thể hợp thức hóa nguồn hàng rồi.

- Biển Ba Tư, ngài chỉ tính xây dựng một nhà xưởng mà ở đó hay là thực sự sẽ kinh doanh nơi đó.?

Tất nhiên hai mục đích sẽ dẫn đến kết quả cực kì khác nhau dẫn đến.

- À tôi nghe nói ngọc trai nơi đó cũng có thể kiếm được chút ít nên tính đầu tư một vào cơ sở khai thác.

-

Nói dối trắng trợn. Ý đồ của Điều thiếu rõ ràng là dầu mỏ. Dầu mỏ ở Đại Nam là khai xa khai thác không được. Nhưng dầu mỏ ở các tiểu vương quốc Ả Rập quanh bán đảo Ba Tư là con mẹ nó mỏ nông. Tuy rằng không biết chính xác ở đâu nhưng xem ra là không ít. Chỉ cần che chân vào đây là ngon rồi, cứ chiếm đất từ từ tính. Dầu mỏ mới là thứ chính yếu cần phải chiếm đóng lúc này. Tất nhiên Phò lúc này cũng khoan một hai mỏ phiếm vụ đến đấy nhưng muốn vận chuyển từ Châu Âu về sao có thể gần như từ Vịnh Ba Tư về được. Thành lập một công ty Tây Á Đại Nam qua đây hốt cũng được ít bạc đó. Quan trọng mà mang tầm chiến lược lâu dài.

- Ở ngọc trai ư. Nói thật với tướng quân, chúng tôi cũng có khai thác ngọc trai ở đây nhưng quả thật là lãi lời không có là bao. Các tiểu Vương nơi này rất khó thuần, chiến tranh liên miên, tiền khai thác ngọc trai đổ vào chiến tranh còn thêm chưa đủ. Nhưng nếu thành lập một nhà xưởng mà thì lại dễ dàng đàm phán với các tiểu Vương nơi này.

- Không, chúng tôi cũng muốn thử một chút mùi vị... e hèm... thực dân như các vị. Vậy nên nếu có địa bàn nào các ngài có thể nhượng lại thì chúng tôi sẽ mua.

John Moore nhìn không ra Điều thiếu nói đùa, ông ta không hiểu nổi người này ở nhà chế heroin kiếm tiền à được, không có việc gì chạy qua Vịnh Ba Tư. Nơi này quả thật không yên bình chút nào, công ty Đông Ấn Anh đã trút không biết bao nhiêu tiền vào mà cũng chẳng ăn thua. Đất đai cằn cỗi, chỉ có mỗi một việc kiếm ra tiền là mỏ ngọc trai. Nhưng cái này rất là khó khai thác. Vùng vịnh Ba Tư quả thật đúng là gần gà lúc này đối với thực dân các đế quốc. Nhưng John Moore quan tâm khi gì, bán được có lãi là tốt rồi. Nhóm thương nhân của ông ta chỉ huy cũng có mấy mảnh đất nơi này. Bỏ đi kéo quân về Châu Á bán heroin cho lành. Mà bỏ đi lại còn có tiền bán lại cho Điều thiếu vậy nên cũng không quá khó khăn khi có một bản hợp đồng mà quý.

John Moore bán cho Điều thiếu một hệ thống "cảng biển" cộng các công ty khai thác ngọc trai tại vùng đất Kuwait với giá 2 triệu £. Đây là một vụ mua bán mà cả hai bên cùng cảm thấy có lợi. Tất nhiên về phía Điều thiếu thì hẳn đã tho được một chân vào kế hoạch thực dân chiếm tài nguyên. Còn John Moore thì vứt được cái của nợ Kuwait ra khỏi tay.

Duyên hải phía nam vịnh Ba Tư được người Anh gọi là "Duyên hải Hải tặc", do thuyền của liên bang Al Qawasim (Al Qasimi) có căn cứ tại khu vực này tiến hành quấy nhiễu tàu treo cờ Anh từ thế kỷ 17 cho đến thế kỷ 19. Các đội viễn chinh Anh bảo vệ tuyến đường đến Ấn Độ trước những kẻ cướp tại Ras al-Khaimah dẫn đến các chiến dịch nhằm vào các trụ sở và bến cảng khác dọc duyên hải vào năm 1809 và sau đó là vào năm 1819. Đến năm sau, Anh Quốc và một số người cai trị địa phương ký một hiệp ước chiến đấu với nạn hải tặc dọc duyên hải vịnh Ba Tư, khiến xuất hiện thuật ngữ "Các Nhà nước đình chiến", xác định tình trạng của các tiểu vương quốc duyên hải. Các hiệp ước tiếp theo được ký kết vào năm 1843 và 1853. "Các Nhà nước đình chiến" lại chịu sự xâm lấn nặng nề của các nước Châu Âu, đặc biệt là Công Ty Đông Ấn Anh.

Tất nhiên các "Các Nhà nước đình chiến" có tiềm lực quân sự nhất định và họ quấy nhiễu những kẻ ngoại xâm liên tục khiến cho việc phát triển của các công ty Đông Ấn nơi này không có bao nhiêu hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Ko Pulaco

Nói thật bán đảo Ba Tư lúc này rất khó dây dưa vào, các tiểu Vương nơi này rất nhậy mà không dễ nói chuyện như Ấn độ dân bản xứ. Nói chung xác định bước chân đến chỗ này thì chiến tranh liên miên là dễ xảy ra. Bên cạnh đó còn đế quốc Ottoman ngồi như cầu vồng nhìn mồi, rất không dễ chơi cho dù Ottoman đã và đang trong thời kì suy thoái. Nhưng Điều thiếu là quyết tâm phải có bằng được vài giếng dầu nông ở nơi này. Dầu mỏ quá quan trọng trong hoạch định tương lai của Điều thiếu.

Nói các tiểu Vương bán đảo Ba Tư khó chơi hay không, nói chung là khó, nhưng mà không thể không chơi nổi. Mấy ông anh Châu Âu chẳng nhìn ra được nơi toàn cát cả gió này có cái gì gì để thực dân nên không quá quyết tâm. Họ mà quyết tâm thì bán đảo cả tiểu Vương cũng bốc hơi. Chính vì thu nhập nơi này chỉ có ngọc trai cực khó khai thác với kiểu thủ công này nên không một công ty Đông Ấn nào chịu thực sự sống chết với nơi đây. Nhưng Điều thì khác, hẳn cần dầu, cần khí đốt, vì con mẹ nó lò thép Martin cần khí ga để đốt. Chỉ có lò Martin thì Điều thiếu mới có thể đột phá hoàn toàn phương tây về chất lượng thép mà có được đơn bầy thực sự đuổi theo họ. Tất nhiên lò Martin còn là dự án đang chờ các chuyên gia Krupp qua Đại Nam cùng xây dựng. Nhưng lý thuyết về cái lò này thì từ năm lớp 11 hẳn vẫn nhớ rõ, phải nói là không khó hình dung.

Nhưng kí thì kí hợp đồng, Điều thiếu không điên mà nhảy vào Kuwait lúc này. Còn một tá chuyện ở Châu Á cần phải lo. Thứ nhất đánh cướp Phillipin, thứ hai đàm phán Pháp, thứ ba đến Cao Miên nhận đất. Thứ tư phát triển công nghệ lò Martin với Krupp. Thứ năm xây dựng Thái Nguyên thành khu quân sự, công nghiệp. Quả nhiều thứ phải tính đến, chính vì thế hợp đồng là sau 3 năm công ty Tây Ấn Đại Nam mới nhận Kuwait. Giờ thì chỉ xây một nhà xưởng mà ở đó thôi, tất nhiên nhà xưởng này sẽ vẫn được bảo hộ của John Moore và đồng bọn một cách âm thầm. Ba năm sau khi giao đủ tiền thì quân đội của Đông Ấn Anh sẽ phân khởi đây và lúc đó Điều thiếu phải đâm nhau trực tiếp với các tiểu Vương Ả Rập.

Tất nhiên Điều thiếu tự tin lúc đó hẳn có thể đổ tầm 5 ngàn quân vào đây với trang bị hiện đại vô đối. Đến lúc đó thì dí súng vào đầu các tiểu Vương ép họ kí hòa ước khuất nhục và bắt tay làm ăn. Tất nhiên là các tiểu Vương làm Điều thiếu ăn. Đây là mơ ước đẹp đẽ vào tương lai của tên mặt vụ quốc gia VN này.

Hôm nay Quang Cán không thể động phòng, cô dâu say sóng chết ngất ngư trong tân phòng rồi, còn Diêu thiếu thì đang đêm căn dặn mọi người một loạt sau đó ngựa không dừng vó mà theo Thương thuyền của người Anh ra khơi. Đi theo hân còn có gần trăm thân binh trong đó có rất nhiều là sĩ quan Vạn Ninh có kinh nghiệm. Tất nhiên có diên Diêu thiếu cũng không leo lên thuyền của người Anh mà dùng thương thuyền của công ty K&R, chiếc thương thuyền cũ mua từ Hokong của thương nhân Bồ Đào Nha.

Tú Ninh được lệnh dẫn 3000 hải tặc binh trở về hỗ trợ 4000 quân Thái Nguyên đánh chiếm Đồng Hỷ và các vùng còn lại nơi đây. Tất nhiên vùng Bắc Kan thì Diêu thiếu dặn dò cứ để cho quân Lê Duy Phụng rút vào đó. Quân Thái Nguyên chỉ cần thủ vững Tỉnh Thành tại Đồng Hỷ mà thôi. Sau đó các hạng mục xây dựng các nhà máy trong thành Đồng Mô. Phải nói là cái tỉnh Thái Nguyên này rất kì lạ, tên tỉnh là Thái Nguyên, có châu Thái Nguyên nhưng tỉnh thành lại xây ở Đồng Hỷ có tên Đồng Mô. Quy cách của Đồng Mô thành giống đúc thành Quảng Trị chính vì lý do này Diêu thiếu quyết định chuyển hết các nhà máy quan trọng vào trong thành. Và Thành Đồng Mô sẽ chỉ có nhà máy công nghiệp và quân đội mà thôi. Dân chúng sẽ bị đuổi ra ngoài. Tất nhiên Diêu thiếu sẽ cho xây thành bao ngoài để bảo vệ dân, nếu tính ra làm như vậy là phạm luật nặng nề vì kích thước thành trì là phải xây theo chỉ định của Công Bộ từ thời Minh Mệnh. Nhưng Diêu thiếu mặc kệ đấy, lúc này hân cần các nhà máy, xưởng, dây truyền mang tính bí mật được chuyển hết vào trong thành Đồng Mô. Như vậy hệ số an toàn sẽ cao hơn, bên ngoài chỉ có các nhà máy dân dụng kiểu như may, dệt, chế cao su v.v...

Ngày 28 tháng 2 năm 1862, Sau 9 ngày lênh đênh trên biển thì đội tàu treo cờ Công Ty Đông Ấn Anh cũng tới được vùng biển ngoài khơi Manila- Phillippine. Lúc này thì đoàn thuyền không hề tiến tới mà bồi hồi tại vùng biển gần một đảo nhỏ có tên Cabra island. Cabra là một hòn đảo tương đối vương vức với mỗi cạnh gần 4km. Phải nói rằng nếu là thế kỉ 21 thì nơi này quả thật là một thiên đường du lịch nếu biết khai thác. Những bãi cát trắng mịn thoai thoải chạy dài đến cuối chân trời. Những hàng dừa xanh ve vẩy cành lá trong gió. Nhưng khốn nỗi đây là giữa thế kỉ 19, cảnh đẹp này lại biến thành hoang vu không bóng người. Nhìn nơi hoang vu này Diêu thiếu hơi oái oăm nghĩ đi vào các vùng cây bụi kia thì dinh sốt rét rất cao. Lần này phải khổ cực các chiến sĩ Vạn ninh rồi, tất nhiên lần này cô nhọ nổi mang theo là không ít. Tất nhiên sau này thì Diêu thiếu sẽ kinh thường sốt rét nếu Robert quay về đây. Tất nhiên chuyến đi lần này về Mỹ của Robert sẽ cực kì lâu vì anh ta có quá nhiều việc phải làm một lượt, đường đi quá xa nên không thể đi lại nhiều lần, chính vì điều đó mà Diêu thiếu đưa cho anh ta nhiều nhiệm vụ lớn bé cùng lúc.

Thương thuyền KR 02 bắt đầu thả xuống thuyền nhỏ, các binh sĩ Đại Nam tiến hành thăm dò đi vào đảo này. Tất nhiên họ chẳng cần phải thăm dò gì vì chỉ sau một lát thì từ trong các bụi rậm ven biển hàng loạt thổ dân người bản địa Phillippine xông ra với vũ khí lăm lăm trên tay, trong đó có một số người có súng hỏa mai đang chìa về sĩ quan Vạn Ninh. Tất nhiên khi nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ thứ hai cập bến thì tình hình có chút thay đổi. Những người cập bến tiếp theo là người Anh, họ đang vẫy cờ công ty Đông Ấn Anh khiến cho thái độ của các thổ dân này hòa hoãn hơn nhiều.

Sau một hồi lục tục thì các sĩ quan anh ăn mặc có vẻ bản thủ rách rưới từ trong rừng đi ra, vẻ mặt của họ là hân hoan, hạnh phúc và giải thoát. Cuối cùng nhiệm vụ khổ sai huấn luyện người bản địa cũng đã kết thúc. Cuối cùng cũng có bọn “diên” thể chân họ. Hóa ra Diêu thiếu bí mật lên thuyền theo các sĩ quan Đại Nam đến vùng đảo này để liên hệ phiên quân Phillippine. Nói phiên quân là theo cách nói của người Tắt Ban Nha, theo cách nói của Diêu thiếu thì đây là lực lượng giải phóng dân tộc (:D). Và Diêu thiếu để đây với tình anh em cùng là người da vàng với nhau giúp đỡ nhau giải phóng bạn bè khỏi ách thực dân. Ý nghĩ quá cao cả phải không? Thật sự là con mẹ nó sai toàn phần.

Đây là con cờ mà người Anh muốn troll người Tây Ban Nha. Trong thời kỳ cai trị Philippines, người Tây Ban Nha phải chiến đấu chống lại các cuộc nổi dậy của người bản địa và một vài thách thức đến từ hải tặc Trung Quốc, người Hà Lan, và người Bồ Đào Nha. Trong khuôn khổ Chiến tranh Bảy năm, quân đội Anh chiếm Manila từ năm 1762 đến năm 1764. Quyền cai trị của người Tây Ban Nha được khôi phục sau Hiệp định Paris 1763 cho đến lúc này. Tất nhiên anh rút khỏi Manila vì có tay Pháp chọc thối vào, và từ đó Tây Ban Nha nợ Pháp một ân tình mà thân nhau như anh em chơi cùng một con hàng.

Tất nhiên tại Anh thâm hiểm đâu có chịu, chúng âm thầm hỗ trợ huấn luyện cho các tổ chức phiên quân như trên. Nhưng là tù Anh keo bản vô cùng. Súng cũng chỉ cấp cho mấy cây hỏa mai sủi người dân bản địa đi lấy dao phay đánh nhau với súng lớn người Tây Ban Nha.

Lần này Anh kéo Đại Nam vào cái hồ này, Diêu thiếu gặt đầu luôn. Anh không muốn va chạm trực diện với Pháp- Tây Ban Nha vì cảm thấy lợi bất cập hại, họ chỉ chơi trò lén lút lút thôi. Nhưng mà kể cả không đánh Phillippin thì Diêu thiếu và Đại Nam cũng tương nhau cùng Pháp với Tây Ban Nha vỡ đầu rồi. Vậy nên Diêu thiếu chẳng ngại gì mà tương thêm một cú thẳng vào mặt Tây Ban Nha cả. Tất nhiên Anh biết điều này nên nhượng đám thổ dân chẳng tích sự gì cho Đại Nam quản.

Diêu thiếu lại chẳng nhảy lên mà vỗ tay hoan hô. Nếu như Đại Nam cứ đường đường chính chính đem quân đi đánh Phillippine thì người dân bản địa sẽ bị bọn cầm quyền kích động. Ý nói Đại Nam xâm lược này nọ, lúc ấy tinh thần dân tộc người bản địa dâng lên giờ cao ngọn cờ chống ngoại xâm Đại Nam lang sói thì bỏ con mẹ. Tất nhiên với thế lực áp đảo thì Đại Nam cũng chẳng sợ, nhưng đến lúc đó làm gì cũng vướng chân vướng tay.

Nhưng nếu là đi “hỗ trợ” quân bạn giải phóng dân tộc thì mọi chuyện lại biến thành khác hẳn. Quân Đại Nam sẽ thành anh hùng. Đến lúc đó nhờ một câu có lẽ có vạn người giúp đỡ gỡ các thứ mà Tây Ban Nha “nợ” Đại Nam đưa lên tàu. Thế có phải hay hơn không, vậy nên lần này Diêu thiếu đến đây với thuốc men, quần áo, lương thực, và quan trọng nhất là vũ khí hiện đại, rất hiện đại.

Tất nhiên Diêu thiếu không điên để lù Anh biết hân có mặt trên cái thuyền này, biết được chắc chắn sẽ bị úp sọt ngay lập tức. Diêu thiếu là chùm mũ trong thuyền 9 ngày không ra. Lúc này khi thuyền Anh rời đi về Malina thì Diêu thiếu mới bò ra. Hân muốn gặp mặt chính thức người thủ lĩnh phong trào giải phóng dân tộc Phillippine này. Có nhiều việc chỉ có Diêu thiếu mới có thể quyết định được một cách chính xác trong chiến dịch này mà không ai có thể thay thế được.

Trước mặt Diêu thiếu lúc này là tù trưởng hay vua gì đó của một bộ tộc lớn ở Phillippine. Người đàn ông này có tên là Ko Pulaco nghe nói đầu cũng là dong dôi hên hách lắm. Nói chung là ông ta có liên quan đến người anh hùng bản địa đầu tiên đứng lên chống lại thực dân Tàu Ban Nha. Diêu thiếu cũng chẳng hơi đầu mà đi điều tra tổ tiên của tên này.

Ko Pulaco là một người đàn ông tầm 40 tuổi có râu quai nón đen rậm rạp. Ông ta khá cao lớn với chiều cao trên mét bảy. Nếu để nhận diện về nhân chủng học có lẽ người đàn ông này khá giống người Ấn Độ. Tóc đen cắt ngắn xoắn tí, cặp lông mày cực rậm như dính và nhau, cặp mắt to đen đặc trưng người bản địa ở đây, chiếc mũi tẹt bẹt to cộng thêm đôi môi dày quá cỡ. Nhưng những đặc điểm không ăn nhập này lại khá hài hòa với nhau. Nhìn Ko Pulaco cho người ta một cảm giác khá uy nghiêm. Cơ thể của Ko Pulaco cân đối, làn da đen bóng nhẫy và ông đang cời trần trụi trọc, cơ bắp của tên này có lẽ là hơi phát triển thái quá một chút nên nhìn có tư thế là áp bách nhân. Chiếc bụng hơi đồ được quần khổ che kín tựa rốn xuống tạo thành mộ chiếc quần cộc. Bên hông tên này còn đeo một chiếc dao nhỏ trên vai có một thanh súng hỏa mai cũ kĩ của người Anh.

Chương 148: Người Phillippne không có ngọc

Tất nhiên lúc này Điều Thiếu sẽ phải dẫn đầu sĩ quan của Vạn Ninh tiến tới tiến hành tiếp xúc cùng nhóm người bản địa này.

- Xin chào, tôi là Trần Quang Điều, Thiếu tướng lục quân Đại Nam đế quốc.

Điều thiếu nhìn cũng biết ai là trung tâm đầu lĩnh của nhóm người kia nên làm một cái hơi nghiêng người mà chào. Trước khi đến đây thì Điều thiếu cũng biết trình độ tiếng Anh của những người nơi này khá tốt do tiếp xúc cùng người Anh đã lâu. Vậy nên Điều thiếu cũng yên tâm cử một số sĩ quan có tiếng Anh khá một chút trong đội ngũ Vạn Ninh đến. Thật ra ba năm tiếp xúc nhiều người anh như sĩ quan nhân viên trong đội thương nhân của K&R thì tiếng Anh bởi của người Vạn Ninh khá là ổn, ít nhất những từ thông dụng thường ngày là biết. Nay lại đang có phong trào học thêm tiếng Đức, vì chắc chắn sắp tới đây thì quan hệ với người Phổ mới là chủ đạo.

- Xin chào, tôi là Ko Pulaco, Datu của Cabu.

Không ngờ người tù trưởng này nói tiếng Anh rất sành sỏi, ông ta nói cái gì Datu, Cabu có lẽ là chức danh của ông ấy. Điều thiếu cũng mặc kệ vì lúc này đã có một nhóm người bản địa đang nhao nhao nói gì đó tiếng thổ dân với Ko Pulaco. Điều thiếu quả thật không hiểu nhưng thông qua thái độ thì có thể thấy họ không nấy hòa hoãn với người Đại Nam đó.

- Xin lỗi ngài tướng quân Đại Nam, người của chúng tôi nói là không tin tưởng các vị, các vị cũng như người Anh mà thôi. Chỉ là lợi dụng chúng tôi, khiến chúng tôi cầm đao kiếm mà đi chiến đấu cùng súng ống của bọn Tây Ban Nha. Chúng tôi không chào đón các vị.

Điều thiếu cười khổ, lũ Anh khốn kiếp có lẽ đã làm những người này thất vọng quá rồi. Cái gì mà hỗ trợ, cái gì mà giúp đỡ, nhìn các trang bị tồi tàn, số lượng súng ít ỏi này là đủ thấy tất cả.

- Các vị nhầm rồi, hãy nhìn đi, chúng ta là người Châu Á cùng là da vàng mắt đen với nhau, chúng tôi khác những kẻ Tây Dương đó. Chúng tôi chỉ muốn giúp các bạn giải phóng dân tộc, sau đó chúng ta cùng đoàn kết lại. Có vậy thì lũ Tây Dương mới không thể bắt nạt chúng ta được.

Điều thiếu là nói dối lòi ra ấy, hẳn là lợi dụng những người này thôi. Sau khi cấp đủ vũ khí, những người bản địa Phillippine đáng thương này sẽ quậy loạn phía trong còn họ Trần sẽ nhân cơ hội mà tấn công từ bên ngoài vào. Có như vậy mới chắc chắn mười phần hốt trọn hai thành phố của Phillippine.

- Cái này chỉ nói không thôi thì vô tác dụng, chiến sĩ của chúng tôi đã chết quá nhiều rồi, chúng tôi sẽ không để các vị lợi dụng nữa.

Không ngờ người Phillippine không có ngu, họ biết người Anh lợi dụng họ và họ cũng can tâm chịu như vậy để đổi lấy khí giới và viện trợ. Nhưng người Anh quá keo kiệt đi, chỉ muốn họ cầm đao phay mà xung trận thôi.

- Ngài hiểu nhầm rồi, tôi đã nói là chúng tôi hoàn toàn khác với lũ Anh quốc. Lần này chúng tôi đến đây với 4000 thanh súng hiện đại cấp cho các vị. Thuốc súng đạn dược có đầy đủ. Thêm vào đó là quần áo tư trang và thuốc men, còn cả lương thực cũng mang đến. Nếu lần này thành công chúng tôi sẽ còn viện trợ thêm cho các vị 4 ngàn thanh súng hiện đại nữa, cùng một số pháo đại bác nhỏ. Các vị thấy chúng tôi có giống người Anh không?

- Người nói là thật, lần này có 4000 thanh súng hiện đại?

Một người thiếu nữ khá xinh đẹp bỗng nhiên nhảy ra hỏi. Nàng không quá cao, nước da ngăm đen, quần áo rách rưới nhưng nhìn ra thì khá xinh đẹp với thẩm mỹ hiện đại. Cặp chân mày hơi sắc và ngang, đôi mắt rất to và sâu, cũng may gò má phẳng nên nhìn khá tây, chiếc mũi cao nhỏ, nhưng chiếc miệng lại hơi rộng một chút nhưng bờ môi sắc nét mà thanh thoát, nói chung nàng toát lên một vẻ đẹp mang tính dã tính và xâm lược. Cơ thể cô gái này chắc chắn có luyện tập nên ngực nhô cao, bờ mông rất vênh, cơ thể là tràn đầy tính cơ giăn của lực lượng.

- Nala không được thất lễ.

Vị thủ lĩnh quát lớn, ông cũng đang hưng phấn vì những gì vị tướng quân tóc đen da vàng trước mặt nói nếu là sự thật thì đó chính là một may mắn lớn của tộc ông ta. Tất nhiên từ lúc tiếp xúc đầu tiên Ko Pulaco cũng nhắc ra những điểm khác biệt trong cử chỉ của vị tướng da vàng này nếu so sánh cùng lũ Người Anh. Nhưng do sự thất vọng nặng nề của ông dành cho người Anh nên ông giữ thái độ kính chỉ viễn nghi với “đám người” mới này.

- Quý cô đây không nên nghi ngờ, chắc các vị cũng có thuyền nhỏ, tôi xin nhờ các vị tiến ra thuyền lớn mà chuyển hàng vào đây, lần này này 4000 thanh súng cùng rất nhiều nhu yếu phẩm. Thuyền buôn không thể dừng lại quá lâu, xin các vị nhanh chóng tiến lên làm việc.

Điều thiếu không giải thích nhiều mà lấy thực tế chứng minh. Cô gái có tên Nala vội vã phiên dịch cùng đồng bạn, tất cả cùng nhảy lên sung sướng mà lao ra phía biển, họ hò hét đẩy các thuyền nhỏ ra khơi để chuyển hàng. Điều thiếu chỉ nhìn các cảnh tượng kia mà cười mỉm thôi. Bỗng nhiên bên cạnh Điều thiếu vang lên tiếng người đàn ông tù trưởng trung niên.

- Vị Tướng quân Đại Nam đế quốc này, liệu chúng ta có thể nói chuyện riêng.

Ko Pulaco có ý mời Điều thiếu vào “đại bản doanh” nhưng Điều gia sợ sốt rét nên từ chối mạnh. Hắn quyết đứng ngoài bờ biển thoáng gió cùng không có cây cỏ để nói chuyện đây.

- Ngài không phải sợ, đảo nhỏ tách biệt không có bệnh sốt kia đâu.

Ko Pulaco cho Điều thiếu một liều thuốc an thần như vậy thì hẳn mới dám bước chân vào nơi này. Cái gọi là đại bản doanh nói chung chỉ là một đồng lều gỗ lợp cỏ hay lá dừa mà thôi, điều kiện sống hết sức tồi tệ.

- Ha ha, chỗ này bần hàn, nhưng đây là nơi trốn tránh chính quyền để luyện quân, chỗ ở thực sự của chúng tôi là ở Đảo Midoro, nơi đó chúng tôi cũng trù phú lắm.

Nói chung là Điều thiếu không tin, nếu trù phú thì không lý nào để cho “đại bản doanh” trông như ổ chó thế này. Cuối cùng hai người cũng đến được cái gọi là căn lều trung tâm của “đại bản doanh”. Nơi này đúng là có hơi thơm mát hơn một chút so với phần còn lại. Nhập gia tùy tục Điều thiếu cũng khoan chân mà ngồi lần sàn của lều, các thân binh thì tản ra tự tìm chỗ của mình.

- Vị Tướng quân Đại Nam đế quốc này, xin ngài nói thật đi, tại sao phải giúp chúng tôi như vậy. Xin ngài đừng lấy lý do gì mà “người Châu Á cùng là da vàng mắt đen với nhau”. Chúng tôi không tin có lợi lộc từ trên trời rơi xuống. Ngài lợi dụng chúng tôi cũng được, nhưng chúng tôi muốn biết mục đích thực sự của ngài. Món quà của ngài mang đến quá lớn và quá đúng lúc, kể cả biết mình bị lợi dụng thì chúng tôi cũng chối từ không nổi. Chúng tôi chỉ muốn biết sự thật mà thôi.

Lời nói quá thẳng thắn của Ko Pulaco làm Điều thiếu sặc nước mà ho khụ khụ không thôi. Hắn ho đến đau cả tâm phế. Dcm đưa nào bảo thổ dân dễ lừa, đời này chẳng có đưa nào ngu cả.

- Được rồi nếu Datu đã thẳng thắn thì tôi cũng nói thật. Giúp các vị giải phóng dân tộc là thật lòng. Nhưng trả thù người Tây Ban Nha cũng là nguyên nhân. Bọn chết tiết này ăn no dùng mỡ dấm dẫn quân giúp Pháp đánh Đại Nam đế quốc. Tôi đã đánh tan bọn chúng và bắt nốt 6 ngàn lính Pháp và Tây Ban Nha, tầm một tháng nữa tôi sẽ đem hạm đội tầm 100 chiến hạm hiện đại cùng đại quân đến hỏi tội Tây Ban Nha, nhưng chúng tôi sợ các bạn hiểu lầm chúng tôi xâm chiếm Phillippin khiến người dân bản địa phản đối thì thành ra là gà nhà đá nhau rồi. Nhưng nếu các bạn giúp tôi thì người dân bản địa sẽ hiền.

Lần này đến Ko Pulaco sặc nước:

- Khụ khụ... đánh bại liên quân Pháp- Tây Ban Nha... khụ..100 chiến hạm hơi nước. Các người quá hùng mạnh, các người lấy gì đảm bảo rằng sau khi tiến vào Phillippine rồi sẽ rời đi? Chúng tôi giúp các ông sau đó các ông thay Tây Ban Nha chiếm Phillipine thì chúng tôi sẽ thành tội nhân dân tộc. Xin thứ lỗi chúng tôi sẽ trả lại súng đạn cho các ông.

Thật sự thì đứng vào địa vị của Ko Pulaco ai cũng có mối lo tương tự, cửa trước đuổi lang cửa sau nước hồ thì thảm họa càng rắc rối hơn. Nhưng cũng may mà Điều thiếu có sách lược của mình:

- Nói thật lần đầu hợp tác các vị hẳn là không tin tưởng chúng tôi. Vậy đi, khi chiến đấu thì tôi sẽ ở đây làm con tin cho các vị, đến lúc quân Đại Nam rút đi thì các vị thả tôi ra. Còn thân phận của tôi có đúng là đại tướng của Quân Đại Nam, có đáng giá hay không thì lần này ngài có thể cử người thân tín đi theo tôi về Đại Nam sẽ rõ ngay?

Điều Thiếu nói trần thành đến bậc này thì Ko Pulaco không thể nào không tin tưởng một phần. Nhưng ông ta vẫn hỏi lại:

- Cứ cho là tôi tin tưởng ngài, vậy thì các ngài muốn được gì sau trận chiến này?

Một câu hỏi thông minh và một cái đầu tinh táo vô cùng, không hổ là một tù trưởng có thể lãnh đạo tộc mình dòng dõi 10 năm kháng chiến với quân Tây Ban Nha trang bị hiện đại.

-Ồ tất nhiên là tôi muốn Tây Ban Nha phải bồi thường lại những gì mà họ đã phá hoại ở Đại Nam đế quốc. Chúng tôi sẽ lấy một số nhà máy của Tây Ban Nha mang về Đại Nam. Một số Đại Pháo phòng thủ bờ biển của họ. Và tất nhiên là chiến hạm của họ nếu có. Nếu ông công phá không được Pháo đài Tây Ban Nha thì tôi sẽ giúp nhưng lúc đó tôi sẽ phải được chia một số tiền nhất định trong kho tàng của người Tây Ban Nha tại Manila và Batangas.

- Còn về súng và pháo trên bờ của người Tây Ban Nha?

Ko Pulaco hỏi, ý của ông là pháp bộ binh nhưng ông không rõ nên nói không ra.

- Chúng tôi không lấy các thứ đó các ông cần chúng cho cuộc kháng chiến lâu dài. Ngoài ra một số chuyên gia quân sự của tôi sẽ ở lại huấn luyện các ông chiến đấu cũng như huấn luyện cách sử dụng pháo.

Điều thiếu trả lời một cách chắc chắn, súng ghê của người Tây Ban Nha Điều thiếu mới không cần đó.

- Vậy thì chúng ta nếu đánh phá được pháo Đài Tây Ban Nha, chiếm được kho tàng thì tôi chỉ cần một nửa để nuôi quân. Nhưng đổi lại chúng tôi không muốn đây là lần duy nhất hợp tác với Đại Nam đế quốc.

Ko Pulaco quyết định bỏ ra một cái giá để đổi lấy hậu thuẫn từ Đại Nam nếu có thể.

- Tất nhiên rồi, chúng tôi sẽ tiếp tục hợp tác với các vị.

Đúng lúc này thì doanh trại trở nên ồn ào, các chiến sĩ Phillippine cời trần đóng khố nhảy lò cò cười nói vui vẻ hơn hờ xống vào “doanh trại” Trên tay họ là những thanh súng Brunswick rifle còn rất mới của người Anh. Đây chính là số hàng của hải tặc thái ra khi điều thiếu mò được Minire của quân Pháp trong trận thành Huế. Tất nhiên số hàng này là vô dụng với quân Vạn Ninh khi mà trong tháng tới thì có cả vạn thanh súng Phổ được chuyển về.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Chơi lớn một ván

- Cha, cha nhìn xem, là súng hiện đại... rất nhiều... mấy ngàn thanh.. tề tướng quân trẻ tuổi kia nói thật.

Đúng lúc này thì một bóng đen lao tới chỗ Diêu thiếu đang nói chuyện cùng Ko Pulaco. Cô gái này không ngờ là Nala, mà nàng lại gọi Ko Pulaco là cha. Đây chính là con gái tù trưởng còn gì. Lúc này cô gái là nói tiếng anh nên Diêu thiếu là hiểu được, thế nên hần mỉm cười mà đáp.

- Nala tiểu thư, ngài có thể gọi tôi là Kenny. Tôi không phải là tên tướng quân trẻ tuổi gì đó đâu.

Khúc mắc được giải đáp nên Ko Pulaco cũng nhẹ nhõm hơn mà cười mắng Nala.

- Không biết quy tắc gì cả. Vị này là đại tướng quân của một đội quân mạnh hơn cả Pháp và Tây Ban Nha đó.

Ko Pulaco là hiểu lầm. Diêu thiếu chỉ là cái móng tay của Pháp thôi, nhưng hần thắng trận là sự thật điều này không thể chối cãi. Còn mạnh hơn Tây Ban Nha thì Diêu thiếu nhận. Nếu không có Pháp hậu thuẫn thì Diêu thiếu nguyện dẫn binh hất cẳng Tây Ban Nha khỏi Phillippine mà chiếm lấy ngay lập tức.

Lần này Ko Pulaco chắc chắn sẽ bị lợi dụng triệt để, Nếu họ có thể đánh lui quân Tây Ban Nha thì Anh, Pháp chắc chắn nhảy vào xé tranh nhau Phillippine. Tất nhiên nếu có cơ hội thì Đại Nam cũng húp ít nước canh. Mà Phở lúc ấy cũng đến rồi, chắc gì họ ngồi không đây.

Đôi lúc số phận và vận đấy, quyền nói chuyện không bao giờ thuộc về kẻ yếu cả. Và lúc này lực lượng kháng chiến Phillippine đang là kẻ yếu đấy.

- Ô không biết người còn trẻ mà đã mạnh như vậy. Ta Nala con gái tù trưởng Cebu thán phục người.

- Cảm ơn tiểu thư Nala tán thưởng.

Diêu thiếu chỉ dành cười trừ, vị tiểu thư này đã tính mười phần, chắc bị chiều quá sinh hư. Lần này về Diêu thiếu có khi cũng phải khất khe hơn với Gia Hân một chút. Lớn lên mà Gia Hân giống như vị Nala trước mặt thì khó lấy chồng lắm.

Ko Pulaco cũng chỉ biết nhìn Diêu thiếu cười bồi, ông cũng bó tay với cô con gái này rồi.

- Nay Kenny tướng quân, anh có thể giúp tôi học bắn súng được không, súng này quá hiện đại chúng tôi dùng không được.

Nala dường như không nhận ra cha cô đang lừa mình vậy mà hiên ngang hướng về Diêu thiếu yêu cầu.

- À, là chuyện này. Tôi đã mang đến các sĩ quan tốt nhất của Đại Nam để quốc. Họ sẽ giúp mọi người học cả bắn súng lẫn chiến thuật. Hi vọng các vị sẽ thành thạo trong một tháng, vì một tháng sau chúng ta sẽ tiến đánh Manila và Batagas.

Nala nhảy lên sung sướng, nói thật ngoài Ko Pulaco trí tuệ ra thì những người bản xứ Phillippine ở đây rất thật tà chất phác.

- Tốt quá rồi, có thể đánh đuổi lũ Tây Ban Nha. Nhưng tôi muốn ngài dạy tập bắn, ngài là tướng quân tất nhiên là giỏi nhất. Nala muốn học từ người giỏi nhất để cũng trở thành người giỏi nhất.

- Khụ khụ... Cái này...

Ko Pulaco rất không còn gì để nói về con gái của mình rồi, quả thật là quá lộn xộn đi. Ông ta định ngăn cản Nala nhưng Diêu thiếu cản lại.

- Cũng được... tôi giúp cô... Ko Pulaco tù trưởng, tôi nghĩ lần này các ngài cần pháo binh. Các ngài chọn ra 100 người theo tôi về Đại Nam học bắn pháo. Tháng sau tôi trở lại sẽ mang theo 20 thanh pháo giúp các ngài tác chiến. Nếu chỉ có súng không thì cũng không quá hiệu quả.

Lại còn có pháo và được luyện tập tại Đại Nam cường quốc, đâu biết bị lợi dụng. Nhưng để được lợi dụng đến mức này thì Ko Pulaco nguyện mười lần đồng ý. Ông ta để một tay lên ngực mà cúi đầu nói cảm ơn. Đây chính là nghi lễ cao nhất của họ rồi. Nala nghe thấy cũng giattj mình mà làm lễ như vậy, cô rất kính trọng vị tướng quân trẻ tuổi này rồi. Như một dịch bệnh các binh sĩ Phillippin theo đó mà hành lễ cùng Diêu thiếu. Cả doanh trại thoáng chốc tĩnh lại một hồi.

Tiếp theo là diêu thiếu cởi áo khoác ra mà mặc áo sơ mi trắng cùng tiến ra bãi biển tập bắn cùng Nala. Tất nhiên Diêu thiếu ăn mặc quá bảnh bao làm cho Nala hơi tự ti xấu hổ. Cũng may Diêu thiếu đã nhìn ra điều này nên kín đáo gọi một tên sĩ quan của mình lại mà trấn lột bộ quần áo dự phòng của hần sau đó giả vờ mà tặng do Nala. Tất nhiên Diêu thiếu chọn tên sĩ quan thấp bé nhất mà chấn lột rồi. Lúc này cả Diêu thiếu và Nala đều là mặc quần phục sơ my trắng hiện đại, quần quân phục hơi rộng phần đùi bó sát phần ống chân và đi ủng da cao cổ. Tuy Nala có hơi không thoải mái do quen đi chân đất nhưng nàng lại rất thích bộ quần phục này nên quyết tâm diện cả bộ. Tuy hơi rộng một chút nhưng thất lung thít lại vẫn rất vừa vặn.

Lúc này Nala đang tung tăng nhảy trên bãi biển chuẩn bị đến nơi tập bắn thì Diêu thiếu mới để ý, để ý xong thì họ Trần tí phun máu mũi. Cô nàng này không hề nịt ngực, không hề có yếm như người Việt lại mặc áo sơ mi trần cái cúc nhảy tung tăng. Cặp thỏ hơi có chút vĩ đại của nàng cũng tung lên nhảy xuống dõm mồn một. Con mẹ nó Diêu thiếu tí nữa là phun ra cả lít máu rồi.

Tất nhiên Diêu thiếu rất khắc chế, nhóm người này Diêu thiếu không đụng được. Nếu mà có quan hệ dây dưa với Nala thì với tính chịu trách nhiệm của mình Diêu thiếu sẽ kéo đến phiền hà bất tận vào thân. Nói chung cái đầu dưới của Diêu không quản được cái đầu trên của hần.

Phen tập bắn súng này có hơi ướt át một chút khi mà các động tác chèn cầm súng hay chỉnh ngắm phải vòn tay qua sau từ phía sau lưng, giống như Điều thiếu đang ôm người thiếu nữ vào lòng. Nhưng mà Điều thiếu không có tư tưởng gì vì một chuyện, tóc nàng hơi quá. Trên đảo thiếu nước, tắm bằng nước biển mà không tráng qua nước ngọt thì...

Người thổ dân Phillipine không quen mặc trang phục. Họ quen cởi trần. Ở đây cũng cùng chung vĩ tuyến với Sài Gòn nên nóng lắm. Thành thử ra quần áo do Điều thiếu mang đến lại thành của thừa, đây chính là quần phục cũ của quân Vạn Ninh, nay họ đổi qua chỉnh quy hóa hiện đại hóa với trang phục xanh lá của QĐNDVN nên thứ này là bỏ đi. Tất nhiên bỏ thì uổng, làm rề lau nhà mấy ngàn bộ quần áo quá xa xỉ, vậy nên điều thiếu đem đi làm công quả phát trại tế bần. Nhưng mà người Phillipine không cần. Thật là xấu hổ. Nhưng mà Ko Pulaco rất khôn khéo, ông dặn binh sĩ cất kỹ đi. Khi nào chiến thắng sẽ lôi ra mặc mà đi duyệt binh vào Manila. Một đội quân với đồng phục sẽ oai phong hơn rất nhiều. Con mẹ nó đến lúc đó ai không biết lại tưởng là lính Đại Nam nhập Manila.

Điều thiếu là đang đội thuyền Buôn KR 02 đi qua Manila và Batagas rồi quay về đây đón hấn. Người Anh đã đưa cho Điều thiếu bản đồ, bố trí phòng thủ, binh lực bố trí của hai thành phố. Nhưng Điều thiếu vẫn không tin nên cho mật vụ đóng giả thương nhân đến tận nơi kiểm tra. Nói đùa á, tin bọn Anh có mà thần kinh rung rinh à.

Hôm nay đã là ngày thứ ba Điều thiếu ở hòn đảo này, lúc này đây Nala đã nắm cơ bản động tác nạp đạn bắn súng sao cho hiệu quả rồi nên chuyển qua học chiến thuật du kích cùng các sĩ quan Đại Nam. Điều thiếu thì ngồi bàn chiến thuật sẽ tiến hành đánh chiếm hai thành phố với Ko Pulaco.

- Tại sao ngài cho là nên đánh Batagas trước?

Điều thiếu vẫn muốn chắc ăn đánh thủng Manila trước vì nơi đó giàu hơn. Nếu không đánh kịp Batagas thì hoàn toàn có thể rút về cũng được. Ăn một cái Manila đã quá đủ rồi.

- Tôi mạn phép hỏi ngài. Ngài có thể cung cấp cho chúng tôi số lượng súng nhiều nhất là bao nhiêu và đạn nhiều nhất là bao nhiêu?

Điều thiếu hơi ngẫm nghĩ, hấn không muốn một lần đưa hết số súng thừa cho người Phillipine, hấn muốn đưa từng đợt để người Phillipine biết sựa quý giá của chúng. Thấy Điều thiếu dăm chiêu thì Ko Pulaco khẽ nói.

- Tôi biết yêu cầu này là quá đáng, nhưng nói thật nếu đánh một thành phố thì phía còn lại sẽ tăng đề phòng. Đến lúc đó quân của chúng tôi sẽ thương vong nặn lắm. Nếu có thêm súng thì chúng ta có thể bố trí phục kích sẵn ở Manila phụ cận. Batagas bị tấn công chỉ bằng bộ binh thì họ phải đến ứng cứu. Lúc đó một đội chiến hạm của ngài có thể đánh chặn nơi này, còn một đội chiến hạm xông vào khống chế cảng Manila. Tất nhiên nếu có đủ súng thì chúng tôi sẽ tấn công hiệu quả Manila hỗ trợ các ngài. Còn Batagas binh lực chúng quá mỏng, tôi biết rõ điều này vì chúng tôi thuộc Batagas như lòng bàn tay. Do đó chúng tôi sẽ tự đánh Batagas. Về kho tàng ở Manila các ngài cứ lấy đi hết hoặc để một chút cho chúng tôi cũng được.

Ko Pulaco quyết định trả giá. Ông muốn thêm súng, thêm pháo, và ông muốn tự đánh Batagas và nếu tự đánh thì kho tàng ở đây thuộc về ông, tuy ít nhưng là toàn bộ. Còn Manila ông sẽ con như tặng Điều thiếu để có trước súng ông đạn được, đảm bảo cho quân của ông ta không chịu nhiều thương vong. Phách lực của Ko Pulaco rất đáng nể.

Điều thiếu cũng rất tán thưởng cách này của Ko Pulaco. Anh ta gật đầu mà đồng ý.

- Tôi có thể cấp cho ông thêm hai ngàn thanh súng kiểu này, và hai ngàn thanh súng hỏa mai loại tốt hơn nhiều các ông đang có.

Điều thiếu có đến 6000 thanh Brunswick rifle phế thải đã mua với giá đắt đỏ từ người Anh, 2 ngàn thanh Charleville Model 1766 súng hỏa mai thu được sau trận chiến Vạn Ninh. Tất nhiên những thanh Charleville Model 1766 còn tốt hơn những thanh súng Pattern cũ kỹ của người anh bố thí cho những vị kháng chiến quân này. Tất nhiên dù là Pattern cũ kỹ thì người Anh cũng chỉ hỗ trợ vài trăm thanh mà thôi. Không như Điều thiếu mở mồm ra là tính đến ngàn, mấy ngàn.

- Quá tốt rồi, tôi xin trân thành cảm ơn ngài.

Đang bàn chuyện thì có tiếng từ ngoài vọng vào.

- Kenny, đi bơi không vậy?

Thì ra Nala đang vắng vắng mà gọi Điều thiếu. Đây là thói quen của Điều thiếu mấy ngày nay rồi, bãi biển ở đây quá đẹp, có lẽ chỉ có Nha Trang ở Đại Nam mới đẹp như vậy, kiếp trước Điều thiếu thích tắm biển phơi nắng, kiếp này cũng vậy. Nhưng khổ nạn là bãi biển ở Quảng Yên giờ toàn hàu và bùn đất, tắm vừa bắn lại vừa đau chân nên hấn không thích. Không ngờ nơi này quá đẹp nên Điều thiếu tận hưởng một chút vậy.

Nhưng mà Điều thiếu lại có một bạn tắm cùng đó là Nala, sau ngày đầu tiên Điều thiếu mặc quần đùi mà nhảy xuống biển vùng vẫy sảng khoái thì không biết từ đâu đó Nala cũng bơi đến vui cùng. Phen này là máu mũi Điều thiếu phun ra thật. Nàng là không có mặc quần dài, chỉ có mặc áo sơ mi dài đến gần đầu gối mà bơi thôi. Mà sơ mi trắng xuống nước thì coi như không có mặc gì rồi. Nói thật nhiều lúc nhìn cặp chân đó, cái ngực đó họ Trần xuýt chịu khôn nổi. May mà nghĩ đến tương lai chịu không nổi trách nhiệm to lớn này nên đành tự tay túm lấy cái gì đó mà kéo lại sự bình tĩnh của bản thân.

Nhưng sau lần đó là Nala rất “tự giác” rủ Điều thiếu đi bơi mỗi buổi chiều sau khi nàng luyện tập xong. Máu mũi lại chảy, tay lại cảm cần gạt, Điều thiếu lau nước mắt sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Một chút đột phá công nghệ

Ngày 15 tháng 3 năm 1862, Sau nhiều ngày lênh đênh trên biển thì thuyền hàng K&R 02 đã cập bến quân cảng Vạn Ninh. Lúc đi thì Điều thiếu có lẽ cần phải bí mật vì sợ tại Anh tập kích bất sống, nhưng lúc về thì chẳng sao. thuyền hàng K&R 02 sau 6 ngày vòng vo tại Manila và Batagas cũng đã trở về hải đảo đón Điều thiếu về nước.

Nói một câu trắng trợn là người Anh đưa bản đồ, sơ đồ phòng ngự của hai thành phố Manila và Batagas là thật, và thông tin trong đó chính xác vô cùng. Người Anh sợ dĩ không nói dối vì hai lý do, thứ nhất họ muốn đánh đổ hai cái cảng quốc tế của người Tây Ban Nha bỏ mẹ ra ấy. Đánh rồi thì thương thuyền khắp nơi qua Đông Nam Á, Đông Á phải ghé vào các cảng quốc tế của Anh lập tại Miến Điện. Lúc này Anh đang phải chia một phần khách với Tây Ban Nha về mối làm ăn này. Cái thứ hai đó là phong thủ của Tây Ban Nha nơi này quá sức sơ hở. Tất nhiên ý nói là sơ hở từ bên trong, họ không có được sự đề phòng một cách quá cẩn thận từ nội địa.

Lý do Tây Ban Nha sơ hở thì có nhiều, Thứ nhất sau hiệp ước Hiệp định Paris 1763 thì Tây Ban Nha không còn e ngại mối lo xâm chiếm từ Anh hay Hà Lan. Còn mối lo từ phía hải tặc Trung Quốc thì hoàn toàn không có. Hải tặc Trung Quốc lúc này chỉ có thể bắt nạt các làng chài bản địa thổ dân hay cướp bóc các thuyền gỗ nhỏ không có vũ trang mạnh mẽ thôi. Bọn họ không có khả năng đánh vào các Vịnh cảng của Phillipine với trọng pháo canh gác.

Còn về phía các cuộc nổi loạn của người bản địa Phillipine thì càng buồn cười. Những người thổ dân này chỉ có dao kiếm và một vài thanh súng cổ lỗ mà thôi. Vậy ra sự nghiêm ngặt trong canh phòng của người Tây Ban Nha kể từ Hiệp định Paris 1763 là càng ngày càng lỏng lẻo.

Mặt vụ của Điều thiếu chẳng mất bao công sức để có thể tham quân vòng ngoài các pháo đài. Cá ụ pháo “chiến lược” của quân Tây Ban Nha. Tất nhiên là không thể đến tận nơi tạo dáng chụp ảnh,nhưng hoàn có thể từ xa mà quan sát hình dạng, số lượng pháo bố trí, ước tính sơ bộ số người canh phòng. Nhất là lúc này hai cái thành phố này góp ra 6 ngàn người đi đánh thuê cho quân Pháp thì bản thân họ càng thiếu sức chiến đấu.

Ví như theo thông tin người Anh thì Batta ga còn 1 ngàn lính Tây Ban Nha trong pháo đài trung tâm thành phố và 1 ngàn quân người bản địa canh vòng ngoài. Mami la thì số lượng nhiều hơn một chút. Quân lính người Tây Ban Nha tầm 1500, lính bản địa 2000. Nếu cộng cả số đang đi đánh trận tại Đại Nam và bị bắt thì số lượng quân sĩ hai trọng trấn Phillipine không ít. Nhưng giờ đây bọn họ bị phải giặt gấu và vai rồi.

Vậy sao họ không điều quân từ nơi khác đến? Nói là có mới có thể điều được chứ. Ở Nam Kì Đại Nam vẫn còn 4 ngàn quân Phillippine chiến đấu, Tây Ban Nha vì giúp đồng minh mà cũng kiệt quệ rồi. Những thành trấn xung quan chỉ đủ lính để duy trì trật tự tại địa phương, nếu điều đi thì không khác nào là mời các người bản địa nổi dậy. Tất nhiên Tây Ban Nha có một hi vọng đó là người Pháp sẽ sớm tới Đại Nam để điều đình vấn đề chiến tranh, khi đó 4000 lính Phillipine bị bắt ở Huế sẽ được về nhà.

Giờ đây Điều thiếu đang rất hân hưởng trong căn phòng làm việc mới của thứ gọi là Tòa Nhà Tổng Hành Dinh Sư Đoàn Vạn Ninh.

Vì Vạn Ninh không có thành trấn nên Cán ca đã cho xây dựng cái tòa nhà này đã lâu tại vị trí cách cảng Vạn Ninh 3 km. Đây nơi trắng ra là một cái pháo đài thực sự, bên trong thì có các phòng làm việc cho các sĩ quan cấp cao của Vạn Ninh quân. Tất nhiên công văn, giấy tờ, hồ sơ đều là tập trung ở nơi này.

Điều thiếu không phản đối Quang Cán xây dựng các công trình tại Vạn Ninh, nói gì thì nói Cán ca cũng là trùm sò của một vùng rộng lớn. Ông ta cũng có cách nhìn riêng của mình, Điều thiếu không thể không cho mặt mũi.

Nhưng thật ra theo ý kiến của Điều thiếu thì nên cho tập trung xây dựng các đài pháo nhỏ dọc các vị trí hiểm yếu của bờ biển. Còn có quan hành chính của quân Vạn Ninh thì xây bình thường như tòa nhà công ty K&R là được rồi.

Nhưng tư tưởng “mai rùa hóa” phòng ngự của người xưa thì rất khó thay đổi. Điều thiếu chỉ cười trừ, ông cứ xây mai rùa đi. Mấy hôm nữa dây truyền xi măng về lại khóc lóc đòi phá đi xây lại. Nhưng mà đây là việc không quá lớn nên để tận hứng Cán Ca hẳn cũng đồng ý thôi.

Cái Pháo đài nay nói cách khác đây là thành trì thu nhỏ đầu tiên của Vạn Ninh được đặt ở khu Vạn Ninh đông. Lại kiến trúc Vauban điển hình của người Pháp đã Việt hóa. Tòa pháo đài căn bản hình vuông mỗi cạnh 300m tường cao 5m có nhiều lỗ châu mai cộng Ụ pháo. Nói vậy mà tường cũng được đắp rộng đến 10m không kém ai. Chắc Cán ca phải hoa nhiều tiền lăm vào chỗ này ấy. Hối hăn thì Cán ca nói chẳng hết bao nhiêu. Lúc này đã là Đô đốc của cả Quảng Yên đâm ra dân chúng lang bạt khắp các vùng Cẩm Phả, Móng Cái đổ về Vạn Ninh kiếm ăn. Muốn nhập cư Vạn Ninh kiếm ăn hả? Được thôi. Đi đắp thành, bao ăn bao ở bao mặc. Đắp xong đi xây nhà máy, xây xong mới nói chuyện phân công công việc, hay đất đai canh tác.

Cái thời buổi này đúng là không có mấy luật nhân quyền gì đó, nếu không thì Cán Ca bị treo lên xừ bắn rồi. Nhưng mà điều kiện Điều thiếu lúc đầu là các nông dân, lưu dân này lại coi Cán Ca là đại thiện nhân, co ăn, cho mặc, cho ở, lại còn hứa sẽ ổn định cuộc sống. Đối với họ đó là đại thiện nhân. Cũng không trách được, chất lượng cuộc sống con người đời này quá thấp nên cho họ một chút rồi bóc lột sức lao động thì họ vẫn coi đó là thiện nhân.

Cán ca nhìn thấy Điều thiếu đang ngồi duyệt lại các công văn khi hắn đi vắng khỏi Đại Nam thì dương dương tự đắc âm vênh mặt lên. Điều thiếu liếc qua vừa bực vừa buồn cười mà chỉ muốn đá cho một cái.

- Lão tía, lão nói xem lão hoa cái thành lớn như vậy làm gì. Là tường đất bọc gạch. Đại bác mấy quả là sụp. Mưa xuống lại phải tu bổ, mấy hôm nữa xi măng dây truyền về, muốn xây thì xây, mấy chục năm không cần sửa.

Lão cán vẫn nhây nhây.

- Mười mấy vạn dân tràn vào Vạn Ninh, lão từ đây không tìm việc cho chúng làm thì loạn cả lên ấy à. Mà nói thì hay rồi, nhóc con người giờ có cả toàn đại thành Đồng Mô, lão từ đây đường đường là Đô Đốc Quảng Yên thì phải có chỗ chui ra chui vào chứ. Lại nói chờ cái gì đó xi măng đến lúc nào. Mà nếu hiệu quả thật thì lão từ đây xây một cái to hơn, tiền là lão từ có đấy.

Thật là Cán ca có tiền riêng, tiền buôn muối, tiền thu thuế các thương nhân ra vào làm ăn cùng K&R. Lão cũng giàu không kém ai đâu, vì súng ống vũ trang là Điều thiếu cho. Chiến Hạm là Điều thiếu cấp. Chỗ tiền kia của Cán ca tính là để lo cho Trần gia. Cơ mà Trần gia có mấy mớng dung hết không nổi cộng lộng

trong đó. Vậy là thừa giấy vẽ voi nên hấn vẽ loạn lên.

Bán muối, thu thuế thương nhân Điều thiếu không quản, cũng phải để cho Cán ca có quyền tự chủ một ít vậy.

Lật một tờ danh sách tiếp theo Điều thiếu hai mắt tỏa sáng. Quả thật con mẹ nó không hổ danh là các kĩ sư Krupp cao cấp. Đúng là việc của chuyên gia thì nên để chuyên gia đi làm. Không ngờ mấy tên kĩ sư Krupp sau khi lắp đặt dàn dây truyền sản xuất pháo kiểu cũ thì đã thành công chế tạo ra súng cối made in Đại Nam.

Nói đến dây truyền pháo cũ thì lần này Robert có mang về hai dây truyền. Điều thiếu là khát dây truyền của Krupp nhưng họ đòi nào phun ra, chỉ có dây truyền kiểu cũ thôi. Nhưng Điều thiếu thấy vậy đủ rồi, một cái hấn sẽ cho lắp tại Vạn Ninh. Cái còn lại dĩ nhiên là lắp tại Thái Nguyên rồi. Lần này Điều thiếu nhân biến loạn Huế mà rút sạch nhân viên hạng ưu ở nhà máy sản xuất súng Đại Nam về Vạn Ninh. Cộng thêm với số nhân viên Krupp thì họ đã trở thành một thế lực công nghiệp quân sự đáng nể ở Đông Á.

Pháo của Điều thiếu yêu cầu là pháo cối Coehorn, không phải thứ pháo cối rườm rà phức tạp Krupp M61. Chỉ là một ống pháo ngắn lòng lớn đặt trên giá gỗ có thể để cho 4 người có thể vác chạy tạo tính cơ động. Đây mới là thứ mà chiến trường với địa hình phức tạp của Đại Nam cần đến. Mỗi lần vận chuyển pháo Krupp hay pháo Armstrong đi đánh ở địa hình phức tạp là cả một vấn đề không thể nào giải quyết dễ dàng cho được.

Nhưng nói là pháo học theo Coehorn nhưng công nghệ chế tạo lại hoàn toàn là công nghệ hiện đại hơn nhiều. Điều thiếu thì không biết nhiều về công nghệ luyện kim, nhưng hấn cũng biết qua là ở thời hấn sẽ chế thép mềm sau đó tạo hình cho nòng pháo rồi mới tôi thành thép cứng. Và tất nhiên hấn trình bày ý nghĩ của mình với các kĩ sư Krupp. Vậy là thông qua các gợi ý bởi kiến thức nửa vời của Điều thiếu thì các kĩ sư này đã đưa ra một phương án thích hợp.

Đầu tiên là tôi thổi pháo theo lối ủa, tăng độ dẻo, giảm độ cứng tạo điều kiện cho việc khoan nòng cực nhanh và dễ hơn. Tiếp theo là tôi thép để tạo ra tổ chức Austenit, với tính chất cứng, chịu mài mòn. Tất nhiên các vị Krupp rất nhanh tiếp thu được mấu chốt của ý kiến này mà tiến hành thử nghiệm.

Tất nhiên nói là thử nghiệm cũng là một quá trình không dễ dàng chút nào. Lý do tại sao các đại bác lúc này không dùng cách làm trên để thực hiện. Đơn giản vì họ chưa có phát triển các lò tôi như lò huỳnh quang điện hay lò ga. Nếu cho một nòng pháo dài vào trong một lò thanh để tôi thì đảm bảo sẽ bị biến dạng vì nhiệt độ không phân bố đều. Với sức ép của trọng lực thì đảm bảo nòng pháo sau khi tôi sẽ biến hình.

Nhưng pháo cối có một đặc điểm là dày, và ngắn. Vậy nên hoàn toàn có thể làm theo phương pháp trên. Từ đó các chuyên gia Krupp lại có một hướng nghiên cứu mới, họ muốn ứng dụng cách làm trên cho những đại pháo nòng dài. Nhưng vì hạn chế công nghệ tôi nên Điều thiếu đảm bảo những tên này không bao giờ thành công cả.

Nhưng điều này không quan trọng vì pháo cối Đại Nam đã thành công tốt đẹp. Vì nòng pháo cối lớn nên những tên chuyên gia người Đức có thể thực hiện tôi tâm. Tức là chỉ làm nóng lòng pháo cối là chính sau đó để vào dung dịch tôi thích hợp làm nguội nhanh để tổ chức hóa Austenit. Phần ngoài của pháo cối vẫn giữ được tính mềm dẻo nhất định. Chính vì thế pháo cối Đại Nam có được chất lượng nòng cực cao.

Các chuyên gia Krupp trong một tháng đã liên tục giảm độ dày của nòng pháo cũng như thử các kích cỡ nòng. Kết luận cho thấy cách làm trên tăng tính chịu lực của nòng pháo cối lên một con số không tưởng. Tất nhiên thời gian nghiên cứu cong dài để đưa ra được con số chính xác cùng các thông số chính xác để tận dụng ưu điểm của cách chế pháo trên. Nhưng vì mục đích phục vụ chiến trường Nam Kỳ và Phillippine nên các nhà cơ khí Krupp phải tuân theo tiến độ mà chọn một mẫu pháo cối tốt nhất trong số các mẫu đã thành công của họ để sản xuất hàng loạt.

Mẫu pháo cối Đại Nam M62 ra đời với thông tin quy chuẩn là bắn đạn pháo 24 pound tầm xa 1000m. Đây là con số bất biến vì đạn pháo và thuốc nổ nhồi bên trong cùng kích thước nòng pháo là bất biến. Chỉ số này không khác với các thanh Coehorn cùng cấp đang phục vụ trong nội chiến Mỹ lúc này. Tất nhiên khẩu pháo cối Đại Nam M62 vì có được chất thép nòng tốt hơn nên trọng lượng giảm đi. Đây chính là tiến bộ mang lại sự khác biệt... Từ tâm 135kg của Coehorn 24 pound Mỹ, thì Đại Nam M62 đã giảm xuống thành 105kg. Như vậy vẫn khá nặng cho 4 người đang ông trưởng thành Đại Nam nhưng vẫn có thể thay nhau miễn cường xung phong trận địa. Nhưng nếu đem Coehorn 24 pound Mỹ cho 4 người Đại Nam thì đảm bảo khiêng đi không xa nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Người Phillippine cũng yêu nước vậy

Thông tin về Cối Đại Nam M62 làm Điều thiếu cực kỳ vui mừng, vốn dĩ hấn chỉ muốn sao chép y nguyên mẫu Coehorn 24 pound của Mỹ mà thôi. Những thiết kế pháo đơn giản như Coehorn 24 pound không có gì mang tính bí mật cho cả nên chỉ cần có các công dây truyền sản xuất là có thể thực hiện được. Tất nhiên là phải có các ông nhân lành nghề am hiểu về chế tạo Pháo nữa. Nhưng không ngờ được là Krupp nhóm và những người Thụy Điển có thể cải tiến được trọng lượng của Pháo. Mà theo như báo cáo thì đây vẫn chưa là mẫu hợp lý cuối cùng vì họ còn đang tiếp tục thử nghiệm. Tất nhiên có một sự thực rất rõ ràng đó là vị chọn một mẫu chưa có quá trình kiểm nghiệm gắt gao về chất lượng nên độ an toàn của các thanh Cối Đại Nam M62 là một câu hỏi lớn. Nhưng mà tình thế cấp bách nên Điều thiếu cũng đành chấp nhận mà sản xuất một lô đưa qua cho Hoàng Diệu, một lô sẽ thử lửa thực tế tại Phillippin. Nếu độ an toàn đủ thì Thái Nguyên sẽ được trang bị.

Nói chung cách làm lấy mạng người ra thử độ an toàn của pháo là rất thiếu đạo đức. Nhưng vì thời gian cấp bách nên gặp sự tòng quyền. Điều thiếu đành chấp nhận vậy.

Lúc này đây hai thợ cơ khí trưởng nhóm nghiên cứu đang lễ phép ngồi trong căn phòng làm việc của Điều thiếu trong tổng Hành dinh Sư đoàn Vạn Ninh. Hai thợ cơ khí này tại Krupp cũng chỉ là thợ làm công ăn lương thôi. Tráng diện lớn nhất của họ được gặp có lẽ là đốc công xưởng. Nhưng lúc này họ được gọi lên tiếp kiến Tướng quân Đại Nam đế quốc, Trần Quang Diệu. Vậy ra hai tên này bỗng nhiên thấy áp lực khá lớn.

Nhìn thấy hai người cùng bước vào sau khi được vệ binh mở cửa thì Điều thiếu vui vẻ đứng lê dơ tay làm động tác mời.

- Hai vị đến rồi, xin mời ngồi.

- Xin chào tướng quân.

Hai người cũng hơi câu nệ mà chào hỏi Điều thiếu rồi ngồi xuống. Thái độ hòa ái của Điều thiếu cũng làm cho họ phần nào bớt đi căng thẳng. Sau một màn chào hỏi khá thân thiết thì Điều thiếu đi vào thẳng thực tế.

- Lần này pháo cối Đại Nam M62 coi như đã có bước thành công, tất cả công nhân xưởng đều được thưởng, riêng hai vị là người đầu lĩnh nên mỗi người được thưởng 1 ngàn £.

Hai tên thợ cơ khí nghe xong thì thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. 1 ngàn £ tương đương tầm 1300 Mark là số tiền lương của họ trong hai năm lao động cật lực ở Phổ đó. Không ngờ bước chân đến một đất nước Á Đông xa xôi chưa được bao lâu thì họ đã có được số tiền này.

- Cái này cái này... thưa tướng quân, số tiền quá lớn. Chúng tôi ....

- Không phải ngại. Các vị đáng được hưởng như vậy, các vị có thể lấy tiền £ hoặc Mark tương ứng. Nhưng thành thật thì tôi khuyên các vị nên đổi một phần qua tiền đồng Đại Nam. Các vị có thể mua được rất nhiều thứ ở Đại Nam để quốc với số tiền trên, có thể coi là một người giàu có ở nơi này rồi.

Điều thiếu nói là sự thật, với số tiền trên có thể đổi được tầm 500 quan tiền Đại Nam, vậy thì mua nhà mua cửa, mua đủ thứ linh tinh cũng chẳng hết. Tất nhiên những người này đã tới Đại Nam tới ba tháng, họ cũng có hiểu biết nhất định về nơi này rồi.

Tiếp theo là hai vị thợ cơ khí này vậy mà đề xuất với điều thiếu về việc có thể cấp cho họ thêm một chút kinh phí để nghiên cứu phương pháp mới phía trên ứng dụng cho pháo lớn, pháo nòng dài, và cả súng trường nữa. Thật đáng khen cho tinh thần nghiên cứu khoa học của người Đức, đến cả anh công nhân cũng có tinh thần nghiên cứu kỹ thuật mạnh mẽ đến như vậy.

- Hai vị, không phải tôi tiếc tiền mà quả thật tôi không muốn để cho các vị tốn thời gian vào việc này. Tôi nòng pháo, súng trường bằng các loại lò than là không khả thi. Chúng sẽ không bao giờ đạt được độ đồng nhất về nhiệt độ cao trong thời gian ngắn. Chính vì vậy sẽ gây ra hiện tượng biến dạng của phôi nung. Đây là hạn chế về mặt công nghệ thời đại nên không thể khắc phục nổi.

- Nhưng các vị cứ yên tâm, viện nghiên cứu khoa học đang nghiên cứu về vấn đề công nghệ khắc phục, lúc thành công thì hai vị sẽ là người đầu tiên được sử dụng chúng trong chế pháo, súng.

Điều thiếu là chém gió, hẳn muốn giữ nguyên công nghệ cho bản thân mình, ít nhất là giữ riêng cho đến khi ai đó phát minh ra phương pháp tốt hơn. Thật ra muốn nâng nhiệt độ phôi vượt qua ngưỡng tới hạn không quá phức tạp, phức tạp nhất là phải nhanh và đồng nhất tránh biến dạng phôi nòng pháo, súng. Thế nên tôi bằng lò than là vô khả thi. Nhưng có thể tôi bằng lò điện, tức là cho dòng điện cường độ cao chạy qua phôi thép khiến nó nóng lên một cách đồng nhất. Cái này có lẽ là phương pháp ngon nhất vì rất đồng bộ. Phương pháp thứ hai đó là xây lò tôi với nhiệt độ cung cấp tất cả các phương hướng bằng các miệng phun khí ga + cao oxit. Phương pháp này có vẻ không đồng nhất bằng cách tôi thép bằng dòng điện nhưng lại có thuận lợi ở chỗ có thể tôi chọn lọc.

Nói chung cả hai phương pháp này Điều thiếu tin là một thời gian nữa Đại Nam có thể làm chủ. Điện, Điều thiếu đã cho mua rất nhiều máy phát công suất trung bình để làm thí nghiệm tại Vạn Ninh. Tất nhiên lúc này phải chờ máy ông Anh quốc phát minh ra máy phát công suất cao thì mua về bí mật tôi nòng pháo. Còn lò tôi thép bằng gas thì có hi vọng. Bởi Điều thiếu và Krupp bắt tay nghiên cứu lò luyện thép Martin với nguyên liệu dốt là khí gas. Nếu như vậy thì Điều thiếu sẽ có tiền để để phát triển một lò tôi thép nòng pháo bằng khí gas.

Hóa ra tất cả các bước đi đều được Điều thiếu tính cả rồi, có bỏ ra cho đối phương hưởng lợi, có bí mật thu về những lợi ích bản thân. Nhưng người ngoài nhìn vào thì sẽ không thể nào tính được bước đi của hắn.

Nhà máy chế tạo Pháo Vạn Ninh K&R có thể chế tạo được nòng Cối M62 24 pound trong một ngày. Điều thiếu quyết định tăng ca đêm để có thể nâng lên 3 thanh pháo một ngày đêm. Nói chung là chiến trường không thể đợi lâu hơn được nữa, viện binh quân Pháp mà tiến đến thì tất cả tính toán đều là bỏ đi cả.

Tất nhiên lúc này Vạn Ninh cũng có 15 thanh Cối Đại Nam M62, chính vì vậy các tân binh pháo thủ Phillippine cũng được bố trí tập bắn đạn thật cùng các pháo thủ Đại Nam.

Pháo thủ Vạn Ninh chỉ có hai tiểu đội tham gia luyện tập lúc này, họ nhường tất cả các vị trí còn lại cho quân bạn là Phillippine quân kháng chiến. Lý do đơn giản đó chính là trận chiến Manila, Batagas đã đến gần. Còn 2 tiểu đội Vạn Ninh học để biến thành chuyên gia sau đó biệt phái cử vào Nam huấn luyện quân Hoàng Diệu sử dụng pháo cối.

Nói về các chiến binh Phillippine đang ở đất Vạn Ninh thì cảm xúc của họ là trăm mối ngổn ngang. Có kính hãi, thán phục, có ghen tị và tự ti, có quyết tâm và nhiệt huyết. Họ kính hãi vì khi đặt chân lên bến cảng Vạn Ninh là một dãy dài các chiến Hạm Hùng vĩ bọc thép hiện đại. Những khẩu pháo tua tua họng súng đang hướng khắp nơi. Binh sĩ Đại Nam thì hùng mạnh đến rồi tỉnh rồi mủ, quân trang chỉnh tề, đội hình quy củ, trang bị thì hiện đại vô cùng. So sánh ra thì những “chiến binh” Phillippine chả khác nào ăn mày lọt vào bàn tiệc của quý tộc, nếu nói họ không ghen tị và tự ti là nói dối.

Những người Phillippine thật không hiểu nổi, cùng là Châu Á với nhau, cùng là mắt đen da vàng như nhau tại sao đế quốc Đại Nam lại cường đại đến không thể lý giải như vậy. Thật ra họ chỉ nhìn thấy một góc của Đại Nam, mà khôn nạn nhất là họ nhìn thấy góc rực rỡ nhất nên tưởng nhầm. Nếu vùng nào của Đại Nam cũng thế này thì người Việt đã là bá chủ Châu Á rồi cần gì phải để Điều thiếu cong đít chạy đông chạy tây như vậy. Nhưng điều này không ai hỏi đâu đi giải thích với mấy ông tông dật Phillippine cả, vậy nên hiểu lầm thì càng sâu hơn.

Nhưng người Phillippine từ kinh hoàng, thán phục, tự tin lại thành ra quyết tâm và chịu khó vô cùng, sức chịu khó của họ không hề thua kém các binh sĩ chuyên nghiệp với kỉ luật cao đã được tiết lập từ lâu của Vạn Ninh quân. Những người Phillippine cũng yêu tổ quốc chứ, họ cũng khao khát độc lập tự do chứ. Chính vì

khao khát này đã biến thành động lực để họ cố gắng chấp hành vượt mức các đề mục luyện tập của sĩ quan Đại Nam đặt ra.

Họ như bọt biển hấp thu mọi kiến thức mà người Việt truyền đạt. Những người Phillippine có mặt tại Vạn Ninh thừa hiểu họ may mắn ra sao khi được là những người đầu tiên được đi “du học” tại Đại Nam “cường quốc”, vậy nên khi binh sĩ Vạn Ninh chưa dậy vào buổi sáng họ đã tập hợp chỉnh chu, khi binh sĩ Vạn Ninh nghỉ ngơi sau giờ luyện tập thì họ vẫn cố nán lại một chút. Tất cả chỉ vì một chữ, cố gắng đuổi theo bước chân người Việt mà thôi.

Tất nhiên binh sĩ Vạn Ninh cũng rất hào hữu với người Phillippine, đối với họ không phải kẻ thù tức ta bằng hữu. Nếu là kẻ thù thì chỉ có súng đạn nói chuyện cùng nhau mà thôi, đã là bằng hữu thì người Việt lại hiếu khách cởi mở và thân thành. Đây là truyền thống của người Việt rồi.

Luyện tập tác xạ pháo cối M62 của Đại Nam diễn ra hết sức xuôn sẻ, bởi lẽ cách sử dụng của pháo này đơn giản hơn quá nhiều lần súng cối M61 lừng lẫy của người Phổ. M62 vận chuyển bằng 4 người cầm vào bốn đai sắt của bệ pháo, sau đó tập luyện sao cho chạy đều và cân bằng nhau. Việc bắn M62 lại đơn giản hơn mọi loại pháo bấy giờ do nòng quá ngắn. M62 là nòng trơn, nạp đạn cửa trước, công việc của pháo binh là đặt quả đạn có cả thuốc phóng và đầu đạn liền nhau vào. Nhồi chặt một chút, dùng kim đâm xuyên qua lỗ kim hòa chọc thủng bao thuốc phóng, cầm hạt nổ và kéo mạnh. Vì nòng ngắn, thao tác nhanh nên tốc độ bắn quá khủng bố (5-7 phát một phút). Vì là được bắn đạn thật nên các chiến sĩ cả hai phe Đại Việt và Phillippine đều tiến bộ cực mau chóng.

Ngày 19 tháng 3, hao tiểu đội chuyên gia pháo cối được biệt phái theo thuyền đi về phương Nam, theo cùng họ là 20 thanh súng cối và đạn được đầy đủ. Điểm tập kết là Mũi Né, Phan Thiết. Hoàng Diệu đã được thông báo từ lâu, ông ta sẽ cho quân tới nơi này để đón các chuyên gia biệt phái của Vạn Ninh cùng vật tư chiến lược. Tính toán ra một thanh pháo M62 giá thành gốc cũng chỉ có tầm 100 £ kể cả nhân công nên Diêu thiếu không tiếc mà hỗ trợ Hoàng Diệu, đắt đỏ là ở đạn pháo kìa. Nhưng tất cả vì Đại Nam nên Diêu thiếu cũng không đòi hỏi triều đình. Nhưng một khi Huế nhập về công nghệ chế đại Pháo thì Diêu thiếu sẽ mắc kẹt họ tự lo lấy. Có chân phải tự mà đi, không ai công ông đi cả, cho cần câu chứ anh không đi câu cá hộ chú em.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Người Đức dọn nhà đến Đại Nam

Trong lịch sử có giai đoạn có viết rằng người Đức chê bôi không thèm quan tâm đến thuộc địa. Đương cử trong lịch sử Bismarck đã nói nhiều lần "... Tôi không phải là người dành cho các thuộc địa" và "vẫn là khinh thường của tất cả các giấc mơ thuộc địa hơn bao giờ hết.". Nhưng đó là câu nói khi Otto von Bismarck và nước Phổ hay sau này là giai đoạn đầu của Liên Bang Đức phát biểu. Thật ra khi đó người Đức vô lực thuộc địa, thực dân, nhưng các anh em xung quanh như Pháp, Anh, Hà Lan, Tây Ban Nha giàu chầy mỡ thì người Đức có thèm không? Có mà thèm chầy dài ra ấy nhưng mà không có năng lực thuộc địa nổi vào thời điểm đó nên đành “không ăn được thì chê bai vậy”. Chê bai là để ổn định lòng dân trong nước, để họ không quá thèm thường thực dân chủ nghĩa mà ép chính phủ đi làm cái việc mà họ vô lực làm được lúc này.

Mình chứng rõ ràng nhất là năm 1884 Otto von Bismarck quay ngoắt 180 độ mà cổ vũ cực kì Đức đi xâm lược thuộc địa. Vì lúc đó họ có lực để làm điều đó mà thôi, lẽ dĩ nhiên là lúc đó đã muộn vì Anh- Pháp và mấy tên leo nhèo, leo bèo như Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Hà Lan chia nhau hết rồi. Thế nên Đức mới đề hết cả bọn này ra mà đánh để chúng phung ra, nguyên nhân WWI là vậy đó. Nhưng nay Phổ tự nhiên lại được dâng lên tận miệng một mảng thuộc địa tại phương Đông Giàu có với cái giá là rẻ đến kinh người. Chẳng cần oán nhau, chẳng cần cãi cọ, chỉ cần trú một ít binh là ok rồi. Quan trọng là lại có một đồng minh quân sự, chính trị ngay bên cạnh để hỗ trợ bất kì lúc nào.

Otto von Bismarck thấy đây là một cơ hội, một cơ hội quá lớn, quá tốt để ông khẳng định vị thế trính trị của mình, một cơ hội để ông khẳng định vị thế của gia tộc Bismarck. Vì mảng thuộc địa này là do con trai của ông dùng miệng lưỡi dành về. Đây là một đòn mạnh để đập vào mặt phe chống đối. Tất nhiên quan trọng nhất là khoản đầu tư 20 triệu £ làm cho cả Wilhelm I và Otto von Bismarck suýt chút đau tim mà nhập viện. 10 triệu £ đã là khoản đầu tư làm cho việc khởi động hiện đại hóa quân đội chuyên chế của nhà vua được thực hiện. Vậy 20 triệu chính là khoản đầu tư mang tính cùng cổ. Tức là khoản 10 triệu có thể làm cho phe đối lập không còn trọng lượng mà phải ngả theo đầu tư cùng, nhưng 20 triệu đó là khinh mệ nó luôn phe đối lập.

Nhận thấy tiềm năng quá vĩ đại của vị Công tước Kenny Trần gì đó với 3 triệu £ đập vào mặt sau chỉ hai tháng thì người Phổ lại quyết định đầu tư ngược lại. Nói cho cùng thì Công tước của Đại Nam đế quốc chỉ là 1 công tước. Vậy mà có thể đầu tư đến 20 triệu £. Vậy thì hoàng đế Đại Nam đế quốc giàu đến mức độ nào, người Phổ tính không ra. Thật ra là sai bét, hoàng đế Đại nam có thể nhiều tiền hơn Diêu thiếu lúc này với tầm 150 vạn lượng bạc trong kho. Nhưng đó là tiền chia cho cả nước Đại Nam vận hành. Còn tiền của Diêu thiếu là do buôn ma túy, nó cứ thế mà đều đều đi tới. So sánh ra thì Vạn Ninh Diêu thiếu mới là giàu nhất Đại Nam.

Nhưng ai đi nói điều này cho đất nước Tây Âu này biết, vậy là Wilhelm I và Otto von Bismarck quyết tâm điều ¾ hạm đội Phổ đi Đại Nam tất nhiên là 1/3 hạm đội Đức đã bị mua gọn. Tức là họ dùng 1/3 hạm đội để hoành hành biển Đông á. Cái này có gọi là điên cuồng không, thật là quá điên cuồng. Bờ biển Bantic của Phổ quốc bỗng nhiên trống rỗng phòng ngư. Nhưng họ chẳng lo vì đã có hạm đội cường đại của người anh em Áo giúp họ trấn giữ một khoảng thời gian vài tháng trong khi chờ 30 chiến hạm mới công đang được đóng mới. Có số tiền 3 triệu £ thì Wilhelm I và Otto von Bismarck thừa sức đặt cọc trước để khởi động lô chiến hạm “siêu mai rùa” kiểu mới với niềm tin và hi vọng trở thành cường quốc hải quân của người Đức.

Nhưng sự việc còn chưa chấm dứt Wilhelm I và Otto von Bismarck ngênh ngang tuyên bố với Đảng tự do, hay nói đúng hơn là các nhà tư bản mới của Phổ với tư tưởng tự do dân chủ. “ Các ông cứ ở đây mà cãi nhau đi, chúng tôi đã kiếm được “mỏ vàng” ở Châu Á để khai thác, còn có cả thuộc địa để trú chân nữa”. Chính vì thế thương nhân Đức ngửi hơi mùi tiền như cá mập thấy máu mà khấn gói lên đường theo hạm đội. Con mệ nó vậy mà lũ này đóng gói toàn công nghệ rác mại đi tưởng là sẽ bán được kiếm tiền. Bởi vì thông tin họ nghe thấy đâu đó cái mỏ vàng kia rất ưa thích “rác thải”.

Chính cái tư tưởng lệch lạc đến méo mó này đã khiến cho hôm nay toàn dân toàn quân, toàn của toàn Vạn Ninh trợn mắt há mồm. Hạm đội Đức như rùng kéo đến thì cũng thôi đi, thương thuyền Phổ đậu kín cả Vịnh Cửa Lục, đậu tràn ra đến cửa biển thì thôi.

Diêu thiếu đứng trên chỗ cao nhất của pháo đài mới xây do Cán Ca húng trí làm nên mà há mồm trợn mắt, lũ người Đức tính con mệ nó dọn nhà qua Đại Nam

chơi?

Hạm đội của quân phổ có 6 trung hạm, 27 tiểu hạm. Trong đó theo hợp đồng thì Điều thiếu sẽ phải nộp ra 2 triệu £ nữa cho đủ số rồi rước nốt 1 trung hạm 7 tiểu hạm về dinh. Quan trọng là có lẽ người Phổ cũng hết tiểu hạm rồi nên lần này chỉ có 27 tiểu hạm đi theo. Còn thương thuyền của người Đức lớn lớn bé bé hẳn tính không có ra nên kệ cha nó không có tính cho lành.

Vấn đề alf2 triệu bảng đối với Điều thiếu không quá khó khăn, trong 3 tháng qua hẳn cũng kiếm đủ số này rồi. Tuy rằng lãi của chế heroin giảm đi một nửa nhưng mà số lượng á phiện tuồn vào Đại Nam thông qua công ty Đông Ấn Anh là quá lớn. Hai lò chế tác heroin phải làm việc cả ngày lẫn đêm để có thể hoàn thành kịp tiến độ giao hàng. Gần 2 tấn heroin đã qua tay người Anh cả trong tối lẫn ngoài sáng, quả thật Điều thiếu không hiểu nổi bọn này tuồn hàng đi đâu mà tiêu thụ nhanh khủng khiếp như vậy. Đúng là hải quân bá chủ thế giới có khác, tốc độ đầu độc nhân loại cũng là hạng nhất. Cũng may là bọn này tuân thủ quy định không bán vào Đại Nam nếu không Điều thiếu thành tội đồ của dân tộc mất.

Tiền lưu động đang có là 3 triệu £. Trả cho chính phủ Anh thì vẫn còn 1 triệu £ là phần của Robert. Nhưng mà Điều thiếu muốn vay tạm mà dùng thì người quản lý của Robert chắc cũng không ý kiến gì cả. Nhưng vấn đề là người Đức mang đến quá nhiều rác, có những thứ rác mà Vạn Ninh nuốt không trôi nên không muốn mua. Vậy nên Điều thiếu đành báo lại cho triều đình, có muốn mua công nghệ tân tiến giá rẻ không? Muốn mua thì Điều thiếu có thể làm tư vấn cho. Tất nhiên Điều thiếu không muốn những thứ quá kém vào Đại Nam đó.

Tất nhiên nói là rác và Điều thiếu chê ửng chê eo, nhưng nói thật nếu đem so sánh cùng công nghiệp thủ công của Đại Nam lúc này vẫn là quá bá, vậy nên nếu giá cả hợp lý thì vẫn có thể nhập về. Không có ai đem công nghệ hạng nhất của họ bán lại cho anh với giá hời cả.

Tất nhiên buổi tiếp xúc làm việc đầu tiên của Điều thiếu là cùng với Friedrich Graf von Wrangel thiếu tướng hoàng gia Phổ, tổng tư lệnh quân Phổ tại Đông Á và Đông Nam Á. Sáng ngày 24 tháng 3 năm 1862, ngay khi Hạm đội Phổ nghỉ ngơi một ngày thì Điều thiếu cũng triệu kiến vị thiếu tướng dòng dõi quý tộc người Đức này vào để gặp mặt, đi theo còn có đại diện về mặt chính trị của Phổ quốc tại đại nam, Vụ trưởng Vụ Đông Nam Á của Bộ Ngoại Giao Prussian, Herbert von Bismarck.

Nói chung là sau màn chào hỏi thân mật và tràn đầy tình hữu nghị thì Điều thiếu ném luôn tám séc 2 triệu £ của ngân hàng Hoàng Gia Anh vào mặt hai tên này. Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, cứ như vậy thì câu chuyện sẽ dễ bàn hơn.

Quân Phổ vốn dĩ có 800 quân đã đến đây lần đầu với 500 bộ binh. Lần này họ tăng binh cũng không nhiều lắm chỉ với 1 ngàn quân với 600 bộ binh. Số lượng này quả là không nhiều nếu dành cho thuộc địa, nhưng lại vừa đủ để tiến hành một cuộc tiếp nhận quân quyền ở Koh Kong. Tất nhiên họ chỉ có thể nhận được chiếu thư từ Đại Nam để tiếp nhận quân quyền tại Koh Kong khi đã giao đủ những thứ đã thỏa thuận cho Huế. Và người Phổ đã đem đến đầy đủ vượt yêu cầu.

- Vậy là tướng quân không thể giúp chúng tôi ổn định tình hình Koh Kong trong thời gian này nếu chúng tôi tiếp nhận Koh Kong?

Trong phòng tiếp khách Friedrich Graf von Wrangel đang cau mày đặt câu hỏi. Trước khi đến đây ông ta đã nhận được thông tin là vị Công tước Kennny Trần này sẽ ủng hộ về mặt binh lực, chính vì vậy mà ông ta mới không điều động quá nhiều bộ binh cho Koh Kong. Tình hình tại Koh Kong – Cao Miên ra sao ông ta không rõ, nhưng chỉ với hơn ngàn bộ binh thì ông ta thực sự không quá yên tâm.

- Friedrich tướng quân, các ngài là đi tiếp nhận Koh Kog mà không phải đi đánh nhau với bọn họ. Cũng không phải đi xâm chiếm ai cả. Tất nhiên tôi sẽ cử các chuyên gia giỏi nhất về quan hệ với người bản địa để giúp đỡ các ngài. Thật sự tôi không thể rút ra nổi binh lực lúc này vì trong vài ngày tới chúng tôi phải đi viễn chinh Tây Ban Nha tại Phillippine.

- Chinh phạt người Tây Ban Nha?

Friedrich Graf von Wrangel hơi bất ngờ mà hỏi lại Điều thiếu.

- Đúng vậy, trong tháng trước Tây Ban Nha dám hỗ trợ Pháp tấn công Đại Nam, tất nhiên tôi đã đánh bại Liên quân của bọn họ và cầm tù tất cả. Nhưng món nợ này vẫn phải tính. Trong lúc chờ Pháp đến giảng hòa thì tôi tranh thủ qua Phillippine đòi nợ Tây Ban Nha. Không có vài triệu currencies đền bù là không có được rồi.

Điều thiếu băng quơ nói chuyện chinh phạt Tây Ban Nha kiểu như giờ tay đập một con ruồi vậy. Nhưng hai người Friedrich và Herbert nghe thấy vài triệu currencies thì sắc nước trà mà ho sặc sụa.

- Khụ Khụ... Cái này.. uhmm cũng đúng, chuyện viễn chinh quan trọng, hay để chúng tôi đợi các ngài viễn chinh xong thì đi tiếp nhận Koh Kong vẫn ổn thỏa hơn. Không biết lần này tấn công Phillippine các ngài có chắc chắn, Tây Ban Nha cũng không quá yếu.

Friedrich Graf von Wrangel vẫn theo trường phái cẩn thận mà hỏi dò. Cẩn thận là hẳn không muốn tiến và Koh Kong mà không có quân Đại Nam hỗ trợ. Hỏi dò vì hẳn cũng muốn biết qua tình hình khu vực một chút. Nhưng Friedrich Graf von Wrangel không hi vọng biết quá nhiều vì dù sao đây cũng là bí mật quân sự của Đại Nam.

Nhưng Điều thiếu lại khác, hẳn cười tươi mà lôi ra một tấm bản đồ, hóa ra đây là bản đồ quân sự của hai thành phố Manila và Batagas. Bản đồ chi tiết đến con mẹ nó ròi tung, đúng là người Anh rất trăn thành trong lần troll Tây Ban Nha này.

Điều thiếu chỉ chờ một hồi rồi giảng giải binh lực cùng kế hoạch tác chiến. Càng giải thích thì mặt Friedrich Graf von Wrangel cùng Herbert von Bismarck càng méo xeo. Đây con mẹ nó làm gì phải là chiến tranh, đây rõ ràng là lấy thịt đè người, là bắt nạt trắng trợn. Quân số thì đông gấp 3-4 lần, có khi là 5 lần. Chiến hạm thì đông gấp 6 lần, đến nội gian cũng bố trí sẵn rồi. Phen này Tây Ban Nha không ra bã mới là.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Không lộ Hạm đội

Friedrich Graf von Wrangel cùng Herbert von Bismarck rời phòng làm việc của Điều thiếu mà không đạt được thỏa thuận nào chính thức về sự trợ giúp quân sự ở Koh Kong trong thời gian sắp tới. Hai tên này thực ra không quan tâm lắm đến chuyện tiếp quản Koh Kong, vì họ không tiếp quản sớm thì tiếp quản muộn. Koh Kong nằm đó chạy không được. Còn về việc Pháp có can thiệp được vào Kog Kong hay không thì quá khó khăn. Pháp còn phải giải quyết vấn đề Nam Kỳ của Đại Nam quốc và vấn đề tù binh tại Huế, mà vấn đề đàm phán bao giờ cũng rất tốn thời gian.

Friedrich cùng Herbert bỏ về thật sớm không phải vì Koh Kong thì về vấn đề gì, thì ra hai tên này đang thậm thụt bàn tán về chuyện có tham gia hay không có tham gia trong cuộc trình phạt Tây Ban Nha. Nếu muốn tham gì thì họ hoàn toàn đủ tư cách vì trên danh nghĩa giờ đây Phổ là đồng minh của Đại Nam đế quốc. Tham gia vào sẽ có được lợi ích kinh tế cũng như lợi ích chính trị nhất định khi Phổ sẽ có được tiếng nói đầu tiên của mình tại Đông Á. Nhưng gây chiến với Tây Ban Nha, dù chỉ là đi ăn theo nói leo cùng Đại Nam cũng là một bước đi mạo hiểm, vì rất có thể họ sẽ bị kéo vào một vùng bùng lầy không lối thoát. Việc gây chiến với một nước khác không bao giờ là một chuyện đơn giản cả, mặc dù Friedrich Graf von Wrangel trước khi lên đường đi Đại Nam đã được trao quyền có thể tổ chức và tuyên bố chiến tranh. Nhưng ông sẽ rất dè chừng khi nói ra tuyên bố này với một nước Châu Âu.

- Herbert anh đã ở đây lâu hơn tôi, theo anh thì trong tình hình này chúng ta nên có một thái độ ra sao?

Friedrich thực sự muốn tham khảo ý kiến của Herbert, thứ nhất là tìm người cùng san xẻ trách nhiệm, thứ hai quả thật Herbert sẽ hiểu tình hình hiện nay tại Đông Dương hơn Friedrich hơn.

- Trước hết chúng ta phải phân tích hệ lụy nếu chúng ta không tham gia. Khi đã không tham gia thì quan hệ của chúng ta và Đại Nam nay nói đúng hơn là với Kenny Trần sẽ biến thành quan hệ mua bán giao thương một cách bình thường mà không phải quan hệ đồng minh chiến lược. Ở Phương đông này chúng ta cần một đồng minh thực sự. Có thể chọn Pháp, Tây Ban Nha làm đồng minh, cũng có thể chọn Anh, Hà lan làm đồng minh. Cũng có thể chọn Đại Nam hoặc Đại Thanh làm đồng minh.

Herbert là một kẻ rất tinh táo và khá vô tình, hẳn sẵn sàng vì lợi ích mà có thể chọn đồng minh không phải là Đại Nam.

- Nhưng nếu không chọn Đại Nam làm đồng minh thì chắc chắn chúng ta sẽ mất đi khoản đầu tư 20 triệu £ từ Kenny Trần. Điều này là một cú sốc lớn cho công cuộc hiện đại hóa quân hoàng gia của bề hạ. Cái thuộc địa ở xứ Cao Miên kia còn lâu chúng ta mới có thể thu được lợi nhuận từ đó. Chọn Pháp – Tây Ban Nha làm đồng minh thì thôi đi. Anh biết quan hệ của chúng ta và Pháp, đã bao nhiêu đất đai chúng ta mất đi sau các cuộc chinh phạt của Napoleon. Đã bao nhiêu máu người Đức đổ xuống. Chúng ta không sớm thì muộn cũng có một trận chiến cùng Pháp quốc đây là điều ai cũng nhìn ra. Chúng ta muốn đồng minh Pháp cũng không chịu, tôi và anh muốn xúc tiến đồng minh cùng Pháp thì sẽ bị cả đất nước sỉ vả. Đồng minh cùng Anh thì không được gì, vì Anh cũng chẳng cần chúng ta đồng minh cùng họ, ý tôi là Phổ không quan trọng với Anh. Quan trọng là nếu ta đồng minh cùng Anh sẽ mất quyền can thiệp vào Đông Nam Á vì nơi này đã bị chia cắt hết rồi.

Herbert hơi dừng lại một chút mà nhìn Friedrich.

- Theo anh thì chúng ta có hai sự lựa chọn, một là Đại Nam, hai là Đại Thanh quốc?

Friedrich đặt câu hỏi?

- Chúng ta nên chọn Đại Nam, thứ nhất những ngày qua tôi đã cho người tìm kiếm thương nhân Đức mà tìm hiểu. Đại Thanh chỉ có thể biến thành thị trường thực dân của chúng ta. Không một cường quốc phương Tây nào điên cuồng mà đầu tư cho một con quái vật to lớn hơn cả Châu Âu. Họ mà có công nghệ, có vũ khí thì cả Châu Âu chắc gì đã đánh lạ cho được.

- Vậy là Đại Nam là lựa chọn duy nhất?

Herbert gật đầu quả quyết:

- Không phải Đại Nam là lựa chọn duy nhất mà là lựa chọn có lợi nhất. 20 triệu £ đầu tư, quân đội đủ mạnh, đủ hiện đại để có thể là đồng minh của chúng ta, nhưng lại không quá mạnh để áp chế chúng ta. Quan trọng là họ có lợi thế sân nhà, nếu thật sự đồng minh thì họ có thể hỗ trợ rất nhiều cho việc xâm nhập Đông Á của vương quốc.

Friedrich cũng khá đồng ý với ý kiến của Herbert.

- Tôi quả thật không lo lắng về Tây Ban Nha, kể cả chúng ta có hắt cẳng hẳn họ tại Phillipine thì tôi tin tưởng học cũng chẳng thể làm gì được. Cái tôi lo lắng là Pháp- Anh thái độ. Họ có can thiệp vào hay không. Nói thực nếu là bộ binh chiến đấu tại Châu Âu thì Phổ quốc không ngại quốc gia nào, nhưng rất có thể tại đây sẽ là hải chiến... đó không phải là thế mạnh của chúng ta.

Quả thật nhiều năm không có lên tiếng tại chiến trường Châu Âu nên Phổ không mấy tiếng tăm về bộ binh cũng như hải quân lúc này. Nhưng người Phổ thì lại tự biết họ, Phổ quốc nếu nói về bộ binh thì chẳng ngán ai ở Châu Âu cả.

- Đây mới là vấn đề chúng ta cần bàn bạc, nếu đã chọn Đại Nam là đồng minh thì chúng ta sẽ tham gia cuộc chiến này. Nhưng tham gia ở mức độ nào thì phải tính toán. Chỉ đi theo xem như hộ tống đoàn hay trực tiếp tham chiến trên biển, hay đổ bộ tấn công đất liền. Có ba cấp độ để chúng ta tham gia. Nói cho cùng thực đàn Cao Miên là chúng ta đã đụng chạm lợi ích của Pháp, tất nhiên trên danh nghĩa chúng ta chiếm thượng phong. Nhưng nói gì thì thù hằn cũng đã tạo thành. Vậy nên có tham gia hay không tham gia thì chúng ta vẫn phải đối mặt cùng Pháp quốc.

Herbert phân tích rất kỹ cái tình hình rối ren này, nhưng quyền quyết định anh ta lại để cho Friedrich. Dù sao thì Friedrich mới là tổng tư lệnh ở đây.

- Theo tôi nếu đã tham chiến thì nên mạnh mẽ tiến lên, nếu đã xâm phạm lợi ích của Pháp ở Cao Miên mà không có lối hòa giải thì chúng ta không tội gì lặn lội qua Phillippine mà không có hồi báo. Và lại theo như anh mô tả thì quân Đại Nam không hề yếu, họ có thể chiến thắng liên minh Pháp- Tây Ban Nha. Tuy rằng đó chỉ là một phần nhỏ của Pháp thôi. Nhưng Pháp có thể kéo hết Hạm đội ở Bắc Phi và kéo hết 90 ngàn quân pháp qua Đại Nam sao? Nếu họ đã không có được quân lực áp chế hoàn toàn thì tôi tin chắc họ không dám gây chiến tại Đông Nam Á với một nước Phổ có đồng minh là bản địa Đại Nam.

Friedrich có vẻ hơi nghiêng hẳn về việc tham chiến sâu ở Phillippine.

- Không, quân Pháp dám dồn quân mở rộng chiến tranh tại Đại Nam, tôi tin điều đó. Nhưng sẽ là một cuộc chiến không hề dễ dàng với quân Pháp, và họ không muốn dấn vào chúng ta trong hoàn cảnh đó. Ha ha ha... ý tôi nói là đồng minh cũng có lúc có thể buông tay. Quan hệ giữa chúng ta và Đại Nam không đến mức chúng ta sống chết vì họ. Đến lúc đó tôi tin chắc Pháp vì yên lòng chúng ta mà sẽ kí kết một vài hiệp định về Cao Miên thôi.

Friedrich cau mày nhìn Herbert, ông là một quân nhân, ông thấy cách làm của các chính trị gia hơi khỏi quá mức giả dối và xảo trá đi. Ngay mặt còn là đồng minh, đầu tư đến 20 triệu £, nhưng sau lưng có thể bán đứng họ ngay cho được. Có vẻ hơi bức dọc nhưng Friedrich không thể hiện ra ngoài. Ông ta chỉ gật đầu mà nói.

- Vậy tôi quyết định quân Phổ sẽ tham chiến với mức độ cao nhất, hi vọng lúc bàn bạc với vị tướng quân Đại Nam kia sẽ có được số chiến lợi phẩm ti lệ xứng đáng.

Cả hai người này thừa hiểu họ sẽ không bị từ chối nếu tham gia yêu cầu chiến dịch. Cái mà họ quan tâm lúc này là tiền bạc được chia sau chiến dịch mà thôi.

Ngày 25 tháng 3, cả hai bên lại gặp mặt một lần nữa, tất nhiên Friedrich sẽ đề nghị tham gia chiến dịch PHillippine với mức độ can thiệp sâu nhất mà quân Phổ có thể. Sau một hồi thì Diêu thiếu cũng đồng ý với con số 25% quốc khố của Phillippine tại Manila. Đừng thấy người Tây Ban Nha quân đội yếu mà nhầm họ không giàu. Cảng Manila và Battagas là hai cảng quốc tế quan trọng trong đường giao thương Âu- Á. Các thương thuyền đến 35% sẽ ghé qua đây trao đổi hàng hóa, sửa chữa bảo dưỡng tàu cũng như bổ xung nhu yếu phẩm. Tất nhiên số còn lại sẽ cập bến các cảng như Mallaca, Medan của Miến Điện dưới sự đô hộ của Anh.

Anh quốc muốn troll Tây Ban Nha là ý này, vì Anh biết thừa nếu Đại Nam mà tiến vào thì hai cảng biển Manila và Batagas sẽ bốc hơi. Người Đại Nam không muốn Pháp có căn cứ để điều quân đi vào nước họ. Và tất nhiên hai cảng biển trên bốc hơi thì người có lợi nhất dĩ nhiên là người Anh rồi.

Lẽ tất yếu khi có được tiếng nói chung thì Diêu thiếu cũng thật lòng chỉ bảo cách người Phổ có thể quản lý Kog Kong và cũng cung cấp ra cách kiếm tiền bạc triệu cho họ. Trồng cần sa bán cho Diêu thiếu, đơn giản nhất, nhanh nhất kiếm tiền. Diêu thiếu còn nói thẳng, ông có thể thuê tôi chế tác Heroin, còn ông đem bán đi đâu thì tùy, tôi chẳng quan tâm, miễn là các vùng Đại Nam và thuộc địa Đại Nam không được bán là ok rồi. Bán ít đi bán quy lại, Friedrich thì không biết heroin là gì nhưng mà Herbert thì biết rõ mồn một. Đây mới là mối làm ăn mà Herbert muốn đề cập nhảy vào mà không có cơ hội. Nay có được thì hẳn như thấy được chúa trên thiên đường đang vẫy tay chào mình vậy.

Diêu thiếu chơi cái này rất độc, vì ở Châu Âu Diêu thiếu có quyền bán cho một số quốc gia trong đó có liên bang Đức. Vậy Diêu thiếu bán cho Herbert là đúng rồi. Còn Herbert bán đi đâu thì hẳn chịu, đây chính là bảo Herbert đi làm cây gậy ngoáy phân, vì tên này đâu biết hiệp ước giữa Diêu thiếu và Anh. Đến lúc ấy hai bên tranh chấp thì tha hồ mà vui.

Ngày 15 tháng 4 hai thương thuyền lẻ loi trở 100 thanh niên Phillippine đang hùng hục một lòng chiến đấu về đảo Cabra. Trên thương thuyền có 4 ngàn thanh súng các loại cùng lương thực, và quan trọng nhất là 25 thanh pháo cối M62 cùng rất nhiều đạn pháo, thuốc phòng. Xuất phát chậm hơn thương thuyền này một chút là một hạm đội vô cùng khổng lồ. Hạm đội này xuất tập trung tại Huế và xuất phát hướng đi Phillipine. Tổng cộng lần này có đến 17 trung hạm, gần trăm tiểu hạm. Trong đó có 39 chiếc thuộc quân Vạn Ninh, 20 chiếc là của người phổ, gần 50 chiếc lẫn lộn cả tiểu chiến hạm và tàu đổ bộ của triều đình Huế. Hạm đội này đủ sức dọa bất kì thế lực nào tại Đông Á lúc này kể cả Anh quốc. Tất nhiên nếu Anh quốc điều Hạm đội từ Ấn độ đến thì mọi chuyện sẽ khác.

Binh sĩ tham chiến có 3 ngàn quân bộ binh Vạn Ninh, 1 ngàn quân bộ binh Phổ, 4 ngàn quân Huế. Tất nhiên số này là chưa nói đến thủy thủ đoàn và pháo binh. Tại sao phải điều một hạm đội khủng bố và huy động số quân nhiều đến hao tiền tốn của như vậy? Diêu thiếu muốn một là luyện binh. Hai là đánh cho cả Châu Á biết giờ Đại Nam là như thế nào, có dễ chọc hay không. Hắn muốn dẫn mặt Pháp trước thêm hội nghị đàm phán. Để Pháp biết được rằng muốn Ấn được Đại Nam thì phải điều ít nhất là một nửa Hạm đội Châu Phi, mà đánh xong trận thì nửa Hạm đội này còn bao nhiêu cũng chưa biết được. Đến lúc đó thì Pháp hết cửa kêu kéo cùng Anh nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Gia đình chiến

Hạm đội chiến đấu ra so thì chưa biết nhưng đề dọa người thì rất bá cháy. Nhưng khoan hãy đến với tình hình của Hạm Đội Liên quân khổng lồ kia mà quay về người bạn cũ. Hoàng Diêu trung tướng Đại Nam đề quốc, tổng tư lệnh quân khu bắc kỳ. Sau những đợt tiếp tế không biết mệt mỏi của Quang Diêu cũng như triều đình Huế thì quân Đại Nam không còn rơi vào thế trốn chui trốn lủi đánh du kích nữa rồi.

Đánh du kích mặc dù có thể bào mòn sinh lực địch, ngăn cản bước tiến công của quân thù, nhưng cuối cùng thì công thành chiếm đất, quyết định thắng lợi thì vẫn phải dùng đến tổng tiến công. Với 10 ngàn xạ thủ trong tay, với pháo mới, pháo cối. Cộng thêm cả một lượng thuốc súng nhiều chưa từng có tuồn vào Trấn Biên thì Hoàng Diêu cùng Trương Định quyết tâm mở ra một đại chiến dịch, tổng tấn công vào Sài Gòn.

Nên nhớ lần này người Anh vì quyết tâm hỏ trộn Tây Ban Nha nên đã bán cho Diêu thiếu một số lượng khổng lồ thuốc súng. Người Anh lúc này là vua nhập khẩu tiêm tiêu từ Peru, Nói một cách chính xác thì Anh quốc mới là trùm thuốc súng đen. Binh thường Diêu thiếu cũng có thể mua với số lượng đủ dùng thuốc súng đen

từ các mối quan hệ của Robert, và cũng từ Charles Straubenzee của Hongkong. Tất nhiên với mỗi lần ăn heroin cùng nhau phát tài thì Charles Straubenzee rất sẵn lòng giúp đỡ Diêu thiếu trong khoản thuốc súng. Nhưng những hạng mục ấy không thể bằng một góc của công ty Đông Ấn Anh cung cấp. Lúc này hai nguồn thuốc súng chính của Diêu thiếu không ngờ lại đến từ những tên người Anh chết tiết đã ép Diêu thiếu ký hiệp ước bất bình đẳng. Tất nhiên việc ký hiệp ước này có hại cũng có lợi, hại là Diêu thiếu cảm thấy mình mất quá nhiều tiền, nhưng lợi thì cũng rõ ràng khi có được mối quan hệ với Đông Ấn Anh. Vật là Diêu thiếu không nhập thuốc súng với con số ngàn £, hay chục ngàn £, hẳn nhập thuốc súng với con số tính bằng hàng trăm ngàn £.

Bởi vì sao, qua trọng là vũ khí có mà đạn dược không có thì cũng vứt đi, Đại Nam chỉ có các mối khai thác diêm tiêu lẻ tẻ. Dù phục vụ cho tầm 5 ngàn tay súng là cùng. Nói đến pháo mới là thủ phạm đốt thuốc súng nhiều nhất. Nếu chỉ dựa vào bản thân của Đại Nam khai thác diêm tiêu thì đừng phát triển vũ khí cho xong. Lần này Diêu thiếu biết nếu vẫn còn hợp tác cùng Michael Seymour hay hợp tác trong bóng tối cùng John Moore thì đảm bảo Đại Nam không thiếu thuốc súng. Nhưng viễn cảnh phải nhờ vào người khác không thể nào làm Diêu thiếu cảm thấy an toàn cho được nên hẳn có hai hướng giải quyết. Thứ nhất chính là có thể mua được bao nhiêu thuốc súng thì mua bấy nhiêu rồi cất vào kho, thành vật tư chiến lược. Tất nhiên nếu có âm thì cũng có thể xử lý được thoải mái, thuốc súng là hồng không được. Thứ hai đó là hẳn sẽ nhờ Robert đàm phán cùng Peru để mua Diêm tiêu. Mỗi năm chỉ cần chạy hai chuyến mà thôi. Tất nhiên sẽ huy động tất cả các tàu có thể có để mua diêm tiêu. Tầm 50-60 ngàn tấn một năm là đủ dùng cho huấn luyện cùng phát động một hai trận chiến quy mô rồi.

Tất nhiên những lời này nói sau, vì lúc này quân Pháp mới là bên thiếu thuốc súng do hạm đội của họ đã bị què quặt quá nhiều. Cả Nam Kỳ rộng lớn mà Pháp chỉ còn lại tầm gần mười tiểu Hạm, 4 trung hạm và 1 đại hạm. Việc tiếp tế cho các vùng như Sài Gòn Gia Định thì chắc chắn phải dùng tiểu hạm rồi. Nhưng chỉ có mười chiếc qua lại bên cạnh đó còn chịu sức ép của đánh bom liều chết thì thuốc men, đạn dược, lương thực đều là thứ thiếu thốn với quân Pháp lúc này.

Lúc này quân Pháp chỉ có 3 ngàn người cộng thêm 3 ngàn quân lính đánh thuê Phillipine phân ra canh giữ Mỹ Tho và Gia Định. Tất nhiên lực lượng thiếu thốn như vậy là do họ bị thâm hại ở Huế và bị bắt toàn bộ. Louis-Adolphe Bonard biết được tình thế đã không còn bước cứu vãn, anh ta chỉ còn chờ ngày được gọi về Pháp để điều trần trước hội đồng và chịu kỉ luật về những thất bại của mình. Chính vì đó vị tướng Pháp này trở nên chán nản và tuyệt vọng vô cùng, anh ta để lại thành Gia Định cho Francis Garnier một Trung Úy sĩ quan trẻ người Pháp sau đó tự mình lui về Mỹ Tho.

Giờ đây tin vui thắng trận ở Huế đã được truyền đi khắp ngõ ngách Nam Kỳ, chính vì thế tinh thần người Việt yêu nước nơi này vốn dễ mê lại bỗng nhiên dâng trào cảm xúc. Các cuộc khởi nghĩa tự phát diễn lên khắp nơi. Ngay cả một chiến hạm Pháp cũng bị hơn trăm người tập kích trên sông Sài Gòn và thiệt hại nặng nề. Tất nhiên những cuộc khởi nghĩa bằng đao kiếm thiếu quy mô và tổ chức đều thất bại. Nhưng nó đã đẩy lên phong trào yêu nước cuồng nhiệt của người Đại Nam.

Nhận thấy tình hình không thể trì hoãn hơn thì Hoàng Diệu đã cho mở đợt phân công quy mô lớn chưa từng thấy với lực lượng một vạn tay súng. Nói thì 6 ngàn tay súng của Pháp không quá ít so với một vạn tay súng Đại Nam. Nhưng người Pháp phải chia ra trấn thủ hai tỉnh mà Hoàng Diệu chỉ tập trung quân đánh thẳng vào Sài Gòn theo lệnh của Trung Ương.

Đêm ngày 12 tháng 4 sau nhiều trận giao tranh quyết liệt tại các chốt cứ điểm ngoại ô Sài Gòn thì mười ngàn quân do Hoàng Diệu chỉ huy đã ép được 3 ngàn quân Pháp lui vào cố thủ Thành Gia Định.

Rạng sáng ngày 13 tháng 4 khi trời sáng tỏ thì quân Pháp trong thành mới kinh khủng mà nhìn cửa Đông của thành Gia Định đã dày đặc chiến hào. Thì ra trong đêm Trương Định đã suất lĩnh quân lấy bao cát che chắn mà đào giao thông hào kín mặt phía Đông của Thành Gia Định. Các hào chắn này đào khá sâu và rộng nhằm bố trí pháo cối M62. Phải nói Pháo cối là một vũ khí tuyệt vời khi tác chiến ở chiến trường với địa hình lắt nhắt phức tạp như Đại Nam. Ví như trước đây muốn vận chuyển 30 thanh pháo Napoleon III qua sông thì tốn không biết bao nhiêu công sức và phải bố trí thuyền vận chuyển cỡ lớn, cẩn thận vô cùng. Nhưng vận chuyển 30 thanh cối Đại Nam M62 lại là chuyện quá đơn giản, bốn binh sĩ to khỏe vác bằng bằng thanh cối chạy đến bờ sông, ném lên nghe nhỏ và trôi qua. Cái này độ cơ động quá khủng khiếp. Tầm xa 1000 không hề quá tồi, quan trọng là chúng bắn vượt chướng ngại vật. Quân Pháp đã hết sức kinh hoàng đối với pháo cối Đại Nam. Bởi họ chẳng nhìn thấy Pháo binh bố trí nơi nào, chỉ thấy bỗng chốc đạn đại bác nổ ầm ầm trên đầu của họ. Đây là nguyên nhân chính mà các đồn, bốt ở ngoại thành Gia Định của quân Pháp thất thủ nhanh như vậy.

Nói thật thì Pháo cối M62 chưa ổn định, đợt viện trợ thứ hai vào Nam với 15 thanh cối thì bị vỡ hai thanh khi đang tác chiến khiến 5 người tử vong, 8 người bị thương. Nhưng điều đó chẳng làm phai bớt sự nhiệt tình của các chiến sĩ Nam Kỳ với vũ khí quá sức thần kì và phi thường này. Nhỏ, nhẹ, hiệu quả, cơ động, bắn nhanh, uy lực lớn, tầm xa đủ dùng.

Tất nhiên trong nhiều lần độ pháo thì cũng có một số tiểu đội pháo cối bị trúng đạn mà hỏng mất vậy nên số pháo hiện nay của Hoàng Diệu chỉ còn 29 thanh. Nhưng 29 thanh pháo 24 pound đủ để bắn áp chế toàn bộ thành Đông. Thật ra thành Gia Định chỉ còn là cái tên mà thôi. Ngày 18 tháng 3 năm 1859, quân Pháp đốt cháy kho tàng, phá hủy thành Sài Gòn và rút ra để tránh quân triều đình nhà Nguyễn tấn công đánh chiếm lại thành. Chính vì lý do này thành gia định chính mà một khối đồ nát gần như triệt để. Nhưng sau khi chiếm được Đồn Kỳ Hòa thì quân Pháp cũng cho tu bổ một phần Gia Định thành để dự định biến đây thành một quân doanh tạo thành thế y đúc cùng Đồn Kỳ Hòa. Tất nhiên Gia Định thành không còn khả năng phòng thủ cao như trước.

Trong đống đồ nát của cự thành chính là các cứ điểm bố trí pháo binh của quân địch, quân Đại Nam cũng không còn lo ngại đại bác quân Pháp như trước kia mà bắt đầu khai hỏa đấu pháo.

Số lượng Pháo bộ binh gần như tương đương nhau, phía Pháp quân thì có các công sự và tường gạch đồ nát che chắn. Phía Đại Nam thì chui xuống hào công sự bắn lên. Đây đúng thật là một phen đấu pháo gay go.

Súng Cối Đại Nam M62 có một nhược điểm đó là độ chuẩn xác căn chỉnh khá mất công. Chính là do cấu tạo đơn giản không có các bánh quay, trục xoay để chỉnh góc độ. Nếu chỉ nói về sự căn chỉnh để tìm điểm rơi chính xác thì Cối Krupp M61 hoàn hảo hơn nhiều. Chúng có mâm xoay để di chuyển xoay ngang, có chốt vận để chỉnh góc độ pháo. Còn M62 chỉ có thể “gật gù” nhờ các miếng chêm với độ dày, mỏng khác nhau.

Nhưng M62 vẫn hiệu quả khi bắn chùm, tấn công trên diện tích lớn, ý nói ở đây là hỏa lực bao trùm. Ví như đạn pháp 24 pound chứa bi nổ cách mặt đất tầm 1m đến 1,5 m. Đây là đạn sát khí cho bộ binh, vì những viên bi bị bắn đi với chu vi lên đến hơn 10 gây sát thương rất khủng bố.

Vì trốn sâu trong hố bắn lên nên pháo binh Đại Nam an toàn hơn, lại thêm súng cối là loại bỏ qua vật cản mà tấn công nên công sự che chắn của Napoleon III gần như không tác dụng. Đạn cối bắn trượt thì thôi, chỉ cần bắn trúng vì trí thì các công sự che chắn coi như vô dụng.

Độ pháo 15 phút diễn ra, quân Đại Nam bắn nhiều hơn quân Pháp gần 12 lượt. Đây là ưu thế bắn nhanh của súng cối. Lúc này bỗng nhiên tiếng hô hào xung

phong dậy đất vang lên, thì ra Trương Định và Đại đội pháo cối chỉ là thu hút hỏa lực và chú ý của địch. Đòn tấn công chính lại là sự xung phong của 5 ngàn quân từ phía thành Tây.

Quân Pháp đã bị cối đánh co thất tinh bát lạc lại bị tập kích bất ngờ nơi cánh biên nên hoảng loạn vô cùng. Số 200 tay súng bố trí phòng thủ phía Tây không thể can nổi sự xung phong liều chết của năm ngàn người. Tất nhiên qua một loạt súng của quân Pháp thì cũng có hàng tá lính Đại Nam đang xung phong ngã xuống. Tấn công mà, phe tấn công luôn phải chịu thiệt hại lúc đầu.

Nhưng người Đại Nam cũng nổ súng bắt trả, khoảng cách hai bên gần nhau đến vô cùng rồi, lúc này không còn là chiến trường của súng đạn nữa mà là chiến trường của lưỡi lê. Gần 8000 người xông vào nhau đánh xáp lá cà với lưỡi lê sáng loáng đâm vào xương thịt, rồi cán súng, báng súng, nòng súng đều biến thành vũ khí để quất để đập.

Lúc này 3 ngàn quân do Trương Định cũng lao lên, đây là lần quyết tử cuối cùng của họ rồi, lấy lại Gia Định, chiếm hai Sài Gòn được hay không là vào lúc này đây.

Máu, cát, gạch đá, mồ hôi trộn lẫn, người da trắng, người da vàng ôm nhau la hét, họ như những con dã thú thật sự cố tìm cách giết hại lẫn nhau. Chiến trường kiểu này không dành cho những kẻ yếu đuối, chiến trường này dành cho những kẻ liều mạng không sợ chết. Chiến trường này không có tù binh, vì một khi chiến đấu xáp lá cà thì thương vong nghiêm trọng vô cùng.

Tiếng pháo, tiếng khói lửa vang lên từ phía Gia Định thì 1000 lính đóng ở Đại Đồn Chí Hòa (Kỳ Hòa) cũng thấy, nhưng chúng được lệnh án binh bất động cố giữ Kỳ Hòa nên không đi cứu viện mà cũng không rút đi. Nhưng 1000 tên binh sĩ này đã có một quyết định sai lầm nhất trong đời. Vì đến 10 giờ sáng thì Đại Đồn Chí Hòa đã bị hơn 8 ngàn người Đại Nam vây kín, những người này máu me trải đầy trên mặt, nhuộm đen cả chiếc áo lính màu xanh. Ai nấy đều như từ địa ngục chui lên vậy.

Cách đánh của Hoàng Diệu rất máu tanh, chỉ một trận xung phong xáp lá cà vừa rồi thì quân Đại Nam đã nằm xuống hơn ngàn người. Vạn Ninh đánh nam dẹp bắc mấy năm trời mà người hi sinh chẳng quá 200. Nhưng chỉ một tí xúi quẩy Hoàng Diệu đã nướng đi hơn ngàn người. Nhưng cách đánh của Hoàng Diệu lại rất trực tiếp và hiệu quả cao. Ba ngàn quân Pháp dường như không mấy ai chạy được, tất nhiên trong đó phần lớn là lính Phillippine, họ bị đẩy lên tuyến đầu chiến trận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Mở màn chiến dịch Phillippine

2 giờ sáng ngày 15 tháng 4, một đám người da đen nhem thậm thụt nơi cánh rừng thưa bên cạnh tuyến đường sắt nối liền hai thành phố Manila và Batagas.

- Thuốc nổ, tốt, chờ đừng giờ, nổ.

Người nói chuyện là một tên thổ dân người Phillippine, dù là trong bóng tối nhưng vẫn có thể thấy được hàm răng đen nhem đang cười của hắn. Tên này nói tiếng anh một cách miên cưỡng từng chữ một ngắt quãng nhưng ghép lại thì vẫn có thể hiểu nghĩa một hai.

- Tốt lắm, chờ.

Đáp lại hắn cũng là một giọng tiếng anh lơ lớ, cũng ngắt quãng y chang như vậy. Nhưng người nói chuyện không phải là bản địa Phillippine mà là một sĩ quan quân đội Vạn Ninh. Ko Pulaco đủ phách lực, ông không những mời những sĩ quan Đại Nam huấn luyện binh sĩ của ông tâm còn quyết tâm “thuê” họ lâu dài để chỉ huy các nhóm nhỏ chiến đấu của Phillippine. Những “du học sinh” của Phillippine đã tốt nghiệp khóa đào tạo pháo binh ngắn hạn cấp tốc và trở về đảo Cabra 4 ngày trước đây. Tất nhiên Ko Pulaco đã hỏi rất kĩ càng những chiến sĩ đã đi Đại Nam học tập này về tình hình đất nước Châu Á cường đại kia. Và cuối cùng Ko Pulaco đưa ra một kết luận, nếu Đại Nam muốn đánh chiếm Phillippine như người Tây Ban Nha đã và đang làm thì đó là chuyện mà ông cân không nổi.

Chính vì vậy dù có lấy vị tướng quân kia làm con tin để Đại Nam rút quân là này nhưng họ có thể quay trở lại bất kì lúc nào. Đến đây thì Ko Pulaco đành bỏ đi việc cầm con tin thiếu thực tế kia và đánh cược vào nhân phẩm người Đại Nam. Tất nhiên người thông minh như Ko Pulaco thì làm sao có thể đặt vận mệnh tổ quốc của mình vào thứ hi vọng xa vời là “nhân phẩm” kia được. Thật ra ông thừa sức hiểu chỉ có hai con đường để đi. Thứ nhất đó là người Đại Nam nếu chỉ muốn trả thù Tây Ban Nha thì đây sẽ biến thành lần giao dịch đầu tiên và cũng là cuối cùng của Ko Pulaco và Đại Nam. Còn con đường thứ hai là khi Đại Nam hứng thú với Phillippine thì Ko Pulaco sẽ nhận được viện trợ không dứt từ Đại Nam và đồng thời ông sẽ bị Đại Nam khống chế. Hay nói cách khác kể cả Ko Pulaco dành được độc lập trên danh nghĩa cho Phillippine thì Phillippine vẫn là phụ thuộc Đại Nam, có điều người nắm chính quyền danh nghĩa là người Phillippine mà không phải là Hoàng Gia Tây Ban Nha.

Ko Pulaco nguyên chọn cách thứ hai, vì theo ông tính toán thì chỉ cần ông nắm được chính quyền thì ông sẽ có cơ hội để bứt khỏi ảnh hưởng của Đại Nam và khi đó Phillippine sẽ dành được độc lập toàn vẹn. Con đường còn rất xa vời, cuộc kháng chiến còn là trường kì, và người Phillippine cần một sự viện trợ thực sự, mặc dù cái giá đổi lại là mất đi một phần tự chủ. Nhưng dù sao thì vẫn tốt hơn quá nhiều tình trạng không tự do, sống như nô lệ lúc này.

Ý thức được điều đó thì Ko Pulaco không e ngại gì về việc sử dụng triệt để khả năng lãnh đạo tác chiến chiến tranh hiện đại của các sĩ quan Đại Nam. Và ông tính sẽ gửi thêm người thực sự hiểu biết tiếng Anh qua Đại Nam học tập chuyên sâu về quân sự. Còn về khoa học kĩ thuật thì Ko Pulaco không quá lo lắng. Tây Ban Nha cũng mang đến Phillippine không ít nhà xưởng, khoa học kĩ thuật mới. Khi ông thành công ở một mức độ nào đó thì sẽ không thiếu trí thức, kĩ sư người bản địa ra nhập quân kháng chiến.

- Dặn mọi người, nhớ kĩ, tấn công toa tàu, đầu tàu, Đại Nam cần.

Người Sĩ quan Vạn Ninh có lựa chọn từ ngữ để cả hai bên có thể giao lưu tốt nhất. Người thổ dân Phillipine gạt đầu ra về đã hiểu và quay đi dẫn dò đội ngũ phía sau. Những người Phillipine thổ dân quần khổ, còi trần, đầu đội mũ sắt, đi chân trần, nhưng lại buộc thắt lưng da vào eo. Đơn giản có rất nhiều thứ phải đeo ở thắt lưng như túi đạn, thuốc súng. Họ kèm đựng nước nhỏ v.v. Nói chung là Vạn Ninh rất hào phóng với quân bạn. Tất nhiên là những thứ thái ra thì họ không tiếc rẻ mà tặng miễn phí cả.

Nhánh quân phục kích nơi này chỉ lác đác 500 người mà thôi. Trọng binh của người Phillipine chia hai ngả đã phục kích sẵn tại các cánh rừng ngoại ô Manila và Batagas cả rồi. Nếu nhớ đất Phillipine là nhà của họ, là người mẹ đã ôm ấp nuôi họ lớn lên, từng góc ngách dù là nhỏ nhất cũng không khiến những thổ dân này xa lạ gì. Tác chiến nơi đây thì dù có trời tối thui như mực thì những chiến sĩ ái quốc này vẫn có thể tìm đường một cách dễ dàng.

Cùng lúc này ngoài khơi biển Phillipine thuộc đảo Luzon, vị trí liên tiếp giữa Vịnh Manila và vịnh Batagas một hạm đội khổng lồ như từ hư không bỗng chốc xuất hiện nơi đây. Số lượng chiến hạm nơi này phải nói là khổng lồ vô cùng. Nhìn thì nhiều nhưng các chiến hạm này lại rất quy củ mà chia thành ba nhóm lớn.

Nhóm lớn nhất không ngờ đó lại là hải quân hoàng gia Đại Nam với hơn 50 chiến hạm các loại, nhóm thứ hai là hải quân Vạn Ninh với gần 40 chiếc. Nhóm hạm đội ít nhất không thể ngờ tới là của người Phổ. Nhưng nếu thực sự so sánh về chất lượng thì hạm đội Vạn Ninh vượt trội với 10 trung hạm to lớn vạm vỡ.

Nói đến chiến hạm thì cũng phải kể rõ đặc điểm hải quân lúc này của toàn thế giới vẫn đang còn trong giai đoạn xây dựng bán hiện đại. Các danh từ như khu trục hạm, tuần dương hạm, hay tiết giáp hạm vẫn chưa thành hình. Lúc này chỉ dùng kích thước để mô tả các chiến hạm mà thôi. Thông qua kích thước thì có thể phân định thành tiểu hạm, trung hạm, và đại hạm. Thật ra chúng có liên quan rất mật thiết đến các tên gọi hiện đại sau này của biên chế hải quân hiện đại.

Thật ra toàn bộ chiến hạm của thế giới lúc này có bọc sắt, đồng nhưng chúng không phải chiến hạm đóng mới với thiết kế bọc giáp thực sự. Chúng hoàn toàn là các chiến hạm cũ bằng gỗ được đóng từ những năm 1855 trở lại. Sau này đến những năm 1856 thì phong trào bọc sắt cho các chiến hạm nở rộ, vậy nên các chiến hạm gỗ này được lôi ra và phủ thêm một lớp sắt bên ngoài và được gọi với mỹ danh thiết giáp hạm. Nhưng quý vị đừng nhầm, chúng có kết cấu hoàn toàn khác với thiết giáp hạm sẽ được đóng mới vào những năm 1870 trở đi.

Thiết giáp hạm là chỉ những chiến hạm bọc thép tới những năm 1890 trở đi với cái tên tiền-dreadnought và sau đó là dreadnought. Lúc này tất cả các chiến hạm trên thế giới thì tên thật sự của chúng là chiến hạm bọc sắt hay là những chiếc chiến thuyền Frigate bọc sắt mà thôi. Đi tiên phong trong lĩnh vực này là người Anh và người Pháp. Chiếc La Glorie của Pháp và Warrior của Anh đã được bọc thêm một lớp giáp sắt vào những năm 1855. Tất nhiên rồi lên phong trào bọc sắt chiến hạm thì tất cả các chiến hạm gỗ đều được mặc cho một lớp giáp có thể dày mỏng nhiều ít khác nhau.

Nói đến các tiểu hạm lúc này thì có liên quan rất lớn đến lớp khu trục hạm sau này. Đặc điểm của tuần dương hạm là chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bên bờ biển cho mục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ. Và chúng không thể hoạt động độc lập, tất nhiên là không thể tính đến các khu trục hạm hiện đại thế kỉ 21 khi chúng được đóng lớn hơn để có thể độc lập tác chiến (do 1950-1960 tuần dương hạm bị loại khỏi biên chế nên khu trục hạm phải được đóng lớn hơn để đảm nhiệm luôn cả vai trò này). Vậy ra hoàn toàn có thể gọi các tiểu hạm lúc này là lớp tiền-khu trục hạm. Tất nhiên lúc này các “khu trục” hạm được bọc thép khá hạn chế và trang bị hỏa lực hơi yếu. Nhưng nó chính là nhân tố quan trọng để bảo vệ các trung hạm, hay đại hạm tránh các đối thủ nhỏ và nhanh tiếp cận đánh xáp lá cà cùng đại hạm.

Sở dĩ số lượng “khu trục hạm” của hải quân các nước nhiều vô cùng như vậy vì các nguyên nhân. Đóng rẻ, nhiều xưởng đóng tàu quy mô nhỏ ở Châu Âu đều có khả năng đóng thuyền trọng tải 500 tấn đổ xuống sau đó dán thêm một lớp sắt, lắp vào một máy hơi nước thì sẽ biến thành khu trục hạm ngay lập tức. Và lại quá trình thuộc địa cần rất nhiều khu trục hạm để đảm nhận các nhiệm vụ mang tính cơ động, toàn diện, có thể thâm nhập sâu vào lục địa thực dân.

Nói qua “khu trục hạm” tiền thân mà không nói đến tuần dương hạm tiền thân thì quả là thiếu sót. Trong lịch sử, một “tàu tuần dương” không phải là một kiểu tàu mà là một vai trò của tàu chiến. Tàu tuần dương là những tàu, thường là tàu frigate hoặc tàu nhỏ hơn, được giao một vai trò hầu như độc lập khỏi hạm đội; mang ý nghĩa tuần tiễu độc lập, thường là kèm theo những nhiệm vụ như là cướp phá tàu bè thương mại đối phương. Và lúc này trung hạm dường như chính là nhiệm vụ này. Đó các trung hạm bọc sắt thời này hoàn toàn có thể gọi là lớp tiền- tuần dương hạm. Tất nhiên số lượng tuần dương hạm thực sự không thể nhiều được. Lý do đóng các chiến hạm tuần dương đắt đỏ chẳng kém là bao so với đại hạm. Bên cạnh đó sự hạn chế công nghệ nên không có mấy công ty có thể đóng được tuần dương hạm cho cả. Cho nên cả Châu Âu vẫn cong đít phát triển tuần dương hạm như một trang bị mang tính cơ bản của hải quân nhưng số lượng tăng lên rất chậm.

Còn Đại Hạm không nghi ngờ gì nữa nó chính là tiền thân nguyên bản của các tiền-dreadnought và sau đó là dreadnought. Nói một cách khác chúng mới chính xác là khởi nguồn của các thiết giáp hạm khủng bố sau này. Chúng là những tàu chiến vũ trang lớn nhất của hạm đội, thiết giáp hạm thường được sử dụng để chiếm lấy quyền kiểm soát mặt biển và là đại diện cho đỉnh cao sức mạnh hải quân của một quốc gia. Những thiết giáp hạm nổi tiếng có thể kể đến như Yamato của Nhật Bản hay Pennsylvania của quân Mỹ. Tất nhiên với việc phát triển của ngư lôi, máy bay, tên lửa điều khiển thì thiết giáp hạm sẽ bị loại khỏi vòng chiến. Nhưng tại thời điểm lúc này không thể không phủ nhận thiết giáp hạm chính là bá chủ đại dương.

Các quốc gia sở hữu thiết giáp hạm hiện nay chỉ có Anh (17 chiếc), Pháp (11 chiếc), Hà lan (2), Tây Ban Nha (2)... Áo (1 chiếc phục vụ tại biển Bantic) và Phổ không nằm trong nhóm quốc gia có thiết giáp hạm. Nói như vậy để biết rằng Hạm đội liên quân Đại Nam- Phổ tuy số lượng đông đến ngàn ngạt nhưng thật ra họ chỉ có tiền-khu trục hạm và tiền- Tuần Dương Hạm mà thôi.

Nhưng kể cả như vậy cũng không nên khinh thường cỗ thế lực này. Kiến nhiều có thể cắn chết voi. Nếu một hạm đội có thiết giáp hạm nhưng không có đủ một số tàu hộ tống nhất định thì cũng không dám dây dưa với một tập đoàn lực lượng này. Đây chính là ¼ hạm đội cả nước Phổ cộng phần lớn chiến hạm Pháp ở Đông Dương đã bị Đại Nam bắt giữ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 156: Tấn công mọi hướng

5 giờ 30 ngày 15 tháng 4. Tiếng pháo nổ đầu tiên tại cửa ngõ thành phố biển Battagas hiện đại của Phillippine.

Thực sự quân chính phủ do Tây Ban Nha thiết lập nơi này đã quá sơ sẩy trong công tác phòng ngự mặt đất. Họ dựa chính là vào các đồn, bốt được xây dựng tại các điểm cao với hàng rào phòng ngự. Tất nhiên cách làm này rất hiệu quả đối với việc phòng chống các cuộc khởi nghĩa của người thổ dân, cũng như cuộc tấn công quy mô nhỏ của các băng cướp hay hải tặc.

Những đồn bốt nhỏ này sẽ chứa vài chục tay súng, lính canh gác với các lỗ châu mai. Chúng có thể dễ dàng đập tan hoặc chặn đứng một cuộc nổi loạn bằng vũ khí lạnh của mấy trăm người. Hoặc chúng cũng có thể phòng thủ đủ lâu để quân từ pháo đài chính đến tiếp viện khi quân khởi nghĩa quá đông.

Nhưng lần này bot canh gác của Tây Ban nha tại cửa ngõ thành phố Batagas nhận được một cuộc tấn công quy mô chưa từng có bằng... đạn pháo.

Chính sự canh phòng lỏng lẻo của người Tây Ban Nha đã khiến các pháo thủ du học sinh có đủ thời gian, không gian mà bố trí các thanh cối Đại Nam M62 một cách chính chu. Một cái bot canh gác với chu vi gần 900 m vuông hào toàn có thể nằm gọn trong hỏa lực bao trùm của pháo cối. Tất nhiên sự tấn công của quân khởi nghĩa cũng không quá đơn giản, vì đồn canh gác này được xây dựng theo lối lô cốt. chính vì vậy đây dường như là một ô vuông được tường xây kín kẽ.

Pháo cối có được hỏa lực mạnh, bao trùm nhưng đặc tính công phá, xuyên công sự lại kém. Chúng có thể bắn vượt chướng ngại vật. Nhưng đối với phá hủy tường, rào, lại không hiệu quả. Nhưng tại sao sĩ quan chỉ huy Đại Nam biết rõ điểm này mà vẫn cho thực hiện bắn pháo cối dồn dập.

Đây chẳng qua là uy hiếp tinh thần, tạo sự hoảng loạn cho Bốt canh gác mà thôi. Có một số pháo cối Đại nam đã tính toán điểm rơi sao cho mặt va chạm là tường ngoài lô cốt. Chính vì những tiếng pháo nổ ầm ầm, đạn, lửa, bụi, khói bay tứ tung khiến cho 50 tên lính canh gác rơi vào triệt để khiếp sợ và bối rối. những tên binh sĩ Tây Ban Nha hay cả những tên lính gốc Phillippine chưa kịp bình tĩnh lại sau đợt pháo kích khủng khiếp thì một tiếng hét xung phong vang lên. Hơn trăm kháng chiến quân mặc khố cời trần đầu đội mũ sắt từ bụi cỏ ẩn nấp cách đồn bốt tầm 300m lao lên. Điểm đặc biệt là bọn họ chia ra 5 người một tổ đội và trong một tổ đôi bao giờ cũng có một người đeo một gói hình chữ nhật sau lưng.

Tất nhiên một số binh sĩ bên trong lô cốt có thể điềm tĩnh mà bắn hạ những người đang lao lên đó. Một loạt chiến sĩ giải phóng quân Phillippine ngã xuống nhưng không ai dừng lại cả. Họ vẫn quyết tâm lao lên với vận tốc cực nhanh. Từ khoảng cách 300m thì các tay xạ thủ của quân giải phóng cũng nổi súng dồn dập để áp chế các tay súng trong lô cốt. Tuy hiệu quả không cao vì các tay súng trong lô cốt được bảo vệ chặt chẽ và họ chỉ việc ngắm bắn qua các lỗ châu mai. Thế nhưng quá đông tay súng giả phóng quân đồng loạt khai hỏa cũng có tác dụng áp chế nhất định đối với bên trong đồn bốt quân Tây Ban Nha.

Các chiến sĩ lưng đeo hộp chữ nhật đã vượt qua được hàng rào chắn phía bên ngoài lô cốt. Số lượng của họ còn lại cũng chỉ tầm 60 người mà thôi. Nhưng số lượng hộp chữ nhật sau lưng thì không giảm nhiều. Vì nếu có binh sĩ đeo trên lưng hộp chữ nhật ngã xuống thì người bên cạnh sẽ làm thay nhiệm vụ của anh ta.

Cuối cùng thì một số binh sĩ giải phóng Phillippine đã tiếp cận được bức tường xây bằng gạch và xi măng của lô cốt Tây Ban Nha. Họ thành thực kéo xuống những chiếc hộp chữ nhật sau lưng, sau đó lựa chọn vị trí thích hợp mà đặt vào chân tường lô cốt.

Chiếc hộp chữ nhật có một cái đai chắc chắn ở hông, không ai bảo ai, các chiến sĩ Phillippine quả cả giật mạnh các đai này và nhanh chóng chạy giật trở ra. Một loạt tiếng nổ khủng khiếp như trời sập ngay tận thế vang lên. Cả một bức tường mặt đông của lô cốt bị thổi bay nơi tầng một.

Thì ra đây chính là các gói thuốc nổ Dynamite được chế tạo đặc biệt đựng trong các hộp gỗ chắc, bọc vải và được chế tạo như một chiếc ba lô đeo trên vai. Thứ bom liều chết này đã được kĩ sư Vạn Niên chế tạo để dễ dàng sử dụng hơn nhiều. Không cần bật lửa châm ngòi gì cả, chỉ cần giật đai bên hông hộp thuốc nổ thì sẽ kích hoạt nạt nổ đốt cháy dây cháy chậm và gây nổ cho khối thuốc Dynamite 20kg trong hộp. Với chế tạo này thì loại bom liều chết này của Vạn Ninh có thể chống nước khá tốt và sức công phá của 20 kg Dynamite không hề tồi. Chỉ có 5 gói thuốc nổ được kích hoạt đã đủ nổ sập bức tường tầng 1 của lô cốt. Đến lúc này thì vụ nổ đã làm cho quân lính Tây Ban Nha trong lô cốt quá choáng váng không còn sức kháng cự. Cả trăm chiến sĩ kháng chiến xông lên và đột nhập vào bên trong, kết quả có thể nghĩ đến cho vài chục lính chính phủ bên trong lô cốt này.

10 giờ sáng, nơi phục kích bên đoạn đường sắt nối liền Manila và Batagas. Cách địa điểm phục kích tầm hơn 500m một tiếng súng bồng nổ vang. Tất nhiên đây là tiếng súng báo hiệu gì đó cho nhánh quân đang phục kích rồi.

- Kéo lên.

Gã thiếu úy sĩ quan Đại Nam ra lệnh, ngay lập tức mấy tên binh sĩ người bản địa Phillippine vội vã kéo lên chiếc dây thừng. Ở giữa đường ray sá chạy qua có hai thanh sắt có ngàm móc từ từ nhô lên cao. Thì ra đây chính là bố trí của quân kháng chiến. Tiếng súng kia báo hiệu là đoàn tàu có trở lính từ Manila đi đến, chính vì vậy mà họ mới dựng lên cái bẫy này.

Suốt mấy tiếng đồng hồ phục kích nơi này đã có hai đoàn tàu chạy qua, nhưng trong đó một là trở khách, một là chở hàng hóa mà không phải quân lính tăng viện cho Batagas từ Manila.

Đầu tàu động cơ hơi nước GKB 661 ầm ầm nhả khói mà lao băng băng trên đường ray. Nó không ngờ đến có một mối nguy hiểm chết người đang rình rập phía dưới mặt đất đang chờ đợi nó đấy. Không ngờ đến Tây Ban Nha thực dân tại Phillippine cuộc sống cũng khá quá chứ. Vậy mà họ có thể nhập khẩu được cả đầu máy xe lửa hơi nước khá hiện đại của Mỹ. GKB 661 là một loại đầu máy hơi nước khá hiện đại được phát triển những năm 1858, với công suất 120 mã lực có thể kéo được đoàn tàu trọng tải tầm 50 tấn. Đây cũng là một đầu máy thuộc dạng khá hiện nay trên thị trường. Trọng tải này GKB 661 có thể trở tới cả tầm 300 người với 7-8 toa tàu nhẹ.

GKB 661 lướt qua vị trí đặt bẫy, và lập tức cản ngăn phía gầm của nó bị ngàm móc sắt bắt được chính vì thế đầu tàu hỏa kéo lê theo một sợi dây thừng. Dây thừng này dài cỡ 15 m mà thôi, tất nhiên đoạn cuối của dây có buộc chặn vào đai kích nổ của thuốc nổ Dynamiter tròn dưới đường ray.

Thật sự để tấn công một đoàn tàu hỏa thì không cần dùng quá nhiều thuốc nổ, chỉ cần nổ hông đường ray là được rồi. Một tiếng nổ lớn vang lên ở ngay toa chính

giữa đoàn tàu, cả đoàn tời hỏa lúc này như một con giun đang ung dung bò bỗng nhiên bị một thanh gỗ vụn xoắn vào khúc giữa, khiến nó vụn vụn rồi lật tung tằm thân. GKB 661 khỏe mạnh vẫn cố sức kéo lê những toa tàu đã bị vụn xoắn, bị lật tung khỏi đường ray, và lẽ dĩ nhiên là bản thân GKB 661 cũng bị trọng lượng phía sau với ma sát cùng mặt đất kéo ngã. Cả đoàn tàu trượt đi trên mặt đất, oằn oại một khoảng rồi yên lặng.

Các chiến sĩ quân Kháng chiến Phillippine lúc này mới hoan hô mà lao ra từ nơi ẩn nấp hai bên đường, công việc của họ lúc này đơn giản là thu thập tù binh cùng vũ khí của bọn chúng. Sau tai nạn khủng bố kia thì 300 binh sĩ của Manila còn sống đã là quá may mắn rồi, lấy đâu ra sức lực để phản kháng cho được. Những người còn sống ấy không ai là không bị thương chỉ khác nhau là nặng hay nhẹ mà thôi.

Các binh sĩ kháng chiến Phillippine rất thành thực lột bỏ quần áo của đám người này để, trang bị cho chính bản thân. Không phải họ thiếu quần áo mặc mà đây là kế hoạch tiếp theo trong liên hoàn kế mà người Đại Nam đã giảng dạy một cách tỉ mỉ cho họ.

30 chiến sĩ “Tây Ban Nha” người bản địa bỗng chốc xuất hiện và trùng điệp tiến về Batagas “viện trợ” thành phố này “chống lại”...”phản quân”.

Cũng không chênh lệch nhiều lắm thời gian, lúc này đây hạm đội Tây Ban Nha viện quân cho Batagas cũng đã tiến lên được ¾ đường, chỉ còn tầm 40 km nữa họ sẽ tới được Vịnh Batagas và sẽ đổ quân để đập tan nhóm “phiến loạn” đang cả gan bao vây pháo đài Batagas.

Nhưng lúc này từ xa xa thì Hạm đội Tây Ban Nha đã nhìn thấy một hạm đội khác có số lượng tương đương cùng bản thân đang neo đậu nơi đó. Lúc này Hạm đội Tây Ban Nha có 2 tuần dương hạm và 6 khu trục hạm, đồng thời theo đó còn có 8 tàu đổ bộ. Nói đến tàu đổ bộ thì thực tế là các thuyền vận binh hơi nước, kết cấu của chúng khá tương tự các “khu trục” hạm lúc này. Chỉ có một số đặc điểm đó là hỏa lực dường như không có hoặc yếu như sên, vỏ không bọc thép để tăng khả năng vận chuyển binh. Nói chung đây là những chiến hạm dễ bị tấn công và phá hủy nhất và cần được bảo vệ. Không hiểu sao người Tây Ban Nha có rất nhiều các tàu đổ bộ, đây cũng là lý do vì sao mà Pháp thuê một lượng lớn tàu đổ bộ của Tây Ban Nha để tấn công Huế.

Thật ra không có gì khó hiểu cả. Tây Ban Nha đã thực dân Phillippine từ lâu. Mà Phillippine là một quần đảo rộng lớn với nhiều đảo tách biệt. Để đàn áp các cuộc nổi dậy của dân bản địa tại các hòn đảo này mà Tây Ban Nha đã co xây dựng một lượng lớn các tàu vận quân như vậy.

Các Chiến Hạm Tây Ban Nha chưa kịp định thần để biết đây là địch hay bạn thì các chiến hạm không cờ xa lạ này bỗng nhiên khởi động bắt đầu di chuyển. Tất nhiên sự việc còn chưa kết thúc, Từ mặt hướng đông thì một Hạm đội đông nghẹt cũng từ những chấm nhỏ nơi chân trời dần dần lớn ra. Tính theo vận tốc dự đoán thì khoảng 30 phút sau các chiến hạm nơi chân trời kia sẽ tiếp cận được hạm đội Tây Ban Nha.

Đại tá hải quân Palanca của quân Tây Ban Nha lập tức biết được rằng hạm đội của ông đã rơi vào bẫy, những kẻ đang tiến tới kia không thể nào là hảo hữu, họ lại càng không thể nào là những tay du lịch dừng mỡ điều cả hạm đội khổng lồ đi ra biển Phillippine để chơi bời. Nhớ đến tin báo thất trận của liên quân Pháp _Tây Ban Nha tại Đại Nam và chiến hạm bị bắt hết thảy Palanca có thể đoán ra lai lịch phần nào đó của Hạm đội không cờ quạ này.

Quyết định của Palanca là chạy thật nhanh, và chạy ngay về Malina. May mà dựa vào hàng phòng ngự bờ biển của Manila mới có thể cầm cự được với Hạm đội khổng lồ trên. Tất nhiên Palanca không biết lúc này đây Manila cũng đang oằn mình lên chống đỡ sự tấn công khốc liệt của 4 ngàn quân kháng chiến do Ko Pulaco chỉ huy.

Palanca chính là một trong những tên sĩ quan Tây Ban Nha đã tham gia trận đánh tại đồn Kỳ Hòa (Chí Hòa). Nói về kinh nghiệm xa trường thì Palanca không hề kém. Hạm đội Tây Ban Nha dựa vào lợi thế đang có gia tốc sẵn mà rất nhanh quay đầu bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hỗn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Manila thất thủ

Ngày 20 tháng 4 năm 1862, là cờ Kháng chiến của quân Phillippine tung bay trên pháo đài Manila loang lổ vết đạn. Cuộc tấn công “giải phóng” Manila và Batags diễn ra quyết liệt trong 4 ngày đêm dằng dặc cuối cùng cũng có kết quả sau cùng, rạng sáng ngày 16 tháng 4 quân Tây Ban Nha trong pháo đài Batagas bị tiêu diệt với kẻ sách đánh tráo quân tiếp viện dựa vào đêm tối mập mờ mà đi vào hàng phòng thủ của pháo đài rồi tấn công quyết liệt. Tất nhiên 3 ngàn quân đang bao vây Pháo đài Batagas cũng nhận cơ hội mà xông vào. 1 ngàn lính thủ trong pháo đài Batagas thất bại triệt để và bị bắt gọn.

Lúc này đây kháng chiến quân Phillippine để lại một ngàn người canh giữ Battagas, còn lại tiến quân ngày đêm vượt 120km để đến Manila bằng đường bộ.

Trong lúc này thì Hạm đội khổng lồ của Đại Nam đã kéo hai chiếc tuần dương Hạm tàn tạ của quân Tây Ban Nha vào cảng Manila. Trận hải chiến quy mô đầu tiên của hải quân Đại Nam đã diễn ra tại bờ biển Phillippine. Trong trận chiến này thì hải quân Prussian không hề tham chiến. Điều thiếu muốn dành cơ hội luyện binh cho người Việt.

Ngày hôm đó sau khi Đại tá Palanca của Tây Ban Nha cho chiến hạm quay đầu chạy về Manila được tầm 50km thì bị chặn đầu bởi nhánh hải quân Vạn Ninh. Lần này liên quân Đại Nam -Prussia đã mất công bố trí toàn diện như vậy thì làm sao có thể để cho chiến hạm Tây Ban Nha chạy thoát. Thật ra từ lúc quân Tây Ban Nha xuất cảng thì đã có các thương thuyền ma mãnh trong hải cảng theo dõi, dọc tuyến đường đi của hải quân Tây Ban Nha cũng thi thoảng “vô tình gặp một vài thương hạm dọc ngang Manila và Batagas. Tất nhiên điều này không khiến quan Tây Ban Nha nghi ngờ, vì hai nơi này vốn dĩ là quốc tế cảng, số lượng thương thuyền vào ra nhiều lắm. Các thương thuyền này khi gặp được thuyền Tây Ban Nha đi qua sẽ tăng tốc mà lao đến vị trí chỉ định sẵn để báo tin cho liên quân Đại Nam- Prussia. Vậy ra Vạn Ninh hạm đội mới có thể đón đầu hạm đội Tây Ban Nha chạy trốn về Manila.

Tất nhiên Palanca không chịu chết như vậy, ông ta quyết định thật nhanh là chiến đấu để đực thủng hạm đội trước mặt rồi lao về Manila. Nói về kinh nghiệm hải chiến hiện đại thì Quang Cán thua Palanca, nhưng nói về số lượng chiến Hạm, chất lượng đại bác thì phe Vạn Ninh là vượt trội. 9 tuần dương hạm 38 khu trục hạm đánh với 3 tuần dương hạm cùng 6 khu trục hạm. Đây rõ ràng là lấy thịt đè người, nhưng Điều thiếu muốn một trận lấy thịt đè người này để luyện binh.

Không một ai điên mà đem số lượng quân ngang nhau đi luyện binh cả, cái ấy là nường binh thì đúng hơn.

Vạn Ninh tuy hải chiến hiện đại kém kinh nghiệm, nhưng họ có một thế mạnh đó là kĩ thuật cao, luyện tập chuyên nghiệp thời gian dài. Cộng thêm với mỗi chiến hạm đều có một tham vấn là sĩ quan hải quân Prussia chính vì vậy đội hình cánh nhọn của Vạn Ninh hải quân triển khai rất thành thực trên biển với số lượng chiến hạm vô cùng lớn như vậy.

Hai bên hạm đội Vạn Ninh và Tây Ban Nha dần dần tiếp cận nhau, và điều gì đến cũng phải đến. Một màn đấu pháo khốc liệt giữa hai bên diễn ra. Những cái gì xem trên phim đều là nói phét cả, nào là những quả pháo bắn hình cầu ào ào từ rất xa ào ào này nọ là chém gió do các ông đạo diễn nghĩ ra mà thôi. Nhất là mấy ông đạo diễn người tàu lại càng nghĩ đến vô lý tột. Thật ra đấu pháo hải chiến thực tế là 100% bắn thẳng, tức là góc bắn ngang, khoảng cách không xa.

Cứ nói pháo xạ trình 1600m, 1800m, 2000m... nhưng đây là tính trên mặt đất mà thôi. Vì pháo trên bộ là đặt trên nền đất cứng không gặp phải các chuyển động bất thường nên có thể bắn chuẩn xác với các khoảng cách lý tưởng nói trên.

Nhưng chiến Hạm trên biển sẽ gặp phải 6 chuyển động trong không gian: chuyển động dọc, chuyển động ngang, chuyển động lên xuống, quay quanh trục đứng, quay quanh trục dọc, quay quanh trục ngang. Lúc này có mà bỏ tổ xư pháo binh nào có thể căn được mà bắn theo đường parabol cho được.

Mà bắn pháo thì không phải lúc nào muốn bắn cũng được. Đối với pháo bên mạn thì phải bắn khi mạn đó dập dềnh theo sóng cao hơn mạn đối diện và lên đến cao nhất mới được bắn. Lý do đơn giản, nếu bắn lúc mạn đang di chuyển lên thì phản chấn của pháo ngược với chiều nhô lên của mạn, sản phẩm nào chịu cho nổi. Nhưng nếu bắn pháo lúc mạn thuyền đang di chuyển xuống thì hai lực tác động sẽ cùng chiều với nhau, ôi thôi thuyền sẽ lắc lư vô độ.

Tất nhiên những ảnh hưởng tiêu cực trên với các chiến hạm tuần dương cỡ lớn, và các thiết giáp hạm thì có giảm đi đôi chút. Nhưng để bắn đường Parabol là không có được. Tất nhiên đây là giới hạn cho các pháo bên. Nhưng pháo chính ở mũi và đuôi chiến hạm thì tác động này sẽ bớt đi vì chuyển động theo chiều dọc của chiến hạm thường ổn định hơn, chính vì thế các pháo thủ tốt vẫn có thể tự tin bắn các viên đạn parabol với độ chuẩn xác... không cao, lấy may mắn và hi vọng làm chính.

Nói vậy để nêu ra rằng lúc này đấu pháo phần lớn là dựa vào bắn thẳng vào đối phương với khoảng cách hiệu quả là 1000 m trở xuống. Nhưng 1000 m thì khả năng xuyên giáp của các loại pháo trang bị trên chiến hạm lúc này là vô cùng thấp. Vậy ra khoảng cách để độ pháo thực sự lại bị rút gần xuống còn dưới 500m. Lúc này đây thì đôi bên sẽ độ xem ai pháo khỏe ai giáp tốt, ai nhiều pháo hơn, và ai may mắn hơn. Tất nhiên đây là chiến thuật trâu bò húc phò biển. Còn nhiều chiến thuật khác như dùng tốc độ từ xa ngoài 1km tiến hành bắn áp chế diện rộng. Nhưng xác suất trúng đạn thấp lắm nên cần nhiều chiến hạm, nhiều pháo mới có thể tiến hành được.

Tất nhiên lúc này Vạn Ninh đang là người nhiều chiến hạm, nhiều pháo nên họ giữ khoảng cách mà bắn áp chế từ ngoài 1000m. Và rõ ràng với số lượng lớn pháo Krupp với tầm xa vượt trội thì Vạn Ninh đang chiếm ưu thế hoàn toàn. 1000m thì pháo Krupp với tầm xa 2500m vẫn có thể bắn thẳng hiệu quả. Tuy rằng xuyên giáp tỉ lệ thấp nhưng vẫn có nhiều quả pháo có thể bắn thẳng vào sản phẩm, cột buồm và ống khói.

Trọng điểm chiếu cố của pháo thủ Vạn Ninh là 6 khu trục hạm cùng 8 thuyền đổ bộ của quân Tây Ban Nha. Vì những chiến hạm này giáp mỏng, lò hơi lộ một phần trên sản phẩm nên rất dễ bị phá hủy. Sau một lượt lướt qua nhau thì chỉ có 2 tuần dương hạm của người Tây Ban Nha có thể xông qua, nhưng cột buồm của chúng đã bị hư hại nặng nề và tốc độ giảm xuống thảm thương. Một tuần dương hạm khác của Tây Ban Nha không hiểu sau bị đục bụng cả lớp bọc giáp sau đó lò hơi bị bắn nổ. Có lẽ chiến hạm này quá xui xẻo ảm trùng quá nhiều đạn đến nỗi lớp thiết giáp bên mạn bị nổ bung ra, sau đó một viên đạn xuyên qua lớp gỗ mà nổ ngay tại lò hơi.

Tuần dương hạm lúc này rất khó bị bắn thủng lò hơi, không ngờ đến một chiếc chiến hạm Tây Ban Nha có thể gặp phải tình trạng này. Sau khi chạy qua đội hình 9 tuần dương hạm 38 khu trục hạm của quân Vạn Ninh thì 6 khu trục hạm cùng các tàu đổ bộ của Tây Ban Nha đều phải nằm lại. Bọn họ bị dính quá nhiều pháo từ cả hai bên mạn tàu mà không thể gắng gượng được hơn. Chúng đã phải dừng lại mà trôi theo quán tính mà thôi. Trên các chiến hạm này lửa đang bốc cháy ngùn ngụt, các thủy thủ còn sống thì đang thì nhàu nhay xuống biển. Mặc dù họ biết nhảy xuống biển thì kết quả cũng chẳng tốt hơn là bao.

Bên phía quân Vạn Ninh không phải không có thiệt hại. Các tuần dương hạm Vạn Ninh thì không có ngại gì, lớp thiết giáp của họ rất tốt. Nhất là tuần dương hạm của người Phổ, phải nói là đạn đại bác của Tây Ban Nha với khoảng cách 1000m bắn vào chả khác gãi ngứa là bao. Nhưng các khu trục hạm thì khác, khu trục hạm nhập từ Prussia còn tốt, với lớp thiết giáp kahs dày dặn chúng chỉ chịu những tổn thất nhỏ nhoi có thể khắc phục được. Nhưng có hai khu trục hạm made in Pháp với lớp thiết giáp mong manh đã chịu hư hại nặng nề, cũng may là chúng chưa có vỡ lò hơi. Hai chiếc khu trục hạm này là ần đủ một lượt đạn của tàu Tuần dương Tây Ban Nha, không chìm luôn đã là phúc tổ bảy đời rồi. 15 thanh pháo 12 pound một bên mạn thuyền tuần dương Tây Ban Nha cũng không phải đùa.

Hạm đội Vạn Ninh không quay đầu đuổi theo quân Tây Ban Nha mà họ chia cánh tách ra, bởi lẽ hạm đội Huế đã từ phía sau mà lao lên. Để tránh va chạm thì quân Vạn Ninh đành phải tránh hai bên cho quân trung ương làm việc.

Và tất nhiên 2 chiến tuần dương hạm Tây Ban Nha bị bắn hỏng cột buồm không thể thoát nhanh nên bị đuổi kịp. Chuẩn đô đốc hải quân Nguyễn Chi Long hưng phấn ra lệnh cho các chiến hạm nã pháo ầm ầm vào đối phương què quặt. Điều thiếu như muốn là lên: “Đem mày, bắn hỏng lấy gì ra mà dùng”.

Cũng may hai chiến hạm này cũng mạng cứng mà không có vỡ lò hơi. Xem ra thân tàu có vỡ có nát thì vẫn khôi phục được, có cái là hơi tốn tiền xui. Nhưng mà Điều thiếu ghét bỏ rồi, hai con thuyền nát đơ bỏ vứt cho Huế triều, muốn dùng thì tự sửa mà dùng.

Hạm đội liên quân kéo hai cái thuyền nát cộng với 2 khu trục hạm bị thương đi vào Vịnh Manila. Lúc này thì trên các pháo đài phòng thủ bờ biển Manila đã dăng đầy cờ của quân kháng chiến báo hiệu rằng nơi đó đã bị khống chế.

Nói thật không có quân kháng chiến thì việc Liên quân chiếm đóng Vịnh Manila sẽ rất mệt mỏi. Đối với phòng thủ bờ biển thì khác hẳn pháo bố trí trên thuyền chiến hoặc bộ binh pháo. Nơi này phải cần có pháo tầm xa và cực kì lớn. Các thanh siêu pháo này sẽ được đặt trên nền đất cứng chịu được phản lực kinh khủng của pháo. Thật ra đối với phòng thủ bờ biển mà nói người ta hay xây cảng trong những vịnh kín: ví dụ như vịnh Đà Nẵng, Vịnh Cửa Lục, Vịnh Cửa Việt (Huế). Vậy nên pháo đã đặt ở nơi hiểm yếu và số lượng pháo được tính toán sao cho bao phủ toàn bộ cửa vào vịnh, dưới mức độ bắn rất của pháo phòng thủ thì thường tàu khó lòng tấn công vào. Và hệ thống phòng thủ của Vịnh Manila và Batagas cũng như vậy. Chính vì lý do này các binh sĩ kháng chiến Philippine được lệnh phải đánh chiếm các vị trí pháo này trước, còn pháo đài Manila thì cứ để đấy tính sau.

Tất nhiên chiến lược tại Batagas lại là chiếm pháo đài trước vì Hạm đội liên quân không có đồ bộ vào vịnh này.

Chiến đấu trên bộ thì không có nhiều phức tạp. Hạm đội chiếm đóng vịnh Manila trong chớp mắt, nội bất xuất ngoại bất nhập. 3 ngàn quân Vạn Ninh lên bờ thêm vào đó là 4000 quân triều đình Huế, 1000 quân Phổ. Lại có thêm 4 ngàn người Phillippine quân khố nghĩa, 12 ngàn quân bao vây pháo đài 2000 người Tây Ban Nha. Cùng với đủ loại đại pháo liên tục công kích vào chiếc pháo đài tội nghiệp kia.

7 giờ sáng ngày 19 tháng 4, Pháo đài Manila đầu hàng. Nhưng lúc này rắc rối và dạn nứt trong mối quan hệ Đại Nam - Phillippine mới phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 158: Rạn nứt không thể hàn gắn

Chuyện rạn nứt quan hệ giữa Đại Nam và Phillippine bắt đầu khi quân Đại Nam bắt đầu cho gỡ bỏ các nhà máy, công xưởng tại Manila và chất lên thuyền đưa về Đại Nam. Lần này Điều thiếu không cần phải thuê tàu trọng tải của thương nhân Anh, vì số thương thuyền người Đức đến Vạn Ninh quá nhiều, vậy nên Điều thiếu chính là nhờ thương thuyền của họ. Chính lũ này là lũ thám báo về lộ trình hạm đội Tây Ban Nha đó.

Liên quân Đại Nam- Prusian công phá Manila thủ phủ Phillippine, Juan Antonio Martínez công vương của Phillippine phải đầu hàng vô điều kiện. Tất nhiên là nội các chính quyền thuộc địa Tây Ban Nha đặt tại Phillippine bị hốt tron một mẻ. Thật ra binh lực ở Manila vào thời điểm bình thường không quá yếu như vậy. Nhưng họ đã tốn đến 4 ngàn quân cho Nam Kỳ chiến tranh, lại điều thêm 6 ngàn quân cho trận chiến ở Kinh thành Huế và bị bắt trọn. Sau đó Batagas đánh điện tín cầu cứu thì họ lại gửi 300 quân bộ theo đường xe lửa tiến đến cứu viện, đường thủy thì 700 quân cùng Hạm đội. Manila nghĩ rằng đây đơn giản là một cuộc nổi loạn của người bản địa mà thôi. Nhưng họ không ngờ được mình bị troll bởi Anh quốc. Mà lại còn bị Liên quân Đại Nam- Phổ làm con dao mổ trong tay người Anh sẽ thịt họ.

Chính vì vậy số quân ở một thủ phủ như Manila lại thể thâm chí có 2500 quân mà thôi. Liên quân Đại Nam- Phổ lao đến trong tình hình mà Manila hư không nhất, các đườn dây liên lạc của họ đã bị đánh phá. Các tỉnh khác của Phillippine thì quân đội cũng lèo tèo không có là bao, cực chẳng đã Juan Antonio Martínez đánh đầu hàng và muốn bàn điều kiện chuộc bản thân. Tất nhiên ông sẽ hi vọng đến một cuộc đàn áp đẫm máu của quân chính phủ đến từ Tây Ban Nha nước mẹ.

Liên quân Đại Nam- Phổ chẳng quan tâm gì đến Juan Antonio Martínez và nội các, họ vút hẳn cho Ko Pulaco giải quyết. Cái mà liên quân quan tâm là cướp bóc, họ đến đây là vì tiền mà không phải vì chính trị thực chất lại càng không phải là vì giúp quân bạn giải phóng dân tộc.

Liên quân thu được rất nhiều tiền vàng, bạc, cùng trang sức, các vật quý báu, tranh vẽ v.v... nói chung là đến bàn ghế xa hoa của “cung điện” Juan Antonio Martínez cũng bị Điều thiếu thu cả. Hắn thấy mấy thằng Tây Ban Nha này ăn chơi quá sung sướng rồi, đồ đạc mỹ thuật đẹp đẽ hết mức. Hắn dự kiến dọn hết về trang trí cho nhà mình, một ít chia cho Tự Đức dùng cho ông ta bớt lạc hậu đi. Tổng số tiền mặt hiện kim cộng châu báu thu được ở Manila thành phủ lên tới 4 triệu £. Điều thiếu đúng như hứa hẹn trả cho Phổ số hiện kim trị giá 1 triệu £, tất nhiên là cống nạp về cho Tự Đức 1,5 triệu £. Lão cựu hoàng này đang nghèo kiệt xác vì chiến tranh liên miên rồi, nên Điều thiếu cũng rất xõng xênh với lão. Có số tiền này ít ra Huế đủ mua vô số các công nghệ rác của thương nhân Đức. Đến lúc đó Miền Tung Kỳ ít ra cũng có chút công nghiệp hóa a.

Chuyện đến lúc này vẫn tốt đẹp, vì đó là thỏa thuận của Điều thiếu và Ko Pulaco rồi. Nhưng khi người Việt bắt đầu gỡ các nhà xưởng, máy móc mang đi thì lại gặp sự phản đối quyết liệt của người Phillippine.

Sự việc đó là sự tháo gỡ các nhà xưởng, vận chuyển lên thương thuyền bao giờ cũng rất lâu. Trong khoảng thời gian này không ngờ Ko Pulaco lại thành lập chính phủ lâm thời tại Manila. Mà không ngờ hơn là người dân bản địa Phillippine rất nhiệt tình tham gia cùng Ko Pulaco. Số lượng trí thức ra nhập chính phủ lâm thời của Ko Pulaco tăng lên chóng mặt chỉ trong vài ngày. Chuyện không ngờ còn rất nhiều, ví như Ko Pulaco lại chọn là nền quân chủ lập hiến với ý nghĩ tăng mạnh đoàn kết dân tộc, giảm mâu thuẫn các thành phần xã hội khiến cho các nhà tư bản, tiểu tư sản có nguồn gốc Phillippine bản địa hay mestizos (hỗn huyết Tây Ban Nha- thổ dân Phillippine) đầu nhập vào chính phủ. Con mẹ nó cuối cùng cái chính phủ bố lão này lập ra hội đồng chính phủ lâm thời và phản đối hành động cướp bóc của Liên Quân.

Chính phủ lâm thời hội đồng coi các nhà máy, cơ sở hạ tầng tại Manila và Batagas là của họ và phản đối mạnh mẽ hành động “cướp bóc trắng trợn” của Đại Nam và Prussia. Thỏa thuận của Điều thiếu và Ko Pulaco là nói miệng nên họ không đồng ý với những điều đó. DCM rau má đậu xanh, Điều thiếu lập tức dừng lại các hành động bóc rở hàng hóa mà tập trung binh lực lại. Hội đồng chính phủ lâm thời Phillippine đã tổ chức các cuộc biểu tình với hàng ngàn người giơ cao khẩu hiệu “Chống đối Đại Nam cướp phá Phillippine”. Đây là sự phản bội mang tính cơ bản của người Phillippine.

Nói ra cũng tội cho Ko Pulaco ông ta muốn nhanh chóng thành lập chính phủ mà quên mất hệ lụy sau đó sẽ phức tạp ra sao. Những tên trí thức ròm trong hội đồng kia lúc đấu tranh dành chính quyền thì không biết đang chui nơi nào mà run như cây sậy. Đến lúc thành lập hội đồng chính phủ thì lại nói như pháo rang này nọ với luận điệu bảo vệ quyền lợi quốc gia.

Điều thiếu không nói nhiều mà chỉ huy binh sĩ chiếm đóng các nơi hiểm yếu bố trí công sự cùng vận chuyển đại pháo từ chiến hạm lên bờ. 9 ngàn Liên quân lập tức rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu và sẽ đập tan cái chính phủ mới ra đời của người Phillippine. Tình hình trở nên căng thẳng tột độ. Ở trong vương cung có một thiếu nữ chứng kiến tình hình trên mà đau khổ lấy nước mắt rửa mặt.

Điều thiếu ra một tối hậu thư cuối cùng. Ngày 26 tháng 4 ngồi xuống đàm phán hai bên nếu không thì Liên quân sẽ nổ súng tấn công, và lúc đó Đại Nam sẽ đem quân tràn qua Phillippine với số lượng không chỉ có 9 ngàn người như lúc này.

Lúc này thì hội đồng non trẻ mới ngỡ ngàng mà nhận ra, Đại Nam cũng là đế quốc như bao nhiêu đế quốc khác, có chăng là họ xuất thân ở Châu Á mà không

phải Châu Âu xa xôi thôi. Mà đã là đế quốc thì bản chất là tàn bạo và cướp phá, có hai loại cướp phá một đó là cướp của không giết người, tức là mày để yên anh cướp thì anh không giết. Hai là vừa cướp của vừa giết người, tức là mày mà chống cự là bổ giết xong cướp.

Hai bên bắt buộc phải ngồi xuống đàm phán. Lập luận của Điều thiếu đó là hẳn chỉ lấy tài sản thuộc chính quyền Tây Ban Nha vì họ nợ Đại Nam trong cuộc chiến tại Huế. Những tài sản đó chẳng liên quan gì đến tân chính phủ Phillippine sắc. Tất nhiên đây là lý sự cùn, khi tân chính phủ lên ngôi thì mọi vật tư của chính phủ cũ sẽ cho họ tiếp quản.

Vậy là đại diện hội đồng chính phủ lâm thời Phillippine nhao nhao cái lảo.

Điều thiếu không nhiều thời gian dài dòng vì quân Pháp chắc cũng sắp đến rồi, vậy nên hẳn tuyên bố một câu xanh rờn: “Quốc vương Ko Pulaco của các người đã thỏa thuận như vậy, tuy chỉ là nói miệng nhưng hẳn có thể ra làm chứng, nếu hẳn nói một câu không phải tôi sẽ đi ngay khỏi bàn đàm phán”. Tất nhiên ai cũng hiểu kết quả ngay sau đó của việc “đi ngay” này. Đó chính là binh đao khỏi lửa gặp nhau.

Và tất nhiên Ko Pulaco không dám lật lọng mà phải thừa nhận những thỏa thuận trước đó. Nhưng Ko Pulaco rất nài nỉ Điều thiếu giảm bớt hành vi “dọn dẹp” vì Phillippine cần các công xưởng, nhà máy cũng như đường sắt để tái thiết đất nước.

Tất nhiên Điều thiếu cũng biết đủ mà dừng, hẳn cũng muốn cho Ko Pulaco chút mặt mũi để còn lãnh đạo hội đồng. Tất nhiên Điều thiếu ý đồ cũng không tốt đẹp gì, hẳn muốn Tây Ban Nha phải nường quân vào Phillippine ảm không đủ sức để hỗ trợ Pháp trong vấn đề Đại nam. Mà khéo có khi Pháp lại còn phải trợ giúp ngược lại Tây Ban Nha để dành lại Phillippine ấy chứ.

Chính vì lẽ này mà hội nghị lại chuyển qua cò kè mặc cả là chuyển gì để lại gì. Tất nhiên các nhà máy như Xưởng đóng tàu cỡ nhỏ, các thiết bị bảo dưỡng tàu hơi nước, đầu tàu hỏa, Điều thiếu lấy đi phần lớn, chỉ để lại một phần để Manila và Batagas đủ duy trì cho bản thân là được. 7 tàu khu trục trong cảng Batagas thì vốn dĩ Điều thiếu cũng chẳng cần nhưng mà Nguyễn Chi Long thèm thường nên hẳn nằng nặc chém roi 4 chiếc.

Nhà máy dệt, dây truyền ximang, xưởng cơ khí, xưởng may, dày da, mũ gì đó Điều thiếu chém phân nửa mang về nhà. Tất nhiên đại pháo canh gác bờ biển thì hẳn cũng chém phân nửa. Đây là thứ Tự Đức mong ngóng nhất, có nó ông ta mới dám về lại Huế. Điều thiếu thì chẳng cần vì hẳn có siêu pháo của Krupp vừa mới đem qua thừa đủ để phòng thủ Vạn Ninh.

Nói chung kết quả cũng để Điều thiếu vừa lòng, bên phía Phillippine cũng không quá muốn gây sự nữa. Nhưng sự thật là cả hai bên đã rạn nứt tình cảm quá nhiều rồi. Điều thiếu rồi đi mà không để ý đến ánh mắt thất lạc của Nala từ tầng hai đang nhìn bóng lưng hẳn. Nói chung số phận đã định, nằng và Điều thiếu là không có kết quả, biết thế chén tạm một hai lần cho đỡ thêm nhí.

Lúc này mới thấy được Điều thiếu nhìn xa trông rộng, nếu hẳn có dây dưa cùng Nala thì với tính cách chịu trách nhiệm của bản thân thì Đại Nam sẽ cực thiệt thòi trong vấn đề này.

Công việc tháo dỡ mang về Đại Nam không phải cứ nói là làm được, nhưng sau thỏa thuận kia có một cái hay là người Phillippine “giúp đỡ” người Việt dọn đồ thật nhanh lên thương thuyền. Họ là muốn đuổi thật nhanh con sói này ra khỏi đất của họ. Công việc di dời phải một tháng mới có thể hoàn thành, các thương thuyền Đức lần lượt đầy hàng thì quay đầu mà về Đại nam. Nói như vậy thương nhân Đức có lợi gì ở vụ việc này không. Xin thưa họ con mẹ nó lợi lớn như trời, cả một lũ thương nhân Đức đang nằm mơ ngủ cũng cười kia kia.

Liên quân vào đến Manila là không chế tất cả. Thương nhân Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Trung Quốc bị tịch thu hàng hóa, Thuyền buôn. Kho hàng tại cảng bị chiếm đóng, hàng hóa thuộc về Phillippne, Tây Ban Nha, Bood Đào Nhà, Trung Quốc bị tịch thu hết. Những thứ nà trừ thương thuyền ra thì bán phá giá lại hết cho thương nhân Đức, tổng số tiền thu về được 1,5 triệu mark. Tất nhiên đây là bán phá giá, số này vào tay các thương nhân lợi nhuận lên đến bao nhiêu thì chịu.

Thương nhân Anh- Pháp- Hà Lan và một số cường quốc khác thì cho tha. Thông qua hành động này thì Điều thiếu cũng muốn bày tỏ thiện chí đàm phán với người Pháp mặc dù vẫn đang có chiến tranh Tại Nam Kỳ.

Trung tuần tháng 5 Liên quân đầy bồn đầy bát vút lại một Manila sơ xác, một Batagas tiêu điều mà đi thẳng về Đại Nam. Chiến dịch Phillippine 2 tháng đã thành công tốt đẹp. Hiện giờ chính là lúc để tận hưởng thành quả và cũng là lúc bước vào thêm hội nghị đàm phán cùng người Pháp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Phản bội?

Những ngày qua Tự Đức và bè lũ sống ra sao, chỉ có hai chữ đó là “thiên đường” để hình dung. Đã có bao giờ Đại Nam hùng mạnh đến như vậy chưa? Câu trả lời là có, nhưng đã rất lâu rồi. Nhưng ngày hôm nay đây Tự Đức, Tân Trị, nội các và tất cả các quan viên có một chút xíu lòng yêu nước thôi cũng đã “ngủ” thấy mùi hùng mạnh của Đại Nam đang đến rất rất gần.

Sau thỏa thuận cắt nhượng một số nhà máy cùng đại pháo cho Liên quân từ phía tân chính phủ của Phillippine thì việc đầu tiên là Nguyễn Chi Long viết tấu chương báo về Quảng Trị. Tất nhiên trong tấu chương này có sự mớm lời của Điều thiếu. Hóa ra trận thủy chiến lại là Nguyễn Chi Long dẫn hạm đội Huế chặn đánh quân Tây Ban Nha ra sao, tiếp theo quân Vạn Ninh và Phò “giúp” chặn đường lui như thế nào, và cuối cùng Hạm đội Huế do Chi Long đã quyết định mạng sống của hai chiếc tuần dương hạm của Tây Ban Nha. Nói tóm lại một câu là hải chiến do hải quân Huế đánh là chính, mà Vạn Ninh và Phò chỉ là hỗ trợ. Tất nhiên Điều thiếu cũng viết bản tấu gần như vậy để xác nhận và gửi về triều đình.

Tiếp theo đó là 4 ngàn quân Lữ đoàn quân trung ương đã đập tan pháo đài Manila như thế nào cũng là Trần Văn Vân nguyệt nguyệt viết. Sau đó lại một bản tấu

trương gửi về. Tất nhiên đi kèm về còn có vàng bạc trị giá 1,5 triệu £, cùng một số đồ nội thất sang trọng của Tây Ban Nha để cho Tự Đức sướng một tí.

1,5 triệu £ có nhiều không, xin thưa là rất nhiều, nói chung là gần bằng một năm thu nhập của Đại Nam. Tự Đức, Tân trị cùng bá quan văn võ xem chút là số chết trên triều đường. Đây mới chỉ là con số tạm thời thôi. Vì theo như thông báo của tiền tuyến chuyển về thì còn rất nhiều, rất nhiều các đại pháo, nhà máy, công xưởng được mang về. Số tiền khả năng là tính không ra vì họ không thể biết chính xác giá trị của chúng mà tính toán.

Chỉ một trận đánh thôi, chỉ một cuộc viễn chinh hàng hải thôi mà đã mang lại lợi ích đủ để bù đắp gần như tất cả chiến trận trong mấy năm qua với người Pháp. Không còn ai dám nói hai chữ nghỉ ngơi về quyết định chinh phạt Tây Ban Nha của Điều thiếu. Kinh đô của một quốc gia từ lúc nào lại yếu như bún vậy, chỉ trong chưa đầy một tuần mà đã bị dọn sạch.

Nói người mà họ quên nghĩ đến mình, nếu không có cha con Trần gia thì Huế còn yếu bằng một phần trăm Manila mà thôi.

Lý do tại sao Điều thiếu phải làm trò nhiều như vậy, đơn giản vì hắn không muốn thấy Tự Đức, Tân Trị, hay lũ quan ăn không ngồi rồi ở kinh thành cảm thấy lo lắng về Vạn Ninh. Nếu như Vạn Ninh mạnh hơn triều đình thì đáng lo quá thay. Chính vì lý do này mà Điều thiếu khá khắc chế trong việc tăng binh ở Vạn Ninh và Thái Nguyên. Hắn cứ để cho triều đình tăng binh ồ ạt đi, để họ cảm thấy Huế vẫn là mạnh mẽ có thể áp chế được cả Nam, Bắc. Nếu Huế đã có lòng tin như vậy thì Tự Đức, Tân Trị càng yên tâm về cha con Trần gia.

Cũng chính vì lý do này mà Trần Văn Vân, và Nguyễn Chi Long mạo nhận công lao mà viết bừa. Về Trần Văn Vân vốn là người Trần gia, bảo gì làm nấy không hỏi nhiều. Còn về Nguyễn Chi Long thì lại hiểu rằng tên sư đệ Quang Cán muốn tặng công lao cho mình nên thiên ân vạn tạ mà cảm ơn. Tất nhiên lần này tiền roi tiền vãi thì Chi Long cũng hót được một mớ nên ngậm miệng nhai vàng.

Số hàng hóa của Huế là được bốc trước và về trước, Điều thiếu còn rất nhiều các nhà máy chiến lược sẽ vận chuyển sau về Vạn Ninh nên ở lại đến tận 15 tháng năm mới theo đội tàu đi về Vạn Ninh. Lúc Điều thiếu và Cán Ca bắt đầu khởi hành thì cũng là lúc mà cả triều đình Đại Nam đã rời về Huế và đổ ra cửa nam kì đài để có thể tận mắt chứng kiến sự vĩ đại của chiến thắng lần này. Các thuyền vận quân lại trở thành các thuyền vận hàng mà chia nhỏ hàng hóa trên tàu thương nhân mà chuyển về Huế qua sông Hương.

Đi đi về về cũng phải hết một tuần lễ mới gỡ hết được hàng hóa xuống bến tàu bên cửa nam Thành Huế. Thiết bị của một xưởng đóng tàu cỡ nhỏ, tức là khu trục hạm thời này. Tất nhiên đóng xong phải đi mua động cơ hơi nước để lắp vào. Nhưng đây là bảo vật vô giá của Huế khiến cho lòng người thổn thức không thôi. Một nhà xưởng chuyên duy tu bảo dưỡng động cơ hơi nước cái này Tự Đức dự định sẽ bố trí tại Cửa Thuận An nơi có lữ đoàn hải quân Huế đang canh giữ. Chúng sẽ chủ yếu phục vụ cho mục đích duy tu tàu quân sự của Huế. Nhà máy dệt cỡ nhỏ thì có đến mấy cái làm cho Tự Đức mắt sáng như sao, đây là cái máy dè tiền a. Ông ta đã phải vét gần hết nội kho của hoàng gia mới mua được hai nhà máy dệt cỡ trung cộng thêm một nhà máy luyện thép. Nhưng nay về một cái đã có mấy nhà máy dệt trong tay. Tất nhiên còn có khá nhiều các dây truyền cơ khí nhỏ khác, nhưng đa phần chúng là chế các linh kiện hay hồng học của máy hơi nước phục vụ cho xưởng duy tu tàu biển. Tất nhiên hoàn toàn có thể sử dụng các xưởng cơ khí này cho các hạng mục khác. Xưởng may, xưởng in, xưởng đóng giày da cỡ nhỏ cũng có mấy cái tất cả chất đống ở nơi đó.

Tất nhiên quan trọng nhất là các thanh siêu Pháo phòng ngự biển mới là quan trọng nhất. Có được nó thì Tự Đức mới dám về Huế đấy. Bị răn cản một lần cả đời sợ dây thừng, dù có hạm đội Huế bảo vệ nhưng Tự Đức thấy vẫn nên có pháo “Tây” bảo vệ mới an toàn đấy.

Vấn đề là có máy móc nhưng lại không có con người lấy ai ra mà sử dụng. Nhưng vấn đề này lại quá may mắn khi mà những thương nhân Đức ồ ạt đến bán rác thải. Tất nhiên ông đi bán rác ông phải có chuyên gia chuyển giao công nghệ rác. Vậy nên chuyên gia là có, nhiều là khác, chỉ cần bỏ tiền thuê là đủ. Mà tiền là thứ đại gia Tự Đức lúc này không thiếu. Tất nhiên thương nhân Đức rất lâu cá, các ông phải mua rác của tôi thì chúng tôi mới giúp các ông về mặt chuyên gia.

Tự Đức, Tân Trị, phụ chính, cùng các vị “đại học sĩ” đều thấy được nên mua, vì dù sao lúc này cũng có tiền, mà các công nghệ “tân tiến” này không hề đắt đỏ không mua lần này thì sau này chắc gì có cơ hội. Đại Nam có công nghệ, có hàng hóa sợ gì không kiểm ra tiền bù lại. Tất nhiên là họ tự cho là đúng mà thôi. Nhưng mà Điều thiếu cũng có cái lương tâm của hắn. Số hàng rác của thương nhân Đức hắn đã lọc qua một lần, hàng loại A, điều thiếu mua lấy. Hàng loại B, cho phép thương nhân Đức bán cho triều đình Huế với giá mà Điều thiếu định ra, tất nhiên giá này vẫn quá có lợi cho người Đức. Hàng loại C tùy người Đức bán cho các thương nhân Đại Nam muốn làm doanh nghiệp, giá cả loại này thì tùy. Ông lừa nòi được thương nhân Đại Nam thì lừa, tôi chẳng ý kiến, nhưng loại C cấm bán cho triều đình. Nếu vi phạm những điều trên thì các ông đừng mong về được Tây Âu.

Vậy là mua bán, trao đổi công nghệ ầm ầm, nói chung là lần này thương nhân Đức ăn ngon ngủ yên và không ít kẻ phát lên chỉ trong một ngày. Mua được hàng giá rẻ từ Phillippine, bán được hàng đều ở Đại Nam, còn gì mà không vui hơn được nữa.

Vậy là một khu vực được dọn hẳn ra để xây dựng các nhà xưởng, cái ý đồ này là của Điều thiếu đã nói rồi, công nghiệp thì tập trung lại một chỗ, tạo thành một khu gọi là “khu công nghiệp” còn triều đình chọn đặt ở đâu hẳn nào ý kiến. Tự Đức chỉ ngay qua khu Gia Hội mà phán. “Đẹp bằng chỗ kia mà làm cái gì Khu Công Nghiệp” Đây là vùng đất thò ra ở phía Đông thành Huế nơi có dòng sông Hương vòng qua tạo thành như cái bát úp vào mặt tường Đông của kinh đô. Nơi này cách Từ Cẩm Thành chỉ có 5km, đúng thật là rất gần, rất dễ quản lý. Nhưng rồi Tự Đức sẽ rất hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Khu công nghiệp là gì, là nơi của tiếng ồn, máy móc, khói bụi, và ô nhiễm. Đảm bảo cả dòng sông Hương thơ mộng sẽ đen xì, Cá chết nổi lênh phèn, cá thành Huế sẽ hít khói than mà chết sớm. Nhưng lúc này ai cũng xem đây như là trọng bảo của quốc gia, để gần mình an toàn hơn, vậy nên toàn quan Văn Võ gặt đầu cái rụp “Thái thượng hoàng anh minh”. Chẳng biết sau này Huế rồi đổ có phải vì nguyên nhân này hay không. Nhưng trước mắt chắc các nhà sư chùa Diệu Đế phải khăn gói quả mướp lên đường. Tuy họ không nằm trong khu vực bị giải tỏa nhưng mà họ có sống nổi không khi ở ngay cạnh khu công nghiệp.

Khốn nạn nhất là cái biệt viện bên khu đông thành Huế nằm dưới tán cây đề, lại u nhả bên dòng sông Hương lại là trọng điểm giải tỏa. Sông Hương sẽ bị đào lấp một chút vào chỗ này để xây xưởng đóng tàu. Trong đình viện khi nghe được tin này thì lão gia câu cá đôi lông mày gật gật nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nhậm tiểu nhi, lão phu không đợi trời chung với ngươi... Phương bác hành động đi.

Lão thì thảo trong mồm nhưng lại có một bóng đen dạ khế một tiếng rồi nhanh chóng lui lại và biến mất.

Điều thiếu đã về đến Vạn Ninh. So với Huế thì Vạn Ninh của Trần gia lợi thế hơn hẳn. Họ có một cái Vịnh kín tân Cửa Lục. Nơi này là một vịnh lược sâu, tàu nẩy vạn tấn vào vẫn ok, vậy nên bố trí khu công nghiệp cạnh ngay cảng biển không ngại. tất nhiên Điều thiếu không điên mà bố trí khu công nghiệp tại nơi Hãn

ở. Cả một vùng Tây Vạn Ninh đã được dọn ra để xây dựng. Và Cảng biển mới cũng là vị trí của Cảng Cái Lân lừng lẫy thời hiện đại. Tất nhiên Điều thiếu xây dựng với lộ trình chuẩn xác, chậm nhưng chắc. Đầu tiên là 2 dây truyền Xi măng cỡ lớn của chính phủ Prussian chuyển giao theo gói đầu tư 20 triệu £. Tiếp theo là một loạt nhà máy xi măng cỡ nhỏ hàng rác thải của các thương nhân Đức. Nói nghe có vẻ nhiều nhưng nên nhớ cái công nghệ thời này thì cả tá nhà máy xi măng này công suất chẳng bằng được một cái xí măng Hải phòng ngày nay.

Điều thiếu muốn dùng xi măng để xây dựng cảng, xây dựng khu công nghiệp nên phải đợi xi măng để có thể xây dựng các công trình khác. Do đó tiến độ dĩ nhiên sẽ chậm hơn Huế cùng lúc xây loạn cả lên rồi.

Điều thiếu trở về đã là ngày 25 tháng 5, trái với không khí vui vẻ, hạnh phúc ngất ngây ở Huế, tại Vạn Ninh là không khí của đau thương, mất mát, giận dữ và căm phẫn.

- Các người cầm ngay bức thư này, ta không biết bằng cách nào chuyển ngay cho cô ta. Làm ngay.

Điều thiếu nói như rít qua kẽ răng, hai hàng lông mày của hắn dựng ngược, hai mắt đã đỏ và long sòng sọc lên như dã thú.

- Con ta mà có mệnh hệ gì, ta thề sẽ băm người thành trăm mảnh.

Thì ra Dương Tú Ninh đi rồi, nàng chỉ để lại một phong thư cho Điều thiếu. Lần này trước khi xuất trình thì Điều thiếu đã tin tưởng Dương Tú Ninh mà cho nàng cầm thủ hạ giúp Điều thiếu đánh xuống Thái Nguyên, trước khi đi thì Điều thiếu đã dặn dò. Chỉ cần đuổi phi tặc lên Bắc Cạn là đủ. Nhưng Dương Tú Ninh còn làm nhiều hơn thế. Nàng để lại 4 ngàn quân ở lại Thái Nguyên (3 ngàn quân chính quy, 1 ngàn địa chủ binh) sau đó tự thân dẫn 6 ngàn quân trong đó có 3 ngàn hải tặc bộ hạ nàng và 3 ngàn tân binh mới chiêu mộ được mấy tháng ở Thái Nguyên, Bắc ninh mà tấn công vào Cao Bằng.

Tại đây đúng là nàng đã làm thật Lê Duy Phụng, đầu người đang trên đường đưa về kinh sư. Trấn tây vương Vũ Văn Nhẫn may mắn thoát thân dẫn tàn quân 1 ngàn chạy về Tuyên Quang.

Nhưng đúng lúc này 3 ngàn quân hải tặc do Dương Tú Ninh cầm đầu đã khổng chế tướng hết khí giới của ba ngàn tân quân và đuổi họ về Đồng Hỷ. Dương Tú Ninh dẫn theo 3 ngàn quân cùng 6 ngàn thanh súng 20 thanh cối M62 cùng rất nhiều đạn dược đi xuyên Bắc Kan lên Cao Bằng. Với một đội quân thiện chiến, khí giới đầy đủ như nhóm hải tặc trên thì gần như là vô địch của bộ chiến nếu chỉ tính số lượng ngang bằng. Họ một đường thẳng tiến về Quảng Tây Đại Thanh. Từ đây rộng về biển lớn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 160: Đánh trận mặc dù đọc rất vui, nhưng cuộc sống không chỉ có chiến tranh

Trong căn phòng trống trải và lạnh lẽo Điều thiếu vẫn đang đi lại, trời đã quá nửa đêm, không gian càng thêm vắng lặng. Trong tay hắn là bức thư đã bị túm cho nhăn nhó, những hàng chữ nắn nót vẫn còn vương những vết nhòe của dòng lệ. Là hối hận, là ăn năn, hay là không can tâm? “ Cô ta muốn làm cái gì? Cô ta định làm gì? Tại sao? Tại sai phải làm vậy?”. Đây là câu hỏi mà điều thiếu lẩm bẩm không biết bao nhiêu lần trong ngày hôm nay.

Điều thiếu vẫn không cảm thấy một nét giả tạo nào trong tình cảm của Tú Ninh khi hai người ở bên nhau. Nếu là diễn kịch mà diễn đạt đến vật thì Điều thiếu cũng đành nhận mệnh. Nhưng mà con người không phải là máy, ở cùng nhau bao ngày như vậy không có tình cảm nảy sinh là giả. Huống hồ giờ đây nàng còn mang theo cốt nhục của Điều thiếu mà xông vào biển lửa. Có chuyện gì mà không thể nói với nhau? Muốn đánh nhau cùng Thái Bình Thiên quốc? muốn đánh Đại Thanh, cứ để con xong thì đi đâu cũng tùy. Hối hận nhất là người đâm sau lưng mình, mà còn hận nhất là mang theo cốt nhục của mình vào nơi nước sôi lửa bỏng. Bao nhiêu tình cảm bỗng nhiên thành chán ghét, thành khó có thể tha thứ. Nhưng Điều thiếu vẫn cho Tú Ninh một cơ hội. Bức thư hắn gửi đi chỉ có ba chữ “Về nhà thôi”.

Nếu “về” thì Vạn Ninh vẫn là “nhà” và Điều thiếu sẽ bỏ qua mọi việc, nhưng nếu sau khi đọc xong bức thư này mà vẫn không về nhà thì đó chính là người dưng. Ý tứ là quá rõ ràng, không cần phải nói nhiều.

Lúc này tại Huế thành, bên bờ kia của Sông Hương, một căn biệt viện khá cũ kĩ đã được sửa sang lại chút đỉnh, lão già đang cố gắng bình tĩnh mà ngồi đó tiếp tục câu con cá trong tương tượng của hắn. Căn biệt viện này là hắn mới mua về, nó nằm bên kia bờ Sông Hương, cách xa một chút cái nơi đang khói, bụi mù mịt kia. Căn biệt viện này đã từng là của một thương nhân người Hoa, nhưng kẻ này đã không còn hứng thú kinh doanh tại Đại Nam, vậy nên tên này bán lại qua tay một số người đến lúc này đã rơi vào tay lão già câu cá.

Nếu so sánh thì căn biệt viện này chỉ bằng một góc của căn biệt viện cũ mà thôi, nó không đủ thanh nhã, cũng chẳng đủ u tĩnh, thiếu đi vài phần tinh tế nhiều ra vài phần phô trương. Lão già ngồi đó mà tay cầm cần câu run khe khẽ, lòng của lão không tĩnh được. Tĩnh làm sao nổi khi kẻ hoạch hết lần này đến lần khác thất bại. Tĩnh là sao nổi khi từ bên kia sông tiếng xây dựng, tiếng nhà máy chạy âm âm vọng qua.

- Thái Nguyên bắt loạn?

Lão già hỏi một câu không đầu không đuôi, ngồi phía đối diện là người thanh niên mặt ngọc với bộ dáng thư sinh vẫn tron vẻ thông dong đáp lời.

- Thừa thầy, bắt loạn... à đàn bà kia không ngờ... này sinh tình cảm với tên họ Trần thật sự. Trước khi đi không có gây loạn, trái lại à còn hạ được tên Tạ Văn Phụng kia mà lập công cho họ Trần. Đàn bà... đúng là không thể thành việc được.

- À đi đâu?

Lông mày lão già hơi nhướng lên mà hỏi, quả thật gần đây thất bại liên tục làm người bình tĩnh như lão cũng có phần chịu không nổi.

- Thừa thầy, à chạy qua Quảng Tây giờ thì hướng đi vẫn chưa rõ...

- Tức là à vẫn chưa có tin chúng ta mà muốn tìm sự thật... lúc này đúng là quân cờ đã dùng gần cạn. Lũ quan viên giờ như bị rần rần một lần sợ dây cả đời mà chui rúc vào ổ...

Lão có tâm tư muốn vắng bầy nhưng lại nín kíp thời.

- Bằng chứng chúng ta còn cầm trong tay... ép bọn chúng ra mặt. thêm nữa liên hệ họ Bùi đi.

- Dạ.

Người thanh niên như thường lệ nhẹ nhàng thối lui ra ngoài. Hắn cũng mau chóng muốn rời xa chỗ này đây, quá ồn ào. Không hiểu sao sự phụ hắn vẫn muốn bám chặt lấy nơi đây cơ chứ.

Trường Ninh cùng Từ Cẩm thành, Huế kinh. Tự Đức đang cầm bản báo cáo từ hệ thống Long âm về mới thành lập, ông ta hơi nhíu mày rồi lại giãn ra.

- Tân Trị, lấy đó làm bài học, có đam mê tưu sắc thì cũng tránh nữ tử ngoại bang ra... Ồi.. những 6 ngàn cây súng. Trẫm đã nói rồi... không phải tộc ta ít có dị tâm. Lần này Điều thiếu tử đúng là ăn quả đắng.

Tự Đức có hơi tò về tiếc hận mà dạy dỗ Tân Trị, nhưng không ai thấy ánh mắt của ông đang lóe nên sự vui mừng. Điều thiếu quá hoàn hảo khiến ông lo lắng, mặc dù nói lòng trung thành của cha con họ Trần ông tin tưởng. Nhưng thần tử quá hoàn hảo chính là sự lo lắng của quân vương. Nhưng vụ việc lần này chứng tỏ Điều thiếu không hề hoàn hảo, hắn có điểm yếu. Chính vì điểm này nên Tự Đức về trong đáy mắt.

Nói về 6 ngàn thanh súng bị mất thì Tự Đức chẳng thấy lo lắng lắm, K&R vừa bán cho triều đình thêm 3 xưởng chế tạo súng Kammerlader 1842 của Na Uy. Lúc này Tự Đức có tiền trong tay nên sẵn sàng mua về ngay. Cộng thêm lò luyện thép mới thì sản lượng súng rất khả quan, tính đi tính lại thì mỗi tháng cũng có đến 300 thanh súng mới được bổ xung vào quân đội. Mà 300 thanh súng này là súng Kammerlader đã được cải tiến gọi là Đại Nam súng số 01. Những thanh súng cải tiến có thể bắn xa đến 400m không hề thua kém súng của người Pháp chút nào về tầm xa, còn về tốc độ bắn thì lại vượt trội.

Tất nhiên triều đình Huế rất trung thành với mẫu súng này, bởi họ đã có so sánh giữa Minire Rifle của Pháp Và Đại Nam súng 01. Kết quả các tính năng của súng mới Đại Nam đều vượt trội. Tự Đức cảm thấy thế cục như nằm hết trong lòng bàn tay của mình rồi. Súng có, tiền có, pháo lớn có, hạm đội mạnh có, công nghiệp tiến bộ cũng có. Tự Đức có chút hơi thỏa mãn với bản thân rồi.

Mặc cho Điều thiếu có chút đau buồn, có nhiều tức giận, có quá nhiều thất lạc thì thời gian vẫn trôi qua, cuộc sống vẫn tiếp tục. Vạn Ninh vẫn hừng hực khí thế phát triển, Thái Nguyên thì đang chạy nhanh trên con đường tái kiến thiết. Điều thiếu đành phải vứt qua một bên tình cảm riêng tư mà bắt tay vào chỉ đạo kiến thiết Vạn Ninh và Thái Nguyên. Các nhà máy và khu công nghiệp thì đã được định hình, Điều thiếu không cần đổ nhiều công sức vào chuyện đó. Nhưng có một việc hắn đặc biệt quan tâm đó là tuyến đường sắt dài 140km nối từ khu công nghiệp Tây Vạn Ninh đi thành Đồng Mỗ tại Thái Nguyên.

Con đường sắt này là cần thiết để nối liền hai tỉnh thành, nó không những có giá trị về kinh tế, chính trị, xã hội mà nó còn có ý nghĩa cực lớn về mặt quân sự. Nếu được xây dựng thành công thì hai nơi này sẽ có thể tương hỗ cho nhau chỉ trong vài tiếng đồng hồ, mà quan trọng hơn nữa kèm với tuyến đường sắt này chính là hệ thống dây đồng nối liền hai nơi để có thể tiến hành điện tín liên lạc. Mỏ thép ở Thái Nguyên đã đi vào khai thác trở lại, và tẩy cả 20 lò luyện gang thép Bessemer cũng được đặt ở Đồng Mỗ thành, phải nói là giờ đây sắt thép không quá là vấn đề đối với Vạn Ninh và Thái Nguyên. Triều đình cũng không thấy nhắc gì đến việc thu hồi mỏ thép này về quốc doanh. Chắc là họ nhớ đến cái thỏa thuận cho K&R khai thác trước đây, cũng có thể Tự Đức và tập đoàn Huế quá bận với công việc hiện đại hóa, công nghiệp hóa Huế thành.

Nhưng nếu nói về Vạn Ninh thì không thể không nhắc đến đội ngũ khoa học người Đức đã miệt mài làm việc cũng như chuyên tâm hướng dẫn cách trí thức trẻ Đại Nam làm quen cùng khóa họ. Trên báo cáo thì Joseph Wilband đã nghiên cứu ra TNT rồi. Nhưng hắn đang còn vướng mắc ở hai điểm đó là thiết kế chế tạo TNT theo lượng công nghiệp. Tức là sản xuất với số lượng lớn thì cần cả một dàn máy móc thiết bị hóa học chuyên biệt để phục vụ riêng cho việc này. Nhưng nếu đã tìm được cách điều chế TNT trong phòng thí nghiệm thì việc thiết kế dây chuyền sản xuất chỉ là thời gian. Nhưng nói co TNT cũng vui mà cũng buồn. Vui vì đã từng bước tiếp cận được một loại thuốc nổ mới sức công phá mạnh mà không phải phụ thuộc vào thuốc súng đen nhiều như trước. Nhưng buồn vì không làm cách nào có thể kích hoạt nổ một cách hiệu quả TNT.

Nếu như là kiếp trước thì có thể lên mạng đặt mua một loạt kíp nổ về chơi, nhưng thời này thì không được. Các kíp nổ hiện tại cho thuốc súng đen thì vô dụng với TNT. TNT là một chất khó cháy nổ Đốt khó cháy, nhiệt nóng chảy từ 79-81 độ C, nhiệt độ cháy 300 độ C, nhiệt độ nổ 350 độ C, nếu tăng nhiệt đột ngột lên 300 độ C cũng sẽ gây nổ, tốc độ nổ: 4700-7000 m/s. Điều thiếu là người hiện đại, lại được đào tạo quân sự nên hắn hiểu rõ TNT nổ khi được kích hoạt bằng một vụ nổ khác, mà ở đây chính là Azua Chi. Điều chế azua chi không khó nhưng cái khó là chất này còn nhạy nổ hơn cả Dynamite. Nếu cho chúng làm kíp nổ thì đảm bảo đầu đạn chưa rời nòng pháo đã nổ tung rồi. Điều thiếu muốn chính là nhóm hóa học người Đức nghiên cứu hạn chế khả năng nhạy nổ của azua chi. Nếu làm được điều này thì kíp nổ bằng azua chi có đủ năng lượng để kích nổ TNT. Điều này đã được chứng minh bằng các vụ nổ TNT kích nổ bằng azua chi tại Vạn Ninh. Và sức công phá của TNT đều làm kinh ngạc tất cả các chuyên gia của Đức. Tất nhiên Phổ quốc cũng quan tâm rất lớn về loại thuốc nổ này và azua chi nên họ quyết định cử một đội ngũ hóa học quân sự thực sự đến Vạn Ninh cùng nghiên cứu. Tất nhiên bí quyết TNT sẽ phải chia đôi, Điều thiếu đồng ý với phương án này của Phổ.

Máy kích điện cầm tay nối với dây đồng sau đó dùng điện kích nổ Dynamite đã được nghiên cứu dễ dàng với một loạt công nghệ về điện đã được nhập về.

Thủy lôi đậm chân tại chỗ, ý tưởng về ác quy và động cơ điện bị giới hạn bởi công nghệ hiện nay mà phá sản hoàn toàn. Điều thiếu đành chuyển qua phương án khí nén đẩy hai xi lanh nhằm quay cánh chân vịt của ngư lôi. Nhưng khí nén nào và làm ra sao thì hắn chịu chẳng, để các vị khoa học gia đau đầu. Chưa có ngư lôi thì quân Đại Nam vẫn là con tép trên đại dương, vẫn phải cúi đầu với Anh và Pháp.

Công trình nghiên cứu Nitroglycerin bám dính trên các vật liệu khác nhằm tang sự an toàn cho Dynamite bị phá sản hoàn toàn, các nhà khoa học không có hướng đột phá nào.

Nhưng nghiên cứu của Điều thiếu không chỉ dừng ở việc chiến tranh và giết người, đó chỉ là vũ khí tự vệ mà thôi. Phải có vũ khí, quân đội để bảo vệ quốc gia, vì muốn có tiền nhanh, sớm cho mục tiêu trên mà hẳn chấp nhận làm một tên đồ tể đi buôn bán ma túy, heroin. Nhưng mục đích cuối cùng của Điều thiếu không phải là tiêu diệt cả nhân loại để cho người Việt thành độc bá hành tinh. Hẳn không có ham muốn ấy, không có đảm lược ấy, và cũng không có khả năng ấy. Mục tiêu cuối cùng của Điều thiếu đó là để lại cho người Việt một di sản, một cái bệ phóng để trăm năm sau, dù Điều thiếu chết đim dù Đại Nam biến thành chế độ nào đi chăng nữa đều sẽ là cường quốc. Người Việt đi ra thế giới chỉ cần nói tên dân tộc mình sẽ khiến các quốc gia khác nể phục mà không phải sợ hãi người Việt như những con dã thú ăn thịt người. Vậy nên thành tự trong vũ khí chỉ là một phần nhỏ mà thôi, thành tự trong chiến tranh chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Điều thiếu muốn hướng đến một cuộc sống tươi đẹp cho người Việt. Chính vì thế nghiên cứu tiếp theo của hắn là Phân bón, quy trình chăn nuôi gia súc công nghiệp, như nuôi gà, nuôi heo, nuôi bò sữa v.v...

Một thế hệ Việt không đủ dinh dưỡng thì có nói gì cũng vô dụng, đánh thắng trăm trận buôn heroin mua lương thực cho Đại Nam chỉ là chữa phần gốc. Điều thiếu có nhiều chuyện muốn lo hơn như làm thủy lợi, cải cách giáo dục v.v... không thể chăm chăm vào đánh nhau cho được.

Chính vì thế các hạng mục nghiên cứu phát triển nông nghiệp, ứng dụng công nghiệp vào nông nghiệp lúc này lại được hắn rất quan tâm và đưa lên làm chính sách hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Dương Tú Ninh cái chết

Tháng năm, Hoàng Diệu Vào triều, sau khi chiếm lại được Sài Gòn Gia Định thì siêu chiến tướng Hoàng Diệu vớt lại đại quân cho Trương Định chuẩn tướng chỉ huy mà một mình vào triều gặp Thái thượng hoàng Tự Đức, Tần Trị hoàng đế cùng ban phụ chính thân thần.

Trung tướng Hoang Diệu đích thân dẫn 100 thân vệ hồi cung với mục đích duy nhất là xin đánh Mỹ Tho. Ông ta không hiểu lắm về tình hình triều đình Huế, bản thân là quân nên ông ta chỉ có một mục tiêu duy nhất là tiêu diệt trọn vẹn quân địch mà thôi. Mà với binh lực hiện tại của Hoàng Diệu tại Nam Kỳ thì có thể dư sức đập tan tuyến phòng thủ yếu ớt 4 ngàn quân của Pháp tại Mỹ Tho. Điều Hoàng Diệu không nghĩ đến đó là tại sao triều đình đưa ra một cái lệnh quái gở đó là dừng lại không tiến công.

Đã năm lần bảy lượt Hoàng diệu thỉnh tấu sớ về triều mong được tiến đánh Mỹ Tho nhưng đều bị bác bỏ, vậy nên ông không thể không đích thân về triều mà cầu xin. Hành động này của Hoàng Diệu rất được Tự Đức cùng ban phụ chính coi trọng. Vì bản thân Hoàng Diệu lúc này tay nắm trọng binh, hoàn toàn có thể từng binh tự lập một phần. Tất nhiên là không đến nỗi phản triều đình nhưng hoàn toàn có thể nắm chặt lấy binh quyền mà đòi hỏi một phần tự do. Nhưng ông ta không làm vậy mà dăm một thân một mình vào triều. Điều này chứng tỏ trong lòng Hoàng Diệu không có sạn mà chỉ một lòng vì việc nước mà thôi. Tất nhiên chính vì thế ông được Tự Đức tán thưởng vô cùng.

Tất nhiên các quan phụ chính cùng Tự Đức sẽ hết lòng giải thích về lý do “hòa” không đánh của triều đình và cũng nói rõ đây là phân tích của Điều thiếu. Hoàng Diệu tuy rằng rất phục Trần gia và coi mình là môn đồ xuất thân Trần gia nhưng ông có cách nghĩ riêng của mình. Lý do Hoàng Diệu đưa ra đó là:

“Nếu Pháp có ý đồ muốn hòa hay muốn đàm phán thì họ đã cử sứ giả đến từ tháng tư, vì đi đi lại lại giữa Đại Nam và Pháp với thời buổi có thuyền hơi nước thì không thể kéo dài đến hơn bốn tháng như vậy. Vậy tại sao quân Pháp không có động tĩnh, lý do đơn giản là họ đang điều động binh lực mà đánh úp Đại Nam. Nếu đã như vậy tại sao còn để Mỹ Tho cho Pháp làm bàn đạp đồ quân. Tốt nhất hiện nay là đánh chiếm Mỹ Tho bố trí công sự phòng ngự biến quyết chiến cùng quân Pháp”.

Phân tích của Hoàng Diệu không phải không có lý, vì thế số người quay qua ủng hộ “đánh” không phải là ít. Ít nhất trong ban phụ chính cũng chia hai phe, Tôn Thất Cúc, Lâm Duy Hiệp ủng hộ Hoàng Diệu cách nghĩ mà xin đánh. Đoàn Hữu Trưng và Phạm Phú Thứ vẫn giữ ý hòa. Lý do nhóm “hòa” đang đưa ra đó là:

“Pháp tập trung quân là để tạo áp lực trên bàn đàm phán, họ sẽ không tấn công diện rộng khi bàn đàm phán chưa kết thúc, chính vì vậy nếu tấn công Mỹ Tho lúc này sẽ gây nên cảnh hắt cẳng Pháp khỏi Đại Nam, lúc đó thì sẽ không còn đàm phán mà là chiến tranh trên diện rộng, có thể Bắc, Trung, Nam đều trở thành chiến trường. Đại Nam đang trong giai đoạn quan trọng của công nghiệp hóa và tái kiến thiết nên rất cần một khoảng thời gian hòa bình”.

Hoàng Diệu nghe xong luận điệu này thì suy nghĩ một hồi mà nói thẳng:

“Các ông chỉ suy nghĩ trên giấy mà thôi, chiến trường không phải nói chiến là chiến nói hòa là hòa. Cứ cho là các ông muốn cắt Mỹ Tho cho Pháp để đổi lấy yên bình phát triển sau đó sẽ thu hồi. Nhưng cắt có nhiều kiểu cắt, nay đánh xuống sau đó cắt nhượng thì giá sẽ cao hơn là Mỹ Tho vẫn trong tay Pháp sau đó nói đình chiến”

Ý này của Hoàng Diệu cũng đúng, vì nếu Hoàng Diệu tái chiếm Mỹ Tho sau đó mới bàn việc cắt nhượng thì bao giờ cũng cao giá hơn là để Mỹ Tho vẫn trong tay Pháp mà đàm phán. Nhưng phe chủ hòa vẫn lấn lướt ở chỗ, liệu vấn đề này có gây nên tức giận quá mức cho người Pháp mà khiến họ không ngồi xuống đàm phán, thay vào đó Pháp sẽ ngay lập tức phát động chiến tranh? Đây là một câu hỏi khá hóc búa.

Cuối cùng triều đình khó xử nên phải gửi thư trung cầu ý kiến của Vạn Ninh, kẻ đưa ra học thuyết “hòa” cùng người Pháp.

Tháng năm, Điều thiếu tiễn hạm đội Prussian lên đường đi Koh Kong tiếp nhận quân chính. Tất nhiên đúng theo lời hứa Điều thiếu điều 2 ngàn tân binh Thái Nguyên đi Koh Kong. Cái này là một sự trừng phạt cho họ vì đã quá dễ bị Tú Ninh khổng chế mà bị cướp mất khí giới. Phòng thủ Thái Nguyên với Điều thiếu

chỉ cần 6 ngàn quân là đủ rồi.

Thu hồi ý kiên triều đình vừa đến nơi, Điều thiếu đọc chiến báo, đọc tình hình cụ thể của Nam Kỳ thì cần rằng mà nói một câu “Đánh”.

Lý do đơn giản quá, Hoàng Diệu đánh trận quá máu tanh và quyết tuyệt. Một trận Gia Định ông ta giết đến 1500 người Pháp và 2500 người Phillippine. Trong khi đó hãy nhìn lại lịch sử, một trận đồn Chí Hòa đánh cho thiên hôn địa ám mà quân Pháp chỉ có 12 người chết, 213 người bị thương. Đây đã trở thành nhục quốc thể của Pháp, cũng chính là lý do mà tới tận 4 tháng trời quân Pháp không có động tĩnh gì. Có thể chắc chắn một điều họ đang điều động binh lực ở mẫu quốc cũng như Bắc Phi. Chiến tranh diện rộng là không tránh khỏi, đàm phán là sẽ có, nhưng là sau khi Đại Nam có thể vượt qua được cửa ải này.

Tháng năm Điều thiếu trình bày ý kiến cũng như dự đoán của mình về triều đình, yêu cầu Đại Nam trừ bị chiến tranh ở mức cao nhất có thể. Thêm vào đó tập trung vào công nghiệp, vì vẫn có thể vừa chiến vừa phát triển, chỉ cần quân dân, cả nước đồng lòng thì chuyện này không khó. Hãy nhìn VN trong chiến tranh chống Mỹ thời hiện đại, vẫn tăng cường sản xuất hậu phương, vẫn có thể anh dũng chiến đấu nơi tiền tuyến.

Tháng năm, Vạn Ninh rơi vào tình thái báo động chuẩn bị chiến tranh cao nhất, tất cả sức người sức dân đều được tập trung đến hạn mức cuối cùng để xây dựng các mục tiêu chiến lược cũng như hoàn thành nốt khu công nghiệp.

Ngoài ra Điều thiếu còn cố gắng nhờ công ty Đông Ấn Anh tìm hiểu tin tức cũng như binh lực lần này Pháp quốc thả đến Đại Nam. Vấn đề này cực kì quan trọng vì nó sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ bố trí phòng thủ của Đại Nam.

Cũng vào trung tuần cuối tháng 5. Khu biệt viện bên bờ sông hương lão giả rung đùi nhấp một ngụm rượu, tâm tình lão hôm nay có vẻ thư thái lại thường.

- Cá đã cắn câu rồi... Tung thêm một chút tin tức ra ngoài... tọa sơn quan hổ đấu là thứ mà lão thích nhất...

Một bóng đen chấp hành mệnh lệnh rồi đi.

Ngày 2 tháng 6, cuối cùng các mật vụ được đặc phái vượt biên qua trung quốc đuổi theo Dương Tú Ninh và thuộc hạ của nàng cũng đã mang tin về tới Vạn Ninh. Nhưng họ mang về lại chính là lá thư gồm ba chữ “Về nhà thôi” mà Điều thiếu đã viết. Điều này chứng tỏ các mật vụ đã không thể hoàn thành mệnh lệnh, nhưng quy định của mật vụ rất rõ ràng. Những nhiệm vụ mang tính bắt buộc này thì nếu không hoàn thành thì đừng về Vạn Ninh, hay nói cách khác họ phải cố gắng hết sức trong một khoảng thời gian dài, nếu không có kết quả thì mới nên trở về phụng mệnh.

Nhưng lúc này bọn họ đã về Vạn Ninh, hơn ba phần tư số người đã quay lại, hơn nữa trên tay họ lại còn cầm lá thư mà Điều thiếu gửi đi, điều này chỉ có thể giải thích rằng các mật vụ này đã chắc chắn nhiệm vụ không thể hoàn thành.

- Khởi bẩm tướng quân, phu nhân đã... từ trận.

Người lính mật vụ rõ ràng là đang hơi run run mà thông báo tin tức này. Hẳn quả thật là tên xui xẻo nhất khi thua trong lần oản tù tì xem người nào là kẻ thông báo tin dữ trên. Tất nhiên khi thông báo cái loại tin tức này thì không bao giờ có quả ngọt mà ăn cả.

- Người nói cái gì?

Điều thiếu bật dậy khỏi ghế mà nhào tới tên mật vụ túm cổ áo hấn nhắc lên. Điều thiếu hỏi như rít qua kẽ răng. Phải biết rằng 3 ngàn quân thủ hạ của Tú Ninh quá tinh nhuệ, cộng thêm được trang bị tốt như vậy, tuy nói là không thể đi qua cái đất nước người đông như kiến ở Trung Hoa, nhưng ít ra tự bảo vệ mình à có thể. Vì sao mới chỉ vào đất Đại Thanh chỉ hơn một tháng đã tử trận mà thiệt mạng như vậy.

- Bẩm tướng quân, phu nhân và thủ hạ vào Quảng Tây không ngờ một thời gia ngắn có thể tự binh đến hai vạn. Nhưng theo như các nhân chứng kể lại thì thiếu phu nhân lại dẫn quân công kích Quảng Đông. Nhưng quân của thiếu phu nhân vừa vào đến Triệu Khánh đã gặp tập kích mà tan tác bại trận. Các nhánh quân tan tác mà chạy khắp Quảng Tây, thuộc hạ đã liên hệ cùng rất nhiều nhân chứng tàn quân và xác nhận rằng phu nhân trúng đạn tử vong. Người xạ kích là Đề đốc Quảng Đông Lý Chấn.

Tên mật vụ run rẩy nhưng nói năng báo cáo thật hết sức rõ ràng. Đây là điều kiện bắt buộc khi làm mật vụ, dù trước bất kì hoàn cảnh nào đều không được hoảng loạn.

Điều thiếu thần thờ mà ôm trán ngồi xuống ghế, một phát súng hai mạng người. Cả vợ cả con của hắn đều có lẽ lành ít dữ nhiều. Điều thiếu không hiểu nổi Lý Chấn là thần thánh phương nào, đánh bại một đạo quân 2 vạn người đâu phải dễ dàng. Hơn nữa bên trong đó còn 3 ngàn tinh binh của tinh binh.

- Lý Chấn là ai? Hắn có bao nhiêu quân? Tình tiết trận chiến các người có điều tra rõ ràng qua chưa? Còn thuộc hạ dòng chính của thiếu phu nhân các người có gặp được ai không?

Điều thiếu cổ trần tĩnh lại mà hỏi han chi tiết cận kề của tình hình, hẳn chưa muốn đưa ra một phán đoán khi chưa đầy đủ thông tin.

- Thừa tướng quân, Lý Chấn là Đề Đốc tỉnh Quảng Đông của Đại Thanh, người này nổi lên từ năm... Tự Đức thứ 8, xuất thân là một tiểu binh của Đại Thanh sau đó vì bắn chết một tên sĩ quan Thái Bình Thiên quốc mà thăng tiến rất nhanh, lúc này hắn đã là Đề Đốc một tỉnh. Tin tức chi tiết hơn thì chúng thuộc hạ cần thời gian tìm hiểu. Trận phục kích chiến là Lý Chấn đã bố trí sẵn mai phục tại hiểm địa ở phủ Triệu Khánh nơi giáp ranh giữa Quảng Tây và Quảng Đông. Hai vạn tay súng của Lý Chấn bỏ qua quân Hắc Kỳ, Bạch Kỳ mà thiếu phu nhân mới thu dụng mà xông thẳng đến trung doanh cánh quân thủ hạ của thiếu phu nhân....

Theo như tên mật vụ hồi báo thì các nhân chứng kể lại gần như không có gì khác biệt, sức chiến đấu của quân thủ hạ Dương Tú Ninh rất mạnh, lấy 3 ngàn tay súng cầm cự gần 2 vạn tay súng của Lý Chấn. Lúc này quân Hắc Kỳ, Bạch Kỳ quay lại tiếp viện, cộng thêm 3 ngàn quân Hoàn Kỳ từ hậu phương đánh lên thì tình thế cực hỗn loạn. Nên nhớ 3 ngàn quân Hoàng Kỳ không ngờ lại được Dương Tú Ninh trang bị cho 3 ngàn thanh súng 1835 Neue Korps-Jägerbüchse. Đây chính là súng là Dương Tú Ninh đã chỉ đích danh và yêu cầu trang bị cho tân binh Thái Nguyên Sau đó cô cướp đi. Tình thế chiến đấu trở nên khốc liệt vô cùng vì quả thật thủ hạ của Dương Tú Ninh mạnh đến nỗi tin rồi mù, mà trong tay họ lại có cối Đại Nam M62, súng minire rifle của Pháp.

Nhưng đúng lúc này không ngờ từ khoản cách gần 1000m tên Đê Đốc Quảng Đông Lý Chấn có thể một phát súng chuẩn xác đến kinh hồn mà bắn hạ Dương Tú Ninh. Quân Thái Bình Thiên quốc dư nghiệt thù hạ của nàng vội vã đem xác của Tú Ninh rút lui. Chính vì thế phòng tuyến quân Tam Kỳ quân trở nên tan hoang mà bị đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Con cò bí mật

Điều thiếu nghiến răng ngồi trong phòng tối, chuyện nước, chuyện nhà, tất cả đều dồn dập đổ lên đầu hắn một mảng. Con người cũng không phải là máy móc, hắn cũng thấy mệt mỏi chứ. Đê đốc Quảng Đông Lý Chấn đảm bảo phải diệt, mối thù giết vợ sát con là không thể đội trời chung. Nhưng muốn diệt đê đốc một tỉnh của Đại Thanh không phải dễ, thêm vào đó thông tin về đối thủ hắn hoàn toàn mù mờ. Lý Hồng Chương Tăng Quốc Phiên, Tả Tông Đường, Trương Chi Động các danh tướng thời này của Đại Thanh thì Điều thiếu có nhiều có ít nghe qua, nhưng Lý Chấn thì hắn chưa từng biết. Từ lúc nào Đại Thanh lại có một đạo quân với 2 vạn tay súng “Tây”. Nếu có nhiều như vậy liệu Thái Bình Thiên quốc vẫn còn nhón nhờ được không? Mà nghe đâu Thái Bình Thiên quốc tuy có bị áp chế trên nhiều mặt trận nhưng vẫn đang còn rất vững vàng mà không có giống như trong lịch sử là kiệt quệ đến nơi rồi.

Điều thiếu ngay lập tức cho truyền tin đến HongKong mật lệnh Lý Tuấn cử tay chân người Hoa đi điều tra về Lý Chấn, có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Điều thiếu hận thù thì hận thù, hắn không phải nào tàn mà như ruồi không đầu lao lên phía trước.

Tất nhiên kèm với đó là một nhóm lính đặc công của Vạn Ninh được cử đi Quảng Tây hoạt động để bắt liên lạc cùng thủ hạ dòng chính của Dương Tú Ninh. Chỉ có gặp được bọn này thì mới hiểu rõ lý do Dương Tú Ninh phản bội, cũng chỉ có thể gặp được đầu não của nhánh hải tặc này thì mới rõ được tại sao bọn họ không đầu không đuôi đi đánh Quảng Đông. Từ đó Điều thiếu mới cho ra được cách đối phó tình hình một cách chính xác nhất.

Bộ đội đặc công chính là một nhánh tinh nhuệ nhất trong các nhánh quân tinh nhuệ mà Điều thiếu có. Thật ra nhóm người này được đào tạo một cách khác biệt, và tiền thân của họ chính là lực lượng thân binh đông đảo đến 300 người của Điều thiếu. Nói một cách chính xác thì Điều thiếu không cần lực lượng thân binh đồ xỏ như vậy để đi theo bảo vệ. Ba trăm người này đi theo Điều thiếu chủ yếu là để học tập và huấn luyện về cách tác chiến của đặc công. Các kỹ năng của họ có điểm giống mà cũng có điểm khác biệt rất lớn đối với mật vụ. Những đặc công được tuyển chọn gắt gao trong gần 2 vạn quân của cả Vạn Ninh và Thái Nguyên, bọn họ chủ yếu được đào tạo để họ có được phương pháp tác chiến linh hoạt, táo bạo, bất ngờ, thường dùng để đánh các mục tiêu hiểm yếu nằm sâu trong đội hình chiến đấu, bố trí chiến dịch và hậu phương của địch.

Đặc công có những kỹ năng đặc biệt cao cường như có thể sử dụng nhiều loại vũ khí khác nhau. Võ cận chiến cực tốt, đặc công trên bộ thì có khả năng tồn tại, chiến đấu trong môi trường khắc nghiệt nhất, khả năng nguy trang siêu cường, đột nhập, leo trèo đều là bắt buộc phải thành thục. Tất nhiên có đặc công đánh bộ thì cũng có đặc công đánh nước. Nhưng địa hình Đại Nam quá phức tạp nên tạo thời hai loại này có xu thế hòa nhập với nhau. Tức là đặc công đánh bộ cũng có thể hoạt động dưới nước và ngược lại. Nhưng Điều thiếu vẫn dựa vào kỹ năng của từng người mà phân ra hai nhóm, ai thiện tùy tính nhiều hơn thì xếp vào hàng ngũ đặc công nước. Tính ra lứa lính ban đầu với hơn 200 đặc công bộ và gần 100 đặc công nước đã tốt nghiệp và được tung vào chiến trường. Tất nhiên có những người xuất sắc đặc biệt thì được giữ lại làm nhiệm vụ đào tạo lứa đặc công mới. Điều thiếu đã phân ra hai năm đào tạo một lứa đầu tiên, hắn không còn tinh lực để đào tạo lứa tiếp theo mà để họ tự mình phát triển rồi.

Nhiệm vụ thâm nhập sâu trong lòng địch thực hiện các nhiệm vụ đặc biệt như tìm kiếm tung tích thủ hạ của Dương Tú Ninh thì không thể nào các mật vụ làm tốt được như đặc công. Mật vụ bản chất là sống với nhiều gương mặt, thâm nhập thu thập tình báo mà không phải là chiến tranh phá hoại hay hành quân trong các khu vực khắc nghiệt tìm kiếm mục tiêu.

Chuyện nhà cũng chỉ có thể xử lý đến mức độ đó mà thôi, người chết cũng đã chết rồi. Việc nước vẫn đang còn là khó khăn trước mắt. Chính vì lẽ đó Điều thiếu phải gạt đi những ngổn ngang trong lòng mà đối diện với hiện thực tàn khốc, quân Pháp lại một lần nữa sắp đến rồi, và lần này chắc chắn số lượng không chỉ vài ngàn quân ít ỏi.

Nhưng liệu Điều thiếu một siêu mật vụ của QĐNDVN từ thời hiện đại xuyên đến liệu có phải là một người đơn giản. Hắn chỉ có đọc qua chiến báo của Hoàng Diệu thì ngay lập tức đã chuyển ý kiến từ “hòa” thành đánh. Nếu chỉ dựa vào phán đoán tình hình thì Điều thiếu không bao giờ dám đưa ra một quyết định ảnh hưởng đến vận mệnh của cả dân tộc một cách vội vã như vậy. Trong lúc tình thế khó đoán định và khó khăn vào bậc nhất lúc này thì quân cò Điều thiếu cài cắm từ lâu vào nước Pháp đã phát huy tác dụng.

Nhớ lại cuộc chiến Vạn Ninh khi bắt được toàn bộ thủy thủ đoàn của tàu tuần dương Dévastation. Trong này có một nhân vật là Ferid Lefebvre. Tên này chính là tên hạm trưởng xui xẻo khi bị thủ hạ đổ hết trách nhiệm lên đầu và ghi vào biên bản họp cũng như nhật ký hành trình tuần dương hạm Dévastation. Tất nhiên hai người Ferid và Điều thiếu đã có một buổi làm việc kín để đi đến một thỏa thuận chung đó là Điều thiếu giúp Ferid rũ bỏ trách nhiệm, và cũng đẩy trách nhiệm lên đầu tên phó hạm Pierre. Tất nhiên các chứng cứ như biên bản họp với chữ ký của mọi người, nhật ký hải trình, nhân chứng như Pierre đều nằm trong tay của Điều thiếu. Nếu Ferid có một ý nghĩ không tốt thì tất nhiên những bằng chứng này sẽ theo một cách nhanh nhất nằm trên bàn làm việc của Napoleon III.

Tiếp sau sự việc này là một màn chuộc tù binh từ gia tộc Lefebvre tại Pháp quốc với giá 24 ngàn Currencies. Tất nhiên số tiền này sẽ được trả lại ngay sau đó, cái mà Điều thiếu cần là một con cò cắm vào nước Pháp. Vua Napoleon III và hội đồng chính phủ không biết được cả xứ Champagne-Ardenne đang điên cuồng về một loại bột hút có tên heroin và đang lan ra các vùng lân cận. Và cũng không ai biết gia tộc Lefebvre đang giàu lên từng ngày, từng ngày một với tốc độ giá tốc của tên lửa.

Uy hiếp chỉ là một phần, phải cột thêm lợi ích thì cả hai bên mới có thể bền lâu cho được. Muốn gia tộc Lefebvre làm việc cho Điều thiếu thì Uy hiếp chỉ là một chuyện nhỏ, lợi ích cộng hưởng bao giờ cũng bền chặt hơn. Những ruộng cây anh túc trồng tại Vạn Ninh, Đông Triều, Uông Bí, Cẩm Phả và nay là cả Móng Cái khi triết xuất ra thành phẩm thì chỉ dùng để cung cấp hàng cho Lefebvre gia tộc mà thôi. Còn hàng cấp cho Hongkong, cho công ty Đông Ấn Anh thì đều là hàng chế biến từ nha phiến nhập khẩu. Từ đó có thể tạo cho người Anh có cảm giác họ đang không chế được nguồn nguyên liệu của Vạn Ninh.

Tất nhiên nguồn cung cấp cho gia tộc Lefebvre là có hạn, vận chuyển khó khăn vì phải làm kín kẽ để người Pháp không nhận ra được sự liên hệ giữa Lefebvre gia tộc và Đại Nam. Và tất nhiên Điều thiếu cũng cung cấp cho Lefebvre gia tộc mặt hàng chất lượng với giá rất thấp. Tức là bằng với giá mà công ty Đông Ấn Anh đã ép buộc Điều thiếu. Vào thời điểm đó công ty Đông Ấn Anh chưa nhảy vào nên giá cả như vậy đã là triệt để không còn gì để nói.

Giá bán ra của nhà Lefebvre Điều thiếu không biết, nhưng những thương vụ ngầm của hai bên thì phía Vạn Ninh luôn nghe được một câu đó là thúc dục Vạn Ninh tăng số lượng hàng cho họ.

Tất nhiên nói như vậy để có thể thấy được con bài mà Điều thiếu đã cắm sâu vào Pháp. Với số tiền không tưởng kiểm soát được trong gần 2 năm qua thì gia tộc Lefebvre quật khởi đến chóng mặt, có tiền là có tất cả. Với số tiền lo lót mở đường không lỗ thì Ferid Lefebvre lại trở lại vị trí cũ là trung tá Hải quân hoàng gia Pháp sau một thời gian bị tra vấn về vấn đề thất trận tại Vạn Ninh. Quan trọng là lúc này thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard còn thua sắp mặt ở Đại Nam, Sĩ quan cấp cao của Pháp còn bị bắt một mớ. Chiến hạm số lượng bị cầm tù nhiều đến bao nhiêu không kể hết, chính vì lý do đó mà trận thua của Ferid ở Vạn Ninh lại bị lãng quên đi rất nhiều.

Lúc này tình hình tại Đại Nam đã làm cho hội đồng chính phủ Pháp đưa ra giải pháp đàm phán, nhằm chuộc lại những chiến hạm cũng như đạt được thỏa thuận ngừng bắn tại Đại Nam. Tình hình quan hệ Pháp và khối Liên Bang lỏng lẻo Đức đang là một mối nguy cơ khiến họ khó có thể phân tâm. Thêm vào đó Pháp đang cố gắng mở rộng tầm ảnh hưởng của mình ở khối Châu lục Đen nên khó có thể điều quá nhiều binh lực đi Đại Nam mặc dù biết nơi này có vị trí cực kì quan trọng. Nhưng nếu không điều động một lực lượng hơn 15-20 ngàn người thì không thể nào gây áp lực thực tế cho Đại Nam cho được.

Nhưng sự việc không có đơn giản vậy, Napoleon III là người rất ưa mặt mũi và ông yêu cầu tăng viện với mức kinh phí 5 triệu Franc. Nhưng yêu cầu có phần mang tính thiếu lý trí này bị hội đồng phản đối kịch liệt. Nhưng nói cho cùng thì Pháp cũng có các đảng điều hâu hiệu chiến họ lấy lý do các tỉnh Nam bộ Đại Nam là một món hời lớn (Tổng nguồn thu câu Mỹ Tho và Gia định trong năm 1860 là 1,5 triệu Franc), nếu chiếm được toàn bộ Nam Kỳ thì con số này có thể bù lại 5 triệu Franc đầu tư cho chiến tranh.

Ở đây phải nói đến thực tế là người Pháp bóc lột, thực dân hết sức hiệu quả tại Nam Kỳ, chỉ với hai tỉnh Mỹ Tho và Sài Gòn Gia Định mà họ có thể thu lợi nhuận gần bằng cả triều Hề thu nhập nước Đại Nam.

Tình hình trở vào thế dằng co tốn thời gian vô cùng, nhưng sự kiện Hoàng Diệu đồ sát 1500 lính Pháp đã tới Paris. Tất nhiên đây là ngòi kích nổ cho quân bom chiến tranh pháp. Hội đồng chính phủ không thể một lần nữa bác bỏ yêu cầu chiến tranh của Napoleon III, họ thông qua ngân sách 5,340.000 franc để thực hiện cuộc đại viễn chinh Đông Nam Á, mục tiêu là Đại Nam quốc.

Hai thiết giáp hạm tân tiến nhất là Invincible và Normandie sẽ được điều đến Đại Nam phối hợp cùng Gloire tại đây. Đi kèm theo còn có 11 tuần dương hạm và 59 khu trục hạm cũng như tàu vận binh. Tổng số quân dự tính đổ vào Đại Nam sẽ lên tới 20 ngàn người trong đó có một nửa là lính gốc phi từ Algieri. Đây quả thật là một cuộc viễn chinh khá quy mô của quân Pháp kể từ năm 1840.

Tất nhiên gia tộc Lefebvre bằng cách nhanh nhất thông báo dự định này của chính phủ Pháp cho Vạn Ninh với hi vọng Điều thiếu có thể dời đi Đại Nam trước khi quân Pháp đến. Lefebvre gia tộc không muốn cái mỏ vàng của họ bị quân Pháp đập nát mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Bị chiến

Với lực lượng quân đội hùng hậu của Pháp như vậy thì Điều thiếu làm sao có được phương án phòng ngự chiến. Quan trọng nhất đó là không biết quân Pháp sẽ tấn công vào vị trí nào trên cái dải đất Đại Nam toàn bờ biển như thế này. Đất Đại Nam đúng là con rồng thật, nhưng chính vì thế mà thiếu đi tính chiều sâu chiến lược, con mẹ nó cứ đồ bộ bất kì chỗ nào cũng có thể chia cắt con rồng này thành nhiều khúc. Chính vì vậy Đại Nam không có được lực lượng hải quân hùng hậu là khó có thể bảo vệ được đất nước (nhắc nhở luôn ấy nhá... cần hải quân đấy).

Cũng may quân Pháp muốn trừ bị cho một cuộc chiến dài hơi và tốn của như vậy thì cũng không thể ngày một ngày hai nói là có thể xông đến Đại Nam oanh nhau. Chính vì lý do này Điều thiếu còn ít nhất là hơn hai tháng để chuẩn bị cho cuộc chiến. Hai tháng là nhiều hay là ít không quan trọng, quan trọng là Điều thiếu quyết định làm liều. Đọ pháo đọ chiến Hạm thì quân Đại Nam chết chắc, dụ lên bờ đánh là đường lối quân triệt, và chiến tranh du kích là chiến lược mục tiêu. Pháo cối Đại Nam M62 là trọng điểm sản xuất. Nhưng Hải chiến là không thể bỏ, nếu như mất đi hoàn toàn quyền kiểm soát bờ biển thì sẽ rất bị động trong chiến cuộc.

Lúc này không phải là lúc so bì hơn, kém với triều đình Huế. Vạn Ninh tăng binh một cách điên cuồng, với 20 ngàn thanh súng Dreyse M1841 được người Prussian chuyển giao lần này thì Điều thiếu quyết định tổng động viên tăng số quân bị toàn bộ cả Vạn Ninh và Thái Nguyên lên con số 25 ngàn người và tiến hành huấn luyện gấp rút.

Tất nhiên thông tin tình báo về quân lực của Pháp cũng được Điều thiếu báo về Huế một cách chi tiết nhất. Với lẽ đó Huế cũng sẽ không ngồi yên được, họ chắc chắn cũng điên cuồng tăng binh. Tất nhiên súng ống với quân Đại Nam lúc này lại không phải vấn đề lớn vì đồng rạch thái của người Prussian vẫn đang chất đống tại Huế.

Số là các thương nhân Đức mang đến quá nhiều súng 1835 Neue Korps-Jägerbüchse lỗi thời đã bị thải loại từ rất lâu ở Prussian. Súng này khá giống với Minire của Pháp nhưng là nòng trơn bắn đạn bi khoảng cách thực tế hiệu quả tầm dưới 200m, cũng may đây là súng điem hòa hăng hạt nôt mà không phải là súng hòa mai. Lúc đầu thì Huế trung thành với Kammerlader 1842 của Na Uy nên chê ửng chê eo những thanh súng này mà không chịu nhập. Nhưng giờ đây khi nhận được tin tình báo chính xác từ Vạn Ninh thì họ lại cuống lên mà mua toàn bộ đồng rạch này. Có bao nhiêu mua bấy nhiêu tầm 12 ngàn thanh 1835 Neue Korps-

Jägerbüchse với giá 7 £ được mua toàn bộ để Huế có thể tăng binh nhanh chóng. Đây là lệnh tổng động viên được ban ra toàn đế quốc Đại Nam. Vạn Ninh tăng binh 2,5 vạn. Huế gần 4 vạn, Nam ky vẫn là một vạn người như trước. Dù sao Tự Đức Vẫn cứ nghĩ đến an nguy của mình là trước tiên.

Việc trưng binh, huấn luyện tân binh ở Vạn Ninh hoàn toàn không cần Điều thiếu phải bận tâm đến. Hệ thống quân sự ở Vạn ninh đã hoàn chỉnh ở một mức độ nhất định. Và về cơ bản thì Điều thiếu chỉ cần ban bố lệnh sẽ có người dưới thực hiện.

Các xưởng cơ khí thì lúc này Đại Nam nhiều lắm, mua hàng rác của người Đức, cướp đoạt của người Tây Ban Nha. Chính vì thế việc chế tạo những thanh cối M62 của Đại Nam được thực hiện rầm rộ. Điều thiếu coi đây là vũ khí chiến lược bộ binh thay cho những thanh pháo kéo nặng nề.

3 xưởng sản xuất đạn pháo cối ở Vạn Ninh cùng một xưởng ở Huế đã đi vào hoạt động ngày đêm để bị chiến. Điều thiếu cũng không keo kiệt mà chia sẻ một lượng lớn thuốc súng đen với triều đình. Trong lúc này hẳn vẫn cố gắng mua thuốc súng của người Anh.

Sách lược quân sự của Huế đó chính là nhường hoàn toàn các vùng biển dự quân địch vào sâu nội địa và chiến đấu, ngăn chặn sự đổ bộ của các khu trục hạm vào nội địa bằng đường sông với thủy lôi của quân Vạn Ninh cung cấp. Đánh bom liều chết như Hoàng Diệu đã làm ở Nam kỳ, và đặt cối mai phục tấn công khu trục hạm của địch nếu cũng xâm nhập bằng đường sông.

Sách lược này phần chính là do Hoàng Diệu đưa ra, Điều thiếu không ý kiến, ảm có ý kiến cũng chẳng được. Tình hình quân sự ở Nam Kỳ và ở Huế khác hẳn tình hình quân sự tại Vạn Ninh. Huế chỉ cần bố trí pháo phòng thủ bờ biển khu cửa Việt một cách dày đặc là có thể ngăn chặn hiệu quả quân Pháp thâm nhập sâu. Nếu quân Pháp đổ bộ từ nơi khác mà đánh đến Huế thì 4 vạn quân của Huế cũng không ăn chay. Xem ra Huế rất tự tin cứng đối cứng cùng quân Pháp. Hầu dám làm vậy, bỏ đi hải phận mà quyết chiến trên bộ vì khu công nghiệp của họ xa bờ biển đến tận 15 km. Nhưng Vạn Ninh thì không làm như vậy được, Khu công nghiệp Tây Vạn Ninh chỉ cách bờ biển Vạn Cháy 4,5 km mà thôi, nếu để quân Pháp đổ bộ thì có chiến thắng được họ thì khu công nghiệp cũng cháy thành tro. Chính vì cái lý do chết đấm về mặt địa lý này mà Vạn Ninh bắt buộc phải Hải chiến mà còn bắt buộc phải bố trí phòng thủ kín kẽ không cho quân thù đổ bộ tại Vạn Cháy bãi biển.

Nhóm kĩ sư Krupp lần này qua Đại Nam để thực hiện nghiên cứu về lò Martin nhưng cuối cùng lại bị tận dụng hết thảy đi chế tạo Pháo, súng để phục vụ cho chiến tranh. Tất nhiên rất nhiều người lo sợ, rất nhiều người muốn rời đi đến Koh Kong để được quân đội Prussian bảo hộ. Nhưng Điều thiếu bằng hết khả năng đã thuyết phục được những người này cùng với mức lương thời chiến cao đến chóng mặt. Để ổn định tâm lý của họ thì Điều thiếu đã chuyển các kĩ sư này về hậu phương Thái Nguyên để sản xuất.

Tất nhiên chuẩn bị bao nhiêu cũng là không đủ vì chỉ có thể va chạm trực tiếp mới có thể xác định được ai mới là kẻ mạnh, chuẩn bị chiến của ai mới là hiệu quả.

Tháng 7 chiến tranh đã tới rất gần nhưng rốt cuộc là Robert sau sáu tháng dòng gĩa lang thang khắp nơi đã trôi về Vạn Ninh. Tất nhiên nhìn thấy bộ dáng mới của Vạn Ninh thì tên này thiếu chút nữa nghĩ mình đi nhầm tọa độ mà đến một khu công nghiệp Châu Âu nào đó. Nếu không phải có Điều thiếu ra đón chào thì tên này có lẽ đã quay mũi tàu mà ra khơi tìm chân trời khác rồi.

Robert trở lại Vạn Ninh với 23 thương thuyền các loại, trong đó có năm chiếc là do chính bản thân hắn thuê mượn để chở vật tư, còn lại là thương thuyền của một số bạn bè thương gia người Mỹ phía Nam. Lần này không như dự đoán, Robert không thuyết phục được nhiều bạn bè tham gia vào phi vụ thực dân Cao Miên. Người Mỹ nghĩ đất nước họ quá lớn, còn có quá nhiều không gian phát triển nên không muốn mạo hiểm đi nửa vòng trái đất để đầu tư. Số bạn bè của Robert chấp nhận đến đây với lý tưởng “thuê Cao Miên” chỉ có 6 người mà thôi, trong đó phần lớn là các thương gia đang gặp không ít khó khăn tại Mỹ mà muốn tìm một hướng đi mới. Nhưng cũng có hai thương gia có thực lực nhưng tính tình ưa mạo hiểm nên muốn chơi một ván này.

Lần này Robert và nhóm hồ bằng cầu hữu không ngờ tụ tập được một đội quân hỗn hợp đen trắng hai màu da với số lượng 1500 người. Tất nhiên những người da đen này vẫn là nô lệ, nhưng là nô lệ cảm sung. Họ xuất thân là nô lệ của các ông chủ miền Nam. Đội quân này có khá nhiều binh sĩ da trắng chính quy người Mỹ, họ có thể là những cựu binh, kẻ lang bạt, đào binh. Nhưng tựu chung lại thì đây là những tay có sức chiến đấu nhất định.

Tình hình Đại Nam không ổn Điều thiếu không muốn liên lụy đám người này nên nhanh chóng tháo gở hàng hóa rồi đuổi chúng đi Koh Kong. Tất nhiên điều thiếu cho Robert “thuê” lãnh địa bá tước của mình là phủ Tầm Vu bên cạnh Koh Kong. Tất nhiên nếu Robert có thể thay mặt Điều thiếu quản lý được lãnh địa Khai Biên của Hầu tước Trần Quang Cán thì quá tốt, dù sao trong khoảng thời gian này Điều thiếu và Quang Cán đều không thể tách ra khỏi Đại Nam cho được.

Vậy là không được bao ngày tại Vạn Ninh nghỉ ngơi thì Robert lại khẩn gởi quả mướp dẫn đội thuyền chạy tới Koh Kong. Tất nhiên đi theo phải có sắc lệnh tiếp quản Tầm Vu và Khai Biên cùng với một loạt các chuyên gia “Cao Miên học” nhằm giúp đỡ người Mỹ trong những ngày đầu đặt chân nơi này.

Hàng hóa của Robert mang đến lần này cực lớn, 23 thương hạm trọng tải từ 3000-4000 tấn chạy từ Châu Mỹ đến không phải là chuyện đùa. Đúng như Điều thiếu mong muốn lần này Robert đã nhập đến 21 ngàn tấn Diêm Tiêu của Chile, chính vì diêm này Vạn Ninh nói riêng và cả Đại Nam nói chung sẽ không lo lắng quá về việc thuốc súng đen trong thời gian tới. Tất nhiên ý nghĩ ban đầu của họ Trần là chế phân bón tăng năng suất cây trồng. Nhưng thời thế đã làm hắn phải thay đổi hoàn toàn kế hoạch. Những chiếc thương thuyền còn lại thì chứa đến 17 ngàn tấn hàng hóa các loại từ máy móc nhà xưởng cho đến các thiết bị thông tin liên lạc điện báo của người Mỹ. Tất nhiên lần này điện báo hệ thống cũng được Điều thiếu thu gom một phần ở Tây Ban Nha, nhưng số lượng đó là không đủ với Vạn Ninh.

Nói chung lần này các máy móc thiết bị công nghiệp của người Mỹ mang đến thì chất lượng tốt hơn nhiều so với người Đức, dù sao họ mang đến cũng là thiết bị tối tân của Mỹ mà không phải hàng rác. Tất nhiên vì miền Nam Mỹ công nghiệp cũng không quá phát triển như miền bắc nhưng họ lại có thể mạnh về công nghệ dệt, may mặc, nhuộm vải v.v... Bên cạnh đó dây truyền xi măng của người Mỹ cũng khá tốt, các dây truyền cơ khí của người Mỹ phía nam không quá đặc biệt và xuất sắc nhưng cũng đủ dùng. Điều thiếu dự định sẽ cho vận chuyển chúng đến Thái Nguyên để thành lập khu công nghiệp thứ hai tại đây. Tất nhiên chiến tranh sẽ sớm xảy ra nhưng nó cũng không thể cản trở được người Việt tại hậu phương tiếp tục xây dựng quê hương của mình.

Những ngày qua à những ngày mà Điều thiếu vui đầu trong xưởng chế tạo cơ khí quân sự tại Vạn Ninh, hẳn đã liệu mạng rồi, cho dù công nghệ có chưa hẳn hoàn thiện với nhiều thiếu sót, nhưng hẳn quyết tâm sẽ mang đến cho người Pháp những bài học đáng nhớ nhất trong đời họ.

Trong ba tháng việc xây dựng ở Vạn Ninh rầm rộ hơn bao giờ hết, dường như tất cả xi măng, cát sỏi, thép đều để dành cho việc xây các công sự phòng thủ bãi biển nơi đặt các siêu pháo phòng ngự biển naval 229 mm. Đây mặc dù là pháo đòi cũ nhưng nó lại chính là nguyên tác cho các cải tiến mới của pháp naval gun sau này của tập đoàn Krupp. Những khẩu pháo nặng nề tới 2,2 tấn, tầm bắn lên tới 3km. với đầu đạn lên đến 18kg thuốc nổ. Đây là những thanh súng duy

nhất có khả năng uy hiếp đến các thiết giáp hạm. Tất nhiên các thanh pháo này rất kém linh hoạt cũng như khó có thể thay đổi góc bắn để truy đuổi các chiến thuyền đang di chuyển. Cách duy nhất để sử dụng các siêu pháo naval này là căn chỉnh chúng bắn bao trùm vào một khu vực. Ví như ở Vạn Ninh hơn 40 thanh naval gun 229mm được xây dựng hơi lùi vào nội địa và phong tỏa toàn bộ khu vực có thể đổ bộ tại bãi Vạn Cháy. Cũng như một số lượng không nhỏ sẽ phong tỏa cửa Vao của vịnh Cửa Lục.

Nên nhớ vịnh Cửa Lục là một cảng nước sâu, thiết giáp hạm cùng với sự hỗ trợ của tuần dương hạm cùng với trực hạm đều có thể xông thẳng nơi này. Nếu để thiết giáp hạm xông vào Vịnh Cửa Lục thì nó sẽ gây ra tàn phá không thể tưởng tượng được cho Vạn Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Phillippino không đơn giản

Tháng 8 cả Đại Nam sôi sục trong khí thế chuẩn bị đối đầu với công kích khủng bố của người Pháp, vì Hoàng Diệu đã đánh bật quân Pháp còn lại từ tháng 7. Nói đúng là là Hoàng Diệu tiến quân, Pháp quân rút chạy khỏi Mỹ Tho. Với 3000 binh còn lại quân Pháp biết mình không có bất kì cơ hội nào đối đầu cùng 1 vạn bốn ngàn quân trang bị có phần hiện đại hơn họ, thiện chiến không kém họ. Số súng và pháo của quân Pháp mà Hoàng Diệu thu được tất nhiên là ông ta bố xung cho chính Quân Đoàn Nam Kỳ.

Quân đoàn Nam kỳ được thành lập với hai sư đoàn, thứ nhất là Sư Đoàn Nam Kỳ 1 với 14 ngàn tay súng. Sư đoàn Nam Kỳ 2 là các phụ binh chỉ được trang bị đao, kiếm với quân số bảy ngàn. Sư đoàn này có chức năng bổ sung khi các tay súng bên sư đoàn Nam Kỳ 1 bị hạ sát, hoặc tham gia vận chuyển vật tư, ổn định trị an hậu phương mà thôi.

Tất nhiên trong Sư Đoàn Nam Kỳ 01 còn chia ra làm nhiều lữ, nhiều đội khác nhau trong đó nổi bật nhất chính là tiểu đoàn pháo cối 176 thuộc Lữ đoàn số 4. Cách đánh số này quả thật rất dễ hình dung ra đơn vị tác chiến này dưới sự chỉ huy của cấp nào. Lúc này đây tiểu đoàn pháo cối vẫn là nỗi đau rắc rối hòng nhiều nhất cho kẻ địch. Mặc dù pháo cối Đại Nam M62 thì thoảng vẫn nứt nẻ hay thậm chí có một hai lần trực tiếp nổ nòng gây thương vong cho chính quân mình. Nhưng hiệu quả cùng tính cơ động của 42 thanh pháo cối là không thể phủ nhận trong các trận chiến tại Nam Kỳ. Chính vì ý thức được Nam Kỳ vẫn rất có thể là điểm nóng của chiến tranh trên bộ nên Diệu thiếu hết sức viện trợ pháo cối vào Nam. Nói cho cùng Nam Kỳ chẳng có lấy một hạm đội hay naval pháo phòng ngự biển nào. Tuy nói là họ chiếm được Mỹ Tho, Gia Định nhưng quân Pháp vẫn khá dễ dàng đổ bộ nơi đây.

Mùng 9 tháng 8 năm 1862, Hạm Đội Pháp hùng hậu lại một lần nữa hiện diện tại vùng biển Đông Nam Á. Bất ngờ là mục tiêu đầu tiên của họ không phải là Đại Nam mà là Phillippine. Không ngờ lần này Tây Ban Nha theo chân Pháp quốc mà đến, nhưng hẳn là mục tiêu của Tây Ban Nha là thu phục lại Phillippine.

Pháp cũng muốn có một chỗ trú binh cho đội quân khổng lồ của mình trước khi lên kế hoạch chính xác tiến quân vào Đại Nam. Người Pháp cũng ý thức được rằng Đại Nam không còn là đất nước Anamit đông khổ đi chân đất uống nước bẩn như họ nghĩ. Người Pháp biết được đây là một quốc gia có sức chiến đấu không hề tồi với bộ binh khá hùng mạnh. Còn về lực lượng hải quân của Đại Nam thì người Pháp vẫn hi mũi coi thường, vì Pháp chính là cường quốc hải quân đứng thứ hai trên thế giới, một A nam mới “đánh cắp” được vài chiến hạm hiện đại không khiến họ đánh giá cao cho được.

Tổng chỉ huy của quân Pháp lần này là cái tên quen thuộc Rigault de Genouilly đã đốc hạm đội Pháp. Tên này chính là kẻ tấn công Đàng Năn bắt thành năm 1857 sau đó đánh chiếm phía nam Đại Nam. Phó tư lệnh của quân đoàn viễn chinh Pháp lại cũng là một cái tên không xa lạ. Trung tướng Léonard Chamer kẻ đã chỉ huy xurt lý đồn Kỳ Hòa của Nguyễn Tri Phương đã cong mông xây dựng. Người cuối cùng là Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard kẻ đã thất bại tại Nam kỳ Đại Nam. Nhưng ông ta vẫn được giữ lại quân đoàn viễn chinh với chức danh cố vấn vì ai cũng hiểu Thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard là người có “kinh nghiệm” nhất khi giao chiến cùng quân A nam “hiện đại”.

Liên quân Pháp – Tây Ban Nha dễ dàng khống chế được cảng Manila và cảng Batagas sau hai ngày tấn công đông dập với Hạm đội khủng bố của mình. Nhưng nói thật họ cũng gặp phải tổn thất đáng kể về chiến hạm khi mà phần nửa các đại Pháo của Tây Ban Nha phòng thủ bãi biển trước kia đánh trả tới tấp. Kết quả đó là 1 tuần dương hạm và 4 khu trục hạm của Hạm đội Tây Ban Nha bị loại hẳn khỏi đơn vị chiến đấu với những tổn thương không thể khôi phục.

Vì đánh chiếm Manila và Batagas là trách nhiệm của người Tây Ban Nha, do đó lẽ dĩ nhiên là hạm đội Tây Ban Nha sẽ là những người đầu tiên phải xông qua làn lửa đạn để thâm nhập vào vịnh Manila. Nơi này cong có đến 20 thanh pháp naval bắn phong tỏa vùng biển tầm 10 km cửa vào Vịnh. Tất nhiên Vịnh Manila nói là vịnh kín nhưng cửa vào quá lớn nên 20 thanh pháo naval được quân Đại Nam rù lòng thương để lại đã phát huy hiệu quả không cao. Nếu như cửa vào Vịnh nhỏ như vịnh Cửa Lục (500m) Cửa Thuận An (600m) thì 20 thanh naval thừa sức phong chết không cho địch xâm nhập.

Chiếm cảng biển là một chuyện, đánh lên đất liền là một chuyện khác hoàn toàn, người Phillippine không yếu. Nói một cách chuẩn xác thì nếu xét về mặt bằng chung thì người Phillippine “hiện đại”, “tiến bộ” hơn người Đại Nam tầm 20 năm, và tiến bộ hơn toàn bộ các dân tộc khác ở Châu Á lúc này. Đây là một sự thật không thể chối cãi khi họ đã có lịch sử hàng thế kỉ bị thực dân bởi Tây Ban Nha. Người Tây Ban Nha thực dân nơi này, nhưng đồng thời họ cũng mang đến những tiến bộ khoa học kĩ thuật nhất định. Không thiếu người bant địa Phillippine hoặc người hỗn huyết có cơ hội thành kĩ sư, bác sĩ, và lúc này họ đang phụ vụ cho chính quyền Phillippine không phụ thuộc Tây Ban Nha.

Gần 4 tháng qua sau khi chiếm đóng Manila và Batagas thì chính phủ mới của Phillippine không có đứng yên mà họ phát triển nhanh đến chóng mặt. Vốn dĩ họ chẳng cần cải cách, hay công nghiệp hóa gì cả, vì bản thân họ đã có sẵn ngành công nghiệp mà Tây Ban Nha để lại, còn chính phủ của họ lại đi theo nền quân chủ lập hiến nhằm giám sát mâu thuẫn xã hội. Nhưng quốc vương của chính phủ này lại có quyền nắm quân đội hoàn toàn trong tay. Song những quyết sách của chính phủ lại phải được thông qua hội đồng chính phủ và có thêm chữ kí của quốc vương thì mới có hiệu lực. Nói sơ qua như vậy về Phillippine để có thể thấy được sức ngưng tụ của chính phủ mới thuộc về người Phillippine không phụ thuộc Tây Ban Nha có sức ngưng tụ ra sao.

Sức ngưng tụ của nó mạnh mẽ đến nỗi người Tây Ban Nha sinh ra và lớn lên trên đất Phillippine cũng ủng hộ. Họ không muốn Phillippine phải phụ thuộc nữa quốc gì đó để hàng năm phải đóng một khoản thuế lớn vô vi đến khó tin. Quân đội của Ko Pulaco đã nổ ra một cách chống mặt lên đến con số 25 ngàn người

với trang bị súng trường các loại, đây là họ thu được vũ khí trong kho của người Tây Ban Nha để lại.

Bên cạnh đó người Phillippine không hẳn, họ biết Tây Ban Nha sẽ trở lại và có lẽ sẽ có cả quân Pháp tham dự vào, tuy tình cảm của Phillippine và Đại Nam đã xuống thấp đến cực điểm nhưng Ko Pulaco vẫn kiên trì vô lối mà tìm mọi cách thuê bằng được 10 sĩ quan “cao cấp” của Đại Nam tiến hành công tác tại Phillippine. Tất nhiên giá cả cho thuê cao một cách bất hợp lý nhưng mà Ko Pulaco chấp nhận. Ông ta nhận thấy rằng nếu dùng cách đánh của người Tây Ban Nha mà chống lại họ thì chính là một việc làm ngu xuẩn, ông muốn dùng cách đánh “hiệu quả” của Người Đại Nam để trường kì kháng chiến với quân Tây Ban Nha nếu họ quay lại Phillippine.

Dưới sự tư vấn quân sự của sĩ quan Đại Nam (Vạn Ninh) cùng với sự tinh minh của mình thì Ko Pulaco không ngồi khoong trong mấy tháng qua. Quân đội của tân Chính Phủ Phillippine đã đánh sâu vào trong lục địa của đảo Luzon và nhanh chóng, dễ dàng chiếm được các vùng trọng điểm chiến lược như: Urdaneta, Tarlac, Cabanatuan, Baguio, Narvacan. Tất nhiên quân đội Tây Ban Nha ở những thành phố sâu nội địa, kém phát triển này không hề có sức chiến đấu gì nhiều. Họ chẳng qua là các đồn lính nô quân lý các thành phố hạn ba trên. Nhưng đối với Ko Pulaco mà nói thì đây mới là khu chiến lược quân sự quan trọng với ông, nhất là Urdaneta gần như chỉ là một nhóm làng mạc nằm rải rác trong các thung lũng với địa hình đồi núi phức tạp đến ghê người. Chính phủ mới Phillippine không ngu, họ không diên mà lập khu căn cứ chiến đấu ở các hải cảng, nơi mà bất kì lúc nào cũng có thể gặp tập kích của hạm đội Tây Ban Nha- Pháp. Hạm đội của tân chính phủ Phillippine chỉ có 5 tàu khu trục nhỏ chạy bằng hơi nước mà một loạt thuyền buồm gỗ mà thôi. Với lực lượng này thì có thể nói là sức chiến đấu của hải quân tân chính phủ Phillippine là không có.

Các xưởng cơ khí, luyện thép, nhà máy chế tạo súng, nhà máy chế đạn pháo mà quân Đại Nam thương tình không mang đi đã được người Phillippner chuyển hết về Urdaneta, Tarlac, Cabanatuan những nơi có địa hình phức tạp, nằm sâu trong nội địa.

Như đã nói, người Tây Ban Nha nhanh chóng chiếm được cảng Manila trong hai ngày, 11 tháng 8, 4 ngàn bộ binh Tây Ban Nha lũ lượt đổ bộ cảng Manila, họ muốn một trận đtan tan thủ quân “ô hợp”, “đáng buồn cười” mà họ coi là các con khỉ “thô dân” nhầy nhót” kia. Nhưng con đường 10 km từ cảng Manila cho đến pháo đài là một con đường trải đầy máu của người Tây Ban Nha, dân bản địa Phillippino đã dạy cho những tên tự xưng là mẫu quốc một bài học kinh nghiệm xương máu và nhớ đời.

Pháo cối Đại Nam M62 có số lượng 20 thanh được để lại với tình “hữu nghị” cuối cùng, nhưng công nghiệp Phillippine cực kì phát triển (so với châu á). Các kĩ sư cơ khí của Phillippine thừa sức bắt trước các mẫu pháo kia để chế tạo. Mặc dù họ không hiểu kĩ thuật tời nòng của người Đại Nam nhưng họ có thể tời toàn bộ nòng thành thép cứng, tất nhiên như vậy sẽ thiếu tính đàn hồi của lớp vỏ ngoài. Nhưng trí tuệ Phillippine không kém, họ thêm các đai thép bên ngoài nòng pháo để gia cố. Chính vì thế tuy trọng lượng có tăng cao một chút nhưng hiệu quả thì không giảm nhiều.

Cũng như Đại nam, Phillippine nhận ra ưu điểm của pháo cối thích hợp với chiến tranh du kích, và trọng điểm phát triển của họ là pháo cối. Chế tạo nhanh, rẻ, hiệu quả, uy lực.

Các thanh pháo cối nếu chọn vị trí thích hợp thì có thể bắn vượt cả tán cây rừng mà tấn công địch. Con đường từ cảng Manila tới pháo đài là thiên đường của phục kích chiến nhóm nhỏ và Pháo cối tấn công. Tổng số 50 thanh pháo cối có made in Đại Nam, có made in Phillippine dồn dập khạc lửa cướp đi sinh mệnh quân Phillippine. Tất nhiên bộ binh đánh du kích của người Phillippine thoát ẩn thoát hiện cũng anh dũng không kém mà thu gặt sinh mệnh địch.

Nhưng người Tây Ban Nha không phải ăn chay, họ tổ chức các đợt càn quét quy mô vào trong rừng nhằm tiêu diệt đội “pháo binh” của địch. Vì pháo kéo thường nặng lắm, bắn xong mà muốn chạy cũng khó, vì thế mới có danh từ, trận địa pháo. Nhưng mà người Tây Ban Nha xông vào rừng thì chỉ có các bãi đất trống được xan lấp cho phẳng nhằm bố trí pháo binh mà thôi. “Pháo” của người Phillippine không cánh mà bay rồi, lại chẳng bay, vì đúng thật là chúng đang bay trong không khí với bốn cánh tay trợ lực của bốn tên thanh niên khỏe mạnh. Trận địa pháo cối có cái hay nhất là đánh xong chạy, chạy xong lại đánh, thứ này cực kì khó chịu. Tiu rằng xác xuất bắn trúng mục tiêu là không cao, nhưng nếu đã trúng thì đạn 24 pound không phải đùa. Mà mỗi lần tiếng pháo nổ lên đều gây nên sự hoảng loạn vô cùng cho người Tây Ban Nha vậy. Cuộc chiến tại Manila không hề đơn giản, người Phillippine lại càng không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Chiến thắng lịch sử của người Phillippine

Nhận thấy tình hình khó khăn của quân Tây Ban Nha thì thiếu tướng hết thời Louis-Adolphe Bonard phát biểu như chém đinh chặt sắt.

“Cách đánh của người Phillippino tương tự người A nam, vũ khí cũng không khác là bao. Nhưng chất lượng về binh sĩ cũng như vũ khí thua xa quân A nam. Vậy các ngài muốn tấn công Đại Nam thì không ngại thử lửa một hai tại Phillippine”

Trong kế hoạch thì quân Pháp không hề có ý tưởng đổ bộ giúp quân Tây Ban Nha bộ chiến, họ chỉ có hỗ trợ trong việc chiếm hải cảng mà thôi. Mối quan tâm của người Pháp là Đại Nam đế quốc. Rigault de Genouilly đồ đốc không phải là người ngu, thông qua thông tin thì ông cũng hiểu rõ được một điều, đội quân A nam mà ông sắp đối diện tới đây không phải là đội quân chân đất cầm dao kiếm như 5 năm về trước. Để hiểu rõ hơn tình hình và phương thức tác chiến của người A nam thì ông quyết định tung vào Manila 3 ngàn lính Pháp người Phi để thử nghiệm chiến trường.

Thoáng chốc quân số liên quân Pháp_ Tây Ban nha tại Manila tăng lên 7000 người, quân số Phillippine có nhiệm vụ cầm chân quân thù thực dân nơi này chỉ là 3 ngàn mà thôi. Tất nhiên để đánh du kích thì 3 ngàn vẫn có tác dụng to lớn. Liên quân sau khi trải vất vả và tiến vào được trung tâm Manila thì cũng đã thiệt mạng hơn hần người. Mà thông báo về thương vong của đối phương chỉ là lẻ tẻ hơn trăm. Tỉ lệ thương vong là 10:1 khiến cho liên quân kinh khủng hoảng hốt.

Manila lúc này là một thành phố chết, còn đâu khung cảnh sầm uất tráng lệ của một cảng biển quốc tế trung tâm tuyến đường vận chuyển Á Âu. Pháo Đài đã bị phá hủy toàn bộ sau khi quân kháng chiến Phillippine quyết định sách lược đánh du kích lâu dài. Người Phillippine không muốn để lại các căn cứ để cho Tây Ban Nha có thể tận dụng, ít nhất Tây Ban Nha người cần tốn quá nhiều thời gian để xây dựng lại các cơ sở phòng thủ trên. Ghê gớm nhất đó là người Phillippine đã

dùng tàu hỏa di dời hết dân của Manila đi các vùng khác sau đó phá hủy đường ray. Kể từ đây Liên quân Pháp- Tây Ban nha muốn tấn công các thành phố trong lục địa chỉ có thể đi bộ qua những con đường vắng vẻ và là thiên đường của chiến tranh du kích.

Muốn xây dựng lại pháo đài Manila mà không có dân thì 4000 quân Tây Ban Nha không có mơ. Họ có hai lựa chọn, một là rút khỏi Manila tìm một cảng biển khác tiến hành cơ cấu lại địa bàn sau đó tiến quân nội địa. Hai đó là bắt buộc phải tự mình xây dựng lại nơi đây, một Manila đổ nát. Tất nhiên người Tây Ban Nha có thể dùng chiến hạm đi khắp nơi bắt dân về để giúp họ xây dựng, nhưng số tiền bỏ ra là quá lớn. Cộng thêm phong trào yêu nước chống thực dân của Phillippino đang dâng cao, việc đến các cảng biển bắt người là khó lắm, chỉ cần nhắc thấy bóng quân Tây Ban Nha ngoài bờ biển là họ đã khăn gói quá mướp chạy biến mất rồi.

Liên quân 6000 người thiệt hại khá nặng nề mà đành phải trú đóng tại thành phố Manila đổ nát. Nhưng sự việc đâu có đơn giản như vậy, những cuộc tập kích nhỏ liên miên trên đường phố đổ nát Manila liên tiếp diễn ra trong một tuần sau đó khiến cho liên quân mệt mỏi vô cùng. Nhưng có điều liên quân cũng yên tâm lại không ít khi biết được số lượng quân kháng chiến chỉ có “vài” ngàn người. Chỉ cần 6 ngàn người tụ tập lại, bố trí phòng thủ cẩn thận thì sẽ yên tâm hơn. Trong lúc 6 ngàn người đóng quân tại Manila đang chờ đợi mệnh lệnh mới từ ban chỉ huy cấp cao nhất tại cảng Manila thì cũng là lúc các bộ não chiến lược quân sự hai nước đang đầu đầu bàn bạc về kế hoạch tiếp theo.

Nhưng người Phillippine lúc này có phải là gà tây cho người Châu Âu tập bắn, Họ có đến 25 ngàn quân cơ đấy, nhưng các sĩ quan kinh nghiệm của Đại Nam đã tư vấn rồi. Đánh du kích mà quá nhiều người thì càng khó tổ chức và vướng víu, quân địch dễ tìm ra các nhóm lớn mà tiêu diệt gọn. 3 ngàn người tung vào Manila là thừa đủ. Quang trọng nhất đó là du ngu đối phương về lực lượng thực chất của tân chính phủ.

Đêm này 20 tháng 8, một cuộc tổng tiến công mang tính bất ngờ và quyết liệt nhất đã diễn ra tại Manila. 15 ngàn quân Phillippino được bí mật vận chuyển theo đường rừng đã tiếp cận thành phố Manila đổ nát. Một cuộc chiến không khoan nhượng của kẻ bị xâm lược và người đi xâm lược đã diễn ra trong thời điểm rạng sáng.

Ban đầu là 70 thanh pháo cối nổ dồn dập khắp nơi, tiếp theo là xung phong một cách chính diện, không du kích, không bắn tỉa mà là bắn một loạt xúng ròi lười lè xung phong. 15 ngàn người tràn ngập thành phố nhỏ đổ nát, 6 ngàn liên quân da vừa trắng vừa đen vật lộn cùng 15 ngàn người da vàng. Đây là trận chiến mang tính tàn sát mà không có tù binh, không có khoan nhượng. Phương pháp gần giống như cách của Hoàng Diệu đã thực hiện tại thành Gia Định. Cả hai đều là những thành phố đổ nát không có công sự vững chắc.

Tất nhiên là thương vong thực sự quá khủng bố Liên quân Tây Ban Nha- Pháp gần như bị tiêu diệt hoàn toàn chỉ có hơn ngàn người có thể thoát chạy về bến cảng. Nhưng họ lại bị chặn đánh lẻ bång 3000 quân du kích Phillippino trên con đường dài 10km này. Kết quả về đến cảng biển chỉ có lẻ tẻ vài trăm người mà thôi.

Quân Phillippine thương vong không kém, thực chất ra họ thương vong nhiều hơn liên quân trong trận tổng phản công. 6 ngàn người Phillippine ngã xuống hoặc thương vong. Tỷ lệ thương vong là Phillippine 6: liên quân 4. Nhưng nếu tính cả trận phục kích trên đường rút lui của liên quân thì tỷ lệ là 1:1.

Nhưng đối với người Phillippine thì họ đã chứng minh được chính phủ tân thời quân đội có thể đã bại được Liên quân hai nước Pháp- Tây Ban Nha. Trận Manila 20/8/1862 được ghi vào lịch sử của nước này. Đây là trận chiến mà nơi này Ko Pulaco đã chứng minh được tài lãnh đạo của mình (tất nhiên là có sự trợ giúp rất lớn của sĩ quan Vạn Ninh) và tân chính phủ có thể chứng minh rằng họ có thể đơn độc chiến thắng kẻ thù mà không chỉ dựa vào Đại Nam.

Lần trước vì có Đại Nam trợ giúp nên cho dù Ko Pulaco lên ngôi quốc vương Phillippine nhưng vẫn không thiếu sự nghi ngờ, e ngại. Nhưng sau chiến thắng lịch sử này thì uy tín, sự nổi tiếng của Ko Pulaco đã trấn áp hết thảy. Sức quý tộc của Ko Pulaco quốc vương lên cao không gì sánh nổi. Về điểm này Ko Pulaco đã đuổi kịp cha con Trần gia chỉ trong một thời gian ngắn. Cái gọi là danh bất chính, ngôn bất thuận là vậy đó. Điều thiếu mất rất nhiều công sức để gây dựng uy tín của Trần gia trong dân vì Trần gia không phải hoàng tộc, nhưng Ko Pulaco chỉ trong mấy tháng với chức danh quốc vương đã làm tốt hơn cả Trần gia cố gắng trong 3 năm.

Liên quân hai nước Tây Ban Nha- Pháp đóng quân tại cảng Biển Manila thật ra cũng có phát hiện ra sự bất thường của doanh trại mới chiếm đóng tại Trung Tâm Manila. Nhưng họ chưa kịp đưa ra phản ứng mang tính hiệu quả thì quân lính tại thành phố đổ nát đã thảm bại. Số viện quân 5 ngàn người Pháp từ cảng Manila đi vào nội địa bị sự quấy nhiễu của 3 ngàn lính Phillippino mà không thể tiến nhanh cho được. Đến khi nhánh viện quân này gặp được vài trăm bại quân từ trung tâm thành Phố Manila chạy về thì họ đã biết cứu viện là một việc không cần thiết.

Bộ binh của Tây Ban Nha gần như bị tận diệt, 3 ngàn lính Pháp gốc Phi cũng bị nướng mất không thương tiếc. Chie trong gần hai tuần lễ chiến đấu tại Phillippine thì quân Pháp không nhiên lại mất đi 3 ngàn người mà chẳng đạt được mục đích thiết thực nào. Quan trọng là cả liên quân đều sợ hãi với lối chơi mạng dôi mạng của người Phillippine. Họ sẵn sàng hi sinh vài triệu dân để làm chuyện này, vậy quân Tây Ban nha cần của bao nhiêu lính để có thể lấp đầy cái cỗ máy xay thịt này. Quan trọng nhất đó là, người Phillippino có thể chơi bài mạng dôi mạng thì người Đại Nam cũng có thể làm như vậy quá đi chứ.

Theo nhận định sơ bộ của thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard thì quân Đại Nam đông hơn, trang bị tốt hơn và mạnh hơn quân Phillippine, vậy thì trận này 17 ngàn bộ binh Pháp phải đánh ra sao?. Rigault de Genouilly đã độc bắt đầu cảm thấy lòng tự tin của ông khi ban đầu nhận trách nhiệm đánh chiếm Đại Nam đã bị giảm tới đáy. Ông ta không thể quyết định được chiến lược tiếp theo của đội quân Viễn chinh khổng lồ của Pháp tại Đông Nam Á lúc này.

Rất nhiều phương án chiến lược được các chuyên gia quân sự trong ban tham mưu đưa ra cho vấn đề Đại Nam nhưng đều bị phủ nhận một cách phủ phàng. Chiến lược đầu tiên là dùng hạm đội mạnh để phong tỏa toàn bộ vùng Biển Đại Nam, tiến hành bắn phá từ bờ biển. Nhưng vấn đề đó là Tây Ban Nha đã mất đi quyền kiểm soát Phillippine. Hạm đội Pháp sẽ không có tiếp tế cũng như sự bảo dưỡng duy tu chiến hạm từ các cảng biển Phillippine. Do đó việc tiến hành các cuộc phong tỏa và bắn phá Đại Nam bờ biển không thể kéo dài và không bao giờ tạo được áp lực cần thiết. Quảng Châu Loan lúc này vẫn chưa thuộc quyền thuộc địa của Pháp. Nơi đó chỉ là một thương cảng mà Đại Thanh kí kết mở cửa thương mại cùng người Pháp mà thôi. Chúng hoàn toàn không thể trở thành một nơi cung cấp tiếp tế cho một Hạm đội không lồ như lúc này.

Đồ bộ thắng lên Đại Nam thì người Pháp lúc này không đủ tự tin, thông tin binh lực hiện đại của Đại Nam lúc này là bọn họ không hề nắm được, chỉ có thông tin từ Louis-Adolphe Bonard thì biết được rằng quân đội Nam kì có tầm 15 ngàn người trang bị hiện đại mà thôi. Tổng số quân của cả Đại Nam là 2 vạn, 4 vạn, hay mười vạn? là con số mà người Pháp không có biết.

Tiến thoái lúc này lại thành lưỡng nan với đội quân viễn chinh khổng lồ này. Rigault de Genouilly đã độc bỗng nhiên cảm thấy việc mình lĩnh trách nhiệm đi đánh Đại Nam lúc này là một sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Thà rằng hân ở lại Pháp mà ủng hộ với các thành quả đã đạt được có phải là một ý hay hay không?

Trong lúc liên quân Pháp- Tây Ban Nha nằm chết dí tại cảng biển Manila và không thể tìm ra hướng đi thiết thực thì một nhân vật mới xuất hiện. Thương nhân, nhà thám hiểm, tên thực dân Saint-Just-la-Pendue một trong những nhân vật xuất sắc của công ty Đông Ấn Pháp.

Tên thương nhân này mới có 34 tuổi nhưng có một bề dày lí lịch đáng kể trong các cuộc thâm nhập, thực hiện thực dân thuộc địa của công ty Đông Ấn Pháp. Và Saint-Just-la-Pendue cũng được coi là thổ địa ở Đông Á khi hắn đã có 8 năm hoạt động nơi này. Lần này Saint-Just-la-Pendue đến Manila cùng với một nhân vật đặc biệt, đây là một thanh niên Á Đông có bề ngoài đẹp đẽ đến rối mù. Về đẹp của tên này khiến cho lũ quý tộc quân nhân Pháp cũng như Tây Ban Nha théo nhỏ dãi. Phải nói lúc này phong trào đồng tính quan hệ trong quý tộc phương Tây rất là đỉnh cao, những nhân vật như tên thanh niên Á đông này quả thật rất được ưa chuộng đấy.

Nhưng Saint-Just-la-Pendue và tên thanh niên này đến Manila vì hiến dâng kế sách đánh Đại Nam mà không phải là đến để lên giường cùng mấy vị quý tộc có thói quen quan hệ đồng tính. thiếu tướng Louis-Adolphe Bonard không có xa lạ gì với hai tên này vì chúng chính là những người bày ra kế sách đánh thẳng Kinh Thành Huế khiến cho quân Pháp tại Đại Nam vấp ngã không thể dừng lại được.

Nhưng Louis không có quyền trách cứ Saint-Just-la-Pendue vì những thông tin mà gã này cung cấp đều chính xác, Đại Nam nội loạn, tiến vào Huế là chuyện không khó khăn. Còn quyết định có thực hiện chiến dịch hay không lại là Louis. Do đó không thể nào nói gì về Saint-Just-la-Pendue được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Âm mưu thâm hiểm

Cuối tháng 8 một lá thư theo một cách bí mật nhất được đặt trên bàn làm việc của Điều thiếu, lad thư có nguồn gốc từ Đại Tá hải quân Pháp Ferid Lefebvre. Nói thật Ferid Lefebvre cũng phải rất vất vả mới có thể chuyển được lá mật thư này đến được Vạn Ninh. Cũng may mắn đó là trong gần hai năm qua gia tộc Lefebvre và Vạn Ninh làm ăn rất khắng khít và bí mật nên Ferid Lefebvre mới có được khả năng thực hiện được việc này.

Bức thư này được viết theo mật mã quy định của Điều thiếu và gia tộc Lefebvre vậy nên bức thư này có rơi vào tay người khác cũng khó bị phát hiện ra nội dung bên trong. Tất nhiên hệ thống mật mã này khác với hệ thống mà các mật vụ của Vạn Ninh xử dụng. Điều thiếu không có điên mà công khai hệ thống mật mã của Vạn Ninh ra ngoài.

Trong bức thư của Ferid Lefebvre có đoạn viết như sau: “... Đại Nam có người của Pháp, hoặc giả thế lực nào đó muốn Pháp không chế Đại Nam. Một người Châu Á có tên tiền pháp là Adam đã thỏa thuận với người Pháp về một chính quyền bù nhìn mà quốc vương mới của Đại Nam sẽ do tổ chức của tên Adam chỉ định. Tất cả binh lực, sự bố trí của các vị đã bị người Pháp biết. Chúng tôi sẽ tấn công vào Sông Hồng và chia cắt Đại Nam, cô lập Huế và phần phía Bắc còn lại...”

Đúng thật là tên thư sinh mặt ngọc tự lấy tên tây cho mình là Adam kia đã phân tích rất cặn kẽ. Đại Nam như một con rồng. Tất công phần đuôi của nó thì cả đầu và thân mình của nó sẽ trở ngược mà cắn các vị. Tất công phần đầu cũng không được. Nhưng Đại Nam có chỗ yếu đó là không có chiều sâu về mặt lục địa, vậy nên cách đánh là chia cắt chúng ra. Nhưng người Pháp không biết được bố trí binh lực Đại Nam ra sao mà chia cắt đánh, nhờ đâu đánh đúng vào hang ổ có cả vạn người cầm súng đang chờ thì tai họa như trận Manila sẽ lặp lại ngay lập tức. Nhưng tên thanh niên Người Châu Á này lại mạng đến một bản đồ bố trí sơ bộ gần như khá hoàn hảo cho quân sự của Đại Nam. Chính vì vậy một kế hoạch tấn công vào Sông Hồng được định ra.

Tên thanh niên có tên Adam còn có nói, tình hình này khó có thể đánh bại Đại Nam bằng binh lực, chỉ có thể tìm cách để người Đại Nam tự đánh bản thân mới là thượng sách. Vậy nên kế hoạch của người Pháp là đánh vào Sông Hồng chiếm đóng Nam Định. Hà Nội, Ninh Bình. Từ đó sẽ chia cắt hoàn toàn cụm căn cứ Vạn Ninh, Thái Nguyên Cùng triều Đình Huế. Sau đó sẽ cho hạm đội phong tỏa biển Quảng Yên.

Theo tên người Châu Á có tên Adam nhận định thì Vạn Ninh mới là đầu tàu quân sự, kinh tế của Đại Nam, chỉ cần khóa chết Vạn Ninh thì Đại Nam như mất đi 70% sức mạnh. Đến lúc đó thì Huế bắt buộc phải thỏa hiệp. Và ý đồ của tên thanh niên Á đông này là phân hóa Huế và Vạn Ninh, khiến cho Vạn Ninh tự lập, đó là chia bé sức mạnh của Đại Nam, đến lúc đó có thể thỏa hiệp để cho cha con họ Trần làm vương Đất Bắc. Chính khi đó thì họ Trần vì quyền lực, vì sự tự lập sẽ không quan tâm đến Huế. Điều này sẽ khiến Huế trở nên cô lập, không có sự hỗ trợ của Vạn Ninh thì Pháp có thể như tắm ăn rồi mà từ từ lấn xuống phía Nam. Đến khi chiếm được đất đai đủ, có nhân lực, có thực dân địa thì hoàn toàn có thể tập trung mà xử lý cái đầu tàu Vạn Ninh.

Tất nhiên kế sách thâm hiểm của tên Á Đông tên Adam được ban tham mưu của Pháp đánh giá cực kỳ cao và có tính thực tiễn cao. Họ hanh chóng lên kế hoạch tấn công Hà Nội qua Sông Hồng. Con sông này đủ lớn để có thể cho Tuần Dương Hạm tiến vào và bên cạnh đó người Pháp còn được tổ chức của Tên thanh niên cung cấp đủ hoa tiêu dẫn đường cho lần tấn công này.

Tao kế hoạch thì ngày 1 tháng 9 quân Pháp sẽ đổ bộ sông Hồng và tiến hành đánh chiếm Nam định. Tức là kể từ lúc Điều thiếu nhận thư của Ferid Lefebvre thì chỉ có 4 ngày cho quân Vạn Ninh có thể làm ra ứng đối. 4 ngày có thể làm được gì? Điều thiếu không thể không cảm hận mà lật tung cả cái bàn trước mặt.

Kế sách quá âm hiểm, quá ác độc. Cả Vạn Ninh, Thái nguyên sẽ bị cô lập bao vây, rồi những diễn biến hòa bình, diễn biến chính trị, diễn biến chiến tranh tiếp theo sẽ khiến tình hình không biết đi đến đâu. Mọi bố trí của người Đại Nam đều là công cốc. Quân lực của Đại Nam phân bố cực kì không đồng đều do sự cái cách quân sự vẫn chưa triệt để. Và Điều thiếu cuối cùng cũng chỉ là một siêu mặt thám mà không phải là một nhà quân sự có tầm nhìn chiến lược. Nếu thay Điều thiếu bằng những bộ não như đại tướng Võ Nguyên Giáp, Lê Trọng Tấn, Thượng tướng Trần Văn Trà ... chẳng hạn thì họ thừa sức bố trí một chiến trường Đại Nam không một giọt nước lọt vào nỗi với binh lực tương quan hai bên như vậy. Nhưng biết thì biết Điều thiếu không thể làm gì khác hơn. Sai lầm thì đứng lên sửa chữa, chứ không phải sai lầm để nằm xuống rồi kiệt quệ.

Hà Nội, Nam Định khẳng định là giữ không nổi, 4 ngày chỉ đủ để quân Vạn Ninh, Thái Nguyên để nơi mà không thể có bất kì một bố trí nào. Chỉ có thể giữ

được Gia Lâm và thủ chấp Hải Dương không để quân Pháp đổ bộ bờ Đông sông Hồng mà thôi. Điều thiếu quyết định thật nhanh mà chuyển 4 ngàn quân từ Thái Nguyên vào Từ Sơn rồi thiết lập phòng tuyến Đông sông Hồng đoạn Gia Lâm. Tiếp theo là 5 ngàn quân từ Vạn Ninh lao vội về Hải Dương thiết lập tuyến phòng thủ. Lúc này đã gấp đến tận rằng nên Điều thiếu chẳng ngại chớ gì Tuân Tổng đốc hay tuần Phủ Hải Dương nữa. Lúc này mà lũ ấy lão nhào là Điều thiếu xử lý luôn. Vạn nước đã long đông đến độ không còn nguy cơ nào lớn hơn nữa thì thái độ của Huế, ngôn quan gì đó chẳng quan trọng nữa rồi.

Điều thiếu cảm thù hết mức độ mà nhìn chăm chăm và một bức vẽ truyền thần bằng bút chì kèm theo bức thư của Ferid Lefebvre. Phải công nhận rằng Ferid Lefebvre không ngờ còn có cái tài năng này, hẳn có thể nhớ lại mà vẽ ra được bức họa của tên Adam, đây là một đại ân đối với Điều thiếu. Lực lượng mật vụ của Điều thiếu vẫn đang điều tra về tổ chức trong bóng tối tại Đại Nam, tất nhiên họ cũng có nhiều bước tiến nhất định. Nhưng vì lý do không thể quá mở rộng tổ chức tại Huế vì tránh sự nghi ngại của triều đình nên tổ chức mật vụ gặp khá nhiều khó khăn. Nhưng nay có hai manh mối là bản họa của tên Adam và tên thương nhân công tu Đông An Pháp có tên Saint-Just-la-Pendue sẽ là bước đột phá lớn lao.

Nhìn bức họa tỉ mỉ và chi tiết về một gương mặt mà nếu không nói là đàn ông thì rất có thể Điều thiếu ngỡ là mỹ nữ á đông. Thật không biết bức họa này giống đến bao nhiêu phần nhưng Điều thiếu nghĩ có lẽ sẽ khá chính xác. Bút lực của Ferid Lefebvre rất tốt, tốt đến như vậy thì khả năng có thể truyền thần giống đến 7-8 phần là rất thực tế. Quang trọng là người này đẹp đến mức độ khó tin trong nam giới nhóm vậy nên sẽ rất dễ để nhận biết ra.

- Đưa bức họa này đến nhà máy in, chế tạo âm bản nhanh nhất, tin ra và phát cho tất cả cho tổ chức tại các tỉnh thành, nhiệm vụ tối quan trọng, lần theo manh mối của người này. Truyền tin cho Lý Tấn ở Hongkong yêu cầu hẳn tiếp cận Saint-Just-la-Pendue.

Điều thiếu ngay lập tức ra lệnh cho mật vụ nhóm, cái đình trong lòng Đại Nam một ngày chưa nhỏ thì Đại Nam một ngày chưa yên. Hãy nhìn nhưng gì chúng đã làm, tổ chức đảo chính không chỉ một lần, không chế quan viên Đại Nam, nay là dẫn đường cho quân Pháp phá vỡ bố trí phòng thủ của người Việt. Điều thiếu có 100% xác định chuyện lần này liên quan đến nhóm chuột cống chết tiệt kia. Không phải chúng thì không ai có cái động cơ này và cũng không ai có cái năng lực này.

Đúng như dự kiến ngày 1 tháng 9 quân Pháp tiến công vào Nam Định thông qua đường sông Hồng. Vào lúc 9 giờ sáng, 4 tuần dương hạm 15 khu trục hạm và nhiều tàu vận binh đã tới một khuỷu sông gần thành Nam Định. Tất nhiên quân Nguyễn đã phát hiện tàu địch và tấn công dồn dập nhưng Quân pháp không bị thiệt hại nào đáng kể. Đồng thời đạn đại pháo từ trong thành bắn ra nhưng hầu hết đều không bắn trúng được chiến hạm của người Pháp, hay là có bắn trúng thì cũng vô hiệu quả. Những thanh súng thần công kiểu cũ của Đại Nam uy lực không cao, nhất là thành Nam Định không có nhiều súng thần công cỡ lớn. Nhiều binh sĩ Pháp leo lên cột buồm tàu bắn trả khiến cho việc tấn công của quân Nguyễn trong thành bị áp chế. Đại bác của quân Pháp cũng nổ vang mà bắn vó vào trong thành Nam Định. Hơn một ngàn lính Pháp gốc Phi liều chết đổ bộ thành Nam của Nam Định và tổ chức vận chuyển đại pháo lên nơi này. Nhưng đây là nhánh quân đánh nghi binh thu hút hỏa lực của binh sĩ trong thành Nam Định mà thôi. Thực sự thì nhánh quân được gọi là tinh binh với những binh sĩ Pháp đã được vận chuyển lên bờ Đông của Thành Nam định.

Trước cổng thành phía Đông, Trung Úy Florian đã chỉ huy binh lính Pháp dùng đại bác bắn phá cửa thành hơn chục thanh pháo Napoleon III đã phá tan cửa thành Đông của Nam Định sau ba bốn lượt pháo. Quân Pháp như kiến mà bỏ lổm ngổm vào trong thành Nam Định, quân lính trong thành hoảng sợ rút lui tìm đường chạy trốn về phía cổng thành phía Tây. Thành Nam Định bị thất thủ.

Nói một cách chính thức thì thành Nam Định thất thủ không có gì lạ. Quân Nguyễn thủ thành chỉ có tầm 1 ngàn người, với trang bị thô sơ. Quân Pháp có binh lực lên tới 4 ngàn người với súng trường Đại Bác. Quân dân Nam Định cảm cực được 2 tiếng đồng hồ phải nói là quá giỏi rồi. Đây cũng là do tinh thần chiến đấu của người Đại Nam tăng rất cao sau những chiến thắng liên tiếp của Vạn Ninh, Hoàng Diệu kiến cho người Việt tự tin lên rất nhiều.

Nhớ đến trong lịch sử thành Nam Định bị tấn công vào ngày 10 tháng 12 năm 1873. Chỉ có một khu trục hạm tên Scorpion cùng mấy chục binh sĩ Pháp cũng có thể công phá được thành Nam Định đó. Nhưng nay đứng trước hàng ngàn quân Pháp với chiến hạm đầy mặt sông mà quân dân Nam Định vẫn dám đánh trả thì đây quả là một kỳ tích cho lòng chiến đấu quả cảm của họ rồi. Tuy bại mà không nhục nhã, họ đã dùng pháo bé lạc hậu, súng hỏa mai kém chất lượng, đao, kiếm mà chiến đấu hơn một canh giờ trước khi thất thủ.

Nhưng quân Pháp có thể chiến thắng dễ dàng ở thành Nam Định xong ở khu vực Thái Bình thì không có đơn giản như vậy. Vì quân Vạn Ninh đã quyết không để người pháp thuận lợi tiến vào Hải Dương nên họ đã chủ động đánh chặn từ xa, và Thái Bình chính là chiến trường khốc liệt thử lửa của đôi bên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Mọi tính toán đều là sai lầm cả

Nói đến Thái Bình để mọi người dễ hình dung về địa lý. Lúc này không hề có cái gì là tỉnh Thái Bình cả, Vùng đất Thái Bình lúc này tới nhà Hậu Lê, thời vua Lê Thánh Tông về sau vùng đất Thái Bình ngày nay thuộc trấn Sơn Nam. Đến cuối thời nhà Lê trung hưng sang đầu nhà Nguyễn, vùng này thuộc trấn Sơn Nam Hạ. Năm 1832, vua Minh Mạng nhà Nguyễn cắt hai phủ Thái Bình, Kiến Xương nhập vào tỉnh Nam Định, nhập phủ Tiền Hưng vào tỉnh Hưng Yên. Nói vậy toàn bộ vùng đất nằm phía đông bắc sông hồng này có một phần nhập vào Hưng Yên tỉnh, một phần là thuộc Nam Định tỉnh. Nơi này căn bản không có thành trì cấp tỉnh nào cả mà chỉ có thành trì cấp châu, huyện, là những thành bé bằng đất không có bọc gạch, hoặc những thành nhỏ với rào gỗ, tre mà thôi. Nhưng chính nơi này mới là vùng đất tranh chấp dữ dội nhất của hai bên Pháp- Vạn Ninh.

Nói đến Vạn Ninh quân có mặt tại Phủ Thái Bình, Kiến Xương thì phía nói đến sự việc xảy ra cách đây 2 ngày. Quân Vạn Ninh 4 ngàn người đổ vào Hải Dương. Tất nhiên Tổng đốc Hải Dương là Trương Đăng Quế sẽ không đồng ý việc này. Ông ra lệnh cho quân Hải Dương toàn bộ các thành, trấn ngăn chặn quân Vạn Ninh và nói rằng Vạn Ninh có ý đồ tiến quân về Huế âm mưu bất chính. Và chính Trương Đăng Quế cũng trong ngày thượng tấu về triều việc Trần Quang Cán ủng hộ binh tự lập tại Quảng Yên làm loạn, tính xua quân xuôi nam tấn công kinh sư.

Con mẹ nó rõ ràng đây là cấn cấn. Nói đến Trương Đăng Quế, Nguyễn Tri Phương, Võ Văn Giỏi đều bị ảnh hưởng bởi vụ nhận thư tín từ tổ chức kia nên bị Turh

Đức đuổi khỏi vòng quyền lực trung tâm ở Huế. Nhưng mà những người này đều là phụ chính của Tự Đức từ khi ông còn nhỏ nên trong lòng có bán tín bán nghi nhưng Tự Đức vẫn có một chút tin tưởng nhất định. Ông không hạ quyết tâm phế các vị này mà đuổi họ ra khỏi trung ương quyền lực Huế mà thôi. Tự Đức định bụng sau khi điều tra kỹ nếu như không có liên quan mật thiết thì sẽ trọng dụng lại những người này, Thế nên Nguyễn Tri Phương được làm Tổng Đốc Hà Nam, quản lý sự vụ hai tỉnh Hà Nội, Nam Định. Còn Trương Đăng Quế thì được cử làm Tổng Đốc Hải Hưng quản lý hai tỉnh Hải Dương- Hưng Yên.

Tất nhiên quân Vạn Ninh có tiến quân thần tốc nhưng họ vẫn cho người thông báo rõ lý do tại sao đại quân quá cảnh. Đó là phòng thủ quân Pháp sẽ tấn công Hà Nội mà đánh lấn lên Hưng Yên, Hải Dương, Thái Nguyên. Nhưng mà Trương Đăng Quế không hiểu vì lý do gì mà quyết định không nghe còn lấy công báo tu thủ mà chặn đứng quân Vạn Ninh lại đồng thời đặt điều Vạn Ninh muốn tiến công Huế.

Con mẹ nó đặt điều cũng phải sờ tay lên trán, Vạn Ninh có hạm đội như vậy nếu muốn tấn công Huế thì đi mẹ đường biển cho lành, tôi gì lắt léo vác quân xuyên qua 8 tỉnh mà đến Huế. Nếu có ý đồ thực sự thì với lối hành quân như vậy thì chỉ cần đi đến nửa Đường thì Huế đã biết mà đề phòng rồi. Sự việc nháo đến Nguyễn Tri Phương đang làm tổng đốc Hà Nam. Ông ta không tin vào lập luận vô văn của Trương Đăng Quế mà lập tức trình báo triều đình về việc quân Pháp có thể tấn công Nam Định, Hà Nội. Đồng thời ông cho di dân cấp tốc hai thành Hà Nội và Nam Định sau đó bị chiếm. Chính vì lý do này mà tuy Nam Định trang bị thô sơ nhưng vẫn đánh trả quyết liệt quân Pháp.

Còn Trương Đăng Quế thì sao? Ông ta không những cản trở bước tiến quân Vạn Ninh mà còn dăng tấu xớ vạch cả chục tội lớn của Quang Cán, Quang Diệu. Trương Đăng Quế nghĩ Vạn Ninh quân có mười lá gan cũng không dám động đến quân Hải Dương vì nếu đã động đến tức là ngang nhiên chống lại triều đình Huế. Mà Trương Đăng Quế lại rất hi vọng quân Vạn Ninh động đến Hải Dương quân đấy, vì nếu như vậy thì cái danh phản tặc sẽ úp luôn lên đầu hai cha con họ Trần.

Không nói nhiều 14 giờ ngày 28 tháng 8 quân Vạn Ninh nổ súng công phá thành Hải Dương, đây đã là nơi mà họ từng đổ máu bảo vệ, đã từng là nơi mà vạn dân Hải Dương hoan hô họ như anh hùng. Nhưng lúc này đây quân Vạn Ninh đang nổ pháo công phá Hải Dương, đang nổ súng giết hại binh sĩ Hải Dương, vì ai? Vì sao? Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Như đã nói, kẻ thù trước mặt quá hùng mạnh, quân Vạn Ninh tiến lên tuyến đầu máu, lửa. Họ không muốn một Trương Đăng Quế bắt ôn sau lưng mình, đây là một con dao hết sức nguy hiểm có thể lấy mạng quân Vạn Ninh lúc này. Vậy nên công hạ Hải Dương, đã thông tuyến đường từ Vạn Ninh đi phủ Thái Bình, Phủ Kiến Xương là điều chắc chắn phải làm. Đi vòng qua Hải Dương? Có thể, nhưng chiến tranh không phải ngày một ngày hai, theo như mật báo của Ferid Lefebvre cho Điều thiếu thì chắc chắn quân Pháp sẽ cho thiết giáp hạm và cả tá lớn tuần dương hạm phong tỏa Vạn Ninh. Đến lúc đó tiếp tuyến cho tiền phương chỉ có thể theo đường bộ và Hải Dương thành là điểm quan trọng nhất. Từ đây có thể tiếp tế cho cả Thái Bình, Kiến Xương, Gia Lâm ....

Thái độ của Trương Đăng Quế có chấp đến mức khả nghi nên Điều thiếu không thể không lệnh cho quân công thành mà trừ đi mối ẩn họa này. Quân trong thành thì được thông báo là đánh trả phản quân họ Trần chờ đợi viện binh của Triều Đình. Lĩnh tráng, quân nhân thì việc đầu tiên là tuân thủ mệnh lệnh, họ đâu có biết được Trần Gia làm phản hay không. Nhưng Tổng Đốc nói vậy thì rõ ràng là đúng rồi. Vậy nên 5 ngàn quân chính quy là 1,5 vạn dân chúng được huy động để chống lại phản quân Trần gia.

Việc nước việc nhà, việc dân, việc quân, tất cả đều đổ lên đôi vai này. Đôi lúc Điều thiếu nghĩ hay cứ để lịch sử đi theo con đường vốn có của nó. VN thời hiện đại cũng tốt mà, ít nhất là người dân hạn phúc, không đến nỗi quá nghèo, biết bao quốc gia trên thế giới cùng lúc đang phải chịu đựng chiến tranh, đói khổ kia kìa. Nhưng những lúc ấy Điều thiếu lại lắc đầu, cảm giác tự mãn là không được, hẳn muốn VN của tương lai là cường quốc, là đất nước mà các quốc gia khác phải cử con em đến du học để nhận lấy văn minh. Để cho VN là nơi mà bất kỳ một người dân nào trên thế giới đều muốn nhập cư và sinh sống. Chính vì lý tưởng trên mà hẳn mất ăn mất ngủ phần đầu quên thân như vậy đó. Và cũng vì lý do đó mà hẳn ra lệnh không thương xót đánh hạ Hải Dương. Hi sinh 1- 2 ngàn người Hải Dương để có thể bảo vệ 10 vạn 20 vạn người Dân Đại Nam ở bờ Đông sông Hồng. Điều thiếu hẳn cảm thấy đáng. Có lẽ người dân Hải Dương sẽ hận thù hẳn, nhưng thời gian sẽ trả lời cho tất cả.

Không ngoài dự đoán sau 1 tiếng đồng hồ chiến đấu thì quân Vạn Ninh đã công phá cửa Đông của thành Hải Dương mà tràn quân vào. Đối diện với súng ống, pháo cối, đại bác thì quân Hải Dương không chống cự nổi mà chạy tan tác. Nhưng kèm theo đó là sự hỗn loạn đến vô cùng của Hải Dương thành. Cuối cùng 4 ngàn quân Vạn Ninh phải dừng lại một ngày để ổn định lại thành trì và đợi hậu quân của Vạn Ninh đến tiếp quản. Nhưng khôn nạn nhất đó là Trương Đăng Quế dẫn 3 ngàn binh chạy trốn và quay về thành Hưng Yên để cố thủ.

Điều thiếu có một mối hận muốn chém chết tên này. Vẫn biết con trai lão Trương Đăng Trụ bị giam lỏng tại gia có được phần lớn là do công lao của Cán Ca. Nhưng tư thù và việc nước phải biết phân biệt lớn nhỏ. Lão già này dám lấy sinh mệnh cả ngàn Binh sĩ Đại Nam ra để thỏa mãn cái gọi là tư thù của mình thì Điều thiếu đã quyết không dung cho lão rồi.

Quân Vạn Ninh đánh phải chia ra một ngàn người hướng Thành Hưng Yên tiến công. Vậy là quân Vạn Ninh đã thừa nay lại thót, chỉ có ba ngàn người được Điều thiếu lãnh đạo lao va về Thái Bình, Kiến Xương. Trần Quang cán để lại Trần Văn Vũ từ Hải Dương sau đó cũng rút về Vạn Ninh chủ trì đại cục.

Quân Vạn Ninh lúc này đã thiếu lại còn chậm mất rất nhiều thời gian tại Hải Dương nên khi thâm nhập đến Thái Bình thì quân Pháp đã đổ bộ hoàn toàn 6 ngàn người lên mảnh đất này. Một trận chiến quy mô khốc liệt dành dặt nhau từng tấc đất diễn ra. Quân Vạn Ninh lúc này là giữ đất chứ không phải là đánh cù nhảy cùng quân địch, vì vậy chiến tranh du kích chỉ phát huy một phần tác dụng mà thôi. Vì Quân Pháp biết được vị trí của chủ lực quân Vạn Ninh. Chỉ cần là làng mạc thì hai quân sẽ gặp nhau xung đột. Từng ngôi làng tại Thái Bình, Kiến Xương sẽ là từng mặt trận khốc liệt nhất. Tất cả chuyện này chung quy cũng chỉ vì Hải Dương đã cản bước chân khiến cho Vạn Ninh đến muộn và quân Pháp đã dễ dàng đổ bộ lên bờ, thiết lập phòng tuyến vững trãi. Chiến tranh diễn ra tại Thái Bình là đầm máu vô cùng.

Cũng may quân Thái Nguyên 4 ngàn người không gặp trở ngại mà chỉ mất 2 ngày để đến Gia Lâm. Họ bố trí trận địa quy củ đến hai ngày bên bờ sông hồng vậy nên quân Pháp không có ý định mà cũng không có thực lực đổ bộ nơi này. Ít nhất Quân Pháp phải có 8 ngàn binh và chấp nhận hi sinh thật lớn mới có thể dễ dàng qua sông.

Nhưng con mẹ nó thành Hưng Yên lại là một chuyện khác. Thành Hưng yên nằm bên bờ Sông Hồng, Cũng là một vị trí đổ bộ khá tốt. Đáng lẽ ra cái bãi sông nơi này khá nhỏ. Không có khả năng đổ nhiều quân và cũng rất khó công vào thành Hưng Yên nếu 1 ngàn quân Vạn Ninh thủ ở nơi này. Nhưng sự việc là Trương Đăng Quế dẫn 3 ngàn binh đến nơi đây, sau đó tụ tập với 3 ngàn binh tại Thành Hưng Yên mà chống lại quân. ... Vạn Ninh. Vạn Ninh chưa kịp công hạ Hưng Yên thì 500 quân Pháp đổ bộ tại phía Tây Hưng Yên thành đã công phá trước. Trương Đăng quế bị Pháp quân bắn được, 6 ngàn binh mã trong thành Hưng Yên kẻ bị giết người bỏ chạy. Đến đây Giặc Pháp có được nơi đổ bộ lý tưởng vào phía Đông Sông Hồng. 1000 binh Vạn Ninh không thể công phá thành Hưng Yên

với 500 quân Pháp tinh nhuệ cố thủ. Phía tây thành Hưng Yên thì quân Pháp ùn ùn đổ bộ, có Hưng yên thành làm bình phong thì quân Pháp có ngại gì mà không tiến đến nơi đây. Bỗng chốc thế cục nguy hiểm vạn phần. Tình thế Diệu thiếu với 3 ngàn quân tại Thái Bình, Kiến Xương rất dễ bị cô lập và bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Âm sát bên sông

Chiến sự tại Bắc kỳ đang cuồng cuồng diễn ra thì tại Huế tình hình vẫn còn chưa đến mức rối loạn, ít nhất người dân thành Huế vẫn chưa cảm thấy chiến tranh tới gần, chuyện cuộc gia đại sự thôi để cho các đại quan lo liệu đi. Hào chung với không khí bình lặng của dân thường thì biệt viện bên cạnh dòng sông Hương thơ mộng cũng không khác là bao. Vẫn êm đềm lặng lẽ cũng như hết sức thông thả, lão già ngồi câu cá. Một bóng đen bỗng nhiên nhẹ nhàng xuất hiện bên cạnh lão già khom người mà thưa.

- Thưa chủ nhân, quân Vạn Ninh tấn công Hải Dương, dẫn quân chặn đứng được quân Pháp tại Gia Lâm, Thái Bình, Hưng Yên, tình thế đang dang dở nơi đó. Trương Đăng Quế bị Pháp quân bắt được trong thành Hưng Yên.

Lão già bỗng giật mình đánh rơi cần câu xuống nước.

- Vạn Ninh quân tấn công Hải Dương vào ngày bao nhiêu?

- Dạ, rạng sáng ngày 28 tháng 9

Lão già không còn chút nào về thông dong và thay vào đó là sự sợ hãi vô cùng.

- Vậy thì Vạn Ninh ít nhất đã xuất binh vào ngày 27. Chúng đã biết trước Pháp tấn công Hà Nội. Lập tức bí mật dọn nhà, thiêu hủy hết các đầu mối liên quan.

Tên mặc hắc y đứng kế bên khẽ dạ một tiếng rồi định bước đi. Nhưng lão già lại lên tiếng.

- Đòi cho ta bình rượu khác, đi rồi thì ít nhất cũng phải tiễn biệt nơi này chứ...

Cũng không bao lâu thì người thanh niên mặt ngọc mặc áo lụa mỏng xuất hiện. Lần này hắn bước chân thông dong, tự nhiên, à còn thêm vài phần kiêu ngạo. Chẳng phải là các tướng quân cường cuộc Pháp cũng cúi đầu mà nghe mưu kế của hắn sao, tưởng tượng lại về mặt kính ngạo của cái gọi là ban tham mưu quân viễn chinh Pháp mà tên thanh niên mặt ngọc lại mỉm cười. Đúng là hàng giá áo túi com mà.

- Thưa thầy con đã tới ạ.

- Con vừa cập bến sao? Đi đường có vất vả không? Tự rót cho mình một chén đi.

Vẫn là thói quen cũ, người thanh niên mặt ngọc rót cho mình một chén rượu quế hoa tửu như thường lệ. Hắn nhấp một ngụm nhỏ rượu thanh rồi nhẹ nhàng trả lời.

- Dạ con vừa xuống thuyền đã bí mật đến nơi đây ạ, được lo việc thiên hạ cùng thầy thì con không cảm thấy vất vả chút nào.

- Việc lần này con làm tốt lắm, có lẽ con cũng nên về nhà rồi, chuyện nơi này đã chắc thành công. Ở cái nơi như man hoang chi địa này quả là tội cho con.

Lão già rất từ ái mà nhìn học trò cưng của mình. Hắn chính ra sẽ là đại tài tử ở quê nhà. Chỉ vì phục vụ gia tộc, phục vụ tổ chức mà phải theo cái thân già của lão đến đây, quả là tội nghiệp cho hắn lắm. Ánh mắt của lão già đã nói lên điều này, và người thanh niên cũng nhìn ra.

Người thanh niên dập đầu lạy lục:

- Con muốn ở bên chăm sóc thầy, lo lắng chuyện thiên hạ cùng thầy.

Lão già từ ái mà vuốt ve bờ vai của tên thanh niên.

- Con có đại tài, quê nhà còn có chuyện trọng đại chờ con đó. Nơi này chẳng bao lâu chúng ta cũng sẽ rời đi thôi. Con về trước lo lắng chuyện cho thầy cũng phải đạo.

Người thanh niên nghe như vậy thì lạy lục không thôi nhưng trong lòng lại vui vẻ vô cùng, hắn nhớ phương bác thơ mộng với mưa bay lát phất, với bông tuyết trắng ngần. Thật hắn không chịu nổi con người xa lạ cùng hoàn cảnh nơi đây.

Một lát sau người thanh niên cũng rời đi, lão già bỗng nhiên trào ra hai hàng lệ: “Đường về nhà con đi mạnh giỏi”.

Chiếc kiệu gấm lác lác đi trong đêm tối. Người thanh niên mặt ngọc khấp khởi trong lòng vì mong ngóng ngày về quê nhà. Khấp khởi vì lại sắp được gặp lại hồng nhan tri kỷ, Tiểu Kiều hãy đợi anh về.

Nhưng bỗng chốc người thanh niên cảm thấy hơi buồn ngủ một chút, có lẽ là do mệt mỏi đường dài ư? Không phải, đừng nhìn hắn là một thân thư sinh văn nhược, từ sáu tuổi hắn đã được gia tộc bồi dưỡng võ kỹ, một thân võ công không nói là xuất thân nhập hóa thì cũng là đang phong cực hạn rồi. Một chuyến đi

Manila thì có gì là khó khăn đâu.

Là mê hồn tán, là thuốc mê trong rượu, chỉ có một cách này mới có thể giải thích mà thôi. Tại sao lão sư muốn dán thuốc mê hấn, đơn giản lúc này hấn mới hiểu được về nhà ý là gì. Khốn nạn, có lẽ thân phận của hấn đã bị lộ tẩy, cần phải bị thanh trừng. Hấn đã từng thanh trừng không biết bao nhiêu người nên quá rõ việc này rồi. Tiếp theo đó chính là sát thủ sẽ xuất hiện ngay thôi. Nên nhớ một thân công phu như hấn muốn thân không hay quý không biết mà hạ thủ thì khó vô cùng. Đây là kinh đô Đại Nam nếu động súng nơi này thì cả đám đừng ai yên ổn, chỉ có cách động võ mà thôi.

Nhưng độc có ba phần mùi, ngay cả hạc đỉnh hồng cũng có thể ngửi ra vị. Rượu hoa quế tuy có mùi nồng lấm nhưng với cao thủ như hấn thì chẳng có loại độc nào cho vào rượu có thể qua mắt được đây, chỉ có bỏ thuốc mê vào khiến cho hấn mất đi sức lực thì mới có thể dễ dàng phái cao thủ ám sát đây.

Tận dụng lúc vẫn còn chút lực lượng người thanh niên vội kể nói với kiều phu.

“Tiểu Vũ, hôm nay có người muốn giết ta, lúc này ta lao ra ngoài, các người vẫn cứ như bình thường đúng tốc độ mà di chuyển”

Bốn kiều phu đều là dòng chính của người thanh niên, họ chỉ trung thành với người thanh niên này mà thôi. Kiều phu có tên là Tiểu Vũ thì thảo đáp lại:

“Có chúng tiểu nhân đây không ai làm hại được công tử”

Người thanh niên lắc đầu:

“người đến các người cản không được, chỉ có ta vô kì bất ý thoát đi mới là thượng sách, các người thoát ra không cần tìm ta. Tìm cách trở về nhà, báo với Tiểu Kiển, nếu 1 tháng sau ta không về thì không cần chờ nữa”

“Công tử....”

“Đây là mệnh lệnh..”

Người thanh niên thân thủ nhẹ như cánh ve lợi dụng một góc tối mà lao ra ngoài kiều gắm. Hấn vượt tường như một con báo đen mà thoát đi. Kiều hoa vẫn tiếp tục di chuyển với tốc độ như thường.

Trong bóng tối một tiếng cười khê:

“Khá lắm đường đệ, nhanh như vậy đã làm ra ứng đối, nhưng kiều không thay đổi mà cước lực, sức bả vai và cả cán kiều đều không có lực.. há há.. giấu đầu hở đuôi rồi. Đuổi theo giết hết mấy tên kiều phu đi, để mình ta đi nói chuyện cùng đường đệ than ái được rồi”

Bóng đen hắc y nhân nhẹ nhàng lên tiếng, một tiếng dạ khe khẽ vang lên, mười hắc y nhân lao vù vù vào đêm tối bám theo các kiều phu.

Thanh niên mặt ngọc vượt tường lợi dụng bóng tối và lao đi trong đêm, bãi bồi bên dòng sông Hương thơ mộng, hấn muốn mượn con sông để thoát đi dấu vết may ra có thể sống sót. Chỉ cần tìm được một căn thuyền của người Ngư dân, cho thêm vài đồng bạc là có thể tự mình trôi theo dòng ra cửa biển. Đến lúc đó hi vọng được lực của thuốc mê sẽ qua đi thì mọi việc đại cát.

Cổ lè bước chân nặng như chì với cặp mắt lơ dờ vì buồn ngủ tên thanh niên lết từng bước bên bãi sông.

“Bóp.. bóp... bóp..”

- Tam đệ rất là khá, trúng mê hồn tán mà còn có thể trèo tường vượt vách đến tận nơi đây. Muốn theo sông mà trôi ra biển không biết đường huynh có thể giúp đệ sao.

Người thanh niên cười thầm

- Thôi Minh Chương, không ngờ là con chó người đến đây muốn lấy mạng ta sao, một con chó cả ngày chỉ có thể làm “ảnh” của ta mà cũng có cái gan này?

Tên hắc y nhân từ từ còi ra khăn che mặt:

- Đường đệ, từ nhỏ người là thiên tài, là ngôi sao sáng mà che mờ tất cả, nhưng vậy thì sao, cuối cùng kẻ làm “ảnh” như ta vẫn là người cười cuối cùng. Từ nay gương mặt này sẽ bước ra ngoài ánh sáng mà không còn là ảnh nữa... đường đệ, lên đường mạnh giỏi sao.

Kiểm đã ra khỏi vỏ, ngày 5 tháng 9 lúc này trăng còn chưa có tròn, cả một vùng tối đen như mực bỗng nhiên như bị cắt phá bởi ánh sáng trắng lóe lên kia.

“keng”

Một tiếng vang rền rã, kiếm chiêu bị đánh bay, trên tay người thanh niên mặt ngọc không biết từ lúc nào đã có một thanh thiết phiến.

- Người...

Người hắc y nhân hơi biến sắc... nhưng hấn lại một lần nữa tấn công... Đêm nay không yên tĩnh. Bên bờ sông có hai kẻ đang chém giết nhau hết sức đặc sắc.

Trên quan lộ hướng bắc lúc này một chiếc xe ngựa trông hết bình thường đang chạy, bên trong xe đang ngồi đó với quần áo khá sang trọng của viên ngoại điển hình lại chính là tên coi cửa của biệt viện. Lúc này tên coi cửa đang run như cây sậy bởi người đánh xe ngựa không ngờ lại là lão giả câu cá lúc này đang hóa thân thành một lão nông phu đánh xe rất bình thường.

“năng lượng của Vạn Ninh quả thật rất lớn, không ngờ đến nội bộ Pháp quân cũng có nội gian. Minh Thanh đã bị lộ thì chúng ta cũng rất nguy hiểm, tốt nhất là rời đi ngay và xóa hết một liên hệ..”

Đây là câu nói của lão giả cho Thôi Minh Chương trước khi lão lên đường. Lão có hơi kinh hãi và bất ngờ về năng lượng của Vạn Ninh rồi. Làm cái việc như lão thì mọi uy hiếp dù là nhỏ nhất phải bóp chết từ trong trứng nước.

Cũng trong đêm này tại một quả đồi đất bên con lộ kéo từ Hưng Yên vào địa phận Hải Dương. Một ngàn quân Vạn Ninh đã đào hào xây công sự và thủ chết nơi này. Quân pháp đã đổ bộ khá nhiều, hơn 3 ngàn người tại Hưng Yên. Cho dù quân Vạn Ninh với cách đánh du kích có thể cầm chân quân địch, kéo lại tốc độ quân địch nhưng chung quy chúng vẫn có thể tiến về Hải Dương. Đến lúc đó Điều thiếu Điều tướng quân của họ sẽ hai mặt thọ địch, sẽ bị cô lập như cá trong chậu ở Thái Bình, Kiến Xương. Vậy nên đội quân 1 ngàn người Vạn Ninh quyết định không thể lui hơn được nữa. Họ sẽ cố thủ ở cao điểm này cho đến khi Điều thiếu có thể rút lui an toàn. Thông tin tình hình họ đã cử người gấp báo cho Điều thiếu rồi, chính vì vậy mà công việc của họ là liều chết để tranh thủ thời gian cho Điều thiếu bứt ra khỏi 6 ngàn địch mà chạy về Hải Dương.

1 ngàn người này đã không có ý định hi vọng sống trở về. Phía sau họ là Vạn Ninh, là gia đình, là người thân, mà Điều thiếu chính là Vạn Ninh, có Điều Thiếu mới có Vạn Ninh. Cho nên họ thà rằng mình chết đi cũng không để cho Điều thiếu bị tổn hại.

Trần Văn Vũ vỗ vai một binh sĩ tươi cười hỏi:

- Có sợ hãi sao?

Người thanh niên nhe hàm răng trắng trong đêm mà cười vang.

- Thừa Đại Tá, tôi không sợ, chết là cùng, giết một tên Tây hòa vốn, giết hai tên Tây có lời. Có Điều Sái, Cán Soái, cầu tử nhà tôi lại được đi học, lại lớn lên, lại được cầm súng chiến đấu cho Điều soái, không lo đói, không lo rét.. không lo giặc cướp.

Trần Văn Vũ cau mày.

- Anh mới có con sao?

Người chiến sĩ binh nhì quân đội Vạn Ninh cười bẽn lèn gãi đầu.

- Trước khi xuất quân vợ tôi đau bụng sanh, cũng không biết con trai hay gái, chưa có đặt tên.

- Ngươi lui về tuyển sau.

Trần Văn Vũ lên tiếng.

- Không, tôi không bỏ anh em, không bỏ đồng đội. Tôi không muốn con tôi lớn lên mang cái danh có cha hèn nhất trên đầu.

Trần Văn Vũ muốn nói gì đó nhưng mở miệng ra mà không thốt được lời nào. Hắn túm chặt vai người thanh niên binh sĩ mà nói như rít trong hàm răng.

- Chúng ta sẽ chiến thắng, chúng ta sẽ trở về. đến lúc đó dắt ta về nhà xem mặt thằng chó con nhà ngươi.

- Rõ thừa Đại Tá.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Có công nghệ , có lợi thế

Đại bản doanh của Quân Vạn Ninh tại Thái Bình tỉnh. Một tên lính thám báo đang quỳ sụp ở đó mà khóc dòng. Quy định của Vạn Ninh đó là quân lễ không có quỳ mà chỉ đưa tay ngang qua trán mà chào như thời hiện đại, tên thám báo này quỳ khóc đó là do xúc động của bản thân mà thôi. Tên này chính là em trai của Trần Văn Vũ tên Trần Văn Cải. Anh trai của hắn quyết tâm chết cùng địch nhân mà tạo cơ hội cho Điều thiếu rút về nên tên này mới bị thương như vậy. Hắn biết anh trai hắn làm vậy để giữ lại hương khói cho nhà họ Trần của họ mà thôi.

- Ngươi tên Văn Cải, em trai của tên đầu đất Văn Vũ kia? Yên tâm mà đứng lên, anh trai của ngươi chết không được.

Điều thiếu nói một câu chắc đê mà binh thần nhìn về hướng sông Hồng. Mấy ngày này quân sĩ hai bên giao chiến quá mức khốc liệt, cả Pháp lẫn Vạn Ninh cũng đều thương vong nặng nề, tính đến nay đã có 213 binh sĩ Vạn ninh thiệt mạng, số người bị thương lên đến hơn 300, may mắn là đội ngũ quân y người Đại Nam đã trưởng thành rất nhanh, cộng cả kháng sinh lẫn thuốc tím đầy đủ thì tính mạng của những binh sĩ bị thương không mấy lo ngại. Trình độ phẫu thuật của các quân y này cũng càng hoàn thiện thêm, nhất là khâu vệ sinh kháng khuẩn thì họ lại càng cẩn thận. Tất nhiên bên phe Pháp tổn thương nặng nề hơn nhiều vì Vạn Ninh có những vũ khí khó chịu vô cùng như Pháo cối, mìn địa lôi v.v... Số thương vong của người Pháp không ít hơn 1500 người điều đó là chắc chắn. Chính vì thương vong này mà một ngày qua quân Pháp đã phải chững lại hoàn toàn bước chân tiến công của họ.

Mìn là một thứ hại người, hại cả mình, đến nay quân Vạn Ninh đã cài quá nhiều mìn trên các khu vực mà quân Pháp có thể đi qua, cài nhiều đến độ chính họ cũng không dám đi qua, chỉ biết đánh dấu chúng trên các khu vực bản đồ để sau này các đội gỡ mìn sẽ tiến hành dò tìm và tháo gỡ.

Nói cho đến cùng thì quân Pháp gần như không chế được khu vực Kiến Xương nhưng họ không thể nào tiến qua Phủ Thái Bình được, những đợt tiến công của họ phải đổi bằng sinh mệnh để mở từng mét đường, đây không phải là điều mà quân pháp với số lượng chỉ có 17 ngàn người có thể chịu được. À không chỉ trong 4 ngày số lượng này chỉ còn 15 ngàn 500 thôi. Những người thương binh bên Pháp coi như đã bị loại khỏi vòng chiến đấu trong khoảng thời gian dài.

Nhưng Điều thiếu biết rõ một chuyện, mìn công nghệ tất nhiên là không khó bắt trước, rồi đây sau vài tháng khi quân Pháp ăn đủ với mìn Đại Nam thì họ sẽ tự nghiên cứu mìn của bản thân. Đến lúc đó khi mìn từ Pháp quốc chuyển qua thì việc chiếm lại Hà Nội, Nam Định là một chuyện gian nan vô cùng.

Nhưng tại sao khi nghe tin Trần Văn Võ cố thủ ngoại ô Hải Dương thì Điều thiếu lại không lo lắng an nguy của họ, và cũng không bỏ chạy khỏi Thái Bình. Liệu Điều thiếu còn chứa con bài nào chưa có lật.

Rạng sáng ngày 6 tháng 9, địa điểm cố thủ của nhánh trung đoàn bộ binh Vạn Ninh số hiệu 243 (ngày thành lập 24/3) đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến không lối về. Nhưng bất ngờ họ có được một nhánh viện quân... 50 người. 50 người thì có thể mang đến bao nhiêu viện trợ, đừng có đùa, 50 người này tất nhiên không thể mang đến bao nhiêu ý nghĩa trong trận đấu súng cả ngàn người cả, nhưng cái họ mang đến là 200 con ngựa thồ với vật tư chiến lược cho trận chiến. Đây là những sản phẩm mới nhất của bộ máy chiến tranh Vạn Ninh được sản xuất và đưa đến chiến trường. Trước khi Điều thiếu xuất quân thì nhóm sản phẩm này đang ở giai đoạn cuối cùng để lắp ráp nên không thể đưa ra chiến trường. Nhưng sau bốn ngày thì một số lượng kha khá các sản phẩm tân tiến đó tiền này đã được đưa ra chiến trường.

3 giờ chiều ngày 6 tháng 9 thì quân Pháp bắt đầu tấn thủ tấn công lên điểm cao là ngọn đồi nhỏ trên tuyến đường dẫn đến Hải Dương thành. Đừng nhìn Hưng Yên, Thái Bình ngày này chẳng có lấy một cánh rừng, không có mấy ngọn đồi. Nhưng lúc này không phải như vậy, rừng thưa có nhiều. Giao thông rất không thuận tiện. Thời này muốn đi lại giữa các tỉnh chỉ có cái quan lộ mà triều Nguyễn mất cả trăm năm xây dựng mới là thuận tiện mà thôi. Nếu không thì chỉ có thể lên lỏi qua các con đường làng nhỏ hẹp, luồn lách các bụi tre, chuối mà đi thôi. Nói đến Quan Lộ Cái thống bắc Nam thì đó quả là một thành tựu đáng ghi nhận của nhà Nguyễn. Người Pháp trong lịch sử sau khi xâm chiếm Đại Nam có lập bản đồ và con đường cái này được vẽ kĩ càng xuyên từ Bắc chí Nam. Chính vì lý do này đánh trận kiểu gì thì kiểu cuối cùng vẫn là hành quân trên cái lộ mới là chuẩn xác. Vì hành quân chia cắt các nhóm nhỏ rất dễ bị mất liên lạc mà thực sự lạc nhau. Đừng nói là quân Pháp không thông thuộc địa hình, đến cả quân Vạn Ninh đến nơi này cũng thành “khách quân cả”. Cũng may mà quân Vạn Ninh được người dân bản địa nhiệt tình giúp đỡ nếu không thì cũng mù mờ như người Pháp mà thôi.

Nói như vậy để có thể hiểu Quân Pháp mà muốn đánh Hải Dương thì họ phải vượt quan cứ điểm phòng ngự của quân Vạn Ninh trên quan lộ. Trận chiến là không thể nào tránh khỏi quân Pháp đã dàn pháo trận. Hơn 20 thanh pháo được dàn hàng cách quả đồi mà quân Vạn Ninh đang chiếm giữ tầm hơn 1000 m. Đây là khoảng cách mà súng cối của Đại Nam không với tới được và cũng là vị trí mà pháo Napoleon III phát huy hiệu quả tốt nhất.

Lúc này trong chiến hào của quân Vạn Ninh thì có một số cụm chiến đấu được xây hơi lồi lên trên mặt đất giống như một lô cốt nhỏ, có mái che và được xếp kên phía trên những bao cát để chống đạn. Đây chính là những lô cốt bé chính xác là vậy. Chúng vừa có các lỗ châu mai cho binh sĩ Vạn Ninh xạ kích lại vừa là chỗ để các sĩ quan quan sát quân địch cũng như điều chỉnh cho pháo cối đang lom khom khĩa dưới.

15 gòi 30 pháo kích quân Pháp đã ầm ầm khai hỏa, lần này họ lấy cách bắn các đầu đạn cháy cùng đầu đạn khói là chính. Nói là cháy nhưng tác dụng không có lớn là bao vì lúc này Napalm còn chưa có ra đời, nhưng đạn khói sunfua là thứ mà quả thật rất khó chịu. Nếu phòng thủ trong phạm vi bé mà gặp thứ này tấn công thì quân sĩ rất khó có thể trụ vững cho được. Chính vì muốn “đuổi” quân Vạn Ninh khỏi các đường hào kẻ trên mà quân Pháp dùng đại khói là chính.

Phải nói quân Pháp đã biết được cách đào chiến hào với hầm cá nhân của quân Đại Nam, do đó họ không có bắn đạn bi sát thương bộ binh vì thứ đó có tầm ảnh hưởng không cao đối với hầm cá nhân. Còn đạn nổ công phá quân sự thì càng là không mấy hiệu quả với chiến hào đào dưới đất.

- Quân Pháp pháo kích... đeo mặt nạ vào..

- Đeo mặt nạ...

- Đeo mặt nạ..

Mệnh lệnh của sĩ quan được ban bố, sau đó là các chuỗi dài các thông tin được nối đuôi nhau truyền khắp quân doanh chiến địa. Mặt nạ nào, mặt nạ là cái gì? Đây là sản phẩm mới nhất của Vạn Ninh, Những nhà máy dệt vải mua từ Pháp với phương pháp dệt Serge de Nîmes đã tạo ra những tấm vải Jean đầu tiên trên thế giới. Tất nhiên Levi Strauss có lẽ sẽ phải lấy nước mắt lau mặt vì ông sẽ mãi là một người thợ mỏ mà thôi, không thể nào trở thành triệu phú với hãng quần Jean Levis nữa rồi. Những tấm vải Jean được may thành mặt nạ trùm đầu và phết lên một lớp áo su nhập khẩu mà Robert mang về, chi phí thật không có rẻ chút nào. Tất nhiên mặt nạ có kính, có lọc khí với than hoạt tính qua ống thở ngậm trong miệng. Nói chung là binh sĩ Vạn Ninh lúc này sẽ miễn nhiễm với khói Sunfua cháy rồi. Lúc này họ sợ đạn nổ hơn đạn khói đấy.

Quân Pháp nào biết điều này, họ say mê mà nã pháo ầm ầm, tất nhiên nói cho vui, Pháo Napoleon III cứ bắn 3-4 phát là phải dừng lại làm mát, độ chịu đựng của Armstrong và Krupp tốt hơn đó là 7-8 phát phải làm mát vì nòng pháo được làm bằng thép. Nói vậy thôi chứ nửa tiếng đồng hồ thì lượng đạn của 20 thanh pháp nã xuống trận địa đại nam không ít. Tính ra phải có gần 200 quả pháo khói, mấy chục quả đạn lửa lao xuống doanh địa Vạn Ninh. Tất nhiên không phải quả đạn nào cũng có thể rơi xuống chiến hào nhưng nói chung là quân Vạn Ninh chắc chắn đứng không nổi. Nhìn đám khói mù mịt với mùi hôi thối đến kinh người kia mà đến quân Pháp cũng muốn nôn mửa.

Nếu quân Đại Nam không trụ được nữa thì tổng tiến công thôi. 500 quân Pháp được cử đi tiên phong, tất nhiên đây là năm trăm người gốc phi chứ không phải người Pháp. Nhiệm vụ mang tính chất lấy mạng lấp khoảng trống này thì cho người Phi đi là tốt nhất rồi. Các sĩ quan Pháp nghĩ như vậy, và Hautefeuille chỉ huy cánh quân này của Pháp cũng nghĩ như vậy.

- Đại tá quân Pháp xung phong số lượng tầm 5-6 trăm người.

- Truyền lệnh đại đội 3, 17 bắn trả, các đại đội khác bất động, dụ quân địch xông lên nhiều hơn.

Trần Văn Võ không mấy tò thái độ mà lúng búng qua một lón mặt nạ hét lớn ra lệnh. Cái khói sunfua này rất nhanh sẽ tan đi, chỉ sợ nhất đó là lúc bị công kích bằng pháo liên hồi nếu không có mặt nạ thì có lẽ toàn quân lúc này nước mắt dòng dòng, miện khô lưỡi đắng mà nằm lán ra đất như cá chết rồi. Nhưng đã có

mặt nạ thì dùng nói 3000 quân Pháp, có đến 5 ngàn quân cũng không thể vượt qua nổi 1 ngàn tay súng Dreyse M1841. Nên nhớ súng Dreyse tầm xa hơn hẳn súng Minire, tốc độ bắn thì không cần phải so sánh. Đội 1 ngàn người Vạn Ninh nếu thư thái lên đạn bóp cò thì phía bên 5000 người Pháp dùng súng Minire tốc độ.

Nhưng lúc này Trần Văn Võ lại muốn làm sao để tiêu diệt nhiều nhất quân Pháp mà không phải là làm cách nào để thủ vững chiến trường. Hắn vẫn còn quân bài chưa có lật trong tay.

Chính vì cái dự định này của Trần Văn Võ mà hắn chỉ cho quân số hai đại đội bắn trả mà thôi.

Năm trăm lính Pháp gốc Phi ôm súng lao lên chiến trường lười lè sáng loáng, theo họ nghĩ thì quân Đại Nam cũng không có bao nhiêu người còn được sức lực để đánh trận. Nhưng lúc này đây khi đến khoảng cách 500m thì tiếng súng bên quân Đại Nam nổ vang, một loạt người Phi ngã xuống ngay lập tức. Nhanh, chuẩn, với 4 mức thước ngắm khác nhau Dreyse mặc dù được phát minh từ năm 1841 nhưng lại là bá đạo nhất lúc này nếu chỉ so sánh về súng trường, tất nhiên là không thể đem so sánh với những thanh Dreyse 1857 mới nhất lúc này.

Lính Pháp Gốc Phi thoáng chốc thiếu đi mấy chục người hàng đầu, họ đã ngã xuống trong vùng máu. Những binh sĩ Algeri cũng không phải là gà con lon ton, nguy hiểm cận kề thì họ vội vã qua hai bên né tránh và bỏ xuống hạ thấp trọng tâm bắn trả. Đầu súng hai bên nổ ra quyết liệt, nhưng các binh sĩ Vạn Ninh đã nhận lệnh là bắn từ từ, bắn cầm chân quân địch mà không phải là tiêu diệt chúng.

- Đại tá, quân Đại Nam hình như chỉ còn lại tầm một hai đại đội có thể chiến đấu, cánh bên phải và cánh giữa của họ đã không hề có các tay súng hoạt động.

Một tên sĩ quan Pháp thông báo cho Hautefeuille, tên đại tá này cũng buông ống nhòm ra mà đồng ý với cách nhìn kia. Nhưng tên này vẫn khá cẩn thận:

- Tung thêm 1 ngàn lính Phi vào mặt trận.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Liều mạng dùng hàng nóng không đảm bảo

Quân Pháp nổi lên kèn lệnh, một ngàn quân Algeri lại trùng điệp tiến lên, nhưng tất nhiên họ không ngần ngại xông lên mà lom khom lao tới mặt trận phía trước sau đó bỏ lên chiến trường. Tất nhiên bên phía phe Vạn Ninh đang thủ ở ngọn đồi nhỏ vẫn là đáp trả một cách “yếu ớt” nhưng quân Pháp vẫn rất khó tiến quân. Chỉ một góc chiến trường trở nên rộn ràng tiếng súng mà thôi.

Đúng lúc này thì quân Pháp được lệnh của chỉ huy tất cả ào ào tiến tới như muốn giẫm bẹp tất cả chiến hào, bầy dập của quân Đại Nam vậy. Nói thì nói là tấn công dồn dập nhưng khi càng đến gần doanh địa quân Vạn Ninh thì pháp quân càng dè chừng, những ngày qua họ đã ăn không ít đau khổ với địa lôi của quân A nam.

Nói thì đến một mối, những ngày chiến đấu ngắn ngủi vừa qua như ăn sâu vào quân Pháp kí ức kinh khủng về một thứ mà họ gọi là mine. Thật ra mine cũng không có xa lạ gì với người Pháp. Tại Augsburg năm 1573, một kỹ sư quân sự người Đức tên là Samuel Zimmermann đã phát minh ra một mìn cực kỳ hiệu quả được gọi là Fladdermine. Nhưng chúng được làm thủ công và kích hoạt bằng đá lửa, sau đó là hạt nổ. Nhưng những quả mìn này thường ít hiệu quả khi trôn trong đất vì độ ẩm của thuốc nổ đến sẽ tăng cao và bị vô hiệu hóa rất nhanh. Nhưng mìn của Đại Nam được làm từ Dynamite nên đã khắc phục được phần lớn nhược điểm này. Thực chất ra ngay trong thời điểm này tại Mỹ cũng đã có mìn được sản xuất theo dây chuyền cơ khí một cách hàng loạt. (Những quả mìn sát thương chống nổ nổ hiện đại đầu tiên được chế tạo bằng máy móc được tạo ra bởi quân đội Liên minh của Chuẩn tướng Gabriel J. Rains trong Trận Yorktown năm 1862). Nhưng đối với quân Pháp thì đây vẫn là những vũ khí mới mẻ khiến cho họ rất kinh hoàng. Cũng may số lượng mìn của người A nam không quá nhiều và những ngày gần nhất dường như không có xuất hiện qua nên quân Pháp mới có thể bức lui quân Đại Nam tầm 20 km về hướng Đồng Bắc.

Những người lính gốc Phi được đẩy đi hàng đầu coi như là những chiếc máy dò mìn được cấu tạo bằng máu thịt. Và quả thật quân Pháp đã tiến tới được rất gần chiến hào của Đại Nam. Có lẽ quân Đại Nam đã hết thứ đồ chơi đáng sợ chôn dưới đất rồi.

Tất nhiên là chưa vì đồ chơi đáng sợ hơn đang chờ họ. Trong chiến hào từng mệnh lệnh vang lên, các chiến sĩ công binh lập tức đập mạnh các máy phát điện trong tay mình. Đây chính là những máy kích nổ bộc phá, cũng là phát minh của viện khoa học Vạn Ninh thông qua sự gợi ý của Diêu thiếu. Nói đến kích nổ bằng điện thì có lợi hại hơn kích nổ bằng dây cháy chậm mà cường điệu quá như vậy. Nói một câu là kích nổ bằng điện con mẹ nó lợi hại gấp cả trăm lần kích nổ thủ công dây cháy chậm. Thứ nhất thời gian kích nổ có thể được quản lý chính xác, lúc nào thích thì có thể cho nổ ngay lập tức. Thứ hai đó là độ tin cậy, dây cháy chậm quá dài có thể có các sự cố trên đường mà dây không có nổi. Nhưng mà kích điện thì chỉ cần dây đồng không có đứt thì nhấp một cái là a lè hấp. Lợi ích tiếp theo đó là dây đồng có thể chôn sâu hơn một chút tránh cho pháo gây nên thương hại cho dây. Tổng hợp lại lúc này đó là toàn bộ nhóm đào tiên của quân Pháp rơi vào trận địa bộc phá cách chiến hào quân Vạn ninh tầm 100m.

Những tiếng nổ như thiên lôi trời giáng mà tròn vù ngay hàng đầu của quân Pháp. Đây quả thật là một thảm họa giết chóc và diệt vong. Chỉ trong phút giây ngắn ngủi hàng trăm người đã bị cướp đi sinh mệnh. Trên đất Đại Nam xa xôi cuối cùng những người Phi đáng thương khi đã nằm xuống, họ chiến đấu chẳng vì mục đích gì cho dân tộc của họ. Một đội quân không có linh hồn.

Tiếng nổ như báo hiệu lệnh tấn công. Hàng loạt tay súng đại Nam bỏ đi mặt nạ mà đội mũ sắt cầm lên súng trường, kẻ vào mặt chiến hào mà hướng về kẻ thù nổ súng. Vạn Ninh quân chiến đấu vì bảo vệ gia hương, vì chống bọn thực dân tàn bạo, cho nên họ là một đội quân có lý tưởng, có niềm tin, và có linh hồn.

Một đội quân xâm lược thường rất mạnh mẽ khi họ có được lợi thế, họ được kích thích bởi giết chóc, tiền bạc, hãm hiếp đàn bà và nhiều thú tính dã man khác. Nhưng họ lại đặc biệt trở nên yếu ớt khi gặp phải sự tấn công quyết liệt và rơi vào tình thế khó khăn, vì chúng là một đạo quân không có đức tin và không có lý

tường.

Một ngàn tay súng trường tốc độ cao như Dreyse M1841 thì hiệu quả có khi bằng cả 5 ngàn lính pháp nếu như để cho họ thoải mái thực hiện động tác nạp đạn. Sự xuất hiện bất ngờ của những tên A nam mà người Pháp nghĩ là họ đang ngầy ngất trong khói độc đã làm cho tình thế của quân Pháp như tuyết rơi lại có thêm sương lạnh. Tiếng súng nổ liên hồi và không có dấu hiệu giảm bớt tốc độ. Quân Vạn Ninh được lệnh bắn tự do, bắn nhanh nhất mà họ có thể. Khoảng cách hai bên quá gần, chỉ cần quân Pháp có thể định thần lại thì họ hoàn toàn có thể xông lên cận chiến bằng lưỡi lê. Quân số người Pháp vẫn đông hơn Đại Nam gấp đôi, nếu cận chiến thì Vạn Ninh quân có thể sẽ bị tận diệt. Bởi lẽ đứng dưới chiến hào bao giờ cũng gặp bất lợi khi cận chiến lưỡi lê. Chính vì thế thời này chưa có súng liên thanh phòng thủ cứ điểm nên xung phong với lưỡi lê rất được các phe có quân số áp đảo ưa thích sử dụng.

Tất nhiên lúc này người Pháp đang thể hiện ra họ thiện chiến ra sao khi mà họ bị đánh úp để sây sầm mặt mày nhưng những hàng sau vẫn có thể tổ chức xung phong lao lên về phía chiến hào. Lính Pháp sợ chết nhưng họ biết quay lưng lại sẽ chết nhanh hơn nên chỉ có thể càng sớm càng tốt lao lên mà cận chiến. Nếu còn chần trừ thì họ sẽ bỏ hỏa lực dày đặc của A nam quân bảo mòn quân số. Đến lúc đó có lao lên được chiến hào cách họ tầm 100m kia cũng vô ý nghĩa.

Súng Dreyse M1841 cho dù là bolt action vẫn là súng bắn phát một và không thể nào ngăn chặn xung phong hiệu quả như súng máy. Tức là quân Pháp đã đổi đi mạng sống của gần ngàn người để có thể tiếp cận mấy chục mét khoảng cách chiến hào.

Nhưng Vạn Ninh không có quân bài chưa lật mà dám để cả mấy ngàn quân tiếp cận họ sao. Chỉ thấy lúc này một loạt tiếng hò hét vang lên bên bên doanh trại quân Đại Nam. Lập tức quân Pháp thấy được một loạt vật đen được quăng là từ bên trong chiến hào. Người Pháp không lạ gì, đó chính là lựu đạn mà thôi. Lựu đạn đã có từ thế kỉ 16, chúng rất có hiệu quả trong thủ thành, người ta sẽ ném các gói thuốc nổ được châm ngòi từ đầu thành xuống quân thù. Nhưng thuốc nổ dên lực nổ yếu chính vì thế muốn có được hiệu quả như ý thì lựu đạn thường phải nặng và vượt quá sức ném xa của con người. Nhưng lựu đạn của Vạn Ninh thì khác, chúng được chế tạo bằng thuốc nổ Dynamite do đó với trọng lượng bằng 1/3 của thuốc nổ đen chúng cũng có thể cho ra lực nổ tương đương. Lấy một phép tính, phải 2kg thuốc nổ đen thì mới tạo được hiệu quả sát thương trong tầm bán kính 2m-3m. Nhưng con số này nếu là Dynamite thì chỉ cần 700g, còn nếu là TNT chỉ cần 45g mà thôi.

Lựu đạn của Đại Nam được chế theo mẫu 24 Stielhandgranate đây là mẫu dễ chế tạo nhất mà công nghệ của Vạn Ninh có thể làm được. Lựu Đạn này có hình cây gậy đầu là một khối hình trụ có chứa thuốc nổ. Tay cầm dài tầm 25 cm bằng gỗ rỗng ruột. Khi sử dụng thì các chiến sĩ sẽ kéo chốt khóa từ phía đuôi của tay cầm. một hệ thống dây sẽ kích hoạt hạt nổ phía đầu chứa thuốc nổ, đốt cháy thuốc cháy chậm trong buồng cho đến khi tiếp xúc Dynamite sẽ gây nổ. Mặc dù Dynamite vẫn không quá an toàn, nhưng như đã nói, Điều thiếu đã liều mạng rồi cho nên hẳn đã cho chế tạo hàng loạt các mặt hàng này từ mấy tháng nay. Tất nhiên thứ này cũng cần luyện tập ném thường xuyên, hơn 1kg cân nặng rất khó ném được xa nếu không có sự luyện tập cẩn thận. Thật ra mẫu 24 Stielhandgranate rất với cán dài và dễ ném, nếu ai có hiểu biết quân sự thì không bao giờ đi chế tạo lựu đạn quả dựa với thuốc súng đen hay kể cả là Dynamite. Lý do trọng lượng của quả lựu đạn phải tăng lên đến 5-6 kg kể cả vỏ. Một quả lựu đạn như vậy liệu dùng sức người có thể ném bao nhiêu m. Tất nhiên có “một số người phương bắc” lúc này đang chế lựu đạn quả dựa với thuốc nổ đen, quả là bá hết cả mức độ đề nói...

Dynamite không an toàn là vì sao? Đơn giản vì nitroglycerin dù có thấm vào bọt biển nhưng nếu để một thời gian cũng có thể tái thấm ngược, tức là nitroglycerin thoát ra từ bọt biển. Chính điều này sẽ tạo ra các lớp nitroglycerin nguyên thủy đọng trong mìn, lựu đạn hay thủy lôi. Chúng dễ nổ đến kinh người khi vận chuyển. Chính vì lý do này các vũ khí của quân Vạn Ninh chỉ mang tính tạm thời. Tức là dùng xong một trận chiến ngắn ngày phải lôi ra mà thiêu hủy. Nếu không người có thể bị thổi bay là quân Vạn Ninh mà không phải là kẻ địch.

Chính vì vậy Vạn Ninh lúc này vũ khí mạnh nhưng chỉ có thể đánh gần nhà mà thôi, đúng luôn câu “ch... cây gần nhà, gà cây gần chuồng”.

Nhưng hiệu quả của những quả lựu đạn Vạn Ninh thì bỏ tử nó khủng, không khác lựu đạn TNT hiện đại là bao. 700 gram thuốc nổ Dynamite không phải là chuyện đùa. Sức công phá gần như được 3m chu vi, một mảng trước mặt chỉ toàn bóng người gĩa xuống dón dập máu me be bét, ruột gan lộn hết cả ra ngoài. Tất nhiên lựu đạn nổ là bao chùm, nhưng thực sự lại không có giết người ngay lập tức mà chỉ là gây nên trọng thương mà loại khỏi vòng chiến đấu mà thôi. Hơn năm trăm người ngã xuống sau một lượt ném 300 trái lựu. Tốc độ xông lên của quân Pháp trở nên rối loạn lạ lùng, khoảng cách 20m lại thành như xa cả vạn dặm. Cái cảnh 500 quân tiên phong bỗng chốc ngã rụp trong vùng máu sau đó oằn oại kêu la mới thực sự là ỉnh dị hơn cả là người bị bắn chết hẳn mà nằm yên lạng.

Khoảng lặng trên lại đủ để 300 tên ném lựu rút ra trái lựu đạn thứ hai mà giật chốt ném vào quân thù. Cùng lúc đó thì hơn 700 binh sĩ súng trường cũng kịp nạp đạn lần bắn tiếp theo. Lúc này họ cũng chỉ có thể bắn một lượt cuối này mà thôi. Sau đó chính là lưỡi lê xông trận, lựu đạn đã chẳng còn bao nhiêu, chế tạo vội vã nên quân Vạn Ninh được tiếp viện không có nhiều.

Một lượt súng trường nổ ran, lại thêm một lượt lựu đạn như thiên lôi đánh xuống, hơn 1500 quân Pháp còn lại chẳng được bao nhiêu. Lần này tuy lựu đạn vì nhiều quả không quân tới nơi mà hiệu quả sát thương giảm xuống, nhưng 700 tay súng cùng bắn thì không thể nào là chuyện đùa cho được. Quân Pháp triệt để tan vỡ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Câu cá cần mồi, thính

Ngày 8 tháng 9, quân pháp tại Thái Bình, Kiến Xương đột ngột rút về bên kia bờ sông Hồng. Quân Vạn Ninh chỉ biết tro mắt ếch mà nhìn binh sĩ Pháp thoải mái, tự tin lên Chiến hạm mà qua bên kia sông. Quân Vạn Ninh của Điều thiếu đúng là bó tay mà không thể gây được bất kì khó khăn nào được cho nhánh 5 ngàn quân Pháp đang rút lui này. Sự tình thì quá dễ giải thích, hai tuần dương hạm dựa vào sông Hồng to lớn mà có thể xâm nhập sâu vào nội địa, chúng đang phong tỏa bờ sông bảo vệ cho lính Pháp rút lui. Tiếp theo đó là quân Vạn Ninh đã chôn quá nhiều mìn tại Kiến Xương, họ cũng không dám tự mình đi qua mà phải để đội phá mìn có thể tiến lên dò phá.

Lý do quân Pháp rút lui thì có hai, một là họ đã thua thảm hại tại Hưng Yên và đã chứng kiến sức chiến đấu khủng bố của quân Vạn Ninh. Nhánh quân này

không thể không chạy khỏi thành Hưng Yên mà qua sông bên phần đất Nam Định. Đội quân của Pháp 30 ngàn mà nay chỉ còn có hơn ngàn người, trong đó thương binh là có rất nhiều. Quân Pháp chỉ giữ được thành Hưng Yên trong 1 tiếng đồng hồ sau đó cũng chạy biến, lý do quân Đại Nam còn tới hơn 900 người với đầy đủ sức lực và pháo đại bác. Trong khi 20 thanh pháp Napoleon III vì thua trận bỏ chạy nên quân Pháp đã đánh mất vào tay Vạn Ninh quân. Không có đại bác thủ thành thì hơn ngàn quân Pháp sĩ khí rối loạn, thương binh phân nửa này có thể đánh được bao hồi. Chính vì lý do này mà Hautefeuille dù muốn hay không muốn cũng phải bỏ chạy khỏi thành Hưng Yên.

Nhưng đó cũng là một lý do mà thôi., Cũng cùng ngày 6 tháng 9, Hai ngàn quân Pháp đã tấn công thành Hà Nội. 6 giờ sáng ngày 6 tháng 9, Các pháo thuyền đậu chặt kín mặt sông Hồng, dưới sự chỉ huy của Phó tư lệnh quân Viễn chinh Pháp Léonard Charner bắt đầu pháo kích vào hai cửa thành phía Bắc và phía Đông cùng các cơ sở chính quyền trong thành Hà Nội, đặc biệt tập trung pháo kích hướng về doanh trại chỉ huy của tổng đốc Hà Nam Nguyễn Tri Phương vừa mới chạy từ Nam Định về Hà Nội, dinh phủ của Tổng đốc Hà Ninh và Kỳ Đài (cột cờ Hà Nội) là nơi bị bọn Pháp tấn công trọng điểm bằng pháp binh. Hàng chục thanh phá Napoleon III nổ vang khiến cho quân Nguyễn quá choáng váng, họ cũng có đánh trả nhưng hiệu quả của súng thần công thì vô cùng.

Tới 6 giờ 30, sau nửa tiếng pháo kích khiến cho quân Nguyễn trong thành nhấc đay không nổi đầu thì quân Pháp cũng cho ngưng pháo kích. Léonard Charner chỉ huy 1000 thủy bộ binh với mười hai khẩu Napoleon III bộ chiến nhanh chóng tấn dụng quân Nguyễn đang bối rối mà cũng đang bị hỏa lực của quân Pháp bên phía thành thành phía Bắc và phía Đông mà đổ bộ lên thành Nam. Chúng tấn công dữ dội tại nơi đây khiến cho quân Nguyễn trở tay không kịp. Lầu canh hình bán nguyệt nơi cổng thành phía Nam bị quân Pháp công phá và chiếm đóng nhanh chóng.

Đại tá Dupuis của quân Pháp lợi dụng quân Nguyễn đang bị đất mũi đồ ứu cứu viện thì nhanh chóng cho 1 ngàn quân lên bờ, chia làm hai đường mà bố trí quân và thủ hạ của mình sát gần cửa thành phía Đông cùng cửa Bắc. Các chiến hạm quân Pháp lại pháo kích ầm ầm vào hai cửa thành Đông và Bắc. ngay sau khi ngưng pháo kích. Ngay sau khi pháo từ Hạm đội Pháp ngưng lại thì Dupuis nhanh chóng ra lệnh cho quân bắn áp chế sau đó liều chết đặt thuốc nổ chôn dưới chân cổng thành. Thành Đông bị công phá. Phán quân lao vào chiếm đóng lầu canh hình bán nguyệt nơi cổng thành phía Đông rồi đóng chốt ở phía Bắc chặn giữ đường rút lui tháo chạy của quan binh triều đình Nguyễn.

Ngày 7 tháng 9 năm 1862, từ lúc 5 giờ sáng, lực lượng phối hợp do Léonard Charner và Dupuis chỉ huy chuẩn bị lần cuối trước khi tấn công vào thành Hà Nội. Đúng 6 giờ sáng, Các chiến hạm khu trục cũng như tuần dương trên sông Hồng từ khoảng cách 1.200 mét bắt đầu bắn phá vào thành Hà Nội, tới 6 giờ 30, cuộc pháo kích ngưng. Toàn quân của Dupuis chiếm đóng cổng thành phía Bắc, trong khi đích thân Dupuis chỉ huy một toán quân chiếm đóng lầu canh hình bán nguyệt và mở cổng thành.

Đội quân Léonard Charner chia thành hai cánh: cánh quân thứ 100 binh nhất lấy 5 thanh Napoleon III kéo tới dàn trận trước cổng thành phía Tây-Nam để nghi binh, giả tấn công vào mặt này nhằm đánh lạc hướng quan binh trong thành. Cánh quân thứ hai gồm có 500 thủy bộ binh do chuẩn úy Trentinian chỉ huy 5 khẩu trọng pháo 24 pound thành ở cửa Đông-Nam một cách thực sự.

10 giờ sáng, Léonard Charner dẫn đầu toán quân thứ hai tấn công mặt Đông-Nam. Tháp canh mặt này bị chiếm ngay sau khi cổng thành bị phá vỡ, toán quân của Léonard Charner tràn vào thành. Nhưng 20 ngàn quân Đại Nam chống cự rất mạnh trên đường phố mặc dù họ chỉ có súng hỏa mai ngắn, đao thuận. 3 ngàn quân Pháp gặp không ít khó khăn. Nhưng sự cách biệt quá xa về vũ khí thì quân số cũng như sĩ khí không thể san lấp được. Quân nhà Nguyễn bị đồ sát, bị dẫn dòn về phía tháp canh Kỳ Đài. Đích thân tổng đốc nhị tỉnh Hà Nội – Nam Định Nguyễn Tri Phương đứng trên tháp canh để đốc thúc binh sĩ chống trả dù đã bị bắn trọng thương ở bụng, ông nằm xuống để cho quân sĩ Đại Nam nơi này như rắn mất đầu mà bắt đầu tan rã, thành Hà Nội bị quân Pháp chiếm. Hơn 7 ngàn người con anh dũng của Đất Đại Nam đã bị tàn sát không thương tiếc mà nằm trong vũng máu nhầy nhụa. Chỉ còn 1 vạn 3 ngàn người bị bao vây tứ phía không thể làm gì mà đầu hàng thôi.

Ngày 8 tháng 9 thì quân Pháp từ bờ Đông sông Hồng thiệt hại đến gần 3 ngàn người mà quay lại Nam Định. Họ quay lại một phần vì chiến bại mà cũng một phần vì quân triều đình Huế đã nhận được tin tức quân Pháp đổ bộ Hà Nội, 1 vạn quân Huế đã trên đường Bắc tiến, chỉ huy là thiếu tướng Trần Văn Vân. Tin tức này cực kỳ đáng tin cậy vì tổ chức kia với hệ thống tình báo chính xác đã thông báo cho người Pháp. Lúc này đây quân Pháp chỉ còn lại 14 ngàn người mà thôi. Sức chiến đấu của quân Vạn Ninh quá sức ghê gớm thì quân Pháp đã chứng kiến rồi, chính vì vậy mà chúng để lại đến 8 ngàn người để phòng thủ sông Hồng tránh cho quân Vạn Ninh xâm nhập. Chỉ có 6 ngàn người là số quân mà Pháp quốc còn lại để cử đi chiếm đóng Ninh Bình cùng thành lập các cứ điểm phòng thủ quân triều Đình Huế.

Ngày 12 tháng 9, Quân Pháp dễ dàng chiếm đóng Ninh Bình vì nơi này không có nhân vật như Nguyễn Tri Phương đốc chiến nên lính đại phương rồi rạc không có tính chiến đấu nào cả. Ngày 15 tháng 9 quân Pháp đặt Chân lên đất Thanh Hóa cũng là lúc Trần Văn Vân đã đến kịp nơi. Thanh Hóa bỗng chốc chia là hai phần do hai phe Đại Nam- Pháp quốc tạm thời chiếm đóng. Trận chiến nơi này diễn ra khốc liệt không kém gì trận chiến bên bờ sông Hồng địa phận Thái Bình phủ.

Trần Văn Vân một tuần chiến đấu vừa đánh du kích lại vừa có thủ trọng địa. Chiến đấu rất có quy củ mà dùng binh lực nhiều hơn, trang bị dồi dào hơn đẩy lui 6 ngàn quân Pháp về phía Bắc 25 km. Tình hình quân Pháp cực kì không khả quan, họ không dám tăng binh niều ở Thanh Hóa vì bên bờ sông Hồng là Vạn Ninh đang nhìn họ như hổ rình mồi. Nhưng người Pháp dám xông vào giữa hai thế lực quân đội mạnh nhất Đại Nam mà chia cắt ra thì chẳng nhẽ họ không có chuẩn bị gì sao.

Một tuần chiến đấu liên tục, 30km đường quốc lộ cộng thêm thật nhiều làng mạc được quân triều đình Huế thu hồi. Nếu tình hình cứ diễn ra như vậy thì chắc chắn quân Pháp sẽ bị đánh bay khỏi Hà Nội với sự phối hợp của Vạn Ninh và Huế. Viễn cảnh tương lai của Đại Nam lại sáng hơn bao giờ hết. Đánh xong trận chiến này thì quân Pháp có thách thêm kẻo cũng không thể nào dám mò vào Đại Nam. Thay vì đánh Đại Nam thì số quân này họ thừa sức chiếm hãn Quảng Châu Loan rồi.

Nhưng sung sướng vì tin thắng trận liên tiếp cũng phải dừng lại ở đây rồi. Một trang viên hẻo lánh bên bờ Sông Thạc Hàn thuộc tỉnh Quảng Trị. Lão già câu cá không ngờ lại có thể ung dung tự tại trở lại. Lão đang ngồi buông cần bên sông, lần này theo hầu lão là một đồng tử môi hồng răng trắng hết sức đáng yêu.

- Già già, người câu cá mà không mắc mồi câu, không thả thính thì sao được?

Đứa nhỏ vô tri mà hỏi thật thà. Lão già bỗng nhiên cười lớn, động tác này của hắn quả thật rất khác thường, trước nay nào thấy lão ta lớn tiếng như vậy.

- Có đạo lý, không ngờ trẻ nhỏ mà thông hiểu được đạo của trời đất. Không mồi không thính làm sao câu nổi cá to đây. ha ha ha...

- Thôi Nhất... cũng đến lúc buông xuôi, thả thính rồi.

Ngày 20 tháng 9, Kinh đô Huế náo loạn vì một vụ án kinh thiên, không ngờ tổ chức bí mật thao túng triều đình, tạo nên nhiều sóng gió mấy năm qua lại bị tân quan Chuẩn tướng mật vụ Đại Nam Nguyễn Văn Duyệt phá giải. Một loạt các nhân vật trong tổ chức bị lôi ra ánh sáng và tống vào đại lao, số quan viên liên lụy lên đến 27 người, tất cả đều đang ăn cơm tù chờ bóc lịch. Vì công tích sáng chói này mà Nam Nguyễn Văn Duyệt anh rể của Tự Đức được thăng thêm một cấp thành Thiếu Tướng Mật Vụ sở Đại Nam để quốc.

Cũng trong ngày hai quyền sách dày mang phong cách cổ xưa được đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Tự Đức.

Ngày 27 tháng 9, Trần Văn Văn Thiếu tướng binh đoàn quân Trung Ương Đại Nam đang hưng hăng đánh trận với ý định công phá mảnh đất cuối cùng của Quân Pháp còn bám chân tại Thanh Hóa. Kế hoạch tác chiến đã được lên đầy đủ để sáng hôm sau có thể tiến hành. Đánh xong trận này thì đội quân một vạn Người tinh nhuệ sẽ có thể chọc thẳng vào Ninh Bình, từ nơi đây cả Hà Nội và Nam Định sẽ nằm dưới mũi súng của quân Đại Nam.

Nhưng tối ngày 27 tháng 9, Trần Văn Văn bỗng nhiên đón tiếp một phái đoàn đặc biệt từ kinh thành mà dẫn đầu là Nam Nguyễn Văn Duyệt và Chuẩn tướng Tôn Thất Giác của quân đoàn trung ương Đại Nam.

Không ai biết chuyện gì nhưng ngày hôm sau thì Trần Văn Văn bị áp giải đưa về khi đô Huế. Chuẩn tướng Tôn Thất Giác lên thay Trần Văn Văn chỉ huy đội quân vạn người đang tiến công quân Pháp này. Các sĩ quan, thân binh của Trần Văn Văn đều được thay mới toàn bộ và họ vô cơ cũng được giải về Kinh đô.

Ngày 30 tháng 9, bỗng nhiên Chiếc tàu chở Trương Đăng Quế của quân Pháp gặp nạn, tòa bộ thủy thủ đoán trời dạt trên vùng biển Hà Tĩnh. Trương Đăng Quế “may mắn” được ngư dân cứu thoát mà một đường chạy về kinh đô bẩm báo chuyện hệ trọng.

3 tháng 10 quân Sư đoàn 283 thuộc Quân đoàn trung ương Đại Nam bị đánh bại tại Phú Thiên Quan - Thanh Hóa (Tam Điệp vùng), toàn quân đành phải rút lui về Phú Trường Yên (Bim Sơn)cố thủ.

Cùng lúc đó triều đình Huế dấy lên tin đồn, Trần gia Tại Phương Bắc muốn tự lập làm vương. Cả nước bàng hoàng, quân thần kinh sợ. Huế đô lại một lần nữa loạt từng phèo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Hai cuốn gia phả

Vạn Ninh bị cô lập hoàn toàn, ít nhất là trong thời gian ngắn không ai biết được thông tin từ Vạn Ninh. Mà Vạn Ninh cũng không thể thông quan để tìm hiểu tin tức bên ngoài cũng như không biết triều đình Huế đang nghiêng ngả.

Quân Vạn Ninh chưa từng muốn qua sông Hồng, đương nhiên là họ muốn và họ đã thử mọi cách để kiểm soát dòng sông nhưng bất lực. Không có chiến hạm khổng lồ hỗ trợ thì mọi cố gắng kiểm soát sông hồng đều là vô dụng. Khi sông Hồng không kiểm soát được thì có cho Vạn Ninh Vạn cái lá gan cũng không dám đưa quân qua sông. Chính vì lý do này nên Pháp quân có e ngại sức chiến đấu của bộ binh Vạn Ninh nhưng họ vẫn yên tâm thoải mái mà xây các công sự phòng thủ bên bờ Tây sông Hồng.

Lấy 2,5 vạn quân lúc này của Vạn Ninh liều chết đập nổi, chìm thuyền đi qua sông chiến đấu, kiểu gì cũng có thể lấy máu lấp đầy con sông này mà đánh lui quân thù? Tư tưởng ấu trĩ này đừng có nghĩ đến cho xong. Bất kỳ một đội quân nào dù là tinh thần thép khi thương vong vượt quá 20% sẽ bắt đầu xao động, 30% là ý trí giảm mạnh, 40% là có nguy cơ và khả năng tan rã rất cao. Tấn công khác với phòng thủ, phòng thủ là bị động, là bị ép phải chiến tới cùng. Người tấn công luôn có tư tưởng ở thì đánh không nổi có thể lui lại. Đây là tâm lý chung do cơ chế sinh lý học của cơ thể sinh ra, nó không liên quan đến lý tưởng hay mục đích gì khác. Vậy nên dù đập nổi chìm thuyền đem 25 ngàn quân qua sông thì tỉ lệ bại trận cũng cực lớn, đến lúc đó Vạn Ninh coi như xong.

Tổng số miền Bắc nơi Điều Thiếu có thể chung quân lúc này là bao nhiêu người Việt sinh sống. Bờ tây sông Hồng có các tỉnh. Hưng Yên, Hải Dương, Thái Nguyên, Quảng Yên, Tuyên Quang (nay là đất các tỉnh Tuyên Quang, Hà Giang), Hưng Hóa(Phú Thọ, Hòa Bình, Sơn La, Điện Biên, Lai Châu, Lào Cai, Yên Bái ngày nay) Lạng Sơn, Cao Bằng và một phần Sơn Tây. Nói nghe thì nhiều vãi ra nhưng thực ra số người Việt nơi này chỉ chưa đầy 2,5 triệu dân. Các tỉnh như Hưng Hóa, Tuyên Quang, Lạng Sơn, Cao Bằng, phần Bắc Cạn thuộc Thái Nguyên, phần Móng cái thuộc Quảng Yên đều là người dân tộc thiểu số sinh sống và gần như là khu vực tự trị của bọn họ. Ở những khu vực này thì người Việt mới chính là người thiểu số đấy. 2,5 vạn quân là con số mà Điều thiếu không thể tăng thêm lúc này, thứ nhất hẳn không đủ trang bị, thứ hai tăng thêm binh thì sức sản xuất của cả vùng này giảm mạnh vẫn biết thời chiến cả dân làm lính, nhưng chưa đến bước đường cùng Điều thiếu sẽ không làm như vậy. Nên nhớ chiến sĩ Vạn Ninh kẻ mới nhất cũng đã được đào tạo chính quy đến 4 tháng trời. Những người như vậy Điều thiếu còn chưa dám tung họ ngay vào mặt trận đấy. Chiến đấu tại Hưng Yên, Thái Bình đều là các lão binh đã có kinh nghiệm trên 2 năm chiến đấu cả. Vạn Ninh không có đủ người để nung trong cổ máy xay thịt chiến tranh. Điều thiếu cần tính một bước dài hơn nữa, vì trong tình hình hiện tại chiến tranh với Pháp quốc có lẽ lại chuyển thành dai dẳng và trường kỳ.

Sông Hồng khác với Sông Đồng Nai, nơi này rất khó áp dụng lại chiến thuật của Hoàng Diệu đã thực hiện tại Nam Kỳ. Khó có thể lặp lại chiến thuật bày sới hay liều chết đánh bom thì có cả nguyên nhân khách quan và chủ quan. Chủ quan thì chính là Pháp quốc đã có kinh nghiệm với kiểu chiến thuật này của người Anam nên họ đề phòng rất kĩ. Thường thì các chiến hạm tuần tra của Pháp sẽ đi theo nhóm, họ không cho bất kỳ thứ gì tiếp cận chiến hạm của mình. Gặp thuyền bên bờ Đồng là chúng nã pháo dồn dập bắn hạ, không cần biết là thuyền dân hay thuyền lính. Thuyền bờ Tây thì bị kiểm tra gắt gao bởi các thuyền nhỏ từ xa. Nếu có ý đồ tiếp cận cũng bị đại bác chào đón. Số lượng chiến hạm của quân Pháp đổ vào là lớn, cộng thêm có cả tuần Dương hạm nơi này nên việc tổ chức đánh bày sới hay đánh bom liều chết là rất rất không hiệu quả. Lý do thứ đến chính lý do khách quan, Sông Hồng rộng rãi, bờ sông lại trống trải việc che giấu một lượng lớn thuyền nhỏ để tập kích là vô vọng, thường thường thuyền sẽ bị phát hiện từ rất xa mà bị bắn hạ bằng đại bác. Nói chung kiểm soát sông Hồng hoàn toàn thuộc về người Pháp. Tất nhiên nếu liều mạng đổ nhiều quân đánh đắm thuyền Pháp cũng có thể, nhưng cuối cùng cũng chỉ là không chế tạm thời Sông Hồng mà

thời. Quân Pháp đã lập được phòng tuyến dày đặc bên bờ bên kia, phải đổ bao nhiêu quân qua đó mới có thể lấp đầy được các hòng súng, hòng đại bác và lỗ châu mai đó.

Có người nói sao không đặt thủy lôi, thủy lôi Vạn Ninh lợi hại vậy cơ mà. Nói thẳng một câu thủy lôi không phải vạn năng. Dòng sông Hồng là cuộn cuộn sóng gầm mà không như sông Hương “lững lờ” thơ mộng nước lặng lẽ trôi. Việc các thuyền nhỏ giữa dòng đặt có thể dừng lại đôi chút để đặt thủy lôi hay không đã là khó khăn. Thủy lôi lại bị dòng nước mạnh mẽ quăng quật mà rất dễ tự nổ. Đây là bài ai của thủy lôi. Thường thường chúng chỉ có hiệu quả ở những nơi nước tĩnh như các vịnh hoặc những nơi có dòng chảy chậm mà thôi. Đến nay dù là thủy lôi hiện đại thì cũng không khác là bao.

Tất nhiên các đội đặc nhiệm nhóm nhỏ của Vạn Ninh vẫn vượt sông mà tiến hành quấy phá quân Pháp, nhưng số lượng đặc nhiệm của Vạn Ninh không nhiều, thêm vào đó họ khó có thể tác chiến lâu dài vì tiếp tế hậu phương rất khó khăn. Quân Pháp đã cho xây công sự, đồn bốt hết sức chặt chẽ, rút kinh nghiệm lần này quân Pháp không cho phá thành Trì mà lại lấy đó làm công sự chính để phòng ngự Vạn Ninh.

Ngoài biển khơi Vạn Ninh thì chịu hẳn rồi. Thiết giáp hạm Gloire cùng các tuần Dương Hạm, khu trục Hạm của Pháp đã khóa chết cửa Vịnh Cửa Lục. Một số chiến hạm khác lại tuần tiểu xung quanh các khu vực cửa Nam triều, Cát Bà đảo. Nói chung đường biển của Vạn Ninh coi như bị phế hoàn toàn. Nhưng quân Pháo có cho 1000 lá gan cũng không dám tiếp cận gần cũng như đổ bộ. Nhưng đồng thời cũng cho thủy tuần Vạn Ninh 100 lá gan cũng không dám ra hải chiến cùng quân Pháp. Đánh họ cũng có thể thắng nhưng ít nhất là hạm đội Vạn Ninh coi như liệt luôn, trong khi đó Pháp vẫn còn Hạm đội đang phong tỏa cửa Việt biển Thuận An Huế.

Nói như vậy để thấy Vạn Ninh đang bế tắc vô cùng, nhưng quân dân bảy tỉnh nơi Điều thiếu có thể quản lý không hề sợ hãi mà vững vàng tiếp chiến. Quân Địch có hung hăng thì cũng không dám bước chân một phần lên đất của họ. Đường xá khó khăn nhưng có đông đảo nhân dân hỗ trợ thì việc gì cũng có thể thành công. Lô cốt khổng lồ được xây dựng bên bờ sông Hồng, một là pháo đài, lô cốt thuộc phủ Kiến Xương, hai là thành Hưng Yên được quy hoạch lại thành pháo đài vững chắc, ba đó là pháo đài lô cốt Gia Lâm. Tất cả đều được cả vạn dân cùng vận chuyển cát, đá, xi măng, thép xây dựng và từng bước hoàn thiện nhanh chóng. Trong khi bên bờ Đông với cả vài vạn dân đang tự nguyện lao động thì bờ Tây quân Pháp cũng ép buộc hàng Vạn dân Việt với hòng súng dí đầu làm việc quần quật. Công việc của các dân phu bờ Tây cũng là đào hào, xây công sự nhưng thật nhiên chỉ có thể làm bằng tre nứa và đắp đất mà thôi.

Vạn Ninh có hai khu công nghiệp khổng lồ hỗ trợ hậu phương. Chính vì thế Điều thiếu không vội chơi bài nướng quân. Hẳn từ từ đánh chắc, tiến chắc giảm thiệt hại cho Vạn Ninh. Còn quân Pháp lấy đầu ra được tiếp tế như Vạn Ninh. Tính đi tính lại quân Pháp sẽ là phe chịu yếu thế.

Trong khi Điều thiếu đang “nhón nhơ” với kế hoạch đánh chắc tiến chắc của mình thì vô hình chung hành động này của hắn lại phù hợp với yêu cầu của người Pháp.

Trong lúc này tại Huế Chuẩn tướng mật vụ Đại Nam Nguyễn Văn Duyệt đã điều tra thành công và phá giải tổ chức bàn tay đen đứng sau những hành động đảo chính, phá hoại triều đình Huế cũng như không chế một phần không nhỏ các quan Viên nhà Nguyễn. Trong một đêm không ngờ những tội phạm trong cuộc đảo chính vào tháng 2 năm 1862 đồng loạt khai nhận sau một thời gian gian lý cảm cực tra tấn.

Nguyễn Hùng, Lê Bình, Lê Sĩ, Phan Tĩnh, Đào Trí Phú đều “không chịu nổi” cực hình mà “khai” ra tổ chức của mình. Trong một đêm kinh đô rực lửa, tiếng la hét bắt bớ tiếng súng nổ dồn dập, tiếng đao kiếm leng keng vang lên không ngừng. Tất nhiên hiện tượng này cũng diễn ra đồng thời ở khá nhiều quận, huyện, tỉnh thành. Hơn 2 ngàn người bị bắt hoặc bị giết, một tổ chức “không lồ” bản thủ bị lộ ra ánh sáng. Không ngờ đây là một tổ chức có bắt nguồn từ triều Tây Sơn với một số lượng lớn các gia tộc, tướng lĩnh cũ của nhà Tây Sơn núp bóng dưới danh nghĩa thương nhân buôn bán, các đội tiêu cực áp tiêu, các bang phái giang hồ hoạt động. Đứng đầu trong số này không ngờ là dư孽孽 Bùi gia của nhà danh tướng Bùi Thị Xuân thời Tây Sơn.

Trong một căn mật thất đầy bí mật của tổ chức này không ngờ tìm thấy được hai quyển gia phả. Nguyễn Văn Duyệt lấy ra đọc một lượt thì run rẩy như ma ám mà niềm phong chúng lại. Không để một người thứ hai được biết sau đó đem dâng lên cho Tự Đức.

Hai quyển gia phả cũ kỹ và cổ lão này không ngờ là gia phả họ Bùi và họ Trần. Quang Trọng là quyền Gia Phả họ Trần không ngờ lại có một dòng rất bất mắt.

“Trần Quang Diệu phối ngẫu Bùi Thị Xuân, trưởng tử Trần Quang Khiển (tử trận), thứ tử Trần Quang Khai (bị xử tử), Trần Quang Vinh, nữ tử Trần Bích Xuân. .... Trá Quang Vinh ngẫu phối Bùi Thị Thảo... con cái Trần Quang Kỳ, Trần Quang. .... đến đời thứ tư không ngờ lại là Trần Quang Phái là cha đẻ của Trần Quang Cán. Trần Quang Cán ngẫu phối Bùi Thị Xuyên, con cái Trần Quang Diệu. ...”

Lúc này thì tất cả đã rõ ràng, không ngờ Quang Cán, Quang Diệu là con cháu nhà siêu tướng thời Tây Sơn Trần Quang Diệu, thêm vào đó mẫu thân của Quang Diệu lại là nhà họ Bùi, cũng là danh tướng đồ đồ Bùi Thị Xuân nhà Tây Sơn. Muốn xác thực điều này không có gì rõ hơn đó chính là mở cuốn gia phả nhà họ Bùi, đúng là bà Bùi Thị Xuyên có xuất thân Bùi gia Tây Sơn.

Đến lúc này thì chữ Diệu và chữ Diệu có thể lý giải rồi. Tự Đức tái mặt ho một tràng dài máu thấm cả khăn lau miệng mà lịm đi. Trước khi ngã xuống ông ta còn kịp ra lệnh cho Nguyễn Văn Duyệt:

“Tra tiếp cho trẫm. phải tra kĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Vạn Ninh hướng đi

Điều tra sâu, đào kĩ có khó không khi mà đối phương đã quyết định thả mồi và thính. Nguyễn Văn Duyệt rất nhanh điều tra được nhà họ Trần tại Hà Tĩnh đã viện trợ cho nhà họ Bùi không biết bao nhiêu lần trong quá khứ. Nhiều đến độ có thể lập được một quyển lịch vạn niên. Số lượng mỗi lần thì cũng không bao nhiêu

nhưng cộng tổng số lại thì là một con số khổng lồ khiến Tự Đức nhìn mà kinh hãi vạn phần. Quan trọng nhất đó là lần gần đây nhất hai nhà liên hệ lại cách chính biến tại kinh đô Huế vào tháng hai có vài tuần mà thôi.

Kể đến đó là cậu của Điều thiếu là Bùi Khang, vấn đề là lần này Cán ca cũng dúi cho em vợ năm ngàn lạng bạc, lão già này vẫn có tình nghĩa khá lớn với nhà ngoại. Tất nhiên số tiền ủng hộ “tổ chức” này được ghi chép cẩn thận trong sổ sách của nhà họ Bùi. Điều thiếu trong chuyện này quả thật hơi quá chủ quan. Hắn không hề có liên hệ gì về tổ chức dư đảng “tây sơn” chạy ăn từng bữa và tổ chức “bàn tay lớn” kia cả. Hai tổ chức này về mục đích, cấu trúc, và tính chất là hoàn toàn khác nhau. Không ai có thể liên hệ họ vào làm một cho được.

Bằng chứng như thép, nhất là lần ủng hộ cuối cùng lại rất gần với cuộc đảo chính của đội ngũ bí mật kia. Còn việc tại sao nhà họ Trần không tận dụng cơ hội đó mà hốt gọn cả hoàng tộc thì vẫn là câu hỏi lớn. Nhưng trong ban phụ chính có nhiều ý kiến cho rằng họ Trần nhận thấy “thời cơ” không đủ, khó nhận được “ủng hộ” của toàn bộ Đại Nam nên chưa có ra tay đến cùng. Lý do này khá miễn cưỡng nhưng lúc này thì ai có thể quan tâm. Bằng chứng, nhân chứng, lý lịch, cả lý do đều có cả rồi.

Phạm Phú Thứ ra sức bảo vệ cha con họ Trần nhưng một người lực mỏng ông đành từ quan về quê. Tất nhiên là Tự Đức rất “săng lồng” phê chuẩn. Nếu không sợ thế lực họ Trần tại miền bắc quá mạnh thì có lẽ Phạm Phú Thứ không chỉ bị cách chức bình thường như vậy mà lên đoạn đầu đài rồi.

Đúng lúc này thì Trương Đăng Quế tổng Đốc nhị tỉnh Hải - Hưng (Hải Dương- Hưng Yên) “may mắn” trốn được về kinh đô Huế và tin tức mà hắn báo lên chính là: “Trần gia muốn xưng Vương, họ tự động tấn công Hải Dương, Hưng yên khiến cho Trương Đăng Quế không thể tổ chức chống Pháp cho được nên mới bị bắt”

Và Trương Đăng Quế cũng nêu ra một suy đoán có thể Trần gia đã thỏa thuận cùng người Pháp và không tiến đánh qua Sông Hồng để cho người Pháp rảnh tay xuôi Nam tiêu diệt Huế.

Tình tức này chính là một quả đạn tạc ném vào thẳng bàn hội nghị. Tình tức cũng chẳng dẫu được bao lâu, kinh đô Huế hồng người bàng hoàng rối loạn. Tiếp theo đó là tin Tôn Thất Giác bại trận truyền về. Nhưng quần thần Huế lại không lo lắng mà thờ phào một cái. Nếu Trần Văn Văn liên hợp Trần gia phụ tử đánh bại quân Pháp thêm một lần nữa nối liền bảy tỉnh phía bắc cùng Thanh Hóa, Nam Định, Ninh Bình và Hà Nội thì toàng bộ miền bắc là của họ Trần rồi. Thêm vào đó uy vọng của họ là sẽ lớn vô cùng trong dân chúng Bắc Kỳ. Chính vì vậy thu lại binh quyền của Trần Văn Văn là đúng, co thua một trận nhỏ cũng không sao.

Tự Đức nghe thấy tin báo tổng hợp lại thì tức giận bưng bưng, đang bệnh nặng mà cũng bật dậy viết một bức chiếu thư gửi ra bắc, kèm theo đó là hai quyền gia phả họ Trần và họ Bùi. Tất nhiên đường biển bị phong tỏa nên tin tức chỉ có thể vòng theo đường Ai Lao vào Hưng Hóa sau đó là Tuyên Quang rồi đến Thái Nguyên. Một đội quân biệt kích gần 300 người của Huế được trang bị tận răng để thực hiện nhiệm vụ này. Con đường này là con đường không thông, cần phải vừa đi vừa đánh đả nên cần một đội quân lớn như vậy để đưa thư. Ai Lao tuy nói là Đại Nam thuộc địa, nhưng nơi này rất loạn, phi tặc khắp nơi, đường đi khó khăn khắp nơi là rừng núi chưa khai phá. Hưng Hóa lúc này lại càng là man hoang chi địa, đồi núi chập trùng. Các làng bản của người Dân tộc Mèo, H'mong, Tày, Thái đều có vua riêng của mình và gần như là tự trị. Tuyên Quang lúc này cũng không khác là bao cả.

Bức thư cùng hai quyền gia phả sau một đường vòng lặn lội xa đến 1500 km cũng đến được Vạn Ninh. Lúc này Điều thiếu đã giao lại chiến trường xây dựng phòng thủ bờ sông hồng cho ba tên sĩ quan là đại tá Trần Văn Võ, đại tá Trần Chiến, Trung Tá Trần Văn Biện. Ba người nay chỉ đạo ba cánh quân tại Khiến Xương, Hưng Yên, Gia Lâm vừa tiến hành phòng thủ vừa xây dựng cơ sở.

Cuối tháng 10, Vạn Ninh đang ăn mừng tung bừng sau năm tháng vất vả vô cùng thì họ cũng đã hoàn thành đoạn đường ray 140 km nối liền Vạn Ninh và Thái Nguyên. Trong khi cả Vạn Ninh tung bừng tổ chức ăn mừng và chạy thử nghiệm chuyến tàu hàng đầu tiên trở 90 tấn hàng hóa vào Thái Nguyên thì Điều thiếu lại mặt mày tím tái mà ném mạnh bức thư của tự Đức cùng hai bản gia phả kia xuống đất. Quang Cán bên cạnh đó thì mặt mày đỏ bừng râu tóc dựng ngược. Cái này con mẹ nó quả là quá thể, Vạn Ninh đã làm gì cho đất nước này thì cả người mù cũng có thể nhìn thấy.

Nếu Vạn Ninh có ý tự lập thì có cần thiết phải năm lần bảy lượt đưa quân cứu viện Huế. Mà xương máu con em Vạn Ninh chảy xuống xong thì họ cũng yên lặng mà rút về Phương Bắc không có tơ hào gì về trung ương. Súng ống, đạn dược, công nghiệp ở Huế là ai phát triển? Nếu Vạn Ninh muốn làm phản thì cần con mẹ nó phí công bom cho triều đình như bom gà công nghiệp vậy không? Nên nhớ triều đình đang còn nợ K&R gần 15 vạn lượng bạc chưa có thanh toán đấy. Mà nói đến thuốc nổ viện trợ miễn phí cho triều đình từ Vạn Ninh là con số không tính nổi. Liệu có thằng điên nào muốn tạo phản mà bom vũ khí, đạn dược, thuốc nổ cũng huấn luyện quân cho triều đình?

Bằng chứng, nhân chứng có thể giả hết, đến cả ngọc ti của triều đình muốn làm giả cũng được chứ đừng nói là mấy thứ quý này. Quan trọng là trong bức thư này Tự Đức mặc dù không nói gì về chuyện nghi ngờ Trần gia nhưng lại “kể lể” những “điều tra tại Huế, kết một câu là Tự Đức vẫn rất tin tưởng Trần gia Phụ tử. Nhưng con mẹ nó nếu thực sự tin thì đốt mẹ nó hai cái quyền gia phả bố lão này đi, sau đó là trấn áp dư luận xuống, cần chó gì phải gửi thư, gửi gia phả về Vạn Ninh, bày trò mè oai khóc chui.

Chuyện này quá lớn, hai cha con Trần gia tính không ra được nên cho triệu tập tất cả đầu não của Vạn Ninh, Thái Nguyên, Hải Dương, Hưng Yên lại. Những người này có sĩ quan, có các học thức trẻ đã tốt nghiệp đại học Vạn Ninh mà ra làm quan địa phương các nơi trong Thái Nguyên, Quảng Yên và nay là Hưng Yên và Hải Dương.

Điều thiếu không ngại tình hình mà nói rõ mọi chuyện tại Huế. Hắn rất mong mọi nghe ý kiến của mọi người. Nếu tình hình quá bế tắc thì Điều thiếu nguyện đánh xong quân thù là giặc Pháp sẽ vác cả nhà ra Hải Ngoại lập nghiệp. Prussian, Australia, Mỹ nơi nào Điều thiếu chẳng có thể tỏa sáng. Một hạm đội hùng mạnh như Vạn Ninh muốn đầu nhập vào nước nào thì đó chính là vận khí bốc khói của quốc gia đó. Nhất là bộ não của Điều thiếu đã được toàn thể các chuyên gia khoa học Prussia công nhận. Không nói đầu xa nếu Điều thiếu chỉ cần ngỏ lời thì Vua Phổ khả năng sẽ cho hắn một cái chức công tước coong coong ngay lập tức.

Điều thiếu cũng nói thẳng điều này với các quan viên, sĩ quan Vạn Ninh. Hắn dù có bất mãn với triều đình Huế nhưng vẫn yêu nước nồng nàn. Có muốn bỏ đi cũng phải đánh cho xong giặc Pháp. Các trí thức Vạn Ninh nghe xong thì hai hàng nước mắt chảy dòng, bọn họ biết Điều thiếu là không muốn loạn quốc gia mà bỏ đi tha hương, thả rằng mình chịu ủy khuất cũng không mún gả cùng một mẹ đã nhau tương tàn. Nhưng đáng ngưỡng mộ nhất đó là trước khi đi thì Điều soái vẫn quyết tâm đánh đuổi ngoại bang. Không ai bảo ai lúc này trong lòng mọi người thì soái tướng của Điều thiếu đã tăng thành mức Lãnh Tự được rồi. Họ quyết định sẽ nghe theo Điều thiếu, cống hiến 200% sức lực đánh đuổi quân thù sau đó sẽ rời xa quê nhà mà lưu lạc cùng Điều thiếu, nhân cách của Điều thiếu đã được mọi người khẳng định.

Quang Diệu, Quang Cán cũng đều xúc động trước tình cảm trân thành của những người đã và đang theo Trần gia bọn họ. Đây là tình cảm thực không có vụ lợi gì, ai cũng biết tha hương lập nghiệp là khó khăn đến nhường nào, nguy hiểm ra sao. Nhưng không mấy ai quan tâm đến vấn đề kia cả. Diệu thiếu đứng đó nước mắt chảy dài, hần không ủy mị nhưng thứ xúc động từ trong tâm can này làm sao có thể khống chế được đây. Hần đứng đó gập mình cảm ơn những con người được gọi là “đồng chí” kia. Quang Diệu cảm thấy được 3 năm qua hần cố gắng không có uổng công. Ít nhất Đại nam đã có được đà phát triển nhất định, mà những người theo hần cũng có sự đánh giá công bằng và cao nhất về Trần gia Phụ tử.

Vậy là Diệu thiếu cũng viết thư đáp trả lại Triều đình, ý tứ đơn giản là triều đình hãy tin tưởng Trần gia, bọn hần không có ý tạo phản, những cáo buộc trên chỉ là giả dối, Trần gia sẽ có câu trả lời cho toàn thiên hạ được rõ.

Con đường đã được đã thông do một lần vất vả của 300 tinh nhuệ Huế nên họ mang thư trở về nhanh hơn nhiều. 15 tháng 10 thư phúc đáp của Diệu thiếu đã về đến Huế. Nhưng liệu bức thư trân thành này có làm thay đổi được tình hình không?

Lẽ dĩ nhiên là không rồi, đúng như nhận xét của Diệu thiếu, nếu Tự Đức tin phụ tử Trần gia thì đã cho thiêu hủy hai cái quyền gia phả vợ vắn, chém đầu hoặc cầm tù Trương Đăng Quế, cộng thêm vào là trấn áp dư luận. Nhưng ông ta đâu có làm như vậy, vì lẽ đó bức thư đầy trân thành của Trần gia thành ra chỉ là một cái rắm không hơn không kém.

Chạy đi chạy lại thư từ hai nơi quá vất vả, tình hình chiến trường thì biến đổi trong chớp mắt. Trong thời gian hơn 6 tuần thì quân Pháp đã đánh cho quân triều đình Huế tơi tả khiến họ phải lui về Phú Tĩnh gia cố thủ.

Triều đình nói là nỡ quân đến 4 vạn người nhưng thực tế được trang bị súng tốt và lão binh chỉ có hơn 10 ngàn người đang chiến đấu tại Thanh Hóa mà thôi. Số còn lại chính là các tân binh với súng ghê mua rẻ từ thương nhân Đức. Số này tất nhiên là có sức chiến đấu nhất định nhưng làm sao có thể như vạn lão binh đang ào ào đổ gục ở Thanh Hóa đây.

Vấn biết vạn lão binh tại tỉnh Thanh có lực chiến đấu khá mạnh, nhưng chủ tướng của họ giờ đây là Tôn Thất Giác, sĩ quan là thân binh của vị Chuẩn Tướng này. Tôn Thất Giác không tồi, nhưng anh ta lão sao có thể so sánh cùng Trần Văn Văn kinh nghiệm tác chiến hiện đại phong phú, thấm nhuần lối đánh du kích chiến, phục kích chiến. Tôn Thất Giác cũng đánh theo lối đánh trên nhưng chỉ là vẽ hột vẽ da mà khó họa cốt mà thôi. Để đạt được trình độ của Trần Văn Văn thì Tôn Thất Giác còn phải cố gắng nhiều. Chuyện anh ta thất bại liên tiếp tại Thanh Hóa cũng không quá khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Tất cả cùng điên nào

Tình thế biến chuyển không ngừng đến vậy khiến cho Huế cuồng cuồng. Thật sự là Huế không lo bị Pháp đánh đến kinh thành. Họ còn những 3 vạn quân “tinh binh” cơ mà. Nhưng chuyện bị Pháp phong tỏa biển Thuận An cũng như từng bước chiếm mất đất đai Đại Nam thì họ lại đứng ngồi không yên.

Phúc đáp của Diệu thiếu về Huế không nhận được mấy sự tin tưởng, ngược lại lòng nghi ngờ của Huế ngày lại càng mạnh khi các quá khứ của quang Cán như từng muốn trở thành Võ Lâm minh chủ Lục tinh giang hồ được khơi ra. Đến chuyện cái chết của bà Bùi Thị Xuyên mẹ đẻ của Diệu thiếu là do quân Triều Đình Huế thực hiện cũng được lật lên. Nói chung mà mọi bằng chứng đều dẫn đến một chuyện đó là Trần gia không thể tin tưởng được.

Đến lúc này thì phe chủ hòa của Huế triều lại âm ỉ nhay ra, lý do quá đơn giản. Huế cần “thời gian” để “củng cố” hậu phương và sử lý triệt để sự kiện phương Bắc. Thêm vào đó hòa hoãn rồi thì thương nhân Đức mới có thể vào cảng Thuận An tiến hành buôn bán. Quan trọng là có muốn đánh cũng không thể đánh lâu nữa vì thuốc súng đã gần cạn rồi. Đến lúc này thì phe chủ chiến cũng hết sức e ngại, vì quả thật người Đức cũng chắc gì có nhiều thuốc súng, nghe nói đầu ra chỉ có người Anh mới có nhiều thứ này dự trữ. Nhưng Thuận An và biển miền trung bị phong tỏa gắt gao, bổ xung thuốc súng rất là khó khăn.

Cứ nói là Nam kỳ có thể liên hệ cùng Anh- Đức mua thuốc súng, nhưng chuyển từ Nam kỳ theo đường bộ vào Thanh Hóa là công việc không dễ dàng. Thiếu thuốc súng thì đánh trận sao nổi, cuối cùng phe chủ chiến cũng đành thỏa hiệp, vì họ cũng muốn có thời gian điều chỉnh lại quân sự cùng trừ bị thuốc súng cho chiến tranh thực sự. Phe chủ chiến nghĩ chỉ cần cho họ thời gian mở cửa hải cảng nhập khẩu thuốc súng, huấn luyện binh sĩ thì sẽ dễ dàng đàn áp được quân Pháp với số lượng bộ binh không quá đông. Bên cạnh đó Trung Tướng Hoàng Diệu đang cấp tốc từ Nam Kỳ ra miền trung để chủ trì đánh Pháp. Cần thời gian để Đại Nam có thể trừ bị lại sách lược là điều cần thiết. Tất nhiên mũi súng của quân Huế không chỉ chĩa vào quân Pháp, diệt xong Pháp thì đối tượng của họ là ai thì ai ai cũng hiểu cả.

Ngày 28 tháng 10 phái đoàn hòa giải do Đoàn Hữu Trưng làm chánh sứ, Trương Đăng Quế làm phó sứ đã nhanh chóng tiếp cận cùng người Pháp để tiến hành đàm phán một cái gọi là Hòa ước. Vậy là tránh đi tránh lại, né tới né lui thì “Hòa ước Nhâm Tuất” năm 1862 vẫn xảy ra. Có điểm khác là Hòa ước nhâm tuất trong Lịch sử ký kết để Chủ quyền trọn ba tỉnh là Biên Hòa, tỉnh Gia Định và tỉnh Định Tường, cũng như đảo Côn Lôn, do hiệp ước này, được hoàn toàn nhượng cho hoàng đế nước Pháp. Nhưng lúc này người Pháp rất dễ dãi khi ký hòa ước với việc thuê nhượng 100 năm Hà Nội, Nam Định, Ninh Bình và một phần Thanh Hóa, tất nhiên tiền thuê không nhắc đến.

Hòa ước được nhanh chóng thông qua đến mức chóng mặt với chỉ trong 2 tuần đàm phán. Người Pháp cũng không đòi hỏi quá nhiều như trong Hòa ước Nhâm tuất của lịch sử thật. Trong Hòa ước Nhâm tuất có 18 điều khoản nhưng tựu chung lại có 5 điều khoản chính đó là:

Điều 01: Từ nay về sau, hòa bình sẽ mãi mãi được thiết lập giữa một bên là Hoàng đế Pháp và Nữ hoàng Tây Ban Nha và một bên là Vua Đại Nam. Tình hữu nghị toàn diện và lâu bền cũng sẽ được thiết lập giữa thần dân ba nước dù họ ở bất cứ nơi đâu.

Điều 02: Thần dân hai nước Pháp và Tây Ban Nha được hành đạo Gia Tô ở vùng đất mà họ được thuê tại Đại Nam, và bất luận người nước Đại Nam ai muốn theo đạo Gia Tô, đều sẽ được tự do theo, nhưng những người không muốn theo đạo Gia Tô thì không được ép họ theo.

Điều 03: Chủ quyền trọn ba tỉnh là Hà Nội, tỉnh Nam Định và tỉnh Ninh Bình, và một phần Tỉnh Thanh Hóa, ranh giới được tính là Sông Mã phía Nam và sông Hồng phía Bắc, do hiệp ước này, được hoàn toàn nhượng cho hoàng đế nước Pháp trong 100 năm.

Điều 04: Người các nước Pháp và Tây Ban Nha được tự do buôn bán tại ba hải cảng là Tourane (Đà Nẵng), Người nước Đại Nam cũng được tự do buôn bán tại các hải cảng của nước Pháp và Tây Ban Nha như vậy, nhưng cả hai phải theo thể thức luật định...

Tất nhiên dù không quá khắt khe như Hòa Ước Nhâm Tuất trong lịch sử nhưng đây vẫn là mối nhục quốc gia ghê gớm và trọng đại. Nhưng tình thế của Đại Nam lúc này là đánh không được do vấn đề Vạn Ninh chưa được làm rõ. Mà thuốc súng dự trữ của quân Đại Nam cũng cạn đến nơi rồi.

Nhưng sự thật thì Huế triều không có biết, quân Pháp cũng ngoài mạch trong yếu. Họ sợ Vạn Ninh dồn quân qua sông Hồng đến té đái ra quần. Dự trữ đạn dược của họ cũng chẳng còn bao nhiêu, khi quân nhau liên tục cùng quân Vạn Ninh tại Thái Bình, Hưng Yên, sau đó là với quân Huế triều tại Thanh Hóa. Thêm vào đó chiến hạm của người Pháp sau một thời gian dài không được bảo dưỡng bởi các bến tàu chất lượng cũng đã xuống cấp nghiêm trọng.

Người Pháp là hit thờ không thông rồi. Nhưng trên chiến trường Thanh Hóa họ vẫn vãi đạn như tát nước vậy để tạo nên giả tượng cho quân Huế. Và hiế triều đã mắc mưu rồi.

Chính vì lý do này mà người Pháp rất dễ tính ký hòa ước, họ cũng cần thờ lắm chứ. Theo như tính toán thì hòa ước này có lợi hoàn toàn cho Người Pháp đó.

Hai bên cùng muốn hòa để thờ, hai bên cùng cần thời gian để lá mặt lá trái nên họ dễ đi đến thỏa thuận. Tất nhiên quân Pháp không có lợi thế nhiều, họ sợ làm căng sẽ sinh biến nên không hề có các điều khoản khốn nạn như: Bồi thường 4 triệu Franc, truyền giáo toàn Đại Nam, Cắt hòa toàn chủ quyền vô thời hạn chuyển thành thuê mướn, v.v....

Ai cũng đạt được mục đích của mình nên vỗ tay vui vẻ mà giải tán.

Quân Pháp có được hòa ước thì lập tức “ngao ngao” rút về bên kia sông Mã mà lập phòng tuyến phòng thủ quân Huế. Nhưng họ chỉ để lại có 2 ngàn quân nơi này mà điều 4 ngàn quân về phòng thủ sông Hồng. Từ điểm này có thể thấy người Pháp e ngại quân Vạn Ninh ra sao.

Tháng 11 cả Đại Nam bùng cháy với tin tức triều đình “cho thuê” ba tỉnh Bắc Bộ. Lòng dân căm phẫn sục sôi, các chiến sĩ ngoài xa trường thì khóc dòng quĩ xuống đấn mà nhìn lên trời cao. Họ chiến đấu vì cái gì, là vì toàn vẹn lãnh thổ, anh em họ, đồng đội của họ từng người ngã gục tức tử mà chết trong vũng máu hồng để làm gì, lẽ dĩ nhiên không phải để cắt đất. Vì sao máu tươi người lính phải thấm đẫm từng thước đất Xứ Thanh, dành dặt từng thôn xóm, làng mạc. Không phải vì quyết tâm đánh kẻ thù sao... 3 vạn quân tinh nhuệ, hiện đại của kinh sư đâu... Họ không hiểu được chiến tranh, trò chơi chính trị, lòng tham quyền lực, không phải là thứ họ có thể hiểu thấu.

Chuẩn Tướng Tôn Thất Giác khi nghe tin dữ thì rút kiếm tự tử tại đương trường, anh ta cho rằng bởi vì bản thân vô năng nên triều đình mới phải khuất phục. Nhưng ám ức nhất đó là lúc này Tôn Thất Cúc đã bắt kịp nhịp độ chiến tranh, anh ta đã hoàn thiện hơn nhiều trong hai tháng cầm quân thực tế. Quân Đại Nam lui thật, nhưng một phần cũng là chiến lược của anh ta. Một phần Tôn Thất Cúc muốn kéo giãn cự ly của đối phương với hậu quân Pháp mà tiến hành đánh du kích cho hiệu quả. Nhưng trong mắt triều đình đó chính là Tôn Thất Giác đang bị lui. Dù anh có 10 cái miệng cũng thanh minh không nổi. Đại ca của Tôn Thất Giác là Tôn Thất Cúc trong triều cũng nói không có lợi cho em trai mình.

Cũng may thân binh của Tôn Thất Giác nhanh chóng phản ứng kịp, nhưng kiếp sắc cũng cứa một đường thật sâu trên cổ vị tướng trẻ này. Tuy không tới động mạch nhưng vết thương này cũng là máu me chảy dài. Máu chảy như nước mắt, nước mắt lại màu máu. Vết thương da thịt có thể lành nhưng vết thương lòng thì muôn đời khó phai. Tôn Thất Giác nản lòng thoái trí cời quân hàm, bỏ mũ từ quan.

Không chỉ Tôn Thất Giác, binh sĩ Đại Nam tại Thanh Hóa mà cả binh sĩ Vạn Ninh khi nghe tin đình chiến này cũng như sét đánh ngang tai mà sững sờ. Điều thiếu trước mặt sĩ quan, chức sắc mà tức giận rút kiếm chém tung cả xa đồ bỏ trí chuẩn bị tấn công qua sông Hồng. Con mẹ nó lúc này đã hòa đàm, tức là quân Pháp chắc chắn rảnh tay tăng quân sông Hồng, đánh cái rắm nữa. Điều thiếu định lấy tính mệnh binh sĩ quyết tâm qua sông để chứng minh lòng trung thành với tổ quốc, với dân tộc sau đó bỏ đi, liệu lúc này đánh phòng chừng có thể thành công? Phòng chừng có ý nghĩa.

Điều thiếu ảo não gục đầu ôm trán ngồi xuống ghế:

- Xin lỗi các vị tôi đã thất thố rồi.

Sau đó hấn lại ngẩng mặt lên ý trí kiên quyết hơn bao giờ hết:

- Kệ mẹ cái hòa ước chết tiệt ấy. Một Ngày quân Pháp không rời khỏi Đại Nam một ngày Điều tôi ngủ không ngon giấc. Phải đánh... điều thêm quân từ Thái Nguyên xuống, chuyển binh từ Cẩm Phả qua. Phải qua sông phải diệt sạch quân thù.

Điều thiếu điên cuồng rồi. Các sĩ quan Vạn Ninh cũng điên cuồng theo, quân nhân như họ không sợ chết, chỉ sợ chết nhục nhã, chết không xứng đáng mà thôi. Nhưng lúc này một người thanh niên mặc quan phục bước ra hét lớn:

- Đại soái không thể đánh.....

Người nói chuyện là con trai của Phạm Phú Thứ tên là Phạm Phú Thái. Anh đã đến đây du học từ những khóa đầu tiên, khoảng thời gian Phạm Phú Thái sinh hoạt, học tập cùng lao động bên cha con Trần gia đã có được 3 năm rồi. Giờ đây anh là một trong những quan hành chính thuộc hàng cao nhất tại Quảng Yên. Anh ta chính là Bô Trách ty lo về công tác dân chính của Quảng Yên. Hay nói một cách khác thẳng cha này chính là chủ tịch tỉnh Quảng Yên chuyên lo mặt hành chính.

Tất cả mọi người đang sục sôi ý trí chiến đấu thì bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân. Điều thiếu mày kiếm dựng ngược mà quát

- Phú Thái, anh nói cái gì? Có tin là tôi chém anh ngay tại trận vì tội làm rối loạn lòng quân không.

Nhưng Phạm Phú Thái không sợ, anh ta quỳ luôn xuống đất mà hành đại lễ không hề có dạng ở Vạn Ninh.

- Xin Đại Soái nghĩ lại... Không nên đánh...

Anh ta nói từng chữ từng chữ rõ ràng, thanh âm như gào lên bật hết tiếng các sĩ quan đang rì rầm. Không chỉ có thế, một loạt quan hành chính của Quảng Yên, Thái Nguyên, Hải Dương, Hưng yên đều quỳ xuống mà gào lớn:

- Xin Đại Soái nghĩ lại... Không nên đánh...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Bắc Bình Vương Trần Quang Cán

Điều thiếu tức giận đến tím tái mặt mày, cái lũ này lo cho người nhà trong kinh đô Huế mà không cần quan tâm gì cả cùng nhau xin đình chiến ngay lúc này đây. Nghe những lời xin đình chiến này Điều thiếu cũng không quá lo đến quân tâm nhưng mà nói không có ảnh hưởng gì thì quả thật không đúng. Điều thiếu cũng thấu hiểu cho nỗi lo lắng trong lòng họ, nếu vào địa vị mình thì có gì khác biệt đâu.

Điều thiếu chán nản mà khoát tay:

- Thôi được rồi, các người là lo lắng cho người nhà, ta tự tay phá bỏ hòa ước mà triều đình kí kết đó chính là tạo phản. Các người theo thuyền mà rời đi Huế, lúc này hòa ước đã kí khả năng quân Pháp làm khó dễ không cao. Người Việt có thể thành cường nhân trên thế giới hay không dựa cả vào các người. Phục vụ tốt cho triều đình Huế, phục vụ tốt cho Đại Nam, hãy lấy những cái gì mình hịch được mà tạo phước cho dân tộc.... đi đi...

Điều thiếu nói hai chữ đi đi mà cõi lòng nặng trĩu, những người thanh niên này là tương lai của Đại Nam, của Việt tộc, khó khăn lắm mới đào tạo được họ, thay đổi được tư tưởng của họ thì nay lại đẩy họ trở về với lễ thói cũ. Chẳng biết những người này có thể vận dụng được bao nhiêu kiến thức, hay “lăn lộn” quan trường Huế một thời gian rồi cũng bị đồng hóa cả thôi.

Phạm Phú Thái nghe xong thì ngẩng lên gương mặt cương quyết mà nói:

- Không.. chúng tôi không đi đâu cả... Chúng tôi không muốn đánh vào lúc này là có nguyên nhân... xin Đại Soái cùng các vị tướng lãnh sĩ quan cùng nghe chúng tôi giải thích một lần.

Gương mặt của mọi người tỏ ra hết sức nghiêm túc và quyết liệt không hề giống như những vẻ lo lắng của người lâm trận thoái lui. Điều thiếu biết đây có thể là chuyện hệ trọng nên gật đầu đồng ý.

- Tất cả đứng lên hãy nói, ở Vạn Ninh không có cái lễ quỳ này tôi đã nói rồi mà.

Phạm Phú Thái vẫn là người đầu tàu trong chuyện này. Hắn không đứng lên mà vẫn quỳ ở đó, tất cả quan viên hành chính quỳ ở đó không nhúc nhích.

- Chúng tôi sẽ không đứng lên... vì chuyện chúng tôi sắp trình bày sẽ khiến Đại Soái khó xử... chúng tôi sẽ quỳ ở đây cho đến lúc Đại Soái nghĩ thông...

Nghe ngọị xong Phạm Phú Thái lại tiếp lời.

- Chúng ta đánh Pháp, cứu bờ cõi, Đại Soái đích thân dẫn tướng sĩ qua sông quyết chiến cùng kẻ thù... Chúng tôi là quan văn không giỏi cầm đao kiếm xông trận cũng nguyện đi theo. Chúng tôi kính trọng đạo đức của ngài, kính trọng sự anh dũng của các sĩ quan, binh sĩ. Nhưng Đại Soái đã nghĩ quá chưa, đánh xong Giặc Pháp thì quân Vạn Ninh còn lại được bao nhiêu người. Tôi dám chắc triều đình sẽ toàn lực tiến công Vạn Ninh sau đó. Tất cả chúng ta không ai thoát được....

Đây là sự thật, triều đình Huế không có nói ra, nhưng mối quan hệ hai bên đã khó điều giải nổi. Sự nghi ngờ của Huế dành cho Vạn Ninh là không thể nào xóa bỏ. Khả năng Huế tấn công Vạn Ninh là rất cao nếu quân Vạn Ninh gặp phải tổn thất lớn khi va chạm cùng quân Pháp. Điều này nói ra khiến toàn bộ các sĩ quan đều phải động lòng suy nghĩ, họ tham chiến nhưng không ngu ngốc. Phạm Phú Thái đợi cho quân tình trong phòng họp trở nên lắng một chút thì lại tiếp tục nói.

- Đại soái nói ngài bỏ đi lập nghiệp ở Phổ quốc, Mỹ quốc, Australia quốc... nhưng có nơi nào là hơn quê nhà. Ngài đi rồi thì con em Quảng Yên, Thái Nguyên, nay còn có cả Bắc Ninh, Hải Dương, Hưng Yên phải làm sao. Họ lại phải quay lại với cảnh sống lầm than, ăn một bữa nay lo bữa ngày mai. Lại quay về cảnh chạy lũ hàng năm, lấy vỏ cây làm thức ăn. Hay lại quay về cảnh bán vợ, đợ con.... Không không ai muốn như vậy cả. Các ngài cả ngài trong quân doanh lo chuyện đánh giặc... hãy thử ra ngoài kia mà nghe lòng dân sao.... Lòng dân bây giờ là muốn ngài lên làm Vương đất bắc... Trần gia lên làm Vương Đất bắc đó..

Điều thiếu biến sắc định mở lời thì Phạm Phú thứ lại cướp lời mà nói.

- Các sĩ quan ở đây, có vị nào không biết tại sao gia đình của mình, vợ con của mình, mẹ già tại sao có thể sung sướng mà sống thư thái ở Vạn Ninh, Thái Nguyên. Đó là vì có Điều Soái, các vị thấy chỉ mới 3 năm qua Điều Soái đã biến Quảng Yên, Bắc Ninh, Thái Nguyên thành thiên đường tịnh thổ của Đại Nam... làm người cả quốc gia này có ai là không muốn đến đây sinh sống. Trong các vị chắc cũng có người xuất thân là lưu dân, đói dân đi. Các vị muốn quay lại những ngày trước kia sao?

Toàn trường vắng lặng không một tiếng động, một số sĩ quan Vạn Ninh cũng lặng lẽ quỳ xuống ra nhập hàng ngũ của các quan Văn.

- Đại Soái, ngoài kia tin đồn đã rõ lên khắp nơi, mọi người dân đều đang bàn tán về chuyện triều Huế nghi kỵ công thần mà ép Trần gia phải lưu vòn. Nhưng họ không có kinh hãi hay hoảng loạn, họ là đang vui mừng và hạnh phúc họ muốn cái nghi ngờ kia thành sự thật, muốn Trần gia thượng vị mà lãnh đạo Bắc kỳ. Ngài hãy nghe xem... hãy làm theo tiếng lòng của dân chúng... Xin đừng bỏ họ đi... Xin Vương gia....

Câu cuối cùng là tên Phạm Phú Thái đổi luôn thành xưng hô là Vương gia để gọi Diêu thiếu.

Tin đồn là có, đã loan khắp nơi rồi. Diêu thiếu là không muốn Đại Nam nước sôi lửa bỏng nên quyết định đánh xong trận dứt áo ra đi. Tin này cũng không hiểu làm sao lộ ra khiến cho quân dân mấy tỉnh bất bình không thôi. Họ không muốn cha con Trần gia rời đi, đây là sự thật. Đồng thời họ cũng bất bình về cách đối xử của Triều Huế với Trần gia người đã mang đến bình yên và cuộc sống ấm no cho họ. Trăm người như một đều muốn Trần gia thượng vị tại Bắc kỳ.

Cái này chắc chắn là dự mưu của đám quan văn, những ngày này Trần gia phụ tử và quân sĩ, sĩ quan cắm đầu vào làm chuẩn bị kế hoạch qua sông nên không thể phân tâm chú ý mọi mặt. Mật vụ cũng có nghe qua chuyện này, nhưng khôn nạn là họ cũng đồng tình với dư luận của dân chúng mà mắt nhắm mắt mở. Tất nhiên họ có báo cáo lại cho Diêu thiếu nhưng tất nhiên nói tình hình đơn giản hơn một chút. Quan viên hành chính lũ này âm thầm làm vậy, vậy mà quấy đến dân chúng mấy tỉnh Bắc kỳ chuẩn bị tổ chức biểu tình ép Trần gia thượng vị.

Lúc này thì sĩ quan cũng quỳ hết rồi. Trong phòng họp ầm ầm cùng nhau đồng thanh.

- Xin Vương gia ở lại với Bắc kỳ...

Diêu thiếu ngẫm nghĩ thật kỹ sau đó thốt lên:

- Ta không thể làm Vương đất Bắc được.

Chúng quan lại, sĩ quan, tướng sĩ thất vọng nào nề nhưng không thể không tiếp tục kiên trì:

- Xin ngài lên làm Vương đất bắc... ngài không đồng ý chúng tôi quỳ không đứng dậy.

- Phải chúng tôi quỳ đến lúc nào ngài đồng ý thì thôi.

- Xin Vương gia suy xét.

Diêu thiếu vẫn lắc đầu, hần ôn tồn nói.

- Các vị nếu có cái sở thích quái đản là quỳ lạy thì cứ quỳ, tôi không can dự... nhưng tôi quyết không thể lên làm Vương Gia cho được.

Diêu thiếu quay đầu bỏ đi trước ánh mắt thất lạc của mọi người. Nhưng trước khi đi hần vẫn còn kịp ném lại một câu:

- Các vị chớ quên phụ thân tôi hần còn chưa có tử, lên làm Vương gia chưa đến lượt Diêu tôi...

Cái này con mẹ nó ý tứ rõ ràng. Trần gia tao lên làm Vương đất bắc đấy, nhưng mà Cán ca lên làm Vương gia mới là thích hợp nhất lúc này đấy.

Nói đùa Diêu thiếu là người hiện đại, ngu trung là không có trong tư tưởng của hần. Nếu lòng dân đã quyết mà hần cứ chối lên từ xuống thì không ra cái thể thống gì. Cùng lắm nếu không muốn gà cùng một mẹ thì làm cái tiểu Vương gia coong coong sau đó cày kéo để Vạn Ninh mạnh đến độ Huế không dám dây. Mà Vạn Ninh cũng không đánh Huế là được. Còn việc lý tưởng về một Đại Nam thống nhất hùng mạnh vẫn còn đó. Hần sẽ tìm mọi cách điều hòa mâu thuẫn sau, cùng lắm không được thì hần để lại cơ ngơi hùng mạnh của Vạn Ninh rồi té, lúc ấy cũng không có chiến tranh, kiểu như Đông Đức- Tây Đức hào hiệp sau này thôi. Lúc ấy thì với cơ nghiệp Vạn Ninh thì với con lợn lên làm Vua thì Đại Nam vẫn cứ cường.

Khi đã vạch rõ lối đi thì Diêu thiếu mỉm cười mà không cãi láo, nhận cái chức Vương gia này về cho bản thân. Tiếp theo đó chính là một lũ quan văn khua môi múa mép viết tấu chương thay cho Cán Ca gửi về triều. Chữ nghĩa cha con họ Trần quá xấu đi. Nội dung tấu chương chỉ có là kính xin Thái thượng hoàng, thánh thượng gia phong cho Trần gia thành Vương. Đất phong 7 tỉnh miền Bắc, lấy con sông Hồng làm ranh giới.

Tháng 12 chuẩn bị ăn tết đến nơi nhưng Huế Kinh loạn thật. Lần này là Vạn Ninh cho ra thái độ chắc chắn. Họ muốn Trần gia lên làm Vương, đất phong bảy tỉnh. Nhưng Trần gia vẫn nói dõ rằng họ vẫn thuộc Hoàng triều Đại Nam vẫn là phần tử của Đại Nam, vẫn đóng thuế dâng hoàng và tuân theo luật lệ Đại Nam. Nhưng mà hành chính, quân sự của Bảy tỉnh miền Bắc là do Phủ Vương gia quản, họ sẽ tự lập nha môn bổ nhiệm quan lại cai quản 7 tỉnh. Cái tin này có ghê gớm hay không? Quả thật còn đáng sợ hơn cả liên quân Pháp – Tây Ban Nha tấn công.

Lập tức Trần Gia nơi phương Bắc bị quan lại trong triều Huế si và liên hồi, dư luận người dân ở Trung Kỳ, Nam Kỳ cũng bắt đầu nghiêng về Triều đình mà chửi cha con Trần gia là nghịch thần tặc tử. Nhưng người dân bảy tỉnh miền Bắc khi nghe tin chính xác Trần Quang Cán lên làm Vương thì con mẹ nó ăn tết sớm hẳn 15 ngày. Có gà mổ gà, có lợn mổ lợn, nói chung là hạnh phúc đến tột cùng.

Tự Đức không có tức giận, không có đau đớn thất vọng gì, trên gương mặt của ông không có biểu cảm gì khi phê chuẩn tấu chương xin xưng Vương của Cán Ca. Không một ai biết trong lòng ông ta nghĩ gì cả.

Quần thần có tức tối, căm phẫn, có gan tị có thêm muốn thì cũng chẳng thể làm gì. Họ hiểu được Hế triều có nói không cũng chẳng được. Nói không thì Trần Quang Cán vẫn tự lập bình thường, thả phong cho họ Trần cái chức Vương gia để sau này tìm cách đối phó còn hơn lúc này xé rách da mặt mà phủ định. Làm như vậy nếu Vạn Ninh nổi điên mà bắt tay cùng người Pháp đánh Huế thì sao?

Đúng là lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, dù cho Huế có quá đáng gấp trăm lần thì Vạn Ninh cũng không bao giờ bắt tay kẻ xâm lăng để tàn sát tộc mình.

Quan viên tại Huế có một lượng lớn nột đơn xin từ quan, đơn giản con cái họ đang ở Vạn Ninh tự lập nhà môn. Một gia không thể thờ hai chúa, con cai họ đã lớn đã tự đi được, họ cần không nổi rồi. Cần không nổi thì đành cáo lão về quê thôi, vì có ở lại thì Huế triều cũng nghi ngờ họ mà sống trong ngày tháng ghê lạnh mà thôi.

1 tết năm 1863, chiếu chỉ của Huế triều đã tới Vạn Ninh. Tấn phong Trần Quang Cán làm Bắc Bình Vương đất phong 8 tỉnh phương bắc Quảng Yên, Thái Nguyên, Hải Dương, Hưng Yên, Hưng Hóa, Cao Bằng, Lạng Sơn, Tuyên Quang. Tự lập nhà môn, tự quản quân chính. Đóng thuế hàng năm sẽ có quan thuế vụ Huế triều đến kiểm tra số lượng và mang về. Mọi chuyện chấm dứt. Một Nhâm Tuất ngập tràn biến động qua đi một Quý Hợi tràn đầy tương lai giá áo

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 176: Tự Đức bổ cứu- Hoàng Diệu nghĩ suy

Điều thiếu à không giờ nay có thể gọi là “Tiểu Vương Gia” được rồi, giờ đây đang cầm trong tay tấm chiếu thư của Tự Đức. Hắn cười khổ không thôi, Tự Đức xem ra lúc bị các thông tin “này nọ” bủa vây làm nóng đầu mà làm ra những quyết định có thể nói là nhất thời hỗn tưng. Nhưng không thể không phủ nhận một điều vị cựu hoàng này khá anh minh. Cũng có thể Tự Đức có cao nhân phía sau chỉ đạo mà bổ cứu sai lầm. Cách bổ cứu sai lầm của Tự Đức cũng khá khác người, không ngờ lại phong một cái chức “Bắc Bình Vương” nhạy cảm đến không thể nhạy cảm hơn thế này. Chính vì cái chiếu độc này của Tự Đức khiến cho Điều thiếu có muốn đánh Huế hay làm gì đó xem ra cũng khó đối diện cùng lương tâm. Người ta đã thẳng thắn “tâm ý” đến vậy mà Trần gia còn làm ra chuyện gài cùng một mẹ đá nhau thì quá khó coi rồi.

Nói về Tự Đức đúng là có “cao nhân” chỉ điểm bên mê thật. Nói là cao nhân thì quả thật không phải cho lắm, nhưng ít ra đây có lẽ là người cảnh tỉnh được Tự Đức. Người này không ai khác đó chính là Hoàng Diệu. Hoàng Diệu được gọi từ Nam ra Bắc để thay cho Tôn Thất Giác tiến hành cuộc chiến chống Pháp tại Thanh Hóa. Lúc này đây khi Hoàng Diệu vào tới kinh đô thì cũng là lúc mà tàu churong xinh phong Vương của Trần Quang Cán vào triều. Tự Đức bỗng nhiên lại có cảm giác như chính mình một tay thúc ép họ Trần tự lập. Hắn tự lật lại từng sự kiện mà xem xét một cách cẩn thận. Thứ nhất vụ án nhóm bàn tay hắc ám sau lưng thúc đẩy triều đình Huế rối loạn, việc này đã điều tra mấy tháng trời không có kết quả. Bỗng nhiên trong một thời gian ngắn tất cả đều dồn dập sánh tở một cách kì diệu. Điều này có thể là bất thường cũng có thể là không bất thường. Thế nhưng vẫn đáng để đặt lên mặt bàn cùng suy nghĩ. Chuyện thứ hai đó là Cha con họ Trần tấn công Hải Dương “ý đồ tự lập”. Điều này do Trương Đăng Quế nói lại, những tướng rất hợp tình hợp lý nhưng cũng có đoạn khó có thể thông nổi. Tại sao họ Trần lại đánh Hải Dương ngay tại thời điểm Pháp đánh vào Sông Hồng. Và còn cả ngàn vạn những điều khó nói thông khi Trần gia không giữ làm của riêng mà cố gắng “chia sẻ” cùng triều đình về, công nghệ, cải cách, vũ khí, đạn dược...

Không thể không nói Vạn Ninh thực sự quá cường đại khiến cho tâm lý Hoàng Tộc trong người Tự Đức bị đè nặng mà đưa ra những phán quyết vội vã, sai lầm. Nhưng cũng không vì thế mà ông ta không cố gắng bổ cứu.

Tự Đức từng hỏi Hoàng Diệu một câu: “Nếu trăm sai khanh Bắc tiến đánh Trần gia thì chắc bao nhiêu phần”.

Hoàng Diệu quỳ sụp mà trả lời: “Thưa Thái thượng Hoàng, một phần thần cũng nắm không chắc, nếu Trần gia không tạo phản, thái thượng điều thần đi đánh Trần gia thì Diệu xin tự vẫn để tỏ lòng trung. Thần xuất thân môn hạ Trần gia, là nghĩa thầy trò, giữa hai chữ ‘trung’””nghĩa” lưỡng nan, thần chỉ có thể xin được chết. Nhưng nếu Trần gia không có lệnh vua mà bước 1 chân vượt qua địa giới thì Hoàng Diệu thần dù có thịt nát xương tan cũng sẽ đánh tới cùng”

Đây là ý trí của Hoàng Diệu đã được thể hiện ra, hắn tự coi mình là môn đệ Trần gia, nếu Trần gia không có ý đồ tạo phản mà triều đình vô cớ ép hắn tiến công Trần gia thì Hoàng Diệu nguyện lấy cái chết để tại thiên hạ. Nhưng chỉ cần Trần gia mưu đồ bất chính thì Hoàng Diệu hẳn chính là kẻ thứ nhất đứng lên chiến cùng cha con nhà Quang Cán. Lời nói của Hoàng Diệu đủ trần thành và thẳng thắn, Tự Đức liền quyết tuyệt mà cử Hoàng Diệu làm đề đốc Xứ Thanh Hà (Từ Thanh Hóa vào Hà Tĩnh). Tại đây cho lập nên một quân khu mới hoàn toàn được gọi là quân khu Thanh Hà nòng cốt là 5000 quân thiện chiến của quân trung ương và trung binh thêm 5000. Tự Đức rất tin tưởng vào khả năng đánh Pháp của Hoàng Diệu.

Hoàng Diệu thì cầu xin cho Tôn Thất Giác, vì sau khi đọc chiến báo thì Diệu tướng quân với sự nhậy bén của một lão soái trình chiến xa trường đã thấy rõ ý đồ “dụ địch xâm nhập”, “làm quen chiến thuật” của Tôn Thất Giác và cũng rất tán thưởng cách làm này. Tất nhiên Hoàng Diệu cũng trình bày cho Tự Đức suy nghĩ của mình.

Tự Đức nghe xong thì tim tái mặt mày: “ Không ngờ trăm đã hồ đồ nay còn hồ đồ hơn. Giác tướng quân đại tài như vậy mà lại chịu ủy khuất, Trăm cùng lũ đám binh trên giấy làm lỡ việc lớn rồi. Diệu ái khanh, lúc này liệu chúng ta có bổ cứu được hay không?”

Tự Đức rất tiếc nuối, vì chiếu theo cách đánh của Tôn Thất Giác có thể hoàn toàn kéo số quân không đông của quân Pháp rải rác kéo về phía Nam sau đó dùng chiến tranh du kích tiêu diệt sinh lực địch. Chiến tranh tiêu hai kiểu đó thì Pháp mới là người có hại. Cũng chỉ vì sức ép của tình hình bất ổn tại Vạn Ninh khiến cho triều Huế cuống cuống vội vã đưa ra rất nhiều sai lầm không đáng có.

Hoàng Diệu lắc đầu: “thưa thái thượng Hoàng, chiến cơ đã qua, quân Pháp đã rút qua bờ bên kia sông Mã mà lập phòng tuyến, lúc này quân ta lại sĩ khí không cao, thuốc nổ không có, chiến hạm hỗ trợ cũng không đánh qua sông Mã khó khăn vô cùng. Quan trọng Nhất là quân Pháp đã rất nhanh chóng tìm ra cảng Lễ Môn để xây dựng bến cảng nước sâu cho chiến hạm. Thần nghi ngờ bọn họ phải có người rất thông thạo địa hình Đại Nam để chỉ điểm”

Dừng lại một chút Hoàng Diệu quyết tâm nói lên suy nghĩ mang tính trọng điểm của bản thân về thế cục Đại Nam lúc này: “Theo cách nhìn của nhà binh như thần thì lần này người Pháp đánh vào đất Bắc là sai lầm về chiến lược quân sự, vì mảnh đất họ đang chiếm đóng Hà Nội, Thái Bình. Nam Định, và một phần Thanh Hóa toàn toàn là khu vực kẹp giữa hai quân đoàn mạnh nhất của Đại Nam. Đây là tự đưa mình vào gọng, điều này tối kỵ với binh gia, một kẻ non tay cũng có thể nhìn thấy. Người Pháp là cường quốc không thiếu cường nhân, tại sao họ không nhìn ra điều này? Họ tấn công vào khe hẹp giữa hai quân đoàn thì phải có niềm tin là hai quân đoàn này không cùng lúc dồn ép họ. Từ đâu mà người pháp có được cái tự tin này? Sau đó thành linh “tình cờ” mà quan hệ giữa Huế và Vạn Ninh

xấu đi trong thời gian thích hợp. Những sự trùng hợp này quá đáng để suy nghĩ...”

“... Bên cạnh đó, tại sao quân Pháp biết rõ bố trí các quân đoàn mà cố ý đánh vào Hà Nội, đây cũng là một điểm đáng nghi ngờ... theo lẽ thường họ phải đánh vào Nam Kỳ nơi người Pháp đã ở nơi này đến 4 năm và biết được rất rõ địa hình. Như vậy họ cũng phải “biết rõ” địa hình Hà Nội, Nam Định, Thanh Hóa không kém Nam Kỳ thì mới đưa ra sách lược này...”

Những nghi ngờ của Hoàng Diệu thuần túy mang tính chất suy luận logic của nhà binh, một baach thầy chiến lược quân sự. Nhưng chính nó lại cảnh tỉnh Tự Đức, vì sao mọi thứ ngẫu nhiên lại trùng hợp xảy ra cùng lúc. Đánh chết thì Tự Đức cũng không tin đây là ngẫu nhiên, ông ta vỗ tay lên trán não nề mà cho Hoàng Diệu lui ra. Sau một hồi lâu suy nghĩ thì Tự Đức cũng dần mở lòng mà nắm được một chút tình hình. Chính vì lý do này mà Tự Đức bình thân phong cho Trần Quang Cán một cái tước Vương gia đầy sóng gió và nhiều hàm nghĩa: “Bắc Bình Vương”. Thâm ý trong đó thì ít ai hiểu nổi, có lẽ người rõ nhất là Tự Đức, người hiểu một phần là Điều thiếu.

Ngày 15 tháng 1 cũng là ngày mà Vạn Ninh toàn dân vui vẻ nhất, sau một khoảng thời gian dài được ăn mừng bởi các lễ hội cuối năm cũng như tết Nguyên Tiêu Quý Hợi tất cả đều bắt tay trở lại công việc. Nói đến vì sao Vạn Ninh lại ăn tết dài đến 15 ngày như vậy bởi lễ toàn bộ 8 tỉnh miền Bắc dưới sự quản lý của Trần Vương gia đều đang nằm trong thời kì báo động chiến tranh. Các binh sĩ nơi tiền tuyến sông Hồng không được về nhà nghỉ phép, các phu dân lao động cũng vẫn xây dựng mà không được nghỉ ngơi. Vấn đề là các dân phu này dần dần trưởng thành trong quá trình xây dựng các công trình bằng xi măng nên được giữ lại một phần tạo thành đội công nhân chuyên xây dựng. Các thương nhân đầu óc nhanh nhạy của Vạn Ninh ngay lập tức nghĩ ra một cách làm ăn mới đó là tụ tập các công nhân này thành các đội nhỏ và thành lập công ty xây dựng chuyên nghiệp. Sau đó họ nhận thầu các công trình xây dựng của Vạn Ninh. Nói chung thương nhân nơi nào cũng vậy, họ luôn là những người nắm bắt cơ hội một cách suýt sặc và cũng là thành phần tiên tiến chạy trước cùng xu thế thời đại.

Các thương nhân này một số còn bỏ tiền lớn thuê các “chuyên gia” người Đức làm cố vấn xây dựng. Điều thiếu cũng cảm thấy mô hình này khá hợp lý, vì một mình K&R muốn tổ chức một đội thợ xây khổng lồ là không được. Thứ nhất là quản lý không có nổi, thứ hai là lãng phí nhân lực, vật lực. Hẳn chỉ cho tổ chức một Công ty xây dựng Trần gia quy mô lớn một chút với rất nhiều chuyên gia để có thể xây dựng các công trình trọng điểm. Còn lại các công trình kém quan trọng hơn thì sẽ biến thành các gói thầu cho các công ty xây dựng mới mọc kia xâu xé nhau.

Nói một cách chính xác đó là cả Quảng Yên và Thái Nguyên lúc này không thiếu người có tiền. Hai khu công nghiệp vẫn đang xây dựng và mở lớn, đường sắt vẫn phải làm, thêm vào đó Bắc Ninh cũng đang trên đà phát triển khi có đường sắt chạy qua. Nói chung là công việc xây dựng tại 8 tỉnh Bắc Kỳ Trần gia là không có thiếu, chỉ sợ thiếu người xây dựng mà thôi. Trong phút chốc các công ty xây dựng nhỏ và trung mọc lên như nấm sau mưa. Tất nhiên họ đều là các công ty xây dựng theo công nghệ mới, ví như nhà gạch, xi măng một phần trộn vôi và cát. Với chung là nhà gạch xây lên bằng cách này thì chống gió, bão một cách hiệu quả vô cùng.

Tất nhiên xi măng đã trở thành thần khí của 8 tỉnh miền bắc, người giàu có bắt đầu xây đình viện kiểu cổ bằng xi măng chắc chắn, Một số nhân vật có tư tưởng hiện đại hơn như các thương nhân thì quyết định xây biệt thự kiểu tây mà dùng.

15 tháng giêng cũng là ngày quan trọng đặc biệt với 8 tỉnh Bắc Kỳ đất phong của Trần Vương Gia, vì lúc này thủ phủ của 8 tỉnh đã được xác định đó là Nha môn phủ hay nói cách khác là tòa nhà hành chính trung tâm của 8 tỉnh đã được xác định là đặt tại Đồng Hỷ - Thái Nguyên.

Tất nhiên nếu so sánh về vị trí thuận lợi về kinh tế thì Thái Nguyên không so bì được cùng Vạn Ninh. Nhưng nếu so sánh là vị trí trung Tâm của 8 tỉnh thì Thái Nguyên vẫn là tốt nhất để đặt làm trung tâm quyền lực.

Thái nguyên thông lên phía bắc là Cao Bằng, Lạng Sơn. Phía Nam là xuôi về Hải Dương, Gia Lâm, Hà Nội. Phía Đông là Bắc Ninh, Quảng Yên, phía Tây lại thông lên Tuyên Quang, Hưng Hóa. Với vị trí trung tâm mang tính chất chiều sâu quân sự như vậy thì Thái Nguyên biến thành thủ phủ 8 tỉnh không có một ý kiến khác lạ nào. Nhất là đường sắt từ Thái Nguyên đang nhanh chóng như những con rắn bò loằng ngoằng ra tứ phía.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Quy hoạch chính phủ Thái Nguyên

Trung tâm hành chính tòa nhà tại Đồng Hỷ- Thái Nguyên có ý nghĩa thế nào thì không cần nói ai cũng biết. Nếu coi Đại Nam là đế quốc thì 8 tỉnh phía Bắc đã là Vương quốc và thủ đô của Vương quốc này chính là Thái Nguyên. Tất nhiên trên danh nghĩa Vương quốc kia vẫn thuộc quyền quản hạt của Đại Nam đế quốc, tất nhiên ai cũng hiểu rõ sự phụ thuộc này rất mong manh, nó còn tùy vào thái độ của cha con nhà họ Trần. Tất nhiên mối quan hệ Vương quốc, đế quốc này vẫn là phải dựa vào quan điểm của cả Huế và Thái Nguyên chứ không thể dựa vào một phía cho được. Nhưng sự thật thì Huế không có điện mà đi ép Thái Nguyên trong hoàn cảnh này để họ xe rách da mặt. Nói chung quan hệ giữa hai bên lúc này cực kỳ vi diệu, nhưng khả năng mâu thuẫn hai bên tăng lên theo thời gian là rất rõ ràng. Nhưng có câu nhân định thắng thiên, do đó chuyện tương lai vẫn là một câu hỏi chưa có câu trả lời.

Chuyện tương lai để tương lai tính. Nhưng chuyện trước mắt thì vẫn phải giải quyết. Trần Quang Cán là Vương gia khác họ đầu tiên của triều Nguyễn, lại là Vương gia thế tập, có đất phong và quyền tự quản. Cái này khác hẳn các nhân vương hoàng gia nơi kinh thành. Chính vì lý do này thủ phủ chính trị của Trần Gia là nơi mà các thành phần tri thức trẻ theo học ở Vạn Ninh cũng như các sĩ quan dòng chính của Vạn Ninh mong chờ nhất. Việc thành lập một cơ cấu hành chính riêng cũng nói lên được con đường tương lai của những người đã đẩy Quang Cán lên làm Vương.

Ngày hôm nay dường như tất cả các quan viên quan trọng của 8 tỉnh đều tập trung tại Thái Nguyên Phủ Nha Trần Vương phủ để tập thể nghe phong chức tước một cách chính thức. Và đây cũng được xem như là cuộc họp hội đồng vương quốc lần thứ nhất. Nhưng vấn đề là cha con Trần gia mặc dù đã bước đến quá nửa bước chân tự lập, xưng Vương thì cũng đã xưng rồi nhưng họ không có lập quốc. Mà nếu không có lập quốc thì không thể có quốc hội cho được.

Nói một cách chính xác thì lúc này hệ thống chính trị tại 8 tỉnh Bắc Kỳ dưới sự chỉ đạo của Điều thiếu và Cán Ca cuối cùng lại dùng mô hình phong kiến của nhà

Nguyễn để quản lý. Nghị lý nghe có vẻ đầu đầu nhĩ, Điều thiếu hô hào cải tổ, cuối cùng trong tay hắn có đầy đủ quyền lực, địa bàn, nhân lực vật lực thì bản thân lại quay về cái máng lợn như cũ.

Nhưng trách là sao được Điều thiếu, hắn có phải là siêu nhân chẳng. Cái gì là quốc hội, nghị Viện, hội đồng nhân dân thì hắn có biết. Nhưng nói thoáng một cái một tay xây dựng những thứ này thì bố Điều thiếu cũng chả làm được. Nghe thì có vẻ cứ đập đổ chính quyền phong kiến rồi thiết lập hội đồng chính phủ gì đó, nghị viện gì đó, dân biểu gì đó là dễ như ăn cơm à. Nói thật đấy là chém gió, đừng nói là phàn

cáp lằng nhằng, quân hệ đánh xem như mạng nhện. Nói thì ai cũng có thể kẻ vạch các bộ các ngành nhưng đến các Sở, Cục, Viện thì có mà khóc hết trừ mấy ông chuyên môn nghiên cứu.

Cũng may Điều thiếu kiếp trước là mật vụ, nghề chính của hắn là xâm nhập bộ máy chính quyền của các quốc gia mà VN cho là cần thiết. Chính vì lý do này trình độ hiểu biết của hắn về cấu trúc chính quyền hiện đại là có không ít. Nhưng mà giữa biết và tổ chức là hai chuyện khác nhau, giữa tổ chức và vận hành lại là hai khái niệm xa nhau đến vạn dặm. Chính vì lý do này Điều thiếu trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể thay đổi từng chút một, dành thời gian nhớ ra và ghi chép lại cẩn thận bộ máy hành chính hiệu quả của kiếp trước. Sau đó mới tìm cách phổ biến, đào tạo cho các thành phần quan chức hiện tại dưới quyền Trần gia.

Công việc này cần rất nhiều thời gian và cẩn thận. Nhưng mà thời thế không thể để cho Điều thiếu lẩn mò nhiều thời gian như vậy. 8 tỉnh cần vận hành, dân chúng cần lao động, thương nhân cần buôn bán, binh sĩ cần luyện tập. Chính vì cái tình thế éo le này mà một dân xuyên như Điều thiếu lại dùng chính kết cấu của phong kiến để tổ chức đơn vị hành chính trong khu vực mình quản hạt.

Chuyện nực cười là hệ thống dựa theo triều đình Nguyễn cộng thêm một chút biến đổi nho nhỏ lại khiến cho hệ thống chính trị nửa nạc nửa mỡ của Thái Nguyên hoạt động khá hiệu quả. Chính quyền Thái Nguyên chia ra làm 18 Bộ phân biệt chức năng một cách rõ ràng với nhau. Từ Bộ Quốc Phòng, Bộ Công An. ... Cho đến Bộ Y tế, Bộ Nội Vụ v.v.... đều được thành lập.

Điểm đặc biệt là Điều thiếu cho xây dựng 4 cơ quan ngang bộ đó là Ủy ban Dân tộc, Thanh tra Chính phủ Thái Nguyên, Ngân hàng Thái Nguyên, Văn phòng Chính phủ Thái Nguyên. Đây là những cơ quan mà thời này dường như chưa có. Ủy ban Dân tộc là rất cần thiết họ chuyên môn thực hiện chính sách dân tộc nhằm tăng cường đoàn kết giữa các dân tộc. Tất nhiên là điều này rất cần khi phía Bắc, Tây Bắc của 8 tỉnh do Trần gia quản lý toàn là các khu tự trị của người thiểu số như Thái, Mèo, H'mong. ... Tình hình trị trị nơi này quá phức tạp nên cần lập ra một cơ quan riêng biệt để giải quyết.

Ngân Hàng Thái Nguyên thì không phải nói rồi, điều này quá cần thiết nếu muốn phát triển kinh tế của 8 tỉnh Bắc kỳ. Nhưng trước đây do sự hạn chế của Huế cũng như danh vọng Trần gia chỉ là tướng trấn thủ một phương nên khó thành lập nổi. Nhưng giờ đây với tài lực hùng hậu từ buôn Heroin cùng với danh nghĩa Vương gia thì việc thành lập Ngân hàng, tự đúc tiền cùng với thiết chế tiền tệ không còn là chuyện xa vời.

Văn phòng Chính phủ Thái Nguyên, hay nói cách khác là hội đồng bộ trưởng chuyên phụ trợ thủ tướng giải quyết các vấn đề trọng điểm của 8 tỉnh Bắc Kỳ. Tất nhiên thủ tướng ở đây chính là Điều thiếu rồi. Cán Ca vẫn là Vương Gia nhưng tên này không thích cả ngày ở Thái Nguyên mà thích làm một cái Vương Gia Cầm binh coong coong nên ở trường Kỳ tại Vạn Ninh. Tính đi tính lại thì Phủ thủ tướng cộng Văn phòng chính phủ Thái Nguyên mới là nơi giải quyết mọi sự vụ của 8 tỉnh.

Ngoài ra còn có các cơ quan trực thuộc trực tiếp chính phủ trung ương Thái Nguyên như Thông tấn Xã Thái Nguyên, Viện Khoa Học Công Nghệ Thái Nguyên, Viện Khoa Học Xã hội. ....v.v....

Tuy nói là cơ cấu cực kì hiện đại nhưng cách bổ nhiệm lại không có thông qua bầu cử. Hội đồng Nhân Dân vẫn đang trên kế hoạch thành lập mà thôi. Nói chung là Điều thiếu đang xây dựng một cơ cấu hành chính khá hiện đại dựa trên nền tảng Quân chủ tập quyền. 8 tỉnh Bắc kỳ chưa chuẩn bị đầy đủ để có thể thực hiện một cuộc cải cách triệt để. Ít nhất Trung ương tập quyền còn có một ưu điểm đó là ngăn cản rất tốt sự xâm nhập của các thế lực bên ngoài cộng thêm lực ngưng tụ của sức người sức của cực mạnh. Trong hoàn cảnh hiện tại thì Thái Nguyên đang cần ổn định phát triển mà chưa thể bung sức làm cải cách triệt để cho được.

Tất nhiên chính quyền địa phương cũng được xây dựng cơ bản trên: Tại tỉnh, thành phố trực thuộc trung ương: các sở, ban, cục. Tại huyện, quận, thị xã, thành phố trực thuộc tỉnh: các phòng, chi cục. Tại các xã, phường, thị trấn: các đội.

Nói chung hệ thống Thái Nguyên cũng chỉ là làm rõ hơn nhiệm vụ các tổ chức, bộ, ban, ngành mà thôi. Về nền tảng vẫn là trung ương tập quyền. Chính vì lý do này quan viên Thái Nguyên có thể nhanh chóng tiếp cận với cơ cấu trên mà điều hành 8 tỉnh Bắc Kỳ.

Đầu tháng 2 hải quân Pháp bắt buộc phải rút đi phong tỏa Vạn Ninh bởi nhiều lý do. Đầu tiên cả Anh, Phổ, Mỹ (những thương nhân Mỹ mà không phải đại diện chính quyền Hoa Kỳ) đều gây áp lực khiến Pháp không thể phong tỏa Vạn Ninh. Trong quá trình này người Anh gây sức ép rất quyết liệt vì họ có buôn bán trực tiếp với K&R tổng trụ sở đặt tại Vạn Ninh. Mấy tháng đánh nhau giữa Vạn Ninh và Pháp người Anh muốn muốn đứng xem để tìm cơ hội đục nước béo cò nhưng không thành công.

Hàng hóa heroin không có, các con nghiện lên cơn sắp phá quán của mấy tên ăn mảnh Đông Ấn Anh đến nơi rồi. Bởi vì món lợi kếch xù của buôn Heroin và cả việc muốn chen chân và Đại Nam mà người Anh dựa cơ gây áp lực rất căng cho người Pháp.

Người Pháp không có bên cạnh nên chỉ có thể nhờ cảng Anh ở Miến Điện, cảng Lễ Môn của Pháp xây tại Thanh Hóa vẫn chỉ mới là thành hình, các nhà máy bảo trì chiến hạm là chưa được lắp đặt đó. Vậy nên người Anh cần chốt điểm này mà gây sức ép.

So với Anh thì Phổ và thương nhân Mỹ gây sức ép không mạnh mẽ bằng, vì Pháp không sợ hạm đội Phổ cũng như chẳng ngăn thương nhân Mỹ. Nhưng cộng tổng lại thì sức ép từ cả phía liên quân Pháp, Tây Ban Nha là không hề nhỏ. Cuối cùng 2 tháng 2 năm 1863 bắt buộc quân Pháp phải gỡ lệnh phong tỏa Vạn Ninh sau khi đã gỡ phong tỏa biển miền trung.

Thuyền bè các nước Anh, Phổ, Mỹ lại tràn ngập thương cảng Vạn Ninh. Lúc này đây Vịnh Cửa Lục chỉ có dành cho Quân sự mà thôi. Tất cả thương thuyền lại được tập trung qua một thành cảng mới có tên cảng Cẩm Phả. Thật ra Điều thiếu là muốn xây dựng cảng tại Hải Dương (vùng Hải phòng Sông Cẩm) nhưng lúc ấy cha con họ Trần Đầu có được quyền quản lý 8 tỉnh, do đó Điều thiếu cho xây dựng thương cảng tạm thời tại vùng biển nước sâu Cẩm Phả. Nay cho dù được quản lý 8 tỉnh nhưng việc đầu tư thêm một thương cảng tại Hải Phòng là quá sức đối với Thái Nguyên. Vì những tháng qua bị phong tỏa biển tuy rằng người dân 8 tỉnh Bắc kỳ vẫn nhon nhon sống tốt nhưng mà thu nhập của Điều thiếu bị giảm đến 80%. Chính vì điểm này Thái Nguyên chỉ có thể phê chuẩn tiếp tục mở rộng

cảng Cẩm Phả cộng thêm làm đường sắt 50km nối liền Cẩm Phả với Vạn Ninh.

Cũng chính vì bài học cấm biển của Người Pháp dành cho Vạn Ninh khiến cho Điều thiếu gần như chết đói mà hẳn quyết định phải sống chết nâng sức chiến đấu của Hải Quân lên. Các nghiên cứu của Viện khoa học Thái Nguyên vẫn được tiến hành, nhưng xét cho cùng các “chuyên gia” Krupp và các “chuyên gia” khoa học trẻ người Đức khả năng vẫn là rất hạn chế. Mặc dù dưới sự gợi ý của Điều thiếu rất nhiều các dự án đã thành công tốt đẹp, nhưng bao nhiêu đó vẫn là chưa đủ để Thái Nguyên có thể đứng vững trước các đợt hải chiến thực sự.

Nhu cầu cấp bách khiến Điều thiếu không thể không đi thêm một bước đột phá, nếu không thì chờ đợi hẳn chính là phiền phức vô tận khi bị đối phương cấm biển. Điều thiếu cần là một hệ thống đội ngũ khoa học trình độ cực cao cùng với các thiết bị đồng bộ nhất để nghiên cứu ra những thứ mà Điều thiếu nắm được nhất định về quy trình. Vậy là một kế hoạch bí mật đến Châu Âu hay nói một cách chuẩn xác là kế hoạch đến Phổ quốc được Điều thiếu vạch ra. Lần này chỉ có thể ngả bài thực sự với người Phổ để đạt được đột phá thực sự về công nghệ. Tất nhiên đi theo Điều thiếu còn là những sản phẩm công nghệ mới nhất của Thái Nguyên để chào hàng và gây nên sự tin tưởng cho đối tác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Phát hiện ra Lý Chấn là kẻ xuyên

Nói đến tình hình Thái Nguyên (chỉ dung 8 tỉnh miền bắc với thủ phủ là Thái Nguyên) có bất ổn hay không thì có thể diễn tả một câu đó là ổn định vô cùng. Sau Hòa ước Nhâm Tuất thì người Pháp cũng khá tuân thủ chặt chẽ các quy định đã kí trong bản hòa ước 18 điều đã nêu trên. Người Pháp bắt đầu thiết lập một chính quyền bù nhìn họ Lê tại Thành Hà Nội. Nhưng khốn nạn ở chỗ đó là ở đất Thăng Long nếu giờ cao ngọ cò cự tộc Lê triều lại có sức hiệu triệu rất lớn, chẳng quá bao lâu mà chính quyền nhà Lê bù nhìn kia lại có thể xây dựng bộ máy hành chính đầy đủ cho 3 tỉnh Hà Nội, Nam Định, Thái Bình, và phân nửa Thanh Hóa.

Nói thật ra ai cũng có thể hiểu được chính quyền bù nhìn kia không hề có một chút quyền lực thực tế nào. Nhưng sức hiệu triệu lại khiến cho tình hình dân phong trào quần chúng đứng lên chống Pháp tại ba tỉnh Bắc bộ kia không hề có chút khởi sắc nào. Ngược lại với đó quân Pháp không biết từ đâu đảo ra được một kẻ tên Lê Duy Đoãn tự xưng là hậu duệ hoàng tộc Lê triều. Sau đó các quan viên cũ tại Ba tỉnh nếu có tư tưởng không chống đối Pháp hoặc những người có tình cảm với nhà Lê tại Thăng Long, Nam Định, Thái Bình lại hồ hào người dân không nên chống lại Tân chính Phủ.

Chiều này của người Pháp độc gặp trăm lần cách họ thiết lập chính quyền đô hộ tại Nam Kỳ vào những năm 1857-1862. Điều này có được không đơn giản bởi người Pháp nghĩ ra mà họ được tư vấn rất chi tiết với tình hình Bắc Bộ. Cuộc xâm lăng mang tính thực dân thuộc địa của người Pháp sau đó lại được Hà Nội chính quyền bù nhìn tung hô thành cuộc cách mạng thần thánh giúp giải phóng Ba tỉnh Bắc bộ và khôi phục được triều Lê đầy “lòng nhân từ”.

Nói cũng lạ, chính sách chia dân 8 cấp của triều Nguyễn sau đó áp dụng chế độ hà khắc bất bình đẳng cho Bắc Bộ cùng các tỉnh Bình Định, Quảng Ngãi v.v... lúc này lại có tác dụng bán ngược. Chính sách của Nhà Nguyễn cũng là suy nghĩ chung của các đời Vua Nguyễn đó là áp chế cái nội Tây Sơn triều cũng như áp chế cái nội Lê triều. Nhưng chính cái chính sách đối xử bất bình đẳng này lại gây cho lòng người những nơi này cực oán giận Nguyễn Triều. Nhiều năm tích tụ, nay lại bị Lê triều bù nhìn tại Hà Nội kích động thì người dân vốn dĩ nhệ dạ cả tin của 4 tỉnh lại như ăn bùa mê mà quay lại ngưng tụ cùng Hà nội.

Thực sự đây là cái và cực kỳ đau vào mắt Thái Nguyên cũng như Huế. Vốn dĩ Điều thiếu muốn chơi theo kiểu rút dân. Có nghĩa là tìm cách đón dân từ bên kia sông Hồng chạy về địa bàn của hắn. Nhưng tình hình này chỉ khá được trong thời gian đầu mà thôi. Đến lúc này không ngờ lại có dân vượt biên từ bên bờ Nam sông Mã tiến về phần Hà Nội quân hạt để sinh sống.

Người Pháp đứng là đủ mưu mô, hay nói đúng hơn là kẻ giúp người pháp đứng là đủ mưu mô. Cái chế độ phân dân 8 cấp của triều Nguyễn được Hà Nội sử dụng thành thực đến vô cùng. Tất cả dân chúng 4 tỉnh do Hà Nội quản lý đều được nâng bậc đối xử như dân chúng Lục Tỉnh Nam Kỳ. Cuối cùng lại người Pháp vẫn có thể bóc lột 2,5 triệu dân của 4 tỉnh Bắc Kỳ như thường, nhưng chính quyền Hà Nội vẫn được nhân dân ca tụng là vĩ đại. Nếu không phải Thái Nguyên tấn chính đối xử dân cực tốt thì có lẽ cũng có dân chạy từ bờ Đông sông Hồng qua bờ Tây Sông Hồng mất.

Chính cơ sự tư vấn mang tính đột phá của nhóm người chết dẫm kia mà người Pháp chẳng tốn công mấy cũng đứng vững tại Bắc Kỳ. Họ chẳng cần đi đàn áp dân chúng hay ra mặt làm điều tà ác gì mà chỉ cần Lê triều bù nhìn thay mặt chịu tiếng xấu là đủ.

Nhưng người Pháp thực dân Bắc kỳ và quá khứ là khác nhau hoàn toàn, sau những trận dọ sức cùng người Anam tại Thanh Hóa cũng như Thái Bình thì những người Tây Âu này cũng hiểu được một chuyện. Dùng sức mạnh quân sự rất khó có thể hoàn toàn đánh bại người Đại Nam. Chính vì thế người Pháp vốn giỏi lấy nắm đấm nói chuyện lại quay qua chơi trò diễn biến hòa bình cùng diễn biến chính trị.

Cái mà người Pháp lúc này làm lại là vực dậy nông nghiệp cùng công nghiệp cùng kinh tế của bốn tỉnh Bắc Bộ. Nói là bóc lột nhưng họ không ra tay nặng nề mà liên tục thực hiện các công trình trị thủy, làm đường giúp đỡ dân chúng trồng trọt chăn nuôi cũng như phát triển công nghệ, nhà máy v.v... Tất nhiên những việc làm này chẳng mang ý nghĩa tốt đẹp thực sự nào. Nhưng chúng thể hiện ra người Pháp là “thân thiện” trong mắt người dân 4 tỉnh. Việc này còn nguy hiểm gấp 1 vạn lần việc người Pháp ra sức vơ vét tại Nam Kỳ.

Ví như lúc này tiền thuế thu được người Pháp không lấy tất cả mà đập một nửa vào vấn đề nhân sinh, phụ hồi cuộc sống cho nhân dân 4 tỉnh. Cái chiêu lấy tiền của người để ban ân người này hiệu quả quá tốt. Người dân vốn vô tri, ai tốt với họ một họ tốt lại 10, đau buồn thay rất nhiều thanh niên Bắc Bộ 4 tỉnh quên đi ai là người nổ súng các thành trì Hà Nội, Nam Định, Ninh Bình mà đầu quân cho triều Lê bù nhìn tại Hà Nội. Họ ra trận để bảo vệ cuộc sống mà họ cho rằng đó là tính thổ mà người Pháp và Hà Nội mang lại.

Trong phút chốc quân số của người Pháp tại bốn tỉnh lại không còn là điều đáng quan tâm nữa rồi. Hơn nữa tinh thần bảo vệ “gia hương” của thanh niên 4 tỉnh Bắc bộ là cực kì mạnh mẽ. Họ bị tẩy não bởi các nhà truyền giáo phương Tây cũng như bị làm mờ mắt bởi các chính sách có phần “ưu ái” của người Pháp + Hà

Nội. Tình hình diễn biến khiến cho Điều thiếu run sợ, hần không ngờ người Pháp lại cao thủ đến vậy hay nói cách khác thế lực hắc ám bắt tay cùng người Pháp lại cao thủ đến vậy. Điều thiếu rất muốn cảnh báo cho Huế cái nguy cơ lớn bằng trời này. Nhưng cảnh báo thì sao, nếu Huế không cải cách, không thay đổi thái độ đối xử với các vùng khác nhau một cách triệt để thì dù có nhìn thấy âm mưu của Pháp cũng đành bó tay.

Tất nhiên Điều thiếu không phải không có cách nào, hần cũng đã lên kế hoạch cho một cuộc chiến toàn diện, lâu dài. Từ kinh tế, quân sự, chính trị, tôn giáo từ đây Thái Nguyên và Hà Nội sẽ triển khai một cách mạnh mẽ. Tất nhiên hòa ước mới kí kết chưa thể xóa bỏ ngay nếu Thái Nguyên chưa có sự chuẩn bị tốt nhất. Điều thiếu sau khi bàn giao lại công việc và các mục tiêu ngắn hạn một cách cụ thể cho Văn Phòng Chính Phủ thì cũng bắt tay vào chuẩn bị cho chuyến Tây Du dài dằng dặc của mình.

Tất nhiên vấn đề của Thái Nguyên không chỉ có miền Nam là người Pháp, vấn đề thù giết vợ sát con của miền Bắc cũng được Điều thiếu tự mình lên kế hoạch.

Nói về vấn đề miền bắc thì không thể không nói đến công lao của Lý Tân. Tên này không ngờ làm ăn rất tốt tại Hongkong với vợ bọc là trùm xã hội đen khu Xa Thủy khét tiếng. Đàn em người Hoa dưới tay hần cò cả ngàn người. Không ngờ nhiệm vụ Điều thiếu đề ra cho Lý Tân là điều tra Lý Chấn lại chẳng hề tốn công một chút nào. Mèo chưa sẵn chuột thì chuột tự phết nước mắm lên người rồi dâng lên tận miệng cho Mèo ăn.

Số là Quảng Đông tỉnh nơi Lý Chấn quản lý lại có thành phố hải cảng Quảng Châu với Quảng Châu Loan là đặc khu buôn bán của người ngoại quốc như Anh, Pháp. HongKong Macau đều trong cái khu vực cảng biển Quảng Châu này. Chính vì lý do đó có thể nói Quảng Châu chính là đầu mối buôn bán heroin lớn nhất trong lục địa Thanh triều. Tất nhiên những vùng khác như Phúc Kiến, Thượng Hải đều có phân bộ của công Ty Đông Ấn Anh canh tác. Nói chung là Đại Thanh đã tràn ngập heroin khắp nơi rồi.

Tất nhiên Lý Chấn biết rõ thứ đồ chơi này, làm sao hần để cho thứ này có thể lọt vào địa bàn của hần nói riêng và Trung Hoa nói chung. Vậy là một cuộc va chạm này lửa giữa Lý Chấn cùng các thương nhân Anh nổ ra, vấn đề mầu thuẫn đó là heroin. Tất nhiên Lý Chấn cấm được mặt sáng nhưng các thế lực ngầm người Hoa bản địa lại hoạt động trong tối. Mà Heroin không đi theo con đường Macau, Hongkong vào Quảng Đông thì cũng có thể theo đường bộ từ Phúc Kiến đưa xuống. Nói chung là nhúm quân vài vạn người của Lý Chấn có trang bị súng Italy có thể đánh nhau được đấy nhưng để quản lý cho không lọt một tinh to lớn, với các thành phần phức tạp như Quảng Đông là không thể.

Lý Chấn lập tức điều động mật vụ của bản thân bí mật điều tra nguồn gốc của số dangg Heroin vượt thời đại trên. Tất nhiên nhiều đầu mối tập chung đến HongKong. Vậy nên trong lúc Lý Tân chưa kịp điều người vào nội địa Quảng Đông điều tra Lý Chấn thì một loạt thám tử của Lý Chấn đã xâm nhập HongKong.

Điều thiếu là ai? Hần có thể không có tài thiện xạ như một xạ thủ như Lý Chấn nhưng nói về đào tạo Mật vụ thì Lý Chấn có chạy 10 vạn tám ngàn dặm cũng không thấy được bóng lưng của Điều thiếu. Tổ mật vụ 50 người tại HongKong là nhóm học sinh đầu tiên với thâm niên công tác lâu năm lại tổ chức được một mạng lưới kinh khủng tại HongKong dưới danh xã hội đen. Chính vì lý do này mấy con gà mờ của Lý Chấn cứ đến điều tra thì lơ ngơ bị tóm gọn.

Dưới các chiêu bài tra tấn tinh thần, thể xác đặc biệt mà Điều thiếu đã truyền thụ thì chẳng mấy chốc mấy thám tử của Lý Chấn đã khai hết cả tám đời tổ tông của họ ra. Tất nhiên các thôn tin này lại được các mật vụ của Điều thiếu Tại HongKong một lần nữa xác minh lại. Chiêu bài dùng heroin khống chế mật vụ của Lý Chấn không hiệu của vì lúc này Heroin đã tràn ngập Quảng Châu, rất dễ để mua bán. Chính vì lý do này các mật vụ của Lý Chấn sau khi hoàn thành chức năng của họ thì đều đi gặp Diêm Vương cả rồi.

Một bản báo cáo dài dằng dặc của Lý Chấn từ thân thể, sự nghiệp đến cả phát ngôn thường ngày được đặt trên mặt bàn của Điều thiếu. Điều thiếu lúc nhận được bản báo cáo thì đã sững sờ đến không khép được miệng, một kẻ xuyên như Điều thiếu thì sao có thể không nhận ra những điểm khác biệt mang tính cơ bản của bản báo cáo này.

“... tiểu binh... bắn chết sĩ quan Thái Bình Thiên Quốc.... Thăng tiến như tên bắn... Đạo Đài Thượng Hải... đánh vài trận cùng người Pháp... Đầu tư sản xuất súng công nghệ Italy... thành lập tân quân chính quy kiểu hiện đại... đã từng phát ngôn. – Cái thứ này là heroin không thể xuất hiện vào lúc này, các người phải tra bằng được kẻ chế tạo ra heroin. Bằng mọi cách diệt trừ hần- Đây là phát ngôn của Lý Chấn khi ra lệnh cho mật vụ...”

Chỉ bằng chừng ấy thôi thì Điều thiếu cũng đã cố thể đưa ra một nhận xét chính xác 100% đây là một thằng xuyên y chang như Điều thiếu. Có điều tên này xuyên về Trung Hoa mà lại là kẻ thù giết vợ sát con của Điều thiếu.

Nếu Trung Hoa có một kẻ xuyên thì đất nước mất trăm triệu người này sẽ đáng sợ ra sao? Đại Nam liệu có thể sống nổi không. Thù nhà nợ nước, cộng thêm tiền trình lịch sử TQ_VN cuối cùng Điều thiếu đưa ra một quyết định. Lý Chấn bắt buộc phải chết, may mắn là trong hai kẻ xuyên thì Điều thiếu mới là người phát hiện ra Lý Chấn trước tiên. Trong khi đó Lý Chấn chắc chắn đang còn loay hoay tìm kiếm đối thủ xuyên trong bóng tối của mình. Chính vì lý do này Điều thiếu lại càng cần có đột phá mới mang tính quyết định về công nghệ để có thể lấy công nghệ bù đắp số lượng. Tháng 3 Điều thiếu bí mật lên chiến hạm Phổ tây du đến Châu Âu. Một chuyến đi đầy mong chờ cũng như đầy chông gai. Năm Quý Hợi mở ra như thế đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Hành trình Châu Âu

Lênh đênh trên biển, xa đi quê nhà, xa đi căn cơ nơi Thái Nguyên, Vạn Ninh nhưng lần đầu tiên Điều thiếu cảm thấy cuộc sống trở nên thoải mái đến vậy. Số là Hòa Ước Nhâm Tuất thì đối với cả ba bên là Thái Nguyên, Pháp, Huế đều chẳng coi vào đâu. Nhưng mà cả ba bên đều muốn có thời gian thờ dốc để yên ổn lại hậu phương trước khi đưa ra phương án quyết định cuối cùng. Tất nhiên Điều thiếu cũng không hoàn toàn tin tưởng vào đối phương cho nên vì chuyến đi xa nhà lần này mà hần đã chuẩn bị rất nhiều. Tất nhiên có được một bộ máy hành chính cũng như quân chính khá hoàn chỉnh thì Điều thiếu mới dám dứt áo ra đi một thời gian dài như vậy.

Các việc quan trọng như xây phòng tuyến Sông Hồng, Phòng tuyến biển Hải Dương đã và đang được tiến hành. Quan trọng nhất là tuyến đường sắt nối từ Ga Bắc Ninh đi Hải Dương với 40 km gần như đã được thành hình. Từ đây Thái Nguyên, Hải Dương, Vạn Ninh, Cẩm Phả nối liền thành một mảnh. Tất nhiên sau đó sẽ là tuyến Thái Nguyên- Gia Lâm, Hải Dương – Hưng Yên sẽ được quy hoạch và xây dựng. Với tuyến đường sắt nối thông các tỉnh thì kể cả kinh tế lẫn quân sự của 8 tỉnh Bắc Kỳ sẽ được nâng lên một tầng cao mới. Từ lúc này thì Thái nguyên dù có bị phong tỏa biển vẫn có thể kịp thời điều quân ứng phó các nơi trong lục địa nếu có chiến tranh bất chợt xảy ra.

Sông Hồng lúc này cũng không phải là địa bàn mà người Pháp có thể huênh hoang khoác lác nữa rồi. Những công sự, lô cốt lũ lượt được xây dựng lên dọc Phòng tuyến Sông Hồng. Trong các lô cốt này đều bố trí trọng pháo. Tuy rằng chỉ là pháp Krupp C61 12 pound cùng Cối Đại Nam M62 24 pound nhưng số lượng là không ít. Thành thử ra lúc này dù cho hải quân Vạn Ninh vẫn co do vùng biển nông luân quân gần bờ nhưng Sông Hồng quân Pháp cũng không dám nghênh ngang cho chiến hạm qua lại vô tư nữa.

Trước kia nếu chưa có các công sự lô cốt xi măng cốt thép thì Pháo của Thái Nguyên rất dễ bị các tuần dương hạm to lớn của Pháp phá hủy trận địa. Nhưng lúc này đây thì khác rồi, nhìn thấy các lô cốt kia các chiến hạm Pháp chỉ biết co đầu chạy thẳng để tránh phạm vi của làn đạn mà thôi. Pháp đâu biết lúc nào Thái Nguyên xê xê bỏ Hòa ước để lao qua bờ bên kia sông Hồng, chính vì vậy tránh voi chẳng xấu mặt nào thì hơn. Các chiến hạm của Pháp không dám vô tư lượn lờ ở Sông Hồng nữa. Lúc này tuần tra sông hồng lại chia làm hai phe thuyền gỗ made in Đại Nam. Phía Hà Nội là một số thuyền chiến gỗ mà quân Pháp thu được sau lần đánh phá Nam Định, Hà Nội cũng như Thanh Hóa. Còn bên kia dĩ nhiên là quân sĩ Vạn Ninh dùng số thuyền gỗ gần 40 chiếc của mình để tiến hành tuần tra một nửa địa bàn sông Hồng của mình.

Số chiến hạm gỗ của quân Hà Nội cũng không nhiều, chỉ vào khoảng 30 chiếc mà thôi, tất nhiên quân sĩ trên các chiến hạm gỗ này một phần là lính thủy quân Hà Nội đã đầu hàng Pháp, một phần là tân binh mới ra nhập chính quyền bù nhìn Lê triều tại Hà Nội. Cả Pháp và Thái Nguyên đều rất ăy ả mà không cử chiến hạm hơi nước vào vùng nước sông Hồng. Nói đùa à, lúc này hai bên sông Hồng đều là dày đặc công sự pháo binh của hai bên, đem chiến hạm đất tiền vào đây mà nường thì chẳng có khác nào cầm đầu tiên mua ánh sáng đầu.

Đã bố trí đến độ vạn vô thất nhất, mà nguy cơ chiến tranh khó có thể diễn ra trong thời gian ngắn sắp tới thế nên Điều thiếu không hề sợ hãi chút nào khi đi xa. Nói là Đông Tây xa cách, Âu Á khác biệt nhưng thực sự ra nếu liên tục chạy chiến hạm mà không tiến hành buôn bán trao đổi, chỉ tiến hành nghỉ ngơi cấp đường cùng bảo trì động cơ thì cũng chỉ 20-25 ngày là có thể từ Á qua Âu trong điều kiện thời tiết thuận lợi.

Vận may ông trời ban cho Điều thiếu cũng không quá bạc, chuyến đi này trừ gặp một cơn bão ở ấn độ khiến cho hạm đội phải chuyển hướng cập bờ trú ẩn thì cũng không có quá nhiều đặc biệt nào khác.

Ngày 28 tháng 3 cuối cùng thì hạm đội Phổ cũng về đến Biển Bắc (North Sea). Cuối ngày 28 tháng 3 thì hạm đội an toàn tiến vào vùng biển Wadden. Tất nhiên để đi đến Berlin thủ đô của Prussian thì cũng có thể vòng qua eo biển của người Đan Mạch để vào Biển Baltic sau đó cập bến Szczecin. Nhưng nếu đi heo lộ trình đó thì sẽ lâu hơn rất nhiều ngày. Herbert von Bismarck quyết định sẽ đi theo tuyến đường từ biển Wadden nhập vào sông Elbe để thâm nhập nội địa nước Phổ, điểm cuối của Hạm đội chính là Cảng Hamburg lòng danh của CHLB Đức sau này.

Lúc này thì Hamburg cũng không có quá nhộn nhịp cho lắm, cũng không phải vì nơi này không có phát triển thương nghiệp. Lý do chính để Hamburg không quá nhộn nhịp lúc này là do Năm 1842, khoảng một phần tư nội thành đã bị phá hủy trong "Đại hỏa". Đám cháy bắt đầu vào đêm ngày 4 tháng 5 và không được dập tắt cho đến ngày 8 tháng Năm. Nó đã phá hủy ba nhà thờ, tòa thị chính và nhiều tòa nhà khác, giết chết 51 người và khiến khoảng 20.000 người mất nhà cửa. Hamburg đã phải tái kiến thiết rất lâu và trong khoảng thời gian này nó vẫn đang gồng mình để thực hiện chuyển đề trên.

Nói một cách chuẩn xác thì Hamburg không thuộc vào Liên Bang Đức nhị nguyên Áo- Phổ lúc này. Sau khi giải thể Đế chế La Mã thần thánh vào năm 1806, Thành phố Tự do Hamburg không được sáp nhập vào một khu vực hành chính lớn hơn trong khi vẫn giữ được các đặc quyền đặc biệt, nhưng đã trở thành một quốc gia có chủ quyền với thủ phủ là Hamburg.

Nhưng Hamburg lại có được quan hệ rất gần gũi cùng Prussia nên chuyện Đoàn người Điều thiếu mượn con đường này để đi đến Berlin cũng khá thuận tiện. Tất nhiên cho dù có thân thiết đến cỡ nào thì Hamburg cũng không cho phép toàn bộ Hạm đội Phổ có thể cập cảng, chỉ có một chiến hạm nhỏ chở Điều thiếu cùng các nhân vật quan trọng được phép nhập cảnh mà thôi.

Sự việc Phổ quốc mượn đường cũng không quá hiếm lạ cho nên Quốc vương Hamburg lúc này cũng không quá quan tâm lắm. Thêm vào đó người Phổ cũng không muốn hồng nhân như Điều thiếu lại tiếp cận nhiều với các thế lực khác do lo sợ bị “lệch hướng” đầu tư. Chính vì lý do này Điều thiếu cũng chẳng được nghỉ ngơi một phút nào ở thành phố cảng biển xinh đẹp này, thay vào đó hẳn bị lôi một đội thuyền buôn nhẹ mà theo sông Elbe chạy thẳng về Havelberg.

Havelberg là một ngôi làng nhỏ thuộc về tỉnh Brandenburg của Phổ quốc. Nói về lịch sử của Brandenburg cùng Havelberg thì dài dòng vô cùng, chỉ biết được đây là vùng đất quan trọng nhất của Phổ quốc vì Brandenburg chính là tiền thân của Berlin và Potsdam. Nói như vậy lúc này Berlin vẫn chưa là một thành phố được tách ra khỏi Brandenburg. Chính vì lý do đó có thể nói Brandenburg chính là thủ đô của Phổ quốc. Nhưng cái thủ đô này “hoi rộng” một chút nên từ ngôi làng Havelberg đi đến địa danh có tên Berlin cũng phải mất gần 100km. Tất nhiên lúc này đã là nội địa của Phổ quốc nên chuyện đi chuyển sẽ thông dong và bớt lo lắng hơn nhiều.

Một đội kỵ binh hoàng gia phổ đã chờ sẵn Điều thiếu tại nơi này, thông tin Điều thiếu đi sứ đến Phổ đã được chuyển trước cho Berlin cả tháng trời rồi, tất nhiên đội kỵ binh nghi lễ hoàng gia này cũng phải ăn chực năm chờ ở nơi này ít nhất cả tuần lễ là ít.

Không ngờ Người Phổ lại dành cho Điều thiếu nghi thức đón tiếp hoàng gia long trọng nhất. Cũng phải thôi, Điều thiếu không những là nhà đầu tư chiến lược quan trọng nhất của Phổ. Hẳn còn là đồng minh cả về kinh tế và quân sự của quốc gia này. Một điểm quan trọng lúc này vị thế của Điều thiếu là thái tử của Vương gia Trần Quang Cán, lãnh thổ của họ Trần không hề bé hơn Brandenburg một chút nào. Chính vì lẽ đó nếu xét trên một khái niệm nào đó thì Quang Cán có địa vị chính trị phải ngang cơ Wilhelm I. Đơn giản vì tuy Phổ hùng mạnh nhưng Wilhelm I cũng chỉ phong hào quốc Vương mà thôi.

Lần này trong phái đoàn đi đón Điều thiếu không ngờ lại có cả hoàng gia phổ, không phải một mà là khá nhiều. Dẫn đầu phái đoàn đón tiếp là Thái tử Friedrich Wilhelm, Friedrich năm nay mới chỉ 32 tuổi, anh ta có được những đặc điểm tuấn tú đặc sắc của dân tộc đức với mái tóc bạch kim chải chuốt gọn gàng, đôi mắt màu xanh lơ với chiếc mũi cao thẳng. Hốc mắt sâu, gò má phẳng cộng thêm một đôi ria mép khá ấn tượng khiến cho gương mặt tên thái tử Phổ này thật cuốn hút. Friedrich cao đến tầm 1m85 với cơ thể cân đối, gọn gàng chứng tỏ người này khá đam mê việc luyện tập.

Đi theo Friedrich còn có Luise Wilhelm là con gái út của Wilhelm I năm nay chỉ mới 18 tuổi. Nàng cũng có được vẻ đẹp đặc trưng của con gái đức, không quá mượt mà nhìn thì hơi thô kệch một chút về dáng vẻ nhưng gương mặt trứng ngỗng cộng thêm đôi mắt màu rất lạ đó là màu xanh lá. Đôi mắt thật lớn với lông mi dài cộng thêm màu xanh lá của đồng tử tạo nên một vẻ thần bí sâu thẳm. Luise không có mái tóc màu bạch kim như anh trai nhưng lại có được mái tóc vàng với những đường xoắn uốn lượn tự nhiên như sóng biển. Chiếc mũi thon dài thêm vào đôi môi thật đỏ tự nhiên khiến cho vẻ đẹp “Tây” của Luise được lột tả trần thành nhất. Cô gái này rất cao tầm 1m75. Cũng may lúc này Điều thiếu cũng đã 17 tuổi, ăn được cái gen tốt của Cán ca nên cũng cao đến 1m80 nếu không lần này quả là hơi xấu hổ rồi.

Điều thiếu vẫn là bộ quân phục sĩ quan hiện đại mặc trên người, đối với Điều thiếu thì lễ phục, quân phục, thường phục chỉ có một mà thôi. Hẳn vốn là quân nhân nên có muốn làm dáng làm đom gi đố cũng không tránh được hai chữ quân phục. Tất nhiên quân phục nếu dành cho những buổi lễ long trọng thì nhất thiết cũng phải được may bằng chất liệu tốt hơn với trang trí cúc bạc và các dây đeo cầu vai là bạc. Điều thiếu ghét nhất là đeo vàng lên người, càng ghét hơn là các loại nhẫn, kim cương hay đá quý gì đó. Vậy nên lúc này Điều thiếu nhìn tuy giản dị nhưng lại không kém phần quý phái.

Tất nhiên Điều thiếu cùng những người hoàng gia Prussian kia sẽ làm một lễ chào nhau theo phương thức quý tộc của mỗi bên. Nếu là trên đất Đại Nam thì có lẽ Điều thiếu sẽ dùng một số lễ tiết phương tây để tạo sự thoải mái cho đối phương. Nhưng nếu đã bước chân lên đất Châu Âu thì Điều thiếu lại cực kì khắt khe chuyện đó mà giữ nguyên bản sắc của người Việt trong cách giao tiếp. Đây chính là bản sắc văn hóa của người Việt, cái đáng tự hào của người Việt, không chỉ vì vài câu chê bai nhà quen gì đó mà có thể phù nhận toàn bộ văn hóa của ông cha.

Tất nhiên người Đức sẽ không chê văn hóa của quốc gia khác, lúc này người Đức không phải Nazi họ vẫn là những người Đức thân thiện với tinh thần tôn trọng các nền văn hoá khác ngoài Germany.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Brandenburg cung điện

Thực tế thì Havelberg cách hoàng cung tại Berlin cũng chỉ có 85 km mà thôi, lại có đường sắt nối liền hai nơi, chính vì thế người Phổ hoàn toàn có thể dùng tàu hỏa để đón Điều thiếu. Nhưng họ muốn tôn trọng mà dùng nghi lễ hoàng gia đón tiếp nên Điều thiếu chỉ có thể chấp nhận theo các kỵ binh Prussia cùng hai anh em nhà Wilhelm theo đường bộ mà đi về hoàng cung của người Phổ.

Lúc này đường xá Châu Âu cũng vẫn là đường đất nện mà thôi, nhưng do đặc điểm khí hậu của nơi này khiến cho kiến tạo đường bằng phẳng và rộng lớn dễ dàng hơn nhiều. Điều thiếu là một quân nhân chính thức không thể bàn cãi, hẳn tất nhiên không ngồi xe mà đi rồi. Cưỡi trên chiến mã cao lớn của người Phổ Điều thiếu đang đi ngựa song song cùng Friedrich cùng nhau nói chuyện khá vui vẻ. Tất nhiên Luise Wilhelm cũng đi một bên kia của Điều thiếu cô công nương xứ Baden này không ngờ cũng không ngồi xe mà cùng cưỡi ngựa theo đoàn kỵ binh.

Lúc này Châu Âu rất thịnh hành một người con gái mặc váy xòe nhiều lớp, với eo được bó thật chặt và cổ áo xẻ rất sâu để khoe ngực đầy đặn. Nhưng Luise có vẻ là có sở thích khá đặc biệt, cô nàng vậy mà diện nam phục với giày cao cổ, quần bó, áo vest kiểu kỵ binh hoàng gia phổ. Nói thật Luise là một cô gái với vẻ ngoài cực kì hấp dẫn nhưng có lẽ nàng có một nhược điểm đó chính là ngực không quá lớn. Chắc cũng chính vì lý do này mà Luise không muốn mặc các kiểu váy xẻ cổ rộng mà các tiểu thư quý tộc mê mẩn.

Điều thiếu vẫn rất điềm tĩnh nhẹ nhàng nói bàn những chuyện bên lề cùng Friedrich tất nhiên thì thoảng Luise cũng tham gia câu chuyện. Nói thật Điều thiếu cũng có tìm hiểu qua tính cách người Đức và cũng đã tiếp xúc rất nhiều cùng người Đức tại Vạn Ninh. Nhưng cảm giác tiếp xúc người Đức trên đất Việt khác hoàn toàn tiếp xúc người Đức tại chính quốc gia của họ. Nếu đề mô tả về tính cách người Đức qua những cảm xúc sơ bộ của thời gian ngắn ngủi gặp gỡ thì có thể dùng hai từ “khô khan” để hình dung. Câu chuyện của Friedrich xoay đi quần lại cũng là tình hình chính sự trên bán đảo Đông Dương, Phillippine, Đông Á Đại Thanh. Tất nhiên Friedrich cũng rất quan tâm về Thái Nguyên và 8 tỉnh thuộc quyền không chế của Trần Gia. Tất nhiên Điều thiếu cũng không thuộc mẫu người lãng mạn gì đó, câu chuyện của hắn là xoay quanh tình hình thống nhất Liên Bang Đức, hay nói cách khác là tư tưởng “tiểu Đức” của nước Phổ lúc này.

Với kiến thức của một người hiện đại cộng thêm những kiến giải khi biết trước tương lai của mình thì Điều thiếu rõ ràng nhận được sự tôn trọng rất cao từ Friedrich. Vị thái tử Phổ quốc này không ngờ một vị thái tử khác từ Phương Đông lại có thể có được sự hiểu biết kinh người đến vậy về tình hình Châu Âu nói chung cũng như nước Phổ nói riêng. Không phải Điều thiếu muốn khoe khoang mà thực sự cách nói chuyện của Friedrich rất cuốn hút và cả hai người đều đắm chìm vào câu chuyện khiến cho Điều thiếu bộ lộ quá nhiều.

Điều thiếu không để ý, Friedrich đang hưng phấn nhưng có một người thì không như vậy. Luise bỗng nhiên lên tiếng:

- Điều thái tử. Thứ lỗi cho tôi hơi mạo muội, có lẽ ngài hơi quá thể hiện sao? Mặc dù những nhận xét của ngài là hợp lý và có tính logic cao. Nhưng thực ra muốn đưa ra một nhận định nào đó mang tính đánh giá thực chất thì cần có thời gian trực tiếp thực tế không ngắn.

Ý nói của Luise là rất rõ ràng, những nhận định của Điều thiếu về tình hình Phổ hơi có quá lớn. Bởi Điều thiếu là dùng kiến thức hiện đại, cộng với lợi thế biết trước lịch sử để phát biểu ý kiến của mình. Nghe được câu nói của Luise thì Điều thiếu quả thực rất ngạc nhiên. Vẫn biết tính cách người Đức rất thẳng thắn và thường nhận xét một cách trực tiếp hành vi của bạn. Nhưng dù biết vậy Điều thiếu vẫn có chút ngỡ ngàng. Friedrich thì hơi cau mày nhìn em gái trẻ tuổi, thông qua một số các thương nhân và cả phái đoàn về Phổ lần đầu thì anh ta cũng tìm hiểu đôi chút nét văn hóa Phương Đông. Phương đông thường có kiểu nhận xét nói giảm, nói tránh, hoặc nói ý tứ khiến cho đối phương không quá phật ý. Friedrich sợ cách nói chuyện của Luise sẽ làm Điều thiếu không thoải mái. Nhưng Điều thiếu hành động lại làm cho cả Friedrich và Luise bất ngờ. Hẳn hơi nghiêng mình một lễ với Luise mà thân thiện nói.

- Thật xin lỗi, tôi trần thành cảm ơn công nương Luise đã nhắc nhở. Quả thật tôi đang quá khoe khoang. Tôi xin rút lại những ý kiến vừa nêu trên, nếu được phép tôi xin tìm hiểu sâu hơn về tình hình nước Phổ, sau đó cuộc nói chuyện của chúng ta có thể sẽ thú vị hơn mà tránh đi những suy luận mặc dù có tính logic nhưng lại thiếu bằng cứ sắc đáng.

Việc Điều thiếu cũng trân thành nhận lỗi cũng như muốn bỏ cứu làm tăng lên sự tôn trọng của Luise. Cô gái mỉm cười lễ phép gật đầu.

- Ngài thật thẳng thắn, qua thông tin chúng tôi biết thì người Đông Á không thoải mái với cách giao tiếp của chúng tôi.

- Mỗi dân tộc đều có những điểm đặc sắc riêng của mình, và đó cũng là lý do mà họ tồn tại. Tôi rất trân thành muốn tìm hiểu sâu hơn về văn hóa Đức, bởi vì nếu dựa trên tinh thần hợp tác kể tiếp thì có lẽ hai quốc gia chúng ta sẽ ngày càng cần giao lưu nhiều hơn. Hiểu được văn hóa của nhau chính là cầu nối bền chặt nhất của hai bên.

Điều thiếu cũng không nhanh không chậm trả lời. Nói chung văn hóa của người Đức đó là đặc biệt đề cao sự riêng tư và đúng giờ, ngoài ra họ còn theo chủ nghĩa hoàn hảo, với họ, mọi thứ cần phải đạt độ chính xác cao nhất. Thêm vào đó người Đức cực kỳ tiết kiệm, nếu là đề cho bản thân nhu cầu thì họ luôn chuẩn bị vừa đủ hoặc giả là hơi thiếu cho bản thân. Họ không ngại nói những điều mà bạn không vui, họ sẽ thẳng thắn nói về thói quen xấu của bạn, hay nhận xét không tốt về kết quả công việc mà bạn làm. Vì thẳng thắn, nên họ là những con người trung thực.

Tất nhiên người Việt cũng có những đặc tính thiên bẩm cực tốt ví như chuyên cần, tình cảm, trân thành, và đức hi sinh của người Việt là cực kì đáng được tôn trọng. Sự kiên trì của người Việt cũng là một tính cách đáng nể. Nhưng người Việt lại cũng có những đức tính xấu lai tạp từ văn hóa phương Bắc như, tiểu thông minh, tham lợi nhỏ, lươn lẹo, xa hoa. Những tính cách này tuy không phổ biến nhưng cũng làm cho hình ảnh người Việt xấu đi trông thấy. Tất nhiên với cả ngàn năm Bắc thuộc chúng ta bị ảnh hưởng quá nhiều từ tính cách của người Hoa. Chính vì lẽ đó Điều thiếu ngoài muốn nâng tầm Đại Nam thành cường quốc hắc còn muốn cải tạo cả một hệ tư tưởng suy nghĩ cho người Việt, ít nhất là người Việt tại 8 tỉnh phía Bắc. Du nhập vào các tính cách đặc biệt như tiết kiệm, thẳng thắn, làm việc khoa học của người Đức là điều mà Điều thiếu cảm thấy là cần thiết. Chính vì lẽ đó hẳn rất trân thành mà đến nơi này.

Khoảng cách 85km cũng không quá xa nếu là đi chuyển bằng ngựa cộng thêm đường xá khá thuận lợi như lúc này. Nhưng người Phổ đã lên kế hoạch di chuyển trong hai ngày một đêm nên đội kỵ binh di chuyển tốc độ không hề cao một chút nào. Người Đức có thói quen lên kế hoạch chuẩn xác cho mọi việc, họ thích cảm giác không chế được tương lai trong tay. Và khi đã lên kế hoạch thì họ cực kỳ không muốn thay đổi chúng.

4 giờ chiều ngày 1 tháng 4, Đội kỵ binh hoàng gia Phổ cũng đã đến được cung điện- pháo đài Brandenburg. Đây là chặng dừng chân nghỉ ngơi một đêm trước khi tất cả cùng đến cung điện hoàng gia tại Berlin cách đây 50km theo đường bộ.

Mọi người không nên nhầm tưởng cung điện Brandenburg và chiếc cổng thành Brandenburg nổi tiếng tại Berlin. Brandenburg cung điện có quy mô không quá lớn với kiến trúc cụm quần thể công viên và lâu đài theo lối kiến trúc La Mã. Người Đức tuy tiết kiệm thật nhưng với những công trình mang tính chất biểu trưng của quốc gia thì họ không thể quá keo kiệt cho được.

Một ngày di chuyển mệt mỏi tất nhiên mọi người chú ý nhiều hơn đến nghỉ ngơi và thư giãn. Tiệc tối được tổ chức tối giản đơn như một bữa ăn hoàng gia mà thôi. Không có dạ hội, hóa trang hay khiêu vũ gì đó. Không phải người Đức tiết kiệm đến phát điên mà không đãi khách, họ chỉ là thực dụng mà thôi. Không một vị khách nhào sau một chuyến đi dài mệt mỏi có thể tham dự những bữa tiệc rượu ẩm thực như vậy. Điều thiếu cũng là người thực tế, hẳn không những phật ý mà rất hoan nghênh khiêu tiếp khách này của nước bạn.

Bữa ăn tối diễn ra thật thoải mái với không khí cởi mở khi Điều thiếu yêu cầu thức uống là Bia mà không phải rượu vang gì đó. Người Đức thích bia một cách cuồng nhiệt, tất nhiên đề tiếp đãi Điều thiếu thì họ cũng tìm hiểu thói quen của người Đông Á. Rượu gạo phương Đông họ cũng dùng một số tiền đất để sưu tầm, rượu vang, rượu mạnh họ đều chuẩn bị cả. Nhưng không ngờ Điều thiếu lại yêu cầu thức uống bình dân và rất được hoan nghênh ở Đức đó là bia. Nói thật là kiếp trước Điều thiếu cực không thích uống rượu, chỉ vì xã giao cùng các vai diễn mà hẳn nghiên cứu về rượu mà thôi. Nhưng thức uống đặc biệt Điều thiếu mong chờ đó là bia. Đã đến thế giới này được 4 năm rồi, lúc này đứng trên đất nước của bia mà không thể thưởng thức bia thì đó là bi ai lớn nhất cuộc đời rồi.

Bữa tiệc cũng không kéo dài quá lâu, với những câu chuyện ngoài lề thú vị hơn. Cả Điều thiếu và Friedrich đều cố tránh bàn luận các vấn đề chính trị. Họ đi sâu hơn về vấn đề văn hóa, thói quen của hai dân tộc. Đề tài này có vẻ thú vị hơn, Luise có lẽ vì tò mò nên tham gia rất nhiệt tình, cô nàng hỏi rất nhiều về Á Đông thần bí và chăm chú lắng nghe đến ngáy ngãng cả người.

Sáng sớm ngày 2 tháng 4, cung điện Brandenburg. Điều thiếu đã dậy từ rất sớm, có lẽ chênh lệch múi giờ khiến hẳn khó có thể có được trọn vẹn sức lực. Nhưng cho dù là vậy lúc này Trần Thái Tử đang hết sức hưng phấn đi dạo nơi công viên quanh cung điện ... một mình. Đã rất lâu rồi Điều thiếu không có được tận hưởng một giây phút riêng tư như vậy.

Tháng 4 không khí Brandenburg vẫn là se lạnh, bước trong ánh sáng ban mai, dưới tán cây bạch dương rủ rỉ trong gió khiến tâm hồn con người dường như được thoáng đạt và nhẹ nhõm hơn. không gian ở Brandenburg cung điện thật tĩnh lặng. Chỉ có tiếng chim kêu lãnh lớt, tiếng gió thổi qua các tán cây đang bung lộc biếc, tiếng dòng nước chảy róc rách, tiếng vịt vẫy cánh trên hồ.

Khung cảnh đẹp đẽ được tạo bởi bàn tay bao người từ kiến trúc sư bối cảnh, những người làm vườn, thợ xây dựng... phối kết những rung rinh của hoa, của cỏ, của lá đã tạo nên một bản nhạc không tiếng động nhưng lại đạt dào cảm xúc. Điều thiếu đang bước đi lẻ loi trên con đường xanh biếc trải dài kia, tâm hồn hẳn bay bổng, thả lỏng rồi bóng dáng một người con gái sâu trong trái tim hẳn lại hiện ra .... Dương Tú Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 181: Ánh bình minh

Điều thiếu hơi xúc động mà ngược lên nhìn trời cao, ánh nắng của hán lướt qua ban công của tòa lâu đài cung Belvedere ngay cạnh con đường hẳn đi dạo. Không ngờ Điều thiếu đi bộ đến tận hành cung nơi Luise nghỉ ngơi. Lúc này Luise cũng đã tỉnh giấc rồi, nàng chỉ mặc một chiếc váy mỏng dài màu xanh biếc cũng đang

đứng trên ban công thưởng thức hương vị của buổi sớm mai.

Luise giờ tay vẫy chào Điều thiếu, thật ra nàng từ xa đã nhìn thấy Điều thiếu đang đi lại phía này. Vốn dĩ nàng cho rằng Điều thiếu đang muốn tiếp cận mình, bởi lẽ cái xã hội thượng lưu quý tộc phương tây lúc này rất thoáng, chuyện gặp nhau, tình một đêm kiểu như là hôn môi xã giao vậy. Nhưng nàng đã nhầm, Điều thiếu lững thững đi dạo trong vườn mà không hề để ý đến bốn váy xanh nơi đó. Đợi đến chán nản thì Luise cũng tính thoái lui vào trong, lúc này bỗng nhiên Điều thiếu nhìn lên khiến cho Luise vui vẻ vẫy gọi.

Điều thiếu quy củ cúi chào đáp lễ, hẳn cũng không phải không thưởng thức vẻ đẹp Tây âu của Luise nhưng chuyện của Dương Tú Ninh vừa qua, lại thêm gánh nặng quốc gia vận mệnh trên vai khiến hẳn khó có thể phân tâm cho được. Nhưng lễ thì không thể thất cho được, Điều thiếu đành đi bộ lại trước ban công nơi Luise đang đứng đó.

- Công nương Luise, chào buổi sáng tốt lành.

- Điều thái tử, chào buổi sáng tốt lành.

Mặc dù chỉ là xã giao chào hỏi, nhưng Luise có vẻ khá hưng phấn, lúc này nàng cũng không có điểm trang quá, mái tóc vàng với nhiều lọn màu nâu đang hơi rối mà bay trong gió. Nói Luise có đẹp không, xin thưa phải nói là nàng rất đẹp, nhất là trong khung cảnh lãng mạn này. Những tia sáng ban mai như đọng lại trên gương mặt xinh tươi ấy, chiếc váy mỏng xanh biếc khẽ đung đưa như lá cây đang vui vẻ nhảy nhót đùa vui. Nàng cười rất tự nhiên và phóng khoáng không giống như kiểu then thùng cười nửa miệng như các cô gái Đông Á kín đáo. Tất cả những điểm khác biệt từ phong cách đến cả ngoại hình thường sẽ gây nên chấn động thị giác khá mạnh. Nhưng Điều thiếu chỉ hơi ngẩn ngơ trong chốc lát mà thôi.

Nói Điều thiếu là người khác chế cũng được, nói hẳn lạnh lùng cũng có thể, thật ra một người đàn ông như Điều thiếu lại tự mình đặt trên vai gánh nặng quá lớn cũng vừa trải qua nỗi đau mất mát thì khó có thể làm khác được.

Luisa ra hiệu cho Điều thiếu chờ đó, nàng chỉ đi thêm một đôi hài vải mỏng sau đó chạy ào xuống dưới tầng.

Sự hấp dẫn bởi vẻ mới lạ cũng không chỉ có Điều thiếu mới cảm nhận được, Luise hấp dẫn nữ tính bao nhiêu cho Điều thiếu thì chính chàng trai Đông Á cao lớn này cũng gây nên cảm xúc hấp dẫn không kém cho đối phương. Đây không phải là tình yêu hay gì gì đó, đây chỉ đơn thuần là hấp dẫn của hoocmon khác phái mà thôi. Tất nhiên Luise không muốn bỏ qua một buổi sáng lãng mạn bên một chàng trai Châu Á thần bí như Điều thiếu vậy ra nàng quyết định đi dạo một đoạn cùng vị Thái tử Á Đông này.

Không có thời gian chuẩn bị nên Luise chỉ có khoác thêm một chiếc khăn mỏng màu hồng nhạt trên vai mà nhún nhảy đi bên Điều thiếu. Nhưng cuộc đi dạo này dường như không đúng như kì vọng của Luise, sau vài phút hơi sững sờ vì vẻ đẹp của người con gái Đức này thì Điều thiếu trở nên lạnh lẽ hơn nhiều.

Trên con đường lát gạch sạch sẽ hai bên tràn đầy màu xanh phải nói là lãng mạn vô cùng. Nhưng bóng người nam mặc quân phục vẫn lạnh lẽ bước, Điều thiếu vẫn nói chuyện cùng Luise nhưng nói chung là khó dậy lên được cảm xúc nào. Luise nàng rất ngạc nhiên, cô luôn tự hào về vẻ đẹp và sự thu hút của mình, sự thưởng thức của Điều thiếu lại càng đánh thức sự tò mò trong nàng.

- Thái tử Điều, đất nước của ngài là chế độ đa thê sao?

Luise muốn đổi đề tài mong muốn thay đổi không khí vậy.

- Công nương không cần gọi tôi theo kính ngữ, cứ gọi tôi là Điều được rồi. Đúng là đất nước của tôi theo chế độ đa thê, nhưng bản thân tôi thì không theo chế độ đó. Tôi cảm thấy hôn nhân cần có tình yêu, và nếu đã là tình yêu thực sự thì không có chuyện yêu nhiều người cùng lúc cho được.

Luise hơi ngỡ ngàng, vì Điều thiếu trả lời rất坦然 thành, gương mặt hẳn nghiêm túc khi nói ra chuyện này. Quan trọng là trong lời nói của hẳn có đốm chút cô đơn, mất mát cùng kiên quyết.

- Vậy thì anh cũng đừng gọi tôi là công nương nữa, chỉ cần gọi tôi là Luisa được rồi. Tôi không ngờ anh lại có tư tưởng nghiêm túc về tình yêu như vậy. Ở nước tôi mặc dù theo đạo tin lành với chế độ một vợ một chồng nhưng người đàn ông là tham lam, họ luôn muốn có nhiều hơn phụ nữ trên giường vậy.

Một người con gái á Đông nếu bảo về vấn đề này thường sẽ trốn tránh hay là khoèo nhắc tới, nhưng một cô gái Tây Âu bàn về vấn đề này thì rất tự nhiên và thẳng thắn.

Điều thiếu chỉ cười lắc đầu thôi, nơi nào mà chẳng vậy, đàn ông luôn muốn có nhiều phụ nữ, không những thế phụ nữ cũng muốn thử nhiều hơn các “đối tác” trên giường, về bản chất cũng không khác nhau là bao. Nhất là quý tộc phương tây lúc này quan hệ rất là loạn, những bữa tiệc khiêu vũ là những cái nôi của các quốc tình một đêm đó.

- Điều, anh đã có vợ rồi đúng không?

Không hiểu sao Luise lại hỏi như vậy, chính nàng cũng cảm thấy câu hỏi của mình có hơi chút đường đột. Điều thiếu quay lại nhìn thẳng vào gương mặt của cô gái Đức mà gật đầu.

- Đúng, tôi đã từng có, và tôi đã để mất nàng.

Có đôi lúc Điều thiếu không muốn sống với chiếc mặt nạ trăm biến của mặt vụ, hẳn không muốn ngay cả nơi cách Đại Nam đến vạn dặm, lại trong một khung cảnh như thế này mà vẫn phải gồng mình diễn kịch với chính cảm xúc của bản thân. Lời nói của hẳn tràn ngập mất mát, cô đơn, và có thêm một chút hối tiếc.

Luise cảm thấy hơi thất vọng, vì nàng nghĩ Điều thiếu đang diễn, đang ông hay dùng cái chiêu này để câu các cô gái nhẹ dạ bé bỏng. Kịch bản là một bản bí tình lãng mạn, chia tay, người đàn ông đau khổ cần an ủi. Nói chung chiều này nàng gặp quá nhiều rồi. Những tương tim được sự mới mẻ từ chàng trai Đông Á, cuối cùng thì nàng đưa ra một kết luận, đàn ông nơi nào cũng là như vậy, “những sinh vật nhàm chán” không có chút đầu tư mới cho kịch bản.

Luise nghĩ rằng giả dụ như Điều thiếu cứ nói thật thì nàng cũng không ngại mà cùng Điều thiếu tận hưởng cảm giác mới với tình một đêm gì đó. Nhưng lúc này nàng thấy nhàm chán vô cùng nên cũng chỉ có hỏi cho có mà thôi.

- Hai người đã chia tay rồi sao?

- Không, nàng đã qua đời....

..... Im lặng... Điều thiếu hơi ngược mắt nhìn xa xa, hần không quan tâm lắm biểu lộ của Luise lúc này.

- Xin lỗi đã nhắc tới chuyện buồn của anh, ở đất nước tôi đôi khi các tiểu thư quý tộc cũng mắc phải những cơn bạo bệnh như vậy. Bạn thân của tôi cũng như vậy qua đời vào năm ngoái.

Luise cũng là muốn làm dịu đi sự mất mát của Điều thiếu bằng cách chia sẻ mà thôi, nàng nghĩ rằng chỉ có bạo bệnh mới có thể mang đi một người phụ nữ trẻ khỏe thể gian.

- Không, nàng ta là bị địch nhân giết hại.. tôi...

Điều thiếu lắc đầu thờ dãi, gương mặt có mấy phần mất mát đau khổ, mấy phần hối hận cô đơn. Thật ra trong cái chết của Dương Tú Ninh thì Điều thiếu tự trách mình rất nhiều. Nếu hần không để cho nàng cầm binh thì không bao giờ có chuyện đáng tiếc kia xảy ra. Nếu hần quan tâm hơn mà chia sẻ cùng Tú Ninh thì đâu có chuyện nàng phải lén lút tự mình xung trận như vậy. Lúc này đây ngay cả nguyên nhân tại sao Tú Ninh tấn công Lý Chấn thì Điều thiếu cũng chưa có điều tra qua.

- Ôi... nhưng các thương nhân cũng như phái đoàn hoàng gia đi về đều nói anh là một vị tướng quân vĩ đại với nhiều chiến công trận mạc. Trong tay anh lại có rất nhiều binh sĩ thiện chiến... Tại sao lại có chuyện anh bảo vệ không nổi người con gái của mình.

Lúc này Luise thể hiện đồ bản chất Đức của mình. Người Đức luôn muốn mọi chuyện rõ ràng, không khúc mắc, thẳng thắn đến kinh người. Vẫn biết khi nhắc lại chuyện này sẽ khiến Điều thiếu không vui. Nhưng Luise lại muốn biết rõ. Một người đàn ông không đủ sức bảo vệ người con gái của mình thì có đáng để hai nước liên minh hay không?

- Chuyện thì rất dài, ngay cả tới đến lúc này cũng không thể hiểu nổi mầu chốt của sự việc trên. Nếu cô muốn nghe thì coi như tôi kể chuyện xưa cho cô vậy....

Điều thiếu chỉ hơi lắc nhẹ đầu mà nện gót giày da nặng nề lên phiến đá...

- Cô ấy là một người xuất thân quý tộc, cũng như cô vậy, là con gái của một Vương gia. Đất nước của cô ta có tên Thái Bình Quốc theo như ngôn ngữ của ở đây là Đất nước "hòa bình". Cha của cô ta bị giết hại, cho nên cô ấy dẫn theo thủ hạ chạy trốn ra biển làm hải tặc, và cô ấy làm hải tặc trên vùng biển do tôi cai quản. Chúng tôi gặp nhau, tôi vì mục đích lợi dụng mà giúp đỡ nhóm hải tặc đó. Rồi chúng tôi đến với nhau kiểu như tình một đêm vậy, một đêm ân ái nồng nàn. Nhưng tôi lại giữ cô ấy ở lại bên mình và trở thành thê tử của tôi....

- Có một lần tôi phải dẫn quân đi cứu hoàng triều Đại Nam, khi ở nhà thì vợ của tôi đã lên dẫn thủ hạ vượt biên về nước cô ấy để báo thù. Nhưng rồi cô ấy hi sinh, tất cả cũng là lỗi của tôi, đáng lẽ ra nếu tôi quan tâm hơn đến cô ấy thì sẽ không có chuyện đáng tiếc đó xảy ra.

Luise hai tay ôm lấy miệng, ở Phương tây địa vị phụ nữ không thấp, nhưng tự tay cầm quân đánh trận là không có nhiều, nói thật ra là rất hiếm. Không ngờ người phụ nữ của tên nam nhân trước mặt nàng lại là một nữ anh hào cường liệt đến vậy. Luise thực sự khâm phục người phụ nữ kia từ đáy lòng.

- Anh rất yêu cô ấy?

Điều thiếu gật đầu nhẹ mà đáp.

- Phải, tôi yêu cô ấy. Con người rất lạ, lúc có được thì không quý trọng, đến lúc mất đi mới cảm thấy tiếc nuối vô cùng.

Lời nói của Điều thiếu là thành thật nhất, trân thành nhất. Hần sống là mặt lá trái quá nhiều trong cả ai kiếp sống. Ngay cả lúc ân ái hạnh phúc nhất với Tú Ninh thì hần cũng giữ sự đề phòng nhất định cho nàng. Không hiểu sao hôm nay Điều thiếu bỏ đi mặt nạ mà tâm sự cùng một người xa lạ trên một đất nước xa xôi.

- Anh đã có con?

- Cô ấy bị sát hại trong khi đang mang trong mình dòng máu của tôi.

- Ôi... Điều... tôi thực sự rất xin lỗi anh.

Luise nức nở ôm lấy Điều thiếu, cái ôm này đơn thuần là chia sẻ buồn đau mà không có gì là nhục dục hay tình cảm nam nữ. Một cái ôm thánh khiết. Điều thiếu để mặc nàng vòng hai tay ôm lấy ngực hần, hai tay của Điều thiếu vẫn để nguyên mà không đáp trả, nhưng đầu hần lại hơi nghiêng mà tựa vào mái tóc vàng óng của Luise. Một cái tựa nhẹ như truyền bớt đi gánh nặng trong lòng. Điều thiếu nhắm mắt lại, cảm nhận từng cơn gió nhẹ thổi qua. Gió làm tóc rối vào nhau, sợ đen sạm vàng, gió cũng có thể thổi cho tâm hồn quện vào nhau nửa hồng nửa bạch. Không biết từ lúc nào họ hôn nhau say đắm bên trong khu vườn Brandenburg. Bình minh ngày mới, hay là bình minh cho tâm hồn u ám luôn phải sống trong một lớp mặt nạ. Có lẽ sẽ có bình minh cho một nơi nào đó....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Cung điện Neues Palais

Họ tách ra khỏi nhau, có hơi lưu luyến, hơi hụt hẫng như muốn níu giữ cảm giác còn nhàn nhạt vương trên bờ môi. Ngọt ngào, nhẹ nhàng thoảng qua vị mặn của nước mắt hay là cảm giác của trái tim đã thay thế vị giác trộn lên hương vị của nụ hôn.

Có đôi khi một nụ hôn thuần chất nói lên nhiều điều hơn cả tình dục, có những nụ hôn có thể làm nên lịch sử. Nhưng thật chưa thấy ai nói qua một cuộc làm tình say mê có thể làm nên lịch sử cho cả. Có những người cả cuộc đời chỉ nhớ về một nụ hôn, nhưng bảo rằng nhớ về một cuộc làm tình như kỉ niệm đẹp thì hơi khó.

Như có mãnh liệt sức hút họ lại một lần nữa sáp vào nhau trong ánh ban mai, say mê, nồng nhiệt ân cần mà nâng niu nhau, cũng như hết sức tôn trọng mà cống hiến cho đối phương từng cử chỉ của bờ môi, của cơ thể, của từng cái vuốt ve đầy cảm xúc. Lúc này đây người con trai Á châu cũng bất chấp mà ôm thân hình có điều hơi gầy của cô gái vào lòng mà áp ủ.

Có người nói nụ hôn có thể truyền được cả hoocmon cho đối phương, tức là càng gần nhau nhiều thì càng muốn nhiều hơn. Cả hai đều biết đây là hấp dẫn giới tính, hấp dẫn của khung cảnh lãng mạn, của hàng cây bạch dương đang đủ rì trong gió. Nhưng họ muốn tận hưởng cảm giác này, đời người có bao nhiêu giây phút có thể có được những khoảnh khắc như vậy.

Luise ôm thật chặt cơ thể rắn chắc của người con trai Á Đông xa lạ trước mặt, nàng đã quên hết mọi chuyện xung quanh rồi. Bờ môi, cử chỉ, cái ôm âu yếm thực sự tình cảm, cùng sự trân thành cống hiến, tôn trọng hết mức của người con trai ấy khiến cho cô không thoát ra nổi cảm xúc mê mẩn. Người đàn ông phương xa này khác hoàn toàn những kẻ cô đã gặp trước đây. Họ sáp vào cô chỉ với mục đích duy nhất là lên giường sau đó hoan hỉ một đêm, phun ra những thứ mà họ cảm thấy để lại trong người là tức tối, chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng cảm xúc của người con trai Á Đông đưa lại cho cô chính là bình thản, nhẹ nhàng, dịu dàng quan tâm cùng với một cảm xúc rất lạ mà nàng chưa từng thấy được. Luise cảm thấy đây như là nụ hôn đầu tiên và cũng là cuối cùng của hai người, và từ nụ hôn này nếu để liên hệ đến chuyện cùng nhau lên giường mà điên loạn là một khoảng cách xa không với tới.

Đúng thật là Điều thiếu đang cống hiến hết mình cho... một nụ hôn. Vì hẳn biết rằng mình chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ nghiêm túc. Hẳn biết rõ đây là nụ hôn mang tính thời vụ không lặp lại. Một nụ hôn mà từ trước đến giờ Điều thiếu chưa từng thả lỏng mình. Một mặt vụ như hẳn có một cái bẫy ai kinh người, đó là chẳng thể yêu một ai trọn vẹn tình cảm. Không phải hẳn sắt đá, không phải hẳn máu lạnh vô tình, mà vì những thứ hẳn được đào tạo từ bé không cho phép chuyện mất cảnh giác chôn vùi bản thân. Chính vì thế với nỗi bẫy ai chưa bao giờ thả lỏng cho tình cảm thăng hoa khiến cho những người chiến sĩ của tổ quốc đôi khi phải hi sinh nhiều hơn rất nhiều so với những gì người ngoài có thể tưởng tượng.

Điều thiếu lúc này đã rất khác với mặt vụ Điều kiếp trước rồi, điểm khác biệt này có thể là do sinh học cơ thể mới gây nên. Cũng có thể địa vị của Điều thiếu không còn là mặt vụ làm theo mệnh lệnh, hẳn đã thành bá chủ một phương tay nắm quyền sinh sát của cả triệu người. Chính có lẽ những điều này tổng hợp lại khiến cho Điều thiếu dần dà thay đổi mà bản thân hẳn cũng khó nhận ra.

Sau khi ăn sáng thì đội kỵ binh hoàng gia Prussian lại lên đường để tiến về Berlin. Tất nhiên bọn họ chọn tuyến đường đi qua Potsdam một trong những thành phố tuyệt đẹp của người Prussia. Thật ra người Phổ không thích khoe khoang hay phô trương, nhưng việc đó không cản trở được người Phổ trưng bày cho những vị khách phương xa thấy được sự phồn thịnh của quốc gia mình. Wilhelm I đã quyết định tiếp đón Điều thiếu tại cung điện Neues Palais ở Potsdam.

Potsdam đặc biệt nổi tiếng với nhiều lâu đài và vườn hoa. Vua Friedrich II, tức Friedrich Đại Đế (1712 - 1786), trị vì nước Phổ từ năm 1740 cho đến năm 1786 (đồng thời là Bá tước xứ Brandenburg), đã đưa thành phố Potsdam trở thành miền cực lạc của triết học. Nhà vua chiều chuộng nhân tài nhiều nơi về thành phố Potsdam. Ông được mệnh danh là "Nhà triết học khu Sanssouci", gắn bó với chủ nghĩa nhân đạo và lòng yêu hòa bình trong những năm tháng vàng son tại cung điện Sanssouci, Potsdam. Ông dành phần lớn thời gian ngự tại các cung điện tại thành phố Potsdam. Vào năm 1763, ông cũng cho xây "Tân Hoàng cung" (Neues Palais) huy hoàng theo kiến trúc baroque, để thể hiện sự phồn thịnh của đất nước. Lúc này đây cả Neues Palais và Sanssouci đều trở thành những cung điện dành cho hoàng gia Phổ làm khu nghỉ dưỡng.

Việc Wilhelm I đón tiếp Điều thiếu tại Neues Palais không hề mang tính chất miệt thị và thiếu chính thức. Đơn giản bởi lẽ Wilhelm I muốn có được một mối quan hệ thân mật hoàng gia-hoàng gia giữa "Vương quốc" á đông họ Trần và Phổ quốc Hoàng gia trước khi đưa Điều thiếu đến với hội đồng chính thức tại Berlin.

Hành động của vua Wilhelm I không thể nói là chơi xấu và ăn mảnh, muốn thỏa thuận cùng Điều thiếu nhiều điều khoản quan trọng trước khi đưa ra hội đồng chính phủ. Cách làm này của ông ta quả thật con mẹ nó hỗn tương vô cùng. Hội đồng nhân dân là biết nhưng họ chẳng thể làm gì, lúc này uy tín của cả Wilhelm I và Bismarck đang rất cao.

Tuy nói lần gặp mặt sơ bộ tại cung điện Neues Palais ở Potsdam chỉ mang tính chất hoàng gia- hoàng gia nhưng Bismarck vẫn có mặt. Điều này có thể thấy được cả Wilhelm I và Bismarck đang rất thân thiết và trong thời kì mối quan hệ quân thần trắng mặt, tốt đẹp vô cùng. Đi theo Bismarck còn có hai người con nữa của ông đó là Marie von Bismarck 18 tuổi và Wilhelm Otto Albrecht von Bismarck 11 tuổi. Tất nhiên Nikolaus Heinrich Ferdinand Herbert von Bismarck vẫn đang đi cùng Điều thiếu trong đội kỵ binh hoàng gia. Nói cho cùng thì toàn bộ hai nhà Friedrich Ludwig và Bismarck đều đã và sẽ tập chung về Neues Palais để đón tiếp hay nói cách khác là tạo mối quan hệ cùng Điều thiếu.

Lúc này đây đoàn kỵ binh hoàng gia cũng đang tiến tới rất gần Neues Palais rồi, quãng đường này dường như Luise lặng lẽ hơn nhiều. Cảm giác của nàng là đúng, sau một nụ hôn đáng để lưu lại trong kí ức thật dài một kỉ niệm đẹp để thì chàng trai Á Đông đã trở lại là con người lạnh lùng và khách sáo hơn. Thật Luise không thể có bất kì liên hệ nào giữa vị thái tử Đông Á cùng chàng trai nồng nhiệt cháy bỏng trong khu vườn lãng mạn tại tòa cung điện Brandenburg. Nếu nói Luise không cảm thấy có chút hụt hẫng, mất mát là nói dối đấy.

Cuối cùng thì đoàn người hộ tống phái đoàn Đông Á của Phổ cuối cùng về tới cung điện Neues Palais. Tất nhiên các nghi lễ đón tiếp quy củ và long trọng đầy đủ cho sự tôn nghiêm của một vị lãnh đạo của một quốc gia. Nói Điều thiếu là thái tử tất nhiên sẽ không có được những nghi lễ đón tiếp trên, nhưng ngoài là thái tử thì chức vụ quan trọng nhất của Điều thiếu là Thủ tướng của Thái Nguyên. Hay nói một cách khác thì Điều thiếu mới là người chính thức lãnh đạo Thái Nguyên kể cả là đối nội hay đối ngoại. Chính vì vậy nếu xét ra thì Điều thiếu cùng Bismarck là đồng cấp quan hệ đó.

Buổi đón tiếp ban đầu chỉ mang tính xã giao chào hỏi giữa đôi bên phái đoàn mà thôi. Đi theo Điều thiếu còn có hơn 10 nhân vật cấp cao quyền lực của Thái Nguyên với trưởng nhóm là Phạm Phú Thái bộ trưởng bộ kinh tế đồng thời cũng là phó thủ tướng của Thái Nguyên, cánh tay đắc lực của Điều thiếu.

Vua Wilhelm I năm nay đã 66 tuổi, ông là người to cao với chiếc bụng phệ đặc trưng của người Đức với thói quen mê mẩn vì bia. Wilhelm I cũng là mái tóc bạch kim nhưng mà lão này hỏi đến trán đã bóng loáng cả ra rồi. Wilhelm I có được hàm ria mép hơi vênh cùng với cặp râu quai nón được chăm chút tỉ mỉ rất có phong độ. Nói chung với vẻ bề ngoài thì Wilhelm I quả thật là một vị vua có được thần thái uy nghiêm cũng không thiếu phần thân thiện dễ gần.

Bismarck thì cao lớn hơn Wilhelm I rất nhiều, có lẽ ông ta phá cao đến 1m95 là ít. Bismarck cũng đặc trưng với một mái tóc bạc kim và cái đầu hơi cao, ông ta không có râu quai nón mà chỉ để một bộ ria mép hơi rậm rạp. Cái nhìn đầu tiên vào người đàn ông to lớn, với cặp mắt chăm chú này đó chính là một người cực kỳ nguyên tắc và cứng nhắc. Tất nhiên đó chỉ là cảm nhận bề ngoài mà thôi, muốn hiểu rõ một con người thì cần rất nhiều thời gian tiếp xúc.

Buổi tiếp xúc đầu tiên chỉ là nghi thức xã giao, chào hỏi giới thiệu lẫn nhau mà thôi. Có một điểm đặc biệt đó là phái đoàn người Đông Á không hề cần dùng phiên dịch. Họ đều có thể nói tiếng anh dòng Mỹ hoặc có thể là một phần tiếng Đức để giao lưu hai bên. Thật ra mấy cái việc giao lưu hai nước này dù là các quan viên biết tiếng nước ngoài thì vẫn có dùng tiếng mẹ đẻ sau đó có phiên dịch giúp đỡ. Đây là thể hiện sự tôn trọng đối với ngôn ngữ của dân tộc. Nhưng Điều thiếu cũng không quá nghĩ nhiều vấn đề này, dùng phiên dịch quá phiền phức mà hẳn lúc này đang rất vội vàng tiến hành giao lưu, đạt được mục đích thì hẳn sẽ rời về Thái Nguyên ngay lập tức.

Đến được Neues Palais tất nhiên không thể tránh khỏi các cuộc yến hội tổ chức vào buổi tối với mục đích giao lưu. Thật ra những buổi dạ tiệc khiêu vũ theo lối Châu Âu này là một điểm yếu cực hạn của các đại biểu Á Đông. Dạ tiệc khiêu vũ là một trong những nét văn hóa khác biệt nhất của hai nền văn hóa. Tất nhiên Điều thiếu có “đào tạo” một số cho các đại biểu đi theo hẳn để tránh việc quá mặt mặt trong lối giao lưu Châu Âu này. Tất nhiên Herbert von Bismarck cũng giúp đỡ khá nhiều trong việc cung cấp các chuyên gia mà chỉ dạy một số phép tắc cơ bản của Đức để tránh những hiểu lầm đáng tiếc khi hai bên tiếp xúc.

Dạ hội khiêu vũ, tất nhiên là phải khiêu vũ rồi, nhưng cái mà Điều thiếu yêu cầu Herbert von Bismarck hỗ trợ cho các thành viên phái đoàn là điệu nhảy Waltz (Điệu Van xò) một trong những điệu nhảy chưa đưa vào hệ thống quý tộc Châu Âu lúc này. Nhưng Waltz có bắt nguồn từ Đức, chính vì lý do này mà dường như quý tộc Đức có cái nhìn cởi mở hơn với Waltz rất nhiều. Nói đùa, chỉ chuẩn bị có 2 tháng để đi Phổ quốc thì không bao giờ có thể học được điệu minuet (mơ-nu-et) và các điệu nhảy quý tộc khác đòi hỏi phải luyện tập thường xuyên bởi chúng bao gồm việc học những kỹ thuật khá phức tạp lẫn việc thay đổi khoảng cách và cách di chuyển của người nhảy. Cho nên Điều thiếu cho các đặc phái viên đi theo mình học qua điệu Waltz vì các bước đi cơ bản của waltz rất dễ học trong một thời gian tương đối ngắn.

Tất nhiên dù có học được nhảy thì cũng khó mà giao lưu cho nổi với các tiểu thư quý cô người Đức, vì ngoài Điều thiếu và một vài người Việt có chiều cao vượt trội trong phái đoàn thì còn lại đều là thấp bé nhỏ con. Bất lợi về thể hình rất khó có thể dùng kỹ thuật để san lấp, mà đến kỹ thuật cũng không khá mấy vậy nên đa phần các quan viên Thái Nguyên là tiến hành giao lưu bên lề sân khấu khiêu vũ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 183: Dạ tiệc khiêu vũ

Những khó khăn mà những vị Thái Nguyên đặc sứ gặp phải thì không nằm trong từ điển của Điều thiếu, tất nhiên cũng có một số nhân vật như Chuẩn tướng Trần Văn Văn được thả ra và đuổi về Thái Nguyên chẳng hạn. Tên này không đẹp trai xuất sắc như Điều thiếu nhưng tuổi trẻ cao lớn, quanh năm lăn lộn sa trường nên thân hình cực đẹp, lại thêm bộ quân phục Thái Nguyên trên người thì cũng là hết sảy. Cái bí là tên này đánh đồng đẹp bắc nhiều quá nên tiếng Đức chỉ biết bập bõm, may mà tiếng anh còn khá nên cũng miễn cưỡng có thể giao lưu.

Tất nhiên kiểu như Trần Văn Văn trong phái đoàn Thái Nguyên ít lắm, chỉ có Lý Chiến đại tá đáp ứng được yêu cầu của các quý cô Tây Âu này mà thôi.

Nói đến tiếp đón Điều thiếu là quan hệ hoàng gia- hoàng gia nhưng trong buổi tiệc khiêu vũ này thì Wilhelm I cũng cho mời rất nhiều quý tộc tham dự. Nói chung thành phần thì có nhiều nhưng các đại diện phe bảo hoàng chiếm thượng phong. Nói như vậy để có thể thấy rằng dạ tiệc là đồng đẳng không cách nào hình dung. Các quý cô, tiểu thư quý tộc Đức cực kì hào hứng mà sửa soạn thật kỹ cho buổi dạ tiệc này. Thông tin một phái đoàn phương xa từ Đông Á với các “tài năng” trẻ tuổi đến Phổ đã có từ lâu. Thời buổi này không có internet, mạng xã hội, phim ảnh thì thứ giải trí duy nhất cho cuộc sống nhàm chán của đám quý tộc có nương đó chính là dạ hội. Nhưng dạ hội lớn như ngày hôm nay thì thật sự là không có nhiều bao nhiêu.

Quan trọng nhất đó chính là sự tò mò. Các dạ tiệc nội bộ Phổ quốc thì mấy cặp trai gái quý tộc gặp nhau nhiều đến chán ngấy rồi. Dạ tiệc với các nước lân bang thì văn hóa cũng gần như nhau nên không gây quá nhiều tò mò. Nhưng một phái đoàn mất đen, tóc đen từ Vạn dặm Đông Á xa xôi tới nơi lại là một món ăn lạ đến không thể lạ hơn được nữa. Chính vì lý do này mà các vị khách Đông Á trẻ tuổi kia trong mắt các tiểu thư chính là món ăn mới để thay đổi khẩu vị nhàm chán của họ.

Cuối cùng hơn 10 vị Thái Nguyên đặc phái viên vị vậy chật như nêm cối, lúc này thì các vị thể hình thấp hơn 1m7 vẫn được “ưu ái” đều. Quang trọng là phù hợp khẩu vị mà thôi, không phải tất cả các cô gái Châu Âu đều cao lớn cả. Nhưng ưu ái cũng có thứ bậc, lúc này các sĩ quan Thái Nguyên với thể hình vượt trội, body chuẩn không cần chỉnh, lại lấp lăm trong bộ quân phục vừa lạ vừa hiện đại chính là được chào đón hơn cả. Các quan văn Thái Nguyên mặc vest chỉ dành ngắm ngời kém miếng anh em mà thôi.

Nói cho cùng thì Điều thiếu mới chính là trọng tâm của buổi dạ tiệc khiêu vũ này, bên cạnh hẳn hoa hoa bướm bướm nhiều không thể tả nổi. Tất nhiên cánh tả của hẳn là Luise đang lờm lờm cánh hữu. Cánh hữu của Điều thiếu vậy mà là Marie von Bismarck con gái của thủ tướng nước Phổ.

Maria thấp hơn Luise nhiều, nàng chưa cao đến 1m7 nhưng có vũ khí lợi hại là vòng một đầy đặn đến kinh người, cảm giác nếu úp mặt vào đó một thời gian ngắn

có lẽ cũng bị ngạt thở mà chết queo. Bờ mông của nàng vênh đến độ chiếc váy dạ tiệc nhiều tầng cũng che không có được. Maria có khuôn mặt hơi bầu bĩnh một chút với mái tóc màu nâu uốn lượn, đôi lông mày sắc nét cộng thêm màu nâu đậm khiến cho gương mặt của Maria có vẻ nổi bật hơn. Một đôi mắt to đẹp với màu xanh dương đặc hữu của người Đức chiếu mũi cao hơi nhỏ lại mang hơi hóm Á Châu. Chiếc miệng hơi nhỏ xinh luôn cười mỉm lung linh trong ánh đèn pha lê. Nói chung Maria có một vẻ đẹp cuốn hút về mặt sắc giới rất mạnh mẽ, hay nói một cách chuẩn xác đó chính là sexy mặc dù vẫn là ăn mặc không hở hang.

Không biết từ lúc nào Maria đã tiếp cận được Điều thiếu, cách nói chuyện của nàng rất hài hước và cuốn hút chứ không cứng nhắc như Luise. Phong cách của Maria là lãng mạn cùng mềm mại, có lẽ cô giống với người Pháp nhiều hơn là người Đức vậy. Chính vì điểm này Maria thường là trung tâm của các cuộc dạ tiệc lớn. Luise rất không vui, nàng và Maria là bạn thân của nhau nhưng trước kia Luise không quan tâm đến việc Maria dành “mối” của mình. Nhưng lần này thì khác, Điều thiếu là một khoảng khá đặc biệt trong suy nghĩ của Luise lúc này, nàng không muốn hai tay nhường đêm nay Điều thiếu cho Maria.

Điều thiếu lúc này cực nhứt đầu, vậy quang hấn không chỉ có hai cô nàng này mà còn có quá nhiều các oanh oanh yến yến khác, nào là tóc vàng, tóc nâu, tóc hung đỏ cũng có luôn. Cổ áo xẻ thấp ngực tôn đầy, tất cả như đập vào mặt khiến cho Điều thiếu sắp bội thực đến nơi rồi. Cũng may là bên cạnh Điều thiếu có hai hung thần canh cửa nên tình hình hỗn loạn bên hấn có vẻ không quá nặng nề.

Trái lại tình hình bên Lý Chiến cùng Trần Văn Vân thì hỗn loạn vô cùng. Hai tên này đều là trẻ tuổi, cao to, quân phục đẹp để cộng thêm chức hàm cực cao khiến cho các cô nương Đức với chủ nghĩa anh hùng được tiêm vào não từ bé trở nên cuồng nhiệt vô cùng. Tại Phổ các sĩ quan luôn được các cô nương, tiểu thư săn đón nhiều hơn là các chính trị gia.

Cũng may cuối cùng vũ nhạc cũng vang lên, các đôi chọn bạn nhảy mà tiến hành khiêu vũ. Cũng chỉ vì phái đoàn Thái Nguyên yêu cầu mà hôm nay buổi dạ vũ tào bộ chương trình có nhiều điệu Waltz trong bố cục.

Không ngờ đến giai điệu vang lên đầu tiên lại là Danse Villageoise của Beethoven. Điều thiếu dắt tay Maria tiến vào sân khấu đằng sau ánh mắt mắt mát của Luise. Không phải Điều thiếu kén cá chọn canh gì mà đúng là hấn đã hứa sẽ nhảy điệu Waltz đầu tiên cùng Maria. Số cũng phải nói là Luise hôm nay xira soạn quá tỉ mỉ nên xuất hiện hơi muộn chút khiến cho Maria chiếm mất tiên cơ, chính vì vậy Luise cũng trách không nổi Điều thiếu mà chỉ có thể trách cô bạn hồ ly của mình mà thôi.

Điệu Waltz lúc này vẫn chỉ là theo nhịp $\frac{3}{4}$ cổ điển mà thôi, chúng vẫn chưa có các biến tấu như nhịp $\frac{2}{4}$, nhịp $\frac{6}{8}$ và cả nhịp $\frac{5}{4}$. Lúc đầu, điệu nhảy này chỉ có tư thế tay của các vũ công bắt chéo mỗi khi di chuyển, giống tư thế của một số điệu nhảy dân gian khác, nhưng nó đã nhanh chóng cải biến thành một điệu nhảy độc lập với tư thế tay ôm ngang lưng và tay còn lại đưa lên không trung, như những gì chúng ta thấy ở điệu waltz ngày nay.

Giờ đây Điều thiếu đang đặt một tay kê hờ lên chiếc eo thon của Maria mà lướt đi trong điệu nhạc du dương, đây là một bản nhạc dành cho Boston Waltz nên tiết tấu không quá nhanh. Nếu đã là khiêu vũ thì đắm chìm trong khiêu vũ thôi, Điều thiếu kiếp trước là dự không ít các buổi dạ tiệc kiểu này nên khiêu vũ với hấn là chuyện quá dễ dàng. Phải nói một cách chính xác nhất là đôi nhảy của Điều thiếu và Maria là đẹp nhất kể cả về thể hình cặp đôi và các động tác xinh đẹp, điêu luyện, tình cảm trên sân khấu. Họ ôm nhau dẫn nhau cùng lướt đi như chồn không người trên sân khấu, họ quên đi tất cả để đầu nhập cho một điệu kiểu vũ hoàn hảo này. Bỗng chốc rất nhiều cặp nhảy dạt ra nhường sân khấu cho hai người, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại Điều thiếu cùng Maria vẫn đắm chìm trong tiếng nhạc mà ôm nhau bồng bênh phiêu lãng trong tiếng dương cầm réo rắt.

Phải nói người Đức thích hoàn hảo, một điệu nhảy họ cũng cố gắng hết mình cho sự hoàn hảo đó, và Điều thiếu cùng Maria đang cùng cầm tay nhau phác lên một bức họa hoàn hảo nhất của điệu khiêu vũ Boston Waltz.

Luise thần thờ ngơ ngẩn nhìn đôi trai gái trên sân khấu, nàng đang ước gì người con gái trong vòng tay rắn chắc của Điều thiếu lúc này chính là nàng đấy. Nhưng sự thật phũ phàng là không phải, mà Luise cũng cảm thấy cho dù mình có lên sân khấu lúc này cũng không thể nào làm tốt được như Maria lúc này. Nhìn thấy ánh mắt đắm đuối, tran chứa tình cảm mà Điều thiếu cùng Maria dành cho nhau thì Luise biết rằng mình không còn cơ hội nữa rồi. Đáng lẽ ra theo như tình trạng thì Luise sẽ tìm cho mình một bạn nhảy mới, nhưng không hiểu sao hôm nay nàng thấy buổi dạ hội khiêu vũ này quá nhàm chán. Trong lúc ánh mắt mọi người đều hướng về sân khấu thì Luise đứng dậy lặng lẽ đi ra khu vườn cung điện, nàng muốn yên tĩnh một chút mà tránh khỏi nơi ồn ào nhạ nhẽo kia.

- Anh cũng họ Trần vậy cũng là họ hàng cùng hoàng gia Vương Quốc của anh sao?

Lúc này cho dù toàn bộ ánh mắt khắp nơi đang chăm chú nhìn đôi “tình nhân” bạn nhảy trên sân khấu độc diễn nhưng cũng không cản trở các quý cô tò mò hỏi han “bạn nhảy” của mình. Người lên tiếng là một tiểu thư con gái một vị Nam tước tại FahlLand một vùng đất nhỏ hía bắc Potsdam. Người mà nàng đang hỏi là Chuẩn tướng Trần Văn Vân, lúc này Vân ca cánh tay phía rắn chắc đang bị kẹp chặt bởi đôi bàn tay nhỏ của cô gái Tây Đức kia, tất nhiên cánh tay này đang bị hòa tan dần dần bởi đôi gò bả đào ngoại cỡ Châu Á đang ép chặt nó.

Cử động cũng không dám cử động mạnh Vân ca đành cứng nhắc nói:

- Không phải, Họ của tôi là do quốc Vương ban tặng theo họ của ngài. Tôi vốn chỉ là nô lệ của Vương gia mà thôi.

Cô gái nghe thấy vậy thì một tay che miệng ngạc nhiên.

- Anh nói gì, anh xuất thân không phải quý tộc, lại được ban họ quý tộc sau đó còn được phong hàm đến chuẩn tướng?

Điều này quả thực là rất khó xảy ra tại châu Âu, quy củ dòng máu quý tộc Châu Âu là rất nghiêm ngặt, không phải không có các danh nhân xuất thân bình dân nhưng số lượng ấy ít vô cùng. Vân ca nghe vậy vẫn thật thà trả lời.

- Có gì lạ đâu, hiện tại cấp bậc tướng trong quốc gia của tôi gần như hoàn toàn xuất thân là gia nô của quốc Vương. Cô nhìn thấy vị Đại tá kia không, hấn cũng giống như tôi vậy. Ngoài ra em trai tôi là Trần Văn Võ cũng là thiếu tướng, Trần Văn Khâm là trung tá vậy.

Lúc này thì cô gái quý tộc Đức quả thật sốc vô cùng, một nhà đến hai người làm tướng quân, 1 người làm sĩ quan cao cấp. Xuấn thân lại chỉ là bản hàn mà thôi, nhưng bản hàn thì đã sao nói một cách toàn diện thì cái nhà 3 tướng quân này còn mạnh gấp trăm lần cái tước vị Nam tước nhỏ nhoi của Cha nàng. Đây là một điều ngạc nhiên không thể tưởng tượng nổi khiến cho cô gái trẻ này lại càng tò mò.

- Anh chỉ huy bao nhiêu quân đội, vậy nếu như cả nhà anh có lẽ phải chỉ huy cả chục ngàn người nhì. Anh đã tham gia những trận nào vậy có thể kể cho tôi nghe không?

Mỹ nữ thích anh hùng, đặc biệt là quốc gia với tinh thần chủ nghĩa anh hùng dân tộc như Đức vậy.

- Tôi hiện tại chưa có chỉ huy đội quân nào cả. Trước đây tôi chỉ huy 10 ngàn người chiến đấu cùng Pháp quốc, nhưng sau đó có một số vấn đề nên tôi hiện nay chưa được phân công công tác mới. Có lẽ sau chuyến đi này về đến quê hương thì tôi sẽ có nhiệm vụ mới. Còn về hiện tại thì 2 em trai của tôi có lẽ chỉ huy 15 ngàn người đi, họ cũng đang chiến đấu cùng người Pháp.

- Ôi sao nhiều binh sĩ như vậy, Anh bị thua trận trong trận chiến với Pháp sao?

Người Đức quá thẳng thắn, cô gái này nghĩ Vân ca thua trận nên mới vị tước đi quân quyền mà chờ điều phối khác. Vân ca cũng không phật ý, nhưng danh dự quân nhân của hân không thể bị vấy bẩn cho được, vậy ra anh ta không thể không giải thích:

- Không phải, là tôi đã thắng trận, tôi đánh bại người Pháp rất nhiều trận đánh, nhưng vị Hoàng đế nước tôi nghi ngờ lòng trung thành của tôi nên cách chức tôi mà trả về Vương quốc. Vậy nên tôi chưa có cơ hội lãnh binh tiếp.

Thông tin này coi như đầy đủ, nhưng nó chứa đựng quá nhiều lắt léo trong đó khiến cô nàng quý tộc Đức hiểu không nổi.

- Anh là người của Vương Quốc Thái Nguyên, sao anh lại chiến đấu cho Hoàng Đế?

- À thì cô cứ hình dung tôi được Vương Quốc cho Đế quốc mượn dùng để lãnh đạo quân đội Đế quốc chiến tranh cùng người Pháp đi.

Đây là cách giải thích ngắn gọn, dễ hiểu nhất mà Vân ca có thể hình dung ra được.

- Anh có thể kể cho tôi về các chiến công của anh không.

Người con gái Đức hai mắt long lanh tỏa sáng nhìn chăm chú vào Vân ca.

- Được nhưng mà dài lắm, khi nào có thời gian tôi kể cô nghe...

Vân ca cũng nhiệt tình đồng ý, với quân nhân thì mỗi chiến công là một niềm tự hào của họ. Họ muốn nói về chúng như không phải khoe khoang mà như để ôn lại kỉ niệm máu, lửa và nước mắt mà thôi.

- Chúng ta có thời gian mà... đi theo em...

Cô gái Đức bỗng nhiên kéo lấy cánh tay Vân ca mà rẽ đoàn người tách đi, hướng nàng đi tới là lâu hai với rất nhiều căn phòng trống. Đây là đặc điểm của dạ tiệc khiêu vũ rồi. Vân ca cũng ngỡ ngàng mà đi theo sau ánh mắt tiếc nuối của bao nhiêu cô nương khác.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Khiêu vũ dưới trăng

Chuyện riêng của Trần Văn Vân thì Điều thiếu quân không được, chỉ cần hân không bán bí mật quốc gia thì thích ngủ với bao nhiêu gái ngoại quốc là chuyện của hân mà thôi. Điều thiếu chưa từng nghĩ sẽ coi đám người Trần Văn Vân thực sự là nô lệ của mình.

Điệu nhạc đã kết thúc, Maria hưng phấn đến đỏ bừng hết cả mặt mũi, tiếng vỗ tay khen ngợi vang dội khắp nơi. Mọi người lúc này quả thật là mờ mắt với một mang trình diễn quá sức ấn tượng của đôi “tình nhân” trẻ tuổi này. Ít nhất rất nhiều người trong này đã tự đoán ra kết quả là đêm nay Điều thiếu sẽ gục ngã dưới váy của bông hoa Maria mà thôi.

Maria cũng háo hức muốn nhảy điệu tiếp theo với Điều thiếu nhưng thất vọng là họ Trần lại khéo léo từ chối với lý do hơi mệt sau chuyến đi dài. Khả năng thích ứng của mật vụ quả thật là mạnh vô cùng, đi với bịt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy. Kiếp trước những tràng diện như thế này thì Điều thiếu gặp không ít nên cũng ứng phó nhẹ nhõm mà thôi. Thật ra nếu muốn giao lưu này nọ hay tìm một đối tượng ngủ qua đêm thì quá đơn giản. Nhưng mục đích của Điều thiếu đến đây là để thương lượng hợp tác toàn diện cũng như thực hiện kế hoạch của bản thân. Điều thiếu là có thừa đủ lá bài tẩy trong tay để có thể khiến bất kì quốc gia nào cũng muốn bắt tay với hân Cũng chính vì lẽ đó Điều thiếu chẳng cần phải nịnh nọt ai cũng không cần đắm chìm trong cái mờ bòng bong dạ hội khiêu vũ này. Tham gia mang tính chất xã giao là được rồi...

Tìm cách đánh lạc hướng các cô nàng đang bám theo như đĩa xôi, Điều thiếu lợi dụng tiếng nhạc lại vang lên mà nhanh chóng lui ra ngoài ban công của phòng khiêu vũ. Điều thiếu cũng không còn hứng thú với không khí ồn ào bên trong phòng khiêu vũ nữa rồi. Tất cả đối với hân lúc này lại trở nên nhạt nhẽo nhiều lắm.

Vườn người cố gắng hít thở bầu không khí trong lành bên ngoài căn phòng nhộn nhịp tiếng nhạc cùng tiếng trai gái cười đùa nhảm nhí kia Điều thiếu cảm thấy sáng khoái hơn nhiều. Một luồng khí lạnh tràn vào buồng phổi khiến cho bộ não đang bị u mê bởi những cảm xúc sau một điệu nhảy hoàn hảo bỗng nhiên thức tỉnh. Điều thiếu hơn kinh hãi, mấy ngày qua hân rất hay xúc động mà đánh mất sự khống chế với tình cảm vốn là điều kiện bắt buộc của mật vụ.

Tung mình nhảy từ ban công tầng hai trở xuống, Điều thiếu như một con báo mà thực hiện các động tác một cách liến lặc. Hôm nay biểu hiện của hân đã đủ rồi,

không cần thiết phải tham dự cho đến cuối cùng bữa dạ tiệc không quá cần thiết cho mục đích chuyến đi lần này. Nhưng trốn ra ngoài là một việc làm rất khó vào lúc này. Tất cả các cô gái đang tập trung vào Điều thiếu lúc này chỉ cần hấn xuất hiện trở lại trong phòng sẽ bị bu lại như kiến đến lúc đó muốn theo cửa chính hay cửa hông mà bỏ đi là không được rồi. Điều thiếu đành dựa vào khả năng đào tường khoét vách, leo mái nhà của mình mà bám thành lan can của ban công sau đó lao xuống tầng trệt mà thôi. Góc nhảy của Điều thiếu khá khuất, vệ binh không có để ý, nhưng hành động kì quái của Điều thiếu lại không tránh khỏi ánh mắt của một ai đó đang lang thang đi dạo trong vườn.

Luise dùng hai tay bịt kín miệng kinh ngạc, nàng đi dạo trong vườn thì tối hơn nên nhìn về phía ban công anh đèn rực rỡ thì khá rõ ràng. Nàng nhìn thấy được người con trai Á Đông đột nhiên xuất hiện tại ban công, anh ta nhìn có vẻ không được thoải mái cho lắm. Luise cũng thắc mắc tự hỏi, bất kì một người đàn ông nào đều có thể chiếm lấy Maria trong phút giây đều lấy làm hãnh diện. Điều thiếu có được cơ hội có thể một đêm ân ái cùng Maria tại sao lại phải chạy ra ngoài với tư thế khó chịu như vậy. Có lẽ hai người có vấn đề nào đó khúc mắc sao.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều để tìm hiểu nguyên nhân thì Luise bỗng thấy người đàn ông ấy hít một hơi sâu sau đó tung mình nhảy từ trên ban công xuống. Cái này là gì đây? không chiếm được người đẹp nên tức giận muốn làm chuyện điên khùng? Tất nhiên là không phải rồi, vì Điều thiếu lúc này như một con báo đốm, co người nhìn chân tếp đất và lộn một vòng. Không có gì xảy ra hết, chỉ thấy Điều thiếu đứng dậy vỗ vỗ bụi trên bộ quần phục sau đó là lững thững bước đi.

- Điều, đừng đi, anh đứng lại đã...

Thấy Điều thiếu lững thững bỏ đi khỏi tòa cung điện tổ chức dạ vũ thì Luise không thể chờ được hơn nữa mà trực tiếp gọi với lấy lấy họ Trần bóng lưng.

Điều thiếu hơi ngạc nhiên mà quay đầu lại, tiếng người con gái gọi hấn rất quen, ở Phổ quốc thì có mấy người hấn quen thuộc đâu. Vậy nên chẳng cần suy đoán nhiều cho một óc thì Điều thiếu cũng biết đây là Luise người đang có một nụ hôn để đời cùng hấn. Nhưng cô ta làm cái gì ở nơi này, chẳng phải lễ hội vẫn đang rất nhộn nhịp sao.

- Luise, thì ra là em... em đang làm gì ở nơi này vậy? lễ hội còn đang rất nhộn nhịp đó.

Chờ cho Luise tới gần thì Điều thiếu cũng khác sao mà hỏi Luise một câu vậy. Thật ra hấn cũng khá ngạc nhiên khi có một vị tiểu thư trẻ tuổi lại không ham cuộc vui mà mò ra đây tĩnh lặng một mình.

- Em thấy không thoải mái nên ra ngoài cho yên tĩnh. Điều tại sao anh cũng ra ngoài mà lại phải ngẩng từ trên ban công xuống.

Điều thiếu cười khổ, vậy mà hành động chạy trốn bị bắt quạt tang mất rồi.

- À tôi cũng không thấy thoải mái với không khí trong buổi tiệc nên muốn ra ngoài dạo chơi một chút. Nhưng nếu tôi mà đi vào bên trong thì sẽ quá phiền phức nên chỉ đành dùng cách nhảy tường mà thôi.

Điều thiếu nói cũng đủ rõ, nữ nhân bám theo hấn ngày hôm nay đến nhiều, ngoài cách nhảy tường trốn đi thì không còn cách nào khác, câu trả lời này khiến chi Luise cười đến phát run lên được. Đúng là người xưa dù là Á hay Âu đều là vậy, không có nhiều thiết bị giải trí nên khiếu hài hước của họ sẽ dễ bị rung lên rất nhiều.

- Vậy còn Maria thì sao? Anh và cô ấy...

Điều thiếu lắc đầu.

- Luise có nghĩ đi đâu vậy... chúng tôi chỉ là bạn nhảy mà thôi. Khi đã khiêu vũ thì tôi cũng muốn có một đoạn khiêu vũ hoàn hảo nên nhập tâm vào mà thôi.

Điều thiếu cũng không hiểu sao bản thân lại phải giải thích dài dòng như vậy cho Luise, giữa hấn và nàng chẳng có mối liên hệ gì để mà cần giải thích về sự kiện trên cả. Nhưng câu trả lời của Điều thiếu lại khiến cho Luise thật hài lòng vô cùng, cô thật sung sướng mà chủ động kéo tay Điều thiếu vào tron vườn đi dạo. Điều thiếu đáng lẽ muốn trốn tránh buổi tiệc phức tạp trên cuối cùng lại rơi vào một chuyện còn phức tạp hơn nữa. Đành lắc lắc cái đầu Điều thiếu bước theo Luise dạo trong khu vườn cạnh cung điện Neues Palais.

Buổi tối ở trời Âu là không tối đen như mực như ở Đại Nam, nhất là những đêm có ánh trăng thì bầu trời đêm tại một số nước bán cầu Bắc lại khá sáng tỏ. Đi dạo vườn cây buổi tối tuy không nhìn thấy cảnh đẹp nhưng lại có cái thú vui lãng mạn riêng của nó. Khung cảnh lạ thường yên tĩnh, tưởng như cả hai người đi bên cạnh có thể nghe được tiếng nhịp đập trái tim của nhau.

Nhưng lần này Điều thiếu cực kì khác chế, hấn không muốn vì chút lãng mạn của khung cảnh mà làm điều gì dại dột. Vẫn biết là người Châu Âu không khá thoáng trong vấn đề đó, nhưng ngủ cùng Luise rồi thì chuyện đàm phán sẽ rất dễ dẫn đến lỗi rề khó tưởng tượng nổi. Bỗng nhiên Luise quay qua phía Điều thiếu, nàng cất giọng nói đầy vẻ tức giận cũng có phần pha chút ganh tị:

- Thật em có ước được như Maria vậy, có được một điệu nhảy Waltz hoàn hảo như của anh và Maria, lúc đó em đã ước gì mình là Maria để cùng anh biểu diễn trên sân khấu vậy.

Điều thiếu cũng nghe được mùi vị của câu nói này, thật ra nó mang tính cạnh tranh nhiều hơn là ghen tuông gì đó. Vì giữa hấn và Luise hoàn toàn không có chút tình cảm nào gọi là sâu sắc cả. Thật ra Maria và Luise coi Điều thiếu là đối tượng chiếm hữu để cạnh tranh mà thôi. Tất nhiên về phía Luise có lẽ động cơ có khác biệt hơn một chút do hai người đã từng có chút "quá khứ" vào buổi sáng sớm. Thế nhưng xét đi xét lại thì bản chất cũng là như vậy mà thôi. Điều thiếu lắc đầu cười khổ, muốn có được một điệu nhảy hoàn hảo thì cũng như một nụ hôn hoàn hảo, nó là tổng hợp của rất nhiều yếu tố không phải cứ muốn là sẽ có như vậy được.

- Xin lỗi Luise, thật tôi cũng không tự tin mình có thể làm lại được một lần như vậy với một điệu nhảy hoàn hảo.

Luise hơi thất lạc mà gật đầu, nàng cũng đồng ý với ý kiến của Điều thiếu. Nhưng nếu nói nàng không buồn thì đó quả thật không phải.

- Em cũng biết điều đó, mà nếu lúc đó người khiêu vũ với anh là em thay thế Maria thì em cũng chắc mình không thể làm tốt được như vậy.

Điều thiếu đột nhiên thấy được sự mất mát sâu sắc trong câu nói của Luise, hẳn cũng không đành lòng nhìn Luise quá thất vọng đến vậy.

- Luise, tôi không thể cho em được một điệu khiêu vũ hoàn hảo. Nhưng tôi có thể cùng em khiêu vũ một điệu Waltz mà chưa từng ai nghĩ ra...

Ánh mắt Luise bỗng hân hoan như sáng bừng trong đêm tối, nàng ngược lên nhìn Điều thiếu rồi mong chờ mà gật đầu. Vậy là một lần nữa trong ngày hôm nay hai người lại sáp vào nhau trong khung cảnh lãng mạn. Có điều lần này họ là bạn nhảy mà thôi, không có một nụ hôn đắm thiết, không có sự vuốt ve âu yếm. Chỉ có bóng hai người đang tôn trọng nâng đỡ nhau mà lướt đi dưới ánh trăng, tuy điệu khiêu vũ này có hơi lặp cạp, đến cả tiếng nhạc du dương cũng phải dùng miệng một hai đánh nhịp. Nhưng điệu Waltz nhịp 6/8 lại là độc nhất vô nhị lúc này, hai bóng người hòa vào nhau theo từng bước nhảy. Họ khiêu vũ ngày càng say mê và điêu luyện hơn. Lúc này cũng không cần tiếng đánh nhịp từ Điều thiếu nữa rồi. Họ chỉ cần nhìn nhau, mỉm cười là đủ hiểu, một đêm khiêu vũ dưới ánh trăng.

Bởi làm việc chính thức giữa hai phái đoàn Phổ- Thái Nguyên vào 9 giờ sáng ngày hôm sau cũng thực sự diễn ra. Những hạng mục như huấn luyện quân sự, hợp tác kinh tế, khoản đầu tư 20 triệu £ và những công nghệ Thái Nguyên cần sau khi cung khoản tiền này. Ngay cả Heroin cũng được đưa lên bàn hội nghị... rất nhiều hạng mục được bang bạc một cách cẩn thận nhưng đều là cạp dưới thực hiện mà thôi. Những công việc kiểu đó Điều thiếu lúc này chỉ cần đưa ra ý kiến mang tâm vĩ mô là được, sẽ có người dưới thực hiện một cách chi tiết hơn. Đây là điểm hết sức đáng chú ý khi mà Điều thiếu sau nhiều năm vất vả phát triển đã có một đội ngũ không ít những người học thức, cũng như sĩ quan trẻ có thể thay hẳn lo lắng mọi việc. Nếu thực sự việc gì cũng để Điều thiếu bắt tay vào làm thì đúng là bản thân một người như Điều thiếu không thể nào lo xuể được. Hẳn là con người chứ không phải superman, tất nhiên có những kẻ có thể một tay lo hết mọi việc như thằng nào đó ở Phương Bắc, nhưng đó là chém gió hay không thì cũng đành nhờ thực tế kiểm tra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Turbine hơi nước

Thực sự trao đổi về huấn luyện quân đội là gì? Đó chính là Thái Nguyên giúp cho Phổ đào tạo một nhánh quân đánh du kích cùng các chiến thuật thường dùng của quân du kích. Nói một cách chuẩn xác thì du kích chiến cũng không phải xa lạ đối với người Châu Âu. Nhưng cách vận dụng của họ lại có điểm khác biệt với cách dùng của quân Thái Nguyên. Chính vì lý do này người Phổ muốn có được một nhánh quân đánh du kích hiệu quả như người Việt. Đây cũng là một trong những điểm hay của người Đức, họ rất chịu học hỏi và biến những thứ học được trở thành tiêu chuẩn hóa của bản thân.

Chiến tranh du kích được định nghĩa là “đánh nhỏ”, Theo cách gọi này, du kích được hiểu là những hoạt động quấy rối, phục kích, tập kích của dân quân cũng như bộ đội chủ lực. Theo các nhà lý luận quân sự Phương tây lúc này chiến tranh du kích chỉ có thể tiến hành và giành thắng lợi ở những nước có không gian rộng, còn ở các nước có diện tích nhỏ, ít dân thì sẽ rất khó. Nhưng cách vận dụng chiến tranh du kích của Thái Nguyên lại có chút khác biệt, đó chính là Điều thiếu dựa trên nguyên lý dùng phương pháp đánh úp, hoặc đánh chớp nhoáng thiệt mau, làm cho quân địch hoảng khiếp, dao động, làm cho quân ta chiến thắng quân địch một cách dễ dàng. Cách đánh này đôi khi còn là đánh thẳng trung tâm đầu não quân địch bằng lực lượng tinh nhuệ trang bị thật kỹ với số lượng không nhiều. Nói về nguyên lý thì dễ lắm nhưng muốn thực hiện được sự cơ động tự, tán, đánh nhanh, mạnh, lại còn là đánh theo nhóm nhỏ thì cần luyện tập rất lâu và người tướng lĩnh đạo cũng cần có kinh nghiệm chiến tranh du kích nhất định.

Trần Văn Vân là được cử đến với mục đích huấn luyện quân sự cũng như đào tạo một số sĩ quan Phổ, tên chết tiệt này sẽ ở lại Phổ rất lâu đây.

Còn phía Phổ sẽ để một số sĩ quan Thái Nguyên tham gia học viện hải quân hoàng gia Phổ. Điều thiếu muốn tiếp nhận được nền đào tạo cơ bản, khoa học nhất về môn hải chiến này. Đây vẫn là thế yếu của Vạn Ninh vì những thứ họ học được là góp nhặt mà chưa có một hệ thống xác định. Tất nhiên nếu muốn đi học thì nên đi các nước có Hải quân phát triển như Anh, Pháp. Nhưng điều kiện không cho phép, mà Điều thiếu cũng chỉ muốn các sĩ quan Vạn Ninh học được khiến thức căn bản hệ thống về hải quân mà thôi. Rồi đây khi vũ khí mới ra đời thì chính người Việt mới là kẻ viết nên các chiến thuật tiên tiến nhất về Hải chiến.

Các mặt khác như hợp tác kinh tế đôi bên thì khá thuận lợi, nói chung mặt này chính là những hợp đồng kinh tế cỡ lớn mà thôi. Thông qua Thái Nguyên sẽ nhập khẩu gỗ, xuất khẩu gỗ và những ưu đãi nào cho thương nhân Phổ quốc cũng như các quốc gia trong liên bang Đức có quan hệ tốt với Phổ.

20 triệu £ để đổi lấy những gì thì lần này cũng được thỏa thuận kĩ càng hơn. Tất nhiên lần này Thái Nguyên sẽ không chấp nhận nhập rác thải mà muốn nhập về các công nghệ tân tiến hiện đại nhất mà người Đức có được. Tất nhiên giá cả những dây truyền sản xuất này không rẻ, lại còn liên quan rất nhiều đến các công nhân, kĩ sư đi chuyển giao công nghệ nên chúng phải được bàn bạc kéo dài và cẩn thận.

Về heroin thì là một khoản tiền quá kếp xù. Có nó thì chưa chắc Phổ đã cần khoản đầu tư 20 triệu £ của Điều thiếu. Vì thế nên việc cung cấp heroin chỉ có thể được kí kết khi điều khoản trao đổi về 20 triệu £ được thông qua. Tất nhiên Điều thiếu chỉ có thể cắt một phần thị phần mà hẳn có quyền kinh doanh heroin cho Phổ quốc. Chính vì lúc này Phổ vẫn chưa thể sẵn sàng cùng một cuộc chiến với Anh quốc, vậy nên cái bản hợp đồng kí cùng người Anh thì Điều thiếu vẫn phải tuân thủ. Tất nhiên Nga ngó trở thành vùng đất mà người Đức nhắm đến để đầu độc rồi.

Các nhân viên làm việc, cò kè, cãi nhau, có cả đồng cảm rồi tình rồi mù. Nhưng sự thật đó chỉ là những chuyện rêu rĩa mà thôi. Chuyện quan trọng nhất đó chính là Điều thiếu và thủ tướng Bismarck cùng quốc vương Wilhelm I. Đây là một cuộc bàn bạc mang tính cơ mật cấp cao nhất và cũng là cuộc bàn bạc quan trọng nhất. Nếu so sánh với cuộc gặp gỡ kín này thì chuyện các nhân viên đang bàn thảo kia cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhoi mà thôi.

Trong căn phòng làm việc của Wilhelm I tại cung điện Neues Palais lúc này là một mảng lạng ngát như tờ. Về mặt biển ảo của cả Wilhelm I và Bismarck, cùng sự kinh hãi không che giấu của hai người đàn ông đứng tuổi, từng trải này đã nói lên một điều. Những gì họ nghe thấy hoặc đọc thấy vừa qua đã khiến cho họ thực sự sợ hãi một cách sâu sắc.

- Hai vị cảm thấy nếu những công nghệ này được chuyển giao cho các vị thì chúng ta sẽ hợp tác đến mức độ nào?

Điều thiếu để cho hai người lắng lại một chút sau những phút choáng váng thì mới hỏi về dự định của đôi bên nếu như Điều thiếu có thể hiện thực hóa các mục đã trình bày. Bismarck lật đi lật lại mà xem từng dòng của bản danh sách Điều thiếu đưa ra. Ông ta bỗng cau mày mà nói:

- Điều thủ tướng, những điều ngài nói và những thông báo của ngài thực sự mang tính trừu tượng khá cao. Cứ giả sử những gì ngài nói là khả thi. Ví như loại động cơ có kích thước bằng với động cơ hơi nước hiện tại nhưng lại có công suất gấp 10-12 lần. Lại thêm thuốc nổ có sức công phá gấp 11 lần thuốc nổ đen hiện tại. . . Đây là những thứ có thể thay đổi cả thế giới. Nếu chúng quả thực là có thể ứng dụng trong thời gian ngắn thì chúng tôi cũng không biết lấy cái gì ra để trao đổi cùng ngài cả.

Vua Wilhelm I cũng gật đầu, những thứ mà Điều thiếu đưa ra nếu quả thật có tính khả thi thì chúng sẽ thay đổi toàn bộ các công nghệ cũng như các chiến thuật hiện tại. Tất nhiên cả Wilhelm I và Bismarck đều đặt sự nghi ngờ rất lớn lên tính thực dụng của các hạng mục mà Điều thiếu đưa ra. Tất nhiên vì đảm bảo bí mật cho ý tưởng mà khi đem ra công bố thì Điều thiếu chỉ có thể nêu khai quát các đặc điểm mà thôi. Hẳn không thể nào mà đưa ra một bản thiết kế chi tiết cho các hạng mục của mình khi các điều kiện giữa hai bên chưa được thỏa thuận một cách đầy đủ.

Các hạng mục lớn của Điều thiếu bao gồm thứ nhất là động cơ tuabin hơi nước (Steam turbine). Thật ra tuabin hơi cũng chẳng lạ lắm gì với người Châu Âu nhưng lúc này chúng không có được ứng dụng nhiều vì hiệu suất nhiệt thấp cộng thêm công suất yếu nhược. Tuabin hơi đã được mô tả bởi Alexandria vào thế kỷ thứ nhất tại đế chế Hi Lạp. Nó đồng thời cũng được mô tả tại Italia bởi Giovanni Branca (1629). Mà gần nhất là năm 1827, hai người Pháp Rea và Pichon đã cấp bằng sáng chế và chế tạo một tuabin xung lực tổng hợp. Nhưng tất cả chúng đều nằm ở có chế một hàng cánh quạt nên vừa gây ra hiện tượng lãng phí năng lượng cũng như năng suất cực kém.

Điều thiếu muốn đưa ra là khái niệm loại tuabin nhiều hàng cánh quạt tổ hợp, nhiều tổ hợp trên một trục xoay. Tuy rằng ý tưởng chẳng có gì mới mẻ nhưng con người là như vậy đó. Phải đến nhữn năm cuối thế kỉ 19 đầu 20 thì các nhà vật lý trên thế giới mới nghĩ đến điều này.

Tại sao Điều thiếu lại nghĩ đến động cơ tuabin hơi nước và giao nó cho người Đức vì có nhiều nguyên nhân. Quan trọng nhất đó là việc liên quan đến tàu phóng thủy lôi của Thái Nguyên. Thủy lôi thì Thái Nguyên đã phát triển thành công rồi. Các bình khí nén chạy qua hai piston đối nghịch làm cho xoay chân vịt thủy lôi đã thành công tốt đẹp. Tất nhiên vì hạn chế dung tích của bình khí nén mà thủy lôi cũng chỉ có thể chạy tối đa là 700-800m. Nhưng khoảng cách đó không phải là khoảng cách tấn công lý tưởng vì lúc này các cách lái của thủy lôi không được điều khiển nên chúng chỉ có thể chạy thẳng mà thôi. Nhưng điều kiện của biển cả không phải bất biến, sóng biển, dòng nước ngầm hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến quả thủy lôi với 50kg thuốc nổ Dynamite này. Chính vì lý do đó khoảng cách tấn công hiệu quả của thủy lôi là tầm 500-550m mà thôi.

Khoảng cách 500- 550m thì đã là khoảng cách không thể an toàn cho tàu phóng lôi kiểu như tàu khu trục loại nhỏ của người Pháp cải tạo lại. Vận tốc của các chiến hạm khu trục Pháp có thể nói là nhanh nhưng không đủ nhanh để vượt qua làn đạn tiến vào phạm vi thích hợp công kích. Chính vì lý do này việc mong muốn cải tạo các khu trục Pháp thành tàu phóng lôi theo dự định của Điều thiếu là phá sản hoàn toàn. Tàu khu trục Pháp với lớp giáp mỏng manh, cột buồm to lớn, cộng thêm lò hơi lớn trên sàn thuyền đều là các điểm yếu trí mệnh của nó.

Ví như một khu trục hạm Pháp mang thủy lôi phóng nhanh từ khoảng các 1.6 km đến vị trí 500m để phóng lôi với vận tốc cực đại là 25km/ giờ. Vậy thì chúng ít nhất sẽ bị lãnh không dưới 5 độ pháo kích. Nhất là nếu rơi vào tầm 800m trở xuống chúng hoàn toàn rơi vào tầm đại bác bắn thẳng. Các mảnh thiết giáp mỏng manh của khu trục hạm là không thể bảo vệ nổi tàu. Buồm nếu bị bắn gãy cũng gây nên vướng víu giảm tốc độ, mà nếu lò hơi bị bắn nát thì đó coi như là trận chiến đã kết thúc hoàn toàn rồi.

Tất nhiên phương án giải quyết có rất nhiều, ví như chiến thuật bày sới, lấy nhiều tàu Tuần dương trở ngư lôi tấn công tàu địch. Tất nhiên đây là lấy hi sinh đổi chiến tích, nếu may mắn thì thiệt hại ít, nếu không may mắn thì đánh hạ được một Thiết giáp hạm thì toàn bộ khu trục hạm của Vạn Ninh cũng đi đời nhà ma. Điều thiếu tất nhiên sẽ không chơi bài mạo hiểm kiểu đó nếu chưa bị dồn đến bước đường cùng.

Phương án thứ 2 có thể giải quyết đó là loại bỏ các điểm yếu của khu trục hạm. Gia tăng lớp thiết giáp, loại bỏ cánh buồm mà chỉ dùng thuần động cơ, hay gia cố thiết giáp bảo vệ nồi hơi cộng ống khói. Điều này là có thể vì nếu gia cố đủ chắc để phòng ngư pháo 12 pound bắn thẳng thì các tàu phóng lôi hoàn toàn có thể tiếp cận quả địch.

Nhưng vấn đề đặt ra đó là nếu không có buồm trợ lực lại thêm khối lượng giáp nặng nề thì chiến hạm phóng lôi lại thành con rùa trên biển không khác là bao. Thậm trí chúng chẳng có thể đuổi kịp các thiết giáp hạm nổi tiếng là chậm chạp lúc này.

Vấn đề cấp thiết lúc này là tạo ra được một loại động cơ mới với công suất cực cao, nó phải có công suất đủ đáp ứng được sự thay thế cho cả động cơ hơi nước hiện tại và động lực của cánh buồm. Đồng thời có thể gánh thêm cả sự nặng nề của lớp thiết giáp trang bị thêm.

Tuabin hơi dĩ nhiên được điều thiếu chọn lựa để thực hiện mục tiêu này. . . Nhiều người sẽ ý kiến sao không nghiên cứu động cơ Diesel, động cơ đốt trong gì đó. Con mẹ nó ngồi đó mà mơ, những loại động cơ này cần chất thép cực kì tốt vì sự giãn nở nhiệt trong buồng đốt không khí là rất lớn. Thêm vào đó lúc này còn mới chỉ có chưng cất thô sơ dầu thô mà thu được dầu hỏa làm khí đốt mà thôi. Lấy đâu ra xăng, dầu nặng để có thể chạy máy loại động cơ này.

Nhưng Tuabin hơi đa lớp cánh, đa tổ hợp đồng trục là không tồi cho sự lựa chọn của Khu trục hạm. Tua bin hơi có một cái bất lợi đó là chúng có hiệu suất sử dụng năng lượng chỉ bằng 70-75% so với động cơ hơi nước Piston. Có thể hình dung như sau, nếu 10 tấn than đá có thể để cho chiến hạm khu trục Pháp đi được 100km thì cũng với 10 tấn than nếu lắp động cơ tuabin hơi nước cùng công suất chỉ có thể đi được 70km với 10 tấn than đá cùng chất lượng.

Nhưng bù lại thì tua bin hơi nước có một điểm mạnh kinh khủng đó chính là công suất. Cùng thể tích với động cơ piston thì động cơ tuabin thường có công suất lớn hơn từ 10- 12 lần. Tức là lúc này một khu trục hạm Pháp có động cơ hơi nước 360 mã lực. Nếu lắp một động cơ tuabin cùng kích cỡ thì con số này ít nhất sẽ là 3600 mã lực. Nếu được như vậy thì dù có đóng nguyên chiến hạm là thép thì tốc độ của chúng vẫn là chung cực ở thời này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 186: Công nghệ liên quan mật thiết

Vấn đề thuốc nổ TNT thì đúng thật là Điều thiếu muốn chia sẻ cùng người Đức, xét một cách toàn diện thì người Đức vẫn là dân tộc theo chủ nghĩa anh hùng, bọn họ há tuân thủ các thỏa thuận và cực trọng danh dự. Chính vì lẽ đó mà Điều thiếu mới chọn người Đức làm đồng minh chiến lược một cách toàn diện. Người Mỹ quá thực dụng và trọng lợi ích, đối với bọn họ chỉ có thể gần bó lợi ích mới có thể bền lâu. Người Anh, người Pháp đều khá lơ lửng và không đáng tin trong các hiệp định. Theo nhận định sơ bộ như trên thì kết hợp cùng người Đức không hề tồi chút nào.

Một điểm nữa quan trọng để Điều thiếu muốn thực hiện một lần bạo các phát kiến ảnh hưởng lịch sử thế giới mà hắn đang nắm trong tay vì lúc này hoàn cảnh nước Phổ đang rất cần trợ lực từ bên ngoài. Chính việc cần trợ lực này khiến cho việc giúp đỡ Phổ về mặt tài chính của Điều thiếu được đánh giá cao hơn rất nhiều. Thật ra nếu đem 20 triệu £ đầu tư cho Nga, Anh, hay Italy đều có thể nhận được phản ứng tích cực của các quốc gia trên. Nhưng so với Phổ thì lòng biết ơn của họ sẽ không cao bằng, đơn giản đó chính là một miếng khi đói bằng một gói khi no.

Lúc này đây các phát kiến về động cơ, vũ khí, thuốc nổ, cộng thêm số tiền 20 triệu £ và hàng loạt các hợp đồng làm ăn bạc triệu khác đúng là than hồng ngày tuyết rơi cho chủ nghĩa tiểu Đức của Wilhelm I cũng như là sự trợ lực khủng bố cho tư tưởng thống nhất liên bang Đức bằng vũ lực của Bismark.

Ngoài dự án về những thứ như thuốc nổ, động cơ turbine, thủy lôi thì các dự án khác không thiếu phần quan trọng được điều thiếu đề ra. Ví như dự án Điều thiếu sẽ cung cấp 500 ngàn £ để nghiên cứu kinh khí cầu vô cùng với khí nặng là hidro. Tất nhiên để làm được điều này cần có nhà máy phát điện công suất cực lớn để có thể điện phân nước tách hidro. Cuối cùng vấn đề lại quay trở lại với động cơ turbine vì chỉ có turbine mới có thể có được công suất lớn như vậy một nhà máy điện. Tất nhiên theo ý tưởng của Điều thiếu là mớ chế tạo mấy cái kinh khí kiểu Zeppelin to lớn làm gì. Thứ nhất tốn tiền, thứ hai dễ hư hại. Hắn là muốn chế kinh khí cầu với cấu tạo cơ bản là Zeppelin nhưng thu nhỏ nhiều lần, đủ để neo đậu và có định trên thiết giáp hạm. Cái này ý tưởng là hàng không mẫu hạm thế hệ đầu tiên.

Nói một cách chính xác thì Zeppelin mà Đức quốc xã chế tạo và đưa vào tham chiến ở WW2 phần lớn là tự hỏng là chính. Chúng qua to lớn để có thể neo đậu nên thường bị gió bão đánh hỏng khi đang nằm trên mặt đất. Điều thiếu là muốn chế loại Zeppelin khung cứng với kích thước bé, dễ neo đậu. Tuy bé thì trọng lượng vận chuyển không được tốt. Nhưng chỉ cần mang đủ 500kg bom TNT ở cái thời này đã là con mẹ ó khủng bố tinh thần đến ghê rợn rồi. Quan trọng nhất là ý tưởng lấy số lượng bù đắp kích thước của Điều thiếu. Tất nhiên chiếc kinh khí cầu vỏ kích thước lớn, tải trọng lớn thì chi phí sẽ tiết kiệm hơn nhiều so với chế tạo vài chiếc kinh khí nhỏ hơn để đạt được trọng tải tương tự.

Nhưng Điều thiếu lại có một triết lý vận dụng kinh khí khung cứng như Zeppelin một cách khác biệt. Thứ nhất đó là công nghệ chế tạo những chiếc kinh khí cầu khung cứng loại nhỏ để nghiên cứu hơn. Thứ hai đó là Điều thiếu không muốn một chiếc khổng lồ kinh khí có thể hoạt động độc lập cả tuần với khoảng cách bay khủng bố. Cái hắn muốn là những chiếc “tiêm kích” hoạt động không độc lập, dùng để thực hiện các các nhiệm vụ đặc biệt. Thêm vào đó với số lượng nhiều thì có thể phân chia để thực hiện các nhiệm vụ khác nhau lúc ấy thì lực triển khai sẽ rất cao. Mà theo như mong ước của Điều thiếu đó chính là lại quay về với Turbine hơi. Nghe thì cả hai chẳng có liên kết gì nhưng thật ra với triết lý hoạt động không độc lập của kinh khí cầu thì hai thứ này lại là liên quan mật thiết với nhau.

Với turbine hơi thì Điều thiếu hoàn toàn có thể chế tạo các tiết giáp hạm kích thước khủng bố, Không có cột buồm với mặt sàn thuyền trống trải. Đây chính là các hàng không mẫu hạm khởi nguyên, Điều thiếu muốn các thiết giáp hạm lớn đặc biệt này có thể chở được một hoặc hai chiếc kinh khí cầu. Chính sự kết hợp này khiến cho các khí cầu nhỏ mặc dù không thể hoạt động độc lập được nhưng lại có vùng hoạt động kinh khủng rộng.

Trong lịch sử các chuyến bay vượt biển của kinh khí cầu gặp quá nhiều rủi ro do gió lớn và các điều kiện thời tiết không mong muốn phá hủy. Nhưng lúc này nếu có sự ủng hộ của các “thiết giáp hàng không mẫu hạm” thì dường như các tiểu kinh khí cầu sẽ không có giới hạn về không gian hoạt động.

Cứ tưởng tượng hai hạm đội lao vào nhau chiến đấu, khoảng cách hai bên chỉ còn 7-10 km thì một loạt các kinh khí cầu xuất kích bay ầm ầm trên đầu thả một số bom nhất định thì sẽ ra sao. Cho dù không mang lại được hiệu quả hủy diệt cũng có thể con mẹ nó phá hủy đội hình địch nhân. Sau đó là tàu phóng lôi xông lên. Nếu như chiến thuật bàn giấy này của Điều có thể thực hiện thì kể cả hạm đội đỉnh cao của Anh quốc cũng có thể bị hải quân tí hon Phổ quốc đập ta thành. Ngoài ra chiến thuật kết hợp kinh khí cầu khung cứng nhỏ cùng mẫu hạm nếu thành công thì các phòng thủ cảng, phòng thủ bãi biển lúc này coi như vô dụng hoàn toàn. Chỉ cần các thiết giáp mẫu hạm cứ đứng ngoài tầm bắn của các đại bác Naval sau đó thả kinh khí cầu vào đất liền oanh tạc là đủ. Một lần không được thì 5 lần, 6 lần. Có được mẫu hạm là nơi chở bom và tiếp liệu thì các kinh khí cầu có thể đi lại bao nhiêu lần đều là chuyện trong tầm tay.

Những suy nghĩ kiểu kết hợp này của Điều thiếu lúc này làm sao người khác có thể nghĩ ra cho được, bởi lẽ lúc này toàn thế giới làm gì có không quân mà có thể phát triển các suy nghĩ kia. Đây là chiến thuật cực kì độc địa mang tính vượt thời đại thực sự. Chính Bismarck và Wilhelm I bị cái triết lý chiến tranh kinh khủng này thuyết phục.

Tất nhiên Điều thiếu không chỉ đơn thuần phát triển Zeppelin theo như những gì hắn biết về loại khí cầu này. Với kiến thức tương lai về cấu tạo cánh máy bay cùng với cấu trúc hai đường cong không đều để tạo chênh lệch áp lực trên dưới gây ra hiện tượng nâng khí gì chuyển. Cũng như cách cân bằng, điều chỉnh hướng thì Điều thiếu hoàn toàn có thể gợi ý cho các nhà vật lý thực hiện các thí nghiệm đúng cách đúng đường nhanh chóng. Tất nhiên động cơ cho các Kinh khí cầu cũng được điều thiếu nghĩ kĩ rồi, lại cũng không tránh được là phải sử dụng các động cơ turbine hơi đốt ngoài với nguyên liệu đốt là dầu hỏa. Cái này không phải là Điều thiếu không muốn chế tạo động cơ đốt trong mà là lúc này công nghệ không đủ. Mặc dù trên thế giới đầy dẫy các nhà phát minh đang điên cuồng sáng chế các động cơ đốt trong như vào năm 1854 tại Anh, các nhà phát minh người Ý, Eugenio Barsanti và Felice Matteucci đã cố gắng sáng chế "Lấy động lực bằng vụ nổ khí", năm 1860, Jean Joseph Etienne Lenoir của Bỉ đã sản xuất một động cơ đốt trong chạy bằng khí.

Nhưng có đánh chết Điều thiếu cũng không sử dụng các động cơ trên vào thời điểm hiện tại. Vì hạn chế của luyện kim cộng thêm công nghệ hóa dầu vẫn chưa hoàn thiện mà các động cơ này vừa yếu lại không ổn định, trực trặc là không thể tránh khỏi. Đôi khi trong một chiến dịch chỉ cần một chút ngoài ý muốn đó cũng có thể ảnh hưởng toàn cục đấy. Tất nhiên các động cơ turbine hơi đốt ngoài với nguyên liệu đốt là dầu hỏa thì khoảng cách bay của các kinh khí cầu cứng nhỏ sẽ không thể xa được. Nhưng chún đâu cần bay đến vài ngàn km. Điều thiếu chỉ cần các kinh khí cầu này có thể hoạt động trong phạm vi 300-400 km thì hắn đã lay trời khuấy đất rồi.

Lẽ dĩ nhiên Điều thiếu không đam mê mà vui đầu vào động cơ đốt ngoài, tất nhiên hắn phải nghĩ đến tương lai của động cơ đốt trong. Trong khi thế giới vẫn chưa

có cái đánh giá chính xác về tiềm năng của động cơ đốt trong thì hẳn sẽ vờ vết các chuyên gia về lĩnh vực này cho bản thân sử dụng. Tất nhiên công nghệ chưng cất phân đoạn dầu mỏ cũng là điều kiện tiên quyết trong việc phát triển động cơ đốt trong. Chính vì lý do đó Điều thiếu cũng muốn mình cung cấp các hiểu biết cần thiết của bản thân cho nền công nghiệp phát triển của Phổ nhằm nhanh chóng tạo ra được quy trình hóa dầu chuẩn hóa. Từ đó hẳn và Phổ sẽ có thể đặt một bước chân vững chắc và tiên phong trong công nghệ động cơ đốt trong.

Cuối cùng là máy phát điện với công suất cực lớn. Cuối cùng thì mọi ý tưởng lần này của Điều thiếu quanh đi quẩn lại vẫn không có nhiều cũng có ít liên quan đến động cơ turbine với công suất cực lớn. Các máy phát điện khổng lồ sẽ là mục tiêu sau cùng khi các kĩ sư Đức có được các kinh nghiệm nhất định khi chế tạo các động cơ nhỏ cho chiến hạm. Nhà máy điện công suất lớn để làm gì? Cái này thì còn phải hỏi, có quá nhiều công nghệ cần đến các nhà máy điện công suất lớn ví như lò huỳnh quang, điện phân nhôm v.v... Nếu không điện phân sản xuất nhôm thì đừng mong các kính khí cầu khung cứng có thể thành công cho được. Cuối cùng có thể nói lên một câu động cơ turbine hơi là một thứ xuyên suốt toàn bộ các kế hoạch trên, lúc này hẳn tất cả cũng có thể hiểu được sự quan trọng của một động cơ có thể thay đổi rất nhiều công nghệ của con người.

Kế hoạch là vậy, những thứ liên quan thì cũng đã nói rõ trong văn bản nhưng chi tiết cấu tạo của các chi tiết kia không thể công bố ngay lập tức được. Chỉ khi nào vua phổ cùng thủ tướng Bismarck đưa cho Điều thiếu đủ lợi ích thì hẳn mới nhả ra được.

- Các vị có thể thấy được các mục tiêu mà tôi đưa ra đều liên quan đến loại động cơ kia. Tôi hiểu các vị có nghi ngờ với kế hoạch vì nó quá sức vượt ngoài tầm tưởng tượng. Nhưng nói thật mô hình thu nhỏ của động cơ thì tôi đã có rồi. Chỉ cần các nhà khoa học của các vị ngồi xuống tính toán một chút là có thể dễ dàng tính ra các thông số mà thôi. Nói thật công nghệ của chúng tôi không đủ để trong thời gian ngắn có thể nghiên cứu chế tạo ra những thứ đó. Nhưng với công nghệ của Phổ quốc thì không hề khó khăn, chỉ cần tôi dành ra một thời gian để hướng dẫn các nhà khoa học của các vị là đủ. ...

Nghe thấy câu nói này của Điều thiếu thì cả thủ tướng Bismarck và Vua Wilhelm I đều cảm thấy hơi choáng váng mà mất đi bình tĩnh. Hóa ra cỗ máy kia đã có được nguyên mẫu nhỏ, chỉ cần có thể nguyên mẫu nhỏ hoạt động một cách hiệu quả thì việc tăng kích cỡ chỉ là vấn đề kĩ thuật chế tạo mà không hề liên quan đến phát triển công nghệ. Đây chính là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Một bên là tỉ lệ thành công cực lớn, một bên là con đường mờ mịt vẫn chưa tìm thấy mục tiêu. Thêm một thông tin nữa khiến cho thủ tướng Bismarck và Vua Wilhelm I thờ dài đó chính là theo giọng điệu này thì vị Thủ tướng trẻ tuổi Á Đông này mới là chủ nhân của các công nghệ chuẩn bị được phát triển trên. Điều này có gì kinh hoàng hơn, người Phổ đã có quá nhiều thời gian ở Vạn Ninh, họ thừa sức có thể hiểu được lịch sử của Vạn Ninh, Thái Nguyên cũng như của Đại Nam. Thủ tướng Bismarck và thủ tướng Bismarck và Vua Wilhelm I biết được 4 năm qua chính vị thủ tướng trẻ tuổi kia đã vực dậy cả một vùng đất lạc hậu phương Đông thành một cường quốc về công nghiệp. Tất nhiên Thái Nguyên không thể so sánh với Anh, Pháp, Phổ... nhưng Thái Nguyên lúc này còn hơn quá nhiều một số quốc gia Châu Âu rồi.

Một người mới chỉ 18 tuổi, tức là hẳn bắt tay vào việc trấn hưng tổ quốc vào tuổi 13- 14, vào tầm tuổi này thì thủ tướng Bismarck và Vua Wilhelm I đang làm gì? Có thể chỉ là đang mài mòn trong phòng gập gù với những bài giảng của giáo viên mà thôi. Nhưng 14 tuổi vị thanh niên này đã đi trên con đường định hướng vĩ mô cho cả một dân tộc, một vương quốc. Không những hẳn có thể là nhà định hướng đại mà còn là một nhà quân sự có bản lĩnh khi đã lãnh đạo nhiều trận đánh, ngoài ra hẳn còn là một nhà chính trị khá nổi bật với các đường lối mạch lạc cho quốc gia. Và bây giờ người thanh niên này lại đứng thêm một vị thế nữa đó là hẳn có một bộ óc của các nhà khoa học vĩ đại.

Vua Wilhelm I thật lắc đầu cho bình tĩnh lại, Điều thiếu quá hoang đảo trong mắt của Wilhelm I. Tất cả các thanh niên đức mà Wilhelm I đều không có một ai có thể so sánh với người trẻ tuổi Á Đông đứng trước mặt ông lúc này. Bỗng nhiên một suy nghĩ bỗng nhiên lóe sáng trong đầu vị vua Phổ này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Bàn luận

Thật ra dự định của Điều thiếu không chỉ ngừng ở đó, những gì hẳn trình bày còn liên quan mật thiết đến cả nông nghiệp, công nghiệp nhẹ và cả thương nghiệp. Tất nhiên những thứ này là hẳn giữ sâu trong lòng không nói ra mà thôi.

Nhưng kể cả như vậy thì những điều Điều thiếu trình bày cũng đã mang đến một cơ hội cực lớn cho nước Phổ bùng bùng đã tâm muốn thống nhất Liên Bang Đức, cũng như muốn trở thành cường quốc thực sự số má tại Châu Âu.

Cả Vua Wilhelm I và Bismarck thủ tướng đều có thể hiểu rằng những gì mà Điều thiếu trình bày chắc chắn sẽ được chào đón ở mọi quốc gia hẳn đặt chân đến chứ không riêng gì nước Phổ. Đây cũng chính là điều bản khoán khiến cho hai vị Vu và thủ tướng nước Phổ phải bàn bạc riêng để tìm phương án trao đổi.

Bất kì cái gì cũng có giá của nó, và những công nghệ tương lai mà Điều thiếu mang đến chính là cũng có cái giá của nó, cơ mà cái giá này có vẻ hơi quá lớn khiến cho hai đầu lãnh của Phổ không biết lấy gì để trao đổi.

Phiên làm việc đầu tiên giữa hai phái đoàn đã chấm dứt, các thỏa thuận ngoài lề do các đặc phái viên hai bên bàn bạc có tiến triển rất lớn. Do cả hai bên đã có hiểu biết nhất định về nhau nên họ có được tiếng nói chung không quá khó khăn. Nhưng vấn đề của Điều thiếu cùng hai vị lãnh đạo cao nhất của Phổ thì lại cần cân nhắc rất nhiều.

- Thủ tướng, theo ngài thì mức độ khả thi của những gì vị Điều thủ tướng á ĐÔNG nói là bao nhiêu %?

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Vua Wilhelm I và thủ tướng Bismarck, họ đang cùng nhau bàn bạc kĩ lưỡng hơn về các “dự án” chấn động mà Điều thiếu đưa ra.

- Thừa bộ hạ, theo tôi thì mức độ khả thi của dự án có thể chia ra làm nhiều mức độ tin cậy khác nhau. Ví dụ như động cơ turbine thì độ tin cậy không thể dưới 80% được, vì theo như Điều thủ tướng nói thì họ cũng đã chế tạo ra mô hình. Từ cái mô hình này có thể dễ dàng tính toán ra được công suất so sánh với động cơ hơi nước lúc này. Về kính khí cầu cứng thì đây là một mục tiêu hơi xa vời theo tôi xác xuất thành công không quá cao. Nhưng tôi vẫn hi vọng vào một kì tích. Vì

nếu chúng ta có được một vũ khí như vậy kết hợp cùng chiến hạm động cơ turbine thì lúc đó chúng ta mới là bá chủ của Đại Dương mà không phải Anh hay Pháp. Vì tôi rất tin tưởng vào động cơ turbine độ tin cậy nên việc có thể chế tạo được máy phát điện công suất lớn. Vậy nên những công nghệ như điện phân nhôm gỉ đỏ, hay cả là điện phân nước để thu được oxi và hidro là có thể hi vọng đến. Còn cái gì hồ quang thì quả thật tôi chưa nghe đến, thứ này cần các nhà khoa học vật lý hàng đầu tham gia vào mới có thể đánh giá nổi.

Bismarck thủ tướng rất tinh táo mà đưa ra nhận xét riêng của bản thân. Bismarck đưa ra một nhận xét rất khách quan và tinh táo. Nói thật không có ai mong muốn các công nghệ này hơn Bismarck, cái kế hoạch thống nhất liên Bang Đức rất cần những công nghệ mới của Điều thiếu đó. Mặc dù liên bang đức các tiểu quốc toàn bộ phần nhiều là trong lục địa mà thôi. Nghe thì chẳng có gì liên quan động cơ này nọ nhưng mọi người có thể tưởng tượng một động cơ công suất cao có thể làm gì? Lúc đó các nhà xưởng sẽ được thay thế bằng các máy móc với động cơ cực mạnh, việc chế tạo các vũ khí cỡ lớn như đại bác, nòng súng sẽ trở nên dễ dàng hơn. Bên cạnh đó các động cơ turbine nhỏ nhẹ công suất cao hoàn toàn có thể bố trí cho các chiến hạm nhỏ hạm chạy trên sông. Vật thì có thể nói đây là những xuồng “cao tốc” thế hệ đầu tiên rồi.

Nói thật Điều thiếu là đang đầu điểm rất nhiều điều. Với công nghệ lúc này có thể chế tạo được turbine đa hàng cánh và cũng đa cụm cánh quạt nhưng vấn đề đó là chất lượng thép không tốt, khả năng bảo trì của turbine không dễ như đầu mày piston chính vì lẽ đó Đức và Thái Nguyên chắc chắn sẽ rơi vào khoảng thời gian dài vô tận về cải tiến công nghệ cũng như bảo dưỡng máy móc. Các cơ sở có thể bảo dưỡng cho turbine cũng phải được xây mới vì những động cơ này cần sự bảo trì riêng biệt mà những cơ sở bảo trì piston không thể đáp ứng được. Nói thật nếu Điều thiếu không có heroin ủng hộ thì có đánh chết hán cũng không dám nhẩy vào cái hồ này.

Đừng nghĩ cứ xuyên muốn làm gì thì làm, một thứ thay đổi là kéo theo rất nhiều thay đổi phức tạp khác. Nhất là lúc công nghệ đang nửa trắng nửa xanh như lúc này rất khó có thể đồng bộ hóa cho được. Đừng nghĩ một người Xuyên rồi nằm đó nghĩ ra công nghệ tương lai là bỏ đời. Nói một câu chắc chắn đó là nói phét vì rất nhiều công nghệ không thể nào thực hiện trong công nghệ hiện tại.

- Kể cả như vậy thì những công nghệ mới như động cơ công suất cao cùng thứ gọi là ngư lôi kia sẽ làm thay đổi hoàn toàn cách tác chiến của chúng ta. Nhất là kế hoạch phát triển thiết giáp hạm cỡ lớn của chúng ta cũng phải thay đổi nhiều.

Wilhelm I hơi trầm ngâm mà đưa ra một nhận định. Quả thật nếu kế hoạch của Điều thiếu chỉ cần thành công một nửa cũng là thiên đại hảo sự của Phổ quốc rồi. Nên nhớ cách bàn bạc của Điều thiếu gần như như là hai quốc gia cùng hùn sức mà tạo nên một công ty trong đó phí đầu tư gần như là Thái Nguyên ra cả, Phổ là cung cấp công nghệ ban đầu, hệ thống các nhà khoa học cộng thêm công nhân chất lượng cao. Về phần Thái Nguyên cũng sẽ sớm nhất đưa qua Phổ một số lượng lớn kĩ sư cộng thêm công nhân. Nhưng thực ra ai cũng biết số nhân viên Thái Nguyên qua Phổ chỉ là để học hỏi kĩ thuật mà thôi. Nếu tính ra thì Phổ chẳng có gì thua thiệt vì vốn đầu tư toàn là của Thái Nguyên cả. Tất nhiên khi nghiên cứu thành công thì cả Thái Nguyên và Phổ đều có quyền sở hữu công nghệ nói trên và sản phẩm là ưu tiên cung cấp cho hai bên với tỉ lệ chia đều.

Nhìn thì có vẻ Thái Nguyên quá thua thiệt nhưng thực sự không phải như vậy. Thái Nguyên có tiền do buôn bán heroin có ý tưởng của Điều thiếu nhưng lại không đủ đội ngũ khoa học chất lượng cao cũng như các công nghệ sở tốt nhất. Nếu để cho Thái Nguyên tự nghiên cứu thì không biết đến mùa nào mới có thể thành công cho được. Mà kể cả có thành công thì Điều thiếu cũng không thể nào con mẹ nó sản xuất với số lượng lớn những sản phẩm kia.

Đừng có nghĩ ý tưởng của Điều thiếu là cao siêu, hán chỉ là nắm được nguyên lý, lý thuyết cơ bản mà thôi, muốn hiện thực hóa các ý tưởng trên mà không có một đội ngũ khoa học gia thực sự mạnh mẽ thì quên luôn đi.

- Quả thật nếu những động cơ trên cộng thêm triết lý tấn công bằng thuyền nhỏ bọc thép dày tốc độ cao, cộng thêm những quả ngư lôi thì chúng ta phải thay đổi rất nhiều về dự án đóng chiến hạm thiết giáp. Nếu như xét một cách sơ bộ chưa qua kiểm chứng thì thiết giáp hạm dù to lớn bọc sắt dày cũng khó có thể an toàn trong lối đánh này. Vậy nên theo tôi nên ngưng lại việc đóng tiếp 2 thiết giáp hạm để chờ đợi kết quả dự án mới này.

Lúc này người Phổ sau khoản viện trợ đầu tư khổng lồ của Điều thiếu thì cũng đã đã đóng xong được chiếc thiết giáp hạm đầu tiên của bản thân. Họ đang có dự định đóng mới hai thiết giáp hạm nhưng vì có dự án của Điều thiếu khiến cho người Phổ bắt đầu đánh giá lại sức mạnh thực sự của thiết giáp hạm. Bên cạnh đó họ dừng việc đóng thiết giáp hạm mới cũng là vì chờ đợi động cơ mới. Với một động cơ mạnh mẽ hơn động cơ cũ từ 10-12 lần nếu cùng kích thước thì chẳng tội gì họ muốn dùng động cơ cũ yếu bèo cho thiết giáp hạm. Nhưng cũng chính vì thay đổi động cơ nên sẽ dẫn đến thay đổi rất nhiều về thiết kế của chiến hạm. Việc dừng lại là bắt buộc.

- Vấn đề lúc này là chúng ta nghĩ sao về đòi hỏi của phía Thái Nguyên. Những điều khoản họ đưa ra cực kỳ hào phóng khiến tôi không có lý do nào để không tin họ có suy nghĩ khác.

Wilhelm I cũng khá thận trọng, yêu cầu của Điều thiếu không quá cao trong phi vụ làm ăn, hợp tác này lại khiến cho người Phổ suy nghĩ. Không đến mức nghi ngờ hoàn toàn động cơ của Điều thiếu nhưng thắc mắc là có đấy.

- Thừa bệ hạ, vấn đề này không khó giải thích. Quan hệ giữa Vương quốc Thái Nguyên và đế quốc Đại Nam là một vấn đề, dường như là vương quốc mạnh hơn đế quốc nên sinh mâu thuẫn. Lúc này lại có Pháp quốc đang đánh vào Đại Nam quốc mà lại mằm kẹt giữa hai thế lực trên. Có lẽ chính vì lý do này mà vị thủ tướng kia mới muốn có một đồng minh thực sự tại Châu Âu. Nói cho cùng thì chúng ta và Pháp cũng là tử thù, không sớm thì muộn sẽ xảy ra va chạm trực tiếp. Người Thái Nguyên muốn mạnh lên nhanh chóng nên muốn dựa vào đội ngũ khoa học của chúng ta cũng như công nghệ của chúng ta để phát triển công nghệ mới. Tất nhiên họ cũng muốn đồng minh như chúng ta mạnh lên nhanh chóng, nếu như vậy đồng nghĩa đã tâm của chúng ta sẽ bành trướng nhanh hơn và một cuộc chiến với Pháp sẽ sớm diễn ra hơn. . .

Nếu Điều thiếu có mặt lúc này tại đây mà nghe được những nhận xét của Bismarck thì quả thật là phải ngả mũ kính phục. Vị thủ tướng Phổ này dường như đã nói đúng đến 80% sự việc cũng như mục đích của Điều thiếu lúc này. Quả thật không thể nào phủ nhận sự nhạy cảm chính trị của vị thủ tướng lão thành này, việc ông ta có thể đưa Phổ quốc thống nhất liên bang Đức, sau đó đánh nam dẹp bắc được thật sự là có lý do của nó.

- Bismarck, ông nghĩ sao về một cuộc hôn nhân chính trị?

Wilhelm I đưa ra một câu hỏi có phần hơi ngoài lề một chút. Ý tứ của ông rất rõ ràng có nghĩa là muốn níu kéo một minh hữu hùng mạnh, tiềm năng bằng một cuộc hôn nhân chính trị. Điều này khá phổ biến tại Châu Âu cát cứ phân quyền. Các cuộc hôn nhân chính trị xảy ra như cơm bữa vậy. Hôn nhân chính trị cũng có một điểm hay, đó chính là nếu như chuyện này thành công thì việc hợp tác phát triển các công nghệ mới sẽ còn kéo dài hơn. Ngay cả khi Thái Nguyên có được

năng lượng tự mình sản xuất, nghiên cứu mà không cần dựa vào Phổ thì sự hợp tác vẫn có thể kéo dài.

Cả Wilhelm I và Bismarck đều nhạy cảm mà biết được rằng những ý tưởng vượt thời đại của Điều thiếu sẽ không dừng ở đây. Lúc này vì Pháp tấn công Đại Nam quá mạnh nên Phổ mới nhận được lợi lộc như vậy. Nhưng nếu như chiến tranh Pháp- Đại Nam kết thúc thì tương lai sẽ ra sao. Thái Nguyên sẽ tự mình phát triển công nghệ dựa trên nền tảng đạt được sau khi hợp tác với Phổ, hay Thái Nguyên sẽ tìm đồ tác chiến lược tốt hơn lại là một câu hỏi mang tính thực tế cao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Đính hôn

Vấn đề đặt ra tiếp theo đó chính là việc nhập tịch của Điều thiếu vào Phổ quốc hay nói đúng hơn là ý đồ nhập tịch của Điều thiếu vào Liên bang Đức. Tất nhiên vấn đề này không quá lớn nếu như Điều thiếu không có gợi ý nhỏ nhỏ về việc hấn muốn là lãnh chúa một phương chứ không phải là một chức quý tộc hữu danh vô thực. Đây quả thực là một vấn đề hết sức nhạy cảm và chưa có tiền lệ.

Những người ngoại quốc được phong quý tộc, tước vị theo lối ngoại giao với một chức danh mang tính biểu tượng thì không hiếm. Nhưng một người thực sự được phong tước vị có thêm lãnh thổ quản lý là một chuyện cực kì khó khăn. Tất nhiên Wilhelm I muốn dùng cách thông hôn để thực hiện ý đồ đáp ứng nguyện vọng của Điều thiếu. Chuyện này nếu không có thông hôn thì sẽ gặp rất nhiều cản trở. Nhưng nếu Điều thiếu có thông hôn với hoàng gia hay với quý tộc Phổ thì chuyện phong tước cùng đất phong lại không còn quá phức tạp. Tất nhiên thông hôn với ai thì lại là vấn đề cần bàn luận kĩ.

Lựa chọn thì có nhiều, ngay cả Wilhelm I lẫn Bismarck đều có thể đồng ý mỗi thông hôn này. Nhưng có một việc cực kì khúc mắc đó là Điều thiếu quá hùng mạnh. Một người như Điều thiếu nếu như mang dị tâm thì cả quốc gia sẽ bị lay động ngay lập tức. Lấy ví dụ nếu như Điều thiếu kết hôn cùng Luise thì hậu nhân của Điều thiếu có thể mang họ Trần, nhưng cũng có thể mang họ mẹ là von Hohenzollern. Nếu như là hậu nhân của Điều thiếu là con trai mà lại mang họ von Hohenzollern thì tên này hoàn toàn có tư cách thừa kế hợp pháp ngai vàng của nước Phổ. Mà với sự hùng mạnh đến rồi tung rồi mù của Điều thiếu thì chẳng có thể đảm bảo hấn không ủng hộ con trai mình đăng vị. Tương tự đối với Bismarck nếu Điều thiếu muốn thì hoàn toàn có thể dùng con trai hấn tranh chấp quyền thừa kế vùng đất phong của Otto von Bismarck. Không ai trong hai người muốn điều này xảy ra cả. Nhưng với địa vị của Điều thiếu thì con gái công tước hay bá tước dường như vẫn chưa đủ tầm. Chính sự việc này dẫn đến sự đắn đo của hai người.

Buổi làm việc thứ hai giữa hai bên Thái Nguyên – Phổ diễn ra nhanh chóng hơn, vì thông qua lúc hơi chập chững tiếp xúc lúc ban đầu thì ngày hôm nay bàn chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Người Đức có một ưu điểm đó là thẳng thắn. Wilhelm I và Bismarck chấp nhận đề nghị sự hợp tác sâu đến không thể sâu hơn được nữa. Nhưng đồng thời với đó họ cũng bày tỏ thẳng thắn mối quan ngại của bản thân về chuyện thừa kế của hậu nhân Điều thiếu nếu có chuyện thông hôn.

Điều thiếu nghe xong cũng giật mình, hấn kiểm một con đường lui cho bản thân và gia tộc mà thôi. Nhưng không ngờ quy tắc quý tộc Châu Âu còn nghiêm ngặt hơn của Đông Á. Chính vì lý do này nên sự thông hôn phải là bắt buộc mới có thể đạt được mục đích trên.

Không còn cách nào khác dĩ nhiên Điều thiếu phải đồng ý với một cuộc hôn nhân chính trị không có tình yêu. Vì loại bỏ mối nghi ngờ cho hoàng gia Phổ quốc nên cuối cùng Điều thiếu phải đính hôn cùng Maria von Bismarck con gái của thủ tướng Phổ Otto von Bismarck. Nhưng kèm theo đó còn có một bản hiệp nghị gồm nhiều điều liên quan đến hôn nhân và thừa kế.

Thứ nhất Maria phải trở thành vợ chính thức và hợp pháp của Điều thiếu. Đám cưới của hai người phải được chúc phúc và tổ chức theo nghi lễ thiên chúa giáo đạo tin lành. Thứ hai con cái của Điều thiếu và Maria không được mang họ mẹ và hậu nhân của Điều thiếu không có quyền thừa kế xứ Sachsen của gia tộc Bismarck với mọi trường hợp.

Việc kí kết bản hiệp ước này có thể nhìn thì đang ép uổng Điều thiếu nhưng thực ra nói đi cũng phải nói lại. Người ta chấp nhận ném ra con gái của mình, mà thân phận địa vị lại là thủ tướng Phổ quốc hùng mạnh nên cũng không có gì là quá đáng khi họ cần một chút đảm bảo. Còn việc không tham gia tranh dành thừa kế, đất phong nhà Bismarck thì Điều thiếu mới không cần dấy. Hấn còn cả một giải đất Ba Tư còn chưa có thời gian đi tiếp nhận kia kìa.

Sau lễ đính hôn tất nhiên sẽ là việc công bố đất phong và danh hiệu Nam tước quý tộc của Điều thiếu rồi. Thật ra Nam tước là hơi có bé một chút, nhưng Điều thiếu cũng hiểu nỗi khó khăn của hai vị Wilhelm I lẫn Bismarck. Để thiết kế một chức Nam tước này mà đến con gái cùng họ cũng ném ra được rồi. Nếu muốn phong tước cao hơn thì sức cản của giới quý tộc Phổ là cao lắm.

Đừng thấy Nam tước ở Châu Âu nhỏ bé chỉ bằng một bá tước hộ nhỏ nhỏ ở Châu Á mà nhảm. Nam tước có đất phong tại Châu Âu có quyền lực tuyệt đối với đất phong của mình. Tự thiết lập quân đội, tự thiết lập luật lệ, hành chính, thuế má. Liên Bang Đức chính là điển hình với một loạt các quý tộc tự quản lý đất phong của mình góp lại với nhau thành một liên bang lỏng lẻo như vậy.

Tất nhiên Nam tước, Bá tước, Công tước phải thế nguyện trung thành cùng quốc vương và có trách nhiệm hỗ trợ quân đội đóng góp quân đội cho Vương quốc nếu có lời kêu gọi từ quốc vương. Thêm vào đó họ phải đóng một số thuế không nhỏ cho Vương quốc.

Theo dự kiến thì Điều thiếu sẽ được phong là Nam tước xứ Wietze đây là một vùng đất nhỏ phía Tây bắc của liên bang Đức. Wietze là vùng đất tranh chấp bấy lâu nay vì dòng họ von Puttkamer không có người thừa kế. Chính điều này dẫn đến tranh chấp toi bời giữa Phổ và Công quốc Lower Saxony. Cuộc tranh chấp này càng trở nên kịch liệt hơn khi mà Georg Christian Konrad Hunäus đã tìm thấy một lượng dầu mỏ đáng kể trong khi khoan cho than non ở Wietze vào năm 1860. Ý đồ của Wilhelm I lẫn Bismarck là chúng tôi đã lấy danh nghĩa vương quốc giao đất phong cho anh. Đây là một bổ nhiệm hợp pháp. Còn chuyện anh có lấy được Wietze về tay mình hay không thì chúng tôi không quan tâm cho lắm. Thật ra Wilhelm I lẫn Bismarck là muốn thử năng lực của Điều thiếu mà thôi.

Thông tin về buổi lễ đính hôn giữa Trần Quang Điều cùng Maria von Bismarck đã được thông báo đi khắp nơi. Tất nhiên buổi lễ đính hôn này sẽ được tổ chức tại Berlin nơi mà tất cả mọi người trong giới quý tộc đều có thể tham dự và chứng kiến. Đây là một sự kiện kết nối Á – Âu cực kì mới mẻ và hết sức đặc biệt. Nó

đặt nền móng rất vững chắc cho đôi bên trong quá trình hợp tác lâu dài.

Tất nhiên khi hôn nhân chính trị đã thỏa thuận thì dự án nghiên cứu mới cũng được tiến hành. Với tổng mức đầu tư lên tới 7 triệu £ trong vòng hai năm thì gần 100 nhà khoa học cùng các dây truyền máy móc cần thiết, thợ máy, nguyên vật liệu được ùn ùn vận chuyển về Berlin ngoại ô một khu vực bí mật. Nơi này sẽ là tổng hành dinh nghiên cứu những công nghệ tối mật của Phổ cũng như Thái Nguyên lúc này.

Hiệu suất làm việc của người Đức thì Điều thiếu cực kì hài lòng. Còn tới hơn 15 ngày mới tới ngày Điều thiếu đính hôn cùng Maria nhưng các nhà khoa học hàng đầu đã tập trung về cơ sở trên để cùng bắt tay nghiên cứu cùng Điều thiếu.

Hàng mẫu thu nhỏ của Turbine khí do Vạn Ninh chế tác vội vã đã được lôi ra nghiên cứu một các khoa học và quy củ nhất. Phải nói một điều đó là đội ngũ các nhà khoa học vật lý Đức lúc này quá sức khủng bố. Thứ mà Điều thiếu đưa ra cho họ là khái niệm mơ hồ về một turbine hơi phản lực với nhiều tầng hoạt động nhưng chỉ từ chiếc mô hình không có thông qua tính toán này lại đủ gợi mở cho họ một chân trời hoàn toàn mới. Phải nói được rằng những người khoa học gia này chỉ thiếu về ý tưởng ban đầu của loại động cơ trên mà thôi, khi đã có hiện thực bày ra trước mắt thì họ lại coi đó chỉ còn là thách thức về mặt kĩ thuật mà thôi.

Thật ra khái niệm là Điều thiếu rất mơ hồ. Hẳn chỉ biết được các turbine thời hiện đại luôn có cấu tạo nhất trí là nhiều tầng cánh quạt đồng trục trên một rotor với chế độ nở dần để tận dụng khả năng nở của khối hơi nước đi qua. Mỗi một cụm cánh quạt từ nhỏ tới lớn này được xếp vào nhau tại thành một “tầng”. Mà trên một trục rotor có thể lắp nhiều “tầng” khác nhau để tăng công suất cho động cơ. Ví như một rotor có nhiều “tầng” mỗi “tầng” lại chứa một dãy cánh quạt và được cung cấp năng lượng hơi nước từ các ống phun riêng biệt thì rõ ràng là công suất mạnh hơn cả mấy chục lần loại động cơ turbine một lớp cánh quạt lúc này. Và theo như đo đạc của các nhà khoa học thì nếu cùng thể tích với động cơ piston hơi nước họ có thể tự tin nâng công suất lên cao hơn gấp 20-30 lần. Đây là con số mà ngay cả đến Điều thiếu cũng bất tỉnh nhân sự khi nghe thấy. Đó chính là điểm khác biệt, Điều thiếu chỉ có thể dựa vào kiến thức nửa mùa của kiếp trước mà định tính công suất cùng thể tích của turbin cao hơn piston từ 10-15 lần mà thôi.

Nhưng thực tế theo sự tính toán của các nhà khoa học Đức thì công suất có thể chênh lệch gấp hàng chục lần chứ không phải chỉ là mười mấy lần. Có được sự khác biệt này vì các nhà khoa học đã ngồi xuống cùng tính toán lại góc độ phun của dòng hơi nước mà cấu tạo nghiêng hay mặt lõm của cánh quạt để tối ưu hóa công suất Turbine.

Tất nhiên đây chỉ là nhận định sơ bộ ban đầu vì các nhà khoa học còn ngồi lại để cùng nhau tiếp tục giải các bài toán về vector lực để đưa đến một cấu trúc hoàn hảo nhất. Nhưng câu trả lời chính xác của họ cho Điều thiếu cũng như Wilhelm I và Bismarck đó là nếu muốn một động cơ cùng thể tích mà với động cơ piston mà có công suất gấp 20 lần thì họ cũng chẳng cần nghiên cứu gì nhiều. Con số mà nhóm khoa học gia điên cuồng này muốn đạt đến là 45 lần. Đây là một sự điên cuồng cực đại.

Wilhelm I và Bismarck nghe thấy con số 20 lần cũng gần như choáng sập chết mất rồi. Ví như một cỗ máy hơi nước cho thiết giáp hạm lúc này chỉ loanh quanh tầm 800 mã lực, nhưng nếu bỏ đi cùng thể tích thì không phải là 16k mã lực sao? Cái này thì có thể lắp thêm bao nhiêu pháo, thêm bao nhiêu thiết giáp mà không cần buồm vẫn có thể chạy băng băng.

Nhưng Điều thiếu lại lắc lắc cái đầu. Hẳn phải đánh động lại các nhà khoa học này.

- Thừa các vị khoa học gia đáng kính, việc cần thiết lúc này của chúng ta là nghiên cứu về hiệu năng sử dụng nhiệt lượng của động cơ turbine giảm xuống thấp nhất chứ không phải nâng công suất cực đại lên cao nhất....

Tất cả đều ngơ ngời, không phải công suất càng cao càng tốt sao, có rá nhiều người bất mãn với kiểu ném shit hội nghị của Điều thiếu nhưng họ vẫn cố kiên trì lắng nghe.

- Chiến hạm với công suất tăng 20 lần là quá đủ, quan trọng là lúc này hiệu năng sử dụng năng lượng của Turbine đang thấp. Nếu như chúng ta không cải tiến được vấn đề này thì lượng than cần cho cùng một chuyến đi của chiến hạm sẽ tăng lên đến hơn 20 lần. Lúc này chúng ta phải cân đối giữa công suất, hiệu năng, trọng tải thuyền để có thể đưa ra được một loại chiến hạm có thể chạy đường dài, cùng các loại chiến hạm hoạt động tầm ngắn. Tất nhiên tôi biết các vị sẽ dùng phương pháp đóng mở các van cho từng “tầng” cánh quạt để giảm độ thất thoát nhiên liệu khi thuyền không có ở chế độ tăng tốc... Nhưng tôi vẫn nhắc lại. Các động cơ cho chiến hạm trong mục tiêu ngắn hạn là tăng hiệu năng, còn các động cơ trên bộ cho nhà xưởng, máy phát điện thì yêu cầu trú trọng thêm vào cả hiệu năng và công suất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Bi kịch

Một câu nói của Điều thiếu đánh thức tất cả mọi người lại, thật ra Điều thiếu nói hơi quá một chút, nhưng các nhà khoa học ở đây là ai. Họ chính là các bộ não siêu khủng. Những người này chính là siêu máy tính trong thời điểm này đây.

Nói về định luật nhiệt động lực học, và định luật bảo toàn năng lượng thì khi di chuyển hai điểm giống nhau, cùng điều kiện môi trường thích hợp thì động cơ turbine hay động cơ piston đều tiêu thụ một lượng than đá như nhau mà thôi. Nhưng vấn đề là chiến hạm mới với dự tính lắp turbine sẽ không có cánh buồm, vậy thì động cơ turbine sẽ phải gánh thêm 30% - 50% động năng của cánh buồm. Tiếp theo hiệu suất sử dụng nhiệt lượng của các động cơ turbine chỉ đang bằng 65-75% so với động cơ piston. Lại thêm mấy ông tướng Đức lại muốn nâng thêm độ dày lớp thiết giáp. Cộng lại trọng lượng chiến hạm sẽ phải tăng thêm một đoạn.

Lượng than đá phait trở ít nhất cũng tăng lên 3-4 lần so với chiến hạm cũ, lại thêm bỏ đi 3 cột buồm nhưng con bà nó lại tăng thêm một đồng thiết giáp thì trọng lượng thực tế của chiến hạm sẽ rất lớn. Chính vì đó lượng than chắc chắn phải gaaso 4 lần. Nếu như vậy thì tốc độ di chuyển lại chậm đi, kéo theo rất nhiều hệ

lực. Việc cần bây giờ là cân bằng lại tất cả thể đưa ra được một mẫu động cơ với hiệu suất sử dụng nhiên liệu tốt hơn. Và nên cân bằng lại kích thước, cũng như độ dày của thiết giáp, cân bằng giữ tải trọng, lực giãn nước, công suất động cơ, lượng than cố định, khoảng cách hoạt động v.v... Cầm đầu vào tăng công suất lại không phải con đường chính xác cho chiến Hạm

Một câu nói của Điều thiếu làm tất cả bưng tỉnh ra khiến cho cả Wilhelm I và Bismarck lẫn đội ngũ nhà khoa học trở nên khiếp sợ vô cùng. Vì những gì Điều thiếu nói đều là trọng điểm rất quan trọng trong việc phát triển chiến Hạm thế hệ mới. Tất cả như toát mồ hôi hột, chỉ một chút nữa họ đã đi nhầm con đường, tất nhiên sau đó sẽ rất dễ khắc phục bằng cách nghiên cứu trở lại và thay đổi cho đúng đường. Nhưng việc như vậy sẽ tốn thời gian và công sức đến mức độ nào thì không ai có thể biết nổi. Vô hình chung những nhắc nhở của Điều thiếu đã tiết kiệm được quá nhiều công sức của họ.

Nhưng khi nói đến thiết giáp kế hoạch tăng trọng lượng tấm sắt của người Đức thì Điều thiếu lại hơi ngần ngại. Mặc cho đám khoa học gia đang hưng phấn bưng bưng cảm ơn rồi rít sự nhắc nhở của Điều thiếu sau đó rũ nhau đi bắt tay vào thử nghiệm tính toán, đồng chí Điều đang đắm chìm trong một khoảng khắc kì diệu. Hắn cảm thấy như mình cũng đang đi nhầm đường, liệu phát triển các chiến hạm động cơ trước là đúng hay sai?

- Khoan đã, mọi người ngưng lại nghiên cứu, cho tôi một ngày suy nghĩ lại đã.

Điều thiếu vút lại một câu nói không đầu không đuôi mà lao vào trong phòng làm việc của riêng bản thân tại khu vực nghiên cứu mà bắt đầu viết lách, gạch gạch xóa xóa... Nói chung là lần lúc này điên cuồng không khác các nhà khoa học là bao. Các nhà khoa học ở khu căn cứ tuyệt mật này thì thấy đó là bình thường, bởi vì bình thường thì họ cũng toàn như vậy mà. Họ nhìn thấy Điều thiếu điên cuồng như vậy thì càng thấy thân thiết hơn, đây mới là đồng chí của họ mà không phải mấy tên quý tộc chỉ biết bỏ tiền rồi vênh râu nói mò.

Wilhelm I và Bismarck thì há hốc mồm ngạc nhiên, họ không biết được Điều thiếu còn có thêm một mặt này. Vẫn biết Điều thiếu có lẽ còn có một bộ não của “nhà phát minh” nhưng họ không thể tưởng tượng được mức độ của nó lại điên cuồng đến vậy. Wilhelm I quay ra gạt đầu đồng cảm cùng Bismarck, ý nói là xin chia buồn cùng ông bạn, đảm bảo con gái ông mà cưới tên này thì đừng bao giờ mong có được hạnh phúc. Một người vừa là thủ lĩnh của quốc gia với chức danh thủ tướng, lại là một tướng quân trịnh chiến xa trường, lại kiêm luôn nhà khoa học thì lấy đâu ra thời gian cho gia đình. Bằng chứng đơn giản nhất là đã 3 tuần từ khi hiệp nghị kí kết vậy mà vị thủ tướng người Á châu này chưa từng gặp vị hôn thê tương lai một lần. Hắn không lu bù trong việc trưng binh đánh xứ Wietze thì cũng vui đầu cùng các nhà khoa học nơi này. Nói chung là tại hoàng cung Berlin có hai người con gái đang dùng nước mắt lau mặt. Một người là người chiến thắng trong cuộc chiến chiếm hữu Điều thiếu, một người là kẻ thất bại nhưng lúc này vì lí do trái phải nào đó mà cả hai đều đang úp mặt trong phòng mà khóc hu hu cả rồi.

Luise khóc thì đúng rồi, Điều thiếu đánh giá hơi thấp về ảnh hưởng của một “nụ hôn ban mai” và một “điệu khiêu vũ dưới trăng”. Nói chung hai sự kiện này đã gây nên sự rung động rất lớn trong tâm hồn một cô gái trẻ lãng mạn. Nó không đến mức khắc cốt ghi tâm không thể quên nhưng trong thời gian ngắn thì dư âm của nó là rất lớn đấy. Nhất là khi tin Điều thiếu đính hôn cùng Maria như một con dao khoét sâu vào trái tim bé bỏng của cô gái trẻ. Nói như thế nào nhỉ, nếu như người đính hôn là Luise thì chắc gì nàng đã hạnh phúc thực sự. Từ rung động đến tình yêu sau đó là hôn nhân sống cùng nhau là một quá trình xa lắm. Nhưng trong hoàn cảnh người đính hôn cùng Điều thiếu là người khác thì những kí ức sẽ luôn ủa về không ngừng. Cảm giác nụ hôn kia, cảm giác trong vòng tay người đàn ông kia lướt dưới ánh trăng ngày càng rõ ràng hơn, chân thực hơn. Cảm xúc của con người đôi khi là khó có thể lý giải theo khoa học cho được. Càng đắm chìm trong kí ức thì Luise sẽ càng đắm chìm trong mộng cảnh đó và nàng sẽ càng thêm gục ngã trong một thứ ngộ nhận tình yêu mà thôi.

Về Maria thì nàng không có nhiều “kí ức” cùng Điều thiếu. Sinh ra trong một gia đình quý tộc lớn như Bismarck thì số phận nàng với một cuộc hôn nhân chính trị đã gần như được định sẵn. Chính vì lý do này nàng cũng hứng hờ đón nhận cuộc hôn nhân này mà thôi. Nhưng xét cho cùng thì Maria không miễn cưỡng cho lắm, vì xét ra nàng cũng đã tiếp xúc với Điều thiếu rồi. Một người thanh niên Á Đông với vẻ điển trai khác lạ và cuốn hút, nếu nói về bề ngoài thì Điều thiếu trong mắt của Maria phải được trên 8 điểm. Thêm vào đó cả hai cũng có những phút lãng mạn trong điệu nhảy hoàn hảo, đây có lẽ là một khởi đầu tốt cho mối quan hệ. Nếu xét về địa vị thì Điều thiếu lại không có gì để chê, 18 tuổi đã là thủ tướng của một vương quốc, bên cạnh đó còn là thế tử của quốc gia này. Mà nếu nói về tiền bạc thì Điều thiếu có thể vỗ ngực đi ngang tại nước Phổ hay cả Châu Âu nếu xét về mặt cá nhân đó.

Nói như vậy thì Maria phải có chút vui về chứ, nhưng lúc này Maria lại đang đóng chặt cửa phòng mà lấy nước mắt rửa mặt. Đã ba tuần từ ngày công bố tin tức sẽ đính hôn nhưng đến cái bóng lưng của vị hôn thê nàng cũng còn chưa thấy chứ đừng nói là gặp mặt. Không có các cuộc đi săn cùng nhau, không có dự dạ tiệc cùng nhau, đến cả đi dạo vài bước cùng nhau cũng không có đấy.

Nhưng sự việc chưa dừng ở đó, việc Điều thiếu đi dạo cùng Luise và hôn nàng tại lâu đài Brandenburg, sau đó lại là vụ Điều thiếu nhảy ra khỏi ban công trốn dạ tiệc mà khiêu vũ dưới trăng cùng Luise không phải bí mật gì. Các cảnh vệ Phổ là thấy hết, nhưng những lúc đó họ không can thiệp mà thôi, chức năng của họ là bảo vệ cảnh giới mà không phải là tham gia vào chuyện tình cảm rắc rối của giới quý tộc.

Nhưng 3 tuần Điều thiếu không gặp lại gây nên không ít tin đồn thất thiệt. Không biết tên cảnh vệ miệng rộng nào lại lộ ra các sự kiện trên. Một đồng năm, năm đồng mười, mà mười thì có thể nhân lên cả vạn. mà chuyện qua miệng nhiều người thì các phiên bản sẽ được thay đổi rất nhiều. Scandal ái tình của giới quý tộc luôn là đề tài mà mọi người thời này rất quan tâm. Trong cái thời buổi mà không có tivi, internet giải trí thì các scandal loại này sẽ nóng bỏng còn hơn cả tin Pháp – Phổ sắp đánh nhau. Đến độ sau ba tuần đã có những bài thơ miêu tả sinh động về scandal trên. Mà một số đoàn kịch dân gian còn đang dự tính dựng rạp diễn về đoạn tình cảm xôn xao giới quý tộc này.

Không biết có tên nào đó còn thối mồm đến độ còn biên thêm được chuyện Điều thiếu và Luise đã cùng ở cùng nhau qua đêm sau điệu khiêu vũ dưới trăng. Tiếp theo hai người vẫn liên tục lên lút gặp nhau mỗi đêm. Vị thủ tướng, thái tử Đông Á điển trai kia mê mẩn Luise đến độ không rời xa được khiến cho hắn bỏ bê hoàn toàn vị hôn phu tương lai là Maria. Điển nhất lại có tin đồn vị thái tử Đông Á có sở thích đó là các cô gái cao gầy không ngực lớn. Đây chính là con mẹ nó đặc điểm của Luise, còn Maria với ngực lớn, mông cong eo thon nhưng hơi thấp thì không phải khẩu vị của vị Á Châu thái tử này.

Cuối cùng thì các vở kịch mang tính bi thương hết sức đã dựng lên, phiên bản thì có rất nhiều. Các nhân vật trong vở kịch được đặt tên khác đi nhưng ai cũng nhìn con mẹ nó ra là nói về ai. Những vở bi kịch tình cảm suốt suốt với mối tình tay ba. Thái tử, Công chúa, Tiểu thư quý tộc. Quan trọng nhất là họ chọn diễn viên với vẻ bề ngoài cực kì chất lượng, khiến cho các khán giả chỉ cần nhìn sẽ nhận ra ngay mà không cần giới thiệu.

Tất nhiên các cây bút thiên tài tô vẽ nên kịch dựng lên còn lãng mạn gấp mấy lần sự thật, nào là đi dạo tâm sự rồi nụ hôn đắm đuối, khiêu vũ dưới trăng. Rồi những đêm hẹn hò leo vách của vị thái tử Đông Á. Rồi cả việc Điều thiếu gặp gỡ Maria trong dạ tiệc cũng được kịch hóa một cách con mẹ nó quá lãng mạn. Ai bảo người Đức cứng nhắc, hãy nhìn trí tưởng tượng của họ về tình yêu bát nháo kia mà xem thì hiểu. Họ cứng nhắc nhưng không thiếu lãng mạn.

Tất nhiên cao trào là lúc mà những nhân vật như thủ tướng, đức Vua ép hôn vị thái tử Đông Á kia cho tiểu thư quý tộc gia tộc thủ tướng. Tất nhiên để hợp lý hóa tình tiết trên không ngờ con mẹ mấy nhà đạo diễn còn lôi ra được Vị quốc vương Đông Á (Trần Quang Cán) cũng muốn vị thái tử kết hôn cùng tiểu thư quý tộc.

Cuối cùng những nhân vật ác chia rẽ tình yêu và kết hợp linh tinh đôi trẻ lại đồ lên đầu hai vị quốc vương và một vị thủ tướng già. Lỗi không phải là của ba người trẻ tuổi, họ chỉ là những con thuyền nhỏ long đong trong sóng lớn mà không tự chủ được thôi. Rồi những cánh công chúa nước mắt tràn ly nồng nàn gặp gỡ vị thái tử Đông Á vì họ biết thời gian của mình không còn dài. Rồi cảnh tiểu thư quý tộc lặng lẽ cô đơn đau khổ một mình. Quả thật các vở kịch này đã con mẹ nó gây nên sự đồng cảm mac lv cho ba người trẻ tuổi. Chúng đã cướp đi không ít nước mắt của người xem, cuối cùng thì người xem chia làm hai phe, một ủng hộ công chúa, một ủng hộ tiểu thư quý tộc, nhưng họ có một nhất trí đó là phản đối 2 vị quốc vương cùng vị tướng già một cách kịch liệt nhất.

Điều thiếu đằm chìm trong căn cứ bí mật nghiên cứu công nghệ nên không biết chuyện này nhưng ngoại giới đã loạn con mẹ nó lên hết tời.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Nhà máy điện vẫn là trước tiên

Tình hình ngoại giới các tin đồn nhảm loạn hết cả lên, cả hai cô gái đang dùng nước mắt lau mặt, liệu hai người phụ thân là vua phổ Wilhelm I và thủ tướng Otto von Bismarck nào có thể không hay biết. Mặc dù vẫn biết sống trong hoàng gia và quý tộc gia đình thường có những việc bản thân cũng bắt đầu đi. Nhưng nếu nói họ là lạnh lùng vô cảm là không đúng. Wilhelm I có chút hối hận, nếu biết được tình cảm của con gái cùng các sự kiện giữa hai người trẻ tuổi thì ông đã đồng ý cho Điều thiếu và Luise cho xong. Wilhelm I không thể ngờ Điều thiếu có thể khẳng khái mà khí vào hiệp định không tranh dành quyền thừa kế như vậy. Nhưng đã quyết định rồi thì lúc này thay đổi là không thể, ông chỉ biết tìm cách bù đắp an ủi cho Luise thôi.

Về phía thủ tướng Otto thì cũng không mấy khác, ông ta rất quan ngại về tương lai hạnh phúc của con gái. Về nhan sắc cũng như sự hiểu biết của cô con gái này thì ông rất tự tin. Nhưng vấn đề lại nằm ở tính cách của Điều thiếu. Một người chỉ biết đến công việc, một vị hôn thê như hoa như ngọc ngay bên mình mà hần không hề để ý đến trong ba tuần. Bên cạnh đó tên này chỉ lẫn lộn với súng ống để tổ chức quân đội của mình, sau đó là vùng vẫy trong đồng tài liệu, giấy tờ cùng máy móc cơ khí cùng các nhà khoa học gia điên cuồng. Một vị con rể như vậy liệu có mang được hạnh phúc cho con gái của Otto không thì là một câu hỏi khó trả lời. Lúc này lại thêm tin đồn về Điều thiếu và Luise khiến cho vị thủ tướng già rất đau đầu, sự việc này có thể tin đây vì không có lừa thì sao có khói cho được. Nhưng cũng bắt lức như Wilhelm I, sự việc đã công bố rồi, muốn thay đổi thì thanh danh của hai gia tộc Wilhelm I và Otto sẽ thối như shit và làm trò cười cho cả quý tộc Châu Âu.

Cách thay đổi thì không được, nhưng bổ cứu thì có, Otto muốn bồi dưỡng tình cảm cho hai người trẻ một chút nếu không thì đến bữa tiệc đính hôn sắp tới sẽ rất khó coi.

Cộc cộc, Điều thiếu ngẩng đầu lên, không ngờ hần đã dặn thật kĩ là không thể làm phiền hần lúc đang suy nghĩ và lập kế hoạch mới. Thật không biết ai còn có cái gan làm phiền hần như vậy.

- Điều thủ tướng, tôi là Otto liệu tôi có thể vào không?

Hóa ra là vị nhạc phụ tương lai, quả thật vị này có cái tư cách làm phiền hần đấy. Điều thiếu cười khổ mà bỏ cây bút dưới tay xuống, sắp xếp lại những tờ giấy lộn xộn trên bàn lại. Sau đó đứng lên đi mở cửa một cách từ từ.

- Xin mời ngài vào, xin lỗi nơi này hơi có chút lộn xộn.

Otto von Bismarck nhìn qua căn phòng lộn xộn một cách thực sự, không phải lộn xộn theo kiểu sách vở giấy tờ ném tung tóe mà là các ghi chú bằng ngôn ngữ Phương Đông với kí tự abc khắp nơi trong căn phòng. Otto von Bismarck cũng gật đầu tán thưởng, một người trẻ tuổi có thể trấn tĩnh làm một công việc nhảm chán với khối lượng kinh người như vậy thì quả thật không dễ chút nào. Nếu để so sánh thì lúc cùng độ tuổi thì Otto cũng không thể được một nửa kiên nhẫn như vậy. Otto là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo, và rất nghiêm túc trong công việc, vậy nên nếu chỉ xét trên mặt chính sự thì ông quá ưng ý với vị con rể tương lai này đó.

- Mời ngài ngồi, thật ra tôi cũng đang muốn gặp ngài thủ tướng cùng bộ hạ để trình bày kế hoạch mới nhất của chúng ta. Có lẽ chúng ta phải thay đổi rất nhiều các tiến trình công nghệ.

Điều thiếu không đợi Bismarck nêu ra mục đích lão tới đây mà chính mình lại đề cập công việc trước. Otto cũng nhin lại chuyện nam nữ trai gái vấn đề của con gái ông mà tập trung lại. Vì ông biết những thứ Điều thiếu chuẩn bị nói rất quan trọng.

- Tôi xin lắng nghe đây.

Điều thiếu sắp xếp lại tài liệu bằng tiếng Đức mà hần biên soạn gần xong mà đưa cho Bismarck.

- Nói thật tôi cũng có tư tâm muốn giữ lại công nghệ độc quyền cho Thái Nguyên. Nhưng sự việc là chúng ta đã phát triển mối quan hệ đến mức khó có thể tin nên tôi sẽ phải điều chỉnh lại tất cả. Nói cuối cùng sau khi thành hôn với Maria thì trên ý khĩa tôi và ngài cũng là người nhà rồi. Mối quan hệ giữa hai quốc gia lại thêm một bước lớn tiến triển nên tôi cũng không muốn Phổ quốc đi đường vòng. ...

Điều thiếu lần này là trăn thành, các cộng cơ turbine là một phát kiến vĩ đại vượt qua thời đại, nhưng cũng vì chúng vượt qua thời đại nên chúng sẽ mang đến những hệ lụy kinh người. Hay nói thật chúng làm một cái hồ con mẹ nó bầy người kinh dị. Các cánh quạt cùng trục rotor của turbine sẽ chịu áp lực cao, độ mài mòn cũng như sự oxy hóa cực lớn từ hơi nước. Những cánh quạt này tuổi thọ sẽ cực ngắn với công nghệ thép lúc này, chế tạo ra các turbine là cái hồ lớn cho việc bảo

trì bảo dưỡng và nhanh chóng làm kiệt quệ sức lực kẻ nào sở hữu nó. Điều này là vì giới hạn công nghệ gây nên. Trong thời gian ngắn có lẽ chúng sẽ tạo ra sức bật kinh dị nhưng nếu không thể cải thiện chất lượng thép thì chúng lại là gánh nặng đến chết người.

Nghe ý kiến này của Điều thiếu thì Otto mồ hôi toát ra dòng dòng. Mọi người chỉ nghĩ đến hiệu quả của động cơ mà không hiểu về tổng quan cũng như hệ lụy của nó. Tất nhiên nếu như với tốc độ phát triển luyện kim của thời hiện tại thì tám 10 năm sau sẽ có thể xử lý vấn đề trên. Nhưng trong 10 năm đó Phổ quốc sẽ phải gồng mình mà bảo trì các động cơ mới đấy.

Nghĩ đến đây Otto cảm thấy may mắn vô cùng, ít nhất lúc này người Phổ đã chính thức có được sự trân thành của bộ não siêu “bảo bối” này rồi. Ông ta đang nghi ngờ liệu nếu không có mối hôn nhân chính trị kia thì liệu Điều thiếu có trân thành như lúc này hay không đây. Nói chung là có hay không ông không quan tâm nhất, nhưng ít nhất mối quan hệ sắp thông gia làm cho việc giao tiếp của Otto và người thanh niên “thiên tài” này thêm gần gũi hơn nhiều.

- Ý tưởng của tôi là bỏ qua hết về hiệu suất mà tập trung vào công suất để dựng lên một máy phát điện công suất khổng lồ nhất và thực hiện hồ quang điện công nghệ. Có lẽ ngài không hiểu về hồ quang điện nhưng tôi có thể giới thiệu qua như sau. Humphry Davy mô tả trong một bài báo năm 1801 về hiện tượng phóng điện qua hai tấm than carbon điện cực. Nhưng do dòng điện không đủ công suất, áp suất không đủ thấp, không đủ môi trường giàu oxi. Nhưng chúng ta sẽ dựng lên một nhà máy điện công suất khổng lồ sau đó sẽ tạo ra dòng hồ quang điện chạy vòng. Nhiệt độ sẽ của nó sẽ là từ 3000- 3500 độ C có thể nhưng cháy bất kì vật liệu nào trên thế giới lúc này....

Thủ tướng Otto rất bất ngờ, ông không thể tưởng tượng được tại sao lại cần cái gọi là hồ quang điện này để làm gì.

- Nhưng chúng ta cần cái lò “hồ quang điện” này để làm gì vậy? nó có thực sự cần thiết trong thời điểm này hay không?

Bismarck rất thực tế, ông thật thấy động cơ phát triển cho các nhà máy và chiến hạm là quan trọng nhất trong lúc này đó.

- Không hồ quang điện rất quan trọng với chúng ta, thứ nhất chúng ta không cần nhiều lò hồ quang mà chỉ cần một lò duy nhất để đạt được bước đột phá ban đầu. Từ lò hồ quang thì chúng ta có thể tạo ra được nhiều hợp kim chất lượng cực cao. Để đáp ứng nhu cầu chế tạo các turbine chất lượng. Thứ hai đó là lò hồ quang điện có thể sản xuất một nhất được gọi là đất đèn, thứ này có thể sinh ra ngọn lửa đơn lẻ lên đến hơn 2000 độ C. khi có nó chúng ta dễ dàng có thể kết nối các kết cấu cơ khí lại với nhau mà không cần vát và dùng đai hay bulong như lúc này. Thành thử ra chế tạo động cơ turbine hay mọi máy móc cơ khí khác đều dễ hơn. Bản kế hoạch của tôi đã nói rõ....

- ... Bên cạnh đó chúng ta còn có thể dùng dòng điện với hiệu điện thế cao để dùng cho tôi thép. Với cách tôi thép này thì đảm bảo các tấm thép trang bị cho chiến hạm sẽ mỏng đi nhưng vẫn bền chắc tạo tiền đề giảm trọng tải trên diện rộng của chiến hạm. Ngay cả các vũ khí cỡ lớn cũng có thể tôi thép bằng dòng điện cực nhanh và hiệu quả cao, chất lượng nòng pháo sẽ tăng lên đến mức vô cùng... Chính vì thế một nhà máy điện công suất cực lớn mới là bước đầu tiên chúng ta cần chuẩn bị... đến lúc đó rồi thì mọi bước kế hoạch tiếp theo sẽ dễ dàng hơn nhiều....

Bismarck nghe thấy Điều thiếu nói như lọt vào thiên thư mà không thể hiểu nổi. Những thứ mà Điều thiếu nói ra dường như nằm ngoài tầm hiểu biết của ông. Chắc chỉ có các nhà khoa học trong lĩnh vực thực tế mới có thể hiểu rõ được phần nào.

- Tôi xin lỗi, nhưng đất đèn là thứ gì và tại sao chúng có thể giúp cho kim loại gắn kết với nhau?

Đây là một vấn đề rất quan trọng, vì lúc này các tấm thép thành phẩm hay các chi tiết máy sau khi được chế tạo thì chỉ có thể gắn kết với nhau bằng các đai thép cộng đinh tán. Nhưng công việc này cực kì phức tạp và tốn thời gian. Ví như một lò hơi của đầu máy hơi nước vậy, phải ghép không biết bao nhiêu tấm thép với đinh tán thì mới có thể thực hiện được. Mà chính các mối ghép này lại trở thành điểm yếu cổ hủ giảm tuổi thọ lò hơi... đây chỉ là một trong những thiết bị cần đai ghép và đinh tán đó... gần như tất cả các máy móc lúc này chế tạo vẫn là đai thép cộng đinh tán để tiến hành ghép nối.

- Đất đèn là Canxi cacbua được sản xuất đơn giản bằng cách nung than cốc và đá vôi trong nhiệt độ trên 2000 độ C. Tất nhiên chỉ có lò hồ quang có thể tạo ra sản phẩm này dễ dàng. Canxi cacbua phản ứng với nước tạo nên axetylen, chất khí này nếu được đốt cùng oxi nồng độ cao thì có thể sinh ra ngọn lửa 2000 độ C, chính vì ngọn lửa này chúng ta có thể dễ dàng nung chảy kim loại và gắn chúng lại với nhau. Công nghệ này gọi là hàn, khi đã công nghệ hàn thì chúng ta có thể dễ dàng không tốn thời gian tạo ra các máy móc khác với chất lượng cao hơn. Điều này là sự thật hiển nhiên.

Tất nhiên những gì Điều thiếu nói cực kì thuyết phục và được đưa ra bàn luận công khai trước hội đồng các nhà khoa học ở đây. Người Đức quyết định dồn sức để chế tạo một nhà máy điện công suất cao trước mà không quan tâm về việc hiệu suất sử dụng năng lượng. Họ muốn từ cỗ máy gốc này tạo tiền đề cho các máy móc tinh vi hơn tiếp theo. Tất nhiên lúc đó họ sẽ care nhiều hơn đến vấn đề hiệu năng sử dụng năng lượng.

Cuộc bàn bạc rất nhanh nhận được sự đồng thuận của mọi người, các nhà khoa học và kĩ sư cơ khí Đức bắt tay vào thiết kế chế tạo Lò hồ quang điện đầu tiên trên thế giới cùng với một động cơ phát điện cực kì khủng bố. Nhưng lúc này công việc của Điều thiếu lại rảnh hơn. Các nguyên tắc thì hắn đã nói cả rồi, nếu muốn nói sâu hơn thì bỏ hắn cũng không biết, để mấy bộ não Đức đau đầu đi.

Lúc này mới có được chút thời gian thì Điều thiếu lại sửa soạn đi quân doanh 3 ngàn người do Trần Văn Vân chỉ huy. Từ khi có được tin tức mình phải tự chiếm lấy xứ Wietze thì Điều thiếu đã hạ lệnh chung binh tại Berlin và các vùng lân cận. Tất nhiên điều này phải được sự phê chuẩn của quốc vương Phổ, vì nói gì thì nói Điều thiếu chung là con em người Phổ trên đất Phổ sau đó đem đi đánh xứ Wietze. Không có sự đồng ý của Vua Phổ, không có sự ủng hộ của thủ tướng là không được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Đến lâu đài Bismarck

Thầy Điều thiếu có ý đi quân doanh của tân binh thì Otto hơi hoảng, quả thật trong mắt ông ta thằng con rể tương lai rất có vấn đề:

- Khụ Khụ... Điều thủ tướng, ngài không thấy có việc nên quan tâm ngoài việc luyện quân và các nghiên cứu khoa học sao? Dù sai quân doanh cũng có đủ sĩ quan huấn luyện rồi.

Otto không thể không nhắc nhớ Điều thiếu cho được, thằng con rể tương lai này rất quá quắt rồi. Điều thiếu nghe vậy cũng hơi giật mình, người khác nói với hắn chuyện này thì hắn còn phải đoán ý đồ nội dung. Nhưng nếu tên nhạc phụ tương lai nhắc vấn đề này thì có ngu cũng có thể hiểu ra được ý tứ trong đó. Cái chính là Điều thiếu cũng thấy mình hơi quá quắt trong thời gian vừa qua. Nói chung là hôn nhân chính trị để tạo bàn đạp tiến vào giới quý tộc Châu Âu nhưng xét đi xét lại vẫn là hôn nhân. Sở dĩ Điều thiếu hơi thờ ơ với chuyện này vì hắn kiếp trước vì nguy trang vô bọc mà cưới một cô gái Trung Quốc, nhưng thời gian lâu sống cùng nhau thì tình cảm cũng có nảy sinh này nọ. Tính ra thì hắn cũng nghĩ như vậy với Maria, để so sánh thì lợi ích của dân tộc có thể khiến hắn hi sinh hạnh phúc cá nhân. Quan trọng là lúc này Điều thiếu không hề có đối tượng yêu thương gì cả nên hắn cũng dễ dàng chấp nhận cuộc hôn nhân này.

- Ô, phải rồi... hôm nay tôi nghĩ mình cũng đã có thể dành ra thời gian nghỉ ngơi một chút. Có lẽ tôi sẽ quay về cung điện Berlin một chuyến.

Nói đến cung điện Berlin thì Otto lại hơi tái mặt, buổi lễ đính hôn của Điều thiếu và Maria sẽ được tổ chức tại cung điện Berlin. Bởi lẽ đây không chỉ là hôn nhân của hai người mà quan hệ đến cả sự hợp tác của hai quốc gia. Chính vì lẽ đó mà chuyện này cực kì quan trọng, tổ chức ở Cung điện Berlin là điều cần và nên. Những ngày này Maria đang nghỉ tại cung điện Berlin với tư cách khách quý. Bình thường quan hệ của Luise và Maria cực tốt nên chuyện Maria ở lại Berlin chính ra phải là những giây phút vui vẻ. Nhưng lúc này tình hình rất phức tạp, quan hệ của hai người đã gần như đến mức đối địch nhau rồi cho nên Maria lại trở về vùng Sachsen của gia tộc Bismarck.

Điều thiếu nhắc đến Berlin cung điện lại khiến Otto nghĩ đến tin đồn kia, rốt cuộc thằng con rể tương lai này tính cái gì? Chẳng nhẽ hắn tính trước mặt bố vợ tương lai công khai đi gặp tình nhân.

- Điều, cho tôi được gọi thẳng tên ngài. Nói gì thì nói chúng ta sẽ sớm trở thành quan hệ Bố vợ con rể. Tôi xin nhắc anh một chuyện, tuổi trẻ phong lưu không đáng trách. Nhưng chỉ còn một tuần nữa là anh đính hôn cùng Maria đến lúc này anh vẫn quyết tâm giữ mối quan hệ tình lữ với Luise là không nên. Thứ nhất anh phải suy nghĩ cho sự cảm nhận của Maria, vẫn biết đây là cuộc hôn nhân chính trị, nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể đối xử tốt với Maria, con bé là một đứa con gái ngoan, có giáo dục và nó xứng đáng được hưởng hạnh phúc. Thêm vào đó nếu anh thực sự quan tâm Luise thì hãy cắt đứt quan hệ với con bé vì chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của nó.

Điều thiếu nghe lời dẫn dắt có phần hơi hà khắc của Otto thì ngớ người, cái gì mà tình nhân, cái gì mà danh dự. Hắn và Luise có con mẹ gì đâu, ít nhất là Điều thiếu nghĩ vậy, hắn chẳng có cảm tình gì với cả hai cô gái trên cả chữ dùng nói đến là nhân tình này nọ. Phải, hắn thừa nhận là đã hôn Luise, nhưng con mẹ nó cái xã hội quý tộc Châu Âu này đến cả ngủ với nhau còn không coi là chuyện lớn. Hôn một cái thì có cái gì hậu quả đây. Điều thiếu bị nói đến mộng luồn rồi.

- Khoan.. khoan đã. Ngài gọi tôi là Điều cũng được, chẳng mấy chốc tôi phải gọi ngài là cha vợ rồi. Nhưng vấn đề tình nhân là như thế nào, tôi làm gì có quan hệ cùng Luise. Không phải Maria đang ngụ tại Cung điện Berlin sao? Tôi về đó để thăm Maria mà.

Điều thiếu nói đến trần thành, biểu hiện kinh ngạc của Điều thiếu là không giả. Otto đành từ từ kể câu chuyện mà trên đường phố đang theei dẹt, rồi kể cả các vở kịch dân gian. Lại kể về tình hình hai cô gái. Lần này Điều thiếu mộng đến không thể mộng hơn được nữa, ở đâu cũng có những kẻ ăn không ngồi rồi đem đặt chuyện bậy bạ. Người Đức sống quy củ đến vậy mà cũng không tránh được cũng có một mặt như thế này.

- Ngài Bismarck, tôi xin thề đây là hoàn toàn bịa đặt. Đúng là tôi có hôn Luise và cùng khiêu vũ với nàng, nhưng cuối cùng cũng chỉ dừng ở đó mà thôi. Chúng tôi chưa hề gặp lại, thêm vào đó tôi không có tình cảm đặc biệt với Luise cũng như với con gái ngài. Tôi lấy làm xấu hổ khi nói ra như vậy, nhưng đó là sự thật. Nhưng tôi có thể hứa với ngài sẽ đối xử tốt nhất đối với Maria, và bồi dưỡng tình cảm của hai người. Ngày biết đó, mọi quan tâm của tôi đều là cho sự nghiệp của đất nước và cả mối quan hệ hai quốc gia. Tôi quả thật không thể phân thân vào lúc này cho được. Nhưng làm một vị hôn phu hợp cách tôi xin phép được đến Sachsen để giải thích cùng Maria, cũng như thăm hỏi nàng.

Otto gật đầu, ông tin tưởng Điều thiếu cũng như tin tưởng phẩm cách của Điều thiếu. Mà Điều thiếu cũng chẳng cần phải nói dối làm gì cho mệt, nếu quả thật Điều thiếu có quan hệ tình ái với Luise thì Otto cũng chẳng nói gì vào được, chẳng qua là nhắc nhở mà thôi.

- Rất tốt, tôi còn phải có việc bận về Berlin báo cáo bộ hạ. Nhưng vệ binh gia tộc sẽ đưa ngài về Sachsen. Từ đây bắt đầu đi cũng tiện.

Lúc này những vùng quanh Berlin đều có các chuyến tàu hơi nước rồi, vậy nên việc di chuyển giữa các vùng cực kì thuận tiện. Điều thiếu cũng không muốn lãng phí thời gian mà gật đầu đồng ý, nói gì thì theo tình theo lý hắn vẫn nên gặp Maria một chuyến đó. Quan trọng là Điều thiếu muốn nhanh chóng giải quyết hiểu lầm giữa hắn và Maria, người con gái này cuối cùng cũng là vợ của hắn sau này, nếu cứ để hiểu lầm dai dẳng thì không phải là cách.

Thật ra chuyện luyện binh thì Điều thiếu không lo lắng lắm, Trần Văn Vân và các sĩ quan Đức thừa sức huấn luyện các binh sĩ mới. Nói chung nếu đánh xứ Wietze thì cũng không phải chỉ mình nhánh quân mới tạo của Điều thiếu nhảy vào. Nếu như công quốc Lower Saxony nhảy vào thì chắc chắn Phổ không đứng yên. Nói chung cuối cùng thì Bismarck muốn động binh lấy giết gà dọa khỉ rồi.

Điều thiếu đến lâu đài Bismarck cũng đã 4 giờ chiều rồi, cuộc viếng thăm này của Điều thiếu là mang tính chất cá nhân và cũng không báo trước nên không có người của lâu đài biết được. Thành thử ra khi Điều thiếu đến nơi thì cũng là không có ai đón tiếp sẵn. Nhưng khi đội kỵ binh của dòng họ Bismarck tiến vào thông báo thì cả lâu đài Bismarck lại rơi vào tình cảnh gà bay chó chạy với việc chuẩn bị đón tiếp Điều thiếu. Thân phận của Điều thiếu lúc này thực sự không đơn giản một chút nào.

Thứ nhất Điều thiếu chuẩn bị là con rể nhà Bismarck, thứ hai hắn là thủ tướng của một vương quốc khá cường đại ở Đông Á, điều này còn chưa quan trọng điểm quan trọng nhất đó là việc Điều thiếu chuẩn bị thu hồi xứ Wietze. Mà phu nhân của Otto von Bismarck hay nói cách khác mẹ vợ tương lai của Điều thiếu là Johanna von Puttkamer mang dòng họ Puttkamer. Chuyện này cực kì phức tạp liên quan đến tranh chấp thừa kế vùng Wietze. Vốn dĩ xứ Wietze thuộc quyền sở hữu của gia tộc Puttkamer nhưng khốn nạn là tên nam tước cuối cùng của dòng họ Puttkamer lại chết bất đắc kì tử trước khi có hậu đại. Chính vì vậy mà cuộc chiến tranh giành quyền thừa kế xứ Wietze mới diễn ra giữa Phổ và công quốc Lower Saxony. Vấn đề chính lại nằm ở chỗ không có tên nào trong hai bên Phổ và Saxony có được quyền thừa kế một cách hợp pháp với mảnh đất trên. Phu nhân của Otto mặc dù có họ Puttkamer nhưng bà lại chỉ là cháu họ hàng xa mà thôi. Nếu nói đến quyền thừa kế cũng không đến lượt bà. Nhưng mà Phổ quốc vẫn cứ viên vào cơ này mà cản chận Wietze không nhà.

Chuyện động binh là sớm muộn, nhưng mà việc thu hồi Wietze cuối cùng vẫn phải do người nhà Puttkamer đầu tàu gương mẫu. Nhưng Bismarck mặc dù là quý tộc lão làng nhưng tiềm lực tài chính là có hạn. Ngay cả lâu đài của bọn họ cũng còn không có đủ vệ binh đâu, lấy đâu ra tiền mà đầu tư cho một nhánh quân đội đánh chiếm Wietze. Nói đến Bismarck có thể nhờ Phổ quốc đầu tư quân đội để thu hồi, nhưng lúc bấy giờ cả Phổ quốc đang loạn lên với việc Đảng Tự Do dân chủ đòi quyền lãnh đạo. Nếu lúc đó không có tiền do Điều thiếu đầu tư thì có khi vua Phổ cũng từ chức con mẹ nó rồi. Chính vì thế khi có được sự đầu tư đến 20 triệu £ của Điều thiếu thì Otto cùng Wilhelm I mới có thể khởi động quá trình tinh chỉnh hiện đại hóa quân đội thuộc quyền không chế của hoàng gia.

Nhưng kể cả có tiền của Điều thiếu thì cũng cần phân bổ ra nhiều mặt để có thể thực hiện kế hoạch lớn thống nhất liên Bang Đức. Cả Wilhelm I và Otto đều không thể dùng tiền đó để xử lý việc riêng ở Wietze vì nó không phù hợp với hướng đi cơ bản của việc thống nhất Liên Bang Đức. Sách lược của hai vị đứng đầu nước Phổ là tập trung nhân lực vậy lực thống nhất phía Nam liên bang nơi các lãnh chúa thực sự cứng đầu và đang có ý đồ thành lập một tiểu liên minh nhằm đối trọng với Phổ và Áo.

Xứ Wietze lại nằm về hướng bắc của Berlin, nếu quá đầu tư vào mảnh đất này thì chắc chắn sẽ gây lên sự pha loãng đầu tư của Điều thiếu. Có đôi khi lo quá nhiều thì kết quả đạt được lại chẳng có là bao. Đề nghị của Điều thiếu về một mảnh đất xung tước ngay lập tức được Wilhelm I và Bismarck phê chuẩn cho Wietze vì lý do trên. Nếu Điều thiếu nhảy vào thì hẳn phải tự bỏ tiền túi ra để tổ kiến quân đội, đánh hạ Wietze và tất nhiên phải trấn giữ nơi này. Vô hình chung Điều thiếu thành cái lá chắn phía Bắc của Berlin để cho hai vị Wilhelm I và Bismarck có thể yên tâm xuôi nam nhảy múa.

Phu nhân Johanna von Puttkamer tất nhiên biết được dù là Phổ quốc hay bất kì thế lực nào đánh hạ được Wietze thì cũng không đến phiên bà có thể nhúng chàm vào được. Cuối cùng là Wietze sẽ được sát nhập vào lãnh thổ của Wilhelm I mà thôi. Nhưng tình thế có biến, giờ đây Điều thiếu chuẩn bị đánh chiếm Wietze điều này có nghĩa cháu của bà tức là hậu Duệ của Điều thiếu và Maria khả năng cực lớn sẽ thừa hưởng Wietze. Nên nhớ lúc này Điều thiếu chưa có gia đình, con cái gì cả, việc tranh chấp thừa kế là không hề có. Thêm vào đó Johanna von Puttkamer có một hi vọng đó là Điều thiếu dù sao cũng có quyền thừa kế một Vương quốc tại Đông Á, hẳn không thể trường kì ở Châu Âu. Chính vì lý do này thì số phận của Wietze khả năng không dễ định đoạt.

Chính vì cái lý do loằng ngoằng này mà khiến cho phu nhân Johanna von Puttkamer mặc dù không có ưng ý lắm với tên con rể tương lai “chăng hoa”. Kể đã khiến cho con gái yêu của bà phải dùng nước mắt lau mặt trong suốt những ngày qua. Nhưng bà vẫn niềm nở cố gắng tổ chức một buổi đón tiếp lâm thời cho vị con rể đại gia này hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Tiệc tối

Tất nhiên việc xuất hiện bất ngờ của Điều thiếu tại lâu đài Bismarck khiến cho nơi này không thể nào tổ chức được những bữa tiệc long trọng như dạ tiệc khiêu vũ v.v.... Nhưng Điều thiếu thật sự không quan trọng lắm việc này. Thật ra hẳn cũng cảm thấy không có dạ tiệc mới thoải mái, đỡ phải gặp những chuyện nhức đầu.

Thành ra theo như gợi ý của Điều thiếu thì chỉ cần một bữa tối đơn giản mang tính chất gia đình là được rồi, không cần có thêm khách khứa gì cả. Vậy là bữa tối với 7 thành viên chính của gia tộc Bismarck cùng Điều thiếu cứ thế được diễn ra, tất nhiên không khí có hơi gượng gạo một chút khi Maria xuất hiện.

Gặp lại Maria trong bữa tối thì Điều thiếu cũng quá choáng váng. Nàng làm gì còn vẻ năng nổ đầy sức sống như khi hai người gặp nhau ở buổi dạ tiệc khiêu vũ. Gương mặt hốc hác thấy rõ, hai mắt hơi trũng sâu và nàng cũng không còn vẻ bầu bĩnh đáng yêu trước kia nữa. Nói thật chỉ mới 3 tuần qua nhưng đúng là Điều thiếu khó có thể nhận ra là Maria trước kia.

Chỗ ngồi trong bữa ăn cũng khá là “tinh ý”, không ngờ Điều thiếu lại ngồi cạnh Maria, đây cũng có lẽ là thâm ý của vị phu nhân kia. Bà cũng nghĩ thoáng ra nhiều, không cần biết trước kia Điều thiếu hoang đường như thế nào, nhưng ngày hôm nay hẳn đã bắt đầu đi đến tận Bismarck lâu đài thì đó đã là thành ý thực sự rồi. Đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại cả. Biết quay đầu lại thì mọi chuyện cũng vẫn có thể bàn bạc lại.

Điều thiếu cũng cảm thấy hơi chạnh lòng, hẳn nghĩ rằng trong thời gian qua mình cũng hơi quá đáng. Tin đính hôn đã loan báo khắp nơi mà đến tận 3 tuần lễ hẳn không hề gặp Maria một lần, đó chính là sự vô tâm của bản thân hẳn. Nếu Điều thiếu thể hiện thái độ thì tất nhiên sẽ không gây nên những hiểu lầm vô vị đến như vậy đó. Mà chính Điều thiếu cũng hiểu được những tin đồn kia ảnh hưởng khốc liệt như thế nào đến một cô gái trẻ như Maria. Nhưng dù có là vậy thì Điều thiếu cũng không thể ngờ nổi Maria lại trở nên “tàn tạ” như vậy trong một thời gian ngắn như vậy.

- Maria, anh xin lỗi em nhiều.

Nhân lúc mọi người trên bàn tiệc không để ý thì Điều thiếu nhẹ nhàng thì thảo một câu chỉ đủ cho Maria nghe thấy. Bữa tiệc đã diễn ra được một lúc rồi nhưng Maria cũng chưa có ăn được một chút gì, nàng dùng dao nĩa như đang chơi đùa thức ăn trong đĩa vậy.... Cảm giác như là có người ép nàng ra đây ngồi vậy.

Maria hơi kinh ngạc ngược mắt nhìn vào Điều thiếu, ánh mắt của hai người trong phút chốc chạm vào nhau. Maria cảm nhận được sự trân thành trong đôi mắt đen sâu thẳm đầy bí ẩn của người đàn ông to lớn trước mặt. Cô chỉ ưm một tiếng rồi gật nhẹ đầu. Không ai biết được cô gái trẻ đang nghĩ gì nhưng ít nhất nàng cũng bắt đầu ăn những miếng nhỏ.

Maria cũng không yên lặng nữa, nàng cũng bắt đầu to nhỏ thăm thì nói chuyện cùng Điều thiếu. Tất nhiên một người đàn ông trưởng thành cộng cả số tuổi hai đời lên đến quá 40 như Điều thiếu sẽ có thừa hiểu biết và kinh nghiệm để khiến một cô gái trẻ vui vẻ lên.

Lúc này chỉ thấy thi thoảng Maria che miệng cười vui vẻ hơn nhiều, bỗng nhiên không khí bữa tiệc trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

- Điều thủ tướng, nghe nói ngài đang chuẩn bị một đạo quân để thu hồi Wietze?

Người lên tiếng là phu nhân Johanna đây là vấn đề mà vị phu nhân này quan tâm nhất vào lúc này sau chuyện hạnh phúc của con gái. Thấy được Maria vui vẻ lên thì nàng cũng yên tâm mà chuyển đề tài về vấn đề trên.

- Vâng, tôi đang tích cực huấn luyện 4 ngàn tân quân, theo dự tính 2 tháng tới sẽ tiến về Wietze. Phu nhân cứ gọi tôi là Điều thiếu là được rồi, chẳng bao lâu tôi còn phải gọi Phu nhân mà mẹ vợ rồi mà... ha ha...

Điều thiếu muốn cho không khí thêm một chút gắn kết nên hài hước một câu. Câu nói thẳng thắn này làm cho Maria xấu hổ không thôi, gương mặt nàng đỏ lừng lên chỉ trong một nốt nhạc vậy. Quả thật Điều thiếu quá trực tiếp rồi khiến cho Maria lóng ngóng không thôi. Nhưng trong lúc đang bối rối nhất thì một bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay nhỏ bé đã hơi gầy cò của nàng. Một cái nắm tay truyền cảm tỏa bộ sự yên bình, bảo vệ, niềm tin, và có cả chút thành ý trong việc bồi đắp tình cảm. Tuy là hành động vụng trộm dưới tấm khăn bàn nhưng lại là hành động lãng mạn trong khung cảnh này. Và giọt nước mắt cứ thế tự nhiên lăn trên hàng mi giống như hạnh phúc, như bao nhiêu uất ức bấy lâu được gột bỏ. Có đôi khi những hành động nhỏ, trong những khung cảnh đặc biệt lại có hiệu quả hơn ngàn vạn những hành động lãng mạn nhất mà các tay cứng tình trường có thể nghĩ ra.

- Hay quá, vậy tôi gọi anh là anh rể luôn. Anh rể ở lại đây bao lâu vậy, tôi rất muốn học cách bắn cung tên của người Phương Đông, anh có thể dạy tôi không.

Ngồi đối diện là cậu con trai út của Otto von Bismarck, tên này là Wilhelm von Bismarck năm nay mới 12 tuổi mà thôi. Tên này là một tên cuồng si những giá trị hiệp sĩ thời trung cổ, hân thích những thứ như kĩ xảo thương kiếm, cung tên. Đây là là mơ mộng của một đứa trẻ mới lớn về cái tinh thần hiệp sĩ trung cổ. Nhưng lúc này là thời đại của vũ khí nóng nên những thứ như cung kiếm kĩ thuật bị lãng quên mất hết rồi.

Lúc này Phổ quốc đang độ lên phong trào Á Đông sau khi có những thành công ngoài sức tưởng tượng từ các thương vụ cũng như quân sự tại Đông Nam Á. Chính vì vậy một phong trào về Á Đông huyền bí được bom lên đến mức vượt quá giá trị thật của nó. Những thứ kì bí, xa lạ luôn được con người tò mò nhất. Và Wilhelm von Bismarck là fan cứng của các kỵ sĩ Đông Á cưỡi ngựa bắn tên lúc này vẫn thịnh hành tại Châu Á đấy. Điều thiếu anh rể tương lai đến nơi thì hân hạnh ngay đến cái ý nghĩ tiếp cận này.

- Tôi sẽ ở đây làm phiền mọi người vài ngày. Ba tuần qua tôi ngâm mình trong phòng thí nghiệm cũng sắp mục hết cả cơ thể rồi. Cậu lai đây tôi kiểm tra cơ bắp xem có thể bắn tên chưa nào.

Điều thiếu cũng không ngại ngần lễ tiết mà đứng lên ra hiệu cho Wilhelm đi đến để hắn kiểm tra. Trong câu nói của Điều thiếu cũng có rất nhiều thông tin, thứ nhất hắn khẳng định 3 tuần vừa qua hắn chỉ có quanh quẩn trong phòng thí nghiệm mà thôi, cái thứ tin đồn vớ vẩn kia là không có. Thứ hai hắn nguyện bỏ qua công việc bận bịu mà ở đây đến vài ngày thì đó đã là thành ý quá lớn rồi.

Wilhelm von Bismarck nhảy cẫng lên vui vẻ, hắn vẫn muốn được luyện cung kiếm nhưng toàn bị ép buộc học lịch sử, xã hội v.v.. gì gì đó giống như cha và anh trai. Họ cũng sợ Wilhelm von Bismarck còn nhỏ đao kiếm không có mất rất nguy hiểm đó.

- Được lắm cơ bắp cũng không quá kém, nhưng cậu không thể dương cung cứng được, nhưng yên tâm ngày mai tôi sẽ chế tạo cho cậu một cây cung có thể sử dụng được.

Điều thiếu kiểm tra qua Wilhelm một chút rồi đưa ra kết luận, nói thật trẻ con Tây Âu lúc này tổ chất cơ thể tốt hơn người Châu Á quá nhiều. Wilhelm có thể kéo được cung mềm rồi, nhưng Điều thiếu sợ hắn cơ thể chưa phát triển nếu kéo quá mạnh sẽ gây tổn thương cho gân cơ nên muốn chế tạo cho hắn một chiếc cung riêng biệt vậy.

Phu nhân Johanna mặc dù không muốn lắm nhưng thấy con trai quá hào hứng nên cũng không muốn ngăn cản nhiều. Nhưng nghe thêm câu tiếp theo thì vị phu nhân này quả thật hơi hoang mang rồi.

- Anh rể, nghe nói các chiến binh Đông Á đều là bậc thầy về dùng kiếm, không biết anh có thể dạy tôi không.

Điều thiếu lắc đầu.

- Kiếm thuật của chúng tôi là để giết người, không phải để biểu diễn, học cần thời gian dài và rất cực khổ, đôi khi là nguy hiểm, cậu không nên học vào lúc này.

Điều thiếu nói là thật, kiếm thuật của hắn rất hung hãn và ác độc, nó rất có ảnh hưởng đến tâm lý của người học. Tên nhóc này mới 12 tuổi, tâm lý chưa vững vàng rất dễ bị ảnh hưởng sau này. Điều thiếu không muốn dạy hư hắn.

Câu trả lời của Điều thiếu khiến phu nhân Johanna thờ phào một cái nhưng khi ngẫm nghĩ lại thì toàn bộ căn phòng nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống nhanh chóng. Câu nói kiếm thuật dùng để giết người của Điều thiếu là kèm theo cả sát ý nồng đậm mà chỉ có những lão tướng xa trường đao thật guom thật mới có thể sinh ra được. Điều này dễ trấn nhiếp tên nhóc em vợ khiến hắn bỏ đi ý tưởng điên cuồng. Nhưng chính điều này khiến cho toàn phòng không khí lạnh băng, họ nhìn Điều thiếu như ác ma từ địa ngục chui lên vậy. Đến cả Maria cũng trợn mắt kinh ngạc, nàng không thể ngờ được người thanh niên hiền hòa, nồng ấm, điển trai có hơi vẻ hiền lành này lại có một mặt như vậy. Thật ra mọi người bị cái danh Thủ tướng, thái tử quá lấp lánh của Điều thiếu mà quên đi thân phận tướng quân của hắn. 5 năm đến thế giới này là năm năm chưa ngưng nghỉ hắn sống trên lưỡi đao viên đạn. Mà 12 năm kiếp trước thì hắn lại càng là chìm nổi cùng ám sát giết người, súng đạn, nắm đấm, máu và xương. Một người như vậy mà nói là hiền lành thì...

Nhưng sự trấn nhiếp của Điều thiếu lại không có tác dụng với tên nhóc Wilhelm:

- Tôi học được, anh rể, anh dạy tôi nhé.

Lúc này tên nhóc đã bám dính lấy Điều thiếu rồi. Nhìn biểu hiện của phu nhân Johanna Điều thiếu chỉ biết cười khổ.

- Được rồi, đến khi nào cậu có thể cầm thanh gỗ 1,5 kg chém liên tục được 500 cái thì tôi sẽ dạy kiếm thuật cho cậu.

Đây là một yêu cầu vô lý với một cậu bé 12 tuổi, chưa làm thì nghĩ là bình thường nhưng nếu thực sự cầm cây gỗ lên rồi thực hiện thì có thể thấy được đây là một

nhệm vụ bất khả thi. Nhưng Wilhelm hưng phấn vô cùng, cậu ta nắm chặt tay quyết tâm mà đi về chỗ, có lẽ hắn sẽ cố gắng một thời gian cho đến khi biết được đó là một nhiệm vụ không thể thực hiện nổi. Nhưng cách tập này cũng không có hại, nó chỉ có tốt cho sức khỏe mà thôi nên Diêu thiếu cũng không ngại.

Lúc này để xoa bớt không khí thì phu nhân Johanna lại hỏi Diêu thiếu.

- Diêu, cậu tổ chức nhánh quân đến 4000 người thì không biết có quá tốn kém không. Vùng Wietze quá nhỏ?

Ý của phu nhân Johanna rõ ràng, vì cả quân đội của lâu đài Bismarck mới chỉ có 2 ngàn người mà gia tộc Bismarck đã diu trì khá vất vả rồi đó. Không biết vì sao một vùng nhỏ như Wietze mà Diêu thiếu lại tổ kiến nhiều quân đội đến vậy.

- Phu nhân, tổ kiến nhánh quân cũng không quá tốn nhiều tiền lắm 1 triệu £ mà thôi. 4 ngàn người là cần thiết, đánh Wietze thì dễ dàng nhưng phòng ngự các quý tộc phương bắc dòm ngó thì cần một số lượng quân lớn duy trì.

Diêu thiếu là nói đùa. Hắn tổ kiến quân đội nhiều để sau đó sẽ đem một phần nhánh quân này đi chiếm bán đảo Ba Tư khai thác dầu. Thái Nguyên đã không đủ người kéo đi rồi, nơi đó còn có Pháp quốc, Lý Chấn, ngay cả Huế cũng cần phải đề phòng, Diêu thiếu rút không ra được quân. Chính ra nhóm 3 ngàn hải tặc của Dương Tử Ninh mới là nhân tuyển tốt nhất nhưng con mẹ nó lũ này chạy mất rồi vậy nên Diêu thiếu chỉ có thể vận dụng quân lính người Đức mà thôi.

Nhưng thông tin 1 triệu £ tổ kiến quân đội 4000 người khiến cho cả dòng họ nhà Bismarck bị đập choáng. Cái vùng Wietze chiếm xong rồi thì thu thuế không biết bao lâu mới hòa được số 1 triệu Bảng. Quan trọng là số quân này còn cần nuôi, cần thay đổi trang bị v.v... 1 triệu chỉ là con số ban đầu mà thôi. 1 triệu bảng đập lên 4000 người chẳng nhẽ Diêu thiếu muốn dát vàng lên người bọn rồi lôi ra chiến trường? Quả thật Diêu thiếu nổi tiếng tài đại khí thô khắp Phổ quốc rồi nhưng việc đầu tư 1 triệu £ cho 4 ngàn quân vẫn khiến cho những người ở trong căn phòng này chịu không nổi đã kích điên cuồng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Một đêm cuồng hoan-có hải tử

Không có khiếu vũ, chỉ là một bữa tiệc tối bình thường mà thôi nên cũng kết thúc sớm thôi. Lúc này Diêu thiếu đã về nghỉ tại phòng của mình. Một căn phòng thự sự rộng lớn và xa hoa. Hắn cũng không có thực sự nghỉ ngơi mà đang ghi chép các tài liệu làm việc. Diêu thiếu làm việc bao giờ cũng rất nghiêm túc. Trong chiếc cặp da mang theo người luôn là giấy tờ, sổ ghi chép. Hắn luôn muốn ghi lại bất kì thông tin nào của kiếp trước chọt lóe lên trong tâm trí. Chính những thông tin thoáng qua này đôi khi lại cực kì quan trọng liên quan đến kế hoạch phát triển của Thái Nguyên cũng như dự án tại Phổ lúc này.

Nhưng lúc này cánh cửa phòng bỗng nhiên có tiếng gõ nhẹ, Diêu thiếu bất đắc dĩ đành bỏ dở công việc bên bàn giấy mà đứng lên mở cửa.

Xuất hiện sau cánh cửa không ngờ là gương mặt xinh đẹp của Maria, nàng để mái tóc nâu buông xõa trên bờ vai trắng ngần. Mái tóc hơi cong như những ngọn sóng lẫn lẫn vớt ve bờ vai nhỏ bập bênh trong ánh nến. Lúc này Maria không có trang điểm như lúc bữa tối, nhưng chính gương mặt không trang điểm mới là vẻ quyết rũ nhất của nàng. Người ta có câu tướng là do tâm sinh, tức là dù lúc này cô gái với gương mặt hốc hác sau nhiều ngày bị dày vò trong tin đồn nhưng chỉ một chút tâm ý của Diêu thiếu ngày hôm nay lại khiến cho nàng cảm thấy thỏa mãn rồi. Chính tâm hồn được thả lỏng, có chút hạnh phúc, có chút mơ màng khiến cho gương mặt của nàng chiến thắng toàn bộ những tàn phá trong thời gian qua.

Maria mặc một chiếc váy mỏng màu hồng phấn buông dài đến gót chân. Tuy chiếc váy này không tôn lên được dáng vóc ngạo nhân của nàng nhưng nó lại đậm vẻ thánh khiết hơn nhiều. Liếc đôi mắt đẹp qua vai của Diêu thiếu Maria có thể thấy được ngọn nến cùng chiếc bàn làm việc đầy giấy tờ.

- Em xin lỗi, chắc anh đang bận làm việc.

Maria hơi thất lạc mà định quay người đi. Nhưng đột nhiên một cánh tay ấm áp khõe vòng quá vòng eo nhỏ bé của nàng mà kéo lại. Rồi nàng nghe thấy duy nhất một câu nói bên tai, sau đó chính là toàn bộ thế giới này nâng ngoài cảm nhận của nàng.

- Em ở lại cùng anh đêm nay nhé.

Rồi cô gái chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bồng bay lượn trong không gian, rồi nàng bồng bênh mà trôi trong cảm giác của hạnh phúc sau bao nhiêu ngày mong chờ. Đúng thật là Maria đang bay lên trong vòng tay hữu lực mà đầy dịu dàng của Diêu thiếu. chàng trai Á Đông đã bồng vịn hôn thê của mình trên tay mà đặt vào môi nàng một nụ hôn nồng ấm. Rồi cô gái như bị hòa tan, cánh tay thon trắng muốt của nàng nhẹ nhàng vòng qua cổ chàng trai như muốn gì chặt lấy nụ hôn kia mà quyến luyến không rời xa.

Nhẹ nhàng đặt Maria lên chiếc giường với với nệm êm bồng bênh chàng trai Á Đông nhẹ nhàng vớt ve mái tóc của nàng.

- Anh xin lỗi những ngày qua làm em phải chịu đựng nhiều bất công. Chuyện trước đây anh không nói nhiều nữa vì có giải thích cũng... không nhiều ý nghĩa. Chỉ có điều hiện tại và tương lai quan trọng hơn.

Cô gái Prussian co rúc vào khuôn ngực to lớn rắn chắc của người thanh niên kia. Nàng chẳng có thể nói được nhiều, chỉ có thể gật gật đầu trong vòng tay ấm áp kia.

Lại một nụ hôn dài đôi trai gái lúc này đã quên hết mọi chuyện trên thế gian rồi, lúc này dường như cả thế giới này chỉ có hai người bọn họ tồn tại mà thôi. Bàn tay nhẹ nhàng của ai đó nhẹ nhàng vuốt ve từ chiếc gót chân ngọc cho đến bắp chân thon rồi kéo lên đến bờ mông cong vênh đầy co dãn với sức sống của tuổi thanh xuân. Chiếc quần nhỏ cũng bị kéo đi lúc nào không hay biết rồi, bàn tay ấy đang thám thính mọi vị trí nhạy cảm nhất của cô gái. Tiếng thờ gấp gáp, cơ thể vận

vẹo như không thể chịu nổi kích thích trên.

Đôi tay vôi vã vụng về nửa cởi nửa nhủ xe rách cả chiếc áo sơ mi trắng, hai người trẻ tuổi thân thể nguyên thủy nhất như quấn vào nhau. Những nụ hôn môi chuyển xuống chiếc cổ nhỏ trắng muốt, cuối cùng bờ môi ấm áp của người thanh niên dừng trên bộ ngực ngoại ngữ của cô gái. Những kích thích như vô cùng vô tận như khiến cho người con gái chịu đựng không nổi thêm giây phút nào. Tiếng thở gấp gấp cộng thêm vũ điệu dục cảm hồng hoang tràn ngập căn phòng. Nàng trong cơn mê quên đi cả bản thân chỉ biết hành động theo bản năng, hai tay bấu chặt bờ hông đầy cơ bắp co giãn như thép nguội của người thanh niên Đông Á mà kẻ mạnh, ghì chặt về phía mình.

Một cảm giác “lấp đầy” của cảm giác tràn ngập toàn thân, nó như là câu trả lời cũng như là sự giải tỏa sự của những bức dứt của sự kích thích bất tận. Cảm giác như thỏa mãn, như muốn hơn như thế, như quần quýt, như tràn trề dâng lên. Thân hình nuột nà của người con gái cong nhẹ nhàng rên lên khe khẽ...

(lược đi 1 ngàn chữ)

Đôi trẻ quấn quýt ôm lấy nhau mà cùng nhau trải qua một giấc ngủ yên bình. Có lẽ đây là giấc ngủ yên bình nhất mà Diêu thiếu có được. Ngay cả với Dương Tú Ninh thì Diêu thiếu vẫn là trong giai đoạn chiến tranh ở Vạn Ninh, tiếp đó hẳn vẫn có chút đề phòng với cô gái đó nên không thể nói là bình yên được. Nhưng hoàn cảnh lúc này thì khác, ít nhất Thái Nguyên lúc này đủ mạnh để khiến cho Diêu thiếu có thể đi xa để phát triển các dự định của mình. Lúc này đây Diêu thiếu đã quá xa Thái Nguyên, sự lo lắng cũng theo khoảng cách mà giảm thiểu đi rất nhiều. Thêm vào đó một đêm điên cuồng có tác dụng giải phóng tâm lý rất mạnh.

Những tia sáng đầu tiên xuyên qua tấm màn che mà đi vào căn phòng vẫn còn vương vấn mùi hoang đường kia. Diêu thiếu đã dậy rồi, nhưng hẳn không có cử động gì. Diêu thiếu muốn để Maria ngủ thêm một chút nữa, cả đêm qua hẳn đã dậy với cô gái này quá nhiều rồi.

Maria khẽ nháp nháp đôi mắt của mình, nàng cũng tỉnh rồi. Chuyện lạ lắm kia, thường thì khi một người đã tỉnh thì dù có nằm yên không nhúc nhích cũng khiến cho đối phương thức giấc. Có lẽ khi ngủ thì cơ thể của cả hai cùng thả lỏng mà hòa hợp lại làm một. Chính vì thế chỉ cần một trong hai người tỉnh dậy sẽ sẽ khiến cho mối cân bằng này chấm dứt. Việc đối phương tỉnh dậy là cũng dễ hiểu mà thôi.

Diêu thiếu đặt nhẹ một nụ hôn lên trán của Maria mà nhẹ nhàng:

- Em ngủ thêm đi, vẫn còn sớm.

Nói đùa à, đã tỉnh rồi thì bỏ có thể ngủ nổi, nói chung là ý tứ là cả hai sẽ lười một hôm miễn lì trên giường ôm nhau vậy. Cô gái Prussian ừm một tiếng rồi rúc mớ tóc nâu vào ngực người thanh niên. Họ lại ôm nhau thật chặt mà lẫn lộn trong chiếc chăn lông rộng.

Nhưng đôi trẻ cũng chẳng sung sướng được bao lâu vì kẻ phá hoại đã đến, tên nhóc Wilhelm von Bismarck đẩy cửa bước vào phòng mà kêu loạn lên:

- Anh rể, người hứa sẽ làm cung tên cho tôi, lại hứa dạy tôi bắn cung. Đã 9 giờ sáng rồi mà anh còn chưa dậy... anh còn lười hơn cả mèo..... Á chị Maria.

Wilhelm von Bismarck tròn tròn hai mắt nhìn chị gái mình đang trần trụi trên giường cùng vị anh rể tương lai. Tất nhiên là lúc này Maria đang dùng hai tay kéo chặt chăn để che dấu cơ thể đồng thời hét lớn quát cho tên nhóc này chạy biến.

Diêu thiếu biết mình cũng không thể lười được nữa mà ha ha nhảy xuống giường mặc quần áo.

- Em cứ nằm tiếp đi, kệ thằng bé, anh qua coi nó ra sao....

Maria chỉ có thể xấu hổ hơn mà chui vào chăn trả lời như muỗi kêu.

- Vâng, anh gọi người hầu mang giúp em váy... hôm qua rách mất rồi...

Giọng cô đầy khiển trách như kiểu Diêu thiếu thô bạo lắm vậy. Diêu thiếu cũng cười khổ mà nói.

- Đầu chỉ có riêng anh, em nhìn xem ai xé bung hết cúc áo sơ mi của anh rồi đây...

Maria đứng là không dám chui ra khỏi chăn nữa rồi, đêm qua nàng quá điên cuồng đấy.

Cuối cùng sau một khoảng lễ mễ Diêu thiếu cũng có thể đến được nơi hẹn cùng cậu em vợ Wilhelm von Bismarck. Tất nhiên hôm nay chẳng có luyện tập gì mà Diêu thiếu đưa cho nhân viên nhà Bismarck bản vẽ cùng các chú thích về một chiếc cung với dòng dọc trợ lực. Loại cung này giảm rất nhiều lực kéo giúp cho Wilhelm von Bismarck cơ bắp không mấy phát triển cũng có thể sử dụng được.

Trong lúc Diêu thiếu đang lao sao chiến đấu trên giường cùng nữ nhân Prussian thì hẳn đâu có biết được cách đó cả vạn dặm thì một nữ nhân khác của hắn lại đã sinh cho hắn một đứa con trai. Dương Tú Ninh không có chết. Nàng đúng là bị bắn trúng ngực nhưng rất may là trong đội ngũ của nàng dẫn đi có quân y của Vạn Ninh, lại có thêm thuốc kháng sinh chưa hết hạn nên cuối cùng cả một người hai mạng sống được kéo lại từ trong tay tử thần.

Nhưng quân của Tú Ninh không thể quay về Đại Nam theo đường Cao Bằng được. Lính của Lý Chấn đuổi rất gắt, và phong tỏa gần như mọi con đường mà Tú Ninh có thể quay về Đại nam. Điều này chứng tỏ Lý Chấn đã biết được gốc rễ của quân Tú Ninh rồi.

Không còn cách nào khác trong lúc Tú Ninh hôn mê thì bộ hạ của nàng quyết định chạy về Hồ Nam sau đó vòng vào Tứ Xuyên. Nói thật Quảng Tây mới là địa bàn của Tú Ninh nhưng mà Lý Chấn quá giao hoạt mà bố trí cắt hết đường lui của nàng khiến cho quân Tú Ninh không thể không chạy vào Xuyên.

Xuyên là vùng đất tứ bề phong bế thông tin vào ra cực khó. Cũng may Xuyên có nhiều sông ngòi, rừng núi nên 3 ngàn người vào Xuyên như giọt nước hòa vào biển. Họ không ra được nhưng mà người ngoài muốn tìm họ là khó vô cùng tận.

Cuối cùng ngày hôm nay sau khi may mắn thoát chết cùng được bộ hạ tận tình cứu chữa thì Tú Ninh cũng bình phục sức khỏe và đáng mừng hơn là nàng mẹ tròn

con vuông mà sinh là một hải tử. Vì không có cha đặt tên nên hải tử số khổ được mẫu thân đặt tên là Trần Quang Dự. Dự ở đây vừa có nghĩa là “danh tự” lại có nghĩa là “trương lai” ý đồ của Tú Ninh là nếu sau này con nàng có thể tìm được cha thì lúc đó Điều thiếu lại sẽ ban cho hân một cái tên chính thức vậy.

Vậy là trong hoàn cảnh khốn khó một giọt máu của Vương gia họ Trần lưu lạc nhân gian, rồi đây sẽ có bao nhiêu rắc rối về chuyện này thì không ai biết. Chỉ biết được gene nhà họ Trần cực tốt, kể cả trong hoàn cảnh ác liệt là chạy loạn mà đứa trẻ họ Trần này vẫn khỏe mạnh hoạt bát. Phải nói rằng tinh thể càng khắc nghiệt thì sự ưu tú của dòng máu càng được thể hiện mạnh hơn.

Tất nhiên cha của đứa trẻ vẫn không biết chuyện này, anh ta vẫn ở phương trời xa ngày ngày vui vẻ cùng người phụ nữ mới, không phải mẫu thân của đứa trẻ kia. Những ngày này Điều thiếu đã công khai ở cùng Maria trong lâu đài Bismarck rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Đi hay ở

Điều thiếu gói đầu lên cánh tay mà nhìn trần nhà trang trí lộng lẫy của lâu đài Bismarck. Lúc này thì Maria đang như một con mèo nhỏ nằm bên cạnh mà dùng ngón tay vân vê đùa nghịch bờ ngực rộng rãi, rắn chắc của hân.

- Maria anh có chuyện cần phải hỏi em.

Điều thiếu hôn nhẹ trán của Maria mà nói, thời gian trôi qua cũng đã cả tuần trời Điều thiếu lưu lại nơi này. Dĩ nhiên tình cảm hai người đã được bồi dưỡng đến mức độ nhất định. Nói thật một câu cách bồi dưỡng tình cảm nhanh nhất vẫn là lên giường tập thể dục cùng nhau mà thôi. Nói chung là tình dục lâu ngày sẽ có một mối liên kết nhất định mà rất dễ gây nên ngộ nhận là tình yêu. Chính vì lý do này mà rất nhiều người tìm kiếm sex partner sẽ không để cho tình dục kéo dài quá một tuần, sau đó sẽ đi kiếm đối tượng hợp tác mới. Nhưng Maria là hôn thê của Điều thiếu, thành thử ra họ sẽ không phải lo ngại vấn đề trên, ngoài tình dục là sự cố gắng bồi dưỡng tình cảm thực sự giữa hai bên như đi dạo cùng nhau, săn bắn, khiêu vũ v.v..... Lúc này đây Điều thiếu thực sự cảm thấy chín muồi để hỏi một chuyện khá quan trọng trong hôn nhân của hai người:

- Em nghe đây...

Maria vẫn ngây ngất sau một cuộc chạy marathon “cực dài” cùng Điều thiếu trên giường, nàng vẫn đang vân vê đùa nghịch từng khối cơ rắn chắc như thép nguội nhưng không kém sự đàn hồi và dịu dàng của Điều thiếu.

- Anh muốn biết là sau khi cưới nhau em sẽ ở lại Phổ hay theo anh về Đông Á- Thái Nguyên.

Đây là một vấn đề cực kì quan trọng. Châu Âu – Châu Á cách xa nhau cũng vạn dặm, một lần đi về cũng là mấy tháng trời cùng các hiểm họa tự nhiên rình rập. Thời buổi không có hàng không vận chuyển này thì di chuyển hai nơi quả là quá khó khăn. Thật ra trong bản thỏa thuận tiền hôn nhân của Điều thiếu và gia tộc Bismarck không chỉ có đòi hỏi từ phía Phổ về quyền thừa kế mà còn có cả đòi hỏi từ phía Điều thiếu về quyền thừa kế.

Trong đó đã nói rõ, nếu như hậu đại của Điều thiếu và Maria sinh ra và lớn lên ở Thái Nguyên mới có thể được thừa kế Thái Nguyên hay các vùng đất mà Điều thiếu đánh được sau này ở Châu Á. Còn nếu hậu đại của hai người sinh ra và lớn lên tại Châu Âu thì quyền thừa kế xứ Wietze và tất cả các vùng Điều thiếu có thể đánh được tại Châu Âu. Đây là một sự phân định rạch ròi của Điều thiếu. Vẫn biết con nào cũng là con của mình cả, nhưng nếu đứa trẻ lớn lên ở Thái Nguyên, thấm nhuần tinh thần dân tộc của người Việt thì mới có đủ tư cách lãnh đạo người Việt tại Thái Nguyên. Vì chỉ có thể như vậy hân mới có được tinh thần dân tộc của người Việt mà đứng trên lập trường đó bảo vệ dân tộc cùng quê hương. Nhưng nếu đứa bé lớn lên tại Phổ quốc thì rõ ràng tên này là một người Đức thực sự. Nếu để người Đức lên làm vương đất Việt thì điều đó là không thể.

Đáng lẽ ra Điều thiếu không cần phải hỏi, vì lấy chồng theo chồng là điểm đương nhiên. Nhưng Điều thiếu lại rộng rãi hơn nhiều. Thứ nhất điều kiện Thái Nguyên chưa nói là ổn định, chiến tranh tất yếu sẽ diễn ra. Thứ hai điều kiện vật chất của Thái Nguyên không thể như lâu đài Bismarck hay hoàng cung Berlin được. Nên nhớ Điều thiếu giàu thật nhưng hân dùng hết tiền cho phát triển kinh tế xã hội, công nghệ, quân sự. Bản thân hân lại chưa từng nghĩ đến chuyện hưởng dụng cho cá nhân. Một lâu đài, vương cung là chuyện mà Điều thiếu chưa nghĩ đến.

Vương Phủ của họ Trần tuy có mở rộng nhưng vẫn chưa thể nào so sánh cùng các cung điện lộng lẫy ở Châu Âu cho được.

Điểm tiếp đến là lo lắng đến sự thích nghi của Maria với một môi trường khác hoàn toàn về cả văn hóa, thời tiết cũng như con người. Nếu Maria đến Thái Nguyên nàng sẽ cô đơn đến chết giữa dòng người xa lạ khác hẳn về nhân sinh quan ở Thái Nguyên. Mà Điều thiếu biết khoảng thời gian này hân không thể phân thân ra để dành thời gian quan tâm nhiều cho Maria được.

Điều thiếu nói rõ những điều này không dấu diếm để cho Maria lựa chọn. Hân không muốn sau này sẽ có những hối hận không đáng có.

Maria vừa nghe Điều thiếu phân tích vừa run rẩy như mèo con, nàng cố ôm thật chặt hơn thân hình to lớn của Điều thiếu vào lòng. Nói thế nào nhỉ, những ngày qua nàng cảm nhận được thế nào là quan tâm đích thực, không phải lãng mạn chỉ vì mục đích lên giường với nhau. Những kiểu lãng mạn của những tay săn gái với mái tóc óng ả xức đầy dầu thơm và những bộ cánh bánh bao lúc này lại khiến nàng thấy thật nhàm chán, đáng ghét vô cùng, đây là sự giả dối có mục đích mà không phải là quan tâm.

Những ngày qua Maria được sống trong những phút giây không phải là lãng mạn nhất nhưng lại là những phút giây yên bình nhất. Vì như ai đó nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng khi nàng giả vờ chìm vào trong giấc ngủ, ví như ai đó đi hải giúp nàng đây, lại ví như người nào đó sẵn sàng bế bồng nàng trên đôi tay rắn chắc khi nàng mệt mỏi, lại ví như ai đó hằng đêm có thể ôm nàng vào lòng mà nàng niu như bảo bối mặc dù without tình dục... Nói chung là ngăn ngán vạn vạn những hành

động nhỏ bé khiến cho trái tim cô gái trẻ triệt để hòa tan rồi. Nhưng một tuần lại là thời gian quá ngắn để tình cảm của Maria có thể lớn đến độ bỏ cả Châu Âu hào hoa, bỏ cả gia đình thân thiết để đi đến một nơi xa lạ cách cả Vạn dặm mà không suy nghĩ.

- Chẳng không thể ở lại Châu Âu sao?

Maria ghi chặt thân hình Điều thiếu mà khó, nàng không khóc thành tiếng mà chỉ là run rẩy đôi bờ vai trắng nõn rồi khóc, nàng thực sự đã đưa ra lựa chọn rồi.

- Anh không thể, có lẽ sau này anh sẽ qua Châu Âu nhiều hơn, nhưng ở lại luôn thì không thể được vì Anh còn là thủ tướng của Thái Nguyên, còn là thái tử của một Vương quốc ở Đông Á. Anh không thể nào ở mãi nơi này cho được. Nhưng anh hứa là với bất kì lựa chọn nào của em thì anh vẫn đều tôn trọng tuyệt đối.

Điều này nói thẳng lẽ thì nếu Maria chọn ở lại Châu Âu thì có lẽ một vài năm hai người mới có thể gặp lại nhau đó. Nói đến thì cũng vẫn là thời gian hai người trẻ tuổi bên nhau chưa được nhiều nên lựa chọn của Maria cũng dễ hình dung được thôi. Nhưng lựa chọn này cũng khiến cho Điều thiếu hơi buồn thoáng trong lòng, nhưng hẳn đã nói là tôn trọng quyết định của Maria thì sẽ không thay đổi. Chỉ còn biết ôm người con gái này vào lòng mà thôi, hãy để cho nàng được khóc, được giải tỏa đi dằng xé trong nội tâm vậy.

Tháng 6 năm 1863, trong lúc quân đội Phổ quốc nhỏ neo nam hạ ép sát công quốc Nuremberg thì 4 ngàn quân bạc triệu của Điều thiếu cũng Bắc tiến về xứ Wietze. Lúc này lễ đính hôn long trọng của Điều thiếu và Maria von Bismarck cũng đã trôi qua hơn một tháng rồi. Điều thiếu ở lại lâu đài Bismarck đến hơn hai tuần, tức là hẳn ở lý nơi đó đến khi lễ đính hôn kết thúc thì mới rời đi. Có một điểm đặc biệt trong buổi lễ đính hôn đó là Công nương Luise vậy mà không tham dự, theo như nguồn tin đáng tin cậy thì nàng đi về đất phong của mình là Baden công quốc và lấy lý do sức khỏe không tốt mà không tham dự lễ đính hôn của hai người Điều thiếu và Maria. Tất nhiên ai cũng hiểu được lý do thực sự của việc Luise không tham dự lễ đính hôn kia. Nhưng mọi người cũng không nói nhiều vì cuối cùng sự việc cũng có câu trả lời rồi, nếu cứ quá bối rối thì đó không phải tính cách của người Đức rồi.

Điều thiếu đã ở Châu Âu đến 3 tháng rồi, hẳn còn có rất nhiều công việc phải làm đó, chính vì lý do này Điều thiếu không thể không kết thúc thật nhanh những dự án của mình. Việc xây dựng nhà máy điện cùng lò hồ quang điện đã tiến hành đến những bước cuối cùng rồi. Nhưng Điều thiếu lại quan tâm nhiều hơn đến vấn đề đất phong của bản thân. Nên nhớ xứ Wietze mới là gốc rễ khiến cho Điều thiếu có thể đứng vững tại Châu Âu hay không. Vậy nên đầu tư một con số bạc triệu vào một đạo quả chỉ có 4000 nông dân được người ngoài xem như là hành động điên cuồng nhưng với Điều thiếu đó là điều cần thiết.

Nói gì thì nói hẳn sau khi đính hôn cùng Maria còn được phong nam tước xứ xứ Wietze thì đã là thuộc tầng lớp quý tộc chính thức của Châu Âu. Nhưng xét cho cùng thì Điều thiếu vẫn là một người gốc Á Đông. Vẫn có nhiều ánh mắt nghi ngại nhìn vào hắn, tất nhiên ánh mắt này không thể xuất phát từ vua Phổ cùng thủ tướng Otto vì hai người này là những kẻ hiểu rõ nhất sự hùng mạnh của Điều thiếu. Nhưng giới quý tộc còn lại thì không như vậy, họ chỉ coi Điều thiếu là ngoại lai mà thôi. Chính vì vậy Điều thiếu lần này dẫn quân bác thượng Liên Bang Đức sẽ bị rất nhiều lực cản, sẽ có nhiều các quý tộc sẽ không ngần ngại mà muốn xé một miếng thịt của Điều thiếu đó.

Nước Phổ dùng 20 triệu £ để đầu tư cho 120 ngàn quân chính quy ngoài ra họ còn đầu cả hải quân và lục quân. Chính vì thế có thể nhìn Điều thiếu dùng 1 triệu £ đầu tư cho 4 ngàn quân là nhiều như thế nào. 1 triệu chỉ là con số thông báo với bên ngoài mà thôi, thực sự số tiền Điều thiếu đầu tư cho nhánh quân này đã lên đến 1,4 triệu £ rồi. Nói thẳng đi một câu, nếu không kể đến kinh nghiệm tác chiến, trang bị vũ khí hạng nặng như pháo, đại bác thì đây là nhánh lực lượng được trang bị kinh khủng nhất thế giới lúc này.

Những lực binh tương lai xứ Wietze này được trang bị những gì mà khiến cho tốn kém như vậy. Thật ra trong 1,4 triệu £ đầu tư của Điều thiếu đã mất đến 800 ngàn £ đầu tư xây dựng một nhà máy sản xuất súng mới dựa trên tiền đề là những công nghệ chế tạo những khẩu Dreyse. Thanh súng mà Điều thiếu tích cực phát triển trong ba tháng qua chính là những thanh Mauser mẫu 1871. Tức là súng trường bắn từng viên, với đạn là vỏ đồng thực sự. Nói đến tại sao Điều thiếu không phát triển luôn mẫu Mauser 1898, đơn giản vì công nghệ lúc này của người Đức hay nói toàn bộ thế giới đừng mong chế tạo nổi Mauser 1898. Một lý do khác đó là Điều thiếu muốn giữ lại một chút ưu thế cho Thái Nguyên mà không muốn công bố toàn bộ cho người Đức.

Nói đến tại sao giới quân sự lúc này vẫn đang vướng mắc với thiết kế súng, không phải họ không đủ công nghệ chế tạo ra một thanh Mauser 1871. Giới hạn của họ bị giới hạn không phải vì cấu tạo súng mà là cấu tạo đạn. Những quốc gia châu Âu vẫn đang quần quanh với đạn vỏ giấy liền đầu đạn hay đạn vỏ giấy tách biệt với đầu đạn. Chính vì vậy cấu tạo súng của họ đi theo hướng thích ứng với các loại đạn trên. Ví như đạn của người Pháp, Anh và cả Mỹ đó là vỏ giấy tách biệt với đầu đạn nhỏ. Kích nổ là hạt nổ lấp rỗng bên ngoài. Còn đạn của người Phổ, Áo là đạn giấy liền đầu đạn, nhưng hạt nổ lại nằm phía đầu đạn vì hạt nổ cần điểm kê là đầu đạn cứng để kim hỏa có thể đập và kích hoạt. Thành thử ra kim hỏa của người Phổ sẽ xuyên qua cả một gói giấy thuốc nổ trước khi đập vào hạt nổ.

Chính vì cấu tạo đạn vẫn đang là nỗi băn khoăn của các quốc gia trên nên cấu tạo súng cũng luẩn quẩn theo. Nhưng Điều thiếu quyết định tung vào mẫu đạn vỏ đồng vượt thời gian. Đạn vỏ đồng thì có được hạt nổ đặt ở đáy viên đạn, và đạn đồng cũng là tiền đề cho việc có thể chế tạo hộp tiếp đạn. Nhưng vấn đề đó là đạn đồng cần một nền kinh tế cực vững để duy trì quân đội. Vì bắn đạn vỏ đồng chính là bắn tiền đó.

Phát triển Mauser 1871 không hề có khó khăn nào, vì thực chất cấu tạo của mauser 71 và Dreyse là tương đồng rất nhiều. Nói một cách chính xác thì Dreyse chính là tiền thân của những thanh Mauser trừ danh cận đại. Thay đổi nhất của hai thanh súng này đó chính là nòng súng Mauser ngắn hơn một chút. Lý do vì đạn đồng sau khi điểm hỏa sẽ giãn nở và bịt kín toàn bộ các khe hở trong buồng đạn một cách tuyệt đối. Chính lý do này khiến cho lực đẩy đầu đạn mạnh hơn nhiều đạn vỏ giấy, chính vì vậy dù nòng súng Mauser ngắn hơn nhưng hiệu quả tầm xa không giảm. Cấu tạo thứ 2 cần cải tiến đó là khóa nòng của Mauser có ngàm để khi nó xoay nửa vòng thì có thể nắm lấy đai của vỏ đạn đồng. Chính vì vậy khi lên đạn lần bắn tiếp theo cũng là động tác lùi vỏ đạn ra khỏi khoang. Kim hỏa thì được thiết kế ngắn hơn, bền chắc hơn vì lúc này kim hỏa không cần xuyên qua cả viên đạn để điểm hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 195: Hambühren battlefield

Tình hình Điều thiếu phát triển mauser 1871 chỉ trong một tháng đã có thành quả dựa trên các công nghệ có sẵn của Dreyse, có thể nói đây là một khẩu Dreyse có thể bắn đạn vô đồng thì đúng hơn là nói chúng là những thanh Mauser 71. Chính vì lý do này mà Điều thiếu đặt tên chúng là Dreyse 63. Tất nhiên đây chỉ là những mẫu đầu tiên của Dreyse 63 mà thôi, tiếp theo Điều thiếu hi vọng là Hồ quang điện thành công hay có thể đánh chiếm Wietze nhanh chóng thì hẳn có thể lựa dụng mô khí đốt tự nhiên ở đây xây dựng là Martin, đến lúc đó có được thép tốt thì Điều thiếu sẽ cải tiến triệt để súng Dreyse 63.

Chính vì cái lý do gấp gáp này mà Điều thiếu không thể không xuất quân gấp gáp đánh Wietze. Nhưng vấn đề lúc này là Bismarck cũng muốn ép sát Nuremberg một trong những công cuộc trung lập phía nam muốn thành lập liên minh thuế quan riêng trong các nước liên bang Đức lỏng lẻo nhằm làm đối trọng với Áo và Phổ. Tất nhiên Bismarck theo đường lối “máu và sắt” nên hành động đưa quân tới sát biên giới không phải chỉ là dồn ép về mặt chính trị, có đôi khi tên điên này có khả năng đưa quân vào nội địa Nuremberg một cách thực sự.

Vì Phổ động quân phía Tây Nam nên cánh quân phía Tây Bắc của Điều thiếu sẽ không có hỗ trợ. Một mình hẳn không những phải đối chọi cùng Saxony mà đôi khi là cả Brunswick có khi cũng những tay vào.

Nhưng tình thế biến đổi luôn là rất nhanh chóng, ngay khi 4 ngàn quân của Điều thiếu theo thuyền dọc sông Elbe tới được công quốc Magdeburg thì một tin tức động trời xuất hiện giữa bầu trời Âu. Trong lúc tranh chấp về quyền sở hữu của Schleswig-Holstein vẫn đang còn trên bàn đàm phán giữa Đan Mạch và Phổ thì bất ngờ chính phủ Đan Mạch đơn phương thông qua Hiến pháp tháng Mười một năm 1863, theo đó Công quốc Schleswig bị sát nhập vào Vương quốc Đan Mạch, trái ngược với Nghị định thư Luân Đôn năm 1852.

Điều thiếu đánh giá thấp trình độ điên cuồng của Otto von Bismarck, ngay khi nhận được tin Đan Mạch có động thái trên thì quân Đội Phổ lập tức chuyển hướng từ Nam qua Bắc (trong lịch sử cũng y chang nhưng chậm hơn chút). Đồng thời Bismarck ra lệnh tạm dừng dự án hồ quang điện mà tập chung chế tạo chiến hạm phóng lôi. Ông ra lệnh cho các kỹ sư, công nhân tính toán hợp lý những chiến hạm cỡ nhỏ kia về công suất, tốc độ, trọng tải v.v... Nhà máy điện khổng lồ mới được xây dựng với một turbin khổng lồ công suất cao là kết quả của tài lực một vương quốc cường đại ở Châu Âu. Nhưng lúc này chúng không sử dụng cho mục đích nghiên cứu hồ quang điện mà được dùng để tôi luyện những tấm thép chất lượng cao nhằm trang bị cho các tàu phóng lôi cỡ nhỏ.

Thật ra Điều thiếu rất bất mãn với cách làm trên của Cha vợ tương lai, vì nói cho cùng tiền đầu tư của dự án này phần lớn là của Điều thiếu. Nếu muốn thay đổi gì đó cũng phải thông qua sự đồng ý của Điều thiếu chứ. Nhưng lúc này đây quan hệ giữa hai bên đã lỏng lẻo thành nửa gia đình nửa hợp tác nên Điều thiếu cũng rơi vào thế bí. Nhận được thông tin này hẳn cũng không biết phải nói ra sao cho phải.

Theo như lịch sử thì trận Chiến tranh Schleswig lần thứ hai sẽ phải xảy ra vào tháng 2 năm 1864, với sau một thời gian mấy tháng cãi nhau tốn nước bọt giữa Phổ và Đan Mạch. Nhưng vấn đề là lúc này không như trong lịch sử. Trong lịch sử thì Wilhelm I lên ngôi năm 1861, Bismarck được bổ nhiệm thủ tướng năm 1862, và cả hai lần lộn khắp nơi tìm nguồn vốn hiện đại hóa quân đội hoàng gia. Nhưng lúc này Bismarck thượng vị năm 1861 và họ cũng chẳng cần chạy đi đâu lo tiền cả, Điều thiếu đã bơm cho họ như bơm vịt tăng trọng vậy. Nên lúc này quân đội Phổ trưởng thành nhanh hơn trong lịch sử quá nhiều. Thêm vào đó những thành công trong cuộc thực dân Đông Nam á cùng món lợi kếch sù khi giao thương cùng Đại Nam đã khiến danh vọng của Wilhelm I và Bismarck lên quá cao. Họ dĩ nhiên bùng bùng tự tin mà mồn lầy Đan Mạch làm bàn đạp để thể hiện uy vọng, để thực hiện cái gọi là anh hùng chủ nghĩa. Chính vì lý do chết tiệt này mà Bismarck quyết định không phí nước bọt cãi nhau cùng người Đan Mạch mà quyết định đánh luôn không nói nhiều.

Chính quyết định này làm cho hướng đi của dự án Điều thiếu chệch hướng, ít nhất là chệch hướng cho đến khi chiến tranh Phổ- Đan Mạch kết thúc.

Mà sự điên cuồng của Bismarck còn không dừng ở đó, lần này ông ta lên kế hoạch tấn công Schleswig-Holstein mà không có sự hậu thuẫn của Áo như trong lịch sử. Tức là Phổ quốc quyết định ăn mảnh Schleswig-Holstein mà không cần phải chia phần nào cho Áo cả.

Trong lịch sử thì Phổ cần Áo không phải vì cần sự hỗ trợ bộ binh từ đế quốc anh em này (tất nhiên mấy năm sau chẳng còn anh em gì cả), cái mà Phổ cần là hạm đội hùng mạnh của Áo trên biển có thể phong tỏa sức mạnh hải quân qua Đan Mạch. Nhưng lúc này đây người Phổ với Thiết giáp hạm mới đóng và những động cơ mới sẽ lắp cho tàu phóng lôi thì họ lại không cần phải nghĩ đến chuyện san sẻ Schleswig-Holstein cho người Áo.

Nhận được tin báo này Điều thiếu cũng lắc đầu ngán ngẫm, thằng cha bố vợ tương lai này trong lịch sử nổi tiếng là điên, nay lại được thằng con rể bơm công nghệ nê độ điên tăng theo cấp số nhân. Chính vì thế Điều thiếu hi vọng Phổ không bị đánh cho sập mặt. Đan Mạch lúc này cũng không phải dạng vừa đâu. Cuối cùng Điều thiếu đành phải đánh điện tín về Berlin ngăn chặn tình hình nguy cơ này. Bước điện tín có nội dung là yêu cầu Bismarck thử nghiệm cẩn thận chiến hạm phóng lôi trước khi đưa vào chiến tranh. Điều thứ hai yêu cầu Phổ hợp tác với Áo tiến đánh Đan Mạch, về điểm này Điều thiếu nói rõ, chia một chút lợi ích của Schleswig-Holstein cho Áo cũng không có sao. Đẳng nào thì Phổ và Austria cũng không thể nào đứng mãi ở thế nhị nguyên liên bang Đức, đâm nhau là sớm muộn. Vậy thì cứ để quân Áo tiêu hao ở Schleswig-Holstein đi. Chia cho bọn chúng bao nhiêu sau này chỉ cần dè ra đánh kiến chúng phải nôn trở lại là được.

Phải nói kế hoạch của Điều thiếu không phải là không quái, tất nhiên kế hoạch này đi ngược lại với tinh thần chủ nghĩa anh hùng của người Đức. Nhưng chúng lại đi đúng với chủ nghĩa lợi ích và thực dụng. Trải qua bàn đi tính lại thì Bismarck và Wilhelm I muốn kéo dài cuộc cãi nhau cùng người Đan Mạch thêm ba bốn tháng để có thể hoàn thiện các chiến hạm phóng lôi. Và cũng là chờ đợi Điều thiếu thu hồi xong xứ Wietze mà tiến về Schleswig-Holstein hội chiến. Ai không biết chứ Bismarck và Wilhelm I đều rất tin tưởng Điều thiếu và muốn hẳn tham dự vào cuộc chiến tranh quan trọng này của nước Phổ.

Suy nghĩ cùng quyết định của Bismarck và Wilhelm I thì Điều thiếu tướng không có biết. Nhưng con mẹ nó lúc này Điều thiếu đúng là đang ngán ngẫm mà nhìn cánh đồng rộng lớn Hambühren. Nơi này đã dày đặc quân đội của công quốc Saxony và lúc đó cũng có cả một số thành phần chim ăn xác thối là các quý tộc xung quanh xứ Wietze. Đánh nhanh thắng nhanh là không có cửa, đơn giản vì hợp thức hóa quyền lợi của Điều thiếu đối với vùng Wietze mà Berlin phải bày đủ trò như đình hôn rồi thư chuyển nhượng của phu nhân Bismarck rồi đủ mọi thủ tục lằng nhằng. Chính vì lý do này người hữu tâm có thể đánh hơi thấy được ý đồ đánh chiếm Wietze của Điều thiếu từ cả ngàn Km. Lúc này nếu không có 7 ngàn liên quân các quý tộc tại Saxony có mặt tại Hambühren thì mới là chuyện lạ.

Điều thiếu không ngại chiến, nhưng chiến trên chiến trường mà đối phương đã chuẩn bị sẵn với quân đội đông hơn thì hẳn không muốn chút nào. Điện nhất là mấy cái thủ tục lằng nhằng kia đã làm lỗ hết sạch chiến cơ của hắn rồi. Lúc này Điều thiếu phải lâm vào tình trạng đánh lẩn, đánh kéo dài dây dưa đến mệt mỏi rồi.

Nếu không có lựa chọn thì đành phải đánh lẩn mà thôi. Tất nhiên lực lượng quân của Điều thiếu không chỉ có 4 ngàn, hẳn còn có hỗ quan 2 ngàn từ công quốc Wolfsburg là một thành viên thân Phổ trong liên bang Đức lỏng lẻo. Nhưng Điều thiếu không đánh giá cao số quân này qua Wolfsburg. Trang bị của họ quá kém với các mẫu súng M.1854 Jäger rifle đây là những thanh súng nạp đạn cửa trước theo lối minire của Pháp. Điều thiếu rất ghét loại cấu tạo này cho nên 2 ngàn bạn quân này chỉ có thể là phụ binh vận chuyển đạn dược, vũ khí cùng lương thực mà thôi.

Hambühren battlefield là một cánh đồng trải dài tầm 6 km với chiều rộng tầm 3 km. Địa hình khá trống trải với địa thế hơi cao về phía Tây. Đây cũng chính là nơi là liên quân quý tộc miền bắc chiếm giữ và xây công sự cũng như đào chiến hào. Liên minh quý tộc miền bắc tỏ ra là không muốn tấn công Điều thiếu, dù sao uy nghiêm của Phổ trong liên bang Đức là khá mạnh mẽ. Nhưng họ cũng không cam lòng để Điều thiếu một kẻ ngoại lai chiếm đóng vùng Wietze nên muốn tỏ thái độ này.

Đối diện với tình hình trên thì Điều thiếu quyết định chơi đánh chắc tiến chắc, bày binh bố trận trên đồng bằng, đánh nhau theo đúng kiểu của người Châu Âu lúc này. Hẳn cho quân tiếp nhận chiến trường một cách thận trọng sau đó là đào chiến hào, xây công sự phòng thủ cùng các trận địa pháo binh. Điểm đặc biệt của công sự bên Điều thiếu đó là không bao giờ thiếu hầm cá nhân.

Nếu so về quân số thì liên minh quý tộc phương Bắc có lẽ nhiều hơn một chút so với quân Điều thiếu nhưng nếu so về trang bị thì thua xa. Điều thiếu gần như đáp nổi đim thuyền mà đầu tư vào nhánh quân da trắng này của mình. Với thể hình cùng thể lực cực tốt của người Đức thì những thanh pháo cối xách tay Đại nam M61 biến thành phiên bản M63 với trọng lượng và kích thước lớn hơn. Đầu đạn 24 pound vẫn giữ nguyên nhưng lượng thuốc phóng đã tăng lên 6 pound, thành thử ra trọng lượng toàn bộ đạn pháo là 30 pound, tầm bắn lên đến 1,5 km chứ không còn là 1,1 km nữa. Số lượng trang bị lên tới 35 thanh pháo cối cỡ này.

Ngoài pháo cối là 32 thanh pháo bộ binh Krupp c61 12 pound. Nói đùa chứ ở trên đất phổ mà mua pháo Krupp thì không có gì rẻ bằng, giá xuất xưởng của chúng chỉ có 480 £ mà thôi. Nếu không phải vì số lượng chúng không có nhiều mà cần phải ưu tiên cung cấp cho quân đội Phổ thì có khi Điều thiếu sắm lấy 100 thanh bắn chơi cho vui đó.

Nói về phe các quý tộc phương bắc tuy số quân đông nhưng súng ống toàn là M.1854 Jäger rifle đây là đặc trưng chung của quân đội phương bắc liên bang Đức rồi. Thêm vào đó tổng cộng tất cả họ cũng chỉ có hơn 20 thanh đại bác mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Đặc biệt tạo ra khác biệt

Nói thì có vẻ nghịch lý, hẳn một công quốc châu âu mà chỉ mò được 20 thanh đại bác bộ binh. Nhưng đó là sự thật. Nên nhớ trong cuộc chiến tranh Schleswig lần thứ hai, liên quân Phổ- Áo cũng chỉ có thể đầu nhập vào 158 thanh đại bác bộ binh, sau đó mới tăng viện thêm 64 khẩu mà thôi. Còn phía Đan Mạch đập nổi đim thuyền cũng chỉ có đầu nhập vào hơn trăm thanh đại bác.

Nên nhớ đại bác bộ binh lúc này chế không dễ, công nghệ chế pháo bộ binh bao giờ cũng cần tốt hơn pháo trang bị cho chiến hạm. Những tình huống vác pháo từ chiến hạm lắp vào giá bộ binh đem chiến nhau chỉ là cực chẳng đã mà thôi.

Tại sao lại có hiện tượng này thì phải xét đến công nghệ lúc này, pháo bộ binh bao giờ cũng quan tâm đến trọng lượng và độ dày thành pháo nhằm giảm trọng lượng nhưng vẫn đủ uy lực. Do vận chuyển pháo trên bộ là công việc khó khăn vô cùng. Pháo cho chiến hạm và thủ tướng thành hay bờ biển nhìn thì tương tự như pháo cơ động bộ binh nhưng thực sự khác nhau rất nhiều. Vì pháo phòng thủ thành, bờ biển là cố định nên có thể đúc thành dày hơn, chịu đựng được áp lực của các vụ nổ phóng. Tương tự thì pháo trên chiến hạm cũng không khác mấy, vì trọng lượng với chiến hạm dù sao cũng thuận tiện hơn nhiều.

Nhưng pháo bộ binh thì khác, chúng vừa phải thỏa mãn nhỏ nhẹ, uy lực cao, cộng thêm độ bền tốt do chiến đấu trên bộ là tốc độ bắn cực nhanh và không có thời gian lướt sóng như chiến hạm. Chính vì lý do đó không phải nền công nghệ nào của Châu Âu cũng có thể đúc được pháo hiệu quả. Một công quốc bé bé như Saxony đừng mong có nhiều pháo bộ binh tốt.

Nhưng điều này không phải là giới hạn của Phổ khi họ có được công ty Krupp với công nghệ tiên tiến, lại thêm Điều thiếu bom công nghệ luyện kim. Vậy nên nếu cộng cả pháo cối và Krupp C61 thì số lượng đại bác của quân Điều thiếu phải gấp ba lần liên quân các quý tộc phương bắc Saxony. Chiến tranh cuối cùng là độ vũ khí, độ đạn, độ quân số. Nói thật chiến thuật rất quan trọng nhưng nếu không có quân, có vũ khí thì đánh cái gì. Nói như chiến thuật đánh phủ đầu, chọc sâu đánh thẳng trung tâm gì đó v.v... toàn là chém trên giấy cả, không có con người phù hợp với lối đánh đó, không có kinh nghiệm với lối đánh kiểu ấy thì cố tình áp dụng là tự sát. Chính vì vậy Điều thiếu với một đám tân binh Phổ không điên mà chơi mấy chiêu trò đó. Ý của Điều thiếu chính là sử dụng số lượng đại bác vượt trội mà tiến hành oanh tạc đối phương. Cái gì hẳn thiếu riêng tiền mua thuốc súng là hẳn không thiếu. Nhất là người Anh lúc này vẫn đang trắng mặt cùng Điều thiếu, mua thuốc súng từ họ là con đường dễ dàng nhất.

Nhưng bên cạnh chuyện đào lán chiến hào bố trí pháo binh oanh tạc trận địa, lợi dụng pháo hiện đại của Krupp để phá tan hàng thủ của liên quân quý tộc Saxony thì Điều thiếu cũng vẫn tổ chức đánh du kích ngựa quen đường cũ. 500 quân với với súng Dreyse 63 mỗi người được phát trên 50 viên đạn đồng được cử thâm nhập vào vùng hậu phương của quân địch tiến hành chiến tranh phá hoại. Quan trọng nhất đó chính là bọn họ không thiếu thuốc nổ Dynamite trong người, nhiệm vụ của 500 quân du kích này là phá hủy tất cả những gì có thể phá được. Từ nhà cửa, cầu đường, ngay cả nhà tiêu cũng phá hết, lần này Điều thiếu tính chơi chiến tranh tiêu hao đánh cho Saxony kiệt quệ luôn. Chỉ có đánh cho chúng sợ đến không dám quấy nhiễu Wietze thì Điều thiếu mới có nhiều thời gian để lo lắng các mặt trận khác.

Ngoài lực lượng 500 lính coi như là biệt kích bước đầu đặc biệt tinh nhuệ được Trần Văn Vân tự thân chỉ huy thâm nhập địch thì trong tay Điều thiếu còn có quân bài chưa lật đó là 100 thanh súng thừa có tên Dreyse S. S ở đây là kí hiệu của chữ Super, đây là Điều thiếu lười nên đặt tên như vậy mà thôi. Đây là những thanh súng bắn tia đặc biệt của quân đội Điều thiếu.

Những thanh Dreyse 63 vẫn dùng lại dây truyền sản xuất nòng khương khuyết của Dreyse M48. Cho nên nòng súng vẫn là cỡ 11mm và đầu đạn vẫn chưa có hình trụ dài. Nhưng 100 thanh súng bắn tia là súng chế tạo thực sự rất hiện đại, cấu tạo thì tương tự như Dreyse 63 về phần cơ học nhưng nòng súng chỉ có 7mm với rãnh xoắn cực kì chính xác. Nói thật những thanh súng này không thể chế tạo đại trà vào lúc này cho được, vì chất thép cho nòng súng đòi hỏi cực cao, việc khoan cỡ nòng bé cộng thêm rãnh xoắn lại càng là khó khăn vô cùng. Bên cạnh đó mỗi khẩu súng Dreyse S bắn tia này đều có trang bị kính ngắm quan học sơ khởi. Tất nhiên sự căn chỉnh của kính ngắm này không thể như hiện đại nhưng trong vòng 600m thì độ chính xác của chúng là rất ấn tượng.

Công nghệ lúc này về các loại thấu kính cùng ống ngắm đã rất cao rồi, đến cả kính hiển vi quang học còn có thể chế tạo theo một quy chuẩn nên việc chế các ống nhắm cho súng không quá khó khăn.

Những khẩu súng trường bắn tia Dreyse S có chiều dài nòng vượt trội Dreyse M63. Thêm vào đó đầu đạn hình trụ khí động học, cộng thêm đạn vỏ đồng khi phát nổ là khiến lực đẩy cực mạnh. Chính vì thế Effective firing range lên tới 100m là bình thường. Tầm bắn tối đa của chúng còn có thể đạt đến 1400-1500m. Đây là do hình đạn khí động học của đầu đạn kết hợp cùng lượng thuốc lớn cộng thêm thêm khoang nổ kín.

Sự thật thì Dreyse M48 bắn đạn giấy cũng có Effective firing range lên đến 600m đáng lẽ dưới tác dụng của đạn vỏ đồng thì Dreyse M63 mà Điều thiếu mới cải tạo có thể nâng tầm bắn lên đến 700m. Nhưng bắn xa thì có tác dụng gì. Theo như nghiên cứu hiện đại thì các cuộc chiến đấu thường diễn ra trong khoảng 400m chính vì vậy mới ra đời loại súng trường tấn công như AK47 với tầm bắn 400m nhưng lại có thể bắn chế độ tự động. Chính vì biết được nghiên cứu tương lai này mà Điều thiếu không có diễn mà tập trung vào nghiên cứu nâng cao tầm bắn xa của súng trường tấn công. Chính điều này khiến cho Điều thiếu chưa nòng Dreyse M63 để giảm trọng lượng súng.

Riêng Dreyse S thì không thể làm vậy mà trái lại còn phải tăng chiều dài nòng súng thêm 5 cm. Dreyse S là lực lượng đặc biệt, số lượng không cần nhiều với những thanh súng đất đỏ được chế tạo đến 300 £ một khẩu tức là gấp 20 lần một khẩu súng trường tấn công bình thường. Chỉ có Điều thiếu với một cái đầu hiện đại mới ý thức được sự quan trọng của đội ngũ súng bắn tia trong chiến trường. Và cũng có Điều thiếu mới có đủ tiền để chơi cái loại phá sản vũ khí này. Nên nhớ với lực bắn mạnh như vậy thì tuổi thọ của các khẩu súng Dreyse S không thể bền lâu được, công nghệ luyện kim lúc này vẫn chưa đủ sức gánh vác điều đó.

Trong ngày đầu tiên hai quân gặp nhau là đấu pháo, dành dặt từng mét công hào. Tất nhiên pháo Krupp cùng pháo cối Đại Nam M63 hiệu quả hơn nhiều. Thứ nhất là họ có được range rất xa từ 1,5-2,3 km trong đó pháo của Saxony là kiểu pháo cũ giống như Napoleon III nên tầm xa cũng chỉ có 1,3-1,6 km. Cũng may là quân Saxony đóng trên điểm cao nên có lợi thế pháo binh có thể bắn xa hơn một chút nếu không thì hẳn họ đã vỡ trận từ lâu rồi.

Cuộc đấu pháo vào dạng sáng 15 tháng 6 chỉ có pháo Krupp tham chiến vì đại bác của Saxony hoàn toàn có thể với tới được vị trí của pháo cối Đại Nam M63 nếu nhóm này bố trí trận địa. Nhưng chỉ 34 thanh pháo Krupp cũng có thể áp chế toàn bộ hơn 20 khẩu đại bác nạp đạn cửa trước của Saxony. Lúc này mới thấy được sự khác biệt về công nghệ gây ra được sự đặc biệt. Pháo Krupp tốc độ bắn nhanh gấp đôi, thời gian cần nghỉ làm mát nòng là sau 7 lượt bắn, còn pháo Saxony là 3 phút phải nghỉ làm mát một lần. Kinh dị hơn là ngay cả từ dưới đồi bắn lên mà pháo Krupp có thể vươn tới trận địa của đối phương trong khi đó quân Saxony chỉ có thể chịu bị đánh mà thôi. Họ không đủ range của đại bác để gây bất kì thiệt hại nào cho đối phương.

Quân Điều thiếu bắn pháo như không hề quan tâm đến đạn được có phải là tiền hay không. Chỉ sau 2 tiếng oanh tạc thì trận địa pháo của quân Saxony chịu quá nhiều thiệt hại. Họ không thể không lui lại về sau 500m.

Chính lúc này những binh sĩ người Đức lực lưỡng vác bao cát xông lên mà xếp thành tường nhỏ sau đó bò phía sau mà bắt đầu dùng xẻng công binh đào hào cùng hầm cá nhân. Cuộc chiến này rõ ràng là một trận chiến trường kỳ theo ý đồ của vị Nam tước phong văn Trần Quang Diệu.

Đây là một cuộc chiến điển hình phong cách Châu Âu, hai bên không có mưu kế gì đáng kể mà chỉ là bày binh bố trận trên một vùng bình nguyên rộng lớn rồi đổ số lượng súng đạn, độ số lượng pháo, độ số lượng máu xương.

Ngày 16 tháng 6, quân Nam tước Trần đã đào chiến hào tiến lên thêm được 200m lúc này chiến hào của hai bên cũng chỉ là 1km mà thôi. Lúc này thì pháo cối của Nam tước quân thể hiện được hết công năng của mình rồi. Tất nhiên là quân Nam tước chỉ có thể bắn áp chế vào trận địa đối phương mà thôi, không có GPRS định vị thì quả thật là khó có thể bắt được hiệu quả của cuộc oanh tạc để điều chỉnh. Nhưng kể cả như vậy thì với hiệu quả điều chỉnh bởi kinh nghiệm cũng không quá kém. Người lãnh đạo cao nhất của quân Nam tước là Điều thiếu nhưng người thực sự lăn lộn tiền tuyến lại là Lý Chiến một chiến tướng quá rạn dứa của quân Thái Nguyên. Tên này dường như tham gia toàn bộ những trận chiến khốc liệt nhất ở Thái Bình, Kiến Xương và cả Hưng Yên. Về kinh nghiệm thì hẳn giỏi nhất về pháo binh nên được giao nhiệm vụ chỉ huy tiền phong quân.

Ngày 17 tháng 6. Khoảng cách chiến hào của hai bên là 800m lúc này thì ngoài pháo binh của hai bên bắn nhau đi đoàn thì đội ngũ 100 lính bắn tia lấp ló trong lỗ cốt mới là lực lượng chính gây hại tính mệnh quân Saxony. Nói chung tầm bắn 800m có vẻ vẫn nằm trong range hiệu quả, các thông tin về việc triệt hạ đối phương liên tiếp được truyền về. Trong một ngày đầu tiên không ngờ chỉ riêng nhóm lính bắn tia đã hạ được hơn 70 tên địch chưa kể pháo binh. Cũng là do quân Saxony vẫn chưa biết đến một lực lượng có tên là súng bắn tia nên họ vẫn theo như thường lệ nháp nhò đầu bên chiến hào. Đối với họ 800m là khoảng cách mà bên đối phương hoàn toàn không thể với tới được. Nhưng sự thật là có được hỗ trợ của kính ngắm, nút vận điều chỉnh khoảng cách cộng thêm đường đạn khí động học thì 800 m không phải là cái gì đó quá mức khó khăn. Tuy tỉ lệ bắn trượt cũng cao nhưng tin tưởng trong thời gian tới đội súng bắn tia sẽ tự rút ra bài học và trưởng thành nhanh chóng.

Lính Saxony gặp tình trạng là cứ ra khỏi chiến hào là bị bắn ngay đầu bởi các xạ thủ bên quân Nam tước, họ cứ nghĩ đó chỉ là những phát đạn ăn may do khoảng cách rất xa như vậy bình thường không thể nhắm chính xác như thế được. Nhưng đến khi các sĩ quan Saxony trở thành mục tiêu được chiếu cố trọng điểm thì họ mới hiểu được, đây không phải là may mắn mà là cố ý. Vậy là quân Saxony rơi vào khủng hoảng toàn Diện. Ngày ngày pháo binh của họ bắt lực nhìn trận địa chiến hào của quân mình bị oanh tạc không thương tiếc. Bên cạnh đó cả binh sĩ lẫn sĩ quan Saxony không ai dám ló đầu ra khỏi chiến hào quan sát tình hình, phải hình dung lúc này phe Saxony như những con chuột đang chui trong ống cống mà run rẩy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Bổng nhiên nổi danh

Quân Nam xứ Wietze chỉ tiến tới khoảng 800 trước doanh địa quân Saxony mà oanh tạc cùng bắn tia thôi. Họ hoàn toàn không có ý tứ đánh lấn thêm chút nào. Nói chung mỗi ngày đều có độ pháo và thương vong. Thường là pháo binh Saxony thay đổi trận địa sau đó oanh kích một lượt vào các chiến hào của quân xứ

Wietze đang dần dần bò lan trên mặt đất mà cuốn lấy họ. Tiếp theo đó là đại bác xứ Wietze tìm được mục tiêu sau đó ầm ầm khai hỏa tấn công vùi lấp trận địa pháo Saxony buộc họ phải rút lui. Tiếp theo là pháo cối của quân xứ Wietze nổ vang bắn từng đầu đạn 24 pound tới tấp vào doanh địa của Saxony. Nhưng thủy chung có diễn biến ra sao thì quân xứ Wietze vẫn không tiến thêm một bước nào kể cả những thời điểm quân Saxony đã bị buộc lùi khỏi trận địa một đoạn dài.

Nói đơn a, Điều thiếu không có ngu, vũ khí mạnh nhất của lính tây dương là xung phong trận địa. Quân Saxony đến tận 9000 quân lại là các lão binh theo một nghĩa nào đó. 800m là khoảng cách an toàn nhằm đối phó với một cuộc xung phong quy mô. Lại gần hơn thì khác nào là tự sát, 3500 quân của Điều thiếu nói cho cùng vẫn là các tân binh. Những ngày qua dùng đoàng đầu súng từ xa hay nấp trong hầm cá nhân tránh pháo thì hiệu quả đấy. Nhưng để 3500 người này lao lên cận chiến với lưỡi lê và vật lộn thì không đủ nhét kê răng cho quân Saxony. Chính vì lý do này mà Điều thiếu quyết định đánh tiêu hao với quân địch.

Pháo của chúng bị áp chế, cả pháo và cối của xứ Wietze mạnh hơn, lại thêm đội súng bắn tia ngày càng hoàn thiện vậy nên chẳng có lý do gì phải vội vã xông trận cả. Thêm vào đó Điều thiếu đặt rất nhiều niềm tin vào 500 tinh nhuệ binh đặc chủng của mình đánh thâm nhập hậu phương địch. Hắn là đang chờ quân Saxony kiệt quệ bắt buộc phải rút lui.

Mỗi ngày qua là mỗi ngày đốt tiền, nhưng Điều thiếu đốt tiền hiệu quả hơn vì số thương vong của quân Saxony là quá nhiều. Mỗi ngày có tới vài chục đến cả trăm người thương vong do cả đạn pháo lẫn các tay bắn tia phía xứ Wietze hạ thủ. Tất nhiên quân Saxony đã bắt đầu đề phòng hơn về việc bắn tia, nhưng các tay súng của xứ Wietze cũng ngày càng hoàn thiện hơn nhiều. Mỗi xạ thủ xứ Wietze đều quen thuộc hơn với những sai số của đứa con cưng trong tay bọn họ. Chính vì thế những xạ thủ xứ Wietze lúc này mới chính là các tử thần hiệu suất nhất trên chiến trường.

Tất nhiên pháo cối cũng là một trong những sát thủ mang tính khủng bố cùng cực của quân xứ Wietze. Không phải quân Saxony không có pháo cối. Những thanh pháo cối của họ có đặc điểm chẳng khác nào pháo bộ binh, tức là có bánh xe, giá pháo, đĩa xoay v.v... Không thể không nói những thanh pháo cối này có được độ chính xác căn chỉnh một cách tuyệt vời. Nhưng chính vì công kênh như vậy chúng hoàn toàn không thể bố trí dưới chiến hào bắn lên được. Cuối cùng các pháo cối cũng như sơn pháo của Saxony chỉ sau một đợt nhả lửa sẽ ngay lập tức biến thành mục tiêu cho các khẩu pháo Krupp với tầm xa vượt trội oanh tạc.

Nói chung trong cuộc chiến này Điều thiếu đã rút ra rất nhiều hạn chế của súng cối M63 Đại Nam. Chính xác kém, không thể bắn áp chế trận địa pháo đối phương. Nhưng ưu thế cũng rất nhiều ví như có thể bố trí trận địa cối dường như là ở mọi dạng địa hình. . . Khi có được số lượng nhất định để bắn bao trùm thì súng cối có sức hủy diệt trận địa địch vô cùng ghê gớm. Bài học thứ hai đó là không thể thiếu các thanh đại bác tầm xa, uy lực với độ chính xác cao trong các trận chiến mặt đối mặt sông phẳng được. Nếu chỉ có mình súng cối thì rất có thể sẽ trở thành bia tập bắn cho đối phương.

Bài học được rút ra là từ thực tiễn chiến đấu, mỗi loại chiến trường, mỗi loại địch thủ khác nhau đều phải có những cách đánh linh hoạt khác nhau vậy.

Ngày 20 tháng 6, những cơn mưa nhỏ làm cho chiến hào lầy lội vô cùng. Các chiến sĩ hai bên bị bõm kết thân xác trong những vũng lầy nhớp nhúa. Tình cảnh này không thích hợp cho tác chiến, cả hai bên không hẹn mà cùng gặp, tiếng súng ngưng nghỉ sau hơn một tuần đi đùng chém giết.

Quân xứ Wietze được đãi ngộ nói chung là vô cùng tốt, thương binh là được vận chuyển về hậu phương cứu chữa, ở nơi này đã lập được một cơ sở nuôi cấy Penicillin lâm thời, số lượng đủ dùng, thuốc tím, cồn, là không thiếu. Hiện tượng nhiễm trùng do vết thương được giảm thiểu đến mức tối thiểu nhất. Còn nói đến thức ăn, đạn dược thì quân xứ Wietze phải nói là sướng nhất. Bánh mì trắng, thịt ngỗng, thị lợn, thịt gà, rau xanh không thứ gì là thiếu cả.

Để dự trữ cho trận chiến này thì Điều thiếu đã bỏ vốn gốc ra rồi. Hậu cần binh là 2 ngàn quân công quốc Wolfsburg. Nói chung công quốc Wolfsburg lần chiến tranh này họ kiếm lời lớn, thứ nhất nhà máy sản xuất Penicillin được dựng trên đất của họ. Một xưởng sản xuất đạn vô động đã chiến cũng được thiết lập trên đất Wolfsburg với nhân công là người Wolfsburg. Tất nhiên công tước xứ Wolfsburg cũng không ngu nên sẽ cho người thâm nhập ăn cắp công nghệ đạn vô động này. Tất nhiên họ không chế nổi súng để sử dụng loại đạn trên nhưng có thể mua mà. Không thì cũng thiết lập vài xưởng chế đạn vô động, kèm mà bán cho Phổ, nghe nói đầu Phổ sắp oánh nhau cùng Đan Mạch rồi. Điểm lợi thứ 3 đó chính là quân xứ Wietze tiêu thụ rất nhiều sản phẩm lương thực từ công quốc Wolfsburg. Các thương nhân công quốc Wolfsburg còn lập ra cả một ban đề chuyên cung cấp lương thực chất lượng cao cho đội quân xa hoa xứ Wietze. Nói thật nhiều người cảm thấy quân đội của xứ Wietze ăn quá ngon, ăn còn ngon hơn cả một số tiểu địa chủ từ tước vậy.

Tại sao Điều thiếu phải khoa tay mà đối xử quá tốt với nhóm binh sĩ người Đức này, ăn thì ngon, lương thì cao. Thật ra có rất nhiều lý do. Thứ nhất là duy trì sức khỏe và sức chiến đấu của họ, thứ hai là dụ dỗ tinh thần chiến đấu của họ. Nên nhớ đây là những nông dân các vùng Berlin, Potsdam, Brandenburg. Họ chẳng liên quan tí xiu nào đến xứ Wietze cả. Vậy nên nếu muốn động viên tinh thần chiến đấu của họ thì không có gì ngoài tiền lương cùng thức ăn ngon cả.

Điều thiếu xét cho cùng vẫn là một quý tộc ngoại lai, hắn chưa có đủ danh vọng để hội tụ quần chúng, ngay cả đến chung binh cũng phải nhờ đến uy vọng của Otto von Bismarck và vua Phổ. Nhưng Điều thiếu lại có một vũ khí tối quan trọng đó là tiền, hắn đang dùng tiền một cách hiệu quả cho nhánh quân này.

Tất nhiên một khi Điều thiếu chiến thắng trong trận chiến Hambühren battlefield thì danh vọng của hắn tại Châu Âu sẽ chấp cánh mà bay lên. Chính vì thế cuộc chiến này của Điều thiếu không chỉ là đánh lấy xứ Wietze đơn thuần mà là đánh cho cả giới quý tộc liên bang Đức nhìn vào, đánh cho cả Châu Âu biết đến cái tên Điều thiếu.

Trời mưa liên tiếp 3 ngày, nhưng chỉ có ngày đầu tiên là nghỉ ngơi mà thôi, hai ngày tiếp theo thì quân bắn tia của xứ Wietze lại hoạt động điên cuồng. Nói chính xác là trời mưa khiến cho chiến hào lầy lội không thôi, việc nằm bẹp trong chiến hào là bất khả thi, chỉ cần quân Saxony nhấp nhòm thì ngay lập tức sẽ lình ngay một viên đạn vào đầu. Không có mũ sắt bảo vệ thì đó chính là chết người tại nạn.

Để tăng độ chính xác dưới điều kiện trời mưa thì lính bắn tia đã tẩn ra bò lên chiến hào tiến thêm tầm 100m dưới sự yểm hộ của bao cát thoải mái nhấn bắn quân Saxony. Họ chỉ cần dùng vài bạt che chắn ống ngắm không dính nước mưa là có thể không mấy cản trở mà nhắm bắn rồi. Nên nhớ mỗi đầu người bên quân địch sẽ lấy Demark ra mà tính đó, giết càng nhiều được thưởng càng hậu hĩnh. Các tay thiện xạ Đức bắt đầu điên cuồng săn giết rồi.

Trời mưa là thiên đại kẻ thù của súng nạp đạn cửa trước, họ phải che chắn vài bạt cực kì kín đáo để đổ thuốc súng cũng như nhồi đạn. Công việc này cùng với một chiếc bạt to lớn trở nên vướng víu vô cùng. Nhưng quân xứ Wietze lại chẳng có cái sự bất tiện này. Họ chỉ cần thò tay vào túi da bên hông lôi ra một viên đạn đồng, nét vào súng và bắn. Chỉ có như vậy mà thôi.

Ngày 23 tháng 6 tin tức đầu tiên được đưa về chiến trường Hambühren. Cây cầu bắc qua sông Aller nối liền Celle và Hambühren đã bị thuốc nổ Dynamite của 500 quân biệt kích do Trần Văn Văn đánh sập. Từ đó việc các quý tộc Leipzing hay Dresden của vùng Saxony muốn vận chuyển lương thực cho chiến trường

Hambühren là khó không thể tả. Họ chỉ còn cách là mượn đường Hanover công quốc mà tiến vào chiến trường mà thôi. Nhưng vấn đề là Hanover thuộc phe trung lập, họ không muốn đắc tội Phổ cũng không muốn tham gia cuộc chiến tranh này.

Nắm được cơ hội bỏ đã xuống giềng công tước xứ Wolfsburg vội vã ra lệnh cho 3 ngàn quân còn lại của mình tổng lực ép sát Bá quốc lãnh Brunswick nhằm ép bọn này dừng ngay hành động hỗ trợ Saxony. Lúc này Saxony vẫn phải đang mượn đường Brunswick, để đưa được lương thực, khí tài cũng như tăng viện vào chiến trường Hambühren.

Với sức ép của công tước xứ Wolfsburg thì bá tước xứ Brunswick bắt đầu lưỡng lự. Tin tức bất lợi của liên quân quý tộc Saxony như không cánh mà bay khắp liên bang Đức rồi, rất nhiều người đang chăm chăm theo dõi cuộc chiến này đây.

Nhưng kể cả như vậy thì bá tước xứ Brunswick cũng chỉ là lưỡng lự mà chưa từ bỏ đồng minh Saxony của mình. Nhưng sự lưỡng lự này cũng chỉ có thể cố gắng được vài ngày mà thôi. Vì tin tức khủng bố sau đó khiến cho vị Bá tước Brunswick vội vã ngã về phe Phổ quốc. Ngày 28 tháng 6 chỉ với 500 quân tinh nhuệ bí mật tấn công trong đêm mà quân của Nam tước xứ Wietze đã đánh xập phần nửa pháo đài Celle, đánh tan gần 1500 quân của bá tước xứ Celle, gần như toàn bộ thành viên gia tộc Wassermann. Tin tức này phải nói là động trời. Vì ai cũng không thể ngờ nổi Nam tước xứ Wietze mới chỉ tổ chức một nhúm tân quân. Lấy 4000 quân đánh nhau với 9 ngàn liên quân Saxony tại chiến trường Hambühren đã là ghê gớm lắm rồi. Kinh dị là quân Nam tước lại có được ưu thế nhất định, nhưng kinh dị nhất là vị Nam tước này lại ghê gớm đến độ dám cắt là 500 quân cắt luôn đường lui của 9000 liên quân. Đây không sợ là ăn no quá mà vỡ bụng hay sao.

Quý tộc Phổ lúc này đang mở ra bàn cá độ xem cuộc chiến Hambühren sẽ đi đến đâu rồi. Tất nhiên tỉ lệ đặt cược Điều thiếu chiến thắng chỉ là 1 bởi 1.1 còn tỉ lệ thắng của Saxony đã lên tới 1 bởi 7,5 rồi. Không ai tỉ tưởng được trong tình thế này quân Saxony có thể lật được thế cờ. Quang trọng là lúc này họ đang cá cược là nếu ngồi vào bàn đàm phán thì vị tân tinh tú Nam tước xứ Wietze này sẽ đòi hỏi những gì.

Lúc này thì Điều thiếu bỗng nhiên thành danh nhân mới nổi ở Liên bang Đức rồi. Các chiến tích đánh đấm cùng quân Pháp, Tây Ban Nha tại Đông Á của hắn không ngờ cũng được mọi mồm hết ra. Trong mắt mọi người thì lúc này Điều thiếu là một tướng quân, thái tử, thủ tướng cường đại. Không ngờ danh hiệu chiến tướng thường thắng của hắn lại được đặt lên đầu. Điều này có thể thấy được chủ nghĩa anh hùng ở Đức là rất thịnh. Những danh hiệu như thái tử, thủ tướng đều bị xếp lại.

Nghe đề tin tức Điều thiếu đánh đập quân Pháp như thế nào khiến cho người Đức gần gũi với gã quý tộc ngoại lai này hơn nhiều. Có một nhóm không nhỏ các thanh niên trẻ tuổi đã coi Điều thiếu là thần tượng rồi. Đơn giản hận thù của người Đức và người Pháp quá sâu, những cuộc trừng phạt Đức không biết mệt mỏi của Napoleon Bonaparte đã khiến người Đức đổ không biết bao nhiêu xương máu. Vì vậy lúc này có một vị “anh hùng” cho Pháp ăn hành thì lẽ dĩ nhiên rất dễ trở thành thần tượng của họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Khóc mượn

Tin tức Trần Văn Văn cho nổ tung một nửa pháo đài Celle là giả. Nhưng quả thật là tên chiến tướng người Việt này không hề phụ công Điều thiếu. Sau khi cho nổ xập cây cầu bắc qua sông Aller thì tên chiến tướng này lập tức cho quân tiềm nhập vào Celle nội địa. Trong khi các nhánh quân Celle đang nhanh chóng tập trung về phía cây cầu Aller thì Trần Văn Văn đã bỏ ra một số tiền lớn mua chuộc các nông dân tự do vùng ngoại ô Celle. 500 quân không trang thiết bị nặng tả ra trốn trong cách trang chại thì không quá khó khăn.

Quân Cellen không hề có sự đề phòng đáng kể nào đối với sự canh phòng ban đêm tại pháo đài nhỏ Cellen cả. Mãi đến khi quân du kích chiến của xứ Wietze ép sát đến nơi thì họ mới phát hiện ra. Tất nhiên hai bên gặp nhau là bắn giết liên hồi. Nhưng vũ khí của quân Wietze mạnh mẽ hơn nhiều. Khoảng cách quá gần khiến cho đại bác thủ thành Cellen không còn hiệu quả. Nhưng những thanh pháo cối Đại Nam M63 thì rất công hiệu trong việc tấn công thành trì. Chỉ có mười thanh súng cối lắp ló sau các bao cát đã đủ bắn áp chế cả trăm quân sĩ trên đầu pháo đài Celle rồi.

Hơn một trăm binh sĩ dũng cảm nhất của Wietze với trọng thương làm mục tiêu đã lao qua chiến hào với 20 kg thuốc nổ Dynamite sau lưng. Bọn họ đơn giản là cường công Celle khi mà quân số của pháo đài này có một nửa đã được điều đi Aller với mục đích canh chừng và đắp lại cầu tạm.

Cả trăm cân thuốc nổ Dynamite nhanh chóng được chôn vùi nơi chân pháo đài Celle. Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên sau đó khiến cho một đoạn tường pháo đài nhĩ Celle đổ sụp. Cuối cùng là năm trăm tinh binh Wietze dựa vào sự hỗn loạn của quân thủ thành mà xung phong. Sự linh hoạt của những thanh Dreyse M63 đã cưa nòng, cộng thêm tốc độ bắn bá đạo của đạn vô đồng đã nhấn chìm số quân Celle đang hỗn loạn bên trong pháo đài. Gần một ngàn quân Cellen không có mấy phản kháng đáng kể nào mà bị đánh tan.

Nhận được tin báo này thì Điều thiếu lắc mạnh đầu, hần vồn dĩ suy nghĩ là cho Trần Văn Văn đánh quấy phá tuyến đường vận lương của quân Saxony thôi nhưng quả thật Trần Văn Văn quá khủng bố. Không hổ là tên danh tướng thành danh sớm nhất của Vạn Ninh. Không những phong tỏa đường vận lương mà với 500 quân không có nhiều vũ khí nặng mà có thể đánh phá hẳn một pháo đài. Điều này làm thay đổi hoàn toàn kế hoạch của Điều thiếu rồi. Lần này không những có thể thu hồi Wietze mà nếu tận dụng tốt hắn còn có thể làm được nhiều hơn như vậy.

Phải nói rằng sự quản lý sĩ quan của Thái Nguyên rất khác biệt với triết lý quân đội hiện tại trên thế giới lúc này. Điều thiếu đã phát triển một hệ thống quân sự trong đó các sĩ quan tham mưu có thể phối hợp tác chiến với đơn vị của mình hầu như là tự động theo bản năng, mà không cần chỉ thị đặc biệt từ các tư lệnh cấp cao. Nếu ai có theo dõi mọi trận đánh của Thái Nguyên, Vạn Ninh thì có thể thấy được Thống chế hay nói cách khác là người chỉ huy cấp cao nhất đôi khi chỉ ra chỉ đạo về đường lối mà thôi. Còn đánh như thế nào trực tiếp ra sao lại được quyết định bởi các sĩ quan chỉ huy trực tiếp mặt trận. Điều này có thể hiện rõ qua cuộc chiến thu hồi Thái Nguyên của Điều thiếu, sĩ quan trực tiếp đến độ dẫn quân chạy mẹ nó qua bên TQ chơi, cuối cùng mất vợ mất con. Lần thứ hai thể hiện rõ ràng là Trần Quang Cán dẫn quân vào Huế, một mình hắn chẳng theo kế hoạch nào mà đã loạn cả Đại Nam thủ đô. Lúc này cán ca chỉ có một ý tứ nghe theo

đó là đánh hết trừ Tự Đức. Đây chính là mấu chốt mà Điều thiếu nói cho Cán ca, còn lão Cán muốn làm gì thì tùy. Nhiều lần khác các sĩ quan Vạn Ninh cũng tự mình quyết định chiến trường theo bản năng quân sự rõ ràng nhất là trong cuộc chiến thành Hưng Yên khi quân của Trần Văn Võ đập tan số quân Pháp đông gấp đôi họ.

Về điểm xây dựng quân đội theo hướng tự chủ nhất định này của Điều thiếu lại không hạn mà cùng hợp với đồng chí Helmuth Karl Bernhard Graf von Moltke của nước Phổ lúc này. Người này đã từng là phụ tá của vương tử Friedrich. Dù chưa từng chỉ huy một đơn vị tác chiến nào, năng lực và mối quan hệ gần gũi của Moltke với vương tộc đã khiến ông được Wilhelm I bổ nhiệm làm Tổng Tham mưu trưởng Quân đội Phổ năm 1861. Cùng Thủ tướng Otto von Bismarck và Bộ trưởng Chiến tranh Albrecht von Roon, ông đã thay đổi cơ cấu quân sự Phổ. Ông phát triển một hệ thống chỉ huy trong đó các sĩ quan tham mưu có thể phối hợp tác chiến với đơn vị của mình hầu như là tự động theo bản năng, mà không cần chỉ thị đặc biệt từ các tư lệnh cấp cao. vương tử Friedrich. Dù chưa từng chỉ huy một đơn vị tác chiến nào, năng lực và mối quan hệ gần gũi của Moltke với vương tộc đã khiến ông được Wilhelm I bổ nhiệm làm Tổng Tham mưu trưởng Quân đội Phổ năm 1857. Cùng Thủ tướng Otto von Bismarck và Bộ trưởng Chiến tranh Albrecht von Roon, ông đã thay đổi cơ cấu quân sự Phổ. Ông phát triển một hệ thống chỉ huy trong đó các sĩ quan tham mưu có thể phối hợp tác chiến với đơn vị của mình hầu như là tự động theo bản năng, mà không cần chỉ thị đặc biệt từ các tư lệnh cấp cao. Đồng thời Moltke cũng rất chú ý đến điện báo cùng đường sắt trong chiến tranh. Vô hình chung cách nhau cả vạn dặm mà Điều thiếu và vị Tổng Tham mưu trưởng quân đội Phổ lại có chung một cách phát triển quân đội. Đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên đáng thú vị.

Nhưng những chuyện này chỉ là phụ mà thôi. Điều thiếu khi nghe được tin tình báo về Trần Văn Vân thì thực hiện thay đổi chiến thuật ngay lập tức. Quân Wietze vội vàng rút khỏi chiến trường 2km dù họ đang nắm được lợi thế cả về chiến thuật lẫn thể trận. Điều này gây ra cho những người đang tham gia theo dõi cuộc chiến trở nên hết sức ngạc nhiên. Rất nhiều những suy đoán được đưa ra nhưng không ai có thể dám chắc là mình đoán đúng ý nghĩ của vị Nam tước phong vân kia.

Chiến tranh ở Châu Âu đang đến lúc chạm vào là nổ thì ở Đông Á cũng bắt đầu phong vân nổi lên. Pháp vẫn chưa có được tiếp viện từ mẫu quốc nên họ đành thành thật nằm yên ở ba tỉnh Bắc Bộ. Đồng thời nhóm này tích cực hoàn thành những bước cuối cùng trong công việc xây dựng cảng Lễ Môn ở Thanh Hóa tỉnh. Tình hình Phillippine thì rất là loạn, quân Tây Ban Nha đưa đến đây gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Lúc này đóng quân tại bên tàu Malila là 3 ngàn lính Pháp những người đã trốn thoát khỏi bàn tay tử thần của Hoàng Diệu. Nhưng tân chính phủ của Phillippine sau thời gian dài cầm quyền thì lực lượng tự bắt đầu tăng lên một cách chóng mặt.

Với những cơ sở vật chất để lại của người Tây Ban Nha cùng với kiến thức khoa học người Phillippine có được thì họ có thể tự mình phát triển một cách không tồi. Hải quân là điểm yếu của người Phillippine nhưng lục quân của họ trên đảo Luzong lại là một thế lực không coi thường được. Đáng kể là lục quân Phillippin trang bị toàn là súng cối Đại Nam M62. Phải nói là họ đã ăn cắp được phần nào công nghệ chế tạo của người Việt. Nói chung người Phillippine không chỉ ăn cắp công nghệ súng mà đến cả trang phục binh sĩ, sĩ quan cũng dập khuôn một mẫu của Thái Nguyên. Nếu mà màu sắc của họ không phải là màu xám quân phục thì rất có thể sẽ bị hiểu nhầm đây là quân Thái Nguyên chứ không phải quân chính phủ Phillippine. Tất nhiên họ ăn cắp không chỉ có mỗi công nghệ vũ khí, quần áo trang phục kiểu dáng và đến huấn luyện quân sự và đánh du kích thì họ cũng học đến 7 -8 phần. Nói một cách chính xác là quân đội Phillippine đang lấy nguyên mẫu là Thái Nguyên để tổ chức. Tất nhiên là Phillippine còn thiếu nhiều vì họ không có được quân chính quy có thể đánh trực diện, không có hải quân hùng mạnh, không có pháo bộ binh chính xác. Nhưng với số quân lên đến 3 vạn người thì người Phillippine đã mở được một cuộc phản công trí mệnh đánh bật 3 ngàn quân Pháp, Tây Ban Nha khỏi cảng Manila. Trận chiến này có tới gần ngàn người Pháp thương vong nhưng đồng thời phía Phillippine cũng phải đổ vào 2000 sinh mệnh.

Ti lên 1:2 không đẹp lắm nhưng nó lại là một “chiến tích” vĩ đại tiếp theo của quốc vương Ko Pulaco. Danh vọng của tên này đã ngưng tụ đến đỉnh điểm rồi. Pháp cũng ngán ngẩm với Phillippine lắm rồi. Họ không phải không thắng được quân đội không quá chính quy Phillippine nhưng nói gì thì nói đây là đất của Tây Ban Nha, người Pháp không thể trả giá quá nhiều ở nơi đó được. Nếu như Tây Ban Nha nhượng Phillippine với giá rẻ cho Pháp thì may ra Pháp mới bỏ Đại Nam mà chạy qua Phillippine. Nói cho cùng thì theo sự đánh giá của giới quân sự Pháp thì đất Đại Nam nguy hiểm hơn nhiều lần đất Phillippine.

Nhận định này là chính xác hoàn toàn nếu như ai đó nhìn vào Vạn Ninh, Thái Nguyên, Hải Dương, Hưng Yên lúc này. Đây liệu còn là những thành phố của Châu Á kém phát triển, xin thưa là không thể nào. Vì bốn thành phố đầu tàu công nghiệp này còn có mức độ công nghiệp hóa mạnh hơn một số nước Châu Âu đấy.

Nói đến Thái Nguyên, Vạn Ninh thì không cần phải bàn nhiều vì đây là công sức của cả hơn 30 triệu £ đổ vào xây dựng liên tục 5 năm trời, chúng không hiện đại, không công nghiệp mới là điểm lạ lùng. Gần như tất cả các ngành công nghiệp nặng và cơ khí, hóa chất đều nằm ở hai khu công nghiệp Vạn Ninh, Thái Nguyên và đó dường như đều là công ty quốc doanh, vì nói một cách chính xác K&R cũng là công ty quốc doanh với số vốn 70% của Điều thiếu. Tất nhiên K&R chỉ chiếm một số lượng nhiều các nhà xưởng trong hai khu công nghiệp trên mà thôi. Có rất nhiều nhà xưởng là thuộc về tư nhân Điều thiếu đó. Tất nhiên Robert cũng không phải dạng vừa đâu. Hắn cũng tự ôm tiền lãi của bản thân trong công ty K&R mà xây dựng “quốc gia” của mình tại Cao Miên. Nói là cuối cùng nhà họ Trần đã cho hắn thuê cả Bá tước lãnh và Hầu tước lãnh tại Cao Miên. Tính ra đất của Robert còn rộng hơn cả đất của người Đức thuộc địa Cao Miên.

Trên hai mảnh đất này cả hai bên đang cong đuôi trông thuốc phiện để phá hoại thế giới. Điều thiếu mà biết được thì cũng đành lắc đầu mà thôi. Hắn không làm thì người khác cũng làm mà thôi.

Nhưng chuyện đó vẫn chưa là tất cả, chính sách của Thái Nguyên là rất hiện đại, cái tư tưởng tiểu địa chủ nhanh chóng bị các chính sách mới đã kích. Thương nhân, người có tiền không còn là thành phần thấp trong sĩ, nông, công, thương nữa mà thay vào đó địa vị của họ rất được kính trọng với các trưng trình đóng góp rầm rộ xây dựng là xã, giúp trẻ em đi học, xóa đói giảm nghèo v.v....

Với trình độ lằng xê của Thông Tấn xã Thái Nguyên cùng với mức độ phổ cập chữ quốc ngữ thì chẳng nhà nào là không biết tên tuổi của các vị đại hồng nhân có xuất thân thương nhân trên. Với địa vị thương nhân tăng lên thì người chen chân vào thương nghiệp cực kì nhiều. Tất nhiên muốn vào thương nghiệp hay tư bản sản xuất thì phải bỏ vốn. Vốn không có nhiều, không sao đã có Ngân Hàng Thái Nguyên, lấy đất đai ra thế chấp, đầu tư nhà xưởng hay mua tàu làm buôn bán dịch vụ tùy các vị. Nhưng nói trước muốn làm ăn có lãi thì xin bỏ một khoản nhỏ để gặp đội tư vấn kinh doanh của Ngân hàng.

Nói chung chỉ có nửa năm mà nhà xưởng tư nhân thặng Hải Dương, Hưng Yên mọc lên như nấm sau mưa. Nói chung hay thành phố này lại chủ yếu là các xưởng sản xuất tư nhân. Nhưng đừng kinh thương họ, các thư thương này biết bắt tay cổ phần với nhau tạo nên công ty lớn hơn đủ sức cạnh tranh với công ty quốc doanh tại Thái Nguyên và Vạn Ninh đó. Tất nhiên Chính phủ Thái Nguyên chơi đẹp mà không muốn dờ dỗi lợi dụng chính sách bảo hộ công ty quốc doanh. Nói đùa, thị trường phía Nam, thị trường Ai Lao, nhất là miếng bánh Đại Thanh to như vậy thì cần chó gì phải tranh nhau. Bắt tay nhau cùng xuất khẩu là được rồi.

Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu. Không ngờ quân Quảng Đông ăn gan hùm mật báo lại dám đem quân xuôi Nam tiến đánh Quảng Yên. Lý do con mẹ nó rất

vớ vấn đó là: “Đại Nam được Đại Thanh bảo hộ, vậy việc Trần Quang Cán lập Vương là đại nghịch bất đạo. Đại Thanh có quyền trừng phạt.” Con mẹ nó nói kiêu có thì nói thẳng ra cho nó đỡ buồn nôn. Huế chưa có khố thì Bắc Kinh đã khố thuê, hay nói đúng hơn là Lý Chấn tại Quảng Đông khố đám ma thuê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Cáo già Otto

Nói thật trận chiến của Điều thiếu với quân Saxony không chỉ khiến quý tộc lên bang Đức nhìn vào mà còn khiến rất nhiều sự chú ý của các quý tộc Châu Âu. Các nước như Anh, Pháp, Đan Mạch, Áo, Hung có phải ngu hay không? Tất nhiên chẳng ai ngu cả, họ thông minh là khác, sở dĩ người Đức nói chung vẫn chưa quật khởi tại Châu Âu được là do liên bang Đức của họ là một liên bang lỏng lẻo, độ gắn kết và đoàn kết là yếu nhược. Chính sách “sắt và máu” của Otto von Bismarck và quyết tâm thống nhất liên bang Đức bằng vũ lực là chuyện mà ai cũng biết. Giờ đây cả Châu Âu coi việc Nam tước xứ Wietze đánh Saxony là mở màn cho chiến dịch của Bismarck, bước đầu tiên bao giờ cũng là bước quan trọng nhất. Các nhân vật tai to mắt lớn lúc này đang theo dõi Phổ quốc hành động để xem một con quái vật mới ở Châu Âu có thể sinh ra được hay chết yểu từ trong trứng nước.

Quân Nam tước Wietze bỗng nhiên đột ngột lui lại 2km làm cho các bên choáng váng, họ không biết được Trong hồ lô của Điều thiếu đang bán thuốc gì đây.

Có cái mẹ gì mà lạ, đó là Điều thiếu sợ mà chạy một cách đơn thuần mà thôi, nói đùa vui à, tên khốn nạn Trần Văn Vân được lệnh là quấy nhiễu cắt tiếp tế khiến cho liên quân Saxony không có bổ xung mà rút lui. Nhưng thắng quai này làm quá tuyệt, không những cắt tiếp tế của Saxony mà hấn còn chặn luôn đường lui của đạo liên quân này, chỉ với 500 lính có thể đánh chiếm cả pháo đài Celle. Chẳng nhẽ Trần Văn Vân cũng muốn một tước danh ở Châu Âu sao. Điều này khó nói vì theo lẽ đúng ra thì toàn bộ gia tộc Wassermann đều nằm trong tay Trần Văn Vân, hấn hoàn toàn có thể ép Bá tước Wassermann nhượng quyền sở hữu Celle. Tất nhiên Điều thiếu có lòng tin tuyệt đối với Trần Văn Vân, kể cả tên này có ép thì cũng là ép Wassermann gia tộc nhường lại Celle cho Điều thiếu đó.

Sự việc đó để sau này sẽ bàn vì nó còn liên quan đến quá nhiều quy tắc quý tộc Châu Âu, nếu không chỉ cần quân đội mạnh đi đánh chiếm khắp nơi rồi thu lấy đất đai thì Châu Âu đã loạn lâu rồi.

Điều thiếu cho rút đi 3500 quân quả thật là sợ phe liên minh quý tộc Saxony bí quá hóa liều mà chơi liều chết xung phong. Với pháo cối, lựu đạn thì Điều thiếu cũng chẳng ngại sự liều chết của 8000 quân liên minh. Nhưng tất nhiên nếu đánh theo kiểu đó thì quân Wietze có thắng cũng là thắng thảm. 8000 người xung phong không phải chuyện đùa.

Quân Wietze bỏ chạy khiến cho các phe cá cược ngỡ ngàng, khỏi kẻ chửi đồng Điều thiếu là tên khốn nạn nhất gan. Chưa đánh đã chạy khiến cho họ có khả năng bị mất tiền oan. Nhưng Điều thiếu có rút lui thật nhưng hấn rút không có xa mà lui về 2 km lập hàng tuyến phòng thủ chắc chắn. Từ phe tấn công lúc này xứ Wietze lại lui về phòng thủ chắc chắn. Cách đánh trận của Điều thiếu quả sức đặc biệt khiến cho ngay cả Otto, Helmuth, Wilhelm I và Albrecht, các đầu não của Phổ quốc cũng không thể hiểu ra sao. Rõ ràng là lợi thế quá tốt mà Điều thiếu lại bỏ qua như vậy.

Thật ra người Châu Âu không hiểu được tâm lý của Điều thiếu, hấn chính là ngoại tộc ở đây, 4 ngàn quân xứ Wietze chính là tiền vốn lập thân của hấn tại Châu Âu, đời nào Điều thiếu để cho 4 ngàn quân mà hấn vất vả lắm mới chiêu dụng được lại đem ra nướng không như vậy.

Điều thiếu lui lại lập hàng rào có thủ với thép gai và mìn dăng đầy. Lần này Điều thiếu cũng chẳng có ý định tấn công lên, nên mìn là hấn không tiếc mà dài khắp chiến địa. Thép gai của hấn cũng là một ý tưởng của thời hiện đại. Lúc này một số nông trại ở Châu Âu đã dùng dây thép trơn buộc hàng rào ngăn động vật. Nhưng Điều thiếu chơi là kỹ thuật quấn thép gai chứ danh thời hiện đại. Thép gai quấn ra sao thì hấn méo biết nhưng chỉ cần mô tả một cái máy xoắn sợi thép rồi lấy kim cắt đầu mối tạo thành gai thế thì chẳng bao lâu máy quấn thép gai ra đời. Thứ này không cần hàm lượng chất xám nhiều mà chỉ cần ý tưởng mở màn mà thôi.

Nói chung lần này Điều thiếu quyết định vây chết quân Saxony tại chiến trường Hambühren battlefield. Cách đánh này thì quân Nam tước xứ Wietze cũng đừng mong rời khỏi chiến địa mà tấn công địch nhân. Cuối cùng thì chiến thuật của Điều thiếu thực hiện chỉ có một chữ nhây. Không những thế hấn điều 500 quân vượt sông hỗ trợ cho lính của Trần Văn Vân thủ vững bờ sông không cho quân Saxony rút đi. Còn chưa hết ở đó dựa vào điện tín đã phát triển nên Điều thiếu lập tức nắm cả khắp nơi. Có Berlin, có công tước xứ Wolfsburg, có cả Bá tước Brunswick, Bá tước Hanover. Nội dung chỉ có một đó là chia cắt hai vùng một là Halle thuộc Saxony và thứ hai là Celle.

Điều thiếu biết thừa hấn không thể nào nuốt được vùng Celle hay cắt một mảnh đất của Saxony mặc dù có đánh bại hai cầm tù toàn bộ quý tộc tại Hambühren battlefield. Cuối cùng lắm là Điều thiếu đòi được ít tiền chuộc mà thôi. Điều này Điều thiếu không thích tí nào cả, nói thật heroin còn chưa bị phá giải phương pháp điều chế thì tiền với Điều thiếu chỉ là con số mà thôi. Thực tế nhất vẫn là nhận được nhiều lãnh địa ở Châu Âu.

Đây chính là lý do thứ hai mà Điều thiếu muốn chơi bài cò cưa, ít nhất hấn phải vây được quân Saxony ở Hambühren battlefield cho đến khi các bên cho ra được quyết định của mình.

Otto, Helmuth, Wilhelm I và Albrecht nhận được ý định của Điều thiếu thì ngạc nhiên hơn. Họ cùng nhau quyết định là sát nhập luôn Saxony vào Phổ với một mối liên hệ chắc chắn hơn trong Liên Bang Đức. Tức là lúc này Saxony vẫn thuộc Liên Bang Đức nhưng mối quan hệ lỏng lẻo chỉ dựa trên một liên minh thuế quan mà thôi. Otto muốn lợi dụng tình thế này để sát nhập một cách mạnh mẽ Saxony vào Liên Bang “tiểu Đức” của Phổ với mối liên quan cả về thể chế chính trị lẫn quân sự. Không thể nói đây là một kế hoạch điên cuồng vì lãnh thổ Saxony toàn bộ lúc này rộng bằng 1/5 Phổ, và có khá nhiều các quý tộc vẫn chưa đưa quân vào trận chiến ở Hambühren battlefield. Bên cạnh đó trong một vài tháng tới rõ ràng Phổ sẽ có quyết định chiến tranh với Đan Mạch. Nếu tình hình Saxony không thể giải quyết được nhanh chóng thì rất dễ dẫn đến xa lầy và kéo chân kế hoạch chiến tranh cùng Đan Mạch.

Nhưng nếu ai từng hiểu Otto thì thấy đây là bình thường, vì trong cuộc chiến thống nhất Liên Bang Đức trước đây thì Otto vẫn đồng thời phát động chiến tranh cùng Đan Mạch, sau đó là Pháp quốc.

Nhưng nói gì thì nói kế hoạch “miệng rộng” của Otto rất nguy hiểm vì chuyện Phổ can thiệp sâu vào Saxony sẽ gây nên những phản ứng của rất nhiều các công quốc xung quanh. Ý tứ là sau Saxony biết đâu sẽ là công quốc của họ, chính vì lý do này việc các công quốc xung quanh có hay không liên minh lại cùng bật Phổ là rất khó đoán định.

Nhưng Otto nói một câu làm cho cả hội đồng chính phủ Phổ phải ngậm miệng.

“Trần Nam tước dẫn 4000 quân đánh tan 9 ngàn liên quân Saxony, vậy cùng lắm là cấp cho hắn 15 ngàn quân để hắn thống nhất Hanover, Brunswick, Leipzig, Saxony là chuyện nhỏ. 50 ngàn để dùng cho chiến dịch Đan Mạch là đủ rồi. Nên nhớ chiến tranh Đan Mạch không thể không đề phòng các công quốc, bá quốc kia cản trở sau lưng, vậy thì nhân lúc này dùng quân Nam tước xứ Wietze tạo thành phòng tuyến hậu phương lại là cách hay”.

Ý kiến của Otto được bộ trưởng bộ chiến tranh Albrecht và tổng Tham mưu trưởng quân đội Phổ là Helmuth hết sức ủng hộ. Sức chiến đấu của quân Nam tước xứ Wietze mạnh đến bất ngờ, khả năng thống quân của các vị sĩ quan từ Đông Á lại quá khủng bố, nếu không dùng thì mới là chuyện vớ vẩn. Otto cũng muốn dùng sĩ quan Thái Nguyên trong chiến tranh Đan Mạch nhưng Albrecht, và Helmuth phản đối kịch liệt, vì quân đội Phổ là một thể thống nhất với lý niệm chiến tranh thống nhất. Mặc dù sĩ quan Thái Nguyên mạnh thật, quân xứ Wietze tinh nhuệ thật nhưng nếu ghép họ vào hệ thống quân đội Phổ lúc này sẽ tạo ra sự khập khiễng nhất định. Điều này có khi lại làm kéo chân cả hai nhánh quân mà gây nên những thiệt hại không đáng có. Ý kiến này cuối cùng được sự đồng thuận cao của hội đồng quân sự Phổ. Ý đồ cuối cùng là nếu Điều thiếu kịp đánh hạ các vùng đất đã nói trên mà tham dự chiến tranh Phổ - Đan Mạch thì quân xứ Wietze sẽ thành lực lượng đặc biệt tham dự những nhiệm vụ đặc biệt. Còn nếu không kịp tham gia thì ít nhất Điều thiếu sẽ thành binh phòng hậu phương của Phổ quốc.

Không thể không nói người Đức mặc dù thẳng thắn thật thà nhưng đôi khi cũng rất khôn nản. Chưa trở thành con rết của Otto nhưng nghiêm nhiên Điều thiếu bị coi như là con bò vàng đi cày tiền cho nước Phổ rồi. Ý là Điều thiếu bị lợi dụng đánh cả vùng đất mà cộng lại có khi bằng một nửa diện tích Phổ lúc này rồi. Quân thì cho 15 ngàn người, vũ khí cấp đủ nhưng tuyệt không nghe thấy Otto nói qua một chữ tiền. Tức là nhánh quân này chắc đề là Điều thiếu phai nuôi, mà quan trọng là đánh xong thì lợi ích của Điều thiếu là gì thì chính Phủ Phổ không hề nhắc qua. Lần điều động Điều thiếu này của Phổ quốc là điều động với danh nghĩa Điều thiếu là Nam tước xứ Wietze. Các danh hiệu Thái tử, Thủ tướng Thái Nguyên của Điều thiếu bị bỏ qua hoàn toàn.

Việc này có tốt cũng có xấu, quan trọng là con cáo già Otto biết Điều thiếu sẽ không từ chối. Otto làm như quên đi luôn thân phận Đông Á của Điều thiếu mà sai phái hắn như một quý tộc Đức đích thực. Điều này chứng tỏ trung tâm quyền lực Phổ không coi Điều thiếu là người ngoài. Nhưng nếu đã coi Điều thiếu là quý tộc nhỏ người Đức để sai phái thì rõ ràng Điều thiếu không được phép từ chối rồi. Đây là một cái thòng lọng mà tự Điều thiếu mắc ra cho bản thân rồi.

Ý thứ hai mà Otto chắc chắn thẳng con rết tương lai bá đạo này sẽ chấp nhận nhà tiền đánh xuống vùng đất to lớn kia vì ông ta biết gã con rết này chẳng thiếu tiền, hắn chỉ thiếu danh vọng ở Châu Âu mà thôi. Đây cũng là cách mà Otto dùng chuyện công giúp tư, ông ta muốn nâng danh vọng cho Điều thiếu trong thời gian ngắn nhất. Mà quan trọng là lão này tư tâm rất mạnh, Maria không về Thái Nguyên thì theo như thỏa thuận thì cháu ngoại của Bismarck sẽ nói bye bye cùng quyền thừa kế Thái Nguyên, vậy thì một mảnh đất be bé xứ xứ Wietze có làm cho Bismarck hài lòng không? Lẽ dĩ nhiên là không rồi, Điều thiếu đánh xong chiến dịch này thì không có một lãnh địa to gấp 10 lần xứ Wietze được ban thưởng thì tên của Otto sẽ viết ngược. Ít nhất thì Điều thiếu sẽ mò được một chức Bá tước dưới sự bơm tích cực của Otto. Vậy thì con gái ông sẽ thành phu nhân Bá tước, có một người chồng giàu có gần nhất Châu Âu. Tiếp theo cháu ngoại của ông ta sẽ là người duy nhất có quyền thừa kế mảnh đất kia. Đây có thể là một lần dăng bẫy bắt chim vãi cả khủng bố của con hồ ly tinh.

Điều thiếu nhận được tin này thì con mẹ nó shock toàn tập, đúng là cách tiêu tiền của hắn khiến cho cả Phổ quốc nghĩ hắn là mỏ vàng đào không hết rồi. Lúc này Thái Nguyên xa đến cả vạn dặm làm sao Điều thiếu đủ kinh tế để duy trì một cuộc chiến danh vọng lớn đến vậy. Nhưng Điều thiếu cũng không phải là dạng vừa đâu. Cơ hội bỏ tiền mua danh vọng không phải lúc nào cũng có, Điều thiếu quyết định chơi lớn, thích đánh nhau hà Điều thiếu chẳng bao giờ sợ, chết cũng là người Đức, chẳng liên quan mẹ gì đến dân Việt cả. Vậy nên Điều thiếu dốc hết 200 ngàn £ cuối cùng trong túi ra đúi cho quân Wolfsburg yêu cầu họ không dám đúi nữa mà trực tiếp đưa quân vào hợp lực cùng Điều thiếu trấn giữ Celle.

Đến lúc này tiền đã không còn, 15 ngàn quân Phổ viện trợ đang trên đường đến chiến trường Hambühren. Nhưng mọi người không nên coi thường thằng cha buồn lậu mà tủy này. Điều thiếu lập tức cử người đi đòi tiền Alfred Nobel và dòng họ Lefebvre đối tác buôn heroin tại Pháp. Ngoài ra hắn liên hệ Đông An Anh để vay một khoản tiền, nói chung là Đông An Anh sẽ không từ chối Điều thiếu vay vài triệu £. Chúng cùng lắm cũng chỉ đáng giá một hai chuyến hàng mà thôi.

Tiền đã không có gì phải lo là Điều thiếu quyết định, đã không làm thì thôi. Nếu Phổ muốn lợi dụng Điều thiếu thì hắn sẽ quấy tung cả Châu Âu lên một thể

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Cán Ca không phải dạng vừa đâu

Quảng Đông làm mẹ gì có giáp ranh cùng Thái Nguyên (ở đây là chỉ 7 tỉnh miền bắc do họ Trần quản lý mà không phải tỉnh Thái Nguyên). Vậy nên quân của Lý Chấn bắt buộc phải đổ bộ vào Quảng Tây sau đó theo đường bộ tiếp tục men đến ba huyện Bắc Sách, Sùng Tả và Cảng Khẩu để tấn công vào Lạng Sơn và Móng Cái (thuộc Quảng Yên).

Lý do vì sao Lý Chấn xuất động tận 2 vạn quân tấn công Thái Nguyên thì có trời mới biết được, thằng này cậy mình là dân xuyên nên cũng bá lắm. Hắn giờ này là cánh tay không thể thiếu được của Đồng Trị hoàng đế đại thanh. Nói một cách chính xác thì ngoài Lý Chấn đề đốc tỉnh Quảng Đông thì chẳng có ai đánh đấm gì được với quân Thái Bình Thiên Quốc cả. Lý Hồng Chương, Tăng Quốc Phiên, Tả Tông Đường, Trương Chi Động dường như tất ngồi trước quân Thái Bình Thiên quốc.

Thật ra có hiện tượng này vì thằng khốn Lý Chấn tự bơm vũ khí cho quân Thái Bình Thiên quốc với giá cao, sau đó là quân Thái Bình Thiên quốc mới đề Lý Hồng Chương, Tăng Quốc Phiên ra mà đánh. Lúc này tên mặt người dạ thú Lý Chấn lại nhảy ra thu thập tàn quốc. Đây là điển hình của ủng binh tự tự trọng. Đại Thanh đã đến độ không thể không có Lý Chấn. Mà khốn nạn nhất đó là tên Lý Chấn này nắm cả tỉnh Quảng Đông trong tay, giàu có vô cùng, hắn lúc này binh

lực đã hiện đại hóa một phần đường như là có thể đề đánh cả Trung Hoa, chính vì vậy trong triều Bắc Kinh kể cả Đồng Trị cũng không dám này nọ với Lý Chấn, nhờ may kích động tên này thì một Thái Bình Thiên Quốc thứ hai ra đời không chừng.

Chính vì cái lý do khôn nạn này mà khi Lý Chấn biết phong phanh chuyện Trần Quang Cán làm Vương gia bắc Việt, lại nghe được tin heroin có nguồn gốc từ Thái Nguyên thì tên người xuyên không tự lượng sức này ngay lập tức đề xuất lên triều đình Đại Thanh là đánh Miền Bắc Đại Nam. Tất nhiên là Bắc Kinh chẳng có được ý kiến gì, mà họ có ý kiến cũng không xong. Lúc này Thái Bình Thiên Quốc vẫn đang được chú Chấn bom đều súng đều Italy nên vẫn cứng lắm, không như trong lịch sử là sắp tàn đến nơi rồi.

Tại sao Lý Chấn lại vội vã tấn công Thái Nguyên như vậy thì thật ra cũng có thể hiểu được. Bất kể từ trước đến nay hay kể cả thời hiện đại thì người Trung Hoa vẫn coi thường người Việt. Họ coi người Việt chỉ là man nhân (cái này là tác nói thật, vì tác có quen mấy thằng Tàu bọn nó gọi chúng ta là “mán rần”, tí đánh nhau ngay tại chỗ). Chính vì cái tư tưởng coi thường này mà Lý Chấn nghe phong thanh và đoán ra kẻ xuyên đang ở Đại Nam phương bắc. Lúc này Trần Quang Cán lại ngang trời lên làm Vương gia nên Lý Chấn chắc mẩm đến 8 phần thì Cán Ca là dân xuyên. Thế là không cần nghĩ ngợi thì Lý Chấn liền con mẹ nó điều hai vạn quân súng trường tính lấy thịt đè người tiêu diệt Cán ca.

Nói một câu cho đúng là cái lũ khựa này không vất tay lên trán mà nghĩ đến chuyện ông cha chúng đã bao lần phải ngậm đắng ở đất Việt mà vẫn vênh váo như vậy. Đến cả Lý Chấn dù biết Đại Nam có dân xuyên vẫn hi mũi coi thường. Chẳng cần điều tra nhiều đã xua quân đánh úp, thật không hiểu nổi tự tin của hắn từ đâu ra. Có lẽ người khựa là đánh chết cái tình không chừa coi thường người Việt, cho dù trong bao năm qua sau các cuộc chinh chiến thì kết quả sau cùng vẫn là ông cha chúng như chó cúp đuôi chạy về nước.

Cán ca có phải dạng vừa không? Xin lỗi con mẹ nó cái, một người đã có đam mê chuyện nào đó nếu được làm đúng sở nguyện thì có ngu như heo cũng có thể vì sự cố gắng mà thành công. Lại nói đến Cán Ca méo phải thằng ngu, điển hình là trong 5 năm qua hắn đánh nam dẹp bắc số lượng có khi còn nhiều hơn Diêu thiếu bần bủ đầu vào Kinh tế. Chỉ cần nói đến việc lúc này tiếng Đức bồi, tiếng Anh cơ sở của Cán Ca là lâu lâu như cháo chảy. Một người có thể vì học hỏi quân sự của nước bạn mà cố gắng trau dồi cả ngoại ngữ đến như vậy mà là người kém sao. Không bao giờ nhá, nếu giờ cho Diêu thiếu một đạo quân cùng chất lượng cùng số lượng oánh nhau với Cán ca thì cũng chẳng biết mèo nào ăn mìn nào. Ấy là nói về bộ chiến, Diêu thiếu mà dám lấy chiến hạm bầy trận oánh nhau với Cán Ca thì đảm bảo rã ròi đầy đất. Nói lên điều này để chứng minh một chuyện, xuyên cũng là người mà thôi. Họ chỉ biết trước các dữ kiện tương lai mà nắm được đón đầu công nghệ, nắm được chỗ sai chiến thuật quân sự mà thôi. Nhưng nếu đưa họ vào một tình huống ngẫu nhiên không có trong lịch sử thì cũng lắm dân xuyên cũng chỉ khá hơn người thường chút đỉnh thôi. Nếu không luyện tập, không cố gắng thì dân xuyên cũng là phế vật mà thôi.

Lý Chấn sau khi được Diêu thiếu biết là người xuyên thì được trọng điểm chiếu cố của mật vụ Thái Nguyên, nhất là nhóm mật vụ đang hoạt động ở hải ngoại là HongKong và Quảng Châu. Lý Chấn động, Cán ca biết ngay lập tức. Phải công nhận một chuyện đó là thằng Chấn nó đông quân thật. Mới huy động một nửa mà tổng số quân Nam hạ của Lý Chấn gần bằng luôn tổng số quân chính quy của Thái Nguyên.

Nhưng Cán ca sợ? không hề, Lão Vương gia lâu lắm rồi không được đánh trận ra hồn. Trận chiến với Pháp thì hạm đội Vạn Ninh bị đè ra đánh, bị dọa cho không dám xuất cảng Vạn Ninh. Cán ca đã ghen một mảng tường chết đến nơi rồi. Tự nhiên Bắc Bình Vương Trần Quang Cán đang than vãn thờ dài thì có thằng lao vào chịu đánh. Thế là xong rồi.

Thái Nguyên mạnh nhất là gì vào thời điểm này? Quân đội, kinh tế, nhân khẩu, công nghiệp? à không... những cái đó có mạnh nhưng nói là đứng đầu thì chưa được. Nhưng Thái Nguyên có một thứ đứng đầu đó là mạng lưới giao thông đường sắt cộng thêm hệ thống điện báo đã gần như hoàn chỉnh trừ một số vùng tự trị của người dân tộc thiểu số như Hưng Hóa, Tuyên Quang.

Tin Lý Chấn động binh Nam hạ được mật vụ HongKong truyền về Móng Cái, đến buổi chiều thì điện báo đã tới thủ phủ Thái Nguyên. Buổi tối thì hội đồng các bộ trưởng họp gấp, cùng với bộ tham mưu quân sự Thái Nguyên. Nói chung là hiệu suất làm việc của Thái Nguyên có thể nói là bá nhất lúc này. Đơn giản vì Thái Nguyên 7 tỉnh nhỏ vô cùng, lại được chăm chút đầu tư hệ thống điện báo cùng đường sắt. Chính vì thế nhỏ có cái lợi của nhỏ đó là hiệu suất tập trung cực cao.

Hội đồng chính phủ thông qua đường lối chiến tranh với người Hoa rất là nhanh. Chỉ trong một buổi tối họ đã cho ra được phương án chiến tranh tổng quát, còn về chi tiết từng hạng mục, từng khu vực thì lại do Bộ tổng tham mưu quân sự tiến hành chi tiết xây dựng nhanh chóng nhất.

Từng Sư đoàn, Lữ đoàn theo số chỉ định mà lên tàu hỏa hơi nước tiến về chiến trường sắp tới. Nói chung là binh sĩ Thái Nguyên toàn là lão binh, lũ này được đào tạo chính quy, ăn ngon, bồi dưỡng tốt, sức khỏe dồi dào, tinh lực tràn trề. Vẫn biết có chiến tranh là phải hi sinh, nhưng ở Thái Nguyên binh sĩ hi sinh vì tổ quốc là vinh dự cao nhất. Cả làng cả xã còn được thom lây chứ đừng nói là gia đình. Các thương binh không thể chiến đấu phải về nhà còn dễ kiếm vợ hơn cả thương nhân. Có thể nói binh nghiệp mới là ngành nghề được hưởng tới nhất ở Thái Nguyên. Chẳng qua Thái Nguyên nuôi quân quá bá, giá trị đất đỏ, lại thêm tiền tuất, tiền thương tật cực cao nên số lượng vẫn lẹt đẹt ở 2,5 vạn mà mở rộng không nổi. Đây cũng chỉ là một lý do mà thôi. Lý do cao nhất đó là nếu thả cửa chung binh thì lấy ai ra mà lao động sản xuất nuôi quân. Nói cho cùng thì heroin buôn bán cũng có thời. Đến lúc bị phá giải cách điều chế thì sản lượng sẽ bị giảm xuống nghiêm trọng. Chính vì vậy để tránh cú sốc kinh tế thì dần dần ngành kinh tế Thái Nguyên phải tự mình trang trải cho các hoạt động chính trị, quân sự cũng như nhân sinh của vùng đất này.

Chiến tranh đến là nói đến tiền và người. Sách lược đầu tiên của Chính phủ Thái Nguyên đó là chung binh 1 vạn. Một vạn tân binh này là lấy ra từ dân quân đã trải qua huấn luyện cơ bản. Nói đến chế độ dân quân của Thái Nguyên thì rất hợp lý, lúc này cho dù có được hòa ước Nhâm Tuất nhưng mà toàn Thái Nguyên vẫn giữ nguyên trạng thái thời chiến. Tức là tất cả các nam từ trên 18 tuổi đều phải tiến hành luyện tập quân sự một ngày 2 tiếng đồng hồ không kể lao động. Mỗi người phải làm quen bắn 10 viên đạn thật của súng trường Dreyse M41. Lúc này đây M41 vẫn là súng chính thức của quân Thái Nguyên được trang bị cho 2,5 vạn lực quân và có đến 1,5 vạn thanh đang nằm kho coi như vật tư chiến lược. Tức là lúc này giới hạn tăng binh lớn nhất của Thái Nguyên là 15 ngàn bộ binh chứ không chỉ có 10 ngàn không thôi.

Tất nhiên 10 ngàn tân binh dân quân này sẽ không ra chiến trường mà ở lại hậu phương tiến hành rèn luyện thêm, cộng với bảo vệ các thành phố. Trong trường hợp chiến trường cần tăng viện thì rõ ràng họ sẽ bị điều ra trận rồi.

Nói đến tại sao Thái Nguyên có nhiều súng Dreyse M41 như vậy vì đây là súng thái của Phổ, họ muốn đổi mới quân đội nên thay bằng Dreyse M48 hết. Số lượng M41 thái ra nhiều đến 3 vạn thanh, thêm vào đó gần như tất cả các dây truyền M41 của Phổ đều bị hốt về Thái Nguyên nên bãi rác Thái Nguyên có năng lực sản xuất M41 cực kì kinh khủng. Tất nhiên các dàn máy này đang được thay thế các bộ phận để có thể chế tạo M48 thế hệ mới. Trình độ công nghiệp của Thái Nguyên lúc này đủ để làm như vậy rồi. Tất nhiên nếu có hẳn các dây truyền sản xuất Dreyse M48 một cách đồng bộ thì vẫn hơn. Nhưng điều kiện không cho phép, mới lại bỏ các dây truyền cũ thì hơi lãng phí nên tiến hành cải tạo là chuyện dĩ nhiên.

Lại nói các tân binh dữ dằn hậu phương vững chắc thì các lão binh lù lợt lên tàu bắc tiến. Tiến về Lạng Sơn là Lữ đoàn 235 thuộc Sư đoàn Thái Nguyên, bọn họ có tới 5000 người và là những người tinh nhuệ gần như đứng đầu của Thái Nguyên. (những quân tinh nhuệ nhất vẫn đóng ở Hưng Yên, Gia Lâm, Thái Bình nhìn chằm chằm quân Pháp). Lữ đoàn 275 cũng thuộc Sư đoàn Thái Nguyên lên tàu tiến nhanh về biên giới mỏng cái Sông Kalong để viện trợ cho 2 ngàn biên quân nơi đây. Nói đến cuối cùng thì Cán Ca vẫn khá coi trọng Lý Chấn vì có sự nhắc nhở dạn dò của Điều thiếu. Vậy nên về bộ binh thì Cán ca động đến 8 ngàn quân chủ lực lao về Lạng Sơn và Móng Cái. Tại đây mỗi nơi lại có hai ngàn biên quân. Tính ra thì có đến 1 vạn 2 ngàn lục quân đổ vào biên giới phía bắc nhằm ngăn chặn quân Quảng Đông tiến vào đất Việt.

Nhưng sự việc không dừng ở đó. Bị người ta đề ra đánh mà mình chỉ phòng ngự thì không phải kiểu của Cán Ca. Nói thật một câu Cán Ca lúc này không còn là Trần Quang Cán thương nhân buôn lậu muối ở Hà tĩnh, mà cũng không phải là Trần Hải Uy nhỏ nhỏ thủy tướng quân Vạn Ninh. Hắn chính là Vương gia của 7 tỉnh miền Bắc, con người đôi khi rất lạ, cái mông đôi khi lại quyết định suy nghĩ của bộ não. Tức là vị trí đặt của cái mông ảnh hưởng đến tâm suy nghĩ của Cán Ca rất nhiều. Có lẽ mọi người không quá coi trọng Cán Ca nhưng sau thời gian gần nửa năm ngồi cái ghế Vương Gia này thì suy nghĩ của Cán Ca thay đổi nhiều lắm. Có lẽ Điều thiếu cũng không thể nào tưởng tượng ra được cái dã tâm mầm mống đang sinh sôi trong tâm thức của vị phụ thân tiện nghi này.

Cán ca quyết định điều một nửa hạm đội Vạn Ninh đi đánh úp Quảng Châu. Không chiếm được thì cũng phải phá tan cảng biển ở Quảng Châu khiến cho cả Quảng Đông chết đói. Nhất là lần này Cán ca quyết cấm vận thương nhân Italy cùng Mỹ đi vào Quảng Đông. Đây là thực lực là hải quân hùng mạnh của Vạn Ninh có thể làm được. Nếu không tính các quốc gia Châu Âu có mặt tại vùng biển Châu Á thì lực lượng hải quân của Vạn Ninh là đứng nhất Châu Á lúc này. Còn nếu tính cả lực lượng các quốc gia Châu Âu thì Vạn Ninh đứng thứ 3 sau Pháp, Anh, và xếp ngang hàng Hà Lan. Còn về mấy nước lèo tèo như Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Mỹ, Italy thì không có cơ hội gọi nhíp cùng Vạn Ninh.

Nhưng Cán Ca không có nông cạn như vậy, hắn ra lệnh gửi hai bức thư cho hai thế lực, một là Pháp đang ở Ba tỉnh Đông Bắc Bắc Bộ, hai là Huế. Cán ca yêu cầu Pháp thực hiện đúng theo hòa ước đã ký đó là vấn đề ai đánh Pháp thì Đại Nam ra quân, ai đánh Đại Nam thì Pháp bảo hộ. Tính cho cùng thì Thái Nguyên vẫn thuộc Đại Nam nên Cán ca yêu cầu Pháp điều quân đánh Quảng Châu cũng hợp lý.

Còn về phần Huế thì Cán Ca thông báo với mục đích truyền thông tin như sau: Giời tôi là tiểu đệ của anh, tôi bị đánh nếu anh không can thiệp thì cũng coi như không coi như có thằng tiểu đệ này. Mà nếu đã cạ tàu ráo máng thì... Cán Ca không như Điều thiếu, từ lúc ngồi lên ghế Vương Gia là hắn đã nảy sinh tư tưởng ngồi lên vị trí cao hơn đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Huế cũng không phải dạng vừa đâu

Việc kéo thêm Huế vào cuộc tấn công Quảng Châu thì có thể hiểu được, nhưng việc Cán Ca kéo thêm Pháp vào trận chiến này thì rất là khó hiểu.

Nếu đứng trên lập trường bất đội trời chung của Điều thiếu với giặc Pháp thì sẽ không có chuyện hợp tác quân sự trên. Vì từ trước tới giờ Thái Nguyên chưa từng tỏ thái độ đồng ý coi hòa ước Nhâm Tuất. Chính vì lý do này nếu Cán Ca yêu cầu Pháp phối hợp trong cuộc chiến tại Quảng Châu thì gần như là thừa nhận sự hợp pháp của giặc ngoại xâm trên 3 tỉnh Bắc kỳ.

Vậy điều này có gây mâu thuẫn với chính sách nhất quán của Điều thiếu về thái độ với người Pháp hay không thì vẫn còn phải bàn bạc thêm. Nhưng từ sự việc lần này có thể thấy rõ được Cán Ca sau khi lên làm Vương gia một thời gian cũng đã có được cách suy nghĩ riêng của bản thân. Điều này có thể là tốt vì Điều thiếu bày ra cách cục rất lớn, bản thân hắn không thể ru rú tại Thái Nguyên ba mảnh đất bé tẻo teo được. Vậy nên nếu Cán Ca có thể đứng lên độc lập tự chủ một phương thì không có gì tốt bằng. Nhưng điều này cũng có tệ đoạn đó là có thể Cán Ca có cách suy nghĩ riêng của bản thân mà gây nên những mâu thuẫn trong đường lối lãnh đạo của hai cha con. Nhưng vấn đề này để sau này mới có thể hạ hồi phân giải.

Cái thời buổi này khi mà giao thông không thuận tiện, thông tin nhanh nhất trên bộ là dùng khoái mã truyền đạt. Chính vì lý do này nên Thái Nguyên 3 thước đất với chẳng chịt mạng lưới dây đồng điện báo cùng các tuyến đường sắt chính đã được hoàn thành đã trở thành một nơi quá đặc biệt tại Châu Á.

Trong khi quân Quảng Đông tụ tập rồi chuẩn bị lương thảo đạn dược cũng như huy động một đội ngũ khổng lồ hậu cần binh cho 2 vạn quân sau đó di chuyển theo đường bộ xuôi nam thì cỗ máy chiến tranh Thái Nguyên đã âm ỉ vận chuyển lâu rồi.

Thành thử ra kẻ đi tấn công chưa chuẩn bị xong thì kẻ bị tấn công đã nhón nhó tại các chiến trường định sẵn mà bố trí trận địa. Từ khi nhận được tin báo thì các mật vụ HongKong chỉ mất 2 ngày để truyền tin về nội địa Thái Nguyên. Thông qua điện báo thì một giờ sau đó thông tin này đã nằm trên mặt bàn làm việc của Cán Ca và hội đồng chính phủ tại Thái Nguyên. Và chỉ sau hai ngày tiếp theo thì từng Trung đoàn, tiểu đoàn bộ binh Thái Nguyên âm ỉ lên xe lửa mà tiến về biên giới. Cho đến khi quân Thái Nguyên tập trung hết tại biên giới, xây dựng cũng như củng cố các cứ điểm chiến tranh tại vùng đất này thì quân Quảng Đông vẫn đang “chuẩn bị” chiến tranh và nhón nháo tại Nam Ninh.

Chuyện thật mà cứ ngỡ như đùa vui vậy. Phe đi đánh người thì chẳng biết mấy về đối phương, lên kế hoạch đánh úp người ta cuối cùng mình còn chậm hơn đối phương đến vài nhịp chân. Phe “bị đánh” thì lại nắm rõ kẻ gây sự trong lòng bàn tay, không những tổ chức phòng ngự trước vài ngày mà lại còn hô hào yêu cầu đồng minh khắp nơi tấn công lại kẻ gây chiến. Buồn cười thì buồn cười thật nhưng từ đây mới có thể thấy được giao thông đường sắt, hệ thống điện báo liên lạc, cùng với cơ sở vật chất hiệu quả trong thời điểm này quan trọng đến nhường nào. Về điểm này thì Thái Nguyên nhỏ bé đang là vô địch tại Châu Á. Các cường quốc phương Tây có đến nơi này cũng chẳng thể làm được như Thái Nguyên lúc này.

Câu trả lời của Pháp cho yêu cầu của Thái Nguyên đó là đồng ý cả bốn chân. Nói đùa Á có nằm mơ thì Pháp cũng muốn nhúng chàm Quảng Châu Loan. Người Pháp có muốn một thuộc địa, hay nói cách khác là một khu tô giới như HongKong của người Anh không? Nói thật thì Napoleon III có nằm ngủ cũng mơ tới điều này. Pháp con mòng đánh Đại Nam cuối cùng cũng là muốn có một bàn đạp vững chắc mà tấn công vào khu vực Đông Á với Đại Thanh quốc đồng dân màu

mở mà thôi. Nói ra thì thật bi ai, mục đích ban đầu của quân Pháp khi đánh Đà Nẵng hay 3 tỉnh Nam Kỳ cuối cùng tựu lại đó là muốn có một chỗ trú chân để có thể làm hậu phương cho cuộc đổ bộ quy mô vào Đông Á từ vùng biển Đông Nam Á mà thôi.

Tất nhiên trong lịch sử thật sự thì Pháp cũng là thực hiện theo ý tưởng trên, thành lập một căn cứ địa vững chắc tại Đông Nam Á sau đó tạo tiền đề vững chắc hơn để tranh giành cùng Anh quốc tại thị trường lớn là Đại Thanh. Và thực sự người Pháp đã thành công trong lịch sử khi đặt được tô giới Pháp tại Quảng Châu Loan sau khi đã thôn tính Đại Nam. Nhưng lúc này lịch sử đã không còn đi theo lối mòn vốn có của nó. Người Pháp đã xa lầy tại cuộc chiến tranh tại Đại Nam. Ở một góc độ nào đó giới chỉ huy quân Pháp tại Đông Á đã nhận ra rằng Đại Nam không phải nơi họ dễ dàng có thể thôn tính. Và những bước tiếp theo trong công cuộc xâm nhập phương Đông của người Pháp cần phải tính toán lại cẩn thận.

Ngay lúc này đây Trần Vương gia, vương của phương Bắc Đại Nam lại đưa ra một lời mời hợp quân tấn công Quảng Châu Loan hết sức quyến rũ. Người Pháp có ngu, có tự phụ đến nhường nào cũng không đến mức kinh thường người Việt sau những trận chiến vừa qua. Chính vì thế một lời mời hợp quân cùng người Việt tấn công Quảng Châu là một lời mời mang tính thiết thực và hiệu quả nếu đặt trên suy nghĩ của người Pháp lúc này.

Tất nhiên người Pháp có thể lựa chọn đem quân tấn công miền bắc Đại Nam tức là Thái Nguyên khi mà Quảng Đông quân tiến hành đánh chiếm phương Bắc Đại Nam. Nhưng lựa chọn như vậy có phải là tốt nhất chăng. Bộ tổng tham mưu quân viễn chinh Pháp đã ngồi lại với nhau và nhất trí đây không phải là lựa chọn tốt nhất. Vì sau khi chiến đấu cùng quân Đại Nam cả phương bắc lẫn triều đình Huế đã dạy cho người Pháp biết một chuyện. Họ chiếm cứ được 3 tỉnh bắc bộ Đại Nam phần lớn là nhờ may mắn mà thôi. Nay có cơ hội tấn công Quảng Châu Loan với cường lực liên quân là người Việt thì Pháp quân lại đặt ra một câu hỏi. Liệu đây có phải là cơ hội mở ra cho hướng đi của quân viễn chinh, người Đại Nam có thể tin tưởng được hay không?

Tin tưởng người Đại Nam tất nhiên là không được rồi, vì dù nói gì thì nói người Pháp vẫn đang là kẻ xâm lược Đại Nam. Nhưng sự việc Quảng Đông động binh đánh Thái Nguyên là sự thật, chuyện này không có dối gạt. Chính vì thế một lời mời hợp binh của Thái Nguyên là không có sự nghi ngờ về mặt động cơ. Người Pháp biết được đây chính là cơ hội, vì Thái Nguyên đã tỏ rõ thái độ chưa muốn đá Pháp bay khỏi Đại Nam. Còn vì lý do tại sao thì người ngu cũng có thể hiểu được người đứng đầu Thái Nguyên cần có vùng đệm để tránh tiếp xúc trực tiếp cùng Huế.

Chính vì lý do này mà Rigault de Genouilly đồ đốc hạm đội Pháp nhanh chóng thực hiện đúng “nghĩa vụ” với Đại Nam trọng hòa ước Nhâm Tuất. Người Pháp sẵn sàng điều 1/3 hạm đội cùng quân Thái Nguyên tấn công Quảng Châu. Nhưng Rigault de Genouilly không đơn giản, ông ta cứ phải đoàn tiếp xúc trực tiếp cùng Thái Nguyên nhằm phân định rõ nhiệm vụ cùng lợi ích sau trận chiến này. Nói trắng ra là không ai ngu đi làm pháo hôi cả, muốn thì cả ba bên cùng ra sức, nếu Huế không tham gia thì ít nhất Thái Nguyên cùng Pháp phải cùng ra sức mà không có chuyện lợi dụng nhau làm pháo hôi. Điểm tiếp theo đó là chia cắt lợi ích ra sao khi tấn công được Quảng Châu Loan hoặc là có thể đánh vào đại lục Đại Thanh thì chia chác là ra sao.

Suy nghĩ của Huế lại càng khó đoán khi Tự Đức chấp nhận ngay lập tức “lời thỉnh cầu” của Bắc Bình Vương về chuyện xuất binh. Huế Kinh không ngờ xuất động toàn bộ Hạm đội Huế cùng 5 ngàn lính bộ binh tham chiến. Đây là con số không hề nhỏ một chút nào trong tình cảnh mà Huế mới thờ dốc lại sau một cuộc chiến đẫm máu cùng người Pháp. Hướng đi của Huế và mục đích trong chuyện này có hơi bất ngờ và rất quyết đoán nhưng tất cả đều tỏ rõ một chuyện, Huế vẫn xứng đáng là “anh cả” khi ra tay bảo vệ Phương Bắc mặc dù phải đối mặt là Đại Thanh rộng lớn.

Sự thật là như thế nào thì chỉ có thể thông qua cuộc mật bàn của Tự Đức thái thượng hoàng, nhóm phụ chính thân thần, cùng hai chiến tướng là Nguyễn Chi Long và Hoàng Diệu.

Thắng lợi cùng lợi ích của cuộc Viễn chinh tại Phillipine cùng các trận chiến cùng người Pháp đã khiến cho Huế triều có lòng tin cực lớn vào bản thân. Mặc dù vẫn là bị chiếm đóng mất 3 tỉnh miền bắc, và gần như 8 tỉnh khác ly khai, nhưng Huế triều lại có một cái đánh giá hết sức thực tế về trình độ quân sự của bản thân.

Đối với việc Pháp chọc vào khe hẹp giữa hai nhánh quân hiện đại là Huế và Thái Nguyên gây ra tình cảnh hiện tại thì Huế không cho đó là yếu kém quân sự của bản thân. Họ cho đó là sai lầm chiến thuật bố trí binh lực. Hay nói cách khác là Huế chưa phổ cập hiện đại hóa quân đội toàn bộ các vùng trên cả nước. Giả dụ như Pháp dám dẫn quân đánh vào kinh đô Huế hay đánh Nam Kỳ thì đảm bảo người Pháp sẽ lãnh đủ. Thêm vào đó cuộc viễn chinh Phillipine, đánh tan quân Tây Ban Nha và thu được quá nhiều tiền bạc, công nghệ... khiến cho tư tưởng tiểu bá của Huế bành chướng vô cùng. Họ không hề có nỗi sợ hãi một chút nào đối với Trung Hoa lúc này. Tình hình Đại Thanh luôn được người Đại Nam chú ý và đánh giá với một con mắt thận trọng và tôn trọng đối phương. Chính vì lý do này Huế đã cho rằng Đại Nam chẳng có gì phải e ngại Đại Thanh. Và Đại Thanh chỉ là một con Hồ bệnh mà thôi, mà Đại Nam lúc này là một con báo trắng niên khỏe mạnh nên có thể từ từ xử lý con Hồ bệnh kia.

Những tháng này Huế rất tích cực làm ăn cùng các thương nhân Đức, Mỹ... cá biệt là họ làm ăn cả với thương nhân Anh nhưng khá dè chừng. Chính sách với thương nhân anh còn lâu với mở cửa như với người Đức., tất nhiên người Mỹ cũng là đối tượng làm ăn của Huế nhưng không được trọng dụng như thương nhân Đức. Nói chung Huế triều vẫn cứ tin người Đức hơn.

Hàng xuất khẩu của Huế lúc này đa dạng lắm, không chỉ có các mặt hàng thô sản như trước kia nữa, vài vóc từ các xưởng dệt. Lựa với công nghệ dệt máy, gồm sứ voi lò nung hiện đại hơn, các mặt hàng mỹ nghệ đồi mồi, chân châu v.v... đều là mặt hàng xuất khẩu. Tất nhiên thu về sẽ là tiền, công nghệ cũng như thuốc súng. Huế đã từng bước xây dựng con đường đi riêng của bản thân khi họ có đủ lượng lớn công nghệ rác từ Đức thải vào.

Tất nhiên tiền là không bao giờ đủ. Huế triều muốn có một lượng tiền lớn để tái đầu tư công nghệ tốt hơn cũng như mua nhiều hơn thuốc súng từ người Anh. Họ mua thuốc súng cùng đầu tư công nghệ tốt hơn thì có trời mới biết họ muốn làm gì. Có lẽ đánh Pháp, có lẽ thu hồi 8 tỉnh Bắc Bộ. Tất nhiên điều này hạ hời phân giải, nhưng điều đáng nói lúc này đó là của Tự Đức thái thượng hoàng, nhóm phụ chính thân thần, cùng hai chiến tướng là Nguyễn Chi Long và Hoàng Diệu đều nhất trí cao là nên đánh Quảng Châu Loan. Đánh để chứng minh khả năng quân sự của Huế sau vài tháng thời dốc và phát triển công nghiệp tự thân thành quả. Đánh để kiếm lợi ích kì vọng như cuộc viễn chinh Phillipine. Nói tựu lại cuối cùng vẫn là tư tưởng tiểu bá của Huế đã manh nha xuất hiện.

Nhưng Huế không đơn giản chút nào, họ đồng ý xuất quân với số lượng lớn nhưng lại yêu cầu hợp các bên và bàn điều kiện tại Huế. Đồng thời Tự Đức còn gửi thư yêu cầu quân Phổ tại Khai Biên tham chiến, đồng thời hạ lệnh cho quân Mỹ tại Kha Lâm tham chiến.

Yêu cầu Phổ quân tham chiến vì nói cho cùng là Phổ quốc kí hiệp ước quân sự với cả Thái Nguyên lẫn Huế. Mà trên danh nghĩa là Khai Biên là do Huế cho Phổ thuê mà không phải là Thái Nguyên ký hợp đồng. Còn đối với quân Mỹ đóng quân tại Kha Lâm thì Huế trực tiếp ra lệnh cho họ xuất quân mà không phải thương lượng. Chỗ này có một chút lằng nhằng, Kha Lâm, Tầm Vu đều là Huế triều phong đất cho cha con họ Trần. Do đó trên danh nghĩa hai vùng đất này đều thuộc quyền điều phối của Huế. Mặc dù cha con họ Trần đã cho người Mỹ thuê lại nhưng Huế mắt nhắm mắt mở không quan tâm. Họ chỉ quan tâm quân trên đất Kha

Lâm, Tầm Vu phải nghe theo điều phối của chính quyền trung ương. Đây là một suy nghĩ tỏ rõ sự tiểu bá trong suy nghĩ của Huế, nhưng nói một cách nào đó thì họ không hề làm sai luật định.

Sự rắc rối lằng nhằng giữa các bên dẫn tới một cuộc gặp gỡ 4 bên có thể là liên minh tạm thời được tổ chức tại Huế. Lần này mặt mũi của Huế đủ lớn rồi, đủ để có thể phần nào đó thể hiện uy vọng của anh cả xã hội thâm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Hội đồng cổ vấn siêu cấp

Phải nói rằng Cán Vương gia cùng bộ sậu Thái Nguyên lần này đi một nước cờ tiên phong nhưng lại kém bộ sậu cùng đầu óc của Tự Đức một khoảng. Chuyện này cũng không trách được Thái Nguyên, dù sao họ cũng chỉ là những nhân vật trẻ tuổi trong môi trường chính trị. Ngay cả Điều thiếu có mặt nơi này chắc gì đã làm tốt hơn. Nên nhớ Thái Nguyên tính ra tuổi thật cũng chỉ có gần một năm chính thức cùng 4 năm thai nghén mà thôi. Còn Huế triều dù tuổi nt nhưng có đến cả hơn trăm năm kinh nghiệm lừng lẫy về mặt chính trị.

Cái hay của Thái Nguyên là đội hình trẻ, sức bật lớn, khả năng thích nghi cùng tư tưởng hiện đại. Nhưng cái dở của họ là thiếu chiều sâu về mặt kinh nghiệm chính trị. Vốn dĩ một hành động mà Thái Nguyên có đủ năng lực để đứng ở vị trí chủ đạo nhưng họ lại đi một nước cờ khiến Huế trở thành trung tâm.

Nói thì nói vậy nhưng dù sao mục đích cuối cùng của Cán Vương gia cũng đã thành công theo một phương diện nào đó. Đứng trước Cán Vương hung hăng hiếu chiến mà nhảm, đặt hấn ở vị trí tướng quân thì rõ là tên này thuộc thành phần hiếu chiến rồi. Nhưng đặt hấn ở vị trí Vương gia phải lo nghĩ cho cả một vùng đất lớn hơn bao gồm cả kinh tế, quân sự, giáo dục, công nghiệp, nông nghiệp thì có bố Cán Ca cũng phải thận trọng. Nói một cách công bằng thì Cán Ca ngồi vị trí Vương gia khá là hợp với khả năng của tên này. Mặc dù cứ nói trước khi đi Điều thiếu đã bố trí kỹ càng, nhưng mọi bố trí đều là sáo rỗng vì tình thế luôn là biến đổi trong chớp mắt. Đương cử như việc Lý Chấn cho 2 vạn quân nam hạ, ai mà tính ra nổi. Nhưng cũng qua lần thử lửa này mới thấy được bộ máy hành chính cũng như quân sự của Thái Nguyên vận hành quá trơn tru. Và Cán Vương cũng khá anh minh và quyết đoán trong tình hình trên. Cái đáng tiếc là họ hơi thiếu kinh nghiệm mà thôi.

Vương cung Thái Nguyên, hay nói đúng hơn là cung điện Thái Nguyên, một trong những công trình mang tính chất tầm cỡ nhất của cha con họ Trần đã hoàn công sau 4 tháng vất vả và hao tổn tiền của. Điều thiếu là một người tiết kiệm chi tiêu cho bản thân, việc này cũng ảnh hưởng nhất định đến Cán Ca. Mặc dù cán Ca trước kia đã từng xây một tòa Pháo đài Hào tước Phủ tại Vạn Ninh bằng đất nện bọc gạch, nhưng tòa hào tước phủ kia mang tính chất quân sự hóa nhiều hơn, và cũng rất tiết kiệm.

Nhưng từ khi tiếp nhận chức Vương gia 8 tỉnh phía Bắc thì cha con họ Trần biết mình không thể nào tiết kiệm được nữa. Vương cung bắt buộc phải hoành tráng vì nó chính là nơi có lực quy tụ đối với toàn bộ nhân dân 8 tỉnh. Nó còn thể hiện năng lực cũng như sự thịnh vượng của Vương Triều họ Trần tại Phương Bắc. Một công trình cung điện quy mô đã được thiết kế và duyệt vốn lên đến 7 triệu £ được thông qua trong 3 năm để tiến hành xây dựng. Đây là một cụm lâu đài, cung điện xây dựng theo lối kết hợp của cả Đông và Tây. Cách bố trí các tòa lâu đài, vườn cây, con đường, hồ nước, hoàn toàn dựa vào lối kiến trúc ngoại cảnh Phương Tây. Nhưng bản thân các tòa lâu đài với mái cong nhiều tầng lại là lối kiến trúc phương Đông điển hình. Tất nhiên sự thi công có cả thợ người Việt và một số lượng không nhỏ các chuyên gia Đức tiến hành.

Đây là một mối làm ăn béo bở khiến cho các công ty xây dựng vừa và nhỏ của Thái Nguyên có thể tham gia các gói công trình đã được chia nhỏ trong đó. Thương nhân Đức cũng không ngu ngốc gì, bản thân họ cũng có đủ các chuyên gia các ngành nghề nên cũng tham gia vào đó mà đầu thầu.

Tất nhiên phương pháp xây dựng của Thái Nguyên bây giờ khác lắm rồi so với tình hình của cả thế giới. Cách họ xây dựng các công trình không khác lắm so với hiện đại đó là đổ khung bê tông cốt thép sau đó mới xây dựng các chi tiết công trình. Chính vì cách làm này khiến cho cung điện Thái Nguyên được xây dựng với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Cách xây dựng cung điện cổ điển của Phương đông với các cây gỗ khổng lồ làm cột trụ rồi các mối nối gỗ phức tạp bị loại bỏ. Chính điều này vừa làm tăng tốc độ xây dựng vừa làm giảm giá thành xây dựng của cung Điện Thái Nguyên.

Cách xây dựng mới của Thái Nguyên có một tệ đoan đó là thiếu đi tính trầm cổ do không có các vật liệu gỗ làm chủ đạo. Nhưng nó lại ăn thua ở chỗ đó là độ lớn của cung điện phải nói là hoành tráng mà ngay cả Huế cũng khó có thể so sánh. Việc đổ bê tông cốt thép với các dầm chịu lực dường như không có giới hạn trong việc mở rộng diện tích không gian. Còn cách xây cất theo lối cũ của phương đông thường bị ảnh hưởng bởi chất lượng vật liệu trong việc không gian bố trí.

Chính vì lý do này, cung điện Thái Nguyên được cái là to lớn, hùng vĩ nhưng về chi tiết lại hơi kém khuyết về về tính tế của phương Đông. Nhưng điều này không cản trở được sự háo hức của các quan viên Thái Nguyên trong ngày đầu tiên khai trương Cung điện Thái Bắc.

Cung điện Thái Bắc là cung điện đầu tiên được hoàn thành trong tổng số 8 cung điện trong quần thể cung điện Thái Nguyên dự kiến sẽ xây dựng trong 3 năm với tổng giá trị lên đến 7 triệu £.

Cung điện Thái Bắc chính là cung điện với chức năng là nơi làm việc chính của toàn bộ các quan viên trung ương cũng như Vương gia chính vì thế nó được ưu tiên nhân lực và vật lực cao nhất để hoàn thành trong 4 tháng.

Quần thể cung điện Thái Nguyên được chỉ định là thành Phủ Thái Nguyên mà không phải là Thành Tỉnh Đồng Hỷ. Nói đến cái tỉnh Thái Nguyên thì rất lạ, rõ ràng tên tỉnh là Thái Nguyên nhưng Thành Tỉnh lại đặt tại Đồng Hỷ. Còn Thái Nguyên Huyện chỉ là thành Huyện mà thôi, nhưng Đồng Hỷ đã bị quy hoạch thành biệt khu công nghiệp chiến lược, nơi này có cả 2 nhà máy điều chế heroin. Vậy nên Vương Cung Thái Nguyên được chỉ định về huyện Thái nguyên và toàn bộ dân cư thành đất Thái Nguyên bị di chuyển về Đồng Hỷ. Một khu vực đến 500 hec được giải phóng để dự trữ cho công trình thập kỷ Thái Nguyên Vương Cung với 9 cung điện chính và gần trăm công trình nhỏ các loại. Bàn về quy mô thì đến Huế thành cũng khó có thể sánh lại được.

Nhưng Tổng thể Vương Cung là chuyện của vài năm sau, chuyện nói đến là tòa Cung Điện Thái Bắc với diện tích tầm 6 ngàn mét vuông với một đại khán phòng dành cho các cuộc hội họp lớn của quan viên Thái Nguyên và vương gia. Phòng làm việc của Thủ tướng và Vương gia cũng như các bộ trưởng cũng được bố trí hết sức công phu tráng lệ. Bên cạnh đó còn có một dãy các phòng cho các cơ quan bộ, ngành Thái nguyên công tác.

Tất nhiên tất cả chen chúc trong một cung điện có vẻ hơi chật chội, nhưng cách bố trí khoa học của người Đức lại khiến cho việc làm việc chung trong một khu cung điện 6000 m2 không có vẻ miễn cưỡng gì. Tất nhiên đây là tình thế tạm thời vì đến khi khu làm việc của viên chức chính phủ được hoàn thành thì chuyện chen chúc sẽ giảm đi trông thấy, chỉ có các nhân vật quan trọng được ở lại trong cung điện Thái Bắc làm việc mà thôi.

Bàn về cung điện Thái Bắc thì có một điểm khác lạ. Đó là cung điện to lớn 6000 m2 này vậy mà được xây cao đến 3 tầng với tổng chiều cao là gần 37m. Chính vì thế không gian cực kì thoáng đãng và có đầy đủ phòng làm việc cho một Thái Nguyên nhân viên chính phủ. Phòng họp chung cũng được bố trí khác lạ với các dãy bàn ghế theo kiểu phòng họp quốc hội hiện đại. Chính vì bố trí này nên Thái Nguyên đã hoàn toàn loại bỏ các lễ nghi phiền phức thời Phong kiến. Các quan viên bước vào phòng họp là không phải đứng cả buổi đến tè chân, họ có chỗ ngồi, có bàn làm việc có thể ghi chép tài liệu vãn vãn. Trong những cuộc họp dài đôi khi còn có phục vụ thức ăn nhẹ, nước uống hoặc giả có thể xin phép ra ngoài đi vệ sinh. Chỉ riêng cách bố trí này sẽ làm cho hiệu quả của các cuộc họp tại Thái Nguyên tăng mạnh với sự thoải mái và tiện nghi trong công tác.

Ngày hôm nay từ sáng sớm các quan viên Thái Nguyên người thì đi bộ, kẻ thì đi xe ngựa kéo, người thì cưỡi ngựa tất cả đều tụ tập rất sớm tại Cung Thái Bắc. Giờ mở cửa làm việc tại Thái Bắc là rất sớm, tầm 7 giờ 30 phút là các phòng làm việc của các nhân viên sẽ mở cửa. Nhưng cuộc họp hội nghị lớn nhất tại đại khán phòng dự kiến là bắt đầu vào lúc 10 giờ sáng. Nhưng chẳng ai bảo ai tất cả quan viên Thái Nguyên đều đồng rần mà kéo nhau đến từ lúc 7 giờ kém rồi cùng nhau tụ năm tụ ba bàn tán chờ lính canh mở cung điện.

Các quan Viên Thái Nguyên lúc này nếu không mặc quan phục thì có lẽ mọi người lại tưởng nhầm là sĩ tử đi thi vậy. Trên người các vị quan này không ngờ bọc lớn bọc nhỏ giấy tờ, tài liệu. Cũng phải thôi, hôm nay là ngày đầu tiên họ nhận tân phòng làm việc, chính vì vậy việc chuyển tài liệu gần giống như là chuyển nhà vậy kiến cho hiện tượng đỡ khó đỡ cười này xuất hiện.

- Nay ngài được phân ở khu nào vậy?

- Tôi thuộc Bộ quốc phòng phân ở Đông khu phòng số D 210.. vậy còn ngài ở khu nào.

- Đông khu à, thật là may mắn nhé, mùa hè tới Đông khu là mát nhất, tôi thuộc Bộ tài chính phân Tây khu phòng T 101.

- Vậy là tầng 1 rồi, ngài chẳng phải lo, không phải chính phủ đã đầu tư cái tên là “ quạt điện” sao? Tôi bên quốc phòng nên có thứ qua rồi thứ này tạo ra gió liên tục rất mát, kể cả khu Tây chỉ cần che nắng tốt vẫn rất mát mẻ.

- Ô vậy sao? Tôi cũng có nghe qua về dự án quạt điện, nhưng ban của tôi không trực tiếp xử lý vấn đề đầu tư dự án này nên không biết rõ ràng lắm. Có thể tạo gió liên tục thì quá tốt rồi.

.....

Các quan viên đang rì rầm bàn tán thì tiếng chuông reng reng vang lên, lính cận vệ Cung Thái Bắc ầm ầm mở cửa chính, các quan viên trật tự lũ lượt tiến vào trong. Tất nhiên các cận vệ hôm nay phá lệ làm việc vất vả hơn vì họ cần phải hướng dẫn những quan viên này để họ có thể nhanh nhất tìm được phòng làm việc của mình. Cũng may Thái Nguyên là mới thành lập nên số lượng quan vẫn là đang thiếu, với 143 người chia ra làm nhiều bộ thì dĩ nhiên không thể làm khó được các cận vệ đã rất quen với kết cấu của tòa cung điện.

Nhưng ngày hôm nay không chỉ có nhóm quan viên trẻ xuất thân từ lò đào tạo Vạn Ninh, Thái Nguyên mà còn có một nhóm người mặc thường phục già cả rất khác biệt. Nhưng nếu ai mà là người hiểu biết nhìn vào team già cả này chắc phải giật mình thảng thốt. Vì nhánh già cả mặc thường phục này không ngờ lại là những nhân vật cực kì phong vận một thời.

Dẫn đầu nhóm già cả thường phục là Phạm Phú Thứ lão gia tử, tiếp theo là Nguyễn Đăng Hành, Võ Văn Giải, Võ Trọng Bình, Tôn Thất Đình, Hoàng Kế Viêm... và rất nhiều lão thần khác của Huế triều.

Tại sao lại có một đám quan viên Huế mặc thường phục như vậy xuất hiện tại cung Thái Bắc thì phải nói đến sự việc Cán Ca xưng vương. Cán ca xưng vương khiến cho lộn xộn các học sinh du học tại Thái Nguyên được phong chức, trong đó có đến 1/3 số quan viên mới phong tại Thái Nguyên không phải là hàn môn mà là con em cháu cha. Chính vì lý do này mà phụ thân của bọn họ buộc lòng phải từ chức tại Huế triều, vì tương lai của con cái mà những người này chấp nhận hi sinh lợi ích của bản thân mà vun đắp cho thế hệ tương lai.

Nhưng sự việc là Cán Vương cùng bộ sậu ăn quả đắng với Tự Đức trong lần đầu chính trị đầu tiên này nên chính quyền Thái Nguyên nhận ra chỗ mình thiếu sót chính là kinh nghiệm Chính trường. Điều này không làm khó được vị Vương gia đã tâm đang bưng bưng trời dậy là Trần Quang Cán, ngã ở đâu hẳn quyết đứng dậy ở đấy. Cán ca thông qua lần này đi sứ kinh đô Huế cũng cử người liên hệ các phụ huynh bị buộc từ chức ngồi nhà ngậm kẹo đường kia. Tất nhiên hầu như đa số bọn họ chấp nhận cống hiến cho Thái Nguyên mà có mặt trong ngày hôm nay. Những bộ não lừng lẫy như Phạm Phú Thứ, Võ Văn Giải chính là vật liệu quý báu nhất để bổ xung khuyết điểm cho sự thiếu kinh nghiệm của bộ máy chính trị Thái Nguyên.

Tất nhiên lý niệm phát triển xã hội của các cựu thần này không phù hợp lắm với Thái Nguyên nên tất cả nhóm này đều được nhét vào một tổ chức gọi là cố vấn chính phủ cấp cao. Đây là một nhóm cố vấn riêng dành cho Vương gia, thủ tướng cùng hội đồng bộ trưởng. Tất nhiên nếu thời gian dài tiếp xúc cùng cơ cấu Thái Nguyên mà các vị Cố vấn này có thể thay đổi được tư duy phát triển xã hội thì họ có thể hoàn toàn tham gia các hoạt động mang tính chất thực quyền. Nhưng nói gì thì nói lúc này với kinh nghiệm chính trường dạn dày của mình thì nhóm cố vấn chính phủ cấp cao này rõ ràng sẽ không để Thái Nguyên dính vào những sai lầm tương tự như việc bị Huế nắm quyền chủ động vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 203: Tranh luận

Các cố vấn chính phủ cấp cao được đưa về phòng làm việc của họ, tại đây cơ sở vật chất là có đầy đủ cả rồi không cần thiết phải bày bố thế, tài liệu. Nhưng các hủ nho đi đâu cũng là sách sách vở vở nên các giá sách lúc này đã được bày biện đầy tràn hết cả. Lúc này các vị cố vấn cấp cao mới có dịp ngồi lại mà thường thức phòng làm việc mới toe còn vương mùi gỗ mới cũng như mùi sơn tường.

- Phạm đại nhân, theo ngài thì nơi này như thế nào, tôi thấy nơi này to lớn đại khí nhưng lại hơi thiếu về tính tế nhị?

Người lên tiếng là Võ Văn Giải, một trong những cự thần 3 triều nhà Nguyễn, nếu nói về kinh nghiệm chính trường thì ông ta còn già đời hơn cả Phạm Phú Thứ, nhưng nếu nói về địa vị thì mọi người nơi này đều lấy Phú Thứ làm đầu, vì cùng là cố vấn cấp cao nhưng Phú Thứ lại có một địa vị rất siêu nhiên vì trên danh nghĩa là sư phụ dẫn đường của Trần Vương Gia.

- Võ đại nhân nói phải, tuy về chi tiết không có quá tính tế chau chuốt, nhưng đại thể lại quá tốt. Ví như bố trí trong phòng làm việc của chúng ta vừa có cảm giác riên tư lại có cảm giác tất cả cùng kết nối. Và lại đài ngồi cực kì cao và thuận tiện, tôi đã xem qua rồi, các phòng đều có những chiếc quạt có thể tự động chạy rất thần kỳ, gió mát luôn có và thoáng đãng. Ánh sáng thì đầy đủ, nhưng quan trọng nhất lại là những công trình phục vụ cho cá nhân các quan viên quá tốt. Ở Huế quả thật là không bì lại được.

Võ Văn Giải gật gù đồng ý. Không nói đâu xa, chỉ cần nói đến phòng vệ sinh được thiết kế trong cung điện kiến các quan viên có thể sử dụng quả thật là chưa từng nghe qua ở Phương Đông. Bên cạnh đó các phòng tắm rửa có vòi "hoa sen" cũng được bố trí trong gần các khu làm việc của quan viên. Thật nếu làm việc nơi này sẽ không bao giờ có cảnh đi cả trăm mét chỉ để vệ sinh cá nhân. Bên cạnh đó nếu quá nóng bức hay ra nhiều mồ hôi đều có thể tắm rửa ngay tại nơi này. Thành thử ra cả một ngày làm việc đối với các quan viên chính phủ không hề vất vả như công tác tại Huế kinh.

- Theo ngài thì tình hình Thái Nguyên lúc này cách cuộc sẽ ra sao? Riêng chuyện liên quân 4 phe phái hội họp tại Huế sau đó phân ra chia cắt Quảng Châu Loan thì tôi thấy Thái Nguyên lần này sử lý quả không gọn gàng. Con trai tôi là Võ Trọng Tiến làm phó sứ đi Huế lần này có thể thấy được chính quyền Huế đã kéo được danh vọng khá lớn trong lần liên minh quân tạm thời này.

Người lên tiếng là Võ Trọng Bình, ông ta đỗ cử nhân từ thời vua Minh Mạng và làm quan từ đấy, ông ta nổi tiếng là nổi tiếng là người có tính cương trực, thanh liêm và biết quý trọng dân. Võ Trọng Bình cũng như Lâm Duy Hiệp là người của phe thanh đảng với chủ nghĩa hơi cách tân một chút. Con trai út của ông ta là Võ Trọng Tiến đã là những người đầu tiên du học tại Vạn Ninh và giờ hẳn đang làm đến Thứ trưởng Bộ Ngoại giao Thái Nguyên rồi.

Phạm Phú Thứ nghe xong Võ Trọng Bình ý kiến thì vừa gật đầu đồng ý nhưng sau đó cũng lại hơi lắc đầu.

- Nhận định của ngài đúng nhưng hẳn là không đủ. Lần này quyết định của Vương Gia lôi cả Pháp và Huế vào cuộc chiến Quảng Châu đúng thật có hơi vội vã về mặt chính trị do thiếu kinh nghiệm nhưng lại đạt được thành công hoàn toàn về mặt quân sự. Tôi hiểu cách nghĩ của Vương Gia. Thứ nhất việc viễn chinh một nơi xa xôi như Quảng Châu luôn ẩn chứa rủi ro, việc tìm kiếm liên minh như một sự bảo đảm là cần thiết. Thêm vào đó không thể không lường trước việc Huế hay Pháp có thể đâm một kiếm vào lưng Thái Nguyên, do đó việc kéo hai thế lực này vào cuộc chiến Quảng Châu là cần thiết. Ít nhất cũng khiến họ tỏ thái độ chắc chắn để Thái Nguyên có thể phân bổ binh lực một cách hoàn hảo hơn. Về quân sự thì cách làm của Thái Nguyên cực kì chuẩn xác, điều này cũng dễ hiểu vì Vương Gia xuất thân là chiến tướng, cái mà ngài ấy giỏi nhất vẫn là quân sự... nhưng về mặt chính trị thì hơi đáng tiếc.

Võ Văn Giải nghe vậy gật đầu nhấp một ngụm trà nhìn xa xa.

- Tôi hoàn toàn đồng ý với Phạm nhân, quân số của Thái Nguyên lúc này đã lên tới 2,5 vạn tinh binh cùng 1,2 vạn tân quân tất cả đều được trang bị hiện đại như nhau. Với quân số này để bảo vệ 8 tỉnh phía Bắc thì kể cả đánh hai đầu Nam, Bắc không thành vấn đề. Cộng thêm hạm đội không lồ ở Vạn Ninh thì... Ôi... chỉ cần kéo gài chút thời gian sau đó mới tiến hành câu thông cùng các phe thế lực thì Thái Nguyên có thể dễ dàng thành chủ đạo rồi.

Xin đừng khinh thường Võ Văn Giải, Nguyễn Tri Phương. Họ là những chiến tướng lừng danh của người Việt. Sở dĩ họ tác chiến bất lợi với quân Pháp trong lịch sử vì lý niệm chiến tranh của họ lạc hậu với thời đại cộng thêm sự thối nát của quân sự nhà Nguyễn khiến những người này ngậm đắng mà thua trận. Nhưng nếu nói về cách nhìn toàn cục một trận chiến tầm tổng lực thì Cán ca và các sĩ quan Thái Nguyên vẫn chưa có thể gọi kèo được.

Cái này cần hết sức cẩn thận suy xét. Ví như cho Võ Văn giải cầm 5000 quân cùng Trần Văn Vân tương tự số lượng mà lao vào đâm nhau thì đảm bảo Võ Văn Giải rằng rơi đầy đất. Nhưng nếu để phân tích tình hình chiến đấu của 3 -4 -5 thế lực quân sự một lúc thì Trần Văn Vân chỉ có thể im lặng mà nghe lão tướng phân tích mà thôi. Nhưng sau khi phân tích thì Võ Văn Giải lại cần những chiến tướng kinh nghiệm đánh trận hiện đại như Trần Văn Vân, Trần Văn Võ, Lý

Chiến, v.v... đi thực hiện. Đây là sự khác nhau cơ bản của hai thế hệ, tất nhiên nếu để cả hai bên học hỏi lẫn nhau thì một thế hệ siêu tướng của Thái Nguyên không phải không có cơ hội ra đời.

- Chuyện đã rồi chúng ta có mặt nơi này cũng chính là để cho Vương Gia và Thái Nguyên không vướng phải những sự việc tương tự như vậy. Vấn đề lúc này là quân của chúng ta và quân Quảng Đông đã va chạm trực tiếp tại Lạng Sơn và Móng Cái. Tin tức truyền về thì Trần Văn Võ tướng quân dễ dàng chặn đứng quân Quảng Đông tại sông KaLong-Móng Cái mà dường như anh ta còn có ý định thọc sâu đánh thẳng vào lục địa Quảng Tây. Nhưng quân của Đại Tá Tôn Thất Liệt với 7 ngàn quân đang gặp rất nhiều khó khăn với hơn 2 vạn quân Quảng Đông tấn công theo đường bộ...

Nói đến đây Hoàng Kế Viêm hơi liếc mắt nhìn về Tôn Thất Đình một chút. Phải nói dòng họ Tôn Thất không phải dòng họ bình thường với nhiều nhân tài xuất hiện lớp lớp. Tôn Thất Liệt sinh năm 1837 tuy lớn hơn Tôn Thất Thuyết 2 tuổi nhưng anh ta lại là con của vợ lẽ Tôn Thất Gia chính vì lý do này Tôn Thất Liệt tìm con đường đi của mình là đầu nhập Vạn Ninh du học. Anh ta là lứa du học thứ hai tức là vào những năm 1860. Tôn Thất Liệt tuy du học Vạn Ninh nhưng cũng như một số ít các trí thức trẻ sự quan tâm của anh ta lại nằm ở mặt quân sự. Nhưng Vạn Ninh lúc đó mở cửa mạnh mẽ đào tạo quân sự sĩ quan nhưng sự trọng dụng cho chính quân đội Vạn Ninh hay Thái Nguyên chỉ nằm trong các sĩ quan xuất thân Trần gia mà thôi. Lúc bấy giờ tư tưởng của Diêu thiếu vẫn là đào tạo nhóm sĩ quan có xuất thân trí thức này cho Đại Nam hoàng triều. Nhưng tình thế bất ngờ khi Pháp đánh chiếm Hà Nội cộng thêm sự việc Trần gia xưng vương

khiến cho các sĩ quan không phải dòng chính Trần Gia đột ngột lại được trọng dụng và bước lên vũ đài quân sự của Thái Nguyên. Các cái tên như Tôn Thất Liệt, Võ Văn Chiêu, Hoàng Kế Viêm nhanh chóng được thể hiện tài năng quân sự trong các trận đánh khốc liệt cùng quân Pháp.

Trong lần điều quân lần này lên biên giới phía bắc để đánh nhau cùng Lý Chấn thì vị trí lãnh đạo Lữ đoàn 235 là sự cạnh tranh cực kì mạnh mẽ của Tôn Thất Liệt và đại tá Hoàng Kế Viêm. Cuối cùng thì chiến thắng thuộc về Tôn Thất Liệt anh ta lúc này đang đóng quân tại Ai Chi Lăng thành lập cứ điểm ngăn chặn quân Tàu Khự. Còn về Hoàng Kế Viêm thì ở lại Thái Nguyên làm nhiệm vụ huấn luyện tân quân.

Nói đến chiến tướng của Thái Nguyên thì nhiều lắm, với 6 năm liên tục chiến đấu không nhiều thì ít không lớn thì nhỏ nên thứ gì Thái Nguyên thiếu nhưng chiến tướng là thứ họ nhiều nhất. Những chiến tướng dòng chính họ Trần như Trần Văn Vân, Lý Chiên đã đi Châu Âu rồi. Trần Văn Thiện, Trần Duy, Trần Khoái thì là những chiến tướng thành danh từ lâu nên phải ở lại Hưng Yên, Thái Bình, Gia Lâm để phòng thủ sông Hồng. Vậy nên lúc này chiến đấu ở chiến trường Phụng Bắc lại là các chiến tướng có vẻ là dòng ngoại như Tôn Thất Liệt, Võ Văn Chiêu, Hoàng Kế Viêm. Việc quân Quảng Đông tấn công Thái Nguyên dĩ nhiên là điều không ai muốn cả nhưng đó lại là cơ hội thể hiện cho các chiến tướng ngoại dòng như các vị trên. Cơ hội được thể hiện là không nhiều nên các chiến tướng ngoại dòng lúc này cạnh tranh rất khốc liệt. Lời nói của Hoàng Kế Viêm có chút cạnh khóe Tôn Thất Liệt cũng như là phụ thân của hắn là Tôn Thất Đình đang có mặt nơi đây.

- Hoàng đại nhân nói như vậy cũng không đúng, Thái Nguyên quân sự có nét đặc biệt của nó, các chiến tướng nơi tiền tuyến luôn có sự chủ động nhất định. Chắc Hoàng đại nhân không muốn lập lại sai lầm của Huế nơi chiến trường Thanh Hóa.

Tôn thất Đình nhắc lại sai lầm quân sự của Huế triều khi họ can thiệp quá sâu vào việc quân ở tiền tuyến khiến cho Tôn Thất Giác thiếu chút nữa rút kiếm tự tử đương trường. Ý tứ của Tôn Thất Đình chính là Hoàng Kế Viêm đừng thấy quân của Tôn Thất Liệt có chút khó khăn mà ngồi đây thêm mắm thêm muối. Chiến trường là đao thật súng thật và các chiến dịch lớn nhỏ khác nhau cùng tiến hành mà không phải là cứ ngồi bàn giấy mà nói bậy.

Sự tranh luận của hai vị lão thành trong nhóm tham mưu có vấn đề cao của chính phủ cuối cùng lại cũng là vì sự tranh dành sự thể hiện của con trai họ mà thôi. Cả hai đều không có bất kì sự một lòng hai ý nào đối với Thái Nguyên cả. Nói cho cùng thì tương lai của họ đã hoàn toàn trói chặt cùng Thái Nguyên trên cùng sợi dây rồi.

- Hai vị bớt tranh luận tôi nghĩ sự việc Ai Chi Lăng rất không đơn giản, vì lữ đoàn 235 không hề đơn giản, họ chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của Thái Nguyên không dễ gì mà họ bị ép buộc rút lui như vậy. Theo tôi đây là chiến thuật tất cả sẽ rõ ràng hơn khi chúng ta tham dự cuộc họp vào 10 giờ sáng nay. Nói thật chúng ta cũng mới tới Thái Nguyên nên tích cực nghe nhiều hơn là đưa ra nhận định ý kiến. Chúng ta cần tích cực hòa nhập nhanh chóng vào thể chế Thái Nguyên lúc đó mới có thể phát huy được kinh nghiệm của bản thân.

Võ Văn Giải cũng có con Trai làm đến chức Trun Tá tại quân đội Thái nguyên nhưng anh ta là sĩ quan Hải Quân nên chẳng có liên quan gì tới bộ chiến tại Lạng Sơn cả. Nhưng lời của vị lão thành này lại quá hợp lý rồi. Xem ra hao vị Tôn Thất Đình và Hoàng Kế Viêm hơi quá sót ruột rồi.

-

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Quốc hội Thái Nguyên phiên đầu tiên

Cuộc họp lúc 10 giờ sáng tại cung điện Thái Bắc cũng được coi như hội nghị mở màn khánh thành cho cung điện kiểu mới tại Thái Nguyên này. Chủ trì cuộc họp này dĩ nhiên chính là Trần Quang Cán cùng hội đồng các bộ trưởng, thêm vào đó là hội đồng cố vấn cao cấp của chính phủ.

Các trương trình làm việc trong cuộc họp đã được lên kế hoạch từ trước và đưa ra trương trình làm việc cụ thể. Tất nhiên cuộc họp này không chỉ có đề cập về tình hình chiến sự biên giới phía bắc mà còn có rất nhiều công việc trọng đại của 8 tỉnh miền bắc được đưa ra để cùng thảo luận.

Hội nghị lần này khá căng thẳng vì quả thật đây là lần đầu tiên mà Thái Nguyên phải đối mặt với cực lớn các nguy cơ. Việc phát triển quá nhanh của Thái Nguyên dẫn đến sự mất cân bằng nghiêm trọng trong cơ cấu xã hội và rất nhiều bất cập hệ lụy dẫn đến tiếp theo.

Người đầu tiên phát biểu không ngờ lại thuộc về Bộ Nông Nghiệp, những tướng Nông nghiệp không phải là vấn đề với người Việt nhưng giờ đây nó lại là vấn đề lớn đối với Thái Nguyên 8 tỉnh miền Bắc. Sự việc từ đâu mà có. Đó chính là vì Thái Nguyên công nghiệp hóa quá nhanh, quá mạnh. Trồng các cây công nghiệp đưa như bông, tiêu, điều, và các cây hương vị khiến cho thu nhập của người Nông dân tăng lên chóng mặt. Nhưng cũng chính vì ham mỗi lợi đó mà diện tích trồng cây lương thực lại giảm mạnh. Cộng thêm dù có hệ thống đê điều được làm tốt hơn nhưng phân bón cùng thuốc trừ sâu không có nên sản lượng lương thực cây không có cao như hiện đại. Chính điều này dẫn đến sự thiếu lương thực của Thái Nguyên là viễn cảnh có thể xảy sinh.

Trước đây Thái nguyên có thể lấy tiền để đi nhập khẩu lương thực từ Miền Nam Đại Nam, hay từ thương nhân Trung Hoa. Nhưng chiến tranh phong tỏa của người Pháp, cộng với lần này chiến tranh cùng Quảng Đông khiến nguồn cung lương thực cho Thái Nguyên giảm mạnh. Nếu tình thế cứ tiếp diễn như vậy thì viễn cảnh thiếu lương của Thái Nguyên là không tránh khỏi. Trước đây mọi người cứ cắm đầu vào công nghiệp hóa này nọ, rồi lại cắm đầu vào chiến tranh đánh đồng dẹp bắc. Nhưng nên nhớ quan trọng nhất vẫn là an ninh lương thực, không có lương thực thì đảm bảo chẳng cần bao lâu toàn Thái Nguyên sẽ tự loạn mà chết. Vậy ra Huế chẳng cần thu phục Thái Nguyên cho mệt, họ chỉ cần không bán lương thực cho Thái Nguyên thì đã khiến cho Vương Quốc công nghiệp này tàn lụi luôn.

Lúc này thì mọi người mới thấy được sự thật khá hãi hùng trước mắt. Cũng may mà Thái Nguyên có được một bộ máy hành chính hiện đại và hiệu quả. Những nguy cơ từ trong manh nha này rất nhanh được phát hiện và tìm cách xử lý. Tất nhiên bộ nông nghiệp cũng đã đưa ra phương án của bản thân nhằm khắc phục tình hình và trình bày cùng quốc hội.

Bộ nông nghiệp trọng tâm vào hai điểm đó là cân bằng lại lượng đất trồng cây công nghiệp và nông nghiệp để ít nhất đó là nông nghiệp tự thân của Thái Nguyên có thể tự lo cho bản thân. Thái Nguyên không hề có tham vọng xuất khẩu nông sản một chút nào. Lúc này tự lo được cung cấp lương thực cho bản thân đã là quá tốt rồi. Vấn đề thứ hai đó là việc khai hoang cùng tái cải tạo ruộng đất được đưa lên làm chính sách chủ yếu trong vài năm sắp tới.

Nhưng vấn đề này lại liên quan đến Bộ Tài Nguyên và Môi trường nên trở thành đề tài để cả hai bên hợp tác cùng làm việc. Song sự việc không dừng lại ở đó, vùng đồng bằng bắc bộ gần như đã khai phá hoàn toàn nên việc khai hoang không nằm ở vùng này mà trọng điểm khai hoang lại nằm ở Hưng Hóa và Tuyên Quang rộng lớn. Nhưng chuyện này lại liên quan đến Ủy Ban Dân Tộc khi mà các vùng này phần lớn lại là các dân tộc thiểu số, số lượng người Việt ở đây tỉ lệ thấp vô cùng. Cuối cùng thì nếu để Ủy Ban Dân Tộc tiến hành diễn biến chính trị cũng như phân hóa các “tiểu quốc” dân tộc bản địa kia thì quá mất thời gian, vậy nên quay trở lại Bộ Quốc Phòng lại phải có phương án động binh hướng về Tây Bắc Thái Nguyên.

Mà động binh, khai khẩn, cần tiền để cung cấp cho dân, cho quân, vấn đề lại nhảy đến Bộ Tài chính lên kế hoạch dự trù tiền bạc.

Nói như vậy để có thể hiểu được điều kiện một vương quốc chỉ có 8 tỉnh thôi mà bao nhiêu chuyện đau đầu. Những tên hô đánh hô giết cứ nghĩ dân xuyên thì có thể làm hoàng đế thì đều là não tàn cả. Làm hôn quân thì dễ rồi, làm hoàng đế anh minh là một công việc siêu khổ sai đó.

Cuối cùng sau một hồi bàn luận với sự nhất trí của Cán Vương cùng hội đồng các bộ trưởng thì vấn đề nông nghiệp cũng có thể được thông qua với phương án xử lý là trước mắt tập trung tái cải tạo Hưng Yên, Thái Bình, Kiến Xương là những nơi đồng ruộng bị tàn phá nặng nề sau cuộc chiến với Pháp. Chính sách tiếp theo đó là diện tích đồng bằng thích hợp cây nông nghiệp thì tuyệt đối không cho chuyển đổi trồng cây công nghiệp. Các vùng cây công nghiệp sẽ bị chuyển đổi đi Tây Bắc hoặc các vùng miền núi như Cao Bằng, Bắc Kạn và một số vùng của Lạng Sơn v.v.. Tất nhiên nếu nhanh chóng ổn định được Hưng Hóa và Tuyên Quang là tốt nhất vì theo con đường này hoàn toàn có thể mở rộng địa bàn Thái Nguyên qua Ai Lao. Vậy thì Thái Nguyên sẽ có được không gian phát triển hơn.

Bộ Khoa học và Công Nghệ thì lại yêu cầu một số vốn khổng lồ cho dự án phát triển phân bón vô cơ mà Điều thiếu bỏ lại dở dang khi ra đi. Sở dĩ dự án phân bón gồm ba thành phần Nito Phospho và Kali là do Điều thiếu nghĩ ra, thời này phân bón cho nông nghiệp vẫn chỉ là phân bón hữu cơ mà thôi. Các nông dân châu Á từ lâu đã biết sử dụng loại phân bón này. Nhưng phân bón hữu cơ không thể bổ xung đầy đủ các thành phần vì chất cho đất đai chính vì vậy mới có hiện tượng luân canh để đất đai hồi phục sự màu mỡ. Nhưng kiến thức vượt thời đại của Điều thiếu đã mở ra con đường mới cho Nông Nghiệp. Nhưng dự án này của Điều thiếu bị bỏ dở giữa chừng do Đại Nam không có mỏ muối Kali, thêm vào đó số lượng muối Diêm nhập từ Chile lại bị sử dụng hết cho sản xuất thuốc súng trong chiến tranh cùng Pháp. Chính vì lý do này phân NPK của Thái Nguyên chỉ dừng lại ở trồng thí điểm một số khu vực nhỏ. Nhưng Bộ Khoa Học Công Nghệ không muốn dừng lại ở đó, họ muốn tái khởi động dự án này, vì theo bộ này thì đây mới là phương án triệt để giải quyết vấn đề lương thực của Thái Nguyên khi mà những thửa ruộng có sử dụng phân NPK có sản lượng tăng từ 150-180% sản lượng cây nông nghiệp. Và Bộ này cũng đã và đang tiến hành điều chỉnh thành phần của loại phân kia để cho ra tỉ lệ tốt nhất.

Mỏ muối Kali thì Đại Nam không có, nhưng Ai Lao có đấy, chính vì thế vấn đề Hưng Hóa, Tuyên Quang lại bị đặt lên mặt bàn. Việc thống nhất các nơi này một lần nữa lại trở thành vấn đề bức xúc nhất. Còn về Diêm tiêu thì bắt buộc vẫn phải sử dụng tàu buôn hùng mạnh của người Mỹ để mua từ Chile rồi.

Có thể thấy một điều Thái Nguyên dường như đã có được con đường đi của mình, ý nói là cho dù Điều thiếu lưu lạc đắm nhau túi bụi ở Châu Âu, hay Điều thiếu có rúc vấy nữ nhân Đức mà chết dục xương ở Prussian thì Thái Nguyên vẫn “I m fine”. Có điều có Điều thiếu với các phát kiến của tương lai thì Thái Nguyên sẽ đạt được đột phá nhanh hơn mà thôi.

Cuối cùng Bộ Khoa Học và công nghệ cũng nhận được khoản kinh phí 500 ngàn Thái Nguyên đồng tương đương 400 ngàn £ để thực hiện tiếp dự án trên. Người Thái Nguyên lúc này lại quay về coi trọng Nông nghiệp một cách kì lạ.

Nói đến đồng Thái Nguyên thì đây là tiền tệ do Thái Nguyên đúc mới với tỉ suất hối đoái là một đồng bạc Thái Nguyên ăn một đồng bạc Currencies Pháp, và hơi thấp hơn đồng £ của Anh. Đây chính là một thành công của Thái Nguyên non trẻ khi mà giá trị tiền tệ của họ có tỉ suất hối đoái rất cao trên thị trường. Điều này chính là vì năng lực xuất khẩu của Thái Nguyên không hề thua kém các nước Châu Âu lúc này, bên cạnh đó Thái Nguyên có được công nghệ heroin độc quyền có thể đảm bảo đến 50% giá trị tiền tệ của họ. Hệ thống ngân hàng Thái Nguyên đã đi vào hoạt động càng góp phần ổn định tỉ giá tiền tệ đồng Thái Nguyên.

Cuối cùng sau hàng loạt các vấn đề về dân chính, giáo dục cũng như công nghiệp nông nghiệp thương nghiệp tại Thái Nguyên thì quốc hội cũng đi đến phiên làm việc thứ hai vào buổi chiều với một chủ đề rất nóng bỏng. Chiến tranh biên giới cùng Trung Hoa và kế hoạch tấn công Quảng Châu Loan.

Tất nhiên kế hoạch tấn công Quảng Châu loan với một nửa hạm đội Vạn Ninh được thông qua với ý đồng thuận cao. Nhưng kế hoạch đổ bộ lực quân lên đất liền Quảng Châu thì nhận được không ít ý kiến trái chiều và phản đối từ các quan viên. Hạm đội Vạn Ninh mạnh nhất Châu Á nếu không kể các cường quốc Phương Tây thì điều này ai cũng biết, chính vì thế tấn công bằng hải quân Quảng Châu nhận được sự đồng tình tuyệt đối từ các quan viên nhưng việc đổ bộ vài ngàn quân lên bộ đánh nhau trực tiếp với người Trung Hoa lại nhận được nhiều sự nghi ngại nhất.

Sự nghi ngại của quan viên Thái Nguyên là có lý do, chiến đấu trên bộ rất dễ dẫn đến một cuộc xầy không có hồi kết tại Trung Hoa và chính điều này rất dễ kéo sập nền kinh tế đang bị bấp bênh bởi nguy cơ lương thực của Thái Nguyên. Vẫn biết một cuộc chiến trên bộ nếu dành thắng lợi thì tiền bồi thường từ phía Đại Thanh sẽ phải nhiều hơn rất nhiều. Nhưng chuyện trong nhà thì người trong nhà là rõ nhất, Thái Nguyên có thể duy trì phòng thủ người Pháp ở sông Hồng, đồng thời chiến tranh ở Biên Giới phía Bắc đã là quá sức đối với bộ binh rồi, thêm vào viễn trình bộ binh thì đó là không hề thực tế chút nào.

Trần Quang Cán đưa ra mục tiêu bộ chiến cũng là thăm dò ý kiến quan viên mà thôi. Bản thân hắn cũng không có ý định tham dự bộ chiến cùng người Hoa. Nhưng ý kiến đổ bộ này là của liên minh 4 phe đề ra mà Huế là người tiên phong đề cập vấn đề này khiến cho Quang Cán không thể không lôi ra bàn luận cho được.

Thủ tướng đi vắng, Bộ trưởng bộ Quốc Phòng Phạm Phú Trọng đang ngao du trên giường vì quá phụ nào đó ở Prussian nên người có tiếng nói trong Bộ quốc phòng là Tạ Quang Hiến chức thứ trưởng bộ quốc Phòng đành đứng ra mà lên tiếng:

- Thừa Vương gia cùng các vị đồng liêu. Sự việc dẫn quân lên bộ là bắt buộc vì liên minh tạm thời bốn phe gồm Thái Nguyên- Huế, Pháp, Mỹ và Đức đã nhất trí tấn công lên lục địa Quảng Đông trong đó Huế với lực lượng đông đảo lực quân đã dự kiến tung 8000 quân vào chiến trường, Pháp là 3 ngàn, Phổ quốc và Mỹ đều là 1000 người. Chúng ta nếu quyết định không tham dự sâu vào chiến tranh lục địa thì có thể cũng chỉ tung vào 1000 quân, tôi nghĩ với 1000 quân không hề làm ảnh hưởng đến tình hình Thái Nguyên lúc này. Thêm vào đó chúng ta hoàn toàn có thể đảm nhận vai trò hậu cần binh để tránh tổn thất, quang trọng nhất đó

chính là chuyện này liên quan đến chia chiến lợi phẩm nếu liên quân đánh chiến thắng. ...

Chuyện đã hai năm rồi, chính Huế mới là người ham hố đánh lục địa Trung Hoa nhất, Huế mới là người cần tiền nhất lúc này. Quan trọng là lục quân của Huế cực kì nhiều, chưa nói về chất lượng vì họ trang bị súng ống đủ các kiểu linh tinh nhưng số lượng thì Huế triều và cả Nam Kỳ cộng lại có đến gần 5 vạn quân chính quy. Số lượng này đủ để họ có thể tung ra một vạn quân viễn chinh mà không ảnh hưởng đến kế hoạch phòng thủ. Quan trọng là nếu Trung Hoa có trả thù thì cũng là đánh Thái Nguyên, cùng lắm là với tới Pháp mà thôi. Hạm đội của Trung Hoa thì ngay cả đến Huế cũng khinh thường đấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Chuột ra khỏi hang

Chuyện ở Thái Nguyên ở Hà Nội, hay Huế... xa hơn một chút là Khai Biên hay Kha Lâm đều chẳng còn liên quan khi gió gì đến lão già câu cá nơi biệt viện gần thành Quảng Trị rồi. Lúc này đây lão già "tiên phong đạo cốt" với vẻ mặt bình tĩnh dù núi sập thiên hàng trước mặt cũng không đổi sắc đã không còn nữa. Thay vào đó là vẻ mặt tức giận cũng như lo lắng đến tận cùng. Đối diện với lão là một người trung niên nhân tuổi tầm năm mươi. Giương mặt hai người nếu căng hết các nếp nhăn như quả táo khô thì có lẽ giằng nhau đến bảy tám phần.

- Phụ thân, con đã trình bày hết rồi, đi hay ở là tùy ở ngài, nhưng theo con thì cái thế cục nát bét này đã không còn trong sự khống chế của chúng ta nữa rồi. Gã Lý Chấn kia đã biết về gia tộc cũng như các mối liên hệ của chúng ta. Lần này đúng là chúng ta đánh giá quá thấp sức mạnh của Cha con nhà họ Trần, lại đánh giá quá cao trình độ của Lý Chấn mà gây nên cục diện hiện tại. Hiện nay Lý Chấn đã tuyên bố nếu Quảng Châu có mệnh hệ gì thì hắn sẽ đem quân rút lui về lục địa mà công thẳng vào tứ đại gia của chúng ta.... Tên này là người điên, hắn nói rất có thể hắn sẽ thực hiện.

Thì ra người lấn lợi từ phương xa đến nơi này không ngờ lại là con trai của lão già câu cá, lão câu cá chục năm không thấy được con cá thiên hạ nào mà chỉ câu được một mớ rác rưởi cho gia tộc lúc này. Chỉ thấy lão già tức giận đến rìa mép phì phì rung động.

- Hắn dám, tứ đại gia tộc chúng ta từ thời xuân thu đến giờ vẫn là buôn vua bán chúa khắp thiên hạ. Một cái đề đốc nhỏ nhỏ như hắn mà dám động đến chúng ta sao? Tất cả cũng chỉ vì tên phản đồ đáng chết kia mà gây nên cố sự này.

Nói thì nói vậy nhưng về mặt bất lực của lão già đã bán đứng lão rồi. Thì ra câu chuyện là mấy tên chuột này làm nội gián bán tin cho Lý Chấn thúc đẩy Lý Chấn đánh bất ngờ Thái Nguyên. Tiếp theo đó tổ chức này muốn Pháp thừa cơ đánh úp Thái Nguyên tạo thành thế gọng kìm. Nhưng khôn nổi Thái Nguyên tin tức quá nhanh mà tiến hành phòng thủ bổ xung biên giới. Thêm vào đó 8 tỉnh Bắc kì của họ Trần trung bình tốc độ quá khủng khiếp, chỉ trong một thời gian ngắn mà họ có thể kêu gào đến 1 vạn binh để tiến hành bổ xung cho tình thế. Chính điểm này khiến cho Pháp có muốn đánh úp Thái Nguyên là chuyện bất khả thi. Điểm quan trọng hơn đó là tên Thôi Minh Thanh không ngờ lại có thể bật ngược lại ám sát mà giết chết Thôi Minh Chương, lúc này theo một số nguồn thông tin đáng tin thì Thôi Minh Thanh lại đang ở Hà Nội mà trực tiếp phụ vụ cho người Pháp. Đây chính là một trong những biến cố khiến người Pháp có lẽ thêm phần kiên định hội quân cùng người Việt tiến đánh Quảng Châu Loan.

Đôi khi sự đời là vậy, chỉ cần một biến cố nhỏ nằm ngoài dự liệu có thể hủy hoại cả một kế hoạch thật lớn tưởng như là thiên y vô phùng.

- Phụ thân, thời thế đã thay đổi nhiều rồi, lúc này việc ẩn ẩn núp núp khống chế các lực lượng tiến hành đầu cơ buôn vua bán chúa đã khó trở thành hiện thực. Tứ đại Gia đã ngồi lại cùng bàn bạc với nhau rồi. Thời buổi này chỉ có trực tiếp nắm trong tay vũ trang mới là chính đạo. Lúc này không còn là thời kì cầm đao kiếm chém giết nữa rồi, hòa khí có thể hủy diệt tất cả, đứng trước sức mạnh tuyệt đối thì các mưu mô lại thành ra vô dụng nhất.

Người trung niên vẫn cố thuyết phụ lão già cố chấp kia, hắn cố dùng tư tưởng có phần cấp tiến của mình để ảnh hưởng người cha già này.

Nhưng đáp trả lại hắn là một cái bạt tai không thương sót từ phía lão già câu cá.

- Hồ đồ, người chừng này tuổi vẫn còn ngu ngốc như vậy. Nếu muốn làm vương, hoàng thì cả ngàn năm qua tứ Đại gia chúng ta muốn làm lúc nào chẳng được. Nhưng các người thấy có triều đại nào là trường tồn chưa? Kết cục của các gia tộc lên làm hoàng, làm đến cuối cùng là diệt tộc toàn gia. Chỉ có tứ đại gia vẫn là trường tồn đến lúc này, vì sao? Đạo lý đơn giản vì chúng ta đầu cơ vào các thế lực mà tìm ra người đáng vị, cuối cùng sẽ tìm cách thỏa hiệp hoặc thao túng chúng từ trong bóng tối. Tứ Đại gia có lúc thắng lúc trầm nhưng tuyệt đối chưa bao giờ có nguy cơ diệt tộc. Một này người cầm đồ đao lên tay thì ngày đó chính là ngày diệt tộc sắp đến rồi.

Thì ra lũ chuột nhất tại Đại Nam không phải là chuột nhất mà là một con bạch tuộc khổng lồ, Chuyện chúng làm là âm thầm buôn vua bán chúa cả vùng đất Đông Á này, có lẽ Đại Nam, Trung Hoa, Triều Tiên, Nhật bản xưa nay không hiếm đời hoàng đế bị chúng khống chế như vậy đó.

- Nhưng thưa phụ thân, lúc này nguy cơ diệt tộc của chúng ta đã đến rồi. Lý Chấn gã điên này nói là làm. Chúng ta thà coi lời cảnh báo của hắn là thật mà không thể lơ là.

- Vậy thì đừng để hắn thua trận tại Quảng Châu, ít nhất là đừng để hắn thua quá thảm, liên hệ với Lý Chấn chấp nhận hỗ trợ hắn như nhân vật hạng nhất trong danh sách. Để xem liên quân mạnh mẽ hay tứ đại gia của chúng ta cường. Đông Á vẫn là sân nhà của chúng ta, lũ Man Việt hay mọi Tây đều không có cơ hội gọi nhíp. Nhưng không thể không đề phòng tên điên này. Liên hệ trong triều làm ra chuẩn bị với Lý Chấn, nếu tình hình không thể nắm được tên này trong tay thì thừa dịp hắn bệnh lấy mệnh hắn đi.

Lão già có vẻ tỏ ra khá điên cuồng khi đưa ra quyết định như vậy. Nhưng đây cũng là dễ hiểu cho một gia tộc chỉ đứng trong bóng tối muốn điều khiển thiên hạ. Đối với họ những người cầm vũ lực trong tay chỉ là các con cờ được định giá khác nhau mà thôi. Lúc này đây Lý Chấn bỗng nhiên được định giá cao hơn một chút rồi đó. Nhưng năng lượng của tổ chức này không thể coi thường được, những kẻ buôn vua bán chúa này coi các quân phiệt tứ phương là món hàng đầu tư,

nên theo một cách nào đó nếu họ quyết tâm tiêu diệt ai đó thì có thể dùng mối liên hệ thiên ti vạn lữ của mình mà tiến hành.

Nhưng Lý Chấn liệu dễ đối phó như vậy sao? Nói thật ra là Tứ Đại gia đang không hề biết là họ lại mắc sai lầm. Nếu chỉ dựa vào quá khứ lịch sử mà nói thì cách làm của họ không sai. Nhưng Lý Chấn là một kẻ xuyên, mà kẻ xuyên tức là đã nhảy ra ngoài Tam Giới. Ai có thể tính toán nổi một kẻ xuyên khi đã để cho những tên quái thai này thành lập được thế lực riêng? Câu trả lời là kẻ đó chưa sinh ra.

Điều này nói ra để chứng minh một chuyện, những kẻ xuyên có thể có nhiều nhưng một là tinh tướng mà chết sớm, hai là quá vô dụng mà tèo. Nhưng những kẻ xuyên lại có vận may cùng kĩ năng sau khi thành lập được thế lực thì cực kì khó đối phó.

Quay lại với Thái Nguyên lúc này đã là sau khi buổi họp quốc hội thông qua, lúc này làm việc lại là nhóm kín bao gồm hội đồng các bộ trưởng. Các sĩ quan cao cấp Thái Nguyên cùng hội đồng cố vấn cấp cao Thái Nguyên và tất nhiên nhân vật không thể thiếu đó chính là Trần Quang Cán vương gia.

Cuộc họp kín này chính là bàn về chiến tranh biên giới phía Bắc, những thông tin công khai bàn bạc tại hội nghị chỉ là đường hướng chung về chiến tranh mà thôi. Các bước tiến hành chi tiết không bao giờ được bàn bạc công khai như vậy mà chỉ nằm ở các Bộ có liên quan mà thôi. Và Bộ quốc phòng với các tướng lĩnh chính là cơ quan chủ yếu của việc vạch đường lối tác chiến cụ thể.

Lúc này đây Tạ quang Hiến thứ trưởng Bộ chiến tranh(bộ quốc phòng) đang trình bày một cách chi tiết nhất về tình hình biên giới.

- Thừa Vương gia và các vị đồng liêu. Theo như thông tin từ mặt trận gửi về gần nhất thì Chuẩn tướng Trần Văn Võ dễ dàng chặn đứng giặc Bắc tại Sông Kalong với sự hỗ trợ của các tàu khu trục hạm của chúng ta. Vấn đề Trần Văn Võ tướng quân muốn thực hiện kế sách là tấn công vào nội địa Trung Hoa chặt đứt đường lui về của 15 ngàn quân chủ lực của Quảng Đông đang tấn công Ai Chi Lăng. Chính vì lý do này mà Đại Tá Tôn Thất Liệt chủ động nhường thế trận chủ động lui về sau để kéo quân địch vào sâu nội địa của chúng ta. Nhưng tình thế lại có biến không ngờ quân Quảng Đông số lượng không chỉ có 2 vạn tấn công chúng ta. Chúng còn ếm thêm một lượt quân xuất kích chậm hơi với 10 ngàn người nhằm vào nhánh quân của Trần Văn Võ tướng quân nếu ông ta qua sông. Điều này chứng tỏ phe giặc bắc rất không tầm thường. Nếu tính toán ra thì số lượng quân chính quy của họ phải là 50 ngàn người hoặc nhiều hơn nữa. Con số 40 ngàn quân chính là con số ảo mà thôi.

- Chính vì lý do này bộ tổng chỉ huy trung ương đã cho dừng lại kế hoạch qua sông của Chuẩn tướng Trần Văn Võ. Nhưng lúc này nguy cơ của Ai Chi Lăng sẽ tăng mạnh nếu 10 ngàn quân kia của Quảng Đông tập trung vào Chi Lăng.

Thì ra Võ Văn Giải đúng là không hổ là chiến tướng lão thành, ông ta đoán ra được phần nào việc quân Tôn Thất Liệt tại Ai Chi Lăng lui lại là có dự mưu đó. Nhưng đáng tiếc là Trần Văn Võ đánh giá thấp lực lượng của Quảng Đông. Không ngờ số lượng quân của Lý Chấn là nhiều hơn rất nhiều so với những gì mà mặt vụ Thái Nguyên tìm hiểu được. Thông qua chuyện này có thể thấy rõ được Lý Chấn rõ ràng không phải là người đơn giản chút nào. Hắn có ý chia đến 1 vạn 5 ngàn quân đánh Chi Lăng làm môi nhử cánh quân tại Móng Cái qua sông sau đó sẽ dùng kỳ binh 10 ngàn người phối hợp chặn hai mặt giáp công cánh quân của Trần Văn Võ. Nghĩ đến thật hãi hùng, số lượng quân của người Hoa quả là quá đông đảo, cũng may hệ thống mật thám cũng như các nhánh đặc nhiệm quân của Thái Nguyên hoạt động quá tốt mà phát hiện được tình hình trên. Nếu rơi vào cái bẫy trên của Lý Chấn thì đảm bảo quân Thái Nguyên sẽ nhận được sự thiệt hại cực kì nặng nề.

Lúc này thì toàn bộ những nhân vật có mặt trong căn phòng này không ai ngu cả, chỉ cần nghe báo cáo trên của Tạ Quang Hiến thì họ đã hiểu rõ Thái Nguyên vừa trải qua những chuyện nguy hiểm bậc nào. Sự thận trọng của những nhân vật tại đây được nâng lên mức cao nhất, đánh giá về sự nguy hiểm của Lý Chấn cũng được đẩy lên mức độ đỉnh max ngang bằng với sự nguy hiểm của quân Pháp.

Lúc này tất cả các bộ não quân sự, chiến tranh hàng đầu của Thái Nguyên đang tập trung xung quanh bản địa đồ rộng lớn trong phòng họp mà bắt đầu suy nghĩ tính toán tình thế. Cũng như vạch sách lược của mình.

- Thừa vương gia cùng các vị đồng liêu. Theo tôi thì lực lượng bộ binh của Quảng Đông quá đông nhưng theo như bản đánh giá tình hình về vũ khí trang bị cũng như chất lượng binh sĩ của chúng không cao. Căn bản là chúng thiếu hoàn toàn các hỏa khí hạng nặng, vậy nên chúng ta nếu cứ cố thủ tại Chi Lăng tức là đánh tiêu hao quân lực cùng bọn họ, nơi đây sẽ thành cái máy xay thịt thực sự. Nếu cứ đánh như vậy thì số lượng người của Thái Nguyên có lắp cả vào đó cũng không đủ. Theo tôi vẫn là phải tấn công mạnh mẽ chấp nhận sự hi sinh nhất định mà tiến hành một trận chiến tiêu diệt. Phải tiêu diệt lượng lớn quân Quảng Đông, chúng ta không thể để Quảng Đông trở thành uy hiếp nơi phương Bắc được. Vì phía Nam chúng ta vẫn cần đề phòng giặc Pháp ở Sông Hồng.

Đây là ý kiến của Tôn Thất Đình, ông ta tuy mới đến Thái Nguyên với chức cố vấn cao cấp của Chính phủ, không quá hiểu rõ tình hình Thái Nguyên. Nhưng ý kiến của ông ta mang tính chất vĩ mô, một trận chiến tiêu diệt mà không phải đánh tan, hay đánh lui gì đó. Tuy nếu thực hiện một cuộc chiến như vậy sẽ gây nên những thiệt hại không nhỏ cho quân Thái Nguyên nhưng đứng trên mức độ quân sự thì đây là điều cần thiết.

- Theo tôi thì không tiến hành một trận chiến tiêu diệt ngay lúc này, chúng ta có lực lượng hỏa pháo đông đảo cộng thêm súng trường hiện đại hơn. Sự tiếp tế từ hậu phương với xe lửa liên miên không dứt, thuốc súng thì đầy đủ. Trong khi đó quân Quảng Đông phải vận chuyển hậu cần bằng cách thủ công từ Quảng Đông qua Quảng Tây rồi đến biên giới phía Bắc. Chỉ cần điểm này thôi thì người có lợi thế khi kéo dài là chúng ta mà không phải giặc Bắc.

Người lên tiếng lại là Đại tá lục quân Trần Văn Thiên, cũng là một người theo dòng chính của Trần gia với kinh nghiệm 6 năm tham chiến khắp các chiến trường nam bắc.

Hai luồng ý kiến này được bổ xung tích cực và những người ở nơi này đều chia ra hai phe để ủng hộ hai luồng ý kiến trên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Trần Quang Cán cách nhìn

Trần Quang Cán ngồi ở vị trí chủ vị mà đắm chiêu suy nghĩ. Ở tuổi 35 hắn đang là lúc ở độ tuổi chín nhất, sung sức nhất của một người đàn ông trưởng thành. Tuy Cán ca không xuất thân hoàng thất hay được đào tạo thực tế để trở thành một nhà lãnh đạo phong kiến tập quyền, nhưng có lẽ là bản năng, cũng có lẽ là khinh nghiệp tích góp thực tế trong nhiều năm cầm quyền các vùng đất tại Vạn Ninh, Quảng Yên khiến hắn không quá phản ứng với vị trí Vương gia này. Phải nói một câu chân thành, Điều thiếu bỏ đi Châu Âu mấy tháng trời khiến cho năng lực độc lập làm Vương gia của Cán Ca trở nên tiến bộ cực lớn. Trần Quang Cán dường như sinh ra để cho vị trí này vậy, có lẽ làm Vương gia cũng cần có năng khiếu, về mặt này năng khiếu của Cán ca không kém gì năng lực làm hải tướng quân của hắn.

- Lời các vị nghe tôi hiểu rõ, Chiến tranh với người khác có lẽ là thiệt hại là đau khổ, nhưng chiến tranh với Thái Nguyên chúng ta ngoài hai thứ trên thì chúng ta cần nghĩ đến lợi ích. Đây mới là điểm quan trọng. Các vị sĩ quan, tướng quân chỉ nghĩ đến đánh trận, tiêu diệt địch, các vị cố vấn, chính quan lại nghĩ đến lợi ích tiết kiệm kinh tế. Nhưng tôi nhắc lại cho các vị một chuyện, Thái Nguyên chúng ta không phải là tiểu quốc ăn sâu trong tư tưởng của các vị. Vẫn biết rằng chúng ta nhỏ, thiếu nhân khẩu nhưng tư tưởng tiểu quốc, thiên quốc đối với Đại Thanh cần loại bỏ, chỉ có khi đó chúng ta mới có cái nhìn đích thực về tình hình.

- Chúng ta không đụng Đại Thanh thì thôi đi, chúng đã dám đụng vào chúng ta thì ắt phải trả giá gấp vạn lần. Một binh sĩ Thái Nguyên nằm xuống thì phải mười, phải trăm tên giặc Bắc phải bồi mạng. Tôi đồng ý một cuộc chiến tiêu diệt với quy mô lớn nhất. Vì sao tôi quyết kéo Pháp vào cuộc chiến này và chấp nhận chia nhiều lợi ích cho chúng là vì sao? Đó là vì kéo mỏng lực lượng của chúng tại Hà Nội. Chỉ cần Pháp động quân thì mối lo Sông Hồng phòng tuyến sẽ giảm tới mức thấp nhất. Lúc này chúng ta dùng đến hệ thống xe lửa để di chuyển, tức là 13 ngàn tân quân sẽ thay thế một phần tinh nhuệ quân tại phòng tuyến Sông Hồng. Tinh nhuệ Sông Hồng sẽ tiến về phía bắc với trang bị tốt nhất để tiến hành một cuộc chiến hủy diệt trong chớp mắt. Phải đánh nhanh, đánh mạnh trước khi quân Pháp kịp nhận ra sự đổi quân này....

- Thêm vào đó tiếp tục trưng binh năm ngàn tân binh để ổn định nội địa, số vũ khí dự trữ của chúng ta vẫn có đủ cho việc tăng 5 ngàn binh. Nhưng nếu làm như vậy thì gánh nặng từ chiến tranh lên nền kinh tế của Thái Nguyên là quá lớn... nhưng ánh mắt của tôi lại không ở nơi đây... các vị hãy nhìn vào vị trí này... chúng ta sẽ làm như sau.....

Quang Cán Vương gia mới nói ra dự định của hắn... không phát ngôn thì thôi. Phát ngôn là trời long đất lở, câu nói này đúng như để miêu tả Cán Vương gia lúc này. Thi ra tên khốn này mời các phe tham chiến rồi chấp nhận chia gần như hết lợi ích, cũng như chấp nhận Huế thành chủ đạo trong liên minh là có mục đích. Người ngoài nhìn vào thì thấy tên tân Vương gia này trẻ tuổi này vừa thượng vị không lâu nên có chút vội vàng hấp tấp. Nhưng lúc này nếu ai còn nghĩ vậy thì đập đầu vào tường mà chết đi. Tên này đã có dự mưu kéo đi các mối nguy hiểm tiềm tàng sau lưng để kiếm một miếng lớn trong trận chiến này.

Nói chung lần này Cán Ca phát ngôn về kế hoạch đã khiến cho cả hội trường cảm thán và càng nhiều hơn là cảm phục. Không ngờ tất cả các bộ não khủng bố nơi này tập trung lại mà không có được cái tầm nhìn của Vương Gia. Cái này là tầm nhìn chiến lược mà không liên quan đến thông minh hay kém thông minh. Tầm nhìn của Cán Ca quá sâu và quá rộng ngay từ những bước đi đầu tiên hắn đã dự trù cho ngày hôm nay rồi.

Lúc này thì tất cả các bộ não nơi này xoay 180 độ mà quay qua bỏ xung kế hoạch của Vương gia cho hoàn hảo hơn. Không phải họ nịnh nọt Trần Quang Cán, ở Thái Nguyên không có cái thói quen nịnh nọt ý kiến thù trưởng như vậy, mọi người đều có thói quen phát biểu ý kiến riêng của bản thân và bảo vệ ý kiến của mình. Tất nhiên họ cũng biết lắng nghe và xây dựng, đây chính là điều Điều thiếu đã cố gắng xây dựng trong những năm qua. Điều thiếu không muốn một đám thuộc hạ nói gì nghe ấy mà hắn muốn một đám người có thể làm việc cho Thái Nguyên với sự độc lập nhất định.

Dự định của Cán Ca ra sao? Tầm nhìn của Cán ca khủng bố thế nào mà khiến cả gần 30 bộ não lão luyện phải gật gù lắng nghe thì tạm thời chưa nói đến, hạ hời phân giải mà thôi. Nhưng lúc này quay lại với Châu Âu tình hình nơi mà Điều thiếu đã đòi được 1 triệu £ tiền hàng heroin từ gia tộc dòng họ Lefebvre tại Pháp Quốc. Tiếp đó thì 2,5 triệu £ tiền lợi tức của công ty TNT cũng được chuyển cho Điều thiếu tại chiến trường Hambühren. Lúc này thì túi tiền đang viêm nặng của Điều thiếu lại nở đến cứng ngạnh.

Chiến tranh là đốt tiền, có tiền là có hết với một nền công nghiệp tân tiến như Prussian. Tất nhiên 15 ngàn quân xa xôi chạy đến chiến trường Hambühren nói cuối cùng vẫn là quân của hoàng gia Prussian mà không phải tư quân của Điều thiếu nên còn lâu hắn mới sáng khoái mà nuôi họ cùng chất lượng với 4 ngàn quân ruột của bản thân. Tuy đối xử với 15 ngàn quân này vẫn tốt hơn nhiều bọn họ có thể nhận được khi ở Berlin nhưng nếu so ra vẫn không là được một góc của quân xứ Wietze. Chính điều này lại khiến các chàng trai Đức đang phục vụ trong quân đoàn Wietze nhận thấy được sự đặc biệt của bản thân mà thêm gắn bó và cố gắng.

Trong trận chiến kéo dài một tháng tại chiến trường Hambühren rất nhiều các binh sĩ nông dân đã dần trưởng thành và được thăng tiến sao cho đúng năng lực của họ nhất. Những người nông dân này tuy chỉ mới thăng cấp lên hạ sĩ trung sĩ, hay nhiều nhất là thượng sĩ. Nhưng tương lai của họ sẽ là trường quân bị và sẽ trở thành sĩ quan cấp cao tại Wietze. Tất nhiên Điều thiếu sẽ trả lại các sĩ quan vay mượn cho Berlin. Wietze là Wietze mà không phải Berlin, Wietze chính là Điều thiếu mà Berlin chính là Otto và Wilhelm I.

Người lãnh đạo 15 ngàn quân đến “tiếp viện” quân nam tước Wietze không ngờ lại là vương tử Friedrich III. Như đã nói tên vương tử Prussia này cũng không phải dạng vừa đâu, hắn tuy chưa từng thực sự cầm quân độc lập tác chiến bao giờ nhưng sự am hiểu quân sự của tên này là nổi tiếng toàn Châu Âu. Nếu đem so sánh các gã vương tử tại Châu Âu lúc này như vương tử Napoleon Eugène của Pháp, Edward của Anh quốc, vương tử Frederick VIII của Đan Mạch thì Friedrich III thuộc dạng nổi bật nhất và nghiêm túc nhất. Nói nghiêm túc vì tên này dùng như gần hết cả thời gian để học tập tri thức cả về chính trị và quân sự. Các cuộc đàn đúm vui chơi với hắn là một sự xa xỉ mang tính chất lãng phí.

Bên cạnh đó Friedrich III có một người thầy, một người bạn về mặt quân sự cực kì bá đạo đó là tổng tham mưu trưởng quân đội Prussia, Helmuth Karl Bernhard Graf von Moltke. Với sự tận tình của Moltke thì khả năng quân sự của Friedrich III rất là khả quan. Nhưng có một sự thật là Friedrich III chưa từng độc lập dẫn quân tác chiến bao giờ. Kể cả lần này, hắn là vương tử Prussia dẫn 15 ngàn quân đến Hambühren nhưng lại bị đặt dưới quyền chỉ huy của Điều thiếu một Nam tước mà thôi.

Nhưng lần này Điều thiếu lại hành động rất khác người, Điều thiếu vẫn giữ quyền lãnh đạo chung của cả hai cánh quân, nhưng ông mãnh này lại kéo đi 5 ngàn quân của Friedrich III mà lao thẳng về vùng Saxony. Chiến trường Hambühren gần như đã đánh xong với chiến công to như cái nồi thì Điều thiếu vớt lại cho Friedrich III với 1 vạn quân tự xử lý. Đây rõ ràng là tặng công lao cũng là tạo điều kiện để Friedrich III có thể độc lập tác chiến. Friedrich III nghe được tin này mà mừng rơi nước mắt, anh ta muốn chân chính dẫn quân độc lập lâu rồi, nhưng tư thế là một vương tử nên phải rất cẩn thận. Một trận chiến bại có thể hủy hoại hết thanh danh của anh ta. Nhưng nếu chọn đối thủ quá yếu sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Liên Quân Saxony đúng là đối thủ đúng lúc nhất lúc này để

Friedrich III tỏa sáng. Họ đã bị quân Nam tước đánh cho tụt sĩ khí, vậy cho không còn đường lui, chính vì vậy công việc của Friedrich III phải nói là béo bở vô cùng.

Mặc kệ cha Friedrich III đang nước mắt dòng dòng cảm động Điều thiếu dất theo Lý Chiến, Trần Văn Vân, 4000 quân Wietze và 5000 quân Berlin lao thẳng về Wolfsburg sau đó mượn đường mà tiến vào Brunswick. Xứ Brunswick thực ra là nơi chịu ảnh hưởng của Saxony và cũng là đồng minh thân cận của Saxony nhóm quý tộc. Tất nhiên lúc này chiều gió thay đổi qua Wolfsburg nhận 200 ngàn £ của Điều thiếu mà xông về Brunswick ép cho nơi này phải trung lập mà không chấp nhận để viện quân cũng như hậu cần của Saxony đi qua. Nhưng đây không phải là điều Điều thiếu muốn, hẳn đã quyết quấy tung Châu Âu để kiếm lợi ích nên trung lập là thứ mà Điều thiếu không cần. Có tiền có binh trong tay Điều thiếu chẳng sợ bố con thằng nào ở Châu Âu, đánh nhau là người Châu Âu đổ máu, cùng lắm đánh không thắng hẳn bỏ về Thái Nguyên là được thôi.

Quân Điều thiếu không có chấp nhận trung lập, không chấp nhận thỏa hiệp, không chấp nhận thương lượng. Sau hai tháng bị Berlin đưa ra tối hậu thư, lại sau 1 tháng bị Wolfsburg dồn ép mà Brunswick vẫn lưỡng lự ở thế trung lập đó là điều mà đội quân máu chiến với danh tướng Trần Quang Điều chỉ huy không chấp nhận được. Ngày 20 tháng 7, chín ngàn quân gồm Wietze và Berlin không nói hai lời nổ súng tấn công pháo đài Brunswick.

Trận chiến mờ mịt vào lúc 6 giờ sáng mà không hề báo trước, các đồn bốt hay các căn cứ dọc đường tiến quân của Brunswick đều bị quét dọn từ lâu. Chính bản thân Brunswick với chỉ 2,5 ngàn quân cũng không có đại quân ra bên ngoài pháo đài để phòng thủ từ xa. Bá tước Brunswick muốn cố thủ trong pháo đài với hi vọng kéo dài một thời gian, sau đó là mong chờ sự phản ứng của giới quý tộc Miền Nam trước hành động hung hăng hiếu chiến của Nam tước xứ Wietze.

Kế hoạch thì là như vậy nhưng thực tế rất phức tạp, ngay trong đêm tối thì lực lượng bắn tỉa đặc nhiệm đã bí mật tiếp cận các vị trí thuận lợi xung quanh pháo đài. Phải nói đến nhánh quân bắn tỉa lúc này đã lên tới quân số là 200 người đã là một tiểu đoàn với biên chế của 4 đại đội. Sau 2 tháng nhận định súng bắn tỉa rất hiệu quả trong thời điểm hiện tại nên Điều thiếu đã chấp nhận chịu nợ nần mà đặt hàng chế tạo 800 thanh súng bắn tỉa. Lúc này có tiền trong tay nên hẳn dễ dàng nhận súng về sau đó tăng binh bắn tỉa cho quân đội.

Tất nhiên công thành chiến ban đầu vẫn là màn đấu pháo giữa hai bên, đây là truyền thống bất di bất dịch rồi. Nhưng lần này Điều thiếu đưa vào một lực lượng mới để tham chiến trong các cuộc đấu pháo này. Thật ra đưa súng bắn tỉa vào một cuộc đấu Pháo hiện đại là không thể vì tầm xa của pháo hiện đại có tầm quá xa mà súng bắn tỉa không thể với tới. Nhưng súng bắn tỉa vào thời kì này hoàn toàn có thể tham chiến trong các cuộc đấu pháo khi đại bác tầm xa lúc này chỉ là 1,6 km đến 2,5 km mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Điều binh bí ẩn

Chuyện Điều thiếu quấy tung Châu Âu, hay hủy diệt châu Âu cuối cùng cũng chỉ là chuyện ngoài lề mà thôi. Chuyện quan trọng đối với Thái Nguyên lúc này vẫn là hành động của Cán Vương gia cùng đối thủ là một tên xuyên không Lý Chấn để độc một tỉnh của Trung Hoa.

Nói đến diện tích và dân số và tiềm lực thì cả Đại Nam mới có thể nhìn hơn một chút so với Quảng Đông. Nhưng đây là so sánh của khi không có các thế lực xuyên vào mà thôi. Lúc này cả Điều thiếu và Lý Chấn cùng xuyên không nên diện mạo của Đại Nam và Quảng Đông thay đổi lắm rồi. Nói đến thời gian phát triển của Quảng Đông thì cũng chỉ lâu hơn Thái Nguyên một hai năm mà thôi. Lý Chấn lúc đầu xuất thân cũng là lính quèn, hẳn không có được điều kiện tiền bạc rủng rỉnh bao đâu như Điều Thiếu để có thể mua quan bán tước. Tên Lý Chấn này nếu kể ra thì khá đáng nể khi trong vài năm có thể leo từ lính quèn không thể không tiền mà từng bước đi lên đến chức đề đốc của một tỉnh Trung Hoa.

Lý Chấn và Điều thiếu nói chung đều có sự may mắn của bản thân khi phát triển thế lực. Về phần Điều thiếu đó là hẳn ta có, nếu chỉ nói riêng về suất thân thì Điều thiếu có lộ thế tuyệt đối khi mà gia đình nhà họ Trần Quang là có truyền thống thương nhân buôn muối lậu với gia tài bạc vạn, ruộng đồng thẳng cánh cò bay. Thêm vào đó Điều thiếu xuất phát điểm là một thiếu gia công tử với lực lượng nông nô tới cả ngàn người. Đây là một lực lượng có thể trở thành dòng chính với năng lượng không thể khinh thường cho một kẻ khởi nghiệp.

Về phần Lý Chấn thì hẳn cũng gặp vận may không kém. Tuy xuất thân của Lý Chấn là một tên binh sĩ quèn nhưng vận may kiểu như vô lý cứ vô vận mà bay tới bên tên này. Chẳng vậy mà một tên binh sĩ hạng bét không tiền, không chỗ dựa, cũng chẳng có xuất thân hiển hách gì có thể bỏ một mạch từ lính quèn lên đạo đài Thượng Hải, Đô đốc Quảng Châu rồi Đề Đốc Tỉnh Quảng Đông. Nói thật không thể hiểu tên này bỏ bằng cách nào, hay ngòi bút của Tác Tàu Khựa mạnh ra sao mà Lý Chấn sau vài năm đã vừa có tiền, vừa có quyền, vừa có mối quan hệ mạnh mẽ với trung ương Bắc Kinh, lại còn có cả đồng gái trong tay. Nói đến Diện tích đất đai mà Lý Chấn quản thì có lẽ chỉ kém diện tích của cả Đại Nam một chút thôi. Nói vậy mới thấy Điều thiếu nhà ta có vẻ hơi thất bại một chút khi lần đi lộn lại chỉ có ba mảnh đất cắm dùi be bé tại Miền Bắc Đại Nam.

Nói đến vận may thì cả Lý Chấn và Điều thiếu đều gặp được những quý nhân phù trợ rất đáng nói đến. Về phần Điều thiếu vì sự phức tạp lẫn những khi tiếp xúc cùng Dương Tử Ninh và đội quân phản tặc Thái Bình Thiên cuộc của nàng khiến cho Điều thiếu có được cơ hội bắt tay làm ăn cùng Robert. Nói đến Robert thì không thể không nhận định chắc chắn một điều đó là có đến 80% thành công ngày hôm nay của Thái Nguyên là vì tên thương nhân Mỹ quốc này.

Tại sao ư? Nói không ngoa thì với hương đi mà Điều thiếu đã định sẵn trong đầu thì rõ ràng cách làm của hắn không sớm thì muộn cũng thành công. Nếu không có được sự giúp đỡ cũng như hợp tác của Robert thì tất nhiên với mỗi lợi của heroin thì Điều thiếu hoàn toàn có thể tìm được người hợp tác khác. Nhưng vấn đề là ở chỗ cho dù có tìm được người hợp tác khác thì liệu có tốt được như Robert và thành công như Robert hay không.

Robert tốt không phải vì hắn là người tốt mà tên này có được sự trân trọng hợp tác thực sự cùng Điều thiếu. Robert có dã tâm đối với quyền lực chính vì điểm này mọi chuyện hẳn là, đương cử như 6 năm trời chạy đi chạy lại liên tục Châu Âu, Châu Á, Châu Mỹ mà không hề kêu ca. Tất nhiên Robert quá thông minh, hẳn nhìn thấy tiềm lực không thể hạn định của Điều thiếu mà đặt hết phần cược của mình vào đó. Và nói theo một cách nào đó thì tên Robert này đã thành công khi mà hắn có được một mảnh đất riêng ở Cao Miên để làm cái công tước coong coong của mình.

Nói đến thành công của Robert là nói đến sự kịp thời trong những phi vụ buôn bán đông tây của tên này giúp cho Thái Nguyên phát triển một cách vượt bậc. Nói thẳng đi một câu nếu Robert không cố gắng móc nối, buôn bán, cũng như chịu khó chạy khắp nơi thì Thái Nguyên phải tồn tại nhất 5- 10 năm nữa mới đạt được độ cao như ngày hôm nay.

Còn về Lý Chấn thì tên này thành công đến một cách rất khó có thể tưởng tượng nổi trong quá trình phát triển của bản thân. Tên này mặc dù là dân xuyên nhưng xuất phát điểm thấp vô cùng, chỉ là một tiểu binh người Hán trong quân đội nhà Thanh. Nói thật là người Hán đến lúc này tại Đại Thanh Quốc vẫn khó có được sự thăng tiến dễ dàng trong quân đội của Đại Thanh nếu không có chỗ dựa vững chắc. Lý Chấn chẳng qua là dùng tài thiên xạ mà hạ được một tướng quân trong một trận đánh giữa Đại Thanh với Thái Bình thiên quốc. Nói thật là công lao này không bị ăn chặn đã là một sự may mắn đến tột cùng rồi, không ngờ từ công lao này mà may mắn liên tục đến với Lý Chấn một cách vô lý đến vô cùng, khiến hắn từ từ trở thành Đạo Đài Thượng Hải rồi Đô Đốc Quảng Châu, sau đó là mô được cả chức Đề Đốc Quảng Đông. Nên nhớ diện tích cùng dân số Quảng Đông chỉ nhỏ hơn Đại Nam một chút mà thôi.

Nói đến điều này để thấy được nhiều điểm khó có thể tin nổi trên con đường phát triển của tên Lý Chấn. Quan trọng nhất là tên Lý Chấn này không hề có một nguồn tài lực mang tính cốt lõi nào nhưng hắn vẫn có thể liên tục tăng binh, liên tục trang bị vũ khí, nói chung là khó có thể hình dung về mặt logic. Nhưng cây bút trung quốc nói vậy thì đành chấp nhận thôi.

Lý Chấn cũng có một quý nhân phù trợ về mặt công nghệ đó là tay buôn súng người Italy, nói đến tên buôn súng này không ngờ gia tộc hắn lại sở hữu những dây truyền sản xuất súng tại Italy. Chính vì vậy với số tiền phi logic mà Lý Chấn có được thì hắn “dễ dàng” sở hữu công nghệ trên và tự tiến hành sản xuất trang bị cho 4 vạn quân đội của bản thân. Vấn đề là không thể hiểu nổi tại sao Lý Chấn có thể sản xuất nổi số lượng súng khổng lồ như vậy trong thời gian ngắn như vậy. Nên nhớ sức sản xuất nếu tính như Quảng Đông đã thực hiện trong 4 năm qua thì gần bằng với sức sản xuất súng trường của Anh Quốc rồi. Cứ cho cả gia tộc của tên thương nhân Italy kia đóng gói bốc xếp về Quảng Đông thì liệu chúng có thể sản xuất được nhiều súng như vậy không?

Ngoài ra lượng thuốc súng mà Lý Chấn có được để thực hiện luyện tập và chiến đấu lại là một câu hỏi, số thuốc súng này như trên trời rơi xuống mà chẳng biết từ đâu ra vậy. Vấn đề tiếp theo đó là Lý Chấn ngoài trang bị súng trường cho bản thân lại còn ngang nhiên có thể bán một số lượng không nhỏ súng cho Thái Bình thiên quốc để tạo thành thế “ung binh tự trọng”. Nói chung là câu chuyện của Lý Chấn thực sự quá khó để lý giải nổi mà chỉ có thể chấp nhận hiện thực mà thôi.

Nhưng tất cả chuyện này đều là ngoài lề mà thôi, không lý giải nổi thì vẫn phải đánh. Sách lược của Trần Quang Cán rất rõ ràng, đánh trực diện đánh tiêu diệt và dùng toàn lực đánh trong thời gian nhanh nhất để cho quân Pháp cũng không kịp phản ứng.

Thái Nguyên có một lợi thế khổng lồ đó là những tuyến đường sắt chính dường như đã được hoàn thành một cách triệt để. Vậy ra giao thông 6 trên 8 tỉnh Thái Nguyên thuận lợi vô cùng. Tất nhiên vì đầu máy xe lửa cũng có hạn nên lúc này tuyến giao thông chủ yếu được nhường cho quân đội với các tỉnh Lạng Sơn, Móng Cái thuộc Quảng Yên và Thái Nguyên. Từ đây hàng ngày luôn có các chuyến tàu chở binh sĩ cũng như trang bị, hậu cần tiến tới chiến trường biên giới.

Chưa hết, với mạng lưới điện báo đã hoàn chỉnh thì thông tin liên lạc giữa chiến trường và trung ương Thái Nguyên chưa từng gián đoạn. Thông tin bàn bạc từ Thái Nguyên chỉ mất chưa đầy 1 giờ đồng hồ thì tướng quân cũng như sĩ quan chỉ huy tại tiền tuyến đã nhận được. Trong khi đó nếu dùng phương pháp truyền thống mà truyền tin thì không có 5- 7 ngày là không có được rồi.

Nói về hệ thống truyền tin cũng như hệ thống xe lửa đã tạo ra lợi thế quá lớn cho quân Thái Nguyên trong việc điều phối quân sự cũng như như nguồn lực trong lãnh thổ. Đây là một lợi thế không thể hình dung trong chiến tranh vào thời đại này. Mà kể cả trong thế chiến thứ 1 với hệ thống vận binh bằng đường sắt vẫn là chiếm chủ đạo đấy. Chính vì lý do này mà khi liên minh hạm đội từ Huế xuất phát đến Vạn Ninh để hội quân cùng hải quân Thái Nguyên thì cũng là lúc hoạt động đòi quân rầm rộ của Trần Quang Cán được diễn ra.

Thật ra khi Pháp rút đi 3000 quân khỏi Bắc Kỳ thì đáng lý ra theo lẽ thông thường thì Thái Nguyên hoàn toàn có thể đánh úp Hà Nội. Nhưng đây chỉ là lẽ thông thường mà thôi. Nhưng sự thật đó là triều đình bù nhìn họ Lê mới lập tại Hà Nội giờ lại trở thành cánh tay đắc lực của Thực Dân Pháp khi mà chúng đã chiêu mộ đến cả vạn lính người Việt. Những binh lính người Việt này lại chính là lực lượng dùng cho cuộc viễn chinh quảng Châu Loan lúc này. Chính vì lý do đó mà lực lượng 6 ngàn lính Pháp chỉ có điều đi 1 ngàn lính làm nòng cốt mà thôi, còn lại hơn 2 ngàn lính Việt mới là chủ yếu binh để tiến hành xâm lược lục địa Quảng Đông. Cũng chính vì sự điều động này mà khiến cho sức phòng thủ Hà Nội của Pháp và triều đình họ Lê không hề giảm mạnh, việc qua sông của Thái Nguyên vẫn là chưa thực tế nếu họ không có được lực lượng áp đảo. Việc Thái Nguyên đang đối phó với Lý Chấn tại Lạng Sơn khiến cho họ dù muốn cũng không thể tổng lực tấn công qua Sông Hồng cho được. Cuối cùng Thái Nguyên chỉ là một Vương quốc diện tích nhỏ hẹp, việc duy trì một cuộc chiến tổng lực với hai mặt thù cường địch sẽ mang đến rủi ro quá lớn khiến cho không một kẻ thông minh nào nghĩ tới chuyện này.

Theo như dự tính của Trần Quang Cán thì có đến 7000 quân Thái Nguyên sẽ theo chiến hạm liên minh mà tấn công Quảng Châu Loan. Trong đó chỉ có 1 ngàn quân là tinh binh thực sự lính thủy đánh bộ, còn lại 6000 quân là tân binh miệng còn hơi sữa mới chung dụng từ hệ thống dân binh và huấn luyện chính quy được 2 tháng mà thôi.

Thêm vào đó lượng binh 1 vạn 5 ngàn tân quân đóng tại Thái Nguyên lại tiếp tục sẽ quân 8 ngàn bí mật lên tàu hỏa đối quân cùng gần 1 vạn tinh binh đang đồn trú tại Sông Hồng. Đây chính là một nước cờ cực hiểm, vì hàng tuyến Sông Hồng bỗng chốc từ 1 vạn 5 ngàn tinh binh thoáng chốc chỉ còn lại hơn năm ngàn tinh binh mà thôi. Sức chiến đấu của quân Thái Nguyên tại mặt Nam trở nên yếu đi trông thấy trong một khoảng thời gian nhất định. Nhưng bộ sậu Thái Nguyên rất tự tin thực hiện kế hoạch đối binh một cách âm thầm trên vì những chuyến tàu chạy đêm rất bí mật, cộng thêm hệ thống thám báo, mật vụ của Thái Nguyên là cực mạnh, cả Thái Nguyên giống như một chiếc thùng sắt không thể hé lộ thông tin vậy. Những kế hoạch thâm nhập từ hệ thống non trẻ Hà Nội vẫn chưa thể trong thời gian ngắn có thể thành công tiếp cận được Thái Nguyên.

Vốn dĩ quốc hộ đã nhất trí không sa lầy vào một cuộc tấn công bộ binh tại Quảng Châu và chỉ quyết định điều 2 ngàn quân Thái Nguyên tiến hành hậu cần binh cho liên minh tạm thời. Nhưng bỗng chốc tại sao Trần Quang Cán lại tăng binh đến hơn gấp 3 lần bộ binh. Mà điều này lại được sự đồng thuận cao của chính phủ Thái Nguyên, chẳng nhẽ Trần Quang Cán quyết tâm muốn ăn thua sông má cùng Lý Chấn, câu trả lời này có lẽ sẽ được trả lời vào diễn biến tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 208: Đánh qua biên giới

Sáng sớm ngày 24 tháng 10, đúng theo kế hoạch dự định hơn 1 vạn 5 ngàn tinh binh bao gồm năm lữ đoàn chính quy tinh nhuệ nhất Thái Nguyên với trang bị tối tân nhất đã mở chiến dịch phản công quy mô lớn chưa từng có tại biên giới phía Bắc thuộc Tỉnh Lạng Sơn đánh vào đất Trung Hoa thuộc tỉnh Quảng Tây.

Năm lữ đoàn này chính là những tinh binh đã trải qua rất nhiều cuộc chiến từ những trận nhỏ như đánh với Lê Duy Phụng, cho đến những trận đánh lớn với quân Pháp Thực Dân. Đây chính là lực lượng nòng cốt nhất của Thái Nguyên lúc này.

Trang bị của năm lữ đoàn bộ binh này thuộc vào hạng hiện đại nhất của thế giới lúc này chứ không chỉ nói riêng khu vực mà thôi. Tất cả vũ khí trang bị cho họ đều là súng trường Dreyse M1841 với số lượng đạn vỏ giấy là dường như không giới hạn. Về mặt trang bị cá nhân thì 100% đều có mũ sắt bảo vệ đầu, một số Trung đoàn nhất định có cả trang bị mặt nạ phòng độc hiện đại nhằm đối phó với vũ khí hóa học nếu quân địch có được loại vũ khí trên. Quan trọng hơn cả đó là lúc này với nền kinh tế phát triển của mình thì quân Thái Nguyên đã bắt đầu chú ý hơn tới hệ thống phòng hộ cho binh sĩ. Tất cả binh sĩ đều có được một tấm giáp phòng ngự nơi ngực nhằm che đi vị trí chí mệnh là tim, phổi.

Nói đến tấm giáp này thì cũng cực kì đơn giản, nó chỉ là một tấm thép 255x300 mm dày 3mm nặng 1,1 kg. Nói thật đây chỉ là một tấm thép rất bình thường được tôi với công nghệ tốt hơn mà thôi. Tất nhiên tấm thép này vừa nặng vừa có khả năng chống đạn kém hơn quá nhiều so với giáp chống đạn hiện đại. Nhưng vấn đề ở chỗ lúc này đây sức công phá của súng trường cũng không được như thời hiện đại chính vì thế tấm thép giản dị này có thể giảm bớt sức sát thương rất nhiều cho binh sĩ bị trúng đạn. Ít nhất đó là nếu trúng đạn trực tiếp của súng Minire với khoảng cách 300 m thì tấm giáp này hoàn toàn có khả năng hạ thấp lực sát thương của súng đạn tới 80%. Tất nhiên trong khoảng cách 50m trở lại thì tấm chống đạn này hoàn toàn vô dụng với súng Minire.

Điểm đặc biệt của tấm giáp chống đạn của quân Thái Nguyên đó chính là chúng cơ động và dễ chế tạo vô cùng. Bản chất của chúng chỉ là những tấm thép bình thường kích cỡ hình chữ nhật được bo cạnh thành những đường cong nhằm không gây hạn chế cử động của binh sĩ. Tấm giáp thép này có thể tháo ra hay lắp vào với hệ thống áo giáp may theo lối áo giáp hiện đại bằng vải jean.

Chính vì lý do này chiếc áo giáp chống đạn hiện đại của quân Thái Nguyên cực kì cơ động và thoáng mát. Binh sĩ có thể chọn lựa mặc áo hay tháo ra cất vào ba lô hành quân tùy biến theo điều kiện thích hợp. Điều thiếu không đi theo hướng bọc giáp toàn thân cho quân sĩ như kiểu kỵ sĩ thời trung cổ. Hẳn chỉ thiết kế chiếc áo giáp theo cấu trúc ba lô hiện đại và một tấm thép thay cho tấm cường lực mà thôi.

Chưa cần biết tấm áo giáp này có chức năng mạnh mẽ hay không nhưng ít nhất có được chúng thì tinh thần binh sĩ Thái Nguyên lên cao lắm. Ít nhất họ có thêm một trang bị dựa vào để bảo mệnh, thêm vào đó tấm áo giáp này không hề quá nặng, quá đội Thái Nguyên với sự luyện tập chuyên cần và vất vả nên thích nghi khá nhanh với sức nặng 1,1 kg của giáp. Từ đây trang bị của quân Thái Nguyên lại có một điểm cực kì khác biệt với binh sĩ của thế giới thời hiện tại.

Đây chỉ là nói riêng về những trang bị đáng chú ý của quân Thái Nguyên mà thôi. Những đặc điểm khác như dày vải để cao su, hay thắt lưng, bình nước, lương khô, lựu đạn Dynamite đều là những thứ mà hiếm có đội quân nào hiện tại tại Châu Á có thể theo kịp được họ.

Lần tấn công vào đất Quảng Tây vào rạng sáng ngày 24 tháng 10 quả thật là một lần tổng tiến công vô cùng mạnh mẽ của quân Thái Nguyên với lượng quân tiền phong lên đến 5000 người với 36 thanh pháo Krupp C61 và đến hơn 70 thanh pháo cối M63 của Đại Nam. Đây là một số lượng khổng lồ hỏa khí hạng nặng nếu như để so sánh trong điều kiện hiện tại. Nên nhớ cuộc chiến Schleswig lần thứ hai cả Phổ và Đan Mạch hùn nhau vào cũng chỉ có 250 hỏa pháo mà thôi.

Lúc này trình độ khoa học kĩ thuật của Thái Nguyên đã có đủ sức chế tạo pháo Krupp C61 với kiểu bắn nạp đạn phía sau kiểu breech loader. Đây là một trong những tiến bộ vượt bậc của công nghệ Thái Nguyên sau hàng năm trời chấp nhận hợp tác với “giá cao” và trao đổi nhiều công nghệ phức tạp với người Phổ. Nên nhớ rằng công nghệ đúc nòng pháo bằng thép nguyên lúc này Krupp vẫn là đi đầu trên thế giới.

Vào năm 1847, Krupp đã chế tạo khẩu súng thần công bằng thép đúc đầu tiên của mình. Tại Triển lãm lớn (London) năm 1851, Alfred Krupp đã trưng bày một thanh đại bác 6 pound được làm hoàn toàn từ thép đúc và một thỏi thép hoàn hảo có trọng lượng 4.300 pound (2.000 kg), nhiều hơn gấp đôi so với bất kỳ lần đúc nào trước đây. Ông đã vượt qua lần đúc cũ với một thỏi 100.000 pound (45.000 kg) cho Triển lãm Paris năm 1855, đó cũng là tiền thân của đại bác Krupp C61. Và giờ đây với công nghệ của lò nung thép Bessemer trong tay thì công nghệ đúc pháo của Krupp lại được nâng lên một tầm cao mới. Tất nhiên Thái Nguyên cũng có được công nghệ này sau một loạt các hạng mục trao đổi kĩ thuật cũng như các khoản tiền khổng lồ nhằm mua lại công nghệ tân tiến trên.

Nói là Thái Nguyên có được công nghệ mơ ước trong tay nhưng việc tự sản xuất pháo C61 tốc độ vẫn chậm vô cùng, chính vì lý do vậy nên Thái Nguyên quân sự vẫn tập chung chính vào phát triển súng cối M63 với độ thuận tiện cao cũng như dễ chế tạo. Chính vì lý do này nên cối M63 đã liên tục được cải tiến và tăng số lượng một cách chóng mặt. Và lần này cũng chính là lúc mà các tiểu đoàn pháo binh Thái Nguyên được đánh thã sức và chứng tỏ sức mạnh vượt trội của bản thân.

Quân Lý Chấn mạnh nhất là gì? Chỉ một câu thôi đó là đông, bọ họ đông vô cùng. Chỉ tính riêng một Lạng Sơn thôi thì ở đây đã tập chung lên đến 35 ngàn người rồi. Nếu tính về quân số đang dang dở tại Ai Chi Lăng thì Thái Nguyên còn chưa bằng một nửa số lượng quân Quảng Đông. Đây là còn chưa kể đến 10 ngàn lính Quảng Đông đang đóng bên bờ sông Kalong biên giới tự nhiên của Móng Cái và Phòng Thành, lại thêm 20 ngàn quân vẫn còn đang trong nội địa Quảng Đông làm nhiệm vụ phòng thủ căn cứ địa. Nếu nói đi nói lại cả quân chính quy và địa phương của Quảng Đông vớ vẩn cũng phải lên đến con số gần 8 vạn đến 9 vạn người. Đây là con số khủng bố đến mức độ nào nếu đem so sánh với thời điểm hiện tại của các đơn vị quân đội?

Nhưng không phải quân Lý Chấn không có điểm yếu. Số lượng của chúng tuy đông nhưng trang bị hiện đại, đầy đủ thực sự thì không có nhiều. Lính Quảng Đông có được súng trường hiện đại chỉ là cùng lắm 5 vạn mà thôi. Thêm vào đó số lượng hỏa pháo của Quảng Đông quân là thiếu thốn vô cùng. Trình độ của gia tộc tên thương nhân người Italy chỉ là chế tạo được súng trường mà thôi, để đúc được pháo thép chất lượng cao như Krupp thì cả Châu Âu ngoài Armstrong công ty ra không có bất kì ai có thể làm được. Tất nhiên Lý Chấn cũng có mua được một số pháo vắn vớ từ người Mỹ, thế nhưng nên nhớ người Mỹ lúc này còn chưa đủ Pháo chất lượng cao để dành cho nội chiến đấy. Chính vì thế số lượng pháo của quân Quảng Đông là giới hạn vô cùng, thêm vào đó là chúng loại không hề đồng nhất mà loạn xạ không đều. Đây chính là điểm yếu nhất của nhánh quân đông đúc này.

Cùng lúc các trận địa Pháo Thái Nguyên dồn dập nhà lửa về phía chiến hào quân Quảng Đông tại bên kia Ải Chi Lăng thì cũng là lúc chuẩn tướng Trần Văn Võ hạ lệnh cho 5000 tinh nhuệ quân tại Móng Cái vượt sông Kalong tiến vào địa phận Phòng Thành thuộc tỉnh Quảng Tây.

Nói một cách chính xác thì Quảng Tây không thuộc vào Đại Thanh lúc này, và có vẻ sau thì Quảng Tây vẫn là mảnh đất tự trị của người Choang trong thời kì Trung Quốc hiện đại. Lúc này Quảng Tây là một mớ lộn tung phèo với các vùng đan xen nhau giữa ba bên là các thế lực Thái Bình Thiên quốc, thế lực người Choang bản địa và thế lực các thổ ty thuộc quyền khống chế của Đại Thanh. Chính vì thế dù cho quân Thái Nguyên lúc này có đánh vào Quảng Tây cũng không tính là gây chiến cùng Đại Thanh hay Trung Hoa quốc.

6 giờ sáng ngày 24 tháng 10. Tầm 10 khu trục hạm với bố trí 2 tháp pháo Krupp 12pound mỗi chiếc đồng loạt áp sát và nổ súng tới tấp về các khu căn cứ phòng thủ của quân Quảng Đông phía bờ Bắc sông Kalong. Lúc này đây sức mạnh thực sự của quân Thái Nguyên mới được thể hiện một cách hiện thực nhất. Thái Nguyên mạnh nhất không ngờ lại là lực lượng hải quân bá đạo, nói một cách hiện thực thì toàn bộ Châu Á không có thế lực nào có thể dùng Hải quân mà đối diện chính thức cùng Thái Nguyên cho được. Tất nhiên nói điều này phải loại bỏ các thế lực phương Tây ngoại lai tại Châu Á. Quân Thái Nguyên hoàn toàn chiếm lĩnh toàn bộ mặt sông Kalong vào thời điểm này. Từng đoàn bộ binh Thái Nguyên lần lượt xếp hàng tiếp bước tiến lên các tàu đổ bộ chuẩn bị vượt sông.

Nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi, vì con bài của Thái Nguyên hay nói đúng hơn là con bài của Trần Quang Cán Vương gia không đơn giản như vậy. Nên nhớ Điều thiếu trước kia đã từng điều 300 lính đặc nhiệm tiềm nhập vào nội địa Quảng Tây tiến hành điều tra tung tích của Dương Tú Ninh. Nhiệm vụ chính của nhánh quân này thất bại vì quân của Dương Tú Ninh vậy mà chạy một mạch xuyên qua cả Vân Nam, Quý Châu mà tiến vào Tứ Xuyên Ba Thục. Nhánh biệt kích này mất dấu đoàn quân của Dương Tú Ninh nhưng họ lại móc nối được với một thế lực bản địa của Quảng Tây.

Nói đến thế lực của Quảng Tây thì lúc này vẫn chưa phân rõ lắm Tam kỳ quân bao gồm “Hoàng kỳ quân”, “Hắc Kỳ quân”, “Bạch Kỳ quân” như trong lịch sử. Cách phân chia của các thế lực trong Quảng Tây cực kỳ lộn xộn, chúng lại càng thêm lộn xộn hơn nữa khi mà 5000 quân trang bị vũ khí hiện đại của Dương Tú Ninh xông vào và thu phục một số lượng lớn các thế lực nơi này cùng nhau công đánh Quảng Đông.

Nói đến thế lực của Quảng Tây thì phải phân rõ làm 3 thế lực chính. Thứ nhất đó là thế lực người Tráng do cha con Hoàng Kỳ Sĩ, Hoang Kỳ Anh lãnh đạo, nhóm này sau đó sẽ là tiền quân của giặc cờ vàng gây nên bao tội ác khát máu trên đất Việt. Cũng chính là nhóm này sau đó hỗ trợ đại úy Pháp Francis Garnier bất ngờ tấn công thành Hà Nội, mở đầu cho Biến cố Bắc Kỳ (1873). Nhóm thế lực này không tự coi mình là người Thái Bình Thiên quốc mà cũng không coi mình là thần dân Đại Thanh, họ tự lập thành một thế lực riêng lấy cướp bóc đốt phá làm nhiệm vụ cơ bản. Thật ra bản chất của chúng có lẽ là một lực lượng kháng chiến đòi tự do của người Tráng nhưng lại thiếu đi triết lý hành động cũng như lý tưởng mục tiêu nên có phần giống như phi tặc. Sau này nhóm thế lực này đi theo Dương Tú Ninh tấn công Quảng Đông rồi bị Lý Chấn đánh tan và thu phục, hiện nay 3 vạn 5 ngàn quân Lý Chấn đang tấn công Ải Chi Lăng thì có đến 7 ngàn người là quân của Hoàng Kỳ Sĩ.

Nhóm thế lực thứ hai cũng là nhóm lực lượng người Tráng với sự lãnh đạo của cha con nhà Ngô Lăng Vân, Ngô Á Chung với chân tay thân tín là Lưu Vĩnh Phúc. Phải nói đến Ngô Lăng Vân thực ra là người Tráng nhưng hẳn là thành viên trong một gia đình khá giả, có chút học thức cũng như am hiểu nhất định về thời cuộc.

Nói về Ngô Lăng Vân thì tháng 6 năm 1854, quân nổi dậy của Triệu Ứng Phương, Lục Thành Thái tấn công phủ Thái Bình thất bại, tàn binh gia nhập với quân Ngô Lăng Vân. Sau đó, lực lượng của các địa chủ châu Tân Ninh hợp binh công phá căn cứ Lũng Phác, Ngô phải lui về huyện Sùng Thiện để gây dựng lại lực lượng. Đến tháng 7 năm 1856, thấy binh lực đã có vẻ hồi phục, Ngô Lăng Vân một lần nữa mang quân đánh chiếm Tân Ninh, tuy nhiên đến tháng 10, quân Thanh và các quân địa chủ địa phương phối hợp đánh Tân Ninh, Ngô thua phải rút quân về thôn Lũng La.

Tháng 7 năm 1860, Ngô lại mang quân tiến đánh phủ Tân Ninh lần thứ 3, chiếm phủ Thái Bình và kiểm soát khu vực sát biên giới Đại Nam. Tháng 1 năm 1861, Ngô xưng Vương, kiến lập Đinh Lăng quốc, khắc ấn "Đinh Lăng ngọc tỷ", sử dụng nghi chế Hán quan, phong quan bá tước.

Tháng 6 năm đó, quân Thanh phản công và đến tháng 2 năm 1862, tấn công phủ Thái Bình. Phía Đinh Lăng, quân sư Lương Quốc Trinh, nguyên soái La Phẩm Quang tử trận, Ngô phải rút về căn cứ địa Lũng La.

Trong lịch sử thì Ngô Lăng Vân sẽ bị phục kích và bị quân Thanh giết vào tháng 1 năm 1863. Nhưng lịch sử thay đổi vì sự xuất hiện của Dương Tú Ninh. Chính Dương Tú Ninh đã thu phục được lực lượng của Ngô Lăng Vân đầu tiên khi nàng đặt chân qua đất Quảng Tây, sự việc đơn giản vì Ngô Lăng Vân tuy tự lập làm Vương nhưng trong cốt tủy hẳn vẫn coi mình là người Thái Bình Thiên quốc. Cộng thêm 5 ngàn quân của Dương Tú Ninh quá thiện chiến và hiện đại nên Ngô Lăng Vân dễ dàng ra nhập vào đó. Chính vì lý do này Ngô Lăng Vân không cần đi cầu viện khi bị quân Thanh bao vây và cũng chính vì thế hắn thoát chết một phen.

Tất nhiên sau khi Lý Chấn đánh bại Dương Tú Ninh thì quân của Ngô Lăng Vân cũng bị đánh tan, nhưng hẳn chỉ là bỏ chạy về Quảng Tây mà không đầu hàng Lý Chấn. Đây chính là lực lượng mà nhánh quân biệt động của Thái Nguyên bắt được liên lạc và tiến hành giao lưu chiều sâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Quan hệ ngầm với Bách Sách

Nhóm thế lực thứ 3 thuộc Quảng Tây là nhóm người Tráng dưới sự lãnh đạo của Bàn Văn Nhị và

Lương Văn Lợi. Đây cũng thuộc về bản chất là quân Thái Bình Thiên quốc, nhưng nhóm này có điểm khác biệt rất lớn với quân của Hoàng Kỳ Anh hay Ngô Lăng Vân. Nói một cách chính xác thì nhóm người Tráng này sau đó sẽ là tiền thân của quân cờ Trắng, nhưng bản chất của họ chính là phi cướp một cách toàn diện. Nhóm người này không có một chút tư tưởng nào gọi là giải phóng hay làm cách mạng này nọ. Tất nhiên quân của Bàn Văn Nhị cũng được Dương Tú Ninh chiêu mộ trong cuộc tấn công Quảng Đông. Nhưng sau khi bị Lý Chấn đánh tan thì Bàn Văn Nhị dẫn hơn phân nửa quân chạy về huyện Hà Trì thuộc Quảng Tây

tị nạn. Lương Văn Lợi thì dẫn tầm 4000 quân đầu hàng và làm chó săn cho Lý Chấn. Lúc này thế lực quân Cờ Trắng tương lai bị chia làm hai nửa.

Quay về với tình hình chiến đấu tại chiến trường biên giới phía bắc Thái Nguyên. Trong lúc quân Thái Nguyên đang mở ra một trận chiến khốc liệt mang tính chất đánh tiêu diệt chủ lực quân Quảng Đông thì cũng là lúc tại một vùng biên giới Quảng Tây và Vân Nam một nhánh quân đội đang hành động. Đây chính là nhánh quân thuộc quyền quản lý của Ngô Lăng Vân. Vì Ngô Lăng Vân có được sự giúp đỡ từ Dương Tú Ninh trước đây mà thu được nhiều nhất súng ống từ 5 ngàn thanh súng lớn Neue Korps-Jägerbüchse. Nói một cách chính xác thì Ngô Lăng Vân trung thành với Thái Bình Thiên quốc điều này không thể chối cãi, và hẳn lại là người đầu tiên đi theo Dương Tú Ninh nên được ban nhiều nhất những thanh súng Neue Korps-Jägerbüchse với số lượng lên đến 3 ngàn thanh. Tất nhiên súng Neue Korps-Jägerbüchse là súng hỏa mai của thời cổ rồi nên hiệu quả chiến đấu không có cao lắm. Tầm bắn hiệu của quả thanh súng này chỉ tầm trên 120m mà thôi, và lại việc lên đạn cực kì tốn thời gian và phức tạp. Nhưng kể cả như vậy thì 3000 thanh súng này còn tốt gấp chẵn vạn các thanh súng hỏa mai made in Đại Nam trước đây, hay made in Đại Thanh lúc này. (Không tính súng của Lý Chấn).

Trong cuộc chiến với Lý Chấn mặc dù bị đánh bại và phải chạy về Bắc Sách- Quảng Tây. Nhưng ý thức được sự quan trọng của vũ khí trong tay là Neue Korps-Jägerbüchse súng trường nên quân của Ngô Lăng Vân hoàn toàn không để mất mát quá nhiều vũ khí quý báu này. Vậy ra trong tay của Ngô Lăng Vân còn có đến tầm 2000 tay súng Neue Korps-Jägerbüchse.

Tất nhiên thông qua điều tra thì nhánh quân 300 đặc nhiệm Thái Nguyên đã tìm đến Ngô Lăng Vân để điều tra manh mối của Dương Tú Ninh. Tất nhiên Ngô Lăng Vân sau khi biết được nguồn gốc số binh sĩ tuy số lượng ít ỏi mà cường đại này của người Việt thì nể phục vô cùng. Nói cho cùng thì Ngô Lăng Vân đã có thời gian thờ Dương Tú Ninh là chúa, mà nay quân đội của Trương Phu Dương Tú Ninh tới nơi thì có gì mà Ngô Lăng Vân lên mặt đây. Mặc dù Ngô Lăng Vân là người Tráng mang tiếng là man di, nhưng chữ man di này là do người Hán, người Mãn khinh miệt mà gọi hèn thôi. Sự thật Ngô Lăng Vân lăn lộn bao năm đánh đấm cùng quân triều đình Đại Thanh mà vẫn nhon nhon sống tốt thì hẳn có ngu hay không mọi người tự đánh giá.

Ngô Lăng Vân nể phục Dương Tú Ninh và quân đội của nàng, nhưng sau khi tiếp xúc với lính đặc công của Thái Nguyên thì Ngô Lăng Vân mới vỡ lẽ ra được sức mạnh của Dương Tú Ninh từ đầu mà có. Tất nhiên người thông minh như Ngô Lăng Vân sẽ biết được mình phải làm gì trong trường hợp này. Sau khi đánh trận với Lý Chấn thì hẳn chỉ có hai con đường để đi, thứ nhất đầu hàng quân Lý Chấn và trở thành chó săn của tên này. Thứ hai là chui dúc ở biên giới Vân Nam – Quảng Tây sau đó chờ Lý Chấn đến tiêu diệt. Nếu bàn về sức mạnh quân sự thì có mười Ngô Lăng Vân cũng chịu không nổi một đòn của Lý Chấn đấy. Nhưng lúc này đây chồng của Dương Tú Ninh tìm đến, mà người Chồng này lại có được quân đội cực kì hùng mạnh, chính vì thế Ngô Lăng Vân lại tìm cách ngả theo Thái Nguyên.

Điều này có lẽ vô lý, tại sao Ngô Lăng Vân không chọn đầu hàng quân Lý Chấn mà lại chọn dựa vào Thái Nguyên để sống. Một lẽ đơn giản Ngô Lăng Vân là người Tráng, quân đội của hắn thì đến 90% là người Tráng, ước mơ của Ngô Lăng Vân là giải phóng dân tộc Tráng khỏi sự đô hộ của người Hán- Mãn. Chính vì thế đầu hàng Lý Chấn là đi ngược lại lý tưởng của hắn. Chuyện này Ngô Lăng Vân quyết không đồng ý. Nhưng nếu Ngô Lăng Vân dựa vào Thái Nguyên mà xưng thần thì lại có được sự độc lập nhất định. Kèm vào đó chính là sự hỗ trợ khí giới, lương thực từ Thái Nguyên sẽ khiến cho dân tộc Tráng có cơ hội trở mình. Chính vì lý do này mà Ngô Lăng Vân mới bày tỏ nguyện vọng xưng thần với Thái Nguyên. Tất nhiên để tăng thêm sự ủng hộ của Thái Nguyên thì tên này một hai thể sống thể chết là Dương Tú Ninh bị bắn thủng ngực, khả năng sống là không có đấy. Chính vì sự thể thối mà xác thực của Ngô Lăng Vân, Ngô Á Chung, Lưu Vĩnh Phúc cùng rất nhiều nhân chứng tại hiện trường mà nhánh quân đặc nhiệm Thái Nguyên đành báo về cho Điều thiếu với tin tức là Dương Tú Ninh tử vong. Tất nhiên sau đó quân đặc nhiệm có cố tình xâm nhập vào sâu nội địa Trung Hoa nhưng Dương Tú Ninh đã chạy đến tận Tứ Xuyên- Ba Thục. Đặc nhiệm của Thái Nguyên cũng là người chứ không phải siêu nhân mà có thể lao vào sâu lục địa Trung Hoa đến vậy.

Nhiệm vụ tìm kiếm Dương Tú Ninh thất bại nhưng nhiệm vụ móc nối lực lượng Ngô Lăng Vân lại vẫn tiếp tục. Điều thiếu quả thật rất hận Lý Chấn, mối thù giết vợ sát con là không thể đội trời chung. Tuy nói không phải tộc ta ắt có dị tâm. Nhưng vấn đề ở chỗ lực lượng của Ngô Lăng Vân là người Tráng mà không phải người Hán- Mãn. Bên cạnh đó Điều thiếu lại muốn bố trí một nhánh kì binh để tiến đánh Quảng Đông khi thời thế có thể. Vậy nên trong bóng tối thì Trần Quang Cán cùng Trần Quang Điều đã đồng ý để Ngô Lăng Vân xưng thần với Thái Nguyên.

Kể từ đó thì Thái Nguyên đã đưa một ngàn quân chính quy nhập đất Bách Sách của Ngô Lăng Vân. Một là giám sát hành động của Tráng Quân hai là tiến hành huấn luyện quân sự chính quy cho người Tráng tại nơi này. Tất nhiên hành động này cực kì bí mật và âm thầm. Một ngàn người Việt mà tung vào Quảng Tây thì cũng như giọt nước rơi xuống biển mà thôi, nếu không thực sự chú tâm điều tra thì rất khó có thể phát giác.

Tất nhiên Ngô Lăng Vân cũng biết một ngàn quân Việt đến đây để giám sát người Tráng nhưng ông ta chấp nhận điều này và vui vẻ coi nhánh quân Việt này như thượng khách vậy. Cũng từ đó mà tuyến đường Thái Nguyên- Tuyên Quang được đã thông và tiến hành xây dựng với mục đích viện trợ cho người Tráng tại Bách Sách.

Hành động này của Điều thiếu có phải là nuôi hổ gây họa hay không, liệu có ngày nào đó người Tráng sẽ cầm súng chĩa vào người Việt. Thật ra tương lai thì không ai có thể nói được, nhưng việc đầu tư cho người Tráng có phải nuôi hổ gây họa hay không thì không phải. Thứ nhất nếu so sánh thì Ngô Lăng Vân trong mắt Điều thiếu chỉ là chó săn mà thôi, chưa đủ sức để nâng tầm lên thành hổ. Nếu người Tráng có dị động thì Điều thiếu hoàn toàn có thể đàn áp họ bất kì lúc nào. Chỉ cần Thái Nguyên hùng mạnh thì chó săn mãi mãi không dám phản chủ. Tất cả các vật tư như thuốc súng, vũ khí đều trong tay Thái Nguyên cả, chỉ cần Thái Nguyên ngưng cung cấp thì người Tráng lấy đâu ra thuốc súng mà nhảy nhót đây? Việc người Tráng muốn tự phát triển vũ khí là không có cửa vì Điều thiếu không bao giờ đưa dây truyền sản xuất vũ khí của mình ra ngoài.

Chỉ trong vài tháng sau khi tiếp nhận sự xưng thần của Ngô Lăng Vân thì Thái Nguyên đã ồ ạt hỗ trợ Bách Sách gần 7 ngàn thanh súng Vereinsgewehr và rất nhiều đạn dược cũng như lương thực, vật tư quân áo. Đối với Thái Nguyên thì đây cũng chỉ là hạt nước bỏ bể mà thôi. Súng Vereinsgewehr là vũ khí của người Đức tại các vùng Württemberg, Baden, and Hessen thải loại ra. Cấu tạo của thanh súng này tương tự với Minire của Pháp với tầm xa đạt tới hơn 300 m. Đây có thể coi là loại súng bán hiện đại nếu so với thời đại này. Súng là nạp đạn loại đầu nòng (Muzzelloading) với cấu tạo điểm hỏa bằng hạt nổ hiện đại. Điều thiếu dĩ nhiên không thể viện trợ người Tráng những thanh súng Dreyse Needle Gun 1841 chữ danh làm nên thương hiệu của người Prussian và nay là Thái Nguyên được rồi. Nhưng kể cả như vậy thì người Tráng cũng mừng rơi nước mắt hạnh phúc vô bờ. Điều thiếu dùng giá rẻ mạt mua sắt vụn của thương nhân Đức mà ném vào dân tộc Tráng, nhưng dân tộc này lại nghĩ là chủ công mới của họ đang thưởng vàng cho thuộc hạ. Không nói nhiều Ngô Lăng Vân cứ luôn con trai mình là Ngô Á Chung tiến về Thái Nguyên để du học. Nói là du học nhưng mục đích chính là để làm con tin thể hiện sự trung thành. Kèm theo đó Ngô Lăng Vân còn cử con gái út của mình là Ngô Lăng Nhu mới vừa 14 tuổi đến Thái Nguyên làm tì thiếp hầu hạ cho Điều thiếu.

Vấn đề là Điều thiếu chẳng cần mấy thứ con tin hay nàng hầu này. Nếu hắn mạnh thì bố Ngô Lăng Vân cũng không dám phản. Còn nếu Điều thiếu hèn hèn thì dù có con tin trong tay cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vậy nên Điều thiếu gọi thẳng Ngô Á Chung vào mà nói “ Muốn học gì thì học, học xong thì biến về Bách Sách mà giúp cha người làm đại sự”. Ngô Á Chung nghe được thì há ngoác miệng kinh dị. Vốn tên này khá hậm hực về việc bị trở thành yếu nhân (con tin) từ nay sẽ

mất tự do mà sống như chó trên đất Thái Nguyên. Nhưng nghe sau câu nói của Điều thiếu thì hẳn hiểu được nơi mà hẳn đặt chân đến quá cường đại, vốn dĩ nơi này không để tộc Tráng của hắn vào mắt, họ muốn tiêu diệt Bách Sách, muốn tiêu diệt cha con hắn lúc nào cũng được, chính vì thế mà con tin là chuyện nực cười không cần thiết. Ý thức được điều này nên Ngô Á Chung cong đít lên mà cố gắng học tập chăm chỉ tại Thái Nguyên. Hắn biết rằng chỉ có thể cố gắng mới có thể học tập thành tài tại nơi này.

Số phận của Ngô Lăng Nhu thì hoàn toàn ngược lại, cô nàng này vốn dĩ bị đuổi về Bách Sách nhưng cuối cùng số phận run rủi thế nào mà Ngô Lăng Nhu lại hợp lại với Trần Gia Hân thành một cặp. Có lẽ hai người sèn tuổi như nhau, cũng có lẽ Dương Tú Ninh bỏ đi làm cho Gia Hân bơ vơ, đau buồn mà dễ tiếp nhận Ngô Lăng Nhu. Chính vì chiều lòng em gái mà Điều thiếu giữ lại Ngô Lăng Nhu với danh nghĩa em kết nghĩa và để cô bé học tập tại Thái Nguyên với thỏa thuận lúc nào Ngô Lăng Nhu muốn về nhà thì tùy không ai cấm cản.

Chiến sự biên giới nổ ra, việc cần dùng đến người Tráng ở Bách Sách như là một nhánh kỳ quân được đặt ra. Ngô Á Chung xếp lại khiên đèn tại học viện quân sự Thái Nguyên mà xin nghỉ học về nhà giúp cha già một tay. Tất nhiên là Cán Vương gia đồng ý, đồng thời còn cho hắn mang về Bách Sách 20 thanh pháo cối M63 cùng vô số đạn pháo.

Mấy tháng học trong trường quân sự, lại thông qua nhánh quân Dương Tú Ninh đã từng dùng pháo cối thì tên Ngô Á Chung này hiểu rõ món quà này lớn như thế nào. Ngay tại Cung điện Thái Bắc thì tên người Tráng cắt tóc ngắn mặc quần phục Thái Nguyên mặc kệ là không có lễ quy tại nơi này mà quỳ xuống dập đầu boong boong cung Cán Vương gia. Hắn là dập thật, dập đến trán dướm cả máu. Giữa cung điện Thái Bắc tên này thể nguyên trung thành với Thái Nguyên và cũng thế sẽ thực hiện thật tốt nhiệm vụ mà Thái Nguyên giao cho Bách Sách.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Tuyên Quang – Bách Sách

Lúc này tại vùng biên giới giữa Bách Sách và Sùng Tà là một nhánh quân đội tầm hơn 5 ngàn người đang lên lút hành quân tiếp nhập địa phận Sùng Tà. Nói đến nhánh quân này thì có thể hình dung họ chính là quân Thái Nguyên chính gốc nếu chỉ nhìn sơ qua trang bị quân trang. Nói thật Thái Nguyên không nhất thiết phải cung cấp đến cả quân trang cho đám người Tráng kia. Nhưng thành ý của người Tráng là rất rõ ràng, nhất là sau khi Ngô Á Chung đến được Thái Nguyên thì độ trung thành của người Tráng đối với Thái Nguyên tăng theo cấp số nhân, ít ra là trong thời điểm hiện tại đang thể hiện ra là như vậy.

Tất nhiên chứng kiến sự hiện đại của quân đội Thái Nguyên thì đến nằm mơ cha con họ Ngô cũng muốn người Tráng có được một đội quân hùng mạnh như vậy để giải phóng dân tộc. Yêu cầu Thái Nguyên giúp đỡ Tráng tộc thành lập quân đội với vũ khí hiện đại ngang ngửa quân Thái Nguyên là chuyện không thể. Cái này là vấn đề cốt lõi mang tính chất nguyên tắc, họ Ngô có ngu cũng không dám vượt qua nguyên tắc trên.

Bảy ngàn thanh súng rác Vereinsgewehr viện trợ thẳng tay từ Thái Nguyên đã là quá ưu ái với tộc Tráng rồi, Ngô Á Chung không phải kẻ ngu mà không biết điều. Ngô Á Chung không yêu cầu về vũ khí, vì sau một thời gian ngắn học tập tại Thái Nguyên tên này đã ngộ ra một điều. Trước sau gì những vũ khí hiện đại của Thái Nguyên quân lúc này đang sử dụng cũng sẽ thuộc về tay người Tráng, với điều kiện tiên quyết là người Tráng phải trung thành và hữu dụng đối với Thái Nguyên. Ngô Á Chung lấy đâu ra cái gan to như vậy? lấy đâu ra cái đã tâm như vậy mà đánh chủ ý vào vũ khí của Thái Nguyên? Câu trả lời đơn giản một điều đó là Ngô Á Chung cũng như cha hắn là Ngô Lăng Vân là người cực kì thông minh. Việc đầu tiên Ngô Á Chung học tập tại Thái Nguyên không phải là khoa học kĩ thuật hay kiến thức quân sự mà việc đầu tiên Ngô Á Chung học tập ở Thái Nguyên đó chính là lịch sử phát triển của nơi thần kỳ này cộng thêm văn hóa của con người nơi này.

Du học không phải chỉ đi học kiến thức khoa học ở nơi đó mà còn phải học cả văn hóa, lịch sử tại nơi chúng ta tới du học. Về điểm này thì Ngô Á Chung rất sáng suốt. Nếu không học văn hóa, lịch sử của vùng đất đó thì chẳng cần phải đến tận nơi du học, ở nhà mua sách vở tự học cũng chẳng khác là bao. Điểm khác biệt của du học trực tiếp đó chính là có thể đắm chìm trải nghiệm bản thân trong nền văn hóa mới, có thể học tập cách sống cách làm việc hiện đại hơn và tự chất lọc tinh hoa cho bản thân. Những điều này không thể học được trên sách vở mà phải tự trải nghiệm. Ngô Á Chung có lẽ giết hẳn thì hẳn vẫn hồ to một câu? “Bỏ là người Tráng”. Nhưng trong thời gian du học tại Thái Nguyên thì thằng ôn này chỉ trong vài ngày đã cắt tóc ngắn mặc quần áo Thái Nguyên người, ăn uống sinh hoạt lần lượt dựa theo khuôn mẫu Thái Nguyên mà hành động. Sức thích nghi của tên này rất kinh người, tiếp theo đó Ngô Á Chung nghiên cứu lịch sử của Thái Nguyên và ngã ngửa người ra, vậy mà lịch sử Thái Nguyên nếu tính từ nguyên thủy thời Vạn Ninh cũng chỉ có 6-7 năm mà thôi.

Chỉ trong thời gian nháy mắt thôi đưa mà có thể dựng lên một đế chế cường đại đến rồi tỉnh rồi mù như vậy thì đúng là thần kỳ mà chỉ có thần nhân mới làm được. Nhưng thần phục, hãm mộ chỉ là thần phục mà thôi. Nhìn vào tốc độ phát triển của Thái Nguyên thì Ngô Á Chung thấy được một bài học rõ ràng. Bởi tốc độ phát triển của Thái Nguyên quá nhanh và đang trong thời gian thêm tăng tốc mà không có dấu hiệu chững lại, chính vì đó những thứ tưởng như “tân tiến” lúc này tại Thái Nguyên rất nhanh sẽ biến thành rác thải sắt vụn. Hãy nhìn vào lịch sử Thái Nguyên, chỉ vài năm trước súng trường Kammerlader 1842 của Na Uy vẫn đang là vũ khí hiện đại của quân Vạn Ninh thì nay đã bị thải đến nơi nào không biết nữa rồi. Có lẽ đang lưu lạc tại Huế hoặc Cao Miên. Tiếp theo là đến Minire của Pháp đang sử dụng như vũ khí chính lúc này cũng bị Thái Nguyên ném đi đâu rồi. Vereinsgewehr mà Thái Nguyên viện trợ cho người Tráng là vì họ hết “rác” nên đành đi mua rác mà vứt cho người Tráng. Ngay cả đến pháp Napoleon 3 và hàng chục khẩu Pháo Amstrong 12 pound mà bất kì thế lực nào cũng coi như bảo bối nay cũng đang nằm trong kho chẳng biết sẽ xử lý ra sao. Đôi lúc Ngô Á Chung nghĩ nếu mở miệng xin thì có lẽ Thái Nguyên cũng vứt số đại bác này cho người Tráng như chơi ày chứ.

Tất nhiên Ngô Á Chung chưa điên mà đi đòi hỏi kiểu ấy, lúc này Thái Nguyên cho gì thì người Tráng thiên ân vạn tạ mà nhận ai điên mà đi đòi hỏi. Nhưng chỉ cần xét sơ qua như vậy thì đủ hiểu, lúc này Thái Nguyên chưa có tiểu đệ. Mà cha con họ Ngô may mắn nhất quả đất khi trở thành tiểu đệ đầu tiên của Thái Nguyên, vậy thì khi “anh cả” thừa rác thì sẽ vứt cho ai? Dĩ nhiên đầu tiên là vứt cho tiểu đệ nếu tên này biết nghe lời và hữu dụng. Chính vì thế Ngô Á Chung đã nhanh chóng cấp tốc báo ngay tình hình về Bách Sách để thống nhất suy nghĩ cũng như thái độ của người Tráng.

Nỗi lo về vũ khí tương lai của Tráng tộc trôi qua thì nỗi lo trang bị quân trang của Tráng quân lại ập đến khi Ngô Á Chung tiếp nhận đào tạo quân sự chính quy. Sức chiến đấu của hai binh sĩ một bên là cối trăn đóng khổ đi chân đất và một bên là quân trang đầy đủ là khác nhau hoàn toàn cho dù cả hai bên cầm trong tay

là cùng loại vũ khí.

Vậy là Ngô Á Chung đề nghị mua các trang bị của Thái Nguyên như quân phục, mũ sắt, áo giáp, giày dép ba lô v.v... Ngô Á Chung đề nghị điều này thì bị Trần Quang Cán chửi cho một trận toí tá. Nói đùa cho vui, ba các bác là của người Tráng tại Bách Sách thì mua được cái chó gì mà lôi ra cho mệt. Đến lương thực ăn hàng hàng của quân đội người Tráng nơi này còn phải nhờ Thái Nguyên viện trợ thêm đấy. Nói đến đó thì Ngô Á Chung đúng là mặt đỏ phừng phừng xấu hổ. Quân người Tráng ở Bách Sách đúng là một nghèo hai trắng, có được một ít hàng thổ phỉ như da thú, một ít cây thuốc, gỗ quý ngà voi v.v... nhưng những cái này đem ra mà đổi thì chắc cũng chẳng bỏ dính răng của Thái Nguyên đấy.

Cuối cùng thì Trần Quang Cán sau khi chửi cho Ngô Á Chung một trận vì tội đã nghèo còn bày đặt thì cũng chấp nhận viện trợ quân nhu trang bị cho người Tráng. Tất nhiên đổi lại thì người Tráng sẽ làm nhiệm vụ vận chuyển heroin vào nội địa Đại Thanh thông qua đường bộ. Tất nhiên sự nguy hiểm của heroin thì Trần Quang Cán cũng dặn kĩ lưỡng Ngô Á Chung, vận chuyển buôn bán thì được, người Tráng chớ có dại mà đụng vào.

Nói thì nói như vậy, có bố Ngô Á Chung cũng chẳng điên mà đi chơi heroin, thứ này đắt đỏ vô cùng, người Tráng đến ăn còn không đủ lấy đầu ra của mà hút sách. Cái niềm vui chết người này hay là nhường lại cho người Hán và người Mãn thôi.

Con đường kiếm tiền đã có, chỉ trong 3 tháng thì tuyến đường sắt Thái Nguyên Tuyên Quang đã phát huy tác dụng triệt để, hàng hóa cuộn cuộn từ Thái Nguyên đi vào Tuyên Quang rồi thông qua biên giới mà tuồn vào Bách Sách.

Tỉnh Tuyên Quang lúc này không giống như Tuyên Quang thời hiện đại. Tuyên Quang lúc này là gồm hai tỉnh Tuyên Quang và Hà Giang ở thế kỉ 21. Chính vì vậy nói là đường sắt thông qua đến Tuyên Quang nhưng thật ra chỉ đúng là đến địa phận tỉnh Tuyên Quang ngày nay mà thôi. Muốn vận hàng hóa qua Bách Sách thì con đường phải đi là lặn lội đường rừng xuyên qua Hà Giang để đến Bách Sách. Vấn đề Tuyên Quang thì dễ bàn vì dù sao đường sắt đã đến nơi này, dân Việt ồ ạt nhập cư vào Tuyên Quang chiếm địa bàn của người Thái tại bản địa và tạo thành sự bảo đảm cho an ninh chính trị một nửa tỉnh Tuyên Quang. Nhưng một nửa còn lại là vùng đất thuộc Hà Giang ngày nay vẫn là vấn đề bất ổn nặng nề khi mà địa hình Hà Giang quá phức tạp. Đường sắt mở tiếp đến Hà Giang quá khó khăn và tiến độ chậm kinh người cộng thêm cần đầu tư nhiều công sức tiền bạc. Chính vì thế tầm ảnh hưởng của Thái Nguyên đến Hà Giang vẫn không quá lớn lao.

Nhưng từ khi quyền định mớ nói cùng người Tráng tại Bách Sách thì thái độ của Thái Nguyên đối với Hà Giang các vua Thái, vua Mèo, thủ lĩnh Hmong trở nên ác liệt vô cùng. Trước đây ủy ban dân tộc thuộc chính phủ Thái Nguyên chủ yếu muốn dựa vào phân hóa, mua chuộc, chia rẽ hay cầm vận gì gì đó để thu phục những đám người trên. Đó là vì Thái Nguyên không thể duy trì được một đội quân đủ số lượng để đảm bảo an ninh nơi này. Nhưng từ lúc người Tráng quy thuận Thái Nguyên thì việc đàn áp các nhóm tự xưng vương xưng tướng ở khu vực Tuyên Quang, Hà Giang trở nên thường xuyên hơn rất nhiều.

Vẫn biết được lấy đức phục nhân gì gì đó đạo nghĩa, nhưng thực sự lấy đức phục nhân có hiệu quả hay không thì lịch sử đã chứng minh là chẳng có ý nghĩa gì. Chính quyền chỉ có thể xây dựng lên từ máu và thép, về mặt này thì Bismark tư tưởng quả là không sai, Minh Mệnh cũng có cùng tư tưởng khi thực hiện thôn tính hóa đất Chăm Pa. Và lúc này Thái Nguyên cũng thực hiện đồng dạng chính sách trên, vốn dĩ vùng Hưng Hóa quân Thái Nguyên chưa động đến mà chỉ sử dụng chính sách mềm dẻo vì nơi này vẫn quá xa Thái Nguyên và chưa có được giao thông thuận tiện, bên cạnh đó thù trong giặc ngoài khiến Thái Nguyên chưa thể phân tâm cho được.

Nhưng tình hình Tuyên Quang thì khác hoàn toàn. Đường sắt đã xây dựng vươn đến vùng Tuyên Quang thuộc Tỉnh Tuyên Quang, một nửa còn lại phía bắc Tỉnh Tuyên Quang mà ngày nay thuộc địa phận Hà Giang tuy có điều kiện địa hình phức tạp khó trú đóng quân lâu dài. Nhưng chính việc quan hệ cùng Bách Sách lại khiến cho vấn đề Hà Giang dễ dàng giải quyết hơn.

Tổng số quân đội duy trì tại Tuyên Quang- Hà Giang của Thái Nguyên chỉ có 2 ngàn người mà thôi. Trong đó 1 ngàn tinh binh thực sự thì thực chất lại đóng bên kia biên giới nằm tại địa phận Bách Sách, nhưng từ đây lại dễ dàng tiến vào Hà Giang hơn cả. Một ngàn lính còn lại thì lại là tân binh chia ra trú đóng tại nửa Đông Nam của tỉnh Tuyên Quang với trọng tâm là bảo vệ ga tàu hỏa tại thành tỉnh Tuyên Quang gai huyện Phúc Yên mà nay chính là Thành phố Tuyên Quang.

Chính sách của người Kinh tại Tuyên Quang rất đơn giản, đó chính là dùng vũ lực tuyệt đối trấn áp người bản địa như Thái, Mèo, Dao... Nói một cách thực tế thì số lượng các dân tộc người tại Tuyên Quang phức tạp vô cùng, để thống kê một cách chính xác thì khá khó trong thời điểm này. Vậy nhưng nổi lên trên hết thì chỉ có các thể thực của Người Thái, Mèo, Dao là mạnh nhất mà thôi. Trong đó các tù trưởng Thái là những kẻ có thực lực mạnh nhất nơi này.

Thái độ nhất quán của triều Nguyễn với vùng Việt Bắc chính là mua chuộc là chính, sau đó cho đóng các quan lưu thủ tại nơi này nhằm theo dõi tình hình các nhánh thế lực địa phương. Tự chung lại thì Nhà Nguyễn cũng bắt lực thu phục hoàn toàn các khu vực này mà muốn tạo chúng thành một vùng đệm đối với thế lực phương Bắc. Trải qua bao năm nhà Nguyễn cùng Nhà Thanh cũng không có mấy can qua nên vấn đề Việt Bắc thôn tính có phần không được trú trọng cho lắm. Nhưng thái độ của Thái Nguyên thì khác hoàn toàn, nói Thái Nguyên khống chế 8 tỉnh miền Bắc Đại Nam nhưng thực tế họ chỉ khống chế hoàn toàn 4-5 tỉnh đồng bằng Bắc bộ mà thôi như Hải Dương, Quảng Yên, Lạng Sơn, Bắc Ninh, Hưng Yên Thái Nguyên. Trong đó một phần Lạng Sơn vẫn chưa có hoàn toàn khống chế hết, cũng như phần Bắc Kạn thuộc Thái Nguyên cũng đang khó khăn không chế vì địa hình phức tạp. Số lượng người Kinh theo thống kê gần nhất thì cả lãnh thổ Thái Nguyên chỉ có gần 2 triệu năm trăm ngàn người, muốn dùng số dân này mà lấn lướt đổ vào các vùng đất như Hưng Hóa, Tuyên Quang, Bắc Cạn, Lạng Sơn là một vấn đề không tưởng. Chính vì lý do đó để mở rộng địa bàn thì ủy Ban dân tộc chính phủ Thái Nguyên chỉ có thể tiến hành theo từng bước xác định. Ví dụ như trong thời gian này vì có được mối quan hệ phụ thuộc của Bách Sách nên họ có thể tự tin đổ gần 100 ngàn người dân vào Tuyên Quang tiến hành khai hoang cũng như pha loãng người bản địa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Đình Lãng công quốc

Ngô Lăng Vân lúc này không còn là Vương vương gia của Đình Lãng quốc nữa rồi. Chức quốc vương Đình Lãng quốc là do hắn tự lập ra, nhưng từ khi quyết

đầu nhập làm chư hầu của Thái Nguyên thì bố bảo Ngô Lăng Vân cũng không dám xưng mình là quốc Vương. Chẳng nhẽ hần dám ngồi ngang hàng cùng Trần Quang Cán vương gia sao. Vậy nên Ngô Lăng Vân lúc này lui xuống làm một cái Công tước coong coong theo sắc phong của Thái nguyên. Tất nhiên chế độ Công tước của Thái Nguyên là dựa theo chế độ cát cứ phân quyền của Châu Âu mà áp vào lãnh thổ Châu Á. Kiểu này đúng là râu ông nọ cắm cằm bà kia nhưng cũng chính chế độ này khiến cả Thái Nguyên và Bách Sách hài lòng vô cùng.

Châu Âu hay châu Á chế độ đều có Công tước tước vị nhưng về bản chất là khác nhau hoàn toàn. Ví như các vị Công gia của Châu Á chỉ là tước vị thể hiện đẳng cấp của gia tộc cũng như các đặc quyền trong xã hội nhưng tước Vị phương Tây được cụ thể hóa hơn với đất phong và quyền tự chủ của họ tại lãnh địa đó. Chính vì vậy nhìn thì có vẻ tước vị của Ngô Lăng Vân bị hạ một bậc từ Vương gia xuống Công tước nhưng thực tế thì Đinh Lăng Vương quốc biến thành Đinh Lăng công quốc lại không có thay đổi gì cả. Bản thân Đinh Lăng công quốc vẫn có hệ thống riêng của mình là khắc ấn "Đinh Lăng ngọc tỷ" thanh thành "Đinh Lăng công quốc con cháu", sử dụng nghi chế Hán quan trước đó thì thay đổi phần nhiều theo phong cách quốc hội của Thái Nguyên, phong quan bá tước cũng được tiến hành độc lập với Thái Nguyên. Chính điều này khiến cho sự tự chủ của Đinh Lăng công quốc là cực mạnh, và cũng khiến quan lại người Tráng cũng như chính Ngô Lăng Vân yên tâm hơn rất nhiều với Thái Nguyên.

Mà quan trọng nhất đó là nghĩa vụ của Đinh Lăng Công quốc đối với Thái Nguyên Vương quốc là chư hầu, tức là Thái Nguyên không can thiệp sự vụ nội bộ Đinh Lăng Công quốc nhưng công quốc này vẫn phải có nghĩa vụ về mặt quân sự đối với mẫu quốc. Tất nhiên Thái Nguyên cũng phải có trách nhiệm bảo hộ và hỗ trợ cho Đinh Lăng công quốc. Cũng như lần này đây Thái Nguyên đã nói rõ, sau chiến dịch thì Đinh Lăng quốc muốn mở rộng như thế nào tùy, muốn chiếm đóng bao nhiêu đất Quảng Tây tùy, cảm thấy sức mình quản lý được bao nhiêu thì Đinh Lăng công quốc cứ thực hiện, Thái Nguyên sẽ hết lòng ủng hộ. Điều này không phải Thái Nguyên không thêm thường Quảng Tây. Nói thật thì có nằm mơ một vị quân chủ cũng muốn mở rộng bờ cõi của bản thân, Trần Quang Cán không ngoại lệ. Nhưng Thái Nguyên là vô lực., tổng dân số người Kinh của họ có được chỉ là gần 2 triệu rưỡi, mở rộng quản lý qua Hưng Hóa, Tuyên Quang, Bắc Kan, Lạng Sơn đã làm cho Thái Nguyên chật vật rồi, nay lại bảo họ tiến vào Quảng Tây chiếm đất của người Tráng rồi gây nên mâu thuẫn dân tộc bất tận thì họ chẳng điên như vậy làm gì. Nếu đã không có lực tiến qua Quảng Tây thì cắt một miếng bánh về thể hiện sự "khăng khải" của bản thân cho tiểu đệ là tốt nhất rồi còn gì.

Có được câu trả lời của Thái Nguyên thì người Tráng tại Bách Sách xúc động vô cùng, theo họ thiên triều phải có "phong độ" như Thái Nguyên mới là đáng giá để đi theo đấy. Vậy là phong trào đánh đuổi Hán tộc giải phóng Tráng tộc tại Quảng Tây sục sôi tại Bách Sách, nói đến lúc này thì chính quyền Đinh Lăng công quốc còn mong đánh nhau với quân Lý Chấn hơn cả.

- Trần Cẩm tướng quân, theo ngài thì để một mình tên tiểu nhi bất tài Ngô Á Chung dẫn quân đánh Nam Ninh liệu có hơi coi trọng tên tiểu tử này quá hay không?

Lúc này đây trong cánh rừng thưa thuộc địa phận Sùng Tả nhánh quân đội gồm 3 ngàn lính dân tộc Tráng với quân phục dập khuôn của Thái Nguyên đang lấp ló. Tất nhiên màu sắc bộ quân phục này là màu xám nhạt để phân biệt cùng quân chính thức của Thái Nguyên đó. Kèm theo 3 ngàn quân người Tráng thì cũng có 1 ngàn tinh binh Thái Nguyên làm nhiệm vụ chủ lực trong trận đánh sắp diễn ra này. Nói cho cùng thì người Tráng cũng mới chỉ huấn luyện quân sự theo lối chính quy được vài tháng mà thôi. Để cho bọn họ trực tiếp đối đầu cùng quân đội khá thiện chiến của Lý Chấn là sách lược không chính xác. Số quân người Tráng này nếu chỉ nói riêng về tác chiến vũ khí nóng thì trình độ cũng chỉ ngang giữa dân quân dự bị của Thái Nguyên mà thôi.

- Ngô Công gia, ngài đừng gọi tôi là tướng quân, Trần Cẩm tôi chỉ là một trung tá bé bé của Thái Nguyên mà thôi, ngài cứ gọi tôi là tướng quân thì quá xấu hổ rồi. Đến tai đồng nghiệp tại Thái Nguyên thì tôi còn dặt nào mà sống cho được. Còn chuyện Thế tử Á Chung dẫn 5000 người đánh Nam Ninh thì cũng không có gì là khó lường cả. Thứ nhất trình độ quân sự của thế tử đã được Trung ương đánh giá rất cao, tiếp theo đó đã có đội lính biệt kích Thái Nguyên hỗ trợ. Việc tấn công Nam Ninh là đánh bất ngờ, tiêu diệt kho lương của địch nhân mà không phải là đánh chiếm Nam Ninh nên sự việc là vạn vô thất nhất.

Người đáp trả Ngô Lăng Vân là một sĩ quan cũng khá trẻ tuổi của Thái Nguyên, người này có tên là Trần Cẩm. Hần ta chính là huấn luyện viên của toàn bộ quân đội người Tráng và cũng là người lãnh đạo hơn một ngàn quân Thái Nguyên đồn trú trên đất Bách Sách. Nhìn Trần Cẩm trẻ tuổi và chức vụ chỉ là Trung tá, tại mảnh đất Bách Sách này Trần Cẩm không khác gì thượng sử thiên triều từ Thái Nguyên. Toàn bộ người Tráng từ trên xuống dưới ai mà không cung kính vàai phần đối với hần. Đến cả cha con nhà họ Ngô cũng đều khách khí mà gọi Trần Cẩm là tướng quân đấy. Đặc biệt Trần Cẩm có được mối quan hệ khá tốt cùng dân bản địa Tráng tộc nơi này. Được một điều là các sĩ quan dòng chính nhà họ Trần xuất thân đều là Nông nô sau đó lại được giáo dục quân ki rất cẩn thận nên hiếm có trường hợp kiêu ngạo tự tung tự tác. Trần Cẩm chính là một người như vậy, chính sự tận tụy dạy dỗ của Trần Cẩm đã giúp cho trình độ quân sự của người Tráng tiến bộ cực nhan. Tiếp theo đó quân lính Thái Nguyên đóng trên đất Bách Sách đã được quán triệt triệt để hành vi cũng như đạo đức quân nhân rồi. Những ai sách nhiễu, gây hại cho người Tráng sẽ bị trừng phạt cực kì nặng nề. Chính vì lý do này lính Việt thắng được sự tin tưởng và kính trọng của người Tráng trong vùng.

Thật ra việc quân hệ giữa khách quân và người dân bản địa không chỉ nói một hai câu là có thể giải quyết cho xong. Lúc ban đầu khi quân Việt đóng trên đất Bách Sách cũng có những sự việc đáng tiếc diễn ra. Lính Việt đóng trên đất Bách Sách sướng như ông hoàng, họ được quân đội người Tráng kính ngưỡng thần tượng, lại được dân chúng Tráng tộc từ trước tới giờ chưa biết nhiều mặt của xã hội coi như thiên binh thiên tướng. Chính vì lý do này có một số quân nhân không giữ được bản thân mà trở nên kiêu ngạo. Trong những lần nghi phép đã xảy ra những hành động đáng tiếc với dân bản địa. Điển hình là một anh lính trẻ có quan hệ xác thịt cùng một cô gái người Tráng. Sự việc dùm beng lên tạo thành sự phẫn nộ của người dân Tráng tộc khi một số tin đồn độ lên là anh chàng quân nhân người Việt này hiếp dâm cô gái trẻ tộc Tráng nói trên. Không nói hai lời Trần Cẩm tước quân tịch của tên lính Việt nói trên và tính lỗi ra xử bắn.

Nhưng sự việc không dừng lại ở đó, bất ngờ Ngô Lăng Vân người cầm quyền tối cao của Đinh Lăng công quốc ra mặt cầu xin cho cậu lính Việt kia. Nhưng giữa pháp trường Trần Cẩm nhất quyết không nghe, tên trung tá này có nói:

- Quân có quân pháp, giờ Công gia can thiệp bảo tôi bỏ qua quân pháp là không được. Nếu tôi không xử bắn tên này thì quân uy không còn. Chẳng phải như vậy vài ngày tới nay một vụ mai một vụ hãm hiếp vậy thì uy danh quân Thái Nguyên còn ở đâu. Tên này tôi chắc chắn xử bắn rồi.

Ngô Lăng Vân cũng đành thu chiêng gác trống mà rút lui, đồng thời ông ta cũng quan lại cũng như nhân dân Đinh Lăng quốc hết sức kính phục quân ki của người Việt. Xong biến cố lại diễn ra một lần nữa khi mà gia đình cũng như cô gái người Tráng kia đứng ra xin cho cậu lính người Việt với ý nói là hai bên tình nguyện làm "chuyện đó". Nhưng Trần Cẩm biết thừa là gia đình này chắc đã nhận được chỉ thị của Ngô Lăng Vân mà làm chuyện này. Nếu thực sự xử bắn cậu lính Việt này sẽ làm cho những quân sĩ còn lại của Thái Nguyên trở nên có khoảng cách cùng dân bản địa. Đứng trên địa vị của Ngô Lăng Vân thì hần nghĩ xa hơn nhiều nên không muốn chuyện này xảy ra. Trần Cẩm cũng đành dựa nước mà dong thuyền tha cho tên lính Việt một mạng nhưng tên này bị phạt 30 roi giữa bản dân thiên hạ sau đó bị tước đi quân tịch đuổi cổ về Thái Nguyên. Tiếp theo đó là tên lính này bị bắt phải chịu trách nhiệm với cô gái người Tráng mà cưới cô này làm chính thê.

Xong Ngô Lăng Vân lão cáo già này lại biến một cố sự thành hi sự sau khi đem đặt một tình yêu đôi trẻ của hai người Việt- Tráng nói trên và tuyên truyền trong dân. Sau đó chính hần lấy danh nghĩa công vương mà ban hôn cho hai người rồi tổ chức long trọng tại Bách Sách. Chính sự tuyên truyền này làm cho xu hướng dư luận tại Tráng tộc trở nên đổi chiều nhanh chóng. Số người đồng tình với đôi trai gái này tăng vọt một cách chóng mặt và cho rằng Trần Cẩm tướng quân mặc dù là tướng quân tốt với quân kỉ nghiêm minh nhưng quá không hiểu tình cảm trai gái đi.

Ngày cưới thì tên lính Việt mặt méo như cha chết, đối với người Thái Nguyên thì quân tịch chính là một thứ linh thiêng trí cao vô thượng, bị tước quân tịch chẳng khác nào giết hần cho rồi. Thực sự tên lính Việt chỉ vì một phút nông nổi mà phá nát cả tiền đồ bản thân, bên cạnh đó thiếu chút nữa thì đưa bản thân lên đoạn đầu đài luôn rồi. Nhưng thật ra tên lính xui xẻo người Việt này cũng có được bù đắp một chút khi Ngô Lăng Vân ngỏ lời mời hần phục vụ trong quân đội người Tráng với chức danh Đại tá. Nói một cách công bằng thì tên lính Việt này từ một Chuẩn Ủy tăng lên đến Đại Tá chính là một đại nhảy vọt. Nhưng Đại Tá của quân đội Tráng làm sao có thể so sánh cùng quân tịch Thái Nguyên chính vì thế tên lính Việt này mới có bản mặt như cha chết trong ngày cưới. Tất nhiên dù có là bị đuổi khỏi quân tịch Thái Nguyên nhưng tên lính Việt này vẫn là người của Thái Nguyên, việc hần có nên hay không nên phục vụ cho Đỉnh Lăng công quốc hay không thì vẫn phải thông qua Trần Cẩm. Hay nói cách khác cho dù tên lính Việt này có được tự do muốn phục vụ ai cũng được, nhưng xét trên khía cạnh là công dân Việt tộc thì hần vẫn vác cái mặt như quả mướp đắng đến gặp Trần Cẩm mà xin chỉ thị. Tất nhiên Trần Cẩm nhận thực được đây là một vấn đề nhạy cảm hết sức. Vì nếu đồng ý sẽ gây nên hiện tượng chảy máu chất xám của Thái Nguyên. Ngô Lăng Vân hoàn toàn có thể dùng nữ nữ Tráng tộc mà câu lính của Thái Nguyên đi phục vụ cho Đỉnh Lăng quốc. Tất nhiên số lượng này sẽ không có nhiều vì dù sao chẳng tên lính Việt nào muốn sinh sống và phục vụ trong quân đội Đỉnh Lăng quốc, vì nói cho cùng thì làm duôi phượng vẫn hơn làm đầu gà. Quân nhân Thái Nguyên là chí co vô thượng, còn quân nhân Đỉnh Lăng chỉ là chur hầu thuộc quốc mà thôi.

Đường xá quá xa xôi, hệ thống điện báo lại chỉ mới mở rộng đến Phúc Yên (Ngày nay là thành Phố Tuyên Quang) mà thôi. Vậy nên tin tức truyền đi phải đến cả tuần trời mới nhận được chỉ thị. Đến lúc này hệ thống vận hành quân sự một cách tự chủ của Thái Nguyên lại phát huy tác dụng. Các sĩ quan thể hiện được năng lực độc lập xử lý quân chính vụ một cách nhuần nhuyễn. Trần Cẩm cho họp các sĩ quan cao cấp trong quân tại Bách Sách và thông báo tình hình cũng như muốn tìm đối sách.

Cuối cùng đối sách của nhóm sĩ quan này đưa ra đó là đồng ý cho tên lính Việt phục vụ Đỉnh Lăng quốc và cũng mở cơ hội cho các binh sĩ người Việt khác. Tất nhiên cưới vợ người Tráng thì không ngăn cản nhưng việc giải ngũ và chuyển phục vụ qua Đỉnh Lăng quốc lại là vấn đề khác. Nếu như đúng hạn giải ngũ sau đó tự nguyện muốn phục vụ Đỉnh Lăng quốc thì đó là tự do của người. Nhưng trong thời gian đang tại ngũ ở Thái Nguyên mà muốn chuyển qua Đỉnh Lăng quốc thì còn phải đợi quân Bộ xem xét đề xuất.

Nhìn qua thì có lẽ Thái Nguyên có thể sẽ mất đi nhân tài, nhưng sự thực như thế nào thì khó nói lắm. Vì mọi việc đều có hai mặt của nó cả. Thứ nhất nếu như Ngô Lăng vân chiêu mộ lính quen của Thái Nguyên rồi cho họ chức tước trong quân đội Đỉnh Lăng quốc thì mới giữ chân được đám lính này. Vì Thái Nguyên và Đỉnh Lăng quốc là không cùng đẳng cấp, chỉ có thể dùng cách đó mới có thể chiêu mộ người Việt. Mà nếu chuyện này xảy ra thì lại có lợi cho người Việt vì dù sao nếu số lượng người Việt làm quan tại triều đình Đỉnh Lăng quốc nhiều thì sự khống chế của Thái nguyên đối với Đỉnh Lăng sẽ mạnh mẽ hơn. Bên cạnh đó chính là người Việt cũng không mất quá nhiều nhân tài vì tin chắc rằng Đỉnh Lăng quốc chỉ có thể chiêu mộ được tầm thượng sĩ trở xuống mà thôi. Sĩ quan Thái Nguyên không bao giờ muốn rời đi quân đội Thái Nguyên quang Vinh cả. Mà kẻ cả chiêu mộ thượng sĩ quan đối với Đỉnh Lăng quốc cũng quá khó đấy. Tên Chuẩn Ủy bị ép cưới kia là trường hợp đặc biệt. Không có bị đuổi khỏi quân tịch Thái Nguyên thì còn lâu hần mới phục vụ Đỉnh Lăng quốc đấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyễn Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Ải Chi Lăng

Quân đội của Lý Chấn có mạnh mẽ hay không? Nói trắng một câu đó là cực mạnh trong bối cảnh Châu Á lúc này. Nếu để hình dung về sức mạnh quân đội của Lý Chấn thì có thể nói với số lượng gần 6 vạn quân của mình thì Lý Chấn có thể một mạch đánh từ Quảng Tây quét luôn Thái Bình Thiên quốc ở Nam Kinh rồi đánh luôn cả Bắc Kinh mà kéo luôn Đồng Trị Đế xuống để Lý Chấn có thể ngồi lên ngôi báu. Sự thật là lúc này toàn thể Đại Thanh cũng như Thái Bình Thiên Quốc chưa nhìn được sức mạnh khủng khiếp của nhánh quân đội lên đến 40 ngàn tay súng chính quy và hơn 25 ngàn tay súng dự bị của Lý Chấn.

Lý Chấn dựa vào may mắn và kiến thức của người xuyên việt mà có lợi thế rất nhiều trong việc phát triển thế lực của bản thân. Về kinh tế thì hần có cả một Quảng Đông giàu có với Quảng Châu loàn trụ phủ do buôn bán cùng Anh và Pháp. Những thương nhân trung hoa là những kẻ biết cách làm ăn và cũng là nguồn hỗ trợ tài chính cực kì mạnh mẽ cho Lý Chấn. Ngoài ra chính Quang Diệu cũng là người tiếp tay cho Lý Chấn trở nên giàu có hơn và có thêm tiền bạc để sắm sửa vũ khí. Nói ra thì điều này quả thực quá sức nghịch lý nhưng lại là có lý.

Lý Chấn phát hiện heroin của Quang Diệu, tất nhiên hần vẫn chưa biết được nguồn gốc của số hàng này cho đến khi Thôi thị Hà Đông mật báo. Lý Chấn dù biết heroin là hại nước hại dân, và hần cũng biết thứ này sẽ làm kiệt quệ tinh thần, kinh tế cũng như sức chiến đấu của người Hoa. Nhưng hần ta là cần không được vì lực thâm thấu của heroin quá mạnh. Hần có cần thì ngàn ngàn vạn vạn thương nhân người Hoa vẫn tìm cách tuồn hàng vào nội địa Trung Hoa kiếm lời. Chính vì lý do này Lý Chấn đành phải “âm thầm” thu thuế heroin, ngoài mặt thì hô hào cấm cản thứ “hại nước hại dân” để nhận được đồng tình của giới trí thức Quảng Đông.

Diễn vở kịch hai mặt này Lý Chấn vừa có được số tiền kếch sù vì thu thuế heroin vừa đạt được sự ủng hộ của những người Hoa yêu nước. Chính số tiền thu được từ heroin thì Lý Chấn quay lại tái đầu tư cho quân đội. Lý Chấn có được tư tưởng là với 440 triệu người Trung Hoa còn nhiều hơn toàn bộ Châu Âu cộng lại. Vậy nên số lượng heroin có vào Trung Hoa cũng chưa có thể nào đầu độc toàn bộ dân tộc này được. Bên cạnh đó Lý Chấn cũng cần số tiền này để đầu tư quân đội trong thời điểm hiện tại. Vậy là thay vì cấm cản thực sự thì Lý Chấn trong tối thu tiền thuế heroin rồi biến Quảng Đông thành chung chuyển mà đưa heroin đi các vùng khác. Đặc biệt hần cấm cản rất mạnh heroin bán lẻ trên địa bàn Quảng Đông của bản thân cai trị mà vận chuyển số heroin này qua Nam Kinh, hay Nội Mông để kiếm tiền chênh lệch. Nói chung là Lý Chấn vì biết mình cần không nổi, và cũng muốn tiền nên bản thân hần trở thành một mắc xích tiêu thụ heroin đầu cuối rất quan trọng.

Nếu tính toán như vậy thì cuối cùng Heroin tuy giúp Thái Nguyên giàu có nhưng đồng thời nó cũng tạo nên mối lợi không hề nhỏ cho các đối thủ trực tiếp cũng như tiềm tàng của Điều thiếu đó chính là Lý Chấn và công ty Đông An Anh quốc.

Chính vì mối quan hệ làm ăn trực tiếp trong bóng tối của Lý Chấn và Công Ty Đông Án Anh mà quan hệ giữa hai thằng này trở nên khăng khít hơn rất nhiều. Nói cho cùng thì người Anh chỉ cần nhìn thấy được lợi ích thì đâu đâu cũng là bạn bè, đâu đâu cũng là hảo hữu cả rồi. Chính vì mối qua hệ tốt đẹp trắng mặt này mà Lý Chấn mua được không ít hỏa pháo chất lượng của người Anh với giá cắt cổ. Nếu không phải người Anh chặt quá đẹp Lý Chấn thì giờ này số lượng Pháo của Lý Chấn cũng không thiếu quá nhiều so với người Việt đâu.

Còn lý do tại sao Lý Chấn điên cuồng tấn công Thái Nguyên khi chưa có được thông tin chính xác về vùng đất này thì có nhiều lắm. Dẫn đầu lý do cho hành vi ngu ngốc này đó là vì sự khinh thường người Việt đã ăn vào tiềm thức của người Hoa. Điều này không trách Lý Chấn được, dù sao hán cũng chỉ là một tay súng bắn tia mà thôi, việc va chạm xã hội làm sao có thể so bì với một mặt vụ sống bằng đủ kiểu mặt nạ như Điều thiếu cho được. Chính vì thể trình độ văn hóa của Lý Chấn nói chung là có hạn chế nhất định, mà quan trọng nhất đó chính là sự tẩy não cũng như tuyên truyền thông tin sai lệch của chính phủ TQ hiện đại khiến cho Lý Chấn có cái nhìn rất thiên cận về người Việt. Đây là lý do chính dẫn đến hành động ô ạt tấn công Thái Nguyên của Lý Chấn. Lý do thứ hai khiến Lý Chấn tự tin thái quá mà đánh Thái Nguyên vì sự đảm bảo của lũ chuột Thối thị đại diện tứ Đại gia tộc người Hán tại Hoa Hạ đó là người Pháp sẽ phối hợp cùng tiến đánh Thái Nguyên. Lý do tiếp theo đó là nếu so sánh Diện tích cùng dân số thì Thái Nguyên chỉ tầm 1/8 Quảng Đông mà thôi. Và dĩ nhiên Lý Chấn cũng tự mình đưa một cái nhận định tương quan lực lượng đó là quân đội Thái Nguyên có lật trời cũng chỉ là một góc nên so sánh cùng quân Quảng Đông mà thôi. Điểm còn lại và cũng là điểm cực kì quan trọng khiến lý Chấn điên cuồng đó là vì heroin, Lý Chấn cần thiết chiếm được heroin vì chỉ có thể chiếm được Heroin phương pháp thì hán mới có thể kiếm được lợi nhuận kếp sù cộng với việc hưởng sự nguy hiểm của heroin ra ngoài lãnh địa của người Hoa. Cộng hợp tất cả các nguyên nhân trên khiến cho hậu quả lúc này đó là hơn ba vạn quân Quảng Đông bị mắc kẹt ở biên giới Thái Nguyên và Quảng Tây. Hậu quả kinh khủng hơn đối với đạo quân người Hoa này đó chính là họ đang đau khổ chống đỡ sức tấn công như vũ bão của người Việt.

Đến lúc này Lý Chấn mới ý thức được hán ngu ngốc đến nhường nào, ngay từ buổi rạng sáng này 24 tháng 10 thì Lý Chấn đã trực tiếp thể nghiệm được sự khủng bố của pháo binh Thái Nguyên. Lúc này hán mới hiểu được sự dang co trước đây giữa đôi bên tại Ai Chi Lăng chỉ là giả dối hiện tượng mà thôi. 36 thanh đại bác tâm xa Krupp C61 và hơn 70 thanh pháo cối M63 cùng nhau đồng loạt khai hỏa tạo nên hiện tượng khủng bố ra sao thì có thể hiểu được phân nào từ các vị trí quan sát trận địa bên phe Thái Nguyên.

Nói Đến Ai Chi Lăng thì hán ai ai người Việt hiện đại cũng biết và có lẽ cũng từng thăm quan một lần cho biết. Nhưng con mẹ nó không đi thì trong tưởng tượng nghĩ là Ai Chi Lăng hùng vĩ lắm như câu nói của người xưa tả lại: “Hàng nghìn ngọn núi la liệt, hàng nghìn khe suối quanh vòng, khí núi độc, đường đất hiểm trở, đi lại khó khăn...”. Đi rồi mới thấy Ai Chi Lăng hóa ra là một cái lũy ải quan lộ xưa bị xẻ ra để cho quốc lộ hiện đại đi qua, nhìn qua thất vọng vô cùng. Nhìn qua thì cái lũy ải đắp bằng đất này cao có tầm 5m hình thang mà thôi. Đáy hình thang rộng tầm 20m mặt trên rộng tầm 5m cộng với hai cạnh thoải thoải mà thôi. Cái hệ thống này này gọi là Ai Chi Lăng cái con mẹ gì. Nếu Ai Chi Lăng hùng quan Đại Việt mà chỉ có như vậy thì lũ Giặc Bắc không bao giờ khiếp sợ khi qua đây rồi.

Tìm hiểu đi tìm hiểu lại thì hóa ra con mẹ nó chẳng cảm biến di tích bố lão ăn cắp. Tên này lấy nguyên một đoạn lũy ải be bé trong cả hệ thống Chi Lăng Lũy ải hùng quan để đại diện luôn cho cả hệ thống trên. Hiện tượng này không khác là bao với mấy tên thầy bói mù xem voi sau đó lấy một bộ phận của con voi coi đó chính là voi chính thức. Cái này thực khiến du khách không có nhiều kiến thức lịch sử hiểu nhầm một đoạn lũy ải be bé trên chính là Ai Chi Lăng chứ danh lịch sử. Đáng lẽ tấm biển này chỉ có thể ghi là “Di tích lũy ải thuộc quần thể Ai Chi Lăng” mà thôi.

Ai Chi Lăng thực ra là một hệ thống quần thể gồm ải quan, thành lũy, những hiểm địa do thiên nhiên tạo thành... Nó kéo dài đến 20 km từ cầu Quan Âm (thị trấn Chi Lăng) đến đền Hồ Lai (xã Mai Sao) giữa hai dãy núi, một bên là dãy núi đá vôi Kai Kinh hay còn gọi Bảo Đài và một bên dãy núi đất Thái Hòa.

Cái nơi mà ngày nay đặt biển Ai Chi Lăng chỉ là một trong những lũy ải (chiến lũy hình thang đắp bằng đất trước thế kỷ XV) nhằm án ngữ các khu vực, ngày nay bị chia cắt một phần để mở quốc lộ mà thôi.

Trong thung lũng còn nổi lên nhiều ngọn núi đá vôi nằm rải rác, đặc biệt nằm sừng sững về phía bắc là dãy núi Quý gồm bảy ngọn đồi mặt núi Mặt Quý trong dãy Kai Kinh đã khép chặt vào trong con đường độc đạo và dòng sông Thương chảy ngoằn ngoèo nên gọi là Quý Môn Quan.

Ngày xưa, khi quân giặc tiến vào ải Chi Lăng, đến đâu cũng là rừng rậm, bãi lầy, sông sâu nên buộc phải qua Quý Môn Quan và bị quân ta mai phục hai bên núi dùng đạn đá, cung tên, mũi giáo tiêu diệt rất nhiều, đến nỗi có câu: Quý Môn Quan, Quý Môn Quan.

Thập nhân khứ, nhất nhân hoàn (tạm dịch: 10 cửa quý, 1 cửa quý. Mười người đi, một người trở về).

Xa xa về phía nam, cách 4km là thành lũy núi Ngõ Thề đã cùng Quý Môn Quan tạo nên một vùng hiểm địa với địa thế hình bầu dục, khép chặt ở hai đầu và phình ra ở giữa.

Nói qua như vậy để có thể hiểu được địa hình Ai Chi Lăng phức tạp đến nhường nào. Tuy Ai Chi Lăng là hiểm địa như vậy nhưng nó lại là nơi mà trong suốt lịch sử xâm lăng của kẻ thù phương Bắc, từ nhà Tống, nhà Nguyên, nhà Minh đến nhà Thanh, Lạng Sơn luôn được coi là vị trí chiến lược chủ yếu và là hướng tấn công chính, lý do là vì ở đó là đồng bằng và chiếm được Lạng Sơn là chiếm được cửa ngõ châu thổ sông Hồng và chỉ còn 150 km dọc đường cái quan (nay là quốc lộ 1A) là có thể tiến chiếm kinh đô Đại Việt.

Nói đến tình hình lúc này thì do quân Thái Nguyên muốn dụ giặc Bắc vào sâu hơn để tiến hành đánh chặn hậu không cho chúng rút về Quảng Tây. Chính vì lý do này mà Tôn Thất Liệt đại tá chủ động lui lại lũy pha phía nội địa thung lũng tạo bởi Quý Môn quan và Ngõ Thề Quan. Tại đây hai bên dằng co quyết liệt không tiến không lui đã một thời gian rồi. Tất nhiên việc nhường ra Quý Môn quan đã khiến cho quân đội của Quảng Đông cũng chiếm được lợi thế nhất định do họ đã bố trí được hơn mười thanh pháo trên dãy Kai Kinh đoạn Quý Môn Quan. Chính vì thế việc đánh chiếm lại Quý Môn quan của quân Thái Nguyên cũng gặp không ít khó khăn khi họ phải đối diện với một số lượng pháo của quân Quảng Đông từ trên cao bắn xuống với tầm bắn rất xa. Đại Bác của Thái Nguyên tuy chiếm số lượng vượt trội đến hơn 6 lần quân Quảng Đông nhưng lại không có một thanh pháo nào có sức vuron tón được trận địa pháo trên dãy Kai Kinh của quân giặc Bắc.

Trận địa chỉ cách 1km của quân “Thanh” bị cây xối toi bởi bởi hơn trăm khẩu đại bác Thái Nguyên nhưng chính quân Thái Nguyên cũng khó lòng có thể tiến thêm một bước nữa. Vì nếu tiến thêm họ sẽ nằm trong phạm vi pháo kích từ trên cao của đối phương.

Lúc này sau con hoảng loạn vô cùng sau khi bị đánh bất ngờ, dồn dập và phủ đầu của quân Thái Nguyên thì Lý Chấn đã ra lệnh cho quân sĩ lui lại 1km tức là đóng quân ngay tại Quý Môn Quan. Chính nhờ pháo binh bố trí từ trên cao yểm hộ mà giặc Bắc lại một lần nữa có thể ổn định lại đội ngũ và tiến hành phản công nếu bộ binh Thái Nguyên tràn qua được.

Nhiệm vụ đặt ra đó là không đánh chiếm được điểm cao pháo binh bố trí của quân Quảng Đông thì Thái Nguyên phải chịu một lượng tổn thất vô cùng lớn để có thể tái chiếm Quý Môn Quan vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Lộ ra nanh vuốt

Chiến cuộc tại Quý Môn Quan không hề đơn giản, nhưng đôi khi kết quả của một trận chiến lại không nằm tại vị trí tiền phương với lực lượng mạnh nhất của hai bên đối đầu. Tôn Thất Liệt dù không thể công đánh nổi Quý Môn Quan do lo sợ thương vong lớn cho quân đội Thái Nguyên nhưng vị Đại Tá lực lượng lục quân Thái Nguyên này không hề tỏ ra sốt sắng vì hãn đang chờ đợi tin tức đến từ các mặt trận khác. Đồng thời Tôn Thất Liệt còn nắm trong tay một lực lượng đặc biệt với sức chiến đấu cực kì khủng bố, lực lượng này chính là lính đặc công Lục quân Thái Nguyên. Những chiến binh ngàn chọn một này đang được bố trí một cách bí mật để thực hiện một đòn đánh quyết định khi thời cơ thuận lợi cho phép.

Rạng sáng ngày 26 tháng 10. Ngoại vi thành Nam Ninh những người nông dân trung hoa vốn dĩ dậy sớm để chuẩn bị cho một ngày công tác mới trên các cánh đồng bông trở nên nhốn nháo vô cùng. Một đội quân “lạ lùng” đông đảo như từ trong hư vô mà hiện ra trước mắt họ. Đội quân này không ai khác chính là 5 ngàn quân Tráng tộc dưới sự chỉ huy của Ngô Á Chung thế tử của Đình Lăng Công quốc chỉ huy. Nhiệm vụ của hãn không phải đánh chiếm Nam Ninh mà là phá hủy toàn bộ Nam Ninh từ thành trì, tuyến đường vận chuyển của quân Quảng Đông, đồng thời chiếm cứ các cao điểm chiến lược nhằm chia cắt chủ lực quân Quảng Đông đang trú đóng tại Ai Chi Lăng.

Nhiệm vụ của Ngô Á Chung nói là phức tạp thì cũng có thể coi là vậy, nhưng nếu nói nhiệm vụ trên là đơn giản thì cũng không sai. Nói là phức tạp vì khối lượng công việc mà Ngô Á Chung phải hoàn thành trong thời gian ngắn là không ít, và đòi hỏi sự cơ động cao của đoàn quân này. Bên cạnh đó nhánh quân Tráng tộc này rấy dễ nhận phải đã kích trầm trọng từ gần một vạn quân đang có mặt tại bờ bắc sông KaLong. Lý do thì đơn giản, trên đường bộ thì nhánh quân gần 3 vạn người của quân Lý Chấn tại Ai Chi Lăng đã bị quân Thái Nguyên quân chân một cách hoàn toàn. Thêm vào đó một nhánh quân 7 ngàn người do Ngô Lăng Vân và Trần Cẩm chỉ huy với mục đích đánh chặn quân Quảng Đông tại Chi Lăng, vậy ra đối tượng duy nhất có thể uy hiếp 5 ngàn quân Ngô Á Chung chỉ huy chỉ có thể là nhánh quân đang đóng tại Phòng Thành camp của người Hoa.

Nhưng nói đến nhiệm vụ của Ngô Á Chung đơn giản thì cũng không sai chút nào. Vì xét trên một khía cạnh nào đó thì một đội quân được trang bị đến tận răng và được huấn luyện chuyên nghiệp đến 4 tháng trời sau đó dùng cho nhiệm vụ tấn công vào hậu phương của Lý Chấn. Nam Ninh đã được thám tử Thái Nguyên điều tra kĩ càng với lực lượng phòng hộ không phải quân chính quy. Thêm vào đó việc tấn công này của Ngô Á Chung là mang tính chất bất ngờ. Vậy ra cho dù nghe khối lượng công việc có khó khăn và nhiều nhưng thực tế độ khó của nhiệm vụ này không quá cao.

Sự thật rất là buồn cười khi mà lúc này lực lượng mật thám mà người Việt cài cắm vào Quảng Đông và Quảng Tây các khu vực thuộc quyền quản hạt của Lý Chấn lại phần lớn là xuất thân người Hoa. Thật ra nhóm mật thám Thái Nguyên gốc Hoa này phần lớn là xuất thân từ tổ chức hắc bang HongKong do Lý Tuấn làm thủ lĩnh. Lúc này đây với 5 năm phát triển cộng thêm việc bản tiền không ngưng nghỉ cộng thêm là thế lực xã hội đen buôn bán heroin lên số một tại HongKong thì hắc bang do Lý Tuấn không chế đã có tầm ảnh hưởng lớn nhất HongKong thế giới ngầm lúc này. Nói một cách khác tại HongKong “ban ngày” là của người Anh nhưng “ban đêm” lại thuộc về người Việt. Chính vì lý do này mà Lý Tuấn chẳng hề thiếu nhân thủ mật vụ người gốc Hoa để thâm nhập vào vùng Lưỡng Quảng, Nam Trực Lệ, hay cả Thượng Hải, Nam Kinh, Bắc Kinh cũng không thiếu bóng dáng của mật vụ HongKong.

Tất nhiên các chân rết của Hắc Bang HongKong không biết họ đang phục vụ cho Thái Nguyên, đây là chuyện tuyệt mật mà chỉ có những mật vụ gốc Việt mới có quyền lợi được tham gia vào đó. Vậy ra con bài tổ chức mật vụ HongKong mà Điều thiếu sớm đã tính toán và cài cắm lúc này mới tỏ ra được chức năng khủng bố của mình. Có lẽ trong quân sự, kinh tế hay giáo dục, chính trị thì Điều thiếu vẫn là gà non vừa học vừa làm vừa tận dụng một chút ưu thế của người xuyên việt nên hãn có đạt được thành tựu nhưng vẫn phải đổ mồ hôi, sôi nước mắt và đôi lúc cũng mắc phải sai lầm mà đi đường vòng. Nhưng quả thật trong việc bố trí, phát triển hệ thống mật vụ theo chiều sâu, thì Điều thiếu không hề hảm hồ. Những tư duy về mật vụ hải ngoại chưa mấy phát triển lúc này, nhưng Điều thiếu dường như đã đi trước thời đại khá xa trong công việc trên.

Lại nói về đội quân 5 ngàn người của Ngô Á Chung là lặn lội theo đường nhỏ từ Bách Sách tiến về Nam Ninh. Thật ra Bách Sách, Sùng Tả, Nam Ninh là ba huyện tiếp giáp nhau của Quảng Tây. Trong lúc Lý Chấn tiến quân “thần tốc” từ Quảng Đông vào Quảng Tây để thực hiện tấn công chớp nhoáng Móng Cái cũng như Lạng Sơn của Đại Nam thì hãn cũng chú ý rất nhiều việc ổn định hậu phương. Nói gì thì nói Lý Chấn dù sao cũng là một kẻ xuyên việt không tầm thường chút nào cả. Bằng chứng là trong thời gian tiến vào Quảng Tây thì Lý Chấn nhanh chóng thu phục được quân Hoàng Kỳ và Bạch Kỳ, cộng thêm hãn đã khuất phục được quân Thanh thuộc triều đình tại Quảng Tây. Nói một cách chính xác thì Lý Chấn không chế được 9 phần Quảng Tây lúc này rồi. Chính vì lý do này mà hãn ta mới có thể yên tâm về “hậu phương” mà cầm đầu cầm cổ đánh Đại Nam.

Nhưng Lý Chấn lại mắc một sai lầm quá nghiêm trọng vì đã đánh giá thấp một phần mười cò lại của Quảng Tây. Hay nói cách khác là hãn đánh giá quá thấp quân Hắc Kỳ còn lại ở Bách Sách, hay cụ thể hơn một chút đó là Thái Nguyên cùng Bách sách vì bí mật ếm quân cò lam kỳ chiều mà dấu điểm quá khổ rồi. Việc Thái Nguyên Bách Sách lên lút qua lại, lén lút luyện binh đều được bảo mật một cách tuyệt đối. Tất nhiên không có việc gì trên đời là tuyệt đối cả nhưng hệ thống thám báo của Lý Chấn không mạnh và cũng coi thường Hắc Kỳ quân của cha con Ngô Lăng Vân nên mới có được cớ sự như lúc này.

Mất trạm gác dựng trên đường lộ từ Bách Sách dẫn đến Nam Ninh của quân Thanh triều dựng lên chưa kịp ho một tiếng thì đã bị lực lượng “đặc công” chim non của dân tộc Tráng xử lý gọn gàn. Ngô Á Chung thậm chí tự tin đến độ không dẫn quân theo lộ nhỏ để đảm bảo bí mật. Hãn ung dung dẫn quân đi dọc theo quan lộ từ Bách Sách dẫn đến Nam Ninh đó. Có cái đi phía trước của trung quân đông đảo là lực lượng đặc công của Đình Lăng Quốc đã được đào tạo hơn bốn tháng bởi những siêu đặc công Thái Nguyên. Và lúc này lực lượng đặc công này đang ôn bài mà thám sát các trạm gác của quân Thanh một cách không thương tiếc. Nói chung chất lượng quân triều đình Đại Thanh còn không bằng quân Thái Bình Thiên Quốc, mà quân Thái Bình Thiên quốc lại chẳng bằng một góc của đôi quân tinh nhuệ của Lý Chấn. mà trong những lần va chạm trực tiếp tại Ai Chi Lăng thì với một so sánh chủ quan thì chất lượng quân Quảng Đông chắc cũng chỉ ngang ngửa cùng lính Đại Nam Huế Triều mà thôi. Nếu đem ra so sánh cùng Thái Nguyên quân thì vẫn còn có khoảng cách nhất định.

Các trạm gác bị xử lý triệt để, nhanh chóng, gọn gàng thành thử ra Ngô Á Chung dẫn 5 ngàn quân tiến sát đến Phủ Nam Ninh mà quân thủ thành vẫn chưa phát hiện ra. Chỉ có các nông dân tỉnh dậy sớm là có thể trông thấy đội quân khủng bố như quỷ quân âm u tiến ra từ địa ngục này. Đinh Lăng quốc quân trang hiện đại với màu xám nhạt. Đầu đội mũ sắt, chân đi dép cao su. Ai đây đều đeo balo gọn gàng súng gác vai lưỡi lê sáng loáng. Họ mặc dù hành quân có đôi chút mệt mỏi nhưng đội hình hoàn toàn chỉnh tề nghiêm trang. Điều đáng chú ý nhất về đội quân Tráng tộc này nếu đem so sánh cùng những đội quân Tráng tộc khác đó là quân kỷ nghiêm túc vô cùng. Mặc dù đi qua các làng, trấn tại Nam Ninh có đây đây nhà cửa của người Hán nhưng đội quân này không hề có hành động nhón nháo cướp bóc hay hãm hiếp giết người gì đó. Binh sĩ Đinh Lăng quốc đã được rèn luyện rất quy củ trong vài tháng vừa qua. Họ vẫn chưa quên đi những bài học trả giá bằng đờn roi thấu xương tước thịt ấy. Tất cả 5 ngàn người âm u lẫm lẫm tiến lên theo một mục tiêu duy nhất. Tàn phá Thành Nam Ninh.

Trong lúc lực lượng hai bên đang nhón nháo tại Quảng Tây, Lạng Sơn, Móng Cái thì ngày 24 cũng diễn ra một sự việc kinh hoàng khác tại Quảng Châu. Không có báo trước, không có tuyên chiến liên quân 5 phe với lực lượng hải quân hùng mạnh nổ súng tấn công Cảng Quảng Châu. Tất nhiên họ tấn công là tấn công vào khu vực quân cảng của người Hoa. Những phần cảng thuộc người Pháp, Anh tất nhiên sẽ nằm ngoài vùng tấn công lúc này. Cuộc tấn công chớp nhoáng mang tính hủy diệt đối với hạm đội quá non trẻ và bạc nhược này của Liên Quân nhằm vào Đại Thanh khiến người Anh cũng choáng váng vô cùng. Phải nói là người Anh với tư thế bá chủ đại dương lúc này nên họ hơi quá khinh thường các lực lượng khác trong khu vực. Người Anh luôn nghĩ rằng nếu muốn tổ chức tấn công Đại Thanh không lỗ thì các quốc gia còn lại chỉ có thể dựa vào sức mạnh của người Anh. Và họ tự tin rằng nếu có một cuộc xé thịt Đại Thanh thì chắc chắn các quốc gia còn lại phải mời Anh tham gia với tư cách anh cả.

Nhưng lần này người Anh đã sai hoàn toàn rồi, không ngờ người Pháp dẫu biến người Anh về một liên minh quân sự tạm thời đánh chiếm Quảng Châu. Mà vị trí anh cả trong liên minh tạm thời này không ngờ lại có chút hơi hóm ngiêng về Hế triều. Đức, Mỹ dù tham gia nhiệt tình nhưng họ không có nhiều lực lượng đầu tư vào. Thái Nguyên thì Trần Quang Cán có ý đồ khác nên không hề có tư tưởng tranh chấp vị trí anh cả trong khối liên minh tạm thời. Thành thử ra khối liên minh này gần như là hệ nhị nguyên gồm Huế và Pháp. Pháp mạnh hơn về hải quân nhưng Huế lại cực đông đảo và hùng mạnh về lục quân. Mà theo kế hoạch của liên minh thì quyết định thắng lợi của chiến dịch cuối cùng là lực chiến nên phần nào đó Huế Triều Đại Nam có phần lấn lướt Pháp quốc.

Chỉ trong một buổi sáng thì số lượng không lồ chiến hạm với 1 thiết giáp hạm của Pháp, 27 Tuần Dương Hạm và đến hơn 50 Khu Trục Hạm các loại của liên quân đã tràn ngập bờ biển Quảng Châu. Số lượng này khủng bố đến nỗi hải quân Anh quốc cũng không dám ho một tiếng. Họ chỉ sợ một hành động hiểu nhầm nào đây sẽ gây nên hiểu lầm mang tính hủy diệt. Vẫn biết Anh quốc là bá chủ đại dương, nhưng lúc này tình hình rất nhạy cảm, đôi lúc những cái đầu nóng mắt bình tĩnh sẽ gây nên những thảm họa khôn lường. Chờ mẫu quốc Anh can thiệp thì lúc đó hạm đội Anh ở Quảng Châu cũng mỡ xanh cỏ rồi còn đâu. Chính vì thế chỉ huy quân hạm đội Anh đóng tại Quảng Châu ra lệnh án binh bất động, chờ xem tình hình diễn biến cụ thể mới đưa ra đối sách. Đồng thời họ cho sứ giả gặp gỡ các phe thuộc liên quân để tìm hiểu tình hình cụ thể.

Liên quân lỏng lẻo nhưng số lượng chiến hạm quá khổng lồ. Chẳng theo chương pháp gì mạnh ai nấy đánh nhưng cũng chẳng tốn bao lâu chỉ mất 3 tiếng đồng hồ họ cũng nhấn chìm toàn bộ hạm đội nhãi nhép của Lý Chấn tại Quảng Châu Cảng. Bộ binh 5 phe lần lượt đổ bộ lên bờ chiếm đóng các vị trí chiến lược trên lục địa vùng cánh biển. Quân Quảng Đông quá bất ngờ mà thất thủ nhanh chóng, đòn tấn công của liên quân quả thực quá sức kịch liệt và mạnh mẽ khiến cho Quân Quảng Đông chỉ có thể tro mắt mà nhìn bên cảng chìm trong biển lửa mà thôi.

Tất nhiên tấn công cảng Quảng Châu chỉ là một phần mà thôi. Sau khi đổ bộ lực lượng lên bờ biển Quảng Châu thì các chiến hạm của liên quân không ngưng nghỉ mà tiếp tục men theo bờ biển tấn công các quân cảng loại nhỏ khác như Cảng Ngọc Lâm, Cảng Bắc Hải, Cảng Ngô Châu. Nhưng có một hạm đội không hề làm theo dự tính mà chúng tách đoàn ngược theo biển Bắc Hải mà lao lên phía Bắc, đây chính là hạm đội Thái Nguyên, và đây cũng chính là cái mưu kế nham hiểm của vị Cán Vương Gia của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 214: Cán Vương cay độc

Lực lượng hải quân của Thái Nguyên tham chiến phương bắc có mạnh hay không sẽ là một câu hỏi mà ai cũng quan tâm. Câu trả lời đó là nếu chỉ nhìn vào bề ngoài và số lượng thì không ai cho rằng đây là một lực lượng hải quân đứng đầu khu vực. Nhưng thực chất các thủy thủ Thái Nguyên tự biết bản thân mình đang đứng ở vị trí nào. Với số lượng 9 tuần dương hạm và 18 khu trục hạm có thể nói là không quá nhiều nếu so sánh với Pháp quốc Anh quốc hay Huế triều. Nhưng họ có được một loại vũ khí mang tính hủy diệt đó là ngư lôi thế hệ mới nhất của Thái Nguyên đã nghiên cứu và thử nghiệm thành công.

Tất nhiên những quả ngư lôi nặng đến 200kg mang đầu đạn với 45 kg thuốc nổ Dynamite không thể nói là quá hoàn thiện, nhưng chúng lại là vũ khí mang tính đột phá thời đại này. Trong khi “ngư lôi” hiện tại lúc này là những khối thuốc nổ được gắn lên mũi những chiến thuyền loại nhỏ tiến hành xung phong liều chết vào hạm đội quân thù thì những thanh ngư lôi T63 của Thái Nguyên có thể độc lập di chuyển với tốc độ khá cao lên tới 50 km/giờ khi đạt được vận tốc tối đa.

Tất nhiên ngư lôi T63 có tầm hoạt động ngắn độ chính xác không cao. Nhưng nếu đem so sánh với vũ khí tiến công hiện tại trên biển thì chúng được xếp vào hàng vũ khí chiến lược. Nói cho cùng trên thế giới này nếu có thể chế tạo ra ngư lôi với kiểu cách hiện đại thì có lẽ chỉ có 2 người có được ý tưởng hoàn chỉnh là Diêu Thiệu và Lý Chấn. Nhưng nếu để hiện thực hóa ý tưởng thì chỉ có Diêu Thiệu mới có được khả năng trên vì ngay từ đầu Diêu Thiệu đã chú trọng phát triển đồng đều cả lực lượng hải quân và lục quân. Thêm vào đó chỉ những kẻ buôn hàng trắng như Diêu Thiệu mới có đủ tài lực để đầu tư cả một khu công nghiệp quốc phòng phục vụ cho chiến tranh mục đích.

Thông số kỹ thuật của ngư lôi T63 đó là ngư lôi chạy bằng khí nén với 2 bình khí nén được nối song song với nhau cung cấp lực đẩy qua 2 piston đối chiều đồng trục tạo nên lực đẩy khá mạnh mẽ cho cánh quạt chân vịt phía cuối của ngư lôi. Thực chất hệ thống ngư lôi này còn xa mới đạt được yêu cầu của một ngư lôi hiện đại. Những quả ngư lôi khổng lồ thời hiện đại có kích thước trung bình từ 8- 9m trọng lượng tầm 2 tấn đến 3 tấn. Lượng thuốc nổ mang theo thường là trên dưới 400kg tầm bắn xa tầm vài chục km. Nếu so sánh thì ngư lôi T63 chỉ là những kẻ tí hon với chiều dài 3m trọng lượng 215 kg, lượng thuốc nổ 45- 65 kg tùy theo từng loại và mục đích. Quan trọng nhất là tầm hoạt động của ngư lôi T63 chỉ tầm 1,5- 2km. Tầm hiệu quả là dưới 700m.

Sở dĩ tầm hoạt động của T63 quá thấp như vậy không phải vì đội ngũ khoa học Thái Nguyên không thể nâng cao công suất của bình khí nén mà do hạn chế về độ chính xác. Vì theo lý thuyết chỉ cần nâng thể tích bình khí nén thì phạm vi hoạt động của T63 sẽ là không giới hạn. Nhưng quan trọng Ngư Lôi lúc này không có hệ thống radar dẫn đường, không có hệ thống điều chỉnh hướng bằng vây lái. Chính vì lý do này nên nguyên lý phóng ngư lôi và tấn công quân địch là theo quỹ tích thẳng và cách ngắm bắn thủ công. Vậy ra độ chuẩn xác của ngư lôi T63 chỉ nằm khoảng trên dưới 500m với mục tiêu nhỏ là các chiến hạm khu trục, 700m với tuần dương hạm, và tất nhiên các siêu chiến hạm thiết giáp nặng nề to lớn lại là mục tiêu để tìm đến nhất đối với T63, do đó khoảng cách trên dưới 1000m T63 vẫn có xác suất nhất định đánh trúng được mục tiêu không lớn trên.

Nếu tầm tấn công hiệu quả là 700m trở xuống thì các nhà khoa học quân sự Thái Nguyên không phí công vào việc tăng khoảng cách di chuyển của T63 làm gì, thay vào đó họ tập trung vào nghiên cứu độ chuẩn xác, ổn định khi di chuyển cộng thêm tăng trọng lượng đầu đạn của T63.

T63 vẫn là vũ khí bí mật của hải quân Thái Nguyên, và đây cũng chính là con át chủ bài để một nửa hạm đội Vạn Ninh dám điều vô dương oai mà chạy tung tăng ở vùng biển Bắc Hải sau đó lượn lờ lên vùng Biển Hoa Đông. Hạm đội Vạn Ninh quả thật không hề ngăn bắt kì đối thủ nào lúc này tại khu vực. Vì trong tình cảnh khó khăn thì 21 chiến hạm khu trục trang bị T63 có thể biến thân thành tàu phóng lôi liều chết mà xông lên tiến hành thả ngư lôi. Nếu điều này xảy ra thì ngay cả hạm đội Anh quốc bá chủ biển Đông Á cũng sẽ bị nhấn chìm. Tất nhiên hậu quả của việc liều chết này cũng sẽ khiến cho hạm đội Thái Nguyên tan vỡ. Nói chung thì do tầm hiệu quả của ngư lôi thấp, cộng thêm chưa có hệ thống chiến hạm phóng lôi chuyên biệt nên việc dùng tàu khu trục mang ngư lôi tiếp cận hạm đội địch nhân là việc cực chẳng đã. Kiểu tấn công đó có thể nói là đã thương địch một ngàn thì mình thiệt tám trăm. Nhưng cho dù như vậy T63 vẫn là vũ khí khiến cho hạm đội Thái Nguyên lúc này dám gọi nhịp cùng hải quân Anh, Pháp trong khu vực.

Sáng ngày 24 tháng 10, ba khu trục hạm Thái Nguyên hùng dũng dẫn đầu liên quân tiến vào cảng Quảng Châu. Và chính ba chiếc khu trục hạm này dưới sự ngỡ ngàng chứng kiến của quân Pháp, Anh, Mỹ, Prussia đã làm gỏi 2 tuần dương hạm duy nhất của hải quân Quảng Đông trong chớp mắt.

Nói là chớp mắt nhưng thực ra cuộc va chạm này diễn ra trong vòng 15 phút đồng hồ. Nhưng đối với hải chiến 15 phút đồng hồ chẳng khác chớp mắt là bao. Trên thực tế một trận hải chiến dù là nhỏ hay quy mô thì việc đánh chìm một chiến hạm vào lúc này rất là khó khăn. Thứ nhất nã pháo trên biển độ chuẩn xác không cao. Thứ hai muốn đánh gãy cột buồm, nổ lò hơi của chiến hạm thì dễ nhưng muốn bắn chìm một chiến hạm thì số lượng pháo bắn ra là con số thiên văn mới đạt được mục đích trên.

Nhưng lúc này đây toàn bộ nhân chứng trong cuộc hải chiến Quảng Châu đang sững sờ chứng kiến giây phút lịch sử của thế giới. 6 quả ngư lôi phóng ra từ các khu trục hạm Thái Nguyên hoàn toàn trúng mục tiêu ở khoảng cách 400m. Phải nói các khu trục hạm made in Prussian tốc độ chậm rãi nhưng năng lực phòng thủ miễn chê. 3 chiếc khu trục hạm đội mình dưới làn pháo của hai chiếc tuần dương hạm made in Italy mà tiến lên tới khoảng cách 400m rồi tiến hành thả ngư lôi từ bệ phóng hai bên sườn. Với khoảng cách 400 thì quá gần để tấn công mục tiêu to lớn như tuần dương hạm. Dù cho sóng biển làm lệch hướng, hay sai số ngắm phong ngư lôi thì chúng vẫn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo.

Ngư lôi sức phá hoại hoàn toàn khác với đạn pháo, đạn đại bác tấn công chủ yếu là vào mạn thuyền, và sàn thuyền bề mặt. Trong hải chiến pháo thủ bắn trúng được đối phương đã coi là tốt rồi, bắn trúng vào vị trí nào chỉ dựa vào vận khí mà thôi. Mà nếu dựa vào vận khí thì có khi vài chục phát pháo may ra mới có vài phát xuyên vào vùng ăn nước bên mạn thuyền đối phương. Nhưng ngư lôi thì khác hoàn toàn, chúng không chứng đích thì thôi, khi ngư lôi trúng đích thì chúng 100% tấn công vào khu vực mực dẫn nước bên mạn chiến hạm. Đây là vị trí khiến cho chiến hạm có thể bị gãy, hoặc bị vào nước gây chìm. Ngoài ra sức công phá của Ngư lôi là đạn đại bác không thể sánh được. Sức nổ của 45- 60 kg Dynamite hoàn toàn khác với sức nổ của 4-9kg thuốc nổ đen.

Chính vì lý do trên mà hai chiến hạm tuần dương của hải quân Quảng Đông giống như những chiến thuyền đồ chơi bị gãi không lò tùm lầy rồi tàn nhẫn bề ngang đập vụn. Nên nhớ thiết giáp hạm là bọc thép non toàn bộ mạn thuyền đến mực ăn nước cơ sở. Khu trục hạm và tuần dương hạm thì bọc thép, đồng không quá 2/4 độ cao mạn thuyền. Trong khi đó T63 là chạy dưới bề mặt nước biển 50 cm – 1m vậy ra vị trí tấn công của T63 là phần mạn thuyền gỗ, chính nguyên lý này càng làm cho sức tấn công của T63 càng thêm nguy hiểm. Chỉ sau một loạt phóng ngư lôi thứ nhất thì 2 chiến hạm tuần dương duy nhất của hải quân Quảng Đông đã bị nhấn chìm, theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, 15 phút là khoảng thời gian để nước biển tràn vào khoang thuyền của họ mà thôi. Thực tế sau khi tiếp xúc thì hai chiến hạm cô lỗ này đã bị loại khỏi vòng chiến rồi.

Thái Nguyên không hề dấu điểm ngư lôi T63, nhìn thì nhìn vậy thôi, nhưng để sản xuất ra một ngư lôi tương tự thì Anh, Pháp còn phải nghiên cứu dài dài. Và lúc ấy Thái Nguyên cũng không đứng yên, khả năng lúc Anh Pháp có được ngư lôi tương tự Torpedo type 63 thì Thái Nguyên đã có Type XXXN rồi, cộng thêm hệ thống tàu phóng lôi thế hệ mới đồng bộ thì anh chàng Anh, Pháp mãi mãi là người đến sau mà thôi. Đây là tự tin của Thái Nguyên khi mà họ đã nắm trong tay một nền công nghiệp chế tạo cơ khí khá hùng mạnh. Việc phóng ngư lôi lần này trong trận hải chiến Quảng Châu mục đích để dẫn dắt Anh, Pháp, bên cạnh đó là tạo niềm tin cho đồng minh chiến lược lâu dài là Đức, Mỹ. Mục đích cuối cùng là một tín hiệu thông báo cho Huế triều được rõ họ đang đứng ở vị thế nào và Thái Nguyên đang đứng nơi đâu.

Người Anh, Pháp khiếp sợ, Người Mỹ, Đức vui vẻ, thêm thưởng, đại diện Huế đủ mọi tư vị có thể có.

Chính vì pha dẫn dắt đầy hống hách này nên khi hạm đội Thái Nguyên vác theo 2 ngàn lính thủy đánh bộ tỉnh huệ của Vạn Ninh ngược hướng bắc thì chẳng một thế lực nào ho he ý kiến cả. Tất nhiên trong liên minh vẫn có những phê bình kín đáo đến từ Pháp và Huế nhưng đại diện Thái Nguyên rất bình tĩnh ứng phó.

“Theo thỏa thuận thì sau khi tấn công Cảng Quảng Châu thì Thái Nguyên đóng góp 1 ngàn bộ binh với vị thế hậu cần binh. Việc chia chiến lợi phẩm sau này cũng đã thể hiện rõ về việc Thái Nguyên đóng góp trong trận chiến Quảng Châu rồi. Vậy nên giờ đây Hạm đội Vạn Ninh bắc tiến chẳng ảnh hưởng gì đến mục tiêu Quảng Châu cả.”

Tất nhiên mọi bên đều muốn biết hướng đi của quân Thái Nguyên khi họ ngược Bắc. Đại diện của Thái Nguyên là Trần Văn Chiến cũng không thể nào dấu điểm được. Vì chuyện này trước sau gì cũng sẽ lộ ra ngoài, nếu quá mức che dấu sẽ ảnh hưởng đến khối liên minh quân sự tạm thời không bền vững này.

“Có gì đâu, Quảng Châu chiến lợi phẩm cuối cùng miếng bánh cũng có bấy nhiêu, nhiều phe chia tấc thì mỗi người cũng chỉ được phần nhỏ mà thôi. Thái Nguyên cảm thấy mình đủ lực nên muốn tiến đánh Thượng Hải chơi. Từ đây hải quân Vạn Ninh muốn đi đạo Hoàng Hà một chút hỏi thăm sức khỏe nấy vị tại Bắc Kinh.”

Lúc này các phe thế lực mới ngó người ra, họ không thể ngờ nổi đó là Thái Nguyên điên cuồng đến vậy. Dám một mình đơn thương độc mã uy hiếp Bắc Kinh. Tất nhiên lời nói của Thái Nguyên cũng không thể khiến các bộ não cáo già quân sự, chính trị tin tưởng hoàn toàn. Chỉ với 2 ngàn quân thì Thái Nguyên không thể nào mò đến Bắc Kinh được, nhưng đánh Thượng Hải thì hẳn là vị Cán Vương gia không nói ngoa. Nhưng kể cả chỉ đánh và phong tỏa Thượng Hải thì cũng tạo

sức ép quá lớn cho Bắc Kinh lúc này. Đến đây thì liên minh quân sự lỏng lẻo mới hiểu được họ bị Thái Nguyên lợi dụng, hay nói cách khác là bị tên Cán Vương gia xuất thân thương nhân lợi dụng. Cả tập đoàn quân đánh sông đánh chết tại Quảng Châu chắc gì đã mau mả bằng Thái Nguyên đơn thương độc mã tấn công Thượng Hải. Quang trọng là một mình Thái Nguyên không bao giờ có thể thực hiện được mục tiêu vạn dặm tiến quân Thượng Hải đó.

Nhưng các bên có nghĩ nát óc cũng vẫn đoán sai ý đồ của Cán Ca. Vị này không còn là một anh thương nhân cầm quân đánh giặc, cũng không phải là một đại tướng chỉ huy cầm quân hải chiến. Hẳn lúc này là vương của một vùng đất rộng lớn, giàu có, phát triển với lực lượng quân sự mạnh mẽ trong tay. Hẳn là Vương thì có cái uy nghiêm của vương. Lý Chấn đột nhiên đem quân chọc vào một vị tân vương gia đang cần chứng minh bản thân thì đó chính là một lựa chọn tồi nhất vào lúc này. Cán Ca không mấy thể hiện quyền mưu khi Điều thiếu còn tại Thái Nguyên, nhưng khi Điều thiếu vắng mặt thì sự cay độc của Cán Vương đã lộ ra hoàn toàn. Sự cay độc ấy các phe còn đánh giá quá thấp nên không thể nhìn ra được trong lúc này. Và sự cay độc ấy cũng thắng được toàn bộ sự tôn trọng của quan viên Thái Nguyên. Theo đám quan viên này thì chúa của họ thờ phụng phải có lòng dạ thâm sâu như vậy thì Thái Nguyên mới có tiền đồ. Vậy bàn cờ mà Cán Vương đặt ra, sự âm hiểm của nó ra sao và Lý Chấn một nhà vật xuyên việt có đỡ nổi hay không xin chờ chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Thời Nguyên Hồn Quân Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.